

NOTÆ

IN

ARISTOPHANEM

VOL. III

CONTINENS

PLUTUM, RANAS, ECCLESIAZUSAS

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A.M.

[RED LION COURT, FLEET STREET.]

NOTÆ

IN

ARISTOPHANEM

SEDULA RECENSIONE COLLATÆ

EX EDITIONIBUS

BRUNCKII, REISIGII, BECKII, DINDORFII, SCHUTZII, BENTLEII
DOBREII, PORSONI, ELMSLEII, HERMANNI, FISCHERI
HEMSTERHUSII, KUINOELII, HOPFNERI
CONZII, WOLFII, &c. &c.

3

VOL. III

LONDINI
SUMTIBUS WHITTAKER, TREACHER, ET ARNOT
R. PRIESTLEY
J. ET J. J. DEIGHTON, CANTABRIGIÆ
MDCCCXXIX

NOTÆ

IN

ARISTOPHANEM

VOL. III

CONTINENS

PLUTUM, RANAS, ECCLESIAZUSAS

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.

[RED LION COURT, FLEET STREET.]

NOTÆ

IN

ARISTOPHANEM

SEDULA RECENSIONE COLLATÆ

EX EDITIONIBUS

BRUNCKII, REISIGII, BECKII, DINDORFII, SCHUTZII, BENTLEII
DOBREII, PORSONI, ELMSLEII, HERMANNI, FISCHERI
HEMSTERHUSII, KUINOELII, HOPFNERI
CONZII, WOLFII, &c. &c.

„3„

VOL. III

LONDINI
SUMTIBUS WHITTAKER, TREACHER, ET ARNOT
R. PRIESTLEY
J. ET J. J. DEIGHTON, CANTABRIGIÆ
MDCCCXXIX

NOTÆ

IN

ARISTOPHANEM.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ I.

Tribuitur hoc argumentum Thomæ Magistro, et in vett. edd. Ar. cum vita Arist. conjungitur hac addita inscriptione: *Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου σύνοψις τοῦ τε βίου Ἀριστοφάνους καὶ τῆς τοῦ δράματος ὑποθέσεως*, et post enarratam Arist. vitam et comœdiæ originem subjicitur *ἡ ὑπόθεσις τοῦ παρόντος δράματός ἐστιν αὕτη.* Id minus patet in Ed. Porti et Kust. in quibus hæc longius separata sunt. Hemst. Argumentum in duobus tantum Codd. extat in B. et in meo. Brunck. In Junt. I. 1515. et tertia (1540.), Crat. Venn. Paris. Brub. deest hoc argumentum cum aliis. Dind.

P. 461. l. 1. *Τοὺς Ἀθην.* Articulum addidit Brunck. e duob. Codd. B. et suo. Dind. Articulum *τοὺς* ante *Ἀθην.* omittunt ed. Ald. Junt. II. (1525.) Dind.

— 6. *αὐτῷ θεράπ.* Crediderit aliquis *αὐτοῦ*, frustra: dativum, qui pendeat ab intellecto verbo substantivo, sic aliquando ponunt Attici, ut genitivi vicem obire videatur: *ὁ τῷ Χρεμύλῳ θεράπων*, i. e. *ὁ ὢν τῷ Χρεμύλῳ θεράπων.* Eruditos etiam viros nonnumquam fefellit hæc loquendi ratio. Hemst.

— 12. *ἐντύχοι* Ald. Junt. II. *ἐντύχῃ.* Dind.

— 15. *μὴ εἰδὼς ὅτι ὁ Πλοῦτός ἐστι.* Ald. *μὴ εἰδὼς ὅστις οὗτός ἐστι.* Junt. II. habet vulgatum. Ald. *ἐπὶ τοῦτο.* Ita et Junt. II. Dind. *δυσχ. δὲ ἐπὶ τούτῳ.* Omnes edd. antiquæ *ἐπὶ τοῦτο.* Bene correxit Kust. In sequ. Arg. *ἐφ' ᾧ δυσχεράνασα.* Hemst.

— 18. *παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλ.* Articulum *τοῦ*, qui in vett. edd. deerat, inseruit Kust., improbante Hemst. qui omisit eum, sed Brunck. recte iterum adjecit. Nam sermonis rationem eum flagitare et in duob. suis Codd. eum legi ait. Dind. *παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλ., ὅστις ἐστι.* Ald. *παρ' αὐτοῦ, Πλοῦτος ὅς τις ἐστί.* Ita et Junt. II. Id.

P. 462. l. 1. *βουλὴν ἐβουλεύσαντο.* Ald. Junt. II. *βουλὴν ἔσχον.* Mox in his *μόνοι* legitur. Dind. *βουλὴν ἐβουλεύσαντο.* Ita pro vulg. *βουλὴν ἔσχον* (quod tamen inferiori Græcitati convenit) e duob. Codd. edidit Brunck. Id.

— 6. *μόνον.* Perperam ita in ed. Brunck. expressum videtur, inde Inv. repetiit. *μόνοι* est recta scriptura ed. Kust. et Hemst. Dind.

— 7. *πρόοθεν* vitio operarum pro *πρόσθεν* legitur. Post *πένητες ἦσαν* adduntur in Kust. Hemst. Ald. et Junt. II. hæc: *ἐπιγέγραπται δὲ τὸ δρᾶμα, Πλοῦτος Ἀριστοφάνους.* Dind.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ II.

P. 462. l. 8. In Junt. I. et III. hæc omnia desunt. In ed. Crat. Wechel. Brub. Raphel. solum hoc legitur argumentum. Dind.

— 9. *εἰς θεοῦ* scil. *ναόν.* Ita et statim post, *εἰς Ἀσκληπιοῦ.* V. Bos. Ellips. Gr. p. 314. ibique a Schæf. laudd. Dind. *εἰς ἔκδηλον κ. τ. λ.* Fabulæ parum conveniunt: nam ibi non de se Chremylus Apollinem, sed de filio ejusque moribus mutandis consulit: sic tamen Aristoph. Grammaticus. Verum neque oratio structuram habet decentem: *ἔκδηλος βίος* inusitatum; nec quadrat, *τοιόνδε δ. ἐγγ. ὁ χρησμός.* Existeret aliquis sensus tolerabilis, si scriberetur, *τοιόνδε δέ τι ἐγγυᾶται ὁ χρησμός.* Equidem non habem so-

lum inesse verbis, sed præterea deficere quædam mihi persuadeo. Hemst. Cod. Paris. ἀφικν. εἰς θεοῦ χρησόμενος ἐπερωτᾷ. —Ἔκδηλος βίος cur Hemst. inusitatum dicat, ignoro. Philostr. Her. p. 228. extr. Boisson. Ἐτάφη δὲ ἐκδηλότατα ἀνθρώπων. ubi Schol. ἐκδηλότατα interpretatur ἐπισημότατα. Schæf.

P. 462. l. 10. Cod. Paris. βίον. ἐγγεγύηται, omissis vocibus τοιόνδε δέ. Verte, *Talis autem vitæ sponsor est oraculum. Jubet enim eum deus* etc. Omnia sana puto. Schæf.

— 12. συντύχῃ. Eum in modum hic et sequ. Argum. itidemque in Aristoph. Grammat. περιτύχῃ præferunt Edd. F.B.G. Sine necessitate dedit Kust. συντύχοι et περιτύχοι. Hemst. Scil. præsentia antecedunt. Dind. τυφλῷ γέροντι, omissa copula καί Cod. Paris. Schæf.

— 19. τοῦ Πλούτου ἀγαθῶν. Perperam ita expressum pro τῶν Πλ. ἀ. quod cum omnibus edd. reponendum est. Debuerat autem esse, τῶν τοῦ Πλ. ἀγ. Dind.

— 21. πολλῶν τε. Malim δέ. Hæ particulæ frequenter confusæ. Hemst. Cod. Paris. πολλῶν καὶ ἄλλων. — Mox videtur scribendum ἴνδαλμα. τα natum est, ut opinor, ex articulo sequente. Obiter adde Lexicis ἰνδαλμός. Timon Sillographus scripsit poema hoc titulo: Οἱ ἰνδαλμοί. V. Diogen. Laert. ix. 65. et 105. Schæf.

— 23. θεράπων Καρίων Cod. Paris. Schæf.

— 24. ὅτι τυφλῷ γέροντι Cod. Paris. Schæf.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ III.

P. 463. l. 1. Cod. Paris. υἱὸν, κατανοήσας δὲ ὡς οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων (sic scriptum, ἀνων) τὸ τηνικ. In scriptura adverbii τοτηνικαῦτα sic passim variatur. Schol. ad Soph. Trach. init. τοτηνικαῦτα πόλεμον αἱρούμενον πρὸς Πέρσας: ubi al. τὸ τηνικαῦτα. Diodorus Sic. i. c. 98. τὸ τηνικαῦτα τὸ ἀνάλογον ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων ἐπὶ τὰ μέγιστα λαμβάνεσθαι. Mire Rhodom. "τὸ τηνικαῦτα. Articulus rejiciatur." Wessel. "Noli Rhodom. præcepto obedire: vetat Diodor. xi. 56. τὸ τηνικαῦτα ὁ βασιλεὺς φοβηθείς. et c. 83. ejusdem libri τὸ τηνικαῦτα ἀπογνοὺς τὰ κατὰ τὴν Θετταλίαν. et supr. c. 77." [imo 75.] "etc." Sic dicitur τὸ τηνικάδε. Clem. Alex. p. 219. extr. Potter. ἀπερισπάστου τὸ τηνικάδε οὔσης περὶ τὰς τοῦ σώματος συμπαθείας. Schol. ad Lucian. t. i. p. 328. ὡς δῆθεν αὐτοῦ τὸ τηνικάδε λαχόντος τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον περινοστεῖν. Item τὸ τηνίκα. Pythagoreorum Fragmenta p. 739. Gal. (ed. Amstelod.) τοτηνίκα φυτεύοντά τι χρηστὸν αὐτῷ παραδιδόμεν. Schæf. ad Hemst.

P. 463. l. 4. Cod. Paris. πότερα τὸν παῖδα σωφρόνως διδάξειεν, omissis iis quæ vulgo interponuntur. Ceterum Schol. rectius scripsisset ἀναθρέψει et διδάξει. Schæf.

— 5. ὅμοιον — διδάξειεν. Utrum filium ita *institueret*, vel *institui curaret*, ut moribus sibi similis evaderet, an malus et improbus. Illum usum habet διδάσκειν accusativos simpliciter adsciscens: διδάξαι vel διδάξασθαι (nam in his loquendi formulis activi mediique virtus est promiscua) ποιητὴν, ἱππέα, σοφὸν, γενναῖον, informando exercendoque, seu ipse eo munere fungaris, sive alteri aliquem erudiendum tradas, efficere, ut quis poetices, artis equitandi peritus fiat, vel, sapiens et strenuus, docendo reddere poetam etc. Æschin. Dial. i. 7. Pericles filios ἱππέας ἐδίδαξεν — modo § 4. variata paulum structura dixerat Θεμιστοκλῆς τὸν υἱὸν ἱππέα ἐδιδάξατο [cf. Fischer. Ind. Æsch. Socr. v. Διδάσκω et Ruhnk. ad Tim. Gloss. Plat. p. 83. ed. sec. qui med. διδάξασθαι tamen de eo dici docent, qui edoceri ab alio jubet. Dind.]. Quare discernere non licet, utrum verius in Luciani Somn. sit p. 2. quod vulgatur, δίδασκε — ἀγαθὸν εἶναι, an Thom. Mag. διδάσκου — Xenoph. Memor. iv. [4. 5. ubi v. Valck. p. 250.] σκυτέα διδάξασθαι κ. τ. λ. Aristonym. ap. Stob. p. 58. v. 44. πολλοὶ — τοὺς υἱοὺς ῥήτορας διδάσκουσι, prorsus ut Ammian. Anth. ii. 46. 9. παῖδα διδάξαι ῥήτορα — Charon Lampsac. ap. Athen. xii. p. 520. f. [p. 118. ed. Creuzer. in Hist. Gr. antiquiss. fragm., ubi Creuzer. cf.] αὐλητρὶς — ἐδίδαξε πολλοὺς αὐλητάς. Liban. t. i. p. 804. b. παλαίστην διδάσκεσθαι. Alia suppeditabit Bent. epistola Malalæ subjecta p. 21. Ad passivam formam traducitur idem loquendi modus: Apollodorus l. iii. [Bibl. Myth. c. 4. § 4. ubi v. Heyn.] κυνηγὸς ἐδιδάχθη. Lucian. Icaromen. p. 274. a. μετεωρολέσχης τε διδάσκεσθαι. Nec Latinos piguit Græcorum morem imitari, quod a Mercero ad Aristæn. p. 237. disces accuratius, quam ab Heraldo ad Mart. vi. 58. Hemst.

— 7. Εἰς μαντεῖον. Εἰς τὸ μαντεῖον reponendum. Perperam ab operis articulus omissus est. Ceterum hoc secundum argum. non habet Zanett. 1538. nec Ven. 1542. Brub. nec aliæ nonnullæ. Dind.

— 9. καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτ. Librarii sunt, quem tædebat eadem iisdem iterum verbis describere: monet igitur, reliquam hujus argumenti partem, quæ suo in Cod. reperiebatur, nihil aliud continere, quam quæ in superiore jam fuerant lecta.

Hemst. αὐτῷ ἀκολουθεῖν, ᾧτινι πρ. ἐξιὼν ξυντύχῃ, ἐκεῖνον καὶ κατασχεῖν. ὁ δὲ ἐξελθὼν, συναντᾷ τυφλῷ, καὶ ἀκολουθοῦντος αὐτῷ δυσφορεῖ ὁ θεράπων. Cod. Paris. Schæf.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ IV.

P. 463. l. 16. καθῆκε Κώκαλον. καθιέναι δρᾶμα, διδάσκειν, εἰσάγειν etc. apud Græcos sunt synonyma. Latine, fabulam *committere*, *docere*, *in theatrum inducere* etc. Sensus loci est: Aristophanem per filium Ararotem fabulas *Cocalum* et *Æolosiconem* commisisse, sive, ei permisisse, ut fabulas istas suo nomine doceret; quasi nempe ipse earum auctor esset. Hinc factum, ut quidam has fabulas non Aristoph. sed Araroti assignarent. Certe Clem. Alex. Strom. vi. p. 628. Col. extr. [p. 752. Pott.] Cocalum Araroti assignat, dummodo verba ejus, quæ corruptissima hodie sunt, rite emendentur. Sic enim vulgo legitur: Τὸν μέντοι Κώκαλον, τὸν ποιηθέντα ἀραρότως τῷ Ἀριστοφάνει, ποιεῖ Φιλήμων ὁ Κωμικὸς ὑπαλλάξας κ. τ. λ. Rescribe — τὸν ποιηθέντα Ἀραρότι τῷ Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ (scil. υἱῷ) Φιλήμων κ. τ. λ. [Similiter fere emendavit Casaub. ad Athen. iii. 9. p. 123. add. Toup. Emendd. in Suid. ii. p. 141. Ox. Dind.] Cæterum Ararotis nomen cum part. ἀραρὼς duobus etiam in locis ap. Suid. confusum esse, v. Ἀναθεῖναι et v. Ζωΐδες, lectorem ibi monuimus. Kust.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ V.

P. 463. l. 18. Ἰστέον κ. τ. λ. Hæc Hemst. a præcedd. separavit, et post nomina personarum posuit, nescio quam recte. Dind. Verba ἰστέον — εἰς τὸν δῆμον (p. 7.) non leguntur in Ald. nec in Brub. In Flor. ii. Crat. Wech. Zan. Ven. 1542. Raphel. adduntur post personarum nomina. Sed Portus ita, ut h. l. leguntur, posuit. Id.

— 19. ἀπὸ τοῦ χρέος —. Origo Grammaticorum ingeniis digna. Χρέμης et Χρεμύλος utraque senum in Comœdiis nomina, descendunt ab antiquo voc. τὸ χρέμος vel ὁ χρεμὸς, quod et χρεμετὸν, χρεμετίζειν, χρέμπτειν progenuit, non secus atque Αἰσχύλος ab αἶσχος, Ἡδύλος ab ἦδος vel ἡδὺς quæ proprie Dorica deminutivorum est forma, μικκύλος, ἐρωτύλος, ἀρβύλος, unde ἀρβύλαι propter habilem levitatem dictæ, genus expeditum calcei venatorii. Hemst. Add. Scheid. et Hemst. in Lennep. Etym. L. Gr. ii. p. 1118. s. Dind.]

— 21. Χρεωφειλέτας. Χρεοφειλ. Flor. ii. Crat. Wech. Zan. Ven. 1542. Raphel. etc. etiam Hemst. Dind. [Cod. Paris. χρεωφειλέτας. H. Steph. Thes. t. iv. c. 584. a. citans hunc grammatici locum cum prioribus Comici editt. rectius χρεωφειλέτας habet. — Χρεολυτεῖν, improbatum eidem Stephano, legas in Ammonio p. 94. Valck.] Schæf.

P. 464. l. 2. ἐν Καρὸς αἴσῃ. Sic refeci, quod in cunctis Edd. prave legebatur ἐν Καρὸς ἄτῃ. Proverbium ex Hom. Il. I. 378. manavit τίω—Καρὸς αἴσῃ, de quorum tamen verborum intellectu mirifice veteres inter se digladiantur, adeo ut nullus fere versus in Hom. inveniatur alius, æque sententiarum divortiis nobilitatus: qua de re luculenter exposuit Eustathius p. 757. [Add. ib. Schol. Cod. Ven. et Leid. et Heyn. in Comm. t. v. p. 602-6. ed. maj. Dind.] Huc sine dubio pertinet quod bene Soping. animadvertit, illud Hesych. pessime distractis membris corruptum: Ἔγκαρος, αἴσιμος. Ἔγκηρος μοῖρα, ἐνθανάσιμος μοῖρα· tentabam Ἐγ (pro Ἐν, vetusto scribendi more, qui sæpe in marmoribus occurrit) καρὸς αἴσῃ, οἷον ἐν κηρὸς μοίρᾳ, ἐν θανασίμου μοίρᾳ: [Cf. tamen Schow Hes. Lex. restit. p. 234. Dind.] v. Ἐν καρὸς αἴσῃ· nisi tamen, quod libenter credo, interierint plura, quæ absque membranæ melioris ope revocare nobis non licet. Eorum autem opinio communis est recepta, qui ductam esse loquendi rationem censuerunt a Care, vel servo; rectene an secus, nunc disquirere nihil attinet. Inde certe parœmia, si quem significare vellent, nullo nec loco haberi, neque pretio, a recentioribus etiam frequentata: ἐν Καρὸς μοίρᾳ καθεστάναι, Niceph. Greg. Hist. Byz. ii. 6. μοίρᾳ vero potius usurparunt quam αἴσῃ, ne poeticam orationi prosæ vocem immiscerent. [Add. Valck. ad Herod. p. 403. s. Quæ de altero Hes. loco Καρὸς αἴσῃ restituendo monuit Hemst. h. l., ea jam leguntur in Hes. Albert. t. ii. p. 152. Dind.] Nihil est, pergit H. ejus loci opportunitate, notius, quam Cares mercenariæ militiæ, quæ despectior erat, et gravioribus fere belli periculis exposita, auctores. Suid. ἐν Καρὸς εἵπετο τάξει κ. τ. λ. Juliani sunt verba Or. ii. p. 56. c. propius idem in Cæs. p. 320. d. Ad versionem illius libri Gallicam multa, sed pleraque jamdudum in Chiliad. ab Erasmo præcepta notat Spanh. in quibus quodcunque erroris est a viro magno commissum, facile pensabit eruta e membranis egregia Schol. vet. ad Homerum observatio. [Est Schol. ad Il. I. 378. e Cod. Ven. B. ed. a Villois. et antea jam a Valck. in Diss. de Schol. in Hom. ineditis e Cod. Leid., subjuncta Ursini Virgilio cum Gr. scr. collato p. 97. Dind.] Qui in hoc Schol. memoratur, Alcæus,

non alius est, nisi plane fallor, quam qui Philippum Macedoniæ regem, a T. Quinctio debellatum, virulentis carminibus proscidit. (Plut. Flaminin. p. 353. D. s. c. 9.) Verum, quandoquidem illi nulla opera fuerit in Homero explanando collocata, Hemst. censet, grammaticos ejus sententiam inde collegisse, quod voc. ἔγκαρον de *cerebro* posuerit, eaque re simul declaraverit, quam in Hom. probaret lectionem, et vocabulo tribueret virtutem. Exstat enim locus Alcæi, de quo Schol. cogitasse credo, Anth. ii. 47. 5. Philippum, Maced. regem, hic denotari maxime probabile est. Ἔγκαρος hic similiter atque ap. Lycophr. 1104. de quo monuit etiam Eustath. i. e. ἐγκέφαλος· unde colligas, vel formam eos Homericæ, quam putabant, vocis mutasse τὸ ἔγκαρ in τὸν ἔγκαρον, vel in ipso poëta legisse aut legi voluisse ἐγκάρου αἴσῃ. Idcirco, quamquam Hesych. non ignorem, vitio pari deceptum Καρὸς interpretari ἐγκέφαλον, Schol. ille scripsit, scribere saltem debuit, τὸ ἔγκαρος μὲν Ἀλκαῖος. Grammaticus noster Carionem a Caribus merito arcessit: nam quod Schol. Theocr. Id. v. 2. observat, verum est: Εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύρον, Καρίωνα· addere tantum debuisset, ab illis præcipue gentibus hæc servorum nomina formari, unde plurima in Græciam mancipia transportabantur [Cf. Heyn. Opusc. Acadd. iv. p. 134. ss.]: indidem profecti sunt Davi, Getæ, Lydi, Phryges, Thraces, quorum usus fuit in comœdiis antiquis creberrimus. Dion. Chrys. Or. xxxii. p. 391. B. Carionis servuli coqui mentio fit in Euphronis Synephebis ap. Athen. ix. p. 377. D. Talem Carionem μάγειρον κωμῳδικὸν, vel, quod potius malo, κωμικὸν, ingenii pessimi mancipium, ex fabula nescio qua productum describit et ad designandum quemdam ætatis suæ hominem adcommodat Themist. Or. xxi. p. 262. c. Forma vocis eadem quæ in Αἰσχρίων, Μικκίων, Βδελυρίων, Φορμίων. Hemst.

Dram. Pers. Συκοφ. Ἕτερος συκοφ. 3. Dobr. Plutus Aristophanis duplex fuit, prior et posterior. Prioris [quam fabulam poeta ipse docuit s. spectandam edidit a. 4. Olymp. xcii. archonte Diocle, v. Schol. ad 179. Fisch.] meminit Schol. Ar. ad Ran. 1125. Posterioris idem Schol. ad Plut. 115. 173. 1147. et Athen. init. l. ix. p. 368. Cas. Posterior, quæ erat διασκευὴ sive *recentatio* (retractatio) prioris, acta fuit viginti annis post priorem, teste Schol. Ar. Pl. 173. archonte Athenis Antipatro, a. 4. Ol. xcvii. ut docet Anonymus in arg. fabulæ. [add. Sam. Petitus Misc. i. 2 et 16.—et quidem per Ararotem, filium Arist. maximum; fuerunt enim Aristoph. filii tres, Araros, Philippus, et Philetærus. F.] Quæ hodie exstat fabula, ex priore et posteriore mixta [aut e priore nonnulla translata habere] videtur. Nam non eam esse priorem Plutum, inde patet, quod in ea occurrant notæ quædam temporis, quæ priori Pluto minime conveniant; v. Schol. Plut. 173. et 1147. et ex eo Petitus Misc. i. 16. Præterea Schol. ad Ran. 1125. locum quendam citat ex Pluto priore, qui in hac fabula non reperitur. Contra ex priore Pluto oportet sumta esse loca illa, in quibus ὀνομαστὶ quidam perstringuntur, ut Pamphilus 174. Agyrrius 176. Philepsius 177. Philonides 179. et 303. Aristyllus 314. Nam tempore Pluti posterioris lege lata jam vetitum erat, expresso nomine in scena quemquam comico sale perfricare, ut testatur Anon. in vita Arist. et pluribus probat Petitus de Leg. Att. p. 80. s. Eadem autem licentia Comicis adhuc concessa erat tempore Pluti prioris, 20. annis ante actæ fabulæ. Præterea si standum est auctoritate vet. Schol. versus hos duos 115. et 119. oportet esse ex priore Pluto, quippe poeta, eodem Schol. teste, in posteriore emendaverat et immutaverat. [Fisch. censet irrepsisse nonnullis locis versus et verba e priore Pluto, ut 115. 119. 122. 216. Cf. etiam Harles. ad Fabric. B. Gr. ii. 362. Dind.] Fabulas Pluti nomine præter Arist. et alii Comici olim docuerunt, ut Cratinus Athen. iv. p. 138., Epicharmus ap. eund. vi. p. 235. Nicostratus ib. vi. p. 247. Archippus testibus Schol. Arist. ad Vesp. et Av. et Polluc. Onom. vii. (63.) et x. [136.] Kuster. Fabulas de eodem argumento bis subinde a Comicis ac Tragicis editas præter ea, quæ hac de re leguntur ap. Athen. et in didascaliis vett. aut in Gr. ad hunc Comicum Scholiis docet Galen. ad Hippocr. de acutis morb. l. i. 4. (t. v. p. 88. ed. Basil.) Eumdem Galenum nominum πολιτικῶν, quæ ap. Arist. occurrunt, libros v. ac de vocibus, quæ sunt Comicis propriæ, librum singularem scripsisse monuit ad Athen. Casaub. p. 4. [cf. Fabric. B. Gr. v. p. 470. Harl.] Haud ambigendum puto, quin secundus Plut. Ar. idem sit cum eo, qui hodie legitur. Parce enim, nec ii qui auctoritate vel gratia apud Athen. tum valerent, aut qui forte actæ secundæ hujus Pluti fabulæ temporibus jam obierant, in ea nominatim perstringuntur: neque magnæ sunt in eadem chori partes, quales occurrunt in aliis hujus Comici

fabulis. Adde quod nec aliter cum secundis illis ejusdem argumenti fabulis, quas iidem Comici recentarint, actum olim statuendum est, quam quod multa illi e prioribus in secundis earum edd. continuo retinuerint. Unde plura proculdubio ex priore Pluto in hunc secundum traducta, sed non ita, ut e prima ac secunda tertio adhuc recentata sit ab eodem Comico aut ab aliis forte hæc fabula, quod nullus etiam veterum tradidit. Apud Athen. quidem l. ix. p. 368. adducitur ex hujus Comici Πλούτῳ δευτέρῳ versus, qui hodie in hac fabula legitur 1105. Spanh. Annum, quo fabula acta est, (Ol. xcvii. 4.) confirmare variis argumentis studuit Palmer. Exercitt. ad auct. Gr. p. 785-790. Dind. Nomen habet hæc fabula a persona principe. Arist. enim quum vellet, uti alia vitia, ita maxime injustitiam atque avaritiam omninoque improbitatem principum civitatis Athen. describere et notare, induxit Chremylum probum hominem, sed inopem, qui consuleret Apollinem, quid facere deberet suus filius, ut ditesceret? Apollo consulenti respondit ita, ut eum sequi juberet hominem, in quem primum incidisset. Chremylo exeunti ex Apoll. templo primus occurrit senex cæcus, i. e. Plutus: hunc duxit Chremylus in templum Æsculapii: Plutus, quum recepisset lumina oculorum, locupletavit Chremylum aliosque probos cives. Poëta igitur docere hac fabula instituit, injustos improbosque homines propterea divites esse, quod Plutus esset cæcus: qui ubi oculorum lumina recepisset, fore, ut justi atque probi homines omnes ditarentur: atque adeo exprobrare intelligitur poeta principibus Athen. improbitatem, qui adhuc divites fuerint, quod Plutus fuisset cæcus. Fisch. Minime depravata hæc est fabularum Aristoph. eademque curis virorum ingeniosissimorum eruditissimorumque politissima. Restant propemodum non nisi leves quædam maculæ abstergendæ, restituendæque aliquot lectiones vulgatis elegantiores, quarum hic illic fit mentio in libris. Hotib. Integra non exstat in Cod. hæc fabula, nec quod ejus superest ab eadem scriptum est manu. Scilicet in unum volumen compactæ fuerunt complurium mutilorum Codd. reliquiæ. Versus Pluti habentur ibi tantum 787. in trium aut quatuor diversorum Codd. collatis foliis. Octo prima continent versus ab initio 230. eleganti manu, nec forte una eademque, scriptos, sed parum emendate, in quibus post 87. personæ amplius non sunt notatæ, nec ullæ vocibus superscriptæ glossæ. Sex sequentia folia, e recentiore Cod. decerpta, quantum ex charta et literarum formis colligere est, partem fabulæ continent a 179. usque ad 355. in iis sunt glossæ, adscriptæque personæ. Demum a 355. incipit antiquioris peritiorisque manus scriptura, qua exaratæ Ranæ et pars Nubium. Lacuna est post 615 usque ad 769. a quo incipit trium quæ supersunt foliorum primum, quibus continetur pars fabulæ, usque ad 941. Reliqua desiderantur. Brunck.

1-57. Trimetri iambici. 1-17. servus pro se aut ad spectatores conversus loquitur. 1. ὡς ἀργ. πρ.—*quam misera res est, quam miserum!* ὡς Lat. *quam*, admirationis index vel simplicis vel conjunctæ cum indignatione et quiritatione et commiseratione, ut h. l. unde Scholl. sæpe interpretantur λίαν. ἀργαλέος ductum ab ἄλγος, ut θαῤῥαλέος a θάῤῥος; nam λ etiam in aliis verbis ab Atticis mutatum in ρ, ut ποδαργία pro ποδαλγία, ἀμέργω pro ἀμέλγω. V. Schol. vet. et Dorv. Etym. M. h. v. Eustath. ad Il. B. 218. Od. Δ. p. 1511. Rom. Præstat hæc ratio eorum rationi qui illud profectum putant a voc. ἔργον. v. Schol. h. l. Nam a. desidero adjectiva similia, b. durum videtur dicere, ἀργαλέον contractum esse ex ἀεργαλέον, ita ut α habeat vim augendi. Suid. v. ἀεργαλέον, et Phav. v. ἀργαλέον. Fisch. Videtur allusisse ad Theogn. 625. In illam sententiam et Herodot. ix. 16. ἐχθίστη δὲ ὀδύνη ἐστὶ τῶν ἐν ἀνθρώποισι αὕτη, πολλὰ φρονέοντα μηδενὸς κρατέειν. Add. Eurip. Phœn. 350. 403. 405. Berg. Ὦ Ζεῦ καὶ θεοί. Ita et Plato Protag. init. et Demosth. pro Phorm. p. 966. supplendum autem οἱ ἄλλοι vel ἅπαντες vel simile. Demosth. p. Phorm. paullo inferius, μὰ τὸν Δία καὶ τοὺς θεοὺς, deinde ibid. adhuc inferius ἅπαντας addit. Idem contra Timarch. p. 273. πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν θεῶν, qui ibidem p. 271. addit καὶ τῶν ἄλλων θεῶν. V. inf. 438. Nub. 412. Id. *O Jupiter ceterique dii!* ut 899. Ad Plat. Sympos. 15. additur οἱ ἄλλοι. Nam a. sæpe vocabula generum et totius rei connectuntur cum vocabb. partium et formarum et individuorum, copula καὶ simpliciter, omissis verbis οἱ ἄλλοι, οἱ λοιποὶ, πάντες, ita ut et adsit et absit articulus. Sic 798. Lucæ xv. 1. vid.

Ind. Theophr. in ἀκρόδρυα. b. nominatur diserte Jupiter, quia est princeps deorum. Interdum nominatur Apollo, Jupiter reticetur, ut 438. nonnunquam Jupiter postremo loco, ut 81. s. Cf. Casaub. Exercitt. Antibaron. 16. p. 488. Fisch. Familiare poetis ac oratoribus Atticis, ut Jovem, velut deorum βασιλέα, τύραννον, πατέρα, πρύτανιν, τάγον, ὕπατον, ὕψιστον, μέγιστον, παγκρατέα, (hisce enim appellationibus decoratum ab iis legimus) modo a reliqua deorum turba secernerent, (ut Æsch. S. C. Theb. 828. ὦ μεγάλε Ζεῦ καὶ πολιοῦχοι δαίμονες, qui alibi in eodem dramate πολιοῦχοι θεοί·) modo etiam illo in ordinem cum his redacto, aliud Numen continuo, Jovis loco præfigerent (v. inf. 437.). Ita qui pater θεῶν Ὀλυμπίων invocatur, ut Æsch. Choeph. 781. Jupiter etiam Ὀλύμπιος appellatus, idem tamen sub generali θεῶν Ὀλυμπίων appellatione sit subinde invocatus, ut Menandro ap. Athen. xiv. p. 650. εὔχου θεοῖς Ὀλυμπίοις κ. τ. λ. et Nost. Thesm. 338. Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπίαισιν, quibus simul adduntur Pythii ac Pythiæ, Delii ac Deliæ, dii ac deæ, ut primis illis Olympiorum vel Olympiarum vocibus simul ad culta in Olympia apud Elidem numina respiciatur. Mitto Nost. Av. 867. ss. Spanh. πρᾶγμα. att. abundat. Munt. Suid. Ἦν δ' ἐγώ: ἔφην δὲ ἐγώ. παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ Ἀριστοφάνει. Sed Ms. C. C. C. apud Pors. pro παρὰ Π. καὶ Ἀ. habet Ἀριστ. Πλούτῳ. Nusquam occurrit hæc locutio in Pluto. Dobr. 1-5. infra 21. 267. Ran. 482. vel citat vel respicit Theodor. Prodrom. in Βίων πράσει, Mss. du Roi, t. viii. p. 141. 2. Id.

2. δοῦλον γενέσθαι. Opportune Plutarch. de Superstit. p. 166. [§ 8.] Δεινὴ τις ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμφορὰ, | Δούλους γενέσθαι, δεσπότας δὲ δυστυχεῖς | Λαβεῖν. Spanh. Sensus, *servum esse desipientis domini*. Nam dominus, quatenus habet potestatem in servum, δεσπότης dicitur, et servus, quatenus est in potestate heri eique servit, δοῦλος. Fisch. παραφρονοῦντος. Locum laudat Thom. Mag. in παραφρονῶ. Kust. παραφρονεῖν (quod ita etiam Nub. 840. Ran. 1518. legitur. Spanh.) est, dementire. Gl. vett. *non videre, quid fieri oporteat*, Xen. Mem. iv. 7. 6. Oppon. verbo σωφρονεῖν. Nam præp. παρὰ in multis verbis compositis habet hanc vim, ut fit *perperam, male, aliter quam decet*, ut παραγνῶναι *male statuere*, Xen. Mem. i. 1. 17. παραμελεῖν *obiter curare*, Cyrop. i. 6. 12. παραπαίειν *pulsando aberrare*. Fisch. Sicut hic desipiente hero gravis conditio fieri dicitur, ita vicissim Eurip. in Alexandro ap. Stob. Flor. Tit. lx. [lxii. Fragm. Eurip. Alex. n. 6. Musgr.] Δούλου φρονοῦντος μᾶλλον, ἢ φρονεῖν χρεὼν Οὐκ ἔστιν ἄχθος μεῖζον. Spanh.

3. ἢν γὰρ—τύχῃ· *Nam si servus sapientissime suaserit, prudentissima et utilissima consilia dederit, optima factu suaserit*. Nam servus vocatur θεράπων, quatenus domino (κυρίῳ) ministrat, operamque dat. λέξας τύχῃ pro λέξῃ Schol. et Phav. h. v. Causa est, quia significatur res fortuita, non necessaria. Nam τυγχάνειν est pr. *propositum tenere, collineare*, et opponitur τῷ ἁμαρτάνειν, quod est fortuitum, non necessarium. Fisch. Eurip. in Busir. ap. eumd. Stob. eod. tit. Δούλῳ γὰρ οὐχ οἷόν τε τἀληθῆ λέγειν, εἰ δεσπόταισι μὴ πρέποντα τυγχάνοι (τυγχάνῃ). Spanh.

4. ταῦτα. Cod. Dorvil. et tres Codd. Brunck. ταυτά,. quod recte Schol. repudiare Hemst. Brunck. et Fisch. judicant. Nam ταῦτα refertur ad βέλτιστα. Dind. τὰ ante βέλτισθ' omisit Zan. et Ven. 1542. Id. κεκτημένῳ. Κεκτημένοι et ἐγκεκτημένοι pr. ab Atticis dicti Athenienses, qui prædia in Attica possidebant, et erant a δημόταις, seu ipsis pagorum Atticæ incolis diversi. Liquet id e Demosth. adv. Polycl. p. 667. ed. Paris. κεκτημένῳ significat active. Munt. Habet vim medii. Fisch. Xen. Œcon. xx. 22. οἱ κεκτημένοι sunt possessores agrorum. Id. Hinc κεκτημένοι, *heri*, s. δεσπόται, ab iisdem Atticis sunt dicti, et quidem, inter alia, respectu servorum, qui inter κτήματα vulgo habiti, prout Aristot. Polit. i. 4. δοῦλος κτῆμα τε ἔμψυχον, et ejusd. Ethic. ad Eud. viii. 9. Hinc ap. Lucian. in Cataplo p. 423. t. i. ed. Amst. [c. 2.] Mercurius non Jovis solum sed etiam aliorum deorum dicitur κοινὸν κτῆμα. Quam in rem et ad hunc Comici locum expressa sunt verba Dion. Chrys. Or. xv. p. 241. ὃν ἄν τις κεκτημένος [suppl. ᾖ] κυρίως—ὥστε ἐξεῖναι αὐτῷ χρῆσθαι, ὅ τι βούλεται· οὗτος ὀρθῶς λέγεσθαί τε καὶ εἶναι δοῦλος τοῦ κεκτημένου. Nempe, ut mox ibid. subdit, καὶ γὰρ δὴ τῶν κτωμένων εἶναι τοὺς δεσπότας. Hinc ubi a Lacedæmoniis servos morte adfectos, qui supra servilem conditionem ac speciem vigerent, dixisset apud Athen. Myron Prienensis, addit xiv. p. 657. καὶ τοῖς κεκτημένοις ἐπιτίμιον, εἰ μὴ ἐπικόπτοιεν. τοὺς ἀδρουμένους (juxta certam Casaub. emendationem receptam etiam a Schweigh.). Sic κεκτημένων jam ap. Æsch. Suppl. 340. de dominis, et κεκτημένη de domina in Nost. Conc. 1118. Ac similiter ap. Lucian. in Asin. t. ii. p. 84. ed. Amst. ἰδεῖν μεταμορφουμένην τὴν κεκτημένην. Spanh. Add. Mœris At-

tic. p. 225. ibique Piers. et Spanh. ad Julian. p. 29. A. Omnino Græci utuntur participiis, præmisso articulo, loco nominum, ut οἱ ἐφεστῶτες Xen. Mem. iii. 5. 19. *præfecti, magistri,* ἡ τεκοῦσα *mater* Eur. Phœn. 53. οἱ φύσαντες *parentes* ib. 34. Imitati sunt poëtæ, ut *mugientes* Hor. Epod. ii. 13. boves. Sed hæc forma loquendi, ut multæ aliæ, in linguam Græcam videntur venisse ex Hebraica, quæ inopia substantivorum coacta usurpavit pro iis participia, vel addito He, vel omisso, unde etiam in N. T. ita participia simpliciter, omisso articulo, ponuntur, Luc. iii. 14. Matth. xxii. 10. Fisch. ταῦτα Ald. Rav. apud Inv. præf. p. ix. ταὐτὰ Gl. 6. καὶ τὰ ὅμοια. Utrumque memorat Schol. Boiss. "Cum ταὐτὰ sensus esse potest, δόξῃ δὲ αὐτῷ, τῷ θεράποντι, μὴ δρᾷν ταὐτὰ τῷ κεκτημένῳ· eadem hero, eadem atque herus. Ut vitetur ambiguitas, ταῦτα omnino retinendum." Dobr. ταὐτὰ 3. 4. Id.

5. μετέχειν—κακῶν, i. e. *servo parata sunt necessario verbera.* Nam τὰ κακὰ, mala, inutilia, perniciosa, relata ad servum ratione domini sunt *plagæ, verbera.* Sed in verberandis servis utebantur domini vel manibus et pugnis (21. s.) vel flagellis, quæ facta erant vel e funiculis vel e loris coriaceis. V. Scheff. R. Veh. i. 14. p. 190. ss. Idem docent verba v. 6. s. Nam herus dominatur corpori servi, ita ut eum verberet vel ipse vel per alios. Aliter Spanh. ad Callim. p. 187. s. ed. Græv. Genitivus rei additur verbo μετέχειν, quia partitio indicatur. Additur interdum μέρος, ut Cyrop. ii. 3. 8. Fisch. Hunc locum imitatus esse videtur Philemon ap. Stob. Ecl. lx. p. 384. Κακὸν ἐστι δούλῳ δεσπότης πράσσων κακῶς | Μετέχειν ἀνάγκη τῶν κακῶν γὰρ γίνεται. Kust.—Spanh. addit fragm. Eurip. Alcmæon. [n. 4. Musgr.] Dind. μετέχειν ἀνάγκῃ. ἀνάγκη μετέχειν i. 2. Ad Eurip. sine auctoris nomine citata a Plutarcho ii. p. 166. E. Δεινή τις ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμφορὰ Δούλους γενέσθαι, δεσπότας τε δυστυχεῖς (δυσχερεῖς Valck.) λαβεῖν, respexisse Aristoph. putant Valck. ad Phœn. 393. et Wyttenb. Dobr.

6. τοῦ σώματος — ἐωνημένον· *Neque enim corporis dominum,* i. e. *servum, fortuna sinit esse ejus dominum, immo herum ei jubet dominari.* Genit. τοῦ σώμ. et cum nomine τὸν κύριον et cum verbo κρατεῖν cohæret. Cf. Schol. Fisch. σῶμα de *servo* aut *serva* ab Atticis subinde dictum ex Aristot. Harpocr. et aliunde observat ad Athen. Casaub. p. 360. σῶμα quidem in genere de *persona virili* ac *muliebri* ap. eosdem Atticos; prout σώματα Danaides drr. Æsch. Prom. 858. et sic σῶμα LXX. Gen. xlviii. 12. pro *viritim, par tête.* Spanh. Bourdel. ad Heliodor. i. p. 9. existimat, σῶμα h. l. significare *mancipium,* non *corpus;* sed male. Licet enim verum sit, σώματα interdum ap. Gr. significare *mancipia,* sicut *corpora* ap. ICtos Lat.; ea tamen significatio ab h. l. aliena est. Tum enim κύριος τοῦ σώματος erit *dominus servi,* locus autem de servo accipiendus est. Servus enim recte dixeris, dominum corporis proprii, s. dominum sui ipsius, non autem dominum servi. Kust. ὁ κύριος τοῦ σώματος est servus. Nam ut ICti Rom. loquuntur, servus naturaliter corporis sui dominus est. Et Ammonius, sive malis, Eren. Philo, v. Δεσπότης· κύριος—καὶ αὐτός τις ἑαυτοῦ. Kust. Natura enim unumquemque hominem, atque etiam servum, sui corporis dominum esse vult. Fisch. Servi minime pro κυρίοις, seu sui juris hominibus olim habiti. Hinc Demosth. adv. Pantæn. p. 570. τίς—τοῦ δούλου τὰ πράγματα ὥσπερ κυρίου κατηγόρησεν; κυρίου nempe voc. Athenis usos in dicasteriis, ubi quempiam *liberum,* non *servum* in judicium vocabant, docent Scholl. ad Eqq. 965. Adde quod κύριος de *marito, patre,* aut alio quocunque *sui juris,* seu etiam de eo, in cujus tutela foret mulier, ab Atticis dicatur. Κύριον vero, respectu ad servum habito, dici negat Pears. ad Symbol. Apostol. p. 257. vers. Lat. ubi de hoc ipso Arist. loco agit. Quod adstruere videtur Æsch. a quo adv. Timarch. p. 263. ed. Frf. κύριοι dicuntur, in quorum potestate sunt pueri ingenui; ita ut *liberorum* s. *ingenuorum* intuitu κύριοι, respectu autem ad servos δεσπόται sint vulgo a Græcis ipsisque Atticis dicti. Quamquam respectu etiam ad *servos* κυρίων voc. sit usus Dionys. Halic. Antiq. iv. p. 227. Adde LXX. Exod. xxi. 4.— Quod autem *sui corporis* non ipsum servum esse dominum, sed, qui eum emit, hic traditur, id ab Aristot. similiter dicitur Eth. i. c. 34. τοῦ γὰρ δεσπότου ὁ οἰκέτης, et expressius lib. viii. c. 9. Spanh. Non potest servus a domino vapulans dicere quod ille in Nub. 1416. πρὸς γὰρ τὸ μὲν σὸν σῶμα—. Berg.

6-7. Suid. δαίμων. Citat Hemst. in Mss. Simplic. ad Epict. p. 199, 12. Salmas. ad Ach. Tat. p. 695. Alciphron. p. 210. Xenophon. Eph. ii. pp. 26, 27. Eurip. Med. 233. Philostr. V. A. T. p. 321, 25. Senec. de Benef. iii. 20. Liban. t. i. p. 771. c. Pers. Sat. v. 68. [Casaub. ad 124. p. 174. ed. Hennin.] Aristæn. ii. p. 152, 23. Grot. in Pauli Ep. ad Philem. 16. Plutarch. ii. p. 831. c. Theo-

dor. Prodr. de Rhod. et Dos. p. 317. et Gaulmin. p. 532. Dobr.

7. κρατεῖν τοῦ σώμ. est, habere potestatem corporis, ἐξουσιάζειν Schol. quod verbum ita 1 Cor. ii. 4. legitur. Cf. Gataker. de stylo N.T. c. 10. p. 64. Fisch. —ὁ δαίμων est *fortuna*. Schol. et Phavor. h. v. Causa est, quia Genius cujusque credebatur esse auctor fortunæ cujusque. Nam δαίμονες ap. scriptt. barbaros leguntur eadem facere, quæ in libris divinis angeli. V. Plat. Phæd. 57. Symp. 23. Augustin. de Civit. Dei viii. 14-18. Id. Bourdelot. ad Heliod. l. l. negat, τὸν δαίμονα in masculino dici fortunam, sed in femin. τὴν δαίμονα, quod secus est. Nam etiam ὁ δαίμων pro fortuna ap. plures scriptt. legitur, ut Eurip. Alc. 935. Androm. 98. (τὸν ἐμὸν δαίμον'—)Troad. 101. Cyclop. 110. Ion. 1269. (ἐσθλοῦ δαίμονος). Kust. ὁ ὠνημένος est herus, qui servum emit. Kust. Participium pass. habet vim medii, ut v. 4. ὁ κεκτημένος. Nam ὠνεῖν valet *vendere*, unde ὠνεῖσθαι *sibi vendi* aliquid *jubere*, h. e. emere. Fisch.

8. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα· *et hæc quidem sic se habent*, atque hæc ita solent fieri; formula Atticis perquam familiaris, ita ut ea utantur fere ii, qui desinunt verba facere de re aliqua, et transire ad aliam volunt, sic ut significent vera esse ante dicata: Lat. *et hæc quidem hactenus*. Fisch. Platon. Comic. ap. Athen. i. p. 5. et Æsch. Prom. 499. (ubi τοιαῦτα) laudat Spanh.—Τῷ δὲ Λοξίᾳ—δεσπότην h. e. sed de Apolline, qui oracula edit e tripode aureo, jure mihi videor conqueri posse, quod, quum feratur esse medicus et vates doctus, tamen dominum meum abire jusserit ex æde sua delirantem. ὁ Λοξίας est Apollo Pythius, ita dictus a λοξὸς *obliquus*, quia edebat oracula non *recta* h. e. aperta et certa, sed *obliqua*, i. e. ambigua et obscura (Schol. Dorv. et vett. unde Suid. et Phav.), cujusmodi oracula multa collegit Dalius (van Dale) de Orac. vii. 21. diss. 1. Æsch. Eumen. 19. προφήτης Λοξίας. Gloss. vett. Λοξίας· *obliloquis*. Gesner. legit *obliquoloquus*, hocque voc. auxit Thesaurum Lat. L. Dici etiam *flexiloquus* potest, ut Cic. Div. ii. 56. oracula Apoll. vocat *flexiloqua* et obscura, ubi v. Davis. Nam verba proprietatem personæ alicujus non communem sed præcipuam indicantia ponuntur recte pro ipso istius personæ nomine. Fisch. De Apollinis cognomine Λοξίας exposuit etiam Lamb. Boss. Obss. Critt. p. 53. s. docuitque illud ei tribui, quum de responsis ejus et oraculis ambiguis (λοξοῖς) agatur, ut Eurip. Elect. 399. uti Παιῶνος, ubi sermo sit de re medica. Dind.

8-10. Eurip. Orest. 279. Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι, ubi nostrum citat Pors. Dobr.

9. θεσπιῳδεῖ. Sic θεσπιῳδὸς Cassandra Eurip. Hec. 677. θεσπιῳδήσειν Æsch. Agam. 1170. Pro θεσπιῳδεῖν vero θεσπίζειν de Apolline Delphis vaticinante dixit Eurip. Ion. 7. Spanh. Compositum verbum e θέσπις *divinus*, et ᾄδειν *canere*, usurpatur 1. de Apolline ut h. l. et Eur. Phœn. 966. atque idem est quod χρᾷν et ἀναιρεῖν, oracula edere, vaticinari; 2. de vatibus, ita ut sit *vaticinari*, i. q. προφητεύειν, μαντεύεσθαι, v. Pollux i. 7. nam et oracula Apollinis fere versibus continebantur, et vates utuntur versibus; 3. de poëtis, eorumque vel poëmatis vel oribus, v. Æsch. Axioch. 10. nam etiam poëtæ carmina fundunt instinctu divino. Fisch. Suid. v. θεσπιῳδεῖ. Dobr. τρίπους χρυσήλατος est *tripus* (mensa tripes) *aureus*. V. Hes. v. χρυσήλατος. Nam quæcumque diis tribuuntur, ea dicuntur *aurea*, i. e. pulcherrima, præstantissima. [Immo tertius tripus *aureus* fuit, quum antea æreus adhibitus esset. Cf. Harwood Græc. Antiqq. Uti omnino Delphis alii etiam fuerunt tripodes aurei. V. Paus. x. 22. p. 191. t. iii. Fac. De tripodibus uberiorem disputationem promisit Millin Monum. ined. t. i. p. 278. Figuræ etiam sunt in Museo Napol. t. iv. tab. 13. 14. p. 38. ss. Dind.] Species et figuræ tripodum sunt ap. Spon. Miscell. erud. antiq. p. 118. et Spanh. ad Call. in Del. 90. ad q. l. ab eo multa disseruntur de tripodibus inprimisque de tripode Delphico. Ipsa Pythia, sacerdos Apollinis, cui tribuendum erat, quod Apollini tribuere Carionem jussit poëta, in tripode, qui lauro ornatus erat (Palæph. 50, 4.) sedens vaticinabatur: pars tripodis illa, in qua sedebat, dicebatur ὅλμος, v. Spanh. l. l. [p. 449. t. ii. Ern.] et posita erat super profundo terræ foramine in planitie exigua, quæ erat in rupis anfractu, media ferme Parnassi montis altitudine [in templi ipsius adyto] Justin. xxiv. 6. 9. Diod. S. xvi. 26. Villois. Anecd. Gr. t. i. p. 109. van Dale de Orac. p. 141. Fisch. Voyage du jeune Anach. t. ii. c. 22. p. 331. Dind. τρίποδος χρυσηλάτου. χρυσήλατος, *ex auro ductus, fabricatus*, ex χρυσὸς et ἐλατὸς, ductilis. Hoc similiter tragicum sapit. Oracula per Pythiam, sacerdotem, edebantur, aureo in tripode sedentem. Notat Schol. locum, ubi sedebat Pythia, ὅλμον fuisse dictum. Hinc proverbium est enatum ἐν ὅλμῳ ἐκοιμήθη, μαντικὸς ἐγένετο. Hujus tripodis ortum narrat idem Schol. Piscatores nimirum

Mileti rete jacientes quibusdam, piscatum spectantibus, quidquid cepissent, pacto vendidisse pretio. Extracto autem tripode aureo, litem inter piscatores atque emtores de eo esse ortam: quam ut componerent, consuluisse Apollinem, respondentem, Omnium sapientissimo tripodem esse dandum: Septem igitur sapientibus oblatum, iisque recusantibus, tandem ad Apollinem remissum. Munt.

10. μέμψιν δικαίαν μέμφεσθαι, est *recte, jure, conqueri*. Nam nomina verbis ejusdem originis aut significationis juncta, vel in accus. vel in ablat. per se nullam addunt verbis vim, ita ut μέμψιν μέμφεσθαι id. sit quod μέμφεσθαι simpliciter, atque adj. δικαίαν vim habeat adv. δικαίως. Ducta autem hæc forma loquendi est ex oriente, ut Judd. viii. 24. 1 Reg. xii. 8. [imo potius omnino a simplicitate antiqui sermonis repetenda. Dind.] V. Vorst. Philol. c. 35. Fisch. — Familiare quoque Atticis loquendi genus; sic in hac fab. 202. (δικάζειν δίκας) 429. 515. 530. Add. Acharn. 112. Pac. 150.* et sic passim ap. tragicos et oratores. Spanh. μέμψις opp. ἔπαινος Xen. Cyr. iii. 5. 5. extr. ideoque μέμφεσθαι v. ἐπαινεῖν. Fisch. Sic et Eurip. Or. 275. Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι. Herodot. i. 91. κατὰ τὸ μαντήϊον — ὁ Κροῖσος μέμφεται. Berg. μέμφομαι 2. Dobr.

11. ἰατρὸς καὶ μάντις. Hinc uno voc. ἰατρόμαντις dicitur Æsch. Eumen. 62. Suppl. 271. Apis, filius Apollinis, ἰατρόμαντις. Agam. 1632. calamitates ἰατρομάντεις φρενῶν. De Aristæo, alio Apollinis filio, Apoll. Rhod. iv. 514. Μοῦσαι ἀκεστορίην τε θεοπροπίας τ' ἐδίδαξαν. Ipse Apollo ἰατρὸς nost. Av. 587. Spanh. Nam Apollo præesse credebatur medicis et vatibus, atque ipse esse medicus atque vates doctus (σοφός). Callim. H. in Apoll. 45. s. ubi v. Spanh. Lucian. Philop. 5. t. iii. p. 591. ubi v. Gesn. Fisch. Sunt autem non istæ tantum artes Apollinis, sed et aliæ duæ. De his Plato in Cratylo et Lucian. in dial. Junonis et Latonæ (xvi.) et alibi. Berg. ὅς φασιν. Ita Kust. ut metro succurreret, et post eum Hemst. cum Cod. Dorv. ediderunt pro φασι, quod in F. B. G. Dind. Interposuit illa verba poeta, ut oratio accommodata esset personæ servi, et Apollinem nominari jussit potissimum ἰατρὸν et μάντιν, quia prædicatum μελαγχ. ἀπεπ. ista nomina desiderat. σοφὸς est *doctus*, v. Index Æsch. Socr. h. v. et Albert. ad 1 Cor. iii. 10. et Suid. v. σοφία. Fisch. φασι. φασιν A. 1. 2. ὅς φασι Ald. ὥς φασιν Dorv. Dobr. φασιν. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Zan. 1542. Wech. Brub. Raph. Port. φασι. Dind.

12. μελαγχολᾷν est *delirare, furere, insanire*, i. q. παραφρονεῖν v. 2. Schol. vet. animadvertit χολᾷν ap. Att. idem valuisse quod μαίνεσθαι. In Eclogario Mœridis legitur, χολᾷν, ἀντὶ μανίαν, Ἀττικῶς. Poterat igitur poeta dicere χολῶντα. Sed quia furor fere existere putatur ex *atræ* bilis abundantia, idcirco usus est v. μελαγχολᾷν, ut v. 903. Phav. h. v. ubi hic loc. laud. et μαινόμενον exponitur. Cf. Wolf. ad ep. Liban. p. 31. Carion herum vocat μελαγχολῶντα, quia videbat ab eo fieri alia omnia, quam quæ fieri ab hominibus sanis solent, ut præeant cæcis, neque eos pone sequantur. Apollo autem hero consulenti respondere debuerat ita, ut recte ageret omnia. ἀποπέμπειν est h. l. *ex æde sua discedere jubere, sinere*, act. pro medio, ut Plat. Phæd. 66. coll. 65. Fisch. μελαγχολῶντ'. Ald. Junt. ii. μελαγχολῶν τ'. Dind.

13. Cod. Dorv. ὅς τις δ' ἀκολ. verum in margine notatur eadem manu γρ. ὅς τις ἀκολ. Scilicet aberrarat descriptoris oculus ad versum abhinc tertium. Hemst. κατόπιν est particula Atticis propria (757. 1094. 1209.) idem valens quod ap. Gr. cæteros ὄπισθεν, v. Mœr. (p. 240. Piers.) Schol. Leid. et Dorv. ad 1095. Hesych. Phav. h. v. ἀκολουθεῖν κατόπιν est sequi, *pone, a tergo*, ut 757. nam refertur ad ἡγεῖσθαι v. 15. præire. Unde patet, auctoritate horum locorum nullo modo vindicari posse constructionem v. ἀκολουθεῖν cum ὀπίσω et μετὰ in N. T. Matth. x. 38. Luc. ix. 49. etc. Nam hoc est omnino, *sequi, comitari aliquem*. Atque ejusmodi sunt etiam cæteri loci, quos attulerunt contra Vorstium Phil. S. xxxiv. 4. Vitringa Anim. ad Vorst. c. 8. p. 853. Georgius Vindic. Græc. N. T. p. 337. Eckhard. (Obss. e Pluto) p. 3. Fisch. Plutum τυφλὸν vocat etiam Amphis Comicus ap. Athen. xiii. p. 567. Ita et Dio Chrysost. Orat. iv. p. 54. Porphyr. de Abstin. iv. p. 335. (c. 4.) Spanh. ὅστις. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Zan. 1542. Wech. Brub. Raph. Port. rectius ὅς τις. Dind. ὅστις δ' Dorv. ex 16. sed γρ. ὅστις ἀ. in marg. Dobr. ἀκολουθεῖν 3. Id.

14. τοὐναντίον, *contra, secus*. τοὐναντίον ἢ v. Ducker. ad Thuc. p. 500. προσήκειν, *convenire, decere*. Fisch. V. Eurip. Or. 932. Berg. ποιεῖν diserte, non ποεῖν, schol. in Ald. ad 11. Dobr. ποιεῖν Lib. Burg. Id.

15. ἡγεῖσθαι est, *præire, ducem esse*. Schol. Hes. h. v. Nam dicitur maxime de viæ ducibus, vel simpliciter vel addito voc. ὁδὸς in genit. aut accus. V. Xenoph. Cyr. iii. 2. 13. iv. 2. 8. Joseph.

Arch. ix. 5. extr. Sic et ἡγεμὼν et ἡγεμὼν τῆς ὁδοῦ. V. Valck. ad Herod. p. 377. Fisch. ἡγεῖσθαι h. l. i. qu. ὁδηγεῖν Luc. vi. 39. Ap. Lucian. in Timone t. i. p. 116. Mercurius Plutum dicit. Eckard. Hunc versum et infra 24. 25. 376. citat Priscian. Aldi xviii. p. 227. a. notante Pors. Omittit Putsch. p. 1169. Dobr. Citat Grammaticus Hermanni p. 374. Id.

16. οὗτος, *herus meus*. προσβιάζεσθαι est, *cogere*, *jubere una ire*, *sequi a tergo*. Neque enim vim quandam puto hoc verbo significari; nam quia Carion pedissequus erat Chremyli, et hic Plutum sequebatur pone, necesse erat, ut servus, qui sequeretur herum, etiam Plutum a tergo sequeretur [*invitus* tamen faciebat]. Sic παραβιάζεσθαι Luc. xxiv. 29. de discipulis magistrum rogantibus eique persuadere studentibus, ut cum ipsis maneret. Add. Act. xvi. 15. Fisch.

17. καὶ ταῦτα (scil. ποιεῖ. Munt.) est, vel *præsertim quum*, v. Metaphr. Cæs. B. Gall. i. 16. quum præcedit nullum nomen, ad quod referantur ista verba, vel, *et quidem*, quum præcedit nomen ad quod referantur, ut h. l. Fisch. καὶ ταῦτ'. Vitiose Ven. 1542. τὴν ταῦτ'. Dind. ἀποκρινομένου. referendum puto ad τυφλοῦ v. 13. Neque enim video, cur hoc ductus orationis non patiatur, maxime cum e seqq. pateat, Plutum non respondere voluisse. Utique durius videtur genitivum absolutum statuere, quod placet Girardo. Duck. Ne dicam durius ἀποκρ. cum τυφλοῦ conjungi, utpote plena sententia interveniente, illud potius dixero, sententiam ipsam clamitare, corrigendum esse ἀποκρινόμενος, Chremylus sc. Carioni. Patet ex 19. et 24. Chremylum a servo interrogatum nihil respondisse; hoc ille indignatur. Plutum vero nondum interrogatum fuisse, 60. ostendit et 52. Bent. ἀποκρινόμενος perite legendum esse vidit Bent.: refertur enim ad proximum οὗτος. Codd. etiam ut impressi habent, ἀποκρινομένου, quod pro genit. absoluto habuerunt veteres, nec tamen satis illis constitit, utro pertineret, an ad proximum herum, an ad remotiorem cæcum hominem. Hoc ostendit glossa Cod. mei: τοῦ τυφλοῦ ἢ τοῦ Χρεμύλου. Sed queri non poterat servus, sibi cæcum non respondere, quem nondum percunctatus fuerat. Brunck. At 1. in nullo lib. vet. ullum varietatis lectionis exstat vestigium, 2. supervacanea est emendatio. Nam participia sic sæpe absolute ponuntur, ut intelligi debeat pronomen, ut Act. xxi. 31. v. Hoelzlin. ad Apoll. Rhod. i. 260. Heus. ad Plut. de puer. ed. xiv. 14. p. 121. et Proleg. nost. de vit. Lexx. N. T. p. 133. [et Eckard. ad h. l. p. 4. Dind.] Fisch. Insolentius tamen est, quod, quum præcesserit οὗτος, genitivus absolutus sequatur. Cæterum nec Hemst. quidquam mutari voluisse videtur. Munt. autem probavit Bent. emendationem. Dind. ἀποκρινομένῳ R. (i. e. consentit Rav. teste Inv.) Lib. Burg. Id. ἀποκρινομένου Ammon. de Interp. p. 78. a. 13. ed. Ald. 1545. Suid. ed. Ms. v. γρῦ. ἀποκρινομένου edd. Mss. tantum non omnes, in quibus Arund. 6. ubi κρι ex em. reliqua ab initio. Gl. in D. τοῦ τυφλοῦ ἢ τοῦ Χρεμύλου. ἀποκρινομένῳ Rav. Boiss. "Servavissem ἀποκρινομένου, nempe τοῦ Πλούτου. Non enim putaverim versu demum 52. Chremylum primam poposcisse ab illo ominoso viæ duce interrogationem: et ipse 56. interrogationis modus argumento esse potest non hanc esse primam. Cur enim verbera, non verba, nisi post obstinatum vetuli Pluti silentium?" Omnium facillima Rav. lectio, sed ob eam ipsam causam suspecta. Dobr. ἀποκριναμένου 4. Id. τοπαράπαν est omnino, παντελῶς Hes. Librarii fere τὸ omisere. [Scribitur in nonn. edd. ut Münt. divisim, τὸ παράπαν, sed ipse Münt. improbat. Dind.] V. Ind. Palæph. v. ὁ, et οὐδὲ γρῦ, *ne minimum quidem*, *nihil*, est loquutio proverbialis, v. Erasm. Adag. p. 674. quæ unde ducta sit, non omnino constat. Nam γρῦ dicuntur *unguium sordes*, Hes. et Herodian. Philet. p. 436. Est etiam genus quoddam nummuli minuti; est sonus vocis suum. V. Schol. cujus verba descripsit Phav. et Suid. Atque hinc sumtam esse proverb. illam loquutionem arbitror. Fisch. Sic in Aristoph. versu ap. Athen. viii. p. 343. μηδὲ γρύ. Unde γρύζειν, *mussitare*, de quo 598. Ita Thesm. 278. μῦ et mox τί μύζεις. Spanh.

18. Ad herum, quocum incedebat Plutum sequens, hæc conversus dicit. Dind. ἔστιν ὅπως, est *quomodo*, h. e. ullo modo, quoddammodo, fieri potest ut; ideoque οὐκ ἔσθ' ὅπως non potest fieri ut, i. e. *nullo modo*, *haudquaquam*, i. q. οὐδαμῶς. V. 51. Ed. Schol. V. Dawes. Misc. Crit. p. 281. [ὅπως pro ὡς, hoc autem pro ὅτι Münt.] σιγήσομαι. Attici in multis verbis neutris in αω et εω desinentibus futura media præferunt futuris act. Sic πράξομαι, θηράσομαι, pro πράξω, θηράσω, Mœris hh. vv. Plato Symp. 38. ἐπαινέσεται, de rep. 2. p. 379. t. ii. Steph. ἐπαινεσόμεθα. Causa videtur esse, quod activa quondam habuerint vim activam, non mediam; quæ certe restat in multis hujusmodi verbis, ut τιμάω, λυπέω. Quæ quidem opinio confirmatur etiam eo, quod sic usurpantur fut. med. in ζω, quæ pro-

prie activa esse constat, ut θαυμάσονται, Apoc. xvii. 8. Fisch. ὅ τι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Zan. Ven. Wech. Brub. Raph. Part. ὅτι et mox τῷ δ' Ald. Junt. i. Crat. Zan. Ven. 1542. Wech. Brub. Raph. Dind.

19. φράζειν est *dicere, ostendere, docere*, ut 24. et Xen. Mem. i. 4. 15. V. Hesych. — ὅ τι — ποτε, *cur tandem?* ut 24. τίς ποτε, *quis tandem, quisnam*. add. 53. Hunc aliosque locos similes multi [ut Eckard. h. l. Dind.] laudant ut doceant Marcum ix. 11. ὅτι recte usum pro *cur*. V. Raphel. ad eum loc. et Vitringa ad Vorst. c. 3. At l. hoc aliisque locis scribi debet ὅ, τι, ut Jensius jam monuit ad Lucian. t. i. p. 497. auctoritate optimorum liborum. V. Hom. Il. A. 64. e quo loco attulit Hes. glossam ὅ τι τόσσον διότι τοσοῦτον, ut Schol. Dorv. ad 967. ὅτι explicat διότι. Nam Attici ὅστις dicunt pro τίς, v. 53. coll. 24. ita ut ὅ, τι dictum sit pro τί. 2. certum est, Marcum expressisse part. כִּי quæ usurpatur pro *cur*, et a lxx. redditur ὅτι 2 Regg. xviii. 34. Fisch.

20. πράγματα παρέχειν pr. est, *aliquem accusare*, in jus vocare, alicui litem intendere. Nam refertur ad πράγματα ἔχειν quod dicitur de reis, et iis qui lites sequuntur. V. Xen. Mem. ii. 9. 1. Deinde ponitur omnino de iis, qui alicui *molesti sunt* aliqua re, κόπους παρέχειν Matth. xxvi. 10. Luc. xi. 7. et mox ap. Nost. λυπεῖν. Fisch. A negotiatoribus, qui multis negotiis cuisque distrahuntur, perperam formulam repetit Eckard. Dind.

21. συντήξεις Attice pro τύψεις Mœris p. 372. Pierson. Tho. Mag. p. 860. Sic χαμεύνας v. 64. Fisch. στέφανον ἔχ. γε. Qui olim consulto oraculo ex Apollinis templo redibant [et liberi et servi, Fisch.] coronati erant [lauro]. Qui autem sacris ejusmodi coronis ornati erant, sancti quodammodo habebantur, eosque violare nefas erat. V. Schol. Eurip. Hippol. 792. Schol. Soph. Œdip. Tyr. p. 152. ed. Henr. Steph. [ad 82.] ubi ad hunc locum respicit. Cfr. Brod. Misc. t. ii. Grut. Thes. Crit. p. 518. Kust. Laudat Spanh. Kust. Pac. 1048. ibique Schol. Fisch. Addit Van Dale de Oracc. c. 6. monetque hinc intelligi, cur Carion hæc verba adjecerit, στέφανον ἔχειν idem esse quod στεφανηφορεῖν, et στέφανον esse *coronam lauream*. — γε, *saltim*, Gir. et Münt. Dind.

22. μὰ Δί' ἀλλ', *imo vero*, ut οὐ γὰρ μὰ Δί' ἀλλὰ Lys. 55. Kust. Ante μὰ Δία intell. οὐ. [Vid. Viger. de Idiot. p. 450. Herm. et Hoogeveen. Doctr. Part. Gr. p. 332. ed. second. Schutz. Dind.] Sensus: *non verberabo te, coronam in capite habentem, sed verberabo te, detracta capillis corona*, h. e. immo verberabo te etc. Scil. herus in animo habebat, servum pugnis cædere. Fisch. Verba ἢν λυπῇς τί με desunt in Cod. Dorv. non accuratissimo. Hemst. Sensus: *si mihi ullo modo molestus eris*. Fisch. Alterum accus. τι, ut Æl. V. H. iv. 15. λυπεῖν etiam cum duobus accus., ab omissa præp. κατὰ repetit Münt. Dind. ἀλγῇς Junt. i. ἀγῇς. Dind. μὰ Δί' et λῆρος om. Linc. Dobr.

23. ἵνα μ. ἀλγῇς, *ut caput tibi gravius doleat*. — λῆρος, ut ap. Lat. *nugæ*, vel de *verbis* et dictis vanis, futilibus, vel de *rebus* inanibus, levibus, nihili æstimandis, vel de *hominibus* stultis et contemtione dignis. H. l. pertinet ad minas domini frustra jactatas; istæ minæ tuæ me non movent. V. Schol. — παύσομαι sc. πράγματα παρέχων σοι. Fisch. λῆρος scil. ἐστιν. Munt.

24. οὑτοσί, *iste*, pone quem sequimur. Est enim δεικτικὸν, auctore Ammon. de differ. voc. Fisch. οὑτοσὶν 1. 3. Dobr.

25. εὔνους. Nempe juxta illud Menandri ap. Stob. Floril. tit. lxii. ὅταν τύχῃ τὶς εὐνοοῦντος οἰκέτου, | οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον βίῳ. Sic Xen. Œcon. ix. 5. οἱ χρηστοὶ (servi) παιδοποιησάμενοι εὐνοώστεροι, ὡς ἐπιπολύ. Spanh. πυνθάνεσθαι est vel, *interrogare*, ἐρωτᾶν, et construitur cum genit., int. ἐκ, vel παρὰ, vel *cognoscere, audire*, cum accus. V. Schol. et Suid. Partt. πάνυ σφόδρα cohærent cum εὔνους, quia sum tibi benevolentissimus, ut 745. Nam Attici solent non raro, rei augendæ causa, conjungere duas particulas, idem declarantes, nulla interveniente copula, ut εὖ μάλα Plat. Euthyphr. 4. (plane, Cic. Cat. Maj. 4.) Ælian. V. H. ix. 32. εὐθὺς παραχρῆμα Xen. de rep. Laced. p. 540. Leuncl. V. 221. 859. 866. Fisch. Schol. οὕτως ἔχει καὶ τὸ, Τυχὸν ἴσως. In Advv. notat Pors. " τυχὸν ἴσως Sch. Arist. Pl. 25. Themist. xxi. p. 248. d. xxvi. p. 325. b. Eustath. ad Il. Δ. p. 437, 28=332, 31. Timocles Athen. viii. p. 339. e. Julian. Ep. x. p. 378. d. Ep. Socratic. xxiv. p. 51. Strab. v. p. 375. c. (245.) *forte temere* J. Fr. Gronov. ad Liv. [x. 43.] *una simul* Terent. Heaut. v. 1. 30. *rursus denuo* Plaut. Pœn. prol. 79." Dobr.

26. οὔ σε κρύψω i. q. φράσω σοι v. 24. nam κρύπτειν est *celare*. Οἰκέται sunt omnino *domestici*, omnes qui sunt in domo, Hes. inprimis *servi*, familia, ut h. l. πιστὸς *fidelis* de servo etiam Matth. xxiv. 45. xxv. 21. Fisch. Locum laudat Tho. M. V. κλέπτης. Kust. ἀλλὰ ponitur eleganter ab initio ut Lat. *vero*. Æl. V. H. i. 21. Munt. οὐ τὶ κρύψω Rav. Contrario modo errat 1042. Dobr. οὔ σε κρ.

servant Ald. Junt. I. II. III. Crat. Zan. Ven. 1542. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

27. κλεπτίστατον. Schol. vet. recte observat, poëtam hoc dixisse præter exspectationem. Nam post πιστότατον exspectabatur εὐνούστατον vel simile quid. Salibus autem hujusmodi inexspectatis vis comica præcipue valet, quippe quibus, velut telo aliquo inopinato, hominum animi maxime feriri et affici solent. Kust. Schol. inter alia μυστηριακώτατον maxime arcanum, *taciturnum*. κλέπτειν, *celare*, Steph. Philoct. 57. [Add. Ælian. V. H. iii. 47. et Dion. Hal. ix. (c. 4.) Munt.] Utitur autem hoc ambiguo voc. noster, ut simul furacitatem servi indicet. Quod ad formam attinet, scribit Eustath. p. 867, 68. duplicem superlativi terminationem in ea esse, κλέπτιστος, κλεπτίστατος, quemadmodum ὀψοφάγιστος, βλάκιστος, λάγνιστος, λάλιστος, augeantur ὀψοφαγίστατος, βλακίστατος, λαγνίστατος, λαλίστατος. Adhuc licentius formavit Soph. Philoct. 970. τολμίστατος. Utitur voc. κλεπτίστατος Alciphr. Ep. iii. 20. Berg. κλεπτίστατον, *furacissimum*. σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν appellat Schol. quum additurus videretur herus καὶ εὐνούστατον. Sed et est in ambiguo lusus. Nam, ut ille quoque observat, κλεπτίστατον significare etiam possit κερδαλέον καὶ συνετόν: vel μυστηριακώτατον. Postremam hanc interpretationem amplexus est Berg. Sicque non multum differt ab eo quod Simo apud Terent. initio Andriæ liberto suo dicit: 'Nihil istac opus est arte — Sed iis, quas semper in te intellexi sitas, Fide et taciturnitate.' Sed nihil hic agitur quod Chremylus famulum suum silentio tegere cupiat. Melius vertissem, *callidissimum, sollertissimum*. Glossa Cod. mei φρονιμώτατον. In B. hoc scholion margini adscriptum: κλεπτίστατον. ἢ ὅτι τὸν φρόνιμον οἱ Ἀττικοὶ κλέπτην ἐκάλουν. ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κλεπτῶν τοῦτο φησί. φρονιμώτεροι γὰρ οἱ κλέπτοντες ἑαυτῶν γίνονται, ὅταν κλέπτωσιν, ἀναγκαζόμενοι παντὶ τρόπῳ συγκαλύπτειν ὅπερ ἔδρασαν. ὡς καὶ ἡ ἐτυμολογία δείκνυσι τοῦ ὀνόματος. κλέπτης γὰρ ἀπὸ τοῦ καλύπτω ἐτυμολογεῖσθαι δοκεῖ. Brunck. κλέπτης dicitur vel de homine *callido*, vel de *occulto* et *obscuro*, qui non aperit sua consilia omnibus, ut Xen. Mem. iii. 1. 6. vel de *taciturno*, qui commissa continet, neque plenus rimarum est: nam in fures cadunt ista omnia. Non caret hic locus urbanitate, quam lingua Lat. assequi nequeat. Nam laudat herus servum ita, ut ei simul *furacitatem* exprobrare videatur. Fisch. Seorsum hæc dixisse Chremylum (Je veux dire le plus filou) censet Brumoy Th. d. Gr. xiii. 293. Dind. ἡγοῦμαί σε Ald. σὲ G. Citat Tho. Mag. v. κλέπτης. [Alibi Pors. "κλεπτίστατον. V. J. Taylor. ad Æsch. c. Ctesiph. p. 652. et J. Upton. Observ. in Shakespear. p. 161." Dobr.

28. Cod. Dorv. ἐγὼ γὰρ ὢν θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ἀνήρ, metri lege violata, ita 34. μοὶ μόνος. Hemst. θεοσεβής, *pius adversus deos*. Cf. Schol. et Joh. Evang. ix. 31. δίκαιος est *justus*, qui sua cuique tribuit, non omnino *probus, honestus*, ut in N. T. Luc. i. 6. Fisch.

29. κακῶς πράττειν est omnino *rebus adversis uti*, ut εὖ πράττειν, *rebus uti secundis*. V. Xen. Mem. iii. 9. 8. H. l. explicatur verbis πένης ἦν, i. e. *pauper, inops eram*, quum utrique formulæ opponatur unum verbum, ἐπλούτουν. Nam πτωχὸς est *egenus, mendicus*, qui caret victu necessario; πένης fere *pauper*, cui est victus necessarius. V. v. 552. ss. Sic Socrates Xen. Œcon. xi. 3. dicitur πένης, quia habebat minas Atticas quinque, v. Œc. ii. 3. coll. Mem. i. 2. 1. Interdum tamen πένητες dicuntur ita, ut etiam πτωχοὺς complectantur. οἶδα τοι, recte. Fisch. (Pr. *novi vero*) *probe scio*. Munt.

30. Laudat Tho. Mag. v. Ῥήτωρ. Kust. ἱερόσυλοι sunt *sacrilegi*, qui sacrum legunt, (Auct. ad Herenn. ii. 30. extr.) qui sacro manus admoliuntur (Plaut. Asin. iii. 2. 24.). Cf. Xen. Agesil. xi. 1. θεοσύλης hoc sensu Ælian. V. H. v. 16. Respicitur ad nomen θεοσεβής. ῥήτορες per se sunt vel *magistri artis dicendi*, vel *oratores*. Sed Aristoph. et Socratis ætate ῥήτορες dicti sunt ii, qui in concione ita verba faciunt, ut sua, non publica commoda spectent, qui ea suadent, quibus populi gratiam colligant, salutis publicæ non habita ratione, qui adeo accusant, certe minantur accusare apud populum cives bonos, ut aliquid auferant. Sic accipi debet nomen h. l. et Plat. Apol. x. 20. Nam numerantur a poëta in ἀδίκοις. v. 28. cf. ad 379. et 567. Fisch. Inter ἱερόσυλοι et ῥήτορες olim non fuerat distinctio posita, quam ponendam esse vidit Brod. Misc. i. 7. monente Duck. Dind. Comma post ἱερόσυλοι delet Port. Dind.

31. συκοφάνται propr. dicti sunt, qui indicabant eos, qui ficus ex Attica vel exportassent, vel exportarent. Nam vetitum erat Athenis ficus exportare, et φαίνειν est μηνύειν, ἐγκαλεῖν, εἰς δίκην εἰσάγειν. Plutarch. περὶ πολυπραγμοσ. t. ii. p. 523. Athen. iii. 2. p. 74. et Schol. ad 874. Deinde ita vocati sunt, qui indicabant eos, qui alia ἀπόρρητα exportassent. Sed quia multi reperiebantur, qui sui commodi causa deferre auderent inson-

ὰ, συκοφάνται dicti sunt *criminatores* et *calumniatores falsi*, ut h. l. ubi in ἀδίκων numero ponuntur. πονηροὶ sunt *homines depravati*, et καὶ *omnino*, ut Luc. xv. 1. Fisch. πείθομαι. Quamvis prave scribatur in Cod. Dorv. πίθομαι, interpretatio tamen probae lectionis addita est, πιστεύω. Simili modo 36. σπευσόμενος, sed supra adjectum ἐρωτήσων, veræ vocis indicium. Hemst. Verti potest, *recte scio*, i. q. οἶδα 29. Fisch. καὶ priore loco omittit 3. Dobr.

32. ἐκπέρσθαι Atticis propr. de iis, qui deos s. eorum oracula consulebant. Xen. de redit. pop. Ath. c. 6. Spanh. V. Herodot. i. 174. Berg. ὡς τὸν θεὸν, *in templum Apollinis*. Part. ὡς sequente accus. jungitur nominibus rerum et animatarum et inanimarum, qui accus. pendet a praepositt. εἰς, ἐπὶ, πρὸς, unde quum Grammatici fere adscripserint πρὸς, patet, cur pro ὡς librarii multis locis dederint πρὸς, ut Dion. Halic. i. 73. in Cod. Vat. [ὡς in omnibus edd. ante Inv. qui πρὸς e Rav. recepit, quod interpretamentum est. Inanimatis ὡς pro πρὸς jungi negant, atque tum εἰς reponi jubent Hemst. Valck. Wyttenb. et Pors. quos jam eam in rem laudavit Schæfer. ad Bos. Ell. Gr. p. 740. s. Cf. tamen Intpp. Tho. M. p. 934. s. Brunck. Ind. Arist. v. Ὡς. Dind.] Indicat autem sæpe, ut εἰς et πρὸς, locum, in quo est is, cujus nomen additum est, indicio reliquæ orationis reperiundum. Jam Chremylus exierat e templo Apollinis, v. 41. Itaque certum est, ὡ. τ. θ. esse *in templum Apoll.* ut 653. πρὸς τὸν θεὸν, *ad templum Æsculapii*. Ita ὡς θεὸν Pind. Ol. vii. 56. εἰς Ἀφροδίτην Charit. iv. 4. quod v. 5. εἰς τὸ τῆς Ἀφροδίτης τέμενος, et viii. 8. εἰς τὸ τῆς Ἀφροδ. ἱερόν. Erat autem templum Apoll. Pythii Athenis exstructum a Pisistrato, v. Meurs. Ath. Att. ii. 10. et Pisistr. 9. Suid. in Πύθιον. Fisch. ὡς τὸν θ. habent Ald. Junt. I. II. III. Crat. Wech. Brub. Raph. Port. in Zan. et Ven. 1542. τὸν θ. omissa part. ὡς. Dind. ὡς τὸν θεόν. εἰς glossa in 1. et deinde 98. In 2. hic, 98. et alibi. Pors. πρὸς τ. θ. 1. et primo 2. sed mutatum eadem manu, et εἰς rubrica suprascriptum. Dobr.

33. τὸν ἐμὸν μ. αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου pro τὸν ἐμοῦ (aut μου) τοῦ ταλαιπώρου. Attici enim pro pronominibus primitivis ponere solent possessiva, sequente genitivo, qui refertur ad genitivum in possessivo latentem. Sic nost. Nub. 1204. ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν. Eurip. El. 366. πόσις ὁ μὸς τῆς ἀθλίας. Imitati sunt Latini, ut Hor. Sat. i. 4. 22. 'mea scripta—timentis.' Kust. Attici pronominibus possessivis addere solent pron. αὐτὸς in genit., qui referatur ad genitivum in possessivis latentem, idque præeunte Homero, ut Od. A. 409. B. 45. Chremylus se nominat ταλαίπωρον, *miserum*, ob egestatem et inopiam qua premebatur. Fisch.

33-8. Ex Hesiodo Opp. et D. 268. νῦν δὴ ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος Εἴην μήτ' ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει, monente Heinsio ad Hesiod. p. 94. Dobr. ἐμαυτῷ 1. 2. 3. 4. sed glossa in 2. supra ξυνακολουθεῖν, σὺν αὐτῷ πορεύεσθαι. Dobr. De *exhausta vitæ majori parte*, instar arcus sagittis, quas emitteret deinceps, vacui, juxta illud Hor., quod opportune jam hic monuit Tan. Fabri filia, Od. ii. 16. [17. s.] : 'Quid brevi fortes *jaculamur* ævo multa?' Ap. Æsch. Suppl. 455. γλῶσσα τοξεύουσα, Eurip. Hec. 603. νοῦς ἐτόξευσεν, Soph. Antig. 1090. ἀφῆκα καρδίας τοξεύματα. πτερωτὰ τοξεύματα Eurip. Herc. Fur. 571. et ap. LXX. τόξον, *arcus* ; τόξευμα, *sagitta arcu emissa* ; Gen. xlix. 23. κύριοι τοξευμάτων. Spanh. Cothurno, ut vides, incedere affectat Comicus, sed metaphoram pravam adhibet, si quid ego judico. Quomodo enim vita ἐκτοξεύεται? an ludit in ambiguitate vv. βίος et βιός? sed neque βιὸς nec βίος ἐκτοξεύεται, sed sagitta tantum. Scio et Schol. et Suid. agnoscere hanc lectionem. Tamen illis invitis Comicum scripsisse puto ἐκτετολυπεῦσθαι βίον, translatione aptissima, quam omnium gentium sermo usurpat. Nostrates, *my life almost spun out*. Illud alterum Schol. interpretatur τετελειῶσθαι : atqui hoc ipsum est, quod emendatio nostra melius significat. Hes. ἐκτολυπεύσας· τελειώσας. Illud quoque quam apte τοῦ ταλ. βίου ἐκτετολ. nam ταλαιπωρία illa in ipsa metaphora pulcherrime exprimitur. Idem Hes. τολυπεύειν, ταλαιπωρεῖν, μοχθεῖν, etc. Huc adde illud σχεδὸν, quod nostræ lectioni convenit, alteri repugnat plane. Ἐκτετόξευται enim *sagitta* semel, uno impetu, ubi σχεδὸν locum non habet : at lana ἐκτετολύπευται paullatim et sine mora. Bent. Interpretes hunc locum explicant dupliciter. Nam Kust. quidem βίον accipit de *facultatibus*, ita, *videns, me jam exutum facultatibus*, inopem : sed Spanh. interpretatur de *vita*, hoc sensu, *videns, me jamjam esse moriturum*. Atque hanc interpretationem puto veram esse. Nam primo Chremylus erat homo inops, qui queri non posset, se prope abesse ab inopia : deinde apprime conveniens est hæc interpretatio verbo ἐκτετοξεῦσθαι : nam ἐκτοξεύεσθαι proprie dicuntur *sagittæ*, et tela, quæ arcu emittuntur, donec pha-

retra iis exhausta sit: quam in rem Berg. laudavit locum Herodot. i. 214. quem imitatus est Zosimus ii. 18. 9. τῶν βελῶν ἐκτοξευθέντων, i. e. *telis emissis, ut nullæ iis suppeterent amplius.* Quod verbum quam eleganter translatum sit ad *cursum vitæ impletum*, facile intelligi potest. Cf. Schol. ad h. l., cujus verba descripsit Suid. in v. ἐκτετοξεῦσθαι. V. Prolus. 8. de Lexx. N. T. p. 7. s. Cæterum Bent. legi jubebat ἐκτετολυπεῦσθαι, *ad finem perductum esse*: ita ut metaphora ducta esset a *lana* in orbem *glomerata*: nam τολύπη est *glomus lanæ: fila lanæ in orbem glomerata.* Sensus eodem redit: sed ipsa emendatio et supervacanea est, et legibus criticis repugnat: nam altera scriptura est in omnibus Codd., ita ut in nullo eorum appareant ulla vestigia alius scripturæ: sensum parit commodum: et verbum ἐκτετολυπεῦσθαι a verbo ἐκτετοξεῦσθαι nimium discrepat, et qua figuram, et qua sonum, litterarum. Fisch. ἐκτετοξεῦσθαι, ἐκκεκενῶσθαι, ἀνηλῶσθαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ τοξείᾳ ἀναλισκόντων τὰ βέλη. Sic bene Suid. βίον hic notat τὴν περιουσίαν, *facultates*: nec ludit in ambigua significatione vocis βίος *vita* et βιὸς *arcus*. Ingeniosam conjecturam ἐκτετολυπεῦσθαι scite ornavit Bent. sed nimium ei complacita fuit. Glossa in Codd. ὑπολαμβάνων κατηναλῶσθαι, ἠφανίσθαι τὴν περιουσίαν. Schol. marginale in B. ἐκτετοξεῦσθαι. ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τοῦτο τῶν τοξοτῶν, ὅταν τοξεύοντες πάντας τοὺς ἑαυτῶν οἰστοὺς ἀφήσωσιν. Brunck. I must here take notice of another mistake of Brunck's, in supposing βίον to mean *facultates*. Chremylus, in that verse and the preceding, gives a reason why he thought it not worth while to consult Apollo about a plan of life for himself; his own days, he concluded, were nearly spent. John Seager in Clas. Journal, No. iii. p. 505. ἐκτετοξεῦσθαι. Laudat Toup. Emm. in Suid. iii. p. 62. s. Nicetam, qui in procemio ad h. l. respexerit his usus verbis: ἐπεὶ καὶ ἀθανάτοις ἐοίκασι δήπουθεν — πάλαι τὸ ζῆν ἐκτοξεύσαντες κ. τ. λ. Dind.

35. Aqu. μονογενής, Sym. μόνος. V. Prolusio pr. de vitiis Lexx. N. T. p. 10. μόνος, *unicus*, qui a LXX. et in N. T. dicitur μονογενὴς vel ἀγαπητός. ὢν τυγχάνει. Nam sermo est de re fortuita, neque necessaria. Sed librarii sæpe part. ὢν omisere, post verba imprimis similiter desinentia, v. ad Plat. Apol. 28. et ad Æsch. Socr. ii. 8. Fisch. Frequens ap. Att. poëtas v. τυγχάνειν (cum aliorum vv. participiis juncti) pleonasmus, s. κατὰ παρολκὴν ut loquuntur grammatici, usus, sicut v. 1016. κατηγοροῦσα τυγχάνω, Nub. 1127. Acharn. 1630. Lys. 379. Et ita ap. tragicos passim, Æsch. Choëph. 685. τυγχάνω λέγων. Spanh. Cf. Pors. ad Eur. Hec. 799. Dind. μοί μόνος Dorv. Dobr.

36. πευσόμενος positum est κατ' ἐπανάληψιν (Sch.) nam verba εἰ χρὴ τὸν υἱὸν (part. δὲ addita est, quia præcedit μὲν) μεταβ. τ. τρ. pendent ab ἐπερησόμενος (32.), sed propter interposita verba 33. s. hoc verbum repetitum est. Fisch. μεταβαλόντα. λλ A. σπευσόμενος sed gl. ἐρωτήσων Dorv. Dobr.

37. πανοῦργος ponitur 1. de homine *gnavo, strenuo*, qui omnia aggreditur; 2. signif. *sollertem, callidum, sagacem*; 3. usurpatur de hominibus *versutis, vafris, dolosis* (Ind. Palæph. h. v.), ut h. l. et 2 Cor. xii. 16. Cf. Hes. ὑγιὲς μηδ. *nequam, improbus*, qui nec honesti nec boni rationem habet. Unde 50. μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς est, *improbum esse*. Fisch. Ita οὐδὲν ὑγιὲς Synes. epist. 104. et 148. dicuntur *homines nihili*. Berg. Respici his versibus ad Hes. Ἔργ. 68. existimat Duck.— μηδὲ ἕν. Ante Brunck. erat μηδεέν, ad quam scripturam hæc Spanh. notavit: "Ita οὐδεὲν in hac fab. 137. et 1092. per διαίρεσιν ob metrum poëtis familiarem [nempe pro μηδὲν, οὐδέν]. Sic στοιὰς pro στοὰς Conc. 672. ut ἀδελφεὸν pro ἀδελφὸν Æsch. S. C. Th. 182. et δείομαι pro δέομαι ej. Pers. 702. [ubi tamen Schütz. 697. s. scripsit δέομαι] et Agam. 1462. διαὶ pro διὰ, et sic plura." Hemst. qui et ipse μηδεὲν retinuit, "Cod. Dorv., inquit, μὴ δὲ ἕν, quæ ratio disjungendarum ejusmodi vocularum in membranis vetustis plerumque obtinet. Exemplorum affatim est ap. Jos. Wasse Add. ad Thucyd. Duck. præf. insertis." At Brunck. "Sic (μηδὲ ἓν) divisim scriptum in Codd." Itaque Codd. certe auctoritate nititur hæc divisio, præterea etiam sententiæ vi (*ne unum quidem*) commendatur. Dind. μηδεὲν Ald. Dobr. μηδὲ ἕν. Ald. Junt. i. ii. Crat. Zan. Ven. Wech. Brub. Raph. Port. μηδεέν. Junt. iii. μηδέν. Dind.

38. Τοῦτ' αὐτό· nempe εἶναι πανοῦργον ξυμφέρειν est, ut 49. *utile esse*; et ὁ βίος accipi potest, vel de *re* et facultatibus, vel de *vita*. Nam vita inopum putatur nulla esse; divites soli videntur beati esse, atque adeo *vivere*. Fisch.

39. τί δῆτα, *quid tandem? quid quæso?* V. Devar. in δῆτα. Fisch. Editum olim est τί δῆτ' ὁ Φοῖβος —. Articulus ab Inv. auctoritate Cod. omissus, similiter deest in Eur. Med. 680. τί δῆτα Φοῖβος εἶπε —. Dind. τί δῆθ' ὁ Φοῖβος servant Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Zan. Ven. 1542. Wech. Brub. Raph. Port. Id. Citant Eur. Schol.

ad Or. 162. Eustath. Il. N. p. 950, 11. Od. Θ. 1602, 11. M. 1714, 51=927, 42. 316, 31. 478, 11. E Rav. δῆθα Φ. citat Inv. Dobr. ἔλακεν. Mirum quod in observationibus Bat. ed. additis dicatur λαγχάνειν proprium esse in hac re vocabulum, unde et Latini sortes dixere. Verum ita non ἔλακεν, sed ἔλαχεν dicendum fuisset, nec ignorare debuit, quicunque illas observationes collegit aut concinnavit, v. λακεῖν Atticis dictum pro ψοφεῖν (Hesych.) i. crepitum edere. Sic Æsch. Choëph. 33. μυχόθεν ἔλακε, infra Pac. 381. Acharn. 408. Ran. 97. quæ nemo a v. λαγχάνω deducet. Soph. Antig. 1106. φαῦλος ἐν πόλει λαχεῖν male pro λακεῖν, φθέγγεσθαι, ut in Schol. Spanh. Quid quæso Phœbus profatus est ex coronis? i. e. ex tripode coronato vel laureato, ut Lucret. i. 740. 'Pythia quæ tripode ex Phœbi lauroque profatur.' Eur. etiam, de Apollinis oraculo loquens in Ion. 522. et 1310. στεμμάτων θεοῦ mentionem facit. λακεῖν vero, quod propr. crepitum edere signif., ap. tragicos aliquando accipitur pro, clare loqui, profari, præcipue de Apolline, oracula edente, eoque significatu vocabulum Eur. admodum familiare fuit. Hinc Schol. existimat, Aristoph. hac voce παρατραγῳδῶν de industria usum esse, ut Eur. tangeret. Cf. Eustath. ad Il. N. p. 900. ed. Rom. et Schol. Eur. Or. 162., qui ipse Eur. in Or. 330. τρίποδος ἀπόφασιν, ἣν ὁ Φοῖβος ἔλακεν, habet. Hæc duo Eur. loca observaverat Lamb. Bos Obss. Misc. c. 3. His addam Eur. Ion. 777. Alibi apud eundem Tragicum pro canere accipitur Alc. 346. Hippol. 55. Kust. Partem horum etiam Duck. habet et addit Hes. in λακεῖν, λακεῖν, et de sertis, quibus coronabatur et tripus et Pythia, Spanh. ad Call. in Apoll. 1. in Del. 88. consulere jubet. Berg. autem censet respexisse Arist. ad Eur. Iph. Taur. 976. [ubi tamen legitur αὐδὴν τρίποδος ἐκ χρυσοῦ λαβών, sed Reisk. Markl. et Musgr. conjecerunt λακών, uti Berg. laudat], quo etiam Comicus 9. allusisse videtur. Idem etiam Eustath. p. 1266, 41. Rom. laudat, ubi ille nunquam λακεῖν de humana voce pr. dici, nisi apud Tragg. quorum sermone hic joci causa Ar. utatur. Occurrere etiam alibi ap. Ar. monet Berg., sed vel ubi de Eurip. sermo, aut ipse loquens inducitur, aut in tragicis minis. Dind. λακεῖν proprie est, crepare, crepitum edere. Gloss. vett. λακῶ, crepo, Hesych., deinde disrumpi, ut Act. i. 18. ubi v. Bois. Phavor. h. v. denique, profari, dicere, ap. tragg., ubique Eurip., fortassis quia corona Pythiæ laurea tum, quum respondebat, concutiebatur ita, ut crepitum ederet, quasi e lauro respondere videretur. v. 213. Callim. in Del. 94. ἐρέω ἀπὸ δάφνης, ubi v. Ern. et Gesn. ad Lucian. t. i. p. 268. Fisch. Per contemtum hæc dicta esse existimat. Munt.

40. πεύσει, Attice pro πεύσῃ, quæ forma sæpe a librariis in communem mutata est, ut 60. 963. in Cod. Dorv. audies. σαφῶς, aperte, verbis perspicuis, nam responsa Apollinis (ὁ θεὸς) erant fere ambigua et perplexa, unde ὁ Λοξίας dictus est. V. ad 8. et 24. τοδὶ positum est pro τόδε, quia habet vim δεικτικήν. Fisch. εἰπεῖν est, quod ad sensum attinet, jubere. Eckhard. πεύσει. Cod. Elb. πεύσῃ utrumque recte, sed hoc vulgare, illud Atticum. Hæc lectionis varietas quavis fere pagina occurrit, ubi, quod ex consuetudine Attica erat, transfertur in vulgarem et vice versa, e. g. 60. ἐκπυνθάνῃ pro ἐκπυνθάνει, 111. οἰμώξῃ pro οἰμώξει, 211. δυνήσῃ pro δυνήσει. Trendelenb. τοδί. Atticismum semper fere negligunt Mss. Pors.

41. *Scilicet jussit me ab eo in quem* (ὅτῳ pro ᾧτινι) *e templo egressus* (ἐξιὼν) *primum incidissem, non discedere, immo eum cogere mecum abire domum meam.* Fisch. In Eurip. Ion. 540. τὸν συναντήσαντά μοι — δόμων ἐξιόντι τοῦ θεοῦ. Berg.

42. ἐκέλευσε in aliis omnibus libris et scriptis et editis legi videtur. Ex uno Rav. dedit Inv. ἐκέλευε. — At aor. 1. recte se habet, et respondet præc. εἶπε. Dind. ἐκέλευσε Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Zan. 1542. Wech. Brub. Port. Id. μεθίεσθαι τινος pr. dictum videtur de iis, qui eum, pone quem sequuntur, ita mittunt, ut ab ejus discedant tergo, ita ut 1. sit, se avertere a tergo alicujus, 2. discedere ab aliquo, igiturque *missum facere*; nam ἵεσθαι est *se mittere*, et μετὰ i. q. μετόπισθεν: Chremylus autem sequebatur Plutum a tergo. με cohæret cum ἐκέλ. et ἔτι sc. posteaquam eum semel nactus essem. Fisch.

43. πείθειν sc. τοῦτον, nam ἐμαυτῷ pertinet ad ξυνακ. et οἴκαδε est εἰς οἶκον Hes. Fisch. Ed. Ald. minus recte ἐμαυτὸν, Flor. et Bas. ἐμαυτῷ. Kust. Consentit Cod. Dorv. in quo etsi comma post ἐμαυτῷ est interjectum, bene tamen τῷ πείθειν superponitur ἐκεῖνον· πείθειν δ' ἐκεῖνον ἐμοὶ ξυνακολουθεῖν ἕως ἐς τὸν οἶκον. Frisch. interpres et Girard. macula quarti casus decepti prorsus aberrarunt. Hemst. Unice probo emendationem illam, quæ sic habet: Πείθειν δέ μ' αὐτὸν ξυνακολουθεῖν οἴκαδε. adeo ut τὸ συνακολουθεῖν nullum casum post se habeat. Bent. ἐμαυτῷ. Ald. Crat. Wech. Brub. Raph. ἐμαυτόν. ἐμαυτῷ in Junt. i. ii. iii. Zan. Ven. 1542.

Raph. Port. Dind. ἐμαυτόν. Sic 1. 2. Pors. ἐμαυτῷ Junt. i. ii. Dorv. 6. ἐκεῖνον ἐμοὶ in gl. Dorv. οἴκαδε Ald. οἰκίδε Pors. Dobr.

44. Interrogandi notam post πρώτῳ, qua vett. Edd. carent, dedit Port. in G. eumque sequutus Kust. [etiam Berg. Brunck. Inv. Fisch.]: recte si τῷ capias τίνι *cuinam ergo occurris primo?* At si τῷ quod Frisch. placuit et Girard. idem sit quod τούτῳ, dixerit oratione recta Carion, *tum tu scilicet isti obvius es primo*, idque optime sententiæ convenit [unde colon Hemst. post πρ. posuit]. Verum Arist. ὁ pro ὅδε vel οὗτος ita posuisse vix credo, etsi, quæ H. Steph. App. de dial. Att. p. 183. atque alii scripserint, non ignorem; quare malim, καὶ τῷδε ξ. δ. πρώτῳ cui lectioni vis part. δῆτα suffragatur; institutæ narrationis finem servus non exspectans, quod ab hero fuerat exponendum, occupat. Mira est scriptura Cod. Dorv. καὶ τῷ ξυναντὰς δῆτα πρῶτον; quasi particip. a v. ξυνάντημι, explicatione inter versus adjecta: τούτῳ συναντίσας pro συναντήσας, uti modo scripserat ξυναντίσαιμι. Hoc ut abhorret, ita πρῶτον, quod interpretatur κατ' ἀρχὰς, non penitus asperneris propter 41. ubi reperiatur notatum in ed. Lugd. καὶ τῷ γε δὴ ξυναντᾶς, quod versus respuit, me præterit. Nam etiam ed. Farr. non discedit a priscis Edd. Hemst. Manifestum est interrogative hæc proferri. In B. D. signum est interrogandi. (Etiam in Cod., quem Brunck. serius contulit, super τῷ scriptum est τίνι. Dind.) In Cod. meo voc. τῷ superscr. τούτῳ. Nusquam memini articulum ὃς ap. Arist. vidisse loco pronom. οὗτος. Sic quidem tragici utuntur, sed rarissime. τὰ pro ταῦτα in Menandri versu reliquit Bent. p. 86. cujus emendatio ut facillima, ita certissima est: τάδε γὰρ ὁμόνοιαν τὴν πρὸς ἀλλήλους ποιεῖ. At hic nulla est ratio, cur contra Codd. fidem, sensu neutiquam meliori, sine interrogatione legatur, καὶ τῷδε συναντᾷς δῆτα πρώτῳ. δῆτα centies sic in interrogatione occurrit. Brunck. Eur. Ion. 544. πρῶτα δῆτ' ἐμοὶ ξυνάπτεις πόδα σόν; Berg. Ut δῆτα in interrogationibus ponitur sic, ut studium et cupiditatem cognoscendi ea, quæ quærimus, indicet, ita part. καὶ eleganter præmittitur pronomini interrogativo τίς, ita ut eamdem habeat vim, nisi quod fere mirabundam declarat cupiditatem, v. Elsner. ad Marc. x. 26. Loquitur autem Carion de re præterita, tanquam præsenti (pro ξυνήντησας), quod ipsum arguit interrogantis studium. τουτεί. V. 24. 68. Fisch. Etsi unde fluxerit, quod in ed. Lugd. notatum est, καὶ τῷ γε δὴ ξυναντ. cum Hemst. nescio, tamen ex Cod. aliquo bonæ notæ Ms. derivatum censeo, tum quia elegantius δὴ quam δῆτα sæpeque cum hoc permutatum, tum magis etiam propterea quod recepta hac lectione variantur horum versuum numeri, alias simili rhythmo decursurorum: ἐκέλευσε τούτου — Πείθειν δ' ἐμαυτῷ — καὶ τῷ ξυναντᾷς — Εἶτ' οὐ ξυνίης — vitii quidem genere a nostro Eurip. exprobrato, et a quo cavere sibi ipse solet. Nam quod versum in ista lectione desiderabat optimus Hemst. ei morbo transpositis verbis ξυναντ. et πρώτῳ facile medicabimur, ut scribamus, καὶ τῷ γε δὴ πρώτῳ ξυν. eamque rationem eo lubentius inibimus, quo ægrius adhuc ferebamus, τὸ πρώτῳ in thesi latere, quod jam arsi gaudet, prout debet vox totius sententiæ gravissima. Quod malebat Bat. καὶ τῷδε ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ, etiamsi metri causa rescripseris συναντᾷς, tamen ne sic quidem præstare vulgatæ lectioni arbitror. Ceterum similis Ionis agnoscendi ratio in Eur. fabula cognomine, ubi Chorus 787. ὅτῳ ξυναντήσειεν—πρώτῳ πόσις σὸς κ. τ. λ. Quo respicere ludentem puto Aristoph. nec multum ante Plutum priorem commissam esse fabulam Eur. arbitror tum propterea quod nova in hoc genere sugillare solent comici, tum magis etiam ideo, quod seriores tragici annos fatetur opus tam elaboratum perfectumque. Mortuus autem est Eur. Olymp. xciii. 3. V. Chronologiam scenicam, Musgr. Eur. ed. præfixam. Hotib. Post πρώτῳ punctum ponitur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Zan. 1542. Wech. Brub. In Raph. interr. nota. τουτεί. τῷ γε δή, Junt. ii. iii. Dind. ξυναντὰς (sic, et gl. συναντίσας i. e. -τήσας) δῆτα πρῶτον (gl. κατ' ἀρχὰς) Dorv. τουτεὶ Ald. et ita voluit Junt. i. τῷ γε δὴ Junt. ii. "τουτεί. Ita liber noster. Alii τῷ γε δή." Inv. In v. ll. ad calcem ed. L. B. 1624. "τῷ γε δὴ ξυναντᾷς alii." Forsan Scal. Junt. τῷ γε δὴ ad τῷ, non ad τουτεί, referendum ratus, καὶ τῷ γε δὴ πρώτῳ ξυναντᾷς pro v. l. ascripserat. Recte vulgata, ut 869. γε δὴ irrepsit etiam 582. Dobr. Præsens illud ξυναντᾷς mihi non valde placet hoc loco. Quamobrem suspicor Aristoph. imperfecto usum esse ξυνάντας. Reisig. ξυνίης Junt. i. ii. iii. Crat. Zan. 1542. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ξυνίῃς. Cum iota subscriptum Aldina quoque habeat, legendum videtur ξυνιεῖς. ξυνίῃς 1. 2. ξυνίεις Suid. ed. Ms. in v. Pors.

45. εἶτα ut ἔπειτα in interrogationibus significat admirationem, quæ aliquid indignationis admistum habeat, v. Kust. ad 79. Interdum additur καί. κᾆτα Xen. Œc. ii. 4. ἐπινοεῖν et ἐπίνοια dicuntur de iis, qui aliquid comminiscuntur, inveniunt,

excogitant, in utramque partem, consilio et animo vel malo (Act. viii. 22.) ut appareat, inventorem esse fraudulentum, vel bono, ut appareat, inventorem esse solertem. V. Ind. Palæph. v. ἐπινοεῖν. H. l. ἡ ἐπίνοια τοῦ θεοῦ ex mente Carionis eo pertinet, quod Apollo Chremylum jussit intelligere, fieri debere ab ejus filio semper id, quod vel cæcus videret faciendum esse, nempe studio probitatis posito, suscipiendum esse improbitatis studium. Fisch. Hoc ita dixit Eurip. Ion. 539. ἀσφαλῶς αἴνιγμα ἀκούσας. Berg.

46. σκαιὸς propr. est sinister, ut σκαιὰ χεὶρ, manus scæva, deinde iners, stultus, ineptus, ut 60. V. Hes. (v. Eustath. ad Od. Γ. p. 1468, 62. Duck.) Vocat autem servus herum σκαιότατον (stolidissimum), quod responsum Apollinis acceperit proprie, quum improprie accipere debuerit. Fisch. σαφέστατα. Sic et Ran. 1286. Nempe Atticis scriptoribus et Aristoph. in primis familiare, pluralia neutra adhibere pro adverbiis. Sic ἐγγύτατα Ran. 218. πάντα ib. 1249. πανουργότατα Eq. 291. μακρὰ ib. 431. πρῶτα Nub. 864. Apud oratores etiam obvium, ut ἀσφαλέστατα καὶ ῥᾷστα Demosth. Phil. iii. p. 66. alibi ἄριστα καὶ ἀσφαλέστατα adv. Olympiod. p. 652. Spanh. σκαιότατε. Gl. ἀπαίδευτε λίαν. Brunck.

47. κακότητα ἀσκεῖν Æsch. Prom. 1065. ἀσέβειαν ἀσκεῖν Eur. Bacch. 416. Beck. ἀσκεῖν Steph. Thes. et Eckard. (Obss. Philol. p. 6.) interpretantur imbuere, instituere, ut intelligatur κατὰ, præeunte Schol. vet. At desidero et simile exemplum hujus ellipseos et usum v. ἀσκεῖν, certe ap. Arist. ἀσκεῖν igitur est, studere, colere, sequi. Et quum χώρα in libris Atticorum sit Attica, qui regionem quamvis aliam ὑπερορίαν vocant, ἐπιχ. τρόποι sunt mores vernaculi, qui vigent in Attica, Athenis; nempe fraudulentia, injustitia, studium criminandi, sacrilegia omniaque omnia scelera. 30. s. ἀσκεῖν τὸν ἐπιχ. τρόπον igitur est, improbum, sceleratum, flagitiosum esse. Intelligi autem ante hæc verba debet aut ὡς aut δεῖν, quod malim, v. Bos. Ellips. h. v. Fisch. Citat Hemst. in Mss. infra 342. [Acharn. 342.] apud Suid. v. συκοφαντεῖ. Schott. ad Zenob. i. 24. Hesych. v. ἐπιχώρια, cujus verba sunt, ad Acharn. locum, ut videtur, spectantia; Ἐπιχώρια: συκοφαντικά. ἐς τοῦτο γὰρ Ἀθηναῖοι κωμῳδοῦνται. Dobr.

48. τῷ i. e. τίνι, τίνι τρόπῳ, (neutrum, ut τοῦ χάριν, v. Hoogev. ad Viger. i. 19. extr.) τ. κρ. qua ex re hoc colligis? quomodo ita judicas? Fisch. τυφλῷ. Nihil usquam variatur: tantum distinguendi ratio in Dorv. discedit a vulgatis: δηλονοτιὴ (supra scr. φανερὸν γὰρ ὅτι) καὶ τυφλῷ Γνῶναι (expl. νοῆσαι) δοκεῖ. τοῦθ' ὡς — quod utro modo fiat, parum refert. Si junctim legas δηλονοτιὴ, τυφλὸς omnino reponendum videtur pro τυφλῷ neque enim aliter structura verborum legitima satis constat: δηλονοτιὴ τυφλὸς δοκεῖ γνῶναι τοῦτο. Verum separatis voculis, retinere licet τυφλῷ—δῆλον ὅτιὴ καὶ τυφλῷ — hunc in modum ordinem orationis digerendo: ὅτιὴ δοκεῖ δῆλον εἶναι καὶ τυφλῷ γνῶναι τοῦτο· atque ab hac parte stetisse videntur Schol. Hemst. qui ob impeditam ac paulo molestiorem structuram, suam emendandi rationem præferendam esse statuit. Brunck. primum veteres legisse h. l. δῆλον ὅτιὴ existimat, ipse tamen δηλονοτιὴ retinuit, et in texta recepit τυφλός. Sed magis eum conturbavit δοκεῖ. Nam planius et majori cum pondere dici potuisse, vel cæcum intelligere, quam, sibi videri intelligere. Conjecit igitur Comicum scripsisse, δηλονοτιὴ καὶ τυφλῷ Γνῶναι σαφὲς τοῦθ', ὡς· Nimirum vel cæco perspicuum hoc est. Respici ad prov. καὶ τυφλῷ δῆλον. Ubi semel δῆλον ὅτιὴ scriptum fuerit, tautologiam in his, δῆλον et σαφὲς, deprehensam, ideo alterum voc. ejectum et metri fulciendi causa δοκεῖ insertum, esse. In Add. autem t. iii. hæc retractavit, neque sollicitari debuisse omnium Codd. lectionem, censuit; optimam eam esse, modo scribatur δῆλον ὅτιή. "Græce perinde dicitur τυφλὸς δοκεῖ γνῶναι et τυφλῷ δοκεῖ γνῶναι. Festinationi, qua animadversiones scribere oportuerit, correctionem suam imputat Brunck. Nullum enim, ait, verbum Comico ipsi magis frequentatur; nec illud dubitationem infert, immo eo uti solent, quum de re maxime certa loquuntur. Sic Ran. 1420. ἄξειν δοκῶ pro ἄξω, Conc. 170. λέξειν δοκῶ i. e. λέξω. Exempla passim obvia. Similem quem erraveram errorem, correxi ad Lys. 1256." Itaque etiam Berg. disputatio concidit, qui, quum ipse quoque τυφλὸς legi, idque duplici sensu accipi, jusserit, vel ut sibi videatur scire cæcus vel ut nobis, addit τυφλῷ δ. γ. a ratione alienum esse, quia scientia non est τῶν προαιρετῶν, errorem ortum videri a prov. καὶ τυφλῷ δῆλον, quod sæpe alias occurrat, sed non in hoc loco. [Ad hoc tamen prov. respici etiam Girard. censet, qui γνῶναι τοῦτο pro nominativis accipit, γνῶσις τούτου. Negat proverb. illud hic valere Münt. et vulgatam scripturam defendit. Dind.] Et periphrastice poni δοκεῖν monuit etiam Fisch., idemque observat, τυφλὸς ad mentem pertinere, atque significare, ut Lat.

cæcus, eum qui nihil intelligit, stultum. Neque δηλονοτιὴ mutandum ei videtur, quum recte interrogationi præmissæ breviter respondeatur: quoniam etiam cæcus hoc intelligit. DIND. δηλονοτιὴ Ald. (subjecta syllabis λονο lineola, quæ conjunctionem indicet), Junt. I. II. III. (ubi post τυφλῷ interr. nota) Crat. Zan. 1542. Wech. Brub. Raph. Port. ID. δηλονοτιὴ καὶ τυφλὸν Γνῶναι δοκεῖ τοῦθ' ὡς etc. haud dubie legendum. τυφλὸν facile transierat in τυφλῷ, quæ vulgata lectio, ut sæpe ω et ον inter se permutantur: cf. 44. ubi similiter liber Orvill. præferebat πρῶτον, sicut legitur 41., quod tamen vulgato πρώτῳ non videtur melius. Magis abhorret τυφλὸς, quod a Brunck. in ordinem est receptum. HOTIB. Suid. Τῷ τ. σ. i. e. v. Τῷ τοῦτο συμβ. ἔ. et paulo post, v. Τῷ νῦν λόγῳ. δηλονοτιὴ tres primæ, Borg. Brunckii Mss. Dorv. δῆλον ὁτιὴ Rav. et scholiastes, monente Hemst., ex cujus sententia δηλονοτιὴ καὶ τυφλὸς posuerat Brunck. sed in Suppl. t. iii. p. 193. δῆλον ὁτιὴ καὶ τυφλῷ verum esse statuit. Gl. in ejus Mss. φανερόν ἐστιν ὅτι καὶ τυφλῷ νοῆσαι δοκεῖ τοῦτο. δῆλον ὅτι disjunxisse Atticos probabile est vel e loco Alex. Athen. ix. p. 386. B. C. καὶ κάπνην ἔχει; | B. δῆλον ὅτι. A. μή μοι δῆλον. (Ita debebat personas distinguere Schweigh. cetera hic bene versatus. Paulo ante malim, τί λέγεις σύ; ποδαπὸς οὑτοσὶ | ἅνθρωπος; ut Av. 908. τουτὶ τὸ πρᾶγμα ποδαπόν; quomodo recte Rav.) Aliquando putabam constructionem esse δηλονοτιὴ τοῦτο δοκεῖ (εἶναι) καὶ τυφλῷ γνῶναι. Æschyl. Pers. 419. St. θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν, | ναυαγίοις πλήθουσα, ubi affert Abresch. apud Blomfield. Thucyd. vii. 71. p. 493, 52. ἦν τε — πάντα ὁμοῦ ἀκοῦσαι, ὀλοφυρμὸς, βοὴ, νικῶντες, κρατούμενοι, et Xen. Anab. i. 5. 9=p. 152, 28. HSt. συνιδεῖν ἦν τῷ προσέχοντι τὸν νοῦν ἡ βασιλέως ἀρχὴ — ἰσχυρὰ οὖσα, unde defendendum puto in Philippo Athen. viii. p. 359. B. κἂν κάραβός τις ᾖ λαβεῖν, contra Casaub. et Pors. Demosthenes c. Aphob. iii. p. 517, init. =853, 14. ταῦτα μὲν γὰρ ἦν πᾶσιν ἰδεῖν, οἱ νόμοι, καὶ τὸ πλῆθος ὧν οὗτοι διηρπάκεσαν χρημάτων. Infra 489. ordo esse videtur, οἶμαι τοῦτ' εἶναι φανερὸν πᾶσι γνῶναι. Sed verbum substantivum omitti posse non affirmaverim. Nulla autem ratio habenda est Brunckii, dissimillima confundentis. DOBR. Boiss. ordinat, ὁτιὴ τοῦτο δοκεῖ δῆλον καὶ τυφλῷ γνῶναι, ut 488. φανερὸν γνῶναι πᾶσιν. Advocat Philostr. Her. init. θάλαττα οὐ ῥᾳδία πλεῦσαι, ubi Schol. πλευσθῆναι, eundem p. 284. et notas, Elmsl. ad Heracl. 1011. Lex. SG. Bekk. p. 418. ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθὸς, Guil. ad Thucyd. i. 138. ἄξιος θαυμάσαι. Et sane, si plane constaret ita poni posse ὁτιὴ, nemo non hanc rationem amplecteretur; præsertim quum δῆλον ὁτιὴ in constructione disjungit Schol. Platonis, p. 36. Ruhnk. ad Sophist. p. 158. E.=241. D. HSt. καὶ τυφλῷ δῆλον. ἐπὶ τῶν σαφεστάτων. μέμνηται ταύτης καὶ Μένανδρος Δεισιδαίμονι καὶ 'Ραπιζομένῃ, καὶ 'Αριστοφάνης Πλούτῳ. Sed exemplum istius positionis cum Reisig. Conjectan. p. 76. requiro. De Eq. 29. suo loco agetur. Ceterum meæ notæ adde Auctorem incertum Εἱλώτων apud Athen. xiv. p. 638. E. τὰ Στησιχόρου— ἀρχαῖον ἀείδειν· ὁ δὲ Γνήσιππος ἔστιν ἀκούειν. Sensum loci aperuit, collato Arist. Nub. 1360. Jacob. Verte, Pro *istis antiquis, Ctesippus est quem audiamus.* Vesp. 351. κοὐκ ἔστιν ὀπῆς οὐδὲν, σέρφῳ διαδῦναι Valck. pro οὐδ' εἰ. ID. [δῆ]λον ὅτι ἢ ut fere R. Lib. Burg. ID.

49. S. ξυμφέρον e tribus Codd. reposuit Brunck. quum in Kust. Hemst. Fisch. esset συμφέρον. DIND. ἐν τῷ νῦν χρόνῳ [pro quo perperam Inv. ex uno Rav. reposuit βίῳ, glossema librarii Christiani qui similium locorum S. S. ubi βίος ita adhibitum est, recordatus esset, quum non de hac vita, opposita alteri, sed de hoc tempore, opposito futuro, ageretur. DIND.] i. e. nunc, quum omnia plena sunt fraudum, perfidiæ, improbitatis. Et τὸ μ. ἀ. ἐγ. est, *studium improbitatis, improbitas.* FISCH. The 49th verse seems to have been hitherto misunderstood. The speech is translated, *Nimirum vel cæcus cognoscere sibi hoc videatur, valde esse conducibile nihil boni conari hoc tempore.* In his notes also Brunck betrays much perplexity, for want of knowing that Φοίβῳ is understood after δοκεῖ. *The advantage of knavery in these times is so apparent, that* APOLLO THINKS *even a blind man sees it.* JOHN SEAGER. ξυμφέρον. συμφέρον Ald. Junt. II. Crat. Ven. I. (Zan.) et II. (1542.) Wech. Brub. Raph. Port. DIND. Post δοκεῖ, non τοῦθ', dist. Dorv. ut videtur, certe Schol. is, qui τὸ δὲ ἑξῆς etc. ξυμφέρον Junt. I. DOBR. ξύμφ. 3. ID.

50. βίῳ Rav. et 6. ex 38. DOBR. τῷ νῦν βίῳ. R. Lib. Burg. ID. βίῳ (Inv.) χρόνῳ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. (in quibus tribus edd. antea vitiose ἐν τὸ ν.) Brub. Raph. (ubi etiam ἐν τὸ —) Port. DIND.

51. Οὐκ ἔσθ' ὅπως, *nullo modo, neutiquam.* ὁ χρ.—ῥέπει, oraculum huc spectat, hæc est sententia oraculi. Cf. 55. Metaphora sumta est a lancibus, quæ propr. dicuntur ῥέπειν, *vergere, propendere,* Gl. vett.

et ῥοπὴ pr. est *præponderatio, propensio.* χρησμὸς est oraculum, responsum, h. l. illud responsum, quo Apollo Chremylum jusserat non dimittere eum, quem e templo egressus primum nactus esset. Nam χρᾶσθαι dicuntur ii, qui deos consulunt et interrogant, dii autem, qui consulentibus respondent, χρᾷν. V. Iambl. vit. Pyth. ii. 10. Fisch. εἰς τοῦτο ῥέπει. Sic tres Codd. recte. Quod in impressis legitur τουτὶ, a correctore est, ignorante vim literæ ρ, qua præcedens brevis vocalis producitur. V. quæ in hanc rem notavi ad Eurip. Or. 857. Æsch. Prom. 1031. Eurip. Hippol. 462. In Ion. 530. tetrameter est trochaicus: παῦε, μὴ ψαύσας τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξεις χερί. Mirum est Hemst. ignotum hoc fuisse, eique excidisse hanc notulam: τουτὶ, C. D'Orv. τοῦτο, renitente versu. Alia infra ad vers. 1065. adferentur exempla. Hic scriptum in membr. εἰς τοῦτο ῥέπει, ad pronuntiandi modum. V. Orvill. Crit. Vannum. p. 335. εἰς τοῦτο ῥέπει. Sic etiam hic Cod. Brunck. Lege τοῦτο. de metro v. ad Vesp. 976. Pors. τουτί. Ubi vocem ita nude positam vides, scias illam in ed. Bas. 1532. linea subscripta notatam esse a Pors. qua scilicet indicaretur, Mas. cum editione consentire. τουτὶ tres primæ edd. τοῦτο Dorv. Elb. Brunckii quatuor, 6. edd. Brunck. et Inv. τοῦτο ῥέπει A. Hinc detortum putat Casaub. illud Antiph. Athen. x. p. 449. A. τοῦτ' ἔστιν, ἐφ' ὃ γρῖφος ἐνταῦθα ῥέπει. Dobr. τοῦτο (Inv.). Ita Elb. Sed τουτὶ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. τοῦτο 1. 3. 4. τουτὶ 2. Dobr.

52. s. *Immo ad rem aliam majorem spectat. Et si dixerit nobis iste* (senex cæcus, quem a tergo sequimur) *quisnam sit, et cur, quo consilio,* (τοῦ δεόμ. quid sibi fieri velit) *venerit nobiscum huc, videbimus quæ sit oraculi sententia.* Fisch. Girard. his verbis τ. δεόμ. Pluti miseriam, quam ipso externo habitu præ se ferebat, notari existimat. τοῦ χάριν pro κατὰ τίνος χάριν poni idem observat. Dind. In nonn. edd. ut Kust. post φράσῃ, in aliis, ut Berg. Hemst. et Fisch. post φράσῃ et ἐστὶν commata ponuntur. Verum non necessaria sunt. Id. Pro νῷν h. e. ἡμῶν Cod. Dorv. νῶν, ut 484. At Mœris νῷν Atticum esse docet. Fisch.

53. ὅστις. ὅς τις Ald. Junt. i. ii. (in qua mox ὅτι pro ὅ τι) iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

54. του δεόμ. Junt. iii. νῶν Port. et al. Dind.

55. πυθοίμεθ'—νοεῖ. (πυθόμεθ' 2. Dobr.) Pro, πυθοίμεθ' ἂν, ὁ χρησμὸς ἡμῶν ὅ τι νοεῖ. Operæ pretium duco, elegantiarum Græcarum studiosos hic monere, Atticos sæpe accusativum pro nominativo ponere. [Rectius Fisch. expressit ita: Attici solent nomina posteriorum membrorum ponere in prioribus, eaque accommodare verbis, quæ ibi habentur, ut 56. 72. Dind.] Sic Nub. 1147. τὸν υἱὸν, εἰ μεμάθηκε—εἰφ' h. e. εἰπὲ, εἰ ὁ υἱὸς ἐκεῖνος μεμάθηκε — ib. 95. οἱ τὸν οὐρανὸν λέγοντες —145. ψύλλαν κ. τ. λ. 1113. τοὺς κριτὰς, ἃ κερδανοῦσιν — pro, οἱ κριταὶ ἃ κερδανοῦσιν, Schol. — Acharn. 649. εἶτα τοῦτον τὸν ποιητὴν ποτέρους εἴποι — pro οὗτος ὁ ποιητής. Av. 1269. Δεινὸν τὸν κήρυκα, εἰ μηδέποτε νοστήσει — pro δεινὸν, εἰ ὁ κῆρυξ μ. ν. Eurip. Hipp. 1250. οὐ δυνήσομαι τὸν σὸν πιθέσθαι παῖδ', ὅπως ἐστὶν κακός, pro οὐ δυν. πιθέσθαι, ὅπως ὁ σὸς παῖς —. Idem Hel. 326. πύθου πόσιν σὸν Θεονόης, εἴτ' ἔστ' ἔτι, pro πύθου Θεονόης, εἰ ὁ σὸς πόσις ἔτ' ἐστί. Xenoph. Cyrop. lib. ii. in. [c. 1. 5.] τοὺς μέντοι Ἕλληνας οὐδὲν σαφὲς λέγεται, εἰ ἕπονται pro οἱ Ἕλληνας —. Cf. Triclin. ad Soph. p. 7. ed. Henr. Steph. Alia est constructionis ratio, quando Attici nomina accusandi casu ponunt, sequente accusativo pronominis relativi. Tunc enim accusativus ille non solum pro nominativo, sed etiam pro quovis alio casu intelligi potest; ut Plut. 200. ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, ἣν φατὲ ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι, pro, τῆς δυνάμεως ταύτης — Lys. 409. τὸν ὅρμον ὃν ἀπεσκεύασας ἡ βάλανος κ. τ. λ. pro τοῦ ὅρμου. Latini quoque non raro hac constructione uti solent. Virg. Æn. i, 577. 'Urbem quam statuo vestra est.' Kust. Prior dicendi forma repetitur ab Hebræis v. Exod. ii. 2. Ps. xxv. 19. vetustissima et prima ejus exempla reperiuntur ap. Hom. Od. Α. 77. 115. Γ. 85. 192. s., a Græcis migrarunt ad Latinos. V. Davis. et Oudend. ad Hirt. B. Afr. 20. et Cort. ad Sall. Jug. xiv. 11. νοεῖν est *significare, docere, sententiam habere,* quam in rem Schol. laudat Platon. Legg. 8. p. 911. d. Francof. Eustath. ad Il. ix. 108. p. 737. 5, τι νοεῖ interpretatur ποταπὴν ἔννοιαν κρύπτει. Plur. ἡμῶν accipi, ut singularis, debet, cujus generis exempla multa congessit Reines. ep. 27. ad Rupert. p. 120. ss. Nam solus Chremylus Apollinem consuluerat, eique soli deus consuluerat. V. 32. 40. Fisch.

56. Lege ἄγε δὴ σὺ πότερον σαυτὸν ὅστις εἶ φράσεις; Ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ; λέγειν χρὴ ταχὺ πάνυ. V. Ἐκκλ. 82. Σφ. 1414. corr. etiam πότερον. Totum ex persona Carionis: *Age, inquit, utrumne dices, quinam sis? an colaphos tibi infringam? Jam dicto opus est.* Bent. πρότερον est aut *statim*, ob 57. aut *primo*, nam post Plutum interrogant, cur incedat illotus, 83. s., et quomodo factus sit cœcus, 86.

ita ut πρότερον sit πρῶτον. Fisch. ἄγε δὴ, πρότερον σύ σ. Sic membr. concinniore quam in impressis ordine, in quibus [etiam ed. Fisch.] est, ἄγε δὴ σὺ πρότ. σ. Brunck. πρότερον σύ—σὺ πρότερον Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. σὺ πρῶτον Junt. ii. iii. Dind. σὺ πρῶτον Borg. πρότερον σὺ A. σὺ πρότερον sine σαυτὸν 6. Dobr. φράσεις Lib. Burg. Id.

57. τἀπὶ τούτους. Eurip. Phœn. 1214. Ion. 256. ubi hæc loquendi ratio occurrit, laudat Kust. Sensus: *aut te verberabo, verberibusque eo adigam, ut nobis, quis sis, ostendas.* Nam ταῦτα accipiendum δεικτικῶς ut referatur ad *minas*, verba enim antecedentia Carion putandus est vultu et voce minaci dixisse, et τὰ ἐπὶ τούτοις, ea, quæ sequuntur minas, sunt verbera, colaphi. Fisch. δρῶ pro δράσω, ut 282. et Thesmoph. 76. Æsch. S. C. Theb. 1065. τί δὴ δρῶ; Suppl. 516. πῶς δρῶ; Qua præsentis pro futuro enallage apud poëtas illos Atticos, tragicos comicosve, in aliis quoque verbis nihil frequentius. Ita mox 65. et 68. ἀπολῶ pro ἀπολέσω. Spanh. ἄγε δὴ, πρότερον σὺ σαυτόν. Sic membr. concinniore quam in impressis ordine, in quibus est, ἄγε δὴ σὺ πρότερον σαυτόν. Versu seq. verba λέγειν χρὴ ταχὺ πάνυ, quæ vulgo Chremylo tribuuntur, cum Hemst. famulo continuavi. Brunck. Δρῶ est forma futuri contracta: et verba λέγειν χρὴ ταχὺ πάνυ Bent. et Hemst. videbantur Carioni tribuenda esse potius quam Chremylo. Certe magis cadat talis oratio in personam servi inhumani et illiberalis, quam in personam heri liberalis et humani: et Chremylus instituere Plutum interrogare videri possit demum 61. At ego ne huic eorum sententiæ accedam impedior causa non una: nam primo si Chremylus senem non appellasset, non potuisset ei Carion insultare 58. μανθάνεις—: deinde si Chremylus hominem 61, s. primum appellasset, Chremylus non potuisset 59 —ostendere, Plutum Carioni, non sibi, respondere, neque Plutus Chremylo potuisset respondere tam aspere 62. denique ipsa appellatio 57. non est indigna persona hominis liberalis. Adjuvat herus servum, ut 71; ut servus herum 65. 67. Fisch. Verba λέγειν χρ. τ. π. Chremylo tribuunt Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ἤ. εἰ 2. Χρ. Χρ. λέγειν Ald. Junt. 1. 2. Personam jubentibus Bent. et Hemst. omisit Brunck. et diserte Inv. cum Rav. ut videtur. Primo puncta: i. e. Χρ. posuerat Pors. sed delevit. Dobr.

58. Ab his vulgo secunda scena actus i. inchoata est. At Plutus jam adfuerat, et ad eum 56. sermo conversus erat. Dind. οἰμώζειν est *ejulare, ululare*, quum κλάειν 62. sit *flere*. Jam quia ii, qui *graviter* puniuntur, plorare solent, ii qui pœnis *in primis gravibus* afficiuntur, ejulare, κλαίειν est *graviter puniri*, οἰμώζειν *gravissime puniri*. (Suid. v. οἰμωγή.) Itaque οἰμ. λέγω σοι, est, gravissimas dabis pœnas, nempe petulantiæ, κλ. σοι λέγω (62.) graves pœnas dabis. (Est mala imprecandi formula, ut Lat. *male pereas.* Munt.) μανθάνεις — εἶναι; *audis* (V. Suid. v. μανθάνω), *quem se dicat esse?* Nominativus junctus est infinitivo, quia subjectum est in eodem casu, et, quia infin. εἶναι et v. φησὶν ad eandem pertinent personam, propterea pronomen reciprocum omissum est. V. Anim. ad Weller. [iii. 1. p. 324. 447.] λέγει τοῦτ'. τοῦτο nempe οἰμώζειν. Fisch. οἰμώζειν. Scholion Ms. οἰμώζω, τὸ θρηνῶ. ἀφ' οὗ οἰμωγὴ, ὁ θρῆνος, καὶ οἴμωγμα οὐδετέρως παρ' Αἰσχύλῳ (S. Th. 8.) οἰμώγμασιν θ' ὧν Ζεὺς ἀλεξητήριος. ἐκ τούτου δοκεῖ καὶ οἴμοι θρηνητικὸν ἐπίρρημα γίνεσθαι. Brunck.

59. ὅς φ. In Ven. ii. ὅ φ. Dind. ὅς φησιν Ald. τοῦτο κοὐκ Rav. Borg. Dobr.

60. σκαιῶς, *inepte*, quia Carion cum interrogaverat vultu et voce minaci, χαλεπῶς, *inhumaniter*, quia verbera minatus erat. ἐκπυνθάνεσθαι i. q. πυνθάνεσθαι, *interrogare*, et genit. αὐτοῦ pendet ab ἐκ. Fisch. Χαλεπῶς ἐκπυνθάνει. Cod. Dorv. χαλεπῶς τ' ἐκπυνθάνει· super ultimam syllabam adscriptum η. Hemst. ἐκπυνθάνῃ Junt. i. iii. ἐκπυνθάνῃ Brub. Dind.

61. Τι, *ullo modo*, εὔορκος opponitur ἐπιόρκῳ· qui quum dicatur *qui*, vel falsum jurat, vel jusjurandum violat neque servat: εὔορκος proprie est is, qui et liquido jurat, et jusjurandum servat. Quod quum faciant homines probi et adversus deum pii, εὔορκος dicitur etiam homo probus et pius, ut h. l. Suidas: εὐόρκου· ἀληθοῦς, εὐσεβοῦς. Fisch. Apollo εὔορκος (proprio significatu) dicitur Call. H. in Apoll. 68. unde Æsch. Choëph. 901. τὰ πυθόχρηστα καὶ πιστὰ εὐορκώματα. At Jason Eurip. Med. 495. οὐκ εὔορκος ὤν. εὐορκησία de jurisjurandi religione, Eur. Hipp. 1039. Spanh. χαίροις 1. Dobr.

62. φράσον sc. *quis tu sis.* Quæ interrogatio quum plena sit comitatis, Fisch. negat Plutum responsurum fuisse adeo inhumaniter, nisi verba 57. extr. a Chremylo pronunciata fuissent. At omnino Plutus morosus fingitur, qui nomen resque suas indicare nollet. κλάειν. Hanc Atticam formam e Cod. Dorv. ed. Ald. Fl. vetustisque pluribus restituit Hemst., e tribus Codd. Brunck. (v. not. ad Ran. 654.) cujus loco κλαίειν dederant B. G. et

A. restitutum etiam, male, opinor, ab Inv. e Cod. Rav. Nam Grammaticorum consentiens auctoritas in his plus valet, quam unus alterve Codex, serius multo, neque diligentissime, scriptus. In ed. Inv. 61. τοῦτ mutandum in τοῦτ'. Dind. κλάειν. κλάειν A. 1. κλάειν ἔγωγέ σοι tres edd. primæ. κλαίειν ubique Rav. ut hic annotat Inv. κλάειν Borg. Dorv. κλάειν tres Mss. Brunck. σοὶ Pors. Dobr. κλαίειν. κλάειν Elb. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Dind.

63. δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, i. e. *accipe virum et omen tibi oblatum*: quod servus ironice dicit. Mali enim ominis esse videbatur, senem cœcum aliquoties interrogatum non aliud respondere, quam κλαίειν σοὶ λέγω. Cæterum vox ὄρνις aliquando pro quovis omine vel augurio apud Gr. capitur, ut h. l. Tho. Mag. v. Ὄρνιθες. Kust. Ὄρνις hic de ipso *augurio*, quod ex notitia avium augurali capiebatur. Sic de Amphiarao vate Statius vii. (Theb.) 707. s. ' qui doctus in omni Nube salutato volucrem cognoscere Phœbo.' Hinc δύσορνις pro *infausto* Æsch. S. C. Th. 844. Eurip. Hipp. 725. Qua de re plura ad Callim. notavimus [ad Hymn. in Pall. 123.] diversa etiam vaticinia ibi quoque attigimus, quæ nempe ex *avibus*, earum indole, volatu, capta dictaque inde, ut h. l., ὄρνιθες, οἰωνισμοί, et ea, quæ ex fulgure, tonitru, occursu infausti alicujus animalis, aliisque διοσημείαις sumta, σύμβολα dicerentur. Unde Æl. V. H. ii. 31. προσημαίνειν τὰ μέλλοντα δι' ὀρνίθων καὶ διὰ συμβόλων καὶ διὰ σπλάγχνων, quæ postrema *per viscera*, ad haruspicinam spectant. Haud prætereunda vero hujus Comici verba in Av. 722. ss. Spanh. Eustath. in Il. 24. p. 1346, 44. τὸ σύμβολον μέλλοντος ὄρνις ἐκαλεῖτο, ἀπὸ μέρους, idque convenientius videtur quam ἀπὸ μεταφορᾶς, quod habet Schol. Add. Suid. v. Ὄρνις, e quo corrigendus videtur Schol. Duck. Adhibet hunc versum Procop. Epist. 36. ubi frustra imaginatus fuerat magnam felicitatem, quam ipsi prædixerat Mathematicus. Illud τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ exponit Eustath. p. 805, 11. τὸ μαντικὸν σύμβολον. Berg. Verba hæc ita intelligo: *habe tibi hominem Apollinisque oraculum*. Nam Carion hoc significare videtur verbo δέχεσθαι, quia Chremylus 43. ostenderat, se jussum esse ab Apolline, eum quem primum nactus esset, domum deducere. Ὄρνις propr. est *avis quævis*, deinde singulatim *avis auguralis*, quæ pr. voc. οἰωνὸς appellatur, v. Xen. Mem. i. 1. 3. s. porro ipsum *augurium*; denique quicquid offertur oculis et auribus, atque est ejusmodi, ut homines eo impellantur ad aliquid, vel a re aliqua deterreantur, h. l. ἡ μαντεία *responsum* Apollinis. Fisch. τὸν ὄρνιν, *omen*. Apollonius Schol. laudatus, Argon. i. 304. μίμνε δόμοις, μηδ' ὄρνις ἀεικελίη πέλε νηΐ. Brunck.

64. Cod. Dorv. Οὔτι et Δήμητραν, utrobique versu interfecto. Majoris est momenti, quod hosce binos versus (64. s.) etiam Carioni adscribat. Sed verius arbitror 64. ad Chremylum pertinere, 65. Εἰ μὴ etc. esse Carionis. De posteriore quidem dubitari non potest, si consideres attente 67. 68., quo constituto, quid restat aliud, quam prior ut Chremylo cedat, idque jure optimo; postquam enim senex blandius Plutum allocutus 61. responsum durius haud secus ac Carion tulisset, nunc irritatior in eum invehitur, quam tamen orationem quasi nimis mollem, subito Carion excipit atque ita continuat, ut heri dictis aculeos addat minarum acriores. Hæc scenæ veteris peritus comœdiæ ludo convenire non diffitebitur. Mox quoque veteres in personis collocandis variasse notat Schol. ad 67. adscripto nimirum voc. πάμαλα Carioni, quod tamen non probo. Hemst. Οὔτοι i. e. *neque vero*. Gloss. vett. οὔτοι, *nequaquam*, *num*: leg. *non*. Cod. Dorv. οὔτι· non male, qua sensum; nam οὔτι est οὐδαμῶς Hesych. v. Odys. A. 75. At leges metri repugnant: et oratio sic vinculo caret. Sed οὐ χαιρήσεις ἔτι est vox vel minantis mala, *miser eris posthac et calamitosus*: vel potius denuntiantis, futurum, ut hominem pœniteat facti, ita, *te vero, mihi crede, pœnitebit nihil respondisse*; nam quem pœnitet facti alicujus, is nunquam lætus est: χαιρήσεις est forma futuri Attica, auctore Mœride, quæ legitur etiam ap. Platon. Phileb. 10. ut 21. τηρήσεις et Chremylus jurat per Cererem, μὰ τὴν Δήμητρα, ut agricola; nam Ceres est dea frugum. V. Schol. h. l. Cæterum notanda est humanitas, quæ elucet ex oratione hominis ingenui, paululum commoti. Quæ quum desideretur in 65. assentior Hemst. qui verba, εἰ μὴ φράσεις — κακῶς, præeunte quodammodo Cod. Dorv., Carioni vindicanda censuit. Nam primo minax ista et aspera oratio vix cadit in personam hominis ingenui et urbani, sed in personam servi, ejusque barbari, bene convenit: deinde ex oratione Pluti 66. apparet, utrumque, et herum (57.) et servum, ei esse minatum: denique e 67. et 68. intelligitur, Carionem jam ante Pluto interitum fuisse minatum. Adjuvat scilicet servus orationem domini, ut dominus orationem servi 57. 71. Fisch. Δήμητρα. Δήμητραν A. sed vulg. agnoscit marginale Schol. Pors.

64—5. Chremylo dat Pors. cum tribus primis edd. Ita apographum v. 63. θεοῦ: Nempe.. id est Καρ. mutavit in: id est Χρ. εἰ μὴ φράσεις Ald. Junt. II. εἰ μὴ φράσῃς Junt. I. Δημήτραν Magister v. χαιρήσεις, sed ibi unus Ms. ν omittit. Plut. 91. μηδέναν, 691. χεῖραν, Nub. 1065. 1127. νύκταν, Dorv. In Mag. Vita Aristoph. Ἀρασόταν Cant. 3. In Plat. Cratyl. p. 404. B. HSt. Δημήτραν reliquit optimus Heindorf. Dobr. [Istud ν sæpe addit Ms. Bibliorum Alexandrinus, (Grabe Proleg. cap. 2. fol. e. 1. b. ed. min.) V. Sturzii Dial. Alex. p. 127. Δήμητραν in titulo hymni servat Ruhnk. in Cratylo Bekkerus. Ut formam legitimam diserte agnoscit Aug. Matthiæ Gr. Gr. p. 95. ed. Angl. Nub. 386. 549. γαστέραν, 760. ἀέραν Dorv. Id. οὔτι 3. Δήμητραν 1. 3. Dobr.

65. Φράσεις] Cod. Dorv. φράσῃς· atque ita sane utræque Phil. et Bern. Juntarum Edd. A. 1515. Hoc quidem usitatius; neque ideo tamen alterum est repudiandum: Aristoph. Equ. 945. εἰ μή μ' ἐάσεις. Hemst. ἀπὸ σ' ὀλῶ. Verbum ob metrum divisum, pro ἀπολῶ σε ut mox 68. ἀπολῶ. Sic Ran. 631. ἐν κλίμακι δήσας pro ἐνδήσας κλ. ut ibi Schol., Lysistr. 262. κατὰ — ἔχειν pro κατέχειν. Æsch. Eumen. 850. παρ' οὐδὲν ἦραν pro οὐδὲν παρῆραν, ut in Schol. Spanh. ἀπολῶ pro ἀπολέσω, præsens pro fut., quod Atticis est frequentissimum. Sic δρῶ noster pro δράσω, infra 222. καλῶ pro καλέσω, Nub. 632. ἐξελῶ pro ἐξελάσω ib. 123. Add. Tho. M. in ἐλάω ubi hic locus laudatur. Scio quidem alios dicere, hæc esse futura contracta, sed illi suo fruantur sensu. Kust. ἀπολῶ est futurum, non præsens, ut Kust. putabat. Sic καλῶ Attici dicunt, auctore Mœride. v. Nubb. 632. ἐλῶ, ἐξελῶ, et alia ejus generis. V. Berg. ad Nubb. 694 et 800. Et tmesis illa (vid. 68.) poëtis familiarissima est. Κακόν· *improbum, contumacem*, aut *cæcum*. Κακῶς· *misere*: ut v. 68. κάκιστα· quo loco etiam interpretatio addita est v. 69. s. Cæterum paregmenon istud, κακὸν κακῶς et κακὸν κάκιστα, extat etiam v. 418. et Matth. xxi. 41. Fisch. ἢν μὴ φράσῃς γάρ —. Sic tres Codd. Glossa in duobus, ἐὰν μὴ εἴπῃς. Vulgo εἰ μὴ φράσεις. Hunc versum, qui vulgo hero continuatur, cum Hemst. famulo tribui: ei in B. præfixa fuerat persona Pluti, quæ postmodo litura inducta fuit. Brunck. Chremylo cum anteced. tribuunt Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. ἤν. εἰ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. φράσῃς. φράσεις Ald. Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Port. Dind. ἢν μὴ φράσῃς 1. 3. 4. (sed primo ἢν εἰ 4.) εἰ μὴ φράσεις (sic) 2. ἢν pro emend. ut infra 448. Dobr.

66. ὦ τᾶν (s. ὦ 'τάν) quod obvium ap. poetas Atticos, ut Nub. 1264. Ran. 981. Vesp. 370. Av. 12. Soph. Philoct. 242. Eur. Heracl. 322. et 628. Legitur quoque ap. Demosth. Olynth. 1. p. 9. ubi Ulpian. τὸ δὲ, ὦ τᾶν, δύο μέρη λόγου εἰσὶν, ὦ, καὶ ἐτὰν, ὅ ἐστιν, ὦ ἑταῖρε; quod ab Helladio similiter traditur in Chrestom. p. 6. Spanh. Alii grammatici etiam per ὦ σὺ, ὦ οὗτος, ὦ ἀγαθὲ, ὦ μακάριε interpretantur. Dind. Est vox blande compellantis, quum quis ostendere vult, amari magnique fieri aliquem a se, quæ verbis omnis numeri, singularis, dualis, pluralis præmittitur, idem valens quod ὦ φίλε, ὦ φίλοι, ita tamen, ut non raro ponatur ironice, quum quis illudi aliquem a se et irritari ostendit, ut 377. V. Hes. Mœris h. v. Tim. Gloss. Plat. h. v. Suid. Etym. M. h. v. [add. Schol. in Plat. p. 6. Ruhnk. s. in Siebenkees Anecd. Gr. p. 4. s. ubi etiam de accentu voc. monetur, Fisch. ad Plat. Apol. xiii. 2. Dind.] Latine reddi potest vel, *carissime*, etiam *amabo*; vel, *heus tu, bone vir*; *heus vos, boni viri*, ut h. l. nam ironice positum est, ut Plat. Apol. 13. Scilicet ductum haud dubie est a nomine ἔτης, quo significatur *verus amicus*, ita ut ὦ τάν sit vocat. sing. ὦ τᾶν plur. et dual. vocat., adjecta littera ν. Fisch. Brunck. semper in ed. scripsit ὦ 'τάν, quem et Inv. sequutus est, Maittair. de Dial. p. 116. Sturz. et Fisch. in Platone ὦ 'τᾶν. Dind. ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ est, *mittite me, missum me facite, abite*, quod 100. ἄφετόν με. Nam aor. pass. habet vim medii. πόμαλα est *non, nequaquam*, οὐδαμῶς Hes. Schol. Harpocrat., qui addit, compositum esse ex πα, quod in lingua Dorum valuerit πόθεν, et μάλα, usumque ejus frequentem esse in comœdia vetere. V. Kœn. ad Gregor. Cor. de Dial. p. 60. s. Fisch. πόμαλα. Glossa οὐδαμῶς. V. Cocali fragm. vi. Interrogative efferendum videtur: est enim negatio morata per interrogationem, ut πόθεν, de quo vide not. ad Ran. 1455. Brunck. ὦ τᾶν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ἀπαλλαχθῆτον Pors. πόμαλα — πεσὼν Carioni dabant alii apud Schol. Dobr.

67. καὶ μὴν, *immo, enimvero*. Habent enim istæ particulæ vim adversandi et corrigendi quasi ea, quæ herus responderat: ut nec hac de causa πόμαλα tribui servo possit, quæ erat vett. quorundam interpp. ap. Schol. sententia. ὃ λέγω, *quod dixi, quod suasi*, 65. Fisch. Cod.

Dorv. βέλτιστόν ἐστιν, ὦ δεσπότα· ferri paterit ea conditione, ut στόν ἐστιν tribrachyn faciat. [Sed hoc admitti nequit. Dind.] In Flor. Ph. Juntæ 1515. itidem reperio, βέλτιστόν ἐστιν, ὦ δέσποτ'. Hemst. ἐστιν δέσπ. Junt. III. In reliquis vulgatum est. Dind. ἐστι δέσποτα. Sic 1. 2. Pors. ἐστι δέσποτα Ald. Junt. II. ἐστιν ὦ δέσποτ' Junt. I. ἐστιν ὦ Elb. Dorv. 6. ἐστι ὦ Arund. (ν recentius.) βέλτιόν (sic) ἐστιν e Rav. citat Inv. ergo Cod. habet βέλτιον ἐστιν ὦ. Dobr. ἐστιν ὦ 2. 1. 2. 3. 4. Id. βέλτιον ἐστιν' ὦ 8. (βέλτιον ἐστιν R.) Lib. Burg. Id.

68. ἀνθρωπον dici de homine vili et contempto post Petit. docet Echard. Obss. p. 7. Dind.

69. Ἀναθείς. Notat Suid. hoc fere de inanimatis, sed Aristoph. etiam dixisse de animatis; Eustath. autem in Il. 22. p. 1280, 40. Atticos ἀναθεῖναι dicere pro ἐπιθεῖναι, laudato hoc loco. Duck. V. Hes. h. v. accusativus positus est pro genitivo. V. Anim. ad Weller. (iii. ii. p. 240.) Fisch. τιν' αὐτὸν κᾆτα λιπών. Lege aut vel καταλιπών. τινα, κᾆτ' αὐτὸν λιπὼν Ms. Bent. Καταλιπών. Omnes edd. κᾆτα λιπών reponere tamen non sum veritus emendationem maximi Bentleii et ob metri necessitatem, et quia plane sic scriptum est in C. Dorv. adjecta inter versus explicatione ἀφείς. Verum ne hoc quidem adjumento satis videtur isti versiculo prospectum: offendit enim καταλιπὼν ita nudum omnique fulcro destitutum. Refinxeris αὐτοῦ καταλιπὼν, id est, ἐπὶ τοῦ κρημνοῦ, nihil est, quod ultra desiderari possit: vim oratio majorem habet, si abfuerit αὐτὸν, præsertim ubi modo τουτονὶ præcessit: 1187. ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμένειν. Hemst. ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τινα, κᾆτ' αὐτὸν λίπων. Sic optime scriptus est hic versus in membranis. Vulgo pessumdato metro, ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν, κᾆτα λιπὼν —. Nihil facilius nunc videbitur fuisse, quam genuinam lectionem restituere, duarum vocum transpositione: facillimum tamen istud conjectura non adsecuti sunt viri doctissimi. Admissa Bent. emendatione καταλιπὼν, metro quidem prospectum erat, sed laborabat syntaxis, quod vidit Hemst. sed nihil melius adtulit. Tres alii Codd. vulgatum habent, omnesque perspicue κᾆτα λιπών. Glossa in meo καὶ εἶτα ἀφείς; in B. καὶ ἔπειτα ἀφείς. In Orvill. Cod. si fuit scriptum καταλιπὼν, id errori librarii tribuendum. Jam observavi hominum illorum frequentissimum esse lapsum in κᾆτα et κατὰ permutandis. V. ad Ran. 1440. Brunck. Hemst. conjicienti αὐτοῦ καταλιπὼν minime possum assentiri, quum nulli facile dubium fuerit, ubi situm relicturus sit deum servulus, si quidem fastigio illum alicui imposuerit, ut se facturum dicit, pinguemque adeo, non fortem, efficiat orationem αὐτοῦ additum ipsis illis ἐπὶ κρ. τινα.—Scilicet hic, ut alibi centies, mala turbavit recentiorum interpunctio, absque commate post αὐτὸν nihil mirabantur viri docti, sed pronomen referendum esse, more usitatissimo, ad utrumque participium intelligebant. Cf. Pind. Olymp. x. 80. s. ubi itidem impegerant editores. Quatuor participia sic composita Acharn. 772. ss. Nam αὐτὸν istud post κᾆτ' in lectione Brunck. natum, ni fallor, ex ᾆτ' male geminato. κᾆτα et κατὰ sæpissime inter se permutari, monet ipse Brunck. ad Ran. 1477. Nulla itaque facta mutatione legamus, Ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν καταλιπὼν Ἄπειμ' —i. e. impositum enim hunc alicui fastigio relinquens abibo. Verbis diversi generis in hisce uti solent Latini, ejusdem Græci. Hotib. καταλιπὼν — κᾆτα λιπών, sic scripsit Ald. κᾆτα etiam Elb. [ut ed. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port.] quum aliæ edd. vett. [quænam?] καὶ habeant, quod metri gratia fere magis placet; nam in regione sexta anapæstus non solet locum habere. Trend. κᾆτα λιπών. καὶ κᾆτα λ. A. 1. 2. Pors. κ. τιν' αὐτὸν κᾆτα λιπὼν tres primæ, B. C. D. Elb. Arund. τινα, κᾆτ' αὐτὸν λ. Brunck. e membr. Et sic plane 6. cum glossis, καὶ εἶτα. καὶ ἀφείς. καταλιπὼν Pors. ex em. Bent. quam confirmant Rav. et Dorv. Viros doctos frustra offendit duplex participium. Recte confert Hotib. Acharn. 270-4. Dobr.

70. ἄπειμι. Sic Attici dicunt pro ἀπελεύσομαι, abibo, præsenti tempore posito pro futuro. Phryn. p. 10. ed. Græc. Lat. ἀπελεύσομαι παντάπασι φυλάττου—ἀντὶ δὲ αὐτοῦ τῷ ἄπειμι χρῶ. Thom. Mag. [v. Mœr. Att. p. 16. ibique intpp. Dind.] Et sic semper apud scriptores, qui purioris Atticismi rationem habuerunt. Eurip. Hec. 401. τήνδ' ἄπειμ' αὐτοῦ λιπών. Et v. 1054. ἐκποδὼν ἄπειμι. Ej. Alc. 1105. Heracl. 209. Lucian. in Somnio p. 6. ed. Amst. οὔποτε ἄπει. Idem in Timon. p. 120. οὐ χαίροντες ἄπιτε. Id. in Judicio Dear. p. 224. Οὔποτε ἧττον ἄπει. Cæterum hæc levia quidem videntur, sed tamen vel ideo notanda, quod non solum ad veteris Atticismi cognitionem scitu necessaria sint, sed etiam lectorem facile præterire et fallere possint. Kust. ἀπελεύσομαι in N. T. legitur, ut Matth. xxv. 46. Joh. vi. 68,

Rom. xv. 28. Fisch. Ut *ἐκτραχηλίζειν* dicitur proprie equus, qui sessorem excutit, cervicibus demissis et deflexis, ita *ἐκτραχηλίζεσθαι* dicitur sessor, qui ab equo ita excutitur. Hes. Etym. M. et ex eo Phav. Et quia sessores, qui ab equis ita excutiuntur, cervices sæpe frangunt, *ἐκτραχηλίζεσθαι* ponitur etiam de iis qui cervices frangunt, ut h. l. v. Schol. et Suid. Id. Ἄπειμ'. ἄπειμι Elb. contra metrum. Tr. ἄπειμ' ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτρ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ἄ. ἐκεῖθεν ἵν' Rav. Dobr. ἀφήσετον R. Lib. Burg. Id.

71. ἀλλ αἶρε (sc. αὐτὸν) ταχέως est *arripe vero eum statim et pone in præcipitio quodam.* Sic Matth. xxii. 13. ἄρατε αὐτόν. Fisch. *αἴρειν, sublimem rapere.* Girard. In seqq. vulgo legebatur, *οὐκοῦν ἐρεῖς,* quod Fisch. reddit, *dices igitur, quis tu sis?* (subint. ὅστις εἶ.) [Futur. ἐρεῖς pro imper. accepit Eckard. p. 10. s. et hunc futuri usum in N. T. frequentem, etiam ex aliis scriptt. Græc. locis comprobare studuit. Dind.] At Brunck. et Inv. tacite ediderunt, *οὔκουν ἐρεῖς*; de quarum partt. *οὐκοῦν* (*non ergo, non igitur, non sane*) et *οὔκουν* (in interrogatt. *nonne ergo?*) discrimine post Hoogev. Doctr. Partt. ii. p. 970. ss. decrevit Herman. ad Vig. p. 760. s. quæ repetiit Schütz. ad suam Hoogev. secundam edit. p. 633. s. Dind. *οὐκοῦν* cum signo interr. post *ἐρεῖς* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Paulo ante Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. *αἶρε.* Id. *οὔκουν ἐρεῖς*; Brunck. Inv. Pors. Dobr. Καρ. *οὐκοῦν* 1. Id.

72. s. ἀλλ' ἢ πυθ. μ' — dictum pro, ἣν πύθησθε, ὅστις ἐγώ εἰμι, v. 55. Fisch. πύθησθε. πύθοισθε 1. μ' εὖ οἶδ' ὅτι ὅστις εἰμ' Linc. Dobr.

73. Ἀφήσετε. Cod. Dorv. cum quo consentit Fl. Ph. Junt. A. 1515. *ἀφήσετον* placet: non infrequens est dualem et pluralem in idem orationis membrum coire. Hemst. *ἀφήσετον,* recte; ut 76. *ἀκούετον*; et 100. *ἄφετον.* At videtur tamen illa lectio grammaticis deberi: nam poëta toto hoc loco pluralem numerum posuit pro duali; et *ἀφήσετε* videtur gratiorem auribus sonum reddere, quam *ἀφήσετον,* propter præcedens nomen *κακόν.* Fisch. Tres Codd. ut ed. Bern. Juntæ, *ἐργάσεσθον κοὐκ ἀφήσετον,* jugulato metro. In membr. *ἐργάσεσθε κοὐκ ἀφήσετον,* ultima syllaba per compendium scripta. Quid pronius erat et venustius quam duo verba in eodem numero ponere? Ald. lectionem retinemus. Duales isti librariorum libidini debentur: mox 75. meus habet *μέθεσθον.* Brunck. *ἐργάσεσθον — ἀφήσετον* Elb. *ἐργάσεσθε — ἀφήσετε* Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. *ἐργάσεσθον — ἀφήσετον* Junt. i. Dind. Inv. e Rav. recepit *ἐργάσεσθε — ἀφήσετον.* *κακόν τι ἐργάζεσθαί τινα, tractare aliquem pessime,* (nam τι habet vim augendi,) est h. l., ut opinor, *aliquem vehementer verberare,* nempe manu, palmis et pugnis; nam Plutus verebatur, ne cæderetur a Chremylo et Carione, quod Chremylum siviaset adhuc jacere in paupertate. *κοὐκ ἀφήσ.* Scilicet Chremylus et Carion videntur stantes pone Plutum, injectis manibus tenuisse eum (v. 101.), et Plutus timebat, ne, si audissent se Plutum esse, ab iis reprehenderetur et retineretur, ut ipsos ditaret. Fisch. *ἐργάσεσθε.* *ἐργάσεσθον* A. pro v. l. eadem m. et sic marg. sch. *ον* scripturus erat 1. sed statim mutavit. Pors. *ἐργάσεσθον κοὐκ ἀφήσετον* Borg. Ar. 6. *ἐργάσεσθε κοὐκ ἀφήσετον* Elms. Acharn. 733. Idem ibid. *ἐμελλέτην* et *φθανοίτην,* 103. 485. Dobr. -*σθον* et -*τον* 1. 2. 3. 4. L. Id. *ἀφήσετον* R. Lib. Burg. Id.

74. ἡμεῖς γ' sc. *ἀφήσομέν σε,* et ad *βούλῃ* intell. *ἡμᾶς ἀφιέναι σέ,* nempe hac lege et conditione, ut dicas ante, quam te missum faciamus, quis tu sis. Hæc ratio melior videtur, quam ea, quam Schol. proponit, ut sit *διττολογία*: dimittemus te, si velis dicere quis tu sis; et non dimittemus, si dicere nolis quis sis. Adjuvatur etiam oratione Pluti sequente. Fisch. *βούλῃ.* *βούλει* 1. 2. Pors. Chremylo edd. sed *ἀφήσετον.* Pors. i. e. Καρ. Mero errore, ut equidem puto. Tum γ' ἐὰν Ald. J. 2. γ' ἂν J. 1. γ' ἢ βούλει Borg. Dobr. γ' ἂν 1. γ' ἢν 2. Id. ἐάν. ἂν Junt. i. Dind.

75. Ἠνί. Cod. Dorv. ἤν. superne appositum ἰδού. Hemst. *μέθεσθέ μου* est *missum me facite,* nolite me injectis manibus tenere (v. 42.); et *νῦν* quia vultis me dimittere, et ego a vobis dimitti volo, ita ut dicam, quis sim. ἠνὶ est Lat. *en,* et *μεθίεμεν σε* nempe ἡμῶν dictum pro *μεθιέμεθά σου, non tenemus te, manibus injectis.* Fisch. Chremylus et Carion, qui a tergo post Plutum stabant, simul atque hæc dixerunt, dimiserunt eum. — ἠνὶ præter Atticos occurrit etiam ap. Theocr. Id. iii. 10. ubi Schol. ἠνὶ ἀντὶ τοῦ ἰδού, et ap. Callim. H. in Del. 152. Spanh. In membr. *μέθεσθέ μου τοὐπρῶτον.* — ἢν μεθίεμεν. Quæ in aliis Codd. voci ἠνὶ superscripta est glossa, ἰδοὺ, in vetustissimo illo inter lineas reposita est, tanquam ad textum pertinens. Sed sic septenarius pro se-

mario esset versus. In B. *μέθεσθε νῦν πρῶτον*. Solus C. germanam lectionem habet. Brunck. *μέθεσθε*. Elb. *μέθεσθον*. Mox Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. (in quibus quatuor edd. etiam *μέτεσθε*) Brub. Raph. (in qua rursus *μέτεσθε νῦν μου*—) Port. *νῦν*. Dind. *ἠνί. ἰδοὺ* gl. 1. 2. Pors. *μέθεσθε νῦν μου πρῶτον*. Χρ. *ἠνὶ μεθίεμεν* tres primæ. *μέθεσθον* D. Borg. Arund. *μέθεσθε* 6. Par. 2827. saltem in Schol. *νῦν μου π.* Arund. *νῦν ἐμὲ π.* 6. V. collationem Ran. 1436. *νυνὶ* pro *ἠνὶ* Arund. sine *ἰδού*. *ἠνὶ*, et *ἰδοὺ* pro gl. 6. Ald. lectionem repetiverunt Brunck. et Inv. nisi quod *νυν* encliticum faciunt. Dobr. *ἠνὶ μεθίεμεν* servat Cornucopia Ald. f. 182. b. 7. et mox 77. *ἦν* Cornucop. f. 178. a. ult. Suid. v. *ἦ*, unde Lex. Bibl. Coislin. p. 233. *ἦν ἰδοὺ ὧδε σοι* egregie restituit e Ms. Schweigh. Pratinæ Athen. xiv. p. 617. F. ubi paulo ante lege, *καὶ γὰρ ἔσθ' ὑπηρέτας κώ- | μων μόνον, θυραμάχοις τε | πυγμαχίαισι νέων | θέλει παρ' οἶνον ἔμμεναι στρατηλάτας.* Ablegatur ad *τὸ θυροκοπικὸν* genus tibia. V. p. 618. C. D. Ceterum Brunck. suum errorem, edicentis Lys. 157. Ran. 1462. Av. 946. primam in *ἵημι* non posse corripi, ipse tacite damnat ad Soph. Electr. 131. Addit Seidl. de Aristoph. Fragm. p. 25-7. Comici locum apud Stob. cxx. p. 609, 24. (501, 9. Gr.) cui adjice Strat. vel Philem. Athen. ix. p. 382. c. xiv. p. 659. c. Bekk. Lex. SG. p. 471. *Ἀφίημι: ἀφίημι καὶ ἀφίεμαι* (editur *καὶ ἀφίεμι*) *ἑκατέρως προφέρονται, καὶ συστέλλοντες καὶ ἐκτείνοντες τὴν δευτέραν συλλαβήν*. Sed Brunckio assentiri videtur Elmsl. judex in primis idoneus, corrigens *ἦν, μεθίεμαι* in add. ad Acharn. 178. Id. *μέθεσθε* 1. 2. *σθον* 3. 4. sed Schol. marg. 3. *μέθεσθον: μεθίημι· ὁ μέλλων,— —τὸ δεύτερον τῶν πληθυντικῶν, μέθεσθε. γρ. δὲ καὶ μέθεσθον.* Id. *μέθεσθε ἀντὶ τοῦ ἀπολείφθητε καὶ πόῤῥω γίνεσθε.* Κανόνιον. *ἵημι τὸ καταλείπω, ὁ μέλλων ἥσω. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦν. ὁ μέσος ἕμην, ἕσο, καὶ τὸ προστακτικὸν ἕσο, καὶ ἐκβολῇ τοῦ σ, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς ου δίφθογγον οὗ, καὶ μετὰ τῆς μετὰ προθέσεως καὶ συγκοπῆς καὶ τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, μεθοῦ, μεθέσθω, μέθεσθον, μεθέσθων, μέθεσθε, μεθέσθωσαν.* Schæf.

77. *ἦ*. Quamvis *ἦν* pro *eram* multo sit usitatius, quam *ἦ* absque *ν*, et præterea Ms. Bodl. habeat *ἦν*, nolui tamen quicquam mutare, tum quia Schol. diserte monet *ἦ* positum esse pro *ἦν*, tum quia et alibi ita occurrit, ut Eqq. 1336. Vesp. 1009. 1086. Av. 1363. Huc accedit, quod Schol. ad Vesp. 1069. hunc locum ex Pluto adfert, ut doceat *ἦ* interdum adhiberi pro *ἦν*. Kust. Quum ita in prioribus edd. legatur, non opus fuit, ut in novissima, quæ apud Bat. a. 1670. prodiit, *ἦ* in *ἦν* mutaretur. Exemplis a Kust. adlatis addi potest Lys. 647. et Schol. ad Av. 1369. Spanh. Κρύπτειν, *tacere, celare*: ut 26. Ἦ *παρεσκευασμένος*, h. e. *constitueram, volebam*: nam *ἦ* idem est quod *ἦν* et *ἤμην* scilicet pro *εἶν* hæc enim est vera forma imperf. a præs. *εἰμί*. Iones dicunt *ἔα*, ut Homer. Il. E. 887. sed Attici *ἔα* contrahunt in *ἦ*: v. Kust.: sed dicunt etiam *ἦν*: v. Mœr. h. v. et ibi Piers. p. 172. Fisch. *ἦ*, Attice pro *ἦν*. Sic Lys. 643. *εἶτ' ἀλετρὶς ἦ*. Comprobatam a veteri Critico formam reliqui. Quatuor Codd. habent *ἦν παρεσκευασμένος*. Brunck. Berg. a vetusto *ἔω*, pro *εἰμὶ*, aor. 1. *ἔσα*, deinde, ejecto *σ*, *ἔα*, repetit, ut per contractionem pro *ἔα* dictum sit *ἦ*. Dind. *ἦ*. Elb. *ἦν* ut et alii vett. edd. habent. Sed non opus est emendatione. *ἦ* Attice dicitur pro *ἦν* est enim ex verbo *ἔω*. Trend. *ἦ* est in Ald. Junt. I. etc. Mox Ven. I. II. Wech. Raph. *παρασκευασμένος*. Dind. *ἦν* 1. 2. Linc. *ἦ* tres primæ, Inv. *ἦν* Bodl. Dobr. *ἦν* 1. 2. 3. 4. sed suprasc. *γρ. ἦ* 4. Id. *ἦν* Lib. Burg. Id.

78. *γὰρ* reddi potest *scilicet, igitur*. Fisch. Confirmandi vim habere Girard. monet. Add. Münt. *ὦ μιαρώτατε ἀνδρῶν*. Quasi ad hominem. Sic Av. 1637. *ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων Πόσειδον*. Nec absurde; nam homines utique erant, qui horum deorum personas agebant. Berg. Est, *omnium longe scelestissime*. Nam Chrem. Plutum vocat *μιαρώτατον*, *fœdissimum, scelestissimum*, non propter sordes, quibus obsitus erat, ut Schol. videtur præcipere, sed est vox iræ et indignationis cum quadam admiratione conjunctæ, v. Suid. in *μιαρὰ κεφαλή*, et *μιαρός*. Quia Plutus non statim responderat, Chr. putabat, eum inimicum esse probis hominibus, neque eos ditare velle, add. 894. Genit. *ἀνδρῶν* superlativis junctus habet vim particularum *μάλιστα, λίαν*, ut 684. 768. Hom. Od. A. 219. Neque verba *ἀνδρῶν ἁπάντων* ad vivum resecanda sunt; nam Chr. Plutum *deum* ita appellavit, vel quia erat communis formula et usitata, vel quia personam Pluti homo agebat. Plutus erat Iasii filius ex Cerere, v. Hes. Theog. 969. s. ideoque semideus. Fisch. Chremylum dissimulare consulto, Plutum esse deum, monent Girard. et Münt. Dind. *Καρ. ὦ μ.* 2. et om. *Καρ.* 80. Dobr.

79. Notent hic *φιλάττικοι* singularem et elegantem usum part. *εἶτα*, quippe quæ ap. Atticos interdum inseruit interrogationibus, quæ cum admiratione vel indig-

natione conjunctæ sunt: potestque commode reddi, *ergone? siccine? itane vero?* ut h. l. Itane vero tacebas (silentio dissimulabas) te Plutum esse? Sic Nub. 1216. Pasias fœnerator indignabundus inquit, εἶτ' ἄνδρα—. Apud Lucian. in Dial. Menippi et Mercurii Menippus, quum Mercurius calvariam Helenæ, ab aliis calvariis nihil differentem ipsi ostenderet, cum admiratione quadam ait, εἶτα αἱ χίλιαι νῆες—ἐπληρώθησαν—; Idem libellum de domo sic infit [t. iii. p. 190.]: εἶτα 'Αλέξανδρος—. Plato Comicus ap. Athen. vii. 5. p. 279. εἶτ', εἰ μεμάθηκε, δέσποτα, ζῆν, ἐγκαλεῖς; *Itane—mihi vitio vertis?* Pari sensu et ἔπειτα accipitur Nost. Nub. 226. 1251. Thesm. 644. et alibi. Kust. Add. Ælian. V. H. 1. 34. Munt. Schol. putabat, posse verba etiam ita ordinari, ὢν Πλοῦτος, εἶτα ἐσίγας; ut εἶτα post participium, in apodosi redundaret, de quo ejus usu v. Kœn. ad Greg. Cor. de Dial. p. 61. s., ut 911. At dubito, an in interrogationibus εἶτα ita ponatur. Fisch.

80. Οὕτως. Abest in Cod. Dorv. origo vitii manifesta finitimæ vocis pronunciandi similitudo. Adsentior Kust. qui cum Mss. VU. hæc Chremylo adjudicat. Hemst. Οὕτως ἀθλίως διακείμενος, h. e. *cæcus et sordidus, sordibus plenus*, vid. v. 13. et 84. 86. Fisch. ἀθλίως διακείμενος i. q. ἀθλίως ἔχων Eurip. Hel. 1300. Berg. Add. Ælian. V. H. xiv. 49. Munt. Hic versus vulgo Carioni continuatur. Multo melius in B. hero tributus est. In meo, nulla interposita persona, omnia ab ὦ μιαρώτατε usque ad finem 82. Chremylo continuantur: quæ ratio omnium pessima est. Brunck. Versum om. 1. Dobr.

81. Φοῖβ' Ἄπ. κ. τ. λ. V. quæ ad 1. notavimus. Id vero haud passim obvium, quod, ad majorem hujus servi, audito Pluti, qui ipsis coram, quod minime omnium rebantur, adesset, nomine, stuporem indicandum, non Jupiter solum, aut solus forte Apollo, ut infra, cum reliqua deorum turba compelletur, sed præter eos Dii in universum, ac dæmones, s. dii cœlestes et ætherei invocentur. Δαίμονες nempe in Græcorum theologia modo *dii* in genere dicti, ut ab Homero, juxta Plut. de orac. defectu p. 415. ac subinde apud tragicos, ut πολισσοῦχοι δαίμονες ap. Æsch. S. C. Theb. 828. qui haud semel πολισσοῦχοι θεοὶ dicti in eodem dramate 69. 111. 277. modo, ut h. l. et alibi, dii ætherei vel aërii, s. genii, inter deos cœlestes et homines medii, iique boni et mali. Adde et pro Manibus interdum, ut Anth. lib. i. c. 70. Epig. 23. Τίσασα Πριάμου δαίμοσιν ὀψὲ δίκας. Δαίμων vero in singulari, quod contritum, *fortuna, sors,* ut ap. Æsch. *fatum*, in dicto dramate 418. Adde quod utrumque, τύχην nempe ac δαίμονα, conjungit alicubi Demosth. adv. Olymp. p. 652. ac similiter Æsch. adv. Timarch. p. 453. [cont. Ctesiph.] Spanh. Magnitudo admirationis Carionem jussit cumulare nomina deorum, neque ordinis eorum habere rationem. Apollo Φοῖβος dictus putatur a specie et nitore, i. e. καθαρὸς καὶ λαμπρός. V. Macrob. Sat. i. 17. Etiam Latini poetæ dicunt *Phœbus Apollo*, ut Virg. Æn. iii. 251. Δαίμονες quum distinguuntur a θεοῖς, sunt *dii* minorum gentium, s. *selecti*; sed θεοὶ majorum gentium, s. *consentes*. Fisch. Errat Girard. si putat, tantum minorum gentium deos δαίμονας appellari, quo nomine etiam majorum dii gentium insigniuntur: ut apud Homer. Il. Γ. Venus δαίμων nominatur. Interdum tamen θεοὶ καὶ δαίμονες distinguuntur, uti hoc loco, et apud Æsch. in Ctes. ὦ γῆ, καὶ θεοί, καὶ δαίμονες, καὶ ἄνθρωποι, ὅσοι βούλεσθε ἀκούειν. Munt. Non Chrem. nomen præfigitur, sed Carionis oratio continuatur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Chremyli personam præfigit B. quomodo Brunck. Inv. Pors. In D. U. Chremyli ὦ μιαρώτατε — εἰ σύ; 78-82. probantibus Kust. et Hemst. Dobr. Χρε. præfigit 3. Id.

82. τί φῄς; admirationem magis quam interrogationem exprimit. Girard. 'Εκεῖνος — Loco huic simillimus est ille Plautinus Trinum. iv. 2.: 'Syc. Ain' tu tandem, is ipsusne es? Ch. Aio. Syc. Ipsus es? Charm. Ipsus, inquam, Charmides sum. Syc. Ergo ipsiusne es? Ch. Ipsissumus.' Kust. Ὄντως est *vere*, Hes. Mihi quoque ἐκεῖνος ὄντ. εἶ σύ; videntur esse verba Chremyli, et ob 83. et quia ei tribuuntur in Codd. antiquis. Fisch. ὄντως, non nomine tantum, sed etiam numine et potestate. Girard. Ζεὺς Linc. Dobr. Postremo loco Jovem honoris causa nominatim adpellat. Elegantissima est hæc confusa numinum invocatio, prodens hominem, qui præ gaudio vix apud se est. Munt.

83. αὐτότατος. Vox comice conficta, ut *ipsissumus*, in loc. Plaut. laud. v. Tho. Mag. in αὐτός. Kust. Ut 182. μονώτατος. Cf. Anim. ad Weller. [ii. p. 111. s.] et Helladius Chrest. p. 18. Fisch. ἐκεῖνος αὐτός; αὐτότατος. Suid. αὐτότατος. Pors. 83-4. Mag. v. αὐτός. Suid. v. Πατροκλῆς. Dobr. πόθεν οὖν— *unde igitur, quæso, squalore obsitus venis?* Scilicet αὐχμᾷν s. αὐχμεῖν est i. q. ῥυπᾷν. Hes. h. v. *squalere, squalidum esse*, ideoque αὐχμῶν i. q. ῥυπαρὸς, *illo-*

tus, sordidus, squalidus. Propr. *siccum esse,* ξηραίνειν Hes. *arere præ æstu.* βαδίζειν pr. activum est, *jubere, docere aliquem gradi, progredi, ut nutrices infantes;* sed fere ut neutrum ponitur, ut sit, *ire, ambulare, prodire,* h. l. *venire,* nam Plutus respondet, ἔρχομαι. Fisch.

84. s. Ἐκ Πατρ. *a Patroclis domo venio, qui se non lavit, ex quo quidem natus est.* Non necesse est, ut ad Πατροκλέους voc. οἴκου intelligatur. Ponuntur nomina hominum pro locis, ubi sunt et versantur, ut 32. 89. 237. Sic Terent. Phorm. v. 1. 5. '*a fratre* quæ egressa 'st meo,' i. e. e domo fratris. Fisch. Infra Avv. 739. Πατροκλείδας memoratur, et liquet ad eundem sordidum et illotum Patroclem, de quo hic, ibidem respici. Occurrit vero Atheniensis *Patroclis*, et quidem iisdem hujus Comici temporibus, apud Plat. in Euthyd. [c. 61. aut 27. ed. Routh.] p. 297. mentio ubi ex eadem, qua Socrates, matre natus atque inde ὁμομήτριος ἀδελφὸς, *frater uterinus*, a Socrate dicitur. Singularem prorsus hujus Patroclis illuviem sugillat, qui a natali die nunquam laverit. Abunde autem notum, quæ lotionum cura, ut de aliis gentibus jam nihil dicam, apud Athenn. fuerit, adeo ut nunquam cibum sumerent, aut eo sumto abirent, nisi lotis prius manibus: quorum prius ὕδωρ κατὰ χειρὸς, alterum ἀπονίψασθαι ab iis dicebatur, v. Vesp. 203. Av. 466. Utrumque vero primo loco et in Schol. ad eumdem legitur: Ὕδωρ κατὰ χειρὸς, τὰς τραπέζας εἰσφέρειν· δειπνοῦμεν· ἀπονενίμμεθ' ἤδη· σπένδομεν. Quem ritum pluribus haud uno loco tangit ac veterum Comicorum Athenn. locis illustrat Athen. ix. p. 408. et xiv. p. 642. Quomodo etiam σμήγματα, et quidem odorata, olim in lotionibus manuum ad mensam Athenis exhibita, e Comicis id genus Atticis docet idem Auctor p. 409. Unde a Comico nostro ad sugillandum Cleonis, tamquam coriarii, sordes dicitur cum eo contendens Agoracritus, farciminum venditor, se omasum bubulum ac ventrem suillum comesturum ac tum jusculum epoturum illotis manibus, ἀναπόνιπτον, Eqq. 356. A qua vero sordida Patroclis, de quo hic agitur, illuvie alienus, de quo postea in hac fabula Blepsidemus, qui de se 615. dicit καὶ λουσάμενος, κ. τ. λ. Spanh. Athenis erant multi, qui vitam et mores Laconum imitarentur, h. e. qui, quamquam divites, tamen comas alerent, esurirent, numquam balneo uterentur. v. Avv. 1281. s. ubi est ῥυπᾷν. Horum avarorum hominum facile princeps erat Patrocles. Unde existit proverbium Πατροκλέους φειδωλότερος de homine divite, sed sordido et parco. V. Apostol. Parœm. xviii. 74. et Erasm. Adag. p. 84. Sed homines avari cavebant, ne balneo publico uterentur, v. Nub. 835. ne jacturam facerent olei, quo ungerentur loti, et ne balneaticum (apud Romanos erat quadrans) balneatori solvere deberent. V. Ursin. ad Ciaccon. de Triclin. p. 121. ss. et Mercurialis Art. Gymn. i. 10. Atque ad hoc lavationis in balneis publicis genus referri debent verba οὐκ ἐλούσατο. Nam ne privata lavatio intelligi possit, impedit etiam hoc quod a poëta notatur *sordida* Patroclis avaritia. Cf. Theophr. Char. ix. 3. Et λοῦεσθαι, *se lavare, se lavari jubere, balneo uti*, inter verba balneis propria retulit Pollux vii. 167. Fisch. ἐκ Πατροκλέους. Gl. ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πατρ— eadem ellipsi de qua ad Lys. dixi 407. Brunck. Punctum post βαδ., non interr. notam habent Ald. Junt. i. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. In Junt. iii. omnis interpunctio deest. Raph. posuit interr. notam. Dind.

85. Ἐξότου περ ἐγ. *ex quo quidem natus est*, ut 968. ἀφ' οὗ. Apostolius d. l. affert duplicem horum verborum interpretationem: οὗτος γὰρ ἐξότου περιεγένετο (leg. περ ἐγένετο) πλούσιος, ἢ καὶ ἐγεννήθη, οὐκ ἐλούσατο, sed posteriorem veram esse res ipsa docet. Nam et magnitudo avaritiæ hominis sic magis elucet, et ellipsis v. πλούσιος adversatur legibus perspicuitatis. Fisch. In plerisque edd. legitur, ἐξότουπερ. Brunck. et Inv. recte, ἐξότου περ. Nonnulli etiam ἐξ ὅτου περ scribi voluerunt. Explicuit Girard. Dind.

86. τουτὶ τὸ κακὸν, *hocce incommodum*, h. e. cæcitas oculorum, (ἤγουν τὴν τύφλωσιν, Gl. Cod. Brunck.) ut sensus sit, *quomodo oculorum lumina amiseris.* κάτειπέ μοι est, *narra, dic, ostende, mihi*, ut κατάλεξον Hom. Od. A. 206. Fisch. Prave Cod. Dorv. κάτ' εἰπέ μοι, addito superne εἶτα, quasi foret κᾆτα. Sequente versu idem, omissa Pluti persona, ἀνθρώποισι, utrumque perperam. Hemst.

87. ταῦτ' ἔδρασεν est, Jupiter me *orbavit luminibus oculorum.* V. 90. ἀνθρώποις nempe χρηστοῖς. (92.) Voc. φθόνος (Lat. *invidentia* Cic. Tusc. iv. 8.) et verbum φθονεῖν auctore Schol. in libris philosophorum ponitur de iis, qui dolent rebus aliorum, secundis, quæ nihil noceant dolenti; sed h. l. φθονεῖν accipiendum est de ζηλοτυπίᾳ h. e. *ægritudine*, quod alii potiuntur eo, quod ipse concupieris, quod ipse habere cupias, vel jam habeas, *æmu-*

latio Cic. Tusc. iv. 8. recte, opinor. Nam probi nondum erant divites, *φθονεῖν* igitur est *æmulari*, et quia æmuli impedire conantur, ne alii consequantur ea, quæ ipsi habere cupiant vel habeant, *ἀνθρ. φθονῶν* reddi potest, *impedire studens, ne probi homines ditescerent.* Fisch. *ἔδρασεν. σε* om. 2. i. e. *ἔδραν* legit; quod et notat lib. Ask. Dobr. Elb. *ἀνθρώποισι*. Dind.

88. *μειράκιον*, *adolescentulus*, nam actus vitæ humanæ sunt, Hippocrate auctore (v. Poll. ii. 4.) septem: *παιδίον* a. 1-7. *παῖς* 7-14. *μειράκιον* 14-21. *νεανίσκος* 21-28. *ἀνὴρ* 28-35. *γέρων* 35-42. *πρεσβύτης* 42-49. Alii aliter, ut Tzetz. ad Hesiod. Ἐργ. p. 143. et Ἀσπ. 212. Bas.: *βρέφος*, ad a. 7. *παιδίον*, ad a 10. *μεῖραξ*, —18. *νεανίας*, — 37. *ἀνήρ*, — 52. *πρεσβύτης*, ad a. 64. *γέρων*. Fisch. Citat hunc versum Tho. Mag. v. Ἀπειλῶ. Kust.

89. *σοφοὶ*, qui a Platone *φρόνιμοι* dicuntur, intell. naturæ rerum, et divinarum et humanarum, periti et gnari. *κόσμιοι* dicuntur qui non serviunt cupiditatibus corporis et voluptatibus, immo imperant, sancti, modesti, qui etiam *σώφρονες* vocantur. V. Plat. Phæd. 13. Conjunguntur recte cum *σοφοῖς*, quia philosophi fere sunt *κόσμιοι*, ut Socrates eodem illo loco docet. Fisch. *ὡς* pro *πρὸς* (v. 97. et ad 32.) Munt. *καὶ* ante *κοσμίους* male in Elb. deest. Dind. *ὡς. εἰς* citat Dawes. Misc. Crit. p. 103. ed. pr. *ὡς* servant Dorv. et sex apud Kidd. p. 608. Dobr. *τοὺς σ. καὶ κ. καὶ δ.* 1. *οις* Id.

90. *βαδιοίμην*. Fut. opt. med. Nam etsi etiam Attici præsenti activo utuntur, ut medio, tamen in fut. retinent formam medii. (Cf. quæ ad 84. de propria signif. activi diximus.) Dicunt autem Attici in futuro *βαδιοῦμαι* (495.) non *βαδίσομαι*. V. Mœris. Fisch. *Ἐποίησεν*. Ita recte Cod. Dorv. omnium, quas vidi, edd. *ἐποίησε* metrum violat. Hemst. Leg. *ἐποίησεν*. Bent. *ὁ δ' ἔμ' ἐπ.* Brunck. et Inv. tacite, quia in *ἐμὲ* vis quædam esse debet. Dind. *ὁ δέ μ' ἐποίησε τ.* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *τυφλόν*. Quod hic se a Jove excæcatum ait Plutus, in Schol. dicitur parodiam esse Hesiod. Ἐργ. 42. *Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.* Cujus poëtæ mens ibi, inde a diis, et quod paullo post uni Jovi tribuitur, occultari hominibus vitæ sustentandæ modum, ne otio diffluerent, sed ut ii labore et agrorum cultu aliisque optimis artibus victum sibi compararent, unde illud incerti poëtæ ap. Stob. Floril. Tit. xcv. *Πενία γάρ ἐστιν ἡ τρόπων διδάσκαλος.* Quæ proinde causa hic intelligitur, cur cœcus factus sit a Jove Plutus, ne viros frugi et ad artes addiscendas et exercendas propensos inertes et otiosos redderet. Unde etiam ab Hesiodo in eodem poëmate (638.) dicitur, *ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἄνδρεσσι δίδωσι.* Non vero Plutum solum esse cœcum, sed cœcos etiam illos, qui ei adhærent, dixerat alibi ap. eundem Stob. Menander [in seipsum lugente, p. 28. Men. Reliq. ed. Cler.]—*ὁ δὲ Πλοῦτος τυφλός· Τυφλοὺς δ' ἐς αὐτὸν ἐμβλέποντας δεικνύει.* Spanh. V. Schol. ad Eurip. Or. 246. *τὸν Πλοῦτον τυφλὸν λέγουσιν, ὅτι ἀκρίτως ποιεῖ πλουσίους.* Berg.

91. *διαγιγνώσκοιμι*. Utraque ed. Flor. Phil. et Bened. Juntarum *διαγινώσκοιμι*, quibuscum cod. Dorv. consentit, etsi corruptius versum ediderit, *Ἵνα μὴ διαγινώσκοι μοι μι, τούτων μηδέναν.* Hemst. Est ista forma verbi communis, substituta a librariis recentt. in locum Atticæ, ut Æsch. Socr. i. 12. ubi etiam *διαγιγνώσκειν* legitur in cod. Aug. Fisch. Verbum, ut et simplex *γιγνώσκειν*, Atticis soluta etiam oratione scriptoribus familiare, *διαγιγνώσκειν* Thucyd. i. 128. et apud Platonem bis inter aliquot verba in Ione p. 546. [p. 116. ed. hujus dialogii a Müllero curatæ 1782., add. ib. p. 102.] Infra vero Vesp. 772. ob metrum *διαγινώσκειν*. Sic et Conc. 632. Spanh. *διαγινώσκοιμι* Elb. Junt. i. iii. Dind. *διαγινώσκοιμι* 1. 2. Dobr. Ceterum Dawes. Misc. Crit. p. 82. s. docuit particulis *ἵνα*, *ὄφρα*, et *μὴ* optativum jungi, quum sermo esset de re præterita; conjunctivum, quum de re præsenti aut futura. Fisch. De *ἵνα* aliisque particulis v. Hermann. ad Vig. p. 768. 805. s. Add. Schæf. Melet. Crit. in Dion. Hal. p. 109. ss. et Matth. Gramm. Gr. Abundare alterum *μή*, quum *μηδένα* sequatur, Girard. monet. Dind.

92. *οὕτως*, *adeo, tantopere*. *χρηστὸς* propr. est homo utilis, bonæ frugis, frugalis (Gloss. vett.), deinde homo probus, sapiens et virtute præditus, *ἀγαθὸς* et oppon. *πονηρῷ*, v. 96. Xen. Mem. Socr. ii. 2. 20. Æsch. Socr. i. 3. Fisch. [Cf. Eckhard. Obss. p. 12. adeo ut suæ faveat causæ Jupiter. Girard.] Huic versui librarius Cod. Dorv. præfixit solennem illam elegantioris sententiæ notam, quæ significat *ὡραῖον*. V. Vales. ad Euseb. H. Eccl. i. 2. cui vix accedo, quando eamdem notam admittere posse duplicem explicationem putat, *ὡραῖον* aut *φροντιστέον* s. *φροντίδος ἄξιον*· mihi saltem utriusque signi, quo hoc illudve indicatur, manifestum semper in Codd. antt. apparuit discrimen. Hemst.

V. Schol. qui philosophice rem explicat. Dind. Καρ. præf. in 6. ab alio. Dobr.

93. καὶ μὴν sunt particulæ adversativæ, enimvero, atqui. διὰ τοὺς χρηστοὺς, h. e. a bonis, a probis. Nam διὰ jungitur sic non raro accusativis, ut indicet causam efficientem. V. Anim. ad Weller. iii. ii. p. 166. et 170. τιμᾶται, colitur, quatenus probi homines Jovi sacrificant, gratulantur, supplicant. Fisch. καὶ τοὺς δικ. Non novum est, vocabulo generis adjungi vocabulum formæ, ut καὶ reddi possit maxime, inprimis, atque adeo. Nam χρηστοὶ quidem comprehendunt etiam δικαίους. Fisch.

94. ὁμολογῶ σοι, concedo, do tibi hoc. V. Suid. Est formula affirmantis aliquid, recte. ὁμολογέσι pro ὁ. σοι 2. in lib. Ask. Dobr. Sic φέρε ponitur ut particula approbantis ea, quæ alter dixit, et transitum facientis ad alia, quomodo etiam εἶεν et ἄγε δὴ usurpantur. Sic 131. s. ap. Terent. Adelph. v. 818. ita legitur age. Potest igitur φέρε reddi age, sed ita ut sejungatur a verbis τί οὖν, coli nota. Fisch.

95. Etsi ἀναβλέπειν est recipere visum, oculorum lumina, v. 126. et Luc. xviii. 41. s.; tamen, quia h. l. addita est part. πάλιν, vim verbi simplicis habere videtur, ut 117. nam 126. est simpliciter ἀναβλέψῃς, sine πάλιν, v. 460. βλέψαι πάλιν, id quod etiam adjecta verba ὥσπερ καὶ προτοῦ, sicut et antea, in adolescentia, docere puto. Nam προτοῦ est πρὸ τούτου, (sc. χρόνου, Gir.) antehac, ante. Fisch.

96. φεύγοις Cod. Dorv. φεύγεις. Hemst. φημ' ἐγὼ recte, ut 143. et φημὶ simpliciter Eurip. Phœn. 606. Est enim, ut ὁμολογῶ σοί 94. formula aientis, quæ 97. permutata est formula πάνυ μὲν οὖν. Fisch. εἴδη (pro ᾔδη) vitiose Ven. i. ii. Raph. Dind.

97. τοὺς δικαίους intell. etiam σοφοὺς καὶ κοσμίους 89. Fisch. Hos igitur justos et probos homines solus adire debebat Plutus juxta illud Theognidis [517. Brunck. Gnom. poëtt. vett.] καὶ γάρ τοι Πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν. Spanh. V. Eccl. 621. Berg. βαδίζεις A. 1. 2. Dobr. βαδίζεις (εις ejusdem manus) 2. Id.

98. πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου. Duplici nomine mendosa Dawesio visa fuit hæc scriptura; tum quia quadrisyl. ἑώρακα poëtis Atticis usitatum non fuisse credebat, tum ob productam contra Comici usum vocalem brevem ante aspiratam et liquidam. Quapropter optime reponi posse censebat, πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ χρόνου. Senarius est sane quam elegans, quemque pro suo agnoscere non dedignaretur poëta. Dawesii perpetuus obtrectator Dorv. neque hanc calumniandi occasionem prætermisit, ad Charit. p. 136. ubi ut in aliis iniquum censorem se ostendit, ita in hoc ridiculum, quod versum illum supra soccum assurgere affirmet. Qui enim? undenam tragicam pompam mutuatur? Estne a verbo ὄπωπα? Tragicus ergo versus fuerit iste in Lys. 1157. οὔπω γυναῖκ' ὄπωπα χαϊωτέραν. Estne a pronomine ἐγώ? Sed illud millies sic positum apud Comicum occurrit. Nisi invidia et odio abreptus fuisset, non sane tam inepte cavillatus fuisset vir πολυμαθέστατος, sed ingenii acumine, Atticarumque Venerum sensu, Dawes. longe inferior. Etiamsi tragicum quid sonaret versus istte, ideone hujus loci alienus esset? Nonne observavit Bent. cothurno incedere affectare Comicum, quod statim ab initio fabulæ animadvertit, quicunque aliquid sapit? Nonne tragœdiam spirat hic versus? τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων; Sed missum faciamus Dorv. et ad Dawes. crisin revertamur. Quod primum statuit, ἑώρακα quadrisyl. Atticis poëtis non fuisse in usu, id nullo fundamento nititur: huic opinioni adversantur cum exempla, tum analogia. Illa suis locis singula observabimus. Quod ad hanc adtinet, si ἑώρακα non adhibuerunt, nec eis licere debuit dicere ἑώνημαι, quod itidem quadrisyl. est, et absque Attico illo augmento profertur, ὤνημαι. Atqui principio statim hujus fabulæ habemus τὸν ἐωνημένον, ubi per metrum non licet scribere τὸν ὠνημένον. Majoris momenti est altera ratio. Nam certissimum est Comicum eas dedita opera leges observasse prosodiæ, quas primus admirabili sagacitate deprehendit Dawes. easqué maxime in senariis rarissime transgressum fuisse. Unicum forte hoc in senariis occurrit exemplum vocalis brevis in fine vocis productæ ob sequentem tenuem vel aspiratam et liquidam. In Avv. est hic versus 231. sed in chorico cantico: νεμεσ | θε φυ | λα μυ | ρια | κριθο | τραγων. Reperiuntur in senariis tres aut quatuor ad summum versus, ubi media in voce vocalis brevis sic producitur. Pac. 892. δια ταυ | τα και | κεκαπν | ικ' αφ' | ενταυ | θα γαρ. In Vesp. 837. qui, ut et superior, facilem admittit medelam, ὁ κυων | παρᾳ | ξας εις | τον ἰπν | ον ἀρ | πασας. In anapæstis major est licentia, qua sæpius usum fuisse Comicum alibi ostendemus. Versus nonnullos qui Dawes. observationi adversari videbantur, nos ratione cum facillima, tum ita certa emendamus, ut calumniæ nullus relinquatur locus. V. not. ad Thesm. 169. Non tamen

latio Cic. Tusc. iv. 8. recte, opinor. Nam probi nondum erant divites, φθονεῖν igitur est *æmulari*, et quia æmuli impedire conantur, ne alii consequantur ea, quæ ipsi habere cupiant vel habeant, ἀνθρ. φθονῶν reddi potest, *impedire studens, ne probi homines ditescerent.* Fisch. ἔδρασεν. σε om. 2. i. e. ἔδραν legit; quod et notat lib. Ask. Dobr. Elb. ἀνθρώποισι. Dind.

88. μειράκιον, *adolescentulus*, nam actus vitæ humanæ sunt, Hippocrate auctore (v. Poll. ii. 4.) septem: παιδίον a. 1-7. παῖς 7-14. μειράκιον 14-21. νεανίσκος 21-28. ἀνὴρ 28-35. γέρων 35-42. πρεσβύτης 42-49. Alii aliter, ut Tzetz. ad Hesiod. Ἐργ. p. 143. et Ἀσπ. 212. Bas.: βρέφος, ad a. 7. παιδίον, ad a 10. μεῖραξ, —18. νεανίας, — 37. ἀνήρ, — 52. πρεσβύτης, ad a. 64. γέρων. Fisch. Citat hunc versum Tho. Mag. v. Ἀπειλῶ. Kust.

89. σοφοί, qui a Platone φρόνιμοι dicuntur, intell. naturæ rerum, et divinarum et humanarum, periti et gnari. κόσμιοι dicuntur qui non serviunt cupiditatibus corporis et voluptatibus, immo imperant, sancti, modesti, qui etiam σώφρονες vocantur. V. Plat. Phæd. 13. Conjunguntur recte cum σοφοῖς, quia philosophi fere sunt κόσμιοι, ut Socrates eodem illo loco docet. Fisch. ὡς pro πρὸς (v. 97. et ad 32.) Munt. καὶ ante κοσμίους male in Elb. deest. Dind. ὡς. εἰς citat Dawes. Misc. Crit. p. 103. ed. pr. ὡς servant Dorv. et sex apud Kidd. p. 608. Dobr. τοὺς σ. καὶ κ. καὶ δ. 1. οἷς Id.

90. βαδιοίμην. Fut. opt. med. Nam etsi etiam Attici præsenti activo utuntur, ut medio, tamen in fut. retinent formam medii. (Cf. quæ ad 84. de propria signif. activi diximus.) Dicunt autem Attici in futuro βαδιοῦμαι (495.) non βαδίσομαι. V. Mœris. Fisch. Ἐποίησεν. Ita recte Cod. Dorv. omnium, quas vidi, edd. ἐποίησε metrum violat. Hemst. Leg. ἐποίησεν. Bent. ὁ δ' ἔμ' ἐπ. Brunck. et Inv. tacite, quia in ἐμὲ vis quædam esse debet. Dind. ὁ δέ μ' ἐποίησε τ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. τυφλόν. Quod hic se a Jove excœcatum ait Plutus, in Schol. dicitur parodiam esse Hesiod. Ἐργ. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Cujus poëtæ mens ibi, inde a diis, et quod paullo post uni Jovi tribuitur. occultari hominibus vitæ sustentandæ modum, ne otio diffluerent, sed ut ii labore et agrorum cultu aliisque optimis artibus victum sibi compararent, unde illud incerti poëtæ ap. Stob. Floril. Tit. xcv. Πενία γάρ ἐστιν ἡ τρόπων διδάσκαλος. Quæ proinde causa hic intelligitur, cur cœcus factus sit a Jove Plutus, ne viros frugi et ad artes addiscendas et exercendas propensos inertes et otiosos redderet. Unde etiam ab Hesiodo in eodem poëmate (638.) dicitur, ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἄνδρεσσι δίδωσι. Non vero Plutum solum esse cœcum, sed cœcos etiam illos, qui ei adhærent, dixerat alibi ap. eundem Stob. Menander [in seipsum lugente, p. 28. Men. Reliq. ed. Cler.]—ὁ δὲ Πλοῦτος τυφλός· Τυφλοὺς δ' ἐς αὐτὸν ἐμβλέποντας δεικνύει. Spanh. V. Schol. ad Eurip. Or. 246. τὸν Πλοῦτον τυφλὸν λέγουσιν, ὅτι ἀκρίτως ποιεῖ πλουσίους. Berg.

91. διαγιγνώσκοιμι. Utraque ed. Flor. Phil. et Bened. Juntarum διαγινώσκοιμι, quibuscum cod. Dorv. consentit, etsi corruptius versum ediderit, Ἵνα μὴ διαγινώσκοι μοι μι, τούτων μηδέναν. Hemst. Est ista forma verbi communis, substituta a librariis recentt. in locum Atticæ, ut Æsch. Socr. i. 12. ubi etiam διαγιγνώσκειν legitur in cod. Aug. Fisch. Verbum, ut et simplex γιγνώσκειν, Atticis soluta etiam oratione scriptoribus familiare, διαγιγνώσκειν Thucyd. i. 126. et apud Platonem bis inter aliquot verba in Ione p. 546. [p. 116. ed. hujus dialogii a Müllero curatæ 1782., add. ib. p. 102.] Infra vero Vesp. 772. ob metrum διαγινώσκειν. Sic et Conc. 632. Spanh. διαγινώσκοιμι Elb. Junt. i. iii. Dind. διαγινώσκοιμι 1. 2. Dobr. Ceterum Dawes. Misc. Crit. p. 82. s. docuit particulis ἵνα, ὄφρα, et μὴ optativum jungi, quum sermo esset de re præterita; conjunctivum, quum de re præsenti aut futura. Fisch. De ἵνα aliisque particulis v. Hermann. ad Vig. p. 768. 805. s. Add. Schæf. Melet. Crit. in Dion. Hal. p. 109. ss. et Matth. Gramm. Gr. Abundare alterum μή, quum μηδένα sequatur, Girard. monet. Dind.

92. οὕτως, *adeo, tantopere.* χρηστὸς propr. est homo utilis, bonæ frugis, frugalis (Gloss. vett.), deinde homo probus, sapiens et virtute præditus, ἀγαθὸς et oppon. πονηρῷ, v. 96. Xen. Mem. Socr. ii. 2. 20. Æsch. Socr. i. 3. Fisch. [Cf. Eckhard. Obss. p. 12. adeo ut suæ faveat causæ Jupiter. Girard.] Huic versui librarius Cod. Dorv. præfixit solennem illam elegantioris sententiæ notam, quæ significat ὡραῖον. V. Vales. ad Euseb. H. Eccl. i. 2. cui vix accedo, quando eamdem notam admittere posse duplicem explicationem putat, ὡραῖον aut φροντιστέον s. φροντίδος ἄξιον· mihi saltem utriusque signi, quo hoc illudve indicatur, manifestum semper in Codd. antt. apparuit discrimen. Hemst.

V. Schol. qui philosophice rem explicat. Dind. Καρ. præf. in 6. ab alio. Dobr.

93. καὶ μὴν sunt particulæ adversativæ, *enimvero, atqui*. διὰ τοὺς χρηστοὺς, h. e. *a bonis, a probis*. Nam διὰ jungitur sic non raro accusativis, ut indicet causam efficientem. V. Anim. ad Weller. iii. ii. p. 166. et 170. τιμᾶται, *colitur*, quatenus probi homines Jovi sacrificant, gratulantur, supplicant. Fisch. καὶ τοὺς δικ. Non novum est, vocabulo generis adjungi vocabulum formæ, ut καὶ reddi possit *maxime, inprimis, atque adeo*. Nam χρηστοὶ quidem comprehendunt etiam δικαίους. Fisch.

94. ὁμολογῶ σοι, *concedo, do tibi hoc*. V. Suid. Est formula affirmantis aliquid, recte. ὁμολογοῦσι pro ὁ. σοι 2. in lib. Ask. Dobr. Sic φέρε ponitur ut particula approbantis ea, quæ alter dixit, et transitum facientis ad alia, quomodo etiam εἶεν et ἄγε δὴ usurpantur. Sic 131. s. ap. Terent. Adelph. v. 818. ita legitur *age*. Potest igitur φέρε reddi *age*, sed ita ut sejungatur a verbis τί οὖν, coli nota. Fisch.

95. Etsi ἀναβλέπειν est *recipere visum, oculorum lumina*, v. 126. et Luc. xviii. 41. s.; tamen, quia h. l. addita est part. πάλιν, vim verbi simplicis habere videtur, ut 117. nam 126. est simpliciter ἀναβλέψῃς, sine πάλιν, v. 460. βλέψαι πάλιν, id quod etiam adjecta verba ὥσπερ καὶ προτοῦ, *sicut et antea*, in adolescentia, docere puto. Nam προτοῦ est πρὸ τούτου, (sc. χρόνου, Gir.) *antehac, ante*. Fisch.

96. φεύγοις Cod. Dorv. φεύγεις. Hemst. φημ' ἐγὼ recte, ut 143. et φημὶ simpliciter Eurip. Phœn. 606. Est enim, ut ὁμολογῶ σοὶ 94. formula aientis, quæ 97. permutata est formula πάνυ μὲν οὖν. Fisch. εἴδη (pro ᾔδη) vitiose Ven. i. ii. Raph. Dind.

97. τοὺς δικαίους intell. etiam σοφοὺς καὶ κοσμίους 89. Fisch. Hos igitur *justos* et *probos* homines solus adire debebat Plutus juxta illud Theognidis [517. Brunck. Gnom. poëtt. vett.] καὶ γάρ τοι Πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν. Spanh. V. Eccl. 621. Berg. βαδίζεις A. 1. 2. Dobr. βαδίζεις (οις ejusdem manus) 2. Id.

98. πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου. Duplici nomine mendosa Dawesio visa fuit hæc scriptura; tum quia quadrisyl. ἑώρακα poëtis Atticis usitatum non fuisse credebat, tum ob productam contra Comici usum vocalem brevem ante aspiratam et liquidam. Quapropter optime reponi posse censebat, πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ χρόνου. Senarius est sane quam elegans, quemque pro suo agnoscere non dedignaretur poëta. Dawesii perpetuus obtrectator Dorv. neque hanc calumniandi occasionem prætermisit, ad Charit. p. 136. ubi ut in aliis iniquum censorem se ostendit, ita in hoc ridiculum, quod versum illum supra soccum assurgere affirmet. Qui enim? undenam tragicam pompam mutuatur? Estne a verbo ὄπωπα? Tragicus ergo versus fuerit iste in Lys. 1157. οὔπω γυναῖκ' ὄπωπα χαϊωτέραν. Estne a pronomine ἐγώ? Sed illud millies sic positum apud Comicum occurrit. Nisi invidia et odio abreptus fuisset, non sane tam inepte cavillatus fuisset vir πολυμαθέστατος, sed ingenii acumine, Atticarumque Venerum sensu, Dawes. longe inferior. Etiamsi tragicum quid sonaret versus istte, ideone hujus loci alienus esset? Nonne observavit Bent. cothurno incedere affectare Comicum, quod statim ab initio fabulæ animadvertit, quicunque aliquid sapit? Nonne tragœdiam spirat hic versus? τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων; Sed missum faciamus Dorv. et ad Dawes. crisin revertamur. Quod primum statuit, ἑώρακα quadrisyl. Atticis poëtis non fuisse in usu, id nullo fundamento nititur: huic opinioni adversantur cum exempla, tum analogia. Illa suis locis singula observabimus. Quod ad hanc adtinet, si ἑώρακα non adhibuerunt, nec eis licere debuit dicere ἑώνημαι, quod itidem quadrisyl. est, et absque Attico illo augmento profertur, ὤνημαι. Atqui principio statim hujus fabulæ habemus τὸν ἐωνημένον, ubi per metrum non licet scribere τὸν ὠνημένον. Majoris momenti est altera ratio. Nam certissimum est Comicum eas dedita opera leges observasse prosodiæ, quas primus admirabili sagacitate deprehendit Dawes. easquè maxime in senariis rarissime transgressum fuisse. Unicum forte hoc in senariis occurrit exemplum vocalis brevis in fine vocis productæ ob sequentem tenuem vel aspiratam et liquidam. In Avv. est hic versus 231. sed in chorico cantico: νεμεσ | θε φυ | λα μυ | ρια | κριθο | τραγων. Reperiuntur in senariis tres aut quatuor ad summum versus, ubi media in voce vocalis brevis sic producitur. Pac. 892. δια ταυ | τα και | κεκαπν | ικ' αρ' | ενταυ | θα γαρ. In Vesp. 837. qui, ut et superior, facilem admittit medelam, ὁ κυων | παρᾳ | ξας εις | τον ἰπν | ον ἀρ | πασας. In anapæstis major est licentia, qua sæpius usum fuisse Comicum alibi ostendemus. Versus nonnullos qui Dawes. observationi adversari videbantur, nos ratione cum facillima, tum ita certa emendamus, ut calumniæ nullus relinquatur locus. V. not. ad Thesm. 169. Non tamen

ideo paucissimos illos versus, ubi necessitate metri coactus ad eam licentiam confugit Comicus, quam sibi sumserunt tragici, a librariis depravatos esse crediderim. V. not. ad Lys. 384. Proinde hoc in versu nihil muto. Tametsi elegans est ille, quem reponi volebat Dawes. a vulgata lectione nimium recedit, quam repræsentant tres Codd. quos primos adhibui. In C. ut in Baroc. πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακά πού χρόνου. Non minus Atticum est ἑώρων quam ἑώρακα, quas formas a librariis aliquoties commutatas fuisse observavi ad Thesm. 32. favetque Codd. istorum scriptura alteri Dawes. conjecturæ: πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρων τοῦ χρόνου. Sed articulum hic minime probo, nec magis placet particula vel που vel πω. Si quid mutare necessarium duxissem, prætulissem, πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρων διὰ χρόνου. Sperabam varietatem aliquam lectionis in hoc versu me reperturum in codice, quem postremo consului: sed ab aliis nihil discrepat. Tenendum est igitur, genuinum id esse, in quod consentiunt libri omnes. Nec minus tamen certa est prosodiæ regula, quam statuit Dawes. eam nedum labefactent contraria exempla paucissima, eo ipso, quod paucissima sunt, iis stabilitur. Similem poëtæ nostri lapsum observare est in versu deperditæ comœdiæ, Fragm. cviii. ἴκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγα τρέφων. Sed solius Etymologici fide nititur hoc exemplum. In Thesm. observavi versum 898. εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν. Præter hos tres nullum alium recordor senarium ineluctabili hujusmodi labe vitiatum. Hæc si in senariis sibi indulsit Comicus, quidni in dimetris iambico systemati subjectis potuerit secundam in ἀποπνιγείης producere? Factum hoc in Eq. 940. ubi versus optime digesti sunt, ad ritum perpetuo observatum, nec quidquam mutari debet. Haud tamen mihi Dawes. conjecturæ venit in mentem, quin doleam nullum ei codicem adstipulari, simulque Dorv. mirer, seu potius rideam fastidium. Nullus enim est in tota hac fabula senarius, quem pro suo libentius agniturus esset poëta, quam istum, πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ χρόνου. Nec magis cothurnum affectat, quam iste in Lys. 1225. qui est in Atheniensis ore: οὔπω τοιοῦτον ξυμπόσιον ὄπωπ' ἐγώ. Brunck. πολλοῦ χρόνου [sc. διὰ aut ἐκ], *diu, inde a longo tempore, ab adolescentia*. Fisch. οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ vel οὐχ ἑώρων που Dawes. Misc. Crit. p. 202. Ms. Baroc. οὐχ ἑώρακά που. Vera lectio videtur esse, abjecta una litera, οὐχ ἑώρακ' ἀπὸ χρόνου, *a long time since*. Cf. Av. 921. 1517. et lege infra 1084. Ἀπὸ μυρίων ἐτῶν γε, ut legit Kust. ad Suid. iii. p. 128. *for these* 13000 *years past*. ὑπὸ in ἀπὸ recte mutarunt King. in Eurip. Hec. 53. Piers. Androm. 442. Schol. ea quæ nihil ad rem pertinent, adfert. Contrario vitio ὑπὸ migravit in ἀπὸ in Machon. [imo Epicraten] apud Athen. xiii. 3. p. 570. [c.] ὑπὸ τῆς ἰσχύος. V. Eurip. Bacch. 1127. ἑώρακά που A. 1. 2. ὄπωπα occurrit in Lys. 1159. 1227. Epicrate Athen. xiv. p. 655. F. Pors. ἑώρακα χ. tres primæ, Arund. 6. V. Porson. ad Dawes. p. 369. ed. Kidd. ἑώρακά που Tyrwhit. ad Dawes. locum. Dobr. ἑώρακά πω χ. R. Lib. Burg. Id. οὐχ ἑώρακα χρόνου Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

99. ὁ βλέπων refertur ad τυφλὸν, ut Matth. xv. 31. Fisch.

100. Ἄφετον, *missum facite me nunc: scitis enim jam res meas* (quis ego sim, cur sim illotus et quomodo amiserim oculorum lumina). Nam etsi Chremylus et Carion Plutum non tenebant injectis manibus (75.), tamen stabant propter eum, ut, si vellent, manus ei injicere eumque adeo consistere et manere cogere possent. Differt igitur ἀφιέναι a μεθιέναι (75.): hoc est, missum facere aliquem ita, ut pone eum stans non amplius teneas, manibus injectis; illud, aliquem missum facere ita, ut eum abire sinas. Fisch. Perperam Girard. τ' ἀπ' ἐμοῦ legit et explicuit τὰ ἀπὸ ἐμοῦ. Münt. explicat τὰ ἀπ' ἐμοῦ ἠρωτημένα. Est τὰ ἐπὶ ἐμ. Dind. τἀπ'. τ' ἀπ' Junt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind.

101. μὰ Δί' ἀλλὰ, *immo*, ut 22. Fisch. ἑξόμεσθα. Bene Portus metri majorem, quam priorum edd. in quibus ἑξόμεθα, habuit rationem. Hemst. Explicari potest, aut, *retinebimus te, injectis manibus*; aut, *adhærebimus tibi*, ita ut tecum simus, neque a te discedamus. Utrumque et res et natura verbi ἔχεσθαι admittit. Genitivus huic verbo sic jungitur, quia indicat conjunctionem quandam. Fisch. Ita Attici ἔχεσθαι usurpant. Æsch. S. C. Th. 97. βρετέων ἔχεσθαι, *simulacra adprehendere*, Nost. Thesm. 406. Pac. 479. et quæ alia id genus apud poëtas obvia. Adde et apud soluta oratione scriptores, ut Thuc. ii. 96. ὅρος ἐχόμενον τῆς Ῥοδόπης. Spanh. ἑξόμεσθα 1. 2. σ habuit A. sed postea erasum est. Pors.—σθα Linc. ἑξόμεθά tres primæ. Dobr. ἑξόμεθα Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind.

102. ἀγορεύειν, *dicere* simpl. h. l. Dis-

ut autem Plutus 73. unde apparet, *πράγματα παρέχειν* h. l. esse i. q. ibi *οὐκ ἀφίεμαι*, *ita molestum esse, ut eum non dimittant*. Fisch. Verbi *μέλλειν* cum infin. alius verbi usum observat Gir. Dind.

103. *καὶ* h. l. *at*. *ἀντιβολῶ* respondet Lat. *quæso, obsecro, sodes*, Gloss. vett. Hes. *πιθοῦ*, *sine te exorari, velim te sinas moveri*. Est enim aor. 2. med. a *πείθομαι*, qui circumflectitur ab Atticis; nam leges analogiæ scribi jubebant *πίθου*. V. Schol. Fisch. Perverse Cod. Dorv. *πυθοῦ* et mox *εὑρήσῃς*. Hemst. *μου* per errorem Pors. Dobr.

104. ss. *μή μ' ἀπολίπῃς*, *noli a me discedere, noli me relinquere atque absistere*. *ἔτι* conjungendum cum *ζητῶν*, si volueris quærere *amplius*, posthac: *τοὺς τρόπους* (sc. *κατὰ*) additur, quia *βελτίων* dicitur etiam *doctior, fortior*. *μὰ τὸν Δί'* sc. *οὐχ εὑρήσεις*, et *ἄλλος* intell. *ἀγαθός*. particulam *πλὴν* non semper genit. sequitur, sed sæpe casus ille, quem requirit verbum enuntiationis, ut Theophr. Char. ii. 1. v. Devarius (Particc. Gr.) in v. *πλήν*. Fisch.

105. *τοὺς τρόπους*. *τοῖς τρόποις* 1. et 2. in lib. Ask. Dobr.

106. Citat Suid. v. *οὐκ ἔστιν ἄλλος*. Pors. Interpungo, *μὰ τὸν Δί' οὐ γὰρ ἔστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ*. Reisig. *πλὴν ἐμοῦ* 1. Dobr.

107. s. Brunck. et Inv. etiam hic *δ' ἐμοῦ* pro vulg. *δέ μου* dederunt. Dind. *γένωνται*. Operæ non erat pretium, ut notarem Cod. Dorv. maculam *γένονται*, nisi hoc idem exstaret in Fl. quam sæpius animadverti ex scripto deterioris notæ libro labes contraxisse. Hemst. *τύχωσ' ἀλ.* per seqq. *γέν. πλ.* explicatur. Fisch. *δέ μου* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

108. *ἀληθῶς*. *γρ.* *ἀτεχνῶς* A. Pors. *γένονται* Junt. ii. Dind.

109. *'Ατεχνῶς ὑπερβάλλειν τῇ μοχθηρίᾳ est, aperte et insigniter improbum esse*. *μοχθηρία*, vel *ærumna*, quæ oritur e multitudine et magnitudine laborum, vel *miseria*, vel *improbitas*, vitiorum studium, ut h. l. *ὑπερβάλλειν* est propr. jaculando, sagittando, alios vincere; deinde *excellere, præstare, eminere*, in utramque partem, v. Phav. h. v. Neque enim necesse est, ut intelligatur *τοὺς ἄλλους*, quæ erat Gir. sententia quum hoc verbum etiam absolute ponatur, ut Xen. Mem. iv. 3. 7. Æsch. Socr. iii. 17. Denique *ἀτεχνῶς* et *ἀτέχνως* differunt inter se, Ammonio aliisque grammaticis auctoribus, sic, ut *ἀτέχνως* sit *inerter, infabre, inartificialiter*; *ἀτεχνῶς*, *aperte, palam, vere, prorsus, plane, omnino*, idem quod *ἀπλάστως, ἀδόλως, ἁπλῶς, σαφῶς, παντελῶς, τῷ ὄντι*. V. Schol. Harpocr. Hes. Mœr. Tim. Suid. Etym. M. h. v. Nam ductum est ab *ἀτεχνής*, *simplex, apertus, integer*, ab omni fraude et dolo alienus. Nam *τέχνη* sæpe signif. *dolum, fraudem, ἀπάτην*. Fisch. Adverbium *ἀτεχνῶς* Atticis etiam scriptoribus, quod vel ex Harpocr. constare potest, familiare, pro *σαφῶς, φανερῶς*, aut quod hic in Schol. *ἁπλῶς* etc. Eumœris Ms. *'Ατεχνῶς, 'Αττικόν· ἁπλῶς, κοινόν.* Sic in Av. 823. *καλόν γ' ἀτεχνῶς*—. Frequens ap. Platon. hujus voc. usus, ut vel in Euthyd. p. 271. 273. 293. ed. H. Steph. Quod vero hic additur, eos, quos hic Plutus divites effecerat, improbos continuo fieri, adstruit Menander ap. Stob. Flor. Tit. 93. [imo Eurip. in Phaeth. Fragm. 5. ed. Musgr.] *Δεινόν γε· τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον Σκαιοῖσιν εἶναι.* Dind.

110. *'Εχει οὕτως*, *vera dicis*. *οὐ πάντες*, *non omnes divites*, ne quis putet, hanc Chremyli orationem repugnare orationi ejus superiori 105. s. *ἁπαξάπαντες*, *ad unum omnes*, ut 760. et 1110. Fisch. Vitiose Ven. ii. *εἴχει* in cujus marg. ei exemplo quo usus sum adscriptum *ἀντὶ ἔχει*. Dind. Kap. *εἰσὶ* 4. sed personam delevisse videtur. Dobr.

111. *ἁπαξάπαντες*, *ad unum omnes*, ut 760. et 1109. V. ad Weller. p. 86. s. Poterat etiam simpliciter *ἅπαντες* dici. Fisch. *ἅπαξ ἅπαντες* divisim Schol. alter et Suid. in v. ut putat Hemst. Apud utrumque lege, *τὸ γὰρ ἅπαξ ἐπὶ ἐπιτάσεως*. Dobr. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. vitiose *ἀλλὰ ἅπαξαπ*. Mox *μακρὰ* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port.—*μακρὰν* Rav. Dind. In aliis edd. *οἰμώξεις*, quod rectius videtur. Nam ut sit fut. med. cujus secundam personam Attici per *ει* efferunt, non videtur convenire huic verbo. Duck. Aut *οἰμώξει* est activum, et Carion hæc dixit ad spectatores conversus, *ejulabit diu*, h. e. sævis accipietur verberibus; aut fut. med. ad Plutum: 'sævis verberibus accipiere.' Quæ quidem posterior ratio videtur rectior esse et melior. Nam 1. Attici futuris med. utuntur in iis verbis, quorum præsentia activa, posita hac persona, induerint personam præsentium mediorum, quale est *οἰμώζειν* (v. ad 18. et 58.); 2. intelligi sic facile potest, quomodo grammatici vel etiam librarii pro *οἰμώξει* scribere potuerint *οἰμώξεις*. Nam terminatio illa secundæ personæ Attica istos homines sæpe offendit, ita ut eam mutarent in *η* vel *εις*. V. ad Plat. Polit. 6. et Euthyphr. 19. Fisch. *χρ.* *οἰμώξει* Ald. Junt. i. Kap. Junt. ii. edd. Brunck. Inv. Dobr. Ab *οἰμώξῃ* (sic) Chremyli orationem incipit 1. Id.

112. *παρ' ἡμῖν, apud nos, nobiscum.* Nam μένειν παρὰ, i. q. v. 104. μὴ ἀπολιπεῖν. Particulæ autem παρὰ ita jungitur fere dativus, ut locum significet, ut 393. παρ' ἐμοὶ, *domi meæ*. Act. x. 6. Joh. xiv. 24. Xen. Cyrop. iv. 2. 9. Pluralis ἀγαθὰ positus est de re una, de recuperatione integritatis luminum oculorum pristinæ, ut magnitudo et præstantia istius boni declaretur. ὅσον ἀγαθὸν Aristoph. detestatur. Fisch. Form. ὅσα ἀγαθὰ illustravit Dawes. M. Crit. p. 293. Dind. εἰδῇς vitiose Ven. ii. Id.

113. Γενήσετ' ἀγαθά. Cod. Dorv. Γενήσεται τἀγαθὰ, corrupta lege metri: nam si vel scribas Γενήσεται τἀγαθὰ, exemto τὸν, versum reddideris immodulatum. Hemst. Nihil variant in scriptura hujus et seq. versus Codd. estque ea optima. Dawes. sententiam mutat legendo — παρ' ἡμῶν — Γένοιτ' ἂν ἀγαθά. Locum prava distinctione obscuratum legerat, quæ bene curata fuit in novissima Bat. Brunck. [Nimirum in Kust. et Fisch. interpungitur, ὅσα παρ' ἡμῖν, ἣν μένῃς, Γενήσετ' ἀγ. sed Hemst. et Berg. ed. comma post ὅσα ponunt, et παρ' ἡ. ad sequentia trahunt. Dind.] — προσέχειν τὸν νοῦν est forma Lat. *adhibere animum*, Cic. de Har. Resp. c. 10. Ergo πυθέσθαι h. l. est *cognoscere*, γνώσεσθαι Hes. Fisch. ἡμῖν — γενήσετ'. ἡμῶν — γένοιτ' ἂν Dawes. p. 299, 300. ὅσα. ὅσσα A. 2. Pors. ὅσ' ἀγαθὰ Ath. p. 27. 254. i. e. Antiphanes Athen. i. p. 27. e. Alexis vi. p. 254. b. V. plura loca apud Pors. Adv. p. 225. quibus addo Demosth. c. Nicostr. p. 684. n. 5. ed. Par. = 1247, 5. Reisk. Xen. Hell. vi. 5. 34 = p. 356. 8. H.St. Dobr. ὅσα παρ' ἡμῖν ἣν μένῃς | γενήσετ' ἀγαθὰ edd. Mss. in quibus Ar. 6. Id. γενήσετ'. -ται 1. Id. Pors. sententiam de diphthongis elidendis, ipso copiose explicante, minus plene quam voluissem, olim descripsi: "1. Tragici in certis particulis crasi utuntur, κἂν, κεἰς, τἂν, etc. Mendosum βούλομ' ἀλλ' Eur. Iph. A. 407. et e Plutarcho emendandum." V. Adv. p. 251. "In Soph. El. 818. recte Dawes. ἔσομαι ξύνοικος. 2. Prisca comœdia insuper in verbis crasin facit; περιόψομ' ἀπελθόντ', ἐνιαυτίζομ' ἀπλάκουντος, Ran. 512. Plato Athen. xiv. p. 644. a. sed non elidit; Nub. 778. 984. καλεῖν et ἀπάγχειν cum Dawes. 1183. ἀπολοῦσ' e Rav. legendum. 3. Nova comœdia libenter elidit. 4. Eadem in μοι, σοι, [crasin facit] in Menandro Hermogenis de Inv. iv. 11. (Bent. n. 238.) ὁ δέ μ' ἠκολούθησεν μέχρι τοῦ πρὸς τὴν θύραν, et in aliis indubiæ fidei exemplis." Secundum Kidd. ad Dawes. p. 646. statuebat, priscam comœdiam nunquam, mediam aliquando, novam sæpe elidere. Cf. eundem pp. 478-9. Gaisford. ad Hephæst. p. 222. Maltb. Obs. ad Morell. c. 2. Blomfield. ad Æsch. Theb. p. 186. Elmsl. (Quarterly Rev. n. xiv.) ad Iph. A. 407. 1141. Eundem ad Œd. T. 1227. ad Iph. T. 678. (Mus. Crit. vi.) ad Med. 548. Ceterum in Menandri loco pauca quædam omissa esse videntur; v. Plauti locum (Pors. Opusc. p. 252.). Articulum ante μητέρα contra linguam, ut puto, delet Bent. Dobr.

114. Οἶμαι γὰρ οἶμαι. Repetitiones illæ eorundem vocabb. in luctu, gaudio, aut re aliqua, qua quis intime adficitur, quæve celeritatem exigit, aut quo res aliqua certior adstruatur, apud poëtas Atticos ac tragicos vel inprimis obviæ. Sic in luctu ap. Æsch. Pers. 978. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ. Mox 677. δυνατὰ, δυνατά. Agam. 167. αἴλινον, αἴλινον; in *gaudio* χαῖρε, χαῖρε. Eumenid. 1017. in re, quæ *celeritatem* flagitat, ἴτε, ἴτε. Adde in invocationibus deorum, Ζεῦ, Ζεῦ, Choëph. 243. 379. 855. et qualia apud alios quoque tragicos crebra. Plura ejus repetitionis exempla suppeditabit in his fabulis Comicus, ut in concertatione Acharn. 311. ac paullo ante in comminatione in ead. fab. 280. in gaudio vero Thesm. 318. ἰὴ Παιὼν, ἰὴ Παιών — ac ubi *celeritate* opus, ταχέως, ταχέως in hac fab. 643. Spanh. Iteratio illa verbi οἶμαι (h. e. *spero*) quam Græci rhetores ἀναδίπλωσιν, Latini *conduplicationem* vocant, exprimit certitudinem spei. Cf. 348. Demetr. Phaler. de eloc. sect. 280. Reitz. ad Lucian. Imagg. 14. p. 472. s. t. ii. Fisch. V. Valck. ad Eur. Phœn. 615. Pors. ξὺν [ed Inv. σὺν] θεῷ δ' εἰρήσεται. Hanc ῥῆσιν Græci mediæ sententiæ interjicere solent. Eurip. Med. 625. Kust. Synes. Epist. 131. σὺν θεῷ εἰρήσθω. Berg. V. Viger. de Idiot. ix. 5. 13. [p. 641. Herm.] et Dawes. M. Cr. p. 59. s. Nam fut. med. εἰρήσεται habet vim fut. passivi, Hes. h. v. et referri debet ad verba v. 115. Sic καταλέσεται Xen. Cyrop. i. 6. 9. ἀδικήσεσθαι ib. iii. 2. 8. ἐκπλυνεῖται infra 1064. ξὺν θεῷ autem est, *favente, annuente, juvante, volente, deo*, ut Xen. Cyrop. i. 5. 7. extr. vi. 2. 7. vii. 4. 10. Eur. Phœn. 637. quod Cyrop. iv. 2. 7. ἐὰν οἱ θεοὶ βούλωνται. Fisch. ξὺν θεῷ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

115. ὀφθαλμία est propr. *lippitudo, morbus oculorum, ocularia ægritudo*, ut Xen. Mem. iii. 8. 3. V. Foësius Œcon. Hipp. h. v. Cels. vi. 6. Sed h. l. ita dicitur ipsa *cæcitas*. V. Schol. qui hunc vo-

cabuli usum animadvertit Aristoph. proprium esse, quæ ejus verba descripserunt Suid. et Phav. cf. Valck. ad Herod. (vii. 229.) p. 613. Et pro ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθ. dici etiam poterat ἀπ. σου τὴν ὀφθαλμίαν, quæ est sane usitatior verborum structura, quum propr. cæcitas depellatur a homine, non homo a cæcitate. Unde proprie dicitur ἀπαλλάττειν νόσον τινος. Sic etiam Latini dicunt, *ignem defendere a tectis*, et, *tecta defendere ab igni*. Verba βλέψαι ποιήσας addita sunt, ut intelligeretur eo magis, quo pertineret ὀφθαλμία, et, auctore Schol. totus 115. sumtus est e priore Pluto (unde intelligitur, in Schol. quæ hodie restant, confusa esse inter se et commista schol. ad utrumque Plutum), cujus in locum poëta in posteriore Pluto substituerat versum hunc: Τῆς ξυμφορᾶς ταύτης σε παύσειν, ἧς [aut, auct. Valck. l. l. ἥ σ'] ἔχει; qui certe elegantior est, Atticorumque urbanitate dignior, et ob nomen συμφορᾶς, quum Attici consuerint res tristes, qualis est cæcitas, appellare vocabulis rerum aut gratarum aut mediarum, (ut ὄξος dixere μέλι, carcerem οἴκημα, mortem χρεών) et quia tum verba βλέψαι ποιήσας plane erant necessaria. Fisch. In voc. ὀφθαλμία figuram μειώσεως invenit Girard. euphemismum Munt. Dind. ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Fabula hæc bis edita fuit: primum an. 4. Ol. xcii. archonte Diocle; iterum post viginti annos, archonte Antipatro, Ol. xcvii. an. 4. Quam habemus nec prior, nec posterior est; sed e duabus a grammatico quodam vetustissimo concinnata. Nobis melius esset, si priorem intemeratam haberemus cum choricis canticis omnibus. Videndi hanc in rem Petit. et Kust. qui fabulæ historiam plenius exsecuti sunt. Hunc versum e priore fabula esse narrat vetus interpres, eique in posteriore a poëta suffectum fuisse istum: τῆς ξυμφορᾶς ταύτης σε παύσειν, ἧς ἔχεις: quia nimirum Pluti cæcitatem vocabulo minus idoneo appellaverat ὀφθαλμίαν, quod oculorum quemvis morbum significat, non autem ἀποβολὴν καὶ στέρησιν τῆς ὁρατικῆς δυνάμεως. Sed qui a duabus unam fecit, in prioris versu facetum et comicum quid deprehendere sibi visus est; alioquin alterum prætulisset. Apud Suid. legitur hæc nota: Ἀναπηρίαν. οὕτως Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. In fabula quam habemus, vox illa, quantum recordor, non occurrit. Erant forte prioris Pluti exemplaria, in quibus scriptus erat hic versus: ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ἀναπηρίας. Hesych. ἀναπήροις, τυφλοῖς. ἀνάπηρος, πηρὸς, τυφλὸς, νοσώδης. Brunck. Citat Suid. v. ὀφθαλμία. Pors. ἀπαλλάξει Elb. Suid. Ἀναπηρίαν, οὕτως Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. unde variam lectionem in Pluto priore, ἀναπηρίας pro ὀφθαλμίας, expiscatur Brunck. Sed Pollux ii. 61. Κρατῖνος δ' ἐν Πλούτῳ, καὶ ἀναπηρίαν. Pro hoc versu in Pluto secundo positum est τῆς ξυμφορᾶς ταύτης σε παύσειν ἥ σ' ἔχει, docente scholiaste. παύσειν pro παύσει Hemst. ἥ σ' ἔχει pro ἧς ἔχεις Valck. in adv. conferens Ach. 362. Vesp. 9. Thesm. 491. Lys. 845. Adde Eur. Or. 101. et Soph. Œd. T. 1477. Cratinum Pollucis x. 76. Aristoph. Acharn. 453. quæ tria loca eodem morbo olim laborabant. Atque hinc emendandus Eurip. Hipp. 1289. φανερὰν δ' ἔσχες ἄταν. Flor. δεἰλ' i. e. ΔΕΙΛΕC. V. infra ad 483. Lege igitur φανερὰ δ' εἷλέν σ' ἄτα, et cf. Orest. 963. ed. Pors. Heracl. 941. ed. Beck. Alibi corruptus est optimus ille Cod. Flor. ex non intellectis finalium syllabarum compendiis; Phœn. 379. (371.) οἱ δ' pro οἷσιν, teste Burtono; 1371. (1361.) τέρμονι' ὀκάστη (v. Pors. Opusc. p. 202.) Hippol. 283. πυθὴρ pro πυθέσθαι, 932. οὔσης pro οὖσ, 1148. τόνον pro τόν. Dobr. Sed ecce Antiat. Bekk. p. 78. Ἀναπειρίαν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. Phryn. ibid. p. 9. Ἀναπηρία. διὰ τοῦ η τὴν τρίτην, οὐ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὡς οἱ ἀμαθεῖς. τὸ μὲν οὖν ἀνάπηρος καθωμίληται, τὸ δὲ ἀναπηρία σπάνιον. Quare non intercedam, quo minus cum Brunck. et Pors. Adv. p. 281. ad Aristoph. referamus, sive uterque poëta voce usus est, sive erravit in auctoris nomine Pollux, ut facit non raro. Etiam vocem ζυγοποιεῖν alibi Idem ex Pluto Aristoph. citat, quod ad 513. referunt; neque ego repugno. Sed videndum ne revera habuerit Pollux e Pherecrate Athen. vi. p. 269. c. qui locus omnino comparandus. Dobr. ποιήσας Lib. Burg. Dobr.

117. Καρ. τί φῄς; Carionis vice Chremyli personam ponit Cod. Dorv. quod ea conditione non displicet, ut Vat. libri auspiciis sequentem versum Carioni donemus: in eo Cod. Dorv. Ἄνθρωπός ἐστιν οὗτος, quem ordinem nihil est cur vulgato postponamus. Hemst. Verba τί φῄς; Chremylo tribuerentur: recte, opinor. Nam primo Carion etiam alibi orationem heri adjuvat: deinde apparet magis, cur Plutus ita respondeat: ὁ Ζεὺς μὲν οὖν (hæc particula auget affirmationem, *certe*, ut in formula γ' οὖν, *certe quidem*) εἰδὼς τὰ τούτων μωρά. Fisch. In membr. verba τί φῄς; Chremylo tributa, sequens versus Carioni. Sic etiam personis divisæ loquendi vices in C.· quam optimam distinguendi rationem ingenio adsecutus est Hemsterh. cujus hac in

parte felix industria. Duo alii Codd. omnia non famulo, ut vulgo, sed hero tribuunt. Brunck. Carioni verba *τί φῄς*; et versum sequentem tribuunt Ald. Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. P. Dind. *τί φῄς — φύσει* Chremylo 1. 3. Carioni 2. ut vulgo. *τί φῄς* Chr. et 118. Car. 4. Dobr.

118. Sensus, *hic homo natus est ad miseriam*. Nam *ἄθλιος φύσει*, *miser natura*, dicitur is, qui sciens et prudens sibi mala, incommoda, pericula, contrahit et comparat, aut, qui malo et incommodo aliquo affectus in periculum aliquod et discrimen vocatus, non hoc agit unice, ut quam primum ab eo liberetur, imo repugnat servatori et liberatori. Fisch.

119. Part. *οὖν* post *μὲν* auget affirmationem, certe; et per *τὰ μῶρα* intelligitur *stultitia, amentia*, consilium, quod Chremylus et Carion (*τούτων*) constituerant visum Pluto reddere, nolente et invito Jove. *Εἰ πύθοιτ'*, *si audierit, me velle mihi visum reddi*. Nam hæc verba cohærent cum verbis *οὐ βούλ. γ. ἀναβλέψαι*, sed Carion et Chrem. loquentem interpellant, ita ut Plutus hæc, *ὁ Ζεὺς — ἐπιτρ.* dixisse censendus sit conversus ad spectatores, non ad servum et herum, ita tamen ut Chremylus ea audisse putandus sit. *Ἐπιτρίβειν* respondet Lat. verbo *perdere*, quod est non tantum *necare*, sed omnino, *maximis miseriis premere*, ut Ter. Adelph. iv. 6. 2. Hec. iii. 4. 27. quod e 120. et 142. cognoscitur. Fisch. Ms. Arund. habet *μῶρ' ἔτη*, uti etiam vet. Schol. in quibus exemplaribus reperisse, ex nota ejus ad h. l. apparet. Ceterum si pro *ἔτη* scripseris *ἐπεὶ*, et mox pro *ἐπιτρίψειε*, *ἐπιτρίψει με*; sensus et constructio h. l. rectius sic procedent: *Ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ'*, (*ἐπεὶ Πύθοιτ' ἂν*) *ἐπιτρίψει με· Jupiter quidem, cognitis stultis horum consiliis*, (*nam resciscet utique*) *me perdet*. Vulg. autem lectio mihi non placet; quippe ex qua vix commodum sensum elicere queas, nisi cum Schol. subintelligas *ἀναβλέψαντα*, quæ tamen ellipsis nimis dura est et exemplo caret. In Ms. Arund. supra *ἐπιτρίψειε* scriptum est *με*, quæ vox in textum recipi debebat. Kust. *Μῶρ' ἔμ' εἰ*. In Cod. Dorv. manus prima lectionem editam expressit *μῶρ' ἔμ' εἰ·* verum recentior, ut videtur, deletis *μει*, rescripsit *πει*, ipsam Kust. emendationem; studione an errore pro *ἔτη*, fere dubites: utrumcumque existimes, mox certe debuerat *ἐπιτρίψει με* scripsisse, non, quod habet inimicum metro, *ἐπιτρίψειεν*, addita inter versus explicatione *ἀφανίσειεν*. Distinctio pariter insolens: *Ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς, τὰ τούτων μῶρ' ἔμ' εἰ* (vel, *ἐπεὶ*) *Πύθοιτ' ἂν ἐπιτρίψειεν·* super *εἰδὼς*, tanquam supplendi sensus gratia, positum est *τὰ πάντα*, quod indicium facit, eum *τὰ τούτων μῶρα* referri voluisse ad *πύθοιτο*. Primæ manus lectio hunc in modum formari potest: *Ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς, τὰ τούτων μῶρ', ἔμ', εἰ Πύθοιτ', ἂν ἐπιτρίψειε* - - junctis *ἐμὲ ἐπιτρίψειε·* secundæ isto pacto: *Ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς* (*τὰ τούτων μῶρ' ἐπεὶ Πύθοιτ' ἂν*) *ἐπιτρίψει με* - - Quam varia fuerit hujus loci fortuna, observationes ad Schol. amplius ostendunt. Hemst. Vulgo sic legitur hic locus: *ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ', ἔμ' εἰ | πύθοιτ' ἂν, ἐπιτρίψειε*. Ab impressis ne minimum quidem differunt membr. In tribus aliis *τὰ τούτων μῶρ' ἔτη*, superscripta in duobus extremo versui glossa, *τοὺς μωροὺς λόγους, τοὺς ἀξυνέτους λόγους*. Ex his nullus sensus elici potest, nec verba ad legitimam constructionem redigas. Emendandi rationem partim vidit Kust. Sed, quod ipsum proculdubio non fugiebat, aliis dissimulare voluit, quam inepta esset illa parenthesis, nihil ad sententiam conferens, quam quod jam erat in præcedente participio *εἰδώς*. Sub postrema hac voce latebat ulcus. Legendum sine parenthesi, plano sensu, molliterque decurrente phrasi, *ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μῶρ' ἐπεὶ | πύθοιτ' ἂν, ἐπιτρίψει με*. Præclaræ emendationis laudem mihi tribuere possem, certus neminem exstiturum, qui eam sibi aut alii vindicet. Sed cujus propria sit, ingenue profitebor. Est ea perantiqua, et e vetustissimo Cod. ut videtur, depromta. In marg. Cod. mei ab eadem manu, sed atramento paulo dilutiore, scriptum *οἶδ' ὡς*. Brunck. Accessit Cod. Rav. e quo Inv., sed verborum ordine magis turbato, edidit: *Ὁ Z. μ. ου. οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μῶρ', ἔμ', εἰ Πύθ. ἂν, ἐπιτρίψειε*, pro *οἶδα μὲν οὖν, ὡς ὁ Ζεὺς εἰ πύθοιτο ἂν τὰ τ. μῶρα, ἐμὲ ἐπιτρ.* et *ἂν* ad utrumque *πυθ.* et *ἐπιτρ.* referendum est. Bent. vulg. ita distingui jusserat: *Ὁ Z. μ. ου. εἰδὼς τ. τ. μῶρ', ἔμ', εἰ Πύθοιτ', ἂν ἐπιτρίψειε*. Lectionem *μῶρ' ἔτη*, a Kust. allatam ex Italo Schol., non ex antiquo esse monet. Ad *μῶρα* subintelligi *ἔτη* etiam Girard. vult, accipi tamen etiam posse pro subst. *τὴν μωρίαν*. Dind. Trend. censet optativum *ἐπιτρίψειε* retinendum, ideoque scribendum esse.—*εἰδὼς τ. τ. μῶρ', ἐπεὶ πύθοιτ' ἂν, μ' ἐπιτρίψειε*. Id. *ἐπεὶ* pro *ἔμ' εἰ* reponendo nondum hæc expediuntur, ut quorum ipsa sententia laboret: nam quid hoc sibi vult, Jovem, ubi horum, i. e. pravorum hominum, stultitias compererit, male accepturum esse Plutum? Quid, quæso, prohibuit, quo minus

dudum de istis certior fieret deus, pridemque puniret cœcum nostrum? Nil, profecto. Et ob malefacta sua cur non in hos ipsos animadvertendum est, sed in Plutum? Ineptiarum hæc plenissima.— Brunckii emendationum neutra probari potest, siquidem iis et prava ista sententia non modo non corrigitur, sed etiam confirmatur magis, et Aristoph. vestigia scripturæ pejorem etiam in modum depravantur. Legendum: 'Ο Ζεὺς μὲν οὖν εἰδότα τὰ τούτων μῶρ' ἔμ' εἰ | Πύθοιτ' ἂν ἐπιτρίψειε: h. e. *Imo Jupiter, certior factus, cognoscere me horum deliramenta, male me acciperet.* cf. 87. ss. Noluit pater deorum, scire ista Plutum, suoque injussu visum recuperare cupientem merito ulturus fuerit. Sententia optima et clarissima; verba sic ordinanda: ὁ Ζ. μ. οὖν εἰ πύθ. ἐμὲ (ἐμὲ, non με, i. e. *me ipsum, me illum, quem scire noluit*) εἰδότα τὰ τ. μωρὰ ἐπιτρίψειεν ἄν. ἐμὲ ad πύθοιτο pariter atque ad ἐπιτρ. pertinet, sicut 69. αὐτὸν ad utrumque participium referendum est; quod ne non advertant lectores, interpungendum non est post πύθοιτο, secus ac vulgo solet fieri. — τα, ob similem, quæ sequitur, syllabam forte omissam quum hiantem versum destitueret, ὁ τυχὼν effinxit εἰδὼς, corrector vero nescio quis οἶδ' ὡς rescripsit, ne ταυτολόγως simul inferrentur εἰδὼς et ὡς πύθ. ceterum de sententia securus. Hotib. Cod. Paris. in textu habet μῶρ', ἔμ' εἰ. In marg. μῶρ', ἐπ' εἰ. Schæf.— εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ', ἔμ', εἰ Πύθοιτ' ἂν, ἐπιτρίψειε. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. P. Cod. Elb. μῶρ' ἐπεί. Dind. οἶδ' ὡς A. οἶδ' ὡς 1. et gl. γινώσκω. οἶδ' ὡς 2. Nempe omisso οὖν, quod deesse in 2. diserte notat lib: Ask. Dobr. ἔμ', εἰ. ἔπη A. 2. μωρὰ ἔπη 1. Pors. ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ', ἔμ', εἰ | πύθοιτ' ἂν, ἐπιτρίψειε tres primæ. εἰδὼς Ar. 6. et constanter Schol. ἔπη | εἰ π. 6. et με post ἐπιτ. additum ab alio, qui et personas sæpe appinxit. Schol. Ald. nos docet, mutatum fuisse locum in Pluto secundo. Utrum ipse habuerit ante oculos ἐπεὶ an ἔμ' εἰ non liquet; certe non ἔπη. Et ἔμ' εἰ et ἔπη memorat Junt. ex cujus verbis ἐπιτρίψει με extricat Hemst. Dobr. Imo Schol. Ald. legebat εἰδὼς — ἐπεὶ, et μῶρ' pro μῶρα accipiebat. V. Hemst. Poterat Brunck. ὁ Ζεὺς μὲν οὖν μ' οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μῶρ' ἐπεὶ Πύθοιτ', ἂν ἐπιτρίψειε. Id. ἔμ' εἰ 1. 2. sed 2. in litura, ubi π primo fuit; formam mutavit manus prima. Gl. τὰ ἀνόητα ἔργα. ἔπη 3. 4. γρ. καὶ οἶδ' ὡς L. Id.

120. Νῦν δ' οὐ. Cod. Dorv. Νῦν δὲ vel δὴ, nam vix, utra sit vocalis, discernas. Quamvis νῦν δὴ non abhorreat, potior tamen est vulgata. Proximo versu (Cod.) προσπισταίοντα, quasi προσπίπτοντα et προσπταίοντα commiscuisset: posterioris interpretamentum accedit προσκρούοντα. Hemst. πύθοιτ' ἂν, ἐπιτρίψειε. εἰ πύθοιτο, ἐ. 1. non 2. ἐπιτρίψειέ με A. 1. 2. Pors. εἰ πύθ. 3. 4. non 1. 2. ἐπιτρίψειέ με 3. et δρᾶν, sed gl. ποιεῖ. Dobr.

121. Hunc et alia loca Pluti Arist. non pauca Lucianus in Timone imitatus est, quæ diligens lector non sine voluptate conferet. Kust. Νοστῶ non tantum *redeo* significat, ut 610. sed et *venio, ambulo*, ut Ach. 29. ubi v. Not. Verbo composito utitur etiam infra 494. et Thesm. 810. V. Lucian. in Tim. [c. 13. 24.) Plutum facit sic loquentem: ἄνω, κάτω πλανῶμαι περινοστῶν. Berg. Νόστος propr. est reditus ex aliena terra in patriam, Schol. deinde dicitur omnino de iis, qui revertuntur in locum ubi ante fuerant, inde περινοστεῖν, *oberrare, circumerrare*, dicitur is, qui sæpius regreditur illuc ubi jam fuerat, Moschopul. Eclog. Att. h. v. Quod quidem accidere videmus cæcis, ita ut etiam offendant, nunc tibias, nunc pedes, nunc manum, nunc digitos, nunc alias partes corporis inferiores, hoc est προσπταίειν. Id enim valet τοῖς κάτω μέρεσιν, ἢ ποσὶν, ἢ κνήμῃ, ut προσκρούειν, τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ, auctore Ammonio de differ. vocc. περινοστεῖν posset etiam simpliciter esse, *circumerrare, circumire*, sed superior interpretatio magis placet propter verba με ἐπιτρίψειε. Fisch. Citant Suid. v. περινοστεῖν. Dobr. ὅς τις Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Brub. Raph. Port. ὅστις Wech. ut fere semper. Mox Junt. I. προσπταίνοντα. Post ἐῷ Iunt. III. punctum ponit. Dind.

122. Οὐκ οἶδ'. Modestia et pietas in Jovem ita respondere Plutum jussit. Fisch. In plerisque edd. post οὐκ οἶδ' non interpungitur. Dind. 'Ορρωδῶ, ab ὄῤῥος, *os unde cauda pendel, cauda ipsa*, et δέω *timeo*, propr. de animalibus dicitur caudam propter metum reducentibus. Girard. Verbum pro φοβοῦμαι usitatum Atticis, tam ligata quam soluta oratione scriptoribus. Mœris: 'Ορρωδεῖν, 'Αττικῶς· φοβεῖσθαι [ἢ ἀθυμεῖν a Piers. e Codd. additum] 'Ελληνικῶς. Quomodo etiam vett. Gloss. 'Ορρωδῶ, τὸ φοβοῦμαι. Sic rursus infra Eqq, 126. et Eurip. præter locum ex ejus Hec. ab aliis jam adductum, Med. 768. Elec. 831. Apud Demosth. non solum in epist. ad Philip. sed præterea Philip. iii. p. 72. οὐκ ὀῤῥωδῶ, ἀλλὰ δυσωποῦμαι. Immo v. ὀῤῥωδεῖν rhetores frequenter usos tradit

Harpocr. et, misso Demosthene, ex Isocrate exemplum affert Bud. qui cæteroquin idem ab Herodoto ἀῤῥωδῶ et καταῤῥωδῶ, Ionice nempe, dictum observat. Spanh. Cod. Dorv. ὀῤῥοδῶ. Sæpius ita, præsertim in membranis editionibusque antiquis scribitur. Hemst. Est *horresco* (Gl. vett.), *metuo*, verbum Atticum. V. Harpocr. Etym. M. h. v. Ammon. in v. ὀῤῥωδεῖν et Valck. Lect. Ammon. p. 36. s. Plato eo usus est multis locis, ut Euthyphr. 2. Symp. 30. Nomen ὀῤῥωδία legitur ap. Eurip. Phœn. 1389. Ducta putantur ab ὄῤῥος, quod est *os sacrum extremum*, quod sudat omnium primum in iis, quos metus et horror invadit. V. Schol. Etym. M. h. v. Galen. Lex. Hipp. v. ὀῤῥωδέων, Foës. Œcon. Hipp. v. ὀῤῥωδέειν. Fisch.

123. Ἄληθες; Ita scribendum, non ἀληθὲς, uti adverbialiter ab Atticis sumitur, pro, *scilicet*, *verene*; monent infra vett. Critici ad Eqq. 89. quomodo idem voc. usurpatur in hac fab. 439. et Acharn. 556. et Av. 175. 1607. Adde, quæ de non duplo solum, sed triplo hujus voc. usu notat H. Steph. ad Soph. Œd. T. 358. Spanh. Laudat h. l. Tho. Mag. in Ἀληθές. Kust.

124. γὰρ auget interrogationem, ita ut indicet indignationem, cum admiratione quadam conjunctam: *putasne? putas vero?* ut Cyrop. v. 1. 5. τυραννὶς h. l. bono sensu, *imperium*, quatenus Jupiter est rex deorum atque hominum: unde Nub. 564. vocatur θεῶν τύραννος, sed Cyrop. iii. 3. 11. βασιλεύς. Nam 130. est ἄρχει—τῶν θεῶν. Fisch.—τὴν Διὸς τυραννίδα. Parodia ex Æsch. Prom. 10. ac similiter in eodem dram. 357. in quo idem Jupiter alibi dicitur τῶν θεῶν τύραννος, 122. et τύραννος ἐν θεοῖς 310. Quod similiter παρῳδεῖ Comicus Nub. 562. adeo ut non solum βασιλεὺς, rex legitimus idemque juste imperans ab Atheniensibus fuerit dictus et cultus; aut quomodo *tyrannum s. dominum*, aut regnum ejus *tyrannida*, subinde iidem dixerant; sed quem vere tyrannum, s. injuste imperantem, innuat ap. eund. Æsch. Prom. a quo dicitur 150. Νεοχμοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀθέσμως κρατύνει, seu, uti ob metri leges, ἀθετῶς pro ἀθέσμως, et quod firmat Hesych. legendum vidit Bent. diss. ad Malelam p. 77. Ita in eodem Æsch. dram. 324. dictus Jupiter τραχὺς μόναρχος. Quam in rem opportuna sunt Josephi de Jove verba adv. Apion. ii. p. 1077. [c. 33.] τούτους (diis cœlestibus) πατέρα μὲν λόγῳ, τύραννον δὲ ἔργοις καὶ δεσπότην ἐφιστάντες. Spanh.

125. Familiare id apud poëtas, ut ab iis, qui in calamitate aliqua, et quidem, ut rebantur, immerita, erant constituti, ejus rei culpa in deos, ac præcipue Jovem conjiceretur, indeque de eo contemtim, immo contumeliose loquerentur; quod hic fit a cive Atheniensi, qui scilicet præter fas omne, se, quod probus esset, ad summam inopiam redactum querebatur. Quomodo Prometheus, Caucaso Jovis jussu adfixus, adfirmare non veretur ap. Æsch. 957. Ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς, ἢ μηδὲν μέλει, et quidem, ut mox addit, quod non diu sit diis imperaturus. Hinc ab iis, aliisque nullo summi illius dei metu perculsis, irrisa subinde ac ludibrio traducta Jovis fulmina, ut h. l. et a Capaneo ap. Æsch. S. C. Th. 436. Adde, ne alia huc advocem, quæ in Nub. 374. tangit per ludibrium Comicus de fulminis et tonitru vano crepitu et fragore, ac tandem v. 401. Ἀλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει. Spanh. Κεραυνοὶ, *fulmina*, *tela trisulca*, (Ovid. Amor. ii. 5. 52.) sunt argumenta imperii et potentiæ Jovis, unde Jupiter vocatur Κεραύνιος et Καταιβάτης, Lat. *fulminator* et *fulgurator*, de quo Burmanni est liber, Leid. 1734. 4. iterum editus. Sic Virg. Æn. i. 229. s.—'fulmine terres.' Τριώβολον fuit numus, valens tres obolos, i. e. dimidiam drachmam, v. Pollux ix. 60. In parte ejus adversa erat effigies Jovis, in aversa imago noctuæ. V. Spanh. ad 329. Sed ἄξιον τριωβόλου dicitur res, quæ est alicujus, sed parvi vilisque pretii, quæ forma loquendi etiam ap. Plaut. Pœn. i. 2. 168. s. 'Nam ego homo trioboli' (ἄξιος τριωβόλου, qui uno verbo τριωβολιμαῖος dicitur, v. Suid. h. v.) 'sum nisi ego,' etc. Ait igitur Chremylus, imperium et potentiam Jovis nullam fore præ imperio et potentia Pluti, si hic lumina oculorum receperit vel (κἂν, ut Marc. vi. 56.) ad breve tempus. Fisch.

125-348. desunt in Ms. Baroc. 43. Dind.

126. γ' (ante ἀναβλ.) deest in Cod. Dorv. Vat. ἀναβλέψεις, quod rarius et probæ notæ. Pro μικρὸν utraque Junt. Philippi et Benedicti σμικρόν. Hemst. In membr. sic scriptus est hic versus: ἐὰν ἀναβλέψῃς σὺ κἂν ἐπὶ σμικρὸν χρόνον. In tribus aliis vulgata est lectio, nisi quod omittunt particulam γε, sine qua versus stare non potest. Brunck. qui σμικρὸν Atticam formam pro vulg. μικρὸν recepit; ut contra hanc e duobus suis Codd. h. l. restituit, infra tamen σμικρὸν reliquit. Dind. γ' post ἐὰν deest Elb. μικρὸν Ald. Utraque Junt. teste quidem Hotib. præfert σμικρὸν, quod melius. Est σμ. Junt. i. iii. sed μικρὸν in Junt. ii. Crat. Ven. r.

II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. γ' om. A. 1. Pors. μικρὸν Rav. Borg. ἐπὶ σμικρὸν A. ἐὰν ἀναβλέψειας σὺ κἂν ἐπὶ σμικρὸν χ. 6. Dobr. ἐὰν ἀ. 3. 4. Id.

127. Ἆ est adverbium ἐπιτιμητικὸν, h. e. reprehendentis et objurgantis, ut Ter. Andr. v. 2. 27. v. 1051. et ὦ πόνηρε [ita Kust. Hemst. Fisch. sed Brunck. et Inv. tacite dederunt πονηρέ. Dind.] est, *miser*. Nam Plutus Chremylum ita vocat ratione Jovis, neque tam quia inops, quam quia homo erat. Fisch. ταῦτ' Elb. ταῦτα. ἔχ' ἥσυχος præferendum censet Hotib. In Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. πόνηρε. Dind. ἔχ' ἥσυχος. Cod. Dorv. ἔχ' ἡσυχῶς, quod accentu tantum mutato, non spernendum. Hemst. Attica locutio, prout similis Nub. 262. ἔχ' ἀτρέμας, ac ib. 739. ἔχ' ἀτρέμα, ad quem utrumque locum Schol. μένε ἐφ' ἡσυχίας, item Ran. 342. ἀτρέμα ἔχεις. Alexis, Comicus itidem Atticus, Athen. x. p. 429. ἡδέως ἔχων ἐμαυτοῦ, *suaviter me habens*. Spanh. ἔχ' ἀτρέμα Thesm. 235. et μέν' ἀτρέμας Eurip. Or. 258. Noster Avv. 1199. μέν' ἥσυχος, ἔχ' ἀτρέμας—. Berg. ἔχ' ἥσυχος, i. e. ἡσύχαζε, *tace*: nam adjectiva eleganter pro adverbiis ponuntur, sed librarii sæpe reposuere adverbia. V. Anim. ad Weller. [iii. 1. p. 331. ss.] Fisch.

128. ἀποδείξω, *docebo*, et partic. δυνάμενον vim infinitivi habet. Fisch. Pro μεῖζον Flor. ed. Bened. Junt. 1540. ed. Crat. Farr. et Brub. ut Cod. Rav. ap. Inv. μείζω, quod altero non deterius esse censet Hemst., præferunt Berg. et Fisch. [pro μείζονα, recte.] Dind. Schol. Cod. Paris. ἰστέον ὅτι (add. ἡ) ἔγωγε ἀντωνυμία διαφέρει τοῦ ἐγώ. τὴν μὲν ἔγωγε ἐπὶ ἀρχῆς μόνον τίθεσθαι, καί ἐστιν Ἀττικὸν· τὴν δὲ ἐγὼ ἐπὶ ἀρχῆς μεταξὺ, καί ἐστι κοινόν. Ante μεταξὺ insere καὶ, quod quomodo exciderit, apparet ex iis quæ Bast. notavit ad Greg. Corinth. p. 162. Schæf.

129. Μεῖζον. Μείζω Fl. Ed. B. Junt. A. 1515. et B. Crat.: quod altero non deterius est. Hemst. ἐμὲ σὺ scil. ἀποδείξεις ἐμὲ τοῦ Διὸς πολὺ μεῖζον δύνασθαι. Fisch. μείζω e Cod. Rav. et Fracini præfert Hotib. Immo in Junt. I. (1515.) est μεῖζον, sed in II. (1525.) et III. (1540.) Crat. Ven. I. II. Brub. Raph. μείζω. μεῖζον Wech. Dind. μείζω. μεῖζον 1. Pors. μεῖζον Ald. Brunck. Arund. 6. Dobr. μεῖζον 1. 2. 3. 4. Id. νὴ τὸν οὐρανόν. Idem jusjurandum iisdem verbis repetitum legitur 277. 375. et 413. Alibi, quod eodem redit, Ὄμνυμι τοίνυν Αἰθέρα, οἴκησιν Διὸς, Thesm. [272.] in parodia nempe, quibus abundant hujus Comici fabulæ, e Soph. deperdito dramate, Menalippe: Ὄμνυμι δ' ἱερὸν Αἰθέρα, οἴκησιν Διὸς, qui versus in hujus Comici Schol. adducitur ad Ran. 100. Αἰθέρα, Διὸς δωμάτιον. [Non Sophoclis fuisse Menalippen, fabulam, sed Euripidis dictum hoc ostendit Valck. diatr. in fragm. Eurip. p. 49. add. Brunck. Soph. t. iii. (1788.) p. 464. Dind.] Idem vero jusjurandum per *cœlum* legebatur apud Orpheum eo versu, qui a Cyrillo Alex. refertur adv. Julian. i. p. 33. Οὐρανὸν ὁρκίζω σε—. Quomodo Juno apud Hom., nisi quod Cœlo Terram jungat Il. O. 36. Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε: uti ap. Apoll. Rhod. iii. 699. Per *Terram* utique, μὰ τὴν Γῆν ut Straton ap. Athen. ix. p. 383. aut *per Solem ac Terram*, [scilicet Cœlum, Solem, Lunam, stellas, θεοὺς existimarunt et dixerunt ἀπὸ τοῦ θέειν. Girard.] simul juncta, haud minus ac *per Cœlum*, crebro olim apud gentiles juratum constat, ut in Eurip. Med. 746. Ὄμνυ πέδον Γῆς πατέρα θ' Ἥλιον. Hinc apud oratorem Atticum (Demosth.) haud semel, Ὦ Γῆ καὶ θεοὶ, ut de Cor. p. 190. adv. Phorm. p. 548. et adv. Bœot. i. p. 579. adv. Bœot. ii. p. 582. Ab Abrahamo vero per *Dominum Cœli ac Terræ* Gen. xxv. 22. adjuratum ejus famulum legimus. Ipsum autem per Cœlum ac Terram jusjurandum non gentilibus solum, sed Judæis etiam familiare, a summo legislatore damnatum Matth. v. 34. nemo ignorat, atque inde ab ejus discipulo Jacobo speciatim Christianis vetitum Epist. v. 12. [Hinc intelligitur Eckardum (Obss. ex Plut. p. 17. ubi οὐρανὸν pro *Jove* poni contendit) et alios non debuisse afferre h. l. ut docerent Matthæum xxi. 25. et Lucam xv. 21. οὐρανὸς posuisse pro θεὸς, exemplo bonorum scriptt. Grr. quum tamen certissimum sit, eos expressisse Hebr. *Schamaim*. V. Dan. iv. 23. et Vorst. Philol. S. c. 3. p. 72. ss. Fisch.] De solitis cæteroquin Atheniensium jurandi formulis, *per Jovem, Apollinem, ac Minervam*, aut, e Draconis lege, *per Jovem, Neptunum, ac Minervam* occurret alius dicendi locus. Spanh. Cfrr. L. C. Valck. diss. de ritibus in jurando ap. Hebr. et Gr. in ejus Opusc. philol. t. i. p. 3. ss. inprimis c. 8. p. 85. ss. Dind.

130. *Nam, ut hoc utar, per quem Jupiter imperat diis?* Part. αὐτίκα eleganter ponitur, ut interdum εὐθέως in probationibus, quum quis instituit afferre argumenta orationis suæ aut exempla alicujus præcepti; de qua ejus potestate jam Devarius h. v. et Casaub. ad Athen. p. 604. ad-

monuere: uberius eam explicarunt Markland. ad Lys. p. 581. et ad Max. Tyr. p. 696. et Ernest. ad Xen. Mem. iv. 7. 2. Latine reddi potest [*statim* v. Girard.], *jam primum, ut hoc utar, exempli gratia.* Causa est, quia, re aliqua proposita, ei statim adjungi argumenta, exempla, solent; Lat. *ne longius abeam.* ἄρχει τῶν θεῶν· *nam Jupiter rex est deorum.* V. Hor. iv. Od. 4. 2. Callim. H. in Jov. 3. et 66. διὰ τίνα; *per quem, cujus beneficio?* Fisch.

131. Carion debebat respondere, διὰ τουτονί, ut Chremylus sibi ipse respondet 133. Sed respondet quasi Chremylus dixerit διὰ τί. Nam τὸ ἀργύριον est *pecunia omnis generis.* V. Phav. h. v. Attici enim sic utuntur fere semper singulari. V. Pollux iii. 86. et ix. 89. ibique intpp. add. 141. 154. 158. Sed Comici tamen nonnunquam altero quoque numero usi reperiuntur. V. Pollux ix. 89. et Phav. h. v. Fisch. Ad πλεῖστον cf. 580. ubi Plutus dicitur apud Jovem retineri. Berg. τ' ἀργύριον Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Dind. τ' ἀργύριον— ἔστ'. τὸ—ἔστιν 1. Πλ. non Ka. præf. Linc. Dobr. γάρ ἐστ' Ald. Πλ. διὰ. 1. Id.

132. ὁ παρέχων ἐστὶν pro παρέχει, ut 867. ἐστὶν ἐξολωλεκὼς pro ἐξολώλεκε. Articulus additus est participio, quia est enuntiationis subjectum. Fisch. Elb. τὰς οὖν ἔσθ' ὁ παρέχων αὐτῷ τοῦθ' — contra metrum, sed τοῦθ' recte præfert Trend. Dind. τοῦθ'. τοῦτο 1. et sæpe. Pors. αὐτῷ ἐστι Linc. τὰς οὖν ἔσθ' ὁ π. αὐτῷ Elb. (sic enotatur) αὐτὸ Rav. Dobr. ἐστὶν om. L. 156. τί δὲ L. 164. τὸ, quod in ed. Canin. est ante χρυσίον, delet L. 291. παρασαλεύων L. 311. ἦν λάβωμεν. 327. ὄντως. 328. ἄρην. 329. οὕνεκα. 330. ὠστιζόμεθ'. 340. γ' ὅπως. 364. οὔτι. 367. αὐτῷ. 411. κατακλίνειν ed. Canin. -νεῖν L. 424. καί, γάρ τοι L. (γὰρ pro gl. supra γέ τοι Dorv.) 434. ἐνθάδ' L. 450. καὶ ποίαν. 475. φαίνῃς. 499. οὐδείς. 524. τῆς ante αὐτοῦ om. L. 526. σου L. 528. οὔτ' ἐν τ. 542. φορμὴν — σαπρὰν ed. Canin. φορμὸν—σαπρὸν L. 549. πτωχείας πενίαν ed. Canin. τῆς ante πτ. præf. L. 559. παρ' αὐτῷ L. 593. ἔστι τἀγάθ'. 594. πυθέσθαι. καί, μαθεῖν L. pro v. l. scilicet, non scholio. 607. ἀνύειν. 631. τρόπων. 652. γεγένηνται ἐρῶ L. et si recte capio, versus dividit, τἀγάθ' ἃ νῦν | γεγ. 667. δὲ L. 670. πρόσπολος. 676. ἱ. τοῦ θεοῦ. 683. τὴν alterum om. L. et ἀθάρας hic et 694. habet. 699. ἐνεφύσησε L. 720. ἔπειτ'. 738. ἀνειστήκει. 765. ἐν κριβανιτῶν ed. Canin. γρ. καί, κριβανωτῷ L. 768. φέρ' οὖν et τὰ κ. L. 800. ὡς δέ. γρ. ὁ δὲ L. 825. ἔλθωμεν L. 864. ὑμᾶς. 868. τοῦτο. 882. χθὲς, 891. ὑπ' ἀληθείας. 928. * πρὸς. γρ. * τις L. 938. καὶ ante κάλλιον ed. Canin. sed delet L. 966. σε χρὴ L. 985. τε delet L. 989. μισγ. L. 999. τε delet L. 1022. δ' L. 1067. κᾆτα L. 1079. ποιεῖν. καί, ἐγὼ L. 1121. μὲν delet L. Dobr. Πλ. δδὶ et om. ἐστὶν 1. Id.

133. θύουσι nempe ἄνθρωποι, ut 134. v. 137. αὐτῷ pertinet ad *Jovem.* [Neque enim cum cod. Rav. legendum est, αὐτὸ τοῦθ'. Dind.] θύειν propr. *suffire, adolere, incendere, thus et odores,* v. Porphyr. de abst. anim. ii. 5. ii. 59. 1 Regg. xii. 33. xiii. 1. Hos. iv. 13. deinde omnino *sacrificare,* h. e. vel *liba, ferta, dare,* vel *bovem,* aliasve pecudes, *immolare;* 137. s. ibique Spanh.; tum mactare, occidere (Joh. x. 10.); denique dilaniare, devorare (Æsop. fab. 218.). Fisch. Cod. Dorv. διὰ τίνα; Sæpe apostrophus in scriptis negligitur, ut 144. καὶ νὴ Δία, 137. ὅτι οὐδ' ἄν. Hemst. διὰ τίν' et διὰ τουτονὶ est, *cujus, hujus, beneficio,* non *propter quem,* ut Plutum (opes) consequantur, quod fortassis ex v. sequ. colligi poterat. Dind. θύω σφαγιάζω, ὡς τὸ θύω βοῦν, καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ. θύω δὲ ἀντὶ τοῦ θυσίαν ποιῶ, καὶ συντάττεται δοτικῇ. Cod. Paris. Schæf.

134. εὔχ. κτλ. homines precantur deos, ut ipsos ditent. V. Pac. 1320. s. ἄντικρυς est *palam,* præsentibus et audientibus aliis, φανερῶς Hos. Fisch. In Thesm. 306. jubentur mulieres inter alios deos et Pluto vota facere, et in Pac. 1323. rustici deos precari, ut divitias ipsis largiantur. Berg. ἄντικρυς. Secundum Suid., quem v. significat *penitus, manifeste, adcurate:* ἀντικρὺ autem *e regione, ex adverso.* Multa tamen loca possunt adferri, in quibus istæ voces promiscue usurpantur. Munt.

135. ὅδε Plutus, αἴτιος causa, auctor, sacrificiorum; facit ut homines sacrificare Jovi possint. ταῦτα referendum est ad *sacrificia,* ita ut ῥᾳδ. παύσ. ἂν sit; facile impedire posset, quo minus homines sacrificare Jovi valerent. Similis verborum structura erat 119. s. Fisch. οὐκοῦν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. (ubi οὐκ οὖν) et post ταῦτ' ἂν punctum ponunt. δὴ post ὅτι τί in Ven. i. ii. deest. Dind.

136. ὅτι τί δή; Gl. διατί. Male meus ὁτιὴ τί δή; Brunck. Est h. l. *quomodo igitur? quomodo, quæso?* nempe, ego possem id, quod tu dixisti, facere; ita ut hæc verba referantur ad posteriorem partem orationis Chremyli, παύσειεν. Nam aliis locis valet, *cur tandem? cur quæso?* V. Viger. de Idiot. viii. 9. 3. quomodo etiam h. l. reddi posset, *cur, quæso, hæc*

sis? nempe me impedire posse, ne ulla sacrificia fiant. Sed scribendum videtur, ὅ, τι τί, ut scribitur τί ὅτι pro τί δ' ὅ, τι. Fisch. Hermann. ad Vig. p. 804. monuit ὅτι τί nihil aliud esse nisi τί ὅτι, ita ut aliquid e præcedd. repetatur, ut h. l. τί δὴ (ἐστι) ὅτι παύσαιμι ταῦτα; *quid est tandem quod hæc impedire possim?* — ὅτι τί autem semper sine verbo poni, quod e præcedd. repetendum sit, ideoque semper in responsionibus usurpari. Hoog. enim (Doctr. Part.) censuerat, eum qui ὅτι τί dicat, plus significare, quam eum, qui διὰ τί· utrumque causam velle indicari, sed qui roget διὰ τί, simpliciter; qui vero ὅτι τι, insuper omnem moram damnare, et subesse tacitam quasi reprehensionem, quod alter vel prorsus non vel saltem tardius continuet inchoatam orationem, et ὅτι addere tanquam ex persona alterius, τί vero ex sua; particulam δὴ, adjectam multum adaugere festinationem, ex impatientia enatam. Ad hunc autem locum singulatim idem hæc scripsit: "Nihil hic juvat Schol., reddens simpliciter, πῶς ἄρα; ἢ, διὰ τίνα τρόπον τοῦτ' ἔλεξας; Non felicius interpretatur Girard. docens, in ὅτι abundare ὅ, interrogare τί, et alterum τί vacare; ergo ὅτι τί δὴ nihil aliud esse, quam τί δήποτε; vel, quæ altera ejusdem expositio est, ὅτι simpliciter et sine interrogatione accipit pro, *quoniam*, τί itidem abundante; et sic agnoscit aposiopesin, qua Chremylus verba Pluti, sic dicere incipientis, ὅτι τί δὴ, *quoniam scilicet*, interruperit, dicens ὅτι οὐδ' ἂν εἷς etc. Vim et usum particularum intelligemus, quando verba Chremyli, a Pluto interrupta, ita continuamus: Οὔκουν δῆ' ἐστὶν αἴτιος καὶ ῥᾳδίως παύσειεν, εἰ βούλοιτο, ταῦτ' ἄν, ὅτι οὐδ' ἂν εἷς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι, μὴ βουλομένου σου [imo, βουλομένου αὐτοῦ, sed oratio mutata videri potest, quia interrupta est]. Hæc verba usque ad ταῦτ' ἂν quum dixerat Chremylus, vel hic finiturus, vel tardius, quam Plutus velle videtur, continuaturus, Plutus orationem, quasi imperfectam, excipiens, incipit a particula αἰτιολογικῇ, quam cum ratione subsequenti a Chremylo additam cupit, reprehendens simul aliquo modo Chremyli vel negligentiam vel tarditatem. Ὅτι igitur dicit, cupiens pergere, sed quia ignorat rationem, hanc rogat per τί, addens δὴ quod *jam* notat, vel hortantis est, quo moneat eum omnem abrumpere moram et statim indicare rationem dictorum, quam impatienter exspectat." (Hæc argutius quam verius disputata existimo.) Dind. Sunt, qui alterum τί abundare, vel pro τότε esse positum, credunt. Probabilius tamen est, τί hic emphatice esse repetitum; ut si Latine dicas, *Quid? Quid autem?* ὅτι pro interrogativo τί sæpe usurpatur. Munt. ὅτι. ὅτιή 1. Pors. ὅτιτί δὴ Ald. ὅτιὴ δὴ 6. Dobr. παύσειαν (sic) Lib. Burg. Id.

137. Scriptum vulgo fuit Ὅτ' οὐδ', etiam in duobus Codd. Pariss. ap. Brunck. sed idem Brunck., quod in suo Cod. et B. invenit, ὅτι οὐδ' recepit in ordinem, eumque sequutus est Inv., recte. Neque enim vocalis ι in hac part. ὅτι eliditur a Comicis, uti existimaverat Bent. Ep. ad Hemst. (subjecta elogio Hemst. a Ruhnk. scripto, 1789.) p. 94. s. in Opuscc. Ruhnk. p. 54., quod post Brunck. monuit Pors. ad Eurip. Hec. 112. Dind. οὐδ' ἂν εἷς pro οὐδεὶς ἄν. V. Duck. ad Thuc. p. 556. Kœn. ad Greg. p. 23. Fisch. ὅτ' οὐδ' ἂν εἷς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ὅτι γ' οὐδεὶς ἂν 1. Pors. ὅτ' tres primæ. Dobr. ὅτι 1. 2. 4. ὅτ' 3. ι in ὅτι in litura 2. hic et 486. unde conjicias ὅτ' ἄν. Sed ὅτ' tantum habuisse credo, ut Ms. 3. habet ποτ' 19. δέσποτ' 67. Id.

138. Βοῦν ἄν. Part. ἂν apud Atticos subinde vacat, vel præcedentis verbi rationem habet: οὐ βοῦν ἂν θύσειεν. Girard. add. Gregor. de Dial. p. 18. Fisch. Anim. ad Well. iii. 2. p. 284. Non tamen ἂν prorsus redundat, nisi, ubi longior intercessit parenthesis, in aliis locis alterum ἂν ad verbum, alterum ad aliud vocabulum pertinet, quod cum dubitatione quadam dici potuit, ut bene animadvertit Hermann. ad Viger. p. 780. s. Dind. Ψαιστὸς vel Ψαιστὸν a grammaticis vel lexicogr. tam varie exponitur, ut lector incertior ab illis discedat. Quare in gratiam φιλελλήνων tenebras has pro virili discutere conabor. Prima igitur et propria ejus significatio est ea, quam inter alias habet Suid. Ψαιστά, ἄλφιτα ὑπὸ μύλης κατεψαισμένα (sic enim ibi lego pro κατεψηγισμένα), *farina mola comminuta.* Ψαίειν, enim propr. est *mola comminuere*, cujus tamen significationis nec in Steph. Thes. nec in aliis, quod sciam, Lexicis, ullum exemplum affertur. Porphyr. de abstin. ii. 6. τῆς ψαισθείσης τροφῆς, quam paulo ante dixerat ἀληλισμένον βίον, i. e. *victum molitum.* Sequitur ibidem, τοῖς ψαισθεῖσι θυλήμασι χρώμεθα, et paulo ante, καὶ τὴν τροφὴν ψαισαμένων, *et cibum mola comminuissent.* [Ad q. l. v. Jac. de Rhoer. p. 111. Sunt autem Theophrasti verba, quæ a Porph. afferuntur. Dind.] Nota, opponi hic sibi invicem τὸ ἐρείκεσθαι (quod de frugibus vel leguminibus leviter tantum contusis et fractis dicitur)

et ψαίεσθαι, quod *mola in farinam redigi* significat. Hinc igitur ψαιστὸς, quod proprie quidem adjectivum est, et *in farinam redactus* significat, sed plerumque substantive capitur (subintellecto nimirum voc. σῖτος, vel si ψαιστὸν dicatur, genere neutro, subaudiendum erit ἄλφιτον, vel simile quid) notatque far molitum, vel farinæ vino oleoque imbutæ pugillos, quos pauperiores olim diis libaminum loco offerre solebant. Porph. lib. et cap. antedicto, τιμᾶν θεοὺς λιβανωτοῖς καὶ ψαιστοῖς καὶ ποπάνοις. Idem cap. sequenti Docimi viles ψαιστοὺς diis gratiores fuisse ait, quam aliorum sumtuosas victimas, ubi per ψαιστοὺς nihil aliud intelligit quam, ut ipsius verbis utar, τῶν ἀλφίτων ὀλίγας δράκας, *farinæ paucos pugillos*. Statim enim addit, ἐκ τῆς περικειμένης πήρας τῶν ἀλφίτων ὀλίγας δράκας ἐθυλήσατο. Et hoc sensu v. ψαιστὸς manifeste etiam capitur in epigr. Lentuli Gætulici Anthol. vi. 7. 12. καὶ ψαιστῶν ὀλίγων δρᾶγμα πενιχράλεον. Hinc igitur intelligimus, quare Arist. βοῦν et ψαιστὸν h. l. conjunxerit, ut nimirum indicaret, deos non solum pinguioribus sacrificiis, sed etiam vilissimis libaminibus carituros esse, si Plutus visum reciperet: βοῦς enim sacrificium erat ditiorum, ψαιστὸς vero pauperiorum. Kust. Ψαιστὰ placentæ erant et liba in sacrificiis adhiberi solita. Vocantur et κάμματα, quæ sunt folia lauri, propterea quod ψαιστὰ foliis lauri tecta apponebantur comedenda. Girard. Non mirum quod de his ψαιστοῖς et de cruentis victimis verbum θύειν a Comico adhibitum est. De ἀπύροις enim haud minus quam de ἐμπύροις, veterum sacris dici ab Homero θύειν docet Athen. xiv. p. 660. τὸ δὲ θύειν ἐπὶ τοῦ ψαιστὰ μεταδόρπια θυμιᾶν, *liba post cœnam adolere*. Ita Æsch. Pers. 205. θῦσαι πέλανον. Eurip. Ion. 226. ἐθύσατε πέλανον. Unde Arcadius, grammaticus ineditus, θύω, τὸ θυμιῶ, ὅθεν θύος. Unde lxx. Gen. iv. 3. et 5. θυσίαν et θυσίας vocant *eam oblutionem e fructibus*, quam Κάϊν ἤνεγκε ἀπὸ καρπῶν τῆς γῆς. Quoad ψαιστὸν vero, exstat Antiphanis ap. Athen. versus l. ix. p. 209. ubi τὰ ψαιστὰ heroibus distribui dicuntur: τοῖς δὲ Ἥρωσι τὰ ψαιστὰ ἀπονέμειν. A Philostrat. autem de Sophist. ii. p. 606. [c. 5.] ὡς ψαιστὸν καὶ δάφνης φύλλα τοῖς θεοῖς θυμιᾶσθαι. Spanh. Ψαιστὸν exponitur in Cod. Dorv. ἤγουν λαλάγκιον. Du Cangius Gl. M. et I. Gr. in Λάλαγγες ex Glossis Mss. ad Plut. Arist. adtulit ψαιστόν, λαλάγγιον. Cetera quæ hac voce notat, Meurs. præcepit. Hemst. V. Hes. Suid. Etym. M. etiam Foës. Œcon. Hipp. v. ψαιστὴν μάζαν. Fisch. ψαιστόν. ἔστιν ἄλευρον ἐλαίῳ δεδευμένον. ἔστι δὲ τὸ κοινῶς λαλάγκιον. Cod. Paris. Schæf. οὐδὲ ἕν. Sic disjunctim e tribus suis Codd., quibuscum Ms. Arund. ap. Kust. et Dorv. ap. Hemst. faciunt, edidit Brunck. ut supra 37. μηδὲ ἕν. Utroque loco vulgo editum erat, οὐδεέν, μηδεέν. In B. (ap. Brunck.) sic, οὐδεέν. Brunckium sequutus est Inv. Atticam scribendi rationem fuisse οὐδ' εἷς, οὐδ' ἕν (pro οὐδείς, οὐδέν,), et circa Aristoph. tempora etiam οὐδὲ εἷς, μηδὲ εἷς, Pors. præf. ad Eur. i. p. xxxvii. ed. sec. colligit inde, quod sæpe part. ἂν interponitur. Perperam in ed. Fisch. ἀλλ' (i. e. ἀλλὰ) pro (ἄλλο) scriptum. Dind. οὐδεέν Ald. Junt. i. iii. οὐδὲν Junt. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Id. οὐχί. οὐ 1. ἄλλο οὐδὲν 1. Pors. Ad Hemst. notam hæc scribit Pors.: Photius Ms. Λάγανα· πλακουντάρια ὡς καπυρώδη: Primæ voci superscripta hæc fere, τ: ΛΑΛΑΓΝΑ quæ explicans pergit, i. e. λαλάγγια, non λαλάγνα. V. locum Suidæ apud Hemst. p. 386. c. 1. Illud autem τ: valet τά. Dobr. οὐδὲ ἓν 1. 2. οὐδεὲν 3. Id. οὐδεὲν Lib. Burg. Id.

139. οὐκ ἔσθ' ὅπ. ὠνήσ. intell. οὐδεὶς [h. e. τις] ἀνθρώπων e 137., i. e. *nullo modo* (ut οὐκ ἔσθ' ὁπότε est *nunquam*) *poterit quisquam quidquam emere*. Nam ὠνεῖν est *vendere*, ideoque ὠνεῖσθαι *vendi sibi aliquid jubere*, i. e. *emere*. Fisch. ὅπως pro πῶς. Munt. Χρ. μὴ Ald. per errorem. Dobr.

140. δήπουθεν. Gl. in C. ἀπό τινος τρόπου. Atticis nihil aliud est quam δηλονότι, v. Mœr. et Tim. Brunck. *Est, ut opinor, scilicet*. V. Hes. et Suid. Fisch. παρόν — Hor. Serm. ii. 3. [68.] 'Rejecta præda, quam præsens Mercurius fert.' Berg.—Girard. παρὸν interpretatur, *propitius, favens*; Münt., *benignus*. Dind. μή σύ A. 1. Pors. μή σύ 6. 4. Dobr.

141. αὐτὸς cohæret cum pronom. σὺ, ita ut σὺ αὐτὸς sit id. quod σὺ simpliciter. Fisch. Imo dicti gravitatem auget. Recte Brunck. et Inv. post Hemst. ediderunt διδῷς et τἀργύριον, quum olim legeretur διδῶς τ' ἀργύριον. (τ' ἀργ. Port.) Post τἀργ. in Brunck. et Inv. comma, in Hemst. punctum, in Fisch. ed. interr. signum ponitur. Colon esse debet, quod Kust. ed. habet. Dind. Schol. Cod. Paris. ἄργυρος ἡ οὐσία τοῦ ἀργύρου. ὥσπερ καὶ χρυσίον ἡ οὐσία τοῦ χρυσοῦ. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου κέρμα ἀργύριον καὶ χρυσίον. Toup. ad Long. p. 374. Oxon.: "Quicquid ex auro factum est, χρυσίον sive χρυσία vocant Græci." Pro ὥσπερ καὶ χρυσίον lege ὥ. κ.

χρυσός. Sic sæpius in libris variatur. Dionys. Halic. Ant. Rom. vii. c. 8. ἐξελόμενος χρυσὸν καὶ ἄργυρον. Cod. Vat. rectius, ut videtur, χρυσίον καὶ ἀργύριον. Diod. Sic. xvii. c. 71. ἔγεμον ἀργύρου τε καὶ χρυσίου. Cod. Reg. 1. χρυσοῦ, quod præfero. Schæf.

141-2. ὥστε, itaque. τὴν δύναμιν, potentiam, quatenus ex eo cernitur, quod homines Jovi sacrificant; ita ut τοῦ Διὸς — καταλύσεις sit, facere poteris, ut nemo plane Jovi sacrificet, ut hactenus majestas ejus et potentia tollatur. Nam καταλύειν est ἀφανίζειν, καταστρέφειν, Schol. Suid. ἢν λυπῇ τι, si tibi molestus erit, v. 120. Fisch. Avv. 1246. Ζεὺς εἴ με λυπήσει πέρα. Berg. τι pro κατά τι, aliqua in re. Kust. Cod. Paris. τὴν βασιλείαν ἀφανίσεις. ἢν ἐκεῖνός σε λυπῇ. Bast.: "Cf. Anton. Liber. καταλύειν τιμάς." V. Ep. Crit. ad Boiss. p. 172. Etiam h. l. καταλύειν et ἀφανίζειν ut synonyma usurpantur, de qua re Bast. l. c. Schæf. τί σε A. 1. Pors. τί σε Borg. Dobr.

143. δι' ἐμὲ, per me. διὰ enim cum accus. apud Atticos sæpe per significat. Sic 130. et 93. V. ibi Schol. Kust. φημ' ἐγὼ, recte, ut 96. Fisch.

144. s. Cod. Dorv. Εἴ τί γ' ἔνεστιν, vitiata metri lege, ut 149. φασιν melius hac parte Fl. εἴ τί γ' ἔνεστι, quanquam lectione vulgata sum contentus. Versu sequ. Cod. Dorv. librarius plane dormitavit: καὶ χαρ. . . . γίνονται. Hemst. καὶ νὴ Δί' εἴ τί γ' ἔνεστι λαμπρὸν καὶ καλὸν | ἢ χάριεν ἀνθρώποισι —, (sine puncto post Δί') optimum illud in Pluto exemplar Junt. A. 1525. et bonus Ms. liber Dorv. confirmant ἔνεστι, rite comprobatum Gisb. Koen. annot. ad Greg. Cor. p. 43. Lips. hoc enim modo dulciores fluunt numeri. Vulgatum ἐστὶ, a Suid. quoque proditum, Pors. placuit, Adv. p. 33. Reisig. λαμπρὸν tanquam vestes magnificæ, epulæ lautæ. Nam λαμπρὸν dicitur de omnibus, quæ magnifica sunt et luculenta, sed in primis de vestibus et epulis. καλὸν, pulcrum, v. c. picturæ pulcræ, horti pulcri. Conjungit poëta λαμπρὸν et καλὸν, quia res magnificæ et splendidæ sunt eædem pulcræ. Χάριεν, gratum, velut ludi, porticus, ambulationes. Fisch. καλὸν καὶ λ.— χάριεν ἐν ἀ. — γίνεται Borg. Dind. εἴτι γ'. καλὸν καὶ λαμπρὸν A. ἔνεστι Suid. Ms. χάριεν, ubi mox χαριεργῇ ἀθάνα sine ἀνὴρ Ms. Pors. Ed. Med. εἴ τι γ' ἐστὶ καλὸν καὶ λαμπρὸν ἢ χάριεν ἀνθ. διὰ σὲ γ. Dobr. ἐστὶ Ald. J. 1. ἔστι edd. Brunck. Inv. Alterutrum 6. ἔνεστι J. 11. ἐστι defendit Pors. Adv. p. 33. Similiter fere variatur Plut. 886. Nub. 839. 1178. Lys. 1126. Id. ἔνεστι — ἐν ἀνθ. 4. Id. Schol. Cod. Paris. τὸ καλὸν ἐπὶ τοῦ ἐραστοῦ λέγεται, τὸ χάριεν ἐπὶ ἡδονῆς, τὸ δὲ λαμπρὸν ἐπὶ ὄψεως. Schæf.

145. γίνεται Junt. 1. ἐπὶ σὲ γ. Port. Dind. ἐν ἀνθρώποισι A. Pors. καὶ χ. Dorv. ἐν ἀνθ. Borg. ἀνθ. sine ἐν tres primæ, Brunck. Inv. 6. qui gl. ἐν τοῖς. γίνονται Dorv. V. 146. 181. 833. Thucyd. v. 75. Κάρνεια γὰρ αὐτοῖς ἐτύγχανον ὄντα. vi. 62. καὶ ἐγένοντο ἐξ αὐτῶν εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τάλαντα, consentientibus utrobique Ms. Cant. Kk. 5. 19. et Nn. 3. 18. sive Hudsoni Clarendoniano. Sed in priore loco ἐτύγχανεν unus Gailii. Indicavit Fisch. ad Weller. iii. p. 343. inepte addens ἔθνη ἐστράτευον vii. 57. fin. et alia pueriliter peccans. V. Auctar. ad Pors. Opusc. p. 384. ubi adde, ὡς ὁρᾷς Eur. Or. 300. 1066. Philemon Pollucis ix. 66. vel Bent. n. 281. Dobr. Similis variatio 161. 169. In πάντα ἀκολουθοῦσιν vel ἐπακολουθοῦσιν consentire videntur Mss. Cebetis p. 250. ed. Schw. In Soph. Trach. 581. (apud Fisch.) πεπείρανται τάδε reliquit Schæf., forsan consulto. In 'Αλαζόνων fr. xi. τὰ χρήματ' — εἰσάγουσιν pessime Brunck.; θακοῦσιν e Stob. Pors. Adv. p. 151. Idem ibid. p. 105-6. μῆλ' ἐκρέματο in Pherecr. Athen. vi. p. 269. c. Pors. reprehendit Hermannus ad Soph. El. 430. oblitus eum σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον tetigisse ad Or. 596. Notabilis locus Eupolid. apud Schol. Av. 1568. ταδὶ δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας | αὐταῖσι ταῖς κνήμαισιν ἀκολουθοῦσί μοι. Dobr.

146. Adpictam capiti versus illam habet notam Cod. Dorv. quæ γνώμην significat. Hemst. Sic Eur. Phœn. 442. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα Δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχει. Quibus adde illud Theognidis [507.] ἀλλά γε χρὴ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι, ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν. Alia eam in rem in fragmentis vett. poëtarum obvia nunc mitto. Spanh. In hanc rem exstant non invenusti, neque relatu indigni Græcorum versiculi: Οὗτος μετὰ ζώντων τεθνηκὼς περιπατέει, id est, hominibus velut sanguis et anima est argentum; eo qui destituitur, nec ipsum sibi paravit, is inter vivos mortuus obambulat. ἔσθ' ὑπήκοα pro ὑπακούουσι. Girard. ἅπαντα omnes homines omnis ætatis, ordinis, sexus, vitæ generis; mens et animus, omnesque eorum dotes. Horat. Sat. ii. 3. 94. ss. eandem sententiam ita expressit: 'omnis res, Virtus, fama, decus, divina humanaque pulcris Divitiis parent.' Fisch. ἐσθ'. εἰσὶν 1. Pors. γὰρ τῷ π. Borg. 6. Dobr. τοῦ πλου-

τεῖν Elmsl. Heracl. 287. Id. Ἅπαντα γὰρ τῷ πλουτεῖν ἔσθ' ὑπ. Ald. Borg. Mutavit Junt. I. Dind. τῷ πλουτεῖν. Gl. Cod. Paris. πλούτῳ. Schæf.

147. s. Sensus: *ego quidem certe, ut nanciscerer pauxillulum nummorum, servus factus sum: quia non eram æque dives atque alii.* Particulæ γέ τοι habent eandem vim, quam particulæ γ' οὖν, h. e. ponuntur, quum quis planum facere aliquid instituit exemplis, aut argumentis, et rationibus. V. Devarius in γέ τοι p. 95. s. Fisch. Videtur igitur F. scribi voluisse, Ἐγώ γέ τοι. At rectum est Ἔγωγε, et Girard. jam monuit, ἔγωγε pronomen Atticum in principio poni, ἐγὼ commune in principio et media oratione; τοι vel expletivum esse, vel pro γὰρ accipi. Dind. διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον. Sic B. C. ut vulgo. In membr. διὰ σμικρόν γ' ἀργυρίδιον. Particulam non admittit metrum, quia in ἀργυρίδιον antepenultima producitur. In meo διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον, quæ vera lectio est et reponenda: nam σμικρὸν metrum pessundat. μικρὸς apud Comicum semper occurrit priori longa. V. Lys. 98. Ran. 55. Nub. 630. Acharn. 523. Thesm. 745. Eqq. 1222. Vesp. 5. Versum sic scribere et dimetiri oportet: εγω | γε τοι | δια μι | κρον αρ | γυρι | διον. Non observaveram syllabam illam, quæ apud alios poëtas modo brevis, modo longa est, apud Comicum semper produci. Ex hujus rei ignoratione bonam quæ vulgo ferebatur lectionem 240. prava conjectura immutavi, auctorique vulnus grave inflixi, quod ad eum versum declarabo. Brunck. Omissa Carionis persona Cod. Dorv. μικρὸν, perinde ac Tho. Mag. v. Γοῦν [ubi hic locus laudatur,] A. B. Cratandri et Schol. σμικρόν γ' ἀργυρίδ. exstat in Fl. et Bened. Juntæ a. 1540. male; nam versum lædit interjecta particula. Hemst. σμικρόν. corr. μικρόν. Bent. [Ms. Arund. etiam μικρὸν teste Kust. qui neutram scripturam metro adversari perperam existimavit. Debuerat vero etiam in ed. Lips. μικρὸν scribi, quamquam σμικρὸς fuit Atticismi veteris forma. Hotib. Lect. Arist. p. 14. repudiat σμ. etiam, ne gravissimum hoc voc., extra ictum positum, depropetandum sit, levissimo διὰ totam tertiam versus regionem indigne occupante. Dind.] Eleganter nominibus diminutivis adduntur, in utraque lingua, adjectiva ejusdem generis, rei magis minuendæ causa. V. Dorv. ad Charit. i. 13. p. 140. et nos ad Weller. [ii. p. 36.] Scilicet varia erant servorum Athenis pretia: alii emebantur minis decem, alii quinque, alii duabus, alii dimidia mina, v. Xen. Mem. ii. 5. 2. Ex quo intelligi potest, μικρὸν ἀργ. esse h. l. minam dimidiam s. drachmas Atticas 50. nam mina Attica constitit centum drachmis. V. Pollux ix. 59. 86. et Phot. Lex. Ms. ap. Albert. ad Hes. ii. p. 610. Fisch. διὰ σμικρὸν ἀργυρίδιον. μικρὸν Th. Mag. v. γοῦν, Schol. in Ald. et hic [Bas. 1547.] Ed. Ald. Eustath. in Hom. Iliad. A. p. 26. ed. Rom. [26, 8=20, 3.] atque ita omnino legendum. μικρὸς enim primam producit, ut diximus ad Theoc. viii. 74. μικρὸν recte citat Jungerman. ad Pollac. ix. 90. ἐγὼ γάρ σοι διὰ μικρὸν I. Pors. Demosth. Timocr. p. 479. n. 317. (763.) εἰ διὰ μικρὸν ἀργύριον μὴ μετέχει τῆς πόλεως.—μικρός. V. ad 240. Pors. Adv. p. 148. Kidd. ad Dawes. p. 34. In Menandro Etym. v. ἀῤῥαβὼν versus distingue, μικροῦ μὲν ἀῤῥαβῶνά με | ἔπεισεν εὐθὺς καταβαλεῖν. Bent. judicium n. 247. sane miror. Eurip. Fr. clii. apud Clem. Alex. Str. iv. p. 620. Potter. (R. Walpole Fr. Com. p. 112.) verba μετὰ γὰρ τῶν φίλων εὐτυχεῖν τι χρὴ exemerim, et leviter emendata, εὐτυχεῖν δυστυχεῖν τε, bono presbytero reliquerim. Scripserit eadem aliis verbis tragicus; sed utrum eodem an alio loco non definiverim. Etiam in sequentibus, apud Eurip. coaluisse puto, οὐδεμίαν ὤνησε κάλλος εἰς πόσιν ξυνάορον | ἀνδρὶ συντέτηκεν, ἥτις σωφρονεῖν ἐπίσταται. Vulgo, ξυνάορον. ἀρετὴ δὲ ὤνησε πολλάς. πᾶσα γὰρ ἀγαθὴ γυνὴ ἥτις ἀνδρὶ συντ. σ. ε. Omnino compara Androm. 206, 7. Dobr. μικρὸν Rav. et Borg. apud Inv. ad 126. σμικρὸν 6. quomodo posuerat Brunck. per errorem, quem postea correxit. Id. διὰ μικρὸν Ald. Crat. Ven. I. Wech. Brub. Raph. 8. σμικρὸν Junt. I. Port. διὰ σμικρόν γ' ἀργ. Junt. II. III. διὰ τὸ μικρὸν ἀργ. Ven. II. Far. Dind.

148. ἴσως, Schol. Girard. Münt. et Fisch. explicant ἐπίσης, *æque ut alii;* at Schæf. ad Long. p. 357. sensu pervulgato accipi jubet, sic tamen, ut rem certam denotet, (*profecto*) quam adverbii vim pluribus exemplis adstruxit. Dind.

149. Hunc et duo sequentes versus absque ulla variatione citat Suidas v. Ἐταῖραι. V. eundem v. Πειρῶν. Kust. De lascivia mulierum Corinthiarum exstat locus, sed obscœnus, infra Thesm. 665. Unde etiam *vere Veneris urbem,* εἶναι σαφῶς Ἀφροδίτης τὴν πόλιν dici eandem posse tradit Aristides in Isthm. p. 42. additque mox, quod si inter urbes de pulcritudine lis foret, Corinthum Veneris vicem obtenturam. Spanh. Lege τὰς γ'. in 167. pro χ' lege γ'. Bent. τὰς γ'. Ita Ald. male ed. Kust. τὰς χ'. γ'. om. A. I. non

Suid. v. ἑταῖραι. Pors. τάς γ' ἑταίρας. Typographi errore in Kust. τάς χ' ἑτ. quæ menda in novissima Bat. servata fuit. Brunck. Ἑταῖραι sunt *meretrices*, *scorta*, quæ etiam a Latinis, leni vocabulo, *amicæ* appellantur. Omnium meretricularum famosissimæ et petulantissimæ erant Corinthiæ. Nam Corinthi erat templum Veneris, in quo fuisse dicuntur mille amplius meretrices, quarum nulla nummis divitibus copiam sui faceret, unde exstitit proverbium, οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς, v. Strab. viii. p. 581. Schol. ad h. l. et Apostolius Paroem. xv. 39. Nobilissimæ earum erant Lais, (v. 179.) Cyrene, Leæna, Sinope, Myrrhine, Scione. Fisch. Gl. Cod. Paris. πόρναι. Λαΐς, Κύρηνη, Λέαινα, Σινώπη, Πυθίονη, Σκιώνη. Schæf.

150. πειρῶν est verbum Atticum, quod in arte amatoria idem valet quod πειράζειν, qua forma utuntur reliqui Græci, h. e. *sollicitare ad concubitum*, ut h. l. et 1068. V. Mœris, Tim. Gloss. Plat. [p. 210. ibique Ruhnk.], Staveren ad Hygin. p. 315. et Hemst. ad Luc. t. i. p. 215. Fisch. A. Fl. utraque B. G. πηρῶν. Viderat Jos. Scal. esse corrigendum πειρῶν neque aliter impressum fuit in utraque Junt. a. 1515. et 1540. Sic et Suid. quod merito secutus est Kust. Cæterum in Dorv. πειρῶν interpretationem habet adscriptam συνεύων, quod verbum Græcæ linguæ labentis eo magis est observandum, quia J. Meursii et Ducangii solertiam effugit. Moschopul. περὶ σχ. p. 194. πειράω, πειρῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κοινῶς συνεύω. Idem in Ἐκλ. Ο. Α. πειρᾷ, ἐνεργητικῶς ἀντὶ τοῦ συνεύει. Similiter Tho. Mag. in πειρῶ, nisi quod ibi legitur συνεύω, συνεύομαι, σύνευσις. Hæc res minus animadversa fraudi fuit Duck. ad Thucyd. vi. p. 411, 99. Hemst. πειρῶν. Gl. Cod. Paris. δοκιμάζων, προσβάλλων. Schæf. προσέχειν τὸν νοῦν, *advertere animum*, est fere amatoria formula, quando quis alteri morem gerit et obsequitur, ut maritus uxori etc. V. Hemst. ad Luc. t. i. p. 212. Fisch. Scorti vocem apud Plautum [Asin. i. 3. 50.]: oculatæ sunt nostræ manus; credunt quod vident — contulit cum his Gir. Dind. πηρῶν. πειρῶν A. l. Suid. ed. Ms. in v. Priscian. xviii. p. 238. a. ed. Ald. Omittit Putsch. p. 1198. Pors. πειρῶν. πηρῶν Ald. Junt. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Port. Emendavit Junt. i. iii. Dind.

151-2. προσέχειν. Cod. Dorv. προσέχει, inter versus addita interpretatione προσκολλᾷ αὐτῷ, recentior manus ν adjunxit: [Gl. Cod. Paris. προσκολλᾶν τοῖς λεγομένοις ἐκείνῳ δηλ. (δηλονότι). Schæf.] verum sequenti versu τρέπει, sic enim est scriptum, non mutatur. Poterat haud sane magno molimine lectio tolerabilis inde confici; sed quæ tamen ad vulgatæ structuram expeditam sorderet. Super πρωκτὸν 152. adscriptum est κῶλος. V. Du Cang. in Κῶλος. Hemst. τὸν πρωκτόν. Gl. ἤγουν εὐθὺς εἰς αὐτὸν τὸν πειρῶντα τρέχειν καὶ περιπλέκεσθαι. Bast. "Bene." Schæf. Hoc voc. mediæ Græcitatis scriptores significant *anum*, *podicem*, quem etiam Latini vocant *culum*. V. Phædr. iv. fab. 17. extr. H. l. per πρωκτὸν (de quo voc. v. Etym. M.) intell. τὸ ἔμπροσθεν μορίον, sed Schol. Dorv. observat, poëtam usum esse isto voc. ut exprobraret Atheniensibus mores impuros et nefariam libidinem, quod essent ἀρσενοκοῖται. Integra form. significat, *statim huic copiam sui facere*. Fisch. ἂν et gl. ἐὰν 8. εἰς 3. pro ὡς. Dobr. ὡς τοῦτον. εἰς 1. Suid. ed. Ms. Pors. [v. ἑταῖραι.] καὶ τὸν 6. Dobr. εὐθὺς et 153. αὐτὸ in Cod. Elb. omissum, utrumque perperam. Trend. ὡς τοῦτον Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. ἐς Inv. e Rav. Dind.

153. παῖδες sunt adolescentes, nati annos 18. ephebi; nam pueris proprie ita dictis appositi erant custodes, qui eos non sinerent uti rebus Venereis; et οἱ παῖδες οἱ χρηστοὶ petere dicuntur non pecuniam, sed equos et canes venaticos; hi autem appetebantur ab adolescentibus, qui venationibus exercebantur apud Græcos et Romanos. V. Ter. Andr. i. 1. 29. s. Hor. A. P. 162. s. Corn. Nep. præf. 4. adulescentulis laudi in Græcia duci, quam plurimos habere amatores. Dicuntur etiam παιδικὰ et ἐρώμενοι, uti *amatores* ἐρασταί, v. Plat. Phæd. 18. Æsch. Socr. iii. 1. omninoque Plat. Symp. 11. Fisch. Exsecratur infandos παιδεραστῶν amores, de quibus, Platone referente, μυρία γέγονεν ἀνθρώποις ἰδίᾳ καὶ ὅλαις πόλεσι κακά, quoniam libido hæc ἐκ προνοίας τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος κτείνει, ut idem Plato ait. Auctorem παιδικῶν Ovid. Orpheum scribit [Met. x. 84. s.]. Sunt qui Thalonem Cretensem faciant principem. Hic autem fuerit necne, non satis certum. Hoc tamen ex Aristot. scitur, masculam Venerem, lege etiam lata, permissam in Creta fuisse. Girard. ταὐτὸ τοῦτο. Cod. Arund. τοῦτ' αὐτό, versu mutilato, pejus Cod. Dorv. ταὐτὸ solum habet, cui tamen velut interpretamentum superscribitur, τοῦτο. Hemst. Ex Rav. Cod. Inv. edidit: φασὶν αὐτὸ τοῦτο 8. sed φασὶ ταὐτὸ

τοῦτο, *idem hoc*, recte se habet. Dind. φασὶ ταὐτὸ τοῦτο 8. Ald. Junt. I. II. III. et rel. Id. ταυτὸ τοῦτο. τοῦτ' αὐτὸ 1. ταυτὸ om. A. Pors. φασὶ ταυτὸ τοῦτο tres primæ. Vocem omittit 6. Dobr. φασὶν αὐτὸ Lib. Burg. Id.

155. Ex h. l. χρηστοὺς, *pueros meritorios*, ab Atticis dictos contendit in Animadversionibus adversus Salmasium Desid. Herald. quod utique sequentibus Comici verbis adstrui videtur. Haud aliter nempe ac *morigeros* ac *morigerari* in obscœnis similiter apud vett. Latinos dicta. Spanh. Vocat per ironiam χρηστοὺς pueros faciliores et placidiores. Girard. χρηστούς. Gl. Cod. Paris. οὐ τοὺς σεμνοὺς καὶ ἐπιεικεῖς φασι τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ τοὺς ἀσελγεῖς, τοὺς ἀναιδῶς τὸ κακὸν πράττοντας. Schæf. Nati annos duodeviginti dicuntur, vel χρηστοὶ, vel πόρνοι. Πόρνοι sunt *pueri meritorii*, ut vocantur a Cicer. Phil. ii. 41. h. e. qui corpore quæstum faciunt: ut scorta, feminæ, *meritoria*, apud Suet. Claud. 15. quæ ab Atticis χαμαιτύπαι dicuntur, a reliquis Græcis πόρναι. V. Mœr. in v. χαμαιτύπη. Sed χρηστοὶ sunt *pueri ingenui*. V. Cic. d. l. qui habent amatores, non solum ingenii et animi, sed etiam corporis: id quod hic locus satis docet. Fisch. Male Cod. Dorv. πονηροὺς, et renitente metro. Hemst.

156. τί δαί; Ita scribitur, quando est σύνδεσμος ἐρωτηματικός, sed δὲ, quum est σύνδεσμος συμπλεκτικός. V. Ammon. in v. δαί et Deuar. p. 103. s. Sed librarii multis locis δαὶ mutarunt in δέ. V. ad Plat. Crit. x. 11. Fisch. Brunck. e duob. Codd. edidit τί δέ; In aliis est δαί, ut vulgo, idque e duob. suis Codd. restituit Inv. δαὶ non nisi in vehementioribus interrogationibus adhiberi, et conflatum esse ex δὲ et αὖ, censuit Zeun. ad Vig. p. 545. τί δαὶ explicat, *quid vero aliud?* Cf. Schütz. ad Hoog. Doctr. Part. p. 136. s. Brunck. tragicis eximenti δαὶ adsentitur Pors. ad Eurip. Med. 1008. Dind. δαί; (ed. Inv.) Elb. δέ. perperam. Trend. δαὶ est in omnibus edd. cum puncto; in Raph. et Port. interr. nota. Id. δαὶ Ald. Borg. τί δὲ 1. 2. 4. τις] γ' R. Lib. Burg. Dobr.

157. ἵππος ἀγαθὸς est *equus velox*; [ἀγαθόν. Gl. Cod. Paris. ἐπιτήδειον εἰς δρόμον, ἤγουν ἄγαν θέοντα, ἀρετὴ γὰρ ἵππου τοῦτο. De hac etymologia vocis ἀγαθὸς v. etiam Etymolog. M. c. 5. 18. 730, 35. Schæf.] nam hujusmodi equus bonus est et aptus ad venandum; talem autem equum significari ex eo apertum est, quia ei adjunguntur κύνες θηρευτικαί, h. e. *canes venatici*, ut Palæph. fab. iii. 1. Nam vocabulis bestiarum junguntur adjectiva feminini generis, quæ indicant rem, quæ in eas, qua bestias, non qua genus, cadat: cujusmodi est θηρευτικός. Sed librarii et grammatici sæpe genus femininum mutarunt perperam in masculinum, ut h. l. in Cod. Vatic. scriptum est θηρευτικούς. Sic Xen. Cyr. i. 4. 8. pro ἔλαφον ἐκπηδήσασαν in Cod. Guelf. est. ἔλ. ἐκπηδήσαντα. Fisch. θηρευτικάς. Cod. Vat. θηρευτικούς. Edd. recte consentit Cod. Dorv. cum ista explicatione, κυνηγετικὰς pro κυνηγ. Hemst. θηρευτικὰς Ald. Junt. etc. Dind. θηρευτικοὺς Rav. Borg. Dobr.

158. Schol. Cod. Paris. αἰσχύνομαι ἐγὼ ἀμεταβάτως· αἰσχύνω δὲ ἕτερον. Schæf. τἀργύριον citat Bud. Comm. p. 1065=926. ed. prim. Dobr. ἴσως, *æque ac meritorii, sicut meritorii*. Fisch.

159. περιπέττουσι. περιπέπτουσι legitur semel in Schol. ad h. l., et quomodo legi ibidem hic debet, pro, περικαλύπτουσι. [At Kust. et Hemst. etiam in Schol. ediderunt περιπέττουσι. Attice pro περιπέπτουσι dictum esse vult Münt. Dind.] Apud Æsch. Agam. 88. περίπεμπτα θυοσκινεῖς, ubi Auratus legebat, περίπεττα θυοσκεῖς, *holocausta sacrificas*. Quanquam retinendum ibi videtur περίπεμπτα, quod nempe circa omnes aras diis sacra, ut sequitur, et libationes, jussu Clytæmnestræ, fierent. Simplex vero πέττειν per ἑψῆσαι exponit Hes., quomodo infra Pac. 873. dicitur ὁ πλακοῦς πέπεπται et in Matronis parodia Athen. iv. p. 134. panum etiam s. placentarum πεπτομένων fit mentio. Spanh. Horat. Serm. ii. 7. 41. 'verbisque decoris Obvolvas vitium.' Lucian. de Gymnasiis (19.) περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν λόγοις, *rem oratione obvelare*. Theophylact. Simocatta epist. 65. προσχήματι θήρας περιπέττει τὴν πανουργίαν ὁ κάκιστος. Alio verbo ad eandem rem usus Lucian. de Amor. (c. 24.) πάθεσιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, alio et Theophyl. Simoc. Ep. 28. κρύπτεις τὴν ἀνίαν προσηνῶν ῥημάτων σχήματι. Berg. Est h. l. pecuniæ cupiditatem obtegere equo et canibus venaticis; equum et venaticos canes poscere, ne videare pecuniæ cupidus. Nimirum ὀνόματι pertinet ad ἵππον et κύνας θηρ. 157. περιπέττειν propr. dicuntur pistores, qui fermentum in conficiendis panibus cum farina ita commiscent et confundunt, ut non appareat, v. Schol. h. l. deinde de iis, qui rem aliquam obtegunt et occultant alia quadam re, i. q. περικαλύπτειν. V. Suid. in περιπέττουσι. Fisch. Suid.: μοχθηρία, ἡ τοῦ ἀργυρίου ἐπιθυμία, ἢ ἡ αἴτησις τοῦ ἀργυρίου. Ἀριστοφάνης· Ὀνόματι

etc. Kust. notat Suid. male interpretari hoc voc. : non enim significare hic *avaritiam* vel *pecuniæ cupiditatem*, sed potius *turpitudinem* s. *obscœnam libidinem*; idque ex ipso comico patere dicit. Mihi consideranti seriem eorum, quæ poëta dicit, secus videtur. Nam quum dixisset, omnes omnia facere pecuniæ gratia, Carion se vel exigui argenti causa servum esse subjicit; quem excipiens Chremylus ait, meretrices Corinthias dici pauperes amatores se audire quidem, divitibus mox copiam sui facere. Tum Carion, immo et pueri, inquit, hoc faciunt, nec amatorum sed pecuniæ gratia; quod quum de meritoriis, non de his, qui frugi essent, verum esse respondisset Chremylus; eos enim vel equum vel canes venaticos, non argentum petere; reponit ei Carion, hoc ideo ab iis fieri, quod pudeat eos argentum petere, sed tamen alias res petendo, eos nomine earum rerum velare τὴν μοχθηρίαν. Ex his satis apparet, hoc voc. accipiendum esse de pecuniæ cupiditate. Hoc enim ait Comicus: cupidi sane sunt pecuniæ et amant suos amatores τἀργυρίου χάριν, ut 154. sed avaritiam suam ita tegi putant et latere, si non pecuniam, sed aliam quampiam rem petant, perinde atque eam sine avaritiæ nota honestius et petere et accipere possint, quam pecuniam. Itaque nihil est causæ, cur Suid. hoc voc. male interpretatus dicatur. Si quid ab eo erratum est, id forte in eo est, quod mutatione casus nominum sententiam Schol. pervertisse, vel certe non satis perspexisse videri potest. Nam quum Schol. ita notet, μοχθηρίαν, τὴν τοῦ ἀργυρίου ἐπιθυμίαν, ἢ τὴν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀργυρίου, non subaudiendum est, τὴν ἐπιθυμίαν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀργυρίου, sed τὴν μοχθηρίαν, i. e. *improbitatem petitionis*, improbam petitionem. Suid. quum μοχθηρία nominativo casu ponit, et subjicit, ἡ αἴτησις τοῦ ἀργυρίου, non videtur attendisse, deesse ap. Schol. voc. μοχθηρία. Itaque quod Schol. dicit per μοχθ. hic posse intelligi τὴν μοχθηρίαν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀργυρίου, Suid. dicit μοχθ. posse esse non τὴν μοχθηρίαν τῆς αἰτήσεως, sed τὴν αἴτησιν. H. Steph. in Lex. μοχθηρίαν h. l. censet debere verti *improbam cupiditatem*. Duck. In Cod. Dorv. ὀνόματι adscriptum invenio: ἵππου ἢ ἄλλου τινὸς καλύπτουσι τὴν κακίαν. Hemst. Gl. δι' ὀνόματος ἑτέρου περικαλύπτουσι τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀργυρίου. Scriptum in Cod. τῇ μοχθηρίᾳ. Voluit igitur, ὀνομά τι περιπέττουσι τῇ μοχθηρίᾳ. Perinde dicitur περιπέττειν τὴν μοχθηρίαν ὀνόματι, et περιπέττειν ὄνομα τῇ μοχθηρίᾳ. Immo equidem reconditius hoc et elegantius judico. Brunck. ὀνόματι, τοῦ ἵππου. περιπέττουσι, σκέπουσι. μοχθηρίαν, τὴν τοῦ ἀργυρίου ἐπιθυμίαν, τὴν βδελυρίαν καὶ τὴν κακίαν αὐτῶν. Gl. Cod. Paris. Schæf. Post ὀνόματι in Elb. insertum est δέ, quod neque constructio neque metrum patiuntur. περιπέττουσι in eo Cod. legitur, non περιπέπτουσι, quod voluit Spanh. Trend. περιπέπτουσι ed. Brub. V. Hemst. ad Schol. Dind. περιπέττουσι. Suid. ed. Ms. [in v.] V. Clem. Alex. Pæd. iii. 3. p. 261, 8. Pors. Locus est p. 69, 11. ed. prin. κουρὰς μὲν ἀγεννεῖς καὶ πορνικὰς ἀποκειρόμενοι, χλανίσι δὲ διαφανέσι περιπεπεμμένοι, ad quam ultimam vocem Pors. "Ex comico quodam, ut videtur." Dobr. Citat Eustath. Il. Θ. p. 722, 32.=612, 24. ὀν. δὲ π. Elb. In Schol. τὸ προσθέτῳ κοσμεῖσθαι κόσμῳ spectare videntur ad Thesm. locum, quem ita emendavit Pors. ut ab amico didici: Ὅσ' ἦν περίεργ' αὐταῖσι τῶν φορημάτων, Ὅσαις τε περιπέττουσιν αὐτὰς προσθέτοις. Ὅσ' ἦν περίεργ' Toup. ad Suid. t. ii. p. 55. et Hemst. in notis Mss. Bent. mentem (Class. Journal, No. xxi. p. 134.) non assequor. Περιπέττειν illustrant viri docti, e Plat. Legg. x. p. 886. a. HSt. 604, 34. Bas. Xen. Œc. i. 20. p. 478, 37. HSt. καταφανεῖς γίγνονται ὅτι λῦπαι ἄρα ἦσαν ἡδοναῖς περιπεπεμμέναι (sic Mss.) Luciano Anach. 19. t. ii. p. 899. Sozomeno H. E. vi. 26. init. Theophyl. Simocatta Epist. lxv. (quicum conf. Nub. 15.) Eodem Hist. ii. 9. p. 43. c.=107. vel sub Menandri nomine apud Suid. v. περιπ. Men. Stob. lxxi. p. 433. (311.) τότε τὰς γυναῖκας δεδιέναι μάλιστα δεῖ, | ὅταν τι περιπλάττωσι τοῖς χρηστοῖς λόγοις. τι Salmas. apud Grot. et περιπέττωσι conjicit. Similia comparat Valck. Diatr. p. 258. a. et recte discernit ab istiusmodi locutionibus, τὰ δεινὰ καλλωπίζειν, etc. i. e. τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν. Ab utrisque distat illud apud Cic. de Orat. iii. 39. 'Quandoquidem iste circumvestit dictis, sæpit sedulo.' In Mss. citat Hemst. Athen. v. p. 220. c. Aspas. ad Arist. Ethic. fol. 125. a. quasi μοχθηρίαν cum Schol. uno interpretaretur ἀσέλγειαν. Sed rectissime explicat Herald. contra Salmas. p. 399. (Taylor. ad Æsch. p. 8. 17. Steph.) cui si plura vis adjunge Lennep. ad Phal. p. 130. Dobr. περιπίπτουσι sed gl. περικαλύπτουσι 4. μοχθηρίαν. Χρε. ἔχει μὲν — κακοί (supra 110.) et sequentia, τέχναι etc. Chremylo continuat 3. Id.

160. Personæ ut vulgo usque ad 179. in 1. 2. In 3. Car. ἕτ. δὲ- Chrem. ὁ δὲ χρ. Car. ὁ δὲ λωπ. Chrem. ὁ δὲ κναφ. Car. ὁ δὲ βυρσ. Chrem. ὁ δ' ἀλοὺς—. In 4. Chre-

myli 160-8. Dobr. Chremylo hunc versum cum octo sequentibus tribuunt Ald. Junt. I. II. III. Rav. etc. Dind. τέχναι sunt *artes sordidæ* et *illiberales*. [Gl. Cod. Paris. ἐπιστῆμαι. Schæf.] quæ etiam sellulariæ vocantur, et 160—64. recensentur. Fisch. Æsch. Prom. 506. πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως. Quo spectat notissimus ille Theoc. versus, alibi ad hanc fabulam a. Daceria adductus, Id. xxi. 1. Ἁ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει. Spanh. σοφίσματα. Schol. τὰ διὰ λόγων μαθήματα. [Gl. Cod. Paris. ὑπὸ σοφίας μηχανήματα. Schæf.] Sed videtur potius intelligere imposturas, dolos, de quibus mox, nempe τὸ λωποδυτεῖν, τοιχωρυχεῖν opponit τέχνας σοφίσμασι. Duck. Etsi σοφίσματα fere dicuntur *artes, fallaciæ*, tamen h. l. sunt *inventa, commenta*, in utramque partem, et inutilia, mala, et utilia, bona. Nam 1. σοφίζεσθαι usurpatur de iis, qui aliquid comminiscuntur, inveniunt, excogitant, ad quod excogitandum opus sit solertia quadam, in utramque partem, ut κατασοφίζεσθαι Act. vii. 19. Ex. i. 10. excogitare artes, quibus utare ad opprimendam civitatem aliquam; 2. in numero σοφισμάτων ponuntur non solum λωποδυτεῖν, τοιχωρυχεῖν, sed etiam κναφεύειν, πλύνειν κώδια, et id genus alia 166—168. Fisch.

161. τοῖς perperam cod. Elb. ἔθ' pro ἔσθ' Ven. I. II. Dind. ἐν τοῖς ἄνοις εἰσὶν 1. Dobr. ἔσθ' εὑρημένα. εἰσὶν ἐπινενοημένα, ἕνεκα τοῦ λαβεῖν τι δηλονότι. Gl. Cod. Paris. Schæf.

162. σκυτοτομεῖν, *coria tractare*, et ex iis aliquid conficere. σκυτοτόμος, *coriarius*, quod genus sutores, lorarii, cingularii, ephippiarii. καθήμενος, (sedens in officina. Munt.) Hinc ii, qui sedendo opus faciunt, opifices, artifices *sellularii*, ipsæ artes illiberales *sellulariæ* vocantur. Fisch. σκυτοτομεῖ. Gl. Cod. Paris. ἀντὶ τοῦ σκυτοτόμος ἐστὶ, ὁ τέμνων τὰ σκύτη. Schæf.

163. Hic versus et qui sequuntur omnes usque ad personam Pluti Chrem. in impressis continuati sunt. In B. Cod. inter herum et famulum divisi sunt. Versus hic tributus famulo, 164. hero, 165. famulo, 166. totus hero, 167. famulo, 168. hero: quod Bent. quem sequor, conjecturam confirmat. Brunck. qui 163. Carionis, 164. Chrem., 165. Car., verbis ὁ δὲ γναφ. γ. 166. Chrem., illis, quæ sequuntur, ὁ δ. γ. πλ. κ. Carionis, 167. Chrem., 168. Car. nomina præfixit. Secutus eum est Francog. interpres. Recte Inv., qui cum Rav. omnes hos versus Chrem. reliquit, monuit, istam sententias minutatim discerpendi et dividendi rationem non satis aptam esse scenæ. Secus de 169. s. mihi videtur.' Cat. Brunck. hæc ita dicta esse putat, ut simul digito monstrati fuerint certi quidam spectatores, probante editore Theatri Gr. Dind. ἕτερος δὲ poterat dicere, ὁ δὲ (δὲ priore loco om. 1. Dobr.) sed etiam alii scriptores dicunt ὁ μὲν — ἕτερος δὲ, et οἱ μὲν, οἱ δὲ — ἕτεροι δέ. V. Æsch. Socr. ii. 10. 44. Etiam pronomen τις abesse poterat, sed Attici sic solent illud addere pronominibus ὁ μέν, ὁ δέ. V. Xen. Symp. ii. 6. ibique Bach. χαλκεύειν est *æra tractare* et *vasa ærea fabricari*, ut cum v. τεκταίνεσθαι conjungitur, ut Xen. Mem. i. 1. 7. τεκτονικὸς et χαλκευτικός, Œcon. i. 1. χαλκευτική, *ars ærariа*, et τεκτονική, *ars lignaria*. Nimirum τέκτων est cujusvis generis faber, Hesych. unde sæpe additur vocab. materiæ, e qua quis aliquid fabricatur, ut τέκτων σιδήρου 1 Sam. xiii. 19. χαλκοῦ 1 Reg. vii. 14. ξύλου 2 Sam. v. 11. Sed simpliciter τέκτων vocatur faber lignarius s. materiarius. Unde etiam τεκταίνεσθαι est omnino, fabricari aliquid e quacunque materia, singulatim e ligno, ut h. l., quia distinguitur a v. χαλκεύειν. Fisch. In Eqq. 460. τεκταινόμενα τὰ πράγματα, *res confictas*, et Demosth. p. Phorm. p. 545. ἢ τοῖς ὕστερον τεκταινομένοις, quam ex iis quæ postea sunt concinnata. Plato de fabro lignario, qui ligna et cæmenta parata haberet, τεκταίνοιτο δὲ μή, Euthydem. p. 280. Spanh. τις. γε Ms. Bent. χαλκεύς ἐστι. — τέκτων ἐστί. Gl. Cod. Paris. Schæf.

164. Metrum versus hujus ante claudicabat, ad quod fulciendum inserui τις, quod librariorum culpa excidisse certum est. Nam sic paulo post 160. τὶς Attico more redundat. Et sic passim alibi. In ed. Flor. post χρυσοχοεῖ inseritur particula expletiva γε, qua ratione itidem metro luxato consuli potest. Sed prius tamen magis placet. Kust. Recte quidem; nos tamen in libri nostri ora sic emendaveramus: 'Ο δὲ χρυσοχοεῖ, τὸ χρ. — Ita τἀργύριον passim. Hoc, ni fallor, elegantius: parum tamen aut nihil interest. Litem dirimet Cod. aliquis Ms. Nam Flor. γε ut cætera ibi omnia, ex conjectura est. Bent. Huic (Bent.) suffragatur non ed. tantum, cujus var. lectt. Kust. adscripserat margini sui exempli [quamque perperam Hemst. olim existimaverat Far. esse, v. eum in Add. p. 483. Dind.], aut ed. Gryphiana Angeli Caninii; sed et Cod. Bodl. Prætuli tamen χρυσοχοεῖ γε, quod ed. Flor., cujus auctoritate parum alioqui moverer, lectionem istam confirmarent

Codd. Vat. et Dorv. Illud γε non sine causa quinquies repetitum videbis. Modo Dorv. τεντέυεται. Hemst. ὁ δὲ χρ. γε Codd. A. C. optime: unde liquet omnino falsum fuisse Bent. aut saltem bene conjecisse Ant. Frac. qui fulciendo versui part. γε in Ald. et priore Flor. omissam inseruit. Abest etiam in meo Cod. Depravatissima est lectio Cod. B. ὁ δὲ χρυσίον ἐχρυσοχοεῖ παρὰ σοῦ λαβών. Brunck. In Farr. editum fuit, ὁ δὲ χρυσοχοεῖ, χρ. π. σ. λ., quod Berg. et Fisch. retinuerunt. Kust. edidit, ὁ δὲ χρ. τις, χρ. π. σ. λ. Hemst. Brunck. Inv. ὁ δὲ χρ. γε, χρ. —. Dind. γε post χρυσοχοεῖ non est in Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. P. Additum in Junt. ii. iii. Id. χρυσοχοεῖ γε A. 1. Pors. χρυσοχοεῖ τὸ χ. Linc. Dobr. γε om. D. habent Rav. Borg. Arund. 6. Ita B. ὁ δὲ χρυσίον ἐχρυσοχοεῖ (i. e. γε χρυσοχοεῖ, ut ex accentu liquet.) Dobr. χρυσοχοεῖ γε 2. 3. 4. sed 1. sine γε. In. χρυσοχοεῖν est aurum conflare, aurificem, aurarium, esse. Fisch. ex auro fusili opus aliquod facere. Girard. χρυσ. π. σοῦ λαβών. Chremylus Pluto speciatim aurum tribuit, non æs, lignum, lapides, quia auro potissimum censentur divitiæ, et quoniam ipse non tam ad coria, quam ad aurum respicit. Id.

165. Hactenus enumeravit Chr. τέχνας, sequuntur σοφίσματα utriusque generis. λωποδυτεῖν est Lat. grassari, h. e. obsidere fere noctu vias et plateas oppidorum, obviosque spoliare ut aliis rebus ita maxime vestibus. v. 931. Nam compositum est ex λώπος et δύω. Etym. M. v. λωποδύτης. [Cf. Zonar. Lex. ii. 1324. Phot. p. 176. A tribus vocc. λώπη, (vestis) ὁδὸς et δύω (ἐκδύω) derivat Girard., ut sit, in via prætereuntes spoliare. Dind.] τοιχωρυχεῖν est parietes perfodere (Plaut. Asin. iii. 2. 17.), quod 565. dicitur τοὺς τοίχους διορύττειν, Matth. vi. 19. s. διορύττειν absolute; et τοιχωρυχοὶ sunt parietum perfossores (Plaut. Pseud. iv. 2. 22.), effractores. v. 204. Omnia furum genera memorantur a Xen. Mem. i. 2. 62. Fisch. λωποδυτεῖ. Gl. Cod. Paris. κλέπτης ἐστὶ συλῶν τὰ ἱμάτια. — τοιχωρυχεῖ. τοίχους οἴκων διορύττει, τὰ ἐντὸς τούτων ὑφαίρεσθαι (l. ὑφαιρεῖσθαι) σπουδάζων. Brunck. In initio supple KAP. Bent.

166. In initio supple XP. ita lege hunc versum: XP. ὁ δὲ γναφεύει γ'· ὁ δέ γε πλύνει κώδια. Bent. Ὁ δὲ κναφεύει τις. Hic etiam τις fuerit expellendum, si Cod. Dorv. obsequaris: Ὁ δὲ κναφεύει γε· apostrophi tantum ope bene metro consulitur: Ὁ δὲ κναφεύει γ', ὁ δέ γε πλύνει κώδια. Κναφεύει inter versus explicat, βάπτει ἢ λευκαίνει· τοιχωρυχεῖ, τρυπᾷ τοῖχον. Mox παρατίλλεται. Hemst. Vulgo sic legitur hic versus: ὁ δὲ κναφεύει τις· ὁ δὲ πλύνει κώδια. Statim claudicat versus in primo pede. δὲ produci non debet ante κν. Hoc vidit Dawes. [Proposuit ibi has duas regulas: 1. Vocalis brevis ante vel tenues, quas vocant, consonantes π, κ, τ, vel adspiratas φ, χ, θ, sequente quavis liquida, uti et ante medias β, γ, δ, sequente ρ, syllabam brevem perpetuo claudit. 2. Vocalis brevis ante consonantes medias β, γ, δ, sequente quavis liquida, præter unicam ρ, syllabam brevem numquam terminat, sed sequentium consonarum ope longam semper constituit. Dind.] et Schol. ipso præeunte, poetam scripsisse γναφεύει, hocque reponi debere decrevit. Illi parum verecunde oblocutus est Piers. ad Mœr. p. 31. his verbis: "R. Dawes. pro κναφεύει reponendum censet γναφεύει, quod Attici vocalem brevem ante tenues consonantes sequente quavis liquida semper corripiant. Sed audiendus non est. Isti enim regulæ infinita poetarum atticorum adversantur loca." Nihil unquam temere magis et inconsiderate scriptum fuit. Primo de poetis Atticis universis hoc non statuit Dawes. sed de comicis solum, et speciatim de Aristophane. Maxime autem audiendus erat. Isti enim regulæ quæ in Aristoph. adversantur loca, nedum infinita sint, vix reperientur in senariis tria. Quod autem ad hunc locum adtinet, litem dirimit vetustissima Regia membrana, in qua distincte et perspicue quantum potest, scriptum est Γναφεύει. Sic ibi versus integer habetur: ὁ δὲ Γναφεύει γ', ὃς δὲ πλύνει κώδια. In duob. aliis Reg. κναφεύει γ', ὁ δὲ πλ —. Meus vulgatam lectionem habet. Membranarum ὃς locum tueri non potest: genuinum est ὁ δέ γε, quod ex Dorv. Cod. protulit Hemst. Male in unam confusæ fuerunt duæ diversorum Criticorum ad hunc versum notæ. Altera sic in Ms. scripta est: Τὸ κναφεύει Ἀττικῶς διὰ τὸ κ. κοινῶς διὰ τὸ γ. κνάφος ἐστὶν ἀκανθῶδες φυτὸν, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. τὸ διὰ τοῦ γ. παρὰ τὴν γνάφιν· τὸ δὲ διὰ τοῦ κ, ἀπὸ τοῦ κνῶ, τὸ ξύω, γίνονται. καὶ Ὅμηρος· ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν. γναφεὺς δὲ παρὰ τὴν τοῦ φάρους γνάψιν, ἥ τις ἐστὶ παρὰ τὸ γάνος, τὸ λαμπρόν. Quæ intermixta fuere, sunt alius grammatici, et sic seorsum exhiberi debebant: οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ, κνάφος· οἱ δὲ νεώτεροι διὰ τοῦ γ. Quantivis pretii est postrema hæc observatio, qua uti nescivit Dawes. Optime se habet, nec in ea permutatæ fuerunt sedes

elementorum κ et γ. En Harpocrat. idem dicentem: Γναφεύς. τοῦτο οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ ἔλεγον. κοινὸν δὲ τὸ διὰ τοῦ γ. κνάφος δέ ἐστιν ἀκανθῶδές τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. τοῦτο οἱ νεώτεροι διὰ τοῦ γ λέγουσι παρὰ τὴν γνάψιν. Vetus Attica dialectus est ea, qua utuntur tragici. Vett. Attici non solebant ρρ pro ρσ proferre: non dicebant ἄῤῥην pro ἄρσην: non solebant ττ pro σσ proferre: non dicebant θάλαττα pro θάλασσα: non mutabant ν in λ: non dicebant πλεύμων pro πνεύμων. Illud quidem alicubi in Eurip. intulisse memini, deceptus auctoritate Ald. sed ut *Discipulus est prioris posterior dies*, temere id a me factum fuisse nunc agnosco, quod pluribus ad Soph. exsequar. Ob unicam hanc rationem, quod γναφεὺς, γναφεύειν recentioris emollitæque sint dialecti, hæc forma apud Comicum reponenda, ut et ubique apud eum legitur ἄῤῥην, θάλαττα, πλεύμων, quæ recentioris sunt Atticismi, non vero ἄρσην, θάλασσα, πνεύμων, quæ sunt dialecti veteris, tragicisque usitata. Ubicunque grammatici τοὺς νεωτέρους Ἀττικοὺς memorant, Aristoph. fere respiciunt. In Vesp. 1126. legitur in omnibus libris, ἀπέδωκ' ὀφείλων τῷ γναφεῖ τριώβολον. Ad eundem modum in Conc. 415. οἱ γναφῆς reponendum, pro eo quod male reliqui οἱ κναφῆς. Apud Corinth. de Dial. Att. § lxxxv. legebatur olim τὸ κναφεῖον γναφεῖον λέγουσι: quæ observatio ad recentiorem Atticismum pertinet. Ordinem invertit Kœn. ad sententiam Hemst. et e scripti Cod. auctoritate, τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι. Nota, si ad hunc modum a grammatico scripta fuit, ad veterem Atticismum spectat, ut et ea § lxxxii. in qua vocum omnium ordinem invertere debuerat Kœn. si sibi constare voluisset. Antequam autem ex hoc fullonico egrediar, aliud Schol. Ms. proferam, quod in Cod. C. illud præcedit supra a me descriptum, ex quo colligere est formas de quibus agitur confudisse recentiores Græculos, nec satis compertum habuisse ad utram dialectum unaquæque referenda esset. Κναφεύει. γναφεύω, τὸ τὰ δέρματα ξέω. γναφεῖον, ὁ τόπος, ὥσπερ κουρεῖον. γνάφαλλα, τὰ ἀποξέσματα. καὶ γναφεὺς, ὁ γνάφων. ἀπὸ τοῦ γνάφω, γναφεύω· ἄρδω, ἀρδεύω. πάντα οἱ Ἀττικοὶ ταῦτα διὰ τοῦ κ γράφουσι. Duæ res sunt, quas satis ad liquidum perduxisse mihi videor. Primo Aristoph. in senariis rarissime, si modo unquam, vocalem brevem produxisse ante tenuem vel aspiratam et liquidam. Secundo γναφεὺς et γναφεύειν, illius esse dialecti, qua utebantur Athenienses Aristoph. ætate. Postremum hoc etiamsi cui dubium videretur, retineri tamen salva metri lege posset γναφεύει, scribendo, ὁ δέ τις κναφεύει γ'. ὁ δέ γε πλύνει κώδια. sed vera est lectio quam prætuli. BRUNCK. Brunck. cum Dawesio γναφεύει γ' scripsit. Quod autem grammatici tradiderunt, κναφεὺς, κναφεύειν per κ dixisse antiquos Atticos, τοὺς παλαιοὺς Ἀττικούς: γναφεύς, γναφεύειν, recentiores, τοὺς νεωτέρους, Brunck. τοῖς νεωτέροις annumeravit Aristoph. Sed fefellit eum. Grammatici Aristoph. inter παλαιοὺς Ἀττικοὺς numerant. Præter Suid. aperte hoc declaravit grammaticus in Thucyd. libro Casselano, ad librum i. cap. 80., apud Duck. p. 601, 9. Α. τροπαῖον ἡ παλαιὰ Ἀτθίς, ἧς ἐστιν Εὔπολις, Κρατῖνος, Ἀριστοφάνης, Θουκυδίδης· τρόπαιον ἡ νέα Ἀτθίς, ἧς ἐστι Μένανδρος καὶ οἱ ἄλλοι. et κναφεύειν dixisse Aristoph. testis est Pollux libro vii. cap. xi. 37. κναφεύειν ἔφη Ἀριστοφάνης. Brunck. autem parum sibi constitit: ipse posuit τροπαῖον v. 453. quamvis Schol. hoc ipso loco inculcaverit, οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ προπερισπῶσιν, οἱ δὲ νεώτεροι προπαροξύνουσιν. Idem sibi repugnat Eq. 792. Schol. annotavit, οἱ δὲ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσι. Ille Aristoph. φιδάκνην usurpasse credit. Nolo jam spectari, quid dicat, sed quid consentaneum ei sit dicere, qui Aristoph. ad νεωτέρους retulerit. Pluti autem versu in antiquis exemplaribus typis impressis positum est ὁ δὲ κναφεύει τις· ὁ δὲ πλύνει—. Atqui necesse est omnino, formam versus hujus concinne accommodari sequenti, ὁ δὲ βυρσοδεψεῖ γ'· ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμυα. Quamobrem collatis iis, quibus discrepant libri, scribi jubeo, ὁ δέ τις κναφεύει γ'· ὁ δέ γε πλύνει κώδια: id quod ipse Brunck. conjectura inventum nimio formæ γναφεύει studio rejecit. REISIG. ὁ δὲ γναφεύει γ'. ὁ δέ γε πλύνει Dawes. Misc. Crit. p. 107. κναφεύει τις δὲ πλ. A. κν. ὁ δὲ π. 1. PORS. γναφεύει (i. e. γν. τις ὁ δὲ π. ut videtur) Linc. DOBR. ὁ δὲ κναφεύει τις. ὁ δὲ π. tres primæ, Elb. ut videtur, D. Arund. 6. ὁ δὲ κναφεύει γ' ὁ δὲ π. Rav. Borg. (nisi forte hi ὁ δέ γε π. habent; nam Inv. nota cum textu pugnat.) κναφεύει Par. 2827. ut videtur. V. Mus. Crit. Cant. P. V. p. 127. Nil nisi Χρ. ipsi loco ascribit Bent. et in vulgata acquiescit in nota ad 579. apud Kust. Ita fere constituenda puto Schol. Κναφεύει: Οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ, οἱ δὲ νεώτεροι διὰ τοῦ γ, παρὰ τὴν γνάψιν:—Ἀττικὸν μὲν τὸ διὰ τοῦ κ, κοινὸν δὲ τὸ διὰ τοῦ γ. κνάφος δέ ἐστι etc. Prius Schol. mera

est epitome posterioris. Videtur grammaticus tria verba distinguere, κνάφος, κναφεὺς, γναφεύς. Et duas quidem annotationes in unam coaluisse acute vidit Dawes. quod e Suid. demonstrare poterat. (Ibi Κναφεύς: παρὰ τὸ κνῶ, etc. ad superiora, Κνάφος, ἀκανθῶδες etc. pertinere, e serie literarum patet.) Dupliciter autem erravit, primum dubitans utrum τοῖς παλαιοῖς an τοῖς νεωτέροις accenseatur Aristoph. deinde κ et γ transponens. Horum ordinem vulgatum tuetur Brunck. ex Harpocr. v. γναφεὺς, unde et alteri suspicioni occurri potest. Nam plenius illic, οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ ἔλεγον, — οἱ νεώτεροι λέγουσι, scilicet scriptoris, non Aristoph., aequales. Deinde quidni apud alterum νεώτεροι per alterius κοινὸν explicemus? Quod si et apud Schol. et apud lexicographum delenda est illa clausula, minus jam erit de hac re laborandum, etsi parum constanter nunc τοῖς ἀρχαίοις, nunc τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς Aristoph. annumerant grammatici. Equidem totum locum Harpocr. suppositum esse puto, quamvis a Phot. lectum testari videatur Suid. eadem voce, ubi eadem, sed contracte, leguntur. Hunc enim omnia fere, quae ex Harpocr. derivata habet, Photio debere notum est. [Harpocr. epitome, quam lexico suo intulit Phot. praefixa erat Polluci Pal. vide Jungerm. ad i. 1. Exemplari suo ascripserat Pors. "Ex Suid. interpolatus est Harpocr. vv. ἐπιτροπή. φασιάλιον. προτενθεύοντες. πρυτάνεις." Adde ibidem. "In v. ξέστης Harpocr. transcripsit Phot. non Suid."] Ut illuc redeam; quin scholiastes, satis ille antiquus, κναφευει legerit, in dubium vocari non debuit. Ipse Brunck. conjecturam, ὁ δέ τις κναφεύει γ', amplector, cum Reisig. p. 108. cui debeo Pollucis locum vii. 37. καὶ κναφεύειν ἔφη Ἀριστοφάνης. Quod ibi sequitur, καὶ ἀναγνάψαι, Λύσιππος ὁ κωμικὸς, minus formidandum est, cum mox 41. κ dat Ms. Lego, οὐδ' ἀνακνάψας καὶ θειώσας τὰς ἀλλοτρίας ἐννοίας. De se loquitur comicus, quomodo Aristoph. Nub. 538-560. Pac. 750..761. Non absimili comparatione utitur Aristoph. Suid. v. ἐκκάρηνος. (Pors. ad Nub. 518.) In Cratino apud Pollucem ibidem, τῇ μάστιγι κνάψων εὖ μάλα | καὶ ξυμπατήσειν, κ poscit metrum. Quare auctoribus Polluce, Moer. et aliis, κ Atticis ubique restituendum, et aliam formam librariis relinquendam, existimo. Eccl. 415. κ edd. Mss. et Suid. bis. Vesp. 1128. κναφεῖ Schol. ut videtur. Eurip. Troad. 1261. κατέκναψε Kidd. ad Dawes. p. 360. [Corrige, "Eurip. Troad. 1261. κατέκναψε Pors. ad Hec. 223." Deinde adde, Schol. in Cant. 2. 3. 4. (nullum enim habet 1.) Ἀττικὸν ἐστι τὸ κναφεύειν, ἤγουν πλύνειν, παρὰ τὸ καινὰ φαίνειν τὰ λευκανθέντα. οἱ δὲ νεώτεροι καὶ γναφεύειν γράφουσι, παρὰ τὸ γάνος, τὸ λαμπρόν. Etiam hic per τοὺς νεωτέρους non Aristoph. sed scriptores recentiores intelligit. Ita plane Lex. Rhetoricum Bekk. p. 277. Λειτουργεῖν: οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι διὰ τοῦ η ἔλεγον ληιτουργεῖν—— ὅπερ νῦν διὰ τῆς ει διφθόγγου λέγεται. Obstat, fateor, Lex. SG. Bekk. p. 338. Ἄγναπτος: καὶ διὰ τοῦ γ καὶ διὰ τοῦ κ ἔλεγον τοὔνομα. Sed Moer. p. 229. πλυνεῖς, κατὰ τὴν πρώτην Ἀτθίδα. κναφεῖς, κατὰ τὴν δευτέραν Ἀτθίδα, (non γναφεῖς.) ubi quid sit ἡ πρώτη, quid ἡ δευτέρα Ἀτθὶς, a Piers. patefactum est. Exemplis adde Machonem Athen. xiii. p. 582. E. θοἰμάτιον· ὁ κναφεὺς δ' εἶπεν, ὢν ἐλάδιον. ubi Ald. et ut videtur Ms. γναφεύς. Plato Rep. x. p. 616. A. (138, 33. Ald.) ἐπ' ἀσπαλάθων κνάμπτοντες, Bekk. κνάπτοντες, Justin. M. apud HSt. γνάμπτοντες. Hactenus de ipsa quaestione; nunc comparanda cum Lysippi loco Phryn. verba, e Comico Lex. ut videtur, sumta, p. 39. Bekk. Ἐπικαττύειν, καὶ Πτερνίζειν: τὸ παλαιὰ ἐπισκευάζειν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοῖς παλαιοῖς ὑποδήμασιν ἕτερα καττύματα καὶ πτέρνας προσραπτόντων. λέγουσι δὲ ἐπὶ τῶν τὰ παλαιὰ τῶν δραμάτων μεταποιούντων καὶ μεταρραπτόντων. Dobr. in Add.] Ne quid tamen dissimulem, ex Luciani loco t. i. p. 86. κναφεύειν illius aetate magis quam γναφεύειν in usu fuisse conjicias. Id. ὁ δὲ κναφεύει τις ὁ δὲ π. 1. 2. 4. (sed γναφ. primo 2. Schol. ibidem, Ἀττικόν ἐστι τὸ κναφ.) Χρε. ὁ δὲ κναφεύει γε· ὁ δὲ π. κ. 3. (sic). Id. κναφεύει τις· ὁ δὲ πλύνει κ. Junt. i. (in qua πλήνει) ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Κναφεύειν est *fullonem esse, artem fulloniam exercere*. Nam κναφεὺς, *fullo*, vestes, pallia, togas sordidas primo lavat, et sordibus purgat aqua, pedibus eas calcando, adhibita etiam urina, creta, nitro: deinde sulphure suffit, quo citius colorem cretae assumant; tum lanas carminat carduis, qui dicti sunt κνάφη, unde natum est nomen κναφεύς· tandem candidas reddit, addita creta s. terra Cimolia, ita dicta a Cimolo, maris Aegaei insula, quod Marc. ix. 3. λευκαίνειν dicitur. Officina fullonis vocatur κναφεῖον, *fullonium*. Qua de re omni accurate exposuit Schottgen. in Antiqq. fulloniis. Κώδια sunt *pelles ovillae, vellera*, Hes. h. v. — Etym. M. scribi jubet κῴδιον, quod ductum sit a κῶας, unde κωαρίδιον, contracte κωΐδιον atque κῴδιον. Fisch. πλύνειν est *macerare* et *lavare pelles*. Girard. κναφεύει. Gl. Cod. Paris. διὰ τοῦ κνάφου τὰ ἱμάτια καλλωπίζει. ἔστι

δὲ κνάφος εἶδος κάνθης (sic). Schæf.

167. *Βυρσοδεψεῖν* est, *coria, pelles, subigere*, quod 514. σκυλοδεψεῖν, unde coriarius, subactarius, dicitur βυρσοδέψης, in Luc. Act. App. ix. 43. x. 6. 32. βυρσεύς. κρομμύα sunt *cepæ*, cibus hominum tenuium et vilium. Hor. Epp. i. 12. 21. Venditæ videntur Athenis in foro, ut fici, mala, aliaque poma, v. Theophr. Char. 11. Neque dubitandum puto, quin petantur h. l. a poeta certi quidam Athenienses et notentur ob studiorum humilitatem. Fisch. ὁ δέ γε πωλεῖ. γε om. A. 1. Pors. ὁ δὲ πω. 4. Dobr. γ' (non χ') post βυρσοδεψεῖ Elb. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind. Gl. Cod. Paris. ἕτερος δὲ τὰς βύρσας ἕψει (sic). λέγονται δὲ βύρσαι τὰ δερμάτια τῶν βοῶν. Schæf. κρόμμυα. Ex hoc voc. formata Pac. 425. vox κρομμυοξυρεγμίας, composita ex *cepis, acrimonia* et *unctione*. κρόμμυον juxta Athen. ix. p. 367. dicitur, ὅτι τὰς κόρας μύομεν, quod oculos claudimus, dum admoventur. De *cepis Ascalonicis* et urbe prope *Ascalonem*, Κρομμύων inde, juxta Hes. dicta, alibi nuper, præeunte Ant. Maria Salv. egimus, nempe in Add. ad t. i. Diss. de P. et V. Num. p. 723. Spanh.

168. In initio supple ΚΑΡ. σέ που. lege σέ γ' οὐ. Bent. ὁ ἁλοὺς μοιχὸς est *adulter, qui se deprehendi passus est:* nam aoristi secundi activi verborum hujus generis habent vim aor. med. Grammatici tamen eos interpretantur verbis passivis. Gloss. vett. ἁλούς· *captus*. Hes. ἁλοὺς — ληφθείς, [Gl. Cod. Paris. κρατηθείς. Schæf.] quod de adultero Xen. Mem. ii. 1. 5. ut καταληφθεὶς Joh. viii. 3. Fisch. Sic iterum Nub. 1069. μοιχὸς — ἁλούς, ac sæpe ap. oratores Atticos. Soph. Ajac. 216. μανίᾳ ἁλούς, *furore captus*. Spanh. διὰ σέ που παρατίλλεται. Sic libri omnes, [In Dorv. tantum est παρατίλεται. που Fisch. interpretatur, *credo, opinor*. Dind.] nec quidpiam mutandum est. *Deprehensus in facinore adulter, quia pecuniam non habet, qua pœnam redimat, depilatur.* [παρατίλλεται. Gl. Cod. Paris. ἤγουν τὰς περὶ τὸν πρωκτὸν τρίχας ἀφαιρεῖται. Schæf.] Sic supra 147. dixit Cario, se propter pauxillum argenti, *quod non habebat*, servum factum fuisse. Sic grassatores, fures, opifices artes suas singuli exercent propter argentum, quod non habent. Alio etiam modo intelligi potest, verbo non factum ipsum sed consilium significante, vel rei significatæ metum intentatum, quod familiare est. *Deprehenso adultero, pœnæ metus intentatur,* ne ipsum *percurrant raphanique mugilesque*. Suspicatur Valck. ad Eurip. Hipp. 415. scripsisse Comicum, ὁ δ' ἁλούς γε μοιχὸς διά σέ γ' οὐ παρατ. Non placet iteratum γε in eadem sententia. Brunck. De pœna adulterorum apud vett. Græcos [Athenn.] παρατιλμὸς et ῥαφανίδωσις dicta, res est nota et a pluribus scriptt. exposita. Si tanti est, poterit lector consulere, quæ notavimus ad Suid. v. Ῥαφανίς. Kust. παρατετιλμέναι vero et παρατετιλμένη dictæ a nostro Ran. 519. Lys. 89. probrosæ et impudicæ mulieres: v. ibi Schol. ac inde a Crat. Comico Athen. xiv. p. 658. παρατίλτριαι vocantur, quæ turpe id officium præstarent. De ῥαφανιδόω ad Nub. 1079. Spanh. De aliis pœnis v. Meurs. Them. Att. i. 4. et Petitus ad Legg. Att. v. 3. 6. ss. p. 559. ss. Hinc intell. locum Xen. Mem. ii. 1. 5. Fisch. παρατίλλεται. Suid. ed. Ms. Pors. Inepta manus in exemplo ed. Junt. ii. in bibl. Sen. Lips. pro verbis μοιχὸς δ. σ. π. παρατίλλεται propter obscœnitatem deletis in marg. posuit, κλέπτης διά σ. ἀναγχονίζεται. Dind.

169. οἴμοι est particula dolentis [vel indignantis, Munt.] *Heu! heu mihi!* poniturque vel simpliciter, vel addito nominativo nominis alicujus, ut h. l. et 850. etc. aut gen. ut Eurip. Phœn. 376. V. Devar. p. 248. s. οἴμοι τάλας igitur est, *heu me miserum!* (Ter. Andr. iv. 1. 22.) ταυτί μ' ἐλάνθανεν πάλαι, *hæc ignoravi antea*. Fisch. *Hæc fugerunt me, nec scivi tantam vim inesse mihi.* Girard. Recte Dorv. Cod. ἐλάνθανεν, ut Kust. pro priorum edd. ἐλάνθανε. Hemst. ἐλάνθανε Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ταυτί. ταῦτα 1. ἐλάνθανον Linc. Dobr.

170. Ab hoc versu usque ad ἐμπέσοι γέ σοι in 180. permutatæ fuerant personarum sedes, quæ heri sunt, famulo tributis et vice versa. In B. Cod. hic versus et 172. Car. tributi; postea personæ minus conveniunt dictis, quia 178. loco suo motus est. In A. C. versus 170. et 71. Chrem. tribuuntur, 172. Car. sicque deinceps alternis loquuntur, ita ut verbis ὁ Τιμ. δ. πύργος famulo tributis, versus clausula in heri partes cadat, quod et flagitat decori ratio. Hoc sensit Hemst. [ad 180.] sed erroris principium non deprehenderat. Brunck. qui 170. Car. 171. Chrem. atque ita deinceps alternatim versus his adscripsit. Idem Brunck. ad rectam Attici sermonis normam melius lectum iri ὁ μέγας δὲ βασ. et v. seq. ἡ 'κκλησία statuit ut 178. ἡ ξυμμ. et confirmat conjecturam posteriorem locis Conc. 84. 387., priorem locis in indice enotatis: Quum non rex Persarum certus quidam, non concio illa, significetur, sed magnus rex et concio simpliciter, articulo opus non est. Dind. Chrem. et sequentem Car. tribuunt Ald. Junt. i. ii. iii. Crat.

Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Id. *μέγας βασιλεὺς* est *rex Persarum*, (ut Av. 486. Ach. 65.) qui etiam simpliciter *βασιλεὺς* vocatur. V. Xen. Mem. iv. 2. 33. Ages. viii. 3. et a Latt. *rex*, v. Corn. Nep. Ages. ii. 1. *μέγας* appellatus est, ut distingueretur a satrapis, qui ipsi dicti sunt *βασιλεῖς*. V. Æsch. Pers. 24. Nam *βασιλεὺς* est omnino præfectus cum potestate et imperio. V. Hom. Od. A. 394. Cæt. rex Persarum tum fuit Artax. (II.) Mnemon. *κομᾶν* propr. est *comas alere*, vel comatum esse, Etym. M. deinde *coma superbire*; [*κομᾷ*. Gl. Cod. Paris. *ἐπαίρεται, θάλλει*. Schæf.] nam Athenis nonnisi hominibus ingenuis et viris honoratis licebat comam nutrire; denique omnino, *gloriari, superbire, se efferre*, ut h. l. et 572. Hes. in *κομᾷ*, Etym. M. Suid. Cf. Pariz. Ind. Ælian. h. v. Fisch. *superbit*. V. nos ad Nub. 14. Berg. Hoc verbum metaphor. pro *se effert, jactat*, hic in Schol. et ab interprete redditur, uti infra 572. et Eqq. 577. ubi Schol. Quamquam is fuerit Persarum regum cultus, ut ii propria voc. hujus significatione *κομᾶν* dici potuerint, qui comam variis cincinnis tortam gestabant; ac unde visa crinita in cœlo stella *ad Parthorum regem, qui capillatus esset*, pertinere dicitur ap. Suet. Vesp. 23. Quem ipsum comæ cultum a Medis Persarum ac deinde Parthorum reges desumsisse, e Xen. Cyrop. i. 3. et Plut. in Crasso p. 557. alibi vidimus: immo ipsa Parthorum regum signata in residuis eorum nummis effigie illustravimus, nempe Diss. vii. de P. et V. N. t. i. p. 449. ss. Spanh. V. Artemid. Oneirocr. i. 19. Philostr. de vit. Apollon. viii. 3. Munt. *μέγας*, et 171. *ἐκκλησία*. ὁ et ἡ gl. 1. Pors. 170. 2. 4. 6. 8. Chrem. 171. 3. 5. 7. 9. Car. tum Χρ. ὁ Τ. δὲ π. Καρ. ἐμπ. tres primæ. Personas ubique invertit Brunck. In Elb. ὁ Τιμ. "adhuc Carionis sunt, ἐμπ. γ. σ. Chremyli." Omnia Carionis in Rav. a μέγας δὲ usque ad *πύργος*, 170-80. Dobr. οὐ δ'. 3. Id.

171. Γίγνεται. Cod. Dorv. *γίνεται*. Ἐκκλησία perperam explicatur eo in libro ἡ *σύλλεξις κριτῶν*. Hemst. Gl. Cod. Paris. *συνάθροισις ἵσταται*. Schæf. διὰ πλοῦτον γίνεται Suid. Ms. *ἐκκλησίαν*. Pors. γίγνεται sic 1. Id. *ἐκκλησία* est *concio, concio populi, conventus civium*, et cives in concionem propter Plutum convenire dicuntur, quia Agyrrhius (176.) constituerat, ut civis quisque, qui concioni interesset, acciperet ex ærario *obolum*, quæ merces inde dicta est *τὸ ἐκκλησιαστικόν*. V. Meurs. Lectt. Att. vi. 4. et v. 12. qui laudat eam in rem Polluc. viii. 113. Schol. tradit, civem quemque accepisse ternos obolos, v. 329. s. Sed de ipsis concionibus earumque generibus variis aliisque rebus eo pertinentibus, v. Sigon. R. A. ii. 4. Fisch.

172. Chrem. et sequens Car. adscribitur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. P. Dind. *τί δέ*. δαί A. 1. Suid. ed. Ms. v. Τί δαί. Pors. τί δαὶ 3. πληρεῖς 4. Dobr. (V. infra 905.) *τριήρης* (τὰς τριήρεις om. Lib. Burg. Dobr.) est navis, cui sunt triplices remorum atque remigum ordines, i. e. navis bellica, longa. Nam naves bellicæ et militares erant triremes. Hes. Scheff. de Mil. Nav. ii. 2. Jam Athenis, belli tempore, cives beati et divites debebant suis sumtibus triremes ædificare, ornare, tueri, ita ut iis etiam præessent, unde *τριηράρχαι* dicti sunt. Nam *τριηραρχίαι* erant in numero *λειτουργιῶν*. V. Xen. Œcon. ii. 6. et Sigon. R. A. iv. 4. [v. Wolf. Proleg. ad Dem. Or. Lept. p. C. ss.] *πληροῦν* pertinet ad remiges, quibus triremes instrui a civibus opulentis ita debebant, ut etiam alerentur eorumdem impensis. Fisch. [*τριήρεις*. Gl. Cod. Paris. *τὰς ναῦς τὰς ἐχούσας τρεῖς κώπας*. — *πληροῖς*. Gl. *πεπληρωμένας ναυτῶν δεικνύεις*. Schol. Ὁ *γὰρ τῶν ναυτῶν μισθὸς καὶ τὰ τούτων ἐφόδια ἐκ πλούτου γίνεται*. Cod. Paris. Schæf.] Fl. et Bened. Junt. Ed. a. 1540. vitiose *συμπληροῖς*, et sequ. v. Cod. Dorv. *τὸν δ' ἐν Κόρ*. Hemst. *πληρῶσαι* apud Græc. oratores obvium, pro *navem instruere*, et *complere ejus apparatum*; et *πλήρωσις* de *completione militum* aut *pecuniæ*, ac *πλήρωμα* de *navis apparatu, nautis, epibatis, remigibus*. Mitto *πλήρωμα* alio sensu, de *summa capitali* dictum Vesp. 654. prout *πληρῶσαι* pro *collationem* s. *ἔρανον* præstare, ab Atticis itidem dictum, ac inde *ἐράνου πληρωταὶ* apud Demosth., quæ non sunt hujus loci. Spanh. *σὺ πληροῖς*. Elb. *συμπληροῖς*. Junt. II. III. *οὐ σὺ συμπληροῖς*. At vulgatum præstare docet Trend., quia *πληροῦν τὰς ναῦς* est formula propria, et *σὺ* non sine emphasi h. l. ponitur. Dind. *συμπληρεῖς* Suid. Ms. Pors. *εἰπέ μοι* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Port. *εἶπε μοι* Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind. *εἰπέ μοι*. Sic loquimur, ubi rem significamus omnibus confessam. Hoc innuit, *non possis negare*. Girard.

173. Τὸ ἐν Κορ. [scil. ὄν, Girard.] Videndus est Harpocr. v. Ξενικὸν ἐν Κορ. qui locum hunc exponit. [Suid. v. Ξενικός. Duck.] Cæterum Palmer. in Exerc. [p. 785. s.] ad h. l. sequentia notavit: "Præsidium igitur alebatur ab Athenn. Corinthi, hujus dramatis tempore, ut ex his verbis patet; quod fiebat, dum bellum gerebant Lacedæmonii cum Athenn., Thebanis, Argivis, et Corinthiis, societate junctis ad id bellum, quod gerebatur in

Corinthiorum regione, quod συμμαχικὸν et Corinthiacum vocatum est, ut videre est ap. Paus. in Lacon. p. 91. [iii. 9. 6. iv. 17. 3.] Duces Athenn. fuerunt Iphicrates, Callias, Polystratus, et Chabrias. Id factum est post reditum Agesilai ex Asia, ut notat Xen. Hel. iv. [cap. 2.] et Demosth. Philipp. prima. Societas illa facta est, secundum Diodor. Ol. xcvi. 2. Bellum cœpit fieri anno sequente, duravit sex annos integros vel plus, usque ad pacem Antalcidæ dictam, quam Artax. Mnemon fieri curavit a. 2. Ol. xcviii. secundum Diod. et Euseb. Notandum est autem, ad h. l. Schol. quendam dixisse, Plutum bis prodiisse in theatrum, et hac ultima vice 20. annis post primam didascaliam, quod sit penes ejus fidem: nam de eo in ipsa fabula nullum apparet vestigium. Nam prima hypothesis, quæ proculdubio est antiqui Schol. (nam et contendentes cum Aristoph. recenset et multa alia particulariter narrat) de illa ante annos 20. didascalia οὐδὲ γρύ. Ideo nihil est in eo certi." Hæc Palm. qui tamen immerito in dubium revocat auctoritatem Schol. vet. ad h. l. testantis, Plutum fabulam bis actam fuisse. Nam duplicem olim extitisse Plutum Arist., *priorem* et *posteriorem*, sat clare in Notarum harum limine demonstravimus. Kust. V. Aristoph. et Demosth., Or. i. Phil. p. 46. Cui addi potest alius ejusdem oratoris περὶ Συμμορ. (p. 186. Reisk.) μὴ ξενικὸν πολὺ συστήσηται. Alibi vero ap. eund. adv. Eubulid. p. 710. [1309. t. ii. Reisk.] ξενικὰ dicuntur de *vectigali*, quod a peregrinis merces venales in foro vendentibus pendebatur, εἰ ξενικὰ (τέλη) ἐτέλει. Spanh. ξένοι et τὸ ξενικὸν (intell. στράτευμα, ut τὸ ναυτικὸν, *copiæ navales*, sed Soph. Philoct, 57. s. τὸ ναυτικὸν στράτευμα dixit), quum usurpantur de militibus, significant *milites conductitios*, exercitum conductitium. [Gl. Cod. Paris. τὸ ἀπὸ ξένης ἐλθὸν, στράτευμα δηλ. Schæf.] V. Gronov. ad Arrian. Exp. Al. i. 21. p. 43. et Verpoorten. Diss. de voc. ξένος, Coburg. 1708. 4. Causa est, quia milites conductitii sunt exteri et barbari, non cives. Athenienses in hoc bello Corinthiaco (Ol. xcvi. 3. conflato) Ol. xcvii. 4. (quo anno filius Aristoph. docuit hanc patris fabulam) alebant Corinthi præsidia, quæ constabant militibus conductitiis. Fisch. Si Athenienses divitiis non abundarent, unde nunc conductitium alerent exercitum? Facit Plutus, inquit, ut nostra negotia, discriminis plena, sine periculo geramus. Obiter Athenienses mordet, ut timidos et ignavos; quo nomine etiam Demosth. in eos subinde invehitur, quod contra morem majorum ipsi in bellum non prodirent, sed metu periculi extraneos mercede conducerent. Girard. Respicit Harpocr. v. ξενικὸν ἐν K. τὸν δ' Dorv. Schol. ὡς ἀεὶ ξενικὸν, Plutum priorem interpretatur; proximus, μετὰ τὸν πόλεμον, posteriorem; ut monet Hemst. Explicat Moschop. π. σχ. p. 119. notante Boiss. Dobr.

174-179. similiter, ut antecedd. versus per Chrem. et Car. personas describuntur, Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. 'Ο Πάμφιλος [Pam. *iste*]. Schol. vet. de fœneratore aliquo Athen. locum hunc intelligit. In alia omnia abit Palmer. Exerc. p. 786. qui ducem aliquem belli, tum Athenis viventem, ab Arist. tangi putat, "Pamphilus, inquit, dux Athen., eo tempore florebat et Æginam obsidione premebat, sed ipse in castris statim obsessus, a Teleutia Lacone primum, postea vero ab Hierace et Gorgopa per quinque mensium spatium multa passus est, ut narrat Xen. Hel. v. [1. 2.] Ideo credo, hoc negotium tangere velle Aristoph. et Athen. monere de miseria ducis illius, qui cessantibus auxiliis in extremam adductus erat necessitatem ob Plutum, i. e. avaritiam et divitiarum amorem Athenn., qui auxilium illi mittere insuper habebant: unde sequebatur, illum ploraturum esse. Aliter quidem Schol. quidam de quodam danista interpretatur; sed non mihi videtur καλῶς εἰκάζειν." Kust. Palmerii opinioni repugnat etiam hoc, quod sic non apparet, quis fuerit iste βελονοπώλης. Pamph. fuit demagogus, qui expilavit ærarium, ita ut bona ejus publicata sint, et ipse urbe ejectus, ex quo intelligi potest, cur Carion dixerit, οὐχὶ — κλαύσεται, h. e. *miser est*. Nam fut. sæpe indicat continuationem atque Lat. reddi potest præs. v. Græv. ad Hes. 'Εργ. 184. κλαίειν idem est quod δυστυχεῖν, sed indicat tamen magis magnitudinem miseriæ. Fisch. Πάμφιλος. Gl. κλέπτης.—κλαύσεται. Gl. κλαύσει καὶ τιμωρηθήσεται. Schol. 'Ο Πάμφιλος δημαγωγὸς ἦν ἐν 'Αθήναις, καὶ ἐνοσφίζετό τινα τῶν δημοσίων χρημάτων. ἐπεὶ οὖν ἔμελλε φωραθήσεσθαι καὶ δώσειν δίκην ὡς κεκλοφὼς τὰ δημόσια, κωμῳδεῖ αὐτόν. Εἶχε οὗτος ὁ Πάμφιλος καί τινα κόλακα παράσιτον βελονοπώλην καλούμενον, ὃς ἔμελλε παραπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν. Notetur locutio παραπολαύειν τινί τινος. Cod. Paris. Schæf.

175. βελονοπώλης. Gl. Cod. Paris. παράσιτος τοῦ Παμφίλου. Schæf. Vertunt omnes tanquam nomen proprium viri; sed puto notissimum quendam fuisse acuum venditorem, qui hac sola designatione, etiam non dicto nomine, ab omnibus esset cognitus. Est enim revera nomen commune. V. Tho. Mag. in Be-

λης. Pollux. vii. 107. Suid. Βελονοπώλης. Duck. Βελον. ut nomen propr. tres primæ. βελ. et παμ. non βελ. et παμ. Pors. hoc quidem male. Dobr. βελωνοπώλης 1. 2. 3. sed βελονοπ. primo 2. τοῦ om. 4. Id.

176. Quamvis 'Αργύριος habeant tam Mss. quam edd. vett., nec aliter legerit Schol. Gr. lectioni tamen huic non solum repugnat lex metri ('Αργύριος enim dictum foret ab ἀργύριον, cujus syllaba secunda brevis est), sed etiam auctoritas Diod. Harpocr. et Suid., qui hunc rectius *Agyrium* vel *Agyrrium* vocant. Quid quod ipse noster his eum 'Αγύρριον appellat Eccl. 102. et 184. nisi tamen quis illum ab hoc diversum esse contendere velit: quod non putem. De hoc autem Agyrrhio, qui Thrasybulo duci in præfectura Lesbi successit, qui plura scire cupit, adeat Meurs. Lectt. Att. vi. 4. et Vales. ad Harpocr. V. 'Αγύρριος. Kust. Suid. etiam in v. Πέρδεσθαι *Argyrium* vocat. Sed in lit. A. 'Αγύριον, ubi et alios memorat, quibus 'Αγύρριος nomen fuit, unde Port. non sine causa suspicatur,' hic quoque legendum 'Αγύρριος, quod mihi quoque metri causa magis placet, et Vales. ad Harpocr. visum animadverto ob eandem causam. Non sunt autem, opinor, cum eo, de quo h. l. Aristoph. confundendi alii eodem nomine, quos memorant Harpocr. l. d. et v. Θεωρικὰ, et Suid. quamquam Ulp. ad Demosth. [Or. c. Timocr. p. 268. ed. Wolf.] 'Αγύρριον illum demagogum, de quo Harpocr. l. d., Demosth. et alii, eum velit esse, quem hic ridet poeta; quod si ita esset, videtur etiam Schol. id notaturus fuisse. 'Αργύριον ducem quendam Athenn. fuisse, e Xen. notat Palmer. [p. 786.] Duck. Suum huic homini nomen ('Αγύρριος) vindicare non dubitavi, in quo quam crebro fuerit peccatum, adnotationes nostræ docebunt. Hemst. 'Αγύρριος perspicue scriptum in membr., ut bene addit Hemst,, quæ scriptura in novissima etiam Bat. recepta, non tamen ex Berg. sententia. Tres alii Codd. 'Αγύριος, mendose. Cf. ad Ran. 367. Brunck. 'Αργύριος. 'Αγύρριος Suid. Scal. probantibus Biset. J. Meurs. Lectt. Att. vi. 4. R. Bent. in Men. p. 133. L. Kust. ἀγύρριος Suid. Ms. πέρδεσθαι. daturus quidem erat ρ, sed statim mutavit. [i. e. ἀρ. in ἀγ. [V. Plutarch. ii. p. 801. B. [de quo loco v. Pors. ad Ach. 318. Dobr.] Pors. 'Αργύριος Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. 'Αγύριον reposuerunt Morus, Schneid. et Weisk. Id. ἀργύριος ut vulgo 1. 2. 3. 6. ἀργύρριος 4. Dobr. Pro πέρδεται eadem, quæ supra dicta est, manus in exempli Junt. II. margine posuit, μαίνεται. Dind. πέρδεται adscriptum habet in Cod. Dorv. κλάει· verbum esse recentioris Græcismi auguror. Hemst. Port. ad Suid. v. 'Αγύριος hoc ita accipit, quod homo ille pecuniæ comparandæ causa publice impudenter pedere solitus fuerit, quod contra mentem Arist. esse videtur; is enim docere vult, Agyrrhium, quod dives esset, adeo mollem et impudentem fuisse, ut sine ulla verecundia aliorum hominum etiam in publico crepitus ventris emitteret, ut Schol. Duck. Est metaph. ab asinis ducta, qui saturi ludunt et pedunt. V. Vesp. 1296. Berg. βδέειν et πέρδειν significant, *opulentiam ostentare*, vel *simulare*, ut in proverbio dictum sit, Νεκρὸς κεῖται βδέων. Hoc vult poeta noster: divitibus qualiacumque facere licere, pauperibus non item. Girard. Tropice, ferocius agere, ingentes spiritus sibi sumere. Munt. 'Αγύρριος πένης ὢν καὶ μὴ ἔχων ὅθεν τὸν βίον πορίζεσθαι, ἐκερδάκιζέ τε καὶ ἔπερδε, καὶ ἕτερα αἰσχρὰ ἐποίει, ἵνα λάβοι ἀργύριον. ἢ τοῦτο λέγει, ὅτι πορνευόμενος τοῦτο ἐποίει. (Pro ἐκερδάκιζε scribendum ἐκορδάκιζε.) Schol. Cod. Paris. Schæf.

177. Φιλέψιος. V. Suid. h. v., qui ex h. l. ut puto, observat, Philepsium in concionibus populo fabulas (μύθους) narrare solitum. Philepsii autem hujus meminit etiam Demosth. Or. c. Timocr. [p. 742. t. i. Reisk.,] monente eodem Suid. Kust. Kust. putat, Suid. ea descripsisse ex alio vet. Schol. De etymol. hujus nominis v. Eustath. ad Od. P. p. 1831. qui scribit ἑψιᾶσθαι esse, λόγῳ παίζειν, etc. Duck. Fortassis hujus Philepsii et Agyrrii mentionem fecit, quia uterque propter peculatum vinctus fuit, ut est in Or. Dem. c. Timocr. Berg. μύθους λέγει. Gl. Cod. Paris. ἱστορίας πλάττει, μυθοπλαστεῖ. Schol. Cod. Paris. Φιλέψιος καὶ οὗτος πένης ἦν, συντιθεὶς οὖν μύθους χαρίεντας, ἔθαλε (sic) τοὺς ἀκούοντας, καὶ οὕτω τὴν τροφὴν αὐτῷ ἐπορίζετο. Schæf. ἕνεκα σοῦ, non - ά σου 1. 2. 4. Schol. vulgatum habet 3. qui πέμψας τοῖς 'Αθ. ἔλαβε συμμάχους. οἵτινες—προσέσχον τοῖς ἔλυσι (sic v. Hemst.) Dobr. ἕνεκά σου Ald. ἕνεκα σοῦ 6. Id.

178. Historia est obscura, ad quam hic alludit Aristoph. nec Schol. vett. consentiunt. Palmer. tamen [Exerc. p. 787.] putat tangere hic Comicum Chabriam, ducem Athenn. quem Nectanebo Ægypt. regi opem tulisse contra Persas, Cornel. Nepos [Chabr. 2.] testetur. Verba ejus sunt: "H. l. præcipue concutiunt Schol. dum alii ad Amasin, alii ad Inarum, alii ad Psammet. eam societatem referunt. Ea societas si publice fuit cum Ægyptiis facta, nulli historicorum memoratur. Putavi aliquando, legi debere Αἰγεσταίοις, eo quod olim spe lucri et divitiarum causa, ad

quas inspiciendas legatos miserant Athen. cum Ægestæis Siculis societas inita fuerat, et quod ea causa fuerat omnium malorum, quæ perpessi sunt Athen. ejus memoriam revocare velle Comicum. Sed δευτέρα φροντὶς mihi aliud suggessit. Credo enim Chabriam notare Comicum, qui eo tempore sine publica auctoritate cum Nectanebo Ægypt. rege præmiorum magnitudine inductus societatem inierat et sub illo militabat. Ideo Artax. [ii. Mnem.] propter id quiritante, publico decreto revocatus est: quod discimus ex Æmilio Probo (Nep.) in Chabria." Kust. Diodorus eum regem, qui a Chabria adjutus est, Tacho vocat, Nectanebi patrem, a quo Nectanebus deinde defecerit: sed de re ipsa non satis convenit inter auctores. V. not. ad Nep. Quidquid autem sit, apparet ex ratione temporis, Aristoph. de hac profectione Chabriæ in Ægyptum loqui non posse, quum constet Plutum actam Ol. xcvii. 4. archonte Antipatro (v. Schol. ad 173. et Auctor argum.), bellum autem illud Tachus R. Ægypti. contra Persas, in quo is Agesilaum copiis terrestribus, Chabriam classi præfecit, inciderit in a. 3. Ol. 104. Artax. Mnemonis ultimum, adeoque totis 28. annis post hanc fabulam actam. V. Diod. S. xv. p. 506. (c. 92.) Idem eod. lib. p. 471. (c. 29.) Accorin, R. Ægg. narrat, bellum adversus Artax. parantem, Chabriam arcessivisse, qui copiis ipsius præesset; sed hoc quoque post hanc fabulam actam incidit: refertur enim a Diod. ad a. Artax. Mnemonis 23. 4. Ol. 100. adeoque duodecimo anno post Plutum actam. Schol. nulla habita ratione temporis omnia miscet. Amasis enim, cum quo societatem habuisse Athenn. refert, vixit tempore Cyri, et inter initia Cambysis mortuus est. Ejus filius fuit *Psammenitus*, qui ab Cambyse captus et postea interfectus est, quem Schol. *Psammitichum* videtur appellare; nisi, quod de Psammit. ait, in alium quemdam Ægypti regem, qui tempore Artax. Mnemonis vixit, id intelligendum est: nam quæ de eo Diodorus narrat l. xiv. p. 415. (c. 35.) non abhorrent ab ingenio ejus, quem hic describit Schol. quamquam de ejus cum Athenn. societate nihil me ap. Diod. legisse sciam. Duck. Girardo hæc ratio placuit: Athenienses, frumenti penuria premente, missis legatis petiisse ab Ægg. frumentum et accepisse; Persas tum consilia cepisse de Ægypto occupanda; Athenienses rogatos ab Ægg. misisse iis auxilia, ita ut Persæ profligarentur, staret Ægyptus. Non esse de bello ejusque tempore laborandum, censet Munt. neque enim poëtam esse historicum. At respexit tamen ad res sua ætate gestas. Dind. οὐ διὰ σέ. [Gl. Cod. Paris. ἐγένετο δηλ. Schæf.] Kust. etsi nihil monuerit, sum sequutus. Edd. quas vidi, cunctæ cum Cod. Dorv. οὐχὶ, quod metri legibus inimicum est. Commodiorem aliam constituendi versus rationem inire non potui. Hemst. In iv. Codd. (etiam quinto, quem Brunck. in Add. laudavit) ut et in impressis omnibus antt. legitur οὐχὶ διὰ σὲ—quod metri legibus quam parum inimicum sit, ut lector intelligat, versum in suos pedes divisum ob oculos ei ponam: ἡ ξυμ | μαχια | δ' ουχι δι | α σε τοις | Αιγυπτ | ιοις. Brunck. οὐ. οὐχὶ Ms. Bent. Pro οὐ Elb. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. οὐχὶ quod ad metrum perinde esse putat Trend. οὐχὶ descriptoribus sæpe fraudi fuisse ostendit Hotib. Dind. οὐ διὰ 4. Dobr. δ' οὐ διὰ Lib. Burg. Id. δ' οὐχί. Sic 1. Pors. οὐχὶ tres primæ, et tres apud Hermann. Elem. doctr. metr. p. 134. οὐ Bent. et Kust. e Cod. ut equidem puto; et sic Cantab. 4. et Rav. Borg. si Inv. fides. Facilis permutatio, ut 170. οὐ διὰ Cant. 3. 1116. οὐχὶ ψαιστὸν Rav. Borg. Immerito Schol. reprehendit Palmerius, Exerc. p. 786. quum ille non de uno aliquo fœdere, sed de amicitia stabili loquatur. Deinde hæc valde corrupta. Post Ἰφικράτους ἡγουμένου deesse videtur aliquid hujusmodi: περιεῖδον μέντοι καὶ Χαβρίαν τῶν Αἰγυπτίων στρατηγοῦντα, et post φίλοι delendum διὸ, vel διὸ καὶ etc. transferenda post πρὸς ἀλλήλους. Sed eidem Palmer. assentior conjicienti p. 738. Psammet. hunc frumentarium fuisse Inari filium. (Videndum an idem fuerit, qui ἀπόγονος ὢν τοῦ Ψαμμητίχου, τοῦ Νεκὼ scil. Tamon satrapam Ol. xcv. 1. trucidavit, teste Diod. xiv. 35. et ad quem refert Duk. Schol. verba, χαλεπὸς Αἰγ. τύραννος, etc. Quomodo fuerit et Inarus ex posteris antiqui Psammetichi, ut suspicatur Larch. ad Herodot. iii. 12.) Ceterum de frumento sæpe Athenas a regibus misso, indicat Hemst. in Mss. Plutarch. Pericle p. 172. E. (667. Reisk.) Diodor. i. 67. Alciphron. ii. 4. p. 254. (326. Wagn.) Hesych. v. Ῥοίκου κριθοπομπία, Athen. xiii. p. 586. D. vel 596. B. Schol. ad Vesp. 716. de quo utinam aliquid addidisset. Lego, τὰ περὶ τὴν Εὔβοιαν δύναται καὶ αὐτὰ συνᾴδειν ταῖς Διδασκαλίαις. πέρυσι γὰρ ἐπὶ ἄρχοντος Ἰσάρχου (ut Palmer.) ἐστράτευσαν ἐπ' αὐτὴν, ὡς Φιλόχορος. μήποτε δὲ περὶ τῆς ἐξ Αἰγύπτου δωρεᾶς ὁ λόγος, ἥν φησι Φιλόχορος Ψαμμήτιχον πέμψαι τῷ δήμῳ ἐπὶ Λυσιμαχίδου, (Ol. lxxxiii. 4.) μυριάδας δ. πλὴν τὰ τοῦ ἀριθμοῦ οὐδαμῶς συμφωνεῖ, ἑκάστῳ δοθῆναι πέντε μεδίμνους· τοὺς γὰρ (fors.

ε) *λαβόντας γενέσθαι μυρίους τετρακισχιλίους διακοσίους μ.* Ubi si ultima referenda sunt ad *σῖτον ὑφίσταντα* 714. legendum insuper erit *δοθῆναι πεντήκοντα μεδίμνους*, ut hoc dicat Schol. Pollicentur se aureum illud sæculum reducturos, quo Euboïcum agrum Pericles, frumentum Psammet. plebi largiebatur. Quomodo sane accipiendus videtur locus, donec constiterit de ista expeditione, archonte Isarcho. Sed ut ad institutum revertar, Pluti secundi videtur esse hic versus. De belli Ægyptii ortu videndus Wessel. ad Diodor. xv. 9. et 29. Frustra conjicit Palmer. hic tangi Chabriam, qui nondum istis rebus interearat. Cf. Dodwell. Annal. Xen. xxiii. Dobr. V. Dawes. Misc. Cr. p. 250. et Herm. de Metr. p. 151., qui et hoc l. probat a Kust. Hemst. et Inv. receptam scripturam, p. 154. Dind.

179. In quinto Cod. huic versui præfixum nomen *Χρεμ.* et sequentia *ὁ Τιμ. δ. πργ.* famulo tributa. Brunck. *'Ερᾷ δὲ Λαΐς.* Schol. vet. ad h. l. monet, ætatem Laïdis, famosissimi illius scorti Corinthiaci, non congruere tempori, quo Plutus acta fuerit: quippe tunc Laïdem annorum quatuordecim tantum esse potuisse. Existimat igitur Laïd. cujus Aristoph. hic meminit, aliam esse oportere, et priori tantum cognominem. Sed nos potius assentimur Athen. l. xiii. c. 7. Athenæum sequitur Harpocr. v. Ναΐς eamdemque conjecturam probat Palmer. in Exercitt. [p. 787]. Kust. Athen. l. 18. *τὴν δὲ Λαΐδα ταύτην Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδου γράφων ὧδε· Ἔστιν οὖν γυνὴ ἑταίρα, Ναῒς ὄνομα, ἧς Ἀρχίας κύριός ἐστιν. ὁ δ' ἐπιτήδειος ὁ Φιλωνίδης ἐρᾷν φησι. Μνημονεύει αὐτῆς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γηρυτάδῃ, μήποτε δὲ κἀν τῷ Πλούτῳ, ἐν ᾧ λέγει· Ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου, γραπτέον Ναῒς καὶ οὐ Λαΐς.* Bent. Quæ ad h. vers. disputat Schol. de Laïdis Siculæ ætate, non obstant quo minus hic versus in posteriore Pluto primum positus de nobili hac meretrice intelligi potuerit: nam archonte Antipatro nata erat annos xxxiv. Nescimus an versus iste jam in priore Pluto fuerit: tum intelligi debuisset alia meretrix ejusdem nominis: fuere enim plures cognomines, nec necesse esset nomen mutare in *Ναΐς*. Meretricem hic intelligi Corinthi degentem, sive nobilem illam Siculam sive aliam, verisimile est e 303. De Laïde Sicula, ejusque filia, quas imperite confundunt compilatores nostri, v. Perizon. ad Æl. V. H. x. 2. Brunck. Nais certe fuit meretrix Athen., quam Philonides Atheniensis amasse legitur, neque credibile videatur, Aristoph. qui describere sua civitatis vitia constituisset, notasse meretricem Corinthiam, Laïdem (de qua Gell. N. A. i. 8.). Accedit, quod librarii facile pro *Ναΐς* scribere potuere *Λαΐς*, quum nomen hujus meretricis esset nobilius. At quum hæc ipsa Lais 802. dicatur *ἡ Κίρκη* etc., quum ditiores homines ex *omni* Græcia ad eam confluxerint, quum Laïs fuerit meretrix omnium procacissima, tum autem, quum Plutus iterum ageretur, ultra 30. annos nata, arbitror scripturam *Λαΐς* recte se habere. Nam notatur sic acrius nequitia Philonidæ, qui spretis meretriculis Atheniensibus, subinde Corinthum profectus sit et Laïdis consuetudinem redemerit nimio quanto. Nam *ἐρᾷν* potest reddi *admittere, sui copiam facere*. Fisch. *ἐρᾷ*. Gl. Cod. Paris. *ἔρωτα ἔχει.* Schæf. *οὐ διά.* Hic etiam Cod. Dorv. ingerit *οὐχὶ* et *Φιλονίδου*; prius ferri potest; alterum mendosum. Errore Fl. *'Ερᾷ δὲ ὁ Λαΐς* ceteræ omnes vacant. Hemst. In Elb. iterum *οὐχι* pro *οὐ*, contra metrum. Correxit hæc aliena manus in exemplo Lips. ed. Junt. ii. sic: *κολακεύεται δὲ οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδης.* Dind. *οὐ. οὐχὶ* A. 1. *οὐ* Suid. ed. *ναΐς*. om. Ms. Ed. Med. *οὐχὶ*, ed. Kust. *οὐ*. Dobr. *δὲ ὁ Λαΐς* Junt. ii. *οὐχὶ* 6. duo apud Herman. *τοῦ Φιλ.* 6. Schol. videtur priorem Plut. respicere in his, *ἔστι δὲ ἕως Διοκλέους* etc. ut monet Hemst. Sed nescio an hoc dicit; Neutri Pluto convenit Laidis mentio, ut quæ puella esset, quum prima vice ageretur drama; mortua, quum secunda. Deinde collato Kust. lege, *Φιλωνίδην δὲ οὐ τὸν ὑποκριτήν φησι, τὸν τοῖς Α. ἐπιγεγραμμένον δράμασιν.* Ad verba *Εὐρυλόχου τινος* notat Hemst. in Mss. "Is Euryl. ut videtur, qui Socratem invitavit; Diog. Laert. ii. 25. Liban. t. i. p. 682. c." = iii. p. 69. 1. Reisk. Hippolochum a Plutarcho t. ii. p. 767. v. vocari monet Bent. Dobr. Schol. Cod. Par. *Φιλωνίδης ἀνήρ τις ἦν πλούσιος, οὗτινος ἀμόρφου ὄντος, διὰ τὰ χρήματα ἤρα Λαΐς αὐτοῦ, ἡ ἐν Κορίνθῳ ᾀδομένη πόρνη.* Schæf. Brunckius Philonidam eum, contra quem Lysias orationem habuit existimavit *poëtam* fuisse, cujus fabulæ passim laudantur, et sub cujus nomine ipse Aristoph. Ranas suas primum ediderat, ideoque a nostro diversum. V. Schweigh. Anim. ad Athen. vii. p. 199. Dind.

180. In personis ordinandis Cod. Dorv. ab edd. [in quibus verba *ὁ Τ. δ. π.* Chrem. *ἐμπ. γ. σ.* Car. sequentes tres versus Chrem. tribuebantur] haud parum discedit; hæc Car. tribuuntur, responsum *ἐμπ. γ. σ.* Chrem. mox Car. tres sequentes versus, Chrem. *Κρατοῦσι* etc. Placet servo vindicari *'Ο Τιμ. δ. π.*, cui Chrem. loquacitatem importune præcipitem atque uno Laïdis exemplo non contentam [si scil. 179. tribuitur Car.] honestius re-

spondet ἐμπ. γ. σ. quum si dictum tam male ominatum impudenter in herum jecisse Car. existimetur. Verum hoc pacto simul Chrem. concedam proximos tres versus, Car. quemadmodum faciunt edd. vulgg. Κρατοῦσι — μόνος. Quod si quis tamen omnino Cod. Dorv. subscribendum putet, non equidem multum adversabor. Hemst. Priora verba Chrem. ἐμπ. γ. σ. Car. tributa in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. tum 181-83. Chrem. Sed in Cod. Elb. verba ὁ Τιμ. δ. π. adhuc Car. sint, ἐμπ. γ. σ. Chrem. 181-83. Car. 184. κρατ. Chrem. Dind.

180-5. ὁ Τ. Car. continuat, tum Chr. ἐμπ. Car. τὰ δὲ πρ.—μόνος 2. Chr. ὁ Τιμ. Car. ἐμπ. Chr. τὰ δὲ πρ. — μόνος 3. Chr. ὁ Τιμ. Car. ἐμπ. Chr. τὰ δὲ Car. μονώτατος—μόνος 4. Dobr. Χρ. ante ὁ Τιμοθέου om. A. 1. et pro Κα. ponunt ante ἐμπέσοι. Iidem, ut videtur, ante 181. Κα. et ante 184. Χρ. habent. Id. Schol. Cod. Paris. Ὁ Τιμόθεος στρατηγὸς ἦν Ἀθηναίων, ὃς εἰς τοσοῦτον ἦλθε τῆς τύχης, ὥστε οἱ ζωγράφοι, αἰνιττόμενοι αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, ἐν δικτύῳ ἐζωγράφησαν φέρειν αὐτὸν τὰς πόλεις. ἀλαζονευσάμενος δὲ ὕστερον ἠτύχησε. ἐποίησε δὲ πύργον πολυτελέστατον ἐν Ἀθήναις. Schæf. Timotheus, Cononis filius (v. Corn. Nepos), tunc temporis, archonte Antipatro, incipiebat florere, (de eo h. l. intelligit Suid. in Τιμόθεος, et Schol.) et turrim ædificaverat, propter quam nimis eleganter et magnis sumtibus exstructam, in invidiam eum trahit Aristoph. nec de alio eum credo loqui. Palmer. Quale ædificium fuerit, non apparet. Nam πύργος potest accipi de *turri* proprie dicta, quum muri Athen. multis distincti fuerint turribus, quæ habitabantur a civibus, v. Meurs. Athen. Att. iii. 11.: sed potest etiam accipi de domo præalta et inprimis magnifica (v. Marc. xii. 1.). Jam ut oratio esset integra, debuisset addi, οὐχὶ διά σε ἐγένετο, [Gl. Cod. Paris. οὐκ ἐγένετο διὰ σέ. Schæf.] quæ verba in Cod. Dorv. superne addita sunt [aut etiam διὰ τοῦτον]. Interpellatur hæc oratio: ἐμπέσοι γέ σοι, *corruat et ruina sua te opprimat* [τοῦτο παρ' ὑπόνοιαν, Dorv.]. Fisch. Eustath. ad Odyss. Ω. p. 1969, 54. notat ἐμπέσοι h. l. idem significare, quod ἐπιπέσοι i. e. in caput incidat, quod verum est. Sic Horat. [Od. iii. 3. 7.] *illabi* est, desuper in aliquem cadere. Pari sensu ἐμβάλλειν τινὶ οἰκίαν Ach. 510. significat, domum in caput alicujus dejicere. Kust. ἀντὶ τοῦ· εἴθε ἐπάνω σου πεσεῖται. σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν. Schæf.

181. Hic et sequentes quatuor versus in membr. Chrem. continuati, non interposita [184.] Car. persona. In B., ubi præcedens hemistichion ob unius versus transpositionem famulo tributum, hic præfixa persona heri, cui continuati etiam quatuor sequentes versus. In C. hic et duo sequentes famulo tributi, 184. et sequens hero. Meus impressis concinit. Brunck. πράττεται. Elb. πράττοντα. Illud Ἀττικώτερον est. Trend. Gl. Cod. Par. αἱ πράξεις πᾶσαι — ἐνεργοῦνται. Schæf.

182. Dubitant grammatici, sitne μονώτατος vox vere Attica, an vero Aristoph. Comica quadam licentia eam confinxerit, ut supra (83) αὐτότατος. Hellad. ap. Photium p. 1589. ed. Rhot. Ὅτι τὸ μόνος ἐπίτασιν φασὶ μὴ λαμβάνειν οἱ Γραμματικοί. διὸ τὸ μονώτατος σόλοικον ἡγοῦνται. Ἀριστοφάνης δὲ ὅμως κέχρηται τῇ φωνῇ. Ob oculos scilicet habuit hunc ipsum locum Pluti. Thom. Mag. τὸ μονώτατος poeticum esse putat eaque voce Aristoph. in Pluto (ad hunc nempe locum respiciens) usum esse monet. (v. 82.) Kust. Etsi solus non potest esse magis vel minus talis; tamen quia attributa quædam possunt alicui *soli* magis vel minus convenire, Græci hunc superlat. formarunt. Nost. Eqq. 351. Lycurg. c. Leocr. [c. 20, 16.] μονώτατοι et μονώτατος, Theocr. Id. xv. 137. Berg. Add. Hesych. h. v. Fisch. αἴτιος. Gl. Cod. Par. πρόξενος, παροχός. Corrige πάροχος et adde hunc locum Lexicis. Schæf.

183. κακῶν. V. Timocreontis Scolion. ap. Schol. in Ran. 1337. et Soph. Antig. 201. Berg. Perperam Cod. Borg. καλῶν, cum adnotatione h. l. inepta de discrimine vocabb. καλὸς et ἀγαθός. Dind. Ms. Arund. εὖ οἶσθ' ὅτι, (sic 1. Dobr.) i. e. *optime nosti*. Sed vulg. lectio præstat. Plutus enim nesciverat antea, tantam esse potentiam suam; sed id tum primum a Chrem. docebatur. Kust. Cum edd. conspirat Cod. Dorv. cujus ad h. vers. talis est adnotatio: διὰ σὲ ἡ κλοπὴ καὶ τὰ λοιπά· διὰ σὲ καὶ τὰ κάλλιστα ἐν τοῖς ἀνθρώποις. Hemst. Sunt qui ὅτι redundare censeant. Girard. Ita supplend. ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει. Munt.

184. Citat Thom. Mag. v. Γοῦν. Kust. Cod. Dorv. γὰρ νῦν et πολεμίοις, liberalius quam par erat, septenos huic versiculo pedes donans. Metro subveniri potest non una ratione, κρατοῦσι γὰρ νῦν κἂν πολέμοις ἑκάστοτε, vel Κρατοῦσι γὰρ οὖν κἂν τοῖς π. ἑ. Sed dubito, an varietatem eam pepererint diversæ codd. antiquorum lectiones γοῦν, γὰρ (quod solum in hoc versu posuit H. Steph. Thes. i. p. 1082. b.) νῦν, quas particulas sæpe inter se permutari constat. Πολεμίοις habet etiam Tho. M. in Γοῦν atque sola ed. Junt. 1515. In marg. ed. Gryph. scriptum, καὶ, πολεμίοις. [Κρατοῦσι. Schol.

Dorv. ἄρχουσι. Gl. Cod. Par. νικῶσι. Schæf.] Hemst. γοῦν (*enim, certe quidem*) ponitur fere, quoties confirmatur aliquid vel exemplis, ut h. l. vel argumentis. (v. Xen. Cyrop. i. 1. 3. i. 5. 7.) *κρατεῖν* refertur ad *ἡττᾶσθαι*, estque *superiorem, potentiorem esse, vincere*, fere ita, ut victus in potestatem victoris redigatur; *κἂν* [καὶ ἂν. κἂν Wech.] *τ. π. etiam in bellis* — nam *πόλεμοι* interdum etiam sunt *prælia, pugnæ* —: et ἑκάστοτε idem valet in lingua Atticorum, quod *πάντοτε* apud ceteros Græcos. V. Phryn. p. 38. et Thom. M. in v. πάντοτε. Fisch. πολέμοις Ald. J. 2. πολεμίοις lib. L. 6. Dobr.

185. Vet. Schol. et ex eo Suid. v. Ἐπικαθέζηται monent, metaphoram sumtum esse a libra, et *τὸ ἐπικαθέζεσθαι* dici de pondere, quod gravitate sua lancem alteram deprimat. [Gl. Cod. Par. ἐνυπάρχει. Schæf.] Sic *sedere* ap. Lat. dicitur libra, quæ ob ponderis inæqualitatem in alteram partem vergit. Tibull. iv. 1. 41. s. Kust. Scil. ἐπικαθέζεσθαι dicuntur momenta, quæ pondere suo alteram lancem deprimunt, et faciunt ut propendeat. Jam utraque pars, quæ bellum gerere instituit, sunt quædam quasi lances, sed ea pars, quasi lanx, deprimitur, in qua pecunia imposita est tanquam momentum. Hinc ἐφ' οἷς οὗτ. ἐπ. sunt *divitiis præpollentes, divites.* Hi semper *κρατεῖν* dicuntur, quia pecunia sibi alios milites conducere, multos socios comparare, instruere melius exercitum, duces hostium corrumpere possunt. Fisch. Utrum ἐπικαθίζηται, an vitiosius ἐπικαθίζηται in Cod. Dorv. librarius exararit, vix discernas; illud certe præferunt ed. Fl. et Bened. Junt. 1540. Hemst. ἐπικαθίζηται Junt. II. III. In Ven. II. ἐπὶ καθέζηται. Ita videtur et Wech. habere. Dind. ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνος. ἐπικαθίζηται A. Suid. Ms. in v. cetera ut hic, nisi quod αὐτός. Pors. Ed. Med. οὗτος ἐπικαθέζηται. Dobr. ἐπικαθέζηται Ald. J. I. Brunck. 6. Id. -έζηται 1. -ίζηται 2. 3. 4. Id. μόνον. Ita ex uno Rav. edidit Inv. Sed præstat, quod in omnibus aliis libris est, μόνος. Eadem varietas v. 1053. Cf. Schæf. Mel. Cr. p. 19. Dind.

186. In C. ἐγὼ τοσαῦτ' ἂν δυν. εἴμ' e. n. r. Nec sententiæ nec ingenio linguæ repugnat part. ἄν. V. ad 885. Brunck. δυνατὸς εἰμι periphr. pro δύναμαι, et ἂν redundat. Girard. τοσαῦτα. Gl. Cod. Par. ὅσα λέγεται. Schæf. ποιεῖν Lib. Burg. Dobr.

187. Junge καὶ cum πλείονα et μὰ per se negativam, hic affirmative cape. Vim enim ejus perdit præcedens ναὶ affirmativa part. ναὶ μὰ Δία δυνατὸς εἶ ποιεῖν καὶ πολλῷ πλείονα τούτων. Girard. ναὶ μὰ Δία, *profecto*, unde apparet, μὰ Δία per se neque affirmandi vim habere neque negandi. Fisch. μὰ Δία enim per se non negare, sed tantum ubi οὐ addatur aut sequatur ἀλλὰ, censuerunt Bud. Hoogeven. aliique. V. Zeun. ad Vig. p. 450. Dind. ναὶ μὰ Δία vim habet gravius asseverandi. Eckard. Versum citat Suid. in μὰ Δία. Dobr. πολλῷ. In Dorv. fuerat πολλῶν: alterum literæ ν latus erasum speciem ι, veluti solet in membranis, appositi reliquit: alioquin πολλῷ adverbii munere donatum, ejusque generis cuncta in vett. edd. non secus ac libris scriptis nullum ι recipiunt. Hemst. Vitiose Ven. i. πελλῶ. Dind.

188. μεστὸς exponitur in Cod. Dorv. κεχορτασμένος, et πλησμονή, χορτασία· tum ordine inverso, ἄλλων πάντων ἐστὶ πλησμονή, quem itidem in sola reperi Ph. J. A. 1515. violat iambi legem. Hemst. μεστός. Gl. Cod. Par. πεπληρωμένος. Schæf. Præterita et aoristi habent non raro vim omnium temporum: v. Anim. ad Weller. ii. p. 258. s. Fisch. οὐδεὶς post οὐδὲ pro simpl. εἷς, nisi quod major est dicti affirmatio, quam auget etiam πω ante ποτε. Girard. γέγον'. γέγονεν A. 1. Pors. μεστός σου Ald. Brunck. Inv. Dobr. γέ-
νεν
γονεν 1. 3. 4. γέγον' 2. Id.

189. Expressus est e loco Hom. Il. N. 636. πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος. Girard. et Fisch. Parum cum eo convenire Girard. monet senarium ab Aristot. laudatum: Οὐδεὶς ἐραστὴς, ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ. Dind. In fine v. Cod. Dorv. et ed. Phil. Junt. 1515. ἄλλων πάντων ἐστὶ πλησμονή, ordine inverso, quo metri iamb. leges violari jam ostendit Hemst. Dind. πάντων ἐστὶ A. 1. Pors. ἔστι πάντων Ald. J. 2. ἁπάντων ἐστὶ 6. Dobr. ἁπάντων ἐστὶ 1. πάντων ἐστὶ 2. πάντων om. 4. Gl. ἁπάντων ὑπάρχει. Id.
1 2
ἐστὶ πάντων (sic, sed voluit 2 1) Lib. Burg. ἄλλων. Gl. Cod. Par. πραγμάτων ὑπάρχει πλήρωσις, κόρος. Schæf.

190. Observanda diligentia poetæ in exprimendis studiis et herilibus et servilibus. Vocabulo μουσική indicantur omnino omnes artes *ingenuæ* et *liberales*, singulatim nunc *poetice*, facultas pangendi carmina, quæ etiam δημώδης μουσική nominatur, nunc *philosophia*, v. ad Plat. Phæd. 4., nunc *ars et facultas faciendorum et canendorum modorum.* Atque de hac arte loquitur Chremylus, non de artibus ingenuis omnibus, ut putabat Girard. [qui ἀμούσους omnino illiteratos esse appellatos recte monet.] Nam 1. artium liberalium,

quæ ad animum pertinent, satietate homines nunquam capiuntur, quod secus est in iis artibus liberalibus, quæ corporis opera exercentur, quibus sensus corporis delectantur; 2. homines ingenui apud Græcos discebant et exercebant artem canendi et voce et nervis, v. Ind. Æsch. Socr. v. Μουσική: 3. ap. Hom. l. l. est μολπῆς γλυκερῆς. Τραγήματα [Gl. Cod. Par. τρωγαλίων. SCHÆF.] sunt *bellaria*, omne mensæ secundæ genus, veluti ficus, fabæ, poma, nuces, myrti baccæ, placentæ. V. 966. s. quæ tamen h. l. distinguuntur a τραγήμασι, aut diserte nominantur, quia Cario hoc bellariorum genere inprimis delectabatur. V. Gell. vi. 13. xiii. 11. Macrob. ii. 14. inprimisque Athen. iv. 6. p. 138. xiv. 12. et Nicephorus Gregoras Gram. ap. Matthæum Gloss. Græc. min. et al. Anecd. t. i. p. 4. FISCH. Perperam Ven. II. ἄρτον. DIND.

191. πλακοῦντες (Boss. intell. jubet ἄρτοι, præeunte Athen. xiv. 13., qui εἴρηται δὲ, inquit, κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄρτος) sunt *placentæ*, liba confecta fere e farina siliginea, caseo et melle, ita dicta, quia referunt formam tabularum. Gloss. vett. πλακουντάριος, *placentarius*, *dulciarius*. [Gl. Cod. Par. χλανιδίων. Χλανίδιον de edulio nusquam mihi lectum. SCHÆF.] Erant autem innumera propemodum placentarum genera; præcipua persequitur Athen. xiv. 12. ss. Ἀνδραγαθία [Gl. Cod. Par. τροπαιουχίας. SCHÆF.] est h. l., opinor, *laus*, nata e virtutis et honestatis studio, e recte factis. Nam etsi hoc voc. fere ponitur de ipsa virtute et probitate, quum quis sequitur honesta et bona, quæ etiam καλοκαγαθία appellatur; tamen, quum nemo facile adeo inhumanus reperiatur, quem satietas virtutis capiat, nemo autem vanitatis ita sit amans, quin interdum laudis tædio capiatur, quumque ἀνδραγαθία etiam de laude dicatur, (v. Hes. h. v.) quis dubitet, quin recte hic de *laude virtutis* accipi possit? præsertim quum præcedat τιμή, sequatur φιλοτιμία. Ἰσχάδες sunt *caricæ*, Gl. vett. *ficus aridæ*, *siccæ*. FISCH.

192. φιλοτ. Gl. Cod. Par. δόξης, ἐπιδείξεως. — μάζης. Gl. ἄρτου μὴ ὄντος ἄζου. SCHÆF. μάζα est genus cibi, confecti e farina hordei tosti subacta aqua aut oxymelle aut posca aut mulsa, aut aqua et oleo. V. Hes. et Etym. M. et Foes. Œcon. Hipp. p. 393. Athen. xiv. 23. p. 663. vocat δημοτικὴν καὶ κοινὴν τροφήν. Cf. ad Cyrop. i. 2. 11. Στρατηγία est munus et dignitas στρατηγοῦ: quum autem στρατὸς, ut *exercitus*, dicatur et *populus*, *cives*, et *milites*, qui ap. veteres erant cives, στρατηγὸς est et *dux* exercitus, *imperator*, et *prætor* urbanus, ap. Athen. (v. Sigon. Resp. Att. iv. 3.); in ceteris civitatibus, magistratus urbanus summus. V. van Dalen diss. ad Marm. ant. v. 3. quod caput est de Strategis et Scribis Gr. Φακῆ sunt *lenticulæ coctæ*, cibus hominum tenuiorum, v. 1004. quum φακὸς sint *lenticulæ crudæ*, ut Ammon., Schol. Tho. Mag. [p. 882. Bern.] aliique grammatici præcipiunt. Neque tamen semper hæc verborum differentia servatur. V. Ind. Theophr. v. Φακῆ. FISCH. Liquet ex h. l. *lentium* cibum in pretio fuisse ap. Athen. etsi ejus, ut bellariorum, placentarum, aut aliarum quarumvis rerum præstantissimarum satietas obrepere tandem dicatur. Φακοῦ et φακῆς discrimen, quod in Schol. traditur, tangit quoque Athen. ix. p. 408. Certe *Ægyptiam lentem* in cibo sumtam, lætitiam adferre ea vescentibus traditur in Geopon. ii. 37. Unde illustratur Virg. Georg. i. 228. 'Nec Pelusiacæ — lentis;' quod Pelusii in Ægypto primum lens inventa dicatur, vel ibi optima nascatur, juxta Serv. ad eum locum. Unde *Niliaca*, *Pelusia munera*, dicta a Martial. Epigr. xiii. 9. Apud Romanos vero *lens* adnumerata fuit inter familiares cibos, cujus condimenti meminit Apic. de re culin. v. 2. ad quem consuli potest Mart. Lister. [ed. 2. 1709. Amst.] SPANH.

193. οὐδεὶς μεστὸς π. Quoniam "Crescit amor nummi, quantum ipsa pecunia crescit." GIRARD. Hunc locum videtur in memoria habuisse Aristot. quum l. ii. Politic. [c. 7.] sic scripsit: ἡ πονηρία τῶν ἀνθρώπων ἄπληστον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἱκανὸν διωβολία μόνον. ὅταν δ' ἤδη τοῦτ' ᾖ πάτριον, ἀεὶ δέονται τοῦ πλείονος, ἕως εἰς ἄπειρον ἔλθωσι. BERG. οὐδεὶς om. 6. DOBR. -το μεστὸς οὐδεὶς 3. ID.

194. Schol. Cod. Par. τάλαντον λέγεται τὸ ἀπὸ θεοῦ δωρηθέν τινι δῶρον, ἤγουν ἡ σοφία, ἢ πλοῦτος, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. λέγεται τάλαντον καὶ τὸ νόμισμα. λέγεται τλαντον καὶ σταθμὸ χρυσοῦ πεποσομένος (sic). Scribe πεποσωμένος, *certæ quantitatis*. SCHÆF. Talentum Atticum constitit 6000 drachmarum Atticarum, a minis Atticis lx. V. Polluc. ix. 85. FISCH. Tredecim igitur talenta ex computatione Romei Insulani (de l' Isle) et Grossii (Metrolog. Taf. p. 154.) efficiunt fere 14800 imperiales, et 16 talenta 18200 impp., ex computatione Barthelemii etiam plus. Intell. autem Atticum talentum minus, s. commune, nam est etiam majus, quod 80 drachmis minoribus constat, par fere 1400 impp. Cæt. pro vulg. τρισκαίδεκα Brunck. reposuit

τρία καὶ δέκα, eumque sequutus est Inv. Dind. τρισκαίδεκα Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. (non divisim τρία κ. δ.) Id. Simplic. in Epictet. lxi. p. 298. Casaub. ad Pers. in fine. [ad vi. 78.] Pors.

195. πολλῷ Elb. ἑξκαίδεκα Schol. nescio an pro v. l. V. ad Nub. 772. Blomfield. ad Prom. 878. Dobr.

196. κῆν. Sic 1. Pors. κῆν tres primæ, 6. ἀνύσῃ Ar. 6. Dobr. κἂν. κῆν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Dind. Vulg. (et Hemst. Fisch.) Κἂν ταῦτ' ἀνύσῃ, τ. β. Kust. κἂν τ. ἀνύσῃ, τ. idque Inv. auctoritate suorum Codd. secunda in ἀνύσῃ producta. Id. κἂν ταῦτ' ἀνύσηται, τετταράκοντα βούλεται. Sic poëtam scripsisse sola metri ratio evincere possit. ἀνύσῃ, quod juxta Codd. impressi habent, mediam semper et ubique corripit. Præterea acquirendi notio, quam sententia verbo inesse debere ostendit, soli formæ mediæ competit. V. not. ad Eurip. Bac. 131. Certissima est Dawes. emendatio, quem adeat lector. Brunck. Recte interpres, *si et hæc confecerit*; vel, si summam pecuniæ, quam desiderabat, ita compleverit, ut nihil ei deesset. Cæt. post ἀνύσῃ addenda est part. γε, ad supplendum versus metrum, cui unica syllaba deest. ἀνύσῃ enim est anapæstus (duæ quippe priores syllabæ hujus v. semper breves sunt), qui non solum ap. Arist., sed etiam Eurip. aliosque Comicos et Tragicos in secunda sede iambici versus non raro locum habet. Kust. κῆν cum Cod. Dorv. vetustæ Edd. omnes: G. et A. Kust. κἂν. Γε adsciscì nihil est necesse post ἀνύσῃ, quod supra scriptum habet in Cod. Dorv. interpretationem: ἀναπληρώσῃ. Hemst. Male Hemst. censuisse, ἀνύσῃ mediam legitime producere, monuit Dawes. M. Cr. p. 206., fraudi scilicet ei fuisse, quod Iones in hujusmodi verbis literam σ pro arbitrio geminent; hanc autem licentiam poëtis Atticis nec in tragœdia nec in comœdia permissam fuisse. Præterea hoc verbum tantum in medio, non in activo, habere notionem conquirendi, consequendi aliquid, quæ h. l. postuletur. Hinc reponi Dawes. jussit κἂν τ. ἀνύσηται. Probarunt ejus rationes assensu Abresch. Dil. Theocr. p. 139., Toup. Add. ad Theocr. ad Id. xviii. 17. et Brunck. qui de acquirendi notione, soli mediæ verbi formæ propria, ad Eurip. Bacch. 131. agit. Contra Duck. cum Heins. Lect. Theocr. c. 23. ad Id. xviii. 17. et Casaub. Lect. Th. c. vii. ad Id. v. 144. contendit, ἀνύειν esse *lucrari*, et Boss. Obss. Crit. p. ἀνύειν esse *impetrare, obtinere* quod quis cupit, statuit; atque hos sequutus Fisch. ait, ἀνύτειν esse *conficere, lucrari, nancisci*. [ἀνύσῃ. Gl. Cod. Par. εἰς τέλος ἀγάγῃ ἢ λάβῃ. Schæf.] Sed Bos. non nisi Hesiodi et Luciani locos duo laudavit, alterum ex Ion. poëta, alterum incertum et alius structuræ. Manet igitur exemplis confirmatum præceptum Dawes. [cf. Valck. ad Theocr. xviii. 17.), cum emendatione quæ eo nititur, et facile syllaba ται (in ἀνύσηται) ob seq. τεττ. potuit a librariis omitti. Dind. βούλεται. Gl. Cod. Par. λαβεῖν. Schæf.

197. ἥ φησιν. Gl. Cod. Par. εἰ μὴ λάβοι. Schæf. Antea legebatur, ἤ φησίν, οὐκ εἶναι βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον, integro pede redundante. Quare ut versus numeris suis restitueretur, ejeci εἶναι, quod salvo sensu abesse potest. Kust. Emendationi Kust. præsidium accedit ex consensu Cod. Dorv. ubi liquido perscriptum est, ἥ φησίν, οὐ βιωτὸν αὐτοῦ τὸν βίον, addita, quæ vitii fontem indicat, interpretatione, οὐκ εἶναι βιώσιμον, ἄξιον ζωῆς· [Gl. Cod. Par. βιώσιμον τὴν ζωήν. Schæf.] ceterum αὐτοῦ vel αὑτοῦ scribas, an αὐτῷ non multum interesse arbitror. Hemst. οὐ βιωτὸν κ. τ. λ. fortasse οὐκ εἶναι βιωτὸν τὸν βίον. v. 970. Bent. Gorgias orat. Palamedis [p. 113. t. vi. Reisk.] βίος δ' οὐ βιωτὸς πίστεως ἐστερημένῳ: etiam ἀβίωτον βίον dicunt, ut idem in ead. or. [p. 112.] Lysias contra Andoc. [p. 228. t. v. Reisk. ubi v. Markland.] βιοῦν τὸν βίον ἀβίωτον, et alii sæpissime. Berg. Βίος βιωτὸς est *vita vitalis*, (Enn. ap. Cic. Læl. 6.) h. e. *suavis, jucunda*, ut βίος ἀβίωτος, *molesta, misera*. Fisch. Ita infra 446. ἀβίωτον — πεποίηκα τὸν βίον. Eurip. Herc. Fur. 1257. ἀβίωτον ἡμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὤν. Spanh. Passim Brunck. male sequitur ed. Kust. In edd. progressis hic versus sic scriptus est: ἥ φησιν, οὐκ εἶναι βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον. Omitti oportuit non infinitivum εἶναι, sed pronomen αὐτῷ. Pors. οὐκ εἶναι βιωτὸν αὐτῷ. Sic 1. Id. εἶναι βιωτὸν αὐτῷ tres primæ, Arund. 6. (αὐτῷ hi duo.) Dobr. εἶναι βιωτὸν τὸν β. sine αὐτῷ 1. εἶναι β. αὐτῶ 2. 4. εἶναι β. αὐτοῦ 3. sed αὐτῶ scholio præfixum. Id. ἥ φησιν οὐκ εἶναι βιωτὸν αὐτῷ τ. β. Elb. Ald. Juntt. etc. αὐτῷ Port. Dind.

198. φαίνεσθον. Gl. Cod. Par. δοκεῖτε. Excerpta ex Grammatica Georgii Lecapeni in Matthæi Lection. Mosquens. t. i. p. 77. sq. Τὸ Φαίνεται λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ δοκεῖ, λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ φανερῶς καθίσταται— —. ὅτε μὲν οὖν λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ δοκεῖ, πρὸς ἀπαρέμφατον ἀποδίδο-

ται, οἷον φαίνεταί μοι ὁ ξένος πανοῦργος εἶναι.—ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ φανερῶς καθίσταται καὶ δῆλός ἐστι, πρὸς μετοχὴν, οἷον φαίνεται χρηστὸς ὤν. Similia Phav. tradit. SCHÆF. πάνυ. Gl. Cod. Par. σύναπτε τοῦτο πρὸς τὸ εὖ. Add. Gloss. ad 235. Πάνυ sæpius a voce, ad quam referendum est, spatio sat magno removetur. V. Xen.

ε
ον
ϑη

Œcon. vii. 3. ID. φαίνεσθον. φαίνε 1. PORS. ἐμοὶ φ. 3. DOBR.

199. δέδοικα Schol. animadvertit dici ἀμεταβάτως, recte: nam δείδω est *perterreo*, ideoque præt. med. δέδοικα, *perterrui me*, *perterreri me sivi*, i. e. timeo, vereor. Etiam varietas constructionis observanda est: ἓν μόνον—τοῦ (i. e. τίνος) πέρι. Ὅπως post verba timendi habet vim negandi, ut ap. Latinos *ut*: quam part. sequitur fut. indicativi, quoties sermo est de re futura, quæ Lat. reddi debet præsenti conjunct., ut h. l. ὅπως δεσπ. γενήσ. *ut* — *uti possim*, quia cœcus sum. Notanda est insolentia structuræ τὴν δύναμιν—ταύτης. [Pro, δεσ. ὅπως δεσπ. γενήσ. ταύτης τῆς δυνάμεως, ἣν—GIRARD. et KUSTER.] Nam casus nominum sequuntur casus pronominum, ad quæ nomina referuntur, ut Virg. Æn. i. 573. 'urbem quam statuo, vestra est,' ubi v. Servius, et Plaut. Epid. iii. 4. 12. 'istum quem quæris, ego sum:' et per τὴν δύναμιν, ἣν, etc. intell. potentia, quod Plutus impedire possit, ne homines sacrificent Jovi. FISCH. μόνον ἓν 1. DOBR. τοῦ πέρι. Gl. Cod. Par. ἀντὶ τοῦ ἕνεκεν τίνος δέδοικας; SCHÆF.

200. ὅπως. Gl. Cod. Par. ἀντὶ τοῦ πῶς. —δύναμιν. Gl. id. ἰσχύν. SCHÆF. Schol. Ms. δέδοικα ἔχων δὴ τὴν δύναμιν, ἣν ὑμεῖς φατὲ ἔχειν με, πῶς γενήσομαι ταύτης κύριος. μεγάλη γάρ τις ἐστὶ, καὶ δυσκόλως ἄν τις κτήσαιτο ταύτην ἐξουσιαστικῶς. τοῦτο δέδοικα, ὅπως, ἤγουν πῶς, γενήσομαι δεσπότης τῆς δυνάμεως ταύτης ἣν ὑμεῖς φατέ. De antiptosi v. ad Nub. 863. BRUNCK.

201. δεσπότης. Gl. Cod. Par. κύριος. SCHÆF.

202. Gl. Cod. Par. οὐ μόνον σὺ λέγεις δῆλον, ὅτι δειλὸς εἶ, ἀλλὰ πάντες. SCHÆF.

203. Cod. Par. habet δειλότατος. Bast. "male." SCHÆF. δειλότατόν ἐσθ' ὁ Πλοῦτος, ut in Ran. 1482. μακάριόν γ' ἀνὴρ ἔχων ξύνεσιν. Ut in illo loco plerique peccarunt librarii, iidem in hoc Pluti versu lapsus est librarius Cod. quem nunc verso. Scripsit enim ille δειλότατός ἐσθ' ὁ πλοῦτος. BRUNCK. δειλότατον. Plato sive divitiis tribuit timiditatem, quæ divitibus inest: alludit autem ad locum Eurip. Phœn. 554. [606.] δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακὸν, sive ad hunc in Archelao ejusdem [fr. 23.] ὁ Πλοῦτος δ' ἀμαθία δειλόν θ' ἅμα. BERG. Nomini mas. gen. additum est adjectivum neut. gen. quia locum attributi habet. FISCH. Virg. 'Triste lupus stabulis.' Hunc Atticismum sustulit Inv., dum ex utroque Cod. edidit δειλότατος. DIND. δειλότατον Ald. Junt. I. II. III. etc. Mox ἀλλά με Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. DIND. δειλότατον

τος A. -ος 1. PORS. δειλότατον tres primæ. 6. δειλότατος E. Rav. Borg. DOBR. — τος Lib. Burg. — τος 3. sed Gl. λίαν δειλόν. ID.

204. Διέβαλ'. Præter Far. edd. reliquæ διέβαλλ'. Inimicam metro liquidam monuit Kust. esse abjiciendam auctoritate Cod. Arund. non discrepat Cod. Dorv. explicationem inter versus habens, ἐσυκοφάντησεν. HEMST. Brunck. e tribus Codd. dedit διέβαλεν, atque ita etiam Inv., nescio utrum suis Codd. adsentientibus. Sed διέβαλ' restituendum esse, ne dactylus et anapæstus in dipodia iamb. jungantur, docuit Hermann. de Metr. p. 153. Assentitur Hotib. p. 14. DIND. διέβαλλ' εἰσδ'. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. ID. διέβαλ' Kust. ex Ms. Arund. ut propter metrum edere debebat. διέβαλεν A. 1. PORS. διέβαλ' 1. et m. pr. 2. -αλεν 3. 4. et corrector 2. DOBR. διέβαλλ tres primæ. γάρ ποτε. ID. διέβαλεν Ms. BENT. διαβάλλειν respondet h. l. verbo Lat. *calumniari*, de iis qui dicta et facta aliorum in deteriorem partem interpretantur. [Gl. Cod. Par. διέστρεψεν, διέσυρεν. SCHÆF.] Jam Plutus ait, ab isto parietum perfossore (τοιχωρύχος, 165.) diligentiam suam et *providentiam* (πρόνοιαν) dictam esse *timiditatem* (δειλίαν, Theophr. char. 25.). εἰσδῦναι εἰς τὴν οἰκίαν est *penetrasse in domum*. [Hes. et Gloss. vett. in εἰσδύνω.] Intell. autem *domus Pluti* (ἡ οἰκία); οὐκ ἔχειν οὐδὲν λαβεῖν est, *nihil omnino inde posse auferre*. εἶτα eleganter ponitur post participia in apodosibus, v. ad 79. FISCH. εἰσδύς. Gl. Cod. Par. εἰσελθών. SCHÆF.

205. εἰς. ἐς 1. — εἰς Ald. Inv. ἐς Brunck. DOBR. λαμβάνειν 3. ID.

206. Cod. Dorv. Εὑρὼν γὰρ ἀπαξάπ. quomodo post λαβεῖν adponi par est majoris distinctionis notam, hunc vero versum cum seq. conjungi: εὑρὼν γὰρ—εἶτ' ὤν. illa mihi ratio nihilo deterior videtur

vulgata, nec dubito, quin eamdem lectionem Schol. fuerit sequutus. Hemst. κατακεκλεισμένα etiam Elb. (quum in al. edd. nescio tamen quibus, sit τὰ κεκλεισμένα, notante Trend.) Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. P. Dind. Si quid mutandum esset, mallem δ' quam γάρ. Dobr.

207. ὠνόμασέ. -σεν 1. Dobr. πρόνοιαν. Gl. Cod. Par. τὴν πρόγνωσιν, τὴν περὶ ἡμῶν προμήθειαν. Schol. τύχη λέγεται ἐπὶ τῶν συμβαινόντων καλῶν ἢ κακῶν, μηδενὸς βουλομένου περὶ αὐτῶν· πρόνοια δὲ ἐπὶ θεοῦ, ἀπὸ τοῦ προνοεῖσθαι. Pro βουλομένου scribendum videtur βουλευομένου. Perpetua horum verborum commutatio. Schaef.

208. μὴ νῦν μελ. σοι μηδ. est, *noli sollicitus esse, bono esto animo.* [Gl. φροντὶς ἔστω σοι. — ὡς. Gl. ὅτι. Cod. Par. Schaef.] ὡς est *nam, quippe.* τὰ πράγματα retuli cum Schol. ad promissa, quæ Plutus fecerat Chremylo, se, si lumina oculorum recepisset, discessurum esse ex ædibus hominum malorum et improborum, sed ædes proborum et bonorum intraturum (96. s.). Fisch. μὴ δὴ νῦν 3. Dobr.

209. γενέσθαι πρόθυμον εἰς τὰ πράγματα est, *paratum esse et promtum ad reddenda promissa.* [Gl. Cod. Par. σπουδαῖος. πράγματα. Gl. ἃ ἡμεῖς βουλόμεθα ποιῆσαι. Schaef.] Alii, ut Frisch. et Berg. referunt τὰ πράγματα ad ipsam *visus restitutionem*, hoc sensu: Si tu gesties ipse lumina oculorum tibi restitui, ita ut nobis, illa tibi restituere instituentibus inservias: quam interpretationem adjuvare magis videtur atque adeo confirmare pronomen αὐτός. Fisch. Recte. Dind.

210. ἀποδείξω. Gl. Cod. Par. ἀποφανῶ. Schaef. ἀποδεικνύειν significat *ostendere*, item *facere, reddere:* ut apud Xenoph. ἀποδείκνυμι βελτίους, *reddo meliores.* Munt. Ante dixerat: si Pluto visus restitutus fuerit, Jovis regnum et fulmina nihil fore ad Pluti potentiam (124.). Berg. Lynceus, Apharei filius, unus ex Argonautis, (v. Burmann. Catal. Argon. h. v.) fertur tanta præditus fuisse oculorum acie, ut ea penetrarit in ipsa terræ viscera; scilicet ob summum rei metallicæ studium (v. Palæph. fab. 10.); unde ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως βλέπειν dicuntur, qui incredibili quadam oculorum acie valeant. Lucian. Hermot. xx. p. 759. t. i. dixit, ὑπὲρ τὸν Λυγκέα δεδορκέναι, et pro Imagg. xx. p. 500. t. ii. ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως. Fisch. In Lynceo Cod. Dorv. librarius cæcutivit λειγκαίως· ὀξύτερον etiam a recent. manu emendatum. Idem modo v. 208. γένηται pro γένῃ, mox 211. δυνήσῃ. Hemst. τοῦ male in Elb. deest. Male in Ald. Junt. I. II. III. distinctum, βλέπον τ' ἀποδείξω σ'. — Bene distinxit Crat. ut et 265. Dind. τοῦ om. A. τοῦ gl. 1. Pors. τοῦ in gl. non text. 3. 4. λυγγέως 3. Dobr.

211. θνητὸς ὤν. Gl. Cod. Par. θεοῦ γὰρ δεῖται τὸ τοιοῦτον ἔργον. Schaef. δράσαι (non δρᾶσαι) Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind. τοῦτο edd. et Mss. quantum sciam. ταῦτα Pors. Dobr.

212-13. Citat grammaticus Hermanni p. 370. Dobr.

212. ἔχω. Vesp. 305. ἔχεις ἐλπίδα χρηστήν τινα. Ἐξ ὧν, pro ἐξ ἐκείνων. Similia exempla ubique obvia. Berg. ἐξ ὧν. Att. constr. pro ἐξ αὐτῶν, ἃ εἰπέ μοι. Munt. ἀγαθήν τινα ἐλπίδα ἔχειν, *optimam, maximam, certissimam, spem habere;* vehementer, plane, confidere. [Gl. Cod. Par. καλῶς ἐλπίζω. Schaef.] Scilicet Chrem. confidebat, se posse Pluto restituere lumina oculorum; Apollo enim eum monuerat, ut eum, quem primum e templo egressus nactus esset, ne dimitteret, immo secum domum deduceret (40. ss.). Fisch. τιν'. τίν' Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind. ἀγαθων primo 3. sed ἣν statim fecit. Dobr.

213. Πυθ. σείσας δάφνην. Vel intelligit coronam lauream Pythiæ, quæ, quum oracula editura erat, caput concutere solebat, tanquam numine Apollinis plena, vel tripodem lauro redimitum, vel alios ramos laureos, qui in adyto Apollinis erant. Callim. in Apoll. I. οἷον ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὅρπηξ, ob adventum scilicet, vel præsentiam Apollinis. Virg. Æn. iii. 90. 'Tremere omnia visa repente, Limina laurusque Dei,' etc. itidem nimirum ob præsentiam Apollinis. Kust. Πυθικὴ δάφνη significat ramos laureos in adyto Apollinis, quorum motu et concussione, per spiritum, ex antro prorumpentem, facta, præsens et propitius indicabatur Deus. Tryphiodorus de Cassandr. ἱερὴν ἀνεσείσαντο δάφνην, et Seneca Œd. v. 227. 'Phœbea laurus tremuit.' Munt. Ad Callim. l. l. inter alia adtulimus Virg. de Phœbade verba Æn. v. 154. 'multoque horrore comarum Excussæ laurus,' ac de Phineo vaticinaturo Valer. Flacc. iv. 548. 'vittas laurumque capesset.' Spanh. Verba σείσας Π. δ. verti possunt, *per Pythiam.* Fisch. Valet omnino, *dum oraculum redderet.* Girard.

214. ξύνοιδε. Gl. συγγινώσκει. — φήμ' ἐγώ. Gl. ναί. Cod. Par. Schaef. Perpe-

ram Inv. edi jussit σύνοιδε pro Att. ξύνοιδε, quod in omnibus aliis libris scriptis et editis esse videtur.—φημ' ἐγὼ recte, i. q. πάνυ μὲν οὖν 95. s. Fisch. σύνοιδε Elb. sed ξύνοιδε Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ἐκεῖνος 6. sine καί. ξυνοῖδε Pors. ξύνοιδε Ald. Brunck. σύνοιδε Inv. Dobr.

215. δρᾶτε. Gl. Cod. Par. μήπως ὁ Ζεὺς ἀκούσας χαλεπήνῃ. Cod. Paris. μὴ φροντίζετε μηδὲν —. Gl. μηδενὸς ἔχετε φροντίδα. Schæf. ὁρᾷν, sequentibus particulis μὴ et ὅπως μὴ, valet i. q. φυλάττεσθαι, cavere. Jam vero cum res ipsa tum 217. docet, imp. ὁρᾶτε absolute positum esse, ita ut intell. μὴ διαπράξητε ταῦτα. Vid. Marc. xiii. 5. coll. v. 23. Fisch. ὦ 'γαθὲ, i. e. ὦ ἀγαθὲ, ita in blandis compellationibus ponitur. Girard. et Munt. ὦ 'γαθὲ (non ὦ ἀγαθὲ ut Port.) Elb. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. Wech. Brub. Raph. ὦ γαθὲ Ven. II. Dind. Lege ὦ 'γαθέ. Bent.

216. κεἰ Ms. Bent. κἂν δεῖ. Codd. Vat. et Dorv. κ' εἰ δ. idque ipsum exstat in ed. Far. Alterum usitatius. Xen. Ephes. ii. p. 30. καὶ ζῶσα κἂν ἀποθανεῖν δέῃ. iv. p. 60. Hemst. Codd. iv. mei juxta impressos κἂν δεῖ, solœce. Lys. 123. κἂν ἀποθανεῖν—δέῃ, Ran. 265. κἂν με δέῃ, ubi v. not. Sic semper δέῃ in subjunct. cum κἂν occurrit. Similem solœcismum emendavimus in Nub. 1492. Soph. Œd. Tyr. 669. ὁ δ' οὖν ἴτω, κεἰ χρή με παντελῶς θανεῖν. Dormitavit hic Hemst., qui a duobus Codd. oblatum κεἰ δεῖ avidis ulnis amplecti debebat, immo refragantibus etiam Codd. reponere. Quod autem ait, id ipsum κεἰ exstare in ed. Far. falsum est; nisi Far. quod vix credo, bis Aristoph. excuderit. In ed. 1542. quam habeo, ut in aliis omnibus, est κἂν δεῖ. Brunck. Nimirum Hemst. jam in Add. ostendit, ed. cujus var. lectt. adscripserat margini exempli gen. Kust. perperam dictam esse a se Far. Eadem varietas partt. κἂν et κεἰ in Eurip. Med. 394. V. Matth. xxvi. 35. et Hemst. ad Luc. t. i. p. 156. Dind. ἴθι (pro ἴσθι) perperam Elb. Mox Ald. κἄν (sed paulo post tamen κἂν), Junt. I. II. III. καὶ ἂν Port. Dind. κεἰ A. κεἰ δοῖ μ' 1. Pors. κἂν δῇ (sic) ed. Wech. ubi in lib. Ask. notatur δεῖ e Linc. κἂν δεῖ edd. tres primæ, Rav. Ar. 6. Expende Menandrum Plutarchi i. p. 674. A. (270. Cleric.) Nuper autem exortus est, qui δεῖ subjunctivum esse serio probatum iret e nescio cujus, forsan Phav. ineptiis in Aldi Hortis Adonidis fol. 187. B. [Reisigio (p. 44.) respondet Elmsl. ad Med. pp. 146. 298. V. A. Meineke, Cur. Crit. pp. 13-14.] Dobr. κἂν δεῖ 1. 2. 3. 4. Id.

217. Faceta est interjecta Carionis oratio, sibi etiam hoc tribuentis, quod visum restituere Pluto possit. Recte hic vulgo legebatur, κἂν βούλῃ γ' ἐγώ (scil. διαπράξω), neque debebat Inv. scriptura Cod. Rav. βούλει recipienda, locum facere solœcum. Neque enim aut Codd. nonnullorum auctoritas, aut locorum similium depravatio valet contra certas et usu confirmatas leges grammaticas. In Cod. Dorv. κἂν βούλῃ μ' ἐγώ unde Hemst. quærit, num librarius voluerit, κἂν βούλομ' ἐγώ. Dind. βούλει A. 1. Pors. βούλει. βούλῃ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

218. Πολλοὶ δ' ἴσ. Cod. Dorv. Π. γ' ἴσ. et νῷν tum altero abhinc versu πάντων [relicto tamen, ut videtur, voc. ξυμμάχους], adscripta interpretatione γεωργῶν correxit recentior manus. Hemst. πολλοί γ' 3. χρε. om. 4. Dobr. χ' ἅτεροι scribi voluit Fisch., quia ex καὶ ἕτεροι contractum est. Brunck. et Inv. (in cujus cod. Rav. fuit χάτεροι) reliquerunt χ' ἅτεροι. νῷν Attice scribi pro ἡμῖν, ex Mœr. p. 266. Piers. docuit Fisch. Dind. χἅτεροι Ald. χ' ἅτεροι Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Id.

219. ἄλφιτα. Apud Athen. farinæ quandoque e publico civibus datæ atque dimensæ, ut liquet e Demosth. adv. Phorm. p. 544. ἔτι δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ καιρῷ, ἐν ᾧ ὑμῶν οἱ μὲν ἐν τῷ ἄστει οἰκοῦντες διεμετροῦντο ἄλφιτα ἐν τῷ ᾠδείῳ, qui vero, ut ibi additur, in Piræo (habitabant) præter distributos panes ἐπὶ τῆς μακρᾶς στοᾶς τὰ ἄλφιτα, in longa porticu farinas, binis modiis demensas, accepisse. Dicta vero eadem porticus, juxta Hes., ἀλφίτων στοά, ἐν ᾗ τὰ ἄλφιτα ἐπωλεῖτο. Ἄλφιτα vero non hordei solum, sed omnis moliti grani mediocris farina a Galeno dicitur in Expos. voc. Hippocr. Spanh. Ἄλφιτον est farina omnis generis, sed propr. hordeacea, auct. Etym. M. h. v. Hes. in ἄλφιτον et ἄλευρα. Nam molita cibaria a metaphrasta Cæsaris B. G. i. 5. dicuntur ἄλφιτα. Telemachus, Pylum proficiscens, nutriculam jubet utres complere ἀλφίτοις Od. ii. 354. Ap. Theophr. Charr. xvi. 2. memoratur θύλακος ἀλφίτων, v. etiam 763. et Xen. Mem. ii. 7. 6. Nausicydes ἀλφιτοποιΐᾳ se et familiam alere dicitur. Porro ἄλφιτον est omnino panis. Itaque ὅσοις οὐκ ἔστιν (ἦν enim a Chrem. dicitur pro ἐστὶ, quia certo sperabat, eos mox divites futuros, ubi Plutus visum recepisset) ἄλφιτα, sunt inopes, egeni, v. 628. Fisch.

Scilicet antecedens pro consequente dicitur; aut generaliter ad quemcunque victum pertinet, et, parte posita pro toto, omnino res familiaris, opes, ut in proverb. οὐδὲν πρὸς τὰ ἄλφιτα (ad opes parandas). Girard. ὅσοις pro οἷς. Munt.

220. Παπαὶ est h. l. particula aut admirantis simul et irridentis, ut Lat. *papæ*, aut potius miserantis. Schol. et Hes. πόνηροι ξύμμαχοι sunt, opinor, *adjutores mali*, i. e. *ignavi, pigri*; [πονήρους. Gl. Cod. Par. γεωργοὺς ἀσθενεῖς. — ξυμμάχους. Gl. βοηθούς. Schæf.] nam miseria, inopia, homines reddit timidos atque adeo ignavos (cf. Schol.). Eurip. Troad. 469. vocantur κακοὶ σύμμαχοι. Fisch. πονήρους—ξυμμάχους Ald. Junt. II. Port. πονήρούς γ' — ξυμμ. Junt. I. III. πονηρούς γ' — ξυμμ. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind. πόνηρος ἐστὶ προπαροξύτονον παρὰ Α. Said. Ms. v. Pors. πονηρούς γ' edd. Brunck. Inv. πόνηρον Dorv. πάπαι, πονηρούς γ' Pors. Interrogant Ald. Junt. II. non Junt. I. Pors. γ' om. Schol. Eurip. Cycl. 638. ἄνδρες πονηροί, κοὐδὲν οἶδε σύμμαχοι. Dobr. πονήρους γ' et ut puto alii, et sic duo exempl. ed. Bas. 1532. Id quod fuit Porsoni, et duo alia, πονηρούς γ' (sic). Id.

221. Οὐκ scil. ἔσονται πόνηροι. 'Εξ ἀρχῆς πάλιν (*denuo rursus*) dictum est, ut 26. πάνυ σφόδρα, ubi v. et Deuar. in πάλιν. Fisch. οὐκ Gl. Cod. Par. οὐκ ἀσθενεῖς ἔσονται. Schæf. οὐκ. ἦν Ald. οὐκ, ἦν Pors. ἐξ ἀ. Ald. Brunck. Inv. Dobr. πλουτίσωσιν 3. Id.

222. Δραμών. Accentus in quibusdam Edd. quemadmodum in Cod. Dorv. vitiatus δραμῶν. A. lectioni consentit Ph. Junt. A. 1515. et B. Crat. Prima Fl. recepit μολὼν, quam secuti sunt Ben. Junt. et Gelen. Far. μολῶν cui scripturæ quum nulla membrana subveniat, nihil erat causæ, cur ab Ed. principe discederem. Hemst. ἀλλ' ἴθι σὺ μὲν ταχέως δραμών. Sic duæ primariæ editt. juxta iv. meos Codd. Ant. Frac. edidit nescio unde μολὼν, quam lectionem neutra recepit Veneta. Fallitur hic rursus Hemst. In Far. nec μολὼν nec μολῶν comparet, sed sincerum δραμών. Brunck. Hic quoque errorem correxit Hemst. in Add., ubi etiam monuit, se δραμὼν edi voluisse, nam in textis ejus relictum est μολών. δραμὼν etiam Kust. et Inv. (hic nulla Codd. varietate notata) dederunt: μολὼν defendit Fisch. quod 1. vett. grammatici μολεῖν interpretentur per δραμεῖν, ita ut probabile sit δραμὼν esse interpretamentum part. μολών: 2. verba eundi adjungantur verbis ejusdem generis, ita ut celeritatem exprimant, et adverbiis reddenda sint (ut οἴχεσθαι Il. B. 71. ἰέναι Od. B. 394. Γ. 469. βαίνειν Od. Γ. 162.), et ἴθι ταχέως μολὼν significet, *abi statim velociter*, h. e. *avola hinc*. At δραμὼν celeritatem tamen magis etiam exprimit: *quam ocyssime, cursu pernicissimo*, reddit Girard. qui etiam ἀλλὰ excitandi vim habere (*vero, igitur*) monet. δρῶ esse fut. contractum (δράσω) iterum Fisch. præcipit v. 57. Dind. δρῶ præs. pro fut. Munt. Gl. Cod. Par. ἄπιθι πρὸς τὸν θεράποντα φησίν. Glossator igitur legit, non ἀλλ' ἴθι, sed ἄπιθι. En exemplum confusionis litterarum λλ et π, de qua v. Bast. in Add. ad Greg. Cor. p. 919. Schæf. Post ἴθι addiderat ὦ καρίων 4. sed mox delevit. Dobr.

223. ξυγγεωργοὶ sunt *agricolæ*, quatenus referuntur ad Chrem. qui et ipse agricola erat. Interdum enim γεωργοὶ etiam dicuntur *vinitores*, v. Marc. xii. 1. καλεῖν dicitur, qui aliquem venire jubet ad alterum, sed καλεῖσθαι is, qui aliquem venire jubet ad se. Interdum tamen act. vim medii habet, non contra. V. 260. Fisch. ξυγγεωργοὺς Ald. Junt. I. III. Crat. Ven. I. II. Brub. Raph. ξυγγεώργους Junt. II. Port. ξυνγεωργοὺς Wech. Dind. ξυγγεώργους edd. Br. Inv. Dobr.

224. 'Εν τοῖσιν. 'Εν τοῖς Cod. Dorv. Fl. et Ben. J. 1540. Alterum modulatius. Hemst. ἐν τοῖσιν ἀ. Ald. Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Brunck. ἐν τοῖς Inv. e suis libris recepit. Dind. τοῖς 3. Lib. Burg. Dobr. ταλαιπωρεῖσθαι, ut μοχθεῖν (28.) et πονεῖν (254.) ponitur propr. de iis, qui laborant, qui gravibus et difficilibus laboribus membra defatigant, ut ii, qui opus faciunt rusticum. [Gl. Cod. Par. κοπιῶντας, ταλαιπώρους. Schæf.] Cf. Xen. Mem. ii. 1. 18. Et quia poeta usus est medio, apparet activum pr. dictum esse de iis, qui alios laborare jubent, sed fere vim habere reciprocam, ita ut intelligatur ἑαυτόν. Fisch.

225. ἴσον. Sic scriptum in membr. et in meo, recte: non ut vulgo, ἶσον, qua de re dicetur ad 1132. Brunck. Sequutus eum est Inv. Pertinere ἴσον ad μέρος (unde non debebat post μετάσχῃ in ed. Fisch. poni comma), et ἡμῖν pro ἡμετέρῳ μέρει dictum pendere ab ἴσον, laudato etiam loco Hom. (Il. A. 163.) docuit Girard. ἴσον eleganter referri ad antec. ἴσως observat Munt. Dind. ἶσον Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Id. ἶσον. ἴσον A. 1. Pors. ἴσως Linc. ἶσον tres primæ, ἕκαστον Pors. per errorem. Dobr. ἴσον 1. 2. 3. ἶσον 4. ἐνταυθὶ 2. ex em. correctoris ut videtur.

Id. ἐνταυθοῖ id. est quod ἐνταῦθα, interprete Hes., nempe *domi meæ*, et ὅπως — μέρος valet, *ut eorum quisque æque nobiscum ditescat*. V. 148. 221. Fisch. ὅπως. Gl. ἵνα. — ἴσον. Gl. subaud. κατὰ, ἤγουν ἐπίσης. παρών. Gl. παραγενόμενος. Cod. Par. Schæf.

226. μετάσχῃ. Gl. Cod. Par. κοινωνήσῃ. Schæf.

227. καὶ δὴ βαδίζω, *jam abeo*, nam Chremylus dixerat ἴθι, et Hes. καὶ δή· ἐπὶ τοῦ ἤδη. [Gl. Cod. Par. ἤδη. Schæf.] Add. 414. et Deuar. in καὶ δὴ p. 195. s. et in δὴ p. 107. Fisch. τοῦτο. Edd. Ph. I. B. Orat. et Ben. I. τουτὶ Hemst. quod metro adversatur, ut Fisch. etiam observavit, quamquam τουτὶ (δεικτικῶς) per se bene fuerit adhibitum. Pro τοῦτο δὲ Inv. e Rav. edidit τοῦτο δή. Ita offendet bis in eodem versu positum δή. Dind. τοῦτο δὲ τ. Ald. Junt. ii. Port. τουτὶ δὲ τ. κρ. Junt. i. iii. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Dind. τουτὶ δέ. δὴ A. 1. Pors. τοῦτο 1. 3. et pro gl. 2. Dobr. κρεάδιον. Infra 320. κρέας. Usus est poëta diminutivo, rationem habens personæ loquentis. Nam servis nihil carius est carne. Chrem. sacrificaverat in templo Apollinis, sed reliquiæ victimarum consumebantur in epulis (v. Theophr. char. 9.) ita ut convivarum quisque suam portionem posset etiam secum domum referre; id quod tum a Carione factum esse apparet. Fisch. Glossa in Codd. τὴν χύτραν, quæ manifesto refertur ad alteram lectionem, cujus meminit Schol. [etiam in Rav.] λεβήτιον. Hanc veram esse, metri ostendit, ni fallor, ratio: nam ut in aliis diminutivis, terminatis in αδιον, antepenultima corripitur, ut in λοπάδιον 812. sic in κρεάδιον corripi etiam debet, et proinde vocem illam non admittit versus [nempe si τοῦτο δὲ, non τοῦτο δὴ legitur]. Ollulam manu gestabat Cario, in qua erat frustum carnis, immolatæ victimæ pars, quod ex Apollinis templo extulerat. Hujus rei explicatio, ex veterum more satis noto, in integris, quibus caremus Schol. gloss. peperit, unde in textum venit κρεάδιον. Brunck. τοῦτο δὴ Rav. τουτὶ δὴ Paris. 2827. τουτὶ etiam Elb. 6. [τουτοδὶ τὸ κρεάδιον corrigere, oportebat Dobr. V. quæ in Avv. ed. dicam ad 18. Dind.] "γρ. λεβήτιον" Victor. e Schol. ut puto, cujus hæc verba sunt: ὅπερ [κρεάδιον sc.] ἧκον ἄγοντες λειφθὲν ἀπὸ τῆς θυσίας. ἔνιοι δὲ τὸ λεβήτιον. quod ita capiunt Bent. et Brunck. "alii legunt, τὸ λεβήτιον." Sed melius ut puto Hemst. "alii κρεάδιον explicant per λεβήτιον." Gl. in Dorv. et in Brunck. Mss. χύτραν. Schol. in Par. 2827. κρεάδιον τὴν χύτραν λέγει ἐν ᾗ τὰ κρέα ἕψονται, etc. Dicit quidem Inv. Schol. in Cod. Rav. lectionem λεβήτιον diserte damnare. Ceterum ineptit Brunck. κρεάδιον antepenultimam corripere statuens. Scribendum autem cum Elmsl. κρεᾴδιον. Fragm. Incert. liv. (Pollucis vii. 26.) saltem debebat Brunck. τὴν χύτραν | ἐν ᾗ τὰ κρεᾴδι' ἧψες ἐζωμευμένα. In Alex. Athen. iii. p. 107. c. malim, κρεᾴδι' ἄττα, ποδάρια, ῥύγχη τινα. Dobr.

228. Οἱ ἔνδοθεν [ἔνδονθεν (sic) 3. Dobr.] sunt *servi, familia*, οἰκέται. Nam ἔνδον et ἔνδοθι inprimis in Atticorum lingua valet *in domo, domi*, sed οἱ ἔνδον et οἱ ἔνδοθι dicuntur non omnes qui in domo sunt, verum tantum servi. V. Theophr. Charr. iv. 11. et infra 964. H. l. dicuntur οἱ ἔνδοθεν, quia ii, qui aliquid intro ferre (εἰσενέγκαι) debent, debent ante e domo prodire. Fisch. In Cod. Dorv. τὸν et εἰσενεγκέτω, quod manus recentior in εἰσενεγκάτω mutavit. Hemst. Gl. Cod. Par. τῶν ἐξερχομένων ἀπὸ τῆς οἰκίας εἰσαγαγέτω. Schæf.

229. μελήσει. Gl. διὰ φροντίδος ἔσται. — ἀνύσας. Gl. σπεύσας. Cod. Par. Schæf. ἀνύσας τρέχε, est *curre quam velocissime*. Nam verbi ἀνύειν aliis verbis juncti hæc vis est, ut indicet celeritatem actionis et Lat. reddi debeat adverbio *statim, celeriter, quantocius*. Nam qui studet perficere aliquid, celeritatem adhibet. Sic 349. 648. 975. Cf. Albert. ad Hes. i. p. 409. et Viger. vi. 2. 2. ibique Hoogev. Fisch. ἀλλ' om. Dorv. ἀνύσας Ald. Pors. Dobr. ἀνύσας plane 1. Id.

230. κράτιστε — δαιμ. V. notata ad 146. Spanh. δαίμονες h. l. sunt omnino *dii*. Chrem. enim antea docere instituit, Plut. esse auctorem potentiæ Jovis, cultus deorum, omnium artium humanarum et omnium bonorum et malorum, quæ hominibus acciderent; unde eum vocat κράτιστον, *potentissimum*; Hes. h. v. et Cannegieter. de ætate et stilo Aviani c. 6. (Amst. 1731. 8.) Fisch. Ab hoc versu scenam secundam actus 1. incepit Francog. interpres. Dind.

231. Εἴσω omitti poterat. Nam εἰσιέναι per se est, *ingredi in aliquem locum*. vid. 249. Sed etiam Matth. xxvi. 58. est εἰσελθεῖν εἴσω. Fisch. Brunck. edidit ἔσω. Inv. e suis Codd. εἴσω, ut in edd. plerisque, restituit; quanquam negari non potest, recentioris et mollioris Atticismi esse ἔσω. Dind. εἴσιθ' Elb. εἴσιθι. Antea εἴσω (non ἔσω) Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. οἰκία. οἰκεία Junt. i. Id. εἴσω tres primæ, Rav. Borg. ἔσω Brunck. Dobr. ἐμὲ Lib. Burg. Id.

232. Lege 'στιν. Bent. Αὕτη 'στὶν. Ita cum Codd. Dorv. et Bodl. veteres edd. cunctæ: male Port. in G. Αὐτή ἐστιν, quem non debebat sequi Kust. [Berg. Αὐτή ἐστιν, Fisch. Αὕτη ἐστίν.] Suid. etiam recte in Δικαίως κᾀδίκως. Hemst. αὐτή ἐστιν Ven. ii. Dind. Χρήματα est h. l. pecunia. V. Proluss. Palæphh. p. 22. ἡ τήμερον Att. dictum est pro σήμερον. V. Mœris. Fisch. Neglecto Atticismo in membr. σήμερον. Brunck. δεῖ. Gl. Cod. Par. ἐνδέχεται. Schæf. σε τήμερον. σε om. Suid. ed. Med. v. δικαίως. Pors.

233. καὶ δικαίως κᾀδίκως. Gl. Cod. Par. παντὶ τρόπῳ. Schæf. V. Terent. Andr. i. 3. 9. Andocides Orat. i. κακῶς ποιεῖν ἐκ παντὸς τρόπου καὶ δικαίως καὶ ἀδίκως. V. in Eqq. 256. et 795. item in Acharn. 372. Berg. ποιῆσαι Lib. Burg. Dobr.

234. ἄχθομαι. Gl. βαρύνομαι. — εἰσιών. Gl. εἰσερχόμενος Cod. Par. Schæf. πάνυ cohæret cum ἄχθομαι, et hoc verb. participiis junctum reddi potest adverb. invite, haud libenter. Verbo ἀπολαύειν junctum est nomen ἀγαθὸν, quia ponitur in utramque partem, sensu bono et malo, de rebus lætis et tristibus. V. Jens. et Hemst. ad Lucian. t. i. p. 101. s. et Albert. ad Hes. i. p. 469. αὐτοῦ id. est quod αὐτόθι, ἐκεῖ, ibi, nempe in ædibus alienis. Fisch.

235. 'Ες. Εἰς sola Fl. et Cod. Dorv. qui post ἀλλοτρίαν interpungendo πάνυ connecti debere docet cum ἄχθομαι. Hemst. Gl. ξένην. πάνυ. Gl. τοῦτο πρὸς τὸ ἄχθομαι συνακτέον. Cod. Par. Schæf. ἐς. ἐς Ald. (et ita etiam in Elb. fuisse videtur, quum perperam ap. Trend. bis εἰς legatur) Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. εἰς Junt. ii. Dind. εἰς 1. Dobr.

236. Citat Prisc. xviii. fol. 226. b. 16. et 229. b. 15. ed. Ald. Bis omittit Putsch. pp. 1168. 1175. Equidem suspicor, omnia loca e Plut. et Nub. quæ non habet Putsch. in Ald. Cod. irrepsisse e mala sedulitate alicujus, forsan lacunas explere studentis. Plut. 70. citat Ald. f. 240. b. 3. non Putsch. V. ad 15. 150. 394. 41. 386. 860. 896. Fol. 226. a. 2. Nub. 722-3. | 229. a. 35. Nub. 922. | 229. b. 10. Nub. 722. 125. | 231. a. 6. Nub. 451-2. | 235. b. 13. Nub. 971. | 235. b. 18. Nub. 50-1. | 236. a. 15. Nub. 245-7. | 237. a. 2. Nub. 809. | 240. b. fin. Nub. 795. | 241. a. 10. Nub. 75. | 243. a. 2. Nub. 560. Dobr. 'Αγαθόν. Mendose Cod. Dorv. 'Αγαθῶν' super αὐτοῦ adscriptum habet τὸ εἰσέρχεσθαι. Hemst. αὐτοῦ. Gl. Cod. Par. εἰσελθεῖν. Præponendus articulus τοῦ. Schæf. Schol. Cod. Par. "Ωσπερ κατηγορῶ σου τόδε φαμὲν, οὕτω καὶ ἀπολάβω (Bast. "l. ἀπολαύω") σου τόδε. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πάποτε ποτὲ μὲν τὴν δύναμιν ἔχει τοῦ ποτὲ, ποτὲ δὲ τοῦ πῶς. Id.

237. Εἰς φειδωλόν. Quamvis sic habeant omnes, quas videre mihi contigit Editt., nec variant Mss.; puto tamen mendum huic loco inesse scribique debere εἰς φειδωλοῦ, subintelligendo οἶκον, quæ ellipsis, ut notum est, Atticis est frequentissima. Sic Nub. 961. ἐς κιθαριστοῦ, 992. εἰς ὀρχηστρίδος. Cf. ad 242. Kust. Attice, fateor, sed numerorum suavitatem [propter hiatum] tollis. Sana lectio est, φειδωλὸν, ut apodosis sententiæ probat v. 242. παραπλῆγ'. An et ibi repones παραπλῆγος ἀνθρώπου. Lege ergo, ὡς φειδωλὸν, ut tu mox eleganter ὡς παραπλῆγ'. Bent. [Cf. Reiz. de pros. Gr. acc. inclinatione p. 37. s. p. 56. s. ed. Wolf. qui et ipse ibi conferendus est, qui quidem docent, ἐλθεῖν εἴς τινα recte dici, quando quis domum alicujus venit, ὡς aut πρός τινα, quando ad eum venit, ubicumque potestatem ejus conveniendi habuerit. Dind.] Servaverim ego potius lectionem receptam: non enim minus recte et eleganter dicitur εἰσέρχεσθαι εἴς τινὰ, quam εἰς τινός. Sic Act. xvi. 40. εἰσῆλθον εἰς τὴν Λυδίαν (coll. v. 15.). Quinimmo hoc docuit ex Lysia Bud. Comm. L. Gr. p. 110. Lamb. Bos. Simili plane modo Lysias Or. de bonis Aristoph. [t. v. p. 626. Reisk.] εἰσελθὼν ὡς τὸν πατέρα τὸν ἐμόν. Isæus de heredit. Apollodori ἐλθὼν ὡς τὴν ἐμὴν μητέρα. Æsch. de fals. legat. [t. iii. p. 291. Reisk.] εἰσπλεῖν — ὡς Φίλιππον. Phalaris Epist. 64. εἰς ἐμὲ κομισθῆναι τοὺς λόγους. Synesius Ep. 108. οἷς χρησάμενος ἂν ἦλθον εἴς σε. Et Comicus noster Avv. 619. εἰς Δελφοὺς—εἰς "Αμμων' ἐλθών. Berg. Lectionem ὡς φειδωλὸν repræsentant Fl. et I. anni 1540. Gratulor Frac. qui suæ conjecturæ, nam vett. librorum nullus adsentitur, tantum nactus fuerit suffragatorem: nostræ tamen adnotationes ostendent movendam non esse receptæ lectioni controversiam. Pro ἦν in Cod. Dorv. legitur ἂν, quod alia manus refinxit in ἥν. Hemst. εἰ 3. gl. ἐάν. Dobr. εἰς Ald. Inv. mei 1. 2. 3. 4. 6. (mutilus est 5.) ἐς Brunck. Id. εἰς φειδωλὸν τιν' εἰσ. Junt. i. ὡς φειδ. εἰσ. Junt. ii. iii. Dind. φειδωλόν. Gl. φειδόμενος ἔνθα οὐ δεῖ. Schol. φειδωλός τις ὢν ὁ φεύγων τοῦ διδόναι· τινὲς δὲ παρὰ τοῦ φείδομαι καὶ τοῦ δοῦναι. Corrigendum videtur ὁ φεύγων τὸ διδόναι· τινὲς δὲ παρὰ τὸ φείδομαι καὶ τὸ δοῦναι. Cod. Par. Schæf. φειδωλὸς est avarus, tenax, cupidus, qui etiam σκνιφὸς et μικρολόγος dicitur. (cf. Theophr. Char. 10.) Hoc docent primo attributa 238-

41. deinde oppositum *παραπλὴξ* 242. Add Hesych. Mœris ibique Piers. p. 388. Ductum autem est hoc voc. a v. *φείδομαι*, ut *ἁμαρτωλὸς* a v. *ἁμαρτάνω*, cujusmodi adjectiva studium indicant et assiduitatem actionum earum, quæ verbis significantur. Fisch.

238. *κατώρυξεν*. Non primus [ita scribendo] metro consuluit Kust. sed dudum ante Frac. in Fl. Edd. reliquæ *κατώρυξε*. Cod. Dorv. depravatius *κατωρύξαι*, quod tamen emendatum interpretatione adjecta *κατέχωσε*. Hemst. Cf. Lucian. in Tim. p. 64. s. ed. Amst. [c. 15.] Kust. *defodit*, h. e. defodere solet, *pecuniam*, quam mecum illuc attuli, *in terram*, quod Matth. xxv. 18. dicitur *ὤρυξεν ἐν τῇ γῇ*. Nam aorist. uterque (v. 244.) habet vim omnium temporum. Et *κάτω* additum est ut Act. ii. 19. *ἐπὶ τῆς γῆς κάτω*. Fisch. *κατώρυξεν*. Gl. *κατορύξας ἔκρυψεν ἐμέ*. Schol. *κατορύττω τι τὸ φανερὸν κρύπτω. ἀνορύττω δὲ τὸ κρυπτόμενον εἰς φῶς ἕλκω*. Cod. Par. Schæf. *κατώρυξε* Ald. Junt. i. iii. *κατώρυξεν* Junt. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. In Elb. *κατώρυξέ με κατὰ γῆς*. Dind. *κατώρυξέν με* A. *τῆς* ante *γῆς* om. A. 1. Pors. *τῆς* om. 1. 4. 6. Herodot. viii. 53. *ἐῤῥίπτεον ἑωϋτοὺς κατὰ τοῦ τείχεος κάτω*. V. Acharn. 97. Dobr.

239. *κἂν*. *καὶ ἐὰν* 1. Pors. *κἂν* etiam Elb. Ald. Junt. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Port. *κἂν* Junt. i. iii. Brub. Dind. *προσέλθοι* 1. Dobr. *χρηστὸς*, *utilis*, h. e. *bonus*, *probus*, i. e. aut *frugalis*, aut *suavis*, quod appositum non parum auget turpitudinem avaritiæ. Fisch. Cod. Dorv. male mutat ordinem : *φίλος ἄνθρ*. Hemst.

240. *αἰτῶν*. Gl. *ζητῶν*.—*ἀργυρίδιον*. Gl. *ἢ δανείου χάριν ἢ δωρεὰν ἁπλῶς*. Cod. Par. Schæf. Brunck. ex ingenio reposuerat, *αἰτῶν τι παραλαβεῖν σμικρὸν ἀργυρίδιον*. Sed retractavit factum hac animadversione : " Repone, ut est in impressis omnibus, *αἰτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρ.* vel *σμικρὸν ἀργ.* quod perinde est. [*σμικρὸν* reponendum esse in Attico poëta ubicumque per metrum liceat, recte monuit Hotibius Lect. Arist. p. 14. Dind.] Ubi vides *μικρὸν* priori producta, juxta observationem ad 147. Ea est ipsa lectio duorum Codd. In. B. *λαβεῖν τι σμικρόν*. Cur mihi innovare in mentem venerit, duæ res in causa fuerunt. Primo recepta lectio 147. Nondum observaveram in *μικρὸς* semper produci apud Comicum *ι* quod illi peculiare est: nam tragicos ne memorem, Menandro etiam corripitur, ut in hoc versu e superstitioso (Grot. Excerpt. p. 716.) : *σαπρὸς γὰρ ἦν· σὺ δὲ σμικρολόγος οὐ θέλω*. Deinde diversam in membr. repereram scripturam *αἰτῶν τι λαβεῖν μ. ἀ.* Magis mihi placebat encliticum *τι* sic positum, quam in cæsura; unde suspicatus sum, excidisse præpositionem verbi compositi: meo itaque, sed plus quam dubio, Marte versum explevi. Nunc vero agnosco, male me conjecisse, membranarumque scripturam eo tantum nomine vitiosam esse, quod in ea duæ voces transpositæ fuerint. Brunck. Recte igitur vulgatum e suis Codd. restituit Inv. — *τι μικρὸν* idem est, quod *πάνυ*, *μάλα μικρὸν*, ut 212. *τιν' ἀγαθόν*. Fisch. Vulg. (Inv.) est in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *σμικρὸν* 3. Dobr.

241. *ἔξαρνός ἐστι*. Gl. Cod. Par. *ἀπαρνεῖται*. Schæf. *ἔξαρνος*. In Nub. 1234. Andocid. de Myst. *Ἀλκιβιάδου — ἐξάρνου ὄντος*. Soph. Antig. 441. *ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίσταμαι*. Berg. *ἔξαρνός ἐστι*. Sic Nub. 193. *ἔξαρνος εἶναι*. Atticis nempe familiaris locutio, nec poetis solum, sed oratoribus etiam. Antiph. Or. xiv. p. 118. *ὁ δὲ διὰ τέλους ἔξαρνος ἦν*, et *ἐξάρνου ὄντος* Andocid. Or. i. p. 175. Lysias, *ἔξαρνος ἦν*, Or. i. p. 105. Demosth. vero adv. Phorm. p. 544. *ἔξαρνοί εἰσι* et p. 545. *ἔξαρνος γενόμενος*, ac alibi. Sic Theophr. *περὶ ἀπιστ.* (c. 18.) *ἔξαρνοι γένεσθαι*. *Ἄπαρνον* eodem sensu adhibet Antiphon Or. i. p. 28. *ταύτην οὐκ οὖσαν ἄπαρνον·* mox, *εἰ δὴ ἄπαρνοι γένοιντο*. Spanh. Cf. Hes. et Gloss. vett. in *ἔξαρνος*. *ἔξαρνός ἐστι μηδ' ἰδεῖν πώποτε* est, *negat se unquam fuisse divitem*, *queritur se esse inopem*, dictumque ut 59. *μανθάνεις, ὅς φησιν εἶναι*. Fisch. *ἔξαρνός ἐστι*. ad verbum, *negator est*, pro *ἐξαρνεῖται*. *ἐξ* auget significatum, ac si dicas *negat et pernegat*. Munt. *μὴ δ'* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

242. *ὡς παραπλῆγ'*. Et hunc locum imitatus est Lucian. Timon. p. 81. s. ed. Amst. [c. 12.] Cæterum pro *εἰς παραπλ.* ut priores Edd. habent, auctoritate Mss. Vat. U. et Arund. reposui *ὡς*, quod Atticis idem aliquando significat, quod *πρὸς*. Græce enim non dixeris *εἰσελθεῖν εἰς ἄνθρωπόν τινα*, pro, *domum alicujus ingredi*, sed vel *εἰς ἀνθρώπου τινὸς* per ell ipsius voc. *οἶκον*, ut monuimus etiam ad 237. vel ut hic *ὡς*, i. e. *πρὸς ἄνθρωπόν τινα*. Sic Latine dicere possis, *ingredi ad divitem*, i. e. domum divitis, non vero, *ingredi in divitem*. Kust. Subauditur (ad voc. *παραπλῆξ*) *διάνοιαν*. Æsch. Epist. 11. *παραπλὴξ τὴν διάνοιαν ὤν*. Potest etiam subintelligi vox *φρὴν*, aut similis: hinc *φρενόπληκτος* Æsch. Prom. 1053. Idem est *παραπεπληγμένος* Lys. 833. Berg. Quamvis supra retinuerim *εἰς φειδ.* hic tamen, ut Kust. morem gererem, non tam persuasit Fl. i. a. 1540. et Farr. [sive potius

Ed. Ven. in 8. a Kust. collatæ] auctoritas, in quibus edd. solis invenitur ὡς, quam Cod. Dorv. binis a Kust. laudatis accedens; quem consensum non insuper esse habendum duxi: nihil enim vetat, quo minus Aristoph. qui prius dixerat εἰς φειδωλὸν, hic liberum sit usurpare ὡς παρ. [Poëtam dixisse ὡς π. ut auribus inserviret, censuit Fisch. Dind.] Exponit autem παραπλῆγα Dorv. μανικόν. Hemst. Nicander Alexiph. 160. παραπλῆγες δ' ἅτε Βάκχαι, prout Cyrillus adv. Julian. iv. p. 129. Bacchum *furentem* vocat τὸν παραπλῆγα Διόνυσον. Sic Soph. Ajac. 229. παραπλήκτῳ χερὶ, ubi vett. Scholl. παραπλήκτῳ τῇ μανικῇ. παραπλὴξ γὰρ ὁ μανιώδης. Add. Hes. in Παραπλὴξ et παραπληξία. Spanh. παραπλὴξ propr. significasse videtur eum, qui fila lyræ male et perperam pulsaret, ita ut sonos ederent discrepantes; deinde ita dictus est *cerritus, vecors, secors, mente alienatus, insanus*; denique, quicunque ea facit vel dicit, ut videatur insanus esse. H. l. indicat hominem prodigum, luxuriosum, profusum, nam opponitur φειδωλῷ et dicitur esse aleator et scortator. Fisch. παραπλὴξ ὁ παραπαίων ἤτοι ὁ μαινόμενος, ὁ παρακεκομμένος τὴν φρόνησιν καταπλὴξ δὲ φοβερὸς, ὁ δεδοικὼς τὰ πάντα. Gl. Cod. Par. Schæf. εἰς παραπλ. Ita Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. In Cod. Elb. [ut in Junt. ii. iii.] ὡς π. Quod negat Kust., εἰσελθεῖν εἴς τινα Græce dici, sed vel εἰς ἀνθρώπου τινὸς per ellipsin voc. οἶκον vel πρὸς (s. ὡς) ἄνθρωπόν τινα necessario dici debere putat, vereor ut ita se res habeat. Ita enim sæpe dicitur ab Xen. Cyrop. i. 3. 12. et omnino plura vel in prosa oratione exempla in contrarium reperiuntur. Quare minime etiam probanda conjectura, qua v. 237. pro εἰς φειδωλὸν reponere mavult εἰς φειδωλοῦ sine omni alia codd. s. vett. edd. auctoritate, hac tantum inductus ratione. Thiers. εἰς παραπλῆγ'. ὡς A. δὲ εἰς 1. εἰς Suid. Ms. παραπλῆξ. Pors. ὡς Lib. Burg. 6. Brunck. et Inv. tacite uterque; Suid. ed. Med. v. παραπλήξ. Huc respicit Eustath. Od. Ε. p. 1540, 59. Υ. p. 1886, 47. ed. Rom. Dobr. ὡς π. 1. 2. 3. et ut videtur 4. εἰς gl. 3. Id.

243. πόρναι sunt *fornicariæ* (Gl. vett.), meretrices olente in fornice stantes (Hor. Serm. i. 2. 10.). V. Salmas. de fœn. trapez. p. 141. ss. Nomen habent inde, quod corpora vendunt pretio, περνᾶν enim est i. q. πωλεῖν. κύβοι sunt *tesseræ*, ut ἀστράγαλοι, *tali*: tesseris ludebatur tribus, sed astragalis quatuor; tesseræ habebant latera sex, tali quatuor. Unde κυβεία est *alea, lusus tesserarum*, et κυβεύειν, *aleatorem esse*, quo de genere lusus præter Senftlebenii et (de Pauw) libros de Alea, potest Jo. Meursii Græcia ludibunda in v. Κυβεία et Suterii Palamedes (LB. 1625. 8.) legi. Aleatores autem fuisse etiam Athenis contemtos, e Xen. Mem. i. 2. 57. et Theoph. Char. 6. intelligitur. παραβάλλειν dicitur propr. de iis, qui pabulum jumentis, bestiis cibum, objiciunt; (Hom. Od. Δ. 41. Il. Ε. 369.) sed ponitur etiam de iis, qui aliquem alteri committunt et tradunt. Plutus igitur dicitur πόρναις et κύβοις παραβάλλεσθαι, [*objici, exponi*] quatenus opes, quas secum attulit, ab homine prodigo scortis et aleæ temere impenduntur. Fisch. παραβεβλ. Gl. Cod. Par. ἐκδεδομένος. Schæf.

244. γυμνὸς est *nudus, exutus opibus, inops*, uti etiam γυμνηλὸς dicebatur, v. Hes. h. v. ἐκπίπτειν dicuntur, qui ejiciuntur aliquo loco, et aor. significat, *ejicior*, scil. παρ' ἐκείνου. θύραζε in lingua Att. idem valet quod ἔξω in communi. *foras*, ut 955. V. Mœris Hes. et Etym. M. Fisch. Gl. Cod. Par. ἐκτὸς τῆς θύρας. Schæf. V. Suid. in 'Ακαρὴς, Pollux ii. 3. 33. Apud Suid. (ἐξέπεσον) minus recte vertitur, *ejectus sum*, pro *ejici solet*. Ita enim utuntur Græci aoristis. V. Græv. ad Hes. 'Εργ. 184. Sic paulo ante κατώρυξε, *defodere solet*. Duck. ἔπεσον Suid. ἀκαρῆ. Pors. ἔπεσον 3. Dobr. ἐξέπεσον servat Etymol. Mag. ubi Ms. Dorv. θυράζων et χρόνου, si Pors. capio. Alciphron iii. 56. fin. citante Hemst. in Mss. ἀνάγκη σε γυμνὸν τῆς οἰκίας θύραζε ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ἐκβληθέντα ἐκπεσεῖν. Id. ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ. Apud Lucian. aliquoties, ut in Timone ac Jove Confut. ἐν ἀκαρεῖ χρόνου: quod una voce ἀκαρῆ est ab Atticis dictum. Mœris hoc voc. explicat μικρόν. Quomodo etiam ἀκαρῆ Nost. Nub. 496. Vesp. 536. 695. ubi Schol. similiter ἀκαρῆ pro βραχὺ, ὀλίγον, non ut ibi hactenus, οἰκτρόν. Demosth. adv. Polycl. p. 674. ὅτι οὐδ' ἀκαρῆ δανείσοι. Unde ap. Hes. 'Ακαρῆ (non ἀκαρᾶ), βραχὺ, ταχέως, et similiter ap. Harpocr. 'Ακαρῆ, ἀντὶ τοῦ μικρόν. Alexis vero comicus ap. Athen. xii. p. 552. στρουθὸς ἀκαρὴς, ubi prior vox obscœno sensu dicitur, ut Nost. Lys. 726. Spanh. In Gloss. Græco-Latinis ἀκαρὲς explicatur *momentum*, et ἀκαρὴς, *momentarius*. Ductum autem est hoc voc. a κείρεσθαι, *tonderi*, et propr. dicitur de pilo, qui adeo brevis est, ut tonderi et desecari nequeat. V. Schol. et Etym. M. Itaque ἀκαρὴς χρόνος est *tempus brevissimum*, et ἐν ἀκ. χρ. *momento* (Liv.) i. e. celerrime. Dicitur etiam absolute ἐν ἀκαρεῖ,

h. e. Hes. auctore, ἐν ῥιπῇ (quod 1 Cor. xv. 52. legitur). Fisch. Versum hunc citant Etym. et Suid. v. Ἀκαρής. Kust. ἐν ἀκαρεῖ· Gl. Cod. Par. ὀλίγῳ. Schæf.

245. μέτριον. Gl. Cod. Par. ἐλευθέρου, μέτρον καὶ τάξιν ἔχοντος ἐν τῷ βίῳ. Schæf. Ante μετρ. γὰρ κ. τ. λ. intelligi debet πείθομαι, credo, recte. Sic apparet, quo pertineat γάρ. Scilicet partes ejusmodi vocis agit in sermonibus nutus et gestus corporis. Cf. 252. ἀνὴρ μέτριος est vir moderatus et temperans, h. e. neque sordidus, avarus, neque prodigus, profusus. ἐπιτυγχάνειν μετρίου ἀνδρὸς est, venire in ædes viri moderati, quatenus illud fit casu et fortuito. Fisch. ἔτυχες 1. Pors. ἔτυχες 3. 4. 6. Dobr.

246. τούτου τοῦ τρόπου. Gl. τῆς μετριότητος δηλ. — πως εἰμ' ἀεί. Gl. εἰμὶ καταπολύ. Cod. Par. Schæf. V. Hes. in τρόπος. Fisch. Citat Tho. M. v. Ποῦ. Kust. πως. (om. 1. Pors.) Accentum, quem servant edd. omnes (πῶς), expunxi; nam veram super h. l. sententiam dixisse mihi Deuar. [p. 330. s.] videtur, ubi agit de part. πως. Cod. Dorv. omittendo πως versum fregit; tum εἰμ' ἀεί. Hemst. Eum tacite sequuti sunt Brunck. et Inv. et jam Berg. monuerat, πως non esse interrogativum, sed cum ἀεὶ jungendum, pro ἀεί ποτε. πως ita ab Att. indefinite ponitur, ut respondeat Lat. particulæ fere, ut Æsch. Socr. ii. 17. [Æl. V. H. xii. 1. Munt.] ita autem apte cohæret Chrem. orationem, ejusque personæ apprime convenit. Fisch. Corr. πως. Bent. πῶς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. τοῦ ante τρόπου male in Elb. excidit. Dobr.

247. In Dorv. Cod. φειδόμενος explicatur ἀκριβολογούμενος. Hemst. Gl. ἀκριβολογούμενος τῶν χρημάτων. ὡς οὐδεὶς ἀνήρ. Gl. χαίρει. Cod. Par. Schæf. Verbum χαίρω junctum participiis reddi potest adverbio libenter. φειδόμενος ὡς οὐδεὶς ἀνήρ, est longe parcissimus, quod circuitionis genus Latini a Græcis acceperunt; elegantia ejus existit inde, quod rem ita exprimit, ut ejus magnitudo magis aperta pateat. V. Valck. ad Phœn. p. 537. Fisch.

248. ἀναλῶν. Gl. Cod. Par. χαίρω, ἡνίκ' ἂν τοῦ φείδεσθαι χρεία ἦν (l. ᾖ). Schæf. ἀναλῶν etsi videri possit præsens esse, quia præcedit φειδόμενος, et ἀναλίσκω tempora sua ducit ab obsoleto ἀναλόω: tamen puto futurum esse. Nam Attici delectantur, hoc in genere verborum, futuris, et futurum interdum sequitur præsens. V. ad Plat. Phæd. lviii. 19. lxv. 26. τούτου referendum est ad τὸ ἀναλίσκειν et verba ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ verti possunt, in tempore, re ita ferente et postulante. Fisch. Suid. ἀναλίσκειν. Pors. πάλιν τ' ἀναλῶν ἡνίκ' ἄν. τ' et ἂν om. 1. Id.

249. Gl. δεῦρο εἰσέλθωμεν. ὡς. Gl. ὅτι. Cod. Par. Schæf. εἰσιέναι, ire intro, in domum. V. 231. Articulus in verbis τὴν γυν. καὶ τὸν υἱὸν non est superfluus, ut Schol. præcipit, immo necessario requiritur, ut oratio sit perspicua; nam, eo sublato, obscurum est, utrum σέ, an γυναῖκα et υἱὸν sit subjectum orationis. Fisch.

250. καὶ ab initio versus male ad antecedentem relatum in Elb. Dind. μόνον. Gl. Cod. Par. μονογενῆ. — Ceterum post μόνον in textu positum est signum (:), quod signum ibi poni solet, ubi alia persona loqui incipit. Schæf.

251. ὃν ἐγώ. δείκνυσιν, ὡς καὶ τῶν παίδων αὐτῶν πλέον τὸν πλοῦτον φιλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. Gl. Cod. Par. Schæf. πείθομαι, credo te divitiarum amantiorem esse quam filii. Chremylus ista oratione usus erat, ut Plutum eo magis moveret, sed hic ita accepit, ut Chremylo cupiditatem pecuniæ exprobraret. Fisch.

252. τί γάρ— Ita fere Eurip. Iph. Aul. 1395. τί γὰρ τἀληθὲς οὐκ εἴποι τις ἄν. Berg. πρὸς σέ, coram te, te audiente. Fisch. τί γὰρ ἄν. Gl. Cod. Par. διατί; Schæf. λέγοι. λέγῃ A. Pors. λέγει 1. Linc. λέγῃ et om. οὐχί, Schol. Junt. post Argum. Post hunc versum et alibi, (v. Collationem) χοροῦ Cant. 2. id est, ἐκλέλοιπε τὰ τοῦ Χοροῦ. V. Bent. ad 962. Hemst. p. 205. Vita Aristoph. p. xiv. ed. Kust. πάλιν δὲ ἐκλελοιπότος καὶ τοῦ χορηγεῖν, τὸν Πλοῦτον γράψας, εἰς τὸ διαναπαύεσθαι τὰ σκηνικὰ πρόσωπα, καὶ μετασκευάσθαι, ἐπιγράφει χοροῦ, (ita recte Ald.) φθεγγόμενος ἐν ἐκείνοις ἃ καὶ ὁρῶμεν τοὺς νέους ἐπιγράφοντας οὕτω ζήλῳ Ἀριστοφάνους. Dobr. λέγῃ 3. Inter 252. et 253. χοροῦ: rubrica 2. Id. Post λέγοι punctum est in Ald. Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. interr. notam habent Junt. ii. Raph. Port. Dind.

253. Redit in scenam Carion cum senibus ruricolis, quos convocare jussus erat 223 s., paullo tardius incedentibus. Incipit hinc actus secundus ejusque 1. scena in edd. vulgg. Francog. intp. hic constituit initium tertiæ actus primi scenæ. Præfixum in plerisque edd. erat, Τετράμετροι ἰαμβικοὶ καταληκτικοί· Δίμετροι Ἀνακρεόντειοι καὶ ἄλλοι τινες. Dind. πολλά. Gl. Cod. Par. πολλάκις.—ταυτόν. Gl. ὅμοιον.—Schol. Cod. Par. θύμος ἐστὶ τὸ ἀγριοκρόμυον, ᾧ δι' ἄκραν ἀπορίαν χρῶνται οἱ πένητες. ἔχει δὲ τὸ υ βραχύ. τὸ δὲ θυ-

μύς, ὃ δηλοῖ τὴν ψυχὴν, μακρόν. Adde Lexicis ἀγριοκρόμμυον et alteram formam ἀγριοκρόμμυον. V. Hemst. h. l. et p. 85. sq. Schæf. πολλὰ [κατὰ πολλὰ] habet vim πολλάκις, ut Rom. xv. 22. et part. δὴ respondet part. Lat. utique. Dativus τῷ δεσπ. pendet a pronom. ταυτὸν (h. e. τὸ αὐτὸ, v. Mœr. v. ταυτόν). θύμον (quod etiam in mascul. genere laudant grammatici vett., v. Schol. ad 283. et Suid. in θύμος) Hes. interpretatur τὸ σκόροδον, allium; sed alii grammatici (Schol. ad 283. Schol. Dorv. h. l. et Moschopul. Ecl. Att. h. v.) tradunt θύμον in lingua Att. idem valuisse, quod in oratione Græcorum communi βολβὸς et ἀγριοκρόμμυον, h. e. cepa agrestis, sylvestris. Hæ cepæ Atheniensis erant cibus hominum tenuium et inopum, id quod præter Schol. docet locus Antiphanis Athen. ii. 19. p. 60. Add. Lucian. Tim. c. 56. p. 173. t. i. et Ern. ad Call. fragm. 261. p. 533.—Hor. Epp. i. 12. 21. Itaque ὦ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θυμὸν φαγόντες, est, vos qui in eadem cum hero meo inopia vixistis. Fisch. Citat Suid. v. Θύμος. Kust. Glossæ, Thymum. Herba apibus grata. Virg. [Ecl. v. 77.] 'thymo pascentur apes.' Virg. [Ecl. ii. 11.] Horat. Epod. 3. [v. 3.] Videtur autem Comicus alludere ad voc. θυμὸς, animus, ira, respiciens ad illud Homericum, ὃν θυμὸν κατέδων. Berg. Cod. Dorv. φαγόντας θύμον sed versus præcedens deterius est corruptus, neque operæ pretium est illas aberrationes cognoscere, quæ nihil adjumenti ad probabilem aliquam conjecturam sint collaturæ. Hemst. Cave Kust. fidem habeas ταυτὸν accipienti pro τὸν αὐτόν. Ex hoc enim versu in indicem suum retulit ταυτὸς, quæ vox est plane barbara. ταυτὸν valet τὸ αὐτό. Ut τοσοῦτον et τοσοῦτο in neutro dicitur, sic ταυτὸν et ταυτό. V. Nub. 674. Av. 490. Duplici autem genere effertur ὁ θύμος et τὸ θύμον. Brunck. δὴ τῷ om. 4. Dobr. ἤτοι κατὰ πρόσωπα ἀμοιβ. Schæf.

254. δημόται. Gl. ἤτοι οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δήμου.—τοῦ πονεῖν ἐρασταί. Gl. τοῦ πονεῖν ἐπιθυμηταί. Schæf. φίλοι scil. τοῦ δεσπότου. Munt. Citat Tho. Mag. v. δημόται. Kust. δημόται sunt populares, (Ter. Eun. v. 9. 1. Adelph. ii. 1. 1.) h. e. qui sunt de uno eodemque populo, pago. Scilicet Attica divisa erat in certas civitates (δῆμοι, populi, cantons) a quibus cives Athenn. nominabantur, ut cives Romani a tribubus: nam cives Athenn. descripti erant tum in φυλὰς denas; φυλὴ quæque habebat certum numerum δήμων, de quibus Atticæ populis et pagis extat libellus J. Meurs. L. B. 1616. 4. et Paralipomena ad eum una cum Excerptis e Sponii Itinerario de pagis Atticis vulgavit Grævius 1684. 4. Nomina habebant fere ab oppidis et vicis ibi positis. Intell. h. l. populares Chremyli, heri Carionis, quos Carion vocat τοῦ πονεῖν ἐραστάς, h. e. laboriosos. Fisch. φιλοπόνους, φιλέργους. Girard.

255. Gl. Cod. Par. πρόσιτε, κόνιν ἐγείρετε, ὅτι ὁ καιρὸς οὐχὶ βραδύνειν ἐστί. Schæf. ἐγκονεῖν verbum poetis Atticis usitatum pro, accelerare, properare, ut Acharn. 1088. ἐγκόνει, ubi Schol. σπεῦδε, et circa finem Conc. κόνισαι. Sic Æsch. Prom. 961. ἐγκόνει πάλιν, prout eodem sensu alibi ab eo κονίει dicitur S. C. Th. 60. ubi vett. critici κόνιν ἐγείρει. Ita Soph. Aj. 526. χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, ubi in Schol. eadem hujus verbi significatio redditur, quod qui festinant, pulverem excitant. Adde Eurip. Hec. 507. et præter poetas Atticos, Apoll. Rhod. ii. 814. et iv. 66. Spanh. Metaph. ab athletis, qui ἐν κόνει, in pulvere luctabantur; contra ἀκονιτὶ, sine pulvere. V. Av. 1324. Eccl. 490. et ibid. 290. Berg. Ii, qui hortantur alios ad id quod maxime cupiunt fieri, verba cumulare solent, neglecta copula. De v. ἐγκονεῖν v. Etym. M. et Hes. Fisch. ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν. Sic Ran. 1558. καὶ μὴ μέλλειν et Thesm. 667. ὡς ὁ καιρὸς ἐστὶ μὴ μέλλειν ἔτι et infra huj. fab. 1209. οὐκ εἰκὸς μέλλειν. Quæ maxime h. l. et altero Thesm. parodia est e formula præconum in sacris Græcorum agonibus, cujus meminit Lucian. Demonact. t. ii. p. 872. (c. 65.) et quam κηρύκων πόδα vocabant, nempe, Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας, Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν. Ad quam præconum proclamationem allusit Julianus Imp. in Cæsaribus, [p. 14. ed. Heus.] ut olim ad eum [p. 100. ed. Heus.] vidimus, ut ante me viderat, ut ibi quoque attigi, Dion. Petavius. Ejus etiam partem expressit Soph. Philoct. 466. καιρὸς δὲ καλεῖ. Spanh. μέλλειν idem est quod βραδύνειν, cunctari, ut Act. xxii. 16. Fisch. οὐ μέλει 1. Pors.

255-6. usque ad ἀκμῆς citat Suid. v. ἐγκονεῖτε. Dobr. ὁ ante καιρὸς male Elb. deest. Dind.

256. ᾗ δεῖ παρόντ'. Gl. Cod. Par. καθ' ἣν ἀκμεῖ (sic) δεῖ παρόντας βοηθεῖν. Schæf. Lege παρόντ'. Bent. In omnibus est παρόντας, quam scripturam metri lex gravatur. Bent. correxit πάρανὺ ἀμύνειν quod facile probari posset, nisi commodiorem medicinam is, quem sequimur, L. Bos. tulisset: idem a Kust. ad oram libri notatum reperi. Cod. Dorv. in margine versum istum præfert, et 'Αλλ' ἐστὶν ἐπ' αὐτῆς etc. Hemst. ᾗ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν.

Sic bene Hemst. ad metri legem, licet refragantibus libris, qui habent omnes παρόντας. Cum singulari παρόντα subauditur τινὰ vel σέ. Qui Chorum alloquuntur, modo tanquam unicam personam, modo tanquam plures compellant. Sic etiam Chorus de se loquens, utroque numero sæpe in eadem phrasi utitur, ut mox infra 281. Brunck. Hoc loco ἀμύνειν τῇ ἀκμῇ est *occasionem ditescendi non dimittere, immo amplecti, eaque uti:* nam qui tempus et occasionem amplectitur, ei quasi succurrit. Est versus iambicus tetrameter catalecticus. πάραυτ', h. e. παραυτίκα, παραχρῆμα, εὐθέως Hesych. Emendatio Bosii proprius accedit ad scripturam vulgatam: accommodatior est reliquæ orationi, v. 225. 255. et facilius sic reperiri potest, quomodo nata sit lectio παρόντας. Grammatici, qui docere vellent, dualem pro plurali positum esse; quæ quidem numerorum permutatio non nova est (v. Arnald. Lectt. Gr. p. 186.), adscripserant ας, qua syllaba librarii imperiti ipsum verborum poëtæ contextum auxerunt. Atque sic statuere malim, quam cum Bos. παρόντ' accipere pro παρόντα. Fisch. παρόντ' Dawes. Misc. Crit. p. 190. Bos Anim. p. 5. παρόντας ὑμᾶς ἀμύνειν 1. Pors. παρόντας edd. Mss. in his Arund. 6. Recte παρόντ' ed. Inv. Postea longe deterius πάραυτ' Bent. in ed. notis. Eccl. 301, 2. ἐλθόντας ἔδει λαβεῖν male pro ἐλθόντ' e Mss. Brunck. Omnino dici vix potest, quam sæpe pluralem singulari substituerint librarii, præsertim in locis qui aliquid γνωμικὸν præ se ferrent, ut infra 531. Æsch. Prom. 278. ed. Blomfield. Eurip. Iph. T. 1013. apud Pors. Præf. Hec. p. 38. Æsch. Suppl. 212. πάτερ, φρονοῦντως πρὸς φρονοῦσας ἐννέπεις. Possis φρονοῦσαν, sed recte Ald. Rob. φρονοῦντας, quod id ipsum significat. Adde Pors. ad Med. 1022. ad Nub. 977. ubi paulo ante 971. nihilo deterius vulgato est Rav. ἀνιστάμενον, non obstante plurali 969. 970. [cf. 985. Ran. 1107. Vesp. 552. Pac. 639. (Av. 566.) Eccl. 668. Thesm. 797. 805. Lys. 1121.] In Alexide Athen. i. p. 21. e. Suid. v. ἀναλαμβάνειν, malim, οὐ μήτε πράττοιτ' ἂν τέλος Μηδεὶς ἂν ἡμᾶς, μήτε τιμὴν δόντα δεῖ Ἑτέρῳ λαβεῖν. Dobr. ἔστιν 3. παρόντας 1. 2. 3. 4. Id. Pro ἔστ' in Ald. ἔσται. παρόντας Ald. (per compendium in fine) Junt. i. (plene) ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ἀκμὴ propr. est *mucro, cuspis, acies.* V. Gloss. vett. Deinde ita dicitur id, *quod summum est in re quaque;* et refertur vel ad *poma*, ita ut significet *maturitatem* (ut ἀκμάζειν Apoc. xiv. 18. est *maturescere*), vel ad *ætatem*, ita ut indicet *florem ætatis, pubertatem* (ut παρθένος ἀκμαία est virgo matura viro, quæ etiam ὡραία et ἐν ἀκμῇ γάμου vocatur), quam ὑπέρακμος 1 Cor. vii. 36. sit *exoleta*, (v. Suid. v. ὑπέρακμος) vel ad aliam *rem quamvis*, ita ut declaret *articulum temporis*, h. e. momentum temporis rei gerendæ opportunum; summam rei gerendæ facultatem; occasionem commodissimam et maxime idoneam. H. l. refertur ad tempus: *adest ipse temporis articulus*, commodissimam nacti estis ditescendi occasionem. Ἀμύνειν pr. est *propulsare*, deinde *opem ferre, succurrere*. V. Kust. de V. M. i. 34. H. l. ἀμύνειν τῇ ἀκμῇ, *occasionem ditescendi amplecti, eaque uti.* Nam qui eam amplectitur, ei quasi succurrit. Fisch.

257. οὐκοῦν. Gl. τὸ λοιπόν.— ὁρμωμένους. Gl. κινουμένους. — πάλαι. Gl. πρὸ ὥρας. Cod. Par. Schæf. V. Eurip. Heracl. 734. Berg. προθύμως cohæret cum part. ὁρμωμ. πάλαι arbitror verti posse *jam, jamdudum*. Nam præter Schol. etiam Phav. ex Eustath. animadvertit, ap. Atticos inprimisque Arist. ita πάλαι de tempore admodum brevi dici. Scilicet senes illi cœperant, conspecto Carione eminus, ad eum pergere. Legitur ita πάλαι Marc. xv. 44. ubi Codd. nonnulli ἤδη. Neque Latini aliter utuntur particulis *jam dudum*. V. ad Plat. Phæd. xxvii. 2. οὐκοῦν [ut olim legebatur, posito post ἤδη puncto] est *atqui*. Atque ita vertit Frisch. etiam Deu. p. 292. sic interpretatur, sed suspicatur tamen οὔκουν legendum esse, ut Bergl. qui vertit *nonne*. Quæ tamen suspicio inanis videtur. Nam 261. Carion imitatur orationem senum, iis illudens. Ibi vero part. δήπου impedit, ne legi possit οὔκουν. Itaque nec hic interrogatio locum habere potest, præsertim quum aliena sit a gravitate et æquanimitate senum. Fisch. Immo optime convenit indignationi eorum, importunitate servi excitatæ. Itaque recte Brunck. et Inv. Οὔκουν reposuerunt. Dind. Οὐκοῦν (cum puncto post ἤδη) Ald. Junt. i. ii. iii. (hæc quidem sine interp. post ἤδη) Crat. Ven. i. ii. Wech. (sine interp. post ἤδη) Brub. Raph. Port. Dind. ΧΟΡΟΣ ΓΕΩΡΓΩΝ scenæ præf. Pors. ἡμᾶς ὁρμωμένους 1. Dobr.

258. ὡς εἰκός ἐστιν. Gl. ὁρμῶν. — ἀσθενεῖς. Gl. ἀδυνάτους. — ἤδη. Gl. ἀπὸ τοῦ νῦν. Cod. Par. Schæf. γέροντες ἄνδρες sunt *senes grandævi, decrepiti*. Nam ut πρεσβύτης dicitur, qui agit annum ætatis 58-64.; ita γέρων incipit esse is, qui transgressus est annum 64. V. Tzetz. ad Hes. Ἐργ. p. 148. et Ἀσπ. p. 212. Basil. ed. Sed grammatici et ipsi etiam scrip-

tores valde dissentiunt in definiendis verbis partium et actuum vitæ humanæ et ætatis. Fisch. ἄνδρας om. A. non 1. Pors.

259. ἀξιοῖς. Gl. Cod. Par. ἄξιον κρίνεις.— θεῖν. Gl. τρέχειν, πρὸ τοῦ κ. τ. λ.— ἴσως. Gl. ὁμοίως.—Adverbium ἴσως dici etiam pro ὁμοίως, quod dubitavi in notis ad Longi Pastor. p. 357., quamvis rara sit hæc significatio, certis exemplis demonstrari potest. V. Nicander Ther. v. 226. 227. Plato t. viii. p. 355. οἷς οὐχ ἵππων μόνον, ἀλλὰ καὶ τόξων καὶ τῶν ἄλλων ὅπλων κοινωνία καὶ τοῖς ἀνδράσιν ἴση προστετεγμένη ἴσως ἀσκεῖται. Cf. Heind. ad Gorg. p. 230. Dion. Hal. Ant. Rom. vi. c. 75. ἐχθρὸν δὲ ἴσως ἅπαν ἡγούμενοι τὸ περιεχόμενον ἐλευθερίας, ut legendum e lib. Vat. V. Reisk. ad h. l. p. 1302. B. Urbicus in Tacticis ap. Lindenbrog. ad Ammian. Marcell. t. ii. p. 22. Lips. ἴσως τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἀρμοδίως διώκετε. Gloss. Labb. p. 94. B. "ἴσως, ἐξ ἴσου, pariter, æque, æqualiter." Schæf. ἀξιοῦν, velle (Theophr. Char. vi. 2.), postulare, ut h. l.—με. Nam loquitur unus senex nomine omnium. ἴσως θεῖν, h. e. ut ego æque celeriter ac tu curram. Atque sic recte intellexit h. l. Frisch. nam vertit, ut æquis passibus tecum curramus. In verbis πρὶν ταῦτα καὶ φρ. μοι Schol. inesse monet hyperbaton; alii synchysin vocant; quum pr. esse debuerit καὶ ταῦτα πρ. φ. μ. (idque, et quidem ante quam —.) Atque sic Frisch. accepit hæc verba: nam vertit, et hoc prius, quam nos certos reddas. Certe non rara sunt exempla hujus generis hyperbati s. synchyseos, præsertim in sermonibus. V. Dorv. ad Char. p. 259. et 319. ss. et nos ad Plat. Crit. viii. 1. Alii ut Bergl. ταῦτα jungunt cum verbis ὅτου χάριν κ. τ. λ. Prior sententia mihi displicet, quia tum foret duplex hyperbaton, cujus generis exempla dubito an nullibi reperiantur; et si ταῦτα καὶ dictum esset pro καὶ ταῦτα, [Reisk. transponi verba jussit, καὶ ταῦτα πρὶν—sed libris omnibus adversantibus. Dind.] in primis, part. καὶ careret sensu omni alio, quum tamen apertum sit eam junctam cum verbo φράσαι et valere vel. Pronomen autem demonstrativum fere ita præmittitur ut verbis sequentibus explicetur, ut 266. ss. et quum ὅ τι sit collectivum, recte dici potest ταῦτα ὅτου χάριν, et pluralis ostendit, senem putasse, causam, cur arcesserentur a Chremylo, esse gravem et magnam. καλεῖν habet vim medii. Fisch.

260. ὅτου. Gl. Cod. Par. οὗτινος. Schæf. Hic versus mox iterum occurrit, mutata una voce. Berg. γ' ὁ δεσπ. [Ita ante Inv.] Kust. mutavit (hic et aliis in locis, ut Hemst. in Add. notavit) in χ' ὁ. Melius cunctis edd. obsequutus fuisset, quæ retinent γ' ὁ. γ particulæ γε, præsertim in membranis, antecedens adspirationem a solemni lege liberatur, ut a καὶ, cujus κ illo casu semper in adspiratam transit, discerni queat. V. 165. Hemst. Librarium Cod. Rav. offendit fortassis conjunctio pronominum μοι et ἡμᾶς, ut scriberet, quod Inv. in ordinem recepit, ὁ. χ. μ' ὁ δ. ὁ. σ. κέκληκε δεῦρο, pro vulgg. γ' ὁ δ.—κέκληκεν ἡμᾶς. Aristoph. puto h. l. ὧδε potius quam δεῦρο scripturum fuisse. Dind. χάριν γ'. Ita Ald. male ed. Kust. χάριν χ' ὁ—. γ' om. A. 1. Pors. χάριν γ' et κέκληκεν ἡμᾶς edd. et Mss. plerique, proculdubio. μ' et δεῦρο Rav. et Lib. Burg. γ' et δεῦρο Pors. per errorem, ut puto. χάριν ὁ—ἡμᾶς Ar. 6. Dobr. χάριν γ' ὁ 1. 2. χάριν χ' ὁ 3. χάριν ὁ 4. ἡμᾶς 1. 2. 3. 4. 1b. γ' ὁ δεσπ. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. (οὐκ οὖν). κέκληκεν ἡμᾶς. Ald. Junt. i. etc. Dind.

261. Οὐκοῦν (cum puncto post λέγω) Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Port. (ubi οὐκ οὖν). Dind. Hoc loco Brunck. et Inv. ediderunt, οὔκουν π. δ. λέγω; quum in al. edd. omnibus sit, οὐκοῦν π. δ. λέγω, σὺ—. Id. ἀκούεις

εις 2. εις suprasc. ex em. m. pr. ut puto, certe ἀκούοις in linea factum a correctore. Dobr. δήπου λέγω. Gl. Cod. Par. θέλων ὡς κωφοὺς διαβαλεῖν τοῦτο φησίν.—ἀκούεις. Gl. ἐμοῦ. Schæf. Illudit Carion senem; nam 1. utitur eadem orationis forma, qua iste usus erat vid. 257. s. unde οὐκοῦν etiam h. l. est atqui; πάλαι, jam; δήπου, ut opinor; et λέγω est loco præter. ἔλεξα, quia, qui semel aliquid dixit, neque retractavit, illud semper dicere videtur; 2. eidem exprobrat auditus gravitatem, incommodum senibus fere proprium; nam αὐτὸς jungitur pronominibus personalibus, sine ulla emphasi; 3. ita respondet, ut senex non statim videre possit, cur dominus ipsos arcessat; et reliquis senibus inopiam exprobrat. Fisch.

262. φησίν Gl. Cod. Par. ὑπισχνεῖται. Schæf. φησίν, nuntiare me vobis jussit, et suo nomine ostendere, ut λέγει Marc. xiv. 14. ἅπαντας, omnino, ad unum, omnes. Utrumque vocabulum recte uno interpretantur Schol. et Suid. nam refertur ad unum ἡδέως. Βίον ἀπαλλ. ζήσειν dictum est pro βίον ἀπαλλάξεσθαι καὶ ζήσειν. βίος et βιοῦν, atque ζωὴ et ζῆν, differunt ita, ut hæc de vita animali, illa de rationali dicantur. V. Ammon. v. Βιοῦν et Βίος. Fisch. Pro ὑμᾶς sola B. ἡμᾶς,

typorum, ut opinor, vitio: ὑμᾶς cum ceteris edd. tenet Cod. Dorv. Hemst. γάρ φησιν Ald. ἡμᾶς Elb. Dobr. ἡμᾶς 8. et corrector 2. Id.

263. ζῆσιν (vitio librarii) Elb. Dind. Citat Suid. v. ψυχροῦ. Dobr. ψυχροῦ. Gl. Cod. Par. νεκροποιοῦ· τοιοῦτος γὰρ ὁ τῶν πενήτων. Νεκροποιὸς Lexicis adde. Item νεκροδερκής. Manetho iv. 555. ψυχῇ δερκόμενοι νεκροδερκῆ νερτερόμορφα. Cf. Dorv. ad Charit. p. 170. Νερτερόμορφος in Lexicis non magis comparet. δυσκόλου. Gl. δυσπόριστου.—ἀπαλλαγέντας. Gl. ἐλευθερωθέντας. Schæf.

264. Gl. Cod. Par. τί δέ ἐστιν—. ὅ φησιν. Gl. ὅπερ ὑπισχνεῖται. Schæf. Ἔστιν δὲ δὴ τί; etc. sunt verba cupide quærentis, *quid vero? et qua ratione adductus dominus tuus hoc nobis nuntiari jussit?* Sic fere Luc. i. 43. Nam φησιν pertinet ad Chrem. (262.) Fisch. Post φησιν male punctum in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. (in Brub. interpunctio deest) Raph. Etiam post δή τί in plerisque edd. punctum ponitur. Dind. Abundat ἔχων, ut παίζεις ἔχων ap. Lucian. Interpres hoc ita accepit: venit *adducens* senem, i. e. *secum habens*, quod melius est, quam ut pleonasmus statuatur. Si pro ἔχων esset ἄγων, pleniora omnia forent, ut 284. Duck. Jungitur partic. ἔχων aliis verbis ita ut reddi possit *cum*, ut 269. σωρὸν—ἔχοντα, *cum* magna opum copia, Palæph. 8. ἀφικνεῖται πολὺν ἔχων στρατόν. V. Proluss. Palæphh. p. 50. s. δεῦρο est *domum*. Fisch. Gl. Cod. Par. φέρων ἦλθεν ἐνταῦθα. πόνηροι. Gl. γεωργοί. Schæf. Sic Cod. Dorv. Hemst. πρεσβύτην. Illos tantum characteras memorat, qui Pluto huic cum plerisque senibus atque adeo cum præsente senum choro sunt communes, ut eos cavilletur. Berg. πόνηροι nempe cum accentu in antepenult., non κακοί, sed ἐπίπονοι, qui duram et laboriosam vitam agunt. Hes. πόνηρον, non, ut ibi, πονηρὸν, ἐπίπονον, κακοπαθῆ, et πονηρία, ἐπιπονία. Unde in Commentariis Eustath. in Eth. ad Nicom. p. 43. πόνηρον, ἐπίπονον. Quo sensu paullo post 361. τουτὶ πονηρὸν φαίνεται. Ita ap. Joseph. adv. Apion. ii. p. 1074. γυνὴ δὲ χεῖρον, φησιν. ἀνδρὸς εἰς τὰ πάντα, καὶ ἡ πονηρία αὐτοῦ ὑπὲρ ἀγαθοποιοῦ γυναικός. Spanh. Cap. 24. p. 486. t. ii. Haverc. Sed verba καὶ ἡ πον. α. ὑπ. ἀγ. γυν. ejecit Haverc., quia vetus interpres ea non agnoscit, et haud dubie ex Eccl. xlii. 14. petita sunt. Dind. Citat grammaticus Hermanni p. 870. Dobr.

266. Consueto errore Cod. Dorv. ῥυπόντα et μαδόντα· μαδῶντα vero quamvis et Fl. præferat, Schol. tamen librum habuisse μυδῶντα patet. Ῥυσὸν cum simplici σ scribit A. et hanc secutæ plures edd.; geminatur in Fl. et B., necnon in Cod. Dorv. illud vetustæ membr. hoc recentiores maxime probare solent. Hemst. ῥυπῶντα. Gl. Cod. Par. ῥερυπωμένον. Nota insolentiam augmenti. Apollod. Poliorcet. p. 15. (citatus Wessel. ad Diodor. Sic. t. ii. p. 472, 84.) δέρρεις ῥερυσωμέναι. Hesych. t. ii. c. 1128. ῥερυσηκόσι (a ῥυσᾶν, qua forma Lex. caret): quod non solicitandum. Judith vi. 13. ἀφῆκαν ἐρριμμένον. ubi Alex. ῥεριμμένον. Abresch. in Add. ad Dilucid. Thucyd. p. 840.: "ἀπορέριπτο, pro ἀπέρριπτο, editur in Chrys. t. vi. p. 473. c." Phot. Lex. c. 380. συῤῥεραμμένον. Schæf. ῥυπῶν est *sordidus, squalidus*. Plutus ita dicitur, quia et corpus ejus erat squalidum (84.) et pallium sordidum. Nam ῥύπος, ῥυπᾶν, ῥυποῦν, ῥυπαρὸς, usurpantur de sordibus corporum et vestium. Sic Hom. Od. Ζ. 59. 87. 93. Æl. V. H. xiv. 10. Jac. ii. 2. Theophr. Char. x. 4. Κυφὸς est *incurvus, cernuus, in terram pronus*, Hes. h. v. Gloss. vett. κύφος, *cebulus*, leg. *cernulus*. Luc. xiii. 11. sic est συγκύπτουσα. Ἄθλιος, *miser*, est, ut opinor, *cæcus*. Fisch. ῥυσόν. Vox Attica. Æsch. Agam. 1417. ῥυσᾶς ἐξ ἁλὸς, interpres, *fluido* ex mari; melius, *rugoso* s. crispante e mari, ut pridem in nostris ad illum Tragicum ineditis adhuc observationibus vidimus. Sic ῥυσὸς pro *rugoso*, ut h. l. Eurip. Suppl. 50. inde ῥυσὸς, ac ob metrum ῥυσσὸς, *sordidus*, a Theopompo dicitur ap. Athen. vi. p. 264. δεσπότου πενέστου ῥυσσὰ βουλευτήρια. Spanh. Gloss. vett. explicant *rugosus*, ῥυτίδας ἔχων Eph. v. 27. Cf. Hes. Μαδῶν est *calvus, glaber, glabrio* Gloss. vett. Unde μαδιστήριον dicitur *volsella* s. *vulsella*, instrumentum, quo evelluntur pili e corpore. Alii μυδῶντα [ap. Schol.], quod v. μυδᾶν est *nimio madore vitiari, putrescere*, et μαδᾶν valet etiam *madere*, sed μυδᾶν non poni solet sic, ut sit *calvum esse*. V. Ruhnk. ad Gloss. Plat. p. 148. Kœn. ad Greg. Cor. p. 265. Νωδὸς est *edentulus*, Gl. vett., is, cui dentes desunt; nam particulæ νε, νη, et νω sunt privativæ, ut ap. Lat. *ne*, v. Gell. N. A. xiii. 22. (interdum ἐπιτατικὰ, ut νήδυμος, *prædulcis*) v. Eustath. ad Il. p. 729. Rom., ut νώνυμοι, Hes. Ἔργ. 154. *obscuri, ignobiles*; νωθρὸς, *segnis, piger*, v. Gloss. N. T. ab Albert. editum p. 174. Fisch. κωφὸν 5. ῥυσὸν Ald. J. I. Dobr. ῥυσὸν 1. et m. pr. 2. σσ 3. 4. et corr. 2. Id. ῥυσσὸν Elb. [ut Junt. II.] quod perinde esse monet Trend.,

-quam ψωλὸν et ψωλὸν apud poetas occurrat. Dind.

267. ψωλὸς dicitur fere *verpus, recutitus*, is qui caret præputio, qui etiam ἀπεψωλημένος dicitur. Hes. et Suid. v. ψωλός. Aliter interpretatur Schol. At, quem is intelligit, vocatur ψωλόεις, *mentulatus*, Gl. vett., quæ ipsa Glos. v. ψωλὴ interpretantur nominibus Latinis *menta, mentula, præputium*. Ego vero quærendum amplius censeo, annon ψωλὸν h. l. accipi possit de eo, cui pars pudibunda amputata est, deest; nam sic vocab. magis respondet vocabulis μαδῶντα, νωδὸν, et apparet, cur poeta Car. jurare jusserit per cœlum, νὴ τὸν οὐρανόν: nam Saturnus fertur Cœlo parenti desecuisse genitalia. [Eo festive respici monuerat etiam Berg. ψωλὸν autem esse, qui præ senio ψωλὴν amisit, censet Gir. Parum probabiliter Eckard. Obss. Phil. ex Arist. Pl. p. 24. s. conjecit, poetam et in vv. νὴ τὸν οὐρανὸν et in v. ψωλὸν respexisse ad Judæos, jam tum per varias regiones dispersos. Dind.] V. Hes. Theog. 180. ss. Apollod. i. 1. 4. p. 5. Heyn. Plat. Euthyphr. 6. Fisch. ψωλόν. Diversæ sunt ad hanc vocem glossæ: in meo ἐσπασμένον: in B. κηλήτην: in C. ἀσχημόνως κηλήτην.

οι

Brunck. ψωλόν. Gl. Cod. Par. κηλήτην. Plurimum differt κηλητὴς, quod, Lexicogr. omissum, usurpavit Sillogr. (Anal. Brunck. t. ii. p. 73. xxv.) Schæf. In exemplo Bibl. Sen. Lips. ed. Junt. ii. ψ vac. ψωλὸν erasum, et χ inde factum. Dind. οἶμαι δὴ A. Pors. οἶμαι δὲ tres primæ, Brunck. Inv. γε Pors. Dobr. αὐτόν. sc. πρεσβύτην. Bent.

268. ἀγγείλας. Gl. Cod. Par. εἰπὼν, μηνύσας.— ἐπῶν. Gl. διὰ τῶν. Schæf. χρυσᾶ ἔπη sunt *aurea*, h. e. præstantissima, gratissima verba. et χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν est, qui attulit nuntium exoptatissimum, nuntius optimus. χρυσὸς ἐπῶν enim dictum est pro χρυσᾶ ἔπη, ut 530. ἱματίων ἱματίων, pallia sumtuosa; quæ loquendi forma ex oriente petita videtur. [Girard. Atticam constructionem esse ait, quæ subst. loco adjectivi ponitur. Dind.] V. Proluss. nostras de vett. Gr. litt. Hebr. magistris p. 88. ss. et Pasil. de Vit. Lex. N. T. p. 280. χρυσὸν autem, ut *aureum* ap. Latt., dicitur quidquid in aliquo genere præstantissimum est, quia aurum bonitate vincit alia metalla omnia. Itaque χρυσὸς ἐπῶν sunt vel elegantissima, lectissima verba, quatenus per se spectantur, vel verba utilissima, quatenus referuntur ad eos, qui audiunt vel loquunt. Fisch. Ad h. l. respexit Julian. Imp. epist. 12. init. ubi ait: ἡ μὲν παροιμία φησίν· σὺ πόλεμον ἀγγέλλεις. ἐγὼ δὲ προσθείην ἐκ τῆς κωμῳδίας· ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν. Cæterum versui huic integer pes deest, nempe vox πάλιν, quæ ex Ms. Arund. ei restituenda est ante φράσον. Kust. Πάλιν φράσον μοι. Primum vocabulum in A. B. Crat. G. et utraque Amst. deficit: reperitur autem in Edd. Ph. J. 1515. Fl. Ben. J. 1540. Farr. et B. Gelen. Vocem efficiendo legitimo pedum numero necessariam restitui jussit Kust. ex Cod. Arund. cum quo conspirat Cod. Dorv. Hemst. Ante φράσον lege πάλιν. Bent. πάλιν. Suid. v. σωρὸν, ed. Junt. πάλιν inter lin. [post φῄς] rubr. A. sed om. 1. Pors. V. ad Hec. 1161. p. 71. Dobr. πάλιν 1. 2. 5. 6. Om. 3. 4. sed supra μοι habet 4. forsan ejusd. m. Id. πάλιν φρ. Lib. Burg. Id. πάλιν ante φράσον deest Ald. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. χρυσῶν Elb. et ante φρ. insertum est πάλιν, repugnante tamen metro. Trend. In tribus Codd. omissa vox πάλιν, quam habet meus, sed alieno loco positam, sic: φράσον μοι πάλιν. Sincera lectio est in utraque Flor.: Ven. quæ ex Bas. priore expressæ fuere, non habent πάλιν. Conferri potest locus hic Plauti Merc. iii. 4. 53. 'Ch. Qua forma esse aiebant? Eu. ego dicam tibi: Canum, varum, ventriosum, bucculentum, breviculum, Subnigris oculis, oblongis malis, pansam aliquantulum. Ch. non hominem mihi, sed thesaurum nescio quem memoras mali.' Brunck. Videtur etiam Inv. in suis invenisse πάλιν φρ. μ. Nihil enim monuit. Addit etiam Suid. v. Σωρὸς, e quo illud recipiendum esse monuerat Duck. Cf. Pors. ad Eurip. t. i. p. 101. ed. sec. Lips. Rem etiam ipsam et animum senis lætitia plenum postulare πάλιν ostendit Fisch. Nam animus senis, bono nuntio præter opinionem exhilaratus, gestit eum iterum accipere. Dind. πῶς φῄς; (*quid ais?*) sermo demirantis: quam tu nobis rem narras, oppido quam læta est? Girard.

269. δηλοῖς. Gl. Cod. Par. παριστᾷς.— αὐτόν. Gl. τὸν σὸν δεσπότην.—σωρόν. Gl. πλῆθος ἐλθεῖν χρημάτων φέροντα. Schæf. αὐτὸς sæpe ita ponitur, ut referatur ad alius personæ vel rei vocabulum, e quo potestas ejus reperiri debeat, ut Plut. de discr. am. et adul. c. 14. refertur ad κόλακα, significat igitur regem; Od. I. 40. αὐτοὶ ad urbem, ideoque sunt *cives*; Od. K. 26. ad navem, ut sint *nautæ*; Iliad. B. 317. 327. αὐτὴ ad liberos, et valet *matrem*; ad ancillas Od. Z. 99. et est *hera*; αὐτὸς 966. ad servos, et indicat *herum*, ut

h. l. ἥκειν est venisse, nempe domum, id quod non solum omnino usus hujus præsentis apud Atticos docet, sed vel maxime hoc, quod Carion 265. dixit ἀφῖκται sed 284. ἥκει ἄγων. Cf. Lœsner. Obss. Philon. ad Joh. viii. 4. Σωρὸς propr. est acervus granorum, 2. acervus aliarum rerum, ut terræ, lapidum, lignorum, cadaverum. Act. App. viii. 20. ἀργύριον — χρήματα. Fisch. Theogn. Epigr. 17. [7.] σωρὸν χρημάτων. Achil. Tat. l. vi. [c. 4. p. 248. ed. Mitsch.] ἥκω σοι φέρων σωρὸν ἀγαθῶν. Rusticam hyperbolen invenit in his Girard. monetque senem hoc conjecisse ex uno voc. πρεσβύτην. Rectius Münt. observat, chorum id conjicere potuisse e verbis ἡδέως ὑμᾶς ἅπαντας ζῆσειν. Dind. In Elb. trajectis vocabulis ἥκειν σωρὸν, quæ trajectio inprimis placet Trend. propter constructionem molliorem. Id. ἔχ. χρ. 6. Dobr. ἔγ. ἔχ. κ. sine σωρὸν 5. κ. ἔχοντά γε σ. 6. Id.

270. ἔγωγ' sc. δηλῶ. [ἔχ. σω. ἔγωγε 3. Dobr.] μὲν οὖν est, immo vero, ut 287. V. Vig. viii. 8. 18. κακὰ πρεσβυτικὰ sunt mala, incommoda, senilia, quæ senibus accidunt. Nempe Carion negat, se dixisse, Chrem. venisse cum Pluto, h. e. divitem, ut senex ille recte suspicatus erat, sed, ut senes illudat, ait, se dixisse tantum, Chrem. domum venisse cum sene, incommodis senilibus omnibus cumulato; ita ut oratio ejus responderet orationi senis, id quod studiose facere solent ii, qui id agunt, ut alios illudendo et cavillando irritent. Fisch. Senilia mala esse maxima, senarii Græcorum indicant: φοβοῦ τὸ γῆρας· οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον. Senectutis comitatum ita exprimunt: Τὸ γῆρας ὥσπερ βωμός ἐστι τῶν κακῶν. Πάντ' ἐστ' ἰδεῖν εἰς τοῦτο καταπεφευγότα. Girard. κακῶν σωρόν. Plaut. Epid. i. 1. 78. Itaque in te irruunt montes mali. Bion ap. Diog. Laert. [iv. 7. 3. 48.] τὸ γῆρας ὅρμος κακῶν (sic πλούτου λιμὴν Æsch. Pers. 250.) Sophocl. Œd. Col. 1232. ἀκρατὲς, ἀπροσόμιλον γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ· paullo post: πάντοθεν βόρειος ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ κλονεῖται. Cæterum malorum multitudo varie potest describi: κακῶν πλῆθος Æsch. Suppl. 478. φόρτον ἀγγέλλων κακῶν Eurip. Iph. Taur. 1311. θησαυρὸς κακῶν id. Ion. 923. κακῶν πηγὴ Æsch. Pers. 745. κακῶν κῦμα Eur. Ion. 927. χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία Æsch. Prom. 1014. κακῶν πέλαγος Æsch. Pers. 433. Eurip. Hipp. 820. Suppl. 824. Herc. Fur. 433. Berg.

271. μῶν ἀξιοῖς φενακ. Gl. Cod. Par. ἆρα ἄξιον κρίνεις. Schæf. V. Suid. v. Ἀζήμιος. Kust. μῶν idem est in libris Atticorum, quod in scriptis reliquorum Græcorum μὴ ἄρα, num, num forte. Mœris. Legitur etiam 372. 846. 881. Ἀξιοῦν, putare, h. l. est sperare, i. q. νομίζειν, ὑπολαμβάνειν. Suid. in Ἀξιῶν, Harpocr. v. Ἀξιοῖ. Φενακίζειν est et ipsum verbum Atticum, valens i. q. ἐξαπατᾷν, Mœris. [Gl. Cod. Par. ἀπατήσας. Schæf.] Utrumque hoc verbum conjunxit Demosth. de f. leg. p. 125. 189. t. ii. Taylor. Auctore Schol. ductum est a nomine φενάκη, quo propr. significari ait galericulum, comas adscititias, quibus mulieres in capillorum varietate ita utuntur, ut eas videri velint nativas. [ἀπαλλαγῆναι. Gl. Cod. Par. ἐλευθερωθῆναι. Schæf.] Nam adj. habet vim adv. ἀζήμιος. [ἀζήμιος pr. illæsus. Munt.] καὶ ταῦτα, inprimis, maxime, ut 1176. Æsch. Socr. iii. 2. et βακτηρίαν, baculum, gestabat senex, ut eo corpus sustineret gradumque adjuvaret. Fisch. ἀζήμιος. Gl. Cod. Par. ἀθῷος.— ἔχοντες. Gl. φέροντος, βαστάζοντος. Schæf. Suid. ἀζήμιος. Pors.

273. πάντως. Gl. Cod. Par. πάντως κρίνετε. Schæf. πάντως cohæret cum ἡγεῖσθε, et valet prorsus, plane, vere. Ap. Hes. legitur, πάντως, ἴσως δυνάμει, ἀληθείᾳ, κυρίως· sed corrigi debet ἴσως δυνάμει, ἀληθείᾳ, κυρίως. Τοιοῦτος pertinet ad verba senis 271. ideoque notat hominem fallacem, fraudulentum; et εἰς τὰ πάντα, vel εἰς ἅπαντα, ut Schol. legit, est omnino, ita ut ἄνθρωπος φύσει — πάντα sit homo totus a natura compositus e fraudibus. Fisch. εἰς τὰ πάντα. Æsch. Agam. 609. ὠνόμαζεν ὧδ' εἰς τὸ πᾶν ἐτητύμως. Id. Eumen. 291. πιστὸν δικαίως ἐς τὸ πᾶν. Id. ibid. 673. ὅπως πιστὸς γένοιτο εἰς τὸ πᾶν χρόνου. Nost. Ran. 993. δεινὸς εἰς τὰ πάντα, ad q. l. v. notata. Berg. εἰς τὰ πάντα. Subintellige σοφίσματα, ψεύδη, vel tale quidquam. Munt. φύσει om. A. Pors. γὰρ om. 6. εἰς tres primæ, Inv. ἐς Brunck. Dobr.

274. ἡγεῖσθε. Elb. ἡγεῖσθαι. Plura sunt loca, ubi αι pro ε, et vice versa ε pro αι, in Cod. nostro scriptum reperitur ex more Græca eloquendi Reuchliniano probabiliter ortum, e. g. ἑταιρος pro ἕτερος bis, 436. λυμενεται pro λυμαινεται, 441. γυνέκα pro γυναῖκα, 582. παίνεται pro πένεται. Eodem hoc nostro versu pro νομίζεθ' est νομίζεσθ'. Trend. ὑγιές. Gl. Cod. Par. οὐδὲν (πρᾶγμα) ὑπολαμβάνετε ἀληθὲς ἐμὲ εἰπεῖν. Schæf. Nam ὑγιὲς verbis λέγειν, εἰπεῖν, junctum est ἀληθές. Fisch. ἂν εἰπεῖν est posse loqui. Girard. Eurip. Bacch. 315. ἀλλ' εἰ τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ' ἀεί. Ita enim corrigo illum locum. Berg. ὑγιὲς significat quoque, verum, sincerum: sic apud Demosth. ταύτης τοίνυν ἐπιστολῆς οὐδέν ἐστιν ὑγιές.

Munt. In libris ed. ante Hemst. tempora, legitur post verba ὑγιὲς εἰπεῖν signum interrogationis: quod Hemst. in suo exemplo, nescio cur, sustulit. Nam primo particula γὰρ ponitur in interrogationibus non raro, ita, ut fere admirationem gravem et severam exprimat: ut 286. deinde talis interrogatio non aliena est a persona Carionis: nam homines vafri et versuti quum vident, dubitari de ipsorum fide, admirari solent, quid sit, quod ipsorum fides in suspicionem adducatur, quo magis occultent fraudulentiam. Fisch.

275. ὡς σεμνός. Gl. Cod. Par. κατ' εἰρωνείαν.—οὑπίτριπτος. Gl. ὁ ἄξιος ἐπιτρίψεως, τῆς ἀπωλείας. Schæf. ὡς σεμνὸς—. Qui hoc pronuntiat, faciem avertit a Car. simul digito eum contemtim ostendit, hoc sensu: Videtis, quantam innocentiam et probitatem flagitiosus iste nebulo præ se ferat? Sed verba αἱ κνῆμαι κ. τ. λ. rursus ad Car. conversus dicit. Girard. Sensus est: *Quam serio vultu hæc dicit perditissimus ille!* Chorus enim senum existimabat, servum Carionem non serio rem agere, sed dictis illis sibi illudere velle. Kust. ἐπίτριπτος. Infra 618. ἡ 'πίτριπτος, *scelerata*, ἐπίτριπτε Ach. 556. Pac. 1240. *sceleste*. Ita Soph. Ajac. 104. ἐπίτριπτον κίναδος. Quo respexit Andoc. Orat. i. p. 222. ὁ συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος. Qua voce ἐπίτριπτος et ἐπιτριπτότατος pro *sceleste* et *sceleratissimo* usus similiter Lucian. in Jove Trag. ac in Mort. Dial. Eodem sensu dicitur ab Atticis τρῖμμα, ut Av. 432. κίναδος, *rabula litium*, *vulpecula*, ac similiter Nub. 447. περίτριμμα δικῶν, sive ut ap. Demosth. de Cor. [p. 269. t. i. Reisk.] et qua de re ad sequ. fabulam περίτριμμα ἀγορᾶς. Spanh. ἐπίτριπτος, *dignus qui conteratur*, est nunc vocab. generis, significans *hominem perditum*, sceleribus et flagitiis ita deditum, ut nulla spes sit, eum ad frugem esse rediturum, nunc vocab. formæ, declarans hominem certo cuidam vitio (619.), sceleri, flagitio deditum. H. l. Carion a sene ita vocatur propter fraudulentiam, ita ut sit: *tenebrio*, fraudulentus, mendax. Gloss. vett. Ἐπίτριπτοι, *tenebriones*. Cf. Reiz. ad Luc. t. i. p. 662. Σεμνὸς propr. *venerabilis*, et de feminis, castus, pudicus; deinde gravis, severus, is qui vultus graves et severos gerit. Scilicet Carion ea, quæ præcesserunt, videtur ita dixisse, ut vultum severum induerit. κνῆμαι sunt *crura*, quorum adversa pars dicebatur ἀντικνήμιον, *tibia*; aversa, γαστροκνήμιον, *sura*. V. Pollux ii. 190. βοῶσιν est fut. contractum pro βοήσουσιν, et ἰοὺ, ἰοὺ, vox est σχετλιαστική, *heu, heu*, quam ipsa natura fere iterari jubet. Sensus: Quam graves gerit et severos vultus tenebrio! crura tua valde clamabunt (cruciabuntur) nervis et compedibus impediri gestientia. Fisch. οὑπίτριπτος Junt. ii. ὁὐπίτριπτος Wech. Dind.

275-6. Αἱ κνῆμαι. Οἱ ἄντζες Cod. Dorv. et mox τὰς χοίνικας exponit τὰς κλάπας· utrumque Græciæ recentioris vocabulum, sicuti docet Car. Du Cang. in Gl. M. et I. Gr. a quo tamen nullum est adlatum istius formæ, οἱ ἄντζες, exemplum. Τὰς παῖδας in eodem libro mendose scriptum pro πέδας. Hemst. Suid. v. χοίνικες. Dobr.

276. χοίνικας. Gl. Cod. Par. τὰ δεσμὰ, καὶ τὰς λεγομένας κλάπας.—ποθοῦσαι. Gl. ὀνειδίζει αὐτὸν ὡς δοῦλον. Schæf. χοίνικες sunt *nervi*, ligna crassa et rotunda, in quæ pedes, crura, servorum, omninoque captivorum arctabantur; unde etiam ξυλοπέδαι dicta sunt, κᾶλα, ποδοκάκαι, ποδοστράβαι, itemque ξύλα. V. Act. xvi. 24. Ducang. Gloss. v. Ξύλον, et Proluss. de Vit. Lex. N. T. p. 459. Πέδαι sunt *compedes*, vincula quibus crura impediuntur, quæ ab aliis Gr. dicuntur περισκελίδες, Mœris v. Πέδη. Sic nervus et compedes conjunguntur a Catone Gell. N. A. xi. 18. κνῆμαι — ποθοῦσαι sunt crura quæ gestiunt in nervos conjici et compedibus vinciri. βοῶσιν est fut. contr. pro βοήσουσιν, et ἰοὺ, ἰοὺ, est vox σχετλιαστικὴ, quam ipsa natura exprimit, et fere repeti atque iterari jubet. Fisch. Ut hic pedes dicuntur desiderare compedem, sic ap. Eurip. Herc. Fur. 268. manus dicitur desiderare hastam, ἃ δεξιὰ χεὶρ ὡς ποθεῖ λαβεῖν δόρυ. Berg.

277. σορῷ. Gl. Cod. Par. τάφῳ.—λαχόν. Gl. κληρωθέντος τοῦ γράμματός σου 'Αττικοῦ. Schæf. Locus est lepidissimus, de quo multa Scholl. vett. sed non omnia inter se consentanea. Summa autem eorum huc redit. Plura erant Athenis δικαστήρια vel tribunalia, in quibus judices ex decem tribubus Atticis sorte electi jus dicebant. [Decem erant Athenis judicia, notata totidem literis, in quibus quærebatur de criminibus publicis et privatis; in singulis sedebant deni judices e singulis tribubus lecti; ut igitur appareret, quinam in judicio quoque judices sederent, centum tabellæ literis alphabeti primis decem inscriptæ (his enim insignita erant δικαστήρια) demittebantur in sitellam (κάδισκον), tabellæ educebantur, et qui, verbi causa, eduxisset tabellam litera A inscriptam, judex erat in δικαστηρίῳ eadem littera notato; et unusquisque intrans δικαστήριον accipiebat a κήρυκι scipionem,

litera sui δικαστηρίου notatum, insigne judicis. Itaque τὸ γράμμα est tabella, litera alphabeti inscripta, et τὸ γρ. σου, *tabella a te educta*. FISCH. Quingenos judices fere in singulis judiciis judicasse ostendit Matthiæ diss. ii. de judiciis Athenn. in Miscell. Phill. vol. i. P. iii. p. 252. Certe multo plures erant quam deni. DIND.] Sortitio autem ad hunc modum fiebat. Cum singula δικαστήρια insignita essent nomine literæ alicujus alphabeticæ, is, cui ex. gr. in sortitione obtigerat litera *Alpha*, juris dicundi causa adibat δικαστήριον A dictum; cui litera *Beta*, is δικαστήριον B; et sic deinceps. Cf. Schol. infra ad 972. et 1167. Ad hunc igitur morem alludens Carion, cum chorum ridere vellet, ut constantem ex senibus jam decrepitis et capularibus, ait: Cum per literam, quam sortitus es, tibi jus dicendum sit (in *tribunali*, oportebat dicere, sed præter exspectationem et risus gratia dicit) *in loculo* (vel *capulo*), Charonte tibi symbolum (i. e. baculum judicialem) dante, tu adhuc ire cessas? Quod autem ad constructionem attinet, Schol. notat, λαχὸν τὸ γρ. dictum esse pro λαχόντος τοῦ γράμματος more Atticorum, qui sæpe nom. pro gen. absoluto [consequentiæ] ponant, quod verum est. Sic Nost. Acharn. 1181. πτίλον — πεσὸν pro πτίλου — πεσόντος, ut non solum illic Schol. exponit, sed etiam sensus loci suadet. Lys. 13. εἰρημένον pro εἰρημένου, ut Schol. a nobis primum editus ad illum locum, Suid. v. Εἰρημένου, et Greg. Cor. de dial. Att. [p. 15. s. ed. Kœn. qui quidem cfr.], ne quis forte putet errore librarii εἰρημένον illi scriptum esse pro εἰρημένου. Nub. 163. κοῖλον — προσκείμενον, pro, κοίλου — προσκειμένου. Ran. 1485. εἴ τις πτερώσας, pro εἴ τινος πτερώσαντος, ut recte monet Greg. Cor. [p. 65. s.] Eurip. Iph. Taur. 695. σωθεὶς δὲ pro σωθέντος. Sequitur enim, ὄνομά τ' ἐμοῦ γένοιτ' ἂν — quæ per consequentiam, ut vocant, τῷ σωθεὶς subjunguntur; ut dicat poeta: Si servatus fueris, liberosque ex sorore mea susceperis, et nomen meum manebit, nec domus erit sine liberis; quasi scriptum esset σωθέντος et κτησαμένου. Soph. Œd. Tyr. 101. αἷμα χειμάζον, ubi Schol. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ, αἵματος χειμάζοντος. Diog. Laert. i. 56. [c. 2. n. 8. in Solone] γέροντές τε γενόμενοι, pro, γερόντων γενομένων. [Davisium ad Max. Tyr. 34, 3. p. 584. de hoc usu nomin. conferri jubet Fisch. DIND.] Sic igitur et h. l. λαχὸν τὸ γρ. accipi poterit pro λαχόντος τοῦ γράμματος, ut sensus sit: Cum litera tua sortita sit jurisdictionem in loculo, i. e. cum tu per literam sortitus sic etc. Cæterum Ms. Bodl. habet λαχὼν, quam lectionem si sequamur, locus vertendus erit: Cum sortitus sis literam ad jus dicendum in loculo. Utroque autem modo et sensus et metrum loco huic constabunt. KUST. Sola B. curante Gelenio λαχὼν favet cum Bodl. Cod. Dorv. itidemque Schol. Ed. Flor. nisi corrigendus sit: neque tamen induci potui, ut receptam per ceteras Edd. scripturam amoverem. HEMST. Nom. est absolutus pro gen. qua de re supra ad Ran. 1437. In meo superscripta participio λαχὸν, gl. λαχόντος, quam in C. textus exhibet: ibi enim ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχόντος τὸ γράμμα. — In posteriore Basil. excusum fuit, consilione an casu nescio, λαχών. In Flor. scholiorum ed. semel occurrit λαχὼν, typothetæ, ut videtur, errore. Nihil ista contra antiquam lectionem valent. Sed idem masculinum participium tuentur duo Codd. Hemst. adhibiti, quorum auctoritati magnum accedit pondus e Dawes. observatione, p. 124. 'Verba λαχεῖν notionem apud scriptores Atticos neutram non esse, *sorte obvenisse*; sed activam duntaxat, *sortitum esse*.' Quod et mihi verum esse videtur; proinde λαχὼν reponi velim. BRUNCK. ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα σου δικάζειν. | σὺ δ' οὐ βαδίζεις; ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσιν. Admonetur videlicet senex, ut, quo Charon ire jubeat, proficiscatur: 'Age jam in loculo fac jus dicas, quod tibi sorte tributum est munus: tu vero ire cessas? at Charon tibi dat symbolum.' Scripturam in superiore versu λαχὼν, præter exemplar Frob. Cod. Bodl. apud Kust. et apud Hemst. Dorv. veram suspicati sunt esse Dawes. Brunck.que, sed verborum constructionem qui perspiceret, nemo fuit: quod maxime in Hemst. miror, qui illum ipsum infinitivo loquendi usum Græcorum annotatione commemorarit ad versum 598. Nam quod Herman. dictum ab Aristoph. conjecit ad Vig. p. 754. — λαχὼν τὸ γράμμα σοῦ δικάζειν, Σύ τ' οὐ βαδίζεις; ab Attica consuetudine alienum est. Præterea idem significatus vocabuli χωρεῖν a scriptore quodam usurpatur apud Suid. vol. iii. p. 681. v. χωρεῖν: ἀλλὰ χωρεῖν καὶ συναποθνήσκειν ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν πραγμάτων: nisi forte ille ταῖς ἀποβολαῖς τῶν πραγμάτων dixit. *Recedere* Lucret. libro iii. v. 954. p. 393. Lamb. 'Cur non ut plenus vitæ conviva recedis?' sicuti Horat. 'vita cedere.' REISIG. Mihi λαχὸν dictum videtur pro ἔλαχε: nam primo si λαχὸν τὸ γράμμα positum esset pro λαχόντος τοῦ γράμματος, poeta debuisset scribere σὺ οὐ βαδ., omissa parti-

cula δὲ deinde participia, a poetis maxime, sæpenumero ponuntur absolute, omisso verbo substantivo. Dawes. p. 124. probat λαχὼν at sic requiro sensum idoneum: *sortitus es litteram tuam, ut judicares in capulo.* Jam quid est, *tabella a te educta sortita est judicium in capulo;* nempe littera Σ inscripta; *tu sortitus es munus judicandi in capulo, nisi tibi mors decreta est a natura; tu es morti proximus; tu es senex capularis, decus capuli.* Sed Carion hanc sententiam expressit istis potissimum verbis, ut illuderet seni, ut exprobraret ei pecuniæ cupiditatem, et temeritatem in judicando: nam senex 269. dixerat, *αὐτὸν σωρὸν—ἔχοντα·* propterea Carion dixit, *ἐν τῇ σορῷ·* senex 275. Carionem appellarat *ἐπίτριπτον·* propterea Carion ait, *λαχὼν δικάζειν.* Illudendi studium servi etiam ex eo apparet, quod estendit, senem sortitum esse munus judicandi in novo plane judicio: quia Athenis nullum erat judicium, quod esset littera Σ notatum. Fisch. λαχὼν 2 Mss. prim. ed. Schol. ad ed. hanc et Flor. probante Dawes. Misc. Crit. p. 124. Alias, λαχών. Pors. λαχὼν tres primæ et Mss. plerique, 5. 6. De Schol. ita magnus Hemst. in Adversar. "Ista de X tribunalibus, quibus singulis litera erat inscripta, nullo teste confirmata" (postea addidit, "imo Aristotele partim") "atque aliunde etiam ignota, mihi videntur pleraque recentiorum commenta. Insunt etiam plura deterioris ævi non obscura vestigia, p. 81. 82. 83." (ed. Hemst.) "Vetera sunt quæ leguntur ex Aristotele ad v. 278." Mihi videntur sat bonæ notæ Ἐν ταῖς Ἀθήναις πολλὰ ἦν δικαστήρια, etc. modo deleantur ἕως τοῦ κ. δέκα γὰρ ἦν τὰ δικαστήρια ἐν Ἀθήναις. [Lege, "modo deleantur τὸ δ καὶ τὸ ε καὶ ἕως — Ἀθήναις. Ipsi Meursio, Areopag. xi. init. suspecta fuit ista fabula de X. tribunalibus." Ceterum, quod vix sperandum erat, nuper effossæ sunt in agro Attico tres laminæ, judicum, aut potius senatorum, γράμματα exhibentes:

1.

Δ ΔΙΟΔΩΡΟΣ
ΦΡΕΑ

2.

Β ΑΝΤΙΧΑΡΜΟΣ
ΛΑΜΠ

3.

Ε ΔΕΙΝΙΑΣ
ΑΛΑΙΕΤΣ

Vulgarunt Akerbladius, Sopra due laminette di bronzo, Rom. 1811. et Dodwell. in eximio opere, Tour through Greece, t. i. pp. 433-7. Illustrat etiam Boiss. Wolf. Anal. Part. iii. p. 89. Dobr. in Add.] Ista vero, Ἔρχεται ἕκαστος εἰς τὸ πινάκιον ἔχων, meræ sunt ineptiæ. Hoc volunt; Conveniebant tribules, et in tot classes dividebantur, quot erant fora constituenda; deinde discedebant sortitum classes, apud suum quæque forum. Si Græculi verba emendatione digna sunt, malim ἐκλήρουν τὰ γράμματα· καὶ τὰ λαχόντα — ἐγράφοντο δὲ οὕτως. εἰ ἦν πέντε δικαστήρια, ἐκληροῦντο πέντε γράμματα (γράμματα Hemst. not. Mss.) — ὡς ἂν ἔτυχεν: — Οἱ δικάζοντες etc. quanquam ne sic quidem omnia sana præstiterim. Vellem equidem totam quæstionem explicasset Hemst. Errat autem vir summus, dum δικαστήριον interpolat cum Kust. et χρῶμα in Aristotelis verbis, manifesto mutilis, sollicitat. Dobr. σωρῷ 1. et primo 2. λαχὼν 1. 2. 3. 4. In Schol. ἐλάγχανεν 1. 2. 3. Tum 1. et forsan alii ἀντὶ οὖν τοῦ εἰπεῖν ἐν τῷ δικαστηρίῳ λαχὼν, καὶ ὁ κήρυξ τὸ σύμβολον δίδωσιν, et ista, ἔστι δὲ ἡ σύνταξις etc. omittit cum 2. 3. V. Hemst. p. 83. not. 70. et 72. Id. σωρῷ Junt. iii. Dind. δικάζειν. ν punctum habet subscriptum, nescio an casu. Lib. Burg. Dobr. Post δικάζειν aut σὲ aut δίκην supplendum esse docuit Girard. Dind.

278. σὺ δ' οὐ βαδ. Melius forte legeretur, σύ γ' οὐ —. Brunck. Scilicet judices, sortitione facta, pergebant quisque in suum δικαστήριον. Tropice autem verba valent: Tu vero cessas mori? quin tu statim moreris? Charon ferebatur esse portitor manium, [etiam in hoc nomine jocum invenit Girard; nam inversis literis pro Ἄρχων dici Χάρων. Dind.] qui eos per Styga et Acheronta, fluvios inferorum, transveheret. ξύμβολον est omnino id, e quo aliquid conjici et colligi potest; indicium; signum; insigne; h. l. indicat *baculum, scipionem,* insigne judicis: δίδωσιν est, *præbet, dare vult,* s. paratus est. Nam hæc verba addidit Carion, quia judicibus δικαστήρια intrantibus, tradebantur scipiones a κήρυκι, [baculus eodem colore et eadem litera insignitus erat, quibus insignitum erat δικαστήριον, in quod sorte legebantur: hoc symbolum senibus istis Charontem s. Mortem dare dicit. Berg.] ut seni exprobraret decrepitam senectutem, quam de morte, non de divitiis, cogitare, neque insolenti oratione uti deceret. Fisch. δίδωσιν. In cunctis edd. nullam ob manifestam rationem illud ν adhæret: Cod. Dorv. δίδωσι, cui versu proximo μόθων est φλύαρος, κόβαλος autem ὑβριστής. Hemst. δίδωσι receperunt tacite Brunck. et Inv. Dind. Post βαδί-

ζεις punctum in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. δίδωσιν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Id. σοι ante δίδωσιν inserit A. ante τὸ Suid. Ms. Χάρων. Pors. Neque valde elegans est σὺ δ', et forsan natum e 259. σύ γ' conjicit Brunck. Ipse cogitaram de εἶτ', de qua voce v. Pors. Adv. p. 275. In Eurip. Stob. lxxi. p. 433, 5. Gesn. (fr. inc. liv.) malim, ἥτις πονηρὰ τἄργ' ἔχουσ', εἶτ' εὖ λέγεις. Sed nunc in Pluto vulgatam non moveo, ob Eurip. Hippol. 145. ξύμβολον tres primæ, Brunck. Inv. οὐ βαδίζεις ex Eubulo Athen. xiv. p. 622. E. citat in Mss. Hemst. judicum esse proprium τὸ βαδίζειν docens ex Demosth. c. Bœot. i. p. 1002. E. ed. Fft.=997, 13. Reisk. Dobr.

279. διαῤῥαγείης. Vox Atticis scriptoribus, ac inter alios huic Comico familiaris, ut hac fab. 893. Conc. 798. Vesp. 162. Av. 2. Alexis ap. Athen. vi. p. 258. Ἀλλ' ὅτι διαῤῥαγήσομαι — et Demosth. adv. Conon. p. 694. οὐδ' ἂν Κόνων διαῤῥαγῇ, ubi interpres, *ilia rumperentur*. Spanh. Valet: *Pereas!* nam qui disrumpi aliquem jubent, eum perire volunt. Sed senex hoc potissimum utitur verbo, quia scit, Carionem esse hominem, cujus pectus mendaciis et fraudibus refertum sit. ὡς est h. l. particula admirationis cum indignatione conjunctæ, *quam, quantopere*. Fisch. μόθων καὶ κόβαλος. Utrumque similiter conjungitur Eqq. 632. Μόθων nempe, ut ap. vett. grammaticos, Harpocr. Polluc. Hesych. Suid. legitur, sicuti in Schol. ad utrumque Comici locum, de homine *vili, servili, molesto, turpi*, ab Atticis dictum, ac inde etiam de turpi quodam et molesto *saltationis* genere; quod postremum liquet etiam ex Eqq. 694. et Schol. ad eum locum; quo respexit etiam, ut hoc addam, Athen. a quo Μόθων inter *saltationis ad tibiam* genera recensetur xiv. p. 618. Vocabulo autem κόβαλος dici dæmonas quosdam immites Dionysiacos s. Bacchicos, cum hic in Schol. tum ap. Harpocr. traditur, e quo proinde id Comici Schol. hauserit. Quum vero Bacchus ipse Κόβαλος dicatur a Philochor. in Atthide, seu *vafer* et *impostor*, hinc id nomen ab orientali voc. חבל, *chebel*, quod tum *funes*, tum *laqueos* et *pedicas* notat, deducit Bochart. de Col. Phœn. l. i. c. 18. [v. Bochart. Geogr. Sacr. p. ii. l. 1. c. 18. Duck.] Certe κοβάλους per ἀπατεῶνας hic explicant Schol. tum etiam Hes. a quo inter alia κόβαλος, πανοῦργος, κακοῦργος, et ἀπατεὼν redditur, ac apud eundem ἀνδροκόβαλοι (non ἀνδροκόβαλλοι), κακοῦργοι, πανοῦργοι. Ita Eqq. 270. senes itidem queruntur, ut h. l. ἀνέπερεὶ γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλικεύεται (*illudit nobis*), ubi hoc explicatur in Schol. ἀπατᾷ, παραλογίζεται, λῃστεύει, et κόβαλοι, οἱ λῃσταί, item κόβαλον, τὴν μετ' ἀπάτης παιδιάν. Adde in eadem fabula 331. κοβαλικεύμασιν, *adsentatoribus*, ut ibi quoque veteres Critici. Spanh. μόθων. Gl. λίαν ὑβριστής. Schol. Ms. Μόθων. φλύαρος, αἰσχρὸς, ἄτιμος, φορτικὸς, δουλοπρεπὴς, ἀπὸ Μόθωνος τινὸς, αἰσχροποιοῦ. Sic vocabatur etiam saltatio quædam indecora, quo sensu occurrit hæc vox apud Eurip. Bac. 1048. ὦ ξέν', οἱ μὲν ἕσταμεν, | οὐκ ἐξικνοῦμαι Μαινάδων ὄσσοι μόθων. cujus loci non meminit Meurs. in Orchestra. Brunck. διαῤῥαγείης. Gl. Cod. Par. διασχισθείης.—μόθων. Gl. λίαν αἰσχρὸς, ἀνόητος.—κόβαλος. Gl. φλύαρος. Schæf. μόθων h. l. notat hominem *garrulum, loquacem, nugacem*; nam 1. ab Harp. et Schol. Cod. Dorv. explicatur φλύαρος, Hes. σπερμολόγος (quod, Suid. auctore, est εὐρυλόγος, ἀκριτόμυθος, v. Act. xvii. 18.): 2. apertum est, Carionem ita vocari propter voces quas jecit in senem 277. s. Φύσει κόβαλος est aut, *natura fallax* (Hes.); nam fallacia fere cum loquacitate conjuncta est, neque novum est, adjectivis, inprimis iis, quorum significatio multiplex est, addi verba, quibus eorum potestas definiatur (ut h. l. ὅστις φενακίζεις, quod φεν. est *fallere*); aut *natura insolens, contumeliosus*, et homines insolentes sunt iidem fallaces. Interdum præponitur nomini μόθων, ut Eqq. 632. declaratque στωμύλον, λάλον, Hes. Fisch. Inv. e Rav. ὡς δὲ μόθων, καὶ φύσ' εἶ κόβαλος. Nam 1. ita versus possumdatur, 2. male ει in φύσει eliditur, 3. languet δέ. Dind. ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. κόβαλος. Elb. κόβαρος. Mox ὅς τις Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Id. Χο. om. tres primæ. Dobr.

280. φράσαι τέτληκας pro ἔφρασας (v. 259.), periphrasis Homerica, nec Latinis inusitata. Fisch. τέτλ. Gl. Cod. P. ὑπέμεινας. Schæf. ὅστις ἡμᾶς φενακίζεις 1. Pors. ἡμῖν Junt. I. II. Dobr. ἧμιν Ald. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind.

281. μ' om. A. 1. κέκληκεν ἡμᾶς A. Pors. μ' ὁ et κ. δεῦρο tres primæ, Brunck. Inv. tacite, Ar. γ' Pors. χάριν ὁ—δεῦρο 5. et gl. ἐκάλεσεν ἡμᾶς ἐνταῦθα. χάριν ἡμᾶς ὁ—δεῦρο 6. Dobr. χάριν δεσπ. (sic) et κ. δεῦρο 1. χ. μ' ὁ—κ. δεῦρο 2. et m. pr. 2. sed corrector γρ. καὶ ἡμᾶς. χάριν ὁ δ. ὁ σὸς κ. ἡμᾶς δεῦρο 4. Gl. 3. ἐκάλε-

σαν ἡμᾶς ἐνταῦθα. Id.

282. *οἵ.* Gl. Cod. Par. *οἵτινες, ἡμεῖς* κτλ. — *μοχθήσαντες*. Gl. *κοπιάσαντες*. — *σχολῆς*. Gl. *ἀναπαύσεως*. Schæf. *μοχθίσαντες* Port. Dind. *μοχθήσαντες, laboribus occupati, in agris;* et verbis *οὐκ οὔσης σχολῆς* declaratur studium, quo incubuerint laboribus senes, quantopere ipsos labores urserint. Carion putandus est constitisse eminus et senes ad se venire jussisse. *πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες*, est, *præteritis et relictis, neque evulsis multis cepis*, h. e. famelici, ita ut nec famem sedaverimus cepis obviis. Nam διεκπερᾷν est, *transire, præterire, ῥίζαι θύμων* per periphr. dictum est pro *θύμα* (253.). Declarant igitur se præ studio sequendi Carionem ne fami quidem consuluisse, h. e. summa alacritate sequutos esse. Fisch. Girard. censet *ῥίζας* dictum esse, quia præcipua pars ceparum est caput, quod radicibus adhæret. Munt. *Διεκπερῶντες*. Scriptum fuerat in Cod. Dorv. *διεκπερισῶντες*, quod vitium erasa litera supervacua deletum: notabilior est, etiamsi non probanda, verbi ejus explicatio, *ὑπεραντῶντες*. Modo *θύμων* adscriptum habet *ἀγριοκρόμμυον· μοχθήσαντες, κοπιάσαντες*. Hemst. *θύμων*. Gl. Cod. Par. *σκυλοκρομμύων*. V. Hemst. ad 718. *διεκπερῶντες*. Gl. *διαπερῶντες*. Schæf. *θύμων* Ven. II. Dind. *θυμῶν* Pors. per errorem; *θύμων* recte servans 253. Tragicum quendam rideri putat Boiss. Dobr.

284. *ὦ ἄνδρες*. corr. *ἄνδρες*. Bent. Male sola G. [etiam Fisch.] *ἔτι ἄν* quæ eadem expressit *ὦ ἄνδρες*, Basil. secuta; neque aliter Kust. [Berg. Fisch.]; vett. edd. rectius *ὦ 'νδρες*, accedente Cod. Dorv. Hemst. *ἀλλ' οὐκ ἔτ'*. Gl. Cod. Par. *οὐδαμῶς*. — *Πλοῦτον*. Gl. *τὸν θεόν*. Schæf. Aor. 1. opt. cum *ἂν* respondet præter. conj. ut Xen. Cyr. v. 3. 15. v. 5. 13. *ἥκει* etiam h. l. habet vim præteriti; nam Chrem. jam *venerat domum cum Pluto*, (249. s.) h. e. *ἄγων τὸν Π.* Nam *ἄγων*, ut *ἔχων*, aliis verbis junctum, reddi debet, *cum*. V. Proluss. Palæphh. p. 50. s. Cf. 286. Fisch. In Brunck. ed. nescio an temere scriptum fuit *τὸν Πλ. μὲν*—aliæ omnes habent *τ. Πλ. γὰρ*—quod etiam Inv. restituit. Dind. *οὐκ ἔτ'* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. *οὐκ ἔτι ἄν* Port. *ὦ 'νδρες*, (non *ὦ ἄνδρ.* ut Port.) Elb. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. *ἥκει* in Wech. deest. Id. *ἥκει* om. 1. Dobr.

285. *ὑμᾶς πλουσίους ποιήσει*. *ὑμᾶς* in ed. G. quam L. et Amst. minores nusquam fere deserunt, Port. reposuit: priscarum edd. lectio, *ἡμᾶς*, fuit a Kust. revocata, quæ præterea Cod. Dorv. auctoritate firmatur, quamquam literæ *ἡ* superne manus rec. adscripsit *ὑ*. Hemst. Quatuor Codd. bene *ὑμᾶς*, quod jam expressum fuerat in edd. aliquot nec spernere debebat Hemst. Brunck. Non necessaria est lectio *ὑμᾶς*, quamquam eam adjuvare videri possit responsio senum, quum per *ἡμᾶς* intell. Chrem. Car. senes; et Car. fortassis de industria usus est oratione ambigua (nam *ἡμᾶς* ad ipsum et dominum tantum referri potuit) ut senes eo magis lacesseret. Fisch. Tamen *ὑμᾶς* præplacet, quum dicere Car. oportuerit, quod ad senes pertineret. Inv. *ἡμᾶς* e Rav. reposuit. Dind. *ὃς ἡμᾶς*. Elb. *ὃν ὑμᾶς*. Prior vox manifesto errore librarii orta, posteriorem *ὑμᾶς* habet etiam ed. Genev. Trend. *ἡμᾶς*. *ὑμᾶς* A. 1. Pors. *ἡμᾶς* tres primæ. Dobr. *ἡμᾶς* 1. et m. pr. 2. *ὑμᾶς* 3. et corr. 2. Id. *ποιήσει*. Gl. Cod. Par. *καταστήσει*. Schæf. *ποήσει* Lib. Burg. Dobr.

286. *ἧμιν* bene scribitur in utraque Fl. minore, B. Crat. G. et L. nam Amst. minor et Kust. cum Cod. Dorv. pejus *ἡμῖν*. A. et Fl. *ἧμιν*. Quum autem syllabam posteriorem poëtæ corripi volunt, qua de re Kust. admonuit, *ἧμιν, ἧμιν*, an *ἡμὶν* exares, nihil admodum refert. Hemst. *ἧμιν* et *ὗμιν* scriptum esse, ubi ultima corriperetur, et bisyllabæ encliticæ accentum prægressa dictio reciperet; ubi autem eum non reciperet, non inclinari omnino ista pronomina, sed *ἡμὶν, ὑμὶν*, scribi contendit Hermann. de emend. Gr. gramm. i. p. 79—82. Aliter censuerat Reiz. de acc. inclin. p. 128. quem Hotibius p. 14. s. sequitur, qui ideo h. l. *ἧμιν* scribi voluit, parum recte. Dind. Syllabam ultimam voc. *ἡμῖν* per legem metri hic oportet esse brevem, et proinde scribendum potius *ἡμὶν*, cum acuto in ultima. Sic Soph. Ajac. 740. *ἀλλ' ἡμὶν Αἴας ποῦ 'στιν, ὡς φράσω τάδε*, ubi v. Triclin. Alii etiam scribunt *ἧμιν*, ut exemplis pluribus probat Eustath. ad Il. P. p. 1112. ed. Rom. Kust. *ἅπασιν ἡμὶν εἶναι*. Hoc ordine collocatæ voces etiam in Codd., sed peccant in accentu. Probabile est, poetam reliquisse, *ἡμῖν ἅπασιν εἶναι*. Pro *πλουσίοις* Cod. quintus *πλουσίους*, minus eleganter, nec tamen contra syntaxis legem. Quod Kust. in Μίδας facere volebat, fecit librarius ille in *πλουσίοις*, duo scilicet nomina ad eundem casum revocando, quod minime necesse est. Brunck. *γὰρ* inseruit h. l. cupidæ admirationi, reddique Latine potest *vero, ergone*, et *ἔστι* pro *ἔξεστι* positum est. Fisch. *ἡμὶν* (sic) *εἶναι*. Schol. 'Εν Σοφοκλεῖ εἴρηται περὶ τοῦ ἡμὶν, ὅτι καὶ βραχύ ἐστι, διὰ καὶ ὀξύνεται.

Schæf. ἥμιν Ald. hoc loco etiam Junt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. ἥμιν Junt. II. Dind. ἅ. ἡμῖν (sic) 1. 4. et 2. ex em. ἡμὶν (sic) ἅπ. 3. ἡμὶν 2. m. pr. et Schol. quod hinc vulgavit Th. Kidd. Pors. Opusc. p. 194. et e Par. 2827. Schæf. in ed. nova Pluti Hemst. p. 504. Dobr. ἥμιν. ἡμῖν A. 1. Pors. γάρ ἐστι πλουσίοις ἅπασιν ἥμιν (vel ἥμιν) tres primæ. ἐστι om. Elb. πλουσίοις Mss. plerique, Arund. 6. edd. Brunck. Inv. πλουσίους E. et Pors. ἅπασιν ἡμῖν Dorv. Arund. 6. ed. Inv. ἡμὶν ἅ. unus Cantab. ους πλουσίοις ἅ. ἡμῖν — Μίδας 5. Istud ους rubr. et quasi gl. sed potius est var. lect. quum in gl. integra verba plerumque adhibeat Cod. In 4. πλουσίοις in litura ab alia manu; sed ita ut πλουσίους primo fuisse constet. Recte se habet accusativus. Lysias vel alius Funeb. p. 86. Reisk. ἐνόμιζον γὰρ ἀποθανεῖν μὲν αὐτοῖς μετὰ πάντων προσήκειν, ἀγαθοὺς δ' εἶναι μετ' ὀλίγων. p. 129. εἰ μὲν γὰρ οἷόν τ' ἦν τοῖς—διαφυγοῦσιν ἀθανάτους εἶναι, quæ loca male sollicitat Markland. Adde Eurip. citatum ad v. 5. Diversi generis sunt ἀπορεῦντα 531. προβαλόντα 799. μεμνημένους Eccl. 1147. de quibus v. Markl. ibidem p. 620. Herman. ad Vig. §. 217. Blomfield. ad Prom. 225. et ad Agam. 1022. Adde στάντας Vesp. 270. ubi στάντες male præfixum Schol. in Ald. (cf. πλεούσας Eq. 1309. Herodot. iii. 62. νῦν ἂν μοι δοκέει μεταδιώξαντας — ἐξετάζειν. Ita recte Ald. Thucyd. ii. 93. ἐδόκει δὲ λαβόντα etc. V. locum. Ran. 1251. ὑφέσθαι μοι δοκεῖ recte Kust.) Prisc. xviii. f. 229. init. ed. Ald. p. 1173-4. Putsch. "Illi, ἀρέσκει μοι περιγινομένῳ θριαμβεύειν, et rursus, ἀρέσκει μοι νικῶντα θριαμβεύειν. Aristoph. ἔδοξεν αὐτῷ τόδε πράξαντι τόδ' ἐπεξεργάσασθαι. et rursus, ἔδοξεν αὐτῷ τόδε πράξαντα τόδε ἐπεξεργάσασθαι. Herodot. Κλειοῖ. μακροτέρης δέ οἱ γενομένης τῆς νούσου, πέμπει ἐς Δελφοὺς θεοπρόπους, εἴτε δὴ συμβουλεύσαντός τευ, εἴτε καὶ αὐτῷ ἔδοξε πέμψαντι τὸν θεὸν ἐπείρεσθαι περὶ τῆς νούσου. Nostri quoque, Placet illi vincenti triumphare, et Placet illi vincentem triumphare." Herodoti locus est i. 19. ubi πέμψαντα Mss. pars et Wessel. quem v. πλουσίοις servat Boiss. ut Μίδας pendeat a ποιήσει 285. Dobr.

μὰ
287. Cod. Par. νὴ τοὺς θεούς. Μίδας. Gl. ὡς ὁ — γενήσεσθαι δηλ. Schæf. Pro νὴ τοὺς θεοὺς in ed. Hemst. et Fisch. legitur μὰ τοὺς θ. Et Hemst. quidem nihil de mutationis causis dixit, sed Fisch. monet verba μὰ τοὺς θεοὺς — μὲν οὖν reddi posse, immo, immo vero, immo quidem. Casu, non ex Hemst. sententia, in ejus ed. legi μὰ censet Brunck.; libros omnes habere νὴ, idque etiam sententiam flagitare. V. ad 764. Dind. Μίδας. Scribere malim Μίδαις, ut respondeat dativo præcedenti πλουσίοις. Kust. Sane non displicet, sed nihil in scriptis editisve libris variatur, atque ea ratione Μίδας pendebit a ποιήσει, ut Sch. monuit. Hemst. Μίδας accusativus est plur., pendens a v. εἶναι superioris versus, integra sic instituta syntaxi: νὴ τοὺς θεοὺς, ἐστὶ μὲν οὖν ὑμῖν Μίδας γίγνεσθαι, ἢν ὦτ' ὄνου λάβητε. Minime necesse est, cum Kust. Μίδαις scribere. Utrumque casum admittit Græcus sermo ut et Latinus. Perinde enim dicitur, nobis non licet esse tam disertis, et esse tam disertos. V. not. ad Lys. 179. Brunck. Μίδας edd. Mss. in his Arund. 6. Μίδαις primo Pors. e Kust. emendatione, sed postea punctis damnavit ι, Μίδαις. Dobr. Reisk. et Hotib. p. 15. Μίδας præferunt, quod altera structura durissima sit. Dind. Midas fuit rex Phrygiæ, cui puero dormienti formicæ dicuntur in os tritici grana congessisse, inde ditissimum fore prædictum est; quod evenit. V. Cic. Div. i. 36. Μίδαι igitur sunt homines prædivites. V. Hes. et Apostol. Prov. xiii. 19. Itaque h. l. sensus: immo ditissimos vos Plutus reddet. Sed idem ille Midas, quum Apollini ausus esset præferre Pana canentem, Apollo hanc hominis temeritatem fertur ita ultus esse, ut eum induere jusserit aures lente gradientis aselli. V. Ovid. Met. xi. 92 — 179. Unde patet cur Carion, illudens senes, addiderit, ἢν ὦτ' ὄνου λάβητε. Fisch. V. Reisig. i. p. 203.

288. ὡς ἥδομαι. Gl. Par. λίαν εὐφραίνομαι. Schæf. Animus commotus linguam jubet multiplicare verba, ut Pac. 291. Jam homines gaudio pleni, gestiunt vel canere, vel exsultare, vel saltare adeo in orbem; unde sequitur, χορεῦσαι ὑφ' ἡδονῆς. Nam χορεῦσαι est propr. saltare in orbem, ἡδονῇ, lætitia, et ὑπὸ respondet Lat. præ. Fisch. καὶ præponendum est verbo χορεῦσαι, volo etiam tripudiare. Girard. ἥδομαι καὶ τέρπομαι, pleonasmi Atticis usitati; sic Pac. 291. ὡς ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι. Haud aliter Æsch. init. Choëph. iii. ἥκω καὶ κατέρχομαι, quod tamen in eo redarguit Comicus Ran. 1185. ubi continuo introducit Eurip. qui eum tamquam bis idem dicentem sugillat, Æsch. vero tanquam aliquod inter duas voces illas discrimen statuentem. Quæ cæteroquin ad majorem emphasin apud oratores Atticos fa-

militaria; ut conjuncta quandoque δέομαι, ἱκετεύω, ἀντιβολῶ. Spanh. καὶ χορεύειν βούλομαι citat Theod. Prodrom. Mss. du Roi, vi. p. 563. χορεύειν etiam Theophylact. Ep. 19. quem indicavit mihi Blomfield. Dobr. Vitiose ed. Ald. τέμπομαι et mox χορεῖσαι. In utroque errore consentiunt Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Brub. Raph. Correxit Junt. ii. iii. In Wech. tantum χρεῖσαι, alterum recte. Dind.

289. ταῦτ' ἀληθῆ. Versui male prospectum in Cod. Dorv. ubi tantum τἀληθῆ. Hemst. λέγεις ὄντως. ὄντως λέγεις A. σὺ ταῦτ'. σύ τε opinor A. σὺ τὰ 1. Pors. ὄντως ἀληθεῖς Demosth. Onet. ii. prop. init. p. 526=876. Dobr. λέγεις$^{\beta}$ ὄντως$^{\alpha}$ σὺ$^{\gamma}$ τ. (sic) 2. Id.

290. βουλήσομαι. Gl. Cod. Par. ἀλλὰ ἐγὼ θελήσω ἄγειν ὑμᾶς.—θρετταvελό. Gl. τοῦτο ἀπήχημα τῆς λύρας ἐστὶ, οὐ συντάττεται τῇ τάξει. Schæf. θρετταvελό. Nihil significat hæc vox, sed fuit excogitata a Philoxeno, qui amationem Cyclopis et Galateæ scripserat, ad exprimendam illius indocti miserum carmen, quod stridenti cithara disperderet, in gratiam amicæ, cui placere studebat arte musica, quamvis esset ineptus. Testis Eurip. apud quem in Cyclope 424. Ulysses dicit: ᾄδει δὲ (Cyclops) παρὰ κλαίουσι συνναύταις ἐμοῖς ἄμουσα, et v. 487. chorus de eodem: ἄχαριν κέλαδον μουσιζόμενος. Apud Lucian. etiam, cum Galatea laudasset eum, tanquam bonum musicum, Doris inquit, [Dial. Mar. i. 4. t. i. p. 290. Hemst.] σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ᾄδοντος, ὁπότε ἐκώμαζε πρώην ἐπί σε. Ἀφροδίτη φίλη, ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. Talis vox est et τὸ φλαττοθραττοφλαττοθράτ, Ran. 1312. Item Τήνελλα Acharn. 1246. et alibi, nisi quod illæ ludibrii causa sunt fictæ, hæc autem non. Berg. Quum senex dixisset, se præ lætitia in orbem saltare velle, Carion contra illudens eos, ostendit, se velle ipsis præire tripudiantem. Polyphemus, Neptuni et Thoosæ nymphæ filius, omnium Cyclopum robustissimus et immanissimus, qui sex Ulyssis socios devorasse fertur (Hom. Od. I. 187. ss.), amasse dicitur Galateam, et cum ea oves et capellas pavisse in Sicilia, ita ut etiam fistula cecinerit. V. Riccius diss. Homer. vol. iii. diss. 51. Jam Philoxenus, poëta dithyrambicus (V. Gesner. ad Lucian. t. iii. p. 112.), a Dionysio seniore, Syracusanorum tyranno, in lapicidinas missus erat; sed, quum inde aufugisset, sciretque Dionysium teneri amore Galateæ meretricis, ut tyranni crudelitatem ulcisceretur, conscripsit carmen de amore Cyclopis, h. e. Dionysii, in quo fingebatur Cyclops cum Galatea pecus pascere, et inter pascendum canere cithara, cujus sonum ut exprimeret, usus est v. θρετταvελό. V. Schol. et Suid. h. v. Carion igitur fingit, se esse Cyclopem, senes pecus, et quia non habebat citharam, ostendit, se voce sonum citharæ imitaturum esse. Cf. Schol. Fisch. Species quædam erat saltationis, Κύκλωψ dicta, de qua v. Meurs. in Orchestra. Brunck. θρετταvελό. Elb. θρετταvελῶ (uti et 296.). θρετταvελὸν Junt. i. Antea Junt. i. iii. ἔγωγε βουλ.—Dind. θρεταvελὸν 1. Pors. κύκλ. non κύκλ. hic et 296. Ald. Pors. ἐγὼ et θρετταvελὸ Ald. Junt. ii. ἔγωγε et -λον Junt. i. -λῶ hic et 296. Dorv. -λὸ et ὼ supr. bis 5. -λὼ bis 6. -λὸ Schol. et damnat -λό. Dobr. βούλομαι 2. (Gl. 3. θέλω.) θρετταvελονον$^{\nu}$ κ. primo, nunc ὄτὸν κ. 3. (Mox 296. -λὸν τὸν plane) -λὼ τὸν 4. Id.

291. ἀλλ'. Gl. Cod. Par. οὕτως.—παρασαλεύων (sic). Gl. μετρίως κινῶν, ἔτυψε γὰρ αὐτοὺς πρὸς τὴν πυγήν. Schæf. ἀλλ' παρενσαλεύων. In h. l. Carion servus, Cyclopem imitari se velle dicens, chorum senum præcedit, cum indecoro quodam motu saltans: quod poëta per παρενσαλεύων (pro quo in Mss. Vat. et Arund. legitur παρασαλεύων, sed repugnante metro) indicare voluit. [Ita etiam Cod. Dorv. teste Hemst. et Cod. Borg. teste Inv. Ap. Reisk. hæc leguntur: "παρενσκαλεύειν, inter crura fodicare tacite immisso obscœno telo vel veru." Num παρενσκαλεύων legi voluit? Dind.] Alloquitur autem Carion chorum, tanquam ovium et caprarum gregem: Agite, filii crebro clamitantes et balantes ovium caprarumque olentium cantica, sequimini, etc. Nota, τέκεα ἐπαναβοῶντες hic esse constructionem, non πρὸς τὸ ῥητὸν, sed πρὸς τὸ σημαινόμενον, ut grammaticorum filii loquuntur. Vox ἐπαναβοῶντες enim jungitur τῷ τέκεα, non constructionis grammaticæ, sed sensus habita ratione; quoniam τέκεα idem sign. quod υἱοί, cui ἐπαναβοῶντες et βληχώμενοι, ob generis similitudinem, recte junxeris. Sic Hom. Od. M. 74. Νεφέλη—κυανέη, τὸ μὲν κ. τ. λ. ubi, observante vet. Schol., articulus τὸ referendus est non ad νεφέλη, sed ad νέφος, quod ejusdem cum νεφέλη est significationis. V. etiam Eustath. ad Il. Σ. p. 1167. Rom. qui plura constructionis hujus exempla suppeditabit. Consule etiam Schol. Soph. Ajac. p. 11. Steph. ad verba ἀγέλαι ὑποδείσαντες [v. 168. s.]

Kust. ὧδὶ positum est δεικτικῶς, ita ut Carion hanc vocem edens putandus sit pedibus terram quassasse, et oculos quoque illuc dejecisse, senesque ad se respicere jussisse; unde v. παρενσαλεύων absolute est positum, omissis nominibus πέδον, ἔδαφος, aut similibus. Sed τοῖν ποδοῖν παρενσ. est, *alternis pedibus quatere terram.* (Hor. i. od. 4. 7.) Fisch. παρενσαλ. Elb. παρασαλεύων cum aliis Codd., cui lectioni metrum adversari etiam Trend. animadvertit. Dind. παρασ. 1. Pors. παρενσαλεύων tres primæ. παρασαλεύων Par. 2827. 5. 6. Dobr. παρενσαλ. 1. 3. παρασαλ. 2. 4. Id.

292. τέκεα a τέκος, quod id. est quod τέκνον. Filios suos vocat senes istos, quia seipsum assimilat Polyphemo, ipsos ovibus; nam ut pater sobolis, ita pastor gregis curam gerit; infra se dicit matrem eorum eadem ratione. Dum autem oves vocat eos, significare vult, ipsos esse stolidos, ut sunt illæ pecudes; et videtur noster imitatus Eupolidis locum, ubi Hippocratis filios dicit degeneres fuisse et fatuos: Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες Βληχητὰ τέκνα καὶ οὐδαμῶς τοῦ τρόπου. Ostendemus autem ad Eqq. 527. nostrum Eupolideis verbis libenter usum esse. Berg. εἶα (Lat. *eia*) est vox blande hortantis, ut 316. et 760. ἐπαναβοῶντες dictum est, quia τέκεα positum est pro ὑμεῖς, de qua synesi generum v. Anim. ad Weller. iii. i. 317. ss. Sic φίλε τέκνον Hom. Od. B. 363. τέκος — φυγὰς ἀποσταλεὶς Eurip. Phœn. 323. 25. Fisch. Perperam Cod. Dorv. ἡμᾶς et ἐπαναβοῶντα, quanquam βληχώμενοι recte sequatur. Hemst. ἄγειν. Gl. Cod. Par. ὁδηγεῖν. — ἀλλ' εἶα. Gl. ἄγε. — θαμίν'. Gl. συχνῶς, πολλάκις λέγοντες. Schæf.

293. βληχώμενοι. Gl. Cod. Par. βοῶντες, ᾄδοντες, λέγοντες. τὸ βληχᾶσθαι ἐπὶ προβάτων. συνάπτεται πρὸς τὸ προβατίων. Schæf. Dimetri iambici. — βληχᾶσθαι est, ut Lat. *balare*, verbum factitium e sono et voce oviculorum, quod h. l., servata lectione vulgata, etiam de voce capellarum positum est, quæ propr. μηκᾶσθαι dicuntur. Zenodot. περὶ φωνῶν ζώων ap. Valck. Lectt. Ammon. p. 228. s. Anonym. ib. p. 230. s. Gloss. vett. V. Βληχῶμαι, et Μηκᾶται, Hes. Βληχήσασθαι. Προβάτια i. q. πρόβατα, ut Lat. *oviculæ*. Fisch. βληχόμενοι nescio unde enotat Pors. et -όμενοι retinere monet Suidæ Ms. in v. Dind. βληχόμενοι hic et 297. 1. 3. et primo 2. sed 297. ώ 2. ex em. forsan m. pr. Id.

293-294. Unum versum efficiunt in Elb. βληχώμενοι. βληχόμενοι Elb. ed. Wech. Dind.

294. κιναβρώντων. Gl. ὀσμὴν ἀποπεμπόντων. V. not. ad Greg. Corinth. p. 561. μέλη. Gl. ᾄσματα. Schæf. Κιναβρώντων μέλη. Cum plerisque Edd. congruit Cod. Dorv. nisi quod ille solemni errore κιναβρόντων. Verum A. præfert, Αἰγῶν τε κιναβρῶντα, μέλησιν a qua, distinctione solum sublata, discedit B. Crat. Perspicuum est scripturæ duplicis indicium, Αἰγῶν τε κιναβρῶντα μέλη, et, Αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη· utra sit præferenda, videbimus in Adnot. Hemst. Male in duobus Codd. scriptum κιναβρόντων. Ald. lectio κιναβρώντα μέλησιν manifesto vitiosa est. Quid in Cod. quem ob oculos habebat, significaret scriptura, non intellexit typotheta. Ibi scriptum erat κιναβρώντα μέλη. Superne additum ων correctio erat ad priorem vocem pertinens, indicansque legendum esse κιναβρώντων. Versus κιναβρώντα non admittit, ita ut ne dubitationi quidem locus sit, utra lectio præferri debeat. Brunck. V. Schol. cujus verba et Suid. descripsit et Phav. Sic Hor. Epp. i. 5. 29. 'capræ olidæ' de fœtore alarum. Duplex fuit in Codd. vett. scriptura κιναβρῶντα et κιναβρώντων· hæc notata

ων

fuerat ita: κιναβρῶντα μέλη. Cf. ad Æsch. Socr. iii. 13. 88. Mihi nuper κιναβρῶντα magis arridebat, quod 1. αἰγῶν sic simpliciter positum est, ut antea προβατίων, 2. κιναβρῶντα μέλη exquisitius dictum est, quam κιναβρῶντες αἶγες. Nunc malim legere e Tho. Mag. Codd. v. Πρόβατον, in quibus est προβατίων βληχώντων· βληχωμένων τε — κιναβρώντων· nam μέλη cohæret cum ἐπαναβοῶντες, et existit sic elegans utriusque membri concinnitas. V. Proluss. de Vit. Lex. N. T. p. 257. Fisch. κιναβρώντων. In Ald. meo exemplo fuisse videtur: κιναβρώντα (sed correctum κιναβρώντ͂, h. e. κιναβρώντων) tum in ea μέλησιν, quod et ipsum corrector mutare studuit in μέλη, ut cum κιναβρώντα conspiraret. κιναβρώντων, μέλη, Junt. i. ii. iii. κιναβρώντων μέλη, Brub. Port. κιναβρώντα, μέλησιν Crat. (quod in meo exemplo correctum κιναβρώντων μέλη) Ven. i. ii. Wech. Raph. Dind. κιναβρώντων μέλη A. 1. Pors. κιναβρόντων etiam Suid. in v. κινυρόντων Borg. κιναβρόντων Dorv. κιναβρόντων sine ν Pors. duo Mss. Brunck. meus 5. et nescio an 6. primo, sed ν suprasc. forsan a m. pr. κιναβρόντων Elb. et ab al. manu 4. Dobr. κιναβρόντων μέλη 1. 2. 3. Id. κιναβρόντων μέλη. Lib. Burg. Id.

295. ἴτεσθ'. Gl. Cod. Par. ἀκολουθεῖτε τὰ αἰδοῖα δεικνῦντες. Rectius δεικνύντες. Pausanias i. c. 33. δεικνῦντες. Sylburg. ad h. l. p. 81.: "scribendum acuta pen-

ultima δεικνύντες." In Luciano t. ii. p. 76. perperam editum παραμιγνῦντες. Idem valet in horum verborum infinitivos, qui scribendi —ύναι, non —ῦναι. V. quæ monui in Lips. ed. Æsopi Heusing. p. 129. τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε. Gl. ἤγουν δίκην τράγων τοὺς ὄρχεις λείχετε. SCHÆF. In cunctis edd. ἀπεψωλημένοι et τράγοι interpunctione vel magna vel minore separantur: ea nulla in Cod. Dorv. comparet: neque agnovit Schol. quam rationem profendam esse censui. HEMST. ἀπεψωλημένοι dicuntur, quibus glans veretri ob libidinem retecta et nudata est, quod hircis ob lasciviam crebro accidere solet. KUST. recutiti, vox huic comico familiaris, ut Acharn. 160. Pac. 907. Thesm. 1198. Sic τί μ' οὐκ ἀπεψώλησας; Acharn. 592. cur me non verpum fecisti? SPANH. Ductum est verbum a ψωλὴ, quod in gloss. vett. redditur mentula, præputium. Ante τράγοι intell. ὡς, ut 308. V. Bos. Ellips. v. ὡς. FISCH. Post ἀπεψ. disting. 1. 2. 3. DOBR. ἀκρατιεῖσθε est ab ἀκρατίζεσθαι, quod intemperanter libidinosum esse significat, ab ἀκρατής. Nam altera interpretatio, quam Schol. hic affert, repudianda est. V. etiam Suid. v. Ἀκρατεία, qui locum hunc comici citat. KUST. ἀκρατίζεσθαι omnino est, libidini indulgere, sed h. l. quum libido jam v. ἀπεψωλ. declaretur, et additum sit τράγοι, arbitror ita accipiendum, ut Schol. accepit: λείχετε τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοίου, quod hirci post coitum, eo auctore, facere solent. Futurum etiam h. l. pro præsenti positum est, quia continuatio actionis significatur. FISCH. Est ab ἀκρατίζεσθαι, secunda longa, quia derivatur ab ἄκρατος. Significat, jentaculum, s. matutinum cibum capere. V. Fragm. inc. 36. et Athen. p. 11. Confuderunt hoc verbum vett. critici cum alius derivationis et significationis verbo ἀκρατεύομαι, ab ἀκρατής. Vim verbi non satis accurate reddit Berg. versio, quam inconsiderate retinui, lascivite. Sensus est, arrectisque veretris, ut hirci, jentate; quia nimirum hirci τὰ ἑαυτῶν αἰδοῖα λείχουσι. Gl. λείχετε τὰ αἰδοῖα δηλονότι. BRUNCK. Suid. v. ἀκράτεια. PORS. Male distinguunt alii, ἕπεσθ', ἀπεψωλημένοι τ. [illegible] Ald. Pors. DOBR.

296. Obsecro te, quid hic facit ζητήσομεν? Lego ζηλώσομεν, imitabimur Cyclopem. Patet hoc tam ex prioribus, Κύκλ. μιμούμενος, quam ex seqq. Κίρκην — μιμούμεναι. BENT. At inde non sequitur, hic quoque verbum ponendum fuisse quod imitari significet. Ut taceam, differre nimium characteres τ et λ, η et ω, unde, si legamus ζηλώσομεν, pendebit infin. ἐκτυφλῶσαι? Retine ergo ζητήσομεν. ζητ. σε ἐκτ. est, conabimur te excæcare, operam dabimus, ut te excæcemus. Sic ζητεῖν 478. Marc. xii. 12. Rom. x. 3. Lamb. Bos. Anim. p. 6. Fl. et B. ζητήσωμεν, itaque scriptum fuisse videtur in Cod. Dorv. ubi et θρετταναλῶ, hic et supra 290. sed metro repugnante. V. not. ad Schol. HEMST. Hyperbaton est notabile, sed animo senum commoto conveniens, et ζητεῖν sequ. inf. est velle (v. Hes.); respondent enim hæc verba senum verbis Carionis βουλήσομαι ἄγειν (290.). αὖ est vicissim, contra, πάλιν, Hes. v. Deuar. p. 77. Verba θρεττ. τ. Κύκλωπα cohærent non cum βληχώμενοι, sed cum σὲ τουτονί, propterea quia Car. 290. s. se dixerat θρετταναλὸ τὸν Κύκλ. μιμεῖσθαι. FISCH. ἡμεῖς δέ γ' αὖ ζητ. REISIG. δέ γ'. δ' A. PORS. δ' αὖ 3. θρετταναλὸ Ald. J. II. DOBR. θρετταναλό. Gl. Cod. Par. ᾧ σαυτὸν παρείκασας. Referenda hæc ad v. τὸν Κύκλ. SCHÆF. H. l. θρετταναλῶ Junt. I. III. Paulo ante ζητήσωμεν Junt. II. αὖ Wech. DIND. θρεταναλὸ — βληχώμενοι. Sic 1. PORS.

297. πεινῶντα. Lege πίνοντα. BENT. πινῶντα. Sic vere Bent. Vulgo πεινῶντα. V. not. ad Lys. 277. Pro ζητήσομεν idem vir doctissimus legendum censet ζηλώσομεν, cui hac in re non adsentior. Connectuntur ζητήσομέν σε ἐκτυφλῶσαι. BRUNCK. Veruntamen habet h. l. πεινῶντα, quo se tueatur. Nam et sequentia tenuitatem victus declarant, et conjungere facile diversa potuit Arist., Comico more, quæ in Carionem variis temporibus convenirent. DIND. πεινῶντα Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Paulo ante βληχώμενοι Ven. I. II. Wech. DIND. πεινῶντα edd. Mss. Arund. 5. 6. Dorv. πινῶντα Brunck. et Inv. hic tacite, ille ex emendatione, quam per errorem Bent. tribuit. DOBR. καταλαμβάνειν est invenire, offendere; sed quia hoc verbum ponitur fere de iis, qui in flagitio aliquo et scelere deprehenduntur, ita ut nec aufugere possint, nec inficiari, senes eo usi videntur, ut ostenderent Carionis nequitiam. FISCH. βληχώμενοι. Gl. Cod. Par. ἀναβοῶντες. καταλαβόντες. Gl. ὥσπερ ἐκεῖνον ὁ Ὀδυσσεύς, κρατήσαντες. SCHÆF.

298. πήραν. Gl. Cod. Par. σακούλιον, ὥσπερ ἐκεῖνος. Cf. Add. ad Greg. Cor. p. 871. Proba forma hujus vocis simplici κ. λάχανα. Gl. ἃ συνῆγεν ἐκεῖνος εἰς τροφήν. ἐμέθυσε γὰρ ἐκεῖνον Ὀδυσσεύς. Posteriora spectant v. κραιπαλῶντα. — δροσερά. Gl. τρυφερά. — κραιπαλῶντα. Gl. μεθύοντα. SCHÆF. πήρα fuit sacculus

pelliceus, coriaceus, quo de humeris suspenso, pastores, etiam viatores, panem reliquosque cibos gestabant. Cf. Ammon. h. v. et Intpp. Matth. x. 10. λάχανα sunt *olera omnis generis* et sativa (σπόριμα) atque hortensia (κηπευτὰ, κηπαῖα), cf. Theophr. charr. xx. 3. xxii. 2., et *agrestia* (ἄγρια h. l.). δροσερὰ sunt aut *roscida*, rore matutino adspersa (Virg. Ecl. viii. 37.) quæ Car. fingitur pera gestare, ita ut exprobretur ei inopia victus, qui statim mane olera colligat, quibus famem sedet, aut *tenera, mollia* (ἁπαλὰ Theophr. xx. 3.) Nam δροσερὸν et δροσῶδες vocatur, quidquid tenerum est et molle, quia ros est humor *tenuiter* sparsus. V. Casaub. ad Athen. ix. 8. p. 662. unde Anacr. xxix. 9. ἁπαλὸν et δροσῶδες junguntur. Et quum Polyphemus ab Homero neque peram gestasse dicatur, neque olera comedisse, sed humanis carnibus ventrem replesse feratur (v. Od. I. 288. ss.); recte animadvertisse Schol. videtur, Aristoph. notare h. l. voluisse inscitiam Philoxeni, qui Cyclopem in carmine suo fecisset peram gestantem atque olera agrestia comedentem. Ruhnk. ad Tim. Gloss. v. κραιπαλῶντα· ἔτι ἀπὸ τῆς μέθης βαρυνόμενον. quæ glossa pertinet ad Symp. 4. — Tho. M. κραιπάλη, ἡ ἐκ τῆς χθὲς γενομένης οἰνοποσίας κάρωσις· μέθη δὲ ἡ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Fisch. Particula καὶ [quæ olim ante κραιπαλῶντα legebatur] ut tenorem metri interpellans delenda est. Kust. Omnes Edd. cum Cod. Dorv. præponunt καί, quam particulam, ut optime Bent. et Kust. monuerunt, metro inimicam ejeci. Adscriptæ sunt interpretationes in Cod. Dorv. ad πεινῶντα, ὥσπερ ἐκεῖνον ὁ Ὀδυσσεύς· ad πήραν, σακούλιον· ad λάχανα, ἃ συνῆγεν ἐκεῖνος εἰς τροφήν. Hemst. Vulgo legitur λάχανά τ' ἄγρια δροσερὰ, καὶ κραιπαλῶντα. Istud καὶ versum perimit. Quæ participio subjici debebat copula τὲ in καὶ mutata ei ab imperito librario præfixa fuit. Hanc quoque præcepit emendationem Bent. Brunck. θ' post κραιπ. posuerunt Bent. et Brunck. deleverunt θ' Hemst. et Inv. Dind. καὶ ante κραιπαλῶντα addunt Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port., sed in Cod. Elb. ea deest, ut et in Junt. i. Arund. Inv. e Rav. Id. κραιπ. sine καὶ 1. κρεπ. (sic) sine καὶ 2. καὶ κρε. 3. 5. καὶ κραι. 4. 6. Dobr. κρεπ. 1. Pors.

299-300. Unum versum in Elb. efficiunt. Dind.

299. ἡγούμενον. Gl. Cod. Par. προοδοποιοῦντα τούτοις, οἷς ἡμᾶς ἀπεικάζεις. Schæf. Pro ἡγούμενον Tho. Mag. v. Πρόβατον, ἑπόμενον sive ἑπόμενος, ut impressit Vascosanus. Hemst. Metro repugnat ἑπόμενον. Kust. ἡγούμενον i. q. 292. ἄγειν. Sed additus est dativus, quia est *præire* simpliciter, ducere ita ut iis, quos ducas, imperandi jus non habeas. εἰκῇ, *temere*, sine causa; h. l. eleganter de eo, qui dormit ibi, ubi dormire noluerat, ut ipse dicere non possit, cur ibi potissimum dormiat, quod accidit crapula distentis. καταδαρθάνειν s. καταδαρθεῖν propr. *dormitare*, quod sequitur καθεύδειν. V. Plat. Phæd. 16. Sed usurpatum etiam active videtur pro, *sopire, consopire*, unde καταδαρθεὶς h. l. *somno sopitus*, ut Polyphemus Od. I. 371. ss. Fisch.

300. καταδαρθέντα. Gl. Cod. Par. καὶ ὑπνώσαντα καταπεσόντα. Schæf. Lege καταδαρθόντα. (3. 4. Dobr.) Vox nihili est καταδαρθέντα. Pors. Male editur καταδαρθεῖσα in Dio. Cass. xlv. init. p. 419, 14. recte ἐγκαταδαρθόντας in Plutarcho t. ii. p. 647. f. Sed -θέντας citat Victor. v. l. xviii. 22. in ed. certe Lugd. 1554. Hæc indicat Pors. καταδαρθόντα etiam Elmsl. ad Acharn. 274. Bekk. Lex. SG. p. 349. Ἀηδόνειος ὕπνος: Νικόχαρις. εἰ πείσομαι τὸν ἀηδόνειον ὕπνον ἀποδαρθέντα σαυτὸν αἰτιῶ. Quæ ut potui correxi; εἴ τι πείσομαι | [νυνὶ] τὸν ἀηδόνειον ἀποδαρθὼν ὕπνον, | [αὐτὸς σὺ] σαυτὸν αἰτιῶ. Dobr. Veremur ut hæ correctiones multis sint placituræ. Neque trimetri hi versus esse videntur, neque, quod alicui in mentem veniat, dimetri iambici. Non obscura sunt enim numerorum trochaicorum vestigia, quos fortasse ita restituas: εἰ πείσομαι | ὕπνον ἀηδόνειον ἀποδαρθόντα σ', αὐτὸν αἰτιῶ. Sed præstat hujusmodi lusibus abstinere. ἀποδαρθόντα σ', αὐτὸν autem scribere maluimus quam cum Bekk. ἀποδαρθέντα σαυτόν. In Cod. scriptum est ἀποδαρθέντας αὐτόν: v. Bekk. vol. iii. p. 1107. Ceterum de vitiosis illis καταδαρθέντα et ἀποδαρθέντα commemorari debebat ab Dobr. Wyttenb. disputatio ad Plutarch. vol. vi. p. 557. et Boiss. ad Nicet. Eug. vol. ii. p. 188. Dind. καταδαρθέντα edd. Mss. Arund. 1. 2. 3. 4. 5. 6. et Pors. Codd. ut videtur. Dobr. σε om. A. Pors.

301. σφηκίσκος, ait Schol., est *lignum acutum*, ita dictum a forma *vespæ*. Eamdem cantilenam canunt Suid., Hes., Eustath. Sed non ego credulus illis. Primo enim non in extremo, sed in medio corpore graciles sunt vespæ, adeo ut sudes σφηκοειδὴς inepta fuerit huic negotio. Deinde cum ipsa σφὴξ sit animal minutissimum, quovis ligneo instrumento minus; incongruum foret instrumentum

quodvis σφηκίσκον, vespulam, vocare. Equidem vix dubito, quin illa grammaticorum enarratio ex solo h. l. defluxerit, et quidem mendoso, ut puto. Lego σφηνίσκον, cuneum. Μόχλον adhibent Hom. [Od. I. 332. 375. 382.] et Eurip. [Cycl. 629.] ad Cyclopem occæcandum : μόχλος autem et σφὴν sunt instrumenta fabrilia, æque ad hanc rem idonea. Quemadmodum a μόχλος, μοχλίσκος dixit Aristoph. teste Polluce, ita et a σφὴν, σφηνίσκος. Bent. Pro ἡμμένον, Cod. Dorv. ἡμένον, bene tamen explicat κεκαυμένον, σφηνίσκον vero ξύλον, quod inferioris Græciæ vocabulum non prætermisit Car. Du Cang. σφηκίσκον autem tuebimur adversus Bent. in Commentario nostro [qui tamen non prodiit]. Hemst. σφηκίσκον Codd. omnes. Gl. ξύλον. Sic etiam legebat Eustath. cujus hæc sunt verba p. 897, 37. ἀπὸ δὲ τῶν σφηκῶν οὐ μόνον σφηκίσκοι ἀριθμητικὸν σχῆμα, ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ εἰς ὀξὺ συνηγμένα. Utrumque σφηνίσκος et σφηκίσκος eadem significatione in usu fuisse videtur. Brunck. σφηγκικόν l. σφηκίσκον. Suid. ed. Ms. v. Pors. λαβόντες Pors. ἡμμένον om. Rav. et Lib. Burg. Dobr.

302. Præmittitur in Junt. II. III. Στροφὴ κώλων ς΄. ἀνακυκῶσαν Elb. librarii lapsu. Dind. τὴν Κόρκην (sic). Gl. Cod. Par. τὴν Λαΐδα. — ἀνακυκῶσαν. Gl. ταράττουσαν, μιγνύουσαν. Schæf. Etiam h. l. est Hyperbaton; nam ἐγὼ cohæret cum verbis μιμήσομαι πάντ. τρ. 306. Circe fertur fuisse venefica et habitasse in Læstrygonum insula ad Siciliam. Ad eam Ulysses cum comitibus delatus est, quum effugisset Polyphemi crudelitatem; sed Circe comitibus Ulyssis dicitur dedisse pocula medicata, quibus exhaustis conversi fuerint in sues. V. Odyss. K. Ex quo intelligitur, quomodo Carion, post Cyclopis mentionem, inciderit in mentionem Circes. Φάρμακα dicuntur omnino medicamenta, inprimis purgantia, sed adjectis verbis ὀλέθρια, θανάσιμα, λυγρὰ, ita vocantur venena, medicamenta pestifera, ut τὸ φάρμακον ap. Att. est cicuta, v. ad Plat. Phæd. 1. H. l. caseus, farina, mel, vinum, quibus admisti sunt succi herbarum malorum mali. Inde enim confectam potionem Circe comites Ulyssis bibere jussit. V. Od. K. 234. s. ubi etiam κυκᾷν legitur, quod, ut ἀνακυκᾷν, est proprium de iis, qui conficiunt potionem miscellam, quæ ipsa nominatur κυκεὼν. V. Ind. Theophr. h. v. Pro Philonida nominare Carion debebat Ulyssem et pro Corintho insulam Læstrygonum. Sed notare voluit poëta turpissimam libidinem Philonidæ ejusque parasitorum, ita ut apertum sit, per Circen intelligi Laidem Corinthiam. V. 179. Οἱ ἑταῖροι τοῦ Φιλ. sunt sodales, parasiti Philonidæ, qui cum eo itarunt ad Laidem, quæ quidem eos mutasse dicitur in sues, h. e. coëgisse facere, quod sues solent, modo ut libidinem explerent suam. κάπροι non tantum sunt apri, sed etiam verres, porci masculi (v. Gloss. vett.) μεμαγμ. σκῶρ est merda subacta. Sed Circe ipsa dicitur comitibus Ulyssis, in porcos conversis, glandes objecisse. V. Od. K. 242. Fisch. Μεμαγμ. σκῶρ ἐσθ. Citat Tho. Mag. v. Μάττω. Kust. Infra Ran. 146. καὶ ἀεὶ σκῶρ νῶν, ubi in Schol. dicitur falsum esse, quod primus Straton in Atalanta hoc voc. σκῶρ usurparit; post Ranas enim hujus comici editam esse Stratonis Atalantam. Adde quod ap. Athen. viii. p. 319. Epicharm., utroque illo poëta vetustior, eo voc. usus legitur: τῶν οὐδὲ τὸ σκῶρ θεμιτὸν ἐκβαλεῖν θεοῖς. Spanh. γε om. 1. habet mox 309. In marg. historia de Ulysse, Circe et Telegono, ἔδει δὲ ἄρα καὶ τὸν Ὀδυσσέα θανάτῳ περιπεσεῖν — μέμνηται [τῆς] ἱστορίας καὶ ὁ Ὀππιανὸς ἐν Ἀλιευτικῶν β. Dobr.

303. ἢ τοὺς ἑταίρους. τοῦ Ὀδυσσέως ὤφειλεν εἰπεῖν. σκώπτων δὲ τὸν Φιλωνίδην, οὗ ἦρα Λαΐς τις ἐν Κορίνθῳ πόρνη, τοῦτό φησιν. Gl. Cod. Par. Schæf. Cod. Dorv. corrupte ἑτέρους, ac Φιλονίδου, cui additum est interpretamentum, τοῦ Ὀδυσσέως· porro μεμαγμένον σκῶρ exponit μεμαλαγμένον κόπρον, et ἔματτεν, ἐμάλαττεν. Hemst. πότ' Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. In exemplo Lips. Junt. II. pro Φιλωνίδου est Ὀδυσσέως, pro ἐν Κορ., εἰν αἰαίᾳ, pro κάπρ., σύας, pro μεμ. σκῶρ — ἔμ., καρποὺς κρανείας — ἔβαπτεν in marg. correctum et pro ὑπὸ φιλήδ., ὑπὲρ ὧν πάσχετε. Dind. Auctor scripsisse videtur, ἢ τοὺς Φιλωνίδου γ' ἑταίρους τοῦ ποτ' ἐν Κορίνθῳ. Reisig.

304. ἔπεισεν. Gl. Cod. Par. κατέπεισεν. — Ibid. ὄντας κάπρους. Gl. ὑπάρχοντας καὶ ἀγριοχοίρους. Schæf.

305. μεμαγμένον. Gl. Cod. Par. μεμαλαγμένον καὶ ἐξημιωμένον. V. Hemst. ad 1136. coll. Ducang. Gl. v. ζημιόννειν. σκῶρ. Gl. κόπρον, σκάτον τρώγειν. — αὐτή. Gl. ἡ Κίρκη δὲ ἐμάλαττε τοῖς ἑταίροις. Schæf. σκῶρ (non σκῶρ') Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. (V. Reisig. i. Præf. xxi.) σκῶρ 2. σκῶρ 3. 4. Dobr. Mag. v. μάττω. ἔματτεν sic 5. (ἔ ex em. An voluit ἐμάλαττεν?) Id.

306. πάντα τρόπον habent Edd. Flor. et Bas. At Ms. Bodl. et ed. Ald. πάντας τρόπους, quarum lectionum utram eligas, nec ad sensum nec metrum quidquam interest. Kust. Pherecrates apud Athen. vi. p. 268. πάντα τρόπον εἰργασμένα. Apud soluta oratione scriptores Atticos promiscue παντὶ τρόπῳ et πάντα τρόπον dicitur, et prius apud Plat. Euthydem. p. 293. παντὶ τρόπῳ σπουδάσαι, alterum ap. Demosth. adv. Bœot. ii. p. 583. γήμαντος δέ μου τὸν τρόπον τοῦτον· mox, ὃν τρόπον οὗτοι γεγόνασι· paullo post vero, ἄλλῳ δὲ ὅτῳ τρόπῳ· et ita utroque casu, sed quarto frequentius. Sic Ran. 681. ut h. l. πάντα τρόπον, et supra v. 47. τὸν ἐπιχώριον τρόπον, dein 335. τίνι τρόπῳ, et Demosth. de Cor. p. 141. τρόπον τινά. Spanh. Πάντα τρόπον. A. J. 1515. et B. πάντας τρόπους· scriptura Cod. Dorv. non est explanata. Hemst. πάντας τρόπους Reg. membr., primariæ duæ edd., quas sequuntur prior Basil., Venet. duæ, et Paris. Wech. In C πάντας τοὺς τρόπους. Duo alii πάντα τρόπον, quam lectionem primus imperite vulgavit Ant. Frac. qui Phil. Junt. heredum curavit ed. Bis in metri legem peccat. Ultima in πάντα produci non potest ante literas τρ. V. Ran. 618. Eodem modo Nub. 701. male legebatur πάντα τρόπον, ubi edidimus πάντας τρόπους. Tum dimetrum iambicum syllaba brevi terminare non licet, nisi a sequenti versu adjuvetur. V. ad Ran. 984. Brunck. πάντα τρόπον Elb. cum edd. Port. et Basil. quum Brub. Raph. habeant πάντας τρόπους· prius præferendum esse docuit Spanh. Trend. πάντας τρόπους Dawes. Misc. Crit. p. 198. ex edd. Ald. Wech. Basil. [1532.] Plant. κατὰ πάντα τρόπον 1. Pors. πάντας τρόπους 1. 2. Arund. ex em. fortasse, sed ejusdem manus; ed. Inv. e Rav. diserte, πάντας τοὺς τρόπους Borg. πάντα τρόπον 3. 4. 5. 6. Dobr. πάντας τρόπους (sic). Gl. Cod. Par. τῆς Κίρκης τοὺς τρόπους μιμήσομαί φησι. Schæf.

307. γρυλλίζοντες. Gl. Cod. Par. φωνὴν χοίρων ἀφιέντες. — φιληδίας. Gl. φιληδονίας, ἀνοίας. Schæf. Γρυλλίζοντες adposite, velut ad sues, quæ porcum, ut in proximo versu dicitur, sequuntur. Sic ubi de mactatis in mysteriis Cereris suibus agitur Acharn. 746., idem verbum legitur γρυλλιξεῖτε. Spanh. Ita refinxit alia manus, quod prave scriptum fuerat in Cod. Dorv. γρυκίζοντες cum tali interpretatione: ὅμοιοι χοῖροι βοῶντες, pro quo legendum est ὁμοίως χοίροις βοῶντες. In eodem bis φιλίδιας explicaturque φιληδονίας. Mox ἕπεσθαι in sola Junt. a. 1540. Hemst. Dicitur γρύζειν, et porcus γρύλλος. Zenob. ap. Valck. Lect. Ammon. p. 229. Anon. ib. p. 231. Porci grunniunt maxime, quum læti sunt et hilares, unde addita sunt verba ὑπὸ φιληδίας. In verbis μητρὶ χοῖροι intell. ὡς. Fisch. φιληδίας. Suid. ubi ὡς mox [sc. in Epigram. v. φιληδῶν. om. Ms. et habet ἔδεκτο. Pors. γρυλλίζοντες tres primæ, Brunck. Inv. In Mss. antiquioribus, e. g. Phot. Galeano, λλ et κ valde similia sunt. Phryn. Bekk. p. 35. γρυλίζειν καὶ γρυλισμός: ἐπὶ τῆς τῶν χοίρων φωνῆς. δι' ἑνὸς λ, καὶ οὐ διὰ δυοῖν. Dobr.

308. ἕπεσθε. Gl. Cod. Par. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων λεγομένη. — μητρί. Gl. ἐμοί. Schæf. ἕπεσθαι Junt. iii. Dind. μητρὶ om. 1. Pors.

309. οὐκοῦν σε. γε A. — Κίρκην γε. γε om. 1. — Pors. σε Ald. σὲ Pors. Dobr. Οὐκ οὖν Port. Dobr. ἀνακυκῶσαν. Gl. Cod. Par. ἀναταράττουσαν. Schæf.

310. μαγγανεύουσαν. Gl. Cod. Par. γοητεύουσαν. — μολύνουσαν. Gl. μιαίνουσαν. Schæf. Cod. Dorv. μαγκανεύουσαν. Solent non μάγγανα tantum, sed et μάγκανα recentiores scribere. Hemst. Μαγγανεύειν Atticis *cibos condire*. Athen. ix. p. 372. de cucurbitis: ἐτύγχανον δὲ οὖσαι τῶν συντεθειμένων ὑπὸ τῶν τὰ τοιαῦτα μαγγανεύειν εἰδότων ὀψαρτυτῶν. Hinc τὰ μαγγανεύματα, *præstigiæ*, ap. Plat. de Leg. x. p. 908. xi. p. 933. ed. H. Steph. et μαγγανεῖαι de iisdem l. x. p. 908. item ap. Athen. i. p. 9. Themist. Or. v. p. 70. Greg. Naz. Or. 38. p. 615. Cyrill. adv. Jul. p. 340. nostr. edit. Μάγγανον vero et μαγγανευτήρια, *præstigiarum sacraria*, dicto jam ap. Them. loco. Spanh. μαγγανεύειν dicuntur et ii, qui ornant res venales et componunt ita, ut alliciant fallantque emtores, et ii, qui præstigiis utuntur, et spectantium oculos ita præstringunt, ut dolum non animadvertant, quod fere γοητεύειν dicitur; h. l. μαγγανεύειν pertinet eo, quod Circe homines mutasse visa sit in porcos; μολύνειν τοὺς ἑταίρους, eo quod Circe Corinthia, Lais, parasitos Philonidæ coëgerit merdam a se subactam devorare. Fisch. Hanc autem se imitaturum dixerat Carion, unde σὲ τὴν Κίρκην—*te, qui Circen agis*. Dind. μαγκ. 5. Pors.

311. In Junt. ii. præfixum: Ἀντιστροφὴ κώλων ζ'. Multa hic in marg. exempli Lips. correcta. In Junt. iii. præmissum Ἀντίστροφος κώλων ζ'. Dind. λαβόντες. Cod. Dorv. ἣν λάβωμεν, quod metri lex repudiat: locum priscæ lectionis occupavit interpretatio. Λαβόντες ὑπὸ φιληδ. a sequentibus distincta copulantur in vetustis edd. Rectius separavit Port. quia

ἀπὸ φιλ. ad sententiam proxime subjecti versus pertinet. Hemst. Non post λαβόντες, sed post φιληδίας, comma est in Ald. Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. In Junt. ii. post φιλ. punctum. Dind. ἢν λάβωμεν A. 1. Pors. ἣν λάβωμεν Borg. 5. et Schol. pro v. l. λαβόντες servat 6. λάνβοντες (sic) Arund. ἀπὸ τῆς φιλιδίας Borg. Dobr. λαβόντες 1. 2. 3. et in 2. Schol. damnans aliam lectionem, ἢν λάβωμεν, quam exhibet 4. a m. pr. Alius fecit λαβόντες. Id. λαβ. Gl. Cod. Par. κρατήσαντες. — φιλ. Gl. φιληδίας. Schæf.

312. Probam scripturam τὸν Λαρτίου ab A. pleræque edd. acceperunt: altera vitiosa Τὸν Λαέρτου, quæ versum jugulat, invenitur in Fl. i. 1540. et B. Eam ex corrupto Ms. profluxisse, fidem facit Cod. Dorv. Ulyssis pater Homero, ni fallor, semper Λαέρτης· sed nomen illud διφορούμενον Eustath. observat ad Il. A. p. 13. οὐ μόνον Λαέρτης λέγεται, ἀλλὰ καὶ Λαέρτιος, ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς· hoc certe, quem istud, in Philoc. Soph. multo sæpius occurrit, 366. ὁ Λαρτίου γόνος, 402. 418. ubi Schol. X appositum monet, ὅτι πάλιν Λαερτίου κτητικὸν ἀντὶ πρωτοτύπου Λαέρτου 630. 1280. 1351. Ὁ Λαέρτου τόκος semel tantum invenitur 616. V. N. Heins. ad Ovid. Met. xii. 625. Hemst. [Soph. Aj. 1. ὦ παῖ Λαρτίου, ubi Schol. κτητικὸν ἀντὶ κυρίου. Nam ipse Ulysses propr. Laërtius dicitur, non Laërtii filius, ut Ovid. Met. xiii. 124. Berg.] Solent ita patronymica pro propriis nominibus poni. V. Hemst. ad Plut. p. 325. et ad Lucian. Tim. 44. p. 157. t. i. Kœn. ad Greg. Cor. p. 132. 281. κρεμῶμεν est fut. pro κρεμάσομεν, vid. ad 221. Ὄρχεις sunt testiculi, colei; et genit. pendet a præpos. ἐκ, quæ intelligi debet. Respexit autem poëta ad pœnam, quam Ulysses redux sumsisse fertur a Melanthio caprario, v. Od. X. 175. ss. Fisch. Gl. Cod. Par. υἱὸν δηλ. τὸν Ὀδυσσέα. — Gl. ἀπὸ τῶν ὄρ. Schæf. Λαέρτου Junt. ii. iii. Λαρτίου Ven. ii. Dind. Λαερτίου A. 1. Pors. Λαρτίου Ald. 1. 2. Λαρτίου 6. (e ejusdem, ut puto.) Dind. Λαερτίου 4. Id.

313. μινθώσομεν. Cod. Dorv. μινθώσομεν, addita explicatione κόπρῳ πάσομεν, quod per errorem librarius pinxit πάσωμαι. Hemst. In Ran. 1107. μινθῶσαι (inquit) τὸν ξένοντον, quoniam, ut ibi Schol., inter alia, μίνθη dicitur stercus caprinum. Quod alioquin μίνθος hic in Schol. et in duobus vett. Comicorum ap. Athen. locis, Archestrati vi. p. 285., et Lysimachi ix. p. 403., et quidem non de caprino solum, sed etiam humano stercore. Spanh. Suid. μινθώσομεν. Pors. Gl. Cod. Par. κόπρῳ πάσσομεν, ὅταν γὰρ ὑπὸ κορύζης οἱ τράγοι κατασχεθῶσιν, οὕτω πρὸς ἀπαλλαγὴν πάττονται. μίνθος γὰρ ἡ κόπρος. Schæf.

314. ῥῖνα. Gl. Cod. Par. τὴν μύτην. Bast. "V. Ducang." Schol. Ὁ Ἀρίστυλλος οὗτος μαλακὸς ἦν καὶ τῷ στόματι χάσκων, ὡς τοῖς δρῶσι κινεῖν γέλωτα. Schæf. Σὺ δ' Ἀρίστυλλος. Aristyllum fellatorem fuisse, indicare vult; quod genus turpitudinis Græci alias λεσβιάζειν vocant. V. Etym. v. Ἀρίστυλλος, qui huc respexisse videtur. Cæterum Ms. Vat. et Arund. itemque Suid. v. Ἀρίστυλλος legunt, ὡς Ἀρίστυλλος, addita part. ὡς, quam tamen hic subintelligendam esse Schol. ad h. l. monet. Kust. Eccl. 646. Blepyrus ejus osculum aversatur. Berg. Interserit etiam ὡς Cod. Dorv. Σὺ δ' ὡς Ἀρίστυλος, et Ed. Farr. Quæ addita primum fuerat inter versus ad explanandam sententiam vocula, tandem se Comici verbis implicuit; eoque facilius, quod a metri lege non prohiberetur. Hemst. Elb. ὡς Ἀρίστυλος addita part. ὡς, quæ et in aliis Codd. est, et nomine per unum λ scripto. Trend. σὺ δ' ὡς Ἀρίστυλος (sic) 1. σὺ δ' ὡς Suid. ed. non Ms. Pors. V. Ἀρίστυλλος scil. ubi Ἀρίστυλος ed. Med. δ' ὡς Ἀρίστυλος (sic) Borg. 5. 6. δ' ὡς Ἀρίστυλλος Ar. U. Ἀρίστυλλος: ὄνομα. παρ' Ἀριστοφάνει. Etym. p. 142, 55. Sive ὡς subauditur, sive est mera appositio, ut statuere videtur Herman. de Ell. p. 191. vel post Vig. p. 885. ed. 1813. sensus est, fies alter Aristyllus et hians dices. Cf. 295. 308. Late patet hoc idioma, quod imitati sunt Latini, in his Horat. tum alibi sæpe, tum Serm. i. 1. 99—102. ' hunc liberta securi Divisit medium, fortissima Tyndaridarum. Quid mi igitur suades, ut vivam Mænius aut sic Ut Nomentanus?' Exempla aliquot quasi per saturam apponere libet. Thesm. 1020. σημεῖον ὑπεδήλωσε Περσεὺς ἐκδραμών. Lys. 927. τὸ πέος τόδ' Ἡρακλῆς ξενίζεται. Æsch. Plutarchi t. ii. p. 86. F. τράγος γένειον ἆρα πενθήσεις σύ γε. Eurip. Autolyc. fr. iii. 12. τρίβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας. ubi pessime errat Kust. ad Plut. 277. Ceph. Photii v. ὄνος ὕεται: σκώπτεις μ', ἐγὼ δὲ τοῖς λόγοις ὄνος ὕομαι. Crat. ibid. οἱ δὲ πυππάζουσι περιτρέχοντες· ὁ δ' ὄνος ὕεται. Timon Laertii vii. 15. ὁ δ' ἔρρει γύργαθος αὐτῆς edd. vett. αὐτοῦ Suid. v. σκινδαψός, ὅς τις tacite Meibomius. Mallem αὕτως, si de sequenti versu liqueret. Thucyd. vi. 24. ὁ δὲ πολὺς ὅμιλος καὶ στρατιώτης ἔν τε τῷ παρόντι

ἀργύριον οἴσειν καὶ προσκτήσεσθαι δύναμιν ὅθεν ἀΐδιον μισθοφορὰν ὑπάρξειν. Dele vel καὶ ante στρ. vel τε ante τῷ π. ut jungantur στρατιώτης οἴσειν. Plato Menon. pp. 86-87. HSt. εἰ οἷόν τε ἐς τόνδε τὸν κύκλον τόδε τὸ χωρίον τρίγωνον ἐνταθῆναι, de quo vexatissimo loco nuper quædam dixi. Nub. 178. κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβὼν, ubi ὡς optime gl. Harl. 5. quum sensus sit, διαβήτῃ χρώμενος. Anaxandr. Stob. xxxix=xli. ὅστις λόγους παρακαταθήκην γὰρ λαβών. Menander Athen. iv. p. 172. et xiv. p. 644. (Bent. n. 156.) κρεάδι' ὀπτᾷ καὶ κίχλας τραγήματα. Paulo post, δειπνεῖ μελίπηκτα τὰς κίχλας. Ita ista tria loca legit Pors. Op. pp. 249, 237. Xen. Anab. v. 4. 29. τούτῳ καὶ πλείστῳ σίτῳ ἐχρῶντο.=p. 374, 2. Cantab. ubi v. Pors. Idem Memorab. ii. 1. 12. ἐπίστανται οἱ κρείττονες τοὺς ἥττονας — κλάοντας καθιστάντες δούλοις χρῆσθαι. 'Ita recte Steph. p. 428, 30. ὡς δούλοις male Schneid. eadem chorda oberrans mox 30=431, 3. ubi, ne quid dissimulem, valde suspicor tota ista, καὶ γυναιξὶ τοῖς ἀνδράσι χρωμένη, delenda esse. In Plat. Protag. p. 315. D. HSt. ᾧ πρὸ τοῦ μὲν ὡς ταμιείῳ ἐχρῆτο relictum est in ed. nupera Bekk. Aristoph. Athen. ii. p. 53. A. ἄγε νῦν τὰς ἀμυγδάλας λαβὼν Ταςδὶ κάταξον τῇ κεφαλῇ σαυτοῦ λίθῳ. (Ita legendum. V. Av. 55.) Vesp. 19. κἄπειτα ταύτην ἀποβαλεῖν Κλεώνυμον, nisi hic latet aliqua gravior corruptela; cui suspicioni favere videtur Alciphr. imitatio satis manifesta, iii. 59. Ibid. 140. καὶ μυσπολεῖ γ' ὅστις Ald. Junt. I. καὶ μυσπολεῖ τὶς ὅστις Junt. II. confusis scilicet duabus lectionibus, μυσπολεῖ τις, et μυσπολεῖ ὅστις, i. e. ὅς τις. Schol. ὡς μῦς φοιτᾷ. Recte Brunck. e Ms. καὶ μυσπολεῖ τι. Omnes istæ turbæ sunt ortæ e disjunctis μῦς πολεῖ. Av. 1654, 5. τί δ' ἦν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα Νόθῳ 'ξαποθνήσκων; ita fere edd. vett. et Mss. ut puto omnes, etsi τὰ νόθῳ 'ξαπ. e Rav. citat Inv. τὰ νοθεῖ' Port. et Kust. ex Harpocr. v. νοθεῖα. νοθεῖα agnoscunt Schol. Pollux iii. 21. Sed delendus erat articulus e præcedenti syllaba ortus. Compara Demosth. Olynth. iii. p. 22=31. τὰ στρατιωτικὰ τοῖς οἴκοι μένουσι διανέμουσι θεωρικά, et verte, But suppose the old gentleman gives me the ready money by way of bastard's portion? Vulgatum natum est e glossa ὡς νόθῳ, ut liquet e Schol. Eurip. Iph. T. 1458, 9. ed. Gaisf. νόμον τε θὲς τόνδ'· ὅταν ἑορτάζῃ λεὼς, Τῆς σῆς σφαγῆς ἄποιν' ἐπισχέτω ξίφος etc. Ita distinguendum. Cf. Alcest. 7. Æsch. Agam. 1429. ed. Stanl. Sophocl. Electr. 564. recte Musgr. ποινὰς, ut Eurip. Troad. 879. Helen. 591, 2. distingue, ME. τίνος πλάσαντος θεῶν; ΕΛ. ἄελπτα γὰρ λέγεις. ΕΛ. Ἥρας· διάλλαγμ', ὡς Πάρις με μὴ λάβοι. Ibid. 76. egregie Reisk. 'ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΝ. V. Musgr. Atque ut aliquando finem faciam, accedat locus Demosth. Fals. Leg. p. 236, 304=393, 25. διὰ τοῦτ' ἐδίδοτο, ξένια δ' ἦν ἡ πρόφασις. Lege ex optimo Paris. 2934. a prima manu, ξένια δὴ πρόφασιν. Dobr. δ' 'Αρίστυλος 3. et scholio præfigit σὺ δ' ὡς 'Αρ. quod in textu 4. ὥσπερ suprasc. rubr. 2. a m. pr. pro gl. Id. τὴν om. Lib. Burg. Id.

316. In Junt. II. III. præfixum: 'Επειδὴ κώλων 5. Dind. 'Αλλ' εἶα — ἐπ' ἄλλο. Similiter Chorus Thesm. 994. nisi quod ibi saltatrices videntur se hortari, ut in alium locum se convertant, aut ad aliud genus saltationis; hic autem jubet Cario, ut habitum sive speciem mutent: nam isti senes in ovium specie videntur prodiisse, licet baculos gestarent; nam etiam in Vesp. 31. stuporem Athenn. notans fingit Sosiam per somnum vidisse, ut concionem egerint in Pnyce πρόβατα συγκαθήμενα βακτηρίας ἔχοντα καὶ τριβώνια. Ibid. Chorum ita personatum inducit, ut videatur Vespis similis: sicut in Ran. specie ranarum, in Avv. specie avium; sed in istis comœdiis non mutat habitum (nam in Ran. scena mutata non apparet, an chorus idem maneat): in Nubb. autem, ubi specie nubium primo apparebat, deinde aliam speciem sumit 287.; etiam in Eccl. ubi mulieres habitu viros mentiebantur, eum postea deponunt 495. mox, αὗται γὰρ ἥκουσι πάλαι τὸ σχῆμα τοῦτ' ἔχουσαι in Acharn. 627. Sed forte non est plane necesse, ut in h. l. chorum putemus habitum potius mutare, quam genus saltationis, aut potius carminis genus, ut Ran. 380. ubi ἑτέραν ἰδέαν idem videtur esse, quod h. l. ἄλλο εἶδος. Berg. σκωμ. Gl. Cod. Par. ὕβρεων ἐλευθερωθέντες. Schæf. Σκωμμάτων. Cod. Dorv. Σκομάτων ὕβρεων. Statim in A. et quæ hujus vestigiis accurate insistit J. a. 1515. τρεπε-Σθέ'. 'Εγὼ δ' ἰὼν etc. paulo vitiosius etiam in Cod. Dorv. τρέπεσθαι. ἐγὼ δ' ἰών. Hemst. Νῦν ad τρέπεσθε, ἤδη ad ἀπαλλαγ. pertinet. Macrob. Sat. vii. 3. negat, in lingua Lat. reperiri vocabulum, quo Græcum σκῶμμα reddi possit. τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγῆναι est, *abstinere dicteriis*, v. Duker. ad Thuc. p. 404. et ἐπ' ἄλλο εἶδος τρέπεσθαι esse opinor, *graves et severos vultus induere*. Nam quum prope abessent senes a domo Chremyli, discessit ab iis Carion, et perrexit intro. λάθρα τοῦ δεσπότου dictum est, ut λαθραίως τῆς μητρὸς Alciphr. iii. 27. Per κρέας intell. carnes quas e templo Apollinis secum abstulerat

servus. *μασᾶσθαι* est *mandere, manducare*, v. Theophr. charr. 20. *τὸ λοιπὸν* est *jam, posthac. οὕτω* post participia in apodosibus eleganter ponitur, ut *εἶτα, ἔπειτα, τότε*, ita ut Latine sæpe reddi non possit, v. 79. et 207. *τῷ κόπῳ ξυνεῖναι, negotio interesse, adesse*. H. l. intell. restitutio usuræ luminum Pluti. Fisch. *μασώμενος* Cod. Dorv. utraque scribendi ratio *μασσᾶσθαι* et *μασᾶσθαι* æque usitata. Vett. Edd. *τολοιπὸν* a Porto voculæ sunt divisæ; hoc de genere multa notavit Jos. Wasse Add. ad Thuc. quæ reperiuntur in Duck. præf. Cæterum interpunctionem, quæ post *τὸ λοιπὸν* in omnibus Edd. erat posita, auferre commodum putavi; cohærent, *τὸ λοιπὸν οὕτω ξ. τ. κ.* Hemst. Dind. *ἀλλ'* om. 2. Rav. apud Inv. ad 301. Lib. Burg. *εἶα νῦν* tres primæ, Brunck. Inv. *εἶά νυν* et *μή νυν* 208. *φέρε νυν* 788. H. Steph. Thes. t. ii. p. 1680. F. apud Hemst. ad 788. *εἶα δὴ* Pors. *ἤδη* om. 5. Dind.

317. *ἐπ' ἄλλ' εἶδος*. Gl. Cod. Par. *εἰς ἄλλην ἰδέαν τινά*. Schæf. *τρεπε Σθ'ἐ. Ἐγὼ* — sic Ald. Junt. i. Correxit Junt. ii. Dind.

318. *ἰών*. Gl. Cod. Par. *πορευθείς*. Ibid. *λάθρα*. Gl. *κρυφίως τοῦ δεσπότου* κ. *Κρυφίως*, ut alia hujusmodi, cum genitivo jungitur. V. Bast. Epist. Crit. p. 200. Schæf.

319. *τοῦ δεσπότου. δείκνυσιν ἐνταῦθα, ὡς τοιαῦτα οἱ δοῦλοι ποιεῖν εἰώθασιν*. Gl. Cod. Par. Schæf.

321. *τὸ λοιπόν*. Gl. Cod. Par. *εἰς τὸ ἑξῆς. κόπῳ. τῇ ταλαιπωρίᾳ συνυπάρχειν — τῷ ὑστέρῳ, εἰ ἄρα τούτου δεήσεται*. Schæf. *μασώμενος* etiam Elb. *μασσώμενος* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Vitiose Junt. i. iii. *τολοιπὸν*, — Comma non post *μασ.* sed post *τολ.* etiam in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *μασώμενος* 1. Suid. Ms. v. *συνεῖναι* l. Pors. *μασσώμενος* tres primæ; *μασώμενος* Brunck. et Inv. Elb. Dorv. *τολοιπὸν* Ald. Post 321. (*λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ*) ed. Brunck. ΧΟΡΟΣ tantum Inv. Nil prorsus tres primæ, neque Pors. Dobr.

322. Notatur hic in plerisque Edd. actus ii. scena ii. In Brunœi Theatr. Gr. est act. ii. scena i. Verba *Χαίρειν* et *Ἀσπάζομαι* majusculis literis scribi jussit Brunck., ut vis eorum verborum notetur. Huic scenæ vulgo tantum Chrem. et Chori nomina præfixa sunt. Carion senibus adductis præcurrerat ad Chrem. et Chori adventum significaverat; hic, relicto in ædibus Pluto, obviam it choro, quem amicissima salutatione excipit. Fisch. Ἀκολουθία constructionis hæc est: *ὦ ἄνδρ. δημ., προσαγορεύειν μὲν ὑμᾶς χαίρειν, ἀρχαῖόν ἐστι καὶ σαπρόν*. Kust. Dicitur hic in Schol., quod Cleon primus in ep. ad Athenn. scripta post res ad Sphacteriam gestas, *χαίρειν* eidem præfixerit, idque a Dionysio tradi in monobiblo, quem de usu hujus v. conscripserat. Redarguitur hoc in Schol. ad Nub. 607. ubi usus ille ab antiquo ac ante Cleonem obtinuisse dicitur; immo, quod vel sequens hic versus aliunde evincit, ubi præ vetustate obsoleta ac insipida dicitur illa salutatio, *χαίρειν*. Pac. 291. *χαίρομαι* dicitur, ubi id barbarum esse, et *χαίρω* tantum dici, notat Schol. Spanh. *χαῖρε* [*ave, salve*] erat matutina salutatio, vespertina *ὑγίαινε* [*vale*]. Eckard. [Obss. phil. ex Arist. Plut. p. 25. ss. Dind.] *ὦ 'νδρες*. Cod. Dorv. *ὦ ἄνδρες*. Rectius 284., ubi illud erat in edd. Porti et Kust. Idem Cod. puncto distinctionem signat post *δημόται*. et super *ἀρχαῖον* seq. v. adscriptum præfert: *τὸ ἔστι λέγει* (debuerat *λείπει* scribi) *ἐνταῦθα*. Hemst. *ὦν 'δρες* Ald. (ut et supra) *ὦ 'νδρες* Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Gl. Cod. Par. *ὦ ἄνδρες οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δήμου*. Schæf.

323. *ἀρχαῖον*. Gl. Cod. Par. *ἐνταῦθα τὸ ἐστὶ λε*(sic) *καὶ χαιρετᾷν*. *Χαιρετᾷν* primum hic mihi oblatum. De affini forma *χαιρετεῖν* v. Hemst. ad 752. *σαπρόν*. Gl. *σεσηπωμένον*. *Σηποῦν* nusquam mihi, nisi hoc loco, lectum. Schæf. *Ἀρχαῖον*. Sic pluribus aliis Comici locis *ἀρχαῖος* modo pro *stolido* ac *deliro* ut h. l. dicitur (nempe Nub. 910.), modo de re vetustate obsoleta Nub. 1354. et sic alibi adhuc, ut 974. *ἀρχαῖα καὶ διπολιώδη, antiqua hæc sunt et Jovialia*, quæ nempe ex antiquissimis erant Athenn. festis: ac insuper 816. *φρονεῖς ἀρχαϊκά*. Ita etiam alii scriptt. Attici, ut Æsch. Prom. 317. *ἀρχαῖ' ἴσως φαίνομαι λέγειν τάδε*, ubi Schol. *ἀρχαῖα λέγονται τὰ μῶρα*. Sic Plato in Euthydem. p. 295. [c. 25. ed. Routh. c. 56. Heind.] *ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος*. Unde similiter Dio Chrysost. Or. xiv. p. 203. *σφόδρα γελοῖοι καὶ ἀρχαῖοι δόξομεν*, ac Or. xxi. p. 227. *διελέγομεν ἀρχαῖα καὶ φαῦλα*. Adde Jul. Imp. ab initio Cæsarum, Greg. Naz. aliquoties in Ep. ut xiv. et xxvii. *ἀρχαῖός τις εἰμὶ καὶ μάταιος*, et similiter alibi, prout *μάταιος* a Soph. itidem pro *stolido* dicitur Ajac. 1184. *ἀνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἔπη*. Qua ratione itidem *γέρων* pro *deliro* ap. Nost. Eqq. 1347. Spanh. V. Bos. Obss. Critt. p. 20. s. Antiqua, cum novis comparata, putantur esse inepta, et homines *antiqui* (Cic. p. Rosc. Am. 11.) putantur esse simplices et candidi, sed simplicitati interdum aliquid stultitiæ

admistum est. προσαγ. τινὰ χαίρειν est, aliquem ita salutare ut dicas, salve!
σαθρὸν
κακὸν
FISCH. σαπρὸν 5. ista sup. rub. DOBR.

324. ἀσπάζομαι. Per hoc verbum salutatio notatur officiosior; nam qui ἀσπάζεται, obviis ulnis in illius complexum properat, quem summo excipit desiderio. GIRARD. Sic Socrates Nub. 1186. Στρεψιάδην ἀσπάζομαι. Verbum nempe, quod salutem quandam magis intimam, quam vulgatum illud χαίρειν, quomodo a Xen. dicitur Œcon. x. 4. ἀσπάσασθαί σε ἐκ τῆς ψυχῆς. Sic infra 1019. ironice ἀσπάζομαι, et Conc. 964. et 967. ἀσπάζου με, amplectere me, s. osculare. Unde etiam Vesp. 602. ubi de blanditiis agitur, quibus senex e concione, accepto triobolo judiciali, domum reversus excipitur, ἅμα πάντες ἀσπάζονται διά τ' ἀργύριον. Sic Isæus Or. viii. 1. 542. ἀλλ' ἠσπάζετό με, (amore complexus est) ὡς ἴσασιν οἱ οἰκεῖοι πάντες κ. τ. λ. Unde salutationis illius apostolicæ, ἀσπάζομαι, ἀσπάσασθε, toties a Paulo, vel ultimo ep. ad Rom. capite repetitæ, ac a Petro quoque et Joanne adhibitæ, vis et ratio elucescit. SPANH. Non quasi in salutationibus nunquam hoc verbo usi sint (nam occurrit etiam 1042. et Avv. 1378.) sed quia erat blandius, aut minus forte usitatum. BERG. ἀσπάζεσθαι propr. sign. *complecti, amplexari* [i. q. φιλοφρονεῖσθαι], tum ita *salutare* aliquem, ut ei etiam oculos et malas osculere, ut h. l., 742. 1042. Theophr. char. 27. unde in Cod. Dorv. (et Par.) explicatur: καταφιλῶ, περιπλέκομαι. Nam Chrem. censendus est accessisse ad senes, eosque amplexatus esse, certe unum ex iis; nam mutavit salutandi rationem ob mutatam fortunam, quum fuerit antea pauper, nunc divitem se fore speret. ὁτιὴ pro ὅτι ut Θηλονοτιὴ 48. ἥκετε vim præteriti habet: προθύμως, *cupide, studiose, alacriter*. FISCH. (V. Eckhard. p. 29—33.) Cod. Dorv. errore solemni ἥκεται. HEMST. καὶ ante προθύμως additur Junt. I. DIND. ὁτιή. ὅτι δὴ 1. ὅτι ἢ Suid. Ms. PORS. ὅτι δὴ 3. ὁτιὴ π. Ald. Junt. II. καὶ π. Junt. I. Huc forsan respicit Phrynn. Bekk. p. 14. ἀσπάζεσθαι καὶ προσαγορεύειν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τιθέασιν. DOBR.

325. Quia venistis *ita ut parati, instructi et ordinati sitis* quasi ad prælium. Hæc enim est v. συντάττεσθαι significatio. Demosth. de Syntaxi [p. 167. t. i. Reisk.]: περὶ τοῦ συνταχθῆναι καὶ παρασκευασθῆναι τὰ πρὸς πόλεμον. Noster Lys. 445. ὑμῖν γε χωρῶμεν συντεταγμένοι. Nam quasi ad pugnandum pro Pluto, si opus sit, iste grex agricolarum vocatus est, v. 218. et 255.; nunc postquam advenit chorus, primo quidem eum laudat Chrem. quod strenue venerit et paratus, deinde rogat ut sibi adesse velit in servando Pluto; ille autem respondet, se in defendendo Pluto Marti similem fore. Ita et Schol. exponit. Demosth. Olynth. ii. [p. 23. t. i. R.] συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου. BERG. Sic etiam legit Schol. et Suid. v. συντεταγμένως, invito metro. Quare dubium non est, quin ex conjectura Bent. ad Fragm. Call. 238. legendum hic sit, συντεταμένως, i. e. *contente*, contento gradu, quæ significatio et sensui hujus loci melius quadrat. KUST. In quarta nempe sede est dactylus, si συντεταγμένως retineatur. Emendationem dissimulato Bent. nomine suam fecit Kust. ad Suid. v. συντεταγμένως. Assentiendum videatur Bent. neque enim de armatura ulla verbum facit aut sentit poëta, sed de celeri et non gravato adventu. Hes. συντεταμένου· συγκεκομμένου, συντόμως εἰρημένου. Pollux iii. 24. 120. ubi agit περὶ φιλοπόνου καὶ ὀκνηροῦ, ad priorem significationem refert, inter alia, σύντονος, συντεταμένος, ἐντεταμένως, ἐντόνως, etc. et inter contraria βλάξ, βλακεύειν, βλακωδῶς, etc. ut h. l. Arist. τῷ συντεταμ. opponit καταβεβλακευμένως. Idem Pollux i. 10. 154. inter promta ad bellum recenset συντεταγμένος, συντεταγμένως· sed ea videntur ad h. l. aliena esse. DUCK. Vulgo metro prorsus pessumdato sic legitur hic versus: καὶ συντεταγμένως κ' οὐ καταβεβλακευμένως· ubi in quarta sede dactylus (molossus, ut correxit Brunck. Nub. 1323.) est et in quinta creticus. Parum musicas Hemst. aures ista non offenderunt: at nos sinceram lectionem e membranis reponimus, in quibus distincte et perspicue scriptum συντεταμένως et κατεβλακευμένως. In C. καὶ συντεταγμένως (gl. μετὰ τάξεως) καὶ οὐ κατεβλακευμένως. (gl. ἀντὶ τοῦ βραδέως καὶ τρυφερῶς) In meo καὶ συντεταμένως (gl. σπουδαίως) κοὐ καταβεβλακευμένως (gl. ῥαθύμως.). Vides primum tria hic cumulari adverbia ejusdem significationis, προθύμως, συντεταμένως, οὐ κατεβλακευμένως. Nihil ad rem facit quod vulgo legitur τὸ συντεταγμένως. Quod dedimus confirmatur auctoritate duorum Codd. eoque referuntur etiam veterum Criticorum in edd. Schol. interpretationes, σπουδαίως, γοργῶς. Alterum κατεβλακευμένως tuentur itidem duo Codd. quibus accedit metri lex, quæ τὸ καταβεβλακευμένως respuit, et Atticorum usus, qui in præterito plerorumque verborum a duplici consonante incipientium primam non geminant, qua de re vide not. ad Lys. 291. Sic Thesm. 121. καὶ κατεγλωττισμένον, non καταγγεγλωττισμέ-

νως. Brunck. Fisch. συντεταμ. sed Inv. συντεταγμένως, una suorum Codd. auctoritate fretus, restituit. In gl. Cod. Dorv. explicatur, unde etiam Fisch. conjecit, auctorem ejus gloss. legisse συντεταμένως, etsi in ipso Cod. συντεταγμ. legi videtur. Dind. συντεταγμένως Suid. in v. ed. Ms. γ om. l. καταβεβλακευμένως. αβ om. A. [illegible] l. [κατεβλακευμένος et -νως usurpant] Aristænetus i. 28. ubi errat Abresch. Agathias Proœmio ad Antholog. apud F. Jacobs Proleg. p. lii. Greg. Naz. Orat. xxxiv. p. 5[illegible]. A. [ubi καταβεβλ. sed κατεβλ. ed. Ald. 1516. Dobr.] [In Greg. κατεβλακευμένως etiam ed. Bas. 1550. (p. 199.) et Boiss. monente Cod. Reg. 573. Basil. Schol. in Greg. p. 207, 1. cum hac gl. μωραίνουσι. Ξενοφῶν ἐν τῷ περὶ ἱππικῆς [illegible] (βλάκα Boiss.) τὸν νωθρὸν ἐκάλεσεν, ὅπερ τοῖς προκειμένοις συνᾴδει τὰ ὦτα [illegible] καὶ νωθρῷ τὴν διάνοιαν. Dobr.] Hoc verbum sine αβ citant Bud. Comment. L. Gr. p. 77. 348. ex Greg. ex utroque Greg. et Aristoph. H. Steph. Thes. i. p. 742. B. 743. A. [In Aristoph. συντεταγμ. et καταβεβλ. Bud. p. 77. Dobr.] Suid. Mss. κατεβλακευμένως, ut ordo postulat. Ita C. C. C. Pors. συντεταγμένως et καταβεβλακευμένως tres primæ. συντεταμένως Arund. 6. Gl. in 6. σπουδαίως. συντεταγμένως Rav. Borg. 5. [illegible]βλακευμένως Lib. Burg. Rav. Borg. [illegible]βλακευμένως Dorv. Arund. 5. 6. et ut videtur, Elb. Schol. ed. καὶ συντεταγμένως: [illegible]λισμένως. μετὰ τάξεως. καὶ [illegible] καὶ γοργῶς. καὶ μετὰ συγκροτήσεως τινος. Ubi σπουδαίως et γοργῶς ad lectionem συντεταμένως spectare monet Brunck. γοργὸν et εὐκίνητον jungit Schol. ad [illegible]. Cetera ad συντεταγμ. referenda sunt. In Xen. Hellen. iv. 8. 22=316, 5. [illegible] συντεταμένος, quamvis γ servet Pric. Ceterum huc spectat Antiatticista Bekk. p. 84. Βλὰξ, βλακεύειν, βλακεύεσθαι, καὶ βλάκες, καὶ βλακικῶς: Πλάτων [illegible] ὁ αὐτὸς Εὐθυδήμῳ. Ἀριστοφάνης [illegible]: — Platonis loca v. apud Ruhnk. ad Tim. p. 60. Dobr. συντεταμένως l. 2. 3. γρ. 4. Gl. 2. σπουδαίως. Gl. 3. [illegible] (sic) cui superscripta alia, ὁμοῦ. [illegible] ambas lectiones explicari. Tum [illegible] 1. 2. 3. 4. Id. συντεταμένως [illegible] Gl. Cod. Par. μετὰ τάξεως. Sic [illegible] et συντεταγμένη confunduntur in Xen. Œcon. ii. 18. Omnino de [illegible]tionibus horum cognatorumque [illegible] v. Hœschel. notat. in Philonis [illegible] p. 215. Hudson. ad Dionys. Art. [illegible] p. 387. Reisk. Dorv. ad Charit. p. [illegible] sq. Wesseling. ad Herodot. p. 698. A. [illegible]. ad Eurip. Hel. 1603. Wakefield. Silv. Crit. v. p. 8. Fisch. ad Well. iii. 1. p. 177. Bast. Ep. Crit. p. 240. κατεβλακευμένως (sic). βλακεία ἡ ἀπὸ τῆς τρυφῆς ἄνεσις, ἢ ῥαθύμως. Schæf. συντεταμένως Elb., quo firmatur egregia Bent. conjectura et metro magis convenit. Trend. κ' οὐ Elb. quod metri gratia recipiendum est, quum aliæ edd. [nescio quæ] legant καὶ οὐκ. Id. κοὐ καταβεβλακευμένως Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Lege κατεβλακευμένως. Bent. καταβλακεύειν apud Hippocr. de Articulis de puero ignavo in cingendo corpore, juxta Galenum in illius Lexico καταβλακεύουσι, κατολιγωροῦσι. Βλὰξ nempe, socors, ignavus, præter Xen., quod viderunt alii ap. Plut. de Aud. poet. p. 48. ed. Grot. βλὰξ ἄνθρωπος, homo ignavus, aut vecors; ac ap. Aristid. Or. contr. Calumn. p. 724. t. iii. (ed. Canter.) παντάπασι βλὰξ (vecors) ἀνήρ τις· unde βλακικῶς, lente, Av. 1323. ubi Schol. βραδέως explicant. Βλακικὸν vero ap. Xenoph. Œcon. viii. 17. stolidum, et similiter ap. D. Basilium ep. 1. Spanh. βλὰξ et verba inde ducta dicuntur vel de stupidis, bardis, socordibus hominibus, (Xen. Cyr. i. 4. 12.) vel se jactantibus (Gloss. vett.), vel de pigris, tardis, segnibus, negligentibus (Xen. de Laced. rep. ii. 10.), vel de mollibus et luxu diffluentibus (Hesych.). V. Ruhnken. ad Tim. Gloss. Plat. et Intpp. Tho. M. h. v. Ern. ad Xen. Mem. iii. 13. 4. Itaque οὐ καταβεβλ. est non segniter, h. e. gradu citato, gressibus properis. Fisch.

326. ὅπως. Gl. Cod. Par. ὁρᾶτε καὶ σκοπεῖτε. συμπαραστάται. Gl. σύμμαχοι, βοηθοί. Schæf. Sensus est: videte, vel date operam, ut et in cæteris mihi adjutores sitis. Similis ellipsis occurrit Nost. Nub. 256. 490. Eq. 1008. Acharn. 746. Thesm. 1216., item Eurip. Herc. Fur. 504. et apud alios passim. Integra autem constructio, absque tali ellipsi, reperitur Arist. Eq. 685. ὅπως ἀγωνιεῖ, φρόντιζε. Cæterum eleganter et secundum morem Atticorum ὅπως in hujusmodi constructione et sensu cum fut. ind. jungi solet. Kust. [" Quoties hoc Latine exprimendum est præsenti," addit Fisch. " ad rem indicandam quæ futura cogitatur eo tempore, quod præcessit." Herm. ad Vig. p. 767. Hinc etiam intelligitur, in Borg. perperam in fine 327. post θεοῦ addi γένησθε, quod ex interpretamento accessit. Girard. ἔσεσθε pro opt. positum acceperat. Dind.] συμπαραστάται. Propr. παραστάτης est, qui in pugna alteri adest, adsistit. Ita Iolaus Herculis dicitur παραστάτης, Eurip.

Heracl. 90. 126. Soph. Antig. 681. δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην, Æsch. Pers. 961. ποῦ δέ σοι παραστάται; v. quæ notavi ad Ran. 382. Berg. Uno verbo dixit Æsch. Pers. 218. συμπαραστατεῖν. Sic Ran. 388. συμπαραστάτει· pro quo συμπαρίσταται dixit Menander noto versu ap. Clem. Alex. Strom. v. p. 10. ac alibi: Ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται. Spanh. δέ μοι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

327. ὄντες ed. Ald. At ed. Flor. rectius ὄντως. Refertur enim ad præcedens ἔσεσθε. Kust. Lege ὄντως. Bent. ὄντως veram lectionem expresserunt tres Edd. Flor. et Bas. Gelenii, quibus accedit Cod. Dorv. Hemst. [qui primus ὄντως textis restituit. Dind.] ὄντως tres Codd. recte. In C librarii errore ὄντος cum gl. κατ' ἀλήθειαν. Versum hunc nuper advocavit, nescio quam opportune, ad Soph. Œd. T. 612. vir cl. ut suspectam ap. Thucyd. H. Steph. scripturam, tanquam bene Græcam, tueretur. Locum Thuc. non adtingo: id solum observo, pro mendoso eum habendum esse, si nullo alio exemplo defendi possit. Hac autem occasione clar. Professorem monebo, receptum jam esse morem, ut, si quis Criticum agat, is optimis classicorum auctorum edd. utatur, ne nobis veteres sordes, ex emendatis libris jamdudum ejectas, identidem oggerat, ludibriumque eruditis omnibus debere, qui criticam facere velit, et Hemst. Plutum ne quidem noverit. Hæc illi ed. inspicienda erat, antequam versum hunc citaret, alterumque illum, cujus eum scansionem docui in not. ad Thesm. 56. Brunck. σωτῆρες spectat eo, quod senes isti Chrem. adjuvare debebant in restituendis Pluto (is est ὁ θεὸς) oculorum luminibus. Cæterum σωτῆρες dicuntur maxime medici: Castor et Pollux (Æl. V. H. iv. 5.), quia tueri credebantur nautas: ii, qui urbem aliquam ab obsidione liberant, civitatem a tyrannide (v. Staver. ad Nep. Att. x. 6.); omninoque ii, qui alios liberant a periculis vitæ s. imminentibus s. præsentibus. Fisch. ἔσεσθε. Gl. Cod. Par. γενήσεσθε. — σωτῆρες. Gl. φύλακες.—τοῦ θεοῦ. Gl. τοῦ Πλούτου. Schæf. ὄντες Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ὄντως Elb. in quo convenit cum ed. Flor. [i. ii. iii.] et consuetæ lectioni præstat, si ad ἔσεσθε referatur; tum comma post ἔσεσθε delendum, ὄντες autem superfluum esset, cf. 837. Trend. ὄντως 1. 2. 3. 4. Borg. Arund. 5. Inv. τοῦ ὄντως θ. 6. forsan ex em. sed m. pr. pro ὄντος. θεοῦ γένησθε Borg. Dobr.

328. Βλέπειν — Ἄρη, i. e. *putabis me Martium prorsus cernere*, s. *vultum Martis habere*. Hoc sensu βλέπειν ap. Atticos sæpissime capitur. Infra 424. βλέπειν μανικόν. Plura exempla suppeditabit Index vocc. in Arist. v. Βλέπειν. Hoc ideo monere volui, quia locum hunc ab interprete Lat. aliter acceptum esse videbam. Kust. Ambiguum; sensus enim est est, *putabis, me videns, te Martem videre*; aut iste, *putabis mihi Martem ex oculis elucere*; sive, *me Martium quiddam tueri oculis*, quod est verisimilius. Similiter Æsch. S. C. Th. 53. λεόντων Ἄρη δεδορκότων. Noster sæpe trucem vultum et torvum sic describit; Av. 1169. Πυρρίχην βλέπων, Ach. 565. βλέπων ἀστραπάς. Berg. ἄντικρυς potest reddi, *omnino*, *prorsus*. Hes. ἄντικρυς, φανερῶς. Nam senex respicit, opinor, hoc vocabulo ad verba Chrem. σωτῆρες ὄντως. Ostendunt igitur senes, se omnibus viribus repugnaturos esse ei, qui Plutum ipsis eripere velit. Proverbialem locutionem esse docent Schol. Suid. et Apostolius v. Βλέπειν ἄντικρυς Ἄρη. Fisch. ἄντικρυ est in sola Flor. Phil. Junt. 1515. Hemst. δόξεις. Gl. Cod. Par. νομίσεις, ἡμᾶς τὸν χερὸν δηλ. — μ' Ἄρην (sic). Gl. πολεμικώτατον. — Schol. ἀνδρεῖον ἤδη καὶ σπουδαιότατον καὶ πᾶν ὑπὲρ τούτου, εἰ δέοι, παθεῖν ἕτοιμον. Schæf. δόξῃ Elb. Nonnulli legunt δόξῃς Atticorum more. Trend. Ἄρη. Ἄρην Cod. Dorv. Fl. et B. Gelen. In reliquis et Suid. est Ἄρη. Variatio similis Hom. Il. E. 909. ubi pro Ἄρην quædam exemplaria præbent Ἄρη, vel Ἄρη' s. Ἄρηα. Alibi nusquam, si bene memini, apud poetam hæc accusativi forma duplex occurrit, utraque tamen in Batrach. 266. 267. Hemst. Lectionem trium Codd., ad quos postea etiam quintus accessit, Ἄρην recepit Brunck. (in membr. erat Ἄρη), Inv. e Rav. revocavit Ἄρη. Nam in Borg. etiam fuit Ἄρην. Dind. Utraque scriptura recte se habet. Nam Ἄρης est heterocl. Fisch. Ἄρη Ald. Suid. βλέπειν. Ἄρην A. 1. Pors. Ἄρην Borg. 1. 2. 3. 4. 5. 6. Dobr.

329. δεινόν. Gl. Cod. Par. χαλεπόν. Schæf. τριωβόλου. Nempe quod tres oboli solita tum esset judicum in concionibus Athenn. merces, et quidem ut in Schol. ad h. l. a Cleone ad eam summam aucta. Antea enim illam non trium, sed duorum duntaxat obolorum fuisse, Schol. docent ex Ran. 141. ubi vett. Critici: πρὸς τὸν δικαστικὸν μισθὸν, ὅτι δύο ὀβολῶν ἦν. Add. Schol. Av. 1542. Inductam autem paullo post *trium* obolorum pro *duobus* mercedem, præter alia indicant varia ap. Nost. loca, ubi τριωβόλου meminit,

ut Eq. 50. 255. Vesp. 603. 684. Av. 1542. Conc. 292. 380. Dati vero illi tres oboli, ut ex Vesp. 655. s. constat, judicibus per annum sex millibus, ita tamen ut annus ille judicialis constaret tantum 10 mensibus, quod duo menses Athenis feriales essent, quibus judicia non exercebantur. Eundem Athenn. morem tangit Lucian. in Bis Accus. p. 221. t. ii. Amst. Quod vero ibi notat Græv. *patroni causarum* ap. Athenn. mercedem fuisse itidem tres obolos, redarguit idem Aristoph. Vesp. 684. s. ex quo (cf. Schol. ibi) apparet, duplo majorem fuisse patroni alicujus, sex nempe obolos, præ judice triobolari ap. Athenn. mercedem. SPANH. Civibus singulis, qui interessent concionibus ordinariis, mercedis loco datos esse ternos obolos, hic locus satis docet. V. 171. Loquitur enim senex de ἐκκλησιαστικῷ, non de τῷ δικαστικῷ. Τριώβολον est numus Atticus, valens dimidiam drachmam, cujus adversa in parte est Jovis effigies, in aversa simulacrum noctuæ. δεινὸν dicitur, quidquid in aliquo genere inprimis excellit, in utramque partem; h. l. *indignissimum, nullo modo ferendum*; aut, *maxime ineptum et absurdum*. FISCH. Τριωβόλου μὲν εἵνεκα. Suid. v. Ὠστίας eodem modo hæc refert, in Τριώβολον autem pro εἵνεκα, οὕνεκα, et pro 'κκλησίᾳ, ἐκκλησίᾳ, parum recte opinor. Apud eundem etiam pro ὠστίας leg. videtur ὥστια, quod etiam Bis. notat, et Meurs. Gloss. v. Ὀστιάριος. DUCK. Corr. οὕνεκα. BENT. Pro εἵνεκα Codd. Vat. et Dorv. οὕνεκα. In edd. Phil. et Bened. Junt. accentu vitiato οὕνεκα, in reliquis εἵνεκα. Vix ferat Ammon. hæc, quippe diversæ conditionis, permutari; [is enim (p. 106. Valck.) auctor est, οὕνεκα significare ὅτι, εἵνεκα, χάριν. At v. Intpp. Thuc. vi. 56. DIND.] sed Comicorum atque Atticorum consuetudo οὕνεκα pro ἕνεκα positum admittit, 990. Ran. 1461. HEMST. οὕνεκα liquido scriptum in quinque Codd. V. not. ad Lys. 74. Perperam impressi hic, ut multis aliis in locis, εἵνεκα. His edd. mendis inductus vir in arte critica præstantissimus, Clar. Paris. Profes. ad Soph. Ant. 1255. in dubium vocat Dawes. observationem, ευ pro ει Atticos non agnoscere. BRUNCK. Et tamen Inv. non dubitavit, hic et alibi auctoritate Cod. Rav. edere εἵνεκα (accentu etiam parum recte posito). οὕνεκα Elb. εἵνεκα Ald. Junt. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. DIND. ἕνεκα A. Suid. Ms. v. τριώβολον. PORS. Ed. Med. οὕνεκα in ὠστίας et in τριώβολον. εἵνεκα Ald. οὕνεκα 1. 2. 3. 4. Arund. 6. οὕνεκ' 5. De hoc loco egit Pors. ad Phœn. 91. Adde Av. 1225-7. δεινότατα γάρ τοι πεισόμεσθ', ἐμοὶ δοκεῖ, Εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἄρχομεν, ὑμεῖς δ' οἱ θεοὶ Ἀκολαστανεῖτε. Thucyd. vi. 79. δεινὸν εἰ ἐκεῖνοι μὲν — σωφρονοῦσιν, ὑμεῖς δὲ — τοὺς — πολεμίους βούλεσθε ὠφελεῖν, ubi fere malim βούλοισθε vel βουλήσεσθε. DOBR.

330. ὠστιζόμεσθ'. Gl. Cod. Par. εἰσερχόμεθα ἀλλήλους ὠθοῦντες πάντοτε. Schol. Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ὠστίας τὰς θύρας φασὶ καὶ τὸν θυρωρὸν ὠστιάριον. ἀπὸ τούτου οὖν ὠστίζω τὸ εἰσέρχομαι γίνεται, ἔστιν δὲ ὠστίζειν τὸ εἰσέρχεσθαι τινὰς ἀλλήλους ὠθοῦντας ἐπὶ τῆς θύρας. ἐκκλησία (sic). Gl. τῇ συναγωγῇ. SCHÆF. ὠστιζόμεσθ'. Hes. ὠστιζόμεθα, ὠθούμεθα, θλιβόμεθα. Respexit forte ad h. l. KUST. ὠστιοῦσθαι Atticis in concionibus *trudere* aut *pulsare*, ut Ach. 24. et 845. quo sensu ὠστίζεται Ach. 42. et Lys. 332. δούλησι ὠστιζομένη (pressa). SPANH. Ab ὠθέω et ὤθω (*trudo*) fut. 1. ὤσω, perf. act. ὦκα, pass. ὦσμαι, in tertia pers. ὦσται, hinc ὤστης (in compos. ἐξώστης) unde ὠστίζω. BERG. Male ὠστιζόμεσθ' in tribus Flor. et B. Gelen., prius in Cod. Dorv. ὠστηζόμεθ', quod tamen inter versus commode explicatur, εἰσερχόμεθα ἀλλήλους ὠθοῦντες. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ in iisdem Edd. et Kust., rectius in ceteris et Cod. Dorv. ἐν τῇ 'κκλησίᾳ. HEMST. ὠστιτόμεθ' (s. potius ὠστιζόμεθ' — nam vitiose exscriptum videtur —) Elb. ὠστιζόμεσθ' Ald. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. DIND. -μεθα l. -οίμεθ' S. Ms. PORS. ὠστιζόμεσθα est forma Dorica. V. Greg. p. 77. Sed Attici utuntur etiam formis Doricis. V. Piers. ad Mœr. p. 339. ὠστίζεσθαι τῇ ἐκκλησίᾳ est, *interesse concioni*, quatenus eorum, qui concioni intersunt, tanta est multitudo, ut alii alios urgeant, impellant, premant. ἑκάστοτε, *semper*, quoties scil. concio habetur. FISCH. ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Elb. sed ἐν τῇ 'κκλ. (quod etiam metri causa præfert Trend.) Ald. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. DIND. Corr. 'κκλησίᾳ. BENT.

331. παρείην, *sinerem, concederem*; aor. 2. opt. verbi παρίημι. Non bene autem videntur convenire numero ὠστιζόμεσθα et παρείην, quamquam ita hoc defendi potest, quod chorus recte et singulari numero, tanquam de se uno, et plurali, ut de multis, loqui possit. Si tamen παρεῖμεν quis legere mallet pro παρείημεν, nihil esset difficultatis. BERG. At παρείην pertinet ad senes, ὠστιζομ. ad omnes cives, et qui suo aliorumque nomine loquitur, nunc singulari nunc plurali uti recte potest. FISCH. παρείην τῷ λαβεῖν. Male vulg. τῷ. Accentu caret in membr. vo-

cola. In tribus aliis superscripta gl. τινί. Brunck. παρείην τῷ λαβεῖν Bent. Tyrwhitt. apud G. Burges. Et Hemst. e Cod. Dorv. Dind. τῷ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Id. παρείην. Gl. Cod. Par. καταλήψαιμι (ἢ) παραχωρῆσαι τινί. Corrig. καταλείψαιμι et παραχωρήσαιμι. Nota optativum aoristi 1. καταλείψαιμι παρὰ τὸ καταλείπειν, qui aoristus proprius videtur Græcitatis citerioris. Schæf.

333-34. προσιόντα. Gl. Cod. Par. προσερχόμενον. — βαδίσει. Gl. περιπατήσει. τάχει. Gl. συντομίᾳ. Tho. Mag. p. 634. ὅταν συντομίαν ἔχωσιν ἄμφω οἱ χρόνοι. De oratione Dion. Hal. t. vi. p. 775. ἡ καλουμένη συντομία. Lex. adde σύντμησις, quo utitur Schol. ad Pind. Nem. iii. 1. ἱερομηνίαν δὲ λέγουσι κατὰ σύντμησιν τὴν ἱερονουμηνίαν. De quo Schol. loco v. Dorv. ad Char. p. 515. Schæf. τοῦ πράγματος, Plutum esse domi meæ. τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, h. e. *ex incessu ejus propero apparet*; est enim figura ἓν διὰ δυοῖν. δῆλός ἐστιν dictum pro δῆλόν ἐστιν, quia idem genus sequitur, nam ἀκήκοε pertinet ad Bleps. Fisch. ἀκήκοέ τι Ald. Dind.

335. Constituitur hic act. ii. sc. 3. initium, ap. Francog. int. act. ii. sc. 2. Carion et chorus senum, qui paullulum recessisse in scena videntur, non se immiscent sequentibus sermonibus. Dind. Bleps. putandus est, ista secum loquutus esse, quum relictis tonstrinis præteriret domum Chrem. sed Chrem. putari debet ad vestibulum domus suæ stetisse, neque conspectus a Bleps. istas ejus voces auribus percepisse. τί ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' εἴη; est vox admirantis, *quidnam hoc rei sit?* nam οὖν auget vim interrogationis et admirationis, ut 374. et reddi Lat. potest, *nam*, quæso; ἐστὶ in hac forma loquendi significat, *sibi vult*, v. Kypk. Obss. Sacr. ad Act. x. 17. (coll. ii. 12.). τὸ πρᾶγμα pertinet eo, quod Chrem. ferebatur dives repente evasisse. Fisch. πόθεν. Gl. Cod. Par. ἀπὸ ποίας αἰτίας. — τρόπῳ. Gl. σκοπῷ. Schæf. καὶ ante πόθεν addit Elb. Antea Junt. i. πρᾶγ' εἴη. Post εἴη, πόθεν et τρόπῳ, punctum in Ald. Junt. i. iii. in Junt. ii. post εἴη et πόθεν tantum; commata in Crat. sunt et Ven. i. ii. (in qua πόθεν) Wech. Brub. Raph. Dind. οὖν om. A. non 1. καὶ ante πόθεν ins. A. 1. Pors. Sic 3. 4. 5. 6. Dobr.

336. Elegantissimus Procopius epistolam 23. ad Nestorium, quem recens ditatum ferociorem esse factum scribit, ab hoc versu exorditur. Χρεμύλος, inquit, πεπλούτηκεν ἐξαίφνης, ἡ κωμῳδία φησί· καὶ σὺ νῦν πλουτεῖν ἔοικας, οὐ πώποτε τοῦτο μαθών, Ἴρου δὲ πτωχότερος ὤν. Et interjectis paucis: ὅλως δὲ τῆς ὅλης γέγονας, τῇ φιλοσοφίᾳ χαίρειν εἰπών τὸ δὲ πρᾷον ἐκεῖνο, ὃ σοι μόλις ἐνεποιήσατο πρότερον, καὶ τὰς ἐπί σοι τοῦ προσώπου ἐλπίδας, φροῦδα πάντα πεποίηκας. Quibus verbis idem dicit, quod Noster 511. et 563. Berg. ἐξαπίνης i. q. ἐξάπινα Marc. ix. 8., quæ ab adj. ἐξάπινος ducta, unde ἐξαπιναῖος, quod ap. Xen. quinquies legitur, v. Index Æm. Porti. Sed genitivi adj. utriusque generis ponuntur, ut adverbia, unde Hes. ἐξαπίνης interpretatur αἰφνιδίως, ἐξαίφνης. Utuntur hoc adverbio non tantum poetæ (Theocr. ix. 34. xiv. 32. xx. 20.), ut Steph. et Port. tradunt, sed etiam historici (Xen. Cyrop. vi. 2. 10.) et oratores; v. Tho. Mag. v. ἐξαπιναίως, qui idem ait ἐξάπινα esse οὐχ Ἑλληνικὸν ὅλως, sed videtur esse vocab. Alexandrinum vel Macedonicum, unde in Alexandr. versione V. T. legitur. πείθεσθαι idem est quod πιστεύειν et ὑπολαμβάνειν, et opponitur v. ἀπιστεῖν. V. Palæph. proœ. 1. et fab. i. 1. ix. 2. coll. xi. 11. Fisch. Gl. Cod. Par. οὐ πιστεύω. Schæf. πεπλούτηκεν 1. Pors. Sic etiam Elb. Dind. πεπλούτηκ' 3. Dobr.

337. λόγος. Gl. Cod. Par. φήμη. — Ἡρακλέα. Gl. ὡς ἀποτρόπαιον τῶν κακῶν. Schæf. Similitudo voculæ præcedentis particulam νὴ elisit in Cod. Dorv. qui versu proximo præfert κουρίοις, sed adscripta interpretatione multo ineptissima νέοις, quasi illud vocabulum quidquam haberet commune cum κούροις, κουρίοις, vel κορίοις. Hemst. καίτοι reddi potest *quanquam, etsi*, ut hæc verba cohæreant cum verbis οὐ πείθομαι, quæ ab iis sejungenda sunt coli nota. Si hæc verba a superioribus sejunguntur puncti nota, putanda sunt continere objectionem, ut καί τοι sit *at vero*. Νὴ τὸν Ἡρακλέα utuntur viri jurantes et affirmantes aliquid, ut feminæ νὴ τὴν Ἥραν. Νὴ τὸν, in jurejurando, est Lat. *per*. V. Gl. vett. Referenda autem verba sunt ad adj. πολύς. Fisch.

338. Gl. Cod. Par. κουρεῖα τὰ κοινῶς μπαρμπερεῖα. Bast. "Lege βαρβερεῖα et v. Ducang." Schæf. In tonstrinis olim homines otiosos et novorum rumorum aucupes desidere solitos fuisse, res est notissima. V. Casaub. ad Theophr. Char. (11.) p. 338. Kust. V. Erasm. Adag. et Nost. Avv. 1441. Berg. Ita Phormio ap. Terent. i. 2. (38.): 'Tonstrina erat quædam: hic solebamus fere plerumque eum opperiri.' Κουρεῖον nempe Atticis cum, ut h. l. *tonstrina*, et ap. Lysiam or. 33.

p. 632. εἰς κουρεῖον tam sacrificium, quando, ut ap. Etym. M. auctorem, ἐγγράφοντο παῖδες εἰς τοὺς φράτορας, quod traditur etiam in Schol. ad Ran. 810., nempe tempore Apaturiorum. Unde explicandus et emendandus simul venit Isæus Or. v. p. 453. de quodam puero in Curiales Athenis introducendo: οὐδ' οἱ φράτορες συνεδέξαντο, ἀλλ' ἀπηνέχθη τὸ κουρεῖον (non τὸ κούρειον), neque Curiales admiserunt, sed sublatum est sacrificium, quod ea occasione admissa inter Curiales illius pueri fuerat peragendum. SPANH. V. Porphyr. ad Hor. Sat. i. 7. 3. Hæc loca dicebantur λέσχαι. V. Harpocr. h. v. Hoc in numero erant ἰατρεῖα, tabernæ medicantium (Æl. V. H. iii. 7. ibique interpp.), μυροπώλια (Theophr. Char. xi. 3.), ἡνιοποιεῖα (Xen. Mem. iv. 2. 1.), σκυτοτομεῖα, κναφεῖα, χαλκεῖα, etiam κουρεῖα (V. Ælian. V. H. vi. 12. Plutarch. de garrul. p. 509. t. ii. Plaut. Epid. ii. 2. 15. Ter. Phorm. i. 2. 38. s. ibique Westerhov.). Solebant autem non solum in κουρείοις sedere, sed etiam juxta, prope, illa, ita ut ad (ἐπὶ) ea sedilia fuerint accesse sit; id quod hic locus non minus docet, quam locus Diog. Laert. i. 76. et Lucian. quom. hist. conscr. 24. p. 32. t. ii. Reiz. ubi pro dat. est gen. ἐπὶ κουρείου et ἐπὶ κουρείων. FISCH. Lysias περὶ τοῦ ἀδυνάτου, p. 170, 7=754. REISK. ἕκαστος γὰρ ὑμῶν εἴθισται προσφοιτᾷν, ὁ μὲν πρὸς μυροπώλιον, ὁ δὲ πρὸς κουρεῖον, ὁ δὲ πρὸς σκυτοτομεῖον, ὁ δ' ὅπῃ ἂν τύχῃ. DOBR. ἐν τοῖς 1. PORS. τοῖς Elb. παῖσιν Cant. Ven. I. II. Wech. DIND.

339. Gl. Cod. Par. ὅτι ἐξαίφνης ὁ ἀνὴρ ἀπέβη. SCHÆF. ἀνὴρ Ald. DOBR.

340. Χ' ὅπως. Omisit invita metri lege Cod. Dorv. χ', atque ex Edd. sola Junt. A. 1515. θαυμαστὸν Ms. Dorv. librarius exposuit, ἔξω θαύματος χρηστόν τι πράττων, ἀγαθὸν ποιῶν, ut 344. κρεῖττον ποιοῦμεν utrumque pessime: melius ἐπιχώριον, ἀστεῖον, συνηθές. HEMST. θαυμαστόν γ', ὅπως. Vulgo θαυμαστόν χ' ὅπως. Mendosissime. Copula sic inserta nihil absurdius. Tres Codd. [ad quos accessit quintus, serius collatus] ut ed. Bern. Junt. θαυμαστὸν ὅπως, metro claudicante, nisi forte brevis syllaba producatur ob sequentem aspirationem, quod mihi probabile non est. In meo Cod. perspicue scriptum θαυμαστόν γ' ὅπως, quod reponere debui. Scriptura Ald. Cod. ex illa depravata, quod accentus ostendit. Similem librarii errorem χ pro γ ponentis supra observare memini. καὶ ὅπως apud Comicum semper coalescunt in χὤπως. Fraudi mihi fuit in margine libri mei enotata Piers. emendatio ad Mœr. p. 188., quam pro varia Cod. lectione habui. BRUNCK. Itaque Inv. recte θαυμαστόν γ' e duob. suis libris recepit. Pro δέ μοι, ut in aliis edd. omnibus legebatur, Brunck. et Inv. δ' ἐμοὶ ediderunt. DIND. Piers. legendum conjecerat (quod Brunck. recepit), θαυμάσιον ὅπως, quod, auctore Mœr. θαυμάσιον sit 'Αττικὸν, θαυμαστὸν 'Ελληνικόν. At θαυμαστὸν est Xen. Cyr. ii. 1. 5. v. 3. 12. v. 4. 10. Mem. ii. 3. 2. 9. iv. 3. 6. Plat. Phæd. 6. Euthyphr. 9. FISCH. Gl. Cod. Par. ἐκπληκτικόν. i. e. ἔκπληξιν. SCHÆF. χ' om. A. καὶ τοῦτο αὐτὸ θαυμαστὸν, τῶν 1. θαυμαστὸν, χ' ὅπως. Aliter θαυμαστὸν ὅπως. Utrumque pro singulari sua sagacitate probat Burgess. Not. in Dawes. Misc. Crit. p. 473. Lege interim cum Piers. θαυμάσιον ὅπως. PORS. ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμαστόν, χ' ὅπως Ald. J. II. sine χ' Rav. Borg. 5. 6. γ' pro χ' Arund. Transponit Pors. quanquam eum memini non temere rejiciendam putasse lenissimam Piers. emendationem, θαυμάσιον. DOBR.

340-1. τ. ἀ. θαυμαστὸν ὅπως—οὐ μετ. Grammat. Herman. p. 386. DOBR. θαυμαστόν γ' 1. 2. Partic. om. 3. 4. ID.

341. Gl. Cod. Par. ἀγαθόν τι ποιῶν—μετακαλεῖται. Nota hunc usum locutionis ποιεῖν ἀγαθόν. Sic infra ad 344. Gl. usus est locutione κρεῖττον ποιεῖν. SCHÆF. χρηστόν τι πράττων, i. e. benigniore vel meliore utens fortuna. πράττειν enim ap. Att. interdum significat, fortunam aliquam experiri, vel sorte aliqua uti, non solum quando cum adv. jungitur (ut εὖ, κακῶς, &c.), sed etiam, quando cum adj. struitur, ut h. l. Sic Eccles. 104. πράττει τὰ μέγιστα significat, ad summum fortunæ pervenit, non ut ibi interpres, res maximas gerit. Et Pac. 214. εἴ τι πράξαιντ' ἀγαθὸν, si prospere illis res cedent. Eurip. Alc. 803. Νῦν δὲ πράσσομεν Οὐχ οἷα κώμου καὶ γέλωτος ἄξια, non ea nunc utimur fortuna, quam comessatio et risus deceat. Apud eundem Iph. Aul. 346. πράσσοντα μεγάλα non est, res magnas gerentem, ut ibi vulgo vertitur, sed potentia et opibus pollentem. Pari sensu est accipiendum illud ejusdem Tragici Herc. Fur. 509. ὀνομαστὰ πράττων, fortuna et dignitate conspicuus. Item in ead. fab. 727. προσδόκα δὲ δρῶν κακῶς, Κακόν τι πράξειν, i. e. cum aliquid male feceris, exspecta, tibi aliquid mali vicissim eventurum esse. V. nos etiam infra ad 485. KUST. πράττειν junctum vocabulis conditionem et sortem quandam declarantibus, notat, rebus, fortuna, uti: χρηστὸν habet vim adverbii, et τι est i. q. μάλα, ita ut χρηστόν τι πράττειν sit, admodum beatum et divitem esse.

Per τοὺς φίλους intell. *senes* illi, quos Car. hactenus illuserat. μεταπέμπεσθαι est *accire, arcessere*, i. q. μετακαλεῖσθαι (Act. xi. 13. coll. x. 32.), quo verbo etiam grammatici vett. (Hes. Schol. Dorv.) interpretantur. Nam πέμπειν sæpe est *curare aliquem deducendum eo, quo pervenire cupit*, ideoque μεταπέμπεσθαι dicitur, qui aliquem *curat ad se deducendum*, h. e. arcessit. V. Kust. de V. Med. ii. 20. et Dresig. de V. Med. N. T. ii. 12. μετὰ enim cum accus. idem valet quod ἐπὶ, ut Hom. Il. Γ. 264. Fisch.

342. Gl. Cod. Par. οὐδαμῶς σύνηθες τῇ χώρᾳ τι πρᾶγμα ποιεῖ. Schol. Διαβάλλει ἐντεῦθεν Ἀθηναίους ὡς φθονεροὺς καὶ κακογνώμονας καὶ μὴ μεταδιδόντας τοῖς φίλοις χρηστοῦ τινος. Κακογνώμων et κακότροπος jungit Schol. Cod. Jen. ad Soph. Aj. 1042. in Lud. Purgoldi Obs. Crit. p. 105. Schæf. Οὔκουν h. l. *certe non*, quæ prima est et vera harum particc. potestas. πρᾶγμα ἐπιχώριον, *res, quæ ab Atticis, ab Atheniensibus omnibus, fit*. V. ad 47. Vigebat tum Athenis et in Attica habendi aviditas. Itaque οὐκ ἐργάζεσθαι ἐπ. χ. πρ. est, *non avarum esse neque habendi avidum*. Fisch. γε ante τι deest Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Id. ἐπιχώριόν τι tres primæ, Arund. 5. 6. ἐ. γέ τι Rav. Cant. 4. Dobr.

343. Gl. Cod. Par. ἀλλ' οὐδέν σε ἐγκαλύψας λέξω. Schæf. Ἀλλ' οὐδέν. V. Eurip. Phœn. 460. Berg. *Dicam tibi rem omnem*; forma loquendi Atticis admodum familiaris. Fisch. Post μὰ τοὺς θεοὺς distinctionis signum apposuerunt Port. et Kust. favente Cod. Dorv. verum a vetustis Edd. prorsus abest: nec sane multum refert, ὦ Βλεψίδημ' huic versui an sequenti adjungatur. Hemst. μὰ modo affirmationi, modo negationi inseruit Girard. νὴ τοὺς θεοὺς Rav. et Lib. Burg. Dobr. Post θεοὺς deest interpunctio et post ἀποκρ. comma ponitur Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind.

344. ἄμεινον. Gl. Cod. Par. κρεῖττον ἢ α
πρὸ (sic) ποιῶμεν, διάγωμεν. Schæf. χθὲς (quæ est Attica forma, neque tamen ab altera, ἐχθὲς, Attici plane abstinuerunt, 882. 1046. Etym. M. v. χθὲς, intpp. Tho. M. p. 913. s. et Piers. ad Mœr. p. 402.) h. l. est, *nuper, antea*, πρότερον; adduntur fere verba καὶ τρίτην ἡμέραν, ut Lat. *heri et nudius tertius*. V. Proluss. de Vit. Lex. N. T. p. 115. s. Chrem. ait, se ἄμεινον πράττειν, quia sperabat, se divitem futurum, si Pluto reddidisset oculorum lumina. Fisch. χθές. ἐχθὲς 1. Pors. ἠχθὲς Ald. J. II. vel pro ἢ 'χθὲς vel pro ἢ χθὲς, quod J. I. Dobr.

345. Gl. Cod. Par. τὴν εὐπραγίαν σου. — Gl. ὑπάρχεις γὰρ ἀπὸ τῶν φίλων. Schæf. ὥστε refertur ad πράττομεν. Munt. μετέχειν, scil. μοι τοῦ ἄμεινον πράττειν: *itaque nihil prohibet, quin tu eadem mecum fortuna utare*. Genit. τῶν φίλων est genit. partitionis, ut Plat. Phæd. 49. [Subint. εἷς. Munt.] Nimirum amicorum omnia sunt communia. Fisch. Notavit h. l. Pors. præf. ad Eur. p. xvii. (xvi. ed. Angl.) ed. sec. propterea quod τε et γε in senariis antiquiorum poetarum non secundam pedis syllabam possunt efficere; ita ut h. l. et 410. Noster sibi indulserit licentiam, qua seniores Comici utuntur. Dind. μετέχειν σ' 1. σ' omittunt tres primæ, Brunck. Inv. Arund. 6. Habet 4. 5. Dind.

346. ὡς λέγουσι. Neque enim Bleps. id sibi persuadere poterat. 336. Fisch. Gl. Cod. Par. ὁμολογουμένως. Schæf.

347. Gl. Cod. Par. γενήσομαι — ταχέως πάνυ. Schæf. Plaut. Rud. 55. *brevi* fieri divitem. V. Hes. hh. vv. ἢν θεὸς θέλῃ, i. q. ξὺν θεῷ 114. Fisch. Cod. Dorv. θέλῃ θεός· ibidem μὲν hoc versu neglectum, et in sequ. τις, violato metro. Hemst. θέλῃ θεὸς ad vitandum hiatum præfert Hotib. Dind. V. supra 114. Infra 405. ἢν θεοὶ θέλωσι. Ran. 530. εἰ θεὸς θέλοι. Plato Epist. 6. ἢν θεὸς θέλῃ. Berg. οὖν om. 6. οὖν et μάλ' primo om. 6. Dobr.

348. ἔνι γάρ τις κ. 5. Dobr. ἔνι γάρ τις κ. 3. ἔνι γὰρ ἔνι κ. 4. Id. ἔνι γὰρ ἔνι τις κ. 1. Pors. ἔνι pro ἔνεστι passim Attici. Æsch. Prom. 294. χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι: et Pers. 740. οὐκ ἔνι στάσις. Quod obvium ibidem ap. Soph. Eurip. et alios, haud aliter ac πάρα pro πάρεστι. Immo quod ἔνι aliquoties ut h. l. repetitum legitur Lys. 547. ἔνι φύσις, ἔνι χάρις, ἔνι θράσος, ἔνι δὲ σοφόν. Sic apud oratores quoque Atticos, ut Demosth. de Cor. p. 133. οὐκ ἔνι τῷ φεύγοντι παρελθεῖν, et alibi. Spanh. Plura alia loca attulit Eckard. Obss. ex Arist. Plut. p. 33. Ita ἔνι Gal. iii. 28. Col. iii. 11. 1 Cor. vi. 5. Hoc Arist. loco usi sunt multi, ut ostenderent, Bezam, qui ad Gal. d. l. dubitabat, an ἔνι usquam legeretur pro ἔστι, et Wyss. qui hanc formam Ionicæ dialecto vindicabat, in errore esse versatos. V. Hutch. ad Xen. Anab. v. p. 361. Reiz. ad Lucian. t. iii. p. 90. Certe multa verba, multæ verborum formæ ex Ionica dial. vetere, quæ eadem fuit cum Attica vetere, et fons dialectorum quatuor principum, non tam venere in Atticam novam, quam potius in ea tanquam vestigia

et notæ originis communis remanserunt. κίνδυνός τις est *periculum magnum, ingens*, ut Æsch. Socr. iii. 3. δέος τι et Cic. Epp. vii. 1. 13. *misericordia quædam*. Fisch. Gl. Cod. Par. φόβος. Schæf.

349. οἷος. Gl. Cod. Par. μέγας. — ἀνύσας. Gl. σπεύσας. Σύναπτε τὸ ποτὲ πρὸς τὸ ἀνύσας. (v. 648.) Cum nostro loco cf. Soph. Œd. Tyr. 655. φράζε δή, τι φής. ad q. l. nuper comparavi Xen. Anab. ii. 1. 15. σὺ δ' ἡμῖν εἰπὲ, τί λέγεις. Schæf. Pronomen τις junctum pronominibus τοιοῦτος, τοιόσδε, et similibus, habet vim part. Lat. *fere*, sed additum pronominibus interrogativis, ut h. l. ποῖος, est Lat. *nam*. οἷος a quibusdam ita explicatur, ut dictum sit pro τοιοῦτος οἷος, *tale* periculum, *quale* nunquam auditum est, h. e. longe maximum, et oratio existimetur non integra esse, sed a Bleps. interpellari, cupiente genus periculi statim scire. Alii legunt οἷος; ut positum sit metri causa pro ποῖος. Non male. Certe adjuvatur ista ratio verbis Bleps. λεγ' ἀνύσας ὅ τι φής, h. e. *statim, paucis, rem dic*. Nam ἀνύσας, aliis verbis junctum, indicat celeritatem, et reddi potest, *statim, breviter, paucis, cito*, ut 413. 974. V. Mœr. [p. 62. Pierson.] Viger. p. 350. ed. Herm. Albert. ad Hes. t. i. p. 409. et Obss. philol. ad Joh. xiii. 27. Et ὅ τι φής est, *quod dicere vis*. Fisch. *Dicere instituisti*. Girard. *Dicere incepisti*. Munt. ἀνύσας 2. qui in hoc versu incipit alia manu. Pors. οἷος. Ald. οἷος, Pors. οἷος; pessime Brunck. Inv. ἀνύσας Ald. Pors. Dobr. Puncta pro interrogationis signis in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. In Raph. et Port. post ποῖος τις interr. nota, post οἷος punctum. Dind.

350. ἢν μὲν — ἢν δέ. (εἰ — σομεν 6. Dobr.) Cod. Dorv. utrobique Εἰ, cui superne adscriptum ἢν, tum mendose κατορθώσομεν. Hemst. κατορθώσωμεν. Gl. Cod. Par. ἃ βουλεύομαι. Schæf. κατορθοῦν dicuntur maxime imperatores et duces, qui rem bene gerunt; sed res præclare gestæ vocantur ἀνδραγαθήματα, non κατορθώματα. V. Phryn. p. 106. et Herodian. p. 208. H. l. κατορθοῦν est, restituere Pluto visum. Opponitur σφάλλεσθαι (aor. 2. pass. pro aor. med.), quod propr. est *titubare*, deinde, *male rem gerere, calamitatem accipere*, h. l. Pluto visum restituere non posse. Infinitivi πράττειν et ἐπιτετρίφθαι pendent a v. φημί, quod ex oratione Bleps. intelligi debet: *utemur perpetua felicitate* (quatenus Chrem. sperabat, se cum amicis cumulatum iri divitiis, si Plutus visum recepisset)—*actum erit de nobis, miserrimi erimus* (quatenus Chrem. putabat, se cum amicis semper inopem fore, si Plutus cœcus maneret). Fisch.

351. σφαλῶμεν. Gl. Cod. Par. ἀστοχήσωμεν, ἀποτύχωμεν τούτου. ἐπιτετρίφθαι. Gl. ἀφανισθῆναι παντελῶς. Schæf.

352. φορτίον. Gl. Cod. Par. τὸ βάρος, πρὸς ὃ δυσχεραίνεις καὶ δειλιᾷς.—Schol. τὸ φορτίον διχῶς λέγεται. τὸ βάρος. φορτίον καὶ ἡ μέμψις. Schæf. φορτίον (Gl. in Codd. τὸ πρᾶγμα. Brunck.) est *onus*, maxime de oneribus navium, de quibus φόρτος Act. xxvii. 10. et γόμος xxi. 3. quo loco ἀποφορτίζεσθαι τὸν γόμον, *merces deponere*, quod in tabula Cebet. p. 165. dicitur τὰ φορτία ἐξαιρεῖσθαι, unde ναῦς φορτηγὸς, et πλοῖον ἔμφορτον, Diogen. Laert. i. 31. *navis oneraria*. φορτίον πονηρὸν est *onus grave*, quod eum, quem premit, reddit miserum; nempe spes divitiarum cum metu et sollicitudine conjuncta. Fisch. τουτί, hæc tua sollicitudo et anxietas. Girard. τοῦτο 1. Pors.

353. μ' οὐκ ἀρέσκει. Gl. Cod. Par. ἀρεστὸν ἐμοὶ δοκεῖ. Schæf. Attici pro μοι ἀρέσκει. Sic Vesp. 769. Acharn. 188. ac similiter Eurip. Or. 210. οὐ γάρ μ' ἀρέσκει. Immo non apud poetas solum, [Berg. addit Soph. Aj. 583. οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσα σου τεθηγμένη, quem locum laudat Schol. ad Plut. 69. Ran. 103. Lys. 509. usitatiorem tamen esse structuram cum dativo existimat. Fisch. laudat Gregor. Cor. p. 27. Munt. Platonis locum affert: οὓς δ' ἂν μὴ ἀρέσκῃ διδασκάλων. Dind.] sed etiam ap. Thucyd. i. 128. οὔτι σε τούτων ἀρέσκει, ubi v. Schol. Euripides vero Heracl. 373. ἐμοὶ ἀρέσκει, et Med. 621. σοὶ δ' ἀρέσκει, ac similiter Demosth. adv. Bœot. i. p. 580. ἀρέσεις ἐκείνῳ. Spanh. Gl. in Codd. ἐμοί, quod ad sensus declarationem valet, sed quod ad syntaxin accuratum non est. μ' οὐκ ἀρέσκει est pro οὐκ ἀρέσκει με. Verbum hoc cum accus. personæ ponitur. Brunck. καί μοι οὐκ ἀ. τὸ γὰρ ἑ. 1. Pors. ἄγαν om. 5. Dobr. ἐξ. ἀγ. Gl. Cod. Par. παραυτίκα λίαν. Schæf.

354. οὕτως. Gl. Cod. Par. (et Dorv.) ὡς ᾄδεται καὶ ὡς αὐτὸς λέγεις. De hoc usu verbi ᾄδειν v. Musgr. ad Eurip. Andr. 620. αὖ δε δοικέναι. Gl. πάλιν δειλιᾷν, φοβεῖσθαι. Schæf.

355. πρός. Gl. Cod. Par. ἀργόν. — ἀνδρός. Gl. ἴδιόν ἐστι. — ὑγιές. Gl. ὀρθόν.—εἰργασμένου. Gl. πράξαντος. Schol. ἡ πρὸς περισσὴ Ἀττικῶς. ἔστι ἴδιον δηλ. κακοῦ. Schæf. πρὸς ἀνδρός. Præpositioni superscripta in Codd. Gl. περισσόν. Falsum est. In eodem errore, a

Schol. reprehenso, versatur Greg. Cor. de dial. Attica, § 45. ubi meliora docet Kœn. [p. 43. s.] πρὸς τινὸς εἶναι quidpiam dicitur, *quod partium et officii alicujus est, quod alicui convenit*. V. Thesm. 177. Ran. 540. Brunck. Non quidem abundat præpositio, sed tamen potest deesse, manente eodem sensu, quod patet ex Vesp. 1016. τοῦτο γὰρ σκαιῶν θεατῶν ἐστι. V. quæ notavi ad Ran. 530. Alius etiam est usus hujus particulæ cum genit. constructæ, de quo v. quæ ad Vesp. notavi 644. Berg. Eleganter ad verba πρ. ἀνδρὸς Schol. Dorv. adscripsit, interpretationis causa, ἴδιον. Illustravit hanc præp. πρὸς usum, ut significet, aliquid alicui convenire, in eum cadere, ei proprium, eo dignum, esse, Bos. Anim. ad scriptt. quoad. Gr. p. 74. s. Cf. Anim. ad Well. iii. ii. p. 252. s. Sic Xen. Anab. i. p. 13. οὐ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου. οὐδὲν ὑγιὲς εἰργασμένος est homo facinorosus, qui aliquid commisit; nam ὑγιὲς in hac forma est i. q. καλὸν et ἀγαθόν. Fisch. παρ' — ἐστιν 1. Pors. εἰργασμένον Ald. (si recte expressum in meo exemplo) εἰργασμένου Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

356. Ante οὐδὲν dele δ'. Bent. Sine particula Cod. Dorv. πῶς οὐδὲν, quod mihi non displicet. Hemst. Inutilem particulam mittunt quatuor mei Codd. Brunck. πῶς δ' οὐδὲν ὁ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. πῶς οὐδὲν 1. 2. Pors. πῶς δ' οὐδὲν tres primæ. δ' om. 3. 4. 5. 6. Dobr. πῶς κ. τ. λ. Gl. Cod. Par. ἴδιον ἀνδρὸς εἰργασμένου. Schæf. Εἰ sæpe notat ὅτι, διότι· sed hoc non solet poni a principio orationis, sed præcedente aliquo verbo vel parte sententiæ. Forte pro εἴ τι legendum est ἤ τι, ut referatur ad seqq. ἤ τι ἀργ. ἢ χρυσίον. Quod autem interpres vertit, *si tu furatus es*, id intelligi non potest. Duck. Adsunt autem exempla, ubi εἰ, *an, num*, significat ut apud Luc. πειρᾷ μου, εἰ μέμηνα, et Xen. ἐπηρώτα, εἰ ἔλεξε, quæ significatio huic loco est accommodata. Fortasse etiam εἶτα, *itane, siccine*, legi potest. V. not. ad 79. Munt.

357. s. ἐκεῖθεν ἥκεις, *inde, e templo Apollinis* [quod digito monstrat. Munt.] *domum venisti*, κεκλοφὼς ἀργύριον τι ἢ χρυσίον uno verbo ἱεροσυλεῖν dicitur Rom. ii. 22. quod in Gloss. N. T. Albert. p. 90. explicatur κλέπτειν τὰ ἀναθήματα. Templum Apollinis Pythii (ὁ θεὸς, ut 32.), a Pisistrato exstructum (v. Meurs. Ath. Att. ii. 10.), plenum erat donariis aureis et argenteis (χρυσ. ἢ ἀργ.). παρὰ cum genit. personæ indicat locum, Xen. Cyr. vi. 2. 5. παρ' ὑμῶν, *e castris*. σοι μεταμέλει, *te pœnitet*, scil. τῆς κλοπῆς. ἔπειτα verti potest *nunc, nunc demum*. Fisch. Delphis in templo Apollinis erant plurima donaria, quæ furtificas et sacrilegas manus allicere poterant. Ante Herodoti adhuc tempora incredibiles opes illic fuerunt, ut patet ex ejus lib. i. [c. 14.] Hinc Timo ap. Lucian. [c. 42. t. i. p. 154. R.] ὁ Μίδα καὶ Κροῖσε καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα. Berg. ἥκεις. Gl. Cod. Par. ἦλθες. —ἀργύριον. Gl. ἃ ἀνατιθέασιν ἕνεκα τῷ θεῷ. Schæf.

358. τοῦ. Fortasse τῆς. Bent. Scil. Minervæ: cf. 1149. G. Burges. Sic (τῆς σοὶ cf. 1193.) legi voluit Reisk. Dind. ἴσως μεταμέλλει 5. omnia ej m. ut puto. Dobr.

358. ἴσως. Gl. Cod. Par. τάχα.—μεταμέλει. Gl. μεταμέλεια γίνεται τῆς κλοπῆς. Schæf.

359. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε. [Schol. Cod. Dorv. (cf. Cod. Par.) ἀποσοβητὰ τῶν κακῶν. Hemst.] Sic infra 835. et Vesp. 161. Av. 61. ut vel inde liqueat, dictum et cultum Athenis Apollinem Ἀποτρόπαιον (*Averruncum*), quod docet etiam Demosth. adv. Midiam p. 332. [c. 15. ed. Spal.] Ἀπόλλωνι ἀποτροπαίῳ βοῦν θῦσαι. Sic, quod eodem redit, Ἀλεξίκακος Apollo Athenis cultus a Pausania dicitur lib. i. p. 44. Præter Apollinem autem cum Jupiter, ut Ἀπότροπος, seu *averruncus*, invocatur ap. Æsch. Suppl. 898., tum Jupiter simul et Apollo ap. Soph. Ajac. 186. cum dii in genere, ut Eurip. Phœn. 589. ὦ θεοὶ γένεσθε τῶνδ' ἀπότροποι κακῶν. Apud Hippocr. vero lib. de Insomniis c. 15. in secundis rebus supplicandum dicitur Cœlesti Ctesio, Minervæ Ctesiæ, Apollini; in adversis vero τοῖς ἀποτροπαίοισι, καὶ Γῇ καὶ Ἥρωσιν, ἀποτρόπαια γενέσθαι τὰ χαλεπὰ πάντα. A Soph. autem, ut hoc addam, τροπαῖος pro ἀποτρόπαιος vocatur Jupiter Trach. 307. Ζεῦ τροπαῖε, ubi Schol. ἀποτρεπτικὲ, ἀλεξίκακε. Spanh. Est vox Chrem. admirantis cum indignatione, et negantis istud scelus in se cadere, *pro! fidem tuam, Apollo Averrunce!* Implorat fidem Apollinis, quia Bleps. ait, ipsum surripuisse donaria ex Apoll. templo, Apollinis Ἀποτροπαίου, quia ostendit et asseverat, se abesse ab isto crimine. θεοὶ ἀποτρόπαιοι, ἀλεξίκακοι, sunt *dii averrunci*, qui putantur depellere a civitatibus et hominibus pericula, mala, atque calamitates. [Iis opponuntur προστρόπαιοι, nocui et infesti, παλαμναῖοι. Girard.] Apollinem Ἀποτρόπαιον cultum esse Athenis docuit

etiam Wessel. ad Diod. S. ii. p. 262. ἐγὼ μὲν οὔ intell. ἔχω κεκλοφὼς etc. Fisch. Aut simpl. κέκλοφα. Munt. δε' 'γὼ (sic) μὲν οὔ. Gl. Cod. Par. οὐδὲν τοιοῦτον ἐποίησα. Schæf.

360. Παῦσαι φλυαρῶν. Infra Ran. 204. μὴ φλυαρήσῃς ἔχων, et 527. φλυαρήσεις ἔχων, pleonasmo verbi ἔχων, de quo jam ante, Atticis familiari. Plato in Euthydem. p. 290. ὅτι ἔχων φλυαρεῖς. Hinc Mœr. [p. 391. Piers.] φλυαρεῖς ἔχων· ἡ προσθήκη τοῦ ἔχων. Ut vero hic παῦσαι φλυαρῶν, sic Av. 868. παῦσαι σὺ φυσῶν. Quomodo Demosth. adv. Bœot. 1. παῦσαι δὲ ἐμὲ συκοφαντῶν, et Lucian. in Necyomant. p. 325. t. i. [p. 456. Reiz.] παῦσαι μακάριε τραγῳδῶν. Spanh. *Desine nugari, noli nugari.* Nam φλυαρεῖν dicuntur, qui vel omnino absurda et inepta dicunt, ut 575.; vel copiosa oratione id agunt, ut falsa videantur vera, aut vera falsa esse, more Sophistarum; vel negant, jurejurando etiam interposito, id quod manifestum sit, ut h. l. ὦ 'γαθ' est vox objurgantis, ut Ter. Eun. v. 2. 11. *bone vir*, 366. συλῶν, nempe te legisse sacrum. Fisch. Cod. Dorv. ὦ 'γαθέ· ut sæpe solet vocales retinere, quas versus elidi postulat: ita statim εἰς ἐμὲ et pro τοιοῦτο multo pejus τουτοί, rejecto cum ipsa Blep. persona φεῦ ad initium versus sequentis. Hemst. In edd. ὦ 'γαθ (sine accentu). Dind. φλυαρῶν. Gl. Cod. Par. τερατολογῶν. — οἶδα. Gl. γινώσκω φανερῶς, ὅτι ἐκκεκλόφας. Schæf.

361-2. ὑπονοεῖ. Gl. Cod. Par. ὑπόπτευε. Schæf. ὑπονοεῖν est *suspicari*, i. q. ὑποτοπεῖν, et εἰς reddi potest *de*, i. q. κατά. φεῦ, *heu! eheu!* vox dolentis vel admirantis cum hæsitatione quadam. ὑγιὲς si refertur ad animum, significat nunc omnes virtutes, nunc certum virtutis genus, ut fidem, integritatem. Fuit formula proverbialis, v. ad Plat. Phæd. xxxix. 11. ἀτεχνῶς est i. q. τὸ παράπαν Hes. οὐδενὸς vim adverbii loci habet, *nusquam, nuspiam*, ut αὐτοῦ ibi 236. Fisch. τοιοῦτον Elb. Dind. τοιοῦτον A. 1. 2. Pors. τοιουτοὶ Elmsl. Œd. T. 734. Dobr. τοιοῦτο. Bl. φεῦ. | ὡς edd. Arund. τοιοῦτον Elb. & Cant. duo et procul dubio alii. τουτοί. | Bl. φεῦ. ὡς Dorv. τοιοῦτον. | Βλ. φεῦ. ὡς ὁ. sed in hoc versus passim confusi. Si cui love et cujusvis critici videtur literulam restituisse, inspiciat modo Hemst. notam. Tantilla res sæpe viros doctos duxit, ut Hermann. Doctr. Metr. p. 186. in Anaxandride Athen. xiv. p. 655. a. Meinek. Cur. Crit. p. 61. in Eupol. fragm. sed et ipsum, ni fallor, Pors. Adv. p. 146. in Eubulo Ath. xv. p. 679. e. τῶν μυρτίνων βουλόμεθα τουτωνί· σὺ δὲ ἅπαντα πώλει τἄλλα πλὴν τῶν μυρτίνων. Ubi si omnino retines πότερον, transpone, πότερον μυρτίνους Ἡ 'ρπυλλίνους. In Sophilo Ath. iii. p. 125. f. TATTHNI pro TAYTIHN (ut habent Ms. A. et ed. Ald.) Schweigh. et Pors. Adv. p. 69. quem v. p. 129. ad Ath. xi. p. 486. f. ubi ταυτηνὶ Ms. et infra ad Av. 1361. De ἅπαντα, Adv. pp. 54. 104. 295. In Alexide Athen. vi. p. 225. a. lege, ut quamproxime Corayus, τοσουδὶ, scil. πωλῶ, et cf. ὁπόσου Timocl. ibidem p. 24]. b. In Antiph. p. 226. e. malim, τοιουτοσί τίς εἰμι, in Diphilo ix. p. 401. a. lege et distingue, A. τί τοῦτο; ποδαπὸς οὑτοσί; | B. χελιδονίας οὐδὲ δαυίνους, ὦ Γλαυκία· | ἦδὲ μίμαρκυς. In Axionico iv. p. 166. c. malim, Πυθόδηλος οὑτοσὶ | ὁ Βαλλίων προσέρχετ' ἐπικαλούμενος. (οὑτοσὶ Elmsl. Edinb. Rev. part. v. p. 192. et delet ἀσωτότατος ἄνθρωπος.) In Anaxandr. vi. p. 227. c. lege κατακάετ', ἢ | ὠθισμός ἐστι δακτύλων τοιουτοσὶ, | ἢ πνιγμός; Vellem æque facilia essent sequentia. Quo sensu ceperit Hemst. patet, quum in Mss. conferat cum Plut. 158. Aristoph. Ὁλκάδων fr. 21. apud Phot. et Suid. v. ἀδαξῆσαι, Etymol. v. ἀχῶρα, p. 182, 18. Lex. SG. pp. 340. 474. ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὴν ἀχῶρα ἐκλέγει τ' ἀεὶ ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιὰς τοῦ Διός. Lego τουδὶ, sc. τοῦ Δήμου. V. Eq. 904. αὐτοῦ, nempe ἐν τῇ Πνυκί. Dobr. τοιοῦτον 1. 4. — ο 2. 3. Id.

362. ἀτεχνῶς ὑγιές. Gl. Cod. Par. φανερῶς ἀληθές. — οὐδενός. Gl. ἄνου. Schæf. Confert Hemst. infra 870. Plat. Phæd. p. 67. d.=89. e. HSt. (apud schol.) p. 68. a.=90. c. Cratylo extremo. Eurip. Bac. 262. οὐχ ὑγιὲς οὐδὲν ἔτι λέγω τῶν ὀργίων. Hel. 752. οὐδ' ἦν ἄρ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐμπύρου φλογός. Demosth. Pantæn. p. 565. N. 17=969. οὐδὲν ἦν ἁπλοῦν οὐδ' ὑγιὲς τούτων. F. L. p. 204. N. 68=353. ταύτης τοίνυν (τῆς ἐπιστολῆς) οὐδ' ὁτιοῦν ἐστιν ὑγιές. Dobr.

363. ἥττονες sequente genit. rei dicuntur, qui dediti sunt et addicti alicui rei; metaphora ducta ab iis, qui e prælio aut judicio inferiores discesserunt, qui se hostibus dediderunt, ut ἥττων γαστρὸς etc. Xen. Mem. i. 5. 1. Itaque τοῦ κέρδους ἥττονες sunt, qui lucro serviunt, ea faciunt, quæ lucri cupiditas fieri jubet, fraudulenti, mendaces. Fisch. Idem dicit, sed ex contrario Eurip. in Dan. lxxxv. κρείσσων γὰρ οὐδεὶς χρημάτων πέφυκ' ἀνήρ. Est autem elegans phrasis: εἰσὶ τοῦ κέρδους ἥττονες, ut Nub. 1080. ἥττων ἔρωτός ἐστι. Berg. ἥττων οἴνου Cyrop. l. 8. Munt. κέδρους Elb. manifesto librarii errore, sed notatum etiam est in ipso Cod. litura subrusa. Trend. Gl. Cod.

Par. νικώμενοι ὑπὸ τοῦ κέρδους, ὥσπερ οὗτος ἡττᾶται καὶ τὸ ἀληθὲς οὐν ἐθέλει λέγειν. Schæf.

364. οὔτοι. Gl. Cod. Par. οὐδαμῶς.—δοκεῖς. Gl. φαίνει. Schæf. Δήμητρ'. -ραν 1. non 2. Pors. Δήμητρ' 2. sed correctoris Sch. Δήμητραν, ὄνομα. ἡ Δήμητρα τῆς Δημήτρας. Dobr.

365. ὡς πολύ. Gl. Cod. Par. λίαν καταπολύ.—μεθέστηχ'. Gl. μετεβλήθη.—εἶχε. Gl. ἐκέκτητο. Schæf. Vesp. 1448. οἷ μετέστη ξηρῶν τρόπων. v. ib. 755. Eqq. 396. κοὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος, ubi v. not. Berg. μεθεστηκέναι propr. significat, *aliter*, *alio loco stare*; deinde *migrasse*; denique *descivisse*, *defecisse*. τρόποι οὓς πρότερον εἶχε sunt *integritas*, *simplicitas*; antea fuit simplex, apertus, verax, nunc est mendax, simulator. Genit. τρόπων pendet a præp. ἀπὸ, quæ interdum additur verbo μεθεστηκέναι. Idem in Theophr. Char. i. 8. est ἕτερον γεγονέναι. Fisch. τρόπον Cod. Dorv. quod recentior manus emendavit. Hemst. Vulgo claudicante versu εἶχε τρόπων. Brunck. Inv. ex Cod. Rav. (et Lib. Burg.) recepit εἶχες τρ. et 367. ἔχεις, ubi in aliis omnibus libris et scriptis et editis est ἔχει. (v. Reisig. i. p. 154.) Dind. μετεστηχ' Ven. i. ii. Raph. εἶχες. εἶχε Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. μεθέστηκεν 1. εἶχε πρότερον A. Pors. Phryn. Bekk. p. 60. Πολὺ μεθέστηκε τοῦ τρόπου: ἀντὶ μεταβέβληται τοῦ βίου καὶ τοῦ ἤθους. Dobr.

366. Ὦ 'νθρωπε. Consentiunt edd. Solus Cod. Dorv. ἄνθρωπε, cui tamen inter versus impositum est ὦ. Hemst. ἄνθρωπε. Sic tres Regii. Vocativis omnibus solebant, qui olim inter Codd. lineas glossas scribebant, superponere ὦ, inepte plerumque, ut hic, ubi ipsa terminatio nominis casum indicat. In B scriptum in textu ἄνθρωπε, et superpositum ὦ. Inde orta diversa lectio, quæ in impressis exstat: ὦ 'νθρωπε. Brunck. ὦν 'θρωπε Ald. ὦ 'νθρωπε Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Port. ὦ 'νθρωπε Ven. i. ii. Raph. Antea Junt. ii. μελαγχωλᾷς. Ven. ii. μελαγχολάς. Dind. ὦ 'νθρωπε. ἄνθ. 1. Pors. ὦ 'νθρωπε tres primæ. Dobr. μελαγχολᾷς. Gl. Cod. Par. μαίνῃ. Schæf.

367. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει. Sensus est, *At neque vultu est satis composito et quieto, sed vagos oculos huc illuc circumfert.* Κατὰ χώραν εἶναι Græcis propr. dicitur de re, quæ in loco præscripto et debito sita est, neque extra eum sese movet. [Ita Xenoph. Œcon. x. 10. περιελθεῖν ἐπισκοπουμένην, εἰ κατὰ χώραν ἔχει ἕκαστα. Munt.] Metaphor. autem significat, *quietum et sedatum esse*. Sic in Hom. Od. Υ. 23. phrasin ἐν πείσῃ vetus Enarrator exposuit κατὰ χώραν, i. e. animus ipsi quietus fuit, vel, sese continuit nec iræ habenas laxavit. Eadem interpretatio τοῦ ἐν πείσῃ (quod obiter hic moneo) reperitur etiam apud Plutarch. in lib. περὶ ἀοργησίας sub initium; sed quæ ad marginem illic ab alio prius annotata, postea locum in ipso textu importune occupavit. Locus Plutarchi sic se habet [p. 779. s. t. vii. Reisk. p. 423. t. ix. Hutten.] ἔοικε μὲν γὰρ οὐδ' αὐτῷ πολλάκις ἔχοντι κατὰ χώραν ἐν τῇ 'Ομηρικῇ πείσῃ μένοντα τὸν θυμὸν etc. Ubi nemo non videt, verba illa κατὰ χώραν esse Schol. et interpretationem τοῦ ἐν πείσῃ et tenorem orationis interpellare. Illis enim sublatis, ἀκολουθία constructionis rectius sic procedet: ἔχοντι ἐν τῇ 'Ομηρικῇ πείσῃ μένοντα τὸν θυμόν. Hes. Ἐν πείσῃ, ἐν ἡσυχίᾳ, ἐν χώρᾳ. Nost. Ran. 805. ἔξειν κατὰ χώραν, et Eqq. 1351. οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς; Kust. Βλέμμ' αὐτό. In utraque Fl. 1525. et 1540. αὐτοῦ· neque aliter B. Gel. quæ priorem cum ipsis nævis plurimum referre solet: scilicet hujus lectionis auctori τὸ βλέμμα casu primo capiendum videbatur. Κατὰ χώραν ἔχει Cod. Dorv. exponit, κατὰ τὸ καθεστηκὸς καὶ ὡς δεῖ. Ubique constat sequentis versus scriptura: ingeniose tamen L. Bos. Anim. p. 7. tentabat, ἐπιδηλοῦν τι πεπανουργηκότα dicemus in Adnotationibus. Ἐπίδηλον, φανερὸν in Cod. Dorv. Hemst. κατὰ χώραν ἔχειν dicuntur, *quæ sunt in loco suo*, neque vagantur; deinde, quæ sedata sunt et quieta. V. Valck. ad Herodot. p. 340. Nam τὸ βλέμμα est nominat. et ἔχει absolute dictum est, pro ἔχει ἑαυτό, i. e. ἐστὶν, ut τὸ ἀληθὲς ἔχει ὧδε ap. Palæph. οὐδὲ respicit ad 353-55. Fisch. τὸ βλέμμ' αὐτοῦ (sic). Gl. Cod. Par. αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς.—κατὰ χώραν. Gl. κατὰ τάξιν. Schæf. αὐτῷ A. Pors. ἔχεις Rav. Lib. Burg. Dobr. αὐτό. Junt. ii. iii. αὐτοῦ. τὸ ante βλέμμ' deest Ven. ii. ἔχεις. Ald. ἔχει. Ita et Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

368. ἐπίδηλον legitur in omnibus libris, neque Schol. aliam invenerat lectionem in suo Cod. At quum ἐπίδηλον sit fere *manifestum*, et ad τὸ βλέμμα pertineat, videtur structura verborum laborare. Unde Lamb. Bos. Anim. p. 7. legendum censuit, ἐπιδηλοῦν τι πεπανουργηκότα, h. e. *sed vultus arguit eum, qui perperam*

quid facit. Quam ejus conjecturam Hemsterhusius vocat ingeniosam. At credo non esse necessariam. Scilicet δῆλον et ἐπίδηλον significasse videtur non modo *quod apertum est*, sed etiam *quod aliquid manifestum facit, declarat*. Ita Plat. Crit. 3. αὐτὰ δὲ δῆλα τὰ παρόντα νυνὶ, ὅτι legitur in edd. ante Steph. qui reposuit δηλοῖ auctore Cornario, sine causa, opinor, quum multa adjectiva in omnibus linguis, atque etiam Græca, et neutraliter ponantur et active. Legitur δῆλα sic ap. M. Antonin. ii. 15. ubi pro δῆλα Galen. conjecit δηλοῖ. V. nos ad Plat. Crit. iii. 6. p. 178. Jam quum *similitudo*, quæ intercedit alicui rei cum altera, aliquid manifestum faciat, δῆλον et ἐπίδηλον arbitror ita usurpata esse, ut essent i. q. ὅμοιον, et hujus vocabuli constructionem sequerentur. Etenim multorum verborum exquisitæ significationis sæpe unum tantum exemplum reperitur in iis libris qui hodie restant. Itaque τὸ βλ. ἐστ. ἐπίδ. τ. πεπ. est, Chrem. vultus similis est vultui hominis qui aliquid commisit. Nam πανουργεῖν significat 1. omnia aggredi s. imitari; 2. vel *solertem, callidum, esse*, vel, *versutum, vafrum, astutum esse*; 3. *aliquid committere*, ut h. l. (v. Index Palæph.) et maxime *furari*. V. 877. 1146. Fisch. Gl. Cod. Par. αὐτῷ πανουργίαν ἐργασαμένῳ. Schæf. πεπανουργηκότος Boiss. et Valck. hic etiam in Schol. Inv. in add. monet "Rav. habere πεπανουργευκότι, cum Schol. ἀντὶ τοῦ πεπανουργηκότι." Dobr.

369. V. Suid. v. Οὐκ οἶδ' ὃ κρώζεις. Kust. Lys. 506. τοῦτο μὲν — σαυτῇ κρώζεις. Berg. Proverbium a *cornicibus* sumtum hic in Schol. dicitur: etsi enim κρώζειν de *corvis* proprie diceretur, ut Nicand. Ther. 406. et Hes. in κρώζειν: idem tamen de *cornicibus* legitur Av. 25. et de grue ib. 713. Spanh. *Crocitare, cornicari*. Zenodot. ap. Valck. Lectt. Ammon. p. 228. Anon. ibid. p. 231. Gloss. vett. v. κρώζω, Casauboniana p. 60. Jo. Bapt. Pius Annotatt. poster. c. 20. t. i. p. 416. s. Thes. Grut. Fabric. ad Sext. Emp. p. 698. et Bibl. Gr. ii. 11. 4. H. l. usurpatur de Bleps. propterea, quia, quæ dicebat, vana erant. Fisch. Manus in Cod. Dorv. prima κρώζει, quod correctum, addita interpretatione tali, ἀκαίρως φθέγγῃ καὶ ὀχλεῖς ἡμᾶς ὡς κορώνη. Verum hunc aliter interpungit, atque in vulgatis edd. fieri solet, idem Cod. Σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζεις, ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος. Ζητεῖς μεταλαβεῖν, supra quod verbum legitur τῆς κλοπῆς. Quod ideo notandum duxi, ut Schol. mens planius intelligeretur. Hemst. Gl. Cod. Par. γινώσκω, ὃ σὺ φωνεῖς, ἀκαίρως φθ. κ. τ. λ., ut in Cod. Dorv. Schæf. σὺ μὲν οὖν οἶδ' A. ὅτι μὲν Suid. Ms. Οὐκ οἶδ' et Οὐ λίνον om. Pors. Citat Suid. v. κρώζει. μὲν οὖν οἶδ' δ. "κρώζεις (perperam descriptum κράτεις) Elb." Beckius. σὲ μὲν Elmsl. Acharn. 255. p. 121. Dobr. ὡς est, *quasi, tanquam*. κεκλοφ. e templo Apollinis. Fisch. τι om. 4. Dobr.

370. ζητ. μετ. Gl. Cod. Par. χρῄζεις κοινωνῆσαι, μετασχεῖν. — μετ. Gl. τοῦτο διὰ μέσου εἴρηται. — τίνος. Gl. πράγματος. Schæf. ζητεῖν, *velle, cupere*, ut 296. μεταλαβεῖν, *partem furti auferre*. Omissum autem est voc. κλοπῆς, quod in partic. κεκλοφότος latet, ut Bleps. quærere posset τίνος. Fisch.

371. οὐ τοιοῦτον. Gl. Cod. Par. ὃ σὺ ὑπονοεῖς. Schæf. τὸ δ' ἐστὶν — ἔχον, *res se non sic habet, sed aliter*; non furto dives factus sum, sed spero, me alio modo divitem fore. Fisch. Omnes, quas vidi edd. τόδ' ἐστίν, minus recte. Est autem τό δ' ἐ. pro τοῦτο, ut sæpe. Berg. Rescripsit etiam Hemst. τό δ' ἐ. Brunck. et Inv. τὸ δ' ἐ. Dind. τόδ' Elb. Ald. Junt. i. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. τό δ' Junt. ii. Id. τόδ' tres primæ, Pors. Dobr. Personas ante 371. et 372. om. 1. Id.

372. ἥρπακας. Gl. Cod. Par. κατεδυνάστευσας. — κακοδαιμονᾷς. Gl. μαίνῃ, ἄθλιος εἶ καὶ κακοδαίμων. Schæf. κέκλοφας quod fit clam, neque præsentibus aliis: ἥρπακας quod fit palam et videntibus aliis. Fisch. Ingerit igitur, quod priori est deterius. Non abludit hinc, quod vulgo dicitur in edaciores: Non edis, sed devoras. Girard. Plaut. Epid. i. 1. 10. 'Th. Minus jam furtificus sum atque antehac. Quid ita? Th. Rapio propalam.' Berg. κακοδαιμονᾷς. Hoc Æsch. disjunctim expressit Choëph. 564. δαιμονᾷ δόμος κακοῖς. Et paullo aliter in S. C. Th. 1009. δαιμονῶντες ἐν ἄτᾳ, ubi Schol. μαινόμενοι, ἀλόγως ὁρμῶντες κατ' ἀλλήλους. Nisi forte κακοδαιμονᾷν est verbum desiderii, ut, *cupis esse miser*, ἀγαθὸν ἔοικας οὐδὲν ἐπιθυμεῖν παθεῖν, in Vesp. 1131. Sic φονᾷν Soph. Philoct. 1205. θανάτου ἐπιθυμεῖν auct. Schol. V ad Nub. 183. Berg. Nempe Δαίμονες non solum, sed una etiam voce κακοδαίμονες sunt nominatim a Græcis, uti a Porphyr. de abstin. l. ii. p. 208. cujusque ea de re locus a Cyrillo Alex. adducitur adv. Julian. iv. p. 124. dicti *infesti dæmones s. mali genii*, sicut Ἀγαθοδαίμονες *boni ac propitii*. Hinc ut δαιμονᾷν, sicut

Æsch. S. C. Th. 1007. δαιμονῶντες, *furentes*, seu ut in Schol. λυσσώμενοι, μαινόμενοι· ita κακοδαιμονᾷν hic a Comico dicitur, qui veluti a dæmone correptus *intemperiis agitur*. A quo diversum κακοδαιμονεῖν pro *infelicem ac miserum esse*, et κακοδαίμων passim in his Comici fabulis et alibi, ut ea de re mox, pro *infelice* ac *misero*. Ut hic demum addam, quod Δαίμων ἕτερος, *Dæmon alter*, idem nempe qui priori sensu κακοδαίμων, s. *Malus Genius*, a Pind. dicatur Pyth. Od. iii. 62. et in Fragm. Callim. p. 255. ed. Ultraj. SPANH. κακοδαιμονᾷν conjungitur nonnunquam cum v. μαίνεσθαι ut 501. μανία et κακοδαιμονία. In N. T. δαιμόνιον ἔχειν Matth. xi. 18. ubi v. Albert. et Joh. vii. 20. ubi v. Bos. in Exercitatt. quod cum μαίνεσθαι jungitur Joh. x. 20. FISCH. Plut. vit. Pericl. τοῖς δαιμονῶσι περὶ τὰ θεῖα ἢ ταραττομένοις. MUNT.

373. Perperam in impressis οὐδεμὴν excusum. In membr. et in meo divisim scriptum οὐδὲ μὴν—. Tres sunt particulæ, quæ aggregari solent οὐδὲ μὴν — γε. BRUNCK. Οὐδεμήν. Sic, quod rarum, edd. Cod. Dorv. οὐδὲ μήν. HEMST. Retinuit Hemst. οὐδεμὴν, quod rarum esset. οὐδὲ μὴν præfert Fisch. et μὴν jungit cum ἀλλὰ, *at vero, sed enim*. Sæpe enim monet ἀλλὰ et μὴν interventu alius particulæ separari. DIND. οὐδεμὴν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II: Wech. Brub. Raph. Port. ID. οὐδεμὴν tres primæ. DOBR. ἀποστ. Gl. Cod. Par. τινὸς οὐδένα ἄνθρωπον. SCHÆF. ἀποστερεῖν ponitur de iis, qui *deposita* (Laërt. iv. 38.) et *mutuo accepta, commodata*, etiam *debita* non reddunt, cui opponitur ἀποδιδόναι τὰ δάνεια Laërt. iii. 83. (Cf. Grot. ad Matth. xix. 19. et Ind. Theophr. Char. v. Ἀποστερεῖν.) Atque sic h. l. accipi debet, quia distinguitur a κεκλοφέναι et ἡρπακέναι. Schol. Dorv. retulit ad sola deposita. FISCH.

374. οὐ δῆτ'. Gl. Cod. Par. οὐδαμῶς, ἐποίησα δηλ. — ὦ Ἡράκλεις. Gl. φεῦ. — φέρε. Gl. (et Dorv.) τί ἂν τις εἴποι ἕτερον; SCHÆF. Sola ed. Ph. Junt. Ἡράκλης, typorum, opinor, vitio. Cod. Dorv. —Ἡράκλεις φέρε ποῖ τίς γε οὖν τράπ. Nimirum versui succurrendum fuit inserto γε, postquam omissum erat ὦ· quamvis γε, sequente diphthongo, elisionis expers rarioribus exemplis defendi possit, repudianda tamen non videbatur lectio vulgata; in qua quid Kust. impulerit, ut pro οὖν exhiberet ἂν, haud equidem adsequor. HEMST. In Kust. ed. est, ποῖ τις ἂν τράποιτο, casune an illius ex sententia, nescio. Ante eum in impressis omnibus legebatur π. τ. οὖν τρ. Solœcam formulam Hemst. revocasse simulque ignorasse eum Græcæ linguæ ingenio adversari, profecto mirdr. A vulgatis nihil discrepant Codd. V. Dawes. p. 208. ad 438. ubi gemella erat menda. BRUNCK. Add. Valck. ad Eur. Hipp. 460. quem laudat etiam Burges. in App. ad Daw. p. 456. Nullo exemplo Fisch. docuit, optativum etiam simpliciter sequi particulam ποῖ, ideoque ποῖ οὖν, *quonam, quo quæso*, stare posse. Berg. ἂν recepit, et Inv. e Borg. quanquam in Rav. erat οὖν. DIND. ἔγωγε Ald. Ἡράκλης Junt. III. ποῖ τις οὖν Elb. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. ID. Ἡράκλεις sine ὦ 1. 2. ποῖ τις οὖν. Sic A. 1. 2. PORS. ὦ om. 3. 4. 6. habet 5. Pro gl. 4. 6. οὖν Mss. plerique, 1. 2. 3. 4. Arund. 5. 6. Herman. ad Soph. Aj. 994. præfatus, ποῖ τις τράποιτο rem præteritam, ποῖ τις ἂν τράποιτο rem futuram significare, ita pergit; "Recte dixit Aristoph. Plut. 374. ποῖ τις οὖν τράποιτο, nec magis potuit adhibere ἂν, quam in simili causa, ut credi oportet, Antiph. apud Athen. i. p. 3. F. quem non debebat tentare Pors. Adv. p. 48. etsi περ in πάτερ mutanti malo quam Reisig. meo, ἔφ' in Conj. i. p. 91. scribenti accedere." Quasi vero quicquam intersit, utrum dicat Bleps. *Omnia tentavi, ut te loqui cogerem*, an, *Nil amplius tentabo*. Deinde nego adhuc satis probatum, in his formulis ἂν unquam omisisse tragicos, nisi forte, de quo ipso valde dubito, in melicis; multo minus comicos. In Antiph. velim doceri, cujus farinæ sit locutio πρὸς θεῶν περ, quam ne Reisig. quidem liver injuria damnatam insimularit. [Aliam versus Antiph. correctionem proposuit Reisig. commentat. de ἂν partic. p. 128. τοῦ γάρ τις ἄλλου, πρὸς θεῶν, φέρ', οὕνεκα | εὔξαιτο πλουτεῖν—; DIND.] Profecto is est Herman. in quem petulantius invehi nolim; sed interdum subirascor viro eximio suam ipsius auctoritatem minuenti, dum studio quodam aut odio impulsus, quodcumque libuit, sibi credi jubet. DOBR.

375. Elb. ἐθέλει sensu fere molliore. Est enim exclamatio: *o Hercules! quo quis se vertat! verum enim non vult fateri*. ἐθέλεις autem frigidius fere dictum videtur, quoniam tum ad ipsum Chremylum se vertit oratio. TREND. τἀληθῆ 1. ἐθέλει A. 1. 2. PORS. ἐθέλεις servant Arund. 5. 6. ἐθέλει Elb. quod per se non malum; sed finales alibi omittit iste Cod. v. 115. 328. 573. 865. 924. 997. 1137. Sed quum et alii dent ἐθέλει, non invitus reciperem. DOBR. φράσαι. Gl. Cod. Par. εἰπεῖν. SCHÆF.

376. κατηγορεῖς. Gl. Cod. Par. καὶ οὐ θέλω δηλ — πρὶν μαθεῖν. Gl. πρὸ τοῦ

γορήσαι.—μου. Gl. σύναπτε πρὸς τὸ κατηγορεῖς. Schaef. γάρ. Cod. Dorv. δέ· quod etsi minime rejiciendum, particulam tamen per omnes edd. receptam non mutaverim. Hemst. Grammaticis deberi eam mutatio videtur, qui putarunt γὰρ poni h. l. pro δέ. At ante κατηγ. γὰρ omissa est enuntiatio (quam vultu et gestu corporis Chremylus expressisse putandus est): non miror te ita statuere. κατηγορεῖς, accusas me, i. e. suspicaris me ditatum esse illicita ratione. τὸ πρᾶγμα μου, nempe, Plutum domi meae esse, neque sperare divitem fore, si visum ei restituero. Fisch. μου Pors. Dobr.

377. Τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ. Enotabo Cod. Dorv. explanationes versibus interjectas. Τοῦτ'. ὃ πεπανούργηκας. Σμικροῦ. ἀναλώματος. Διαπρᾶξαι. οἰκονομῆσαι. Πυθέσθαι. μαθεῖν, ἀκοῦσαι. Ἐπιβύσας. κλείσας. Κέρμασι. νομίσμασι. Hemst. ὦ 'τὰν etiam h. l. ... τοῦτ' nempe quod tu admisisti. ἀπὸ σμικροῦ scil. ἀναλώματος, parvo sumtu, ut Eqq. 535. ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης, ubi v. Kust. et Duck. ad Thuc. p. 558. Fisch. Æsch. Choëph. 260. ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἄρειας (levi momento), Schol. ἀπὸ μικρᾶς αἰτίας. Noster Eqq. 784. ὡς ἀπὸ μικρῶν εὔνους—γεγένησαι. Berg. ὦ τᾶν. Gl. Cod. Par. ὦ φίλε.—σμικροῦ. Gl. ὀλίγου. Schaef. ὦ τᾶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. ὦ 'τᾶν Port. Dind. μικροῦ sine σ 1. Pors.

378. ἐθέλω. Gl. Cod. Par. χρήζω. Cetera ut in Cod. Dorv. Schaef. διαπράττειν dicitur is, qui rem, negotium alienum transigit, διαπράττεσθαι, de singulis, suum negotium transigere: de pluribus, rem transigere inter se. Sensus: efficiam ut tibi ob id, quod admisisti, nulla creetur molestia: ἡ πόλις sunt cives, quod ex εἰδέναι (cognoscere) patet. Fisch. διαπρᾶξαι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. διαπρᾶξαι tres primae, Brunck. -ᾶξαι Inv. Dobr.

379. ἐπιβύσας. Gl. Cod. Par. κλείσας.—κέρμασιν. Gl. δωρήμασι, νομίσμασι, V. ὅπως καταστὰς εἰς κρίσιν, συγγνώμονας αὐτοὺς ἔχῃς διὰ τὴν δωροδοκίαν. Bent. "Pro καταστὰς leg. καταστῇς. ἔχῃς etiam Hemst. p. 112. a. in glossa Cod. Dorv. scribendum esse vidit." Schaef. Rhetores non tantum linguam, sed et silentium venale habebant: nota est ἀργυράγχη Demosth. [Quum Demosthenes in concione acriter Milesiorum legatis restitisset, eorumque causa in postulum diem esset rejecta, noctu eum adisse dicuntur legati, et pecunia data effecisse, ne contra eos diceret. Postridie Dem. in concionem venit, et se συνάγχην (anginam) pati, neque dicere posse, simulavit. Tum quidam exclamavit, Demosthenem non συνάγχην, sed ἀργυράγχην pati. Girard.] Noster Pac. 644. χρυσίῳ—ἔβυον τὸ στόμα. Theophyl. Simoc. Ep. xvii. τὸν λαιμὸν τοῖς δώροις τοῦ Λευκίππου ἐνέβυσεν. In Eqq. 435. quum Cleon dixisset, Isiciarium decem talenta habere male parta, iste τί δῆτα, inquit, βούλει τῶν ταλάντων ἓν λαβὼν σιωπᾶν; Berg. ἐπιβύειν ut simplex βύειν est occludere, obstruere, obturare. Cf. Hes. Βεβυσμένῃ, Βύων, et Ἐπιβυσάτωσαν. κέρματα, etiam κερμάτια, sunt nummuli argentei et aerei minuti et vilioris pretii, ut oboli, chalci, quos mensarii lucello inhiantes permutant numis aureis et argenteis majoribus, qui inde κερματισταὶ dicti sunt. Cf. Joh. ii. 14. s. v. Hemst. ad Polluc. p. 1070, 15. et ipse Pollux vii. 170. ix. 87. 89. Proluss. de vit. Lex. N. T. p. 265. s. Deinde omnino pecunia, ae, ut h. l. v. Gloss. vett. Ex h. l. cognoscitur, oratores observasse cives, qui aliquo casu ditati essent, iisque ita molestos fuisse, ut eos accusarent, certe accusare minarentur. Fisch. Citant h. l. Etymol. v. Ἑκατόμβη, Suid. v. Ἐπιβύσας, et Eustath. ad Od. Δ. p. 1489, 5. Kust. κέρμασι Elb. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. κέρμασι. -σιν A. Pors. Imitatur Simocatta Ep. xvii. τοῦτο δὲ Σώστρατος ἐπιγνοὺς χρυσῷ τὴν νίκην ὠνήσατο, καὶ τὸν λαιμὸν τοῖς δώροις τοῦ Λευκίππου ἐνέβυσεν. Pors. in exempl. Perti: "Vide, si tanti est, Jac. Duport. Praelect. in Theophr. Charact. p. 327."—Respicit Schol. Demosth. c. Timocr. p. 450. n. 75. Paris. Dobr.

380. καὶ μήν. Gl. Cod. Par. εἰρωνικὸν τοῦτο.—φίλος. Gl. προσφιλῶς. Schaef. φίλος γ' ἄν μοι δοκῇς. In binis istis versibus si juncturam orationis explores, ad unguem non respondebit. Cod. Dorv. praebet, Καὶ μὴν φίλος γάρ μοι δοκεῖς· quam certe lectionem, modo distinctione sola juvetur, vulgatae praeponendam censeo: Καὶ μὴν (φίλος γάρ) μοι δοκεῖς· nisi magis placet, Καὶ μὴν (φίλος γάρ μοι) δοκεῖς etc. δοκεῖς quidem planissime verum est; neque ita refingere dubitavi. Praeterea mox post ἀναλώσας particulam γε, quae quamvis infesta metro cunctas edd. invaserat, delevi; eoque libentius, quod auctoritatem Ms. Arund. firmaret Cod. Dorv. Ceterum λογίσασθαι scribas, an λογίσεσθαι, parum interesse puto. Nunc addam interpretationes Cod.

Dorv. In fronte hujus versus habet, εἰρωνικὸν τοῦτο· tum porro, Μνᾶς. λίτρας. Ἀναλώσας. ἐξοδιάσας. Λογίσασθαι. λογαριάσαι ἡμῖν. Hemst. Ex vulg. lect. in ἀναλώσας syllaba secunda corripienda erit, quæ tamen longa est 248. Eurip. Suppl. 776. Sin part. expletivam γε, quæ nihil saltem ad sensum facit, induxeris, erit longa, quod potius sequendum duco, præsertim quum Ms. Arund. illam part. non agnoscat. Kust. γε etiam delevit Fisch. sed parenthesin, quam Hemst. probata lectione Cod. Dorv. admittit, alienam esse censet ab animo Bleps. commoto, ipsam autem urbanitatem postulare, ut legatur ἂν δοκεῖς pro δοκοίης ἄν, at vero tu ita mihi amicus esse videare. δοκεῖς igitur recepit Fisch. Dind. Hic et sequens versus sic vulgo legebantur ante Hemst. καὶ μὴν φίλος γ' ἄν μοι δοκῇς, νὴ τοὺς θεούς, | τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας γε λογίσασθαι δώδεκα. Bene ille pro δοκῇς e Cod. δοκεῖς reposuit, et in altero versu particulam γε expunxit. Sed ne sic quidem locus erat persanatus: nec satis intelligebat eruditus Bat. quid sibi vellet nominativus iste φίλος, quove nexu cum ceteris orationis partibus cohæreret. In membr. scriptum καὶ μὴν φίλως γ' ἄν μοι δοκεῖς. In C. etiam φίλως cum gl. προσφιλῶς. In B. φίλος superscripto ω. Meus in eo ab impressis differt quod δοκεῖς habet. Sensum versio expedit. Ordo est: καὶ μὴν δοκεῖς μοι, νὴ τοὺς θεούς, τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας, φίλως ἂν λογίσασθαι δώδεκα. Faceta, manifestaque ironia. Particula ἂν ad verbum infinitivum λογίσασθαι pertinet, non vero ad δοκεῖς. In hac constructione sæpe peccarunt librarii. Succurrit locus in Vesp. 1108. ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς | ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικώτατον; Quidnam tibi videris narraturus? Particula ἂν ad verbum λέξαι pertinet, cui significationem futuri tribuit. Ibi male codd. alter δοκῇς, ut hic in duobus scriptum est. Av. 1652. ἢ πῶς ἄν ποτε | ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖς, | οὖσαν θυγατέρ', ὄντων ἀδελφῶν γνησίων; id est πῶς δοκεῖς τὴν Ἀθηνᾶν ἐπίκληρον ἂν εἶναι; futuram esse, vel esse posse. In altero versu particulam γε nullus agnoscit cod. Si modo fuit in Ald. imperitiæ librarii debetur putantis hoc tibicine versum indigere. In ἀναλόω natura longa est secunda, quapropter in præteritis non augetur. V. Valck. ad Phœn. p. 222. Hipparch. ap. Stob. p. 220. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ πόλεμος, καὶ μεταβολαὶ | τύχης, ἀνάλωσ', ἡ τέχνη δὲ σώζεται. Sic in Regio Cod.: perperam Grot. edidit ἀνήλωσ'. Sic etiam, ut eos edidi, plane in Cod. —absente in altero γε. Adverbio φίλως superscripta Gl. εἰρωνικῶς τοῦτο. Participio ἀναλώσας, οἴκοθεν. Verbo λογίσασθαι, λογαριάσαι ἡμῖν. Brunck. Voc. φίλος s. φίλως respicere ad ὦ 'τὰν 377. sensit Girard. Dind. φίλος — δοκῇς. φίλος — δοκεῖς Ms. Bent. δοκεῖς Elb. δοκῇς Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. L. δοκεῖς. δοκεῖς a pr. m. A. vix statuas inter οῖ et εῖ in 2.

ω

-εῖς 1. φίλος 2. et gl. προσφιλῶς. Pors. φίλος γ' ἄν μοι δοκῇς tres primæ. φίλως Rav. 6. φίλος Borg. δοκεῖς Rav. Borg. Elb. 6. V. Pors. ad Xen. p. 156, 8. δοκῇς

οις

φίλως γ' ἄν μοι δοκοῖς 5. ἂν et οῖς ex em. sed ejusdem ut videtur, et ος eodem tem-

ες

pore suprasc. textui. Gl. προσφιλὴς et φανείης. Dobr. φίλ' ἂς (sic) 1. φίλος 3. et m. pr. 2. φίλως corr. 2. et primo 4. ut puto. Gl. 3. προσφιλῶς. δοκεῖς 1. 2. 3. 4. sed Gl. 3. φανείης. Id.

381. Neogræca eadem quæ in Cod. Dorv. Schæf. Ante λογίσασθαι dele γε. Bent. Dele γε. γε om. A. 1. 2. Pors. ἀναλώσας γε tres primæ. γε om. Rav. Borg. Elb. 5. 6. Dobr. γε om. 1. 2. 3. 4. λογίσαις (sic) 1. Id. γε post ἀναλώσας servant Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ἀναλίσκειν est erogare, i. q. ἐξοδιάζειν Sch. Cod. Dorv. uti ἀνάλωμα ab Hes. et in Gl. explicatur ἔξοδος, de quo voc. v. Hemst. ad h. l. et Proluss. de Vit. Lex. N. T. p. 179. s. 511. s. λογίζεσθαι est verbum arithmeticum, 1. computare, 2. imputare, expensum ferre, ut h. l. et Theophr. Char. 10. Infinit. pendet ab omissa part. ὥστε. Fisch.

382. Video quemdam, nempe istum Chrem. Dicit autem, se animo prævidere Chrem. sacrilegii reum, supplicem fore judicibus, ne condemnetur. Sic etiam in Acharn. Lamachus in splendente clypeo, tanquam in speculo, dicit se senem videre qui reus sit futurus desertæ militiæ, et intelligit illum, qui ibi aderat, pacis amantem Dicæopolin 1168. Sic in Ran. 554. indefinitum τὶς ad certam et definitam personam refertur: κακὸν ἥκει τινί, nempe Baccho, qui ibi aderat, et 613. ἥκει τῷ κακόν, nempe Xanthiæ, quem quasi digito ostendebat. Vid. ib. 635. et 671. Berg. Ita certus sum de judicio, quod tibi tuisque imminet, ut non dubitem affirmare, me illud jam videre. Mortuo Hercule Eurystheus liberos ejus est insectatus; illi igitur tandem supplices venerunt ad Athenienses. Chærephon

tragicus poeta eorum miseriam postea carmine descripsit; Pamphilus insignis pictor, in Stoa, porticu Athenn. expressit. Ait ergo Bleps. brevi fore ut Chrem. cum suis ob surreptas opes in jus trahantur, et ita miseri atque supplices appareant, ut quondam Heraclidæ. GIRARD. Reus non minus quam accusator sedebat in subselliis, quæ erant *ἐπὶ τοῦ βήματος, in tribunali.* Βῆμα enim est *tribunal*, locus editus in quo jus dicitur (et in quem ascenditur per gradus, unde nomen accepit, nam βῆμα propr. est *gressus, passus* et *gradus*) et sella, in qua sedet is, qui judicio præest. (Gloss. vett.) Priori sensu positum est h. l., posteriori legitur Matth. xxvii. 10. Futuro secundo med. a *καθέζομαι* (*καθεδοῦμαι*) Attici usi sunt pro *καθίζω*. V. Mœr. et Tho. M. v. *καθεδεῖται*, Phryn. p. 114. Piers. edidit *καθεδεῖ*, quod legitur Ran. 102. FISCH. *καθεδούμενον*. Gl. Cod. Par. *καθίζοντα*. SCHÆF.

383. *ἱκετηρίαν*. Gl. Cod. Par. *κλάδον ἱκετικὸν* (sic) *κρατοῦντα*. SCHÆF. *ἱκετηρίαν ἔχοντα*. Quod hic in Schol. dicitur, supplicum morem fuisse, ut ramos oleæ haberent lana (et quidem alba) revinctos, firmat Æsch. cum iis versibus, quos ex ejus Eumen. huc attulit Biset. tum aliis, qui in ejus Suppl. leguntur, ut 22. Σὺν τοῖς *ἱκετῶν ἐγχειριδίοις* Ἐριοστέπτοισι κλάδοισι, *cum hisce in supplicum manibus lana revinctis ramis*. Nempe prout ante Stanl. legendum viderant Aurat. et Scal. pro *ἱεροστέπτοισι*, ut ex adscriptis aliquot ad Æsch. qui Scal. olim fuerat, mihi vero ab Is. Voss. olim commodatum, notis observare licuit. Id vero, et ex *alba* quidem lana, adstruitur insuper alibi in eodem dramate Suppl. 338. λευκοστεφεῖς κλάδους, prout voc. λευκοστεφεῖς ad alium adhuc ejusdem fab. locum, ubi et simpliciter occurrit, nempe λευκοστεφεῖς *ἱκετηρίας*, explicant vett. Critici λευκοῖς *ἐρίοις ἐστεμμένας*. Id vero a Plutarcho in Thes. *similiter* dicitur p. 7. et cum eadem voce *ἱκετηρίας*, s. per syncopen poetis in his voce. *ἱκτὴρ, ἱκτήριος* etc. familiarem, *ἱκτηρίαν*. Quam vocem eodem sensu ex Æsch. tradit Harpocr. cui addi possunt Andoc. Or. i. p. 223. et 331. apud quem dicitur lege cautum Athenis, ut qui *ἱκετηρίαν* s. ejusmodi supplicem ramum in mysteriis Eleus. ad aram deponeret, morte [illegible] mulctaretur. Ap. Dinarch. Or. adv. Demosth. p. 14. *ἱκετηρίαν ἔχοντες* [illegible]. SPANH. Fuit ramus olivæ, lana alba revinctus, quem manu gestabant [illegible] ii, qui pacem peterent supplices, unde *oliva* vocatur *supplex* Stat. Theb. xii. 492. et ramus ille *ramus olivæ pacifera* Virg. Æn. viii. 116. ubi v. intpp. H. l. *ἱκετηρίαν ἔχων* dicitur reus, qui judices supplex orat, ut ipsum suis sententiis absolvant. Neque vero arbitror, reos prætendisse manibus ramos olivæ; immo Chrem. talem ramum tribui, quia Pamphilus videtur Heraclidas pinxisse ita ut ramos olivæ manibus tenerent. Rei ut commoverent misericordiam judicum, ducere secum in judicium solebant uxores, liberos, etiam alios necessarios et amicos. V. Vesp. 566. Plat. Ap. 23. FISCH. *παίδων* Elb. repugnante metro. DIND. *παίδων* 1. PORS.

384. *διολέσαντ'*. Gl. Cod. Par. *διαφορὰν ἕξοντα*. SCHÆF. *οὐδὲν* pro *κοὐ* Suid. *διολέσειν*. PORS.

385. Quum multa in Scholiis, neque unius generis, tradantur ad h. l. et alia quidem postremo loco, quæ ut in geographiæ juxta et chronologiæ leges peccantia, jure redarguit Palmer.; tum ea expositio, quam retulit Daceria, præferri debet, quæ ad *Pamphilum* pictorem respicit, qui Alcmenam et filios supplices Athenis in porticu depinxerat. SPANH. *Heraclidæ* post Herculis excessum extorres errabant, civitatibus, quas adirent, eos hospitio prohibentibus, metu Eurysthei, qui exstirpare hanc familiam volens, ne quis exoriretur inde ultor eorum quæ Hercules perpessus fuerat, quaquaversum mittebat legatos, pellentibus Heraclidas amicitiam offerens, recipientibus bellum denuncians: illi Athenas etiam confugerant, et supplicum habitu atque ritu ad aram Jovis forensis ibi sederunt. *Heraclidæ Pamphili* dicuntur esse opus vel pictoris vel tragici poetæ: si poeta hic intelligitur, fecit ille ejusdem nominis drama cum Euripide, cujus hodie extat tragœdia Heraclidæ; si autem pictor, videtur is in Pœcila, aut alibi hanc historiam pinxisse, ut Micon bellum Amazonicum, teste Aristoph. Lys. 682. Similiter Acharn. 990. respicit ad tabulam quandam pictam, ubi inerat Amor sive Cupido depictus. Et hoc quoque loco videtur picturam intelligere. BERG. In Pœcile pictura erat Pamphili, Heraclidas exhibens cum Alcmena opem ab Atheniensibus contra Eurystheum implorantes. V. Meurs. Athen. Att. i. 5. BRUNCK. *τοῦ Π.* A. PORS. *δ'* quod ante Ἡρακλ. habent edd. Bas. et Wech. om. 2. teste lib. Ask. Tacet Pors. *δ'* om. 1. 2. 3. 4. 5. 6. cum tribus primis edd. Pictorne an poeta fuerit Pamphilus dubitat Elmsl. Heracl. 11. DOBR. *τῶν δ'* Ἡρακλ. VEN. I. II. Wech. Raph. *τῶνδ'* Brub. DIND.

386. *οὐκ*. Gl. Cod. Par. *ὄψει ἐμὲ οὕτω*

ἔχοντα, δυστυχέστατε. — χρηστούς. Gl. ἀγαθούς. Schæf. ὦ κακόδαιμον. Ita passim de homine cum *infelice* ac *misero*, tum de eo etiam, qui adversam id genus fortunam merebatur, seu de *improbo* quandoque dicitur. Sic postremo sensu 425. duo Athenienses a Paupertate ob Plutum ab iis receptum vocantur ἀνθρωπαρίω κακοδαίμονε, *homunciones pessimi:* nempe prout κακοδαίμονες de *malis geniis*, sicut ἀγαθοδαίμονες de *bonis* ac *propitiis* sunt a Græcis dicti. Pro *infortunato* ac *misero* nihil crebrius usu voc. κακοδαίμονος ap. Comicum nost. et alibi apud Græcos; et quidem, quod δαίμων vulgo de τύχῃ s. *fortuna* diceretur; quandoque etiam de *infortunio*, ut Æsch. Pers. 158. Eurip. Or. 504. Unde etiam καὶ τρὶς κακοδαίμων dicitur in hac fabula 851. immo, quod ibidem additur, καὶ τετράκις etc. καὶ μυριάκις. Quæ vox τρισκακοδαίμων occurrit Ran. 19. et Conc. 1090. Immo quomodo κακοδαίμων non solum, sed βαρυδαίμων (*valde miser*) insuper in Conc. continuo dicitur, nempe 1094. prout postrema hæc vox ap. Eurip. itidem legitur Alc. 865. ἃ βαρυδαίμονα μήτηρ μ' ἔτεκεν. Unde βαρυδαιμονεῖν Nost. Eqq. 555. sicut κακοδαιμονεῖν Dinarch. adv. Demosth. p. 51., a quo diversum, ut ad 381. vidimus, κακοδαιμονᾷν, pro, *intemperiis agi*, seu a malo genio seu dæmone corripi. Ita δυσδαίμονα seu *valde infelicem* vocat Comicus Eq. 1247. ac similiter Eurip. Phœn. 819. Δυσδαίμονες dicti [ap. Æsch. Pers. 945. ed. Both.] priori sensu, pro κακοδαίμονες s. *mali genii*, qui nempe Persas, profligato a Græcis Xerxis exercitu, in tam graves calamitates conjecerant: δυσδαίμονες ἔθετ' ἄελπτον κακόν. Spanh. χρηστοὶ sunt propr. *homines frugi*, deinde *boni*, *probi*, *sancti*, ut h. l., qui opponuntur τοῖς πονηροῖς Æsch. Socr. i. 3. δεξιοὶ sunt omnino *apti*, *idonei ad aliquid:* h. l. dicuntur ratione consuetudinis aliorum, *commodi*, *humani*, qui nullas emittunt voces, quæ amicis molestæ sint. σώφρονες accipiendi videntur de hominibus non *suspicacibus*, iis, qui non facile suscipiunt suspicionem cujusvis facinoris de aliis. Nam Chrem. responso hoc declarat, se nihil admisisse, et significat, quamvis obscure, in Bleps. esse vitia contraria illis virtutibus, quæ indicantur vocabb. χρηστοί, δεξιοί, σώφρονες. πλουτῆσαι ποιήσω idem est quod πλουτιῶ, *ditabo*. Fisch. μόνον Elb. μόνους in litura 5. sed a m. pr. ut videtur. Dobr.

387. σώφρονας. Gl. Cod. Par. εὐτάκτους. — Schol. Σώφρων λέγεται κυρίως ὁ εὐλαβὴς ἀνοσ. λέγεται σώφρων καὶ ὁ σῶαν ἔχων τὴν φρόνησιν, ἐξ οὗ καὶ σωφροσύνη ἡ τῶν φρενῶν ἀκεραιότης. Schæf. τοὺς δεξιοὺς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

387-8. Suid. ed. Med. ἀπαρτί. καὶ τοὺς σώφ. 1. 2. Pors. ἐγὼ Elb. δικαίους pro δεξιοὺς Rav. et Lib. Burg. καὶ τοὺς σώφ. 3. 6. Dobr.

388. ἀπαρτί. Gl. Cod. Par. ἀπηρτισμένως, τελείως. Schæf. 'Απαρτί. Cod. Dorv. accentu retracto ἀπάρτι, prælatum a Gataker. A. M. P. c. 17. p. 587. cujus interpretamentum accedit νῦν verum antecedente versu superscriptum est alieno loco, ἀπηρτισμένως καὶ τελείως, quæ nimirum pertinent ad explicandam voculam ἀπαρτὶ, quam omnes Edd. tuentur. Hemst. Quod hic in Schol. ἀπαρτὶ per ἀπηρτισμένως, seu *absolute*, *omnino*, redditur, id a Galeno similiter factum video ad Hippocr. de acuto victu c. 43. ubi ἀπαρτὶ legitur, et quod, ut Atticum, ac per voc. ἀπηρτισμένως explicat ibidem Doctor Pergamenus. Immo similiter Hesych., et quidem ut ab Æsch. usurpatum, ac eadem opera emendandus, tradit, 'Απαρτὶ (non 'Απαρτιᾷ), ἀπηρτισμένως. Αἰσχύλος 'Αθάμαντι. Spanh. ἀπάρτι tres Codd. In meo gl. ἀπὸ τοῦ νῦν, in C. νεωστί. In membr. ut vulgo ἀπαρτὶ, sensu diverso, quemque minus probo. Brunck. Grammatici plerique præcipiunt ἀπάρτι esse, *mox*, *paulo post*, *jam* (ut Matth. xxvi. 64. ubi Heins. legi volebat, ut Apoc. xiv. 13. ἀπαρτὶ, ut referretur ad verba ναὶ λέγει, contra omnem loquendi usum), ἀπαρτὶ, *omnino*, *prorsus*, *plane*. Jam etsi res ipsa admittit lectionem ἀπάρτι (quam etiam versio Bergl. expressit, *mox*), tamen, quia in plurimis libris est ἀπαρτὶ, idque confirmare videtur oratio Bleps. admirantis οὕτω πάνυ etc. arbitror ἀπαρτὶ servandum esse, hoc sensu, *ego ditissimos reddam*. Cf. Alb. ad Hes. t. i. p. 427. Fisch. Kust. ad sensum parum interesse putavit, utram lectionem sequamur. Addo tantum integrum locum Galeni t. v. p. 65. ed. Bas. "Τὸ ἀπαρτὶ (ita enim ibi scribendum est pro ἀπάρτι) παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς συγγραφεῦσιν ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένως εἴρηται." Dind. ἀπαρτὶ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. σὺ τί λ. 1. 2. Pors. ἀπαρτὶ tres primæ. ἀπάρτι Inv. ἀπηρτισμένως καὶ τέλειως, quæ manifesto sunt loco suo mota, et ad ἀπαρτὶ pertinebant. Lex. SG. Bekk. p. 418. 'Απαρτί: παρ' 'Ηροδότῳ σημαίνει τὸ ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς· 'Απὸ τούτου εἰσὶ στάδιοι χίλιοι ἀπαρτὶ εἰς τὸν 'Αραβικὸν κόλπον. (ii. 158. p. 182, 37. ubi vide Wessel. add. Addit Gatak. v. 53.) παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς, τὸ

ἐκ τοῦ ἐναντίου. Φερεκράτης Κραπατάλλοις· A. τί δαί; τί σαυτὸν ἀποτίνειν τῷδ' ἀξιοῖς; φράσον μοι. | B. ἀπαρτὶ δήπου προσλαβεῖν παρὰ τοῦδ' ἔγωγε μᾶλλον. Ita lege, vel δῆτα — ἔμελλον. V. ibidem plura. Antiatt. ibid. p. 79, 30. Ἀπάρτι: ἀντὶ τοῦ ἄρτι ἀπὸ νῦν. Πλάτων Σοφισταῖς: — Ad Suid. v. ἀπαρτὶ Pors. "Ἡρόδοτος. ii. 158. ut restituendum ex Grammatico Sangerman. apud Ruhnk. Add. ad Herodot. p. 182, 37. ed. Wessel. In Suid. et Schol. ad Aristoph. Plut. 388. lege ex Herodoto στάδιοι α." Dobr. ἀπάρτι 1. et corr. 2. Gl. 2. ἀπὸ τοῦ νῦν. ἀπαρτὶ 2. m. pr. σὺ τί 4. Id.

389. Gl. Cod. Par. ὡς κοινοὺς πάντας ποιῆσαι. Schæf. Pessime Cod. Dorv. et violata metri lege, Οὕτω πάνυ κεκλοφὼς — verum sententia his inter versus additis apte explicata, ὡς κοινωνεῖν πάντας ποιῆσαι· nec minus opportune 386. Οὐκ ὄψει ἐμὲ οὕτως ἔχοντα. Corruptus idem Cod. 391. Οὐ δῆτα ἐπὶ etc. Hemst. Οἴμοι τῶν κακῶν Frischl. recte vertit simpliciter, ah! Est enim vox dolentis et quiritantis, v. Charit. 1. 8. verti etiam potest, ah! me miserum! Fisch.

390. ἀπολεῖς. Gl. Cod. Par. φθερεῖς. οἴμωξονται γάρ τινες, ὡς ἀληθῆ λέγεις. ἀπολεῖς, οὐκ ἐθέλων τὸ ἀληθὲς εἰπεῖν.—σεαυτόν. Gl. μᾶλλον ἀπολεῖς. Schæf. ἀπολεῖς fut. recte vertitur præs. enecas; indicatur confirmatio. Verba ἀπολλῦναι, ἀποκναίειν, ἀνιαρεῖν, κόπτειν, κατακόπτειν, et similia, atque Latina occidere (Hor. A.P. 475.), enecare, (Ter. Eun. iii. 5. 6.) eleganter ponuntur de iis, qui alicui molesti sunt, qui aliquem obtundunt, ut h. l. de eo, qui alteri ita molestus est, ut ei exprobret sacrilegium et factum, quod tamen non admisit; sed poeta legit hoc verbum, ut accommodatum esset verbis σὺ μὲν οὖν σ. quibus inest magna elegantia propter antanaclasin, nam intell. ἀπολεῖς, ut ἀπολλῦναι ἑαυτὸν sit, sibi auctorem esse magnæ calamitatis. οὖν vim augendæ affirmationis habet. Fisch. Hic aliisque locis elegantius videntur, σὺ μὲν οὖν ἑαυτόν. Invitis Codd. hoc reponere nolui. (V. Reisig. i. 206.) Brunck. Βλ. ἀπολεῖς σὺ μὲν οὖν σαυτόν. sic A. Pors. σαυτὸν 3. 5. Dobr.

391. μόχθηρε. Gl. Cod. Par. κακέ. Schæf. Μοχθηρὸς propr. est, ut πόνηρος, laboriosus, qui corpus multis gravibusque laboribus fatigare cogitur, ut agricolæ; deinde miser, ærumnosus, denique improbus. Bergl. h. l. vertit o improbe! Frischl. o scelerum caput! Fortasse rectius vertetur o miser! ut Chrem. Blepsidemum putetur ita vocare, quod ipse habeat Plutum, quo Bleps. careat; quod ex verbis blandis, quibus Bl. deinceps utitur, colligi posse videtur. Fisch. ἐπεί. ἐπειδὴ 1. 2. ποῖον Dawes. Misc. Crit. p. 300. Vulgatum citat Valck. ad Eurip. Phœn. 1698. sed ibi legendum Ὁ ποῖος; ut Soph. Trach. 78. sive Eurip. Phœn. 735. τὰ ποῖα; Pors. τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ. ὁποῖον subnotat Pors. habent igitur A. 1. 2. ἐπειδὴ 4. Dobr.

392. ἔχω. Gl. Cod. Par. κέκτημαι. — ὁποῖον. Gl. Ἀττικόν. Schæf. ὁποῖον Codd. omnes [quatuor primum a Br. collati]. In C superscriptum, ἐρωτηματικὸν, ἀντὶ τοῦ ποῖον. Recte. Id quidem, nempe ὁποῖον, interrogantis esse, negat Dawes. [M. Crit. p. 294. ed. Burgess.] proindeque hic rescribendum esse censet ποῖον. Sed fallitur. ὅπως, ὁποῖος, οἷος, ὅστις ap. Comicum aliosque poetas Atticos centies occurrunt in interrogatione. Eurip. Phœn. 1718. ὁποῖος; ἀλλ' ᾗ etc. Bacch. 652. ἥκεις δ' ὁποίαν — λόγου; dixisset forte Tragicum scripsisse ὁ ποῖος, et ἥκεις δὲ ποίαν —. Sed nihil simile locum habere potest in hoc nostri versu Ach. 963. Ὁποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἔγχελυν; [Hom. Od. A. 171. Ξ. 188. addit Fisch. qui et ipse ὁποῖον defendit. Dind.] Dawes. emendationem confirmat Cod. [quintus] in quo scriptum, σὺ Πλοῦτον; ποῖον; sed librarii est hallucinatio. Brunck. Tamen recte Inv. e Rav. recepit ποῖον. Vim artic. in αὐτὸν τὸν θεὸν recte animadvertit Dawes. l. l. illum ipsum deum. Dind. Pro ποῖον; est ὁποῖον in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Id. σὺ τὸν πλοῦτον; ποῖον; 4. hoc clare, et ab initio. ὁποῖον 1. 2. 3. Dobr. πλοῦτον; Ald. πλοῦτον, Pors. ὁποῖον tres primæ, Arund. 5. ποῖον Rav. 4. 6. V. Pors. ad Phœn. 892. Id. Edi debuit Brunck. quod Cod. habet, ποῖον. Quod enim contendit, scriptores Græcos canonem illum Dawes. centies neglexisse, temere dictum est. Ne sexies quidem id factum puto. Unum quidem exemplum legere memini in Rheso, sed quod facili mutatione ad rectam scribendi rationem revoces. Phœn. versus plane nihil, Bacch. perperam probat. Ach. 963. lege, Ὁποῖος οὗτος Λάμαχος. quemadmodum Comicus scripsit Nub. 1252. Τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ'; Tantum enim abest, ut hic ὁ ποῖος locum non habeat, ut pæne necesse sit sic legi propter apodosin Ὁ δεινός. Pors.

393. καὶ in interrogationibus est fere index admirationis. V. Raphel. et Bos. ad Marc. x. 26. ἔνδον, intus, domi meæ, ut Chrem. ipse interpretatur, παρ' ἐμοί. V. ad Apol. Socr. i. 16. Terent. Eun. iv. 6. 9. Heaut. i. 1. 120. iii. 1. 21. domi apud

me. Nam παρὰ junctum dativo personæ, indicat fere locum, in quo is est, qui dativo exprimitur, ut 394. παρὰ σοί, *domi tuæ*. Sic Act. x. 6. παρὰ Σίμωνι, sed v. 32. ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος. Add. Xen. Mem. ii. 7. 4. coll. s. 2. Theophr. Char. viii. 3. Fisch. παρὰ σοὶ Ald. bis, et 394. Pors.; παρὰ σοὶ 393. (sic). Dind.

394. οὐκ ἐς κόρακας. Gl. Cod. Par. ἀπέλθῃς καὶ ἀπελεύσῃ.—νὴ τοὺς θεούς. Gl. ναί. Schæf. Proverbialis locutio, ab hoc Comico haud semel adhibita, et quidem cum citra aliud verbum, ut h. l., tum vel βάλλ' ἐς κόρακας 782. aut ἔῤῥ' ἐς κόρακας 603. et ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε Pac. 499. aut ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ Nub. 785. Eqq. 888. pro, *abi in malam rem*. Sic Eqq. 1312. πλείτω ἐς κόρακας. Spanh. Subauditur verbum aliquod. Alciphr. Ep. i. 17. οὐκ ἐς κόρακας φθαρήσεται; Soph. Œd. Tyr. 1156. οὐκ εἰς ὄλεθρον; *fugisne hinc in malam rem?* V. Ran. 614. Berg. Intell. ἀπελεύσῃ, ἐῤῥήσεις, οἰχήσῃ, [ὑπάγεις Münt. suppleri vult πορεύσῃ aut tale quid Girard. Dind.] V. Pac. 499. Vesp. 51. Dicitur etiam ἄπαγ' ἐς κόρακας Theophr. Ch. xxv. 31. Nam Attici his in formulis dicunt ἐς, non εἰς. V. Tho. Mag. v. ἐς κόρ. Ap. Terent. *abi in malam rem, abi, i hinc in malam rem*. Utuntur iis homines aliis irati; nam Bleps. putabat, falsum esse, quod a Chrem. jactaretur, et jactari ab eo, ut ipsi ægre faceret. Erat Athenis locus alte effossus, in quem dejici solebant homines scelerati, mortis damnati. Hic locus dictus est βάραθρον (431.) ὄρυγμα (Meurs. Lect. Att. i. 25.) etiam κόρακες, quia ibi magna erat corvorum frequentia. Attici solent locis imponere nomina rerum, quæ in iis sunt, ut ἵπποι, κρέας, ἰχθῦς, *forum equinum, carnarium, piscarium*, v. Pollux x. 19. νὴ τοὺς θεοὺς i. q. φημὶ 395. πάνυ 393. voce aientis, *recte*. Fisch. Οὐκ — παρὰ σοί. Affirmative, cum puncto hæc leguntur in Crat. Ven. I. II. Wech. Dind. Πλοῦτος. ὁ Π. 1. Pors. κόρακας, disting. Ald. Pors. Citat Prisc. Ald. xviii. p. 238. A. Omittit Putsch. Dobr.

395. πρὸς τῆς Ἑσ. Gl. Cod. Par. ἕνεκεν αὐτῆς τῆς Ἑστίας τῆς θεᾶς. Schæf. Jusjurandum Athenis *per Vestam* haud insolitum, cujus ara et cultus erat in Prytaneo; immo cui ante deos deasve alias libare soliti erant cum Athenienses, tum eorum exemplo (quod alibi vidimus et peculiari quidem de eadem Dea diatriba) alii etiam Græci. Immo quod a Cyro in Perside factum docet Xen. Cyrop. vii. 20. ac Romæ similiter Cicero de N. Deor. ii. 27. Spanh. Per Ἑστίαν intelligitur non Vesta, Saturni mater, cujus simulacrum erat Athenis in Prytaneo, v. Meurs. Ath. Att. i. 8.; sed Saturni filia, virgo, quæ credebatur esse præses ignis et ædium, et colebatur ad focum (v. Schol.), unde et *focus* et *domus* vocatur ἑστία. Obtestatur autem Bleps. Chremylum, et orat per Vestam, domus custodem, quia hic aiebat Plutum esse domi suæ. Fisch. Jusjurandum hoc per Vestam sanctius aliis fuit, quod numen illud inprimis magnum fuit (v. Paus. v. 14. 5.). Girard. Tanta veneratione Vestam prosequebantur, ut hominem sacra ei non facientem, ἀνέστιον haberent. Munt. φημὶ ἐγώ 1. 2. πρὸ τῆς A.

396. νὴ τὸν Ποσειδῶ. Sic Ach. 559. et ὦ Πόσειδον Equ. 144. citra additum aliud numen. Quomodo alioquin per Jovem Neptunumque ac Minervam Draconis lege jussi sunt olim jurare Athenienses; prout id in ineditis ad Hom. Il. Schol. olim Is. Voss. adnotasse memini, sed qua de re opportunius dicetur ad Nub. 1236. Spanh. Ποσειδῶ Attice pro Ποσειδῶνα ut 998. Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα. V. Herod. Philet. p. 439. et Kœn. ad Greg. p. 71. Jurat autem Chrem. per Neptunum, ut Deum maximum a Jove, per quem jurare verebatur, quia sciebat, Jovem orbasse Plutum oculis, ne ædes proborum intraret, et quia Plutus eum rogarat, ut omnia ageret Jove clam. Fisch. Ποσειδῶν vel -ῶν primo 4. Dobr. θαλάττιον. Gl. Cod. Par. παίζει αὐτὸν ἐνταῦθα. Schæf. τὸν θαλάττιον. Ita Cod. Dorv. quod causa non erat, cur spernerem: nusquam enim, ni fallor, θάλασσα vel θαλάσσιος apud Aristoph. Superscriptum παίζει ἐνταῦθα. Hemst. θαλάττιον Cod. meus. Tres Regii, ut vulgo, neglecto Atticismi idiomate, θαλάσσιον. Brunck. Hic non satis apparet, cur Bleps. scire cupiat, utrum Chrem. per Neptunum θαλάσσιον juraverit, an vero per Neptunum alio nomine vocatum, in Nub. 83. autem perspicuum est, cur Streps. nolit Philonidem filium jurare per Neptunum ἵππιον nam dicit, οὗτος γάρ ὁ θεὸς αἴτιός μοι τῶν κακῶν. Nisi forte propterea id rogavit, quia, si constet eum per θαλάσσιον jurasse, concludi possit, Plutum sive Opes illas fuisse mari advectas. Neptunus autem θαλάσσιος in Lys. 403. dicitur ἁλικὸς, Thesm. 329. πόντιος. Aliud etiam habet Neptunus cognomen Ἀσφάλειος Ach. 682. Berg. His addit Fisch. ὁ Κυνάδης, ὁ Ἑλάτης (v. Meurs. Ath. Att. ii. 13.) ut Girard. Γαιοῦχον. Cæterum Chrem. ridentem respondere, εἰ δ' ἐστιν κ. τ. λ. monet Fisch. Nam scivisse eum, Neptunum variis quidem cognominibus gaudere, sed

esse tamen unum eumdemque deum. Dind. θαλάσσιον Ald. (et post. λέγεις punctum.) θαλάσσιον etiam Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Id. θαλάσσιον. ττ 1. 2. Pors. θαλάσσιον tres primæ, 1. 2. 5. Per ττ 3. Inv. Dobr.

397. τὸν ἕτερον. Sic *uterque Neptunus* ap. Catull. Epigr. 32. [31. 3.] ubi Is. Voss. *utrumque Nept.* explicat de *mari interno* et *externo* s. *mari mediterraneo* et *Oceano*, haud repugnat tamen, si quis malit intelligere Neptunum, quatenus mari, aut quatenus *lacubus* præest: quomodo Nymphæ aliæ *limneades* s. *palustres* sunt dictæ, aliæ *marinæ*, ipse vero Ἐπιλίμνιος Ποσειδῶν. Quæ postrema certa sententia potior est habenda, immo quam adstruunt ipsa Catulli verba, ubi insularum, tam in *liquentibus stagnis*, quam in *mari vasto* meminit, quas *fert*, s. sustentat, protegit, *uterque Neptunus*. Apud Aristidem quidem Palinod. in Smyrn. p. 47. t. i. invocatur Ποσειδῶν, ὃς ἀμφότερα εἴληχας, κινεῖν τε καὶ σώζειν, nempe prout priori sensu κινητὴρ γᾶς Pind. Isthm. vi. 32. et alibi Σεισίχθων est dictus, posteriori autem Γαιάοχος. Priori forte sententiæ de utroque Neptuno, ceu maris interni vel externi rectore, favere utcunque posset, quod ap. Eurip. Hipp. 744. legitur: ἵν' ὁ Ποντομέδων πορφυρέας λίμνης Ναύταις οὐκ ἔθ' ὁδὸν νέμει, *ubi Ponti rector purpurei stagni viam nautis non concessit amplius*; ut nempe e mari interno s. mediterraneo Oceanum ingrediantur, et in eo navigent. Spanh. ἕτερον λέγω 1. 2. Pors. λέγω pro gl. 5. ἕ. λέγω in text. 6. Dobr. τὸν ἕτ. λέγω 4. λέγω pro gl. 2. 3. Id. ἕταιρος et ἕτερον. sine sensu, Elb. Dind.

398. τοὺς φίλους. Gl. Cod. Par. τὸν Πλοῦτον δηλ. Schæf. εἶτα habet hoc quoque loco vim augendæ interrogationis, ita ut simul significet admirationem cum indignatione quadam conjunctam. Οὐ διαπέμπεις, *non mittis*, scil. Plutum. Attici delectantur usu verborum a præp. διὰ compositorum pro simplicibus. πρὸς ἡμᾶς, *in nostras domos*. Fisch. Citat Grammaticus Hermanni p. 386. Dobr.

399. τούτῳ. Gl. Cod. Par. τῷ διαπέμπειν. Schæf. οὐκ ἐ. πω [pro οὔπω]. In Equ. 838. paullo aliter, οὐκ, ὦ 'γαθοὶ ταῦτ' ἐστί πω ταύτῃ. ἐν τούτῳ. Soph. Antig. 39. εἰ τάδ' ἐν τούτοις. Berg. Sensus, res nondum eo rediit, ut eum mittere possim. Fisch.

400. οὐ τῷ μεταδοῦναι. Gl. Cod. Par. ἐκείνῃ τὰ πράγματα δηλ. Ad τῷ μεταδοῦναι repete ex antecedentibus præpositionem ἐν: quæ orationis constructio notanda.—δεῖ. Gl. ἐνδέχεται.—τί. Gl. ἐνδέχεται. Schæf. *Res nondum eo rediit, ut nobis quoque Plutum tradas?* Fisch. In hac, ita explicata, structura, desiderat Hotib. Lect. Arist. p. 15. Aristoph. facilitatem, et ambiguitatem quandam inesse existimat. Itaque scribi mavult, οὐ τῳ μεταδ. scil. φῄς, verbis non ad Chrem. orationem, sed ad præcedentia τί φῄς; relatis. Amicus quidam ejus conjecit, οὔπω μεταδοῦναι, ut similiter φῄς subintelligatur; quod tamen minus necessarium atque etiam durius videtur. Verum τῳ (τινι), postquam præcesserat πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους, æque displicet, et dicendi celeritas facile excusare potuit, quod ἐν ante τῷ μετ., quod bene respondet pronomini τούτῳ, omissum est. Videtur autem ea loquendi ratio familiaris sermonis consuetudini egregie respondere. Dind. οὐ τῷ tres primæ, Brunck. Inv. Mss. certe 5. οὔ τῳ Pors. Bent. Hotib. pessime, si quid video. Cf. 389. δεῖν π. Elb. (ita enotatur.) πρῶτα. dist. Ald. πρῶτον 5. et τί ex em. alius. Dobr. αὐτὸ pro οὐ τῷ primo 1. sed em. a m. pr. ut videtur. Id. μὰ Δία. Hic rursus per se negat μά. V. ad Thesm. 748. Ran. 951. Brunck. Intell. οὐ. πρῶτα est i. q. πρῶτον, *prius, ante*. Fisch. δεῖν Elb. et omittit part. γάρ. Dind.

X

401. νώ. Sic Cod. Par. In marg. τὸ χ κεῖται, ὅτι τὸ νὼ ἀντὶ τοῦ αὐτόν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς ποιῆσαι αὐτὸν βλέψαι εἴρηται. Schæf. Mœr. et Hes. h. v. Ad seq. βλέψαι repetendum, δεῖ ποιῆσαι νῴ. Fisch. Brunck. et Inv. sine iota subscr. ediderunt νώ, alii νῴ. Dind. νῴ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Id. Post νῴ plenam distinctionem habet Ald. nullam Pors. Post βλέψαι interrogat Pors. non Ald. Citat Suid. v. νώ. Dobr. ποῆσαι Lib. Burg. Id.

402. Ante πρότερον dele τό. vel lege ὡς τὸ πρότερον. Bent. Ὥσπερ τοπρότερον. Versum, ut justo pedum numero decurrat, syllaba multavit. Bent. ὡς τὸ πρότερον. Posses etiam, ὥσπερ πρότερον· sed malui summi viri judicium sequi. In Cod. Dorv. ἑνί γε τῷ τρόπῳ· μιᾷ τινι μηχανῇ. Hemst. ὥσπερ πρότερον. Sic bene tres Reg. Vulgo redundante syllaba, ὥσπερ τοπρότερον. Bentleii emendationem receperat Hemst. ὡς τὸ πρότερον. Emendate in A. B. scriptum ἑνί γε τῳ—non, ut vulgo, τῷ. Idem est ac Thesm. 430. μιᾷ γέ τῳ τέχνῃ. Brunck. Thesm. 430. attulit quoque Berg. qui reddit *aliquo modo*, quum Girard. explicet, *uno ac per*·

simili modo, Münt. *pari ratione*, Fisch. autem rectius, *quocumque id fiat modo*. Dind. τοπρότερον et τῷ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Id. Lege vel ὥσπερ πρότερον vel ὡς τοπρότερον. τοπρότερον 1. 2. πρότερον A. τῷ ante τρόπῳ om. 1. et ed. Wech. In lib. Ask. τῳ additur e 2. Pors. ὥσπερ τοπρότερον tres primæ. Arund. 6. το om. Lib. Burg. Inv. ἐνί γε τῷ tres primæ. ἐνί γε τῳ Inv. ἐνί γέ τῷ (sic) Pors. Dobr. ὥσπερ πρ. 1. 3. ὥσπερ τοπ. 2. 4. Gl. 2. τοκαταρχάς. ἐνί γε τρόπω 4. Id. ὥσπερ τὸ πρότερον (sic). Gl. ἔπρεπε δηλ. Voluit ἔβλεπε. Schweigh. Emend. et Obs. in Suid. p. 28.: "De illa literarum λ et ρ librariis solenni confusione monuit Gisb. Kœn. ad Greg. Cor. Episc. libellum περὶ Διαλέκτων pag. 124. et Reisk. ad Polyb. t. iv. Animadversionum in Græcos auctores p. 722. Eodem modo in Appiani Cod. πλὴν et πρὶν, et in Polyb. παρῆν et πάλιν permutata a librariis vidimus." Schæf.

403. γὰρ h. l. habet vim augendæ interrogationis, ita ut indicet admirationem magnam: *verene cæcus est?* Fisch. νὴ τὸν οὐρανόν. In Cod. Dorv. διὰ τὸ λαμπῶδες τοῦ οὐρανοῦ τοῦτον ὄμνυσι πρὸς τὸ τυφλός. Hemst.

404. ἐτός. Gl. Cod. Par. μάτην, οὐκ ἀλόγως. Schæf. V. Etym. v. Ἐτὸς, qui locum hunc ibi citat. Kust. Ἐτὸς hic pro ἐτῶς ut in Schol. dicitur, et quomodo ap. Hes. similiter ἐτὸς, μάτην, ac inde idem mox ἐτώσια, μάταια: nempe ap. Apoll. Rhod. i. 895. ἐτώσια γηράσκοντας, ubi similiter ἐτώσια pro ἐτωσίως dicitur. Male vero hic in Schol. οὐκ ἐτὸς per οὐκ ἀληθῶς inter alia redditur, et ita cum voc. ἐτεῶς confunditur; ἐτεὸς enim Græcis i. q. ἀληθὴς, et ἐτεῶς, *vere;* aliud vero ἐτὸς, quam ἐτῶς, *frustra, temere*. Spanh. Mihi ita videtur de hoc vocab. Proprie puto esse adjectivum, quod significat *verum*, sed deinde per ἀντίφρασιν, *vanum*. Jam adjectiva sæpe ponuntur pro adverbiis (Suid. adeo ἐτῶς legit, v. Ἐτῶς add. Alb. ad Hes. t. ii. p. 811.): et quia homines vani omnia, quæ dicunt et faciunt, dicunt et faciunt temere, patet cur grammatici interpretentur ματαίως, ἀλόγως. H. l. οὐκ ἐτὸς—ἦλθεν, est, *non vanus, temerarius*, h. e. temere, sine causa, nunquam venit domum meam, scil. quia cæcus fuit, eamque invenire non potuit. Altera interpretatio, quam Schol. attulit, ut ἐτὸς esset ἀληθῶς, paulo durior videtur: *non ratione adductus, nunquam venit in ædes meas;* h. e. non propterea, quod nollet me, ut indignum, divitem reddere. Fisch. ὡς ἔμ'. in Cod. Dorv. εἰς ἐμέ. Hemst. ὡς ἔμ'. εἰς ἐμὲ 1. ὡς 2. gl. εἰς. οὐδεπώποτε. οὐδέποτε Suid. Ms. ἐτῶς. Pors. εἰς scripturus erat 3. sed ὡς fecit. Dobr.

406. οὐκοῦν. Gl. Cod. Par. τὸ λοιπόν. —εἰσαγαγεῖν. Gl. εἰσκαλέσασθαι χρή.— ἐχρῆν. Πολλάκις οἱ Ἀττικοὶ λαμβάνουσι τὸν παρατατικὸν ἀντὶ ἐνεστῶτος, ὡς τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ ἐστὶν, καὶ τὸ ἐχρῆν ἀντὶ τοῦ χρή. Schæf. Οὐκοῦν cum puncto in fine versus Ald Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. Wech. Brub. Raph. nulla interpunctio in Ven. ii. οὐκ οὖν cum interr. Port. Dind. οὐκοῦν—τινα. tres primæ. οὔκουν—τινά; edd. Brunck. Inv. Pors. Dobr. εἰσάγειν sed gl. εἰσάξαι. 3. Id. ἰατρὸς h. l. est *medicus, qui manu medetur, medicus ocularius*. Nam medicina tum diducta erat in partes tres: διαιτητικὴν, quæ *victu*, φαρμακευτικὴν quæ *medicamentis*, χειρουργικὴν, quæ *manu* medetur, v. Cels. præf. lib. i. ἐχρῆν, *oportet*, sed poeta posuit imperfectum, quia Bleps. verebatur, ut Chrem. *arcesseret* medicum. Add. 966. et nos ad Plat. Apol. i. 5. Qui medicum arcessit, is eum introducit in domum et cubiculum, in quo est ægrotus. Fisch.

407. τίς δῆτ'. Gl. Cod. Par. οὐδείς. ἐν τῇ πόλει. Gl. ἐντελὴς δηλ. Schæf. τίς δῆτ' etc. *quis, quæso, medicus ocularius est Athenis*, nempe qui in arte sua excellat. Chrem. addit statim causam. Fisch. τίς δῆτ'. τί δῆτ' Suid. Ms. ἰατρός. Pors.

408. μισθός. Gl. Cod. Par. οὐ κατ' ἀξίαν διδόται. Schæf. *Nemo est qui medicis honorem habeat;* qua voce Atheniensibus avaritia exprobratur. οὐδὲν εἶναι dicitur res, quæ vilis, parva, tenuis, neque digna est, quæ colatur atque exerceatur, quæ jacet; unde ἡ τέχνη οὐδὲν ἐστιν valet, nemo est, qui artem manu medendi magnopere teneat et sequatur. [Aut potius: et ars medendi nulla est. οὔτε—οὔτε h. l. est *et—et*. Dind.] Fisch. Deficit ars, ubi illi merces sua non est. Brunck. Notandus est hic locus, ex quo apparet, medicos Athenis tempore Aristoph. exiguo in pretio habitos fuisse. Kust. Dignus observatione hic locus, quo illud in genere adstruitur, quod honor seu præmium alat artes; tum quod ea Comici ætate haud magno in pretio habiti sint Athenis medicorum filii. Exstat quidem hodie inter Hippocr. opera Decretum Atheniensium, quo ob depulsam ejus opera ab illis pestem et scriptos de arte medica libros, magnis mysteriis eum initiandum, donatum præterea corona aurea, ac ut victum per omnem vi-

tum haberet in Prytaneo statuunt Athenn. [Nunc, esse hæc fabulis adnumeranda, et librum qui Hippocrati tribuitur, περὶ τέχνης, non minus, quam decretum illud, inter spuria reponendum esse constat. V. Ackermann. in Fabricii B. Gr. ed. Harl. ii. p. 512. et 593. Sprengel. Gesch. d. Arzneyk. i. 371. s. Dind.] Apud eos cæteroquin lege cautum docet Hygin. fab. 324. ne quis servus aut femina artem medicinam disceret, et ab iis dein decretum, ut id ingenuis feminis etiam liceret. Ut vel inde liqueat, inter præclaras artes dignam liberalibus ingeniis medicinam olim ab Athenn. habitam. Spanh. οὐδέν. Lege οὐδέν'. Bent. οὐδέν' ἐστ' tres primæ, οὐδὲν ἐσθ' Pors. οὐδὲν ἔστ' Brunck. Inv. Dobr. Βλ. οὔτε γὰρ—Χρ. σκοπῶμεν—Β. ἀλλ'—Χ. οὐδ' ἐ. δοκεῖ μὰ Δί—Ita personas 3. παρ. ἐγὼ πάλαι 4. Id.

409. οὐκ ἔστιν. Gl. Cod. Par. ἰατρὸς δηλ. Schæf. ἀλλ' οὐ ἔστιν Wech. Dind.

410. μὰ Δί. Gl. Cod. Par. οὐκ ἔστιν δηλ.—παρεσκευαζόμην. Gl. ηὐτρεπιζόμην. Schæf. πάλαι, dudum, de temporis spatio admodum brevi; nam Chrem. paulo ante domum venerat cum Pluto e templo Apollinis. ὅπερ παρεσκευαζόμην int. ποιῆσαι, in animo habebam, decreveram, facere. Nam qui decernit aliquid facere, is se ad id faciendum parat, ut Xen. Cyr. vii. 2. 2. Fisch. παρασκ. Cod. Dorv. 'Οικονομούμην. Hemst. παρασκευαζόμην Crat. Ven. I. II. Wech. Dind. παρεσκευαζόμην ἐγὼ πάλαι 1. 2. Pors.

411. κατακλινεῖν. Gl. Cod. Par. καταθήσειν. Bent. "male. f. καταθήσειν."—εἰς 'Ασκληπιοῦ. Gl. τὸν οἶκον δηλ. Schæf. Vesp. 122. κατέκλινεν αὐτὸν εἰς 'Ασκληπιοῦ. Berg. εἰς Att. pro ἐν. Munt. V. 621. Erat enim Athenis Æsculapii templum, de quo v. Meurs. Athen. Att. i. 7. Κατακλίνειν, quod fere dicitur de iis, qui alios jubent accumbere (v. Luc. ix. 14. Æl. V. H. viii. 7.), h. l. est, jubere aliquem incubare in fano Æsculapii, ad accipiendum responsum, de quo incubationis genere scripsit separatim Henr. Meibom. Nam ægroti solebant dormire in fano Æsculapii, ad accipienda responsa, quibus admonerentur, quid fieri oporteret, ut valetudinem recuperarent, incubantes pellibus stratis, (unde ἐγκατακλίνειν 621.) et tum dicebantur ἐγκοιμᾶσθαι (incubare Virg. Æn. vii. 88. Plaut. i. 1. 61.) ita κατακλίνειν sit ποιεῖν ἐγκοιμᾶσθαι. Fisch. κατακλινεῖν est in al. edd. ut Kust. Hemst. Fisch. κατακλίνειν non monitis lectoribus dederunt Brunck. et Inv. Futurum adhibitum putabat Fisch. ut actionis continuatio indicaretur. Dind. κατακλινεῖν Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. κατακλινεῖν tres primæ, Dorv. in quo gl. καταθήσειν, 5. 6. Prisc. xvii. fol. 203. A. Ald.=1105. Putsch. xviii. fol. 229. A. Ald. (omittit Putsch.) κατακλίνειν edd. Brunck. Inv. ἀσκληπιοῦ, distinguunt Ald. Pors. Dobr. πολὺ μὲν οὖν. Gl. Cod. Par. κράτιστόν ἐστι. Schæf. οὖν auget affirmationem, ut 390. 437. Fisch.

412. νῦν (sic) διάτριβ'. Gl. Cod. Par. δὴ βράδυνε, χρόνιζε.—ἄνυε. Gl. σπεῦδε.—ἕν γέ τι. Gl. πρᾶγμα. Schæf. Μή νυν. Cod. Dorv. Μὴ νῦν· et statim, σπεῦδε νῦν, invitis veteribus grammaticis: exponit autem, Μὴ διάτριβε. μὴ βράδυνε. Hemst. νυν ut ap. Hom. est i. q. δή, v. Hoog. Doct. part. h. v. Fisch.

413-14. Χρ. μή νυν— Βλ. καὶ μὴν (sic) βαδίζω. Χρ. σπ. νυν. Βλ. τ. α. δρῶ. sic A. Pors. μή νυν tres primæ, edd. Brunck. Inv. μὴ νυν (sic) Pors. ἄνυε tres primæ, Brunck. Inv. ἄνυτε Pors. ἕν γέ τι tres primæ. γέ τοι 6. Dobr. Personas ut vulgo 1. 2. 3. 4. Id.

414. τοῦτ' αὐτό. Gl. Cod. Par. τὸ σπεύδειν. Schæf. καὶ μὴν β. (atqui) Inv. e Rav. Cod. reposuit pro vulg. καὶ δή, et vero, et jam, quod h. l. ubi nihil, quod aut ex superioribus colligitur aut iis opponitur, sed ostenditur jam abiturum esse Chrem. ut Plutum deducat in fanum Æsculapii, verius videtur. Dind. καὶ δὴ B. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Id. καὶ μὴν Rav. ποιῶ pro δρῶ 6. Dobr.

415. Chrem. et Blep. (v. 620.) Plutum deducere instituentibus in Æsch. templum, supervenit Πενία, Paupertas (nam Πτωχεία est Egestas, Mendicitas), exprobrat iis temeritatem ita, ut aiat, semet existere hominibus parentem et auctorem omnium bonorum, qua tamen ejus oratione non moventur senes. Fisch. Conspectu ejus, horrido fortassis, (facie arida et macilenta, sordido cultu, oculis torve et præ iracundia sursum deorsum se circumagentibus prodiisse Peniam monet Girard. Dind.) territi Chrem. et Bleps. fugam parasse videntur, unde intell. 419. Incipit hinc vulgo actus secundi scena quarta (ap. Francog. interpr. tertia). Dind. ὦ θερμὸν ἔργον. Citat Suid. v. Θερμόν. Kust. Ælian. Epist. 15. τάχα που καὶ τὶ θερμὸν δράσεις καὶ νεανικὸν ἔργον, ubi vide quæ ego notavi et quæ ad Alciph. Ep. 37. Similis locus est Eurip. Med. 1123. ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη. De voc. θερμὸς v. etiam ad Vesp. 922. notata. Berg. θερμὸν ἔργον. Gl. Cod. Par. τολμηρὸν πρᾶγμα. — ἀνόσιον. Gl. ἄδικον. Schæf.

θερμόν. Σπουδαῖον καὶ τολμηρόν. Cod. Dorv. Pro extrema voce vitiose scriptum τορμηρόν. Hemst. θερμὸς h. l. *temerarius, audax, inconsideratus;* unde ἔργον θερμὸν, *facinus præceps, inconsideratum,* ut Lat. consilia *calida* dicuntur temeraria. V. Cic. Off. i. 24. ἔργον ἀνόσιον, quod legibus naturæ et divinis repugnat (v. Plat. Euthyphr.), et παράνομον, *injustum, illicitum,* quod repugnat legibus humanis. Nam Chrem. et Bleps. id agebant, ut Paupertas, si Plutus oculorum lumina recepisset, ejiceretur ex urbe, quum tamen *leges* et divinæ et humanæ velint pauperes mixtos esse divitibus. Fisch. Respicit Eustath. Il. B. p. 213, 16=161, 36. Dobr.

416. Cod. Dorv. τολμῶντες. Hemst. Sic etiam 1. Pors. Diminutivum ἀνθρωπαρίω (dicitur etiam ἀνθρώπια et ἀνθρωπίσκοι) positum est contemtus et elevationis causa, ita ut simul commiseratio quædam indicetur. κακοδαίμονα, *miseri.* Fisch. ἀνθρωπαρίων Port. Dind. ἀναρίω κακοδ. Gl. Cod. Par. ὦ ἄνοι δυστυχεῖς. Schæf.

417. ποῖ, ποῖ. Gl. Cod. Par. ποῦ, ποῦ πορεύσεσθε. — τί φεύγετον. Gl. διὰ τί;— μενεῖτον. Gl. προσκαρτερήσετε ἐμέ. Schæf. Φεύγετον. F. Ed. B. Junt. et B. Gel. τί φεύγετ'. Cum ceteris, quas sequimur, conspirat Cod. Dorvil. in quo ad μενεῖτον additum, προσκαρτερεῖτον. Hemst. Etsi φεύγετ' nec metri nec *linguæ* legibus adversatur, tamen syllaba ον facile potuit negligi, cum sequatur οὐ, et idem numerus μενεῖτον statim post legitur. φεύγειν est *festinare* (laufen); nam qui fugit, festinat, aut int. με, *fugere,* ut Paupertas putetur existimasse, Chrem. et Bleps. ipsam fugere, μένειν, *consistere, resistere,* ut 440. coll. 444. Fisch. Ἡράκλεις. *Hercules, te invoco,* ut ἀλεξίκακον et monstrorum domitorem. V. Plaut. Mostell. ii. 2. 94. Brunck. Lat. *mehercle;* et h. l. quidem vox sientis, idem declarans quod μενοῦμεν· sed debet εἰρωνικῶς accipi. Fisch. φεύγετον Ald. J. ι. edd. Brunck. Inv. φεύγετ' J. ιι. Χρ. ante Ἡράκλεις tres primæ, Pors. Βλ. edd. Brunck. ε Inv. et sic 5. Dobr. τί om. 4. φεύγετον 3. (ε rubr. pro gl.) Βλ. Ἡρακ. 3. 4. Id. Ἡράκλεις Chremylo tribuunt Ald. Junt. ι. ιι. ιιι. Crat. Ven. ι. ιι. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

418. ἐξολῶ. Gl. Cod. Par. ἀφανίσω, φθερῶ, ὄντας κακούς. (Cod. Dorv. ἐξολοθρεύσω.) Schol. αὕτη ἡ κατασκευὴ τὸ ἐγὼ γάρ, πρὸς τὸ οὐ μενεῖτον ἔχει τὴν δύναμιν. Schæf. Cod. Dorv. Ἐγὼ μὲν [in omnibus edd. est ἐγὼ γάρ] recte, ut respondeat σὺ δὲ 422. At nec altera lectio repudianda est, quum Paupertas continuet orationem, ita ut non videatur audiisse vocem Chrem. id quod accidit hominibus commotis, atque adeo causam afferat, cur senes resistere jusserit. Formula ἐξολῶ (i. q. ἀπολῶ) κακοὺς κακῶς (cf. 65. et 68.) utuntur ii, qui ostendunt, se a scelestis velle pœnas meritas sumere, v. Matth. xxi. 41. Chrem. et Bleps. dicuntur κακοί, quia volebant Pluto restituto Paupertatem domibus ejicere. Fisch. γάρ. μὲν A. Pors. ὑμᾶς om. 1. Dobr.

419. τόλμημα τολμῶντον. Ita etiam Eccl. 106. Pac. 93. V. supra ad 10. Spanh. et Berg. Nomina junguntur verbis, a quibus ducta sunt, [Atticæ hoc fieri censet Girard., alii ab Hebraismo repetunt. Dind.] ita ut aut omnino nihil significent, si eorum notio simplex est, ut λῆρον ληρεῖν 517. aut simplicem sibi notionem subjectam habeant, nempe si per se sunt duplici potestate prædita, ut h. l. τόλμημα. Fisch. Οὐκ ἀνασχετὸν, (οὐκ ὑπομονητὸν Cod. Dorv.) *non ferendum,* ut Eqq. 1303. Conc. 935. De qua locutione notat Aristot. Rhetor. iii. 11. οἷον "ἀνάσχετος οὐκ ἀνάσχετος" ὁμωνυμίαν ἀπέφησεν, ἀλλὰ προσηκόντως, εἰ αἰεὶ δίς. Acharn. vero 295. ἀλλ' ἀνάσχοισθ', ὦ 'γαθοί. οὐκ ἀνασχήσομαι. Ad quem locum in Schol. dicitur τὸ ἀνασχήσομαι peregrinum videri, legi tamen ἀνέξομαι ap. Demosth. adv. Timocr. Verum opportunius addidissent hic illius oratoris locum de Cor. p. 134. [c. 5. ed. Harles.] μηδὲ φωνὴν ἀνάσχησθε, unde illud ap. Aristoph. in futuro ἀνασχήσομαι confirmatur, a præsente cæteroquin parum usitato, ἀνασχέω. Spanh. τολμᾶτε 1. Pors.

420. Gl. Cod. Par. ἀλλὰ τοιοῦτον, οἷον ἄλλος οὐδεὶς ἐτόλμησε οὐδεπώποτε. Schæf. ἀπολώλατον, *periistis, actum est.* Nam Paupertas loquitur de re futura, ut præterita, ut ostendat, certissime eam futuram esse. Fisch. ἄλλως vitiose Ven. ι. ιι. Raph. Dind. ἄλλος οὐδεὶς A. Pors. ἄλλος οὐδεὶς 1. 2. 6. Dobr.

421. Hujus loci et Ran. 819. οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰσχύλος, oblitus est Pors. præf. Hec. p. 17. ut notat Elmsl. (Quart. Rev. xiv.) ad Suppl. 158. qui omnino consulendus. Addit Alexin Athen. i. p. 23. d. iv. p. 125. f. xiii. p. 562. b. Menandr. viii. p. 364. e. quibus adjicit Reisig. p. 134. Aristoph. Tagenist. 23. apud Harpocr. v. ἀπολαχεῖν. οὐ μὴν ὅ γε σὸς ἀδελφὸς οὐ ἀπελάγχανεν. Ita et Ms. Gal. Locus corruptus. Ipse addo Philemonem Stob. Heeren. pp. 70, 284. (Cleric. p. 338.) οὔτε θεὸς οὔτ' ἄνθρωπος. Eundem Stob. C. p. 551, 20. (Cler. p.

356.) *οὔτε γὰρ ἰατρός.* Sed Eurip. Bacch. 285. numero eximit Pors. Adv. p. 264. De Av. 1613. vide suo loco. Simyl. Stob. lviii. p. 378, 7, 9. (229.) *οὔτε φύσις ἱκανὴ, — οὔτε πάλι τέχνη* (Pors. Adv. p. 304.) non est poëta Atticus. Tria ejus loca indicant Schneid. et Wyttenb. ad Plutarch. de Educ. p. 2. A. Mox in eodem lege *εὐφυῆ χορόν.* In Eur. Andr. 867. *ὁ παῖ, τό, τε λίαν*, Cod. secutus *τε* ejecit Musgr. Contra in Athenione Athen. xiv. p. 661. c. malim *ὥστε πολὺ διὰ τὰς*—pro *ὡς πουλὺ δ. τ.* Dobr.

422. *ὠχρά.* Gl. Cod. Par. *κίτρινος.* Bast. "*κίτρινος, blass.*" Aristoph. Nub. 1016. *χροιὰν ὠχρὰν*, ubi Gl. ap. Brunck. p. 109. *ὠχρὰν, κίτρινον.* Ducang. Gl. c. 658. "*Κίτρινον, color gilvus.* Moschop. *Κιῤῥὸν, εἶδος χρώματος, τὸ κοινῶς λεγόμενον κίτρινον.*" Etym. Ms. Leid. ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 103. *κιῤῥὸν γὰρ τὸ κίτρινον.* Herodian. p. 212. Pauw. *Μῆλα Μηδικὰ, τὰ νῦν κίτρα.* Schæf. *ὠχρά.* Talem faciem tribuit personæ Paupertatis, qualis solet esse pauperum et famelicorum. Sic *pallida mors* ap. Hor., quia mortui tales sunt. Berg. *ὠχρὸς* est *pallidus*, unde *ὠχριᾷν* Nubb. 103. *pallere*, sed *ὡρακιᾷν* Ran. 484. et alibi, *deliquium animi pati*, quod alii dicunt *λειποψυχεῖν.* V. Tho. M. v. *Ὠχρός.* Fisch. *Ὠχρά. τοιοῦτοι γὰρ οἱ πένητες·* hæc non inepta Cod. Dorv. explicatio. Hemst. *δοκεῖς.* Non tantum *videtur* pallida esse, sed revera talis est. Interim tamen ita usurpant Græci hoc verbum quandoque. Ita Soph. Œd. Tyr. 410. *εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων εἶναι.* Nam Œdipus non putabat Tiresiam, quocum loquebatur, senem esse, sed sciebat. Berg. Per urbanitatem et modestiam Atticam *δοκεῖς εἶναι* dictum est pro *εἶ.* V. Steph. ad Xen. Cyrop. i. 1. 1. et Index Theophr. h. v. Fisch. *μὲν γάρ.* om. *γὰρ* 1. 2. Pors. *γὰρ* om. 6. Dobr. *ὠ. γὰρ εἶ.* 1. *ὠ. μὲν εἶ.* 4. Id.

423. *ἐκ τραγῳδίας.* Gl. Cod. Par. *ὡς οἱ ποιηταὶ ποιοῦσιν οἱ τραγικοί.* Schæf. *Ἐριννύες* de Furiis jam ap. Hom. dictæ, ut Il. O. 204. et ap. Æsch. in Prom. S. C. Theb. Agam. Choëph. licet illa, quæ earum nomine appellatur, et ubi illæ præcipuas agunt partes, non *Ἐριννύων*, sed altero *Εὐμενίδων* nomine insigniatur. Spanh. Respicit poëta ad Æsch. Eum. Nam ibi introducitur chorus 50 Furiarum; quarum adspectus tam terribilis fuit, ut infantes animo deficerent et gravidæ abortum paterentur, ut est apud illum, qui vitam Æsch. scripsit; unde Jul. Pollux l. iv. c. 15. scribit, lege lata, ab illo tempore chorum esse ad minorem numerum redactum. Hunc locum Polluc. citaverat etiam Stanl. ad vit. Æsch. Conjicit autem Bleps., Paupertatem esse Tragicam Furiam ex lurido, tetro, et terribili ejus adspectu. Berg. Nomen a verbo *ἐριννύειν*, quod idem est ac *ὀργίζεσθαι*, ductum dicitur. V. Pausan. viii. 25. p. 649. ed. Kuhn. et Hes. Feruntur esse speculatrices et vindices scelerum cum his in terris tum apud inferos, unde etiam *Ποιναὶ* dicuntur (v. Æsch. Socr. in Axioch. 21. etsi ibi ab *Ἐρινύσι* distinguantur, v. Ind. Æsch. h. v.) ut per *ἀντίφρασιν Εὐμενίδες.* Nominantur tres, Alecto, Tisiphone, Megæra. V. Apollod. Bibl. Myth. 1. p. 5. s. *ἐκ τραγῳδίας* h. e. est una de quinquaginta illis furiis tragœdia Æsch. Unde 424. *μανικόν τι βλέπειν* dicuntur. Cf. Cic. p. Rosc. Am. c. 24. Fisch. Citat Suid. v. *τραγῳδία.* Plutarch. Dion. p. 982. c. citante Hemst. in Mss. *εἶδε γυναῖκα μεγάλην, στολῇ μὲν καὶ προσώπῳ μηδὲν ἐριννύος τραγικῆς παραλλάττουσαν, σαίρουσαν δὲ καλλύντρῳ τινὶ τὴν οἰκίαν.* Dobr. *ἐκ τῆς τρ.* 1. Id. Elb. *ἴσω.* Dind.

424. *βλέπει.* Gl. Cod. Par. *ὀρθῶς ἔφης δηλ.*—Bast. "*Διάπυρος ἰδεῖν* Just. Mart. cohort. ad Græc. p. 25. ex Plat. Rep. de Aridæo." *μανικόν.* Gl. *ἀσυμπαθές.* — *τραγῳδικόν.* Gl. *θρηνῶδες.* Mirum, quod adjectivum *θρηνώδης* in Lexicis vulgaribus iota subscriptum habet. Schæf. *Γέ τοι. γάρ. Μανικόν. ἄγριον. Τραγῳδικόν. δαιμονικόν.* Cod. Dorv. Hemst. *γε τοι* sunt Lat. partt. *certe quidem*, et utuntur illis ii, qui signa, indicia, argumenta, causas alicujus rei afferunt. v. 147. et 1042. Cf. Devar. de part. ling. Græc. p. 95. s. et Hoog. Doctr. part. Gr. *βλέπειν* cum accusativis et substantivorum (328.) et adjectivorum neutrius generis, quæ vim adverbiorum habent, valet *vultum habere*; *μανικὸν* est *homini insano conveniens* (Gloss. vett.), et *βλέπειν μαν. habere vultum hominis furibundi. τραγῳδικὸν, quod actori tragico convenit*, et *βλέπειν τραγ. habere vultum tristem.* Et quum *τι* adjectivis additum vim eorum augeat, *βλ. μαν. τι κ. τρ.* est, *habere vultum hominis insigniter insani et terribiliter tristis.* Fisch. *βλέπει γέ τοι γε* 2. Versui *Χρ.* præfigit Pors. in ed. 1532. ex A. ut puto, quum is Ms. mox 425. *Χρ.* et *Βλ.* transponat. *βλέπει μέντοι* Rav. *μανικόν τι* Ald. J. i. *μανικόν τε* J. ii. *καὶ μανικόν τι* Elb. ut videtur, certe *καί.* Dind. *γάρ* 2. rubr. pro var. lect. m. pr. supra *γέ. μαν. καὶ* 1. Personas sic 4.; *Χρ. βλέπει* — *Βλ. ἀλλ'* — *Χρ. οὐκοῦν*—*Π. οἴεσθε* — *Βλ. πανδ.* Dobr.

425. *ἔχει.* Gl. Cod. Par. *κρατεῖ.* — Schol. *μετὰ δᾴδων εἰσήγαγον τὰς Ἐριν-*

νδας, δεικνῦντες (imo δεικνύντες) τὸ θερμὸν καὶ διάπειρον (Bast. "l. διάπυρον") τῶν καταρῶν. Schæf. Ἀλλὰ γὰρ, *at enim, atqui*, objectioni inseruit. Male Schol. censere, γὰρ redundare, docet Deuar. p. 19. qui orationem plenam esse ostendit, ἀλλ' οὐκ ἔστιν Ἐριννύς· οὐ γὰρ ἔχει δᾷδας. Δᾷδες [Pro δαΐδες. Girard. et Munt.] sunt *faces, tædæ ardentes* (Cic. Legg. i. 14.), quæ Æsch. Axioch. 21. dicuntur λαμπάδες. Furiis enim tribuuntur faces, quibus urantur scelerati homines (v. Ind. Æsch. v. Λαμπὰς), quo quidem commento apparet declaratos esse angores et dolores animi, quos conscientia male factorum parit. Fisch. Contritum illud de facibus, quibus armatæ dicebantur Furiæ, unde de iis Seneca Agam. 759. 'Fert læva semustas faces,' et Val. Flac. iv. 393. 'Cum facibus—Tisiphonem vidit.' Immo prout in antiquis et insignibus quibusdam numis, qualem vulgavit *Seguinus* sel. Num. p. 189. et nos olim duos e gaza Gallorum Regia ad Julian. Cæs. lingua Gallorum vernacula editos, p. 54. in quibus tres illæ *Erinnyes* depinguntur, quarum una ex iis læva, ut de iis dicto jam loco Seneca, facem, alia vero utraque manu facem tenet. Spanh. Furiæ *atram cruentis manibus amplexæ facem*, ut loquitur Seneca [Med. 16.], gerebant, πυριδάπτῳ λαμπάδι τερπόμεναι Æsch. Eum. 1044. Paupertas ergo non est Erinnys, quum non habeat tædam, nec timendam igitur putat esse, sed male multandam dicit. Berg. οὐκοῦν κλαύσεται, *ergo verberabitur*, scil. quia terrere nos vultu truci conatur. Quia Attici scriptores sic semper utuntur fut. med. (v. 572.) colligi inde recte posse puto, κλαίειν proprie habuisse vim activam, *lacrymas movere, flere jubere*, ut κατακλαίειν Plat. Phæd. 66. ubi vid. Fisch. His verbis dictis Chrem. et Bleps. securos accessisse ad Peniammonet Girard. Dind. οὐκ οὖν cum puncto post κλ. Port. Id. γὰρ post ἔχει om. 1. non 2. Pors.

426. οἴεσθε. Gl. Cod. Par. νομίζετε.— πανδοκεύτριαν. Gl. καπήλισαν. Bast. "Græci recentiorum temporum simplex σ legunt ut duplex: ideo toties confusa σ et σσ." Schæf. πανδοκευτρίαν. [Ita Brunck. et Inv. Aliæ edd. πανδοκεύτριαν. Dind.] Similiter hoc voc. Ran. 114. Vesp. 35. ubi Schol. πανδοκευτρία, ἡ πάντας δεχομένη, quod *cauponæ* quosvis promiscue admittenti consentaneum. Sic Æsch. Choëph. 660. δόμοισι πανδόκοις ξένων, *ædibus quosvis hospites accipientibus*, et de cymba Charontis S. C. Theb. 865. τὰν ἀνάλιον, πάνδοκον, quomodo ap. Lycophr. 655. Ἅδης πανδοκεὺς, uti ille νεκροδέγμονος vocabulo alibi ab Æsch. dicitur, Prom. 152. Spanh. Cod. Dorv. πανδοχεύτριαν. (ξενοδόχον.) Ea est scribendi ratio serioris ævi, præter grammaticorum mentem, qui Atticæ dialecti leges condiderunt, sæpe a librariis adoptata. Contra πανδόκος et πανδοκεῖον e Mss. Par. in Suid. Kust. restituit, ubi Edd. præferebant πανδόχος et πανδοχεῖον. Quamvis rarissimum occurrat voc. πανδοκεύτρια, monuit tamen Tho. non minus hoc vocabulum, quam πανδοκεὺς, signandum esse διὰ τοῦ κ, καὶ οὐ διὰ τοῦ χ. Idem præceptum eodem auctore valet in ξενοδόκος. Hemst. Quia copæ erant eædem fere lenæ, πανδ. dicta est etiam lena, femina, quæ mulieres quæstuarias prostituit, ut h. l. id quod res ipsa declarat. Hoc vitæ genus apud Athenn. contemtum fuisse, satis patet e Theophr. char. vi. 2. Fisch. Hoc mulierum genus clamosum est, et modo cum suis et domesticis, modo cum aliis, rixatur. Girard. πανδοκεύτριαν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Port. παντοκεύτριαν Ven. i. ii. Raph. Dind. πανδοκεύτριαν tres primæ. Dobr.

427. λεκυθόπωλιν (sic). Gl. Cod. Par. ὀστριόπωλιν μετὰ ᾠοῦ πωλοῦσαν.—Schol. Λεκυθόπωλις λέγεται ἡ τὰ ὑέλινα ἀγγῖα (Bast. "l. ἀγγεῖα") κυρίως πωλοῦσα. Schæf. Λεκιθόπωλιν. Mirum est, Lucianum inter reliquas voces vel barbaras vel κακοζήλως formatas et hanc Lexiphani suo tribuere, p. 822. ed. Amst. quum Atticos ea usos fuisse, vel ex h. l. Arist. constare possit. Kust. Cod. Dorv. λεκυθόπολιν. Manus emendatrix ο in ω vertit. Adjecta interpretatio eum in modum est scripta, ut discernere non liceat, utrum ὀσπριοπῶλις sit an mendose ὀσπριοπωλήσαν pro ὀσπριοπωλήσασαν. Mox τοσουτονί, μέγα. Hemst. Quinque Codd. λεκυθόπωλιν. In Lys. 562. Regiorum alter habet etiam λέκυθον, duo alii recte λέκιθον. V. Foës. Œcon. Hippocr. hoc voc. Brunck. λεκιθόπωλις vulgo traditur esse, *mulier quæ ova vendit*. Nam ἡ λέκιθος, s. λέκυθος, est *vitellus*, pars ovi lutea, v. Gloss. vett. At primo docendum erat, λέκιθον poni de ovo, deinde ova Athenis vendita esse a mulieribus. Puto igitur λεκιθόπωλιν esse *mulierem*, quæ vendit pisa omninoque legumina; nam λέκιθος significavit *pisa*, quia referunt colore vitellos, deinde legumina quævis (ὄσπρια); et ex Lys. 561. intelligitur, legumina Athenis vendita esse ab aniculis. Nam λέκιθον ibi esse *legumina*, non *ova*, oratio reliqua docet. Non confundi hoc nomen debet cum voc. λεκιτοπώλης, quod serva-

runt Gloss. vett., et quo significatur *scrutarius*, ut *scruta* dicta sunt λέκιτος. Fisch. λεκυθόπωλιν 1. 2. τοσοῦσον (sic) 1. Pors. λεκιθόπωλιν tres primæ, edd. Br. Inv. λεκυθόπωλιν 5. Par. 2827. Dobr. λεκιθ. 2. λεκυθ. 1. 3. 4. Id.

428. ἀνέκραγες. Gl. Cod. Par. ἠπείλησας. — ἡμῖν. Gl. παρ' ἡμῶν. Schæf. ἐνέκραγες. Cod. Dorv. ἐκέκραγες. Accentu vitium prodit: scribendum enim fuerat ἐκεκράγεις, quod tolerari quodammodo potuisset, sed nihil certius lectione, quæ vulgatur. Hemst. ἐγκράζειν τινὶ propr. est *inclamare alicui*, quod facere solent, qui aliquid vendunt, atque etiam lenæ et leguminariæ. Sed h. l. est, *conviciis et maledictis insectari*, quomodo Latini quoque usurparunt v. *inclamare*, auctore Festo. Fisch. οὐδὲν ἠδικ. *nulla in re læsa*. Munt. ἐνέκραγες. ἀνέκ. 1. ἀνεκέκ. 2. Pors. ἐνέκραγες tres primæ, Brunck. Inv. Arund. 5. ἀνέκραγες Elb. 6. et Pors. ἐνέκραγες illustrat Elmsl. Acharn. 351. Thesm. Sec. Athen. xv. p. 690. d. lege οἷον ἐνέπνευσ' ὁ μιαρὸς, in Phylarcho Athen. xiii. p. 593. b. ἐνέρραινε τοῦ αἵματος τοῖς βωμοῖς, in Eur. Bacch. 200. οὐδ' ἐνσοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσιν, ut optime Musgrav. Similia composita v. apud Pors. et Elmsl. Acharn. 843. Toup. Em. t. i. p. 350. Solennis confusio, ἀν- et ἐν-, ut Plut. 695. ἐνέκραγ' male Junt. i. in Eccl. 816. "In Eur. Phœn. 379. ἐνετράφην Plutarch. t. ii. p. 526. f." Pors. in ed. Lips. 1807. p. 569. Malim in Nub. 676. ἐνεμάττετο, in Vesp. 797. ἐνοικοδομῆσαι, in Acharn. 1036. ἐνεύρηκεν. Dobr. ἐνέ
κέ
κραγες 1. 2. ἀνέκρ. 3. ἀνεκρ. 4. (κέ ab initio, et ut sit textus) εκ scil. bis positis. Tum οὐδὲν 1. et opinor 2. quamvis non enotarim. μηδὲν 3. 4. Id.

429. ἄληθες. τοῦτο λέγεται, ὅπερ οὐκ ἠδικήσατε ἐμὲ μεγάλως. Leg. λέγετε, ὅτι κ. τ. λ. Schol. Τὸ μὲν προπαροξύτονον ἄληθες, ἀντὶ ἐπιῤῥήματος λαμβάνεται, ὡς κἀνταῦθα. τὸ δὲ ὀξύτονον τὸ ἀληθὲς, οἷον τἀληθὲς γὰρ οὐκ ἐθέλεις φράσαι, ὄνομά ἐστι. Schæf. Ἄληθες; Ita omnes edd. pristinæ, recte. Nuper Ἄληθες· sine interrogatione. Berg. Adscriptum habet Cod. Dorv. Ἀληθῶς τοῦτο λέγεις· ἐστὶ δὲ τοῦτο εἰρωνικόν. Hemst. δεδράκατον. -τε 1. Pors. οὐ γὰρ, *non vero, nonne?* Indignatio mirabunda adjuvatur his verbis. δεινότατα δρᾶν est, *indignissima neque ullo modo ferenda facere*, summa injuria afficere; nam senes dicuntur fecisse quod facere *constituerant*, nempe visum restituere Pluto, qui divites redderet omnes bonos. Hinc addit Paupertas ζητοῦντες (h. e. βουλόμενοι, ut 434.) etc. me ex *omnibus* Athenn. ædibus exigere. Nam χώρα est omnino locus, igitur h. l. domus civium bonorum; nam in malorum ædibus habitaverat Plutus. Fisch. Gl. Cod. Par. τῶν Ἀθηναίων ἀποδιῶξαι. Schæf. με om. 1. Dobr.

431. ὑπόλοιπον. Gl. Cod. Par. περιλελειμμένον. — βάραθρον. Gl. ὁ κρημνός. Schæf. Σοὶ τὸ β. Hunc verborum ordinem edd. tenent: Cod. Dorv. τὸ βάραθρον σοὶ γίνεται· dubites, uter alteri sit præponendus. Ibidem, τὸ βάραθρον. ὁ ᾅδης· satis Christiane. Hemst. Pro οὐκοῦν — γίνεται (posito post hoc v. puncto) ut vulgo legebatur, Brunck. et Inv. ediderunt οὔκουν — γίνεται; et interrogatio huic loco majorem addit vim. Dind. Ald. Οὐκοῦν — γίνεται. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. οὐκ οὖν cum puncto Port. Servant ὑπόλ. σοι τὸ βαρ. Id. βάραθρον. βάρθρον (sic) 1. Pors. οὐκοῦν — γίνεται. tres primæ. τὸ β. σοι Rav. Dobr. Τὸ βάραθρον. V. Vales. ad Harpocr. v. Βάραθρον. Kust. Atheniensium mos fuit, rerum atrocitatem molliori nomine lenire, ut quum carcerem appellabant *οἴκημα, domum*. Ab ea urbanitate Chremylus adeo abest, ut non solum velit δεσμωτήριον Peniæ relictum, sed Βάραθρον, qui locus erat Athenis in mirandam depressus altitudinem, in quem deturbabantur, qui immanibus flagitiis erant infames. Girard. *Locus profundissimus*. Athenienses in fossam quandam, ipsis Βάραθρον dictam, injiciebant, ut Lacedæmonii in puteum; illuc ab utrisque Darii legati fuerunt conjecti, quum venissent ad petendam aquam et terram. Herodot. [vii. 133. ubi v. Valcken.]. Ubi notandus est Eustathii error, qui scribit, hoc passos esse Xerxis legatos. Aristophanes barathri mentionem facit infra 1110. Nub. 1452. Ran. 576. Eqq. 1356. Apud Theoph. Simocattam Epist. 64. Ἴθι πρὸς βάραθρον idem est quod εἰς ὄλεθρον. Berg. Vorago illa, puteo similis, in quam præcipitabantur morte damnati, dicta etiam est ὄρυγμα, v. Tim. gloss. Plat. Harpocr. [p. 96. Blanc.]. Carnifex inde appellatus est ὁ ἐπὶ τῷ ὀρύγματι, et ὁ πρὸς τῷ ὀρύγματι. V. Meurs. Lectt. Att. i. 25. Itaque verba Chremyli ostendunt, se agere cum muliere scelestissima, quæ digna sit, ut in barathrum amandetur. ὑπόλοιπος est i. q. λοιπὸς, *reliquus, residuus*. Nam ὑπὸ in multis verbis compositis vi omni caret, ut in ὑπεναντίος et aliis. Fisch.

432. ἐχρῆν σ'. corr. σ' ἐχρῆν. Pro σ' Ald. legit θ'. Bent. Ἐχρῆν αὐτίκα. Florentinam edd. secutæ B. Junt. BG. G. et A. interserunt ἐχρῆν σ' αὐτίκα. In A.

Ph. Junt. B. Crat. deest pronomen haud sane necessarium; quibus quum Cod. Dorv. adsentiatur, expungendum censui. In eodem scripto libro, Ἀλλ' εἴ τις εἶ· de quo, si in vetustioribus membranis inveniatur, cogitari potest. Αὐτίκα μάλα. ἤγουν, λίαν συντόμως. Hemst. Pronomen omissum est in tribus Codd. ut in duabus primariis edd., insertum fuit ab Ant. Fr. λέγειν ἐχρῆν σ' αὐτίκα. Nos Cod. B. sequimur, ubi pronomen eamdem quam hic sedem tenet (λέγειν σ' ἐχρῆν αὐτ.). Brunck. [Ita etiam Inv. edidit. Fisch. Hemsterhusium sequutus est.] αὐτίκα μάλα est *continuo*, ut 437. et ἐχρῆν scriptum, non χρὴ, quia Chrem. verebatur, ut Paupertas diceret, quæ esset. Fisch. σ' ante ἐχρῆν deest Ald. Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. ἐχρῆν σ' αὐτ. Junt. II. III. Port. Dind. ἥτις. εἴτις 1. 2. λέγειν ἐχρῆν σ' A. ἐχρῆν λέγειν 1. Pors. σ' om. Arund. 6. σ' ἐχρῆν 5. αὐτίκα μάλα Ald. αὐτίκα δὴ μάλα 5. Dobr. ἐχρῆν σ' 4. sine σ' 1. 2. 3. Id.

433. Gl. Cod. Par. ἐκείνη εἰμὶ δηλ. ἢ κ. τ. λ. — σφω. Gl. ὑμῖν. — δίκην. Gl. τιμωρίαν. Schæf. Σφῴ· ut v. 401. νῴ· Hesych. σφῴ· ὑμεῖς, ἢ ὑμᾶς. Fisch. σφώ. Plerique edd. scripserunt σφῴ. V. 437. Cf. Hermann. de emend. Gr. gramm. i. p. 37. Est i. q. ὑμᾶς. Dind. ἢ etiam Ald. etc. ἢ Ven. II. σφῴ Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Id. τήμερον. σήμερον 1. Pors. ποιήσει Pors. ποιήσω edd. ποήσω Lib. Burg. Dobr.

434. Ἐνθένδ'. Primum ex spatio inter θ et δ non alia videtur fuisse Cod. Dorv. scriptura: sed literis evanidis recentior manus supposuit ἐνθάδ'. quod etsi absurdum non sit, a pristina lectione nihil est, cur digrediamur. Hemst. ἐνθάδ' (sic). Gl. Cod. Par. ἀπ' ἐντεῦθεν. Schæf. ζητεῖτον ἐνθένδ'. ζητεῖτε ἐνθάδε 1. ἐνθάδ' 2. Pors. ἐνθάδ' 6. cum gl. ἐνταῦθα. ἐνδάδ' (sic) ex Elb. notatur. Dobr. ἐνθέδ' (sic) 4. Id. ἀνθ' ὧν est *propterea quod*, qua formula usus Luc. i. 20. cf. LXX. 2 Sam. iii. 30. aliisque locis. ἐνθένδε, Athenis. ἀφανίζειν est, omnino tollere aliquid e conspectu, ut non appareat, aut omnino, aut certe tale, quale fuit. Hinc *necare, exterminare, evertere, perdere, deformare.* V. Albert. Kypk. et Krebs. ad Matth. vi. 16. H. l. i. q. ἐκβαλεῖν v. 429. Fisch.

435. ἢ 'κ τῶν γειτόνων. Gl. Cod. Par. ἤτοι ἡ πλησίον οὖσα. Schæf. Duos hos versus (435-6.) citat Pollux vii. 194. ἢ 'κ τῶν γειτόνων. Proprie, *ex vicinis*, i. e. *vicina*, vel in vicinia habitans. Sic enim Attici loqui solent. Synes. Encom. Calvit. sub initium, Οὐ δεινὸν εἰ ταῖς ἐκ τῶν γειτόνων (vicinis mulieribus) etc. Schol. Comici nostri Ran. 1379. Γυνή τις ἐκ γειτόνων οὖσα. Quum vero simpliciter dicitur ἐκ γειτόνων, absque articulo ὁ, ἡ, τὸ, adverbialiter capitur, et significat *in vicinia*. Antiph. ap. Athen. xiii. p. 572. Ἐκ γειτόνων αὐτῷ κατοικούσης τινός. Philostr. Icon. ii. p. 824. Ὅρα καὶ τὴν ἀράχνην ὑφαίνουσαν ἐκ γειτόνων. Heliod. Æthiop. i. p. 34. πίνει δὲ ἐνταῦθα ἐκ γειτόνων. Idem l. v. p. 240. ἐκ γειτόνων οἰκοῦντα. Lucian. in Symp. vel Lapithis p. 644. ed. Amst. pro eo dixit ἐν γειτόνων οἰκῶν: quam phrasin etiam reperio apud Max. Tyr. diss. x. circa fin. κἂν ἐν γειτόνων ἴδῃ φυτὸν καλόν. Utrumque ergo dicebatur ἐν γειτόνων et ἐκ γειτόνων. Kust. Nicostr. ap. Athen. xv. p. 700. ὁ κάπηλος δὺκ τῶν γειτόνων κ. τ. λ. Plenius Alciphr. Ep. ii. 2. ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν, ad quem locum v. quæ notavi. Berg. κάπηλος propr. est is, qui, quæ vendit, emit vel ab αὐτοπώλῃ vel ab ἐμπόρῳ, ut κάπηλος ἀσπίδων Pac. 446. V. Salmas. Obs. Jur. A. p. 94. s. sed maxime dicitur ita is, qui vinum aliunde emtum vendit, *caupo*, unde καπηλὶς est *copa*. Fisch. Ex Schol. sententia est ancilla mulieris, quæ vinum venale habet. Cujus generis feminæ ut ornatu sunt inculto, ita moribus agrestibus. Girard. Vitiose ὁ καπηλὶς Wech. Dind. καπ. ἐκ A. Pors. καπηλὶς tres primæ, edd. Brunck. Inv. κάπηλις Dobr. κάπηλις ἐκ 1. et Schol. quod apud Schæf. κά. etiam 4. Id.

436. κοτύλαις. Gl. Cod. Par. καρτελούραις. V. Hemst. ad 737. διαλυμαίνεται. Gl. ἀφανίζει. Schol. Λυμαίνεταί με, φησὶ, ταῖς κοτύλαις, ἐπεὶ οὐ πλήρεις αὐτάς μοι δίδωσιν, ἢ μετὰ ὕδατος μιγνύουσα δίδωσι. κοτύλη δὲ οὐ μόνον τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, ἀλλὰ καὶ εἶδος μέτρου, ὃ ἡμεῖς ἡμίξεστον λέγομεν. λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ πολύποδος, καὶ τὸ ἰσχίον τοῦ μηροῦ. Schæf. V. Thesm. 354. Ran. 59. Berg. κοτύλη est mensura liquidorum ea, quæ fere *hemina* vocatur, capiens sextarium dimidium. [De variis voc. κοτύλη significatt. v. Athen. lib. xi. Munt.] διαλυμαίνεσθαι, i. q. simplex λυμαίνεσθαι, et omnia ejusdem originis vocabula dicuntur propr. de apris, leonibus, lupis, locustis *agros* et *segetes* devastantibus et oves rapientibus. V. Æl. V. H. iv. 54. Zosim. i. 57. Xen. Œcon. v. 6. Albert. ad Act. App. viii. 3. Deinde transfertur ad eos omnes, qui aliquid *lædunt, perdunt, evertunt.* V. Zosim. ii. 39. init. Isocr. Nicocl. p. 68. ubi construitur cum dat., Paneg. p. 148. ubi jungitur accusativo ut h. l. Equidem h. l. malim ita accipere, ut Bleps. queratur, mulierculam sibi vendere vinum, non purum sed fucatum, ut με διαλ. sit, fucatum

vinum mihi vendit, atque valetudinem meam perdit. Nam caupones ita fallunt emtores, ut iis vendant vinum adulteratum. Unde trop. καπηλεύειν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ 2 Cor. ii. 17. quod iv. 2. δολοῦν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Fisch. διαλυμένεται Elb. sed τὸ ε punctis internis notatum est supraque scriptum αι. Trend. Me. Pronomen omittit Cod. Dorv. læso versu: talis additur explicatio, τοῖς μέτροις ἐν οἷς πιπράσκει τὸν οἶνον ζημιοῖ. Hemst.

437. μὲν οὖν. Gl. Cod. Par. εἰμί. — ξυνοικῶ. Gl. συνοικῶ. Schæf. Sic fere Alciphron Ep. i. 20. τοὺς δὲ τῷ λιμῷ συνοικίζετε, alios autem fami date in contubernium. (Potest etiam esse metaphora a conjugio. Gl. σύνοικος, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, conjux; ibidem, συνοικίζω, marito. Ibidem tamen etiam, σύνοικος, ὁ ἅμα οἰκῶν, cohabitator.) Apud eundem Alciphr. Ep. i. 8. μένειν δὲ Πενίᾳ συζῶντα χαλεπὸν καὶ οὐ φορητόν. Licebit etiam dicere, μετὰ Πενίας συνεῖναι. v. 504. Berg. Σφῷν. C. V. σφῶϊν, antiquo scribendi more: Dorv. σφῶν: alibi tamen aliter; vide ad 54. 218. 467. Paulo ante σφῷ cunctæ edd. si B. Gel. exceperis, cui accedit Cod. Dorv. vetant sane Grammatici iota subscribi: ego rationem vetustam sequi malui. In Cod. Dorv. additum inter versus ad Πενία μὲν οὖν. Οὐκ εἰμὶ ἣν λέγετε quod commode facit ad declarandam vim particularum μὲν οὖν. Hemst. σφῷν etiam a Brunck. et Inv. servata est. Cf. Dawes. M. Crit. p. 238. 463. (ubi docetur scripturam σφῶϊν Atticam non esse). Regi σφῷν a σὺν in ξυνοικῶ, monet Münt. Dind.

438. Ἄναξ Ἄπολλον. Sic passim et quasi proprio illo nomine invocatur Apollo: adeo etiam ut uno illo voc. subinde designetur, quod jam olim adductis variis ex Hom. Soph. exemplis ad Jul. Cæsares monui; etsi alii quoque Dii promiscue, sed additis, ut plurimum, consuetis eorum nominibus, nisi ubi de Dioscuris sermo, sunt appellati. [Copiosa et erudita est Clem. Biagi dissertatio de voce ἄναξ in Monumentis Gr. ex mus. Jac. Nanii ab ipso illustratis (Rom. 1785. 4.) p. 161-190. ubi ostenditur hoc voc. antiquitus idem significasse quod σωτήρ, et omnibus diis commune fuisse, Apollini inprimis usitatum, tum et vatibus atque regibus. Dind.] Immo ubi Ἄνακτα, quod minus forte obvium, non de Apolline solum, sed et de ejus sacerdote seu vate quoque dictum, ex Hom. Similiter ac Soph. ibidem attigi, ut de Apolline et Tiresia, ejus vate, apud postremum Ἄνακτ' ἄνακτι etc. Œd. Tyr. 202. et ubi Schol. Ἄνακτα λέγει τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Τειρεσίαν immo prout eodem nomine ab ipso rege Œdipo compellatur idem Tiresias 312. σωτῆρά τ', ὦναξ, μόνον ἐξευρίσκομεν. Orpheum quoque ἄνακτα, non tamen ut vatem, sed ut magistrum ab Eurip. dictum, quod viderat jam ad Horat. Dan. Heins. alibi ad eosdem Cæsares p. 377., et, ubi alia quædam simul de hoc vocab. ἄνακτος, dixeram. Obvia cæteroquin ap. Hom. solita Heroum appellatio, Ἄναξ ἀνδρῶν. Spanh. Dii omnes dicuntur ἄνακτες, quia imperant hominibus, sed inprimis Castor et Pollux, quorum etiam templum appellatur Ἀνάκειον, et Apollo ap. Hom. sæpe simpliciter Ἄναξ appellatur. Bleps. Apollinem invocat, quia erat in Diis Averruncis (359.) et jungit ei reliquos Deos, ut Jovi v. 1. Aversatur enim Paupertatem. Fisch. καὶ θεοὶ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ποῖ. Gl. Cod. Par. ποῦ. Schæf. ποῖ τις φύγῃ; v. Eurip. Or. 590. Berg. Quo quis fugerit? h. e. non possum manere; quam vocem Bleps. putandus est ita emisisse, ut continuo instituerit non tam abire, quam aufugere. Fisch. Ποῖ τὶς φύγοι; Metro vim adtulit Fr. in F. ποῖ τὶς οὖν φύγοι; sequuntur Ed. Ben. Junt. et B. Gel. in ceteris abest οὖν, probante Cod. Dorv. In eodem, quod supra hunc versum adnotatum reperi, non est prætereundum, Παρεπιγραφή· ὅτι ἡ πενία ἐστὶν, ἀκούσας ὅτι ὁ Βλεψίδημος ἔφευγε· expungi debet male iteratum ὅτι. Hemst. ποῖ τις φύγῃ; Codd. ut impressi φύγοι. In C. superscriptum ἄν. Scilicet significare voluit gl. auctor particulam ἂν hic requiri, et subaudiri, quod partim verum, partim falsum. Requiritur illa quidem cum optativo, sed omitti non potest. Scriptum oportuit vel ποῖ τις ἂν φύγοι; vel ποῖ τις φύγῃ; Prius quum metrum non admittat, alterum a poëta esse certo certius est. V. Dawes. loco ad 374. laudato. ποῖ τις φύγῃ; Quod hic contra modorum rationem vitium ex Dawes. observatione sublatum fuit, sæpe in libris occurrit ab editoribus non animadversum, cujusmodi tamen plurima e Codd. emendari possent. In Posidippi Epigr. xvi. perperam post alios edidimus ποίαν τις βιότοιο τάμοι τρίβον; quod etiam solœcum est. In Regio Stob. Cod. ad linguæ normam scriptum est, ποίαν τις βιότοιο τάμῃ τρίβον; Supra 374. ubi legebatur ποῖ τις οὖν τράποιτο: observare poteram alibi similem culpam commisisse librarios. In Ran. 488. οὔκουν ἕτερος ταῦτ' εἰργάσατ' ἀνήρ: ubi itidem ἂν, quod reposui, mutatum fuerat in οὖν, contra linguæ indolem. Brunck. φύγοι Ms. Ba-

roc. 43. superscripto ἂν, Ald. Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. π. τις οὖν φύγοι Junt. II. III. Dind. ποῦ τίς φύγοι A. [φύγοι A. 1. 2. ut videtur. Dobr.] Pors. ποῖ τίς φύγοι; Arund. 6. ποῖ τίς οὖν φύγοι sic 5. φύγῃ Inv. ὦ pro καὶ Rav. et Lib. Burg. v. 476. Dobr. φύγοι 1. 2. 3. 4. Gl. 2. 3. ποῦ hic et alibi. Id.

439. τί δρᾷς. Cod. Par. παρεπιγραφή. δρᾷ γὰρ τοῦτον φεύγοντα. Cf. Tzet. ad Lycophr. v. 1. θηρίον. Schol. δειλότατον μὲν αὐτὸν λέγει διὰ τὴν παροῦσαν φυγήν· θηρίον δὲ διὰ τὸ θηριωδῶς πρὸς Χρεμύλον πρώην διατεθῆναι καὶ ἐλέγχειν αὐτόν. Schæf. *Heus tu! quid agis?* οὗτος sic ponitur, ut interjectio, ita ut sæpe præmittatur ὦ. v. 927. Nubb. 220. Plato Symp. i. 30. Tim. Gl. Plat. et Hes. ὦ οὗτος· ὦ σύ. Reitz. ad Lucian. t. ii. p. 154. Indignationis magnitudo Chrem. jussit Bleps. nominare δειλότατον θηρίον, ut Bleps. Paupertatem 443. ζῶον. Fisch. Feræ hominum conspectum refugiunt; quo autem sunt juniores, eo sunt et formidolosiores. Girard. Eckard. Obss. p. 34. s. θηρίον singulatim *viperam* denotare monuit. Dind.

440. παραμένειν fere de servis fidelibus ponitur, qui manent neque aufugiunt, et refertur ad ἀποδιδράσκειν, etiam φεύγειν· h. l. i. q. μένειν et στῆναι (444.). Fisch. πάντων negationem auget. Ita affirmatius dicitur μάλιστα πάντων. Latini sic dicunt: *ubique gentium, locorum*, etc. vel *nusquam gentium*. Girard. ἧκ. πάν. Gl. Cod. Par. οὐδαμῶς. ἀργόν. Schæf. μενεῖς; Ald. Dobr.

441. ἀλλὰ objectioni inseruit, *vero, at*. Fisch. ἄνδρε δύο. Sic recte, ut impressi, membranæ. Perperam in tribus aliis δύω. V. not. ad Ran. 1405. Omnes φεύγομεν: in membr. superscriptum ω, indicium var. lect. φεύγωμεν: sed prava illa est. Brunck. Sola B. Gel. φεύγοιμεν. Cod. Dorv. φεύγωμεν. Hemst. γυνέκα Elb. Dind. ἄνδρες δύω A. 1. 2. Pors. δύο tres primæ, Inv. δύω 5. φεύγωμεν Dorv. probante in Adv. Valck. Dobr. ἄνδρες 3. Id.

442. πόνηρ'. Gl. Cod. Par. ταλαίπωρε. — οὐδαμοῦ. Gl. ἔν τινι τρόπῳ. Glossator videtur ante oculos habuisse alteram scripturam, οὐδαμῶς. Schæf. Οὐδαμοῦ. Conspirant Edd. In Cod. Dorv. tamen οὐδαμῶς. Steph. in Th. t. ii. p. 1539. A. οὐδαμῶς cum genitivo pro *nusquam* ex Luciano adferri scribit: ubi quis fortasse suspicetur reponendum οὐδαμοῦ, nos dicemus opportuniore loco. Porro Cod. Dorv. exponit πόνηρε (ita scriptum integre) γεωργέ.. Ἐξωλέστερον. ὀλεθριώτερον. Hemst. Ante verba Πενία γάρ ἐστιν intell. *recte vero fugimus*, quæ verba Blepsidemus putandus est expressisse gestu aliquo, ut particulæ γὰρ sua constet potestas. Chremylus vocatur πόνηρος, quia erat agricola, ideoque laboriosus et miser. οὐδαμοῦ est *nusquam*; πέφυκε est *natura*; et ἐξώλης hoc quidem loco i. q. ὀλέθριος, *perniciosus, exitialis*, et Paupertas vocatur animal unum omnium perniciosissimum, nempe hominibus, quia eos privat omni voluptatum et gaudiorum genere, quia eos laboriosissimos esse cogit. Fisch. Figura dicendi non inelegans est, qua, quod bestiarum est, homini tribuitur. Sic legas, *Pater hujus bipedum nequissimus*. Huc accedunt et illa, 'Ο τόκος τί θηρίον; *usura quænam bellua est?* Girard. Pac. 1073. ἐξώλης ἀπόλοιο. Berg.

443. ἐξωλέστερον. Gl. Cod. Par. φθαρτικώτερον, μᾶλλον ἐξολέσαι δυνάμενον. Schæf. ζῶον. θηρίον Suid. v. ἐξωλέστερον. Pors.

444. ἀντιβολῶ. Gl. Cod. Par. παρακαλῶ. — ἐγὼ μὲν οὔ. Gl. στήσομαι. Schæf. στῆθι est, *reside, mane*; et verba ἀντιβολῶ σε interponuntur ita, ut interdum omittatur pronomen (v. 103.) sicut a Latinis, *obsecro te, obsecro, quæso, sodes*. Fisch. Pronomen metro necessarium omisit Cod. Dorv. Hemst. σε om. A. Pors.

445. Δεινότατον. Procul abest, ut quicquam mutandum censeam: neque tamen prorsus adsperner δειλότατον ex Cod. Dorv. Expectandum est, quid plures Mss. ferant. Tum sejungit παρὰ πολὺ exponens κατὰ, ut C. Cass. in Thucyd. loco, quem Schol. posuit. Hemst. δεινότατον. Cod. δειλότατον, quod altero haud deterius videri possit. Gallice, *nous ferons l'action du monde la plus lache, si* —. Brunck. λέγω h. l. idem est quod εὖ ἴσθι, εὖ ἴσθ' ὅτι. Etiam in N. T. ita legitur λέγω ὑμῖν, λέγω ὑμῖν ὅτι, v. Matth. xi. 22. 24. φημὶ Justin. Apol. i. 14. Dicitur autem *facinus omnium omnino longe indignissimum*, ratione Pluti, ratione ipsorum senum, et ratione Apollinis. Fisch. Citat Suid. v. παραπολύ. Dobr.

446. ἐργασόμεθ', ei. -θον, et ei omittunt, 1. 2. Pors. ἐργασόμεσθ' Elb. 1. Dobr. πάντων Lib. Burg. ut videtur. Id.

447. του (sic) φευξούμεθα. Gl. Cod. Par. ἔν τινι τόπῳ ἀποδράσομεν. Schæf. Pro φευξούμεθα in libris quibusdam editis exstat φευξούμεθον, quæ scriptura deberi videtur grammaticis. Nam primo pluralis et dualis sæpe conjunguntur, v. Æsch. Socr. ii. 2. 1. ἐτυχέτην παριόντες, ubi nos v. Deinde Codd. omnes legunt

φευξόμεθα. Fisch. φευξόμεθα. Φευξούμεθον F. B. Gel. Ed. B. Junt. quod ut improbum non sit, nulla tamen est ratio, quare repudiemus veterem lectionem, cum qua conspirat Cod. Dorv. licet depravatus: - - - - ἀπολιπόντε· ποῖ φευξόμεθα. Τὴν δέ, δεδιότε. μὴ δὲ etc. Διαμαχούμεθα vero exponit ἐναντιωθῶμεν. Hemst. ποῖ Junt. i. -θον Junt. i. ii. iii. Dind. ἀπολιπόντέ πω. ποῦ A. ἀπολιπόντε· ποῖ 1. φευξόμεθα 1. 2. Pors. φευξούμεθα Ald. J. 1. -θον Victor, -τες bis, 447-8. e 5. 6. notavi, i. e. ἀπολιπόντες et δεδιότες. φευξούμεθον et similia proscribit et -θα legit, Elmsl. Acharn. 733. p. 127. et (Mus. Crit. N. vi.) ad Iph. t. 777. Dobr -όντες —όμεθα 3. Schol. vulgatum de ποῦ, πῆ, ποῖ, in 2. 3. ubi πῆ quietis tantum esse dicitur, sed contra Schol. mentem, ut liquet ex exemplo Hec. 1040. quod habent Mss. Id.

448. τηνδί. Gl. Cod. Par. τὴν πενίαν. — διαμαχούμεθα. Gl. ἤτοι μὴ θελήσομεν προμαχίσασθαι. Schæf. τηνδὶ positum est δεικτικῶς. διαμαχούμεθα est forma Attica, ut μαχοῦμαι 1076. et διαμάχεσθαι est i. q. simplex μάχεσθαι, repugnare, resistere, Paupertati, ne Plutum exigat domo. Fisch. Vitiose τὴν δὲ δεδ. Ven. i. ii. Raph. τὴν δὴ Wech. Dind. δεδιότες A. μὴ δὲ οὐ 1. μὴ 2. Pors. sine δὲ scil. uterque. Dobr. μὴ διαμ. 1. μὴ διαμ. 2. (sic) δὲ δὲ scil. correctoris pro em. Id.

449. Gl. Cod. Par. ἢ ποίᾳ δυνάμει θαῤῥοῦντες. Schæf. Πεποιθότες. Ex edd. ita legunt A. Fl. Ph. Juntæ, et B. Crat. in ceteris est πεποιθότε· prioribus adjunxit me Cod. Dorv. auctoritas; in quo talis ad sensum explicandum interpretatio accessit: μαχούμεθ' αὐτήν· (αὐτῇ) ἀσθενεῖς γὰρ ἐσμὲν πρὸς μάχην ὑπὸ τῆς ἀδικίας. In initio versus Οἴοισιν solus Kust. sed perperam, exprimi jussit. Hemst. οἴοισιν. Lege ποίοισιν. πεποιθότε. Ald. πεποιθότες. Bent. ποίοισιν ὅπλοις Elb. Ald. Junt. i. ii. iii. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. οἴοις typographico errore in ed. Kust. venisse censet Trend. πεποιθότες. Elb. Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. πεποιθότε Junt. ii. iii. Port. Dind. ποίοισιν ὅπλοισιν Dawes. Misc. Crit. p. 198. Pors. ποίοισιν ὅπλοις tres primæ, ποίοισιν ὅπλοισιν edd. Brunck. Inv. πεποιθότες edd. Brunck. Inv. Dobr. Sed jam ante eum πεποιθότες edidit Berg. (qui ita omnes pristinas edd. habere contendit) et sequuti eum sunt Fisch. Br. Inv. Dind. Nam quod Eustath. ad Il. A. 29. p. 47. Rom. de promiscuo usu pluralis et dualis ap. Hom. præcepit, id etiam de aliis poëtis et scriptoribus præceptum putari debet. Fisch. Bleps. dicturus erat, ποῖον θ. — οὐ τιτρώσκει (*non frangit* ac *retundit*); ridicule autem et præter exspectationem dixit, οὐκ ἐνεχ. τίθησι, *non dat in pignus*, i. e. nos dare facit, mutata verbi significatione et ab aliquo translata actione. Homer. [Il. A. 143.] ἀναβήσομεν Χρυσηΐδα, i. e. conscendere faciamus. Simul præsenti τίθησι utitur potius, quam præterito τέθεικε, ut monstret, pauperibus esse continuam oppignerandi necessitatem. Girard.

450. Ποίαν δ' ἀσπίδα. Induxit me Cod. Dorv. ut in retinendo δ' pro F. quam secutæ sunt edd. Ph. Juntæ et Sig. Gelenii, starem adversus A. cui reliquæ obtemperarunt præbentes tantum ποίαν ἀσπίδα. Enotare juvat interpretationes Cod. Dorv. Θώρακα. ὅπλον. Ἀσπίδα. σκουτάριον. Ἐνέχυρον. σημάδιν. Primæ voci ὅπλον pro *lorica* locus concedi debuerat in Glossario M. et I. Gr. Sic apud Mauricium in Strat. atque alios usurpatur: reliquarum neutra fugit Du Cangium, qui ex Gl. Mss. ad Aristophanis Plutum profert Ἐνέχυρον, σημάδιον. Hemst. ποίαν ἀσπίδα. Sic optime primariæ edd. In A. C. θώρακα, καὶ ποίαν ἀσπίδα. In B. θώρακα ἢ ποίαν ἀ. Meus ποίαν δ' ἀσπ., quæ lectio est posterioris Flor. Metro quidem non repugnat, sed frigida est. Multum vigoris orationi decedit, si quavis particula membra connectantur. Hoc non sensisse Hemst.! Brunck. θώρακα. Gl. Cod. Par. λουρίκην. Sub. μαχούμεθα αὐτῇ. De λουρίκη v. Ducang. Gl. c. 836. Schæf. ποῖον γὰρ οὐ. οὐ om. 1. post θώρακα, καὶ addit A. post ποίαν, δὲ 1. δ' 2. Pors. ποίαν δ' ἀ. Lib. Burg. et Inv. e Rav. ut videtur, 6. Dobr. καὶ ποίαν 3. Id. δ' ante ἀσπίδα addit Elb. ut Junt. ii. iii. deest in Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

451. Ἐνέχυρον τίθησιν. Unde vere colligit Schol., non plurali solum numero Attice dici ἐνέχυρα. Nempe quod tradit alioquin Tho. Mag. ἐνέχυρα dici ab Atticis, ἐνέχυρον vero communi Græcorum lingua. De quo silet utique Eumœr. Ms. in dictionibus Att. Et quamquam voc. ἐνέχυρα numero plur. sæpe occurrat ap. oratores Atticos, ut Antiph. Orat. xiv. p. 125. ἱκανὰ γὰρ ἦν τὰ ἐνέχυρα, et Or. xvi. p. 149. ac Demosth. aliquoties adv. Euerg. p. 639. 640.; tamen ab eodem alibi etiam numero singulari dicitur, nempe adv. Timoth. ferme ab initio p. 657. οὔτε γὰρ ἐπ' ἐνεχύρῳ, οὔτε μετὰ μαρτύρων ἔδωκε. Adde adv. Dionysod. p. 699. οὔτε τὸ ἐνέχυρον καθίστησιν εἰς τὸ ἐμφανές. Verbi

vero inde ducti ἐνεχυράσασθαι (*pignus capere*) mentio fit aliquoties apud Comicum, ut Nub. 35. Conc. 563. Pro ἐνέχυρον vero vel ἐνέχυρα et ἐνεχυράζομαι, a LXX. senioribus ἐνεχύρασμα et ἐνεχυράζω dictum Exod. xxii. 26. Ἐνεχύρασμα vero de *pignoris captione* a Platone dicitur de Legg. xii. p. 949. quo vocab. etiam utitur Demosth. et duobus quidem locis adv. Euerg. p. 648. quod non monerem, nisi id præteritum a priscis et recentibus Atticarum ac Græcarum vocum collectoribus viderem. Spanh. *Pignori ponit*. Eccl. 751. ἐνέχυρα θήσων. Uno verbo ἐνεχυράζεσθαι, Nub. 240. et alibi. Berg. *Pignori opponere, oppignerare*. V. Salmas. de modo usurr. p. 550. ss. Paupertas facere dicitur id, quod pauperes facere cogit. Consecutioni verborum ποῖον θώρακα — οὐχ ἐνέχ. τ. similis est hæc ap. Theophr. Char. viii. 5. ποίᾳ γὰρ οὐ στοᾷ — ποίῳ δὲ μέρει ἀγορᾶς οὐ διημερεύουσιν. Paupertas dicitur ἡ μιαρωτάτη, *spurcissima*, h. e. sceleratissima, scelestissima, quia gregales suos cogit leges violare. Nam legibus Athenn. videtur fuisse vetitum (v. Schol. et Meurs. Them. Att. i. 9.) *oppignerare arma*. Fisch. Hermip. Athen. xi. p. 478. c. Pors. Locus est, τόν τε κότυλον πρῶτον ἤνεγκεν ἐχυρὸν τῶν γειτόνων. Rhythmus pessumdatus; legisse videtur Pors. ἤνεγκ' ἐνέχυρον. In Hermip. ἤνεγκ' ἐνέχυρον etiam Jacobs. Dobr.

452. οὗτος οἶδ' ὁ θεὸς ὅτι edd. et Arund. Transponendum monuit Th. Kidd. (Crit. Rev. Jan. 1803. p. 9.) et transponit Pors. cum 3. 6. (οἶδε 6.) οἶδ' ὁ θεὸς οὗτος ὅτι 5. Dobr. αὐτὸς primo 3. ut videtur; tum ὁ θεὸς οἶδ' ὅτι, clarissime. οἶδ' ὁ θ. 1. 2. 4. Id.

453. τροπαῖον, vel τρόπαιον, quæ est recentiorum Atticorum scriptura, propr. est *monumentum* victi et profligati hostis, victoriæ monumentum. Ap. Romanos erat palus, cui affixa erant arma, lorica, galea, clypeus; apud Græcos columna lapidea cum titulo. [Ligneave, addit Girard. qui monet dictum esse τροπαῖον, διὰ τὸ ἐπὶ τῇ τροπῇ τῶν ἐχθρῶν γεγενῆσθαι. Dind.] V. Diod. S. xiii. 24. et ibi Wessel., item Potter. ad Lycophr. 1328. Fisch. ἀναστήσαιτο. Gl. Cod. Par. ἐγερεῖ. Schæf. ἂν στήσαιτο. Sic Suid. v. Τρόπαια rectius legit. Utitur autem hac phrasi Noster etiam Thesm. 703. Kust. Correxi olim ἂν στήσ. Sane τὸ ἂν necessarium est; et præterea numerus et phrasis elegantior. Postea idem apud Suid. reperi. Bent. Quamvis ap. Suid. legatur ἂν στ., tamen contra edd. fidem nihil temere mutandum: Eurip. Phœn. 575. Τρόπαια πῶς ἀναστήσεις δορός; qua de re postea 1209. utitur v. ὀρθῶσαι. Edd. a nobis collatæ ἀναστήσαιτο. Eurip. in Andr. 762. τροπαῖον αὐτοῦ στήσομαι, πρέσβυς περ ὤν, *tropæum erigam de ipso, quamvis senex*. Phrasi autem hac uti Comicum in Thesm. jam notaverat Schol. ad h. Plut. loc., nempe 707. Est et alius locus in Eqq. 517. νίκης ἔστησε τρόπαια. Berg. Neque ego in partem Kust. et Bent. non inclinassem, si auspicio membranæ cujusdam veteris adjuta foret. Nunc religio fuit, obniti Cod. Dorv. cunctarum edd. scripturam confirmanti. Verum est, requiri vim potentialem, quam part. ἂν orationi conciliat, ut 462. sæpe tamen hoc in casu omitti solere constat. Fateor etiam, esse frequentissima στῆσαι et στήσασθαι τροπαῖον, ut in illo Teletis Stob. p. 19. v. 28., quod huc adprime quadrat, κἂν τάδε δρᾷς, ῥᾳδίως στήσεις τρόπαιον κατὰ πενίας, sed neque ἀναστῆσαι vel ἀναστήσασθαι τρόπαιον optimorum scriptt. usus respuit, Eurip. Phœn. 575. Πρὸς θεῶν, τρόπαια πῶς ἀναστήσεις δορός; Porro in Cod. Dorv. Τρόπαιον. νίκην. Τῶν αὐτῆς τρόπων. τῶν κακῶν ἐθῶν· ἃ εἰς τοὺς ἔχοντας αὐτὴν ἐργάζεται. Hemst. Leges consecut. temporum et rei ipsius natura, legi jubent ἂν στ. Nam, an sic ἂν possit et addi et omitti, ut Hemst. præcipit, dubito. Sed στῆσαι et στήσασθαι τρ. differunt inter se sic, ut illud ponatur de eo, qui tropæum *erigit* et *statuit*, erigi et statui jubet, victori nomine victoris; hoc de ipso victore, qui sibi erigit, sibi erigendum curat, tropæum. Et quia tropæum erigit victor, στήσασθαι τρ. h. l. est, *victorem esse*. Fisch. Perspicue et distincte scriptum est in meo et in B. ἂν στήσ. Solœca est aliarum edd. lectio, versumque minus numerosum reddit τρ. ἀναστήσαιτο. In Thesm. 696. στήσεσθε — τροπαῖον. Sæpe ex proprietatis sermonis et metricarum legum ignoratione, particulam ἂν vim suam nativam exserentem, verbis simplicibus, tanquam præpositionem adnexuerunt librarii cum sententiæ vel metri detrimento. V. not. ad Lys. 912. et ad Eurip. Phœn. 514. Re consideratius pensitata, nullum mihi superest dubium, quin depravata fuerit eodem modo lectio in Lys. 384. ibique scripserit poeta, ὁρῶ σ', ὅπως ἂν βλαστάνῃς. Brunck. ἂν στήσαιτο. ἀναστήσαιτο in Elb. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. quam phrasin apud bonos scriptt. occurrere monet Trend. ideoque Kust. emendationem repudiat. Dind. Lege ἂν στήσαιτο ἂν στ. 1. 2. sed ἀναστ. Suid. Ms. [v. τρόπαια]. Pors. τροπαῖον tres primæ, Brunck. Inv.

Pors. 5. Schol. is qui Thesm. 703. citat, ut e Greg. de Dial. Att. c. 3. liquet. An ejusdem sint *οἱ παλαιοὶ — προπαροξύνουσιν*, dubitari potest; sed et illa spectant ad *τροπαῖον*, si decurtata sunt ex schol. Cassel. ad Thucyd. i. 30. p. 601. ed. Duk. quem exscripsit Suid. v. *τρόπαια*. Sed *τρόπαιον* ipse Suid. 6. *ἀναστήσαιτο* tres primæ, Elb. Arund. *ἂν στήσαιτο* 5. 6. edd. Brunck. Inv. V, Pors. ad Phœn. 581. Probat etiam Bent. Dobr. *τρόπαιον* 1. 2. 3. 4. *ἂν στ.* 4. *ἀναστ.* 1. 2. 3. *γρ. καὶ τρόπαιον ἂν στήσ.* L. Id. *τρόπαιον*. Alludit ad voc. *τροπαῖον*. Talia multa sunt ap. Nostrum et ap. Plaut. ut 'Pœni pœnas sufferant' in Cistellaria [i. 3. 54.]. Berg. Intelligitur *iniquitas* Paupertatis, quod homines miseros reddit et leges violare cogit, et *οἶδα ὅτι μόνος οὗτος ὁ θεὸς* etc. est, scio, *confido, Plutum victurum esse Paupertatem*, ita ut eam exigat ex omnium Athenn., bonorum scilicet et proborum, ædibus, ut nusquam appareat amplius. Fisch.

454. *γρύζειν*. Gl. Cod. Par. *ποσῶς φθέγγεσθαι. — καθάρματα*. Gl. *βδελύγματα*. Schæf. *γρύζειν* est verbum factitium formatum e voce et sono suum *γρῦ* (v. ad 17.) ut Lat. *grunnire*, nam dicitur etiam *γρυλλίζειν*, v. Zenodot. *περὶ φωνῶν ζώων* ap. Valck. Anim. ad Ammon. iv. 18. p. 229. et Anon. ib. p. 231. Deinde usurpatur de iis, qui submisse loquuntur et os ad loquendum aperiunt, ita ut respondeat Lat. *hiscere*, (Cic. Phil. ii. 43. *aut omnino hiscere audebis?* quæ sunt verba Arist. *γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον*;) et *mutire*, (Ter. Andr. iii. 2. 25. s. Vesp. 739. *σιγῇ κοὐδὲν γρύζει*. Hes. *γρύζειν· φθέγγεσθαι, λέγειν*. Melius Schol. Dorv. *ποσῶς* (*aliquatenus* Gloss. vett.) *φθέγγεσθαι*. Fisch. Καθάρματε. Cod. Dorv. *καθάρματα, βδελύγματα·* et mendosius *γρύζειν, ποσῶς φλέγκεσθαι*, pro *φθέγγεσθαι*. *Ἐπ' αὐτοφώρῳ εἰλημμένω, φανερῶς ἐπ' αὐτῇ τῇ κλεψίᾳ κρατηθέντες*. *Κλεψίαν* inferioris ævi retulit in suam Gl. Du Fres. Hemst. V. Theophr. Char. xvi. 3. et ibi Casaub. *καθάρματα* sunt ea omnia, quæ vel ad *mundandum* vel ad *expiandum* adhibentur; singulatim ap. Athenn., primo, *porcelli*, qui immolabantur ad expiandam concionem (dicebantur etiam *καθάρσια*, v. Harpocr. h. v.); deinde homines *ignobiles*, inutiles, scelerosi, qui alebantur publice, et grassante pestilentia aliove quodam morbo graviore ducebantur in locum editum, ut inde in mare præcipitarentur [Additis verbis, *περίψημα ἡμῶν γενοῦ*. Girard.] ad expiandam civitatem et depellendas calamitates publicas (aliis verbis dicebantur *δημόσιοι* et *φαρμακοί*); denique *homines viles, abjecti, scelerati*, quivis alii: *ita* ut is, in quem quis inveheretur, diceretur *κάθαρμα*, ut h. l. v. Bos. Exercitt. ad 1 Cor. iv. 13. Fisch. Ach. 44. vox illa sumitur pro *loco lustrato* s. expiato, hic vero pro *piaculis* s. *victimis*, velut *porcellorum*, quibus locus ad habendam concionem lustrari consueverat. Sic Æsch. Choeph. 196. *καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας*. Spanh. *τολμᾶτον*. -τε ex ras. 1. *καθάρματε*. -τα 1. -τα A. Pors. *καθάρματα* 5. *καθάρματε* diserte Schol. Ven. Il. A. 104. vel Λ. 356. quem in Eurip. Hippol. 387. *γράμματε* legisse liquet. *τολμᾶτον* servat 5. Dobr. *τολμᾶτον — καθάρματα* 3. (ε rubr. pro gl. ut passim iste Cod.) Id.

455. *ἐπ' αὐτοφώρῳ*. Locutio fori Attici de iis, qui in ipso facto s. delicto erant deprehensi. Eurip. Ion. 1214. *ἐπ' αὐτοφώρῳ — ἕλοι*. Et sic apud oratores Atticos frequens, Antiph. Or. i. p. 18. Or. xiv. p. 419. ac Demosth. ut adv. Steph. i. p. 631. et 632. adv. Bœot. i. p. 579. quæ loca Hellenismi Thesauris, quod equidem sciam, indicta, obiter hic indicasse sufficiat. Spanh. *ἐπ' αὐτοφώρῳ*. Gl. Cod. Par. *ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέμματι. — εἰλημμένω*. Gl. *κεκρατημένω*. Schæf. V. Joh. viii. 4. v. Hes. h. v. H. l. Chrem. et Bleps. dicuntur *ἐπ' αὐτ. δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω*, quia in animo habebant, Pluto restituere visum, quo Paupertas ex ædibus bonorum ejiceretur. *εἰλημμένω* pro *κατειλημμένω* ut Gell. N. A. xi. 18. 'manifesto furto prensus.' Fisch. *εἰλημμένως* vitiose Ven. I. II. *εἰλημμένῳ* Wech. Dind. *δρῶντ'*. -τες 1. et *εἰλημμένοι* pro -νω ex ras. Pors.

456. *κάκιστ' ἀπολουμένη*. Gl. Cod. Par. *μέλλουσα κακίστως ἀφανισθῆναι*. Schæf. *λοιδορεῖ*. Est secunda persona sing. Attica pro *λοιδορῇ*, a *λοιδορέομαι*. Ed. Genev. hic habet *λοιδορεῖς*, sed male. Nam *λοιδορεῖ* non solum habent omnes, quas vidi, edd. vett., sed etiam, quod notandum, dativus hic sequitur, cum quo *λοιδορεῖσθαι* jungi solet, uti *λοιδορεῖν* cum accus. (v. ad Schol.) Kust. [Medium, non passivum, ut male Schol. præcipit, ponitur vel de pluribus, *jurgio, conviciis inter se contendere*, vel de singulis, *conviciis proscindere, convicia ingerere*; activum (cum acc. structum) est *conviciis incessere aliquem*. V. Act. 23. 24. s. Moschopul. *περὶ σχεδῶν* p. 179. (Par. 1545. 4.) et Kust. de Verb. Med. i. 42. s. *ἡμῖν* pertinet ad utrumque verbum. Fisch.] Ita Ald. Junt. autem et Far. et Brub. *λοιδορεῖς*. Berg.

λοιδορεῖς Fl. Ph. Junt. B. Crat. G. in quibus ignoratio consuetudinis Atticæ peperit hunc errorem: contra formam Atticam mutavit in communem librarius Cod. Dorv. λοιδορῇ, ὑβρίζεις. Hemst. λοιδορῇ Elb. λοιδορεῖ Ald. Junt. II. III. Raph. (sed correctum in exemplo ed. Raph. quo usus sum, videtur.) λοιδορεῖς Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Port. Dind. λοιδορεῖς. -ωρῇ 1. -ορῇ 2. Pors. λοιδορεῖ Brunck. Inv. λοιδορῇ 5. λοιδορῇ vel -εῖ 6. nam vix internoscas. λοιδορεῖς Victor, forsan ex Schol. qui λοιδορεῖς, ἡμῖν πρ. legisse et distinxisse alios tradit. Dobr. λοιδορῇ 1. 4. -εῖ 2. ῇ suprasc. a recent. -εῖς 3. Id.

457. οὐδ' ὁτιοῦν. Gl. Cod. Par. οὐδόλως. Schæf. Cf. ad Plat. Euthyphr. xix. 4. οὐδ' ὁτιοῦν est, ut 385. *nequicquam, nullo modo, ne tantillum quidem;* Xen. Cyr. vi. 1. 16. Fisch. ἀδικουμένη 2. (ἡ η correctoris). ἠδικημένη 6. Dobr.

458. Οὐδὲν γὰρ, *nihil vero;* nam γὰρ etiam h. l. est particula adversantis et indignantis. In cod. Dorv. ad initium vers. adscripta erant verba τί φατέ; quæ tamen intelligi nullo modo possunt, et, si intelligi possent, tamen γὰρ non fieret conjunctio causalis, intercedente ipso verborum ingenio et ordine, qui hanc Paupertatis vocem interrogative accipi jubet. ὦ πρὸς θεῶν. ὦ separari debet a vv. πρὸς θεῶν. Quum Chremylus dixisset ὦ κακ. ἀπολουμένη, Paupertas isto convicio commota volebat regerere in senes simile convicium: cœpit igitur exclamare ὦ, sed indignationis vehementia impedit, ne ipsum convicium addat, unde in Schol. Dorv. ad ὦ adscriptum est, ἄνδρες. Succedit obtestatio πρὸς τῶν θεῶν. Cæterum non nescio, et Arist. ipsum, et alios scriptores pro πρ. τ. θ. dicere ὦ πρὸς τῶν θεῶν. V. Xen. Cyr. vi. 2. 7. Fisch. πρὸς τῶν θεῶν (842.) 1176. πρὸς θεῶν 1147. V. Vesp. 482. Aristophon. Athen. iv. p. 161. F. In Vesp. ἆρ' ἂν ὦ πρὸς τῶν θεῶν e Rav. legisse videtur. De Aristophonte egit ad Or. 92. Dobr. Primo πρὸς τὸν θεὸν 1. 3. τῶν omittit 4. Id. Consensus Cod. Dorv. retinuit me, ne a Fl. [in qua νομίζετον est] discederem: nam in A. Ed. Phil. Junt. Ed. in 8. ad marg. Gen. a Kust. laudata, et B. Crat. legitur νομίζετε· illam ceteræ sequuntur. Hemst. νομίζετε poeta scripsisse mihi videtur, ut consuleret auribus, quibus molesta est repetitio ejusdem syllabæ triplex, quod secus est 464. [Ita etiam Brunck. et Inv. ediderunt. Hemst. aliquando etiam præplacuit, τί οὖν ἀδικεῖ μὲν τοῦτο σε etc. neque tamen repugnat, si quis vulgatæ lectioni patrocinetur. Dind.] Et recte tamen sequitur πειρωμένω, ut 447. s.: atque verisimilius est νομίζετον exstitisse ex νομίζετε quam contra. Fisch. Itaque recte illud ex utroque suo Cod. recepit Inv. — ἀδικεῖν cum duobus construitur accusativis, ut Demosth. πάνθ' ὅσα ἠδίκησέ με. Legitur etiam ap. Aristot. Polit. 5. ἀδικῶ σε εἰς τοῦτο, et Plat. de Leg. ἀδικῶ τοῦτο περί σε. Munt. νομίζετε Elb. Borg. Ald. Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. νομίζετον Junt. II. III. Port. Dind.

459. πειρομένω Junt. I. Dind. -ώμενοι 1. Pors. ποεῖν Lib. Burg. Dobr. πειρωμένω. Gl. Cod. Par. βουλόμενοι ποιεῖν ἀναβλέψαι. Schæf.

460. τοῦτό σε. Gl. Cod. Par. κατὰ τοῦτό σε. Schæf. Τί οὖν ἀδικοῦμεν. Hæc in Edd. et Cod. Dorv. nulla distinctione separantur: mallem, τί οὖν; ἀδικοῦμεν τοῦτό σε, Εἰ πᾶσιν etc. Fuisse memini, quum præplaceret - - - τί οὖν ἀδικεῖ μὲν τοῦτό σε, etc. neque tamen valde repugnabo, si quis vulgatæ lectioni patrocinetur. Adscriptum est in Cod. Dorv. κατὰ supra τοῦτο. Hemst. Post τί οὖν non interpungunt Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

461. ἐκπορίζομεν (sic). Gl. Cod. Par. παρέχομεν. Schæf. In priore versu inconcinni sunt numeri [vulg. olim scripturæ, πορίζομεν ἀγαθόν], etsi scansio constet: in posteriore [ubi olim legebatur, τί δ' ἂν γ' ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ'; Ὅ τι;] etiam scansio vacillat. Lego, Εἰ π. ἀ. ἀγαθὸν (vel ἀγαθὰ ut versus fiat numerosior) πορ. | Τί δῆτ' ἂν ὑμεῖς ἀγαθὸν etc. [Postea Bent. sic edidit: ἀνθρώποις κ. τ. λ. Lege ἀνθρώποισιν ἐκπορίζομεν. Dele ἀγαθόν.] Bent. Numeros inconcinnos sagacissimus Bent. expolivit transponendis solum binis vocibus, ἀγαθὸν, vel ἀγαθὰ πορίζομεν· modulatius ita fluere, qui quidem aure sit docta, nemo diffitebitur: ego unam præterea voculam interponi non moleste ferrem: Εἰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαθόν τι πορίζομεν· quo pacto numerorum gratiæ nullum omnino damnum infertur: si proximi versus initium consulas, libentius, credo, opinioni meæ subscribes. Hemst. ἀγαθὸν πορίζομεν. Sic recte Bent. Cod. meus immodulate, ut vulgo, πορίζομεν ἀγαθόν. Pejus alii omnes: membran. ἐκπορίζομεν ἀγαθόν. C. ἐκπορίζοιμεν ἀγαθόν. B. ἀνθρώποισιν ἐκπορίζομεν ἀγαθόν. Brunck. πορίζομεν ἀγαθόν. Ald. Junt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. ἀνθρώποισι πορίζομεν ἀγαθὸν Junt. I. Dind. ἐκπορίζομεν A. Pors. Sic Rav. et Lib. Burg. Dobr. Fefellit Hemst. Brunck-

que prava Bent. verborum transpositio εἰ τ. ἂν. ἀγ. πορ. Reisio.'

462. τί δ' ἂν κ. τ. λ. Ita lege τί δῆτ' ἂν ὑμεῖς, vel φέρε τί δ' ἂν ὑμεῖς, vel τί δ' ἂν ποθ' ὑμεῖς. Bent. Τί δ' ἂν ποθ' ὑμεῖς. Versum nobis pede mancum edd. omnes ingerunt: Τί δ' ἂν γ' ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιτ'; Χρ. ὅτι; Ea metri deformitas effugere Bent. non poterat, qui pro admirabili, quo pollet, acumine legi jussit, Τί δῆτ' ἂν ὑμεῖς ἀγαθὸν etc. quod equidem adsciscere non dubitassem, nisi lectio percommoda, quam præferendam duxi, in Cod. Dorv. totidem literis exstaret. In fine versus solus B. Gel. ὅτι sine ulla interpunctione sequentibus adnectit: pessime; neque tamen sic non est scriptum in Cod. Dorv. ubi et ἐκβαλόντες, ἀποδιώξαντες, ut 430. Ἐκβαλεῖν, ἀποδιῶξαι. Hemst. τί δ' ἂν γ' ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιτ'; — ὅ τι; Prava hæc edd. lectio me imprudente irrepsit. Verum perite emendaverat Bent. τί δ. ἂν ὑ. ἀγ. ἐξ.; Longeque hoc concinnius est Dorv. Cod. scriptura, τί δ' ἂν ποθ' ὑμεῖς—. In iv. Codd. τί δ' ἂν ὑμεῖς — δῆτ' mutatum fuit in δ'. Brunck. Videtur leg. γε ὑμεῖς vel γὰρ ὑμεῖς. Nam prima in ὑμεῖς longa est. V. 419. Hom. Il. A. 18. 260. B. 74. Duck. πορίζειν ἀγαθὸν dicitur is, qui alteri comparat et affert bonum, ut is, qui sibimet boni alicujus auctor est, πορίζεσθαι ἀγ. V. Kust. v. Med. i. 20. Fisch. V. 506. Av. 460. ὃ γὰρ ἂν σὺ τύχῃς μοι ἀγαθὸν πορίσας, κοινὸν ἔσται. Infra 1137. πορίσας ἄρτον. Ach. 385. πορίζεις τριβάς. Berg. ἐξεύροιτε opt. valet, excogitare et comminisci possetis. Girard. τί δ' ἂν γ' ὑμεῖς ἀγ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. τί δ' ἂν γ'. om. A. 1. 2. Scribe, τί δ' ἂν γάρ. V. ad Lys. 933. Pors.

461-2. ἀνθρώποις πορίζομεν ἀγαθόν. | Πε. τί δ' ἂν γ' tres primæ Arund. ἀνθρώποισιν 5. ἐκπορίζομεν Rav. Borg. ἐκπορίζοιμεν 5. 6. ἀγαθὰ "5 ("i. e. ὃν, rubr. pro em. ab eo qui glossas.) γ' om. Rav. Borg. 5. 6. Dobr. ἀνθρώποις πορ. ἀγαθόν; τί δ' ἂν γ' ut vulgo 1. 2. -σιν ἐκπορίζομεν | τί δ' ἂν ὑ. ἀγ. (ἀγαθὸν loco priore om.) 3. -σιν ἐκπορίζοιμεν (sic) ἀγ. τί δ' ἂν ὑ. ἀγ. ἐξ. Ελ. ὅ, τι 4. γρ. καὶ ἀνθρώποισιν ἐκπορίζομεν L. Id. ὅ, τι. Gl. Cod. Par. sub. ἐγὼ ἐξεύροιμι. Schæf.

463. ἐκβαλόντες. Gl. Cod. Par. ἐκδιώξαντες. Schæf.

464. Adde γε, et lege, τί γ' ἂν νομίζετον. Bent. νομίζετον. -τε 1. non 2. Pors. ἐκβαλόντες; Ald. -τες Pors. Dobr.

465. κακόν. Gl. Cod. Par. ἄλλο. Schæf. Ἐργάσασθαι. Cod. Dorv. ἐργάζεσθαι addito interpretamento ποιήσεσθαι pro ποιῆσαι quasi ἐργάσεσθαι legisset: tum ἀνθρώποις. In ὅτι idem, quod modo, vitium in eadem ed. fuit admissum. Hemst. ἀνθρώποις e Rav. recepit Inv. non recte. Sed struitur Atticis ἐργάζεσθαι cum dupl. accus. v. 73. ἂν cum ἐργάσασθαι jungendum esse, atque eam particulam infinitivis eamdem vim tribuere, quam alibi optativis, docuit Dawes. M. Crit. p. 83. Dind. ἀνθρώπους Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Id. ἀνθρώπους. -ποις 1. 2. -ποισιν A. Pors. ἐργάσασθαι servant Arund. 5. 6. ἀνθρώποις Lib. Burg. Arund. 5. ἀνθρώποισιν Borg. ἀνθρώπους servat 6. Dobr. -σασθαι 1. 2. -σεσθαι 3. 4. L. ἀνθρώπους 1. et m. pr. 2.

Nunc ἐν τοῖς / : ἀνοὺς Sed : ἀνοῖς pro gl. ut puto. Infra 1154. idem Cod. : στροφαῖον / : / πορτάριον

ἀνοῖς plane 3. 4. Gl. 3. τοῖς. Id.

466. Similiter fere Plaut. Aulul. iv. 4. 15. 'Facisne injuriam mihi, an non?' Alter respondet, 'Facio, quia non pendes, maximam.' Berg. τοῦτο nempe ἐκβάλλειν σε ἐκ τῆς Ἑλλάδος. Ἑλλὰς (463.) accipi potest de Athenis, non de Attica, multo minus de universa Græcia. Nam etiam Ἕλληνες sunt sæpe Athenn. v. Ephorus ap. Macrob. v. 18. p. 506. et nos ad Theophr. procem. 1. Ad ἐπιλαθοίμεθα intell. δρᾷν, si propositum destituerimus. Fisch. ἐπιλαλοίμεθα vitiose Junt. ii. iii. Dind. ἐπιλαθοίμεθα. Gl. Cod. Par. κακὸν μέγιστον ἐργασόμενοι ἀπὸ κοινοῦ. Schæf.

467. περὶ τούτου. Gl. Cod. Par. τοῦ ἐκβαλεῖν με. — σφῷιν (sic). Gl. ὑμῖν.— δοῦναι λόγον. Gl. διαλεχθῆναι. Schæf. Σφῷν. Cod. Dorv. σφῷϊν· supra scriptum, ἡμῖν (ὑμῖν) συνίζησις· tum δοῦναι λόγον, ἤγουν διαλεχθῆναι. Hemst. Librarii enim valde inconstantes fuisse reperiuntur in scribendo hoc vocabulo. Nunc enim scripserunt σφῷϊν ut Dorv. h. l. et 563. et 437. Vat. nunc σφῶν, nunc σφῷν, quæ postrema scriptura, Mœr. aliisque grammaticis auctoribus, recta est. Λόγον δοῦναι περὶ τούτου αὐτοῦ est, docere hoc ipsum, nempe verum esse, quod dixi, nihil Græcis perniciosius accidere posse meo exilio. Nam qui rationem reddit, docet, et αὐτοῦ recte referri potest ad τούτου, quum hæc pronominum disjunctio nec in soluta oratione nova sit. V. Plat. Phæd. 66. Fisch.

467-71. Locum citant Schol. ad Il. A.

137. Ven. et Paris. (apud VV. DD. ad Greg. de Dial. Att. §. 13.) et Eustath. p. 66, 31.=50, 14. V. Pors. Op. p. 206. Dobr.

468. τὸ πρῶτον. Gl. Cod. Par. sub. κατά. — ἀποφήνω. Gl. ἀποδείξω. Schæf. τοπρῶτον. [Ita Brunck. et Inv. Aliæ edd. Τὸ πρῶτον. Dind.] Cod. Dorv. liquide præfert Τὸν πρῶτον· nescio sane, an receptæ lectioni anteponatur; certe nihil habet, quare deterius existimari debeat. Sensus quidem orietur paulo diversus, sed optime universæ orationi congruens: *Equidem ea de re causæ dicendæ partes concedere vobis primas volo:* neque refert, quoquo modo cum Schol. recent. ceperis αὐτοῦ. Quasi pactum convenisset, Chrem. primus 489. causam agere et suam et Pluti ingreditur. Hemst. τοπρῶτον αὐτῇ. Vulgo legitur αὐτοῦ, consentientibus etiam Codd. In C. superscripta gl. τοπικὸν, ἢ μᾶλλον χρονικόν. Sive loci, sive temporis sit adverbium, ineptum est. τοπρῶτον αὐτῇ. Cod. hic etiam αὐτοῦ. Gl. ἐνταῦθα, ἢ τὸ τούτου καὶ τὸ αὐτοῦ ἐκ τοῦ παραλλήλου. Brunck. Revocatum est αὐτοῦ ab Inv., recte, opinor. Jam Girard. vidit, cum τούτου jungi posse, præstare tamen putat, accipi ut adverbium loci, *hic*. Etiam Wakefield. S. Crit. i. p. 75. tuetur αὐτοῦ, sed explicat, *ipso in loco*. Dind. τὸ πρῶτον Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port.— αὐτοῦ Ald. et cet. — ἀποφήνω Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Port. ἀποφήνω Ven. i. ii. Raph. Dind. αὐτοῦ Pors. 1. 2. 3. 4. αὐτοῦ edd. Mss. certe Rav. Borg. Arund. 5. 6. Homeri Schol. Paris. αὐτῇ Brunck. Dobr. Κἂν μὲν ἀποφήνω. Notet hic lector φιλέλλην figuram Atticam, sine σχῆμα ἀνανταπόδοτον, ut grammatici vocant. Deest hic enim ἀπόδοσις, quæ respondeat priori membro usque ad ζῶντ. ὑμᾶς, quippe post quæ verba lector exspectabat tale quid, *res salva est*, vel *res bene se habet*, vel *causa mea melior est*, vel simile quid. Solent autem Attici hoc ellipseos genere uti post εἰ μὲν, vel ἐὰν μὲν, cui in posteriore membro respondet ἐὰν δὲ, *sin autem*. Hujusmodi ellipsis occurrit etiam in loco illo Il. A. 135. Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι—Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν etc. Eustath. recte ad illum locum: Χωλεύει ἡ σύνταξις καὶ μένουσα ἐκκρεμὴς οὐκ ἀπήρτισται. λείπει γὰρ τὸ ἐφησυχάσω, ἢ παύσομαι, ἢ τοιοῦτόν τι. Deinde inter alia exempla, quibus usum ellipseos hujus probat, et hunc locum Comici nostri adducit. Sed quoniam res est observatu digna, ipsa ejus verba hic proferre non gravabor: Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα σχήματα ἐλλείψεως παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ὡς παρὰ τῷ Κωμικῷ· Ἐὰν μὲν ἀποφήνω πάντων αἰτίαν ἐμέ· Εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτε ὅπερ ἂν δοκῇ ὑμῖν. Καὶ Μένανδρος ὁ Κωμικός· Εἰ μὲν δή τινα πόρον ἔχεις· εἰ δὲ μὴ νενόηκ' ἐγώ. Πλάτων ὁ Κωμικός· [Hos versus Wakefield. S. Crit. iv. p. 76. ubi hanc ellipsin apodoseos illustrat, ita disponit: εἰ μὲν σὺ τ. θ. ἀποδώσεις ἑκών | εἰ μὴ, τάδε πάντα σ. ἀ. Dind.] Εἰ μέν σοι τὴν θάλασσαν ἀποδώσει ἑκών· εἰ δὲ μὴ, πάντα ταῦτα συντριαινῶν ἀπολέσω. Καὶ Σοφοκλῆς· Εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν· εἰ δὲ μὴ, λέγε. Exemplis his addi potest illud Comici nostri Thesm. 543. Εἰ μὲν οὖν τίς ἐστιν· εἰ δὲ μὴ, ἡμεῖς etc. Plato in Symp. p. 320. ed. Lugd. ἐάν μεν σοι ἐθέλῃ ἀπνευστὶ ἔχοντι πολὺν χρόνον παύεσθαι ἡ λύγξ· εἰ δὲ μὴ, ὕδατι ἀνακογχυλίασον. Anonymus ap. Athen. viii. 15. p. 360. εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐάσομεν. Hippocr. quoque hac figura non raro usus est, ut pluribus exemplis demonstrat Casaub. ad Athen. l. v. c. 2. fin. Cæterum ellipsis hæc eo magis notanda est, quod, qui eam ignorant, facile existimare possint, apodosin illam incuria librariorum apud scriptores forte omissam esse: quod ipsum me aliquando per errorem putasse non diffitebor. Kust. Figura ellipseos, ita supplenda: ἐάσατε. [Aut etiam, μή μ' ἐκβάλλετον. Munt.] Exempla talis ellipseos affert Schol. ad h. l. Sic ap. Antiph. περὶ χορευτοῦ [t. vii. p. 777. Reisk.] εἰ μὲν αὐτῷ ἐρωτῶντι τἀληθῆ δοκοῖεν λέγειν· εἰ δὲ μὴ, ἕτοιμοι σταῖεν διδόναι βασανίζειν. Subauditur, *certa res erit*, aut simile quid. Aristides in Panathen. εἰ μὲν δέχεσθε ἐπὶ τούτοις· εἰ δὲ μὴ, σκοπεῖτε, μὴ ὑμᾶς μειζόνων, ἢ ἡμᾶς αὐτοὺς ἀποστερήσητε. Subintell. *bene vobis erit*, aut simile quid. Berg.

469. οὖσαν αἰτίαν. Gl. Cod. Par. ὑπάρχουσαν πρόξενον — πρότερον. Πρότερον referendum videtur ad τὸ πρῶτον versus præcedentis. Schæf. οὖσαν αἰτίαν. αἰτίαν οὖσαν 1. et sic 2. sed β α sup. et 475. Pors. ἀγαθὴν Hom. Sch. Par. Dobr. αἰτίαν οὖσαν 4. Id.

470. ὑμῖν. Gl. Cod. Par. καὶ ἀποδείξω. —ὑμᾶς. Gl. παύσασθε τοῦ ἐγχειρήματος. —εἰ δὲ μή. Gl. ἀποφήνω, εἰ δὲ ἀδυνατήσω ἀποδεῖξαι τοῦτο ὑμῖν. Schæf. ἐμὲ ὑμῖν 5. ex em. nescio an ejusdem. δι' ἐμὲ δὲ 1. Dobr. δι' ἐμὲ est *meo beneficio*, ut 143. v. Denar. p. 114. s. Post ζῶντας (quod partic., ita ut οὖσαν, pro infin. ponitur) ὑμᾶς deest apodosis, quod fere semper fit in enunciationibus hypotheticis, exemplo Heb. 1 Sam. xii. 14.; nam vox, vultus, gestus, tali in oratione verborum vices

καὶ : grammatici vocant ἀναντανό-δοτον, v. Schol. h. l. Kœn. ad Greg. Cor. p. 19. s. V. D. Obs. Misc. vol. iii. p. 145. s. et Prolusio nostra de scientia litt. Gr. interiore p. [illegible] ss. Fisch. Figura ἀπο-σιώπησις, ut [illegible] 536. Omissam sen-tentiæ partem bene supplet gl. in meo Cod. παύσασθε τῆς ἐπιχειρήσεως. [Ea-dem in Dorv., nisi quod ἐγχειρήσεως ha-bet Dobr.] In C. ἐάσατε δηλονότι· quod in versione sequi debueram : *ab incepto desistite.* Brunck.

471. ὅ τι ἂν ὑμῖν. Sic quatuor Codd. bene. Vulgo ὅ τι γ' ἂν —. Brunck. In Dorv. ὅ τι ἂν ὑ. δοκεῖ. Wakefield. h. l. ex Eustath. ὅπερ ἂν ὑ. δ. legi jussit. Sen-sus auctore Fisch.: *restituite Pluto visum et me exilio multate.* Dind. ὅ τι γ' ἂν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. In Elb. γ' de-est. In. τουτόνι. -τε 1. ὅπερ pro ὅ, τι γ' 1. γ' om. A. 2. Pors. ὅ, τι γ' ἂν tres primæ. γ' om. 1. 2. 3. 4. Rav. Borg. (apud Inv. ad 545.) 5. 6. τόθ' ὅταν Hem. Schol. Par. ὃ ὑμῖν δοκεῖ Schol. Ven. qui ὁμολογῆτε pro ἀποφήνω, cet. ut vulgo. Dobr.

472. τουτί. Gl. Cod. Par. τὸ εἶναί σε αἴτιον πάντων τῶν ἀγαθῶν, ἢ ὅτι ἡμεῖς διὰ σὲ ζῶμεν. Schæf. Χρ. Βλ. A. τουτί. ταῦτο 1. Pors. τουτὶ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ταυτὶ Rav. et Lib. Burg. Dobr.

473. διδάσκου. Gl. Cod. Par. μάνθανε τοῦτο ἐξ ἐμοῦ. Schæf. ῥαδίως cohæret cum inf. ἀποδεῖξειν, ut πάνυ cum ῥᾳδίως. ἅπαντα [Pro καθ' ἅπαντα. Munt.] est omnino. Fisch.

474. ἁμαρτ. Gl. Cod. Par. ἔξω τῆς ἀληθείας λέγοντας. Λέγοντας si scripsit Glossator, ante oculos aut habuit aut ha-bere sibi visus est ἁμαρτάνοντας. Schol. ἁμαρτάνω σημαίνει δύο. ἁμαρτάνω λέγε-ται τὸ ἁμαρτίαν ποιῶ· ἁμαρτάνω λέγεται καὶ τὸ ἀποτυγχάνω. Schæf. Ἅπανθ' etc. De-pravate Cod. Dorv. Ἅπανθ' ἁμαρτά σ' ἀπο-δείξω ἐγώ· recentior manus explevit ἁ-μαρτάνοντα· vetusta librarii ipsius ultimæ voci ἀποδείξω literæ puncto, ut delen-dam indicaret, subnotatæ adposuit ειν· etsi non obstet concursus vocalium, quin ferri possit ἀποδείξω ἐγὼ, nulla tamen est causa, præsertim sine plurium membra-narum consensu, cur scriptura vulgaris repellatur. Hemst. Et -τά σ' ex em. 5. ω cum gl. σφαλλομένους. Tum -ξειν (ω ab alio ut puto.) σ' om. 4. Dobr. Vitiose Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. ἁμαρθά-νοντ' σ' ἀπ. Raph. ἁμαρθάνοντά σ'—. Dind.

475. εὖ. ἐπεὶ τοὺς ἀγαθοὺς λέγεις κ.τ.λ. Schæf. φῄς h. e. *putas, speras* : et pro-nomen omissum est, quia infinit. et ver-bum finitum ad eandem personam perti-nent, ut 59. 241., quod tamen non sem-per fit. V. 473. s. οἱ δίκαιοι sunt, certe h. l., iidem, qui alibi dicuntur οἱ ἀγαθοὶ et χρηστοὶ, *boni.* Fisch. φῂς Ven. ii. Dind. πλουσίους ποιήσειν 1. ποιήσειν Lib. Burg. [V. ad 469. Dobr.] Pors.

476. Gl. Cod. Par. ταὐτὸν εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ ὄργανα τιμωρητικὰ, βοηθήσετε. Ante vocem extremam videtur excidisse ne-gans οὐ. Cf. Ind. ad Greg. Cor. p. 1015. Schol. Κολαστήρια ὄργανα τά τε τύμπανα καὶ οἱ κύφωνες. τοῦτο δὲ λέγει δεικνὺς, ὅτι τῶν τοιούτων ἀξία αὐτή ἐστιν. τὰ δὲ τύμπανα, ὡς μέν τινες φασὶν, ξύλα, δι' ὧν τοὺς καταδίκους ἔτυπτον: κύφων δέ ἐστι ξύλον ὅμοιον ζυγῷ, ὃν τιθέασιν κατὰ τῶν τραχήλων τῶν δικαζομένων, κύπτειν αὐ-τοὺς παρασκευάζων, ἵνα διπλῶς αὐτοὺς κολάζῃ, καὶ μὴ ἐῶν αὐτοὺς ἀνανεύειν οὐδ' ὅλως. Τῶν δικαζομένων positum est pro composito τῶν καταδικαζομένων, quem hu-jus simplicis usum e Cas. Dio. Schneid. excitavit. Schæf. Hic versus, uti et seqq. 478. et 483. in Ms. Vat. Urb. rectius præfixam habent personam Chrem. uti v. 484. personam Bleps. Kust. Χρ. Ὦ τύμπ. Omnes edd. versus 476. 478. et καλῶς λέγεις 481. Bleps. tribuunt : Chrem. Vat. cui suffragatur Dorv. Cod. Horum auc-toritati eo magis obtemperandum putavi, quod quam adcommodate Chrem. per-sonæ dicta conveniunt, tam aliena sunt a Bleps. qui simul atque Paupertatem ag-novit, tantum animo terrorem conceperat, ut ad fugam se bona fide pararet. Quis igitur existimet eam animi orationisque constantiam, qualis in istis versibus appa-ret, in timidissimum hominem potuisse cadere? qui Chrem. fortioris exemplo vix aliquantulum recreatus v. demum 483. invisæ Paupertati, ne non penitus ex-tincta omni se metu liberaret, viginti mor-tes decernit: quanquam de hoc etiam versu dubitationem injiciat idem Vat. eum Chrem. mutatis personis, Bleps. sequen-tem adsignans. Sed hic mihi visa fuit potior edd. ratio consensu Cod. Dorv. suffulta: finge tibi quasi in scena Bleps. hæc pavitantem eloqui, cui sedatior Chrem. et majoris animi senex jocando respondet: qua quidem in parte a Kust. dissidemus. Habet autem Cod. Dorv. isti versui adscriptum non tantum Ἱκα-νοὺς, ἀρκετοὺς, sed etiam, ὦ Χρεμύλε, ut ad Chrem. a Bleps. sermonem dirigi sig-nificet. Hemst. Hic versus in quatuor codd. Chr. tributus. Versum 478. tri-buunt Bleps. A, C, duo alii Chr. In v.

477. B, C, πρὶν ἂν μάθοις. V. 481. verba καλῶς λέγεις ejusdem personæ debent esse, cujus fuit præcedens quæstio: τί δῆτα—in tribus codd. Chr. tributa sunt. Brunck. qui 476. Chr. 478. s. Bleps. 480. s. et καλ. λ. 481. Chr. 483. Bleps. 484. Chr. adscripsit; sed Inv. 476. rursus Bleps. personam apposuit e Rav. (uti olim apposita legebatur), in reliquis autem cum Brunck. consentit. Dind. ὦ τύμπανα, id est, o *fustes*, vel *baculi*: a τύπτειν. V. Gatak. in Adv. Misc. Posth. c. 46. ubi de v. τύμπανον et verbo ipsi cognato τυμπανίζεσθαι prolixe et docte agit. De genere autem supplicii apud vett., quod τυμπάνῳ infligebatur, non parum dissentiunt scriptores. Kust. Non sollicito. Nam et Suid. sic laudat. Suavius tamen esset, ὦ τύμπαν', ὦ κύφωνες. [Iterum ait Bent. 'Lege τύμπαν', ὦ vel ὦ τύμπανα'.] Bent. τύμπανα. Quæ de supplicio reorum a Græcis dici solent, ut hic in Schol., de *fustibus*, quibus ii ad mortem ut plurimum cædebantur. Hinc de Eleazari, scribæ Hierosol., Antiochi Epiphanis ministrorum jussu, martyrio, quod suillis carnibus nollet pollui, 2 Macc. vi. 19. αὐθαιρέτως ἐπὶ τὸ τύμπανον προσῆγε, *sponte ad fustuarium processit*, ad q. l. Grot. inter cætera e Schol. ad h. l. verbis, τύμπανον explicat de *fidiculis*, per quas humana pellis, ut bubula ἐν τυμπάνῳ, extendebatur. Quo referri potest Luciani locus, ubi de mortuis, qui in Charontis cymba ad alteram Inferorum ripam erant transvehendi, dicitur in Cataplo p. 427. ult. ed. Amst. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους, juxta interpretem, *fustibus inquam cæsos* (seu *fidiculis in tympano distentos*) *et cruci affixos*. Hinc Hebr. xi. 35. ἀπετυμπανίσθησαν, *distenti sunt*, juxta veterem interpretem. Unde ἀποτυμπανίζειν et ἀποτυμπανίζεσθαι ap. scriptt. Atticos non solum pro *torquere*, aut *torqueri* in genere, et quidem ad mortem, quod vidit ad eum locum Grot. sed etiam nominatim, ut hoc addam, pro *capite amputari* dicitur. Præter indicatos a Grot. priori significatu auctores, addi potest Demosth. Phil. iv. p. 86. Joseph. c. Apion. i. p. 1045. et Plutarch. in Galba p. 1056., ubi ἀποτυμπανίσαι et ἀπετυμπανίσθη, *ad mortem cruciare* vel *cruciari* indicat: posteriori autem sensu ἀποτυμπανισθῆναι dixit Euphor. ap. Athen. iv. p. 154. quod ex Eustath. monuit ibi Casaub., et superiora ibidem verba καὶ κεφαλὴν ἀποκοπῆναι πελέκει aperte innuunt. Quomodo etiam ἀποτυμπανίζειν reddit alio Athen. loco v. p. 214. interpres; ubi alioquin opus non erat, ut simul ibi junctis pluribus et diversis hujus verbi significationibus uteretur, nempe, *fidiculis distentos, ac fustibus et virgis cæsos, securi percussos*, pro una illa voce, quæ ibi legitur ἀποτυμπάνιζον. Spanh. V. Polyb. vi. 35. qui hoc genus pœnæ vocat ξυλοκοπίαν, Lat. *fustuarium*. Illustrant hoc nomen et verbum τυμπανίζεσθαι præter interpp. N. T. ad Hebr. xi. 35. Jungerm. in not. ad Magii lib. de Equuleo p. 273—288. (Amst. 1699. 12.), Gatak. Hemst. ad Poll. p. 897. 84. Esse autem τύμπανα h. l. *fustes*, colligi potest ex eo, quod adjunguntur κύφωνες, quæ erant *vincula lignea*, quibus colla maleficorum ita illigabantur et constringebantur, ut erigere se non possent (unde nomen accepere; quæ pœna dicebatur κυφωνισμός) et tum cædebantur *fustibus*. V. Hes. h. v. et intpp. Aliis verbis dicuntur κυνάγχαι et καλιαί et κλοιοί. Fisch. Voc. κύφων de κλοιῷ explicant hic Schol., uti etiam Hes., seu *catasta*, qua collo inserta vinciebantur rei ac flagris itidem cæsi, ut e Crat. ap. Polluc. x. c. 40. liquet: ἐν τῷ κυφῶνι τὸν αὐχένα ἔχων. Sic ap. Athen. viii. p. 351. de Stratonico: ἰδὼν δὲ ἐν τῷ κυφῶνι δεδεμένους δύο. Spanh. Βλ. Χρ. Α. ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες. Sic Suid. ed. Ms. κύφωνες. ὦ pro καὶ Schol. Lucian. Pseudolog. 17. t. iii. p. 176. Pors. Bleps. in tribus primis, Rav. Chrem. in 5. Brunck. Pors. τ. καὶ servant Arund. 5. 6. gl. ὦ 6. Schol. excerpit Suid. v. τύμπανα. ἀρήξατε et gl. κύφων forsan hinc vel ex 606. habet Eustath. Od. O. p. 1776, 40.=567, 52. Dobr. καὶ κύφ. 1. 2. 3. 4. ὦ gl. 2. 3. Versum hunc et 478. Chr. 3. Ambo Bleps. 1. 2. 4. Id. Cod. Dorv. ἀρήξατε, addita interpretatione βοηθήσατε· manus emendatrix succurrerat, α in ε mutando. Natam esse labem probabile mihi videtur ex eo, quod in veteri membrana οὐκ ἀρήξετε; fuerat expositum ἀρήξατε, βοηθήσατε. Hemst.

477. Gl. Cod. Par. οὐ πρέπει δειναπαθεῖν καὶ κραυγάζειν, πρὶν ἂν γνωρίσῃς. Schæf. σχετλιάζειν est *lamentari, quiritari*, h. e. aliorum opem implorare vel suo vel alterius nomine, id quod faciunt ii, qui vel patiuntur indigna, vel audiunt non ferenda. Sensus: *non debes clamare, me insanam esse, priusquam rem omnem cognoveris*. Fisch. μάθῃς. -οις 1. Pors. μάθοις B. C. 5. Dobr.

478. βοᾷν. Gl. Cod. Par. κράζειν.—ἰοὺ, ἰού. Gl. ἐπίρρημα θρηνητικόν. Schæf. Καὶ in interrogationibus exprimit fere admirationem, ut Marc. x. 26. ubi v. Raphel. τοιαῦτ' ἀκούων, nempe, homines vi-

vere Paupertatis beneficio (458. ss. 474.). εὖ φρονῶν, *sanus, sapiens*. Fisch. Subint. μὴ βοᾶτω. Munt. Sive potius, μὴ βοάσῃ. Dind. Βλ. Χρ. A. et 2. in lib. Ask. Pors. Bleps. in tribus primis, edd. Brunck. Inv. Chr. Pors. δύναιτ' ἂν 5. βοᾶν τὸ ἰοὺ ἰοὺ 6. Dobr.

480. τί δῆτα. Gl. Cod. Par. (et Dorv.) ἀξίας τιμωρίας.—τίμημ'. Gl. πρόστιμα ἐπιθῶ τῇ κρίσει. Schæf. δῆτα pronomini interrogativo hanc addit vim, ut exprimi Lat. possit et debeat *nam, tandem, quæso*, v. Devar. p. 144. Hoog. c. 15. §. 12. p. 216. Δίκη est omnino causa, et publica et privata, sed sæpe refertur ad γραφὴν ita, ut hæc sit *publica*, δίκη *privata* causa. Jam Chr. et Bleps. causa erat *publica*, pertinens ad omnes homines. τίμημα vocab. forense, est 1. æstimatio litis s. causæ, 2. in causis privatis *mulcta*, in publicis, *pœna, supplicium*, ut h. l. Scilicet *accusator* et *petitor* in formula petitionis et accusationis æstimabat, quam mulctam quamve pœnam meruisset reus, si causa cecidisset, et contra, nisi mulcta et pœna legibus jam esset definita. (v. Salmas. Obs. Jur. Att. et Rom. c. 8. nos ad Plat. Apol. Socr. xi. 3.) Hoc dicebatur τίμημα ἐπιγράφειν τῇ δίκῃ, h. e. *litem æstimare*, mulcta vel pœna. Fisch. Verba fori Attici de actore, qui scripto edito declarat, quam pœna aut mulcta reo irrogari debeat, ubi causa is cadit, quod ut h. l. τίμημα ἐπιγράφειν, aut alias ἐπιγράφεσθαι dicitur. Quod inter alia, in αἰκίας δίκῃ s. in actione *verberum* locum habuit, ut e Conc. 663. liquet, et in Schol. ad eum locum iisdem verbis, quibus ap. Harpocr. v. Αἰκίας tangitur. Τίμημα nempe Atticis, præter alia, de *mulcta* in judiciis privatis, et de *pœna capitali* in publicis dicitur, quo respicit Pollux viii. 6. 52. Ita pro *mulcta* ap. Demosth. c. Aphob. initio fere Orat. iii. p. 513. διὰ τὸ μέγεθος τοῦ τιμήματος τῆς δίκης, ἣν ὦφλεν, unde etiam τιμητὸς δίκη dicta ibi *mulcta pecuniaria*, haud certe lege constituta, sed quæ a judicibus æstimari debuit. τίμημα vero de *pœna capitis* ap. Lys. Or. i. p. 14. τῷ μὲν ἐκείνου τιμήματι οὐ συνεχώρουν, quæ τίμησις ab Antiph. dicitur Or. xiv. p. 92. Spanh. Solebant in judiciis pœnam definire, quæ maneret eum, qui victus foret. Sic in ridiculo duorum canum judicio Vesp. 901. Bene. V. Sam. Pet. de Leg. Att. p. 326. qui locum hunc Comici illustrat. Kust. δίκῃ. κρίσει 1. et gl. 2. Pors. Chr. servat 5. certe. et 1. 2. 3. Bleps. 4. Dobr. τίμημ' Ven. ii. Dind.

481. ἁλῷς. Cod. Dorv. κρατηθῇς. Hemst. ἁλῶναι proprie est, *irrisse se capi*, a præs. ἅλωμι, pro quo ἁλίσκω dicitur, sed aor. 2. act. in verbis in μι desinentibus habet vim mediam, h. e. *captum esse, victum esse*, et est verbum bellicum, ut alia hujus generis translatum ad forum, *inferiorem discessisse e judicio*. Ejusdem modi verbum est ἡττᾶσθαι· nam ἡττᾶσθε contractum est ex ἡττάησθε· quod refertur propr. ad v. νικᾶν valetque *vinci, victum discedere;* in foro, *causa cadere, perdere litem*. Theophr. Char. i. 1. ἡττᾶσθαι simpliciter, sed xi. 2. ἡττᾶσθαι δίκην. καλῶς λέγεις est vox assentientis et approbantis alterius orationem, *recte*. παθεῖν referendum est ad *pœnam corporis*, ad *mortem* (v. Plat. Apol. xxvi. init. ibique nos), ut ἀποτῖσαι ad *mulctam* pertinet. Fisch. Verba καλῶς λέγεις ejusdem personæ esse debent, cujus fuit præcedens quæstio τί δῆτα—in tribus Codd. Chr. tributa sunt. Brunck. ἀλῷς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Perperam ὅτοι Crat. Ven. i. ii. Wech. Verba καλῶς λέγ. Bleps. tribuunt Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ἐάν γ'. γ' om. Suid. τίμημα. ζημία. καὶ ἡ καταδίκη. sic Ms. Βλ. Χρ. A. Pors. σοι Ald. Post ἀλῷς, δοκεῖ, et λέγεις, puncta · · Pors. i. e. Πε. Verba καλῶς λέγεις Bleps. in tribus primis, Chr. edd. Brunck. Inv. et 5. Dobr. γ' habet 1. om. 3. 4. et primo 2. Βλ. καλῶς 1. 2. 4. Χρ. 3. Id.

482. Γ' ἐάν. Ita cum Cod. Dorv. omnes vetustæ: γ' ἂν inferiores a Port. sumserunt. Hemst. ἐὰν ἡττ. Sic Codd. et vett. edd. In recentioribus, metro claudicante, ἄν. Brunck. Reisk. quoque aut γ' ἐὰν ἡττ. aut κἂν ἡττ. reponi jusserat. αὐτὸ, ἐὰν cum Schol. vel α. γ' ἐὰν cum Scal. legi etiam voluit Duck. Dind. αὐτό γ'. γ' om. 1. 2. Pors. γ' ἐὰν tres primæ, et Inv. γε ἂν 6. γ' om. 5. præcedenti versu habet. Om. etiam Schol. ἐάν γ' Elmsl. Ach. 178. p. 120. γ' ἐὰν 1. 2. γ' om. 3. 4. Dobr. ἐὰν (pro ἂν ut Port.) Elb. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Vitiose Crat. Ven. i. ii. Brub. Raph. ἡττᾶσθαι, ultimis tamen litteris per siglam scriptis, sed plene Wech. σφῷ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Port. σφῶ Ven. i. ii. Raph. Dind. τὸ γὰρ αὐτό. Gl. Cod. Par. τίμημα. — ἡττᾶσθε. Gl. νικᾶσθε. Obiter moneo, activum ἡττᾷν, quod vulgo, H. Steph. auctore, insolens dicitur, Græcis scriptoribus etiam optimis passim usurpatum videri. Isæus p. 281. Reisk. τὸν μὲν νικᾶσθαι, τὸν δὲ ἡττᾷν. Satis caute præstantissimus editor, quo

Saxonia semper gloriabitur, " Non damno; proba enim et conveniens hæc est sententia: offendor solummodo insolentia verbi ἡττᾷν, quod nescio an in activo minus usurpetur. Num ergo leg. τὸν μὲν νικᾷν, τὸν δὲ ἡττᾶσθαι." Similiter, sed justo, opinor, confidentius, Valck. Diatr. Eurip. p. 261. A.: " Scripserat Isæus, non quæ vulgantur — τὸν μὲν νικᾶσθαι, τὸν δὲ ἡττᾷν· quorum hoc illis ne usitatum quidem; sed scripserat, τὸν μὲν ἡττᾶσθαι, τὸν δὲ νικᾷν." Diod. Sic. xv. c. 87. (quo loco etiam Schneid. usus est) οἱ δὲ Βοιωτοὶ τοὺς Λακεδαιμονίους ἀπὸ κράτους ἡττηκότες. Idem xx. c. 30. κατὰ κράτος ἥττησεν. [Al. ἀπὸ κράτους ἧττ. quod videtur præferendum. Cf., præter locum priorem, xvii. c. 34. ad fin. c. 37. init. c. 58. init. xviii. c. 44. med. xx. c. 12. ad fin. c. 51.] Idem in Excerpt. t. ii. p. 576. 79. ἥττησε τὴν Καρχηδόνα. Licebit addere alia, etsi posteriorum illa temporum: neque enim nunc vereor, ne quis activum dicat proprium Græcitatis citerioris. Epigr. adespot. dxcvi. v. 6. Χαμβδᾶν ἥττησας. Zon. Lex. c. 1037. τοὺς γὰρ νικήσαντας καὶ ἡττήσαντας τοὺς πολεμίους κ. τ. λ. ubi διττογραφίαν odorari mihi videor. In Schol. ad Eur. Phœn. 1380. olim ed. οἷς καὶ τὸ ἡττᾷν καὶ τὸ ἡττᾶσθαι οἰκτρὸν ἦν. Sed Valck. p. 764. e Cod. Aug. dedit οἷς καὶ τὸ νικᾷν καὶ τὸ ἡττᾶσθαι δεινὸν ἦν, hac nota adscripta: " repositum τὸ νικᾷν καὶ τὸ ἡττᾶσθαι· non quod negem, ἡττᾷν antiquitus frequentatum, sed quia scriptorum superstitum usus illud non videtur recepisse." Sane aliquanto circumspectiora hæc, quam illa in Diatr. Eurip. ut suspicer, viro egregio tum quidem, cum Phœnissas ederet, facile me probaturum fuisse quæ adnotavi ad Soph. Œd. R. v. 628. sq. Ἀρκτέον enim sic intellectum, uti illic interpretatus sum, tam simile est verbali ἡσσητέον, ut ovum ovo non possit esse similius. Hæc igitur nota Soph. istius esto corollarium. Ceterum ut hæc verbalia passim resolvenda sunt per passiva, sic altera classis verbalium in τος, quorum solennis significatio est passiva, hic et illic vim activam habent. V. Pors. ad Eur. Hec. 1125. σφῴ. Gl. ὑμᾶς. SCHÆF.

483. νομίζεις. Gl. Cod. Par. ὦ Χρεμύλε. SCHÆF. Εἴκοσι θάνατοι cadunt in eum, qui non semel sed vicies necatur, ut Plat. Apol. Socr. 17. πολλάκις τεθνάναι, et Æsch. Socr. iii. 12. ἡ ἀπότευξις θανάτων μυρίων χείρων, h. e. gravior quam mors sexcenties repetita, i. e. longe acerbissima. Ex quo intelligitur, formam illam loquendi tum Atticis fuisse admodum familiarem, quum dicere vellent, aliquem ob insignem improbitatem dignum esse, qui variis mortis generibus afficeretur, ut Sen. de Clem. i. 18. ' mille mortibus dignum.' FISCH. Βλ. Χρ. A. 1. non 2. εἴκοσιν. -σι 1. PORS. Citat Suid. v. ἱκανός. DOBR. In 6. personæ per totam fere comœdiam ab alio additæ videntur. Χρ. ἱκανοὺς — Βλ. ταύτῃ U. 3. 5. optime, ut vidit Kust. εἴκοσιν Ald. εἴκοσι 5. Pors. ID. Βλ. 1. 4. Χρ. l. δὴ ν. θ. εἴκοσι 3. (sic) εἴκοσι 1. ID. νομόζεις vitiose Wech. et mox μόνῳ. DIND.

484. ταύτῃ γε. ἤγ. τῇ Πενίᾳ νομίζ. ἱκανοὺς θαν. εἴκοσι Cod. Par. Ib. ἀποχρήσουσιν. Gl. ἀρκετοὶ γενήσονται. SCHÆF. Νῷν. Cod. Dorv. νῶϊν ἡμῖν συνίζησις v. ad 467. et H. Steph. p. 13. Tract. de Orthogr. quem Adnot. in Soph. præfixit: tum Ἀποχρήσουσι. ἀρκέσουσι. HEMST. Ἀπὸ μόνω sc. θανάτω, et ἀποχρήσουσιν ex ἐξαρκέσετον (v. Hes. in ἀπόχρη): utrique nostrum unum mortis genus sufficiet. FISCH. Χρ. Βλ. A. 1. μόνω. -οι 1. PORS. Βλ. ταύτῃ — ἀπ. δύο 3. (Βλ. ex em. ej. m.) DOBR.

485. οὐκ ἂν φθ. Gl. Cod. Par. ἐπὶ τοῦ ταχέως τοῦτο πάθοιτε. SCHÆF. οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντ', i. e. effugere non poteritis, quin hoc patiamini, scil. mortem. πράττειν enim hic poni pro πάσχειν vel ἀποθανεῖν, recte ad h. l. monet vetus Schol. Simili sensu Eurip. Or. 537. θυγάτηρ δ' ἐμὴ θανοῦσ' ἔπραξεν ἔνδικα. Idem Herc. Fur. 727. προσδόκα δὲ, δρῶν κακῶς, κακόν τι πράξειν. Nam et hic πράττειν manifesto ponitur pro πάσχειν. Sic ἐργάζεσθαι ap. Hippol. 794. ubi μῶν — εἴργασται νέον; κατ' εὐφημισμὸν dictum est pro μῶν ἀπέθανε; v. nos ad 341. KUST. V. Eurip. Or. 925. qui locus valde est similis Aristoph. BERG. πράττειν poni pro πάσχειν insuper mihi adstruere liceat ex iis, quæ ad Æsch. meum pridem eam in rem notaveram, et luculento quidem antiquissimi illius ac Ἀττικωτάτου tragici testimonio. Nempe Agam. 1295. ubi a Cassandra dicitur, Ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἴλιον πόλιν Πράξασαν, ὡς ἔπραξεν, Trojam passam ea quæ passa est, seu, excisam prout est excisa; non, ut ibi Stanl. agentem, sicut egerit, ubi de patriæ suæ calamitate et excidio est Cassandræ sermo. Immo quod ex alio adhuc hujus Comici loco, et quem similiter non adsecutus est interpres, liquebit Ran. 761. τί δὲ πολλὰ πράττων; etiamne (lateris nempe) ubi gravi calamitate premeris! non, ut absurde vertitur, quum es curiosus; quod ibidem docere poterant Schol. Sic Eur. Andr. 462. καὶ σὺ γὰρ πράξειας ἄν, quia et tu potes in adversam fortunam (de qua in superiore versu fit mentio) in-

cidere. Sic πρᾶξις pro *calamitate* Æsch. Prom. 694. πέφρικ' εἰσιδοῦσα πρᾶξιν Ἰοῦς, ubi male rursus per negotium voc. πρᾶξις reddit interpres. Quo sensu idem voc. adhibuerat quoque Soph. Trach. 215. Τόν' ἄν τις εἰσίδοιτο, τὴν αὑτοῦ σκοπῶν Πρᾶξιν κ. τ. λ. *suam respiciens miseriam.* In quibus duobus locis πρᾶξις ab Atticis scriptt. pro δυσπραγία, uti ea vox ap. Hes. legitur s. δυσπραξία ut Æsch. Prom. 965. τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν, *meam miseriam.* Sic πράττειν pro ἀποθανεῖν Soph. Œd. Col. 1779. ἔπραξεν οὖν, ἔπραξεν, οἷον ἤθελε. Frequentius vero iidem Tragici usi eam in rem (pro *mori* vel *interfici*) verbo composito διαπράττω vel διαπράττομαι, ut Æsch. Choeph. 880. οὐχ ὡς ἀρῆξαι ἀνδρὶ διαπεπραγμένῳ, ubi Schol. διαπεπρ. τῷ σφαγέντι, ut ej. dram. 1008. στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης, et Pers. 517. διαπεπραγμένου στρατοῦ (*cæsi exercitus*). Alia in hoc verbo exempla suppeditabit Eurip. Ion. 253. Hel. 864. et 1193. atque alibi. Notum autem Atticis simplicia pro compositis passim usurpari. Sic ἐργάζομαι eodem sensu pro πράττειν pro *pati* sumi alicubi ab Eurip., observat Kust. pro quo alibi apud eumdem Tragicum, ut alios vett. auctores mittam, adhibentur verba composita διεργάζομαι, ut Heracl. 175. vel ἐξεργάζομαι ut Hel. 1004. aut κατεργάζομαι in eod. dram. 106. Mitto alium adhuc et peculiarem usum apud Atticos verbi πράττειν pro *prodere*, ut Thuc. iv. 110. et Schol. ib. Spanh. τοῦτο πράττειν est, *mori se sinere, jubere.* Nam τοῦτο pertinet ad verba Chr. νῦν δὲ δεῖ etc. φθάνειν propr. est *anteverlere, occupare*, ut 686. 1102. sed verbis aliis junctum habet vim adverbiorum *prius, statim, continuo*, ut h. l. cui loco similes loci sunt 874. 1138. Xen. Mem. ii. 3. 11. iii. 11. 1. Cebet. tab. 5. Scilicet Paupertas emisit istam vocem, quia putabat, veritatem ab ipsa stare, quia confidebat, se superiorem discessuram esse, ita ut appareret, ipsam esse hominibus omnium bonorum parentem. Fisch. Non obscurum est, Schol. legisse πράττοντες· ex quo simul consequitur, talem in ejus libro integri versus exstitisse scripturam: οὐκ ἂν φθ. τοῦτο πράττοντες· τί γ' ἂν —. Istum quemadmodum intellexerit, exponemus in Adnotationibus. Lectionem impressam tuetur Cod. Dorv., nisi quod in eo sit mendose, Ἔχει et ἀντιπεῖν, addito ipsius ἡττηθῇ· unde liquet, in quam sensum versuum istorum ab eo percepta fuerit sententia. Neque tamen eo minus intentatum in hisce quiddam observare mihi videor: non quod me moveat ἂν geminatum in eodem orationis membro (sæpius enim id fieri solere, constat, et pluribus exemplis docuit H. Steph. App. de D. A. p. 187.), sed quod verba sic videntur fuisse componenda, ut altera pars æque spectaret ad Chr. et Bleps. atque prior: hoc autem consequemur, si levi manu refingere liceat: — ἢ τί γὰρ Ἔχοιτον ἂν δικ. ἀ. ὅτι; Hemst. At nec vulg. lectio verba illa alio quam ad Chr. et Bl. referri patitur. Nam *quid habuerit quis, quod opponere mihi recte possit?* in tali orationis contextu idem est quod, *aut habetis vos*, habet alteruter vestrum, *quod afferatis, ad defendendam causam vestram?* unde etiam Chorus jubet senes contra dicere, et Chr. instituit causam dicere, adjuvante Bl. Fisch. Ita Ed. Junt., Farr. et Brub. ἢ τί γ' ἄν. Sola Ald., ἢ τί γ' ἄν, quod jam non est interrogativum. Berg. Gl. ταχέως πείσεσθε τοῦτο, ἡττηθέντες· ἢ ταχέως ποιήσετε τοῦτο πρός με ἡττηθεῖσαν. πράττω γὰρ καὶ τὸ ποιῶ καὶ τὸ πάσχω. Vera est prior explicatio. Brunck. The verses should perhaps be read, οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντ'; ἢ τί γὰρ | ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἐμοί; She is so confident of the superiority of her cause, that she is impatient for the commencement of the altercation. Her impatience is expressed in the words οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντ'; "Aliquid præcipientes, jubentes, verbo φθάνω utuntur cum negatione per interrogationem," says Brunck, on 1132. He adds examples, of which the following is one, (873. of this comedy) σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις; John Seager. φθάνοιτον Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. φθάνοιτον. -τε A. -ον 1. πράττοντ'. -τες A. ποιοῦντες 1. [ἢ τί γ' ἂν subnot. ergo A. 1. 2.] Pors. φθάνοιτον et πράττοντ' 1. 2. -ε -ες 3. 4. ποιοῦντες gl. 2. ἢ τί γ' ἂν 1. 2. 3. 4. Dobr. Lib. Burg. φθάνοιτε—πράττοντες — γὰρ (ita ut pateat ἢ τί γὰρ dare Mstum.). Id. φθάνοιτον τοῦτο πράττοντ'. ἢ τί γ' ἂν tres primæ, Brunck. Arund. Inv. e Rav. φθάνοιτε, cetera servans. φθάνοιτε—πράττοντες τί γ' ἂν primo 5. sed ἢ ante τί insertum, ab eodem proculdubio. Gl. ποιοῦντες. φθάνοιτε τ. πράττοντες | ἢ τί γ' ἂν 6. Tum 486. ἂν om. 5. 6. v. Schol. Dualibus explicandis pluralia passim adhibent grammatici; quare ex ἀποθανόντες non statim fingenda est lectio πράττοντες. Neque ex eo quod πράττοντες scholio præfigitur, rem conficias; quum apostrophus pro compendio syllabæ ες facillime capi potuerit, ut 752. et alibi millies factum est; exempli gratia, in Menandro apud Pors. Adv. pp.

293-4. εἰκόν' in εἰκόνες transiit. V. Gaisford. ad Hesiod. Opp. et D. 184. Contra in Av. 656. etsi vulgatæ minime obloquor, optima est Suid. lectio, ὃ διατραγόντες ἑστὸν ἐπτερωμένω, sive ἔστον mavis. Deinde, γὰρ potius quam γ' ἂν legisse videtur Schol. quam recte non dixerim. Pro γ' ἂν stat Eq. 411. et forsan Thesm. 224. Ultima, οὐκέτι δίκαιόν ἐστι, οὐχ ὑπάρχει δίκαιον, reddenda puto, "Jus omne periit," sive intelligas τὴν Δίκην, sive τὰς δίκας. V. Hemst. ad Schol. 860. et Collat. ad Nub. 899. Porro sanissimum est ἔχοι τις, ut Eur. Or. 930. κοὐ φθάνοι θνήσκων τις ἄν, quod idem prorsus est atque οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν θνήσκοντες 925. Dobr.

486. ἀντειπεῖν. Gl. Cod. Par. ἐναντιωθῆναι, ἡνίκα ἡττηθῇ. Schæf. Part. ἂν sæpe in uno eodemque orationis membro geminatur, ut ab aliis scriptt. Atticis, ita maxime a Plat. Xen. et Aristoph. V. Gregor. de Dial. p. 18. ibique Kœn. et nos ad Plat. Apol. xxiv. 2. ἀντειπεῖν usurpatur, maxime in foro et judiciis, de reo, accusatoris argumenta refellente, aut de accusatore reo respondente. V. Luc. xxi. 15. Act. iv. 14. δίκαιον dicitur *quidquid valet ad defendendam et confirmandam causam, adjumentum causæ, argumentum, ratio.* Sic τὰ δίκαια Xen. Cyr. iii. 1. 8. Theophr. Char. xvii. 3. et *justa* Ter. Phorm. ii. 1. 50. *præsidia* Cic. Or. ii. 76. Fisch. ἔχοι τις ἄν. ἂν om. 1. [Transversa linea damnat 2. si Pors. intelligo. Dobr.] ἀντειπεῖν. ἀντιπεῖν 1. Pors. ἀντιπεῖν vitiose Junt. I. III. Post ἔτι punctum in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

487. Actus secundi scena quinta vulgo hic constituitur, sed a Francog. interprete hoc non factum est, immo continuatur superior scena. Præfixum vulgo: Τετράμετροι καταληκτικοί, Ἀναπαιστικοί, Ἀριστοφάνειοι. Dind. χρῆν pro χρή. Nam agricolæ senes, qui constituunt chorum, verebantur, ut Chr. id faceret. V. 406. et ad Plat. Apol. i. 5. ὑμᾶς Chr. et Bleps. λέγειν σοφόν τι est, *afferre rationes solerter admodum et acute excogitatas*, ἐν τοῖς λόγοις ἀντιλέγειν, *oppugnare* orationem alterius *rationibus, contra disputare.* In libris scriptis [etiam Dorv.] et edd. est ἀντιλέγοντες, ut cohæreat cum νικήσετε, sed schol. legit ἀντιλέγοντας, quod penderet a χρῆν. Quæ scripturæ varietas ipsum loci sensum non mutat. Fisch. χρῆν τι. χρή τι 1. — Et χρῆν et χρή agnoscit Schol. Dobr. νικῆσε Elb. Dind. σοφὸν in Cod. Par. deest. — φ. Gl. δι' οὗ. Schæf.

488. τοῖσι. Gl. Cod. Par. ἡμετέροις. — ἀντιλέγοντες. Gl. ἐναντιούμενοι. — μαλακόν. Gl. χαῦνον. — ἐνδώσετε. Gl. ὑποχαλάσατε. Schæf. μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. Sensus est, *acriter ei obsistite minimeque ei cedite.* ἐνδιδόναι vel ἐνδοῦναι proprie significat, *tradere, porrigere, præbere;* ut ἐνδοῦναι ἀφορμὰς Eurip. Hec. 1239. *præbere occasionem* vel *facultatem aliquid faciendi*, ἐνδοῦναι λαβήν, *ansam præbere* etc. quarum et similium phrasium exempla Lex. vulgata suppeditabunt. Deinde ἐνδοῦναι sæpissime est, *remissiorem se præbere*, vel *cedere*, ut ἐνδοῦναι τῇ ἡδονῇ, vel, πρὸς ἡδονήν, *voluptati cedere, a. succumbere;* cujus significationis metaphoricæ nondum ullus, quod sciam, Lexicographorum claram et perspicuam rationem reddidit. Dico igitur, huic loquendi generi subesse ellipsin, subintelligique debere μαλακόν τι vel μαλθακόν τι, ut integra phrasis sit, ἐνδιδόναι τινὶ μαλακόν τι, i. e. proprie, *molle quid et remissum alicui præbere*, quasi dicas, *molliorem et remissiorem ansam alicui præbere*, vel, quod idem est, *se ipsum mollem et remissum alicui præbere.* Id autem qui facit, alteri cedit, nec cum eo pertinaciter contendit. Integra phrasis præter h. l. occurrit etiam Eur. Hel. 515. ἢν δ' ἐνδιδῷ τι μαλθακόν, i. e. *sin autem humanum et mitem se mihi præbuerit.* Item Herodot. Thalia c. 105. τὰς δὲ θηλέας ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐδὲν, *minime lentas se præbere*, sed contento cursu semper pergere. Kust. Fut. ἐνδώσετε habet vim imper. *non cedite.* Fisch. Verba δ' ἐνδώσετε μηδὲν minoribus quam reliqua, descripta sunt litteris in Ald., fortassis ut versum unum explerent. ἐνδώσεται Junt. II. III. Dind. Cod. Dorv. prave, μὴ μαλακὸν quod tamen haud scio, an vetustæ lectionis vestigium servet, μὴ μαλακὸν δ' ἔνδοτε μηδέν loquendi formulam rectius exponit, ὑποχαλάσετε. Ἀντιλέγοντες autem in Cod. Dorv. et cunctis Edd. quod cum νικήσετε jungendum: Scholiastes invenit ἀντιλέγοντας, ut qui moneat connecti debere ὑμᾶς ἀντιλέγοντας· in priore scriptura facilior est orationis cursus. Hemst. ἐν τοῖς λ. 1. μαλθακὸν A. Pors. Athen. xiv. p. 625. B. οὐδὲν φιλάνθρωπον οὐδὲ ἱλαρὸν ἐνδιδόντες. De constructione vocis ἐνδώσετε v. Elmsl. Med. 894. Dobr.

489. φανερόν. Gl. Cod. Par. ἐγνωσμένον. Schæf. Ordo verborum est, ἔγωγε οἶμαι γνῶναι, τοῦτο φανερὸν εἶναι πᾶσιν ὁμοίως. Berg. et Fisch.

490. εὖ πράττειν. Gl. Cod. Par. εὐτυχεῖν. Schæf. δίκαιόν ἐστι, *æquum est*, ut Eph. vi. 1. οἱ χρηστοὶ τῶν ἀνθρώπων sunt propr. *homines frugi, utiles*, deinde *probi*,

cuncti, qui 495. dicuntur οἱ ἀγαθοὶ τῶν ἀνθρώπων. εὖ πράττειν est, *florere opibus et divitiis*; nam opponitur formulæ κακῶς πράττειν 504. quæ refertur ad πλουτεῖν 502. Fisch. Similis sententia ap. Eurip. Hec. 890. Apud eumdem in Ione extat hæc divina sententia drama concludens: ὅτῳ δ' ἐλαύνεται συμφοραῖς οἶκος, σέβοντα δαίμονας θαῤῥεῖν χρεών· εἰς τέλος γὰρ οἱ μὲν ἐσθλοὶ τυγχάνουσιν ἀξίων· οἱ κακοὶ δ', ὥσπερ πεφύκασ', οὔποτ' εὖ πράξειαν ἄν. Berg. ἔστι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

491. πονηρούς. Gl. Cod. Par. κακοὺς καὶ ἀσεβεῖς. — τούτων. Gl. τῶν χρηστῶν. — δήπου. Gl. ἐστὶ δίκαιον πράττειν, ἤγουν δυστυχεῖν. Schæf. Solenne poetis Atticis, ut ἄθεοι dicantur de magno aliquo scelere convicti, et quos inde dii graviter puniunt: quod postremum ad Soph. Œd. Tyr. 676. monent veteres Critici. Sic Orestem matricidam et inde a Furiis exagitatum Æsch. Eum. 151. ἄθεον ἄνδρα vocat, de Clytæm. vero, ejus matre, mariti homicida, ipse Orestes de se apud eumdem Choeph. 893. κακὴν γυναῖκα καὶ ἄθεον κατακτανών. Sic de eadem ad Electram ejus filiam Soph. Electr. 23. ἀθεωτάτης μητρὸς, *scelestissimæ matris*; et similiter de uxore Dejanira, a qua letale vulnus acceperat maritus Hercules ad Hyllum, utriusque filium ap. Soph. Trach. 1055. μήτηρ ἄθεος. Quo sensu alioquin δύσθεος παρὰ de eadem Clytæm. Æsch. Choeph. 44. et alibi δύσθεος πατὴρ de Atreo Agam. 1608. Mitto jam quæ de vocc. ἄθεος et ἀθεότης a gentilibus de Christianis eorumque religione olim dicta, eoque nomine a Justino Mart., Athenag., Clem. Alex. aliisque irrisa olim et explosa pridem ad Jul. Cæsares monui. Spanh. ἄθεοι sunt primum ii, qui deum esse negant, qui vim numenque divinum tollunt; deinde impii adversus deum; scelerati, ἀσεβεῖς. V. Elsner. ad Eph. ii. 12. Opponuntur enim iis, οἱ τὰ θεῖα σέβοντες, h. e. εὐσεβεῖς, religiosi, pii adversus deum. τούτων τἀναντία h. e. κακῶς πράττειν, *pauperes, inopes esse*. δήπου additur, ut Lat. *scilicet, nimirum, credo*, ut 497. 519. 523. Fisch. τούτων om. 1. Supra ἄθ. gl. 2. ἀσθενεῖς hic, sed ἀσεβεῖς 496. Dobr.

492. τοῦτ' οὖν. Gl. Cod. Par. τὸ πλουτεῖν μὲν τοὺς χρηστοὺς, δυστυχεῖν δὲ τοὺς κακούς. Schæf. μόλις est *vix, vix tandem*. ὥστε γενέσθαι cohæret cum τοῦτ' ἐπιθυμοῦντες, et τε est particula παραπληρωματική, ita ut ὥς τε idem sit quod ὡς, ut οἷόν τε et οἷον τε dicitur, quæ est Schol. observatio. Fisch. Verba ὥστε γενέσθαι minus in Ald. sunt minusculis litteris exarata. Dind. ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες. βα 1. Ut 469. et 475. habet 2. [i. e. ut puto, voces transponunt 1. 2. sed numeralibus suprascriptis ordinem restituendum monet 2. V. ad 469. Dobr.] μόλις. τοῦθ' pro v. l. in m. 2. Pors. τοῦτ' οὖν Elb. notatur, sed ita omnes. An igitur ταῦτ' voluit collator? Tum idem Ms. τοῦθ' pro μόλις. τοῦτο μόλις εὖ. Arund. μόλις tantum, ut edd. 5. 6. Post γενέσθαι nullam dist. Pors. τοῦθ' pro μόλις 1. 2. Dobr.

492-3. Suid. βούλημα. Pors. — λευμα 4. solus. βούλημα tres primæ, Arund. 5. 6. Ultimam in ἅπαν Attice produci dicunt grammatici, quorum loca omnino v. apud Blomfield. Append. ad Æsch. Pers. 42. Nescio an spectarint corruptum Ach. 997. certe ἅπαν ἐπιτεθὲν in Menandro Athen. iv. p. 146. v. contra Pors. Adv. p. 70. defendunt. Dobr.

493. βούλευμα (sic). Gl. Cod. Par. σκέμμα. Cod. scripturam, βούλευμα, genuinam esse puto. Sæpius confusæ hæ voces. V. not. ad Dion. Hal. Ant. Rom. iv. c. 62. et Lobeck. ad Soph. Aj. p. 226.— χρήσιμον. Gl. ἐπωφελὲς εἰς πᾶσαν πρᾶξιν. Schæf. Discrimen inter βούλευμα *consilium privatum*, et βούλημα *consilium publicum*, hic in Schol. tangitur, et firmatur continuo Soph. Aj. 44. auctoritate apud quem in priscis ejus Codd. reperiatur: Βούλημα ὡς ἐπ' Ἀργείοις, non βούλευμα. Avv. 163. Ἦ μέγ' ἐνορῶ βούλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει, ubi βούλευμα non de privato, sed de *publico* Avium *consilio* dicitur. Quam cæteroquin vocem pro *privatorum consiliis s. cogitationibus* adhibuit Æsch. Prom. 1014. τῶν φρενοπλήκτων βουλευμάτων, et ipse Soph. Œd. Tyr. 44. 455. τὰς ξυμφορὰς τῶν βουλευμάτων, consiliorum eventus prudentibus quam maxime respondere. Ap. Pollucem vero l. vi. c. 38. p. 179. inter privata crimina βούλησις φόνου, *consilium cædis*, et paullo post βούλημα et βούλευμα promiscue referuntur, nullo inter ea vocc. discrimine. Alibi δίκη καὶ γραφὴ βουλεύσεως, *actio et crimen insidiarum*; prout βουλεύειν pro *insidiari* (ἐπιβουλεύειν) a Juliano dicitur Orat. i. p. 26. Adde, promiscue alibi ab Aristoph. sumi βούλημα et βούλευμα, utrumque nempe de *privatis consiliis*, prius Avv. 994. τίς ἰδέα βουλήματος; posterius Nubb. 1023. δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν. Βουλεία autem infra Thesm. 816. non de *consilio*, ut ibi interpres, sed de *consiliarii s. senatoris munere* dicitur, ut βουλευτὴς de *senatore* passim, et βουλεύειν *senatorem esse*, de Socrate Xen. Mem. i. 1. [§. 18. i. 2. 35.] seu *suffragium ferre* in judiciis et concionibus, ut apud oratores Atticos. Andocid. Or. i. p. 209. εἰπεῖν δὲ ἐν τῷ δήμῳ οὐκ ἐξῆν αὐτοῖς, οὐδὲ βου-

λεῦσαι. Demosth. adv. Eubulid. p. 707. *βουλεύων, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, et quum senator esset* etc. Inde, inquam, *βούλευμα* potius, quam *βούλημα*, de *consilio publico* dicendum videretur. Spanh. Chremylus vocat *καλὸν honestam* rationem, quia legibus naturæ consentanea esse videtur, *γενναῖον, generosam, fortem,* vel quia declarat humanitatem, bonis et malis tribuere sortem dignam, vel quia index est fortitudinis; (nam Jupiter Plutum orbarat oculorum luminibus, quæ ei reddere non carebat periculo; *γενναῖος* autem refertur ad *δειλὸς* idemque est quod *ἀνδρεῖος*, fortis; v. Ind. Æsch. Socr.) *χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον* (*omnino utilem*, ut 2 Tim. ii. 14. *εἰς οὐδὲν χρήσιμον*), quia divitiæ bonorum impulsuræ erant malos, ut et ipsi amplecterentur virtutis studia, eaque res utilis futura erat vitæ hominum omni. Fisch. Elb. *πᾶν*. Dind.

494. Περινοστῇ. Περιφέρηται ἄνω καὶ κάτω. Cod. Dorv. Hemst. *περινοστῇ*. Gl. Cod. Par. *πλανᾶται*. Schæf.

495. ὡς. Gl. Cod. Par. *εἰς*. — *βαδιεῖται*. Gl. *βαδίσει*. Cf. quæ notata sunt ad Greg. Cor. p. 174.—*ἀπολείψει*. Gl. *ἐάσει*. Schæf. *περινοστεῖν* sæpius regredi illuc ubi antea fueras (cf. 121.) v. 89. 97. Act. App. xi. 3. et 12. De forma fut. *βαδιεῖται* ad 90. et Mœr. v. *Βαδιοῦμαι*. Fisch. ὡς. *εἰς* 1. gl. 2. Pors.

496. πονηρούς. Gl. Cod. Par. *κακοτρόπους καὶ ἀσεβεῖς φυγεῖ.* Mira neque usquam mihi, nisi hoc loco, lecta futuri forma, *φυγῶ*. Schæf. Verba *τά τε θεῖα σέβ.* cohærent cum vv. *χρηστοὺς ποιήσει*, opponunturque *ἀθέοις*. Activum *σέβειν* eandem vim habet, quam medium (non passivum, ut Schol. et Steph. perperam tradunt), *σέβεσθαι* apud scriptt. posteriorum temporum. Verba *κ. πλουτ. θήσει*, quæ et ipsa ad *χρηστοὺς* pertinent, in parenthesi posita existimanda sunt. Fisch. *ποιήσει* Lib. Burg. Dobr.

497. σέβοντας. Gl. Cod. Par. *τιμῶντας*. Schæf.

498. ἐξεύροι. Gl. Cod. Par. *ἐπινοήσαιτο*. Schæf. *τούτου*. Manus prima dederat in Cod. Dorv. *τοῦτο*, adjecta inter versus explicatione *τὸ πρᾶγμα* absonam et metro contrariam lectionem alius deinde correxit. Hemst. *καί τοι, atqui, jam vero.* Est enim h. l. illa particula et *illativa* (colligit enim Chr. aliquid ex antea dictis) et *adversativa* (nam oratio Chr. adversatur orationi Paupertatis). Utitur autem Chr. interrogatione, eaque gravi, quo magis ostendat, rem verissimam esse et certissimam. Fisch. *τόν*' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Omnia ut vulgo Arund. 5. Βλ. *καίτοι—ἐξεύρῃ* 6. Comparare licet Alex. Athen. ii. p. 63. v. *ταῦτα. τούτων ἂν τίς εὕροι φάρμακ* | *ἐρῶνθ' ἑταίρας ἕτερα χρησιμώτερα; ἐρῶν* pro *ἐρῶνθ'* Jacobs. Dobr.

499. οὔτις Gl. Cod. Par. *οὐδεὶς ἐπινοήσει δηλ.*—*ταύτην*. Gl. *τὴν Πενίαν δηλ.* Schæf. Post *οὔτις* dele *ἄν*. Bent. *Οὔ τις ἐγώ*. Revocavi ed. Ald. lectionem, in qua et sensus et numeri egregie procedunt; eamdem retineant, quæ fere nusquam ab illa deflectunt, ed. Ph. Junt. et B. Crat. item Farr., magnum addit momentum libri Vat. Urb. fides. Port. quem L. Bat. atque Amst. minor sequi solent, et Kust. post *Οὔτις* part. *ἂν* subjecerant, quam tamen Kust. esse delendam monuit. Verum in Fl. ed. Ben. Junt. et B. Gel. scriptura non parum diversa prostat: *Οὐδεὶς ἂν ἐγώ σοι τούτου μάρτυς. μὴ ταύτῃ γ' ἀνερώτα.* Facinus agnosco Frac. qui, quum in vetusto volumine ejusmodi lectionem offendisset, qualem exhibet Cod. Dorv. *Οὐδεὶς ἂν ἐγώ σοι τοῦτο* (vitiose pro *τούτου*) *μάρτυς. μηδὲν ταύτῃ ἀνερ.*, legi metricæ satis consultum putavit, si pro *μηδὲν* scriberet *μὴ*, neque, numeratis solum pedibus, animadvertit eo pacto se versus Arist. cæsuram jugulasse. Potuisset commodius, si ulla quicquam mutandi foret necessitas, expulso *σοὶ*, *Οὐδεὶς ἂν ἐγὼ τούτου μάρτυς· μ. τ. γ' ἀ.* Hemst. Ejus textum sequutus est Brunck. sed contra metri leges Inv. e duobus suis codd. dedit, *Οὐδείς. ἐγὼ σοι τ. μ.· μηδὲν τ. γ' ἀ.* Duck. ita interpungi jussit: *οὔτις ἄν.* [ut jam in Kust. ed. interpunctum] *ἐγώ σοι τούτου μάρτυς· μηδὲν ταύτῃ γ' ἀνερώτα.* Non constare autem versum monet, quum ante *τούτου* duo absolvi pedes debeant. Quum autem lectionem vett. edd. ignoraret, conjecit scribendum esse, *οὐδεὶς* [quod in aliis esse notat Girard.) *ἄν. ἐγὼ τούτου*—vel *οὔτις. ἐγώ σοι τ.* Prior conjectura ipsi magis probatur, quum repetitio part. *ἂν* non incongrua sit. Dind. *τούτου*, nempe, nihil salutarius hominibus esse, quam ut omnes fiant boni, atque divites. *μάρτυς.* Nam Chremylus loquitur, ut reus (480. ss.) qui testes producere debebat. *ἀνερωτᾷν* i. q. *ἐρωτᾷν* v. Schol. et Proluss. de Vit. Lex. N. T. p. 123. s. Fisch. In loco simili Ran. 1038. occurrit verbum simplex, *μὴ τοῦτον ἐρώτα*. Berg. *Οὔτις· ἐγώ*—Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Part. *ἂν* in nonn. edd. additam omittit etiam Elb. Dind. *οὔτις· ἐγώ σοι*—Ms. Vat. U. probante Kust. et *μηδὲν* pro *μή*. *οὔτις*. *τις* ex em. A. -*δεὶς* 1. -*δεὶς* 2. in t. sed in m. alterum. *ταύτῃ*

γ'. γ' om. 1. Pors. οὔτις. ἐγὼ et μηδὲν Ald. Junt. I. Brunck. οὐδεὶς ἄν. ἐγὼ et μὴ Junt. II. οὔτις οὐδεὶς ἐγὼ Rav. Borg. οὐδεὶς ἂν ἐγὼ Victor. οὐδεὶς, ἐγὼ—μηδὲν Arund. 5. Χρ. οὐδεὶς, ἐγὼ — μηδὲν 6. οὐδεὶς ἂν sine σοι malunt Bent. in notis Mss. Elmsl. ad Heracl. 649. 490. 511. 586. 568. 613. De cæsura in his versibus insolentiore v. Elmsl. Heracl. 649. Dobr. οὐδεὶς. ἐ. 4. Gl. οὐδεὶς 2. 3. Id. Etiam in Pluto egregia nonnulla prodidit Frac. veluti hic, omnium optime: οὐδεὶς ἂν ἐγώ σοι τούτου μάρτυς μὴ ταύτην γ' ἀνερώτα. Just. illud exemplar ad verum accedit proxime: οὐδεὶς ἄν. ἐγὼ τ. μ. σοι. μη τ. γ' ἄν. Reisig. quem v. i. xix.

500. ὡς. Gl. Cod. Par. καθά. — ἡμῖν. Gl. ἐν ἡμῖν. Schæf. Ὡς μὲν γάρ. Capiti versus adscriptum in Cod. Dorv. Διήγησις proximo ad μανίαν, διὰ τὸ ἀτάκτως φέρεσθαι. Hemst. ὡς—διάκειται, uti nunc nobis hominibus vita est, h. e. ita vivere, uti nunc vivimus. μανία est insania, vesania, et quam ἔτι μᾶλλον corrigat atque adeo augeat orationem, apparet, κακοδαιμονίαν h. l. non esse miseriam, ut Frisch. vertit, sed furorem. Sic κακοδαιμονᾶν 372. postponebatur verbo μελαγχολᾷν 366. γὰρ referri debet ad orationem Chr. 489. Fisch. Hesych. κακοδαιμονίαν, ἀτυχίαν, et quæ proinde opponitur εὐδαιμονίᾳ, felicitati. Antiph. Or. xiv. p. 127. ἠλλάξαντο μὲν γὰρ πολλῆς εὐδαιμονίας πολλὴν κακοδαιμονίαν. Δαίμων nempe (de quo jam ad 896.) i. q. τύχη, fortuna, sors, inde κακοδαίμων, βαρυδαίμων, δυσδαίμων de infortunato ac misero, et κακοδαιμονεῖν, βαρυδαιμονεῖν, pro, infelicem esse ac miserum. Spanh. βίοτος 3. Dobr. Citat Grammaticus Hermanni p. 372. Dobr.

501. ἡμῖν 3. 4. γ' ἔτι 4. Dobr.

502. ὄντες πον. πλ. 1. Dobr. πλ. Gl. Cod. Par. χρήματα ἔχουσι. Schæf.

503. Αὐτὰ ξυλλεξάμενος. Ἃ ἔχουσι συνηγμένον Cod. Dorv. (sic Cod. Par. Schæf.) Αὐτὰ intelligendum relinquit χρήματα, quod nomen abstrusum evolvi debet ex præcedenti πλουτοῦσι· de quo loquendi more alibi dicemus amplius. Sed quia perraro apud Comicos α neutrorum pluralium, etiamsi consona duplex sequatur, produci solet, considerandum est, an præferri conveniat αὐτόν, cui facilius fulcrum ex eodem illo verbo πλουτοῦσι supponas πλοῦτον. Hemst. Conjectura lenis videtur, quia poëta alterum numerum et genus prætulisse censendus est, ne tot consonantes concurrerent, neve idem sonus ο repeteretur. Pronomina autem sæpe ita ponuntur, ut referri debeant ad nomina, quæ continentur, vel qua originem vel qua potestatem, in uno quodam eorum verborum quæ præcedunt, v. ad Æsch. Socr. ii. 1. Ita Joh. Evang. viii. 44. αὐτοῦ intell. ψεύδους e voc. ψεύστης. Gal. ii. 2. αὐτοῖς ξυλλέγεσθαι (Med.) dicuntur qui sibi aliquid colligunt. Fisch. ἀδίκως. v. 755. Berg. ξυλλεξάμενοι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ξυλλ. συλλ. 1. 2. Pors. πάνυ om. 5. Dobr.

504. Πράττουσι κακῶς. Πάσχουσι, δυστυχοῦσι Cod. Dorv. In cunctis Edd. πεινῶσι primus Kust. ut versui labanti subveniret, recte dedit πεινῶσιν literam hoc loco necessariam comprobat Cod. Dorv. Hemst. τὰ πλ. σύν. Gl. Cod. Par. περισσότερα ὑπάρχουσιν. Schæf. μετὰ Καρδίου σύνεισιν Eubul. Athen. viii. p. 340. d. μετὰ κακῶν ἀρχόντων ξυνοῦσαν Plato de Legg. i. p. 639. c. μετὰ σκαιῶν ξυνὼν Eurip. El. 948. Addo Plutarch. S. N. V. p. 551. e. ubi citat Wyttenb. Anim. p. 36. Plutarch. de Is. et Os. p. 352. a. Plat. Symp. p. 324. e. Læmar. =iii. 195. b. HSt. μετὰ νέων ἀεὶ ξύνεστί τε καὶ ἔστιν. Prisc. xvii. f. 202. b.=1104. "Abundant (præpositiones) — Isocr. ἐν Πανηγυρικῷ. (c. 40. ed. Mori, p. 71. b. HSt.) Ἀπεστερημένους δὲ τοῦ στρατηγοῦ μεθ' οὗ συνηκολούθησαν. Aristoph. Βοηθοῖς. εὖ γὰρ εἰσπράττειν σε βούλομαι πόσα ἔτη ὅπως μετ' ἐμοῦ ξυνῇς." Pro ultimis Putsch. εὖ γὰρ εὖ πράττειν σ. β. πῶς λέγεις; ὅπως μ. ἐ. ξυνέσῃ. Malim, ut fere Brunck. Aristomenes Βοηθοῖς. A. εὖ γάρ σε πράττειν βούλομαι 'γώ. B. πῶς λέγεις; | A. ὅπως; μετ' ἐμοῦ ξυνέσει. Sin cum Reisig. p. 45. ὅσ' ἔτη mavis, poteris, εὖ γάρ, εὖ σε πράττειν βούλομαι, | ὅπως ὅσ' ἔτη μετ' ἐμοῦ ξυνῇς. Theopomp. Athen. xii. p. 531. f. συνῆν μετὰ τῶν ὑπάρχων. Dobr.

505. s. [Vulg. scriptura fuit, Οὐκοῦν εἶναι φημ', ἢ παύσει ταῦτ', ἣν βλέψῃ ποθ' ὁ Πλοῦτος, Ὁδὸν, ἥν τιν' ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μείζω πορίσειεν.] Ordo est, φημὶ εἶναι ὁδὸν ἣ παύσει ταῦτα, ἥν τινα ὁ Πλοῦτος ἰὼν πορίσ. ἂν μείζω ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις. Demosth. contra Timocr. [p. 701. extr. T. I. R.] εἰ κατορθώσειεν ἐκεῖνος, ἣν ἐπ' ἔμ' ἦλθεν, ὁδόν. V. Lys. 834. In istis locis via significat rationem et modum agendi. Berg. Nullus in utroque versu, quod jure quis miretur, edd. est dissensus, ne Cod. quidem Dorv. quidquam innovat, nisi quod ibi pro ταῦτ' separatis voculis inveniam τ' αὐτ'. Illud etiam ut intelligatur, quo spectet παύσει, superscriptum, τοῦ εὐτυχεῖν τοὺς κακούς. Quum numeri pedesque modulate satis

decurrant, quid aliud ex Scholl. uno, qui versum *κακόμετρον, ἐν ἐνίοις δὲ ἄμετρον* prædicat, colligendum existimes, quam vett. membr. eas certe quas ille tractaverat, inter se discordes multum ab hodierna lectione abiisse? in qua ipsa adeo non explanate connectitur orationis series, ut ab emendatione petendum esse remedium statuerit Bent. hunc in modum refingens: "Οὔκουν εἶναι φημ' (ἢ παύσει ταῦτ' ἢν βλ. π. ὁ Πλ.) Ὁδὸν, ἥντιν' ἰὼν etc. *Non est igitur via alia, quam quis insistens majora bona mortalibus acquirat: quæ quidem via finem his rebus statuet, siquidem Plutus visum receperit.* Οὔκουν negativum: οὐκοῦν affirmativum." Quod ut minime diffiteor ingeniose cogitatum, sic fraudi tamen mihi fore non spero, si quid in mentem attentius rem contemplanti venerit, aperiam. Haud aliter videtur hic Chr. dicta conclusisse, quam supra 498. fecerat, quod operam dandam esse suadet, ut istis pari sententiæ tenore præsens locus proxime respondeat. Multum vero interest, primæ versus particulæ quis accentus imponatur: utrum οὐκοῦν an οὔκουν efferendum sit, dubitatum fuisse, ex Schol. patet. Vulgatum si teneas, non video, quid aliud extundi possit, quam, Οὐκοῦν—Ὁδὸν ἥν τις ἰὼν, ubi nihil est immutatum, nisi molliendæ structuræ gratia τις pro τιν', quorsum, opinor, tendunt unus et alter Schol.; nam ut ἰὼν ad Plutum referatur, me quidem judice, prorsus alienum est. Ex his autem sensus orietur fere talis: igitur hanc esse solam aio, si visum tandem recuperet Plutus, quæ vitæ miserabilis ærumnas finiat, viam; quam quis ingressus hominibus bona majora contulerit: in quibus, etiam si μείζω acceperis vel majora, quam quorum ante compotes erant, vel, quod durius, pro μέγιστα, quiddam ita dissipatum animadvertimus ac male cohærens, ut ab Arist. ingenio limatissimo proficisci potuisse vix credibile videatur. Idcirco cur non experiamur, an paulo liberiore mutandi licentia et sensus Comico dignior obtineri possit et superioribus congruentior? Οὔκουν εἶναί φημ', ἢ παῦσαι ταῦτ', ἢ 'ν βλέψῃ ποθ' ὁ Πλοῦτος, Ὁδὸν, ἥντιν' ἰών τε τις ἀνθρ. etc. *Equidem nullum hic, quæ pravam humanæ vitæ perturbationem componat, aliam esse viam, quam si visum tandem recipiat Plutus; quamque aliquis ingressus commodis homines majoribus afficiat.* Priscorum librorum Οὔκουν calculo Bent. nititur: παῦσαι scribendum duxi, ut cum πορίσειε melius quadraret; parum apud me valebit, qui vel sic παύσει potuisse retineri contendet: non alia mihi causa fuit, cur separarem ἢ 'ν, i. e. ἢ ἢν, idque eo magis, quod intellectum ἄλλην, item μείζω, talem medicinam prope flagitarent. Jam porro nihil est facilius, præsertim ubi subjungatur ἀνθρώποις, quam τις converti in τοῖς, quod, ut semel irrepsit, part. τε, ne metro noceret, loco cedere fuit coacta. Longe tamen abest, ut eam emendationem, qualicumque specie se commendet, pro vera venditare ausim. Sic enim suspicor, imo ferme exploratum habeo, aliam ed. Pluti primæ, secundæ aliam ac diversam fuisse lectionem: utramque Schol. veteres, prout quisque ad Plutum vel priorem vel alterum interpolatum commentarios adornabat, explicuerunt: postmodum et Schol. sunt commixta et utriusque Pluti lectio confusa peperit edd. nostrarum compagem; quam si quis funditus se amoturum putet, nihil agat, nisi integriores veterum adnotationes alicunde fuerint erutæ. Hemst. Quatuor mei Codd. exhibent οὐκοῦν, non οὔκουν: et v. seq. superscripta textus verbis ὁδ. ἥντ. ἰὼν gl. in C. μόλοι ἥντιν' ἐλθὼν ὁ Πλοῦτος, unde liquet, non aliter ista veteribus ac nobis intellecta esse. Brunck. Mihi omnia sana et integra esse videntur, modo legatur οὐκοῦν et post ὁδὸν ponatur coli nota. Ordo est: *igitur aio, puto, esse rationem, quæ huic malo* (nempe quod boni sunt inopes) *mederi possit; scilicet hanc, si Plutus tandem receperit visum; quam qui adhibuerit*, qui Pluto visum restituerit, *is comparaverit hominibus*, vitæ hominum, *majora bona et commoda*. Nam quia Plutus tantum bonos ditaturus erat, Chr. recte sperare poterat, numerum bonorum posthac majorem fore. Fisch. Hotib. p. 16. conjecit, "Οὐκ οὖν εἶναι φημ' ἂν πᾶσιν ταῦτ', ἢν βλέψῃ ποθ' ὁ Πλοῦτος, Ὁδὸν ἥν τις etc. h. e. Non igitur hæc futura hæc omnino arbitror, si videat aliquando Plutus, quam viam ingressus majoribus homines bonis sit affecturus. Πᾶσιν, παντάπασιν, πάντως. V. Musgrav. ad Soph. Œd. T. 40. Prius ἂν forte abfuerit Schol. exemplaribus vel πᾶσι invenerunt boni viri pro πᾶσιν: inde ἀμετρίας postulatio. Nam similium quidem, qualia sunt ἂν et ἢ, πᾶσιν et παύσει, inter se commutatione nihil esse frequentius, quis nescit?" At βλέπειν de Pluto non esse potest, nisi *recuperare visum*, nec facile πᾶσιν in tali oratione simpliciter erit *omnino*, et oratio non facilius decurrit, sententia autem tenuior est. Fortassis plus in toto loco difficultatis quæsitum est, quam vere inest. Dind. ἢ παύσει ταῦτ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub.

Raph. Port. βλέψη ποτ' Ald. Junt. i. ii. iii. Cant. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dawes. 505-6. Chr. continuantur vulgo; Bleps. dat Pors. optime. V. 483-4. 499. [illegible] οὐκοῦν εἶναί φημ', ἢ παύσει ταῦτ' ἣν βλέψη tres primæ, Arund. παύσῃ, nil præterea, ex Elb. notatur. ἢ παύσει ταῦτ' [illegible] videtur Par. 2827. certe agnoscit in Gl. τ' αὐτ', cet. ut vulg. 505-6. οὐκοῦν ed. Inv. Rav. εἰ παῦσαι ταῦτ' ἣν βλέψας. [illegible] edd. Mss. in quibus Arund. Gl. in C. [illegible] ἥντιν' ἐλθὼν ὁ Πλοῦτος, in Par. 2827. μέθοδον et ὁ Πλοῦτος. Ita 5. οὐκοῦν εἶναί φημ' ἢ παύσοιτο ταυτ' ἂν βλέψη —ἥντινα τοῖς ἀνοίς ἐὰν ἀγάθ' ἣν μ. π. Schol. alius manus, ἡ σύνταξις οὕτως· οὐκοῦν παύσει ταῦτα ποτὲ ὁ Πλοῦτος ἐὰν ἀναβλέψῃ. ἥντινα ὁδὸν ἐλθὼν — πορίσειεν ἂν [illegible] ἀγ.—προτάττει (forsan πρόταττε vel προτακτέον) τὸ εἶναι φημί, ἀντὶ [illegible] τοῦτο λέγω — πολλοὶ δὲ ἀγνοοῦντες οὕτω συντάσσουσιν, λαμβάνοντες γὰρ ἔξω (lege ἔξωθεν) πρὸς τὸ φημί, etc. Legebat ineptus ille, Οὐκοῦν, εἶναι φημί, παύσει ταῦτ' ἢν βλέψῃ—ἥντιν'. Sequitur alia annotatio etiam recentior; ὃ τζέτζη [illegible] ἔστιν ὁ στίχος κακόμετρος. σὺ γὰρ [illegible] φημὶ γράφεις. διὰ τοῦτο καὶ ἄμετρον [illegible] ποιεῖς, καὶ οὐδὲ συνταχθῆναι δυνάμενον. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἐγὼ εἶναί φημ' [illegible], etc. N.B. In præcedenti [illegible] nil de κακομετρίᾳ. Denique 6.

ταύτην τὴν πενίαν ἢ [illegible] εἶναί φημ' ἢ παύσειν ταῦθ' ἣν [illegible] edd. Ista suprasc. ab alio; [illegible] ἢ ex em. forsan, sed statim [illegible] ab ipso librario, loco φημί. In [illegible] edd. lege, ὁ νοῦς· οὐκοῦν εἰ [illegible] ταῦτα. Alicubi notat Pors. forsan ad hunc locum respiciens, confundi [illegible] et ΕΙΠΑΤΣΕΙ. [In Athen. x. p. [illegible] ΒΟΤΛΕΠΙΝΕΤΜΑΤΩΝ, xiii. p. [illegible] ΣΙΝΞΠΕΞ Ms. In anonymi [illegible] in Spaletti Anacreonte, p. [illegible] pro ΕΠΙΕΙΝ malunt ἐκπιεῖν. [illegible] Ἀνακρέων, ἡδυμελὴς δὲ [illegible] | Πινδαρικὸν δέ μοι μέλος συγκεράσας [illegible] ἔγχει. | τὰ τρία ταῦτά μοι δοκεῖ καὶ [illegible] ἐλθὼν, | καὶ Παφίη λιπαρόχροος, [illegible] Ἔρως ἂν εἰπεῖν. Dobr.] V. ad Lys. [illegible] Legebat grammaticus φημ' εἰ παύσειν [illegible] ἣν. Deinde alius incipit, κακόμετρον [illegible], ἐν ἐνίοις δὲ καὶ ἄμετρος etc. [illegible] legit, φημὶ παύσει, cetera ut edd. [illegible] Cod. 5. In illis vero, ἐν ἐνίοις [illegible] necessario quærenda varia lectio, [illegible] significare possint, "alii prorsus [illegible] esse aiunt." V. Schol. Acharn. [illegible] Tertius, τὸ οὐκοῦν ἀποφαντικόν. [illegible] ut puto Hemst. ἀποφατικόν. Satis [illegible] lectionem εἰ παύσει ταύτην βλέψας indicaret Schol., ni scrupulum injicerent sequentia, quæ potius aliquid hujusmodi præ se ferunt, οὐκοῦν εἶναί φημι, παύσει ταύτην ἣν βλέψῃ. Sed et corrupta sunt, et forsan alius interpretis. Denique, is qui incipit, οἱ γράφοντες φημί, legebat ut vulgo. Porro omnes consentiunt in οὐκοῦν et ἥντιν'. Μείζω scil. capiunt vel pro μείζω ἢ τὰ νῦν, vel pro μέγιστα; vide Hemst. De suo supplent τις, non e textu citant, ut in Schol. ad Pac. 567. ὅτι ἠδύνατό τις διασχίσας—καλῶς ἄν τις, φησί, μεταστήσειε. Et vel legendum vel subaudiendum τις constat, quum Chr. conclusionem 498. rursus Peniæ oggerat Bleps. Recte igitur οὔκουν Bent. et Hemst. qui absque Rav. ope veram lectionem tantum non deprehendit, pp. 147-8. Prorsus assentior viro maximo, reponendum esse ἥν τις, cetera Pors. sequor. Pors. ad Or. 308. Herm. ad Viger. §. 150. Schæf. ad Bos. non repugno, statuentibus τις aliquando subaudiri; v. Gaisford. ad Hes. Opp. 289. et adde ibid. 12. illud tamen miror, huc retulisse eos Soph. Œd. T. 315. Sed apud Aristoph. non inventum iri puto exemplum quo vulgata defendatur; alius sunt generis Plut. 253. 597. apud Schæf. et locus Pac. 567. corruptus videtur. Quam proclivis fuerit lapsus, ostendit Theognis 380-1. οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν, Οὐδ' ὁδὸς ἥν τις ἰὼν ἀθανάτοισιν ἅδοι, ubi edebatur ἥντιν' ante Brunck. ἥν τις duo Mss. Bekk. Locum ob ὁδὸν indicat Hemst. in Mss. cum Pind. Pyth. xi. 58—60. Phalaride 146. p. 137=17. p. 86. Agathia Anthol. vii. 80. (p. 465. 4. B. HSt.) Xen. (Cyr. i. 1. 16.). p. 18. 4. (HSt.) Thucyd. iii. (64.) p. 208, 77. Herodot. (vii. 12. fin.) p. 387. 10. Ceterum istæ turbæ in versu priore ortæ sunt e gl. ἣν βλέψῃ pro βλέψας, quomodo erratum est 311. 581. πορίσει Junt. i. Dobr. Χορ. præfigit 1. Omnes servant φημ' ἢ παύσει ταῦτ' (ταῦθ, sic 4. vox om. 1.) ἣν βλέψῃ et ἥν τιν'. In 3. βλέψη ex em. sed m. pr. ut puto; cujus certe est gl. ἐὰν ἀναβλέψῃ. ἀγαθὰ μ. 3. Id. ἢ παύσει. Gl. Cod. Par. ἥτις παύσει. — ταῦτ'. Gl. τὸ εὐτυχεῖν τοὺς πονηροὺς καὶ ἀτυχεῖν τοὺς ἀγαθούς.—πορίσειεν. Gl. παράσχοι. Schæf.

507. ῥᾷστ'. Gl. Cod. Par. εὐχερῶς.—ἀναπεισθέντ'. Gl. οἱ καταπεισθέντες τὰς φρένας. Schæf. Paupertas, ut ostendat stultitiæ senum magnitudinem, vocat eos ξυνθιασώτα τοῦ λῆρεῖν καὶ παραπαίειν, h. e. *deliros*, sodales desipientiæ et delirationis. Nam λῆρεῖν est *nugari*, *delirare*, maximeque de senibus dicitur (Zos. iv.

18. 4.), et *παραπαίειν* propr. valet *male, perperam ferire, cædere*, in cædendo *aberrare;* (nam *παρὰ* in multis verbis compositis valet, *male, perperam*, ut *παραβαίνειν, prævaricari*, sulcos pravos neque rectos ducere, *παραγινώσκειν, male statuere*. Xen. Mem. i. 1. 17. deinde transfertur ad eos qui *desipiunt*, a Plat. Symp. 2. conjungitur cum *μαίνομαι*. Add. Hes. h. v. V. Pac. 90. [et Æsch. Prometh. 1054. Berg. Ad hæc duo loca addit Spanh. e Lucian. Necyom. p. 342. ἀλλ' ἢ *παραπαίεις*. Cf. et Münt. Dind.] Jam poëta *τὸ ληρεῖν* et *τὸ παραπαίειν* facit quasi deas. Nam *ξυνθιασώτης* ductum est a voc. *θίασος*, quo significatur *sodalitas, sodalitium*, collegium eorum, qui coeunt, ut certum quemdam deum, Bacchum, Herculem, Apollinem, diebus statis et certis, colant, ei sacrificent, et peracto sacrificio una epulentur; [v. Vesp. 727. *Θίασος, cœtus*, s. *chorus*, plerumque sacrorum causa collectus, usitate, Bacchi; v. Eurip. Bacch. 56. et 115. Hinc *θιασώτης socius* talis; v. Ran. 329. Berg.] Sodales dicuntur ab Atticis *θιασῶται*, a reliquis Græcis *θιασῖται*. V. Harpocr. Mœr. Salmas. Obss. ad I. A. p. 146. Dal. dissert. ad Marm. ant. ix. 1. Albert. ad Hes. p. 1717. t. i. Fisch. *Θίασος* Græcis propr. cœtus ad deorum cultum institutus. Ita Harpocr. h. v. Athen. viii. p. 362. *τοὺς μὲν οὖν θιάσους ἀπὸ τοῦ θεοῦ προσηγόρευον· καὶ γὰρ αὐτοὺς θεοὺς οἱ Λάκωνες σιοὺς φασι*. Hinc *θιασεύεται ψυχὰν, sanctam reddit animam*, Eurip. Bacch. 75. Bacchici vero cœtus, s. dei illius sequaces, *θίασοι* sunt potissimum appellati, ut Eurip. Bacch. 532. queritur bacchantium chorus, quod Dirce a se repellat *στεφανηφόρους θιάσους*, et in Theocrito Idyll. *Ληναὶ ἢ Βάκχαι* inscripto [Id. xxvi. v. 2.] *τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος* etc. Virg. Ecl. v. 20. 'thiasos inducere Baccho,' Æn. viii. 580. 'attonitæ Bacchi matres Insultant thiasis.' Demosth. ubi de Dionysiis s. Bacchi apud Athenn. festo agitur, de Cor. p. 183. *τοὺς καλοὺς θιάσους ἄγων*. Unde *θιασῶται* et *συνθιασῶται* ut h. l. appellati, e quibus cœtus ille Bacchicus constaret, ut ap. Eurip. ab eodem bacchantium choro dicitur, *τὸν ἐμὸν —θιασώταν* etc. Tum in genere, deinde de quovis sodalium cœtu, ut Ran. 723. Unde ap. Athen. l. l. *θίασος* de *ἐράνῳ* s. *cœtu*, qui pecunia collatitia ad epulas conveniebat: *καλεῖται δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ἔρανος καὶ θίασος καὶ συνιόντες ἐρανισταὶ καὶ συνθιασῶται*. Ut hoc addam *θιάσους* vocari ab Isæo cœtus in honorem Herculis institutos Or. viii. p. 541. *καὶ εἰς τοὺς θιάσους τοῦ Ἡρακλέους ἐκεῖνον εἰσήγαγεν*. Quo respicit antiqua inscriptio Spon. Miscell. p. 348. ac Wheler. p. 54. eruditæ peregrinationis socios, quæ a Synodo Tyriorum, quorum tutelare numen erat Hercules, et in qua quum *τῶν θιασιτῶν* et *ἀρχιθιασιτῶν*, tum nominatim *ἀρχιθιασίτου*, qui foret illius Synodi præses, fit mentio. Nempe *θιασῖται* et *ἀρχιθιασῖται* Græcis dicti qui Atticis *θιασῶται*, ut hic apud Comicum, et *ἀρχιθιασῶται*, ut docet Mœr. l. l. Spanh. *ἀνθρώπου* (vitio typogr.) Junt. i. *ῥᾶστ'* (sine iota subscr.) Junt. i. ii. iii. Ven. ii. Wech. Brub. Raph. *ῥᾷστ'* Crat. Ven. i. Dind.

508. *Ξυνθιασῶτα*. Recte Cod. Dorv. *συγχορευταὶ καὶ κοινωνοί*. Hemst. *ῶτα*. *δύω* 1. Pors. *δύω* et *-ῶται* 5. Dobr.

509. *Φημ' ἂν λυσιτελεῖν*. Interjungit Cod. Dorv. particulam *γε· οὔ φημ' ἄν γε λυσιτελεῖν·* quo pacto corripienda foret verbi *λυσιτελεῖν* syllaba prima; quod fieri sane non memini: ne dicam, si dactylum in illam sedem intrudas, numerorum suavitati non parum decedere. Hemst. *λυσιτελεῖν*. Gl. Cod. Par. *οὐδαμῶς λέγω χρησιμεύειν καὶ ὠφελεῖν ὑμῖν*. Schæf. *διανείμειε τ'* κ. τ. λ. Lege *διανείμειέν τ' ἴσον αὐτόν*. Bent. *Διανείμειέ τ' ἴσον*. Primum in Cod. Dorv. *βλέψει·* deinde *διανέμει ἐν' ἴσον·* sed *ανε* prioribus literis evanidis inscripserat manus recentior: utrumque legitima versus mensura respuit: verum priscam probamque lectionem testatur adjecta interpretatio, (sic Cod. Par.) *διαμερίσειε πᾶσιν·* unde perspicue patet, quod in ipso contextu reperitur, flagitium esse librarii. In Ed. tamen A. et Ph. Junt. *διανέμειε·* ex Fl. reliquæ correctius. Omnes edd. circumflectunt *ἶσον*, excepta Kust. cui Cod. Dorv. accedit. Hemst. *διανείμειε τ' ἴσον ἑαυτὸν* legitur numeris pessimis. Legendum *διανείμειέν τ' ἴσον αὐτόν*. *Ἴσος* Atticum, non *ἶσος*. Cf. 1133. Ran. 697. Hotib. Si omnes fiant divites, ea res non conducet societati humanæ. Eurip. ex contrario dixit, si omnes sint pauperes, non posse consistere societatem humanam, in Æolo ap. Stob. Serm. cxxi. [fr. vi. coll. fragm. Eurip. Musgr.] *Δοκεῖτ' ἂν οἰκεῖν γαῖαν, εἰ πένης ἅπας Λαὸς πολιτεύοιτο πλουσίων ἄτερ; Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακά· Ἀλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς. Ἃ μὴ γάρ ἐστι τῷ πένητι, ὁ πλούσιος Δίδωσ'· ἃ δὲ πλουτοῦντες οὐ κεκτήμεθα, Τοῖσιν πένησι χρώμενοι θηρώμεθα*. Cur *θηρώμεθα* scripserim pro vulg. *τιμώμεθα*, v. nott. ad Thesm. 161. Apparet autem Eurip. *φιλοσοφικώτερον* formasse hoc *axioma: bona et mala non*

posuunt seorsum esse. Ita Chrysip. ap. Gell. N. A. vi. 1. Nihil est prorsus, inquit, imperitius, nihil insubidius illis, qui opinantur, bona esse potuisse, si non essent itidem mala. Hinc illud, ποιήσωμεν τὰ κακὰ ἵνα ἔλθῃ τὰ ἀγαθά. Hæc istorum opinio est. Berg. Concinnius esset, διανείμειέν τ' ἴσον αὑτόν. (V. Præf. Hec. p. lvi.) Ita Bentleius not. Mss. p. 92. b. in 1. α. εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν δια- | β. νέμειέ τ' ἴσον ἑαυτὸν οὔτε ἂν τέχνην | [-νέμειέ τ' ἴσον ἑαυτὸν A. 1. (et 2. ut videtur) nisi quod ἴσον 1. 2. ἂν τέχνην 1. 2.] γ. τῶν ἀνθρώπων οὔτε σοφίαν μελετῴη οὐδεὶς | δ. ἀμφοῖν δ' ὑμῖν τούτοιν ἀφανισθέντοιν, | ε. ἐθελήσει τίς χαλκεύειν, ἢ ναυπηγεῖν, | ζ. ἢ ῥάπτειν, ἢ τροχοποιεῖν, ἢ σκυτοτομεῖν, | ϛ. ἢ πλινθουργεῖν, ἢ πλύνειν, ἢ βυρσοδεψεῖν, | (sic 1. 2.) η. ἢ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον, καρπὸν | θ. δηοῦς. Ita dividuntur στίχοι in utr. 1. 2. nisi quod ζ ϛ in 1. sunt ϛ ζ in 2. [i. e. ἢ ῥάπτειν— σκυτοτομεῖν quæ post βυρσοδεψεῖν male ponuntur in 1. locum suum servant in 2.] Pors. διανέμειέ τ' ἴσον ἑαυτὸν Ald. J. i. Schol. διανέμειέ τ' ἴ. ἑ. 5. διανείμειέ τ' ἴ. ἑ. 6. ubi νεί ex ejusdem emend. ut puto. Dobr. διανείμ. 1. διανέμ. 3. 4. διανείμ. 2. (e correctoris) ἴσον 1. 2. 3. 4. Id. διανέμειε Ald. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. διανείμειε Junt. ii. iii. Port. ἴσον Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

511. σοφίαν. Gl. Cod. Par. μάθημα. Schæf. τέχνη pertinet ad *artes sellularias et sordidas* maxime (513. s.) earumque cognitionem et exercitationem. Fisch. Lege οὔτ' ἂν σοφίαν. Bent. Οὔτ' ἂν σοφίαν. Edd. est nulla, quin præferat οὔ τε σοφίαν nemini conspectam fuisse miror pravitatem versus claudicantis; quem justis pedibus instructum erexi adjutore Cov. Dorv. Sed quomodo versus hic totus eo in libro scribatur, operæ est pretium cognoscere: Οὔτε τέχνην ἂν τις τῶν ἀνθρώπων. οὔτ' ἂν σοφίαν μελετῴη· postremo verbo additur interpretatio μάθῃ, vel μάθοι supra σοφίαν notatum est, συνίησι. Jam quorsum pertineat illa συνίησι, perquam obscurum videtur: augurer hoc scholion ab exemplari fluxisse, ubi scriptum fuerat, perinde atque in vulgatis edd. istum in modum: Οὔτε τέχνην ἂν τις τῶν ἀνθρώπων, οὔτε σοφίαν μελετῴη quanquam is versus sit immodulatus et cæsura carens, pedes tamen metiri nequeas, nisi φιαν per synizesin in unam syllabam cogatur. Hemst. V. Theocr. Id. 21. Theophylac. Simoc. argumentum epist. x. ex h. l. sumsit, unde pauca excerpam: λυσιτελῶς λιμάττει χρυσοῦ τὸ ἀνθρώπειον γένος, Σωσίπατρε· ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τέχναι τῷ βίῳ εἰσήχθησαν καὶ πόλεις ᾠκίσθησαν. mox, πάσης εὐκοσμίας ἐστέρητο ἂν τὸ ἐπίγειον διαίτημα, εἰ μὴ χρυσὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀλλήλων ἐπιδεεῖς ἐτεκτήνατο· οὐ γὰρ ἂν πλωτὴρ ἐναυτίλλετο, οὐχ ὁδοίπορος ἐνεπορεύετο, οὐκ ἀροτῆρα βοῦν οἱ γεωργοῦντες ἐκέκτηντο. Ex Polyido Eurip. [fr. 5. v. 3. Musgr.): πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχές. V. Lucian. in Timone, ubi comitem Paupertati dat Sapientiam. Berg. οὔτε σόφιαν tres primæ, 5. Brunck. Mss. proculdubio. Potuit quoque οὔτε σοφίαν ἄν, sine τις scilicet. V. 550. οὔτ' ἂν edd. Brunck. Inv. hæc diserte, ex Rav. ut puto, οὔτε σοφίαν μελετῴ κ' ἂν e Borg. citatur. Ms. scil. habet οὔτε σ. μελετῴη ἄν, quomodo 6. Comparat in Mss. Hemst. Theodoret. Ἑλλ. Παθ. Θερ. vi. p. 94. 18. ed. Sylburg. =t. iv. p. 571. ed. Par. 1642. Zenob. v. 72. (sive Eurip. Polyid. fr. 5.) Totum colloquium in suos usus vertit Lucian. in Timone, qui judice Pors. Aristoph. leporem minime assecutus est. Plut. passim compilat in eodem dialogo, e. g. pp. 109-10. 115. 137-8. Dobr. οὔτ' ἂν τέχνην τῶν ἀ. 4. οὔτε σ. 1. 2. 3. 4. μελετῶν (sic) 1. Id. οὔτε σοφίαν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

512. οὐδείς. Gl. Cod. Par. ἐθελήσει δηλ.— ἀμφοῖν. Gl. ἤγ. τῆς σοφίας καὶ τῆς τέχνης. Schæf. ἐθελήσει χαλκεύειν est i. q. χαλκεύσει. v. 518. Nam verba ἐθέλειν et βούλεσθαι sæpe aliis verbis junguntur sic, ut periphrasin faciant, nempe quum quis id, quod infinitivo alterius verbi indicatur, sponte neque invitus facere intelligitur. V. Gataker. ad Antonin. x. 8. p. 293. edd. 528. Fisch. ἐτελήσει perperam Wech. Dind.

513. χαλκ.—ναυπ. Gl. χαλκεὺς, ναυπηγὸς εἶναι. — τροχ. Gl. τροχοὺς ποιεῖν ἁμάξης. Schæf. Ἁμάξας ποιεῖν. Cod. Dorv. Hemst. In Hom. Od. Γ. 432. coll. 435. *aurifex* vocatur χαλκεύς, et LXX. 2. Parr. xxiv. 12. habent χαλκεῖς σιδήρου καὶ χαλκοῦ. Unde χαλκεύειν potest accipi, ut verbum formæ, *fabrum ærarium esse*, sed etiam ut verbum generis, *fabrum ferrarium, aurarium, argentarium* esse. ναυπηγεῖν, *naves fabricari, fabrum navalem* (Gloss. vett.) *esse*. τροχοποιεῖν, *vehicula, carpenta facere, fabrum vehicularium, carpentarium, carrucarium esse*. Fisch. Pro τροχοποιεῖν in priore Pluto, quem intemeratum habuisse vi etur Pollux, erat ζυγοποιεῖν, quod ille ex Arist. Pluto citat vii. 115. Brunck.

514. σκυτοτομεῖν — πλινθουργεῖν. Gl.

Cod. Par. σκυτοτόμος εἶναι, πλίνθας ποιεῖν. Corrig. πλίνθους π. — In textu h. v. Cod. scriptum habet βυρσοδεψεῖν. Schæf. σκυτοδέψειν. Lege σκυλοδέψειν. Bent. V. ad 162. et 166. Fisch. σκυτοδεψεῖν habent omnes edd., nec variant Mss. [etiam Rav. et Borg.] quamvis lectioni huic metrum aperte repugnet. Nam syllaba prima in σκῦτος omnibusque inde derivatis et compositis, tum apud reliquos poëtas, tum apud Comicum nostrum, semper longa est. Unus tamen vel alter, præter hunc apud Nostrum occurrit locus, in quo prima hujus voc. syllaba videtur esse brevis: sed quæ mendo laborant, et levissima correctione in integrum restitui possunt. Nam quod Pac. 1223. secundum priores edd. in fine iambici versus legitur θώρακος σκύτος, a mala manu est pro θ. κύτος, ut ibi reposuimus, non solum sensus et metri gratia, sed etiam secuti auctoritatem Ms. Vat. Pal. In Vesp. 641. pro βλέπειν σκύτη, transpositis tantum verbis scribendum est σκύτη βλέπειν: qua ratione et syllaba prima v. σκύτη erit longa, et versus recte se habebit. Majorem difficultatem habere videtur locus Av. 490., ubi σκυτοδέψαι legitur in versu anapæstico, in quo vox illa locum habere nequit, nisi primam habeat brevem. Sed et illi et huic loco eadem adhibenda est medicina, et hic quidem scribi debet σκυλοδεψεῖν, illic σκυλοδέψαι, ut me monuit Bent. Nam 1. quod ad sensum attinet, σκυλοδέψης idem significat quod σκυτοδέψης, et σκύλον æque ac σκῦτος notat δέρμα, i. e. *pellem* vel *corium*. Hes. Σκύλον, δέρμα, κώδιον. Eustath. ad Il. N. p. 952, 5. ed. Rom. Σκύλον τὸ δέρμα λέγεται, ἀφ' οὗ ἴσως τὸ σκυλεύειν. Hinc σκυλοδέψης vel σκυλόδεψος i. q. σκυτοδέψης. Phot. Lex. Ms. σκυλόδεψος, ὁ τὰ κώδια ἐργαζόμενος. Hesych. σκυλοδέψιος (potius σκυλόδεψος vel σκυλοδέψης), ὁ τὰς βύρσας βυρσεύων. Eustath. ad Od. M. p. 1710. 16. Ἐξ αὐτοῦ καὶ σκυλοδέψης καὶ σκυλόδεψος, ὁ τὰ δέρματα δέφων, scribe δεψῶν. Præterea voc. σκυλοδέψης pro σκυτοδέψης usus est ipse Comicus noster Eccl. 420. ubi prima syllaba brevis est, quod emendationem ante dictam satis confirmat. Neque obstat, quod syllaba prima voc. σκύλον sæpe apud poëtas producatur, ut Eur. Phœn. 577. Cycl. 9. Electr. 7. et 897. Nam responderi potest, id ita se habere, quum σκῦλον *spolium* notat, secus autem quum *corium* vel *pellem* significat. Certe vox illa posteriore sensu corripitur in Fragm. Callim. ap. Suid. v. κατηναρισμένας· — τὸ δὲ σκύλος ἀνδρὶ καλύπτρη Γιγνόμενον νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα. Vel simpliciter etiam dici potest, syllabam primam voc. σκύλον esse ancipitem, quod et in multis aliis vocabb. obtinere constat. Non mirum autem est, librarios σκυλοδέψης mutasse in σκυτοδέψης, non solum propter soni et scripturæ affinitatem, sed etiam quia vox σκυλοδ. rarius occurrit quam σκυτοδ., cujus generis voces librarios notioribus sæpe permutare constat. Kust. Auctoritati Bent. Kust.que, rationibus optimis munitæ, non invitus cessi metro subserviendum ratus, ideoque magis, quod perquam incommode cadat σκυτοτομεῖν et σκυτοδεψεῖν, eodem in versu, variata syllabæ quantitate. Hic autem nemo mihi obduxit illud Homeri vulgatissimum, Ἄρες, Ἄρες. Hemst. ἢ σκυλοδεψεῖν. Vulgo legitur ἢ σκυτοδεψεῖν corrupto prorsus metro. Est hoc in A. B. In C. D. gl. genuinæ vocis locum invasit, βυρσοδεψεῖν. Vera lectio est σκυλοδεψεῖν, quam ex Bent. Kust.que sententia jam reposuerat Hemst. In σκῦτος prima longa est; in σκύλον brevis. Conc. 432. τὸ σκυτοτομικὸν πλῆθος. εἰ δ' ἐκ τῶν ἀγρῶν. ibid. 420. ἐς τῶν σκυλοδεψῶν· ἣν δ' ἐπικλίνῃ τὴν θύραν. V. not. ad Thesm. 56. Pro sincero σκυλοδεψεῖν hic Cod. etiam gl. habet βυρσοδεψεῖν: et 528. οὔτ' ἐν τάπησι. Brunck. πλινθουργεῖν Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. σκυτοδεψεῖν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. σκυτοδεψεῖν tres primæ, Arund. 5. 6. Dobr. σκυτοδ. 1. 2. 3. βυρσοδ. 4. Id.

515. Ἀρότροις etc. Δι' ἀρότρου σχίσας τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. [Sic Cod. Par. et Cod. Dorv. et δάπεδον] τὸ ἔδαφος. Hemst. Δηοῦς. Gl. Cod. Par. τῆς γῆς. — Pro καρπὸν leg. καρπόν. Schæf. Herodot. in Euterpe [14.]: οὔτε ἀρότρῳ ἀναῤῥηγνύντες αὔλακας ἔχουσι πόνους. Berg. Δάπεδον γῆς per periphr. pro γῆ. καρπὸν Δηοῦς (Cereris, v. Hes. v. Δηώ) θερίσασθαι, *segetem metere*. Differt enim activum θερίζειν (pro quo Attici dicunt ἀμᾶν, v. Mœr. h. v.) a med. θερίζεσθαι sic, ut hoc sit, *suas segetes*, illud *alienas*, metere. Forma loquendi est paullo remotior ab oratione comica. [Videtur Noster Tragici quemdam locum ante oculos habuisse. Dind.] V. Schol. vet. Fisch. ἤγῆς Junt. I. ἢ γῆς Junt. II. III. Crat. Wech. Dind. Aut parodiam aut imitationem tragici hic esse monet Boiss. Posterius, opinor, censebat Schol. quum scriberet, ἤδη τὸ ἔπος τοῦτο τῆς μέσης κωμῳδίας ὄζει. E secundo Pluto sumptum putabat scilicet. Dobr.

516. ἐξῇ. Gl. Cod. Par. ἄδεια ὑπάρχει. — πάντων. Gl. ὧν ἔφην. Schæf. ἦν — merito ex edd. vett. revocavit Kust., quum Port. dedisset ἢ, eaque lectio repe-

ritur non solum in Lugd. et Amst., sed in ipso etiam Cod. Dorv. ubi tamen alia manus ν adpinxit. Hemst. Ἀργὸς opponitur ἐργάτῃ, ut ἐργάζεσθαι verbo ἀργεῖν. V. Xen. Mem. i. 2. 57. τούτων πάντων, artes ante commemoratas. Verba ἦν--ἀμελοῦσιν omitti poterant, salvo sensu, et vero debebant e legibus structuræ orationis. Nam verba 512. ἀμφοῖν — ἀφαν. continent eamdem sententiam et constituunt primam periodi partem. Unde fuerunt, auctore Schol., qui verba ἢν ἐξῇ κ. τ. λ. sejungerent a superioribus et ante ἢν intelligerent σκοπεῖτε. At fieri solet in sermone quotidiano, ut in fine orationis repetatur ejus initium verbis aliis iisque fere magis perspicuis, post longas maxime interpositiones. V. Plat. Apol. 16. init. Xen. Cyr. i. 1. 3. Herodot. i. 101. Suet. Tib. 18. ubi verba *tunc præter communicavit* Ernestio suspecta erant, sine causa. Fisch. Tuitus ea etiam est F. A. Wolf. Dind. ἀμελοῦσιν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Id. πάντων. ἁπάντων 1. non 2. Pors.

517. λῆρον ληρεῖς. Gl. Cod. Par. φλυαρεῖς. Cetera ut Glossator Dorv. Schæf. Λῆρον ληροῖς. Ἀττικὴ παρήχησις. Cod. Dorv. et Κατέλεξας. ἀπηρίθμησας. Nimirum λέγειν sæpius exponunt Grammatici ἀριθμεῖν Hesych. in v. et Ἔλεξαν vide Schol. Pind. ad Π. Δ. 336. Ἡμῖν. Ἥμιν A. et B. Crat. ἡμῶν sola B. Gel. Hemst. λῆρον ληρεῖς. Atticum, pro ληρεῖς solum. Girard. V. Greg. Cor. de Dial. p. 5. s. et supra ad 10. Fisch. ἥμιν Ald. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. ὑμῖν Ven. ii. Wech. Brub. Raph. Etiam in hoc versu et 519. 520. 525. 526. et aliis nonnullis seqq. postrema verba in ed. Ald. sunt minusculis litteris scripta. Dind. δσ' ἡμῶν vel 4. Dobr.

518. μοχθήσουσιν. Gl. Cod. Par. οἱ δοῦλοι μετὰ μόχθου ἐργάσονται. — ἕξεις. Gl. κτήσει δούλους. Schæf. Μοχθήσουσι. Μοχθοῦσιν Cod. Dorv. adscripto κοπειῶσιν quam lectionem refutat metrum, cujus ratio ne in vulgatis quidem adcurate fuit habita, perperam omisso ν in fine verbi. Hemst. μοχθεῖν ut πονεῖν ponitur de iis, qui graves labores perferunt. v. 525. Fisch. μοχθήσουσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Cum ν ἐφελκ. scribendum esse ostendit Dorvill. Van. Crit. p. 328. Dind.

519. ἀργυρίου. Gl. Cod. Par. διά. Schæf. πολλῶν. πολλῶν 1. Pors. πρῶτος 3. Dobr. ὠνούμενοι ἀργυρίου δήπου. Qui nempe servi dicti inde ab Atticis ἀργυρώνητοι, item νεώνητοι *recens emti*, ut Eqq. 2. Nullos vero olim ἀργυρωνήτους s. *pecunia emtos servos* fuisse apud Græcos, tradidisse Tim. refert Athen. vi. p. 264., sed quod a Polyb. refutari tradit p. 272. Quamquam non de quibusvis servis in genere, nec proinde bello captis, sed de ἀργυρωνήτοις, s. *pecunia emtis*, egerat in adductis Timæi verbis Athen. Idem vero p. 267. aliorum auctorum loca adduxerat, qui in genere nullum servorum usum fuisse olim apud Græcos testabantur. Spanh. ἀργύριον est *pecunia, numi*, v. ad 131. et de ὠνεῖσθαι ad 7. πρῶτον absolute positum est, ut non sequatur εἶτα, ut πρῶτον ἁπάντων 522. id quod fere fit in sermonibus quotidianis, ut oratio ab una re transeat ad aliam prius, quam attulerit omnia ad illam rem pertinentia, et ut ordinis particulas reliquas omittat. Fisch. Pro τίς πρῶτον πωλήσει; nam, ut quandoque vendantur servi. compellit inopia, cui tum nullus erit locus. Girard.

520. Pro ἔχῃ Cod. Dorv. ἔχει. Hemst. κερδαίνειν βουλόμενος, *lucri cupidus*. ἔμπορος, Lat. *mercator*, is, qui mare trajicit, et e terris alienis petit merces, quas vendat in suis. Hor. I. Od. i. 15-17. Fisch.

521. ἔμπορος. Gl. Cod. Par. κατὰ θάλατταν πραγματευόμενος. — παρὰ πλείστων. Gl. ὠνήσεται δηλ. — ἀνδραποδιστῶν. Gl. (et Cod. Dorv.) λῃστῶν, τῶν τοὺς ἀνους δεσμούντων. Schæf. Adjicitur hic versus in Schol. ad Eurip. Phœn. 1416. τὸ Θεσσαλὸν εἰσήγαγε σόφισμα, ut fallax et infidum Thessalorum genus inde inter alia comprobetur. Quo respexit etiam Athen. i. p. 11. quum tamen iidem a Simonide agrestiores aut magis imperiti dicantur, quam ut eos velit decipere: juxta Plut. de aud. poët. p. 15. Verum hic non agitur de *infidis* aut *agrestibus Thessalis*, aut vero de eorum *petulantia* et *luxuria*, quam de iis tangit Plato in Crit. p. 53. t. i. neque uno loco Athen. vi. p. 460. xii. p. 527. sed de iis velut *insignibus plagiariis ac mancipiorum venditoribus* s. ἀνδραποδισταῖς, quam in rem hujus Comici locum tangit ad Il. B. p. 331. Eustath. Πενέσται vero dicti, quod ex Athen. vi. p. 265. et aliunde constat, apud Thessalos *servi*, de quibus Vesp. 1261. Μόνος μόνοισι τοῖς Πενέσταις ξυνῆν τῶν Θετταλῶν. Neque vero e Thessalia adeo ab his mercatoribus Thessalis divenditos Atheniensibus servos licet statuere, quam e Caria, Lydia, Phrygia, vicinisque Thracibus, unde Athenas olim vulgo adducti servi ἀργυρώνητοι s. ἀνδράποδα, et quorum propolas ἀνδραποδι-

στὰς hoc et seq. versu vocat Comicus. Et de Caribus quidem id dicitur Av. 767. de Phrygibus ab Hermippo Comico Athen. iii. p. 108. Ipsi vero Thessali a libertate, qua iidem præ aliis vicinis gentibus gauderent, olim commendati. Quam in rem exstat insignis ap. Eurip. locus Alcest. 675. ss. ubi a Phere dicitur, *Ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς; πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα, | Κακοῖς ἐλαύνων ἀργυρώνητον σέθεν; | Οὐκ οἶσθα Θεσσαλόν με κἀπὸ Θεσσαλοῦ | Πατρὸς γεγῶτα γνησίως ἐλευθέρου.* A Barbaris in genere ad Græcos delata fuisse primum *ἀνδράποδα* tangit in Midiana Demosth. p. 331. Galenus vero de medendi methodo lib. i. *Γέται καὶ Τίβιοι καὶ Φρύγες καὶ Θρᾶκες ἀργυρώνητοι.* Hinc Thraces quod attinet, *Θρᾶτται* s. Threissa pro ancilla Thesm. 300. immo prout alias non Thessali quidem, sed Thraces ab Herode Atheniensi redimere servos dicuntur Antiphont. Or. xiv. p. 98. *Ὁ δὲ Ἡρώδης ἀνδράποδα Θρᾳξὶν ἀνθρώποις ἀπολύσων* dein, *καὶ οἱ Θρᾷκες οἱ λυσόμενοι.* In genere vero e Ponticis regionibus magnum servorum numerum Græcis subministratum refert Polyb. iv. 38. Athenas certe invectam esse quotannis ingentem servorum *ἀργυρωνήτων* e dictis illis regionibus multitudinem, inde liquet, quod in ea urbe quadraginta servorum myriadas a Dem. Phal. recensitas refert Athen. vi. p. 272., qui nempe, ut de iis paullo post, vinctis pedibus in metallorum fodinis exercerentur. Spanh. *παρὰ πλείστων.* Sine variatione servant scripti vulgatique typis libri, quibus accedit Schol. Eur. Phœn. l. l. Invidiose dictum existima, quasi Thessalia plena ejusmodi hominum, qui Athenis, si deprehensi forent, morte plectebantur. [V. Xenoph. Apol. xxv. Fisch.] Auctor epist. crit. de not. Bent. in Phædrum p. 78. emendatione certissima reponendum censet *παρ' ἀπίστων*· "*ἀπιστίας*, inquit, nomine infames fuisse Thessalos docet Schol. quod eruditi tamen non animadvertunt; quia non dicitur in Schol. ad hæc verba *παρὰ πλείστων*, sed in eo quod proxime præcedit." Non equidem diffiteor, jam diu ante quam hæc legissem, in eamdem me conjecturam incidisse, Schol. verbis inductum, a quo sane probabile videbatur in exemplari suo Pluti prioris an secundi inventam fuisse lectionem istam: aures tamen offendebat ingratus syllabarum in exitu similium casus, et a concinnitate, quæ in Comici nostri numeris enitere solet, valde abhorrens. Quare propius etiam ad scripturam vulgarem conabar, *παρ' ἀπλήστων ἀνδραποδιστῶν*, quod quidem epitheton non vereor, ne quis apte Thessalis convenire neget, præsertim *ἀνδραποδισταῖς*, qui vitam lucris postponebant. Nunc tamen in ea sum sententia, nihil absurdi nos esse facturos, si receptæ lectioni adhæreamus. Hemst. *ἀνδραποδισταὶ* hic dicuntur *plagiarii*, sive, qui homines liberos fraude in servitutem redactos exteris pro servis vendunt, quo nomine olim Thessali infames habebantur. V. Suid. v. *Ἀνδραποδίζω.* Cf. etiam Vales. ad Harpocr. v. *Ἀνδραποδιστής.* Kust. Sunt vel ii, qui homines liberos rapiunt eosque vendunt pro servis, vel servos, quos aliis vendant. Ipsum *plagii* crimen dicitur *ἀνδραπόδισις.* Fisch. Schol. in C. *εἰπὼν ἐκ Θετταλίας, ἐπήγαγε, παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν δεικνὺς ὅτι τὸ τῶν Θετταλῶν γένος λῃστείαις ἐχρῆτο καὶ ἀνδραποδισμοῖς· ἀφ' ὧν οἱ ἔμποροι ἀνδράποδα ὠνούμενοι εἰς τὰς ἑτέρας ἐπώλουν ἠπείρους.* Brunck. *παρὰ πλείστων. παραπλείστων* 1. non 2. Pors. *παρὰ πλείστων* edd. Mss. certe Arund. 5. 6. Ter ad hunc locum respicit Eustath. Il. B. p. 331, 36=251, 5. H. p. 692, 25=570, 46. Od. A. p. 1416, 25=54, 50. sed ita ut nil certi de ejus lectione statuas. Schol. Aristoph. excerpit Suid. v. *ἀνδραποδίζω.* *Θετταλῶν σόφ.* De *πιστῶν* et *πλείστων* confusis v. Pors. ad Xen. p. xlii. Per se bonum est *πλείστων*, ut Eurip. Andr. 451. Aristoph. Athen. iv. p. 173. d. *ἔμπορος* pro mangone habet Eub. Athen. iii. p. 108. e. locum indicante Hemst. in Mss. Post *τις* versu superiore minorem dist. ponit Pors. Junge *ἔμπορος ἥκων*, ut 1179. Dobr.

522. *πρῶτον.* Gl. Cod. Par. *προηγουμένως.* Schæf. Tres negationes exstare in hoc versu monuit jam vir doctus. Duas videas Nub. 73. *ἀλλ' οὐκ ἐπείθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγοις.* Spanh. *δήπου*, *ut opinor, scilicet*, referri debet ad verba *οὐδ' ἔσται. κατὰ — λέγεις·* si Plutus omnino omnes reddiderit æque divites. Fisch. *οὐδ'* ante *ἀνδραποδιστὴς* om. 1. 2. Pors. *οὐδ'* alterum om. 5. *οὐδεὶς οὐδαμ.* 6. sic. Dobr. *οὐδ'* ante *ἀνδ.* om. 4. (et primo 2. sed repos. a m. pr. ut puto.) Id.

524. *κινδυνεύων.* Gl. Cod. Par. *κίνδυνον ὑφιστάμενος. — τοῦτο ποιῆσαι.* Gl. *ἐξανδραποδίζειν.* Schæf. Cod. Dorv. *τοῦτο ποιῆσαι, τὸ λῃστεῦσαι.* Idem corrupto versu, *τίς γὰρ ἐθελήσει πλουτῶν.* Hemst. *κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς, cum vitæ*, capitis, *periculo.* Nam *ψυχὴ* est *vita* (ut in multis locis N. T. ad modum Hebr. נפש. V. Markland. ad Lys. p. 546. *τοῦτο* referendum est ad v. *ἀνδραποδίζεσθαι*, quod latet in verbis *οὐδ' ἔσται ἀνδραπ.* 522. Cæterum ex his verbis Paupertatis intel-

Igitur, etiam in aliis civitatibus plagiarios multatos esse morte, si quidem deprehensi essent. Fisch. τῆς αὐτοῦ Ald. Junt. i. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. αὐτοῦ (sine τῆς) Junt. iii. Dind. κινδυνεύων. -ειν 1. 2. et ex em. A. τῆς ante αὐτοῦ om. 1. Pors. κινδυνεύειν Rav. In 5. κινδυνεύων, sed ω ex em. et forsan alius manus. -ων servat 6. ποῆσαι Lib. Burg. Dobr.

525. ἄστ'. Gl. Cod. Par. καὶ σὺ — ἀροτριᾷν. Schæf. ἀροῦν est verbum Atticum, Mœr. et Tho. Mag. auctoribus, pro quo Græci reliqui dicunt ἀροτριᾷν. Et σκάπτειν (Luc. xvi. 3.) ei adjungitur, ut Terent. Heaut. i. 1. 17. 'in fundo — fodere aut arare.' Quum autem hæc sint verba formarum, μοχθεῖν verbum generis (id quod manifestum est ex voc. τἄλλα, v. 518. coll. 513. ss.) nemo non videt μοχθεῖν respondere, ut πονεῖν (v. 234.) verbo *laborare*, (Ter. Heaut. i. 1. 86.) opus rusticum facere, atque errare Arnald. Animadvv. p. 19. qui præcipit, πόνον esse *laborem manuum*, μόχθον *laborem ærumnosum*. Fisch. σκάπτειν Elb. Mox τ' ἄλλα Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Dind. τ' ἄλλάτε. τά τε ἄλλα 1. non 2. Pors.

526. Τρίβειν βίοτον πολὺ ὀδυνηρότερον est, *vitam agere multo miseriorem et ærumnosiorem*. τρίβειν ponitur sic vel de iis qui vitam trahunt in laboribus et ærumnis, vel de iis qui vitam perdunt studio rerum levium et vanarum. Fisch. V. Soph. Electr. [602.] V. Nost. Pac. 589. V. nott. ad 924. Berg. τοῦ νῦν. Munt. supplet καιροῦ, sed potest facilius βιότου repeti. Dind. — τρίψεις. Gl. Cod. Par. διαβιβάσεις ζωήν. — τοῦ νῦν. Gl. ἤγ. τοῦ πένητος. — ἐς κεφαλήν σου (sic). Gl. εἴθε ἐπάνω σε (sic). — Schol. Τὸ ἐς κεφαλήν σου εἶπεν, ἐπειδὴ ἤκουσεν παρ' αὐτῆς, ὡς ὀδυνηρότερον μοχθήσει καὶ βιώσει. Schæf. 'Ες κεφαλήν σοι. Subintellige τρέποιτο. V. Acharn. 833. et Nub. 40. Erat autem hæc formula inter veteres admodum frequens, quum significare volebant se malum aliquod omen vel signum oblatum respuere et abominari. Existimabant enim se minas ominis alicujus effugere posse, si malum, quod ostendebatur, *in capita inimicorum*, (quæ sunt verba Senecæ in Consol. ad Marciam [c. 9. § 3.]) *aut ipsius intempestivi monitoris* (ut hic) *abire* juberent. Kust. [Proverbium olim fuisse apud rusticos, quo imprecabantur, ut malum in auctorem mali recideret, ex Platone intelligi potest: εἰ μὴ, inquit, ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν, εἶπον ἂν, σοὶ εἰς κεφαλήν. Girard.] Quia male ominabatur Paupertas, optat senex, ut in caput illius id omen convertatur. Sic Pac. 1064. ἐς κεφαλήν σοι sc. τρέποιτο. Videtur autem hæc formula petita ex Ægyptiorum sacris, qui boum, quos immolassent, capita præcidentes, illis mala imprecabantur, deinde vendebant alienigenis vel in Nilum abjiciebant, teste Herodoto in Euterpe [39.]; formula autem imprecationis erat hæc: εἴ τι μέλλοι ἢ σφίσι τοῖσι θύουσι, ἢ Αἰγύπτῳ τῇ συναπάσῃ κακὸν γενέσθαι, ἐς κεφαλὴν ταύτην τρέπεσθαι. Usurpatur etiam hæc formula citra imprecationem, ut Nub. 40. Phalaris Epist. 100. [128. ed. Lennep.] οὐκ ἐν λόγοις βουλησόμεθα μόνον, ἀλλ' ἐν ἔργοις δυνησόμεθα, ἅπερ εἰς ἡμᾶς ὠρέχθης ἐξαμαρτάνειν, εἰς κεφαλήν σοί τε καὶ τῷ σῷ γένει τρέψαι. Imprecationis formulam Virg. ita effert: 'Di capiti ipsius generique reservent!' Æn. viii. [484.] item, 'Quod Di prius omen in ipsum Convertant!' — Æn. ii. [191.] Berg. Ter. Hec. iii. 1. 54. ita dixit: 'Capiti illorum!' Cic. ad Div. 8. ep. Cœl. i. 9. Tibull. i. 2. 12. ubi v. Brukhus. Fisch. Τρίψεις. Διαβιβάσεις. Cod. Dorv. et εἰς κεφαλήν σοι. ὃ λέγεις. Hemst. ἐς κεφαλήν σου Elb. addito interpretamento, εἴη τοῦτο. Dind. ὀδυνηρότερον. ὀδυνότερον 1. 2. τρίψεις. διατρίψεις A. κεφαλήν σου 1. non 2. Pors. σοι tres primæ, Brunck. et Inv. tacite, 6. σου 3. 5. V. 650. Dobr.

527. ἔτι. Gl. Cod. Par. πρὸς τοῖς εἰρημένοις. — καταδαρθεῖν. Gl. ὑπνῶσαι. Schæf. ἕξεις, *poteris*, quam vim hoc verbum habet, quoties ei adjuncti sunt infinitivi aliorum verborum, ut Lat. *habere*. Plat. Phæd. 16. τὸ καθεύδειν dicitur nasci e τῷ καταδαρθάνειν· deinde κοιμηθῆναι, Hes. Nam quod Schol. et ex eo Suid. præcipiunt, καταδαρθεῖν propr. esse τὸ ἐν δέρμασι κοιμηθῆναι, valde vereor, ut auctoritate scriptorum vett. confirmari possit. Singularem κλίνῃ sequitur verbum plurale ἔσονται, quia singularis ille quasi collectivus est. Fisch. ἔτ' pro οὔτ' 4. Dobr.

528. ὑφαίνειν. Gl. Cod. Par. ὑφαντὴς εἶναι. Rectius παροξυτόνως, ὑφάντης. Schæf. Οὔτε τάπησιν recte Ms. Arund. et ed. Ald. At Edd. Flor. Bas. et Genev. οὔτ' ἐν τάπησιν; invito metro, quod particulam ἐν (ex præcedentibus intelligendam) respuit. Si vero τὸ ἐν retinere velis, pro τάπησιν rescribendum erit δάπισιν, prout h. l. legit Suid. v. Δάπιδας. Significat autem δάπις i. q. τάπης, eaque voce usus est Comicus Vesp. 674., ubi Schol. obiter monet, quædam exemplaria Arist. in h. l. pro τάπησιν olim habuisse

δάπισιν, quod lectionem Suid. confirmat. Kust. Lege οὐδ' ἐν δάπισιν. Bent. Οὔτε τάπησιν. Ita Codd. A. et Dorv. Edd. A. Ph. Junt. B. Crat. et Kust. in aliis Οὔτ' ἐν τάπησιν, læsa metri lege. Præfero tamen, Οὔτ' ἐν δάπισιν, quod olim in membranis extitisse docent Schol. ad Vesp. 674. et Suid. in Δάπιδας. Hemst. οὔτ' ἐν δάπισιν. Occurrit eadem vocis forma Concion. 840. κλῖναί τε σισυρῶν καὶ δαπίδων νενασμέναι. Vulgo οὔτε τάπησιν. In iv. Codd. οὔτ' ἐν τάπησι. Brunck. Οὔτ' ἐν τάπησιν Elb. Junt. ii. iii. Port. οὔτε τάπησιν Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Dind. Οὔτ' ἐν τάπησιν — χρυσίου γ' ὄντος. Lege ἐν δάπισιν cum Kust. οὐδ' ἐν δάπησιν Suid. [Ms.] v. δάπιδας, et mox δεκάτας bis, et δάπτων in verbis Babrii. οὔτ' ἐν A. οὔτ' ἐν l. 2. (et Lib. Burg.) Pors. οὔτ' ἐν τάπησιν 6. οὔτ' ἐν τάπισι 5. οὐδ' ἐν δάπισιν Suid. Med. Kust. in δάπιδας. οὔτ' ἐν δάπισιν edd. Brunck. Inv. In Hermippo Athen. i. p. 28. A. δάπητας pro δάπιδας Ms. contra metrum. Dobr. οὔτε τάπησιν 1. 2. 3. οὔτ' ἐν τάπησιν 4. Id. Ex h. l. *tapetibus* seu stragulis textilibus et picti operis usos eo tempore Athenienses licet colligere; adeo ut non Persarum solum ille vel Barbarorum luxus fuerit, ut ab Argivorum rege, Agamemnone, Æsch. Agam. 391. aut ab Agathocle Cyziceno Athen. xii. p. 515. et alibi traditur. Eum vero jam apud Græcos, et apud Athenn. quidem inductum e Platone tum philosopho, ex ejus nempe Politico, tum e Comico refert alibi ii. p. 118. [t. i. p. 183. Schweigh. ubi v. Schweigh. t. i. p. 335. Anim.] idem Athen. additque: ἤκμασε δ' ἡ τῶν ποικίλων ὑφή, μάλιστα ἐντέχνων περὶ αὐτὰ γενομένων Ἀκεσᾶ καὶ Ἑλικῶνος, τῶν Κυπρίων. ὑφάνται δ' ἦσαν ἔνδοξοι —. Ita ἁλιπορφύροις τάπησι, *marina purpura tinctis tapetibus*, ap. Anacr. Od. xi. et quales fuisse Milesios vel Sardianos e Theocr. Id. xv. et Athen. haud uno loco liquet. Τάπητες vero non solum, sed cum τάπιδες, ut Athen. xiv. p. 515. tum δάπιδες, præter adductum e Vesp. locum, Conc. 835. (δαπίδων et δάπιδος Nicand. Ther. 823.) sunt iidem dicti. Spanh. τάπης fuit *stragulum* textile (sequitur enim τίς ὑφαίνειν h. e. *texere*, ἐθελήσει) ex altera parte *villosum*, quod a Latt. et *tapetum* dicitur, et *tapete* et *tapes*, quum ἀμφιτάπης sit stragulum textile, ex utraque parte villosum. V. Ammon. v. τάπης, et Tho. Mag. v. τάπητης. Utebantur etiam tonsis, neque villosis stragulis, iisque fere pictis vel acu vel pectine, quæ dicuntur ψιλαὶ ποικίλαι, etiam Βαβυλωνικαί, et ψιλοὶ πολύμιτοι, v. Proluss. de verss. Gr. Litt. Hebr. magistris (L. 1772.) p. 88. Incubuisse autem veteres tapetibus, e multis scriptt. vett. utriusque linguæ locis manifestum est. V. Virg. Æn. ix. 326. s. et ibi intpp. Fisch. χρυσίου ὄντος. Quædam edd. male, χρυσίου γ' ὄντος. Metrum enim particulam expletivam γ' hic non patitur, quæ proinde recte deest in Ms. Vat. Urb. [Licentia, quæ maxime in Aristoph. anapæstico conspicitur, est ea, qua vocalis longa vel diphthongus ante vocalem corripitur, ut χρυσίου ὄντος. Pors.] Kust. Fl. et quæ vestigiis ejus insistunt edd. χρ. γ' ὄ. Merito γ' expunxit Kust. duces sequutus Cod. Vat. et A. quibus adjungo Cod. Dorv. Fl. Ph. Junt. B. Crat. et Farr. Hemst. χρυσίου ὄντος etiam Elb. Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. χρυσίου γ ὄντος Junt. ii. iii. Port. Dind.

529. Μύροισιν. Quod in cunctis edd. aberat, recte versui fulciendo ν adjunxit Kust. consentiunt Suid. in Στακτῷ, et Cod. Dorv. ex quo non videtur hæc interpretatio prætereunda, Μύροισιν στακτοῖς. ἤγουν ῥοδοστάμασιν ita recentiores solent pro ῥοδοστάγμασιν. V. Du Cang. Gl. M. et I. Gr. in v. Tum in eodem libro, ἀγάγησθον. ἐν τῷ οἴκῳ. [Gl. Cod. Par. ut Cod. Dorv.] Hemst. Στακτή, *oleum s. unguentum*, *myrrha*, στακτὸν vero quodvis oleum s. unguentum liquidum. στακτὴ γάρ, ut ait Theophrast. de odorib. p. 446. καλεῖται διὰ τὸ μικρὸν στάζειν. Omnia vero μύρα fuisse composita, idem tradit p. 446. unde etiam μύροις μυρίοις hic legitur, ut Conc. 1109. μεμύρισμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασι. Unde Plin. l. 13. c. 1. 'juvitque luxuria ea omnia miscere et e cunctis unum odorem facere: ita reperta sunt unguenta.' Adde quod μύρα, *unguenta*, quasi μύῤῥα dicta tradit Athen. xv. p. 688. quomodo myrrha s. σμύρνα ab Atticis dicatur ab Hebr. autem voc. מר deducendum vidit ibi Casaub. Spanh. Citat Suid. v. στακτοῖς. οὔτε μύροισι. οὔτ' ἐν A. μύροις 1. Pors. οὔτ' ἐν Elb. 5. Sine ἐν ut vulgo 6. ἀγάγοισθον 5. Dobr. ὄντι 2. -σθε 3. Id. Οὔτε μύροισι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. (οὔτε μύσοισι Ven. ii.) Wech. Brub. Raph. Port. Vitiose Junt. i. νύμφιν. Dind. Archestr. ap. Athen. l. iii. [p. 101. Cas. t. i. p. 394. Schweigh.] κασταкτοῖσι μύροις ἀγαθοῖς χαίτην θεράπευε. Hesych. Στακτόν. διϋλισμένον, *percolatum*. Gl. στακτή, *gutta* Berg. μύρα sunt unguenta, quæ fiunt ex oleis variis et odoribus, atque constans succo (oleis) et corpore (odoribus). V. Plin. H. N. xiii. 1. qui est locus de unguentis classicus. Μῦρα στακτὰ esse arbitror *unguenta stillaticia* s. *stillatira*

h. e. liquida, quæ constent tantum succo, atque *funduntur*, quæ opponantur *unguentis spissis*, quæ constent succo et corpore, ideoque *linuntur*. μυρίσαι igitur est i. q. ἀλείφειν, *ungere*, *delibare*, v. Marc. xiv. 8. coll. v. 3. quum χρίειν sit *linere*. Ex h. l. patet, Athenis sponsos consuevisse, die nuptiali, *corpus*, h. e. caput et collum, supercilia et capillos, unguentis liquidis perfricare; qua de re nihil habet Eschenbach. de Unctionibus Gentilium, p. 466. s. Fisch. νύμφη dicitur a Grr. scrr. vel *nova nupta*, sponsa, ut h. l. cf. Hes., vel *uxor*, ut Eurip. Phœn. 138. Sed in N. T. legitur etiam de *nuru*. V. ad Matth. x. 35. Et νύμφην ἄγεσθαι, non *ducere*, est, *sponsam*, *novam nuptam*, *domum ducere*. V. Kust. v. Med. i. 28. et Intpp. Tho. M. p. 6. s. At apud Diod. S. xviii. 23. tamen legitur ἦγε τὴν Νίκαιαν, ubi v. Wessel. p. 276. Fisch. Unguenta pretiosa, sicut floridas, de quibus mox, et variegatas vestes, in nuptiis olim ac solemni sponsarum domum deductarum pompa, ut apud alias gentes, sic apud Græcos etiam et Athenn. obtinuisse, hinc etiam discimus. Ita e receptis illis apud gentes moribus, Christi sponsæ non solum unguentis delibutæ fragrans odor a sponso commendatur ab initio Cantici Cant. καὶ ὀσμὴ μύρων σου ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα· sed similiter iv. 10. καὶ ὀσμὴ ἱματίων σου ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα. Ita unctas, et illas quidem e myrrha, ut h. l., Regum Persarum sponsas, antequam ad eos deducerentur, notum ex historia Esther. i. 12. et 13. prout a Ruth etiam factum iii. 3. antequam prodiret eadem ad viri conspectum, qui eam uxorem duceret. Ad quem morem, quod viderunt alii, respexit Ezechiel xvi. 9. ubi inter alia, quibus ecclesiam Israelitarum, velut dilectam sponsam suam a se exornatam tradit, *oleo* quoque a se *unctam* memorat. Neque vero sponsam solum, sed omnes etiam ejus paranymphos unguentis, pro recepto cæteroquin in solemnibus quibuscunque pompis vel conviviis apud veteres more delibutos aliunde sat constat. Ita *unguentatus maritus* dicitur Catull. Epithal. Juliæ et Manlii, lxi. 142. et circa initium ejusdem carminis [v. 6. 7.] ad Hymenæum, 'cinge tempora floribus suaveolentis amaraci.' Adde, quod in genere apud Athenn. summo in pretio habita olim fuisse unguenta, et quod iis perfusi continuo fuerint, ab Athen. traditur xv. p. 691. Spanh. Recte singularem νύμφην cum verbo plurali jungi ostendit Pors. in Add. ad Eurip. Med. 1022. Dind.

530. V. Suid. v. Βαπτὰ, qui locum hunc citat. δαπάναις ἱματίων positum est pro *sumtuosis vestibus*, de quo genere loquendi plura notavit Hor. Vitringa in Specim. animadverss. ad Joh. Vorstium de Hebr. N. T. c. 3. extr. v. Kust. [Nam ἱμάτια sunt *pallia*, et abstractum habet vim concreti, ut 268. χρυσὸς ἐτῶν, quam formam loquendi lingua Græca debet Hebraicæ. Fisch. βαπτὸς est *colore infectus*, ut Æl. V. H. vii. 9. et ποικιλόμ. i. q. ποικίλος in Æl. V. H. viii. 7. xii. 1. Munt.] Βαπτὰ ἱμάτια sunt ποικίλα, *vestes versicolores*, a βάπτειν, quod sæpe est i. q. ποικίλλειν. V. Salmas. ad Vopisci Carin. c. 20. p. 852. Vopisci Aurelian. c. 46. p. 560. Trebell. Poll. xxx. tyrann. c. 30. p. 328. ubi et h. l. laudat. Versicolores autem vestes quum non liceret Athenis gestare nisi meretricibus, tamen ἐν ἑορταῖς καὶ πανηγυρέσι etiam viris concessas fuisse, patet ex iis, quæ leguntur apud eundem ad Aurelian. p. 560. Duck. ἱματία βαπτὰ ποικιλόμορφα sunt *pallia florida*, variis coloribus picta, texta filis varii coloris, quæ etiam ἀνθηρὰ, ἄνθινα, ποικίλα nominantur (v. ad 1200.), quæ ars ab Alexandrinis inventa dicitur. V. Salmas. ad Scr. H. A. p. 318. Gerebant hujusmodi vestes feminæ opulentæ et meretrices, etiam viri in pompis, (v. Ferrar. R. Vest. i. 3. 22.) atque adeo sponsi, [immo sponsæ, nam ad νύμφην referenda esse verba κοσμῆσαι δαπ. ἱμ. β. monet Toup. Emendd. in Suid. i. p. 98. Ox. Dind.] die nuptiali, id quod hic locus docet. Fisch. Veterum Athenn. in vestitu morem, ut *variegatis infectisque purpura vestibus* uterentur, tangit Athen. xii. p. 512. ubi de magnificentia Athenn., qui Persas ad Marathonem devicerant, ἁλουργῆ μὲν γὰρ ἠμπίσχοντο ἱμάτια, ποικίλους δὲ ὑπέδυνον χιτῶνας· quibus addit aureas circa frontem, quæ eorum crinibus erant insertæ, cicadas. Quæ totidem fere verbis, ut inde ea desumsisse vere notet Perizonius, tradit Æl. V. H. iv. 22. *Tinctarum* et *variegatarum* (βαπτῶν καὶ ποικίλων) *vestium* usus, ceu barbarici luxus, non Græcanici, est deinceps habitus, unde ab Eurip. de Paride Iph. Aul. 73. Ἀνθηρὸς μὲν εἱμάτων στολῇ χρυσῷ τε λαμπρὸς, βαρβάρῳ χλιδήματι. Ac similiter in Troad. 991. ὃν εἰσιδοῦσα (Helena) βαρβάροις ἐσθήμασι etc. *Tinctas* vero *vestes* de purpureis dici, quivis facile intelligit, et quam pretiosa βάμματα Milesia tum fuerint vel Sardiana, aliunde liquet; de posteriori quidem dictum Acharn. 112. et Pac. 1138. βάμμα Σαρδιανικόν. De Milesia tinctura, pretiosisque ad tingendum in ea urbe, et e purpura quidem lanis, notum illud Virg.

Georg. iii. 306. 'Quamvis Milesia magno Vellera mutentur,' etc. Ac dicti jam ante e Mileto Theocr. Id. xv. 125. πορφύρεοι τάπητες. Unde quum eadem urbs esset colonia Athenn. eorumve ea ætate, sicut aliæ illius in Asia continentis urbes vicinæque insulæ, tributaria, haud mirum, si et inde infectæ purpura vestes essent Athenn. familiares. Hæc autem omnia in nuptiali pompa locum habuisse, vel hic Comici locus docet. Adde, *strata purpurea* in foro Athenis occasione nuptialis Iphicratis convivii adhibita, juxta Anaxandrid. ap. Athen. iv. p. 131. Unde de ejusmodi *purpurea* et *variegata veste* intelligenda videtur nuptialis vestis, quam deposcit Hercules Av. 1694. Γαμικὴν χλανίδα διδότω τὶς δεῦρο μοι. Sic de nuptiali veste a Medea Jasoni data Val. Flacc. viii. 251. 'Ipsa suas illi croceo subtemine vestes Induit.' Ita sponsæ Ægyptiæ ap. Achill. Tat. l. ii. p. 75. [c. 11.] ἐσθῆτα δὲ τὸ πᾶν μὲν πορφυρᾶν. Ad quem ritum *variegatarum*, quibus sponsæ amictæ erant, *vestium*, respicit Ezechiel loco antea laudato, ubi de sponsa Israelitica a se ornata loquens addit: xvi. 10. καὶ ἐνέδυσά σε ποικίλα. Quod æmulatus quoque est Evagrius, ubi de ecclesia tamquam Dei sponsa, ait Hist. Eccl. i. 4. ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένης καὶ πεποικιλμένης, *amictu aurato et variegato induta*. Addo quod extra nuptialem festivitatem, βαπτῶν ac ποικίλων vestium usus apud Athenn. meretricibus, lenonibus, bacchantibus, aliisque id genus relictus fuerit, quod ad Juliani Cæsares monui. Quem morem *variegatarum* in nuptiis *vestium* apud Latinos olim obtinuisse observat Dionys. Halic. iii. p. 157. Spanh. δαπάναις. Gl. Cod. Par. ἐν ἀναλώμασιν. — κοσμῆσαι. Gl. καλῦναι (sic). Schæf. Δαπάναις· Ἀναλώμασιν. Κοσμῆσαι· καλλωπίσαι. Ποικιλομόρφων· ἐγχρωμάτων. Cod. Dorv. Rara vox ἐγχρώματος pro *variis coloribus tinctus*. Hemst. Suid. βαπτά. Pors. Respicit Eustath. Il. T. p. 1185, 13=1252, 45. Dobr. ἱμάτιον βαπτὸν 1. et primo 2. (certe βαπτὸν) sed em. m. pr. Id.

531. τί πλέον. Gl. Cod. Par. οὐδέν ἐστι τὸ πλέον. Schæf. Nota hic elegantem phrasin Atticorum, quam interpres Lat. non satis bene expressit. Sensus enim est, *quid prosunt divitiæ?* vel *quem usum præstant divitiæ, si*, etc. Galli hoc melius sic exprimerent: *Quel avantage est ce pour vous d'être riche*, etc. Constructio videtur ἀνακόλουθος propter sequentem accus. ἀποροῦντας. Sequi enim potius debebat dat. ἀποροῦσι, quia Græci dicere solent, τί πλέον ἐστί σοι, etc. Eurip. Hel. 329. τί σοι πλέον γένοιτ' ἄν. Nisi quis dicere velit, accusativum absolutum, ut technici vocant, hic positum esse pro genit. cujus constructionis exempla fateor nos raro occurrere. V. Periz. ad Æl. V. H. ii. 13. num. 10. Kust. Omnes edd. ἐστι quomodo syllaba, quæ produci debet, brevis erat. Proximo versu Cod. Dorv. itidem ἔστι, quod in cunctis edd. recte ν habet adpositum. Hemst. Xen. Cyr. v. 5. 10. extr. τί ἐμοὶ πλέον; v. Muretus Var. xii. 13. Valck. Diatr. in fragm. Eurip. p. 150. qui conjicit ἀποροῦντι, quod huic formulæ fere dativus personæ addatur; immo ἀποροῦσι· nam agit P. cum Chrem. et Bleps. At Codd. vett. [plerique] abdicunt, et cur non licuerit poëtæ uti accusativo qui cohæreat cum v. πλουτεῖν, intellecto pron. ὑμᾶς; cf. Hoog. ad Vig. iii. 10. 1. Fisch. τούτων πάντων ἀποροῦσι optime Reg. B. [quod etiam in textu a Brunck. receptum est]. In membr. πάντων τούτων ἀποροῦντα· in meo, ut vulgo, ἀποροῦντας. Depravatissima in C. lectio, quæ gl. ortum debet, πλουτεῖν ἐστι πάντων ἀπορῇ τις. Dativum e Græci sermonis usu præfert hic etiam Valck., cujus judicio non minus tribuissem anctoritatis, quam veteri chartæ. Phocylidis versus ap. Stob., quos e Floril. Grot. p. 355. raptim descriptos in Anal. Vet. Poët. Gr. intuli t. i. p. 78. sic exhibendi erant: Καὶ τόδε Φωκυλίδου· τί πλέον, γένος εὐγενὲς εἶναι, | Οἷς οὔτ' ἐν μύθοις ἕπεται χάρις, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ; Brunck. Veterem lectionem πάντων τούτων ἀποροῦντας e suis Codd. revocavit Inv. Dind. ἐστι Junt. i. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Id. Lege ἔσται. Mox ἀποροῦντι Valck. ad Eurip. Fragm. Diatr. xiv. p. 150. τοῦ πλουτεῖν ἐστι τούτων ἁπάντων. 1. 2. ἀποροῦντας. s omittit planissime A. In m. Schol. ἦν ἀπορῇ τις τούτων ἁπάντων. Pors. τοῦ πλουτεῖν Elb. 6. πάντων τούτων ἀποροῦντας tres primæ, Rav. Borg. et 6. πλουτεῖν ἐστι πάντων τούτων ἀπορῇ τις, ubi ἐστι levi errore scriptum est pro ἔστιν, i. e. ἔστ' ἦν. Cf. Schol. Harl. apud Pors. ἀποροῦντα planissime Arund. V. ad 286. ἀποροῦσι 5. ἀποροῦσι natum ex ἀμελοῦσι 516. Dobr. τοῦ πλουτεῖν 1. 2. ἀποροῦντας 1. 3. ἀποροῦντων primo 2. sed οῦντας a m. pr. emendatum puto, et sic plane corrector. ἁπάντων ἀπορούντων 4. Id. ἀποροῦντας. ἀποροῦσι Ms. Bent.

532. εὔπορα. Gl. Cod. Par. εὐπόριστα. — δεῖσθον. Gl. χρείαν ἔχετε. Schæf. Eurip. in Alex. [fr. xv. 3. s.] Πενία δὲ δύστηνον μὲν ἀλλ' ὅμως τρέφει Μοχθοῦντ' ἀμείνω τέκνα καὶ δραστήρια. Berg. δεῖσθον. -σθε 1. Pors. ἔμπορα Elb. πάνθ', ὑμῖν ἂν

dist. Pors. forsan casu. Dobr.· εὖ. ταῦτ' ἔστιν 3. Id.

533. τὸν χειροτέχνην. Gl. ἐπὶ τ. χ., τὸν διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενον. Schæf. Τὸν χειροτέχνην. Τὸν πτωχόν. Cod. Dorv. non optime: rectius exposuisset τὸν πένητα. Sequente versu, Βίον ἕξει. ζωὴν λούβει· ut 518. Ἕξεις. λούβεις frustra quæras id verbi apud Meurs. et Du Cang. Hemst. χειροτέχνην. Vesp. 1233. ἐφύτευσας ἔτι χειροτεχνικωτάτους. Soph. Trach. 1018. τίς ὁ χειροτέχνης ἰατρείας; Haud mirum, quod Medicum manuum artificio describat Tragicus, quum chirurgos olim eosdem fuisse ac medicos sit aliunde notum. Medicos primitus chirurgiam quoque exercuisse, neque distinctum a medicina nomen habuisse, et inde legi ap. Hippocr. χειρουργίην, χειρίσιν, χείρισμα monuit Daniel Clericus, Joan. frater, Reip. Genev. senator et eruditissimus medicus, numorum etiam vett. studio et peritia laudandus, Histoire de la Med. l. iii. c. 28. Quod vel Hippocr. Tract. de Fracturis et de Articulis, et quæ de officio Medici ab initio prioris Tractatus disserit, abunde evincunt. Spanh. χειροτέχνης est opifex, ut 617. qui ab Æsch. Socr. iii. 11. χειρωνακτικοὶ dicuntur, ab Herodot. et aliis χειρώνακτες, v. Foesius Œcon. Hippocr. v. χειρώνακτες. ἐπαναγκ. κάθημαι idem est quod ἐπαναγκάζω, sed usus est poëta periphrasi propter verba ὥσπερ δέσποινα. Nam dominæ sedent, servi et ancillæ stant. Fisch. ἐπαναγκάζουσαι vitiose Ven. n. Dind.

533-4. καθῆσθαι et mox ζητεῖν θ' Valck. ad Herodot. ii. 86. Vulgatum defendit Ruhnk. Ep. Crit. ii. p. 159. nov. ed. Pors.

534. βίον ἕξει. Gl. Cod. Par. ζωὴν λήψεται. Schæf. ἕξει βίον 1. 2. Pors. Ita et 6. Dobr.

535. Partic. γὰρ posita est pro δὲ vel ναί· aut dicendum est ante ista verba Chremyli omissam esse integram enunciationem, nihil dicis, vana jactas. Sic certe sensisse videtur Schol. Cod. Dorv. Similis locus est 912. Fisch. πλήν. Gl. Cod. Par. εἰ μή. — φώδων. Gl. τὰς κοινῶς λεγομένας στιβελίδας. Hanc vocem omiserunt Meurs. et Ducan. Schol. Ἀναστρέψαντες οἱ πένητες ἐκ βαλανείου οἴκαδε, ἢ λουόμενοι, ἢ ἐν τῇ ἐκεῖ καμίνῳ διὰ τὸ ψῦχος θερόμενοι, ἀέρος αὐτοῖς παραχρῆμα προσβαλόντος, φλυκταίνας ἀνθοῦσι τῷ σώματι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἀρκοῦν ἐπικάλυμμα. De constructione verbi προσβάλλειν cum dativo v. not. ad Greg. Cor. p. 37. βαλανείου. Gl. (et sic Dorv.) λουτροῦ. Schæf. φῴδων. Carent edd. et Cod. Dorv. ι subnotato, quod tamen in hac voce requiri docet Etym. in Φῴς, φῳδὸς, ubi præter alia locus hic Aristoph. adfertur: v. Foes. Œcon. Hippocr. et H. Steph. Ind. Thes. in Φωγνύω. Ad φώδων additur in Cod. Dorv. φούσκα, quæ proprie vesica, ut patet ex Du Cang. Gl. M. et l. Gr. sed et vesicula, vel pustula vi ignis in cute excitata: quod autem initio versus superscriptum legitur, οὐδὲν λέγεις παρέχοις τοῖς ἀνθρώποις, intelligi non potest, nisi interposueris οὐδὲν, ὧν λέγεις, etc. Hemst. Præter Etym. Suidam v. Φῴδων laudat Kust. Scripturam φῴδων servarunt Brunck. et Inv. Dind. De tuberibus s. pustulis potius, quibus pauperes e balneis egressi, ob vestium penuriam et inclementiam aëris infestabantur, hic agi, in Schol. adnotatur. Hesych. ut hodie apud eum legitur, Φῶγος φωΐδες, τὰ πρὸς πυρὸς ἐν σώματι γενόμενα ἐκ φυσήματος· οἱ δὲ τὰς φλυκταίνας. Idem, χειράδας, ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδας· ἔνιοι δὲ φωΐδας. Φῶδε nempe vel φωΐδες a φώζω, unde ap. Athen. xiv. p. 647. de placentæ genere πυραμίδος dictæ, γίνεσθαι γὰρ τοῦτον ἐκ πυρῶν πεφωσμένων (e tritico tosto). Quo referas etiam τὸ φωκτὸν apud eumdem Athen. iii. p. 126. τὸ κρίμνον οὕτω φωκτὸν γινόμενον δυσοιδεῖ. Φῶγος vero ap. Hesych. similiter a φώγειν, torrere, quomodo Epicharm. Athen. ii. p. 56. ait, φασήλους φῶγε θᾶσσον, ut ex Eustath. vidit ibi Casaub. A φῶγος emersit Lat. focus, Gallis foyer: quin Epicharmi locus firmat omnino et illustrat id, quod de eo voc. tangit in Etymol. Voss. Spanh. Φῴς est vitium in corpore, præcipue in pedibus, ab ardore ignis contractum: derivatur a φῶς, ignis, unde φώγω et φωγνύω, uro: genitivus est φῳδὸς, unde genit. plur. φῳδῶν, ut χειρῶν debebat τονίζεσθαι· sed hoc discedit a regula, teste Etym. et accentuatur ut παίδων et pauca alia. Dicit autem hæc Chremylus, quia et ipse habebat ejusmodi φῷδας, ut conjicere licebit e nott. ad 784. Berg. Sunt pustulæ, vesiculæ, vi ignis excitatæ. Eustath. ad Il. P. p. 1123. Rom. ἀποκαύματα, et ad Il. N. p. 962. αἱ ἀπὸ φλογὸς φλύκταιναι. Lex. Cyrill. in Matthæi Anecd. t. i. p. 25. φωΐδας· τὰ φλογίσματα. Fisch. Homines egeni, hiemis tempore, Athenis confugiebant in balnea publica, ut se ab injuria frigoris defenderent, et in iis dormiebant. 902. s. Fisch. πορ. ἂν. om. τί. Elb. Dind. σὺ γὰρ ἄν. ἂν om. 1. 2. Pors. φῴδων Ald. Respiciunt Etym. p. 803, 43. Suid. v. φῶδον, Eustath. Il. P. p. 1123, 21=1166, 24. N. p. 962, 50=945, 12. Od. T. p. 1859, 42=688, 11. Huc potius quam

ad 953. alludit idem Od. Σ. p. 1848, 62 =672, 30. V. etiam Phryn. Bekk. p. 70, 27. βαλανείου. V. 953. et Berg. tum ibi, tum ad Alciphr. i. 23. p. 131. Wagn. Teles Stob. v. p. 69, 22. ἢ οἰκήσεις οὐ παρέχω σοι, πρῶτον μὲν χειμῶνι τὰ βαλανεῖα, θέρους δὲ τὰ ἱερά; Loquitur ἡ Πενία. Indicavit Boiss. Dobr. χρ. forsan a corr. 2. Id.

536. Schol. Cod. Par. Κολοσυρτός ἐστι κυρίως ὁ τῶν φρυγάνων ἦχος, ὃν ποιοῦσιν συρόμενα. κῶλα γὰρ εἰσιν ἤτοι ξύλα συρόμενα. Schæf. κολοσυρτόν. Hanc lectionem non solum agnoscunt Mss. et edd. omnes, sed etiam vetus Schol. et Etym. M. v. Γρᾴδιον. Mirum tamen neminem interpretum observasse manifestam ἀνακολουθίαν constructionis. Quum enim genit. φῴδων præcesserit, oportebat subjungi κολοσυρτοῦ, quippe quod voc. æque ac φῴδων a præced. πλὴν pendet: licet Schol. secus sentiat, et τὸ πλὴν ad κολοσυρτὸν referat. Nam non video, quomodo κολοσ. et φῴδ. per sensum jungi possint, quum φῴς significet *vesiculam* s. *pustulam* ex calore ignis ortam, κολοσυρτὸς vero *strepitum* s. *tumultum*. Deinde quæ sequuntur per τελείαν στιγμὴν separanda sunt a præcedd. et legenda, Φθειρῶν δ' ἀρ. etc. Sic enim secundum grammaticam constructionem verba ordinanda sunt, οὐδὲ λέγω σοι ἀριθμὸν φθειρῶν etc. Kust. Recte reponis quidem κολοσυρτὸν, ut nos olim. At quum versu sequ. etiam ἀριθμοῦ substituis, non probo factum. Sic enim distinguo: καὶ γρ. κολοσυρτοῦ· Φθ. τ' ἀριθμὸν etc. ubi ordo est, οὐδὲ λέγω σοι ἀριθμὸν φθ. — ὑπὸ τοῦ πλήθους. Bent. Debebat dixisse κολοσυρτοῦ et in proximo versu ἀριθμοῦ, sed ad vitandam multitudinem genitivorum dixit κολοσυρτὸν et ἀριθμὸν, idque non absurde; nam genit. φῴδων ad πλὴν refertur, acc. κολ. et ἀρ. ad πορίσαι hoc modo: σὺ γὰρ ἂν τι δύναιο πλὴν κολοσυρτὸν πορίσαι παιδαρίων; Ut hic κολοσ. παιδ., ita Vesp. 664. Ἀθηναίων κολοσυρτὸν, et 671. σύρφακα, et in Lys. 170. Ἀσαναίων ῥυάχετον dixit. Berg. Κολοσυρτόν. Quicquid moliantur eruditissimi viri, mutandum non est: compone cum Schol. πλὴν κολοσυρτὸν φῴδων . . . καὶ παιδαρίων . . . καὶ γραϊδίων· facete hæc tria genera eundem ordinem occupant, et a vocabulo κολοσυρτὸν pendent: post πλὴν vero non genitivus solum, sed et qui præcesserat casus haud raro subsequi solet, ut ex Devar. notum. Illud autem non temere inprobaverim, quod post κολοσυρτὸν majorem interpunctionem collocandam statuunt; quo pacto placet Kust. Φθειρῶν δ' ἀριθμὸν pro τ'. Sed aliquantum dubites, an rectius transferatur ad præcedentem versum post βαλανείου, ut inter se cohæreant, Καὶ οὐδὲ λέγω σοι κολοσυρτὸν . . . . ἀριθμόν τε φθειρῶν etc. atque hoc mihi verosimillimum fere videtur. Additur in Cod. Dorv. sententiæ declarandæ causa, πεινῶσαι γὰρ αἱ γρέαι (γραῖαι) βοῶσιν ὡς τὰ παιδία· tum κολοσυρτὸν exponit, ut sæpe grammatici, θόρυβον. Hemst. Etym. M. et Suid. tradunt κολοσυρτὸν propr. esse, τὸν ὑπὸ τῶν κόλων συρόμενον κόνιν. Neque enim sic satis potest intelligi, qui factum sit, ut κολοσ. diceretur de *tumultu* et *strepitu*, quæ est secunda vocab. potestas, [infra Vespp. 660. τῶν Ἀθηναίων κολοσυρτὸν, *Athenn. strepitum*. In Scholiis Mss. olim Vossianis ad Hom. Il. N. 472. κολοσυρτός· ὁ μέγας θόρυβος. κόλον γὰρ τὸ μέγα. Spanh. Ita etiam Schol. Ven. B. ibi. Add. Heyn. ad Il. M. 147. Dind.] unde a grammaticis explicatur ταραχὴ, θόρυβος, συρφετὸς, ὄχλος. Ita legitur Il. M. 147. N. 272. et h. l. de *tumultu* et *strepitu*, quem faciunt voces et gemitus anicularum et puellorum esurientium. Sed quia notioni tumultus et strepitus inest notio *copiæ* et *multitudinis*, Aristoph. recte dicere potuit πλὴν φῴδων ἐκ βαλ. — κολοσυρτὸν (præstat enim hunc verborum ordinem amplecti, quam dicere φῴδων pendere a πλὴν, et ἀνακολουθίαν loco inesse), ita ut aut κολοσ. sit *copia*, multitudo, (neque enim novum est, pluribus nominibus et verbis jungi unum nomen et verbum, quod proprie quidem accommodatum sit tantum ei nomini, cui proxime additum est, sed cujus tamen notio tam late pateat, ut etiam ad reliqua referri possit, v. Gronov. ad Sen. de Ira iii. 3. Græv. ad Flor. iii. 21. 26.) aut κολοσ. φῴδων, sit *strepitus*, quem faciunt voces eorum, quorum in corpore pustulæ sunt excitatæ: ut id quod hominibus tribuendum erat, tribuatur rei, quæ est ejus causa. Fisch. In Ald. Junt. i. ii. iii. deest interpunctio. Comma est in Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ὑποπεινώντων. -νόντων 1. 2. Pors. κολοσυρτὸν sine distinct. tres primæ. κολοσύρτων (sic) Elb. Huc respicit Eustath. Il. M. p. 896, 56=853, 49. Tum τ' tres primæ, 5. 6. Brunck. Inv. δ' Pors. e Kust. emendatione, et cum eodem atque Bent. fere distinguit. Multo deterius Hemst. βαλανείου; καὶ—κολοσυρτὸν, φθειρῶν τ' — ut constructio sit καὶ οὐδὲ λέγω κολοσυρτὸν ἀριθμόν τε. Herodot. vii. 9. § 2. περὶ δὲ τῶν ἐσσομένων οὐδὲ λέγω ἀρχὴν, ἐξώλεες γὰρ δὴ γίγνονται. quem locum citat in Mss. Hemst. cum Galeno t. viii. p. 452.=i. περὶ κρισ. ἡμ. t.

iii. p. 424, 48. ed. Bas. Libanio t. i. p. 904. d.=iv. 720, 22. Reisk. Apostolio xx. 51. Philet. Athen. xiii. p. 587. v. Κοσσύφας δὲ καὶ Γαλείνας καὶ Κορώνας οὐ λέγω. περὶ δὲ Ναΐδος σιωπῶ, γομφίους γὰρ οὐκ ἔχει. Dobr. ὑποτείνοντων 2. 4. unde cujus depravatum ὑποτεινόντων, quod l. Id.

537-8. Gl. σύναπτε τὸ ἀριθμὸν πρὸς τὸ οὐδὲ λέγω σοι. Tum ἡ ψύλλα θηλυκῶς. Schaef. V. Matth. xxiii. 24. Vorst. de Adagg. N. T. c. 3. Attici dicunt ψύλλα, non ψύλλος, v. Mœr. [p. 418.] Phryn. p. 146. Schol. tamen antiquus auctor est, Dores dixisse τὸν ψύλλον. [Post ψυλλῶν in Port. colon. ψιλῶν Elb. Dind.] Servata lectione φθειρῶν τ' ἀριθμὸν, [Cod. Dorv. mendose ἀριθμῶν, quod vel ex adjecta interpretatione πλῆθος patet. Hemst.] quæ pendet a πλὴν, verba οὐδὲ λέγω σ. ὑ. τ. πλ. posita putari debent in parenthesi, sic: hos (nempe pediculos etc.) tibi enumerare nequeo præ multitudine, nam ὑπὸ est, præ, propter, ut 289. 1005. At fortassis præstat cum Kust. legere φθ. θ' ἀρ. ita ut post κολοσ. ponatur nota coli. Syllaba media voc. ἀριθμὸν brevis est. Fisch. A vocab. κωνώπων pendent, quæ in seqq. sunt, hoc modo: κωνώπων, αἳ βομβ. [Omisso αἳ Cod. Dorv. βομβοῦσαι cum gloss. βοῶσαι· sed multo deterius supr. versu ποιήσεις, quod alia manus in ποιήσαις refinxit. Hemst.] περὶ τ. κ. ἀνιῶσιν, ἐπεγείρουσαι. Imitatus autem est Comicus locum Æsch. Agam. 900. ἐν δ' ὄνείρασιν λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην ῥιπαῖσι θωΰσσοντος. Nemo autem putet αἳ βομβ. ad proximum ψυλλῶν referendum esse, quia cum isto conveniat genere, non cum κωνώπων· nam hic est enallage quædam generis, per quam αἳ β. convenit genere cum synonymo κωνώπων, nempe ἐμπίδων, [ἐμπίδες sunt muscæ, Gl. vett. Fisch.] ut apud Hom. Od. M. 74. νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε — τὸ μὲν οὔ ποτε. Nam et ibi τὸ μὲν refertur ad νέφος, non quasi id præcessisset, sed quia synonymum est vocab. νεφέλη. Berg. Qui ita statuunt, absunt ab errore quorumdam grammaticorum, [v. Suid.] quos novit Schol. vetus, qui ex h. l. collegerunt Atticos dixisse etiam τὰς κώνωπας. At non opus esse puto istis ambagibus. Nam 1. si Aristoph. verba αἳ β. referri voluisset tantum ad culices, non video quidni scripserit potius οἳ βομβοῦντες etc. 2. etsi βομβεῖν h. l. cadit et cadere potest in culices (est enim edere sonum raucum neque admodum acutum, qualem apes edunt, quibus propr. βομβεῖν et βόμβος tribuuntur, v. Etym. M. in βομβηδὸν, Anonym. ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 231., sed sonus culicum similis est quodammodo sono apicularum): tamen, quum κώνωπες et ipsi proprie dicantur σφικῷν (Anon. l. d. κώνωψ σφικᾷ), dubitari non potest, quin verbum βομβεῖν a Chr. per jocum recte transferri potuerit etiam ad pulices et pediculos, ut copia eorum singularis significaretur. Idem valet de verbis περὶ τὴν κεφαλήν· nam culices petunt proprie caput. Fisch. βομβ. Gl. ἠχοῦσαι. — κεφ. Gl. τοῦ πένητος. — ἀνιῶσιν. Gl. λυποῦσιν. Schæf. Suid. κώνωψ. Dobr.

539. ἐπεγ. Gl. Cod. Par. διανιστῶσιν καὶ λέγουσι, πεινάσεις, ἐὰν καθεύδῃ. — ἐπανίστω. Gl. ἐγείρου. Schæf. Ut Hor. i. Sat. v. 14. 'mali culices ranæque palustres Avertunt somnos.' ἐπανίστασθαι. Mœr. [p. 18.] 'Ανίστω, 'Αττικῶς· ἀνίστασο, 'Ελληνικῶς. Hic quoque locus ostendit, ἀνίστασθαι non semper poni de eo, qui surgit e lecto, in quo cubuerit quamvis adhuc vigilans, sed sæpe de eo qui surgit e lecto, in quo dormiens cubuerit. V. Abresch. Lect. Arist. p. 148. et 339. Fisch. ἐπεγείρουσαί τε καὶ A. et 540. πρὸς δὲ τούτοις. Pors. ποιήσεις Dorv. a m. pr. Plutarch. t. ii. p. 1044. d. citante Hemst. in Mss. "Dicit Chrysip." ὅτι οἱ κόρεις εὐχρήστως ἐξυπνίζουσιν ἡμᾶς, καὶ οἱ μύες ἐπιστρέφουσιν ἡμᾶς μὴ ἀμελῶς ἕκαστα τιθέναι. Dind.

540. τούτοις. Gl. Cod. Par. τοῖς εἰρημένοις. — ῥάκος. V. Cod. Dorv. Schæf. 'Ράκος. Διεῤῥηγμένον χιτῶνα. Cod. Dorv. In eodem ἔχει· cujus vitii causa est manifesta; quanquam versu abhinc secundo melius ἔχειν retineat: mox σχίνων pro σχοίνων, quas voces sæpissime permutari, eamque rem ipsi Plin. inposuisse monuit H. Steph. in Th. t. iii. p. 1200. hic vero sive lentisco sive scillæ nullus est locus: inde tamen ortum existimo, ut στιβάδα exponat συναγωγὴν satis absurde. Hemst. Infinitivus ἔχειν pendet a verbis σὺ πορ. τί δύναιο ἀγαθὸν πλὴν 535. Et quum ἱμάτιον sit pallium integrum, apparet ῥάκος esse pallium lacerum et detritum. V. Hes. h. v. et Intpp. Matth. ix. 16. Fisch. πρὸς δὴ τ. 3. ἔχει 1. sed ἔχειν 542. Vocem ibi omittit 4. Dobr.

541. Στιβὰς est stratum e frondibus teneris, straminibus, graminibus, foliis, culmis, calamis: torus. Hes. h. v. στιβὰς σχοίνων, stratum junceum, e juncis factum. Nam vocabula materiæ ponuntur in genit. κόρεις sunt cimices. Gl. vett. κορίδες, cimices. Et eleganter tribuitur strato cimicibus pleno, quod proprie tribuendum erat cimicibus, ἣ εὕδ. ἐγείρει. Fisch. Eupol. ap. Athen. ix. τοιόνδε ταῶν ὃς τοὺς

εὕδοντας ἐγείρει. Berg. στιβάδα. Gl. στρωμνήν, — σχοίνων. Gl. σπάρτων πεποιημένην. — μεστήν. Gl. πεπληρωμένην, ἣ τοὺς κοιμωμένους ἀνιστᾷ. Schæf.

542. φορμόν. Gl. Cod. Par. ψιάθιον. — Schol. Φορμὸς πᾶν πλέγμα, εἴτε ψιάθιον, εἴτε ἄλλο τι. — τάπητος. Gl. πευχίου. Schæf. Φορμόν. Ψιάθιον. Cod. Dorv. Ita Schol. Thucyd. ad ii. 75. iv. 48. Vid. Moschop. περὶ Σχ. p. 43. et inprimis Du Cang. Gl. M. et I. Gr. in v. Ψιάθιον. Τάπητος. Τάπιτος errore vulgari Cod. Dorv. sed interpretationis vice adscriptum habet πευχίου, ut 528. πευκίοις. Utramque scribendi formam usurpant Græci recentiores; illa propius ab origine abest, quam Meur. minime perspectam cognoscere licet ex Du Cang. Gl. M. et I. Gr. in Ἐπεύχιον ibi profertur ex Gl. Mss. ad Aristoph. Plut. Τάπησι, ἐπευχίοις. Hemst. Schol. Thuc. ii. 75. ad φορμηδόν· ψιαθώδες· φορμὸς γὰρ ψίαθος. Hinc Protag. φορμοφόρος storearum, s. vilium stragulorum bajulus Athen. viii. p. 354. ut ad eum vidit Casaub. Apud Pausan. vero de vili nautarum gestamine x. p. 666. [c. 29. t. iii. p. 244. ed. Fac.] ὁ δὲ Ἐλπήνωρ ἀμπέχεται φορμὸν ἀντὶ ἐσθῆτος, σύνηθες τοῖς ναύταις φόρημα. Spanh. φορμὸς omnino dicuntur *crates vimineæ* omnis generis, quidquid textum est e junco, ulva palustri, sparto, omninoque viminibus, velut quali, corbes, tegetes: singulatim ita dicitur *teges*, vel *stragulum scirpeum*, *storea*, *matta*, in qua dormire solebant homines tenues, quæ ab Atticis etiam χαμεύνιον dicitur, a reliquis Græcis ψίαθος. V. Mœr. p. 408. Piers. σαπρὸν quidquid est ejusmodi, ut non possit præstare usum cum, ad quem comparatum est. V. Intpp. Matth. vii. 17. φορμὸς σαπρὸς est *storea*, aut *lacera*, aut *impura*. Cf. Hes. v. Σαπρόν. v. 813. προσκεφάλαιον est *cervical*, pulvinus qui supponitur capiti, ut Marc. iv. 38. et Theophr. Char. xxv. 2. apud quem tamen ii. 5. προσκεφάλαια dicuntur *pulvini*, ano suppositi. Fisch. Ad hunc locum respexit Suid. v. Προσκεφάλαιον. Kust. Phryn. Bekk. p. 70. Φορμοκοιτεῖν: τὸ ἐπὶ φορμοῦ καθεύδειν· φορμὸς δέ ἐστι πλέγμα τι ἐκ φλέω. τάττεται ἐπὶ λυπρῶς καὶ κακῶς κοιμωμένων, οὐκ ἐχόντων κνάφαλλον: — V. Lex. Rhet. ibid. p. 315, 7. προκεφ. 1. Dobr. πρὸς κεφαλαίου Junt. i. Dind.

543. σιτεῖσθαι. Gl. Cod. Par. ἐσθίειν. Schæf. εὐμεγέθης est *prægrandis*. Nam εὖ in verbis compositis sæpe est i. q. πάνυ, μάλα. De variis panum, ἄρτων, ap. vett. generibus, v. Athen. iii. 26. 30. Fisch.

544. V. Plin. H. N. xx. 21. qui est locus de malva classicus, quocum conferri possunt Stapel. ad Theophr. Hist. Plant. vii. 8. p. 824. s. et Casp. Bauhinus in Πίνακι Theatri Botanici p. 314. s. πτόρθος est vel *ramus*, de arboribus Od. Z. 128. vel *germen*, cauliculus, de plantis, ut h. l. v. Hesych. μαλάχης πτόρθοι igitur sunt malvæ cauliculi s. surculi, ut Hor. i. Od. 31. 15. s. 'me pascunt — leves malvæ.' Fuit cibus hominum tenuium et pauperum, id quod hic locus satis docet. μᾶζα (sic enim Attici scripserunt, non μάζα, v. Mœr. p. 258.) fuit genus quoddam pultis, confectæ e farina hordei tosti, subacta aqua (v. Cyrop. vi. 2. 11.) etiam lacte et oleo. Schol. Arist. ad Pac. 1. Hes. h. v. Athen. xiv. p. 663. vocat τροφὴν δημοτικὴν καὶ κοινήν. V. Foes. Œcon. Hipp. h. v. Fisch. φυλλεῖ' ἰσχν. Tam Mss. quam præcedentes Edd. pro φυλλεῖ' hic habent φύλλ', non sine manifesto detrimento versus. Metrum enim claudicat ob syllabæ unius defectum. Quare non dubitavi ex ingenio rescribere φυλλεῖ'; præsertim quum et sensus lectioni huic mirifice faveat. Loquitur enim Comicus hic de foliis olerum hortensium, quæ φυλλεῖα Græci appellant. Noster Ach. 468. ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός, i. e. *folia olerum*, docente vet. Schol. qui et hunc ipsum locum illic adduxit, proculdubio ut doceret, Comicum voc. φυλλεῖα in Pluto etiam usum esse. Sed nec illic locum hunc intemeratum reliquerant inepti homines, quippe qui in verbis Schol. itidem pro φυλλεῖα substituerant φύλλα· prorsus contra mentem illius. Quare et ibi locum hunc a nobis emendatum inveniat lector. Kust. Gl. Cod. Par. μολόχης κλάδους. — μάζης. Gl. ἄρτου. — φύλλ' (sic). Gl. λεπτῶν κράμβων. Schæf. Μολόχης κλάδους. Cod. Dorv. Atticorum est μαλάχη alterum a Doribus in communem usum venit: πραΰτερος μολόχης ex Epicharmo notat Athen. ii. p. 58. e. simul adfirmans, tanquam rarius aliquid et observatu dignum, in Antiphanis exemplaribus multis eandem a se repertam fuisse scripturam: hinc *vestis molochina*. V. Du Cang. Gl. M. et I. Gr. in Μολόχα. Deinde in eodem libro, μάζης, ἄρτου ξηροῦ. Φυλλεῖ'. Φύλλ' Edd. omnes: paulo pejus etiam Cod. Dorv. φίλλ' ἰχνῶν. Egregie claudicanti metro consuluit Kust. nec tamen primus: præripuit enim hanc laudem Chr. Wast. in Senar. p. 239. qui, posito Aristoph. versu, "Prius," inquit, "segmentum dimetrum procedit inoffensum; in capite sequentis inest debilitas: audacter lege, φυλλεῖ' ἰσχνῶν ῥαφανίδων." Quum vero vitium versui jampridem inolitum ex eo concludit, quod Schol. ad Ach. v. 468.

locum afferat, perinde atque hodie legitur in Pluto syllaba defectus, Kust. minus fuit perspicax, qui recte animadvertit, omnino fieri non posse, ut aliter legerit is Schol. atque ipse in Comico restituit. Hemst. φυλλεῖα non differunt a φύλλοις· certe Hesych. φύλλιον· πέταλον. Hoc tamen loco intelligi debere videntur *folia decerpta et rejecta*, ita ut φ. ῥαφ. sint *folia raphanorum* eaque defecta. ἰσχνῶν dictum puto pro ἰσχνὰ, ut hoc adject. pertineat non ad ipsos raphanos, verum ad eorum folia. φυλλεῖα ἰσχνὰ sunt *folia floccida, marcida*, μεμαραμμένα καὶ εὐτελῆ Suid. et Schol. Ach. Nam ἰσχνὸν dicitur, quid quid est *tenue, exile, gracile:* hujusmodi autem sunt folia flaccida; et Hes. ἰσχνὸς interpretatur per ξηρός. Notatur igitur Paupertas a Chr. triplici nomine, quod homines edere cogit φυλλεῖα, et φυλλεῖα ἰσχνὰ, et φ. i. ῥαφανίδων. ῥαφανὶς est *raphanus*; cæteri Græci vocant ῥάφανον, quum ῥάφανος Atticis sit brassica, κράμβη. V. Thom. Mag. p. 776. s. Bern. et Pollux i. 247. Singulatim ita appellatur *radix sylvestris*, raphanus sylvester. Gloss. vett. ῥαφανίδες, *Armoracia*. Fuit autem εὐτελὲς σφόδρα ἔδεσμα, v. Athen. ii. 16. p. 67. Unde elucet magnitudo βδελυρίας ejus, quem Theophr. Char. xi. 5. ostendit numerare et in tabulas referre raphanos omesos, ne forte a servis auferantur. Fisch. φύλλ'. φυλλεῖ' Kust. ex Ach. ubi recte emendat φυλλεῖ'. Pors. φύλλ' tres primæ, ut fere Mss. Arund. φυλλεῖ' Brunck. Inv. φύλ' 6. φίλ' 5. Dobr. φύλλ' 1. 2. 3. 4. sine accentu 3. Id. φύλ' ἰσχνῶν Elb. simplici pro duplici posita litera, quod sæpe fit. Thiersch. φύλλ' l. Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. φύλλ' ἰσχνῶν Junt. i. Dind.

545. θράνους. Gl. Cod. Par. ἤτοι ὑποπόδιον ἤγ. θρόνους. — στ. Gl. κεράμου. — κατ. Gl. συντεθλασμένου. — μάκ. Gl. σκάφης. Schæf. θράνους. ὑποποδίου· Cod. Bav. Genuinum puto θράνου Attico more, quod suggerit Poll. x. 48. Κατ. τεθραυσμένου. Μάκ. σκάφης. Hemst. Lege θράνου. Bent. θράνους. Pollux x. 48. locum hunc citans legit θράνου, a recto θράνος, ου, ὁ. Kust. Recte ap. Poll. ita legitur. Est enim θράνος masculi. ut apparet e Poll. οἱ θράνοι et e Schol. Arist. ad Nub. ubi θράνους dicit. Novissimus editor Pollucis bene censet e Poll. emendandum Arist. locum, sed hoc jam ante eum observaverat H. Steph. Thes. et in Lex. Constantini quoque ita hic locus laudatur. Apud Suid. tamen vitiose, ut hic, θράνους. Duck. Vulgo θράνους. Illud repositum e Polluce x. 48. καὶ οἱ θράνοι δὲ, δίφροι ἂν εἶναι δοκοῖεν, εἰπόντος ἐν Πλούτῳ Ἀριστοφάνους· ἀντὶ δὲ θράνου, στάμνου κεφαλὴν—Gl. in meo θρόνου. In C. ὑποπόδιον, quæ vera est. V. Ran. 121. Brunck. θράνους κεραμίου μόνου κ. Suid. Ms. v. θράνος. Pors. Edd. Med. Kust. Ap. Πλ. ἀ. δὲ θράνους στ. κεφ. κατ. τουτέστι κεραμίου: — κεραμίου pro v. l. Schol. per synizesin scil. θράνους tres primæ, Mss. in quibus Rav. Borg. 6. θράνου Eustath. Il. O. p. 1040, 7=1050, 6. ἣν (τὴν τῶν καπηλατῶν καθέδραν) Ἀττικοὶ θράνον καλοῦσιν. sed lege θρανίον, ex ipso Eust. ad Od. A. p. 1400, 24=32, 45. Dobr. Non ad proximum σιτεῖσθαι referenda sunt, quæ hic sequuntur (nam nihil eorum comedi potest), sed ad ἔχειν 540. Berg. θράνος, auctore Schol. est *scabellum* (θρῆνυς ap. Hom.), v. etiam Hes. Suid. Etym. M. At h. l. *sellam* intelligi arbitror. Nam 1. ipsa Chr. oratio ostendit, eum loqui de sella, qua usi sint homines divites; 2. Pollux l. l. ait, θράνους sibi videri esse δίφρους. δίφρος autem legitur sæpe de sella curuli magistratuum Rom.; 3. non abdicit origo vocab. a verbo θρῆσαι vel θρήσασθαι, h. e. *sedere*, unde etiam θρόνος, *solium*, ductum est. Fisch. στάμνου. In Lys. 196. Θάσιον οἶνον σταμνίον. Ran. 22. Liber Pater se dixit υἱὸν Σταμνίου, quod vinum ἐν στάμνοις s. amphoris reconderetur. Hinc Conc. 1111. τὰ Θάσι' ἀμφορείδια. Thasium nempe vinum, s. in Thaso insula proveniens, inter præstantissima olim habitum juxta Chium, Lesbium (et quidem vetus) e testimoniis Comicorum vett. ap. Athen. i. p. 29. liquet, Æl. præterea V. H. xiv. 31. adde infra 1022. εἰ Θάσιον ἐνέχεις. Quomodo obvii etiamnum Thasiorum numi, in quibus hinc Bacchus depingitur, hedera redimitus, et, quod minus obvium, barbatus; illinc quadrigæ, ad pedes amphora s. Θάσιον σταμνίον, sed de his forte ad Lys. Spanh. στάμνος, quod h. l. masculinum est, quum sit fere femininum (Hebr. ix. 4.), veteres grammatici interpretantur per ἀμφορεὺς v. Mœr. [p. 44. ibique Sallier.] et Tho. M. [p. 44.] Fuit igitur *vas*, fere *vinarium*, fictile (diota), quod cepit sextarios 36., vel auctore Festo 48., utrinque ansatum. Lectio κεραμίου, quam Schol. in quibusdam Codd. extitisse animadvertit, nata videtur e gl. Nam κεράμιον est *amphora, quadrantal*, Gl. vett. κεφαλὴ est *operculum*, quod propr. πῶμα appellatur, ut Hom. Od. Γ. 392. κρήδεμνον, quo propr. velamen capitis significatur, Schol. min. explicat per πῶμα, Eust. per τὸ σκέπασμα. Sensus, *pro sella operculum fractæ diotæ*.

Med. κατεαγότος habet vim passivi. μάκτρα est *vas ligneum*, in quo subigitur farina, quod etiam Latinis *mactra* vel *magis* nominatur, a verbo μάττειν. Plato Phæd. 47. vocat κάρδοπον. Cf. Hes. Fisch.

546. πιθάκνης. Gl. Cod. Par. πίθου μικροῦ.—ἐῤῥωγ. Gl. συντετριμμένην.—ἆρά γε. Gl. συμπέρασμα εἰρωνικόν. Schæf. Ὑποκοριστικῶς· μικροῦ πίθου ἐσχισμένου. Cod. Dorv. ἆρά γε etc. superscr. habet συμπέρασμα. Hemst. Eqq. 789. populum Athenn. dicit Comicus οἰκοῦντα ἐν ταῖσι πιθάκναισιν. Hesych. Πιθάκναι καὶ πιθάκνια, οἱ μικροὶ πίθοι καὶ σιπύαι, non, ut ibi hactenus σιπῆαι, sed ut dicitur ad Equ. 1294. ἀπὸ σιπύης, *a penu*. Quomodo Μεγαρικὰ πιθάκνια vocantur ab Eubulo ap. Athen. i. p. 28. apud quem xi. p. 483. Lacones dicuntur bibere soliti ἐν πιθάκναις. Eadem voce usus Demosth. adv. Onetor. i. p. 527. Mœr. p. 392. Piers. Φιδάκνη, Ἀττικῶς, πιθάκνη, Ἑλληνικῶς. Unde forte pro πιθ. legendum hic foret φιδάκνης. Spanh. Etym. M. μικρὸν πιθάριον, et similiter Suid. Phav. Schol. vet. et Dorv., et auctore Suid. et Mœr. scribi debebat φιδάκνης. Usurpatur autem, exemplo aliorum deminutivorum, ut primitivum. πλευρὰ de *dolio* est costa, latus. ἐῤῥωγυῖαν habet vim passivam, ut antea κατεαγότος, *dolioli costam, eamque diffissam*: quod ipsum verbum declarat intelligi dolium *ligneum*, non fictile. Verbis ἆρα—οὖσαν utitur Chr. ut derideat Paupertatem, quæ 468. s. se auctorem bonorum dixerat. Fisch. πιθάκαις Elb. Poetas ἆρα etiam in affirmatione scribere monet Dorv. Vann. Critt. p. 227. neque interrogative locum accipere videtur. Dind. Rara trajectio, ut ad Diod. Stob. lxx. p. 429, 53. (303.) τὴν ἐσομένην καὶ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου, notat Schæf. in Gnom. Brunck. p. 272. Plato Rep. i. p. 341. c. νῦν γοῦν, ἔφη, ἐπεχείρησας, οὐδὲν ὢν καὶ ταῦτα. Jul. Cæs. p. 312. b. ἔχων καὶ ταῦτα σπουδαῖον κηδεστήν. Schol. Rav. ad Ran. 87. (Inv. præf. p. xx.) οὐ φροντίζετέ μου, Πυθαγγέλου καὶ ταῦτα μνημονεύοντες. Ach. 167. ἐν τῇ πατρίδι καὶ ταῦθ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων sine distinctione malim. Contra in Ran. 716. post πόλιν recte distinxisse videtur Brunck. Sed insolentius etiam Plut. 259. πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι. Dobr.

547. Gl. Cod. Par. ἀποδεικνύω πρόξενον. Schæf. Legendum αἴτιον. Versus hoc efflagitat. Sæpe autem occurrit ἡ αἴτιος. Bent. Ἀποφαίνω σ' αἰτίαν. Mirificus error apparet in Cod. Dorv. Priori verbo adscriptum habet ἀποδεικνύουσαι, quasi ἀποφαίνουσαι in Aristophane legeretur: αἰτίαν tamen explicat, πρόξενον συνίζησις. Sed stupor librarii ἀποδεικνύουσαι videtur exarasse pro ἀποδεικνύω σε. Αἴτιον legi jubet magnus Bentleius metri gratia: verum est ejusmodi accusativos sequente vocali sæpissime produci, ut 469.: neque tamen aliquando non corripiuntur: simillimum huic exemplum in Nub. 329.—αὐτὰς ἡγεῖσθαι καὶ σκιὰν εἶναι. Hemst. V. nos ad Nub. 329. Brunck. πᾶσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. σ' αἰτίαν οὖσαν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. τοῖς om. Elb. αἰτίαν Pors. (et Dobr.) tres primæ et Mss. certe 6. αἴτιον Brunck. et tacite Inv. Dobr.

548. Lege τῶν δὲ πτωχῶν. Immo τὸν τῶν πτωχῶν δ' Ald. Bent. τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὑπ. Revocavi lectionem hanc Ald. Ph. Junt. B. Crat. Farr. nec secus olim legebatur in Suid. v. Ὑπεκρούσω. Consentit Cod. Dorv. addita interpretatione ultimi verbi ἐδήλωσας. Postquam primum in Ed. Fl. non sine detrimento versus τὸν fuit omissum, eumdem errorem plures repetierunt: Port. tamen, τὸν πτωχῶν δ' ὑ. metro nihil adjuto, cui succurrit quidem Kust. τὸν δὲ πτωχῶν ὑπεκρ. [Sic metri gratia rescribendum duxi pro τῶν πτ. δ' ὑ. ut quædam ex prioribus edd. habent. Vel scribi etiam potest, τὸν τ. πτ. δ' ὑ. ut habet Ald. et Suid. v. Ὑπεκρ. Kust.] sed nihil est causæ, cur a proba vet. scriptura recedamus. Hemst. Articulum utrumque (τὸν τῶν) exhibent tres Codd. edd.que primariæ. Alterum in nescio qua recentiore typographi culpa omissum ex illis revocare noluit Kust. futilemque conjecturam prætulit τὸν δὲ πτ. Cautiores fuere Hemst. et Berg. Geminam admisit culpam librarius Cod. C., in quo alter etiam articulus omissus: εἶρ. τῶν πτωχῶν δ' ὑπ. Gl. verbo superscripta, αἰνιγματωδῶς ἀπήχησας· in meo ὠνείδισας. Quod autem Pollux ix. 139. [Verba Poll. sunt, Ἀριστοφάνης δ' ἐν Πλούτῳ καὶ τῷ ἐπικρούσασθαι ἐπὶ τῷ νουθετῆσαι κέχρηται. Non potuit sane ad alium locum Pluti respexisse, quam ad hunc. Kust.] huc respiciens ἐπεκρούσω legisse videatur, id forte librariorum errori imputandum, quibus familiare præpositiones ἐπὶ et ὑπὸ in verbis compositis commutare, quod nobis observatum ad Ran. 366. et 874. Brunck. Schol. ὑπεκρούσω exponit ἐφθέγξω, ἀνεκρούσω, dicitque metaphoram esse sumtam a cithara vel aliis instrumentis musicis, quæ κρούεσθαι apud Grr. dicuntur, sed frigide. Verius enim est, τὸ ὑποκρούεσθαι hic sig-

vilicare verbis incessere, reprehendere, vituperare, quo sensu occurrit Acharn. 18. Kust. *exagitare, invehi*. Illustrari potest usu verbi ἐπιπλήττειν de iis, qui alios objurgant et increpant. Nam verba factorum et orationis non raro vices permutant suas, quia verba et facta conjuncta sunt. βίον, *vitæ rationem*, quatenus continetur ratione victus et cultus corporis, omninoque iis, quæ cadunt in hominem, qua animantem rationalem; sed quatenus homo animam ducit, edit, bibit, dormit, etc. dicitur ζῆν. V. Ammon. v. Βίος. Verba τὸν ἐμὸν βίον pertinent omnino ad vitam pauperum: nam πένητες sunt *pauperes*, πτωχοὶ *egeni, mendici*, quæ quomodo inter se differant, ex h. l. et 552—54. plane potest cognosci. Nam πτωχὸς ductum est a v. πτώσσειν, h. e. ἐπαιτεῖν, v. Od. Σ. 362. sed πένης a πένεσθαι, h. e. ἐνεργεῖν, quia victum quærit labore. Fisch. βίον. Gl. Cod. Par. τὴν ἐμὴν διαγωγήν. — ὑπεκρ. Gl. ἀθέλεστα. Schaf. τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὑπ. etiam Elb. Junt. i. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. τῶν (sine τὸν) πτ. δ' ὑ. Junt. ii. iii. Dind. τῶν πτωχῶν δ'. τὸν τῶν πτωχῶν δ'. Suid. v. ὑπεκρούσω, atque ita omnino legendum. Neque est cur offendaris particulæ δὲ positura, ut liquebit ex duobus Ἐκκλησιαζουσῶν locis, non quidem ut exstant, sed ut exstare debent, 621. ἐπὶ τοὺς δὲ καλοὺς βαδιοῦνται. 697. τοῖς εὐπρεπέσιν δ' ἀκολουθοῦντες. τὸν τῶν πτωχῶν δ'. δ' om. Suid. Ms. v. ὑπ. [et servat τὸν τῶν cum 1. 2. ut videtur.] Pors. τὸν τῶν 5. 6. edd. Brunck. Inv. Dobr. τὸν τῶν πτωχῶν δ' ut vulgo 1. 2. 3. (sed πτοχῶν, omisso τὸν, primo 2.) In.

549. πενίας πτωχείαν. πτωχείας πενίαν Ald. et Suid. in πενία et πτωχεία. Bent. Οὔκουν. Devar. de part. l. Gr. p. 111. legi jubet οὔκουν—ἀδελφήν; *nonne igitur*, etc. At repugnat, opinor, part. δήπου, quæ in interrogationibus sic locum non habet. v. 587. ἀδελφήν, *sororem*, aut omnino, *similem*, id quod v. 550. et usus voc. ἀδελφὸς (Plat. Phæd. lvii. 37.) docet. Fisch. τῆς πτωχείας πενίαν. Hunc ordinem tuentur Suid. in Πενία, Cod. Dorv. A. ed. Ph. Junt. B. Crat. G. K. Mutaverat Frac. in Fl. τῆς πενίας πτωχείαν sequuti sunt Bened. Junta et Gel. male: nam ita corrumpi legitimam Arist. versus cæsuram manifestum est. Præterea Cod. Dorv. ἀδελφόν. Hemst. Post ἀδελφὴν punctum Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Antea τῆς πενίας πτωχείαν Junt. ii. iii. Dind. τῆς πενίας πτωχείαν. L. ex Ald. τῆς πτωχείας πενίαν. et ita ed. Kust. τῆς πτωχείας πενίαν. Ut hic Suid. Ald. Ms. πτωχεία. Mox ὑμεῖς δ' εἴπερ κ. θ. 3. εἶναι 3. Ms. τὴν 1. et ord. mutat. ut 2. [τὴν πενίαν τῆς πτωχείας ex 2. lib. Ask.] Pors. οὐκοῦν tres primæ, Brunck. Inv. Interrogat Inv. solus. οὔκουν—ἀδελφήν; Pors. πτωχείας πενίαν 5. 6. Brunck. Inv. πτωχείας sine πενίαν Arund. πτωχείας πενίαν Pors. Alibi Pors. "ἀδελφήν. V. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 2. Theon. Smyrn. Mathemat. p. 7. Georg. Pisid. de Vit. Vanitat. 106. Foot. Commissar. act. ii. p. 38. ed. 1773. Blackston. Comment. iv. 2. p. 28. ed. 7ma. Johnson. Vagabund. lvii." Ad Tim. præterea notat, "Hipponax apud Athen. iii. 5. p. 78. c. Alcæus apud Stob. Gesn. xciv. p. 455. Æsch. Theb. 500. Agam. 503. Argentarius apud Reisk. Antholog. p. 39." Dobr.

550. ὑμεῖς. Gl. Cod. Par. φατὲ δηλ.—Θρασ. Gl. τῷ ἀγαθῷ δηλ.—Διονύσιον. Gl. τύραννον. Schaf. Cunctis edd. invitis hic quoque Kust. adspiratam induxit, Ὑμεῖς χ' οἴπερ· quod malo more fieri notatum est ad 260. In Cod. Dorv. nescio quid mendi fuerat adspersum. Manus certe recentior refinxisse videbatur γ' εἴπερ. Sed deterius ibi totus hicce versus laborat hunc in modum perscriptus, Ὑμεῖς γ' (τοῦτο φατὲ) εἴπερ, vel οἴπερ, Θρασυβούλῳ Διονύσιον (συνίζησις) φατ' εἶναι ὅμοιον· in quibus Aristoph. metri rationes conturbari facile patet. καὶ ante Θρασυβ. ed. nulla prætermisit, neque ulla conjuncte φατ' εἶναι præfert: alterutra solum vox in libris impressis exstat, in Fl. quidem, Ed. Ben. Junt. et B. Gel. Διονύσιον φαθ' ὁμοῖον· quam accentus ponendi formam in ultimo verbo veteres Attici probant, perinde atque ἐρῆμος, ἑτοῖμος, ut docent Etym. in Γελοῖος, pluribusque locis Eustath. ceteræ multo melius, Ald. duce, Διονύσιον εἶναι ὅμοιον, cui scripturæ norma versus suffragatur. Hemst. V. Justin. xx. 1. et Corn. Nep. Thrasyb. 5. ss. Fisch. [Διονύσιον φάθ' ὁμοῖον. εἶναι ὅμοιον ed. Kust. Ald. Hunc et præcedentem versum recte legit Suid. v. πενία, corrupte v. πτωχεία. τῆς πτωχείας πενίαν— φάτ' εἶναι ὅμοιον ed. Med. utr. loco. In πεν. Kust. τῆς πτωχείας πενίαν et Δ. εἶναι ὅμοιον, in πτωχ. τῆς πενίας πτωχείαν et Δ. φάθ' ὅμοιον. Dobr.] φάτ' εἶναι A. 2. τὸν Διόνυσον φατὲ εἶναι 1. Pors. 3. εἶναι ὅμοιον. Brunck. Arund. φάτ' εἶναι ὅμοιον Rav. Elb. 5. 6. In 5. ὁμοῖον, ex emend. m. pr. pro ὅμοιον, ut videtur. E Schol. autem verbis ὡς εἴτις λέγοι Διονύσιον, etc. εἴπερ elicit Hemst. frustra opinor; quum ἀκέφαλον esse Schol. ipse agnoscat. Per

se optimum *εἴπερ*, sed ob *ὑμεῖς γε* reponendum esset *οἵπερ* vel contra Mss. Ibi dele *ὡς ὁμοιούντων σφόδρα ἀνομοίους*, et mox *ἔγγιστα συγγενείας εἶναι*, et forsan *ἀδελφὸν*, quæ ad *εἶναι ἀδελφὴν* 549. pertinent. Dobr.

551. *ὁὑμός*. Vitiose Cod. Dorv. *ὁ 'μός*. Ed. Ben. Junt. *ὁ ἐμὸς*, quod nescio cur Kust. adoptaverit contra reliquas edd. Idem tamen, ut erat metri callentissimus, recte scripsit *πέπονθεν*, et statim *ἐστιν*, quum in omnibus, etiam Dorv. indignante versu *ν* deficeret. Mox solemni vitio *μέλει* Dorv. pro *μέλλει*. Hemst. *τοῦτο πέπονθε βίος*. Elegans Atticismus. [Reisk. scribi maluit *ταὐτὸ*, scil. *ὃ πέπονθεν ἡ πτωχεία*, vel *ὁ βίος τῆς πτωχείας*. Dind.] Latine vertere possis, *Non sic mea comparata est vita*. Attici enim qualemcumque rei alicujus proprietatem vel naturam per v. *πάσχειν* exprimere solent. Sic Nub. 234. *πάσχει δὲ τοῦτο τὰ κάρδαμα*, *hæc enim est natura nasturtii*. Plura exempla passim occurrunt. Kust. *Vita pauperum non est talis, neutiquam ; neque talis futura est, qualem tu eam esse demonstrasti*. Fisch. *τοῦτο πάσχει* Attice significat, *hoc ei accidit ;* ut Plat. Polit. i. 1. *κᾂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθειν*. Ælian. V. H. viii. 12. *οὐ μόνος τοῦτο ἔπαθε Δημοσθένης*. Ita etiam xiii. 42. Munt. *μέλλει*. Gl. Cod. Par. *πείσεσθαι*. Schæf. *πέπονθε* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *τοῦτο αὐτὸ* 1. 2. Pors. *'ὁμὸς* 5. 6. Elb. *οὐ μὰ* Ald. Dobr. *Χεἶναι* 2. (*φατὲ* corr.) *φᾶτ'* (sic) *εἶναι* 4. Sine *φ*. 1. 3. et gl. 3. *φατὲ δηλονότι*. *ὅμοιον* 3. 4. *ὅμοῖον* 2. scil. *ὅ* m. pr. *οἷ* corr. Id.

552-3. *ν* in *ὁὑμὸς* om. 4. et primo 2. *τοῦτ' αὐτὸ* 4. Dobr. *ἐστι* Elb. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *μηδὲν ἔχειν* est *inopem, egenum esse*, vid. 1180. Palæph. iii. 6. et 1 Cor. xi. 22. ut *ἔχειν τι* est *divitem esse*, Æsch. Socr. ii. 13. *φειδόμενον*, *parcum, diligentem ; τοῖς ἔργοις προσέχοντα*, *laboriosum*, i. q. *μοχθήσαντα*, 556. Nam *ἔργα* pertinent ad agricolas et opifices. Fisch. In Ran. 1387. *προσέχουσ' ἔτυχον ἐμαυτῆς ἔργοισι*, *intenta eram operi meo*. Berg. *τὸν νοῦν* ad *προσεχ.* sub. Munt.

553. *Φειδόμενον*. *'Ακριβολογούμενον·* Cod. Dorv. ut 556. et statim, *Περιγένεσθαι*, *περιττεύειν·* neque aliter Scholiastes. Hemst. *προσέχοντα*. Cod. Par. *προσκείμενον*. Schæf.

554. *περιγίγνεσθαι*. Gl. Cod. Par. *περιττὸν γίνεσθαι*. — *ἐπιλ*. Gl. *στερεῖσθαι*. Schæf. *περιγίγνεσθαι* duo hic significare in Schol. dicitur, *νικᾶν*, *vincere*, et *περιττεύειν*, *superabundare*, ut h. l. Atticis certe scriptoribus est illud utroque sensu familiare, ut e Plat. Demosth. Xen. obiter ad h. l. notaveram, sed quod a Lex. conditoribus jam occupatum video. Addam solum, quod ut hic pro *superabundare*, ita Vesp. 598. pro *vincere* legitur: *πρωκτὸς λουτροῦ περιγινόμενος* proverbii vice, de iis qui suo ipsorum damno vincunt. Spanh. *περιγίνεσθαι*. Pors.

555. V. Suid. v. *Μακαρίταν*. Kust. V. Æsch. Pers. 635. de Dario mortuo, et ibi Schol. Ap. Stob. Serm. 120. sub Æsch. nomine, *πᾶς γὰρ λέγει τις ὁ μακαρίτης οἴχεται*. Comicus noster, quoniam pauperes paucis vitæ commoditatibus fruuntur, eorum vitam, quasi non esset vita, dixit *βίον μακαρίτην*, quod de mortuis dici solet. Berg. Scilicet *μακαρίτης* dicitur *εὐφήμως*, ut ait Suid. *mortuus ;* v. Hes. Sed *μακαρίτην* etiam dictum videri potest pro *μακάριον*, quod accipiatur ironice, *quam beatam*, h. e. quam miseram, *narras vitam !* Hæc interpretatio, quam etiam Schol. attulit, præferenda alteri videtur ob ea, quæ Paupertas 557. respondet, *ὦ Δάματερ, ita me Ceres amet !* Loquitur Chr. agricola. Fisch. Depravate Dorv. litteris inversis, *ὦ Δάμαρτε· διὰ μόνων* sed plane absurdum, quod præbet in fine vers. sequ. *μὴ δὲ ἀφῆναι*. Illud *μὴ δὲ* sic separatum in vett. edd. itidem invenitur. Hemst. *μακαρίτην*. Gl. Cod. Par. *εὐδαίμονα*.—Schol. *Τὸ μάκαρ ἐπὶ τῶν ἁγίων λέγεται μόνον. τὸ μακάριος καὶ μακαριστὸς ἐπὶ ζώντων καὶ ἀποθανόντων. μακαρίτης δὲ ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων μόνον.—κατέλεξας*. Gl. *κατηριθμήσω*. Schæf. *Δάματερ*. *Δήμητερ* 1. non 2. Pors. Huc ut opinor respicit Athen. iii. p. 113. d. e. *ὁ Κυνοῦλκος ἔφη, Δάματερ, σοφίας. οὐκ ἐτὸς ἄρα ψαμμακοσίους ἔχει μαθητάς.—μακαρίους οὖν, μᾶλλον δὲ μακαρίτας εἶναί φημι.* Sed ix. p. 380. f. *λέξω τοίνυν κἀγὼ οὐκ ἀρχαίαν ἐπίνοιαν, ἀλλ' εὕρεσιν ἐμὴν*, non dubium quin Nub. 958. spectet. Ita passim citationes per *οὐ* detorquentur; Athen. vii. p. 277. b. *κατὰ γὰρ τὸν Σοφοκλέα,—σαίνουσιν οὐραίοισιν οὐ τὴν κεκτημένην, ἀλλὰ τὰς λοπάδας*. xiii. p. 566. f. *ταυτὶ καὶ τολμᾷς σὺ λέγειν οὐ ῥοδοδάκτυλος οὖσα κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ βολίτινον ἔχων θάτερον σκέλος*. Priora hexam. apud Crat. efficiebant, posteriora e Ran. 297. petita. xiv. p. 649. c. *δώσω σοι οὐ χρυσέους δέκα στατῆρας κατὰ τὸν Ποντικὸν λεσχηνευτήν, ἀλλὰ τουτὶ τὸ ἔκπωμα*. V. Plutarch. tom. ii. p. 818. d. Themistium p. 357. d. Demosth. Phil. iii. p. 70. n. 47. (122, 8.) contrario modo: *χρυσίον ἤγαγεν εἰς Πελοπόννησον, οὐκ 'Αθήναζε*.

Paulo ante in ipso decreto οὐκ Ἀθήναζε cum optimo Ms. recte delet Bekk. Idem F. L. p. 266. n. 572. (442.) ἐπειδὴ δὲ μύρια εἴργασται κακὰ, τὰς ὀφρῦς ἀνέσπακε. Ibid. p. 270. n. 601. (449.) ἐμοὶ δὲ δοκεῖτε ἀναιδέστατον ἁπάντων ἂν ποιῆσαι, εἰ ὅτε μὲν τὰ Θυέστου καὶ τῶν ἐπὶ Τροίᾳ κακὰ ἠγωνίζετο ἐξεβάλλετε αὐτὸν, — ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ἐν τοῖς κοινοῖς καὶ τοῖς μεγίστοις τῆς πόλεως πράγμασι μύρια εἴργασται κακὰ, τηνικαῦτα ὡς καλὸν φθεγγομένῳ προσέχοιτε. Versus, ut opinor, erat hujusmodi in tragœdia quam infeliciter egerat Æsch. imo forsan eum ipsum versum male recitarat; ἐπεὶ δὲ [Τροίᾳ] μύρί' εἴργασται κακά. Ut ad Athen. revertar, paulo ante p. 276. D. ἱκέτια γὰρ ἀναφάζειν αἰδοῦμαι, detorta ex Eurip. Or. 37. Deinde p. 370. c. locum Plat. Apol. p. 40. A. HSt. sagaciter detexit Boiss. in Schweigh. addendis; de Demosth. μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι p. 380. c. olim monuit Taylor. in proleg. ad Or. de Corona.

η η
Dobr. Δάματερ (η η rub.) 5. qui (et sic
δὲ
4.) φειδόμενος. φεισάμενος 6. δὲ ejusdem. Id.

556. μοχθ. Gl. Cod. Par. κοπιάσας.—ταφ. Gl. ὥστε. Schæf. καταλείψει μηδὲ ταφῆναι. Proverbium est Græcorum, ne quidem reliquit, unde sepeliri posset, i. e. admodum pauper decessit. Proverbio hoc etiam usus est Eccl. 587. Kust. Senum chorus in Ach. 691. dicit, se illa etiam pecunia multari, qua sibi loculum debuisset emere; quod est extremæ paupertatis signum. Berg. V. Cuper. Observatt. i. 7. Wessel. ad Diod. S. t. i. p. 226. Dind. καταλήψει Elb. μὴ δὲ τ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Id. φεισάμενος. φειδόμενος 1. et ex em. 2. Pors. μηδὲ ταφῆναι. V. Pors. ad Eccl. 588. ubi cum Dem. et Æsch. cf. Æsch. Theb. 737. Soph. Œd. C. 790. Eur. Phœn. 1461—4. Cic. Rosc. Amer. ix. p. 130. L. p. 206. ed. Græv. Dobr.

557. σκώπτειν. Gl. Cod. Par. διασύρειν—κωμῳδεῖν. Gl. ἐπὶ γέλωτος.—σπουδ. Gl. σπουδαίως λέγειν. Schæf. Σκώπτειν· χλευάζεσθαι. Κωμῳδεῖν· ὑβρίζειν. Cod. Dorv. Hemst. σκώπτειν et κωμῳδεῖν h. l. differre inter se non videntur. Nam 1. utrique verbo opponitur unum σπουδάζειν, serio loqui, ad quod Xen. Mem. i. 3. 7. refertur et παίζειν et ἐπισκώπτειν (cf. de v. σκώπτειν et σκῶμμα ad 316.); 2. Tim. Gl. Plat. κωμῳδεῖν interpretatur σκώπτειν; tum in comœdiis cavillationes et joci, liberales illiberalesque, vigent; 3. res ipsa hoc ostendit. Nam Chr. Paupertatis vocem calumniatur, ita ut inde colligat, pauperes non relinquere unde efferantur, eorumque vitam jocans nominat beatam. Fisch.

558. Corr. γιγνώσκων. Bent. γινώσκων. Gl. Cod. Par. ἐπιστάμενος. Schæf. γιγνώσκων. Sic membr. Impressi γινώσκων. Brunck. βελτίονες τὴν γνώμην sunt meliores ingenio et animo et moribus. Fisch. τοῦ Πλ. quam Plutus. Munt. γινώσκων Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

559. ἰδέαν. Gl. Cod. Par. κατὰ τὸ εἶδος.—παρ' αὐτῷ (sic). Gl. τῷ Πλούτῳ. Παρ' αὐτῷ non est diversa scriptura, sed natum ex errore vulgari scribarum, de quo supra.—ποδαγρ. Gl. ποδαγροί. H. Steph. Thes. iii. p. 507. B. "Ποδαγρὸς ex Epigr. affertur." Est Nicarchi Epigr. vii. Usurpat etiam Manetho iv. v. 501. Schæf. Ἰδέαν. Gl. μορφήν. Tho. M. σημείωσαι δὲ, ὡς οὐδεὶς τῶν δοκιμωτάτων ἰδέαν ἐπὶ ἀνθρώπου λέγει, ἀλλὰ εἶδος καὶ ὄψιν. Ex hoc Comici exemplo falsi arguitur. Brunck. Ita etiam censuit Albert. Obss. sacr. ad Matth. xxviii. 3. Solus Matth. xxviii. 3. ἰδέαν posuit de ore et vultu, non hominis, sed angeli, et expressisse videtur מראה, ut Theodot. Dan. i. 13. 15. ubi LXX. habent ὄψις. Fisch. Παρὰ τῷ. A. lectionem, quam secuti fuerunt Phil. Junt. Crat. et Par. Kust. probante repræsentavi. Frac. quid metro fieret, securus scripturam pravam, cujus et Schol. ab eo vulgatus meminit, παρ' αὐτῷ μὲν γὰρ ποδαλγοῦντες, unde hauserit, non reperio: nam Cod. Dorv. recte, si literæ sedem mutatam excipias, παρὰ τῷ (τούτῳ) μὲν γὰρ ποδαργῶντες· plerosque tamen edd. in eundem errorem traxit. H. Steph. Thes. G. L. t. iii. p. 507. verba describere juvat: "Sic apud Aristoph. in Pluto metrum exigit ut legamus, —— παρ' αὐτῷ γὰρ (nimirum Pluto) ποδαγρῶντες—εἰσιν· quam scripturam Schol. quoque agnoscit, afferens tamen et aliam metro repugnantem, nimirum ποδαλγοῦντες· notum autem est ditiores præsertim et τοὺς τρυφεροὺς καὶ ἁβροδιαίτους hoc morbo tentari: unde et locuples podagra a Juven. dicitur Sat. xiii." Mirum est eum, qui de metri lege cogitabat, παρ' αὐτῷ sine nota prætermisisse. In his autem versibus interpretationes Cod. Dorv. proferri merentur: Τὴν γνώμην· τὴν φρόνησιν. Τὴν ἰδέαν· τὴν μορφήν. Παχ. καὶ πίονες· παχεῖς ταῖς σαρξὶν ἀσωφρόνως λιπαροί· ubi penultima vox proprie pertinet ad explicandum ἀσελγῶς, cui superpositum est αἰσχρῶς. Ἰσχνοὶ καὶ σφ. λεπτοὶ ὥσπερ οἱ σφῆκες.

'Ανιαροί. λυπηροί. Hemst. παρ' αὐτῷ μὲν γὰρ ποδαλγοῦντες tribus vitiis laborat. Primum quod sede quinta est iambus παρ' αὐτῷ, deinde, quod abundat altera part. μὲν vel γάρ· postremo, quod ποδαλγ. metrum respuit. Forte, παρ' αὐτῷ γὰρ ποδαγρῶντες, quod postremum v. lectum in quibusdam testatur Schol. Stephanus in Thes. v. ποδαγράω notat, ποδαλγ. invito metro legi, et μὲν omittit, existimans forte παρ' produci ob liquidam. Duck. In Cod. Borg. vera et falsa commixta: παρ' αὐτῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες. Dind. ποδαγρῶντες recte Ald. At ed. Flor. Bas. et Genev. ποδαλγοῦντες: quod metrum respuit. Schol. (non ille verus et antiquus, sed recentior aliquis) utramque lectionem agnoscit: quarum alteram, ποδαλγοῦντες, dum sine censura dimittit, oscitantiam suam et imperitiam prodit. Kust. Est pedum dolor, cum punctionibus, incipiens a vestigio aut plantæ cavitate, et sæpius a majore digito. V. Aurel. de morb. chronn. v. 2. παρὰ τῷ, *ibi ubi Plutus est, in domibus divitum;* quum παρὰ dativo personæ junctum fere locum significet, ubi illa est. Fisch. παρὰ τῷ (ut Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph.) Elb. Junt. ii. iii. Port. παρ' αὐτῷ. ποδαλγοῦντες Junt. ii. iii. Port. Dind. τὴν γνώμην. τὴν om. A. παρὰ τῷ. παρ' αὐτῷ A. 1. 2. ποδαγρῶντες. λγ 1. non 2. Pors. παρὰ τῷ et ποδαγρῶντες Brunck. Inv. παρ' αὐτῷ μὲν ποδαγρώντες sine γὰρ 5. Ita 6. παρ' αὐτῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες εἰσὶ καὶ παχ. καὶ γαστ. ποδαγρῶντες servant omnes Mss. ut videtur. Schol. in 5. "Medici non ποδαγρῶντες dicunt, sed ποδαλγιῶντες (sic) vel ποδαλγοῦντες." Mox ad 561. respicit Suid. v. σφηκώδεις. Dobr. παρ' αὐτῷ 1. 3. 4. et corr. 2. sed m. pr. παρὰ τῷ. ποδαγρῶντες 1. 2. 3. 4. Gl. 2. τοὺς πόδας ἀλγοῦντες. Id.

560. γαστρώδεις sunt *ventriosi, ventrosi*, qui magnum et prominulum habent ventrem. Hes. et Phavor. γαστροειδής· προγάστωρ ἢ γαστροποιῶν· sed legendum videtur γαστρώδης et γαστροπίων. παχύκνημοι sunt *crassipedes* (quod fuit cognomen familiæ Romanæ), ii, quibus sunt crura crassa. κνήμη, *crus*, continetur duabus partibus, quarum altera ἀντικνήμιον, *tibia* (784.), altera γαστροκνήμιον, *sura* (Poll. ii. 190.). πίονες ἀσελγῶς sunt *supra modum, præter modum, obesi*, et respicitur simul ad luxuriam, qua opulenti fere obesitatem nimiam contrahunt. Nam ἀσελγὴς propr. est *petulans, insolens, lascivus, libidinosus, luxuriosus;* ductum enim putatur a Σέλγῃ, Pisidiæ oppido, cujus cives dicuntur fuisse egregie modesti, continentes, temperantes. Strab. xii. p. 570. Cas.; 2. omnino *magnus, ingens*, et ἀσελγῶς, *inprimis*. V. Hes. Pollux i. 121. Fisch. ἀσελγῶς. Gl. in C. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν λίαν πίονες. In meo λιπαροὶ ἀτόπως· *immodice, supra modum*. Hesych. ἀσελγὴς, ἀκόλαστος, ἀναίδυρτες. ἔστι δὲ ἀσελγὴς, ὁ μέγας, ἢ σφοδρὸς, ὡς Πλάτων, ἀσελγόκερων, τὸν μεγαλόκερων. Cf. Suid. in ἀσέλγεια. Brunck. παρ' ἐμοὶ, *ibi ubi ego sum*, in domibus pauperum. ἰσχνοὶ sunt *macri, tenues, graciles*, non referuntur ad παχυκν. et πίονας ἀσελγῶς sed σφηκώδεις referuntur ad γαστρώδεις, ita, ut intelligantur *homines, qui habent ventrem tenuem, depressum, contractum, strigosum*. V. Schol. et Etym. M. h. v. quos descripsit Suid. h. v. Steph. recte ait, σφηκώδης id. esse quod σφηκοειδής· unde intelligitur, adjectiva in ώδης desinentia etiam similitudinem indicare. Jam vero vespæ et crabrones iis, a quibus irritantur, admodum molesti sunt (v. Æsch. dial. ii. 1.): unde additur τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαροὶ, *inimicis, adversariis, infensi, molesti*. ἀνιαρὸς i. q. λυπηρὸς, μοχθηρὸς Hes. Ex his autem, quæ dicta sunt, apparet, τὸ σφηκῶδες pertinere ad tenuitatem et gracilitatem ventris. Fisch. Vesp. 1064. τὸ τῶν γερόντων—σφηκιᾷ, ubi v. Schol. Supra 311. σφηκίσκον de acuto ligno dictum vidimus. Adde quod Athen. vii. p. 307. σφῆνες quidam pisces dicuntur appellati, ὅτι λαγαροὶ, quod *graciles* fuerint, ubi σφηνεὺς et σφηκεὺς, a cunei aut a *vesparum* similitudine idem significare dicuntur a Casaub. Anim. p. 536. quod ibi Nicomachi Geraseni testimonio illustratur, *de scalenis numeris*, qui a figura haud dissimili σφηνίσκοι et σφηκίσκοι promiscue sunt dicti. Spanh. Incipit B. Pors. ἀνιαροί. Gl. Cod. Par. λύπην ἀνάγοντες τοῖς ἐχθροῖς. Schæf.

562. ὑπὸ τοῦ λιμοῦ est, *propter famem, fame, victus penuria*. Fisch. Cod. Dorv. λοιμοῦ, male insuper omittens αὐτοῖς. Hemst. σφηκῶδες. Gl. Cod. Par. τὸ λέπτιον (sic). Schæf. ὑπὸ τοῦ λιμοῦ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. λοιμοῦ 1. Pors. ἀπὸ τοῦ diserte ed. Inv. e Rav. ut videtur. ὑπὸ servant 5. 6. Dobr.

563-4. Σφῷν. Pro eà vocula λέγων ex Cod. Vat. Kusterus adnotavit: scilicet adscriptum inter versus ad περανῶ, ut intelligi nomen illud significaretur, deinde per errorem alienam sedem tenuit. Cod. Dorv. ut plerumque solet, σφῷν accedunt interpretationes: Ἤδη τοίνυν περανῶ ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποδείξω. Κοσμιότης εὐταξία

σώφρονας. Ὑβρίζειν· αἰσχρὰ πράττειν. Hemst. περαινῶ. Gl. Cod. Par. συλλογίζομαι ὑμῖν.—ὑβρίζειν. Gl. τὸ ἀσελγαίνειν. Schaef. σωφροσύνη propr. tribuitur iis, qui sunt *sana mente*, et opponitur μανίᾳ; deinde ponitur nunc, ut vocab. *generis*, ita ut omnia virtutis genera significet, nunc ut verbum *formae*, ut certam quandam virtutem indicet. [Cf. Meiners de vocc. σοφία, φρόνησις, et σωφροσύνη in Commentatt. Soc. Gött. t. xv. p. 137. ss.] H. l. σωφ. puto esse omnino *virtutem*, et ob 558. ss. et quia 564. laudatur genus virtutis. περαίνειν propr. est *finire, conficere*, deinde *aliquid e sumtis colligere, concludere*, denique omnino *exponere, docere* (648.). Intelligi grammatici volunt λέγων, sine causa; sed sic intelligitur, quomodo in Cod. Vatic. venerit λόγων pro σοφῶν. ἀναδιδάσκειν idem est quod simplex διδάσκειν. κοσμιότης h. l. est *modestia*, quae cadit in eum, qui neminem ulla afficit injuria: nam opponitur ei ὑβρίζειν, quod ut nomen ὕβρις, usurpatur de iis, qui injuria alios afficiunt, sive verbis, sive re ipsa. (cf. 565. 568. 569. s.) Nam κόσμιοι omnino appellantur qui imperant cupiditatibus corporis et voluptatibus. V. Periz. ad Æl. V. H. xiv. 7. p. [illegible]. Fisch. Pro vulgg. τοῦ Πλούτου δ' ἐστιν ὑβρίζειν, quae et sensu et numero [illegible] sunt, Inv. e Rav. edidit, τ. Πλούτου 'στὶν δ' ἐνυβρίζειν, ut ου ἐς coalescant in unam syllabam. Debebat certe scribi, τ. Πλούτου 'στω δ' ἐν. At dubito an hic ἐνυβρίζειν non recte ponatur, et δ' suo [illegible] positum sit. Dind. σωφροσύνης [illegible] incuria librarii. κᾀναδιδάξω Elb. κοσμιότης Ven. ii. vitiose. In fine τοῦ Πλούτου δ' ἐστιν ö. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Id. ἐπὶ ἡ κοσμιότης l. Pors. καὶ δὴ pro ἤδη l. Dobr.

565. κόσμιον. Gl. Cod. Par. εὔτακτον. [illegible] κλέπτειν. Eurip. Electr. 375. ἀλλ' ἔχει νόσον πενία, διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρείᾳ κακόν. Berg. γοῦν est *certe quidem*, [illegible]; nam ponitur *fere*, quum exemplum alicujus rei argumentumve affertur. V. Devar. p. 97. Totus locus ironice [illegible] debet. Fisch. ἐστιν deest Cod. Dorv. qui versus initio additum habet εἰ[illegible]. In A. Fl. Ph. Junt. et B. Crat. [illegible] post Fl. melius in ceteris ἐστιν metri fulciendi causa. Hemst. ἐστι Elb. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. ἐστιν Junt. ii. iii. Dind. κό. ἐστὶν κλ. 2. [illegible].

566. [Vulgo olim lectum est, Νὴ τὸν Δί', εἴ γε δεῖ λαθεῖν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ κόσμιόν ἐστι; Ita etiam Cod. Borg.] Versus non recte procedit, qui sic melius scribetur, Νὴ Δία γ' εἰ δεῖ γε λαθ. α. etc. Sic enim metro saltem consuletur. Quod autem ad sensum attinet, is mihi obscurus videtur aut saltem frigidus et Arist. nostro parum dignus. Kust. Stolidissimi cujusdam homuncionis emblema; quod, unde malum pedem tulit, eo est ablegandum. Ne vestigium quidem metri ullum; nullus sensus. Quomodo κόσμιον, quod latet? quid hic sibi vult, δεῖ λαθεῖν; Bent. Non est versus: est interpolatus. Suid. tamen agnoscit, et legit πῶς οὐ pro πῶς οὐχί. Id. 1. Legitur in omnibus Codd.; 2. metro succurri posse Kusteri aut Hemst. conjectura probata; 3. fieri potuisse, ut Arist. respiceret ad mores Laconum omninoque vett. Græcorum. Nam ut Lacedæmone e Lycurgi instituto, pueris et adolescentibus furari licebat (Xen. de rep. Lac. 2. p. 535. s. Leuncl.); ita apud Græcos antiquos laudi ducebatur latrocinari (Thuc. i. 5.); præsertim quum non ipse loquatur, sed Bleps. loquentem induxerit. δεῖ accipi potest pro πρέπει. Hes. Fisch. De sensu judicium pæne nimis severum quatenus mitigari conveniat, alias expendemus: metri ratio sine dubio vitiata. Propiorem emendandi vim aperiet lectio Cod. Dorv. νὴ τὸν Δί' εἴγε λαθεῖν αὐτόν. δεῖ πῶς οὐ κόσμιον ἐστιν· quæ si parumper adjuvetur, versus, ut opinor, existet saltem tolerabilis, nec prorsus abjiciendus: Νὴ τὸν Δία γ', εἴγε λαθ. αὐτὸν δεῖ, πῶς οὐ κόσμιόν ἐστι; αὐτὸν intellige τὸν κλέπτην, quod nomen a præcedente verbo κλέπτειν huc derivandum est, figura non ignota. Isocr. Panath. p. 273. A. τῆς δὲ ἡμετέρας ἔτι βασιλευομένης· ἐφ' ὧν (βασιλέων) καὶ πόλεμοι πλεῖστοι — συνέβησαν. Ex hoc orationis formandæ more Callim. locum H. in Dian. 128. in quo lapsi fuerant interpretes, recte H. Steph. explicuit, v. Not. ad 503. In Aristoph. tamen, quia res non videtur ab omni parte liquida, veterem scripturam, etsi mendæ manifestam loco movere non sustinui. Hemst. Numeros hujus versus restitutos vides e membr. in quibus ne una inversa litera sic scriptus est ut eum exhibeo, utque jam emendari eum posse monuerat Hemst. Nec obscura, nec frigida est sententia. Jocus est, quales sunt apud Comicum infiniti, ex ambigua significatione nominis κόσμιος petitus, quod *modestum hominem, rem decoram*, significat; tum etiam *hominem comem, aliis non gravem, rem bene ordinatam*. Sane qui clam et latenter aliquid facit, ideo κόσμιος dici potest, quod aliorum tranquillitati officere non videatur, speciemque præbeat homi-

nis αὐτάκτου, compositi. Per αὐτὸν significat τὸν κλέπτην, quod nomen a præcedente verbo κλέπτειν adsumendum. Quæ figura passim obvia. Sic supra 508. ἀδικῶς αὐτὰ ξυλλεξάμενοι. Ubi αὐτὰ nomen substantivum significat adfine præcedenti verbo πλουτοῦσι, et ex eo adsumendum, nempe τὰ χρήματα. Brunck. In re deplorata, has satis audaces conjecturas proposuit Wakefield.: Νὴ τὸν Δία γ', ἐν Λακεδαιμονίοις δὴ πῶς οὐ κόσμιόν ἐστι; Dind. Apud antiquissimos Græcorum prædari non fuisse turpe, testatur Thucyd. lib. i. [c. 5.] Dum autem dicit, εἴγε δεῖ λαθεῖν, sine dubio respicit ad morem Lacedd. apud quos furari licebat, si quis modo esset tam ὀξύχειρ, ut non deprehenderetur. V. Xen. in Anab. et de rep. Laced. Berg. εἴγε δεῖ λαθεῖν. Gl. Cod. Par. ἀπόκειται μὴ γνωσθῆναι. Sic infra 1156. Gl. Cod. L. Bat. δεῖ interpretatur ἀπόκειται. Schæf. εἴγε δεῖ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. In fine versus ἐστι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ὀβελίζει Bent. νὴ τὸν Δί' εἴγε δεῖ λαθεῖν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ κόσμιόν ἐστι; Sic 1. 2. B. εἴ γε λ. ἀ. δεῖ, πῶς οὐ Suid. Ms. κλέπτης. Pors. Βλ. νὴ τὸν Δί' εἴγε δεῖ λαθεῖν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ κόσμιόν ἐστι tres primæ, et Mss. Rav. Borg. Arund. 6. nisi quod οὐ, non οὐχὶ, 6. (εἰ δεῖ Rav.) νὴ τὸν Δία γ' εἴγε λ. αὐτὸν δεῖ, πῶς οὐ κ. ἐ. Brunck. e membr. V. Pors. Adv. p. 34. Dobr. οὐ pro οὐχὶ 1. 2. cetera ut vulg. 1. 2. 4. νὴ τὸν Δία γ' εἴγε λ. αὐ. δεῖ πῶς οὐ 3. Id.

567. σκέψαι. Gl. Cod. Par. ἐξέτασον. Schæf. Elegans locus adversus δημαγωγοὺς vel oratores Athenn. quos Comicus noster æque ac philosophos, quavis data occasione vellicare et perstringere solet. Kust. Demagogos, quorum consiliis gerebatur resp., sæpe notat. Huic autem simillimus locus est in orat. Demosth. c. Timocr. [t. i. p. 739. Reisk.] οὗτοι δὲ καὶ οὗτοι οἱ ῥήτορες, οὐκ ἀγαπῶσιν ἐκ πενήτων πλούσιοι ἀπὸ τῆς πόλεως γιγνόμενοι, ἀλλὰ καὶ προπηλακίζουσι τὸ πλῆθος. Berg. τοίνυν ἐν. Sic quinque Codd. omissa quæ vulgo inseritur partic. γ' (γ' ἐν). Brunck. Πόλεσιν. Ita Kust. pro cunctarum Edd. πόλεσι, ut syllabam brevem metro noxiam produceret. In Cod. Dorv. aberrans librarii manus versum læsit omittendo γ' ante ἐν, et δ' post πλουτήσαντες· indidem has explicationes promam: Σκέψαι· λογίζου. Τοὺς ῥήτορας· τοὺς κριτάς. Ὡς· ὅτι· ut 573. Περὶ τόν· εἰς τόν. Ἀπὸ τῶν κοινῶν· ἀπὸ τῶν δημοσίων χρημάτων. Ἐπιβουλεύουσι· ἤγουν κακῶς βουλεύουσιν. Hemst. Athenis constituti erant a Solone decem ῥήτορες, qui et in senatu et in concione res et commoda civitatis defenderent, suaderent, quæ publice utilia essent, dissuaderent publice inutilia. V. Sigon. R. A. iv. 6. ad Plat. Apol. x. 18. Eo spectant verba περὶ — δίκαιοι, quam justi sint erga populum et remp. Sed rhetores isti captabant fere gratiam populi, sequebantur sua commoda, ita ut corrumpi se sinerent ab adversariis et hostibus, atque suaderent publice perniciosa, unde bonis civibus erant exosi. V. Plat. Apol. 20. Eo pertinent verba πλουτήσ. etc. τὰ κοινὰ sunt pecunia publica, opes publicæ; γεγένηνται id. est quod εἰσὶ, et ἄδικοι dicuntur, quatenus spectant privata commoda, non publica, unde interpretationis causa adjecta sunt verba, ἐπιβουλεύουσι—πολεμοῦσιν. Nam ἐπιβουλεύειν τῷ πλήθει, est, suadere quæ saluti et rationibus multitudinis obsunt, sed πολεμεῖν τῷ δήμῳ, populum, populi majestatem, oppugnare, hoc agere, ut imperium populare tollatur. Fisch. γ' ἐν ταῖς πόλεσι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. τοίνυν γ'. γ' om. A. B. 1. Pors. et 2. in lib. Ask. et Lib. Burg. τοίνυν γ' tres primæ, 6. γ' om. 3. 4. edd. Brunck. Inv. Dobr.

569. κοινῶν. Gl. Cod. Par. πραγμάτων. Schæf. παραχρῆμ' Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. γεγένηνται. γίνονται 1. γένηνται 2. Pors. γεγένηνται servant Arund. 5. 6. Gl. in 5. γήνονται (sic), in 6. ἐγένοντο. παραχρῆμ' tres primæ, Pors. παράχρημ' Brunck. Inv. Dobr. γίνονται 1. et pro gl. 3. Id.

570. ἐπιβουλεύουσι. Gl. Cod. Par. ἐπίβουλοι γίνονται. — πολεμοῦσιν. Gl. μάχονται. Schæf.

571. ψεύδει. Gl. Cod. Par. ψευδῆς λέγεις. — τούτων. Gl. ὧν εἶπας. — βάσκανος. Gl. ἐχθρή (sic). Schæf. Οὐ ψεύδει. Cod. Dorv. mendose, οὐδὲ ψεύδῃ· tum Τούτων ὧν περὶ τῶν ῥητόρων λέγεις. Hemst. Scilicet Atticam formam (v. 456. et Not. ad Plat. Euthyphr. xix. 4. ut mox 572. κλαύσει) librarius mutavit in communem. βάσκανος, ut βασκαίνειν, dicitur tripliciter: 1. de iis, qui fascinant, h. e. oculis vel verbis vel alia quadam occulta ratione aliis nocent, ita ut eos interficiant; 2. de iis qui invident, et tum additur verbo βασκαίνειν dat. personæ; (v. Hes. et Gl. vett.) 3. de iis, qui criminantur, obtrectant, maledicunt, i. q. διαβάλλειν. V. Bos. Exerc. ad Gal. iii. 1. et Tho. Mag. v.

βασκαίνειν. H. l. Chr. Paupertatem vocat βάσκανον, quod sit maledica aliisque obtrectet. Fisch. φειδῇ Elb. Dind. Suid. βασκανία. Pors.

572. ἀτὰρ est at, Gl. vett. et οὐχ ἧττον οὐδὲν κλαύσει, nihilominus exigeris ex urbe et agro Athena. Nam verbo κλαίειν sæpe significatur res, quæ est causa fletus, et reperiri debet indicio reliquæ orationis. Fisch. Post κλαύσει perperam in Cod. Dorv. additur ἡμᾶς, quam vocem, ut auguror, oculus librarii justo citius festinans ex proximo versu arripuit: neque recte statim, μηδὲν ταύτῃ γε κομίσῃς, quod melius interpretatur, ἀπὸ τούτου ἐπαρθῇς. Hemst. κομᾶν est, ut 170. superbire. ταύτῃ quod Luc. Ev. x. 20. ἐν τούτῳ. Sensus est, noli sperare te nobis persuasuram esse. Fisch. Gl. Cod. Par. διὰ τῶν λόγων ὧν εἶπες ἀλλὰ ἐπίσης τιμωρηθήσῃ δηλ. — κομίσῃς (sic). Gl. ἐπαρθῇς. Schæf. αὐτὰρ Elb. κλαύσῃ Elb. (Num κλαύσῃ fuit?) Elb. κομπάσῃς. In nonn. edd. ταύτῃ. Dind. ἧττόν γ'. γ' om. A. 2. κλαύσει. -εις 1. et gl. 2. κομήσῃς. Suid. [ed.] in v. (κοσμήσῃς, sed bene interpr. Suid. Ms.) οὔτοι γε κομπάσῃς 1. κομπ- 2. [i. e. κομπάσῃς, ut liquet e lib. Ask. Mox notat Pors. e regione 574. οὔτως gl. 2. quam gl. refer ad hunc locum. Dobr.] κοσμίως plane in textu Ms. Dorv. Errat Hemst. qui mox etiam ἄμεινον notare omisit. Pors. κομήσῃς tres primæ, edd. Brunck. Inv. κομίσῃς Par. 2827. κομπάσῃς Arund. 6. κλαύσεις et κομπάσῃς 5. hoc ex em. sed m. pr. et π ab initio. κομπάσῃς memorat Suid. v. κομήσῃς. Dobr. κομήσῃς 1. κομπάσῃς 3. 4. et ex em. 2. Schol. m. pr. τὸ μηδὲν ταύτῃ κομήσῃς διὰ μέσου εἴρηται — τὸ κομήσῃς δὲ ταὐτόν ἐστι τὸ (sic) κομπάσῃς, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κομώντων, etc. Id.

573. ὅτιὴ (sic) ζητεῖς. Gl. Cod. Par. ἐπεὶ ἐξετάζεις. Schæf. Particulam γε complendo versui necessariam Edd. nulla prætermisit, exceptis B. Gel. et G. Porti. Hemst. ὅτι γε ζητεῖς Codd. A. B. In uno ὅτι ζητεῖς: sic etiam in C. nisi quod additur inter lineas ab eadem manu litera ἡ, ut sit ὅτιὴ, quod non minus placet. Sæpius enim quam vellem, recurrit in his versibus particula γε. Brunck. Elb. ἀναπείσειν et ἄμεινον, utrumque deterius vulgata lectione. Trend. ὅτι ζητεῖς. ὅτι γε ed. Kust. ex Ald. In schedis conjecerat ἀμείνω. ὅτι γε. γε om. 1. 2. τοῦτ'. ταῦτ' A. B. ἀμείνω. ἄμεινον et suprascr. κρεῖττον Ms. Dorv. 1075. τοῦ omittit Cod. Dorv. Pors. ἀναπείσειν. Id. ὅτι γε ἀναπείσειν — ἀμείνω tres primæ, edd. Brunck. Inv. consentiente 5. ὅτι Arund. 6. V. ad 375. ἀναπείσειν servat 6. ἀμείνων retinet Pors. cum Arund. 6. Dobr. ὅτι ζ. 1. 2. 4. ὅτιὴ ζ. 3. ex em. ej. m. ἀμείνων 1. 2. 3. 4. Id.

574. ἐλέγξαι με περὶ τούτου, convincere, redarguere me mendacii et vanitatis, ut Joh. viii. 46. xv. 8. Fisch. καὶ adversative adhibetur pro sed. Eckard. Eqq. 519. καὶ ψάλλων, καὶ πτερυγίζων de Magnete, veteris comœdiæ poeta, qui drama Ὄρνιθες s. Aves inter alia ediderat. Hic vero de aviculis, quæ alas primum tentant expandere, ac irrito subinde conatu, dicitur; unde πτερυγίζειν per μηδὲν ἀνύειν ab Hes. redditur; ap. Lycophron. 1006. πτερόξεται, volabit. Spanh. Grammatici exponunt per μηδὲν ἀνύεις, nihil proficis. Possit forte exponi, fundis verba πτερόεντα, pondere carentia, levia. Etiam alio modo, volitare conaris, i. e. nihil certi dicis, quia volatus avium est ἀτέκμαρτος, ἀστάθμητος, ut est Avv. 170. vel etiam, extra rem vagaris. Ita πέτεσθαι Eurip. Bacch. 332. νῦν γὰρ πέτῃ, nunc enim volitas. Berg. ἐλέγξαι μ'. Gl. Cod. Par. ἐμὲ ψευδόμενον. Schæf. ἐλέγξαιμ', Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Dind. πενία πλούτου Ald. πενία πλούτου Pors. Dobr.

575. φλυαρεῖς. Gl. Cod. Par. πολυλογίζεις. Πολυλογίζειν adde Ducang. Gl. Qui magis Græce scripserunt, dixerunt πολυλογεῖν, e. c. Eustath. ad Il. p. 216, 10. p. 651, 8. 10. 19. Bas. Add. Tho. Mag. p. 898.— πτερ. Gl. ἀδύνατα λέγεις. —ἄπ. Gl. ὅλοι. Schæf. Πτερυγίζεις. Ματεάζεις Cod. Dorv. pro ματαιάζεις. ματάζειν, ματαιάζειν, et ματᾴζειν sunt usitata: duo priora verba sæpe descriptores permutant, ut in Sexto Emp. Ἀντιῤῥ. ix. § 282. pro ἔνθεν καὶ ματάζουσιν οἱ Μαθηματικοί, Ms. Ciz. ostendit, ὅθεν καὶ ματαιάζουσιν etc. quod apud eundem invenies lib. iii. § 107. Præcedente versu, ad Καὶ σύγ' ἐλέγξαι etc. notatur in Cod. Dorv. quasi sententiæ supplendæ gratia, ναὶ ζητῶ τοῦτο εἰκότως· dixerat enim Chr. Ὅτι γε ζητεῖς etc. Mox, φεύγουσιν ἅπαντες· male. Hemst. καὶ in interrogatione ita positum est, ut admirationi serviat: Lat. vero, tandem, igitur. V. Raphel. ad Marc. x. 26. Fisch. καὶ ante πῶς om. A. B. Pors. Suid. v. πτερυγίζειν. Respicit Phot. v. πτερυγίζειν. Dobr.

576-9. Paupertas ait, exemplo puerorum, posse planissime cognosci, homines fugere solere consuetudinem eorum, qui ipsis auctores sint virtutis studii. φρονεῖν τινι ἄριστα, alicui optime cupere, ut ἀγαθὰ φρονεῖν Od. A. 43. ideoque suadere alicui rectissima et optima, id agere ut aliquem reddas optimum et sanctissimum. Cf. Bos.

Exerc. ad Luc. i. 17. οὕτω χαλεπὸν πρᾶγμ' ἐστι, *adeo difficile est*, quod uno verbo ἔργον ἐστι dicitur (v. Theophr. Char. v. 2. Xen. Cyr. i. 1. 5. iii. 3. 14.). διαγιγνώσκειν δικ. sit *dignoscere bonum et utile* ab inutili et malo; nam docent hoc 576. s., et 579. est διαγ. τὸ κράτιστον, *dignoscere optimum, utilissimum*. δίκαιον enim interdum significat omnino *virtutem, honestatem*, hæc autem bona est. ἄρ' (579.) *igitur*. Nam apud poetas ἄρα etiam affirmat, non semper interrogat. V. Dorvill. Vann. Crit. p. 226. Fisch. Οὕτω διαγιγνώσκειν. In primo Ed. Ph. Junt. in utroque versu pro more Cod. Dorv. διαγινώσκειν· hic adscriptum habet, σύναπτε τὸ δίκαιον ἐνταῦθα, jungenda monens διαγινώσκειν δίκαιον· præfigitur autem γνῶ, quomodo sententiam, vel dictum morale solent indicare. Præterea, Βελτίους· καλούς. Σκέψασθαι· μαθεῖν. Φρονοῦντας ἄριστα· ποιοῦντας καλῶς. Hemst. ἄριστα. Gl. Cod. Par. ὠφέλιμα. — διαγινώσκειν (sic). Gl. διακρίνειν. — χαλ. Gl. δυσχερές. — δίκαιον. In marg. τὸνὰ (Bast. "f. τὸ νὰ") εὕρῃ τὶς τὸ δίκαιον, δύσκολόν ἐστι πρᾶγμα. — ὀρθῶς. Gl. ἀπταίστως. — κράτιστον. Gl. λυσιτελές. Schæf. ἐστι μάλιστα. ἔ. καὶ μ. A. B. Pors. ποῦ Lib. Burg. Dobr. Post ἅπαντες punctum in Ald. Junt. i. ii. nulla interpunctio Junt. iii. in seqq. interr. nota. Dind.

577. γ' ἐστι Ven. ii. Dind.

578. διαγινώσκειν Elb. et ita etiam sequ. versu scribitur. Priori loco ita Junt. i. Dind.

578-9. διαγιγνώσκειν. -γιν- 1. B. 2. Pors. Ultima in δίκαιον ex em. posterioris 5. forsan fuit δίκη. Mirum sane hunc versum sicco pede transisse viros doctos. Conjicit quidem Hemst. in Mss. ἦν τὸ δίκαιον, vertens, "esse solet." Sed apud scenicos plerumque adjungitur ἄρα, ut Eq. 381. 1094. Pac. 819. Eurip. Andr. 419. fragm. apud Liban. Ep. 487. (Pors. Adv. p. 276.) Menandr. Stob. 74. p. 451. (Pors. Op. p. 251.) Neque τὸ δίκαιον sensui satisfacit, qui est, "adeo pauci dignoscere possunt vera bona." Conjicit amicus κράτιστον, non sine specie. Dobr.

579. Interrogandi notam in fine habent Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

580. κἀκεῖνος. Gl. Cod. Par. ὁ Ζεύς. Schæf. ἔχει, *secum habet, secum retinet*, cf. 589. Nam refertur ad v. ἀποπέμπειν, *amandare, ablegare*, quod singulatim ponitur ab Atticis de maritis uxores repudiantibus (Herodot. vi. 63.), ut ἐκπέμπειν, unde *divortium* ab iisdem et ἀποπομπὴ dicitur et ἐκπομπή. V. Valck. ad Herod. iii. 148. p. 273. Fisch. Supra 131. dicebat plurimum argenti habere Jovem. Berg. ταύτην, i. e. πενίαν. Quare Frisch. in versione sua male hæc ad Plut. retulit. Kust. Sudat Schol. dum explicari vult, cur Chr. Peniam alloquens ταύτην dicat pro σὲ, sed frustra laborat. Sic enim personæ ordinandæ sunt: Χρ. Τὸν Δία —ἔχει. Βλ. ταύτην δ' ἡμ. ἀποπέμπει. Chr. Peniam hic alloquitur, Bleps. Chremylus. Recte igitur ταύτην, et mirum quantum urbanitatis loco accedat, longe plus, quam si Chr. totum hoc loquatur, etiamsi σὲ dixisset. Bent. Versum interfecit ordinem mutando Cod. Dorv. ταύτην δ' ἀποπέμπει ἡμῖν· verum ad ταύτην qui τὴν πενίαν adposuit, et in fine versus ὁ Βλέψιδημος, significans, Chr. orationem, quæ ad Paupertatem directa fuerat, hic converti ad Bleps. in eadem fuit, qua Schol. unus, sententia, non illa quidem absurda; quod enim vulgatur, quam aliam interpretationem admittat, non video; sed quæ tamen multum cedit Bent. conjecturæ, Bleps. tribuentis; nam quin hac interposita persona et ταύτην optime sit collocatum, et scenæ lusus urbanitate nova expoliatur, dubitari non potest. Hemst. ταύτην δ' ἡμῖν. Hæc verba absurde vulgo Chr. continuantur, qui si Paupertati pergeret loqui, non ταύτην, sed σὲ diceret. Sunt Bleps. quod acute vidit Bent. Brunck. Bleps. nomen verbis ταύτ'. etc. non præfigunt Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. τὸν πλ. τὸν om. A. Pors. πλοῦτον Ald. πλοῦτον Pors. Βλ. om. tres primæ, et Mss. certe 6. habent edd. Brunck. Inv. ex em. Bent. quam recipit Pors. Dobr.

581. Κρονικαῖς. Gl. Cod. Par. παλαιαῖς καὶ μεγάλαις (scriptum hoc compendio: ΓΛ' μς). λημῶντε (sic). Gl. οἱ τυφλώττοντες. Ducang. Gl. c. 1571.: "Gl. Mss. in Aristoph. Nub. εἰ μὴ λημᾶς κολοκύνθαις. Τζυμβλώττεις." Cf. Brunck. ad Plut. h. l. —ἄμφω. ὁμοῦ οἱ δύο. Schæf. λημῶντε præferunt Fl. utraque B. G. etc. quo pacto metrum labefactari quum Kust. animadverteret, perlicenter inseruit λημῶντέ γε. Ego tutius putavi, duce Bent. revocare priscam lectionem, quæ præstat in A. et Edd. utriusque Junt. eo magis, quod suffragio nitatur Cod. Dorv. ubi errore consueto, ut 585. ἀθλιαῖν, perscriptum est λημῶντες· τυφλώττοντες· nihil erat, cur vererentur, ut copulari possent λημῶντες ἄμφω, et dualem reclamante versu inducerent. Deinde in eodem libro, Κρονικαῖς· παλαιαῖς καὶ μωραῖς. Pro

γνώμαις, quod Suid. agnoscit in Κρονικαῖς et λήμη, alibi Schol. extare monet λήμαις, quod licet summi Bent. calculum tulerit, ejus esse generis arbitror, ut quid ab Aristoph. fuerit profectum, difficile sit constituere: imo non abhorret, ut idem utriusque in primo secundoque Pluto fuerit auctor. Hemst. Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες. Sic recte iv. Codd. Vulgo κρονικαῖς γνώμαις. Mendose in meo ex frequenti commutatione literarum η et υ, scriptum λύμαις, cum glossa τζίμβλαις. V. Car. Du Fresne gl. in τζίμπλα. Brunck. κρονικαῖς pro *antiquis*, seu potius pro *deliris*. Sic Nub. 1060. σὺ δ' εἶ Κρόνιππος, *tu vero delirus*. Vesp. 1458. καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησιν ἀποδείξειν Κρόνους, ubi Schol. Κρόνους, ἀρχαίους, λήρους, μωρούς. Ita Plato Euthyd. p. 287. [c. 38.] οὕτως εἶ Κρόνος, sed ubi, quasi κενὸς legeretur, *adeo es vanus*, vertere interpreti parum accurato libuit. Sic etiam κρονόληρος pro delire Plutarch. de educ. lib. p. 13. [c. 17. § 19.] Eodem sensu voc. κρονικὰ quo hic Comicus adhibuit Arrianus ap. Athen. iii. p. 113. ταῦτα σιτία κρονικά ἐστι (*hi cibi sunt exoleti*). Eumœr. vero Ms. [Mœr. p. 200. Piers. ubi pauca verba mutata leguntur]: Ἰαπετὸς, ὁ γέρων, Τιθωνὸς καὶ Κρόνος ἐπὶ τῶν γερόντων. Sic παλαιγενῆ Κρόνον, *antiquum Saturnum*, vocat Prometh. ap. Æsch. 220. et πρεσβύτην Κρόνον Eumen. 644., ac similiter *veteris Saturni* Hor. Od. ii. 12. et ap. Callim. Lav. Pall. 100. Κρόνιοι νόμοι, *antiquissimæ leges*, et ubi indicatis tribus, quæ hic leguntur, hujus Comici locis κρόνια, κρονικά, et κρόνιππα non de *antiquis* adeo, quam de *vetustate obsoletis* s. *antiquatis*, dici notissimum. Spanh. Scilicet Κρονικὸς et Κρόνιος est 1. *Saturnius*, ad Saturnum pertinens quocunque modo; 2. *antiquus, vetustus*, quia Saturnus omnium deorum antiquissimus fuisse fertur; 3. *desitus, inusitatus*; denique *delirus, desipiens, stultus*. Cf. Erasm. Adagg. p. 110. Fisch. Λημᾶν, *lippire*, h. l. metaphorice. Ut Lucretius, 'O miseras hominum mentes, o pectora cæca!' V. Not. Hemsterh. ad Lucian. p. 30. et 121. Berg. λῆμαι propr. sunt gramiæ, pituita crassior in oculis, humor albus in oculis concretus, v. Hes. h. v. et Foes. Œcon. Hippocr. h. v. Unde λημαντίας dicitur *lippus*, et λημᾶν, *lippire*: sed qui lippitudine laborant, impediuntur, ne cernant, oculi eorum cæcutiunt; unde λημᾶν significat etiam *cæcutire*, ἀμβλυώττειν, quod h. l. translatum est ad mentem, ita ut λημ. τ. φρένας sint cæci mente, qui aliquid non satis perspiciunt, et κρ. λ. ὄντως λημ. τ. φρ. *vere stulti*. Fisch. λήμαις Elb. γνώμαις Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. λημῶντε Junt. II. Raph. Port. λιμῶντε Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Part. γε deest Elb. Ald. Junt. I. II. Dind. γνώμαις — λημῶντε.
η αι
λήμαις ex Schol. λύμαις 2. et in m. γρ. γνώμαις. λήμαις pro v. l. B. in m. λημῶντε 1. 2. -τες Suid. Ms. λήμη. Pors. γνώμαις tres primæ, (γνωμ,' Junt. II. errore pro γνώμ'') Suidas vv. κρονικαῖς et λήμη. Borg. ὄντως γνώμαις Arund. λήμαις. ed. Inv. diserte et Lib. Burg. Vat. App. ii. 26. λημῶντες Ald. Junt. I. edd. Brunck. Inv. λημῶντε Arund. Suid. in λήμη. λήμαις λημῶντε, sine ὄντως, 5. γνώμαις et λιμῶντε 6. Dobr. γνώμαις 1. 2. 3. 4. Sed γρ. λήμμαις corr. 2. et sch. 3. ἀλλ' ὁ κρονικαῖς· ἀρκτικαῖς φησὶ λήμαις ἤγουν ἀρ-
μ
χαίαις μωρίαις καὶ παλαιαῖς. λημῶντε 2. (μ suprasc. corrector) λημῶντες 3. solus. Id.

582. πένεται. Gl. Cod. Par. πένης ἐστί. — φανερῶς. Gl. καθαρῶς νουθετήσω. Schæf. In priore versu γνώμαις agnoscit Suid. placet tamen lectio altera, quam Schol. profert, Κρον. λήμαις. V. proverbium κρονικαὶ λῆμαι ap. Hes. Diog. Suid. Porro λήμαις λημᾶν est Atticum, sed λημᾶν γνώμαις durissima metaphora, neque facile admittenda. Λημῶντε numero duali, quod et in Suid. irrepsit, metro repugnat; unde ex ed. Ald. reponendum λημῶντες. In posteriore versu cæsura exit in mediam vocem καὶ τοῦ—τό γε δή. Quod ut evitarent, opinor, Flor. ex conjectura sic dederunt: · καὶ τοῦτ' ἤδη. Sed et ex hoc exemplo constat, eos Mss. Cod. opem non adhibuisse. Altius quippe mendum subest. Quale enim illud, ὁ Ζεὺς δήπου πένεται? Nonne jejunum quid et ἀναφρόδιτον præ se fert? Scribe igitur locum integrum ex Ald. Ed. vestigiis: Ὁ Ζεὺς δήπου πένεται κ' αὐτός· τό γε δὴ φανερῶς σε διδάξω. *Etiam ipse Jupiter pauper est: hoc tibi manifeste probabo*. Bent. Τοῦτ' ἤδη. Retinui, quam Cod. Dorv. adfirmat, lectionem Fl. Ed. Ben. Junt. B. Gel. In A. ceterisque scribitur τοῦτό γε δή· unde Bent. ut legitimam cæsuram, quæ cadere non debet in mediam vocem, versui redderet, ingeniose formabat, Ὁ Ζεὺς δήπου πένεται κ' αὐτός· τό γε δὴ φανερῶς σε διδάξω. Hemst. ὁ Ζεὺς δήπου πένεται, καὶ τοῦτ' ἤδη φανερῶς σε διδάξω. Sic optime scriptum in membr. ut Hemst. edidit. Vulgo violata commatum anapæsticorum lege, καὶ τοῦτο γε δὴ φανερῶς—. Istud γε ab imperito correctore est; in nullo Cod. comparet. B. D.

exhibent τοῦτο δὴ, depravatum ex τοῦτ' ἤδη. In C. perversissima lectio, ὁ Ζεὺς δὲ ποῦ πένεται, καὶ τοῦτο δήπου φανερῶς —. Genuinam lectionem jamdudum restituerat Ant. Frac. Brunck. δήπου h. l. reddi potest, *utique, sane, nimirum*, quum sit non tam στοχαστικὴ quam βεβαιωτικὴ particula, ut 587. πένεσθαι est *pauperem esse*, Hes. h. v. add. 553. a. Fisch. καὶ τοῦτο γε δὴ φ. Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. καὶ τοῦτ' ἤδη φ. Junt. ii. iii. Dind. Pro πένεται Elb. παίνεται, cum gl. πένης ἐστί. γε etiam h. l. deest, tum scribitur φανερῶ, ubi incuria excidit σ finale, propter insequens σ initiale. Trend. τοῦτό γε δή. τ. δή που A. 1. 2. τ. δέ που B. Pors. τοῦτ' ἤδη Borg. Brunck. Inv. τοῦτο δὴ Ar. 5. 6. τοῦτο δήπου Rav. σε διδάξω edd. Mss. Ar. 5. 6. sed σε omittit Rav. ut quidem citat Inv. Dobr. τοῦτο δὴ φ. 1. 2. τοῦτο δήπου φ. 3. 4. Id.

583. Certe non solum 'Ολυμπιακὸς apud veteres dicebatur, sed etiam 'Ολυμπικός: ut vel patet ex Horat. Od. i.' 'Sunt quos curriculo pulverem Olympicum Collegisse juvat;'—ubi per versum aliter legi nequit. Apud Philostr. Lib. i. de Vit. Soph. in Polem. occurrit, 'Ολυμπικὴ σάλπιγξ [i. 25. p. 542. Olear.]. Apud Paus. passim legas 'Ολυμπικὸς, interdum etiam 'Ολυμπιακὸς, sed rarius. V. eum saltem vi. 2. ubi bis 'Ολυμπικὸν ἀγῶνα et c. 3. ubi 'Ολυμπικῆς βουλῆς, 'Ολυμπικὴ νίκη, etc. Apud ceteros tamen scriptt., præcipue Schol. τὸ 'Ολυμπιακὸς frequentius occurrere fateor: quamvis notandum sit, in multis vett. scriptt. locis, ubi hodie 'Ολυμπιακὸς legitur, olim lectum fuisse 'Ολυμπικός. Sic Thucyd. i. 6. pro 'Ολυμπιακῷ ἀγῶνι codex quidam Ms., notante ibi Hudsono, habet 'Ολυμπικῷ. Apud eumdem v. 49. occurrit ἐν 'Ολυμπιακῷ νόμῳ, et paulo post ἐν 'Ολυμπιακαῖς σπονδαῖς, ubi tamen 'Ολυμπικῷ non solum legit vetus Schol. sed etiam Tho. Mag., quippe qui hæc ipsa duo loca Thuc. adducit, ad probandum Atticos olim dixisse 'Ολυμπικὸς, non 'Ολυμπιακός. Quem (Tho.) locum effugisse diligentiam viri doctiss. cui ultimam eamque splendidissimam editionem Thuc. debemus [Huds.], videbam. Sed quorsum hæc? ut nimirum lectori persuadeam, fieri potuisse ut et in h. l. Arist. olim scriptum fuerit 'Ολυμπικὸν, quod postea in 'Ολυμπιακὸν mutatum sit a librariis, qui hoc frequentius et magis commune esse viderent. Sed non omnia, quæ sunt magis communia, etiam sunt Attica: quin potius τὸ 'Αττικὸν et τὸ κοινὸν inter se opponi solent a Phryn. Tho. Mag. et aliis qui de Atticismo scripserunt. Præterea Mss. Vatic. U. et Arund. hic habent πῶς ἂν, addita nimirum part. ἂν, quod suspicionem meam magis confirmat. Nam si 'Ολυμπικὸν legas, particula illa in versu redundabit. Kust. Lege εἰ μὲν γὰρ, vel potius εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς δὴ ποιῶν αὐτὸς τὸν 'Ολύμπι' ἀγῶνα. Nimirum non solum dicebatur ἀγὼν 'Ολυμπικὸς vel 'Ολυμπιακὸς, sed etiam ἀγὼν 'Ολύμπια, per appositionem, ut grammatici loquuntur. Hinc in Reines. Inscript. p. 365. legas, Νικήσας ἀγῶνας 'Ολύμπια, Πύθια, etc. Et Menander ap. Schol. Arist. Ach. 201. Τραγῳδοῖς ἦν ἀγὼν Διονύσια. Genus autem hoc loquendi quum esset minus vulgare, ansam videtur dedisse librariis locum hunc interpolandi. Bent. Πῶς ἂν ποιῶν. In cunctis Edd. talem in modum versus hic est expressus, Εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ποιῶν αὐτὸς τὸν 'Ολυμπιακὸν ἀγῶνα· a quibus ne litera quidem discedit Cod. Dorv. Numeri prorsus immodulati, atque in metri legem graviter incurrentes; quod vitium ut tolleret Kust., sic emendatum ibat: Εἰ γ. ἐ. πῶς ἂν π. τὸν 'Ολυμπικὸν αὐτὸς ἀγῶνα· acute profecto et eleganter: nihil tamen est verius emendatione Bent. quæ et pristinam verborum collocationem servat, et fontem erroris aperit: idcirco dignam censui, quæ in Aristophanis contextum postliminio rediret. Particulam ἂν opportune suppeditarunt Mss. Vat. et Arund. Hemst. Vulgo sic legitur hic versus: Εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ποιῶν αὐτὸς τὸν 'Ολυμπιακὸν ἀγῶνα, qua in scriptura duæ sunt gravissimæ mendæ. Primo versus immodulatus est rursusque peccat in tetrametorum legem, quæ cæsuram non admittit post quartum pedem. [Versus hic minime molliter et numerose decurrit, quia cæsura (ut vocant) caret, quæ tamen in omnibus reliquis versibus anapæsticis a Nostro religiose observatur. Kust.] Deinde solœca phrasis est omissione part. ἄν. Si priore in membro verbum sit temporis imperfecti vel aoristi cum εἰ, verbum in altero membro ejusdem temporis requirit part. ἂν, quod observavi ad Lys. 149. Sic Vesp. 824. εἰ θᾶττον ἐκαθίζου σὺ, θᾶττον ἂν δίκην ἐκάλουν. Bentleii emendationem recepit Hemst. Εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν αὐτὸς τὸν 'Ολύμπι' ἀγῶνα. Longe tamen, nec unico nomine, præstabat Kusteri conjectura, Εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν τὸν 'Ολυμπικὸν αὐτὸς ἀγῶνα. Et hæc ipsa est membran. lectio, nisi quod perperam ibi scriptum 'Ολυμπιακόν. Ceteri omnes habent particulam ἂν, sed inverso vocum ordine. C. D. πῶς ἂν ποιῶν αὐτὸς τὸν 'Ολυμπιακὸν ἀγῶνα: nec aliter in

B., nisi quod pronomen αὐτὸς plane omittit. Recte Tho. M. [p. 647. Bern.] Ὀλυμπικὸς Ἀττικοί, οὐκ Ὀλυμπιακός. Ad quem locum nollem legi Cl. Sall. not. Brunck. Etsi vulgo Pelops, Hercules, Iphitus, illius Olympiaci agonis auctores, et nominatim Hercules, perhibentur; Jovi tamen idem tribuitur, quod in ejus honorem sit ille institutus, ac solemnia ibi sacra a tota panegyri Jovi Olympio peracta, ara denique exstiterit Jovis fatidica, cujus mentio occurrit Pind. Ol. vi. 118. et Paus. vii. p. 345. Unde etiam de Olympiadibus, quæ volventibus annis redeunt, a Pind. Ol. iv. 3. dicitur, Ζεῦ, τεαὶ γὰρ ὧραι, seu statæ annorum periodi, sacros tibi Olympiacos agonas renovant. Hinc Διὸς ἀγὼν, minora Olympia ad instar in Elide Athenis celebrata dicuntur ab eodem Pind. Nem. ii. 37. et apud Themist. Or. xvi. p. 202. οὗτος δὲ Ὀλυμπιακὸς ὁ χρυσοῦς κότινος, καὶ ὁ στέφανος παρὰ τῷ Πισαίῳ (non Πισσαίῳ, ut ap. Pind. et alibi subinde, ob metrum) Διί. Immo prout in celebri columna Farn. legitur, Διὸς Ὀλυμπίου ἠγωνίσατο τὸν ἀγῶνα τὰ Ὀλύμπια πρῶτος ἀγωνιστὴς, nempe Hercules. Mitto, quod ad antiquitatem hujus *Olympiaci Agonis* declarandam Jupiter cum Saturno sit luctatus juxta Paus. viii. p. 456. Spanh. πῶς ἂν ποιῶν Elb. ἂν deest Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. (ubi ποιῶς vitiose) II. Wech. Brub. Raph. Port. αὐτὸς τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. πῶς ποιῶν αὐτὸς τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα. πῶς ἂν π. 1. 2. πῶς ἂν ποιῶν

a

τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς ἀγῶνα A. a superscripto, sed transversa linea damnato. πῶς γ' ἂν ποιῶν τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς ἀ. B. (sine a). Pors. πῶς ἂν Rav. 5. 6. πῶς π. ἂν Borg. αὐτὸς τὸν Ὀλυμπιακὸν Borg. 6. et ut videtur Elb. τὸν Ὀλυμπιακὸν, omisso αὐτὸς, 5. (In 5. sæpe versata est in hoc versu manus emendatrix ipsius scribæ; unde in primo fuerit τῶν Ὀλυμπιακῶν; sed scriptum ab initio.) τὸν Ὀλυμπιακὸν αὐτὸς Suid. et Par. 2827. τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς Ras. quemodo emendat Kust. probante Pors. præf. Hec. p. 56. Dobr. πῶς ποιῶν αὐτὸς τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγ. 1. 2. ut vulgo. πῶς γ' ἂν π. τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς ἀγ. 3. πῶς ἂν π. 4. cet. ut vulgo. γρ. καὶ πῶς γ' ἂν L. Id.

584. Ἵνα. Frisch. prodesse potuisset interpretatio Cod. Dorv. ὅπου is enim nam, — "ut quinto quolibet anno Omnes illuc Græcos acciret" —, quippe scribendum fuerat hoc pacto, Ἵνα . . . ξυναγείρῃ. In eodem Ms. Δι' ἔτους πέμπτου. κατὰ πεντέχρονον ἐγένετο εἰς τὰ Ὀλύμπια συνάθροισις. Ἀνεκήρυττεν. ἀνηγόρευεν. Χρόνον Græci recentiores *annum* appellant; quod universe negandum non erat a Rittersh. ad Porph. de V. P. 70. cautius Is. Casaub. ad Diog. L. i. 112. inde πεντέχρονον, quod hactenus effugit eos, quibus vocabula serioris Græciæ colligere curæ fuit. Hemst. τοὺς Ἕλληνας ξυναγείρει. Quod Jovi ob dictas modo rationes hic tribuitur, de Hercule a Lysia dicitur Or. xxxii. p. 524. τόνδε τὸν ἀγῶνα πρῶτος συνήγειρε δι' εὔνοιαν τῆς Ἑλλάδος. Unde non mirum, quod *omnes Græcos* ad agonem illum *a Jove congregatos* dicit Comicus, quem ab universis Græcis, ac summo quidem studio et concursu celebratum constat, et inde etiam τὴν τῶν Ἑλλήνων πανήγυριν vocat Plato in Hippia p. 363. ac de id genus conventuum seu solemnium ludorum utilitatibus agens in Panegyrico Isocr. [c. 12. Mor.]: ἀθροισθέντων τῶν Ἑλλήνων εἰς ἕν. Hinc πάνδοκον ἄλσος, *omnes recipiens* (Græcos nempe) *lucus* dictus in Olympia, ubi agon erat institutus, Pind. Ol. iii. 30. Immo quod de *Græcis omnibus* ad eadem Olympia confluentibus eo opportunius dicitur, quod in eorum gratiam essent illa solum instituta, exclusis ab eo agone barbaris, ut liquet ex Herodot. v. 22. δι' ἔτους πέμπτου. Notæ Olympiacæ πενταετηρίδες, nempe quinto quoque anno s. quinquagesimo mense, ut de iis Tzetz. ad Lycophr. 41., celebratæ; unde πενταετηρίδα et πενταετηρίδα ἑορτὰν, *quinquennalem* agonem nempe, et *quinquennale festum* vocat Pind. Ol. iii. 38. x. 69. Olympias igitur erat completum quadriennii, non quinquennii, ut quibusdam secus visum, singulis autem quinquenniis recurrens. Quomodo etiam eadem Olympia a Pisæis sub Claudio Imp. redemta, ab Antiochensibus, quinto quoque anno ab iis acta, docet Malela Chron. p. 320., et ita etiam intelligenda verba κατὰ τετραετῆ χρόνον ἐπιτελεῖσθαι, de ludis istis post quartum annum expletum quinto ineunte celebratis, in notis ad alium illius auctoris locum p. 373. dicitur. Exstat autem Comici locus Pac. 880., ubi non *Olympicum agonem*, sed *Dionysia*, quinto quoque anno cum omni lascivia peragi Braurone, Atticæ oppido, solita vocat πρωκτοπεντετηρίδα· quum alioquin non πενταετηρίδες, sed τριετηρίδες de Bacchi festis, quod ea singulis fere trienniis agerentur, a Græcis sint dictæ, unde Eurip. Bacch. 133. τριετηρίδων, αἷς χαίρει Διόνυσος· quibus addi possunt, quæ de *trietericis Bacchi* in Græcia festis observat Diod. iv. p. 148. [c. 3.] sed de quibus, et Athe-

niensium maxime haud unis, dictisque tam ἐν ἄστει, quam κατ' ἀγροὺς *Dionysiis*, accurate alibi agimus. Spanh. διὰ nominibus temporis junctum idem est quod μετὰ, *post*. V. Periz. ad Æl. V. H. xiii. 42. et Kypk. ad Marc. ii. 1. Nostras Anim. ad Well. iii. 2. 167. s. Sed explicari fere debet ita, ut id, quod fieri factumque dicitur, fieri factumque esse putetur eo tempore, intra id tempus, quod nominatur, quomodo et μετὰ usurpatur (Herodot. ii. 150. μεθ' ἡμέραν, *interdiu*) et Lat. *post* (Cæs. B. Gall. vi. 33. *post* diem septimum, ubi v. Voss.). Fisch. ξυναγείρει. συν- 1. Pors. -γείρῃ 1. 4. Dobr. ξυναγείροι Elb. θ' ἔτους Wech. vitiose. Dind.

585. ἂν ἀνεκήρυττεν, *citari juberet, sineret*. [V. Philostr. de Apoll. sub init. Lib. iv. et Fab. Agonist. l. i. c. 30. Munt.] Nam victores a præcone citabantur, h. e. nomine vocabantur ad capiendum victoriæ præmium. τῶν ἀθλητῶν οἱ νικῶντες sunt Olympionicæ, Olympiæ victores. Nam ἀθληταὶ *certatores* sunt, qui inter se certant cursu, lucta, saltu, jaculo, disco. Fisch. ἀνεκήρυττε sine ν ἐφελκ. Elb. ἀθλητῶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ἀθλητῶν. ἀσκητῶν A. B. γρ. τῶν ἀθλητῶν B. ἀσκητὰς τοὺς (καὶ Ms.) ἀθλητὰς λέγουσιν. Suid. Pors. ἀθλητῶν tres primæ, Brunck. Arund. 5. 6. ἀθλιτῶν Dorv. ἀσκητῶν Inv. diserte, e Rav. ut videtur. Lex. Rhet. Bekk. p. 217. Ἀσκεῖν, οἱ ῥήτορες χρῶνται μὲν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλο τι ἔργον σκοποίντων, τιθέασι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρὶ ἀγαθῷ λέγων ἄσκησιν ποιουμένῳ. ὅταν δ' αὐτὸ καθ' αὑτὸ τάξωσι τὸ ἀσκεῖν, εἰδέναι χρὴ τότε, ὅτι τῇ λέξει ἐχρήσαντο ἐπὶ τῶν ἀγωνιζομένων τοὺς στεφανίτας, τουτέστιν ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν: — V. Phryn. ibid. p. 17. Suid. Ἄσκησις: ἐγκράτεια. ἄσκησιν· ἀγωνίαν. καὶ ὡς ἡμεῖς τὸ δεδιέναι καὶ προσδοκᾶν τὸ μέλλον λέγουσιν οἱ παλαιοὶ καὶ Πλάτων. καὶ ἀσκητὰς καὶ ἀθλητὰς λέγουσιν: — Ita Med. Ald. Tacite Kust. καὶ ἀσκ. τοὺς ἀθ. Sed potius legendum et distinguendum, Ἄσκησις: ἐγκράτεια: — Ἄσκησιν: ἀγωνίαν. ἀγωνιᾷν δὲ ὡς ἡμεῖς — λέγουσιν. οἱ παλαιοὶ καὶ Πλάτων καὶ ἀσκητὰς καὶ ἀθλητὰς λέγουσιν: — Forsan respicit ad locum de Rep. iii. pp. 403. E. 404. A. C. apud H. Steph. Thes. i. 588. A. στεφανώσας omnes; Arund. 5. 6. Dobr. ἀθλητῶν 1. 2. 3. ἀθλιτῶν 4. στεφανώσας 1. 2. 3. 4. (στεφανώσας 2. ex em. m. pr. ut puto: primo erat accentus supra φα.). Id.

586. κοτίνου στεφάνῳ. Gl. Cod. Par. ἐξ ἀγρίας ἐλαίας ἤγ. ἀπὸ κοτίνου πεποιημένου. — διὰ χρυσοῦ στεφανοῦν δηλ. Schaf. Κοτίνου. Cod. Dorv. Κοτίνῳ explicatur, ἐλαίνῳ. Ἐχρῆν. ἔπρεπεν. Hemst. κοτίνου στεφάνῳ. In quinque meis Codd. scriptum κοτίνῳ στεφάνῳ, quorum consensus suspicionem mihi movet, vulgatum Ald. conjecturæ deberi. Sane Codd. lectio infinitis poëtarum exemplis defendi potest, in quibus nomina substantiva adjectivorum vicem sustinent. Rem notissimam attigi ad Apoll. Rhod. iv. 1248. In Cod. quinto ἐλαίνῳ. Brunck. Bene Schol. a Palmer. obiter redarguitur, qui Comicum male perstrinxerat, quod Olympionicas κοτίνῳ dixisset coronari, quum tamen non *silvestri olea*, sed καλλιστεφάνου ἐλαίας, seu *oleæ sativæ* ramo. Qui locus magnam illius grammatici inscitiam prodit, neque certe ounius esse commatis vel auctoris, quæ leguntur ad hunc Comicum Schol. Κοτίνῳ enim s. ramo *silvestris oleæ*, coronati olim in Olympiis victores, et inde κότινον de *corona Olympiaca* usurpant passim Græci scriptores, et qui de his ludis agunt, ut Paus. Eliac. vi. p. 367. [c. 13. 2. p. 172. t. ii. Fac.] qui de Hermogene Olympionica dicit, τὸν κότινον ἐν τρισὶν Ὀλυμπιάσιν ὀκτάκις ἀνείλετο, et speciatim Clem. Alex. Strom. vi. p. 672. διὸ κἂν ἀγριέλαιος ὁ κότινος τυγχάνῃ, ἀλλὰ τοὺς Ὀλυμπιονίκας στέφει. Unde etiam utroque illo auctore antiquior Theophr. Hist. Plant. iv. 14. p. 95. inter longævas arbores refert ἐλαίαν (oleam urbanam) Athenis, palmam in Delo, κότινον δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀφ' οὗ ὁ στέφανος. Cujus rei ea ratio fuit, quod oleastris abundaret tractus ille in Elide, ubi Olympia, et præterea quod ab eodem Theophr. dictis modo ejus verbis præmittitur, vitam silvestribus id genus plantis longiorem esse, quam urbanis, nominatim *oleastro* quam *oleæ*. Non igitur ex *olea sativa*, aut ex ea et *silvestri* promiscue fiebant Olympionicarum coronæ, sed ex *oleastro* tantum, etsi quum ἐλαίας (quæ vulgo de *sativa olea* dicitur) tum κοτίνου nomine, de Hieronicarum corona dici quandoque ab auctoribus solet. Inde πολυστεφὴς κότινος, *plures coronans oleaster*, ap. Nicand. Ther. 378. et κοτινηφόρον ὕδωρ Alpheus in Olympia fluvius ap. Mosch. Id. viii. 2. et κότινος Ὀλυμπιακὸς ap. Greg. Naz. Or. 18. p. 286. Spanh. Philostr. epist. 28. ἀθλητῇ μὲν οὖν κότινος πρέπει· βασιλεῖ δὲ μεγάλῳ, πορθητῇ, τιάρα. — Non ergo per contemtum dixisse videtur κοτίνου pro ἐλαίας τῆς καλλιστεφάνου, ut Schol. putat; nam oleagineæ coronæ, qualescunque sint, nugæ sunt ad aureas. Sic etiam Chion in epist. ultima, quæ est ad Plat. non contemnens neque ridens vilitatem

κοτίνου, refert ut in somnis visus sibi sit coronari κοτίνῳ. Verba hæc sunt: ἔδοξε γάρ μοι γυνή, θεῖόν τι χρῆμα κάλλους καὶ μεγέθους, ἀναδεῖν με κοτίνῳ καὶ ταινίαις. Berg. κότινος est vocab. Atticum idem declarans quod ἀγριέλαιος (Rom. xi. 17.) in dialecto communi. V. Mœr. et Thom. M. h. e. *oleaster*, olea sylvestris. V. Hes. στέφανος κοτίνου igitur est *corona oleaginea*, e ramo oleastri confecta, de qua v. Paschal. de Coron. vi. 18. et 19. στεφ. κοτίνου dictum ut 541. στιβὰς σχοίνων. Quæ forma loquendi ex Oriente videtur in Græciam venisse. Anacr. Od. xlii. 5. habet στεφανίσκους ὑακίνθων, sed Od. v. 15. ῥοδίνοις στεφανίσκοις, et vi. 1. στεφάνους ῥοδίνους. στεφανοῦν στεφάνῳ est, *corona donari jubere*. Fisch. V. Plin. H. N. xvi. c. 44. de corona ex oleastro et φυλλοφόρους ἀγῶνας e Pind. Ol. viii. Munt. κοτίνου. κοτίνῳ 1. 2. et mox. [-νου hic A. B. ut videtur. Dobr.] Pors. κοτίνου tres primæ, edd. Brunck. Inv. κοτίνῳ Ar. 6. Elb. Suid. in v. edd. Med. Ald. Gl. ἀγριελαίας in 6. bis. κοτινῷ Pors. hic et 592. Vel κοτινῷ vel potius κοτίνου Schol. cujus mentem non assecutus esse videtur Hemst. Prisc. xviii. f. 240. a. Ald. "Attici, στεφανοῦται κοτίνου στεφάνῳ καὶ στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ" (Nub. 1002.). Omittit Putsch. p. 1205. In Geopon. ix. 1. legendum τὸν κοτινοῦν στέφανον, in Eurip. Athen. iii. p. 76. c. recte [illegible] Schweigh. Formatur ab ἔρινος ut χρυσοῦς a χρυσός. V. Suid. v. φοινικᾶ, Lex. SG. Bekk. p. 425, 22. Ceterum ἄνερ similiter repetitur Thesm. 796. εἰ κακόν ἐσμεν, τί γαμεῖθ' ὑμεῖς (ita malim) ἄνερ ἀληθῶς κακὸν ἐσμέν; In Aristot. loco apud Schol. multa tentat Hemst. Spuria esse ultima inde ab ἔστι δὲ αὕτη παρὰ τὸν Ἰλισσὸν statuit Heyn. apud Beckm. p. 414. Sane ἀπὸ ταύτης δὲ φυτὸν λαβόντες etc. e superioribus nata videntur. Callistephanum eandem esse atque Linnæi Elæagnum censet A. G. Camus, Mem. de l'Institut, Literature t. ii. pp. 225-239. Hac occasione usus, vel si mavis, abusus, emendatum dabo locum nobilem Eurip. apud Lycurg. p. 161. HSt. Οὐδ' ἂν τελείας χρυσέας τε γοργόνος Τρίαιναν ὀρθὴν στᾶσαν ἐν πόλεως βάθροις Εὔμολπος οὐδὲ Θρᾲξ ἀναστρέψει λεὼς Στεφάνοισιν οὐδαμοῦ τιμήσεται. Ita Ald. et Ms. Reg. Paris. certe ἂν τελείας. Sed præclare Cod. Crippsio-Burneian. στεφάνοισι παλλὰς δὲ ο. τ. Quare, partim [illegible]tis Valck. et Musgr. emendationibus, lege, Οὐκ ἔσθ' ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς, ἄνερ, Προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ. Οὐδ' ἀντ' ἐλάας χρυσέας τε Γοργόνος Τρίαιναν ὀρθὴν στᾶσαν ἐν πόλεως βάθροις Εὔμολπος οὐδὲ Θρᾲξ ἀναστρέψει λεὼς Στεφάνοισι, Παλλὰς δ' οὐδαμοῦ τιμήσεται. "Nunquam committam, ut Eumolp. Athenarum tutelam, Palladi Poliadi ademtam patri suo Neptuno tribuat." De ἐλάᾳ et τριαίνῃ in Acropoli vide quos citat Meurs. Cecrop. xviii-xxii. [Hes. Κότινος. ἀγριέλαιος. ἢ ὁ ἐξ ἀγριελαίου στέφανος Ὀλυμπιακός. φασὶ γὰρ αὐτὸν κότινον εἶναι. Lege κοτίνου vel κοτινοῦν. De adjectivis in οῦς v. Blomf. ad Pers. 83. Elm. ad Med. 1129. — εἴπερ. Adde Ran. 499. Dobr.] κοτίνῳ 1. 2. 3. 4. et gl. in 2. ἀγριελαΐνῳ. Etiam 944. gl. 2. ἀγριελαΐνῳ στεφάνῳ, inepte. ἐχρῆν om. 4. Dobr. χρυσῷ μᾶλλον ἐχρῆν. [Scil. στεφανῶσαι. Hoc vero etiam evenit. Nam Olympionicæ postea donati sunt coronis aureis. V. Corn. Nep. Alcib. vi. 3. Paschal. l. l. vi. 20. Fisch. V. Muretum Var. Lect. vii. 15. et Tertullian. de Anim. c. 29. ubi pro *ab histrionibus* Faber Agonist. ii. 22. *de historicis* legi jussit. Munt.] Prout alioquin Pind. dicitur ab init. Od. 8. Olymp. χρυσοστεφάνων ἀέθλων, sed ubi Schol. opportune notant ἀντὶ τοῦ καλλιστεφάνων. Ita enim explicandus ejusdem poëtæ locus Ol. xi. 13. στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας, nempe ut in Schol. ἀντὶ τοῦ τῆς τιμίας, τῆς καλλίστης. Quibus addi potest, quod tradit Pausan. iv. p. 315. et in Schol. ad superiora Comici verba dici vidimus, καλλιστέφανον dictum in Olympia oleastrum, e quo coronabantur victores. Adde quod etsi agonis Olympiaci præmium fuerit corona ex oleastro, et inde στεφανίτης, juxta tres alios sacros et publicos Græcorum agones sit ductus; non ut alii, quibus ex auro vel argento præmia erant constituta, et qui inde ἀργυρῖται vocabantur: constat tamen, præter coronas illas ex *oleastro, lauro, pinu*, aut *apio*, et *palmarum* præterea ramis, aliis insuper donis vel præmiis a patria, e qua orti erant et ad agones illos profecti, affectos id genus Hieronicas. Ita in Isthmiis victori centum drachmas, in Olympia quingentas ab Athenn. datas tradit Plutarch. Solon. [c. 23.] et Galenus Protrept. c. 9. de victoribus athletis: δημοσίᾳ παρὰ ταῖς πατρίσι τετιμημένων ἡμερησίοις ἀργυρίου δόσεσι. Quam in rem Demosth. adv. Leptin. p. 308. εἶτα μεγίστας δίδοτε ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου δωρεὰς τοῖς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας νικῶσι τοὺς στεφανίτας. Adde Isocr. ab init. Panegyrici, ubi agens de solemnibus Græcorum celebritatibus et institutis ludis gymnicis, se miratum esse ait, ὅτι τὰς μὲν τῶν σωμάτων εὐεξίας οὕτω μεγάλων δωρεῶν ἠξίω-

σαν. Mitto aureas argenteasve phialas iis pro præmio datas, qui Sicyone vel in aliis Græciæ urbibus, Pythiis vel Olympiis, quæ in iis quoque edebantur, aut aliis *ἐπιχωρίοις* vicerant, ut liquet e Pind. Ol. ix. 135. de Epharmosto, qui juvenis in Heracleis certamen seniorum sustinuit *ἀμφ' ἀργυρίδεσσι, de argenteis phialis*, et Nem. x. 80. *Σικυωνόθε δὲ ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἐπέβαν, e Sicyone vero argento donati cum vinariis phialis processerunt*, nempe, quod ibi, ut in Schol. dicitur, Pythia vicerant. Spanh.

587. *οὐκοῦν τούτῳ*. Gl. Cod. Par. *διὰ τὸ κοτίνῳ στεφάνῳ στεφανοῦν τοὺς ἀθλητάς*. — *ἐκεῖνος*. Gl. *ὁ Ζεύς*. Schæf. Οὐκοῦν· Τὸ λοιπόν. Τούτῳ· τῷ τρόπῳ. Δαπανᾶσθαι· ἀναλίσκεσθαι. Λήροις· φαύλοις πράγμασι. Cod. Dorv. Hemst. *τούτῳ* (ablat. neut. gen.) quod Olympionicas donari jubet coronis oleagineis neque aureis. *δηλοῖ τιμῶν* i. q. *δηλοῖ ὅτι τιμᾷ*, vel *τιμῷν*. Nam etiam verbis declarantibus ea, quæ ab animi affectionibus proficiscuntur, participia junguntur pro inf. ut Eurip. Alc. 678. *αἰσχεῖς ἐλαύνων* Cod. Flor. pro *ἐλαύνειν*. Fisch. — *δηλοῖ. δοιλο* 1. Pors. *πλοῦτον* Ald. *πλοῦτον* Pors. hic et 589. Dobr.

588. *φειδόμενος*. Gl. Cod. Par. *ἀκριβολογούμενος*. Sic Gl. *φείδεσθαι* passim interpretantur. V. Hemst. ad 246. et 558. —*μηδεν*, Gl. *μέρος ἀναλῶσθαι*. Schæf.

589. *λήροις*. Gl. Cod. Par. *φλυαρίαις στεφανῶν*. —*ἐᾷ*. *ἀφίησι*. —*παρ' αὐτῷ* (sic). *κεῖσθαι*. Schæf. Λήροις ἀναδῶν. Citat Tho. Mag. v. Ἀναδησάμενος et Eustath. ad Il. A. p. 125. ed. Rom. Kust. *λήροις*. parodia pro *λειρίοις*. Eust. Il. Δ. p. 94. Bent. In Cod. C. mendose *λείροις*, cum gl. *ἄνθεσιν*. Gl. in meo, *ταιγνίοις* Brunck. *λῆροι* de rebus quum usurpatur, sunt *res vanæ, nihili, nullius pretii*, ut a Lat. *nugæ* dicuntur omnia, quibus mulieres utuntur ad corpus colendum et ornandum, quia pro rebus inanibus habentur (v. Non. Marc. de verb. propr. ii. 587.), ut ap. Plaut. Aul. iii. 5. 1. *nugivendi* dicuntur ii, qui mulieribus vendunt aliquid ejusmodi, Nonio auctore. H. l. ita dicuntur coronæ oleagineæ ratione aurearum, quæ in divitiis censentur. V. Paschal. de Cor. iv. 8. Geopon. ix. 1. *τοὺς νικῶντας ἐν ἄθλοις κότινον στέφανον ἀναδοῦσιν*, ubi subst. est pro adject. (ut in Codd. 586. et 592.) Fisch. Haud solus hic Comicus aut hoc tantum loco et 592. Olympionicarum præmia, coronam ex oleastro, suggillat. Ita Eqq. 531. de Conna, sæpe in Olympiis victore, sed pauperrimo, *στέφανον μὲν ἔχων αὖον, δίψῃ δ' ἀπολωλώς*, quod in proverbium abiisse, in Schol. ibi dicitur. Neque unus exstitit Scytha Anacharsis, qui tot labores suscipi, tot adiri a Græcorum athletis pericula, coronæ alicujus ex *oleastro, lauro, pinu* vel *apio* gratia, rideret, et quibus, ut Cic. Tusc. ii. 17. ' Olympiorum victoria consulatus ille antiquus videtur.' Obvia sunt apud vett. eccl. doctores Bas. Greg. Theolog. Chrysost. aliosque, loca, ubi illud ipsum tangunt, ut inde Christianorum ignaviam ac socordiam retunderent, qui pro corona non marcescente et cœlestibus præmiis labores et pericula exantlare refugiant. Ita Chrysost. Hom. i. 42. in Genes. c. 18. (ubi tamen Olympiacorum certaminum corona e *lauri* foliis, pro ex oleastro, exstitisse dicitur): *καὶ ἐν μὲν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς τούτοις ἀγῶσιν ὁ στέφανος μετὰ τὴν νίκην οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἢ φύλλα δάφνης καὶ κρότος καὶ βοὴ παρὰ τοῦ δήμου γινομένη, ἅπερ ἅπαντα τῆς ἑσπέρας καταλαβούσης κατεμαράνθη καὶ ἀπώλετο*. (Nisi dicatur non de Olympiacis in Elide, sed Antiochiæ, ubi agebat Chrysost. celebratis, quorum præmium fuerit corona e lauro, agi.) Spanh. *ἐᾷ παρ' ἑαυτῷ, sibi relinquit, servat*, qui verbi usus a Steph. (in Thes. L. Gr.) non est observatus. Fisch. *ἐᾷν* eodem sensu usurpat Schol. ad Av. 1288. *λήροις*. *λείροις* B. Pors. Citat Mag. v. *ἀναδησάμενος*. *λόγοις* pro *λήροις* Gramm. Aug. apud Hermann. de Gr. Gr. p. 362. Dobr. *ἐᾷ κεῖσθαι* v. 4. et om. *τοὺς νικ*. 4. Gl. *στεφανῶν τοὺς νικῶντας*. Id.

590. Περιάψαι· Περιθεῖναι. [Cod. Par. et] Dorv. non aliter, ubi hunc locum profert, Bud. interpretatur C. L. G. p. 568. In eodem libro, Ἀνελεύθερος· φειδωλος. Οὑτωσί· καθὼς αὐτὸς λέγεις. Hemst. V. Xen. Cyr. i. 5. 7. viii. 4. 15. Mem. ii. 6. 13. Hier. xi. 13. Hom. sic usus est verbo *ἀνάπτειν* Od. B. 86. H. l. *περιάπτειν πρᾶγμα πολὺ αἴσχιον* etc. est, tribuere Jovi id, quod ei multo majori turpitudini et dedecori sit, quam paupertas. V. ad Palæph. fab. v. 2. *οὑτωσί* scil. *ut tu dicis*. *ἀνελεύθερος*, qui lucro et quæstui potius servit (v. Theophr. Char. xxii. unde additur *φιλοκερδής*) quam honori, laudi, existimationi. Fisch. *αἴσχιστον* Elb. *ζητεῖν* Ven. II. Dind. Hemst. p. 193. in Plutarch. ii. p. 632. c. *κυμινοπρίστην* pro *κύμινον* legit. Dobr. Phot. Ms. Κύμινον· ἐπὶ μικρολόγου Μένανδρος. Pors.

591. *ἔσθ'*. *ἔστιν* 1. Pors. *οὑτωσὶ* 4. Dobr. *ἀνελεύθερος ἔσθ'* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind.

592. *ἀλλά σε ὁ Ζεύς* (sic). Gl. Cod.

Par. εἴθε. — ἐξολέσειεν. παντελῆ φθορᾷ δῴη. — Pro κοτίνου Cod. habet κοτίνῳ. Schæf. Chr. mallet aurea corona coronari, cotino autem paupertatem coronari optat et perire. Videtur alludere ad proverbium, στέφανον μὲν αὖον ἔχων, δίψῃ δ' ἀπολωλὼς, Schol. Eqq. 531. itaque vetulæ precaretur, ut siti periret. Sunt autem vetulæ plerumque bibaciores. Hinc illa vero nomine *Dipsas anus* ap. Ovid. [i. Amm. 8. 2.] Berg. Omnium edd. consensus, ut, quam a Fl. sumserunt, scripturam Ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺς—retinerem, a me impetravit, etsi cur ab Ald. Ἀλλά γε σ' ὁ Z. etc. quem sequuti sunt Phil. Junt. et Crat. discesserint, ratio fuisse non adeo magna videbatur. Utris faverit Cod. Dorv. librarius, non liquet, ut qui bono metro pronomen omisit Ἀλλά γ' ὁ Ζεύς. — Idem rectius ἐξολέσειεν affixo ν, quod quum in edd. abesset, jure merito versus gratia Kust. addiderat. [Hic in membr. scriptum est, κοτίνου στεφάνῳ. Quatuor alii, ut supra, κοτίνῳ στεφάνῳ. Brunck.] Cod. Dorv. itidem ostentat κοτίνῳ στεφάνῳ, quod frustra fieri non puto: quid enim aliud præter ejusmodi lectionem spectasse censendus est Schol., ubi carpit τοὺς ἀπειροτέρους, monens ex ipso Arist. constare μὴ κότινον τὸν τοιοῦτον λέγεσθαι στέφανον, ἀλλ' ἐκ κοτίνου στέφανον? illa quidem observatio, nisi ridicula prorsus habeatur ac sensu vacua, talem nonnullis in membranis exstitisse utique scripturam manifesto prodit. Nota sunt κότινον ἀναιρεῖσθαι, κοτίνῳ στεφανοῦσθαι; at qui κότινον στέφανον dixerit, ex veteribus saltem non temere quisquam reperietur, etiamsi non ignorem, in Geopon. ix. 1. legi, τὸν κότινον στέφανον [illegible]. Hæc quia Paschal. de Cor. p. 404. plane fugerant, inanem operam insumsit Schol. arguendo. Denique principio versus adscriptum habet idem liber [Dorv.]: τοῦτο παίζων ὁ Χρεμύλος λέγει. Hemst. Uti ex frondibus oleastri olim [illegible] Olympionicarum, ita ex ligno ejus, utpote duro et noduso, clavæ et [illegible] sive baculi pastoritii confici solebant. Hinc Comicum nostrum jocandi occasionem [illegible] existimat Paschal. de Cor. vi. [illegible] quippe secundum quem Chr. Peniæ dicit, *perdat te Jupiter, corona oleastri coronatum!* i. e. clava caput tuum contundat. Sed hoc mihi nimis longe petitum videtur. Kust. ἀλλά γέ σ' ὁ Z. Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. ἀλλὰ σέ γ' ὁ Z. Junt. ii. iii. Port. ἐξολέσειε Elb. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ἀλλά γε σ'. γε om. A. intra lin. addit B. σὲ sine γε 1. κοτίνῳ in text. A. ου superscr. rubr. ἐξολέσειε. ἐξωλ. 1. Pors. ἀλλὰ σέ γ' ὁ. Brunck. γε om. Lib. Burg. Borg. 5. 6. et Schol. ad 586. κοτίνου tres primæ, edd. Brunck. Inv. Schol. ad 586. κοτίνῳ Elb. Ar. 6. Dobr. γέ σ' ut vulgo 1. 2. γε om. 3. 4. κοτίνου 1. et m. pr. 2. κοτίνω 3. 4. (et corr. 2. qui gl. ἀγριελαίας) ου suprasc. 3. sed pro gl. potius καὶ, κοτίνῳ L. Id.

593. ἀντιλ. ἐμοί. ὡς· ὅτι. ὑμῖν· ἐν. Gl. Cod. Par. Schæf. Τὸ γὰρ ἀντιλέγειν. Est ellipsis Attica, vett. scriptoribus non infrequens. Subintelligitur enim οὐχὶ δεινόν; *estne indignum?* vel simile quid. V. de hac ellipsi Schol. vet. ad h. l. et ad Nub. 267. Av. 7. Kust. Quemadmodum in Schol. ad Nub. 267. ita hic etiam in Cod. Dorv. sententia perficitur, οὐ μωρόν ἐστι; Hemst. Ante v. 593. intelligi debet, ἄφες ὀργήν, μέθες ὀργῆς, *mitte iram in me tuam*, similisve enuntiatio, quam Paupertas censenda sit expressisse voce, vultu, gestu, ut particulæ γὰρ sua constet potestas. Nam etiam post τὸ γὰρ ἀντ. — πενίαν intelligi debet: *non stultum et temerarium est?* vehementia enim commotionis animi, h. l. indignationis, non sinit loquentem perficere orationem. V. Bos. ellips. [p. 801. s. ed. Schæf.] Fisch. τολμᾶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. ὑμᾶς deest Elb. Pro ἔστ' ἀγάθ' legitur ibidem ἔστι τ' ἀγαθ'. Dind. ἔστ' ἀγάθ'. ἐστὶ τὰ ἀγαθὰ 1. τἄγαθ' 2. ἐστὶ τἀγάθ' B. [sic]. Pors. ἔστι τἀγάθ' Schol. om. ὑμᾶς 6. Dobr. ἐστὶ τἀγάθ' (vel ἐστὶν) 1. 4. et ex em. m. pr. 2. ἔστ' ἀ. 3. et primo 2. ut satis liquet. Id.

594. διὰ τὴν πενίαν. οὐ κακόν ἐστι δηλ. — ἔξεστιν. δυνατὸν ὑπάρχει μαθεῖν. Gl. Cod. Par. Schæf. παρὰ τῆς Ἑκάτης etc. Hecate docere nos hoc potest, meliusne sit, divitem esse, an inopem. Ἑκάτη est vel Diana in sylvis, vel Proserpina apud inferos, vel Luna (Virg. Æn. iv. 511.) in cœlo, ut h. l. id quod docent quæ deinceps dicuntur de hujus deæ cœna. (Gl. vett. Ἑκάτη· *Lucifera*. Ἑκάτη νυκτοφαίνουσα, *Nocticula*, l. *Noctiluca*.) Nam nomen Ἑκάτη ductum est ab adv. ἑκὰς, *procul, eminus*, sed Proserpina et Luna procul a nobis remotæ sunt, Luna splendorem ostentat e longinquo; Diana eminus sagittas mittit. πυθέσθαι est h. l. *cognoscere, discere*, i. q. μαθεῖν, unde judicari potest, ap. Suid. v. Ἑκάτη lectionem μαθεῖν natam esse e gl. Additur huic verbo fere casus personæ secundus, qui unde pendeat, hic locus potest docere. V. Ind. Palæph. v. πυνθάνεσθαι. Nam πυνθάνεσθαι est *interrogare, percontari*,

quærere. Τὸ πεινῆν [Ionica et Attica forma pro πεινῇν. Girard.] quum opponatur τῷ πλουτεῖν, *divitiis*, est *inopia*, *egestas*, πτωχεία. Sic Luc. i. 35. opponuntur inter se πεινῶντες, *egeni*, et πλουτοῦντες, ad q. l. Bos. Exerc. philol. p. 33. s. non oblitus est hunc poëtæ locum afferre. Sed ab Hebræis etiam *egeni* dicuntur *famelici*, v. Ps. cvii. 36. Fisch. Pars hujus et sequentes tres versus adducuntur ap. Suid. v. Ἑκάτης, sed ubi dicitur ἀπὸ ταύτης ἐστι μαθεῖν, pro quibus rectius legi, quæ in vulgg. Arist. edd. exstant, bene jam in illius Lexicographi edd. monuit Kust. Spanh. Hecatæ s. Lunæ cœna est, quam solebant singulis mensibus tempore novilunii in triviis ei dedicatam collocare: huic famelica hominum quorumdam natio insidiabatur, nec honestum erat eam rapere. Simile quid videtur fuisse Mensa Solis apud Æthiopas Macrob. quam describit Herodot. in Thalia [iii. 18.]. De Hecatæ cœna v. quæ notavit Hemst. ad dial. Lucian. p. 41. Berg. Schol. Luciani. τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια ζώντων. τινὲς δὲ ὠμὰ καὶ ἀκατασκεύαστα. τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα ἀνῆπτο, ἔργῳ δὲ τῶν ἀπορούντων εἰς ἀπορίαν. τί γὰρ ἂν ἡ δαίμων ἐκ τούτων ἂν σιτίσαιτο; ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τῶν δείπνων τούτων Μένιππος ὠμὰ φαγὼν ᾠὰ τέθνηκεν ἀπεψίᾳ τούτων, διακωμῳδεῖ αὐτόν. Bent. Post πενίαν interr. nota in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. — πιθέσθαι Elb. Dind. πυθέσθαι. γρ. μαθεῖν B. Pors.

595. βέλτιον. Gl. Cod. Par. λυσιτελές. Schæf. Φησὶ γὰρ αὕτη. Mendose Cod. Dorv. et renitente versu, φασὶ (ne descriptoris accidisse culpa suspiceris, adpositum est λέγουσι) γὰρ αὐτῇ· tanquam orationis structuram hoc pacto institui voluisset, φασὶ γὰρ τοὺς ἔχοντας προσάγειν αὐτῇ· concinnari tamen inde potest, quæ non incommodo cadat, talis lectio: φησὶ γὰρ, αὐτῇ (vel αὐτῇ) Τοὺς μὲν ἔχοντας etc. Ibidem, Ἑκάτης· σελήνης. Πυθέσθαι· μαθεῖν quam interpretationem Suid. genuinæ lectionis vice supposuit; ἀπὸ ταύτης ἐστὶ μαθεῖν. Hemst. *Hecate docere nos hoc potest.* Fisch. πεινῆν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. αὑτή Elb. αὕτη Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. βέλτιον. ἐστὶ β. 1. 2. Suid. Ald. Ms. v. Ἑκάτην. Pors. φησὶ γὰρ αὕτη tres primæ, 5. Suid. edd. Brunck. Inv. φασὶ γὰρ αὐτῇ 6. et gl. λέγουσι. φασὶ γὰρ αὕτη (sic) Arund. Dobr. πεινεῖν 3. 4. ἐστι ante βέλ. 4. et ex em. correctoris 2. φησὶ γὰρ αὕτη 1. 2. φασὶ γὰρ αὐτῇ 3. 4. Gl. in 3. λέγει, in 4. λέγουσι. Id.

596. Nota ἔχοντας hic idem significare quod πλουσίους, quo sensu eadem vox occurrit Eurip. Alc. 58. πρὸς τῶν ἐχόντων etc. *commodam* (vel *utilem*) *divitibus*, *Phœbe, legem ponis.* Apud eundem Suppl. 242. εἰς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιᾶσιν κακά. Idem in fragm. ex Danaë ap. Stob. Ecl. lxii. ἐν τοῖς δ' ἔχουσιν ἀφθόνως πέφυχ' ὅδε (scil. *Amor*). Henr. Steph. in Thes. L. Gr. nullum χρήσεως hujus exemplum affert, præter locum hunc ex Soph. vel potius Eustath. Soph. citante: πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει. Sed si Steph. ipsum locum Soph. qui est in Aj. [157.] quod ipsum fugisse videtur, inspexisset, vidisset utique, ἔχοντα ibi non significare posse *divitem*, sed potius *virtute et gloria clarum.* Nam loquitur Tragicus de Aj. non ut de homine divite, sed generoso, forti, et ob virtutis rerumque gestarum gloriam invidiæ obnoxio. Quare ἔχοντα ibi accipio pro ἐξέχοντα, *eminentem, excellentem,* quamvis Schol. ibi subintelligat εὖ, quasi Soph. dixerit, ἔχοντα εὖ, quod tamen mihi non placet. Kust. De *cœna Hecatæ* singulis noviluniis in usum pauperum a ditioribus in triviis adposita in Schol. ad h. l. dicitur; unde in proverbium abierit Ἑκάτης δεῖπνον de *vili* et *pauperum cœna*, ad quod declarandum hunc Comici locum adducit Eras. Ad quod ut hoc addam respexit haud uno loco Lucianus, et in Dial. Mort. quidem p. 263. [Dial. i. 1.] καὶ εἴ που εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ᾠὸν ἐκ καθαρσίου, ἤ τι τοιοῦτο. Ita in Charontis et Menip. Cynici Dial. [xxii. 3.] nihil in pera habere dicitur Menip. nisi lupinum καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. In Cataplo autem [c. 7.] ποῦ δὲ ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων ᾠά. Demosth. adv. Conon. p. 693. τούτους τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν (ut ibi in margine pro κατακαίειν et in aliis edd. legitur). Quæ Ἑκαταῖα alioquin, seu Ἑκάταιον, de *Hecates simulacris* olim dicta, qualia in triviis aut in ædium vestibulis erigi consueverant, ut ex Ran. 369. Vesp. 796. constat. Spanh. Homines divites singulis noviluniis (nam κατὰ μῆνα est, καθ' ἕκαστον μῆνα, καθ' ἡμέραν) Hecatæ s. Lunæ apponebant vesperi in triviis et compitis s. quadriviis, quibus præesse illa credebatur (v. Ever. Otto de Tutela *viarum* i. 8.) ova et caseos h. e. δεῖπνον. Hos cibos vix appositos rapiebant pauperes et

inopes. cf. v. 764. Fisch. Quamvis cœnam illam perparcam [atque vilem] fuisse constat, tamen Chremylus vult a Penia pro lauta haberi, quippe quæ a divitibus appareretur. Nam eo jure Chremylus hanc cœnam magni facit, quo jure Penia coronam oleagineam depressit. Girard. Ed. Ald. et Genev. habent προσάγειν metro repugnante. Quare præfero τὸ προπέμπειν quod in aliis edd. reperio. Kust. προπέμπειν, quod versui quidem convenit, a sententia tamen alienum est. Lego, una litera ejecta, δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Sed si Mss. quoque προσάγειν agnoscunt, et προπέμπειν est Fl. commentum, ut sane suspicor; tum lego totum locum, τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆνα προσάξειν, τοὺς δὲ πένητας τῶν [illegible] ἁρπάζειν, πρὶν καταθεῖναι. Certe, si quid video, tempus futurum hic longe aptius. Narrat enim Hecate sibi cœnam quot mensibus *allaturos esse* divites, si pauperes eam raperent, priusquam poneretur. Proinde cœna ad Hecatem non devenit: quare προσάξειν dixit, non προσάγειν, quia cœna tamquam potitur. Bent. Κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. In metri legem incurrit lectio A. ed. Ph. Junt. B. Crat. G. L. Amst. minoris, quibus adnumerari debet Cod. Dorv. κατὰ μῆνα προσάγειν. Manifesto vitio Bent. ut medeatur, rescribi jussit προσάξειν, existimans *certe tempus futurum hic longe aptius*: quod sane viro maximo non facile concesserim, ut qui super alias rationes etiam non dubitem, quin προσάγειν intrusum sit per errorem librarii in locum genuinæ scripturæ. Fl. quam sequuntur Bent. Junt. Gel. et Kust. expressit undecunque petitum, nam Mss. nihil valent, προπέμπειν· quod metro quidem, sed non sensui congruere censet Bent. atque adeo scribendum esse potius, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν· nihil verius: idcirco, quia Suid. hoc ipsum in Ἑκάτην confirmat, velut opportunissimum adscivi: [illegible] dicunt propria ratione non tantum [illegible] ἐκφέρειν δεῖπνον τῇ Ἑκάτῃ, verum [illegible] πέμπειν, de quo more pluribus [illegible] ad Lucian. Δ. N. i. p. 330. Sicut [illegible] perquam apte ponitur ἀποπέμπειν, [illegible] enim illa Hecatæ instructa cœna [illegible] afferri, atque in trivium mitti, sic [illegible] προπέμπειν diversæ ditionis in hanc [illegible] nullo modo quadrat. Supra [illegible] scribitur in Cod. Dorv. ἐξ ᾠῶν καὶ [illegible] (τυροῦ) τηγανιακοῦ· nisi me literæ [illegible] postremæ vocis. Ova lustrationibus et Hecates sacris adhiberi vulgatum est: eundem usum an caseus frixus præbuerit, nescire me profiteor. Deinde, Τοὺς δὲ πένητας· ἐκ τῶν ἱερῶν οἱ πτωχοὶ ἔζων. Πρίν. προτοῦ. Hemst. κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Sic bene membr. et B. uti et Suid. in Ἑκάτην. Duo alii perperam προσάγειν, ut Ald. Quod Bern. Junt. edidit προπέμπειν metro quidem satisfacit; sed a re de qua hic agitur aliena est illius verbi significatio. Brunck. κατὰ μῆνα προπέμπειν· mihi quidem vera videtur esse lectio, nam est metri legibus consentanea: parit sensum commodum; nam προπέμπειν est, aut *publice*, palam, omnibus inspectantibus, *mittere*, aut idem, quod simplex πέμπειν, ut Il. A. 552; verbum hoc in genere proprium. Intelligi ita facilius potest, qui nata sit lectio μῆν' ἀποπέμπειν, quam unde venerit scriptura μῆνα προπέμπειν. Fisch. κατὰ μῆνα προπέμπειν (sic). Gl. Cod. Par. εἰς τὴν γέννησιν, προπ. εἰς τὰς τριόδους. Schæf. προσάγειν Elb. Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. προπέμπειν Junt. ii. iii. Dind. προσάγειν. δεῖπνον. καὶ δ. Suid. Mss. 2. τηγανιακοῦ. Imo τηγανισμένου habet Cod. Dorv. pro τετηγανισμένου. Pors. προσάγειν Rav. Borg. Arund. 5. 6. sed in 5. sup. rubr.

λ

γρ. προσφέρειν αὐτῇ δη. προπέμπειν Victor. ἀποπέμπειν Suid. v. Ἑκάτην, οἱ πλούσιοι ἔπεμπον δεῖπνον etc. Junt. δεῖπνον — τῇ Ἑ. προσάγοντες ἐτίθουν. Dobr. προσάγειν 1. 2. 3. 4. Id.

597. ἁρπάζειν. Gl. Cod. Par. ἑτοίμως λαμβάνειν.—καταθ. κάτω θεῖναι. Schæf. καταθεῖναι. Subauditur τινὰ, *priusquam aliquis eam adponat*. Brunck. In Ran. 166. πρὶν καταθέσθαι. Berg. πρὶν καὶ κ. Elb. 6. et Schol. ad 487. Dobr.

598. φθείρου. Gl. Cod. Par. ἤγουν μετὰ φθορᾶς ἀπέρχου. Schæf. φθείρου. Citat Tho. Mag. v. Φθείρου [p. 895. ubi dicit esse σκωπτικὸν, μετὰ φθορᾶς ἀπαλλάττου]. Kust. De proverbiali apud Græcos locutione ἐς φθόρον, *in perniciem*, nempe abeas, egimus ad Callim. in Apoll. 113. ubi legitur ἵν' ὁ φθόρος ubi quum Æsch. verba S. C. Th. 258. Οὐκ ἐς φθόρον, *non in malam rem*, etc. tum Comici hujus adduximus Eqq. 1148. Ἄπαγ' ἐς Μακαρίαν ἐκποδών. A. σύ γ' ὦ φθόρε. Sic Pac. 72. ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρείς. Adde quod supra jam adduximus, ad v. 405. Nubb. 785. et Eqq. 888. οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖς. Spanh. Eurip. Heracl. 285. φθείρου· τὸ σὸν γὰρ Ἄργος οὐ δέδοικ' ἐγώ. Alciphron in loco quem supra laudavi, οὐκ ἐς κόρακας φθαρήσεται; Berg. *Perieris*. Plaut. Men. ii. 2. 21. 'Seu tu Culindrus seu Coliendrus, perieris.' Brunck. *abi in malam rem*, ut

600. quod 604. ἔρῤ' ἐς κόρακας, *apage te a nobis*, i. q. οὐκ ἐς φθόρον; ἄπαγ' ἐς κόρακας Theophr. Ch. xxv. 3. ἄπερῤε Nub. 781. βάλλ' ἐς κόρακας Plut. 782. Cf. Hes. v. Ἔῤῥε. FISCH. μὴ γρύζῃς. Gl. Cod. Par. μὴ τὸ τυχὸν λέγε, εἰς τὸ ἑξῆς μηδέν τι. SCHÆF. μὴ γρύξῃς. In A. B. ut vulgo, γρύζῃς. In C. D. γρύζεις. Neutrubi bene. Vid. not. ad Lys. 1036. BRUNCK. Μὴ γρύζῃς. Conspirant edd. in Cod. tamen Dorv. μὴ γρύζειν· quod quidem, præsertim si plures membr. vett. accedant, eo minus est spernendum, quia inf. Attici pro imp. aut subj. eorum vice positis amant: neque illi tantum, sed et Dores atque Iones, ut in utroque Lex. Port. docebit sub titulo Ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν. V. H. Steph. Anim. in Lib. de Dial. p. 46. 47. Inde per ignorantiam librariorum sæpe contigit, ut structura rarior a vulgatiore loco sit dejecta, quod perbene Gronov. observat ad Arrian. Ἀ. Ἀ. V. p. 210. n. 66. Additum inter versus, καὶ μὴ φθέγκεσθαι δὴ ὡς (pro duabus istis voculis figura erat, qualis fere ad exprimendum δηλαδὴ adhiberi solet, paulo intricatius formata, quam vereor, ut recte sim adsecutus) χοῖρος ποσῶς· v. ad 455. Φθεῖρου. ἀφανίσθητι. Græcis serioribus ἀφανισθῆναι non solum est *evanescere*, *interire*, sed et *in malam rem abire*. HEMST. Nempe juxta illud, οὐδὲ γρὺ supra 17. unde factum γρύζειν, *mussitare*. Prout similiter μηδὲ γρύζειν dicitur Pac. 97. et γρύξαντες, *mussitantes*, Nub. 178. Ran. 25. Eodem sensu ἀναγρύζειν Nub. 936. pro quo τί μύζεις; *quid mussitas?* Thesm. 288. SPANH. V. Kœn. ad Greg. Cor. p. 198. FISCH. γρύζειν Elb. γρύζῃς Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. DIND. V. Tayl. ad Lycurg. p. 328. (In gl. Cod. Dorv. apud Hemst. δὴ ὡς χοῖρος. δίκην χοῖρος (l. χοίρου) Cod. Dorv. PORS. γρύζῃς ID. γρύζῃς tres primæ, 5. Mag. v. φθεῖρου. γρύζεις 6. γρύξῃς edd. Brunck. Inv. γρύζειν Arund. Cantab. i. 2. Phryn. Bekk. p. 4. Αὐτοσχεδιάζειν σύ, ἥκειν σύ: ἀντὶ τοῦ αὐτοσχεδίαζε σὺ καὶ ἧκε σύ. Ἀττικὸν τὸ σχῆμα, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Ὅμηρος· αὐτοῦ ἐρυκακέειν etc. scil. Il. E. 262-4. In Soph. Phil. 22. ἅ μοι προσελθὼν σῖγα, σημαίνειν, ἔχει Pors. Op. p. 194. εἴτε scil. suppresso ut in locis ibidem citatis p. 218. Æsch. Agam. 1405=1412. St. Soph. Œd. T. 525 =517. BRUNCK. Antig. 40. ex emend. In Phil. 22. σημαίνειν ἔχει V. D. in Quart. Rev. vi. p. 396. minus probante Elm. Ed. R. xxxvii. p. 77. εἴτε supprimitur, Soph. Trach. 237. Eur. fr. inc. 155, 2. Plat. li. viii. p. 844. D. βοτρύων εἴτε καὶ σύκων. In Æsch. Choëph. 994. μύραινά γ', εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ Herman. ad Vig. n. 311. quod nescio an olim probavit Pors. Repetendum scilicet δεινὸν ante σήπειν ἄν, ut sibi respondeat Orest. cujus rei indicium est γε. μύραινα addendum exemplis citatis ad 316. In Crat. Athen. ix. p. 385. c. ἐπερωτῷν Ms. Epit. In Nub. 1355. non spernerem ἤδη λέγειν πρὸς τὸν χορόν. V. Acharn. 415. Pherecr. Athen. iii. p. 111. B. Ὦλεν ὀβελίαν ὑποδεῖν ἄρτου δὲ μὴ προτιμᾷν. Ita Ms. A. Lege σποδεῖν, quod, si sanum est Ὦλεν, per eandem ellipsin erit explicandum; 'Tu, Olen, obelian vora, spreto pane.' V. Aristoph. Pac. 1304. Male ἄρτων citat Piers. Si plura exempla in re notissima desideras, v. Kidd. in Pors. Op. p. 234. Pors. ad Toup. p. 481. quem memini, cursim inspecto ipso marmore Sigeo, in Chandleri sententia permansisse. DOBR.

ἑ
χρ. præf. sed al. m. 1. γρύζειν 1. 2. γρύζεις 3. 4. ID.

599. μηδ' ὁτιοῦν. Gl. Cod. Par. μηδ' ὅλως. SCHÆF.

600. Gl. Cod. Par. cum Suida, ἐν ὑπερβολῇ λέγεται, ὅτι κἂν πείσῃς, οὐχ ἕξεις ἡμᾶς πειθομένους. SCHÆF. In verbis οὐ γὰρ πείσεις οὐδ' ἢν πείσῃς inest elegans quædam antanaclasis. Nam πείθειν posteriore loco est, *persuadere*, h. e. eo redigere, ut fatearis Paupertatem esse hominibus bonorum omnium auctorem, priori loco, *movere*, h. e. Chr. et Bleps. eo redigere, ut Plutum deserant, Paupertatem ædibus recipiant. FISCH. Non persuadebis ut relicto Pluto te sequamur, etiamsi omnia dixeris quæ ad persuadendum habeant momenti quam plurimum. GIRARD. πείτῃς Junt. II. vitiose. DIND.

601. Cod. Par. τοῦτο Εὐριπίδου ἐστὶν ἐκ Φοινισσῶν, (v. 577.) Πολυνείκους λέγοντος.— κλύεθ': Gl. ὦ Ἀργεῖοι. SCHÆF. ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει. Occurrit iterum hic versiculus Equit. 813. ubi ait Schol. priorem partem sumtam esse ex Eurip. Telepho, posteriorem ex Medea, ubi exstat 169. κλύεθ' οἷα λέγει κἀπιβοᾶται | Θέμιν εὐκταίαν. BRUNCK. Arist. omnino multa in Plutum transtulit e Medea Eurip. risus captandi ergo. V. Valck. ad Phœn. 626. Cæterum hic locus docet, Argivos, incolas Argorum, urbis Peloponnesi, fuisse pauperes aut certe paupertatis amantiores quam divitiarum. FISCH. Schol. disjunge, τραγικεύεται:— μετείληπται ὁ στίχος ἐκ Φοινισσῶν etc. Si hæc sunt Tho. Mag. manifesto mutila sunt ejus verba Ecl. Att. v. πόλις, ita

[illegible] redintegranda: Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ * * καὶ ἐν Φοινίσσαις, ὦ πόλις κλεινὴ ἃ πάσχω; καὶ Ἀριστοφάνης, ὦ πόλις Ἄργους [illegible] οἷα λέγει; Ex Oreste citare potuit [illegible] πόλις 49. vel ἱκόμεθ' δι' ἄστεος. [illegible] πόλεως ἀπώσας 719-20. quæ [illegible] ad ejus propositum faciunt. In [Phœn]. 620. suspicor eum pro πάτερ legisse πόλις ex 622. Idcirco autem his [illegible] sum, quod si semel constet de hac lacuna, maximum pondus accedet [suspicioni] Pors. ad Orest. 1263. de simili defectu in v. φάσματα. Quærendum autem de v. ἐμβάζω. Dobr. Imo recentior [grammaticus] veterem Schol. primum in compendium redigit, deinde refutare conatur. V. Hemst. Neque ipsa Tho. [illegible] nunc mutatum iverim, quanquam adhuc puto eum Plut. 601. Phœn. 620. 622. confudisse. Id. Post λέγει interr. nota in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

602. Gl. Cod. Par. μετακαλοῦ σύντροφον τὸν Παύσωνα. κωμῳδεῖται δὲ ἐπὶ πενίᾳ ὁ Παύσων ζωγράφος ὤν. Schæf. Sic Vesp. 1268. quum vellet Amyniam ridere, tanquam famelicum, dixit se eum vidisse δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου, homine [illegible] paupere. Pausonem autem pauperem fuisse patet ex Thesm. 78. ubi [illegible] cum sacra Cereris et Proserpinæ [illegible] jejunare, ut solebant mulieres in illo festo. Etiam in Acharn. 854. [conjungit] eum cum Lysistrato, quem dicit [illegible] et esurire plusquam 30. diebus [illegible] mense. Vox autem πόλει sumta est ex eodem Eurip. [Phœn.] loco paullo [illegible] adducto. Berg. Pauson fuit pictor [illegible] illius ætatis, de quo v. Franc. Junius in Catalogo pictorum adjecto Libris iii. de pictura veterum, Roterod. 1694. f. Ex quo exstitit proverb. Παύσωνος πτωχότερος, pauperrimus, v. Suid. h. v. [illegible] Apostolius Parœmm. xv. 76. et [Erasm]. Adag. p. 564., qui tamen verba [illegible] male vertit: *Pausonem adhibe tibi [illegible]*. Sic enim articulus omitti debebat. Immo Chr. Paupertatem ita [illegible] jubet, ut testem stultitiæ ipsius [illegible] Pausonem, sodalem et convictorem [illegible]. Nam ξύσσιτος idem est, quod [illegible], συνδιαιτητὴς, *sodalis*, Suid. et Gl. [illegible]. Fisch. πόσωνα 1. 2. Dobr.

603. τί ἵνα. τλήμων· ἀθλία, ἤγουν ἡ [illegible] Gl. Cod. Par. Schæf. τί πάθω; i. e. *quid faciam*. πάσχειν enim apud Atticos [illegible] ponitur pro πράττειν. [V. Æl. l. ix. c. 27. τί πάθω. Munt.] V. [illegible] ad Nub. 234. Sic Hor. i. Od. 3. [perpeti] ponitur pro *facere* vel *aggredi* in [illegible]: 'Audax omnia perpeti Gens humana,' etc. Kust. τ. π. τλήμων; *quid mihi fiet?* Nam τλήμων habet vim pronominis personalis. Paupertati metuendum erat, ne si Plutus Chr. opera visum recepisset, ipsa ejiceretur ex agro Athen. Formula τί πάθω primus sic usus est Hom. Od. Ε. 465. ubi interpretatio adjecta legitur: τί νυ μοι μήκιστα γένηται; cf. ibi 299. Theocr. Id. iii. 24. Fisch. Post τλήμων punctum Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind.

604. ἔρ' Elb. Dind. ἔῤῥ'. ἄπελθε εἰς τοὺς κόρακας ταχέως. Gl. Cod. Par. Schæf. ἔῤῥ' ἐς. v. ad 598. ἄπαγε, βάλλε, ἔῤῥε, sunt synonyma, nisi quod ἔῤῥε simul interitum indicat: *abi ut intereas*. [Significat, malo omine venire, inauspicato accedere, ex Hom. Il. Θ. 239. Ι. 359. Munt.] Compar. habet vim positivi (v. Hes. in Θᾶττον), et ipsa forma comparativi est Attica. Mœr. p. 364. Piers. Fisch.

605. εἶμι. ἀλεύσομαι.—ποῖ γῆς. εἰς ποῖον μέρος. Gl. Cod. Par. Schæf. Εἶμι. Ποῦ πορεύσομαι; Cod. Dorv. Modo Θᾶττον· ταχέως. Τλήμων· ἡ ἀθλία. Hemst. εἶμι habet vim fut. ut ἄπειμι 70. et adduntur ei futura, Æsch. S. C. Th. 1076. Pers. 851. s. ποῖ γῆς. Adverbiis locorum junguntur gen. nominum locorum, ut Herodot. ii. 43. οὐδαμῇ Αἰγύπτου, Gell. i. 19. extr. *nusquam loci*, Cic. viii. ad Att. ep. 10. *quo loci*. Fisch. γῆς. (cum iota subscr. et puncto) Ald. Junt. I. II. III. Crat. Wech. γῆς cum puncto, Ven. I. II. Brub. Raph. Dind.

606. ἐς τὸν ἄπελθε δηλ.—μέλλειν· βραδύνειν. Gl. Cod. Par. Schæf. ἐς τὸν κύφων'. Cod. Dorv. duplici accentu κύφῶν' insignivit, Schol. nimirum obsequutus, qui utrumque κύφωνα et κυφῶνα frequentari notaverat. Tum μέλλειν, βραδύνειν. Hemst. Paupertatem deridens hæc addit Chr. (*abi in nervum*). V. ad 476. Fisch. Quum hæc dicuntur, Chr. Peniam aliqua parte corporis prehensam propellit et urget. Girard.

607. χρὴ (sic) σ', ἀλλ' ἀνύειν (sic). Gl. Cod. Par. συντόμως ἔρχεσθαι. Schæf. χρή σ'. Sic A. C. Vulgo χρῆν σ'. Brunck. χρῆν est in Ald. Ph. Junt. B. Crat. G. et Amst. Kust. reliquæ præferunt χρῆ, quibus addendus est Cod. Dorv. in quo χρὴ cum gl. πρέπει. Hemst. χρῆν nam Chr. nesciebat, an Paupertas id factura esset. V. ad 406. 432. Fisch. χρῆν σ' Junt. I. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. χρῆσ' ed. 1547. ἀνύτειν ed. Ald. recte. V. Soph. Antig. 237. 816. Trach. 323. ubi Atticam esse formam recte observat Schol. ἄνυτε lege pro ἄνυε

suprà 418. χρὴ σὲ [l. ut videtur] χρὴ σ' 2. ἀνύειν A. 1. 2. B. Pors. χρῆσ' (sic) Junt. II. III. χρῆ σ' 3. edd. Brunck. Inv. Dobr. Ms. Bodl. et ed. Ald. ἀνύτειν, sed reliquæ quas vidi edd. ἀνύειν, quod usitatius est. Kust. Repone ex Ald. σ' ἀλλ' ἀνύτειν. Bent. Quamquam ex Flor. omnes edd. ἀνύειν inculcent, impetrare tamen a me non potui, quum in Ald. necnon ed. Phil. Junt. et B. Crat. ἀνύτειν legeretur, ut Atticam verbi formam respuerem; maxime postquam cognovissem eodem vergere Codd. Vat. Bodl. et Dorv., nisi quod hoc in libro deterior scribendi modus, satis alibi quoque frequens, τ duplicaverit, ἀνύττειν, adjecta interpretatione σπεύδειν τῆς πορίας, cujus vice mutato casu scribendum esse τὴν πορείαν, facile quivis animadvertat. Quemadmodum autem ἀρύτεσθαι, quod in Xen. Cyr. modo non semper occurrit; sic et ἀνύτειν Atticis magno consensu grammatici vindicant. [Cf. Greg. Cor. p. 28. Kœn. Inprimis copiose de ea forma egit Pors. ad Eurip. Phœn. 463. nec hoc loco prætermisso. Dind.] V. Duck. in Adn. ad Schol. Gr. Thucyd. p. 145. col. 2. v. 2. 'Ανύτει in Hes. poscit ordo literarum pro ἀνύει· apud eumdem est ἤνυτον. H. Steph. Thes. t. i. p. 471. c. "'Ανύτω cum spiritu aspero (ut docet Suid. Eustath. item ex Ælio Dionysio) pro σπεύδειν, *festinare*, *properare*. Tamen quum apud alios, tum ap. Arist. in hac etiam significatione tenuatur, ut hoc in loco, ubi ei μέλλειν opponit, in Pluto: ἀλλ' οὐ μέλλειν χρῆν σ' ἀλλ' ἀνύτειν vel ἀνύττειν, ut alii ibi legunt." Quos alios commemoret equidem ignoro. Hemst. ἀνύτειν. Sic bene duæ primariæ edd. Frac. edidit χρῆ σ' ἀλλ' ἀνύειν. Solus e meis Codd. Atticam formam agnoscit C. in quo tamen mendose ἀνύττειν. In B. ἀνύσειν. Gl. in Codd. σπεύδειν. Soph. Antig. 231. τοιαῦθ' ἑλίσσων ἤνυτον σχολῇ βραδύς. Eadem forma ibid. 805. Trach. 319. Apud Eurip. Hippol. 403. Bac. 1089. 1094. et alibi passim. Brunck. Etiam Borg. ἀνύτειν. Tamen Inv. e Rav. revocavit ἀνύειν. Dind. ἀνύτειν Elb. Ald. Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. ἀνύειν Junt. II. Port. In Junt. III. junctim, ἀλλανύειν. Dind. Spiritum mutavit Pors. quem v. ad Phœn. 463. Phryn. Bekk. p. 14. 'Ανύειν: δασύνουσιν οἱ 'Αττικοί. καὶ δῆλον ἐκ τῆς συναλοιφῆς. καθήνυσαν γάρ. unde emenda Soph. Elec. 1451. Lex. SG. p. 411. 'Ανύτειν οἱ 'Αττικοί, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν, τὸ σπεύδειν. (Ita legendum videtur tum ibi, tum apud Suid.) Ibid. 'Ανύσαι: δασέως. Dobr. ἀνύττειν 1. ἀνύτειν 2. ἀνύειν 3. 4. 5. 6. Id.

608. ἦ μήν. ὁρκωμοτικὸν ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ ναὶ μήν. Gl. Cod. Par. Schæf. ἦ μήν. Suid. et Hes. ὄντως δή. Sæpe adhibentur in jurejurando, ut Hebr. vi. 14. v. Hoog. c. 21. ii. 17. ἔτι, rursus, πάλιν Hes. ἐνταυθοῖ Athenas, in agrum Athen. De μεταπέμπεσθαι i. q. μετακαλεῖσθαι. [Unde in Cod. Borg. haud dubie ex interpretamento additum est μετακαλέσασθε. Dind.] v. 341. Fisch. Post hæc verba Penia sensim ab iis discedit. Quo autem longius abit, eo altius illi verba faciunt abeunti. Girard. γ' ἔτοι vitiose Ven. II. Dind. γ' ἔτι. γέ τοι 1. 2. Pors. γέ τι 6. ut videtur. ἐνταυθὶ Elmsl. Ach. 733. p. 127. Dobr.

609. μεταπέμψεσθον. -οισθε 1. 2. Pors. μεταπέμπεσθον Elb. Dobr. μεταπέμψεσθον (ε corr.) 2. Id. Gl. Cod. Par. μετακαλέσετε. Schæf.

610. Gl. Cod. Par. ὅτε μεταπεμψόμεθά σε, ὑποστρέψεις· νῦν δὲ μετὰ φθορᾶς ἀπέρχου. τοῦτο ἐν ἤθει. Schæf. De φθείρου v. 598. Atticos hoc verbo ita usos esse, ut ostenderent, se velle alterum jam abire, neque sibi amplius molestum esse, patet quum ex eo, quod Chr. Paupertatem jubet redire et Paupertas abiisse dicitur 619. tum inde, quod Mœr. [p. 53.] et Tho. Mag. [p. 106.] præcipiunt ἀποφθάρηθί μου ap. Atticos idem valere, quod ap. cæteros Grr. ἀπαλλάγηθί μου. Idem tenendum est de formulis similibus ὕπαγε ἐς κόρακας, βάλλ' ἐς κόρακας etc. Fisch.

611. Male Cod. Dorv. in ἐστιν ultimam literam præteriit. Hemst. ἐστιν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind. κρεῖττον· κάλλιον. Gl. Cod. Par. Schæf.

612. Cod. Par. μακρὰ τὴν κεφαλὴν | τύπτουσαν. (sic in ipso textu.) Br. Νὴ Δί' ἔγ. Schol. 'Η τὴν κεφαλὴν τύπτουσα δηλ. λέγει. αἱ γὰρ γυναῖκες, ὅταν κλάωσι, τὰς ἑαυτῶν κεφαλὰς τύπτουσιν. ἢ τὸ κεφαλὴν πρὸς τὸ κλάειν σύναπτε, καὶ μηδὲν ἔξωθεν λάμβανε. Schæf. 'Εᾷν κλάειν. Iota subscribitur eo rectius in vetustis edd. quod simul separet hujus verbi rationem ab alio diversæ potestatis κλάειν, κλᾷν omiserunt, quæ B. Gel. sunt secutæ: idque sæpenumero fieri solet, ut in hoc verbo, sic etiam in κάειν. V. Suid. Mœr. Att. et Mag. in Κλαίειν. Adjectum est in Cod. Dorv. ad ἐᾷν, καταλιμπάνειν, et ad τὴν κεφαλὴν, τύπτουσαν δηλαδὴ id enim intelligi voluisse nonnullos, ex Schol. patet. Hemst. Præstat ut me ipsum bene curem, te autem sinam deplorare tuum ipsius caput longis fletibus. V. Vesp. 581.

et Eccl. 426. Berg. κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλὴν videtur propr. de iis dictum esse, qui *colaphis* et pugnis cæsi caput, *vehementer* et *acriter* flent: deinde translatum ad eos, qui omnino miserias suas, easque graves et ingentes, lugent; ita ut videndum sit, quod genus miseriæ intelligatur, ut h. l. *exilium* (cf. 605.). Itaque κλάειν μ. τ. κεφ. est, *exulem esse*. Necesse non est, ut intelligatur τύπτουσαν cum Schol. vet. et Dorv. Fisch. Recte Brunck. et Inv. ediderunt κλάειν. V. Pors. ad Eur. Or. 59. et 274. Add. Etym. M. V. Αἰετός. Dind. σε δ' ἂν Elb. σε δ' ἐᾶν Ald. Junt. I. II. III. κλάειν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. κλάειν Port. Id. κλάειν μακρά. κλάειν A. 1. 2. B. μακρὰν 1. 2. Pors. ε σὲ δ' ἂν κ. μακρὰν Elb. Dobr. βλ præf. 1. σὺ 3. μακρὰν 4. et primo 2. Gl. 2. πολλά. Id.

614-16. Εὐωχεῖσθαι, Εὐφραίνεσθαι ὁμοῦ. Χαιρῶν, ἐρχόμενος. Βαλανεῖον, λοετροῦ. Τῶν χειροτεχνῶν, τῶν πτωχῶν. Καταπαρδεῖν, καταφρονεῖν· παίζει δέ. Cod. Dorv. in quo πλουτῶν proximo versu scribatur, an πλουτεῖν, quod facile ferri poterat, discerni nequit: incisum certe subjectum est. Hemst. Ad νὴ Δία repetit Gir. κρεῖττόν ἐστι πλουτεῖν. Dind. εὐωχεῖσθαι propr. dicuntur ii, qui capiunt ea cibi, etiam potus, genera, quæ nec corpus lædant nec animum, atque facile comparentur, v. Xen. Mem. iii. 14. 7. extr. deinde etiam ii, qui bene et *laute* epulantur, et h. l. et συνευωχεῖσθαι 2 Pet. ii. 13. ut ep. Jud. v. 12. Et Græci et Romani ad cœnam veniebant loti et uncti, unde post horam octavam ibant in balneum; loti ungebantur oleo (v. Ursin. Append. ad Ciaccon. de tricl. p. 129. ss.). Eo spectant verba λιπ. χαιρ. ἐκ βαλ. Fisch. παιδίων Rav. ἐκεῖ 3. Dobr. τῆς τε. καὶ τῆς 1. 2. Pors. καὶ τῆς γ. 3. Dobr. εὐωχ. τρέφεσθαι.—λιπαρὸς φαιδρός.—χαιρῶν· βαδίζων, κινούμενος Gl. Cod. Par. Schæf.

616. λυπαρὸς vitiose Junt. I. Dind.

617. χειροτεχνῶν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. -τέχνων B. Pors. χειροτεχνῶν tres primæ, 5. 6. τέχνων edd. Brunck. Inv. Dobr.

618. Cod. Par. in textu habet καταπαρδεῖν. Gl. καταφρονῆσαι. Schæf. Usus verbi καταπαρδεῖν, a quo genitivi illi pendent, vitio verti non debet homini plebeio et pauperi, qui sperabat, se jam divitem fore, sed ejusmodi homines sunt fere superbi atque adeo insolentes. Fisch. V. Horat. Sat. i. 9. 69. Munt.

619. Jam abiit Penia. Actus ii. scena vi. (iv. ap. Francog. interp.) hic constituitur. Dind. Versus hic et seqq. usque ad 627. in Ms. Vat. U. Chr. soli tribuuntur, non intermixta persona Bleps. quod potius sequendum puto. Kust. Neque tamen vel ipse Kust. vel alius editor eam rationem sequutus est. Hemst. autem, in cujus cod. Dorv. v. 623. præfixum erat Blepsid. nomen, ostendit, se Kustero non adsentiri. Decentius enim esse, et scenæ accommodatius, ut Bleps. interloquatur, et καὶ μή γε ostendere, orationem ab eodem homine non continuari. Dind. αὕτη nempe Paupertas, quæ ἐπίτριπτος (v. 275.) dicitur, quia Chr. et Bleps. molesta fuerat sua loquacitate, et impediverat, ne Plut. in Æscul. templum, visus restituendi causa, quamprimum ducere possent. Unde apparet ἡμῖν esse dat. commodi, ut vocant, et τὸν θεὸν Plut. Græci solent de iis, qui modo abiere, neque pervenere illuc quo tendunt, præsentia ponere ipsius naturæ admonitu. Nam tales homines dum in via sunt, abire usque videntur. Fisch. ἡ 'πίτριπτος. Gl. Cod. Par. ἡ ἀξία τοῦ ἐπιτριβῆναι, ἢ ἡ μεγάλα φθεγγομένη.—οἴχεται· ἀφανὴς γέγονε. Schæf. Ἡ 'πίτριπτος· Ἡ ἀξία ἐπιτρίψθαι. (ἐπιτετρίφθαι) Οἴχεται· ἀπῆλθεν. Cod. Dorv. Hemst. Citat Suid. v. ἡ 'πίτριπτος. Pors. ἡπίτριπτος Ald. Rectius Junt. I. II. etc. Dind. μὲν οὖν ἡμῖν 4. Dobr. ἡμῖν om. Elb. ob præcedentia. Contrario modo corruptus fuerat locus Eurip. Hec. 968. Id.

620. ὡς τάχιστα· λίαν ταχέως.—θεόν· Πλοῦτον. Gl. Cod. Par. Schæf.

621. Ἐγκατακλινοῦντ'. Ἐγκαταθήσοντες Cod. Dorv. qui tamen in verbis Aristoph. dualem servat, quem a Fl. sequentes edd. acceperunt: nam in A. Ph. Junt. et B. Crat. plurativo numero legitur ἐγκατακλινοῦντες· cui lectioni parum abfuit, quin primas deferrem. Εἰς Ἀσκληπιοῦ τὸν ναὸν δηλαδή. Cod. Dorv. Hemst. Utramque lectionem admittunt et linguæ et metri leges. Sed probabilius est, grammaticos e duali fecisse pluralem, qui responderet verbo ἄγωμεν. Fisch. Hoc intelligendum videtur de senibus, qui se eum ad Æsculapii fanum deducturos ibique collocaturos dicunt, ut 411. Est autem dualis fut. partic. Scal. notat in aliis esse ἐγκατακλινοῦντες. Duck. Ἐγκατακλίνειν, *incubare jubere*. ἐν additur, quia ægroti in templo Æscul. jubebantur ita dormire ut cubarent *in* stragulis (624.). Fisch. ἐγκατακλινοῦντες Elb. Ald. Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. ἐγκατακλινοῦντ' Junt. II. III. Port. Dind.

ἐγκατακλινοῦντες. Pors. ἐγκατακλινοῦντες mei 1. 2. 3. 4. 5. 6. Gl. καταθήσοντες 4. -οῦντ' edd. Brunck. Inv. In Piræo, ut putat Boiss. apud F. A. Wolf. Analect. part. 3. p. 82. Dobr.

622. καὶ μὴν ὅρα μὴ ἀργῶμεν. τίς τῶν φίλων. Gl. Cod. Par. Schæf. διατρίβειν, cunctari, ut 413. πάλιν αὖ dictum est ἐκ παραλλήλου, h. e. conjunctæ sunt duæ particulæ idem significantes. Nam αὖ grammatici (ut Hes.) interpretantur per πάλιν, et Attici solent, ut alia verba, (v. ad Plat. Phæd. xxvii. 11.) ita maxime particulas duas, quæ idem declarant, conjungere, ut Nubb. 1383. et Ran. 440. αὖθις αὖ, et Nubb. 971. tres ejusmodi particulæ sunt conjunctæ αὖ πάλιν αὖθις. V. Ind. Æsch. Socr. v. Αὖ, Reusmann. ad Devar. Particc. L. Gr. p. 78. Fisch. τὶς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Βλ. postea additum 2. a correctore, ut potius videtur. ἂν pro αὖ 3. Dobr.

623. διακωλύσῃ· ἐμποδίσῃ. προὔργου· τῶν σπουδαίων, τῶν ἀναγκαίων. Gl. Cod. Par. Schæf. Διακωλύσῃ. Cod. Dorv. διακωλύσει et τῶν προὔργων, adjecta τῶν ἀναγκαίων interpretatione. Ut hoc posterius sine controversia laborat, sic illud haud plane contemnendum: sequitur enim aliquando post μὴ futurum indicativi. Lucian. Δ. N. X. δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε. Xen. Ephes. ii. p. 34. μὴ μαθοῦσα ἡ Μαντὼ . . . . ἐμὲ μᾶλλον κακῶς διαθήσει· quanquam in his ita librarii variare solent, ut ab ipsis scriptoribus quid fluxerit, in difficili sit dignoscere. In eodem libro supra μὴ adscriptum ἵνα, et, πάλιν τις αὖ, ἐκ παραλλήλου· nomen vero Bleps. duobus hisce versiculis gerit præfixum; recte quidem meo judicio; nam Kust. non adsentior, qui Vat. Cod. hæc cuncta Chr. tribuentis fidem potiorem habet. Decentius est, et scenæ adcommodatius, ut Bleps. interloquatur; deinde καὶ μή γε ostendit orationem ab eodem homine non continuari. Hemst. τῶν προὔργου. V. Eccl. 782. et Lys. 20. Berg. τὰ προὔργου dicuntur propr. *ea, quæ facienda sunt ante quam res ipsa suscipiatur et fiat*, ut nuptiæ sunt τὸ ἔργον, ea quæ ante nuptias agenda sunt τὰ προὔργου. V. Orus Milesius ap. Etym. M. v. Προὔργου. Cf. Hes. v. Προυργιαίτερον. H. l. τὰ προὔργου est deductio Pluti in templum Æsculapii, quum ἔργον Chr. et Bleps. sit restitutio luminum oculorum Pluti. Fisch. Pluto, in templum ducto, lectus sternebatur taliaque plura. Munt. τὶ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ποιεῖν. ποεῖν B. Pors. ποεῖν Lib. Burg. Dobr. -λύσει 3. Id.

624. παῖ δοῦλε. ἐκφ. ἐξάγειν. Gl. Cod. Par. Schæf. παῖς. V. Mœr. p. 297. Pierson. Pollux iii. 78. Qui quidem voc. usus profectus videtur ab Atticorum studio urbanitatis. τὰ στρώματα, *stragula*; nam ægroti in templis incubabant pellibus ovium stratis, v. ad 411. ἐκφέρειν e domo mea. ἐχρῆν quia verebatur ne Carion tergiversaretur. Fisch. σ' ἐχρῆν. Sic B. D. In duobus aliis omissum, ut vulgo, pronomen. V. ad 432. iterumque ad 968. (et 1160.) Brunck. ὦ παῖ K. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. σ' deest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ὦ παῖ K. ὦ om. A. B. habent 1. 2. ὦ δοῦλε gl. in B. Pors. ὦ παῖ tres primæ, Ar. 5. ὦ omittunt Lib. Burg. Rav. 6. ὦ gl. 6. στόματ' Elb. σ' omittunt tres primæ, Ar. habent Elb. edd. Brunck. Inv. σε χρῆ 5. σὲ χρῆν 6. Dobr. παῖ tantum in text. et ὦ pro gl. 3. ὦ παῖ in text. 1. 2. 4. σ' ἐχρῆν 3. ὦ] καί. ◺ L. i. e. "al. om. ὦ." Id.

625. ὡς νομίζεται. ὡς νόμιμόν ἐστιν ὁδηγεῖν τὸν τυφλόν. Gl. Cod. Par. Schæf. Ἄγειν arbitror pertinere ad Carionem, ut eum Chr. jubeat Plutum ducere in templum Æsc. Nam quamquam 620. s. Chr. de se et Bleps. dixit ἄγωμεν· tamen hoc recte potuit de iis dici, qui eum ab alio duci jubent, præsertim quum Chr. et Bleps. prosequuti sint Plutum in fanum Æsc. Fisch.

626. ἔνδον τῆς οἰκίας.—πότρ. εὐτρεπισμένα. Gl. Cod. Par. Schæf. πότρ. Att. pro εὐτρ. Gir. et Munt. Dind. Verba καὶ τἄλλα pendere puto a v. ἄγειν, ita ut hoc tum sit i. q. φέρειν, *ferre, portare*. Nam ἄγειν etiam ab Hom. de ἀψύχοις poni, contra grammaticorum præcepta docuit Schrader. ad Mus. p. 128. s. Sunt autem intus in domo Chr. *parata*, apparata, *liba et placentæ*, v. 660. Fisch. Etiam hic post v. 626. Brunck. addidit: (Λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.). Nimirum deducto in templum Æsc. Pluto, ne scena vacua maneret, chorus prodiit, qui jocosis carminibus et facetiis spectatores detineret, dum quis exiret, qui Pluto visum esse restitutum nunciaret. Dind. τἄλλ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Post πότρεπ. in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. additur, ΧΟΡΟΥ. Id. ἔνδον. om. A. non B. Pors. εὐτρεπισμένα forsan Rav. πότ servat 6. Post versum, ΧΟΡΟΥ addunt tres primæ, et agnoscit Schol. ad 619. et hic, λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή Brunck. Dobr. χοροῦ habet 2. Id.

627. Hic Actus tertii prima scena com-

stituitur vulgo. Carion, celeriter e templo reversus, ubi chorum videt, gestiens acclamat, O senes, etc. Dind. Cod. Par. Θησείοισι μεμιστυλλημένοι. — Gl. εὐωχηθέντες. Schaef. Θησείοισι. Sic B. Brunck. Quæ de sacro Thesei ap. Athenn. festo, Θήσεια dicto, et die mensis octavo, et quidem cum epulis, in memoriam Athenn. ex agris in unam civitatem coactorum, celebrari solito, in Schol. dicuntur, inde a viris doctis, qui de Græcorum festis egerunt, opportune sunt allata. Spanh. Scilicet Athenn. Theseo, ob maxima in civitatem merita, exædificarunt templum Θησεῖον dictum, eumque divinis honoribus affecerunt, et diem octavum mensis cujusque egerunt festum, quia Theseus die octava Hecatombæonis (Julii) Trœzene, oppido Argolidis, venit Athenas, sed sacrificium, quo honoratus est, propterea appellatum est ὀγδόδειον. V. Meurs. Græcia feriata v. Θήσεια p. 166. et in Theseo c. 31. p. 133. ss. Fisch. Antehac quoties Thesei festo convivaremini, propter egestatem parcis cibis utebamini; nunc autem vobis non deerunt cibi, quia jam Plutus videt, qui ditabit omnes bonos, quos antehac non poterat invenire. Berg. Θησείοις Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Θησείοισι 1. Θησείοισι 2. Pors. Θησείοις tres primæ. -σι add. Brunck. Inv. cum 6. et Suid. in v. Θησείῃς v. l. Schol. Junt. scil. Θησείῃς pro Θησείοις. Dobr. Θησείοις 3. (η ej. m.) Id. μεμυστιλημένοι [olim vulg. μεμιστυλ.]. Promiscue scribitur μιστυλᾶσθαι et μιστυλλᾶσθαι, sed plures edd. hic habent μιστυλᾶσθαι, per unum λ. Alibi etiam reperies μυστιλᾶσθαι, quomodo hic legit Suid. v. Μεμυστιλημένοι. V. Schol. Kust. Ed. Ald. in textu, μεμοιστιλημένοι, οι pro υ posito, ut fieri solet. At in notis recte μεμυστιλημένοι. a μυστίλη. Ita scribunt Hes. Suid. Pollux, Etym. etc. Quæ hic in Schol. habentur de μιστύλη, ἀπὸ τοῦ μεῖον, sunt omnia πονηροῦ κόμματος, neque habentur in ed. Ald. Bent. Mira est edd. in hoc verbo varietas. Ald. modeste μεμοιστιλημένοι, quamvis altera vice recurrat in Schol. μεμυστιλημένοι inde Phil. Junt. traxit μεμοιστιλημένοι nemo nescit, quam crebro inter se υ et οι permutentur, etiam in iis vocibus, ubi nulla culpæ a librariis admissæ hæret suspicio. Edd. Fl. Ben. Junt. et Gen. habent μεμιστυλλημένοι, quibuscum conspirat cod. Dorv. apta satis verbi explicatione instructus: τεθραμμένοι καὶ ζωμοῦ ῥοφήσαντες ἐν τμήματι ἄρτου κοιλασθέντος, ὅπερ μύστρον· si refingatur ῥοφήσαντες et δοίδυκος, nihil amplius desideres. Ego sequutus sum, altero λ detracto, Edd. Crat. Porti et Kust., neque aliter apud Schol. in ed. Fl. et Suid. pluribus in locis: hanc autem solam scribendi rationem esse probandam atque origini voc. congruere docebunt adnotationes nostræ. Hemst. In membr. et in meo recte scriptum, μεμυστιλημένοι: alii, ut vulgo, μεμιστυλημένοι: antiquo errore, cujus origo in prava curiositate etymologias sectantium, ut colligi potest ex iis, quæ ap. Eustath. leguntur p. 868. 48. Hesych. μυστιλᾶσθαι, τὸ ἐκροφῆσαι τὸν ζωμὸν τοῖς ψωμίοις. μυστίλη, ὁ κοῖλος ψωμὸς, ψίχιον, δρὰξ χειρός. Cf. Suid. in μυστιλᾶται et μυστίλην. In Eqq. 1168. vulgo etiam bene legitur, ἐγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας. At perperam in ejusd. fab. 827. vulgatam scripturam retinui μιστιλλᾶται. Nulla ratio est, cur λ geminetur; præcedens enim vocalis per se et natura longa est. Brunck. μυστίλη auctoribus antiquis grammaticis est *frustum panis excavatum ad modum cochlearis*, v. Æl. Dionys. ap. Eustath. ad Od. Γ. 62. p. 1476. Ex hac ratione μυστιλᾶσθαι est *haurire jus frusto panis excavato*, et οἱ πλεῖστα μεμυστ. (præter. pass. habet vim med.) *qui sæpissime hauserunt jus frustis panum excavatis*. At hæc verbi interpretatio me offendit maxime propterea, quod non apparet, qui eo contineatur notio jusculi, neque pauperibus inveniuntur juscula apposita esse. Puto igitur μεμιστυλημένους esse eos, *quibus apposita sunt carnes minutissimæ dissectæ*. Nam 1. Hesych. μιστύλλειν (Hom. Il. A. 465. I. 210. etc.) interpretatur verbis τέμνειν, κόπτειν, μερίζειν, εἰς μικρὰ διαιρεῖν κρέα etc. Et quamquam a μιστύλλω præter. pass. est μεμιστυλμένος, tamen non abhorret, Atticos pro μιστύλλειν etiam μιστυλλεῖν dixisse, ut τυπτεῖν pro τύπτειν, χαιρεῖν pro χαίρειν. 2. nec etymologia abdicit: nam a μεῖον est superl. μεῖστον, et ab hoc ductum est v. μιστύλλω [Aliam sequitur Hemst. in Lennep. Etym. L. Gr. i. p. 568. s. negans diversam esse verbi varie scripti significationem. Dind.] s. μιστυλλέω, mutata diphthongo ει in ι, ut ab ἀρείων fit ἄριστος. Porro quum pauperes Theseis exhilarati epulis legantur (v. Meurs. Thes. xxxi. p. 135.), credibile est, iis appositas fuisse reliquias victimarum, ut in aliis epulis sacrificalibus; denique quum comedatur panis cum carne, apparet hanc verbi interpretationem adjuvari etiam verbis ἐπ' ὀλίγ. ἀλφίτοις, h. e. cum panibus minutissimis. Cf. Reiz. ad Lucian. ii. p. 329. Fisch. με-

χειρὶ παιωνίᾳ et Agam. 837. φαρμάκων παιωνίων, prout ap. Virg., qui inde illustratur, Æn. vii. 769. *Pæoniis* (medicis, salutaribus) *revocatum herbis*. Qua ratione etiam factum, ut Παιάν, et ob metrum subinde apud poëtas Παιήων, Deorum medicus, pridem sit ap. Hom. dictus Il. E. 401. τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων, ubi v. Schol. min. et Serv. ad Virg. l. l. Qua ratione etiam factum, ut quum Apollo, dictusque ejus filius Æsculap. uterque ἰατρὸς et ἰατρομάντις (qua de re jam ad v. 11.) seu medicinæ deus et inventor haberetur, utrique etiam illud Παιῶνος vel Παιήονος nomen sit a poëtis tributum, ut quum ab Arist. h. l. tum in Orphicis [Hymn. lxvii. 1. Herm.] ἰητὴρ πάντων Ἀσκληπιὲ, δέσποτα Παιάν, nempe juxta notantem dicto paullo ante loco et alibi ad Æn. xiii. 401. Servium, *Pæon secundum Doricos dictus, secundum rationem Pæan*. Sic a Nicandro Παιήων dicitur Æsculap. ubi agitur de dracone, quem is fago aluerit in valle Pelethronia: ὅν ποτε Παιήων λασίῳ ἐνετρέψατο φηγῷ. Spanh. A παίειν, *ferire*, Münt. a παίειν s. παιᾶν i. q. θεραπεύειν (v. Schol.). Fisch. V. Eurip. Dan. 9. Berg. εὐμενής, *benevolus, propitius*, conjungitur cum ἵλεως Xen. Cyr. iii. 3. 11. ii. 1. 1. i. 6. 2. Opponitur δυσμενής, *inimicus, infestus*. Verba Ἀσκλ. — τυχὼν, verti possunt, *ope, beneficio Æsculapii*. Fisch. εὐμενοῦς· συμπαθοῦς. Gl. Cod. Par. Schæf.

637. Gl. Cod. Par. λέγεις μοι χαίρειν. βοάν· ὑφ' ἡδονῆς. Schæf. Λέγεις μοι χαράν. Citat Suid. v. Λέγεις μοι. Kust. χαρὰ est *res gaudio digna*, et βοὴ, *res lætitia digna*: nam homines læti clamare solent. Unde illustrari potest locus Luc. ii. 10. v. Ps. li. 10. Verbis πάρεστι — ἦν τε μὴ Carion appellat, credo, chorum sic, *tempus est gaudendi omnino*. [V. Auctor Epist. Crit. in Bent. Not. in Phæd. p. 78. Dind.] Fisch. βοᾶν Junt. i. Dind. βοάν B. a m. pr. βοᾶν 1. 2. Pors. Χρ. errore pro Χο. Ald. βοὰν Ald. Junt. ii. Brunck. Inv. βοᾶν Suid. v. λέγεις μοι, 6. Dobr. βοᾶν ex em. 3. -ᾶν 2. et puto alii. Id.

638. Πάρεστι. Male Cod. Dorv. Πάρεστιν. In Cod. Χαίρειν· εὐφραίνεσθαι. Ἀναβοάσομαι· ἀναμνήσω· unius literæ vitio sublato rectius cum Schol. leges ἀνυμνήσω. Hemst.

639. ἀναβοάσομαι· ἀνευφημήσω. τὸν εὔπαιδα· τὸν καλοὺς παῖδας ἔχοντα. Gl. Cod. Par. Schæf. Ἀναβοάσομαι. Dorice ut Nub. 1155. βοάσομ' ἄρα — βοάν. Schol. ad hunc Pluti locum dicit esse characterem tragicum, et affert simile exemplum ex Eurip. Or. 976. ἀναβοάσομαι πατρὶ Ταντάλῳ, qui locus ibi hodie legitur alio modo: ἵν' ἐν θρήνοισιν ἀναβοάσω γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ. Berg. Est, laudabo, celebrabo. Nam qui deum celebrat, fere alta voce canit, atque adeo clamat. Rursus propr. aliquem *clamare jubere*. Fisch. Eumœr. in dictionibus Att. ined. [Mœr. p. 106. Piers.] βοήσεται, Ἀττικῶς· βοήσει, Ἑλληνικῶς. Spanh. ἀναβοάσομαι vitiose Ven. ii. Dind. ἀναβοάσομαι. -ήσ- 1. Pors. ἀναβοάσομαι 2. (η corr.) Dind. εὔπαις apud Græcos non solum significat eum, qui pulchros vel bonos liberos habet, sed etiam filium ipsum vel ipsam prolem, quæ pulchra est. [Est 1. is, qui probos habet liberos; 2. probi patris filius; 3. proles proba. Fisch.] Sic εὔπαις γόνος Eurip. Herc. Fur. 689. est *pulchra proles*. Pari ratione in ead. fab. 690. καλλίχορος dictum est pro καλὸς χόρος, ubi vid. Barnes. qui plura hujus generis exempla affert. Utroque ergo sensu voc. εὔπαιδα in loco hoc Arist. accipi potest. Kust. Interpres explicat *filium probi patris*, Apollinis nempe: Schol. vero, quod fortunatus in liberis fuerit idem Æsculapius, cujusmodi ibi recensentur Podalirius, Machaon, Jason, Panacea, et Hygea. Quibus addendus ex ejus posteris, qui nullo nomine subinde intelliguntur, Hippocrates, qui in ejus, aut quæ ei tribuuntur, Epistolis, decimus octavus ab Æsculap. dicitur. Neque dubium quin εὔπαιδα hic vocet Æsculap. Comicus, non patris Apollinis, sed dictorum ejus liberorum intuitu, qui omnes singulari artis medicæ cultu et gloria floruerint. Priori utique sensu εὐπατέρα potius eumdem Æsculapium vocasset Comicus, sicut Dianam non solum velut commorantem in parentis Jovis æde Εὐπατέρειαν vocat Eurip. Hipp. 68. sed εὐπατέρειαν Ἄρτεμιν Apoll. Rhod. i. 570. quæ nempe illius supremi deorum hominumque regis fuerit filia, ac ceteroquin semper virgo, prout eam αἰὲν ἄλεκτρον, *semper virginem*, vocat Soph. Elect. 1352. Spanh. καὶ a fine hujus versus ad sequentis initium semovit Cod. Dorv. Hemst.

640. φάνος habet ed. Flor. et quæ eam sequutæ sunt. At Mss. Vat. U. Bodl. et Ar. itemque ed. Ald. habent φέγγος, quod puto esse interpretamentum τοῦ φάνος, utpote vocabuli rarioris et minus usitati. Kust. φάνος. φέγγος Ald. recte: non sunt anapæstici. Oraculum de Glycone Pseudasclepio apud Lucian. Pseudomant.: εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, φάος ἀνθρώποισι. Bent. Nam τὸ φάνος ubi legitur? Præterea versus ipse requirit φέγ-

rum, cujus pedes sic metiendi: Μέγα ἀυτεῖ | σι φέγγος 'Ασ | κληπιόν. Iisdem numeris constat etiam versus præcedens: Ἐπολολύ | ξομαι τὸν εὐ | παῖδα καί. Bent. Ἐν δοχμίοις συζυγίαις versus hos constare contra Bent. contendit Auctor ep. Crit. supra laud. Dind. φάνος inauditam vocem nullaque nixam auctoritate primus in Fl. ed. Fracinus intulit, ab eo temere sequentes edd. acceperunt. Ego possessionem amissam recuperare jussi φέγγος, quod non solum in edd. A. Ph. Junt. Crat. et Farr. sed in tribus etiam Codd. Kust. invenitur, quibus nunc accedit Dorv. et, quæ dubitationem omnem tollit, adprobantis Bent. sententia. Hemst. φέγγος quatuor Codd. [a Brunck. collati] cum duabus primariis edd. Recentiores φάνος quod primus in textum intulit Frac. [illegible]. Scribi tum debebat φανὸν et [illegible], nam Atticis antiquis et quidem Comicis φανὸς, sed Tragicis πανὸς, dicta est fax, tæda, reliqui Græci φανὸν dixere lucernam, laternam, quam Attici vocarunt λυχνοῦχον (cf. Joh. xviii. 3.) v. Mœr. [p. 248.] et Ammon. v. Λυχνοῦχος, et ad hunc Valck. [Anim. ii. 16.] — Phryn. p. 59. et ibi intpp. Pollux x. 116. s. et Casaub. ad Athen. xv. 18. p. 989. s. Fisch. φανὸς, ut vulgo scribitur, de face haud usquam dictus ap. Athen. xv. p. 699. φανὸς, λυχνοῦχον, λύχνον, item δέλετρον [illegible] φανὸν καλεῖσθαι, facem vocari, quod [illegible] in voc. δέλετρον Hes. Nec φανὸς [illegible], sed πανὸς etiam de face ibi ap. [illegible] p. 700. dicitur, et quomodo in [illegible] ibidem Menandri versu πανὸς [illegible] Eustath. ut monet ad eum locum [illegible] Galen. in Hippocr. Lex. [p. 512.] λαμπτὴρ, ὃν οἱ πολλοὶ φανίον ὀνο[illegible]. φανίον etiam de face, s. facula, [illegible] Anthol. vii. ep. 192. ὁ δὲ βάϊον [illegible] φανίον ἐκ τέφρας. Quod vero [illegible] mortalibus jubar Æsculapium se [illegible] clamore celebraturum hic ait cho[illegible] huic deo solemne vel ex Aristide [illegible] a quo Serm. Sacr. ii. p. 521. [illegible] καὶ βοὴ πολλὴ τῶν τε παρόντων [illegible] τὸ πολυύμνητον διὰ τοῦτο [illegible] μέγας ὁ 'Ασκληπιός. Ita de eo Aristides jam ante p. 514. καὶ βοῶν [illegible] ἐνείρατι etc. μέγας ὁ 'Ασκληπιός. Postea p. 534. quod reperto in [illegible] navigio, cui Æsculap. erat [illegible] ἐβόων οἱ ναῦται τὸν θεὸν, [illegible] 'Ασκληπιόν. Spanh. φέγγος. σωτη[illegible] Cod. Par. Schæf. V. coll. ad [illegible] φέγγος. Pors. Dobr. φέγγος [illegible] 4. 5. 6. Id.

[illegible] Act. iii. scena ii. hic constuititur. [illegible] et chorus senum, quæ superiore scena dicta sunt, dixisse videntur stantes ante ædes Chr. Homines autem læta et nuntiantes et audientes alta loqui voce solent. Aut chorus senum pergens ad ædes Chr. putandus est instituisse Æsculap. celebrare hymno. Fisch. Eo igitur clamore excita Chr. uxor prodit ex ædibus, quæ hactenus Pluti et Chr. reditum ibi exspectaverat. In ipso limine domus ea quæ sequuntur sibi, audientibus tamen cunctis, loquitur. Girard. ἆρά γ'. ἆρ' Ald. forte ἆρ' ἀναγγελεῖ vel ἀπαγγελεῖ. Bent. Uno pede minus Ald. quæque ab ea nusquam fere dissident edd. Ph. Junt. et Crat. ἆρ' ἀγγελεῖ. Post Fl. omnes numeris integris, ἆρά γ' ἀγγελεῖ, neque aliter in Cod. Dorv. scriptum invenio. Hemst. Expressit locum Eurip. in Med. ubi similiter Medeæ sollicitæ de eventu venit aliquis nuncius 1118. ss. φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα etc. Berg. ἆρ' ἀγγελεῖ Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. ἆρά γ' ἀγγελεῖ Junt. ii. iii. Port. Dind. ἆρα γ' ἀγγελεῖ. ἆρά γ' A. 1. 2. B. Pors. ἆρα γ' ἀγγελεῖ Brunck. 6. ἀγγέλλεται Rav. sed an habeat γ' non dicit Inv. ἄρα γ' ἀγγέλλεται (sic) Lib. Burg. Dobr. ἆρ' ἀγγελεῖ primo 1. 2. sed ἆρα γ' in utroque em. m. pr. ἄραγ' ἀγγελεῖ 3. 4. Id.

642. χρηστόν τι· εὐτυχές τι.—τοῦτο· τὸ ἀκοῦσαι ἀγγελίαν ἀγαθήν. Gl. Cod. Par. Schæf. ἆρά γ' ἀγγελεῖ χρηστόν τι; cujus hæ præterea sunt interpretationes: 'Αγγελεῖ· μηνύει· ut tempus congrueret, scribendum erat μηνύσει. Ποθοῦσ'· ἀγαπῶσα, quam formam non semel adhibuit pro ἀγαπῶσα· explicatio vero, si usum Græcæ linguæ castigatum adtendas, non satis commoda: uti nec 645. Φιλεῖς δρῶσα· ἀγαπᾷς ποιοῦσα. Πάλαι· πρὸ πολλοῦ. Hemst. ἀγγελεῖ scil. Car. quem fieri potest ut hera cognoverit e voce; sed potest etiam referri ad ἡ βοή. ἀγγέλλειν χρηστόν τι est lætum, bonum afferre nuntium (ut 632.). Nempe hera sperabat, se nuntium accepturam esse de luminibus oculorum Pluto redditis, quo spectat τοῦτο. ποθοῦσα est optans, et πάλαι (v. ad 257.) h. l. de spatio unius diei neque eo integro dicitur, sed hominibus desiderio alicujus rei flagrantibus tempus quamvis breve longum videri solet. Fisch. χρηστόν τι ad anteced. versum in Elb. est translatum. Dind.

643. ἔνδον ἐντὸς τῆς οἰκίας.—περιμένουσα· ἐκδεχομένη τοῦτον τὸν θεράποντα. Gl. Cod. Par. Schæf. κάθημαι περιμένουσα i. q. περιμένω. Nam etiam a Græcis pro verbo substantivo (εἰμί) ponuntur verba, quæ indicant modum, caussam, effectum, eventum. Et in virtutibus femi-

narum, maxime herarum, ponebatur haec, ut domi essent et opus facerent; quumque feminae inprimis lanam tractantes sederint, intelligitur cur καθῆσθαι dicantur (cf. Hom. Il. B. 137.) et Lat. *sedere*, v. interpp. Nep. ad praef. 7. et Burmann. ad Ovid. Her. xvii. 16. (add. Tit. ii. 5.) *τουτον*), *Carionem*. Fisch.

644. *ταχέως, ταχέως*. In gaudio et in luctu frequentes id genus, apud poëtas scenicos, repetitiones, de quibus ad 113. Spanh. *Δέσποιν', ἵνα*. Eum in modum habent, et recte quidem, cunctae edd. praeter Ald. quae sola dedit, *ὦ δέσποινα*, atque omisso *ἵνα* versum pede truncavit. Simile prorsus, ac modo fuit observatum, mendi genus, quod hic etiam Cod. Dorv. obsedit; in quo *ταχέως* exponitur *συντόμως*. Tam *Καὐτὴ πίῃς· καὶ ἐγώ* non absurde: sic enim est capiendus Carionis jocus: *Ocius, hera, mihi felicia nuncianti prome vinum, ut et ipsa simul bibas, et occasione tam opportuna genio tuo satisfacias*. Hemst. *ὦ δέσποινα*, et *ἵνα* deest, Ald. Vulgatum est in Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. etc. Dind. *φέρ' οἶνον*, *affer vinum*. Eadem verborum structura Anacr. lxiv. 1. *φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ*. Nam cupiditas bibendi et animus laetitia plenus, Car. jussit repetere voc. *ταχέως*. Ex eo quod dicit *καὐτὴ* (*καὶ αὐτὴ*), intelligitur, Car. voluisse sibi maxime, rei laetae nuncio, dari vinum. Sed personae aniculae, et servi, serviens addere eum jubet: *φιλεῖς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα*, h. e. *facis autem id lubentissime, valde bibax es*. *φιλεῖς* habet vim adverb. et *δρῶσ'* verti debet tempore finito, ut *ἀναβαίνοντες ἐλάνθανον* Herodot. vii. 210. *ἐλάνθανε ἔχων* ib. viii. 5. Fisch. Saepe notat bibacitatem mulierum, maxime in Thesm. 742. ss. Berg.

645. *καὐτὴ πίῃς· διαβάλλει ὡς μέθυσον*. Corrig. *μεθύσην*. Gl. Cod. Par. Schaef. *καὐτὴ* sine iota subscr. pleraeque edd. *κᾀτὴ* Brub. Elb. ab initio hujus versus ponit *ἵνα*. *αὐτό*. Elb. *αὐτῷ*. In meo exemplo ed. Ald. *ν* superscriptum est a nescio quo, ut sit *αὐτὸν* scil. *οἶνον*.—*δρῶσ'* Ven. i. ii. Brub. Dind.

646. *ὡς ἀγαθά*. *ἴσθι ὅτι*. (*ὅτι* Dorv.) *συλλήβδην*. *ὁμοῦ* (*ὁμοῦ συλλαβὼν* Dorv.) Gl. Cod. Par. Schaef. Ostendit Car. etiam causam, ob quam velit ab hera vinum promi, *ὡς ἀγαθὰ — φέρω*, *nam affero tibi nuntium omnium longe optimum et laetissimum*. *συλλήβδην ἅπαντα* est *omnino omnia in unum quasi fasciculum collecta*. Solebant autem veteres depromere vinum, siquid rei bonae et laetae nuntiatum esset. Fisch.

647. *Ποῦ 'στιν· Τὰ ἀγαθά. Εἴσει τάχα· γνωρίσει* (*γνωρίσεις* scribere debuisset) *ταχέως*. *Πέραινε· εἰς τέλος λέγε*. *'Ανύσας· σπεύσας, τελειώσας*. Cod. Dorv. Hemst. *ποῦ 'στιν*. Gl. Cod. Par. *τὰ ἀγαθὰ δηλ.— ἐν τοῖς — ἐν τοῖς ἐμοῖς λόγοις γνώσῃ ἴσως*. Rectius Gl. Dorv. *τάχα* interpretatur *ταχέως*. Xen. Cyr. iii. 3. 66. *τάχα δὲ καὶ καταμαθόντες κ. τ. λ.* Al. *ταχὺ*, quod recte visum Zeun. interpretamentum Gl. Idem Anab. vi. 3. (al. 5.) 18. *τάχα ἀκούων*. ubi rursus al. ex eadem causa *ταχύ*. Add. ibid. i. 8. 8. Plutarch. Mor. t. i. p. 584. *τάχα δὴ τοιούτους ἑωρακὼς*. Phal. p. 34. *γένοιτ' ἂν τάχα*. Igitur hunc usum non dicam apud prosae orationis scriptores rariorem esse. Schaef. *καὶ ποῦ* est *ubi tandem: καὶ* in interrogationibus admirationem exprimit, v. Raph. ad Marc. x. 26. *τάχα* i. q. *ταχέως*, *mox*, *statim*, ut *ὦκα* pro *ὠκέως*, *σάφα* pro *σαφῶς* v. Eustath. ad Od. A. 251. *εἴσει* (Att. pro *εἴσῃ*) id. quod *γνώσῃ*, *cognosces*, *intelliges*, Att. v. Moer. [p. 161]. ut 648. *ὅ τι λέγεις*, *quod narrare vis*, ita ut *ἐν* non tam idem sit quod *ἐκ* (ut *ἐν ἀργύρῳ*, *ἐν χρυσῷ πιεῖν* Lucian. de merc. condd. c. 26. v. Cuper. Observatt. ii. 8.) quam potius, dum res a me narratur, ut *ἐν οἷς* Act. xxiv. 18. *quae dum facio*. Fisch. Post *ποῦ 'στιν* punctum in Ald. Junt. i. ii. iii. Elb. *εἴσῃ*. Dind. *οἴσει ταῦτα* pro *εἴσει τάχα* 5. Dobr.

648. *πέραινε*. Gl. Cod. Par. *τελείου*, *πληροῦ*. Imo *τελείου*, *πλήρου*. Schaef. *πέραινε ἀνύσας* est, *dic*, *expone*, *statim*, *continuo*. Nam *περαίνειν* notat 1. *finire*, *perficere*, *conficere*; 2. *e sumptis aliquid colligere*; 3. omnino *docere*, *narrare*, ut 563. et *ἀνύτειν*, *perficere*, *efficere*, aliis verbis junctum, indicat celeritatem actionis et adverbio Latine verti debet, vid. 413. et 413. Addit hera *ποτε*, *tandem*, quia hominibus rei alicujus avidis spatium temporis, quamvis breve, tamen longum videtur (v. 642.). Fisch. *ἀνύσας* Ald. Dobr. *πέρ. μοι* v. 3. 4. Id.

649. *τοίνυν*. Gl. Cod. Par. *λοιπόν*. Schaef. *τὰ πράγματα*· i. e. *res*, sive *agenda*. sic Av. 23. *τί τὸ πρᾶγμα*; *πρᾶγμά κον τι*; *μέγα*. *μῶν καὶ παχύ*. Lucian. Eunuch. *καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλά*, *καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα* etc. vel *τὰ πράγματα*, *molestias*. Bent.

650. *ἐκ τῶν ποδῶν*. Gl. Cod. Par. *ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλος*, *ἐμφαντικόν*. Corrigendum puto *μέχρι τέλους*. V. Append. ad Bast. Ep. Crit. p. 38. Schaef. *ἐκ τῶν ποδῶν εἰς τὴν κεφαλήν*. Proverbialis locutio pro altera magis recepta, *a capite ad calcem*. Spanh. *Totam rem ab imo ad summum*. Plaut. in Epidico [v. 1. 16

s.]: 'Contemple, Epidice. Usque ab unguiculo ad capillum summum festivissima est.' Alias inverso modo *a capite ad calcem* dicimus. Horat. [ii. Epp. ii. 4.]: 'Candidus et talos a vertice pulcher ad imos.' Notum est illud Plauti [Asin. iii. 3. 139.]: 'Nec caput nec pes sermonum apparet.' Cæterum εἰς τὴν κεφαλήν σοι est etiam mali ominis. Berg. Utitur Car. plurali πράγματα, tum propter opportunitatis rei magnitudinem tum quia multi fuerunt istius rei quasi actus et partes; sed si hæc verba conjunguntur cum πάντα, reddi possunt *omnino*. Fuit formula proverb., cujus vestigia sunt Hom. Il. Ψ. 168. ἐκάλυψε νέκυν — ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς. et Theocr. Id. xx. 12. καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν, cui similia sunt hæc ap. Cic. pr. Rosc. Com. 7. 'nonne abimis unguibus usque ad verticem summum — constare totus videtur?' V. Erasm. Adag. p. 9. Fisch. 'Εκ τῶν etc. 'Απ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους· ita declarat Cod. Dorv. pariter ac Schol. qui non diffitetur eum esse, quem legenti primum occurrere sit necesse, verborum sensum: nihilo minus tamen alium celari longe turpiorem, et petulanti vernulæ nequitia dignum. Quorsum spectet, illi non obscurum est, qui meminerit, πράγματα, non secus atque ἔργον, et *opus* Latinis, de re venerea veteribus usurpari: quomodo si Aristænetus accipiatur, ut accipiendum esse mihi sane persuadeo, ii. [illegible] ἢ ἵνα μοὶ τῶν πραγμάτων μὴ μεταcausæ nihil erit, cur particulam ne[illegible] obsecuti Mercero deleamus: nam [illegible]imum editorem hic *balbutire*, [Notat [illegible] de Pauw, in quem et plura hic, [illegible] tamen injuria, dicit. Is enim cor[illegible] πραγμάτων δὴ μεταβολή. Sed Abresch. [illegible] extr. suæ edit. vulgatum reliquit, in [illegible] tamen Aristæn. p. 200. in Merceri [illegible]tionem inclinavit. Dind.] quod [illegible] injuriam elimatissimæ doctrinæ viro, cujus partum veris in remp. literariam [illegible] decus nunquam inanes verborum [illegible] obfuscabunt, sæpius tam contume[illegible] quam adroganter objecit, id quidem [illegible] controversiam. Aristoph. autem [illegible] vereor ut acumen illud Scholiastæ [illegible] subtile probet: quamvis enim [illegible] parcidicos, ut Plaut. ait, versus [illegible] immemorabiles minime refugiat, hic [illegible] eum culpa vacare, et invito obsce[illegible] orationis adfingi credo. Potiore [illegible]is jure dubites, an facetiam quæsi[illegible] in ambigua significatione verbi ἐρῶ, [illegible] non dicam tantummodo licet intelli[illegible] sed etiam *fundam, effundam*; quan[illegible] contractum erit, itidem ut δρῶ, κρεμῶ, βιβῶ, ἐλῶ, σκεδῶ, καλῶ, quæque apud Atticos ejus generis sunt plura, ex ἐράσω ab ἐρῶν, *fundere*, cujus quidem notiora sunt et usu frequentiore trita composita ἐξερῶν, κατερῶν. Hemst. Elegans est hæc conjectura, neque tamen necessaria. Fieri enim potest, ut hera auditis verbis εἰς τὴν κεφαλήν σοι, quum sciret, formulam ἐς κεφαλὴν esse male precantis (v. 526.) ominis avertendi causa responderit μὴ δῆτ' etc. id quod eo fit probabile, quia dixit ἐς, non εἰς, τ. κεφ. præsertim quum πράγματα accepisse videatur de malis, incommodis, molestiis. Nam μὴ δῆτ' ἐμοί γ' ἐς τ. κεφ. est, *vide, cave, quæso, ne quid mali mihi inde eveniat*. Fisch. εἰς τ. κεφ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. ἐρῷ perperam Junt. ii. iii. Dind. εἰς τὴν κ. ἐς Suid. πράγμ. Pors. Citat Eustath. Il. Π. p. 1079, 44=1105, 1. εἰς Ald. ἐς 651. σου Borg. apud Inv. ad 670. Dobr.

651. Super μὴ τἀγαθὰ Cod. Dorv. additum habet οὐκ ἐρῶ· hoc scilicet ad sensum explendum requiri significans: mulieris itidem responsum talem in modum integravit: τὰ ἀγαθὰ εἰπέ· μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα ἐρεῖς. Atqui repetere præstat: μὴ τἀγαθὰ ἐς τὴν κεφαλήν σοι; quod a Car. per jocum dicitur: *non tu bona, quæ nunc evenerunt, in caput tuum expetere cupis?* et, μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα ἐς κεφαλήν μοι. Hemst. ἐμοί· ἐμοῦ. ἐς τὴν κ. τὰ πράγματα ἐρεῖς δηλ. Gl. Cod. Par. Schæf. ἔμοιγ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. μή τ' ἀγαθὰ Junt. iii. Dind.

652. νῦν πρὸ ὀλίγου. πράγμ. τὰς ὀχλήσεις Gl. Cod. Par. Schæf. οὖν habet affirmandi vim, et sensus est, *nolo certe mihi molestias, mala, creari:* Athenienses πράγματα dixerunt, (v. Schol. et Suid.) proprie incommoda, quibus afficitur is, qui implicitus *lite* tenetur, qui πράγματα ἔχειν, ut παρέχειν πρ. dicitur, qui *litem* intendit. Fisch.

653. ὡς τάχιστα est, *simul atque* (Gl. vet.), *quamprimum*, ut Xen. Cyr. i. 3. 1. quod ibid. i. 5. 5. ἐπειδὴ τάχιστα et Æsch. Socr. ii. 18. ἐπειδὰν τάχιστα. Part. γὰρ cohæret cum oratione Car. 651. s. πρὸς τὸν θεὸν, ad *templum* Æscul. Fisch. ἀφικόμεθα. Eurip. Iphig. Aul. 1515. ἐπεὶ γὰρ ἱκόμεθα τῆς Διὸς κόρης 'Αρτέμιδος ἄλσος — mox, σὴν παῖδ' ἄγοντες. Berg. In omni narrationis hujus modo et forma imitatur Noster narrationes nunciorum in tragœdiis Gr. frequentes. Dind. Versus claudicat in Cod. Dorv. (et 4. Dobr.) omisso γάρ. Ab initio præfixum, διήγησις· tum porro, ἀφικόμεθα. ἐπορεύθημεν.

Hemst. ὡς· ἐπειδή. Gl. Cod. Par. Schæf.

654. ἀθλιώτατον. Gl. Cod. Par. διὰ τὴν πήρωσιν. (διὰ τὴν τύφλωσιν Dorv.) Schæf. ἄγοντες ἄνδρα reddi potest, *cum viro*, Pluto (v. ad 285.) qui ἀθλιώτατος dicitur, quia orbatus fuerat oculorum luminibus. Fisch.

655. εἴ τιν' ἄλλον. Gl. Cod. Par. ἀντὶ τοῦ ὡς οὐδένα ἄλλον. — κεὐδαίμονα· διὰ τὸ ἀναβλέψαι. Schæf. μακάρ. διὰ τὴν ἀνάβλεψιν. εὐδαίμονα· εὐτυχῆ Dorv. Hemst. εἴ τιν' ἀλλ. μακ. κεὐδ. est, εὐδαιμονέστατον, quia oculorum lumina receperat. Fisch. εἴ τιν' ἄλλον. Potuisset etiam dicere εἴ τις ἄλλος, ut Eurip. Phœn. 1536. ὅς μ' ἔφυσας ἄθλιον καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ. Qui locus et cætera non est dissimilis Comici loco. Ita fuisset subintelligendum verbum ἐστὶ aut ἔφυ, quod est in Eurip. loco. Apud Soph. omitti solet ἄλλος, ut Œd. Col. 1660. ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ' εἴ τις βροτῶν, θαυμαστός. V. quæ notavi ad Thesm. 1187. Berg. κ' εὐδαίμονα Junt. III. Dind. κεὐδ. Ald. καὐδ. Pors. Recte notat Schol. usitatius esse εἴπερ τις ἄλλος. Dobr.

656. ἐπὶ θάλατταν. Ab antiquis profecta est hæc opinio, mare polluta quæcumque purgare. Quum Plato ad Ægyptios sacerdotes, sapientiæ eorum perdiscendæ causa, ire statuisset, comitem habuit Eurip. quem sacerdotes Ægyptii quum morbo comitiali obnoxium esse intellexissent, in mare demergi jusserunt, qua ex lotione Eurip. morbo liberatus cecinit, θάλασσα κλύζει πάντα τ' ἀνθρώπων κακά. [Iph. Taur. 1193. ubi v. Barnes.]. Girard. Haud mirabitur Plut. ad Æscul. qui eum e cæco lynceum denuo redderet, adductum aquis, et marinis quidem, ablutum hic intueri, qui in sacris Aristidis sermonibus tot lotionum, jussu Æscul. in mari, fontibus, fluviis mentionem animadverterit; unde inter alia ab eo dicitur, καὶ μὴν ὅσα αὖ ποταμοῖς, πηγαῖς, ἢ καὶ θαλάττῃ προσέταξε χρήσασθαι, ἢ πρότερον τούτων, ἢ καὶ ὕστερον etc. Mitto, quod pruriginosis et qui acribus humoribus vellicantur, lotiones in mari prodesse tradit Hippocr. de humid. usu c. 7. Spanh. Duxerunt igitur Plut. extra urbem ad mare Ægæum: nam Schol. ad 621. auctor est, Æscul. ab Athenn. cultum esse et in urbe et in Piræo, sed Aristoph. loqui de eo, qui cultus sit in urbe. V. Meurs. Ath. Att. ii. 7. Scilicet unda marina credebatur habere vim purgandi et expiandi, unde eos qui viderentur impuri esse et scelere aliquo contaminati abluebant illa, vel aspergebant, adhibito aspergillo. V. Il. A. 314. ibique Eustath. et Schol. conjunctimque Cic. p. Rosc. Amer. 26. Fisch. Quod autem ad ἐπὶ θάλατταν complicitur adjectum πεσθῆναι, vel πεσθεῖσαι, quale sit, expiscari non possum: πεφθῆναι autem, quod istum in modum Græci recentiores scribunt, nihil huc facit. Hemst.

657. ἐλοῦμεν. Gl. Cod. Par. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐλούομεν κατὰ συγκοπήν. Schæf. Schol. Ms. Ἀττικὸν τὸ ἐλοῦμεν, ἀντὶ τοῦ ἐλούομεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐλοῦμεν. Mœr. λοῦται, Ἀττικῶς. λούεται, Ἑλληνικῶς. Ad quam not. v. Pierson. Brunck. V. Mœr. [p. 248.] Phryn. p. 80. et Tho. Mag. [p. 584.] Sed librarii fere formam communem substituerunt, ut Xen. Cyr. iv. 5. 2. ἐλούοντο, sed Ms. Bodl. ἐλοῦντο. Verba νὴ Δί' εὐδαίμων ἄρ' ἦν ironice accipienda sunt, cujus ironiæ index censenda est maxime vox et gestus loquentis, præter ἦν, scilicet. ψυχρᾷ θαλάττῃ, quæ membris senis decrepiti non poterat non molesta esse. Fisch. ἄρ'. γὰρ A. B. Pors. γ' ἄρ' 4. ἄρ' sine γ' tres primæ, edd. Brunck. Inv. et 5. ex em. ejusd. manus. Dobr. Bonam Barocc. libri scripturam νὴ Δί' εὐδαίμων γὰρ ἦν, Pors. depravavit Adv. p. 37. Reisig.

658. λούμενος. λουόμενος A. 1. una B. Pors. λευόμενος Borg. Elb. 5. 6. λούμενος diserte Eustath. Od. Z. p. 1560, 20 = 259, 44. Dobr. ψυχρᾷ θαλάττῃ 2. λουόμενος 3. 4. Id.

659. ἦμεν. Iota, quod in plerisque edd., ut oportebat, est suppositum, deest Cod. Dorv. Sequuta est scripturam illam non melior explicatio: ἦμεν· ὑπήρχομεν. [Gl. in C. (et Par.) ἐπορευόμεθα.] Perperam in meo ὑπήρχομεν. Quod subscribi solet ι, in Codd., maxime in vetustioribus, perpetuo omittitur. Versum hunc citat Auctor Etym. M. p. 429, 8. Brunck. Dictum est pro ᾔειμεν, *ivimus in urbem, ad, in, templum Æsculapii*. Fisch. Pro ᾔαμεν ab ᾔα perf. med. Att. pro εἶα. Girard. et Munt.] Ubique legitur versu repugnante τέμμενος, quod non insolens in membranis, similiter atque τέμμαχος, τεμμάχιον. Hemst. ἦμεν Port. Dind. ἦμεν. ᾖμεν Suid. in v. ed. Ald. Pors. ἦμεν (ι supr. a correctore) 2. Dobr. τέμενος est omnino locus ex usu profano exemtus et diis consecratus: *fanum*; singulatim nunc *lucus*, nunc *altare*, nunc *templum*. V. Hes. h. v. et Periz. ad Æl. V. H. vi. 1. Ind. Æsch. Socr. h. v. Fisch.

660. Ἐπεὶ δὲ βωμῷ etc. describitur hic sacrificium pauperiorum, quod placentis, farre molito, thure, et similibus libaminibus

bus vilioribus constare solebat. Tunc enim Chr. pauper adhuc erat, dives demum factus post visum Pluto restitutum. Quare non est quod cum interpretibus locum hunc de praeludiis sacrificii accipiamus propter vocem *προθύματα*, quae proprie quidem significat ea, quae ipsum sacrificium sive mactationem victimae praecedunt, sed illa significatio ducta est a sacrificiis sumtuosioribus, qualia erant divitum. In illis enim quum *πόπανα, πέλανοι, ψαιστὰ*, et similia mactationem bestiae praecederent, recte et proprie tunc dicebantur *προθύματα*: sed postea appellatio ista iisdem libaminibus adhaesit, quum a pauperioribus offerebantur, nulla victimae mactatione intercedente. Quamvis autem *τὸ πρόθυμα* sit vox generis, hic tamen specialiter significare videtur idem quod alias Graeci vocabant *ψαιστὸν*, *farinam molitam*, quae diis offerebatur; tum, quia inter ejusmodi *προθύματα* s. libamenta, *ψαιστοῦ* vel praecipue apud scriptores mentio fieri solet, tum etiam, quia vet. Schol. hic notat, pro *προθύματα* alios h. l. quosdam legisse *θυλήματα*. Atqui *θύλημα* grammaticis aliquando idem est quod *ψαιστός*. Nam Hes. et Suid. *ψαιστὰ* aiunt esse *ἄλφιτα ἐλαίῳ καὶ οἴνῳ δεδευμένα*, quomodo voc. *θυλήματα* interpretatur Schol. Comici ad Pac. 1040. et, quod maxime huc facit, Porphyr. de abstin. l. 2. c. 6. *ψαιστοὺς* vocat *ψαισθέντα θυλήματα*. V. ad 138. ubi de voc. *ψαιστὸν* plura notavimus. Kust. *Πόπανα*, *placentae e farre et farina subactae*, juxta illa quae in veterum sacris, sicut *ψαιστὰ*, *πέλανοι*, dictave aliis nominibus *liba*, offerri erant solita. V. Thesm. 292. ubi *τὸ πόπανον* s. placenta e cista detrahenda dicitur, quae deabus, Cereri et Proserpinae, quibus festum illud erat sacrum, confestim offeratur. Sic Mercurium et Hecaten more antiquo cultos dici a Clearcho Arcade *λιβανωτοῖς καὶ ψαιστοῖς καὶ ποπάνοις* tradit Porphyr. *περὶ Ἀποχ.* l. 2. p. 140. Inter ea quae diis offeruntur, commemorat similiter Pollux i. 1. 28. *ψαιστὰ, πόπανα*. Apud Lucian. in Catapl. p. 428. t. i. [ed. Graev.] *καὶ χοαὶ καὶ πόπανα*, ubi Schol. nuper editus, *πόπανα, εἶδος πλακοῦντος*. Ap. Ael. V. H. xi. 5. aedituis quorundam, qui Delphis sacra faciunt, imposita dicuntur *λιβανωτοὶ καὶ πόπανα*, qualia etiam in canistris Romae diis data tradentem Dion. Halic. Ant. ii. p. 98. adducit ibi Perix. Postremo haud praetereundum quod tradit Eumoer. ined. nempe ab Atticis *φθοῖς* una syllaba de placenta dici, quae a reliquis Graecis *πόπανον* vocabatur, additque, *ἔστι δὲ πλακοῦν ἔχων ὀμφαλόν*. Unde insigniter illustratur Clemens Alex. a quo inter alia sacris destinatarum id genus placentarum genera *καὶ πόπανα πολυόμφαλα* recensentur Protrept. p. 14. Sic *μέγαν ἔγκυκλον* (*orbicularem*) *πλακοῦντα* legimus in Matronis Parodia Athen. iv. p. 137. *Προθύματα.* [*προθύματα* est nomen generale, *πόπανα* speciale. Non prius accedebatur ad peragendum sacrificium, quam permulta circa panem, aquam, ignem, ornamenta sacrificuli de more essent facta. Car. tantum meminit *ποπάνων* et *πελάνων*, quae edulia erant, caetera quae ad gulam nihil faciunt, negligit. Girard. Contra, *προθύματα* h. l. speciem significare cum Kust. censet Münt. Dind.] Dicta nempe modo *πόπανα*, sicut jam ante, aut mox *ψαιστὰ, πέλανοι*. *Placentae* nempe haud unius generis s. *liba* diis ante victimarum sacrificium offerri consueverant, eaque inde *προθύματα*, velut *θυσίας*, sacrificii proprie dicti quaedam praeludia. Unde de Iphigenia mactanda ante Graecorum adventum ad Trojae obsidionem a choro mulierum dicitur Eurip. Iph. Aul. 1311. *πρόθυμά σ' ἔλαβεν Ἄρτεμις πρὸς Ἴλιον*. Hinc ut a *προθύω*, *πρόθυμα*, sic *προθυσόμενος* Thesm. 38. Spanh. Gl. Cod. Par. *προθ. τὰ πρὸ τῆς θυσίας γινόμενα*. Schaef. Schol. verba ita ordinat, repetendo *καθωσιώθη*: *ἐπεὶ δὲ βωμῷ καθωσιώθη τὰ πόπανα καὶ τὰ προθ. καθωσ. Ἡφ. φλογί, ὁ πέλανος λέγω*, ut *πέλανος* sit interpretamentum voc. *προθύματα*. Nam *πόπανα* in parte quadam arae posita, (quod etiam videtur indicare v. 678. s.), *προθύματα* autem, quae *πέλανος* illi dicuntur, igni adoleri solita scribit. Itaque ex illius sententia *πόπανα* inter *προθύματα* non erant. De popanis etc. V. Suid. *πόπανον*, add. Perix. ad Ael. V. H. ii. 5. Etymolog. ejus voc. affert Eust. in Il. Δ. p. 437. quo loco etiam nostrum laudat. Duck. *Ἐπεὶ δὲ βωμῷ* etc. Primum Cod. Dorv. proponere lubet interpretationes: *Πόπανα· γλυκύσματα. Προχύματα· τὰ καταχύματα. Καθωσιώθη· καθιερώθη. Πέλανος· εἶδος ὀσπρίου. Ἡφαίστου· πυρός. Παρεκατέθετο· ἀνωρεῖτο.* *Πέλανον* leguminis esse genus, unde hauserit, equidem ignoro: nec minus, quibus indiciis colligi possit, quod, adlatis Comici verbis, H. Steph. Schol. praeeunte adfirmat Ind. Thes. in *Πέλανος*, eum *innuere τὸν πέλανον igni injici solitum, τὰ πόπανα autem et τὰ προθύματα imponi arae*. Adsurgunt vero supra soccum hi duo versus, et sine dubio sunt ex tragoedia quadam decerpti: sed oratio legitima junctura non conglutinatur; quod vitium etsi Schol. non fefellerit, quae

tamen illi tentant, parum meo judicio tollendæ difficultati prosunt. Fortassis melius quæsitum minima mutatione remedium succedet: Ἐπεὶ δ' ἐπὶ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα, Καθωσιώθη τε πέλανος Ἡφαίστου φλογί· vel, Ἐπεὶ . . . προθύματα, Κἀθ' ὡσιώθη π. Ἡ. φλογί· utrumlibet elegeris, planius orationis ordo quadrabit. Quæ de nota præpositionum ἐν et ἐπὶ ellipsi proferri possint, haud me prætereunt; neque tamen eo minus inserendum duxi ἐπὶ, quod pro ἐπεὶ male Cod. Dorv. exhibet: idem Κατεκλίναμεν non est, quare vulgatæ per cunctas edd. lectioni postponatur, licet ea patronum habeat Suid. qui Schol. descripsit non id quidem magni momenti, sed quod nunc in nostris desideratur: Κατεκλίνομεν, ἀντὶ τοῦ ἀνεκλίνομεν· οὕτως Ἀττικῶς. Ἀριστ. Πλ. Κατεκλίνομεν . . . ἡ κατὰ ἀντὶ τῆς ἀνά. Θυλήματα vero, quæ vice προθυμάτων in aliis extitisse libris vetus Enarrator monet, varia forte lectio fuerit alterius Pluti. Hemst. πέλανος per appositionem et ἀσυνδέτως additum. Vox est sacrorum propria, quam declarant præcedentia nomina πόπανα et προθύματα. V. Toup. ad Suid. i. 86. Non observarunt Schol. quanam ex Tragœdia hi versus desumti essent. Satius tamen hoc fuisset quam ad 639. monere ἀναβοάσομαι vocem esse tragicam. Brunck. Sic h. l. accipi potest, ut καὶ προθ. dictum sit pro καὶ τἄλλα προθ. ut v. 1. ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, add. 438. 798. Sed potest etiam dici, utroque voc. ποπ. καὶ προθ. indicari tantum *placentas paniceas*, quæ ratio adjuvari 680. sed prior melior esse videtur. καθοσιοῦσθαι conjungi debet cum verbis πέλ. Ἡφ. φλ. ita ut sit, *consecrari Vulcani ignibus*, flammæ, *conjici*, *injici in ignem*, *cremari*, *adoleri* (quæ formula, ut superior, convenientior est tragœdiæ quam comœdiæ). Nam interdum unum verbum jungitur duobus pluribusve nominibus, ita ut diversum intellectum habeat pro ratione rerum, quæ istis nominibus significantur; neque notio *injici* multum differt a notione *imponi*. Conjunctio qua hoc membrum πελ. Ἡφ. φλ. cum superiori conjungeretur, omitti recte potuit, immo debuit, quia vox Car. eam explesse censenda est, et quia celeritas a Car. exprimitur qua ista res acta sit. Fisch.

661. πέλανοι igni injici solebant ut adolerentur, quod non solum ex h. l. patet, sed etiam ex Eurip. Ion. 707. Καλλίφλογα πέλανον ἐπὶ πυρὶ καθαγνίσας. Καθαγνίζειν enim πυρὶ per εὐφημισμὸν dicebatur pro *igni cremare*, quod ignis vim ἁγνιστικὴν habere credebatur. Sic Eurip. Or. 40. πυρὶ καθήγνισται δέμας. Kust. καθωσιώθη. Gl. Cod. Par. ἀνετέθη, ἱερώθη. Schæf. Verbi καθοσιοῦν haud una occurrit apud vett. significatio, et initio ea, quæ hic obtinet, *diis consecrare*. Unde Hes. καθωσίωσε· κατέθυσε. Εὐρυθμίῃ Μελεάγρῳ, ut bene ibi emendavit Bent. in Ep. Malelæ adjecta p. 35. Sic καθωσιῶσαι ἄγαλμα et καθοσίωσις de consecratis cuipiam deo statua a Polluce dicitur i. l. 11. Hinc καθοσιοῦν de iis, qui se principi devoverant, adhibet Dio Cass. l. 53. p. 510. ubi agit de quodam Pacuvio, qui Hispanorum more se Augusto καθωσίωσε, *consecravit* s. *devovit*. Ap. Joseph. vero adv. Apion. i. p. 755. idem verbum de desponsata a Magno Herode Pheroræ filiarum suarum maxima, post prioris uxoris obitum, καθωσίωσε (*despondit ei*) τὴν πρεσβυτάτην τῶν αὐτοῦ θυγατέρων nempe eo sensu, quo καθωσιώθη hic in Schol. redditur τοῖς καθήκουσι νόμοις καθιερώθη, *decenti ritu est consecrata*. Καθοσίωσις dein apud ecclesa. scriptt. pro *crimine majestatis*, ut in Constitutt. apostoll. l. 2. c. 14. et in Gloss. etiam antiquis sumitur; et prout apud Isidor. Pelus. l. v. Ep. 177. καὶ ὡς ἐπὶ καθοσιώσει ἑάλωτο, *velut in crimine majestatis deprehensum*, non, juxta Schottum, *velut in sacrilegio*, verti debuit. Hinc pro *damnatione*, ut ap. Chrysost. t. vi. p. 551. ed. Savil. Sic καθωσιωμένος pro *damnato* et ad supplicium destinato dici in canonibus conciliorum vidit in Thes. Ecclesiast. [t. ii. p. 17. ed. sec.] Suicerus; quod a me nunc adlata adstruit et illustrat. Sed de his vocabb. καθοσιώσεως, καθωσιωμένων, et similiter ἀκαθοσιώτου, quo utitur Epiphan. adv. Hær. p. 843. pluribus ad eum locum agit. Petav. Anim. p. 78. etc. et a quo alia eam in rem testimonia adducuntur quæ non hic tango. θύειν πέλανον ap. Æsch. et ap. Eurip. ἀθύτων πελάνων dici jam ante vidimus ad 138., et apud Comicum infra, τὸ πόπανον θύσω ταῖν θεαῖν, de *placentis* s. *libis*, quæ diis adolebantur. Unde a Schol. Eurip. Hipp. 147. dicuntur πέλανοι τὰ εἰς θυσίαν πέμματα. Quale vero *placentæ* genus fuerit πέλανος, cujus sæpe in sacris gentilium mentio, docebunt vett. ad Æsch. critici, ubi Atossa Xerxis mater Deos invocatura ait Pers. 524; ἥξω λαβοῦσα πέλανον, ubi Schol. πέλανος δέ ἐστιν ὁ ἐξυμωμένος καὶ πεπηγὼς πλακοῦς· λέγεται δὲ καὶ ὁ ῥύπος. Ἄλλως πέλανον, πεπεμμένον πλακοῦντα. Idem jam ante de hac voce ad v. 204. θύσαι πέλανον notaverant Scholia: πέλανος ὁ πεπηγὼς ῥύπος λέγεται, in quo utroque loco ῥύπον mallem legere: ῥύπος enim sordes

et illinic tantum notat, ut de ea voce præter grammaticos agunt Schol. ad Ach. 17. ῥῶπος vero ap. vett. grammatt. et in Gl. quum mercem vilis momenti, tum etiam quodvis seu sarcinam, tum μίγματα etiam ap. Pollucem notat, unde de vili aliquo placentæ genere dici similiter potuit. Spanh. Pseudo-Eurip. Iph. Aul. 1601, 2. ἐπεὶ δ' ἅπαν Κατηνθρακώθη θῦμ' ἐν Ἡφαίστου φλογί. Dobr.

662. κατακλίνειν est, incubare jubere, ut 411. et quidem stragulis (v. 628.), pellibus ovium stratis; quo respiciunt verba ὥσπερ εἰκὸς ἦν, quia Plutus cæcus erat. ἡμῶν δ' ἕκαστος Chr. Car. Bleps. De voc. στιβὰς v. 541. Fisch. εἰκός. Gl. Cod. Par. πρέπον. Schæf. κατεκλίναμεν 1. 4. et corr. 2. qui gl. κατεθήκαμεν. Dobr.

663. Cod. Par. παρεκάττυτο ex rasura. Gl. συνετίθει. Sic pro συνετέθη. Schæf. Eqq. 313. ἴδον πάλαι καττύεται, unde negotium hoc (quod præcesserat) jamdudum consuitur; quomodo a Plat. usurpatur in Euthyd. p. 294. Quod vero ab Att. scriptt. καττύω et καττύματα de soleis, et inde de rebus vilibus dicta; κασσύειν a Nicandro in Georgicis apud Athen. ix. p. 370. ταλύβαλα κασσύουσιν (mutatarios calceos consuunt): et inde ap. Hes. κάσσυμα, δέρμα. Ut vero ab Attico καττύειν sit παρακαττύειν, sic ἐγκαττύειν Alexis ap. eundem Athen. xiii. p. 568. φελλὸς ἐν ταῖς βαυκίσιν ἐγκεκάττυται. Hic vero comice dicitur, quod Pluto ad decumbendum relicto suum quisque grabbatulum consuerit et paraverit. Spanh. καττύειν est, interprete Hes., συρράπτειν, consuere, nempe aliquid, Med. καττύεσθαι, sibi aliquid consuere, unde παρακαττύεσθαι στιβάδα, sibi sternere torum obiter et subito. Nam hanc vim præpos. παρὰ habet in multis verbis compositis; et qui sternit torum, is consuit quasi et componit stramina, calamos, juncos. Fisch. παρεκαττύετο. Gl. συνετίθει. Brunck. Citat Suid. v. παρεκαττύετο. Dobr. στοιβάδα 1. 2. sed ι corr. 1. 2.

664. Δεόμενοι· Χρήζοντες. Cod. Dorv. Δεῖσθαι τοῦ θεοῦ est, opus habere ope Æscul. sive Æscul. desiderare. Fisch. κ' ἄλλοι Dind. δέ που sine interrog. Elm. Ach. 227. p. 118. Dobr.

665. Gl. Cod. Par. ναί. εἰς μέν γε. Νεοκλείδης. De Neoclide, Atheniensi rhetore, quem ob cæcitatem s. lippitudinem, Aristoph. nominaverit, infra agetur 715. Eundem in Conc. 254. perstringit Comicus. Spanh. Duobus locis Noster eum non cæcum dicit, sed γλάμωντα, lippum, Eccl. 254. et 401. Similiter autem Soph. in Œd. Tyr. 396. de Tiresia, itidem cæco, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός. Berg. Fuisse videtur de collegio decem illorum rhetorum, de quibus ad 567. dictum est, id quod tum e v. sequ. tum e v. 725. s. intelligi posse puto. Fisch. Aliud hic Cod. Dorv. Schol. verbis, aliud sensu ostendi voluit: τυφλὸς· ἀνόητος. κλέπτων· δωροδοκῶν. τοὺς βλέποντας· τοὺς φρονίμους. Ut maxime concedamus, κλέπτοντα non absurde reddi δωροδοκοῦντα, in ceteris nihil est, quod allegoricam nobis interpretationem commendet. Hemst. Νεοκλείδης Suid. ed. Ms. v. Pors. Νεοκλῆς 1. ὅς ἐστι 2. 3. Dobr.

666. ὑπερηκόντισεν. Gl. Cod. Par. ὑπερέβη. Schæf. ὑπερηκόντισεν. (Gl. Dorv. ὑπερέβαλεν) Metaphora a sagittariis. V. Avv. 363. Eqq. 655. Diphilus ap. Athen. l. vi. [p. 225. Casaub. in Πολυπράγμονι]: ἐνταῦθα γοῦν ἔστι τις ὑπερηκοντικώς. Æsch. Sup. 482. μίασμ' ἔλεξας οὐχ ὑπερτοξεύσιμον, ubi Schol. ἀνυπέρβλητον. Berg. Est enim ὑπερακοντίζειν propr. vincere jactu jaculi, deinde omnino vincere, superare. Hes. ὑπερηκόντισεν· ὑπερέδραμεν, h. e. præterit, præcurrit, i. e. vincit, quæ gl. sumta est ex h. l. Nam multa verba, duas notionis partes habentia, alteram earum amittunt sæpe, ut ληΐζεσθαι est, latrocinando, prædando, sibi aliquid comparare; sed δμῶας ληΐζεσθαι, Od. A. 398. servos comparare sibi, emere; idque semper fit tum, quum adjuncta sibi habent nomina et verba, virtutes, vitia, aliasve res significantia, quod genus ἐπιείμενοι ἀλκὴν Il. H. 164. ἀναιδείην ἐπιείμενος Il. A. 149. ἐνδύσασθαι χρηστότητα etc. Col. iii. 12. ἐκτετοξεῦσθαι βίον v. 34. Ex quo intelligitur etiam, quam temere faciant ii, qui in ejusmodi verbis vim, nescio quam, quærant. κλέπτων (κλέπτον Elb.), furando. Nam partic. vim gerundi habet. Videtur autem hoc verbum spectare eo, quod Neocl. corrumpi se siverit a multitudine et ab hostibus civitatis. V. 569. οἱ βλέποντες sunt, qui habent oculorum lumina. Fisch. ἔτ. δὲ 1. Dobr. νοσήματ' Elb. Dind.

668. ἔχειν est verbum propr. de iis, qui morbo affecti sunt, laborant, v. Foes. Lex. Hippocr. h. v. ut συνέχεσθαι et κατέχεσθαι Matth. iv. 24. Joh. v. 4. λύχνοι sunt lucernæ: erat enim nox: et form. λύχνον ἀποσβεννύειν, lucernam exstinguere, opponitur formulæ λύχνον ἅπτειν Luc. viii. 16. Anacr. iii. 15. Fisch. Comparat Hemst. in Mss. Aristid. t. i. p. 484. A. Pors.

669. παρήγγειλεν. Versui fulciendo il-

lud ν, quod omnes Edd. neglexerant, addidit Kust.; consentit Cod. Dorv. in quo καθεύδειν exponitur ὑπνοῦν ἢ κεῖσθαι ἡσύχως (Gl. Cod. Par. κοιμᾶσθαι. Schæf.) significatur enim revera, *quietum jacere, seque ad somnum componere*. Mox autem non πρόπολος habet, sed πρόσπολος· ὁ νεωκόρος, δοῦλος· utrumcumque probaveris; nam pari sunt potestate prædita; [V. Hes. in πρόπολοι et πρόσπολοι. Fisch.] metri legibus æque satisfiet; receptæ tamen lectioni patrocinatur Eustath. ad Od. Z. p. 1560, 16. οὕτω δὲ οὔτε ὁ πρόσπολος δουλικὸν ἀεὶ ὄνομά ἐστιν, οὐδὲ μὴν ὁ πρόπολος .... χρῆσις δὲ προπόλου ἔν τε τῷ τοῦ Κωμικοῦ Πλούτῳ etc. Hemst. Kust. scribendo παρήγγειλεν versum quidem effecit, sed invenustum, ut in quo ictum præcipuum recipiat — λεν, syllaba levissima. Malim, ἡμῖν παρήγγειλ' ἐγκαθεύδειν (ἐν τῷ ναῷ). Similiter 742. Οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ, i. e. ii, qui juxta Plut. in Æscul. templo incubabant. Hotib. παρήγγειλε Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. παρήγγειλε. -λεν A. B. Pors. παρήγγειλε (vel -εν) καθεύδειν edd. Optime ἐγκαθεύδειν Pors. quod occupavit Hotib. p. 20. V. Valck. ad Herodot. viii. 184. infra 742. ubi simili errore οἱ δὲ κατ. Ms. Elb. ἐμοὶ δὲ παρήγγειλε κ. grammaticus August. apud Herman. Gr. Gr. p. 357. et mox πρόσπολος. Dobr.

670. ὁ πρόσπολος (sic). ὁ ἱερεύς.—αἴσθηται. Gl. Cod. Par. νοήσῃ κτύπου. Schæf. ὁ πρόσπολος quatuor Codd. quibus consentientibus eo magis obsequi debui, quod sic suaviores fiunt numeri. Perpetua in his formis librorum varietas, quæ jam observari potuit ad Ran. 1333. Brunck. ὁ πρόπολος τοῦ θεοῦ est *æditituus Æsculapii, æditituus ædis Æsculapii, æditituus ab Æsculapio;* hæ enim formulæ leguntur in antiquis titulis. V. Reines. ad Inscriptt. Class. 5. n. 4. Commissa æditiuis erat cura templorum, ita ut ea deberent verrere; unde νεωκόροι dicti sunt. Singula templa habebant singulos æditiuos, quibus erant suæ cellulæ, certe apud Romanos; solebant advenis narrare originem templorum et rationem sacrorum exponere. V. Rhœr. Otium Daventr. c. 10. Fisch. πρόπολος Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. πρόσπ. A. 1. 2. B. Pors. πρόπολος tres primæ, Ar. Rav. quomodo legebat Eustath. Od. A. p. 1400, 57=33, 27. Z. p. 1560, 16. =259, 29. πρόσπολος Borg. Elb. 6. Dobr. πρόσπολος — ἦν 1. 2. 3. 4. Schol. 3. πρόσπολος λέγεται ὁ δοῦλος, πρόσπολος δὲ καὶ πρόσπολος ὁ νεώκορος: — (sic). Id. ἦν τις αἴσθηται. Sic tres Codd. In B. ἤ τις. Solœce vulg. εἴ τις αἴσθηται. Poterat scribere, εἴ τις αἴσθοιτο ψόφου. Sed cum verbo subjunctivo omnino esse debet ἤν. Brunck. εἰπὼν est *jubens*, sequitur enim infin. sed poterat omnino omitti et poni tantum καί, quum παρήγγ. præcedit. σιγᾶν i. q. κοσμίως κατακεῖσθαι, h. e. *accubare, jacere in stratis ita, ut te non moveas*, quod 692. κατακεῖσθαι ἡσυχῇ, cf. 700. Fisch. Tum quod Cod. Dorv. super αἴσθηται adscriptum præfert, εἰς αἴσθησιν ἔλθῃ, quid vitii tegat, non perspicio: potius scribendum fuerat, εἰς αἴσθησιν ἔλθῃ. Recte vero Κοσμίως· εὐκτάκτως, modo litera supervacua deleatur; quam tamen iterum sustinuit ad 709. morem pronunciandi apud recentiores usitatum nimis sollicite secutus: at melius omisit ad 978. Hemst. εἴ τις Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. ἤν τ. Elb. Dind. ἤν τις A. 1. 2. B. Pors. εἴ τις tres primæ. ἤν τις Ar. 6. Edd. Brunck. Inv. Dobr.

671. κοσμίως. Gl. Cod. Par. εὐτάκτως καὶ ἡσύχως. Schæf.

672. ἐδυνάμην. Cod. Dorv. ἠδυνάμην. V. Mœr. Att. in ἤμελλον Tho. Mag. in Ἐβουλόμην. Hemst. Etsi Atticæ illa imperfecti forma est, tamen metri leges eam h. l. non admittunt, nec grammatici usum alterius formæ linguæ Atticorum plane abjudicaverunt. Fisch. [οὐκ ἐδυνάμην Eckard. explicat, *non solebam*, et hunc v. δύνασθαι usum illustrat. Dind. ἀλλά με Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Id. ἠδυνάμην 3. 4. 5. 6. Dobr. Suid. v. ἀθάρα. ἐδυνάμην. ἠδ. A. 1. Pors.

673. ἀθάρης. Gl. Cod. Par. σεμιδάλεως. Notanda hæc forma, nisi Gl., ut vulgo θεμιδάλεως scripsit. — ἐξέτλ. ἐνέβαλεν. (ἐτάραττεν Dorv.) Schæf. Ἀθάρης. ἀθάρας, quod communis esse dialecti proprium Schol. adfirmat, in Ar. Cod. correctum fuisse, monet ad oram libri sui Kust. invenitur autem plane in Cod. Dorv. pariterque 683. ubi tamen eadem manus η superposuit: verum non secus atque omnes Edd. 694. integrum ἀθάρης repræsentat. Equidem non dubito, quin exemplar illud, quod præ manibus habebat, cum Edd. in ἀθάρης conspiraverit: sed priore loco librarius casum ad vulgarem aliquæ notam formam redigere non fuit veritus; altero parumper cautior faciundum existimavit, ut η superne saltem adnotaret; tertio tandem deterritus religioni duxit constantem veteris membr. scripturam movere. Hemst. ἀθάρης. Membr. et C. hic et in sequentibus ubi hæc vox occurrit, habent ἀθάρας, male. Suid. ἀθάρα, ἔλεγον

ἡψημένον. κλίνεται δὲ παρὰ μὲν Ἀττικοῖς διὰ τοῦ η, ἀθάρης· οἱ δὲ κοινοὶ διὰ τοῦ α, ἀθάρας. Id C. et in meo adscriptum hoc margini Schol. ἀθάρα λέγεται ἡ ἰδιωτικῶς λεγομένη κουρκούτη. ἤγαγε δὲ αὐτὴν γραῦς τις τῷ Ἀσκληπιῷ· εἰκότως. αἱ γὰρ γραῖαι τοὺς ὀδόντας ἀποβαλοῦσαι, οὐκ ἄλλο τι ἐσθίουσιν ἢ ἀθάραν. τοιοῦτον ἐχρῆν καὶ δῶρον αὐτὰς προσφέρειν θεῷ. Brunck. Ἀθάρα proprie significasse videtur far, h. e. album illud, quod separatur a glumis granorum adoris, hordei, tritici; deinde *pultem, pulmentum, farinaceum*, quod ita conficiebatur, ut grana decorticarentur, pistillo tunderentur, contusa concoquerentur addita aqua, aliove liquore. Vocabulum videtur fuisse origine Ægyptiacum. Nam Hieronym. in Genes. p. 102. A. t. iv. Erasm. *tametsi*, inquit, moris sit Ægyptiorum θήραν etiam *far* vocare, quod nunc corrupte *atheram* vocant. Add. Plin. H. N. xxii. 25. 57. Hes. Suid. et Schol. Causa cur anicula χύτραν ἀθάρης potissimum secum attulerit in templum Æscul. fuit, quod anus, quum essent edentulæ, aliumq cibum capere non possent, atque adeo pulticulam Æscul. deberent dono afferre. Χύτρα est *olla fictilis*, quum simpliciter ponitur. V. Theophr. char. x. 2. Veteres enim, et quidem divites, usos esse ollis æreis e 812. intelligitur. Et χύτρα ἀθάρης est *olla pulte farinacea plena*, ut 683. [Sic βολβῶν χύτραν dixit Eccl. 1087. Berg.] Ἐκπλήττειν eleganter dicitur olla, quatenus odor pultis gratus *nares* Car. ita *afficiebat* et quasi percutiebat, ut ei injiceret aviditatem vorandi. ὀλίγον ἄπωθεν est *prope, non longe a*.—Gl. vett. ἄπωθεν, *eminus, longe*. add. Hes. Fisch. ἀθάρης ἀθάρας A. ter, sed η 1. bis et α tertio loco. η 2. ut 1. ἀθάρης Schol. marg. et [illegible] priore loco. [ἀθάρας ter B. teste lib. Ad. Dobr.] Pors. ἀθάρης hic et 683. 684. tres primæ, edd. Brunck. Inv. ἀθάρης hic Suid. in v. Ar. Denique 6. ης 673. 684. ας 683. ἀθάραν ex Aristoph. Eustath. Od. A. p. 1675, 60=422, 33. ἀθάρης diserte et hoc loco Bekk. Lex. SG. p. 352. 1. quam Phryn. deberi (v. ibid. p. 10, 12.) monet Valck. ad Theocr. p. 205. Dobr.

674. γραϊδίου tetrasyl. primam producit, ut supra καὶ γραΐδιον κολοσυρτόν. Lege igitur τρισυλλάβως ob versum, τοῦ γρᾳδίου, et paullo inferius quoque numerus erit, τὸ γρᾴδιον δ' ὡς ᾔσθετο —. Bentl. Γραϊδίου. Erat in Cod. Dorv. nescio quid turbatum, quod alia manus ad vulgatæ lectionis normam refinxit: 688. nihil innovabat. Γραϊ in unam utrobique syllabam coalescit, quasi scriberetur γρᾳδίον velut in λῃδάριον Av. 716. et apud Machon. Athen. xiii. p. 582. D. Κορίνθιον παρά πηχυ καινὸν ληΐδιον. Hemst. του h. l. est indefinitum pro τινός. Edd. omnes τοῦ male. [Fisch. putabat τοῦ indefinite accipi posse. Dind.] Deinde γρᾳδίου potius lego. Berg. Perperam vulgo τοῦ. Enclit. est pro τινός. Præterea male vulgo excusum γραϊδίου. Trisyl. vox est γρᾴδιον. V. not. ad Thesm. 1194. et cf. Piers. ad Mœr. v. Οἰστὸς, p. 276. Brunck. τοῦ γραϊδίου Ald. Junt. I. II. III. (perperam in his edd. post κειμένη punctum est) Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. (ubi comma post κειμ.) Dind. ἄπωθεν. ἄποθεν 1. 2. τοῦ γρ. τοῦ 1. sed τινὸς gl. 1. 2. Pors. ἄποθεν 1. Dobr.

675. δαιμονίως· δεξιῶς, ἐπιτηδείως. ἐφερπ. βαδίσαι. Gl. Cod. Par. Schæf. Δαιμονίως. Ἐπιτηδίως. Cod. Dorv. quod præcedenti verbo jungendum erat adverbium, cum sequente conjunxit. Pro ἐφερπύσαι, notante Kust. Suid. perperam Ἀφερπύσαι. Hemst. δαιμονίως Att. *valde, vehementer*, ut ap. Athen. ii. p. 74. φιλόσυκος γάρ εἰμι δαιμονίως, et xiii. p. 577. de Demetrio Poliorcete: δαιμονίως ἤρα Λαμίας τῆς αὐλητρίδος. Sic δαιμόνια ἄχη, *gravissimæ miseriæ*, Æsch. Pers. 583. Ἐφερπύσαι autem hic pro βαδίσαι. Hes. inter alia, Ἑρπύζει· βαδίζει, πορεύεται. Apoll. Rhod. iv. 1289. ἤλυθον ἑρπύζοντες, ad verbum, *venerunt reptantes*. Nicander Alex. p. 107. ἅτε βρέφος ἑρπύζει. ἕρπειν eodem sensu sumitur Æsch. S. C. Th. 17. νέους ἕρποντας, ubi Schol. κυρίως ἐπὶ παίδων τὸ ἕρποντας. Unde eleganter hic et Att. ἐφερπύσαι de famelico servo, lente, et velut infantium more ad ollam adrepere gestiente; haud aliter quam Conc. 398. παρείρπυσεν, *repsit*, luscus nempe, aut cœcus, ut ibi in Schol. dicitur, Neocl. Spanh. Suid. legit ἀφερπύσαι minus recte. V. eum v. Ἀφερπύσαι. Kust. Δαιμονίως potest etiam verti *mirifice, mirum in modum*; nec aliter Alciphr. Epist. i. 29. ἐρωτικὸς γάρ ἐστι δαιμονίως. Berg. ἕρπειν proprie *repere*, deinde omnino *se movere, ire*, v. Hom. Il. P. 447. Sed ἐφερπύζειν h. l. res ipsa declarat esse, *arreptare, furtim aggredi*. ἀναβλέπειν v. sequ. est *oculos attollere, suspicere*. Car. enim oculos abjecerat in ollam pulticula plenam. Fisch.

676. τὸν ἱερέα. Adde ex Ms. Ar. τοῦ θεοῦ ad versum supplendum. Sed tunc articulus τὸν ante ἱερέα redundabit. [Immo articulus sic abesse non potest. Fisch.] Kust. Kust. minime subscribo. Versui, qualis in cunctis edd. fertur, nihil ad integritatem pedum deest, dummodo dividantur in has partes: Ἔπει | τ' ἄρα | βλέψας |

δρῶ | τὸν ἱε | ρέα. Kust. quam metrici vocant, scansionem sic instituit: Ἔπει | τ' ἀναβλέ | ψας ὁρῶ | ἱερέ | α τοῦ | θεοῦ· ubi numeri, ne quæ præterea possent reprehendi commemorem, multo sunt minus elegantes et parum concinni. Non autem in ipsa versus serie, sed super τὸν ἱερέα Cod. Dorv. adscriptum habet τοῦ θεοῦ· quo indicatur ipsius fuisse Dei, sive Æsculapii sacerdotem, qui, quicquid in aris erat reliquum, corraserit. Hemst. τὸν ἱερέα τοῦ θεοῦ A. B. Pors. τοῦ θεοῦ habet Cod. Par. Schæf. l. τοῦ θεοῦ 4. et a correctore 2. Dobr. l. τοῦ θεοῦ Lib. Burg. Id.

677. φθοῖς. Gl. Cod. Par. πλακοῦντας, ἢ λαλάγγια. Schæf. Τοὺς φθοῖς· Τοὺς πλακοῦντας. Τὰς ἰσχάδας· τὰ σῦκα. Καταλελειμμένον· ἐγκαταλειφθέν. Cod. Dorv. Φθοῖς Atticorum esse proprium ex hoc loco confirmat Thom. Mag. οἶς eorundem more syl. tantum unam habet: quamvis enim, ut Etym. ait p. 620. 33. multa sint nomina, quæ finiantur in ις, nullum tamen in οις desinere facile reperias, εἰ μὴ μόνον τὸ οἶς παρ' Ἀττικοῖς, καὶ τὸ φθοῖς· utriusque vocabuli mentionem fecit Mœr. Att. Hemst. Mœr. φθοῖς, Ἀττικῶς, μονοσυλλάβως. ἔστι δὲ πέμμα πλατὺ ἔχον ὀμφαλόν. πόπανον, Ἕλληνες. Ad quam not. v. Piers. Brunck. Una syllaba ab Atticis dici φθοῖς monent hic Schol. Firmat id loco paullo ante [ad 660.] indicato Eumœr. ined. [Mœr.], ubi simul, rotundæ placentæ genus esse, tangit. Adposite cæteroquin ap. Athen. xi. p. 489. voce disyllaba φθόεις κυκλοτερεῖς, placentæ rotundæ dicuntur; qui alibi, xiv. p. 647. quomodo eædem parentur, docet. Una syl. legitur φθοῖς ap. Clem. Alex. Protrept. p. 4. δισυλλάβως vero Porphyr. de abstin. i. p. 130. cujus ea de re locum viderunt jam ad Hes. viri docti. Spanh. Similiter φθοῖς est et nomin. sing. hujus vocab. contractus a φθόϊς, cujus accus. plur. est φθόϊας, contracte φθόϊς, una syllaba φθοῖς. Gl. φθόη, libor, libus. Berg. Ἀφαρπάζειν est tollere, auferre, ita ut indicetur actionis celeritas. ἡ τράπεζα ἡ ἱερὰ quia distinguitur 679. a βωμοῖς, est mensa, quæ sacra dicta est, quod ei imponerentur edulia, quæ attulissent (qua de re proprie ἐπιφέρειν dicitur) sacrificantes deo, vel potius sacerdoti, præter ea, quæ aris imposita vel adolerentur (661), vel peracto sacrificio ab ipsis sacrificantibus comederentur (v. 660. coll. 680.). Qua quidem in re homines barbari, ut in aliis rebus, Judæos imitari videntur. In donis et muneribus, quæ imponebantur, erant 1. ἰσχάδες, caricæ, Gl. vett. h. e. ficus aridæ, siccæ, v. Etym. h. v. Sed nonnumquam ponitur ut vocabulum generis; certe Pollux i. 242. laudat ἰσχὰς νέα, χλωρὰ, ἀρχαία, ξηρὰ etc. et in epigramm. quodam ap. Suid. h. v. legitur αὔη ἰσχὰς, arida ficus. 2. φθοῖς quo vocab. ab Atticis significatur genus placentæ sacrificialis; erat orbicularis, sed in medio habebat tumorem, qui formam et speciem umbilici referret: confecta erat e caseo, melle, et siligine. V. Hes. Etym. M. Mœr. Tho. Mag. Erot. Gl. Hipp. p. 51. Steph., ubi pro κάρδη leg. καρδαμύλη Sallier. ad Mœr. p. 387. Cæterum observatio Mœr. et Tho. M. eo valet ut Attici intelligantur istud placentarum genus appellasse proprio voc. φθοῖς (pro φθόϊς, φθοίας) sed cæteri Græci nomine, quod etiam alii generi placentarum commune esset πόπανον. Non existimari debent, ea abjudicasse Atticis usum voc. πόπανον· immo Attici eo usi sunt (v. 660. 680.) sed tantum ita, ut eo significarent placentam paniceam. Nam Attici multa habent verba cum aliis Græcis communia, sed aliam iis vim subjiciunt. Fisch. τοὺς ἰσχάδας Elb. Dind. ἀφαρπ. ἀφ om. A. B. Pors. ἐφαρπ. 1. Dobr.

678. μετὰ δὲ τοῦτο 4. Dobr.

679. τοὺς βωμοὺς ἅπαντας. Multa igitur in templo Æscul. altaria fuerunt, quæ in re vett. Græci sequuti videntur commoda sacerdotum. περιῆλθε ἐν κύκλῳ dictum est ut 708. s. ἐν κύκλῳ περιφέρων et Marc. iii. 34. περιβλεψάμενος κύκλῳ. [V. Vesp. 928. In eadem aliquoties et alibi; et sine præpositione ib. 430. οἱ δὲ τὠφθαλμὼ κύκλῳ κεντεῖτε. Berg. Circuitio illa sacerdotis aviditatem quandam notat. Girard. Ex Æl. V. H. xiii. 22. κύκλῳ addit Münt. Dind.] που in altari aliquo. πόπανον καταλελ. unde colligi recte potest, placentas paniceas, altaribus impositas, πελάνῳ flammis absumto (661.) ab iis, qui eas attulissent, ablatas inde esse et comesas. Fisch. περιῄει Grammaticus Aug. apud Hermann. de Gr. Gr. p. 356. [679. 696. περιῄε et προσῄει Elm. (Class. Journ. N. xvii.) ad Herman. Suppl. 752. V. et ad Heracl. 210. Dobr. [Elm. illam disputationem inserui indici in Comm. vol. vi. p. 581. Dind.] περιῆλθε· περιέδραμε.—ἐν κύκλῳ· ψηλαφῶν δηλ. καὶ ἐρευνῶν. Gl. Cod. Par. Schæf.

680. καταλελ. Gl. Cod. Par. ἀναπολειφθέν. Schæf. τι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. καταλελειμένον Elb. Dind.

681. ἥγιζεν· ἱερῶς ἐπετίθει.—σάκταν· σάκκον. Gl. Cod. Par. Schæf. ἥγιζεν etc. Citat Suid. v. Ἁγίζων. Sensus autem

est, *in sacculum quemdam collegit* sive *condidit*. Proprie, *in sacculum condita sanctificavit:* quia scilicet πόπανα hoc modo communi edendi usui exemta, sacerdotibus cedebant. Sed hæc non carent aculeo et sale comico. Kust. Ἥγιζεν· Σεβασμίως ἦγεν. Σάκταν· σάκον κατ' εἰρωνείαν. Cod. Dorv. Adponitur interpretationis loco σάκον, quam scripturam in ipsis Comici verbis quasdam membranas ostendisse Schol. prodit. Κατ' εἰρωνείαν vero separandum; quippe quod pertinere putem ad illud facetum sane loquendi genus, ἁγίζειν εἰς σάκταν. Hemst. ἥγιζεν hic juxta quædam Schol. pro ἁγίως ἀπετίθετο, tamquam quod a dei sacerdote fieret. Spanh. Gl. in C. ἐτίθει, ὡς ἅγια ἐνέβαλεν. Simplex ἁγίζειν ut et compositum καθαγίζειν, verba sunt ad sacra pertinentia significantque *aliquid diis offerre, consecrare*. Menander ap. Bent. p. 40. ἐγὼ μὲν οὖν ἄν γε θεὸς οὐκ εἴασα τὴν Ὀσφὺν ἂν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐπιθεῖναί ποτε, Εἰ μὴ καθήγιζέ τις ἅμα τὴν ἐγχέλυν. V. Lys. 238. Av. 566. Brunck. Leg. ἥλιζεν. Attamen ἁγίζειν pro συνάγειν, συναλίζειν usurpari Græcis demonstrat epitheton Plut. ἀγεσίλαος, v. Anthol. H. Steph. p. 198. (1019.) Reisk. ἁγίζειν est propr. *consecrare, sanctificare*, deinde *consecratum ponere*, ἁγ. εἰς σάκταν, *recondere in saccum*, utrem; quæ forma loquendi non caret joco festivo, sed illo amaro. Sacerdos enim πόπανα (ταῦτα), quæ relicta a sacrificantibus in altari deprehendisset, debebat ἁγίζειν εἰς βωμὸν, non εἰς σάκταν. Fisch. ταῦτ' ἥγ. primo 2. ταῦθ' ἥγ. primo 4. ἄκταν 1. Dobr. Pro σάκταν vero σάκκον hic legi et formatum utrumque a σάττω, in Schol. dicitur. Strattis vero ap. Athen. xiv. p. 622. de Thebanis verborum inventoribus adductisque ejus rei exemplis dicit, Τὸν ἀλεκτρυόνα δ' ὀρτάλιχον, τὸν ἰατρὸν δὲ Σακτάν (scil. vocant). Priorem vocem ὀρτάλιχον quod attinet, inde eam de *gallo* a Bœoto s. Thebano usurpari videas Acharn. 871. qua de re ibidem. Opportune vero hac voce σακτὰς usus h. l. Comicus, quod in *Æscul.* medici s. medicorum antistitis æde et ab ejus sacerdote fieret. Quem de Thebanis illis poëtæ apud Athen. vocibus locum adducit Eustath. ad Od. p. 1818. ubi inter alia observat, voc. σακτὰν a Comicis etiam, hoc nempe Pluti loco, usurpari. Quum autem a Phœnice Cadmo, aliisque cum eo Phœnicibus olim inhabitatas Thebas, et ab iis etiam litteras Græcis traditas, quæ et Φοινικήϊα γράμματα sint ab ipsismet Græcis appellatæ, nemo nesciat: hinc Phœnicium quid in hac voce σακτὰν pro *medico* latere continuo mihi visum est. An vero ab ea multum abludat, quæ continuo occurrit, vox Phœnicibus olim et Arabibus adhuc familiaris אסיא *asia*, pro *medico*, id peritioribus dijudicandum ultro relinquimus. Spanh.

682. νομίσας. Gl. Cod. Par. ὑπολαβών· Tum, ὅσιον τὸ λαμβάνειν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, καθότι καὶ ὁ ἱερεὺς ἐλάμβανεν. Schæf. Cod. Dorv. οὐσίαν, additur ἁγιότητα· quo indicio constat, librarium esse solum corruptæ lectionis probæ reum. Hemst. νομίσας πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος. Minus recte interpres, *ratus magnam esse in facinore hoc sanctitatem*, pro, *fas esse omnino credidi, ut hoc facerem*. ὅσιον a Græcis dictum non solum quod *pium* esset et *religiosum*, sed quod *fas* et *legitimum* foret, ut Eurip. Herc. Fur. 1282. Θήβας ἐνοικεῖν ὅσιον. Unde Hes. ὁσία· θέμις. Alia de hac voce, quæ non sunt jam hujus loci, nunc mitto. Spanh. νομίσας, quia videbam, sacerdotem placentas sacras corripuisse. πολλ. ὁσ. τ. πρ. *me id rectissime facere posse*. Nam τὸ πρᾶγμα est *adire ad ollam et pulticulam vorare*. ὁσίαν scil. εἶναι. ἡ χύτρα ἡ τῆς ἀθάρης (683.) est *olla pulticula plena*, et ἀνίσταμαι ἐπὶ etc. *surgo, surrexi, e toro, ut accederem ad ollam*. Nam ἀνίστασθαι est h. l. verbum prægnans et duplicem habet *surgendi* et *eundi* notionem, ut Theophr. Char. xiv. 2. ἐπὶ θάκου ἀνιστάμενος· ἔγειραι εἰς τὸ μέσον Marc. iii. 3. coll. Luc. vi. 8. Cfr. Gataker. Adv. Post. c. 31. Sed potest hic locus etiam illustrari ex usu præpos. ἐπὶ illo, quum sequente accusativo ponitur ita ut consilium et finem indicet. V. Ind. Palæph. v. Ἐπί. Itaque ex hac quoque ratione ἀνίστ. ἐ. τ. χ. est, *surrexi, ut aggrederer ad ollam et pulticulam vorarem*. Fisch. οὐσίαν 4. Dobr.

683. ἀνίσταμαι. Gl. Cod. Par. διεγείρομαι. Schæf. Gl. κατὰ πολὺ ὅσιον. δηλαδὴ τὸ λαμβάνειν τι τῶν ἱερῶν. Brunck. Mox Χύτραν, τὸ τζυκάλιον· parique modo ad 812. Vocabulum illud serioris Græciæ scribitur etiam τζουκάλιον, et τζηκάλιον· posterius, ut quidem puto, mendose. V. Car. Du Cange Gl. M. et I. Gr. in Τζουκάλι. Hemst. τὴν τῆς ἀ. τὴν om. 1. 2. non B. Pors. τὴν alterum om. Elb. 6. Dobr. χ. τῆς ἀθάρας 3. 4. ἀθάρης supra 673. servant 1. 2. 3. 4. ἀθάρας 3. 4. infra 694. Id.

684. s. τάλας propr. quidem est *miser*, ἄθλιος, ταλαίπωρος Hes. et ταλάντατος ἀνδρῶν, *longe miserrimus*, ut 78. μιαρώτατος ἀνδρῶν ἁπάντων. H. l. esse arbitror

longe scelestissimum, maxime impium. Nam Cario in templo Æscul. susceperat hanc audaciam, ut surgeret e strato contra æditui imperium et ollam aggrederetur; hæc impietas ei exprobratur, et homines impii sunt sane miseri. Sic 1047. 1067. Fisch. *οὐκ ἔδεδ.* Gl. Cod. Par. *οὐκ ἐφοβήθης.* Schæf. *ταλάντ.* Elb. Mox *δήμου* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. (junctim.) Dind.

685. *ἔγωγε.* Gl. Cod. Par. *ἐδεδοίκειν δηλ.*—Schol. *τὸ ἔγωγε καὶ μάλιστα οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ναὶ λαμβάνουσιν.* De *καὶ μάλιστα* v. not. ad Dion. Hal. de Compos. Verb. p. 333.—*φθάσεις·* Gl. *προλάβῃ.* Schæf. *Ἔγωγε· Ἐδεδοίκειν δηλαδὴ* Cod. Dorv. Tum, *Ἔχων· φορῶν·* et 688. *Ψόφον· κτύπον.* Hemst. *μὴ φθάσειε—ἐλθὼν, ne prius quam ego—aggrederetur. ἔχων τὰ στέμματα, coronatus,* h. e. Æscul. (*ὁ θεὸς,* ut antea dictus est). Hic enim in numis visitur capite gestans coronam lauream. V. I. H. Meibom. ad Jusjur. Hipp. c. 5. s. 35. sed comparari inprimis debent numi a Smyrnæis in honorem medicorum signati, quos edidit et illustravit Rich. Mead, Lond. 1724. 8. *με προὐδιδάξατο, dixerat mihi, Æscul. esse venturum,* nempe ut ægrotis mederetur. Et aor. med. poëta usus est fortassis propterea, quia res illa ad sacerdotem Æscul. pertinebat. Fisch.

686. *ἐλθών·* ὁ Ἀσκληπιὸς *φορῶν.—στέμματα· ὡς ὑγιείας ἔφορος στεφανηφόρος.* Gl. Cod. Par. Schæf. *στέμματα.* Lege *πέμματα.* Bent. *προσῄει γ'.* Rav. et Lib. Burg. Dobr.

687. *ὁ γὰρ ἱερεύς· ἤγουν τὸ προφθάσαι δηλ. καὶ λαβεῖν τὰ πόπανα.* Gl. Cod. Par. Schæf.

688. *ᾔσθετο· ἔγνω.* Gl. Cod. Par. Schæf. Particulam *δὴ,* quam habent edd. priores, omisit in Kust. typotheta, proindeque deest etiam in novissima Bat. cum versus labe. Eamdem mendam observo in tribus e meis Codd. particulam enim illam solæ exhibent membr. Brunck. *τὸ γραΐδιον* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *ᾔσθετο δή μου. δὴ* om. 1. 2. non B. [In schedis conjecerat *ᾐσθάνετο.* Dobr.] Pors. *γραΐδιον* Ald. *δὴ* servant tres primæ, Ar. edd. Brunck. Inv. omittunt 6. ed. Kust. auctoritate Msti, ut puto. Dobr. *ᾔσθετο δή μου* 1. 2. *ἤ. μου* 3. 4. Id.

689. *ὑφῄρει.* Gl. Cod. Par. *λαθραίως ἐξέτεινε. συρίξας· συριγμόν τινα ποιήσας.* Schæf. *τῇ χεῖρ'* [h. e. *χειρὶ*] *ὑφῄρει* scil. *τὴν χύτραν.* Vulgo *τὴν χεῖρ' ὑφῄρει,* quod manifesto mendosum est, nec ullam interpretationem admittit. Sic etiam tres Codd. Gl. in meo, *κατεῖχε λάθρα.* At in C. *τὴν χεῖρ' ἀφῄρει* cum gl. *λάθρα ἐκίνει,* quæ etiam ad *ὑφῄρει* pertinet. Stabat olla prope aniculæ caput: simul ac servi eam attingentis strepitum audit, manu clam exserta ollam propius ad se reducit. Quæ sequuntur, *ὀδὰξ ἐλαβόμην* referuntur ad propius substantivum, e quo repetendum *αὐτῆς τῆς χειρός.* Idem etiam Reisk. placuisse video. Brunck. In Cod. Dorv. ad *τὴν χεῖρ' ὑφ.* adscriptum, *ἐν ᾗ τὴν χεῖρα κατεῖχεν λάθρα.* Ubi primum *λάθρα* sejungi debet a praecedd. ut referatur ad exponendam vim v. *ὑφαιρεῖν* deinde *τὴν χεῖρα* quin per errorem librarius dederit pro *τὴν χύτραν,* vix dubito: hunc enim in modum, quisquis fuit ille enarrator, verborum explanari sensum voluit: "Vetula statim atque percepit sonum, quem adrependo excitabam, manum, qua retinebat ollam, subduxit." Majoris est momenti, quod Schol. editus eam interpretationem adferat, quæ receptæ lectioni minime videatur convenire: nam quo pacto *ὑφαιρεῖν* significabit *ἐκτείνειν;* tum quid eo facit, aut quorsum spectat Menandri locus: *—ἐξάραντες ἐπικροτήσατε, sublatis manibus clarum plausum date?* quibus verbis, ut in Plauti Terentiique comœdiis solet, *vos valete et plaudite,* fabulæ finem imponi a vero neutiquam abhorret. Jam si ponamus in vetustis exemplaribus exstitisse *ὑπῇρε* vel *ἐπῇρε,* ita demum ad hanc scripturam egregie respondebit Schol. observatio. *ὑπαίρειν* intellige, *leniter adtollere manum et porrigere,* ut ollam anus juxta caput positam adprehendat, ne a servulo nequam surripiatur: vel si compositam inusitatum fastidis, simpliciter *ἐπαίρειν* quomodo sæpius occurrunt *αἴρειν, ἐπαίρειν, χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν,* 'cœlo supinas,' ut cum Hor. dicam, 'ferre manus.' Utrumlibet placuerit, commode reddetur per *ἐκτείνειν,* nec Menandri verba non erunt opportunissima, quibus evincatur, *ἐξᾶραι* de manibus ad plaudendum sublatis usurpari. Porrectam manum hic requiri, docuerit quod subjicitur *ἀνέσπασεν·* nam qui manum, quæ ante non fuerat exserta, morsu dolens retrahere dici potest? Eam ob rem *ὑφῄρει* valde mihi suspectum esse, non diffiteor: ferrem potius, si legeretur *Χύτραν ὑφῄρει·* quia nimirum ad ollam adducendam opus erat, ut manum extenderet: neque erit fortassis nemo, qui dubitet, an satis exacta sit ad normam Græcæ linguæ phrasis *ὑφαιρεῖν τὴν χεῖρα.* Ideo lectionem, quam Schol. suggessit, multo magis probavero: in qua si expressam olim pro tenui fuisse literam ad-

spiratum statuas, quam pronus in errorem fuerit lapsus, facilius animadvertetur: Atticos autem in mutando spiritu sæpe ab usu vulgari discessisse compertum est: sicuti notatur ad Ach. 329. Εἶχεν δασέως Ἀττικοί· neque ἀφαυαίνεσθαι aliter inveniri solet, quamquam αὖος et αὐαίνεσθαι leni spiritu tantum non semper adficiantur. Hemst. κᾆτα συρίξας non solum in cunctis edd. sed etiam in Cod. Dorv. legitur; quare castigandus est Steph. qui Th. L. Gr. iii. p. 1137. compositum κατασυρίξας retulerit nullo alio, quam hujus loci perverse lecti exemplo stabilitum, sed κατασυρίξας repudiandum esse vel metri lex admonet. Hemst. συρίζειν et σιρίττειν verbum propr. est de sono, quem angues et dracones ore edunt, ut Lat. *sibilare*. V. Zenodot. p. 228. Valck. Anim. ad Ammon., Anon. ibid. p. 230. Fisch. τὴν χεῖρ' Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. τὴν χεῖρ' tres primæ, Rav. et septem quos inspexi. τῇ Borg. et e Reisk. conjectura edidit Brunck. ὑφῄρει tres primæ, Ar. 6. ὑφεῖρει 5. ex em. ej. m. Gl. ἐκτείνει apud Inv. e Rav. ut videtur. Utrum elidi possit ι in dativo singulari, non convenit inter viros doctos. Primus quod sciam negavit Wakef. Diatr. p. 31. et in censura quadam si memini; contra stantibus Barneio et Herman. ad Hec. 906. (892.) Pors. præf. p. 24. qui in sched. indicavit Œd. Col. 1436. Æsch. Pers. 852. [Stanl.] Eurip. Æolo apud Stob. 43. p. 167. Grot. Alex. Athen. ii. p. 63. F. [supra citatum ad 498.] Philem. 290. p. 366. Cleric. p. 357. Rutgers. [Valuit Pors. 290. p. 366. Cleric.] Soph. Trach. 675. Alia v. apud Elm. add. ad Heracl. 693. Lobeck. ad Aj. 801. ubi lege "Schweigh. Anim. ad Athen. t. v. p. 544." (non 547.) scil. ad Eubul. x. p. 450. a. ubi pessime Jacobs. ad Anthol. t. xii. p. 348. multo melius Pors. Adv. p. 122. sed recte Schw. Locus apud Rutgers. est, πρόσεστιν δὲ τῷ πένητι ἀπιστία· | κἂν σοφὸς ὑπάρχῃ, κἂν λέγῃ τὸ συμφέρον, | δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσιν κακῶς. | τῶν γὰρ πενήτων πίστιν οὐκ ἔχει λόγος | ἀνὴρ δὲ πλουτῶν, κἂν ἄγαν ψευδηγορῇ, | δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσιν ἀσφαλές. Quas licentias sibi sumserint Philemonis æquales, non multum refert; sed quum ista Comparatione nil fere sit corruptius aut magis interpolatum, compilatori aut librariis imputandas puto has sordes, potius quam comico. Primum versum facile conjicias esse quarti paraphrasin; quin ex ultimo natus sit tertius, nemo semel monitus dubitabit. Vidit D. Heins. alterius fragmenti initium esse in verbis τῶν γὰρ πενήτων. Delendi videntur tres versus, et in fine legendum σαφὲς pro ἀσφαλὲς, nisi ex κακῶς efficere mavis καλῶς vel καλόν. Habes, ut opinor, Eurip. fragmentum. (Apud Rutgers. vv. 200. 218. latet locus Alcest. 674. ed. Beck.) Sed ut ad Plutum revertar, docuit Hemst. aliam lectionem latere apud scholiasten, et sensum esse, ὑπερεῖχε τὴν χεῖρα τῆς χύτρας. Si de vocis usu constaret, legerem ὑπερῄρει. Sed hoc sensu non inveni, nisi in Luciani Amor. t. ii. p. 457. apud H. Steph. Thes. i. 215. H. τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερῄρκασιν, ubi quivis corrigendum suspicetur ἐπῄρκασιν. Superare significat ὑπεραίρειν tum alibi, tum in Gregorii et Xen. locis apud Grammaticum Aug. Herman. p. 359. Excedere, Æsch. Agam. 795. [Imo Philem. 293. p. 366. Cleric. citat Porsonus. Lege 290. p. 366. Eubulum recte disposuerat Grot. Exc. p. 657. De ι eliso adde Elm. (Class. Journ. N. xvi.) ad Herman. Suppl. 296. Schæf. ad Trach. 677. Markl. ad Iph. T. 1223. Herman. Doctr. Metr. p. 55. De plurali nemo jam, opinor, contendit. Antiph. Stob. lvii. p. 377, 17. (227.) ἐπὶ χρήμασ' ἰδὼν ἔμπορος φρονεῖ μέγα. Frustra ἰδίοις Grot. χρήμασιν ἰδὼν Brunck. in Gnomicis. Margo Gesneri ἰνδῶν, i. e. ἐπὶ χρήμασιν δ', ὢν ἔμπορος, φρονεῖ μέγα. Forsan et φρονεῖς. Æque ridicula menda Brunck. ibidem elusit in Apollod. Stob. cxviii. p. 601, 42. (491.) πρὸς ἐμὲ γάρ ἐστι τοῦτ' ἐκεῖν' ὁδοῦ, i. e. ἐστι τοῦτ', ἐκεῖνο δ' οὔ. In Eur. Helen. 587. ἐκεῖ νοσοῦμεν dudum correxerunt pro ἐκεῖνο σοῦ μέν. De τοῦτ' ἐκεῖν', ἵν' ἐσπάρημεν Ion. 554. omnino assentior Elm. ad Med. 97. Dobr.

690. ὀδάξ· ἤτοι τοῖς ὀδοῦσιν.—ἐλαβόμην· τῆς χειρὸς τῆς γραίας.—παρείας· εἶδος ὄφεως ἀπὸ τοῦ ἐπαίρειν. Gl. Cod. Par. Schaef. V. Hellad. Chrest. p. 13. Meurs. ὀδὰξ λαβέσθαι, nempe τῆς χειρὸς, est formula Plautina (Curc. v. 1. 7.) 'manum mordicus arripuisse,' h. e. manum momordisse. Fisch. ὡς παρείας ὢν ὄφις. Ammon. v. Παρειαί—παρεῖαι προπεριεσπωμένως, ὄφεις τινὲς μετέωρα τὰ παρεῖα ἔχοντες·—ὡς παρείας ὢν ὄφις. Respexit nimirum ad h. l. Comici. Kust. Παρείας ὄφεις, serpentes cum ingentibus maxillis, unde iis nomen, tradunt Harpocr. et Hes., quorum ille duo Demosth. et Hyperidis adducit loca, et a quibus serpentibus viperas ipsas devorari, additur. Demosth. de iis locus est p. Cor. p. 183. [c. 79.] Τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων. Spanh. Παρείας quasi di-

conspicitur. Alterum vidi olim depictum in schedis Andr. Morelli, in cujus anterioris numi area erat caput imberbe cum diademate, in altera bos, circum ΙΑΣΩ, infra ΑΥΣ. Spanh. Conveniens filiæ medici nomen ab *ἰάομαι*; sicut Πανάκεια ab *ἀκέομαι, sano,* dicitur. Berg. V. Reines. ad Inscrip. Class. i. n. 114. p. 158. et Meibom. ad Jusjur. Hipp. c. 5. et 6. Ex adjecto pronomine *τις* nescio quæ cognoscitur *impia* Car. levius. Fisch. *μέν γε τις* Rav. V. Herman. Doctr. Metr. p. 128. Dobr. *γε* ante *τις* deest Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

702. *ὑπηρυθρίασε*. Gl. Cod. Par. *μετρίως πῶς ἐτράπη, ᾐδέσθη*. Schæf. *ὑπηρυθρίασε*. Thes. Steph. caret hoc composito. Versum Cod. Dorv. interfecit: *ὑπερυθρίασε*. (*ἀνετράπη*) χ' ἡ πανάκεια δὲ ἀπεστράφη (*εἰς τοὐπίσω*). Particulæ δὲ, quæ non inepte quadrat, consultum fuerit, si scribas, *ὑπηρυθρίασε· χ' ἡ Π. δ' ἀ.* Hemst. *ὑπηρυθρίασε* est, *erubuit:* rubor ora ejus notavit, rubor ori ejus offusus est, quod est pudoris virginei signum. Nam part. *ὑπὸ* hoc in verbo eadem vis est, quæ in *ὑπομειδιᾷν, subridere,* et aliis. *ἀπεστράφη, avertit a me os, me aversata est.* V. Hes. in *ἀποστρέφεται*. Fisch. *ὑπερυθρίασε* Elb. *ὑπηρυθρία σε* Ald. *ἠπηρυθρίασε* et χ' Πανάκει' vitiose Crat. Ven. I. II. Brub. In Wech. tantum vitiose χ' Πανάκει'. Dind. *ὑπερυθ.* 4. 6. *γρ. καὶ ἀπερυθ.* L. Dobr. Πανάκεια. Alia e dictis modo Æscul. filiabus et cum Iaso similiter a Plinio h. l. memorata. Ut vero obvia voc. Iaso origo ab *ἰᾶσθαι*, sic hujus quoque Πανακείας, seu quæ omnium morborum curationem præberet; nempe quæ haberet parentem, juxta Pind. Pyth. Od. iii. 13. Ἥρωα, παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νόσων. Hes. Πανάκεια, θεράπεια. Spanh.

703. *ἐπιλαβοῦσ'*. Gl. Cod. Par. *κρατήσασα.—λιβανωτόν ἤτοι μεμυρισμένον πέρδω.* Schæf. *λιβανωτόν. εὐῶδες ὥσπερ ὁ λίβανος,* Cod. Dorv. Schol. præceptum de discrimine *λιβάνου* et *λιβανωτοῦ* communem usum sequutus neglexit. Diog. L. viii. 20. *ἡ διὰ λιβάνου μαντική*, quam *τὴν διὰ λιβανωτοῦ μαντείαν* vocat Porph. Vit. Pyth. 11. Nihil est causæ, quod jam Menag. animadvertit, cur Ritters. subscribas ex Porph. Diog. emendanti. Qui ex thuris in ignem injecti signis præsagiebant, *λιβανομάντεις* Eustath. ad Il. Ω. p. 1346, 38. Posteriores Græci non tantum feminino genere *λιβάνην* et *ληβάνην*, sed et neutro dixerunt *λίβανον πολὺ*, quod est in Malal. Chronogr. p. 355. Hemst. *λιβανωτὸς* apud antiquos scriptores semper significat *thus*, fructus arboris thuriferæ, quæ arbor ab iisdem vocatur *λίβανος*. V. Hes. v. *Λίβανος*, Phryn. p. 78. Sed scriptores recentiores nomine *λίβανος* usi sunt etiam de *thure*. V. Ammon. et Tho. Mag. et Albert. Obss. philol. ad Matth. ii. 11. et ad Hes. t. ii. p. 470. et Joh. Bod. a Stapel ad Theophr. Hist. plant. p. 976. *τὴν ῥῖνα ἐπιλαμβάνειν* est, *nares comprimere,* [quod facere solent, qui odorem fœtidum aversantur.] Fisch. Diod. Comicus apud Athen. vi. (p. 419. t. ii. Schw.] Ἐὰν δ' ἀποπάρδῃ μετά τινος κατακείμενος Τούτῳ προσάγων τὴν ῥῖνα δεῖτ' αὐτῷ φράσαι Πόθεν τὸ θυμίαμα τοῦτο λαμβάνεις. Berg.

704. *αὐτὸς δ' ἐκεῖνος.* Gl. Cod. Par. *τῆς ῥινὸς οὐκ ἐπελάβετο δηλ.—οὐδ' ἐφρόντισεν οὐκ ᾔσθετο.* Schæf. *αὐτὸς δ' ἐκεῖνος; Æsculapius.* Heram interpellat servus, qui quoniam videt, eam scire velle, quomodo se gesserit tum Æscul. eam putare, Æscul. os tum avertisse suum, *οὐ μὰ Δί'*, inquit, *οὐδ' ἐφρ.* h. e. *certe id ne curavit quidem,* i. e. tantum abest ut nares compresserit, ut ne os quidem averterit. Fisch. *οὐ μ. Δ. οὐδ' ἐφ.* Eadem in Ran. 430. (433.) Berg. Paulo plenius, quam omnes edd., Cod. Dorv. *οὐδέ γ' ἐφρ.*, quod ego, si plures membr. confirment, neutiquam sprevero. Hemst. At metrum prohibet. Dind. Post *ἐκεῖνος* punctum in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. *ἐφρόντισεν* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Post *ἐκεῖνος* non interrogat Pors. Dobr. *αὐτός γ'* 1. Id.

705. *Λέγεις* etc. Citat Tho. M. ubi simul docet differentiam, quæ apud Græcos inter *ἄγροικος* et *ἀγροῖκος* intercedit [et h. l. interpretatur *ἀναίσθητον*]. Kust. *ἆρα*. Eum accentum et interrogandi notam offerunt edd. In Cod. Dorv. *ἄρα* signumque in fine versus positum orationis rectæ ex libro vetere posterius, prius ex edd. adsumsi. Hemst. At metrum requirit tribrachyn, et post verba *τὸν θεὸν*, ipsa animi feminæ affectione jubente, ponenda est puncti nota. Ἀγροῖκος, auctore Ammonio, est *ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν, is qui ruri habitat, rusticus,* ἄγροικος autem *ὁ σκαιὸς τοὺς τρόπους, qui est moribus agrestibus et duris.* Idem præcipitur a Polluce ix. 12. Ego hanc vocab. utriusque differentiam vanam esse arbitror. Scilicet, ut Attici *γέλοιος* dixerunt, reliqui Græci *γελοῖος* (v. Mœr. p. 109. nam natura et ingenium dialectorum etiam spirituum et accentuum diversitate censetur): ita *ἀγροῖκος*, Att. *ἄγροικος*. V. Theophr. char. 4. Tim. Gl. Plat. Opponitur *τῷ ἀστείῳ*, quo vocab. et is, *qui in urbe habitat*, et is, e cujus dictis,

judiciis, factis, elucet humanitas quædam, elegantia, peritia, indicatur. H. l. hera Car. Æscul. ostendit esse ἄγροικον, quia læserat naribus odorem fœtidum. Fisch. ἄγρ. ἀπαίδευτον. Gl. Cod. Par. Schæf. ἄγρ. ἀναίσθητον. τὸν θεόν· τὸν Ἀσκληπίον Cod. Dorv. Hemst. Post τὸν θεὸν interr. nota in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Port. Dind. Post θεὸν non interrogat. Pors. (ἆρα tres primæ.) Citat Mag. v. ἀγροῖκος. λ. ἆρ' ἄγροικον σύ γ' 6. Dobr.

706. σκατοφάγον. Gl. Cod. Par. ἀναίσθητον. Schol. Τὸ σκατοφάγον λέγει, ἢ διότι οἱ ἰατροὶ ἐκ τοῦ τὰ σωμάτων κενώματα βλέπειν καὶ οὖρα τοὺς μισθοὺς λαμβάνουσιν, ἢ ὅτι ὁ τῆς ἰατρικῆς ἡγεμὼν Ἱπποκράτης ἀνθρώπων κόπρον, ὥς φασιν, ἐγεύσατο, βουλόμενος περί τινος νοσοῦντος μαθεῖν, ἢ (Bast. "l. εἰ") ἆρα (Bast. "l. ἄρα") ζήσεται ἢ τεθνήξεται. Schæf. Παρ' ὑπόνοιαν dictum. Car. videbatur corrigere velle, quod dixerat μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, scil. λέγω ἄγροικον εἶναι, sed deterius crimen ei impingit. Girard. Σκατὸς in Schol. dicitur heteroclita declinatione gen. voc. σκώρ. Apud Athen. viii. p. 362. adducitur Sophronii versus, ubi inter alia legitur, τὸν θάλαμον σκάτους ἐνέπλησαν. Festive hic alludi a Comico ad turpia subinde medicorum officia, opportune monuit Daceria. Spanh. σκατοφάγος vi originis notat merdivorum, in Gl. vett. dicitur cibicida (nam sic leg. pro civicida), h. e. vorax: quo verbo Lucilius usus est. V. Nonius Marc. ii. 148. Nam homines voraces nec merdam fastidire dicuntur. H. l. Æscul. ita dicitur, quia est medicus. Medici enim non modo facile ferunt odorem excrementorum, sed coguntur etiam sæpe ægrotorum excrementa ita naribus et ori admovere, ut vesci iis velle videantur. Sic necesse non est dicere, poetam respexisse ad boves Cyprios, qui contra tormina excrementis hominum sibi mederi consueverint. V. Plin. H. N. xxviii. 20. unde natum est proverb. βοῦς Κύπριος de κοπροφάγῳ et ἀναισθήτῳ. V. Diog. iii. 49. Append. Vat. i. 11. Apostol. Prov. v. 66. ibiq. Hes. Ad boves Bœoticos respici ait Schol., sed aut memoria eum fefellit, aut pro Βοιωτοῖς reponendum Κυπρίοις. αἲ τάλαν est, o impie, o scelus (684.). Nam post. sc utuntur ii, qui aliis aliquid exprobrant. Fisch. αἲ τάλαν. Gl. Cod. Par. ἐπίφθεγμα σχετλιαστικόν. Schæf. De voce σκατοφάγος vide Pors. Adv. p. 65. Addit in Ms. Hemst. Columm. ad Ennium p. 185. (ed. Amst.) Ducang. Gl. in σχάτης et φαγόκυρος. Meurs. Gl. in σχάτης. F. Duc. ad Palladii locum (Bibl. Patrum Par. 1624. t. ii.) p. 938. c. vel 64. ed. Meurs. ubi monet, si tamen manum ejus expedio. Cod. Voss. habere σχάστα σχάστα γλοῦττον φαγόκυρι. Polluc. vi. 40. Clem. Alex. Str. ii. p. 415. B=495, 25. Eustath. Il. Σ. p. 1163, 15=1221, 50. (qui ex Athen. p. 321. D.) Gl. Labb.; "Civicida: σκατοφάγος." Galen. de Simpl. Med. Fac. x. t. xiii. p. 274. E=ii. 130, 46. Bas. Adde Argum. metricum ad Eq. αἲ τάλαν hinc Eustath. Od. H. p. 1581, 22=287, 7. Ξ. p. 1763, 59=549, 36. Dobr.

707. συνεκαλυψάμην. Gl. Cod. Par. ἐκρύβην ἔσω τῶν ἱματίων. Schæf. Γ' εὐθὺς ἐγὼ μέν. Rejecto γ' vocularum ordinem invertit Cod. Dorv. Μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς συνεκαλυψάμην· neque diffiteor, id suavius mihi videri ac rotundius. In eodem Cod. Δείσας· φοβηθείς. Περιῄειν· περιήρχετο. Hemst. Vulgo legitur, profligatro metro, Μετὰ ταῦτά γ' εὐθὺς ἐγὼ μὲν συνεκαλυψάμην. In eo tantum differt B. quod ταῦτα δ' habet. Membr. μετὰ ταῦτ' εὐθὺς ἐγὼ μὲν συνεκαλυψάμην. Meus, μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς συνεκαλυψάμην. Quod nec suave est nec rotundum, quum in senariorum legem peccet, dactylo quartam sedem tenente: sed inde proclive erat veram lectionem restituere, [Μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυψάμην, in textis Brunck. receptam] quam demum confirmat Cod. C. In eo eadem est scriptura, quæ in membranis: sed verbi συνεκ. primis syllabis superscriptum ab eadem manu ενε, quod nostrum dat ἐνεκαλυψάμην. Hoc autem composito poetam hic usum fuisse, præter metri rationem sermonisque proprietatem, manifesto ostendit 714. ubi hera dicit, ὃς ἐγκεκαλύφθαι φῄς, non vero συγκεκαλύφθαι. Nubb. 11. ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι. 735. οὐκ ἐγκαλυψάμενος — φροντιεῖς. Brunck. μετὰ ταῦτά γ' εὐθ. Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. μεταταῦτα γ' εὐθ. Junt. ii iii. συνεκαλυψάμην Ms. Barocc. 127. (superscripto εν), Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Id. μετὰ ταῦτά γ'. δ' A. 1. 2. B. συνεκαλυψάμην. ἐνεκαλυψάμην Dawes. Misc. Crit. p. ἐν 209. [et Bent. in notis Mss. Dobr.] συνεκαλυψάμην B. Pors. μεταταῦτά γ'. εὐθὺς ἐγὼ μὲν συνεκαλυψάμην Ald. et fere Junt. Ar. δ' pro γ'. 5. Particulam omittunt Rav. Borg. 6. Cetera retinent Borg. 5. 6. Sed ἐνεκαλυψάμην Rav. Contra ἐγὼ μὲν εὐθὺς συνε. Cantab. 4. Dobr. ταῦτά γ' εὐ. 1. 2. ταῦθα δ' εὐ. 3. (sic). tum ἐγὼ μὲν σ. 1. 2. 3. μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς συν. 4. Id.

708. δείσας. Gl. Cod. Par. φοβηθείς.

Schæf. ἀσκληπιός, *Æsculapius*. περιϊέναι ἐν κύκλῳ dictum ut 679. περιέρχεσθαι ἐν κύκλῳ. πάντα pertinet ad τὰ νοσήματα. σκοπεῖν est *visere, inviscre*, et τὰ νοσ. σκοπεῖν est *ægrotos visere*, ut videas, quo morbo eorum quisque laboret. περιϊέναι πάνυ κοσμίως, *obire gradu admodum composito et placido*. Fisch. δ' ἐν κύκλῳ (ut et 679. ubi sic etiam Crat. Ven. i. Brub.) Ald. Junt. i. δ' ἐν κύκλῳ Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. δ' ἐν κύκλῳ. δὲ κ. A. B. Pors. δὲ κ. Rav. et Lib. Burg. Dobr.

709. σκευῶν· ἐπιτηρῶν.—περιῄει (sic). περιήρχετο Gl. Cod. Par. Schæf. περιῄειν. corr. περιῄει. Bent. περιῄει πάντα. Nulla hic erat ratio cur scriberetur περιῄειν, sequente consonante. Hoc quidem edidit Ald. at melius Bern. Junt. περιῄει, licet supra dedisset προσῄειν. Sic etiam tres codd. In B. quæ primum omissa fuerat litera ν, superne addita fuit postmodo. Brunck. περιῄει Elb. Junt. i. περιῄειν Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Port. περιῄειν Brub. Dind. περιῄειν. περιῄει A. 1. 2. B. Pors. περιῄειν Dorv. 6. Dobr. περιῄει 1. 2. 3. 4. περίῄει Lib. Burg. Id.

710. παῖς· δοῦλός τις.—θυείδιον· ἤτοι ἰγδίον. Gl. Cod. Par. Schæf. θυείδιον. Ad h. l. respexit Poll. x. 103. τὴν δὲ θυείαν καὶ θυείδιον εἴποις ἄν, κατὰ Ἀριστοφάνην ἐν Πλούτῳ. Kust. Cod. Dorv. similiter atque omnes libri vett. in Poll. x. 103. θυίδιον habet, addita, quam grammatici solent, interpretatione ἴγδιον· de utroque quæ diximus ad Poll. in nostris ad Plut. adnotatt. expoliemus. Nunc monere satis erit, non solum θυείαν et θυΐαν, quæ scribendi varietas itidem in hoc arboris odoratæ nomine deprehenditur, θυείδιον et θυΐδιον, verum etiam θυΐς, θυΐδος, usurpari: rariorem formam Damocr. adhibuit ap. Galen. de Antid. ii. Πάλιν λέαινον, ὡς γενέσθ' ἂν φάρμακον, Ἐκ τῆς θυΐδος εἰς παλοῦν ἀγγεῖον· paucis ante versibus præceperat: — εὔτρεπτον εἰς ἴγδιν βαλὼν Λέαινε τῷ δοίδυκι —. Suid. vitiatus Cod. decepit, quum referret in Lex. Αἴθυια, ἡ ἴγδις· scribendum erat, Ἡ θυΐα, ἡ ἴγδη. Hemst. θυείδιον est *mortarium*, quod ab Hippocr. et aliis vocatur ἴγδη. Nam deminutivum habet vim primitivi, unde 719. dicitur θυεία. V. Proluss. nostr. de Vit. Lex. N. T. p. 12. παῖς est i. q. δοῦλος, Sch. Cod. Dorv. Fisch. Ut Lat. *puer*. Girard. θυείδιον. θυΐδιον 1. 2. Pors. θυΐδ. 3. θυηδ. 4. παῖς.* γρ.* τις L. i. e. "al. add. τις." Dobr.

711. παρέθηκε· πλησίον αὐτοῦ ἔθηκε.—δοίδυκα· κοχλιάριον—κιβώτιον σανδίκιον. Schæf. δοίδυξ significat et *cochleare* et *pistillum*. V. Gl. vett. et Hes. H. l. *pistillum* significat h. e. instrumentum, quo res pisantur, i. e. tunduntur, in mortario. Nam 718. a Æscul. in mortario dicitur contudisse et trivisse capita allii. κιβώτιον est *cistella, arcula, scrinium*. κιβώτια erant lignea, fere tiliacea, sed κίσται vimineæ; in κιβωτοῖς asservabantur vestes, pecunia, etiam medicamenta, [Etiam linteola, fasciolæ, et instrumenta curando vulneri necessaria. Girard.] v. 710. ... sed in κίσταις recondebantur cibi. V. Ind. Theophr. v. Κιβωτός. Fisch. ... Junt. iii. Dind. Δοίδυκα· Κοχλιάριον. Κιβώτιον· σενδούκι, ὃ λέγουσιν οἱ ἰατροὶ ναρτέκτην. Cod. Dorv. Eadem est, non disputo, quam commoda, prioris vocabuli apud Suid. explicatio, et Mosch. περὶ σχ. p. 105. item: Δοιδυκοποιός, ὁ τὰ κοχλιάρια ποιῶν. Quod attinet ad σενδούκι vel σενδούκη, Car. Ducang. in Σενδούκιν et Gl. Mss. ad Plut. Aristoph. profert, τῶν σκευαρίων, σενδουκίων in Κιβώτιον, κιβώτιον, ναρθήκιον hoc plenius, ut patet, suppeditat Cod. Dorv. illo prorsus caret ad 840. ubi τῶν σκευαρίων invenies. Meursio placuit originem vocis ab Arabibus et Turcis repetere, quibus *Sandock* sive *Sondock arca* vel *scrinium* appelletur: ego potius Salmasio Meurs. celato nomine castiganti Not. in Vopisc. p. 309. calculum adjicio, qui a veteribus Græcis, quorum erat σανδύκιον, ad inferiores, corrupta nonnihil pronunciatione, σενδούκη, σενδούκιν, σεντούκιον, ab his porro ad Arabes permanasse statuit: cujus quidem opinionis eo probabilior est causa, quod ipsa vocis ab Arabibus usurpatæ forma peregrinos natales atque aliunde ductos facile prodit. Joan. Evang. γλωσσόκομον c. xii. 6. xiii. 29. quod Interpres Bibliothecæ Groning. Ms. reddidit النغقة درج ad Erpen. versum صندوق. Verum quemadmodum apud Græcos, præsertim paullo recentiores, γλωσσόκομον aliquando *capulus* est, *loculus*, aut *sandapila*, ut Antiol. ii. c. 47. Ep. 1. sic et Greg. Abul Pharag. solium aureum, cui commissum fuit a filio Constantini defuncti corpus, vocavit صندوق ذهب p. 138. quales fuerunt a vetustis scriptoribus commemorata Cyri Alexandrique cadaverum πύελοι χρυσαῖ. Hemst.

712. μὰ Δί' οὐ δῆτ'. λίθινον ἦν, ἀλλ' ἡ

θυεία. Gl. Cod. Par. Schæf. Car. ratus interrogari se de θυείᾳ respondet μὰ Δία sc. παρέθηκα λίθινον, tum absurditatem et dictum corrigens subdit, οὐ δῆτα οὐχὶ, non sane, non παρέθ. καὶ λίθινον. Mitt. Hera putabat, certe simulabat se putare, appositum λίθινον non tantum ad mortarium et pistillum pertinere, sed etiam ad arculam quam sciret esse ligneam, ut reprehenderet Car. levitatem, qui non usus esset oratione perspicua, præ nimio studio. Fisch. γε (in τόγε) in Cod. Dorv. omittitur, invito metro. Hemst. Versus hic ita friget, ut præeunte cod. Rav. omitti eum malim. Dind. λίθινον. Lib. Barg. οὐκ ἔστιν ἐν παλαιῷ ἀντιγράφῳ οὗτος ὁ στίχος. om. Rav.

δῆ

Dobr. μὰ Δί', οὐ τ' οὐχὶ τόγε 3. (δῆ supr. ab alia) μὰ Δί' οὐχί γε τὸ 4. Dobr.

713. ἑώρας· ἔβλεπες. Gl. Cod. Par. Schæf. ἑώρας. In B. et C. ἑώρακας. Ut hic ea commutata fuerunt, sic etiam Thesm. 32. admodumque probabile est, grassatam fuisse etiam librariorum libidinem in versu huj. fab. 98. Brunck. Add. Dawes. M. Crit. p. 202. 313. Dind. ὦ κάκ. ἀπολούμενε, digne, qui miserrime pereas, i. e. scelestissime, scelus. Fisch. ἑώρας. ἑώρακας A. 1. 2. B. ἔβλεπες sch. B. Pors. ἑώρας 1. 2. 3. ἑώρακας 4. Dobr.

714. ἐγκεκαλύφθαι· ἐγκεκρύφθαι.—τριβώνιον ἔβλεπον δηλ. Gl. Cod. Par. Schæf. Ὁς. Cod. Dorv. ὡς, interpretatione adjecta: καὶ κεκαλυμμένος εἶναι ὁρᾶν poterat aliquis color induci; sed nihil est causæ, cur planissimam, quæ vulgatur, lectionem fastidiamus. ὀπάς· τρύπας. Hemst. τριβώνιον Schol. melius explicat quam Hes. sed apud hunc τετριμμένον e nomine τριβώνιον intelligendum. Add. idem v. Τρίβακον, ubi etiam ad ἱμάτιον intell. τετριμμένον. Nam τρίβων est obsoletus, pannosus, Gl. vett. Fisch.

715. ὀπὰς etc. erat plenum foraminum, foraminosum. Fisch. μὰ hic negativum est, refertur enim ad præcedens οὐκ ὀλίγας—ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, οὐ μὰ Δία. Sic 400. οὐ τῷ μεταδοῦναι; οὐ μὰ Δία. Negatio utroque in loco omissa e præcedentibus adsumenda est. Brunck. At quidni ad omnem sententiam, et simpliciter ad εἶχεν ὀπὰς referatur? Bent. ὀπάς. Bent. "Parum apparet, legendumne sit τρύπας, an τρῆμας." Quid in ipso Gl. scriptum sit, docet Cod. Dorv. Ænigma xxiii. v. 2. ἡ δὲ τρύπη φαίνεται οὐδαμόθεν.—οὐκ ὀλίγας· ἀλλὰ πολλὰς δηλ. Gl. Cod. Par. Schæf. εἶχεν οὐκ ὀλίγας Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port.

β α

Dind. εἶχεν οὐκ ὀλ. (sic) 2. οὐκ ὀλ. εἶχ. 3. Dobr.

716. Νεοκλείδῃ· οὗτος ἅρπαξ τῶν δημοσίων. Gl. Cod. Par. Schæf. Πρῶτον. Post morbos et mores ægrotorum cognitos primum se convertit Æsculapius ad Neoclidem, qui reliquis exemplo esset, impios homines invisos esse diis, nec eos se diis posse impune offerre. Girard. τῷ Νεοκλείδῃ. Versum oneravit Cod. Dorv. particula supervacua τῷγε, quæ servari nequit, nisi proprio nomini syllabam detrahas, Νεοκλεῖ. Νεοκλῆς autem nihil impedit, quo minus dicatur idem qui Νεοκλείδης, ejusque moris apud Græcos exempla dedimus ad Lucan. Tim. p. 157. Huc confugiendum foret, si part. γε plurium librorum auctoritate niteretur; nunc unius codicis in gratiam necesse non est, ut antiquæ lectioni controversia moveatur. Hemst. φάρμακον h. l. bono sensu positum esse, res ipsa declarat. Sunt autem φάρμακα bono sensu, triplicis generis, alia bibuntur (ποτὰ, πιστὰ), alia sunt liquida et adhibentur sic, ut membra corporis iis ungantur et perfricentur (πασστὰ, χριστὰ, ἐπίπαστα, ἐπίχριστα), alia sunt crassiora, et illinuntur, imponuntur (πλαστὰ, καταπλαστά). φάρμακον καταπλαστὸν igitur est medicamentum quod *illinitur* (ut h. l.) vel *superponitur*, uno verbo *cataplasma*, collyrium in morbis oculorum. Fisch. Quod illini potest, ut fiat emplastrum. Sic χριστὸν ad ungendum aptum, ποτὸν s. πιστὸν s. πιστικὸν, ut πιστικὴ νάρδος in Evangelio [Marc. xiv. 3. Joh. xii. 3.] ad bibendum. V. etiam notata Barnesio ad Eurip. Hipp. 515. Berg. Pollux iv. 181. καὶ φάρμακον καταπλαστὸν, κατὰ Ἀριστοφάνην. Respexit utique ad h. l. Comici. Cæt. φάρμακον καταπλ. non est medicamentum *unctorium*, ut interpres Lat. vertit (id enim χριστὸν Græci vocant), sed potius id, quod *emplastrum* vulgo vocare solemus. Kust.

717. καταπλαστόν. V. Theocr. Idyll. xi. Bent. ἐνεχείρησε. Gl. Cod. Par. ἤρξατο. Schæf. ἐνεχείρησεν. Bene in Schol. hæc lectio alteri præfertur, quæ habet ἐνεχείρισε et ob rationem ibidem indicatam. Hes. ἐνεχείρησε· προύθηκεν. Spanh. *cœpit*. Gl. ἐγχειρῶ, *conor*. In Acharn. 354. ἐγχείρει λέγειν, *incipe dicere*. V. Nub. 717. Berg. Ms. Ar. ἐνεχείρησ' ἐντρίβειν, sed repugnante metro.

Kuст. Ἐνεχείρησε. Fuisse, qui scribi vellent, ἐνεχείρισε, quasi Neoclidæ terendi, quod oculis illineret, medicamenti curam Æscul. delegasset, monet Schol. eosque jure simul refellit. In Cod. Dorv. prioribus ejus verbi literis est superscriptum ἐπε, id est, ἐπεχείρησε, sive illa fuerit tanquam explicatio, sive ex alio exemplari depromta lectio diversa. Σκορόδων. σκόρδων. Cod. Dorv. In antiqua voce mutanda nihil aliud, quam vocalem mediam abjecisse recentiores, idque jam exemplo veterum poëtarum, docebit Car. Ducang. Gl. M. et I. Gr. in Σκόρδον. Sic ὀφιόσκορδον, σκορδόπρασον Dioscor. ii. 182. Hemst. Per periphrasin dictum est pro ἔτριψε, trivit, composuit terendo, et dat. Νεοκλείδῃ (quem grammatici dat. commodi vocant) pendet a τρίβειν. ἐμβαλὼν nempe in mortarium. Fisch. ἐνεχείρησε. -ισε ex m. rec. B. Pors. καταπλαστὸν tres primæ, Brunck. Inv. Poll. iv. 181. κατάπλαστον Pors. Variare accentum monet Schol. ἐνεχείρησ' ἐντρίβειν ἐπε

Av. ἐνεχείρησε Dorv. ἐνεχείρισε et gl. καὶ ἐπεχείρισε 6. ἐνεχείρισε alii apud Schol. Dobr. ἐνεχείρησε primo 2. nunc -ρισε et η suprasc. nescio a quo Sch. m. pr. idem quod vulg. damnans -ρισε Gl. supra τῷ Νεοκλ. 716. χάριν τοῦ, et η supra ἐνεχ. ἤρξατο. -ρῆσαι 3. -ρισε 4. Dobr.

718. Gl. Cod. Par. Τῆνος νῆσος σκοροδοφόρος ἀπό τινος Τήνου ἀνδρός.—ἔφλα' ἔτριβε. Schæf. σκορόδων κεφαλαὶ τρεῖς Τηνίων. Nempe quod ait alibi Noster Vesp. 677. Οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἑψητοῖσι δίδωσι — τρεῖς ἀγλῖθας μετέπεμψα, ubi per τρεῖς ἀγλῖθας tria, quorum fit hic etiam mentio, allii capita designari, vel e Schol. ad eum locum et ad alterum præterea Acharn. 764. constat, ubi ἀγλῖθες, αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων· quod in Schol. Nicandri, et qua de re infra, ad dictum Acharn. locum similiter traditur. Alibi vero apud Nostrum, sicut Eqq. 942. legas verbum ἐσκορόδισας pro, alliorum odore implevisti, et 492. ἐσκοροδισμένος eodem sensu. Quid vero adtinet illa Teniorum allia, in Schol. notatur, ambiguum videri, an inde ita dicantur, quod noxii essent in hac insula serpentes et scorpiones, ut inter alios tradit Eupolis: an vero, quod eadem alliis abundaret, ut hoc evincit de hac insula Callistratus, unde videatur minus verum, Tenum ὀφιόεσσαν s. serpentiferam, ab Antimacho appellari. Eadem nempe insula, ut statuere licet, inde alliis et serpentibus ferax iisdem Criticis haud videbatur, quod nempe juxta Plin. H. N. xx. c. 6. allium serpentes abigit et scorpiones odore; idemque a Simeone Sethi, libro de alimentis, adseri tradit ibi Harduin. Quo referas, quod serpentes omni austeritate fugari tradit Pallad. [i. 35. 11.] Ut omittam, quod a vipera morsis prodesse allium dicit Sotion Geopon. xii. 30. Verum quæ haud obstant utique, quin hanc insulam Tenum vere Ophiussam a serpentum copia dictam olim statuamus. Quod præter Eupolidis testimonium a Plinio præterea et Stephano, ut alibi pridem vidimus, tradi constat; eamque Tenum, Ophiusæ nomine appellatam, uti quasdam alias insulas, Rhodum, Cyprum, et e Cycladibus itidem Cythnum. Neque eo minus alliis abundare potuit hæc insula, ut hic Comici locus, aliusque Callistrati in Schol. omnino arguunt: immo hinc allia in eadem magno proventu sata, quo eorum odore serpentes ex ea fugarentur, indeque factum fortassis, ut minor serpentum et scorpionum copia in illa deinde fuerit. Spanh. σκόροδα sane non sunt ἤπια φάρμακα, nec mitius collyrium est, quod eidem Neoclidi præscribitur Eccl. 405. σκορόδ' ὁμοῦ τρίψαντ' ὀπῷ etc. Tenos est insula inter Cycladas. Berg. σκόροδα (recentiores Græci dixerunt σκόρδα) sunt allia. Est autem allium aliud sativum et hortense, aliud sylvestre, ἄγριον, quod etiam ὀφιοσκόροδον dicitur, non quia odore abigit serpentes, sed quia caules et folia serpentariæ modo maculosa habet. V. Geopon. xii. 30. et Theoph. Hist. Pl. vii. 4. ibique Stapel. p. 790. s. κεφαλαὶ σκορόδων sunt capita alliorum, spicæ, quæ a Sereno Sammonico de compos. medic. 52. allia vocantur. Tenos, maris Æg. insula, videtur allii fuisse feracissima ejusque peracris. Non autem e verbis Schol. colligi potest, eum pro σκορόδων legisse ὄφεων, quæ lectio fuerit alterius Pluti, ut Hemst. opinabatur. Fisch. De φλᾷν v. ad 694. Munt. In Schol. variam lectionem frustra quærit Hemst. Divide et lege, σκόροδα φέρει:—Ἡ Τῆνος θηριώδης δοκεῖ είναι καὶ Εὔπολις Πόλεσι· Τῆνος αὕτη, | πολλοὺς ἔχουσα σκορπίους. Ex eadem scena, forsan et oratione, desumtum fragmentum, unde aliud apud Schol. Av. 881. Nempe dum intrat chorus, singillatim recensentur αἱ Πόλεις ex quibus constat. Hoc dicit grammaticus. "Σκορόδων per jocum ponit Comicus pro σκορπίων." (per paronomasiam puta, vel ut ἔχει Σφήττιο

720. Κεκροπαΐα πτερὰ Av. 1493.). "Sensu obvio intelligit Callistr. quasi revera allio, non serpentibus, abundarit Tenos; et idcirco Antimach. reprehendit." δ' αὔτη ante θηριώδης est v. l. pro δ' αὐτὴ in Eupolide. Cum ἐπὶ τὸ σαφὲς κατηνέχθη comparat Hemst. in Mss. Schol. Eurip. Med. 167. Τιμαχίδας ἐπὶ τὰ πρόχειρα πάσιν ἐνεχθεὶς, τὸν Ἄψυρτον φησὶ λέγειν αὐτήν. Ubi sane sensus est, " vulgarem famam secutus." Sed in nostro loco σαφὲς est idem atque τὸ φαινόμενον, sch. ad 649. Ceterum, si vel tantillum auctoritatis accederet, non male legeretur Τηνίας. Citat Elm. (Quart. Review, No. xiv. p. 459-60.) exempla hujus structuræ. Lys. 196. Eccl. 1118. (1111.) Vesp. 838. (834) Athen. i. p. 3. F. ubi Χῖον κέραμον retinendum statuunt Pors. Adv. p. 52. et ipse Schw. t. xiii. p. 301. omnes post Casaub. qui recte affert Machon. xiii. p. 579. c. male Aristoph. ii. p. 67. D. Hermipp. xi. p. 480. E. ut monet Schw. Adde Aristoph. Eq. 353-4. ἀκράτου οἴνου χόα. Herodot. i. 194. βίκους φοινικηΐους κατάγουσι οἴνου πλέους, quæ contra codices mutata nollem. In Timocle Athen. iii. p. 109. c. malim, καταμαθὼν δὲ κειμένην σκάφην | θερμὴν ἰπνιτῶν ἐσθίων, deleta varia lectione θερμῶν. Dobr.

719. ὀπὸν γάλα σκύλλης (sic), ἥτις ἐστὶ βοτάνη θανατηφόρος. Gl. Cod. Par. Schæf. Ἔφλα· Συνέτριβε. Ὀπὸν γάλα σκύλλης. Σχῖνον· τὰ ἄκρα τῆς σκύλας. Ὄξει διέμενος Σφ. βρέχων ὄξος δριμύ. Cod. Dorv. Γάλα sæpius a medicis pro expresso vel destillante quarumvis arborum herbarumve succo poni solet: nulla re differunt ὀπὸς et γάλα βαλσάμου· ita lac ficulneum Columellæ de R. R. vii. 8. quod coaguli vim habet, atque emittitur ab arbore, si ejus virentem sauciés corticem. Σκύλη vel σκύλα scribendi more seríoris Græciæ non alia, quam veterum σκίλλα· sic σκυλοκρόμμυον et σκιλλοκρόμμυον. Hemst. Idem omnino de medicamento unctorio, quo sanavit male affectas lippi hujus Neoclidæ palpebras Æscul. nempe alliis una cum lasere seu silphii succo commixtis tangit Comicus in Conc. 404. 406. Silphium cæteroquin seu laser inter potissima veterum condimenta habitum constat ex pluribus vett. Comicorum ap. Athen. locis, ut i. p. 6. ii. p. 68. iv. p. 169. s. xiv. p. 623. immo ex hoc ipso Comico Av. 536. et 1580. ut de Cyrenaico silphio omnium præstantissimo et de quo alibi egimus, jam nihil dictum, quod Βάττου σίλφιον infra 925. huj. fab. dicitur. Spanh. συμπαραμιγνύειν est admiscere, addere. ὀπὸς etsi omnino succum, inprimisque lacteum plantarum, vulnere quodam lacessitum, significat, tamen simpliciter ita vocatur, etiam ab Hippocr., succus, lac, laseris s. laserpitii, s. silphii, maximeque Cyrenaici, utpote præstantissimi. V. Gl. vett. Galen. gl. Hippocr. Foës. Lex. Hippocr. et Stap. ad Theophr. Hist. plant. vi. 3. p. 591. Sed de ipso silphio s. lasere v. Dioscor. iii. 94. ubi ὁ ὀπὸς—ἐστι δριμὺς — ὀξυδερκίας ποιητικός· ex quo intelligitur, cur Æscul. adhibuerit istum succum in curandis Neoclidæ oculis. Unde ap. Plin. xviii. 30. 'acetum laserpitiatum.' Fisch. θεία 3. 4. συμπ. tres primæ et Inv. Dobr.

720. σχῖνον. Gl. Cod. Par. ἤγουν σκίλλαν.—διέμενος· βρέξας ἐν.—Schol. σχῖνος τὸ δένδρον, ι. σχοῖνος δὲ τὸ βρύλον, δίφθογγον ο καὶ ι. De hac grammaticorum breviloquentia v. Bast. ad Greg. Cor. p. 34. sqq. Βρύλον quid sit, docet Ducang. Gl. c. 228. Schol. Σφηττὸς τόπος ἐν Ἀθήναις, ὅθεν καὶ Σφηττοὶ (l. Σφηττοῖ) ἐπίῤῥημα. καὶ ὁ πολίτης Σφήττιος· οἶνος (l., voce repetita, Σφήττιος οἶνος), καὶ Σφήττιον ὄξος. ὡς ἔοικε δὲ, δριμύτατον ὄξος Σφηττοὶ (sic: l. Σφηττοῖ) ἐγίνετο. Schæf. σχῖνος est vel lentiscus de quo v. Dioscor. i. 98. vel scilla, de qua v. Dioscor. ii. 202. et Theophr. Hist. plant. vii. 12. ibique Stapel. p. 874. ss. a quo forma ejus exhibetur. Et de scilla quidem ab Atticis usurpatur. V. Salmas. de Homon. Hyl. iatr. c. 8. H. l. intelligitur succus, lac, scillæ, quia præcedit ὀπός. Nam Dioscor. scillæ tribuit δύναμιν δριμεῖαν, et Plin. xix. 5. eam natam ait aceto exacuendo; unde apud veteres nobile fuit acetum scillinum s. scilliticum. Fisch. Male Schol. sequutus per scillam hoc voc. σχῖνον reddit interpres, e qua nempe μαστίχην fieri observat Theophr. Hist. Pl. l. i. c. 1. p. 169. Dioscor. i. 150. Plin. xii. c. 17. Immo e quibus Dioscor. eamdem inter alia ad oculorum s. palpebrarum ægritudines conducere observat: ἀνακολλᾷ καὶ τρίχας ἐν ὀφθαλμοῖς. Spanh. qui utramque signific. voc. σχῖνος confudit. Dind. ὄξει διέμενος Σφ. Ab Athen. l. ii. c. 26. p. 67. locum hunc Comici citari jam monuit Biset. Significat autem διέμενος, perfundens, a δίημι, quod idem est ac διαίνω. Eustath. ad Il. Υ. p. 1312. τὸ ῥῆμα δίω, ἀφ' οὗπερ οὐ μόνον τὸ διαίνω, ἀλλὰ καὶ δίημι· οὗ μετοχὴ παθητικὴ, διέμενος, ὡς τιθέμενος. Ἀριστοφάνης· διέμενος ὄξει Σφηττίῳ, ἤγουν ὑγράνας δι' ὄξους δριμέος. Ap. Athen. l. iv. c. 21. in fragm. Alex. occurrit διειμένον ὄξει, σι-

μὲν χρωμένων ubi passive sumitur. Kust. Apud Athen. l. ii. p. 67. additur simul Didymi, quæ etiam hic in Schol. legitur, hujus loci expositio; quod nempe ὀξεῖς οἱ Σφήττιοι, acuti homines fuerint Sphettii. Quamquam nihil obstet, ut inter laudata aceti genera, sicut commendatum ibi Ægyptium et Cnidium, ita etiam Atticum illud Sphettium haberetur. Sphettus autem, ut notum, unus ex Atticis δήμοις s. pagis. Ut vero aceto illo Sphettio ac lasere s. silphio conspersum id unguentum, quo perfricarentur Neoclidis palpebræ, hic dicitur; ita inter condimenta invicem mixta conjunguntur eadem Avv. 536. σίλφιον, ὄξος, καὶ τρίψαντες· et similiter inter bulborum condimenta a Philemone ap. Athen. ii. p. 64. ὄξος, σίλφιον. Spanh. διέμενος aor. 2. med. ab act. δίημι. Gl. vett. δίημι, madefacio humore alieno; item δίεμαι, humecto liquore meo. V. Meurs. de pop. Atticæ h. v. p. 126. ss. Incolæ Sphetti fuisse dicuntur mordacissimi, unde ὄξος Σφ. putatur dictum esse acetum præcipue mordax et acre. V. Hes. in Ὄξος Σφήττιον, et Athen. ii. p. 67. Fisch. σφιττίῳ Ven. I. Dind. σχοῖνον 3, σφηττίῳ 1. Dobr.

721. κατέπλασσεν· τοῦτο τὸ φάρμακον. —ἐκστρέψας· ἐξεστραμμένα ποιήσας. Gl. Cod. Par. Schæf. Κατέπλασσεν. Κατέπλασεν Cod. Dorv. sed præcessit ἔφλα. Ἐκστρέψας. ἀναστρέψας quod diversa manus adposuit. Hemst. Nempe virum doctissimum fefellit, istiusmodi verba apud Atticos temporis esse tam aoristi quam præteriti infecti. Et profecto si paulo altius rem repetiisset, verbum ἔφλα ipso hoc in loco aoristum accipi debere, ex altero, quod in versu proxime præcedente exstat ἐνεχείρησε, vix potuisset non sentire. Dawes. M. Crit. p. 86. κατέπλασεν. Sic quatuor Cod. recte. Vulgo κατέπλασσεν. Geminationem istam literæ σ non admittit Attica scena. Ut autem esset temporis imperfecti, scriptum oporteret κατέπλαττεν. Quia præcessit ἔφλα, minime necesse est, sequens verbum in eodem esse tempore: præcesserat enim jam antea aor. ἐνεχείρησε. Sic solent ubique, non sine quadam venustate, tempora permutare. Brunck. καταπλάσσειν est oblinere, nempe medicamento quod Æscul. composuerat (716. s.), unde 724. Neoclides dicitur καταπεπλασμένος, oblitus unguento. Accus. βλέφαρα pertinet ad utrumque verbum, et ἐκστρέφειν τὰ βλέφαρα est, invertere palpebras, ut ἐκστρέφειν ἱμάτιον, pallium tritum de integro reficere, versis pannis. V. Casaub. ad Theophr. char. 22. extr. Mortuus est dolere. Fisch. κατέπλασεν Elb. κατέπλασσεν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Pro ἀναστρέψας Elb. ἀναστρέψας. Dind. κατέπλασεν. κατέπλασεν Ms. Dorv. probante Dawes. Misc. Crit. p. 252. recte; si enim imperfectum adhibeas, κατέπλαττεν dicas oportet

σεν

tot. κατέπλασεν A. B. -σ 1. [i. e. -σσεν, ni fallor. Dobr.] -σσεν 2. Pors. κατέπλασσεν tres primæ. κατέπλασεν Elb. 6. edd. Brunck. Inv. Dobr. κατέπλασσε

λ

1. -πλασεν 2. 3. -πασεν 4. (λ ej. m. ut videtur.) Id.

722. ὠδυνῶτο. ὀδύνην ἔχει (sic) σφοδρότερον. Gl. Cod. Par. Schæf. Ὠδυνῶτο Αὐτεῖτο, ἀλγεῖ Cod. Dorv. oportuerat scribi, λυποῖτο, ἀλγοῖ. B. Crat. ὠδυνῷτο· B. Gel. ὀδύνοιτο, accentu perperam posito, qui in ceteris Edd. recte se habet. Ἀναΐξας· ὁρμήσας· ut in Hes. quoque legendum esse docti viderunt. Hemst. ὠδυνῷτο 1. 2. βοήσας 6. τε καὶ β. 3. Dobr.

723. ἀναΐξας· ὁρμήσας. Gl. Cod. Par. Schæf. ἀνάξας. Perperam vulgo ἀνάξας. Brunck. Ed. Farr. ἀνέξας, unde ἀνάξας lego. Berg. [qui fortassis scribi ἀνάξας voluit.] ἀΐσσειν et omnia verba inde ducta dicuntur de iis, qui rapide feruntur, ruunt, labuntur, more serpentum, et ἐξαΐσσειν 733. ὑπαΐσσειν Hom. Il. B. 310. ἀναΐσσειν igitur commode reddi potest exsilire de stragulis. ἔφευγε autem vertii debet, aufugere volebat, ob 724. Fisch. ἀναΐξας Ald. Junt. I. II. Crat. Wech. Brub. Raph. ἀνέξας Junt. III. Ven. I. (utrum in Ven. II. ita fuerit nescio, quum hæc folii pars in exemplo, quo usus sum, abscissa sit). Dind. ἀναΐξας recte tres primæ. ἀνάξας Brunck. Inv. ἀναΐξας Cod. tab. quatuor. Corrige typothetæ errorem in collatione. Dobr. ἀναΐξας 1. 2. 3. 4. sed in 2. puncta correctoria. Id.

724. κάθησον (sic) 4. et in sch. 2. et in text. Dobr. ἐνταῦθα νῦν κάθησο. Sic ap. Hom. postquam Ulysses Irum pugnis contuderat plagis, dicit, ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο [Od. Σ. 105. cf. Υ. 262.]. Et apud Æsch. in Prom. 82. ille, qui Prometheum affixerat Caucaso Scythio, dicit ad eum, ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε· quem imitatus est Comicus Thesm. 1030. ubi Scytha dicit ad Mnesil. quem cruci affixerat, ἐνταῦθα νῦν οἰμώζει. Berg.

725. ἐπομνύμενον. Variæ sunt in Schol., neque unius grammatici, hujus loci expositiones, quas attigit Dacerius, et quibus aliam adhuc præfert. Neque certe alius videtur horum verborum sen-

nus, nisi quod lippus hic Neoclidas et qui inde ad Æscul., opem, quo ab ea lippitudine liberaretur, confugerat, ita acribus ac dolorem intendentibus medicamentis sit ab eo unctus, ut in concionem Athenn., quod in perniciem civium fieri ab eo consueverat, prodeundi facultas ei non foret: atque effecisse Æsculapium ne dejerante eodem Neoclida, se morbo impediri ne concionibus interesset, perjurus haberi deinceps posset. Quo nomine etiam continuo, ut *amans urbis* ac *sapiens* laudatur ab Atheniensi muliere hic deus. Sic *ἐπόμνυμι* pro simplici *ὄμνυμι* adhibet Eurip. Herc. Fur. 97. *ἐπώμοσ'* (*juravi*) *αὐτοῦ βίον ἐκρήξειν θανών*. SPANH. Et locus difficilis est, et Schol. aliique, qui de discrimine verborum *ἐπωμοσία, ὑπωμοσία* etc. scripserunt, ipsi etiam inter se dissentiunt. Schol. *ἐπομνύμ.* exponit *ἐκκαλούμενον*. Hoc quid sit, non adsequor. Videtur de vocatione in jus intelligere, ut apparet ex illis: *ἐκκαλοῦνται δὲ εἰς τὸ δικαστήριον πολλάκις*. At ita intermedia illa, *ἐπωμοσία δέ ἐστιν, ἣν ἐπιδίδωσιν ὁ βουλόμενος ἐνστατικῶς ψηφίσματι εἰσφερομένῳ*, non suo loco posita fuerint, et *ἐκκαλούμενον* cum his, quæ post ea, quæ posui, subjiciuntur, nempe *ἐκκαλοῦνται δὲ* etc. conjungenda. Jam quod hic *ἐπωμοσίαν* vocat Schol., Poll. *ὑπωμοσίαν* dicit viii. 6, 44. et 56. (*ὑπωμοσία δέ ἐστιν, ὅταν τις ἢ ψήφισμα ἢ νόμον γράψαντα γράψηται ὡς ἀνεπιτήδειον. τοῦτο γὰρ ὑπομόσασθαι λέγουσι, καὶ οὐκ ἦν μετὰ τὴν ὑπωμοσίαν τὸ γραφὲν, πρὶν κριθῆναι, κύριον*. Aliter Harpocr.: *ὑπωμοσία· τὸ ὑπερτίθεσθαι ἰδίᾳ προφάσει χρώμενον ἀποδημίας ἢ νόσου, ἢ τινι τῶν* (Gronov. e Ms. [illegible] *ἀποδημίᾳ ἢ νόσῳ ἢ τινι τῶν*) *παραπλησίων, μεθ' ὅρκου οὕτως ἐλέγετο· διὰ τὸ [illegible] τοῦτο ὑπόμνυσθαι*. Adfert deinde testimonium Demosth. in Olymp. quocum consentit Ulpian. in Mid. p. 341. adde locum Demosth. adv. Olympiod. ap. Jungerm. ad Poll. viii. 6. [illegible] Poll. autem sententiam firmat locus [illegible] Hellen. i. p. 452. *ὑπομοσαμένου δὲ [illegible]* etc. Leunclav. *interposito jurejurando dilationem petente Menecle.* Non tam dilationem petebat Menecles, [illegible] *παράνομον, ἄδικον, ἢ ἀσύμφορον* [illegible] *ψήφισμα* esse dicebat. Attamen [illegible] Budæus ita interpretatur Comm. L. Gr. p. 42. Sed Vales. ad Harpocr. *ὑπωμοσία* ut Poll. Sententia porro Comici [illegible] minus mihi obscura est. Schol. [illegible] varie exponit. Constantinus [illegible] nonnullos accipere pro *ἐπιορκοῦντα*, [illegible] Bud. non displicuisse, ut sit [illegible] *ἐπὶ κακῷ*, *conjurantem*. Ipse exponit: *Ut te a concione arceam, jurejurando interposito te excusantem et causam adferentem cur vadimonium obire nequeas. τῆς ἐκκλησίας* Schol. accipit pro *ταῖς ἐκκλησίαις*, unde videtur id conjunxisse cum *ἐπομν.* Qua ratione part. *ἐπομν.* videtur positum pro inf. nota constructione verbi *παύω*. Sed nulla ejus rei causa apparet, quum poeta, si ita voluisset, multo apertius potuisset ponere *ταῖς ἐκκλησίαις*. Quidquid sit, sententia esse videtur: Quum nequam sis et sycophanta, sedebis oculos cataplasmate oblitus, ne in concionibus rempublicam fraudibus ac perjuriis turbes. Ceterum Gir. legit *ὑπομνύμενον*. quod maxime placet, hac sententia: "Ut te jurejurando contendentem decreta iniqua vel reip. inutilia esse, et ita sæpe rempublicam perturbantem ac lædentem, quum sycophanta sis, arceam a concione, efficiamque ut in eam venire non possis, dum hic *καταπεπλασμένος* sedebis." Et ita accipiendum docent etiam seqq. *ὡς φιλόπολις* etc. DUCK. *ἐπομνύμενον· ἐπιορκούμενον.—τὰς ἐκκλησίας* (sic). *τὰς συναθροίσεις*. Gl. Cod. Par. SCHÆF. *'Επομνύμενον* legitur in A. ed. Ph. Junt. B. Crat. Farr. quum ceteræ post Fl. corruptius *ἐπωμνύμενον* haberent, veterem scripturam Kust. reduxit: neque aliter extabat in Mss. Ar. et Cod. Dorv. Libri posterioris explicatio versibus interjecta cum Enarratore vetusto fere consentit: *ἐφεδρεύοντα, ἐπιορκοῦντα καὶ συκοφαντοῦντα·* quæ tam intricata, atque adeo discors est, ut aquam in hoc verbo grammaticis veteribus hæsisse facile possit animadverti. Ad difficultatem levandam minime conducit altera lectio claris literis ibidem perscripta, *τὰς ἐκκλησίας*, qui casus si sedem obtineat, sine dubio jungendus est ad *ἐπομνύμενον*, efficietque loquendi formulam prorsus insolitam, cujus rationem ac sensum explanare neutiquam fuerit in proclivi. Hunc autem accusativum etiamsi alio in Cod. nullo, nec scripto, neque edito repererim, olim tamen in priscis exemplaribus extitisse Schol. unus liquido satis evincit: eo certe fundamento nituntur illa, *ἐκκλησίας δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ἐκκλησίαις·* et, *ἐφεδρεύοντα ταῖς ἐκκλησίαις*. Verum hoc de loco, quia res tota paucis transigi non potest, alias accuratius a nobis disputabitur. HEMST. Codd. omnes *ἐπομνύμενον*. Solus C. *τὰς ἐκκλησίας*, articulo superscripta litera *η*, ut sit *τῆς*, quod sincerum est. Gl. in meo *τοῦ συνεδρίου*. Ceterum probabile est Comicum scripsisse *ἵν' ὑπομνύμενον*. V. Harpocr. in *ὑπωμοσία*, et Petit. Leg. Att. p. 182. et 407. Berg. versio, quam

retinui, a sententia aberrat: refertur enim ad ἐξομνύμενον, quod non admittit metrum. Sensus est: *Ut mea opera desinas quævis promulgata plebiscita interposito jurejurando in concione abrogare.* Brunck. ἐπομνύμενον pleræque edd. ἀπωμνύμενον Junt. ii. iii. Port. Dind. τῆς ἧς ἐκκλ. τὰς B. Pors. ἐπομν. 5. ἐπομνήμενον 6. ὑπομνύμενον, monente Hemst. legebat Schol. is qui Hyperid. citat, et forsan alii; et hoc cum Brunck. verum puto. [Cf. quæ ad Schol. p. 108. dicam. Dind.] τὰς ἐκ. Schol. monente Hemst. τῆς servant Ar. 5. 6. Dobr.

726. ὁ δαίμων· θεός.—σοφός· πάντα εἰδώς. Gl. Cod. Par. Schæf. φιλόπολις. Sic 900. χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις, et v. seq. item Lys. 549. ἔνι φιλόπολις. Æsch. S. C. Th. 182. δείξασθ', ὡς φιλοπόλιες. Cui opponitur μισόπολις ap. Nost. Vesp. 407. Spanh.

727. Πλουτωνι. Plutum ab aliis per lusum Plutonem hic dici, ab aliis vero Plutum eumdem cum Plutone, inferorum deo, statim in Schol. seu farragine e pluribus Schol. conflata, dicitur. Posterius de Pluto qui idem cum Plut. s. *Dite*, ut notum, ac *divite Orco*, Tibull. iii. Eleg. 3. [38.] ac nominatim a Cic. traditur de Nat. Deor. ii. 26. Unde etiam Æsch. dictum S. C. Th. 957. ὑπὸ δὲ σώματι γᾶς Πλοῦτος ἄβυσσος ἔσται. Ap. Lucian. quidem in Tim. ii. p. 126. ait Plutus se a Plutone subinde mitti, ἅτε Πλουτοδότης καὶ μεγαλόδωρος αὐτὸς ὤν, δηλοῖ καὶ τῷ ὀνόματι. Illa ratione etiam hic Plut. cum Cerere et Proserpina, terræ et infra terram proventuum dominis ac largitricibus invocatur Thesm. 305. τῇ Δήμητρι, καὶ τῇ Κόρῃ, καὶ τῷ Πλούτῳ. Adde verba hujus Comici in alia et deperdita fabula, quæ extant ap. Stob. in Exc. Grot. p. 499. καὶ μὴν, πόθεν Πλούτων ἂν ὠνομάζετο, Εἰ μὴ τὰ βέλτιστ' ἔλαχεν; Adde quod tradit Pausan. ix. p. 576. [c. xxiii. 2.] a Pind. hymn. in Proserp. conditum, in quo, inter alia Plut. cognomina, χρυσήνιος, *qui aureas habenas habet*, sit dictus. Æsch. vero non Nilum quidem, ut priscis aliquot Criticis videbatur, sed Acheronta fluvium χρυσόῤῥυτον νᾶμα Πλούτωνος πόρου vocat Prom. 805. Spanh. Sine dubio ὑποκοριστικῶς pro Πλούτῳ et talis formæ sunt apud Nostrum δειλακρίων et γλίσχρων. Berg. Πλούτων est deminutivum a Πλοῦτος, ut δειλακρίων a δειλάκρος, *timidus*, et γλίσχρων a γλίσχρος, *miser*, Pac. 192. Nam, quæ est observatio Etym. M. v. ὑποκοριστικὸν, πολλὰ τοιαῦτα παίζεται ἐν Κωμῳδίᾳ, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ὀνομάτων. Hinc recte Schol. vet. et Dorv. τὸν Πλοῦτον, Πλούτωνα εἶπε παίζων. Παρεκαθέζετο· Æscul. *assidebat*: nam med. παρακαθέζεσθαι dicitur is, qui alteri *assidet*: sed act. παρακαθέζειν is, qui alterum *assidere jubet*. Xen. Cyr. v. 5. 3. καὶ [illegible] αὐτὸν, καὶ παρακαθισάμενος [illegible] ὧδε. Fisch. Τῷ Πλούτωνι. Additum in Cod. Dorv. explanandi gratia, [illegible] εἰπὼν πλησίον· quæ, nisi Schol. vulgata subsidio venirent, vix [illegible]. Nunc colligi potest, debuisse [illegible], [illegible] τῷ Πλούτωνι εἰπών· scilicet pro τῷ [illegible]. Πλησίον vero pertinet ad [illegible], quod valet πλησίον ἐκαθέζετο. In [illegible] verbo tribus edd. A. Fl. et B. Gel. [illegible] adsperserat typothetæ negligentia [illegible] θέετο· in ceteris macula [illegible]. Hemst. μετατοῦτο Ald. Junt. i. ii. Dind. παρεκαθέετο (sic) Ald. J. ii. [illegible] J. i. Dobr.

728. ἐφάπτεσθαι τῆς κεφαλῆς [illegible] *sere manu et tenere caput* (Pluti). [illegible] ἐφάπτειν est *jungere aliquem*, [illegible] corporis alicujus, alicui; sed [illegible] *jungere se*, membrum corporis [illegible], [illegible] manum, alicui, h. e. attingere. V. [illegible] v. Med. iii. 15. Fisch.

729. In nonn. edd. Poll. est [illegible] βιον. Lectionem ἡμιτύβιον [illegible] fero, quamvis Jac. Nicol. Loens. Epiphyll. ix. 12. contra sentiat. Kust. [illegible] τύβιον omnino legendam hanc [illegible], [illegible] ἡμιτύμβιον, quod ex Aretæo [illegible] struunt, et vel ratio nominis [illegible], ex melioribus hujus Comici et Poll. [illegible] ea Codd. constat. Ægyptia [illegible] a Poll. dicitur, et quod in [illegible] dia pro ea dictum fuerit, [illegible] quo ἀφιδρώτιον habuisse Falken[illegible] postremis ad Poll. notis traditur. [illegible], prout etiam habet præstantissim[illegible] Voss. cujus varias inde lectiones [illegible] meum Pollucis exemplar adscribere [illegible] licuit; et quod hic casu aliquo in [illegible] ptis ex eo, et passim nuperæ [illegible] tioni insertis excidit. Spanh. [illegible]. Cum edd. conspirant Suid. in v. et [illegible] vii. 71. ex membr. Palatinis [illegible] cum Ar. Ms. Cod. Dorv. [illegible] μαντίλιον. Eadem apud alios [illegible] occurrit varietas: in Hippocr. [illegible] ἡμιτύβιον, licet vetusti libri [illegible] discedant, ἡμιτύμβιον in Aretæo, [illegible] re v. Foes. Œcon. Hippocr. Bis [illegible] storg. H. E. vii. 14. xi. 1. dabit [illegible], et Damasc. apud Phot. p. 569. v. [illegible] tamen ex aliis Mss. adnotatur ἡ [illegible] quod Etym. habet in v. [illegible]

Utrum scribendi rationem sequaris, modo ἡμιτύβιον origini suæ magis consentire teneamus, nihil omnino interest: frequenter enim, invitante pronunciandi consuetudine, solet usu venire, ut μ ante β multis vocibus interjiciatur: sic Τορύβας et Τορύμβας, Ἀρύβας et Ἀρύμβας, nomina Macedonica: Σεβρῖται et Σεμβρῖται Strab. xvii. p. 1134. B. Νόβα, Νόμβα Steph. de qua Reland. Palæst. iii. p. 921. Hes. συμβύνη pro σιβύνη. In θάμβος, [illegible]λον, τύμπανον, λαμβάνω, pluribusque verbis, sedem habet insiticia litera perpetuam. Sed propius ad nostram vocem, quæ ab Ægyptiis, ut vere monuit Poll. manavit, accedunt Aristagoræ apud Steph. Ἑρμοτυμβιεῖς, et Herodoti Ἑρμοτύβιες ii. 164. ix. 31. pars Ægyptiorum militaris et bello dedita; quibus juncti Καλασίριες ejusdem ordinis facile nos in eam cogitationem inducunt, utrorumque nomen a vestitus genere fuisse tractum: [illegible] Berkel. dum fontes Hebræos consectatur, quin se lectoremque suum inani opera deludat, minime dubito. Hemst. ἡμιτύβιον. Gl. Cod. Par. φακιόλιον. — Schol. Τύμβος ὁ τάφος ὑπερέχων τῆς γῆς κατὰ κύκλον. ὥσπερ ἠρίον τὸ κατὰ γῆς καὶ μὴ ὑπεριστάμενον καθ' ὁμοιότητα τοῦ τύμβου. καὶ ἡ κεφαλὴ οὕτως ὀνομάζεται [illegible] ἐοικέναι τύμβῳ. ἡμιτύβιον οὖν τὸ ἐξ [illegible] τὴν κεφαλὴν καλύπτον. Schæf. ἡμιτύβιον Cod. C. Tres alii ἡμιτύμβιον. [illegible], μανδήλιον. V. Hes. intpp. [illegible] voc. Brunck. [qui ἡμιτύβιον retinuit.] Est h. l. sudarium linteum, quo [illegible] abstergimus. Nam 1. res ipsa [illegible] interpretationem admittit, quum [illegible] dicatur ἡμιτυβίῳ καθαρῷ (mundo) [illegible] (περιψῆσαι valet circum, omni ex parte, detergere, ut 736. περιλείχειν [illegible]bere), palpebras (βλέφαρα) [illegible]; 2. adjuvat eam auctoritas Schol. [illegible] Poll. qui interpretantur σουδάριον [illegible]quo Hermip. auctore Mœr. p. 348. [illegible] σουδάριον) quod e Latina lingua in [illegible] venisse videtur, etiam in Chald. et Syriacum ita tamen ut in his linguis [illegible] linteum, quo caput velatur (Joh. [illegible]). Fisch. ἡμιτύμβιον Elb. cum [illegible] μαγδάλιον. ἡμιτύβιον Ald. Junt. I. [illegible] Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. [illegible] Port. Dind. ἡμιτύβιον. -τύμβ. 1. [illegible] Suid. ed. Ms. in v. Pors. ἡμι[illegible] tres primæ. ἡμιτύμβιον Rav. Borg. [illegible] Ald. vii. 71. sed μ om. Ms. in [illegible] verbis, forsan et in Aristoph. loco. [illegible] citat Phot. in voce. Dobr. [illegible] 1. 2. μβ 3. 4.

730. περιέψησεν. Gl. Cod. Par. περιεσφόγγισεν. — Schol. Βλέφαρα αἱ πτύχες τῶν ὀφθαλμῶν, ἤγουν τὰ ὀμματόφυλλα. βλεφαρίδες δὲ αἱ τρίχες αἱ ἐμπεφυκυῖαι τοῖς βλεφάροις. De v. ὀμματόφυλλον v. Ducang. Gl. c. 1042. Schæf. Περιέψησεν· Περιεσπόγγισεν. Κατεπέτασ'· περιεσκέπασεν. Φοινικίδι· πέπλῳ κοκκίνῳ. Cod. Dorv. Hemst. Πανάκεια. Pro ratione nominis et ut decebat filiam Æscul. de qua paulo ante Schol. Spanh. τὰ βλέφ. καὶ τ. β. B. Pors.

731. κατεπέτασ'. -σεν 1. non 2. Pors. φοινικίδι. Gl. Cod. Par. κοκκίνῳ πέπλῳ. Schæf. καταπετάσαι est velasse, operuisse; cf. 735. πρόσωπον vero accipiendum est non de facie, sed de ore et oculis et genis; quod proprie a Græcis πρόσωπον dici, etiam Gel. N. A. xiii. 29. docet. Fisch. κατέπασσ' (sic) Lib. Burg. Dobr.

732. ἐπόππυσεν. Vitio scribitur in Cod. Dorv. ἐπόππυσεν interpretatio proba atque eadem quæ Schol., sed Attico more formata, ἐσόριξεν. Hemst. ποππύζειν tripliciter dicitur, 1. de iis, qui ore presso et labiis in se collisis sonum et strepitum edunt, ut h. l. sibilare; (nam sibilis Æscul. putandus est signum draconibus dedisse, ut ex adytis prolaberentur); 2. de iis qui equos vel infantes blando aliquo sono et voce demulcent, ita ut etiam tactus blandiens addatur; 3. de iis, qui infantes aliosve tactu blandiente demulcent et palpant, ut Theophr. char. xx. 2. V. Ferrar. Electt. ii. 15. et Ind. Theophr. h. v. Fisch. Factitium verbum est; significat enim, identidem πὸ, πὸ, πὸ, proferre. Girard. ἐπόππυσεν (sic) Gl. Cod. Par. ἐσύρισεν. Schæf. ἐπόππυσεν. ἐπόππυσεν 1. Pors. ἐπόππυσεν Elb. 3. et primo 5. ἐπόπυσεν 6. Dobr.

733. Exiisse duos dracones ad primum Æscul. sibilum quod hic dicitur, haud novum cuipiam videbitur, cui non ex auctoribus solum sed et monumentis antiquis obvium est et contritum, dracones et serpentes olim huic deo sacros et veluti ministros tribui: immo ipsum Æscul. Epidaurium, et inde Romam solemni comitatu, haud alia specie quam sub ingentis draconis forma, advectum; et quod in insigni numo etiamnum conspicuum atque a nobis pridem divulgatum intueri licet. Opportune vero dum hæc commentarer, Berolino ad me a regiæ gazæ custode, Schott, B geri nepote et successore, præter nonnullas alias, mittitur insignis nummi icon, in quo hinc caput Æscul. barbatum et laureatum, illinc draco lingua exserta, et inscriptio ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ ΕΠΙΔΑ (Ἐπιδαύριος) visitur. Neque vero sub alia, quam obvia ingentis draconis

imagine depictum, ementitium apud Aboneteichitas a quodam Alexandro impostore Æsculapium, ibidem vidimus. Mitto, quod Σύργαστρος, juxta Salmas. dicatur idem Æscul. in ara secunda seu Dosiadæ seu alterius auctoris, et quidem proprio cæteroquin *draconis* seu *serpentis* nomine: a quo autem ea in re abit ad Melam p. 215. Is. Voss. qui de serpente quidem, non vero de Æscul. eamdem vocem explicat. Ut obiter hic tangam, quod alibi jam monui, ad Andr. Morell. Epist. 4. § 3. et quod comprobavit postea divulgata a celebri antiquario [Vaillant] Græcorum sub impp. numismatum collectio, nempe exstare præclaros aliquot numos sub Domitiano, Pio, et Marco Anton. cusos, in quibus manifesto Ζεὺς Συργάστης legitur: non proinde pro Syrgasteo Magno, quod in veteri inscriptione, quam adducit ibi Salmas. et quæ exstat ap. Gruter. p. cvii. 3. occurrit, Surgastro, ut concludit ὁ πάνυ, esse omnino legendum. Ut nec ea tangam, quæ ibi de Æscul. Serpentario et Ophiucho dicto attigi, aut quæ alibi de draconibus huic deo sacris in vulgato de numis antiquis opere pridem et nuper pluribus egi [p. 212. ss.] Spanh. Hippocr. Epist. x. narrat, per somnum sibi visum esse Æsculapium, quem serpentes comitati sint: *εἵποντο δὲ αὐτῷ*, inquit, *δράκοντες, χρῆμά τι ἑρπετῶν ὑπερφυές*· quorum verborum similitudinem cum Comici verbis vel Neoclides videre possit. Nimirum si illæ epistolæ sunt genuinæ, Aristoph. Hippocr. imitatus est; si autem supposititiæ et recentioris alicujus sophistæ, [Uti vere sunt. Dind.] illarum auctor Aristophanes. Verbum autem *ἐξηξάτην* est ab *ἀΐσσω*, quod et *ᾄσσω* scribitur, unde fut. 1. *ᾄξω*, aor. 1. *ᾖξα*. Ita autem scribendum, non ut edd. *ἐξηξάτην*. Berg. Cod. Dorv. in hoc verbo iota subscriptum cum omnibus edd. [præter recentissimas] negligenter omisit, indeque factum, ut explicaret, *ἐξῆλθον*, quasi veniret ab *ἐξήκω*· nam plane delirat Girard. ab *ἐξάγομαι* repetens. Sine controversia pertinet ad *ἐξαΐσσειν*, ut recte observarunt H. Steph. in Thes. L. Gr. et Bis. ad quam radicem indicandam omnino subnotari debet iota. Tantillum vitium in causa fuit, ut sæpe viri docti laberentur: ad Luciani Peregr. monuit Tanaq. Faber. pro *ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἧξαν* scribendum esse *ᾖξαν*. Hæret etiamnum in festivissimi scriptoris Demon. p. 999. [c. 4. pr.] *πρὸς ταῦτα ἧξεν* et nescio cujus Neron. p. 1040. [c. 3. t. iii. p. 638.] *ἐπὶ τὴν ὀρυχὴν ἧξε*· item Diog. Laert. iv. 16. *εἰς τὴν Ξενοκράτους ἧξε σχολήν*. Recte Periz. ad Ælian. V. H. iii. 42. Max. Tyr. diss. x. p. 106. restituit: *ᾖξαν δὲ οἱ δυστυχεῖς ἐπὶ βρόχον πάντες ἑξῆς*· cur non de eadem fidelia duos dealbavit parietes? quippe proxime præcedente pagina non minus est refingendum: *ἐπὶ Ἀμαστρὼ ᾖξε, τὴν τοῦ παιδὸς γαμετήν*· quod quum Cleric. non perspiceret Sylv. philol. c. 9. p. 269. in gravem errorem incidit malumque interpretem agit. Isæus ὑπὲρ τοῦ Νικοστρ. κλ. p. 47. v. 20. *καὶ οἱ μὲν αὐτοὶ κατὰ τὰ πρῶτα ἐπὶ τὰ Νικοστράτου ᾄξαντες, οὗτοί εἰσι*· difficile videatur, nullo que idoneo sensu præditum, nisi quis in promtu habeat *ἀΐξαντες* vel *ᾄξαντες*, sicut in Eqq. Arist. 483. *θεύσει γὰρ ᾄξας ἐς τὸ βουλευτήριον*, ubi commode Schol. *ᾄξας δὲ ἀντὶ τοῦ ἀΐξας*. Jam videamus, quantum operæ pretium fecerit Olear. in Philost. Her. p. 690. *ταῦτά τοι καὶ ἐπὶ τοὺς τοῦ ποταμοῦ παῖδας ᾔξεν* ecce notam ejus: "*ᾔξεν* optime Cod. Baroc. et Collegii novi. Editi, *ᾖξεν* quasi quidquam inter hæc discriminis intercederet." Hemst. Nimirum Hom. aliique vett. poetæ dixerunt *ἀΐσσω, ἀναΐσσω, ἐξαΐσσω* etc. sed poetæ Attici antiqui, ut Æsch. Soph. Eurip. aliique scriptores Attici vett. dixere etiam *αἴττω* (*ᾄττω*) sed Attici medii et recentiores scripserunt *ἄττω*, sublata litera ι, non *ᾄττω*. Nam 1. hi Attici etiam in aliis ejusmodi vocabb. omiserunt literam ι, ut *ἀετὸς, κλάω, κάω*, v. Etym. M. v. *Αἰετός*· 2. in Gl. et Codd. antiquis fere omnibus iota deest, ita ut non probabile sit, tot hominum manus eodem modo errasse. Cf. Hes. et Gl. v. *διάττειν*. Sed in iis temporibus horum verborum, quæ viderentur discerni non posse a temporibus aliorum verborum similibus, subscripsisse iota videntur, ita ut scripserint *ᾖξα, ᾄξας*, v. nos ad Æsch. Axioch. i. 4. Per *δράκοντας* intelliguntur *παρεῖαι ὄφεις* (690.) qui 741. dicuntur *ὄφεις*. Nam *δράκων* vocatur quilibet *serpens* a *δέρκεσθαι, cernere*. Causæ, cur Æscul. serpentes fuerint sacri (dissensere enim veteres) commemorantur a Meibom. ad Jusjur. Hipp. c. v. s. 26. *νεὼ*, Attice dictum pro *ναοῦ*, v. Hes. Mœr. [p. 265.] est h. l. *penetrale*, adytum, quod adire nemini licebat, nisi sacerdotibus (741.). Ita hoc voc. de adytis templi Hierosol. legitur Marc. xv. 38. Luc. xxiii. 45. Fisch. *ἐξηξάτην*. *ἐξῆλθον*. Gl. Cod. Par. Schæf. *ἐξηξάτην* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *δύο. δύω* 1. 2. Pors. *ἐξῇξ*. 1. *γοῦν* 3. *δύο* om. 1. Sch. in 2. quod e Dorv. Hemst. et *οἷα τινα λεβυρίδα* (sic). Dobr.

734. *ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος*. Cujusmodi

inusitata quadam magnitudine dracones in nummis antiquis expressos in memorato modo opere adduximus p. 216. 219. et quidem in insigni quodam Tarsensium in Cilicia nummo Gazæ Gallorum Regiæ. De draconum cæteroquin singulari et inusitata quæ subinde ab auctoribus antiquis et Orientalibus inprimis, eaque supra fidem etiam magnitudine traduntur, consuli potest Bochartus Hieros. p. ii. l. iii. c. 14. Spanh. Quia serpentes non tantum magnitudine, sed etiam aliis rebus naturæ suæ fines excedere possunt, necesse erat, ut adderetur τὸ μέγεθος. Ceterum duali δύο δράκ. junctus est pluralis ut 447. 581. 621. ὦ φίλοι θεοὶ est vox admirantis, sed simul sperantis bonum et lætum rei exitum. Fisch. ὦ φίλ. θ. Gl. Cod. Par. ἐπιφωνητικόν. Schæf. Puncta : i. e. ΚΑ. et post μέγεθος et post θεοὶ Pors. Dobr.

735. τούτω οὗτοι οἱ δράκοντες.—ὑποδύντ᾽· ὑπεισελθόντες. Gl. Cod. Par. Schæf. ὑποδύω est jubeo aliquem aliquid subire, sed ὑπέδυν me jussi aliquid subire, h. e. subii, subeo. V. Ind. Æsch. Socr. h. v. Fisch. Ὑποδύντ᾽ ἡσυχῇ· Ὑπεισελθόντες ἠρέμα, pro ἠρέμα· Cod. Dorv. Suid. Ὑποδὺς, ὑπεισελθών· Hes. Hemst. ἡσυχῇ Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Ita quinque edd. in manifesto vitio consentiunt. Dind. ὑπὸ τῇ 1. ὑ. τὴν 2. 3. 4. 5. 6. Dobr.

736. τὰ βλέφαρα περιέλειχον. Pluti adhuc cæcutientis palpebræ a duobus illis ingentibus draconibus detersæ, quo oculatissimus is denuo fieret, hic dicuntur, prout alibi dracones aures lambendo vaticinandi peritiam inspirare credebantur. Quod postremum docere Græcos poetarum interpretes et inter alios ad Eurip. Hec. 817. in memorato paullo ante opere vidimus p. 215. ubi nempe Heleni et Cassandræ aures in Apollinis templo circumlinxisse dicuntur eo ingressi serpentes, eaque ita exacuisse, ut soli dein deorum consilia audirent, et præstantissimi vates evaderent. Hoc vero in exacuenda oculorum acie draconum ministerium eo magis oportune huc adduci liquet, ob illum aliunde, quod hic in Schol. tangitur, draconum τὸ ὀξυδερκὲς, unde iis etiam inditum fuerit nomen, nempe a δέρκω. Spanh. περιλείχειν est circumlambere, ut ἀπολείχειν de canibus, lambere, Luc. xvi. 21. τὰ βλέφαρα scil. Pluti. Fisch. Ὥς γέ μοι· Ὥς γ᾽ ἐμοὶ δοκεῖ· Cod. Dorv. in quo præterea talis redditur ejus dicti ratio : οὐ γὰρ οἷόν τε ὁρᾷν κεκαλυμμένον τῇ κεφαλῇ· id quidem satis bene ; sed ipsa lectio claudicat : scribendum enim fuisset, ὥς γ᾽ ἐμοὶ 'δόκει. pro ἐδόκει. Hemst. ὥς γ᾽ ἐμοὶ 'δόκει. A. C. ὥστ᾽ ἐμοὶ δοκεῖ. B. D. ὥς γ᾽ ἐμοὶ δοκεῖ. Hinc mutato accentu sponte nascitur nostra lectio. Vulgo ὥς γε μοι δοκεῖν. Brunck. ὡς ἐμοι δοκεῖ Elb. ὥς γέ μοι δοκεῖν Ald. Junt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. ὥς γέ μοι δοκεῖ Junt. I. Dind. δοκεῖν. δοκεῖ A. 1. 2. B. Pors. ὥς γέ μοι δοκεῖ quomodo 5. ὥς γ᾽ ἐμοὶ δοκεῖ Ar. 6. hic cum gl. φαίνεται. ὥς γ᾽ ἐμοὶ 'δόκει Brunck. et diserte Inv. δοκεῖ servat Boiss. "δοκεῖ adhuc narranti, non ἐδόκει tantum cum res ageretur." Dobr. ὡς ἐμοὶ 1. 2. δοκεῖ 1. 2. 3. 4. Gl. 2. φαίνεται. Id.

737. Κοτύλας· Καρτελούρας Cod. Dorv. et ἐκποιεῖν pro ἐκπιεῖν. Du Cang. Gl. M. et I. Gr. ex Gl. Mss. ad Plut. Aristoph. profert, Ταῖς κοτύλαις (436.) καρτερούλαις· etsi priorem scribendi modum secutus fuerit Nicephorus Blemmydes, forma tamen posterior est præferenda, quarterula. Hemst. κοτύλας οἴνου. Gl. Cod. Par. πεπληρωμένας. Schæf. Hic etiam, ut 645. tangit bibacitatem mulierculæ. Berg. δέκα κοτύλαι sunt quinque sextarii (cf. ad 436.) et πρίν σε etc. est, uno temporis puncto, e vestigio. Fisch. ἐκποιεῖν pro ἐκπιεῖν 1. Pors. Exspectabat mulier, Carionem dicturum esse, πρὶν εἰπεῖν σε λόγον ἕνα, vel tale quid. Præter exspectationem illud dicit, quo vinosam eam fuisse docet, quæ brevissimo temporis spatio tantum vini exhaurire posset. Girard.

738. ὦ δέσποινα γ᾽ ἑστήκει (sic). ἀνεστηκὼς ἦν. Gl. Cod. Par. Schæf. ὦ δέσποιν᾽ ἀνεστήκει. Sic meus, ut vulgo. At tres Reg. ὦ δέσποινά γ᾽ ἑστήκει, cum gl. in C. ἀνεστηκὼς ἦν. Brunck. V. Pors. ad Eurip. Add. not. ad Hec. t. i. p. 107. ed. sec. Lips. Dind. δέσποιν᾽ ἀνεστήκει. δέσποιν ἄγ᾽ ἑ. A. δέσποινα γ᾽ εἰστήκει 1. 2. ἀνεστήκει a m. pr. B. sup. ἀνεστηκὼς ἦν pro gl. Pors. δέσποιν᾽ ἀνεστήκει tres primæ, Ar. edd. Brunck. Inv. Primo 5. δέσποινα γ᾽ εἰστ. sed nunc apicibus rubr. additis, δέσποιν᾽ ἄγ᾽ εἰστ. Gl. ἀνεστηκὼς ἦν. Ita 6. δέσποιν ἠστείκει (vel -στή.) Post βλέπων signa „ i. e. ΓΓ. ἐγὼ Pors. Dobr. ἑστήκει. 4. (sic). Id.

739. ἀνεκρότησ᾽. ἀνέτεινας (l. ἀνατείνας) ἔπληξα. Gl. Cod. Par. Schæf. ἐγὼ δὲ etc. Videtur imitatus Eurip. in Suppl. 720. ubi nuncius itidem, ut hic : ἐγὼ δ᾽ ἀνηλάλαξα κἀνωρχησάμην κἄκρουσα χεῖρας. Berg. τὼ χεῖρε ἀνακροτεῖν est, plaudere, manus subito et cum sono committere, quod solet esse indicium ut approbationis, ita etiam lætitiæ, unde additum

est ὑφ' ἡδονῆς, h. e. ὑπὸ χαρᾶς. Sic ἀνακροτεῖν τὰς χεῖρας est ap. Achill. Tat. i. p. 25. Salm., sed κροτῆσαι ταῖς χερσὶ Theophr. Charr. xix. 4. ubi xi. 1. simpliciter est κροτεῖν. Fisch. ἀ'νεκρότησε (quasi fuerit ἂν ἐκρ.) Ald. Dind.

740. Τὸν δεσπότην. Error ex similitudine literarum proximarum ortus in Cod. Dorv. Τὸν δεσπότ' ἤγειρον· ἐλάλησα· recentioris est Græcismi λαλεῖν τινὰ, *clamando excitare*. Hemst. δεσπότην δ'. γ' 1. 2. τ' B. θεὸς δ'. δὲ θ. 1. non 2. Pors. τ' ἤγ. tres primæ, 6. edd. Brunck. Inv. δ' in ed. 1532. typothetarum est. Dobr. τ' ἤ. 1. 2. 4. δεσπότήγειρον 3. (sic) τηγ. scil. ob την omissis. Ergo et ille agnoscit τ', non δ'. Id. δ' ἤγειρον Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Dind.

741. Ἠφάνισαν· Ἀφανῆ ἐποίησαν Cod. Dorv. in quo additur ad ὄφεις, ἔθησαν prave: capiendum enim tanquam scriptum foret, ὁ θεὸς δ' εὐθέως, οἵ τ' ὄφεις ἠφάνισαν ἑαυτοὺς εἰς τὸν νεών. Neque illud laudandum, quod mox supplet παρ' αὐτῷ· τῷ ναῷ, violata regula, quam Tho. Mag. præscripsit in Παρά· nam οἱ ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ sunt, qui juxta Plutum in Æscul. templo incubabant. Hemst. νεών. Gl. Cod. Par. ἔδυσαν δηλ.— In marg. διαβάλλει καὶ αὐτὸν ὡς λίαν ὑπνώττοντα. Schæf. ἀφανίζειν αὐτὸν εἰς τὸν νεὼν de Æscul. est, *recipere se in adyta*, de draconibus, *referri, relabi, in adyta*; ita ut non amplius appareas. παρὰ, *juxta*, jungitur dat. nominum animantium, accus. nominum rerum inanimarum. V. Tho. Mag. p. 678. Bern. Ἐγκατακεῖσθαι refertur ad v. ἐγκατακλίνειν 621. Fisch. ἠφάνησεν Elb. αὐτόν Ven. ii. Pro οἵ τ' in Elb. εἶτ'. Dind. αὐτόν. ἑαυτὸν 1. 2. Pors. εἰς Ald. Inv. ἐς Brunck. Dobr.

742. ἐγκατακείμενοι. Gl. Cod. Par. ἤτοι οἱ ἀσθενεῖς.—αὐτῷ· ναῷ.—πῶς δοκεῖς· θαυμαστικὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν. Schæf. πῶς δοκεῖς. Gl. in C. θαυμαστικόν. λίαν. Eurip. Iphig. A. 1590. κᾆν τῷδε Κάλχας, πῶς δοκεῖς χαίρων, ἔφη. Ad quem versum sic Markl. 'Delevi interrogationem post δοκεῖς, præeunte magno magistro Hemst. ad Lucian. Necyom.' p. 475. πῶς δοκεῖς χαίρων est summo gaudio affectus. Brunck. V. Nub. 88. et Ach. 24. Berg. οἱ δὲ κατακείμενοι Elb. οἱ δ' ἐγκ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Libri Elb. scripturam habuit vetus grammaticus Ms. Paris. (apud Osann. ad Philemon. p. 247.) qui ita scribit: Κατάκειται ἐπὶ νοσούντων, ὅπερ δὴ καὶ κοινῶς λέγεται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης, οἱ δὲ κατακείμενοι παρ' αὐτῷ, πῶς δοκεῖς τὸν Πλοῦτον ἠσπάζοντο. Id.

744. Ἐγρηγόρεσαν· Ἔξυπνοι ἦσαν Cod. Dorv. Infra ταχὺν sed vitium prodit interpretatio, ταχέως. Hemst. ἐγρηγ. ἔξυπνοι ἦσαν.—ἕως· Ἰωνικῶς.—διέλαμψεν ἐφώτισεν. Gl. Cod. Par. Schæf. ἐγρηγόρεσαν. Non video, cur ita præter rationem hujusmodi verborum legi debeat, sorte ἐγρηγόρησαν ἕως, qui anapæstus est. Duck. Est plusquamperf. med. a perf. ἐγρήγορα, *excitavi me ex somno*, pro ἤγειρα, ab ἐγείρεσθαι, quod refertur ad καθεύδειν, v. Plat. Phæd. 16. Xen. Cyr. i. 6. 19. et ἐγρηγόρεσαν est, *vigilabant*. ἕως ὑπέλ. ἡμέρα est, *dum dilucesceret*, usque ad diluculum. Fisch. V. Pac. 304. Bers.

η

ἐγρηγόρεσαν. -εσαν A. utrumque sigt. ε 1. 2. B. Pors.

745. πάνυ σφόδρα. Gl. Cod. Par. Ἀττικὸν τὸ σχῆμα, ὡς τό· τυχὸν ἴσως, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. Bast. "V. Pors. præf. ad Eurip. Hec. p. xlix." Schæf. ἐπῄνουν, *laudabam, celebrabam*. Proprie usurpatur de iis, qui homines laudant, ut ὑμνεῖν dicuntur, qui Deum laudant. Cf. Phavor. in Ἐπαινῶ. Legitur sic ἐπαινῶ etiam Ran. xv. 11. πάνυ σφόδρα, *vehementer, etiam atque etiam*. Fisch.

746. ὅτι βλέπειν τὸν Πλοῦτον ἐποίησεν ταχύ. Collectæ hoc ordine voces in B. quam scripturam ob sequentem versum prætuli. Vulgo, ὅτι βλέπειν ἐποίησε τὸν Πλοῦτον ταχύ. Brunck. Sed vulgatum ordinem ex utroque suo libro restituit Inv. ὅτι β. ἐποίησε τ. Πλ. τ. In Cod. Dorv. ταχὺν est, sed vitium prodere interpretationem ταχέως ostendit Hemst. Dind. Gl. Cod. Par. ἀντὶ τοῦ ταχέως. Schæf. ὅτι. Lege ὅτιή. πλοῦτον. corr. Πλοῦτον. Bent. ἐποίησε. ἐπόησε B. sed ι m. rec. add. τὸν πλοῦτον ἐποίησε 1. 2. Pors. ἐποίησε τὸν Πλοῦτον tres primæ, Rav. Borg. 6. Verba transposuit Brunck. cum B. Dobr.

747. Cod. Dorv. Τόν γε — lectio tolerabilis, sed hac lege, ut hic versus non præcedentibus adjungatur, quod fieri debet, si Τὸν δὲ legeris, sed per se consistat. ἐποίησεν vero Kust. consentiente Cod. Dorv. Literam extremam non sine dispendio metri priores edd. insuper habuerunt. Hemst. Νεοκλείδην Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. μᾶλλον deest Elb. ἐποίησε Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Νεοκλείδην tres primæ. -δη tacite Brunck. et Inv. Dobr.

748. Ὅσην. Βαβαὶ addit Cod. Dorv. ut sæpe solet in hac admirandi formula. Deinde, Ὑπερφυὴς πολὺς. Hemst. ὑπερ.

Gl. Cod. Par. θαυμαστικὸν, ἤγουν πολλὴν καὶ μεγάλην ἔχεις τὴν δύναμιν. — ὦ 'ναξ δέσποτα. βασιλεῦ 'Ασκληπιέ. Schæf. Asus tribuit Æscul. δύναμιν, quia restituit ægrotis salutem et Pluto visum reddidit. δεσπότης vocatur Æscul. quia est dominus valetudinis et salutis hominum. Fisch. ὦ 'ναξ Elb. et omnes edd. Dind.

749. 1. φράσον μοι, cedo, quæso. ὄχλος (i. q. πλῆθος, v. Mœr. p. 289.) ὑπερφυὴς (de quo voc. v. 734.) ὅσος est, incredibilis, longe maxima hominum multitudo. Nam Carion (757.) narrat, omnes bonos et probos cives sequutos esse Plutum, eum salutasse, manu prehendisse 751. (unde intelligi possunt verba, ἦν περὶ αὐτόν.) Tenendus etiam est modus, quo vis superlativi augeatur, nempe ita ut adjungatur ὅσος. Fisch. Φράσον majuscula littera Ald. Junt. i. Post Πλοῦτος in edd. vett. etiam Pers. punctum. Dind. ἀνήρ. ἀνὴρ l. Pors.

750. ὑπερφυὴς ὅσος· ὑπερφυῶς μέγας.— ὅσον θαυμαστικὸν, ἤτοι πολύς. Gl. Cod. Par. Schæf.

751. Οἱ δίκαιοι etsi videri possint ii esse, qui alibi καλοὶ κἀγαθοὶ, vel ἀγαθοὶ, tamen arbitror tantum justos intelligi. Nam 1. dicuntur ὀλίγον ἔχειν βίον h. e. pauperes esse. V. Hom. Od. A. 160. 377. Γ. 301. V. Ind. Palæph. v. Βίος· sed justi sunt fere inopes: 2. exprobratur divitibus 755. injustitia, qua opes et facultates collegerint. Fisch. ὄντες a m. pr. om. Rav. apud Inv. in add. Dobr.

752. ὀλίγον. Gl. Cod. Par. βραχύν. —ἠσπάζοντο· ἐδεξιοῦντο. Schæf. 'Ησπάζοντο· 'Εχαιρέτουν. 'Εδεξιοῦνθ'· τὰς δεξιὰς ἐνέβαλλον αὐτῷ ἀσπαζόμενοι. Τῆς ἡμέρας τῆς χαρᾶς. Cod. Dorv. Χαιρετᾶν et χαιρετίζειν, hoc apud veteres etiam inauditum, illud recentioris notæ minusque frequens, communis Græcorum dialectus celebrat, Attica respuit: locum utrique dedit in Gl. M. et I. Gr. Car. Du Cang. ex Gl. interlinearibus Mss. ad Aristoph. Plut. hoc promens: 'Εμὲ γάρ τις οὐ προσεῖπε. οὐ χαίρειν εἶπε, ἐχαιρέτισε· sic enim, quæ ad v. 786. pertinent, fuerant repræsentanda: Cod. Dorv. ibi nihil habet præter verbum ultimum τῷ προσεῖπεν adjectum. Diog. L. iii. 98. ex Plat. sententia φιλανθρωπίας enumerat εἴδη τρία· ἓν μὲν διὰ τῆς προσηγορίας γινόμενον, οἷον ἐν οἷς τινες τὸν ἐντυχόντα πάντα προσαγορεύουσι, καὶ τὴν δεξιὰν ἐμβάλλοντες χαιρετίζουσι· quæ ideo minus erant prætermittenda, quod eandem, quam Schol. adhibuit, loquendi formulam continerent. Ad Æsch. Pers. 153. Enarrator vetus: προσηνέσι λόγοις αὐτὴν προσφωνεῖν, ἤτοι χαιρετίσαι αὐτήν· et, ὁ χορὸς χαιρετίζων αὐτήν φησιν, ὦ χαῖρε βασίλισσα etc. Hinc χαιρετισμοὶ, *salutandi officia, salutationes*, ut recte vertit Vales. apud Polyb. in Exc. p. 161. οἱ λοιποὶ τῶν νέων περὶ τὰς κρίσεις καὶ τοὺς χαιρετισμοὺς ἐσπούδαζον· quamvis alioquin in adnotat. ita scribat, ut jure dubitari possit, an virtus vocabuli penitus ipsi fuerit perspecta: quid enim aliud hæc, quam viri magni hæsitationem indicant? *Salutationes* verti: deductum enim ἀπὸ τοῦ χαῖρε id vocabulum esse existimavi. Prehensationes etiam interpretari possis. Hemst. Hom. Il. K. 542. ἀσπάζεσθαι ἔπεσι μειλιχίοις. δεξιοῦσθαι τινα est, *manu manum alicujus*, dextram, *prehendere*, ita salutare aliquem, ut eum manu prehendas, quod Diog. Laërt. iii. 98. τὴν δεξιὰν ἐμβάλλειν, Hom. Il. K. 542. δεξιῇ ἀσπάζεσθαι. Fisch. ὀλ. ἔχ. 3. Dobr.

753. ἐδεξιοῦνθ'. Gl. Cod. Par. ἤτοι τὰς δεξιὰς ἐνεβάλλομεν. Schæf.

754. οὐσίαν τ' εἶχον συχνήν. Gl. Cod. Par. πλοῦτον ἐκέκτηντο πολύν. Schæf. Οὐσίαν· Περιουσίαν. Συχνὴν· πολλήν. Κεκτημένοι· ἔχοντες. Cod. Dorv. Eam loquendi rationem usurpat Lys. ὑπὲρ τῶν 'Αριστ. χρ. p. 152, 37. κινδυνεύομεν περὶ ὧν οἱ πρόγονοι ἡμῖν κατέλιπον κτησάμενοι ἐκ τοῦ δικαίου. Pari significatione ponunt ἀπὸ τοῦ δικαίου, ut ἀπὸ τοῦ βελτίστου· ut ὁ ἀπὸ τοῦ βελτίστου χρηματισμὸς Polyb. *opes honestissimis artibus quæsitæ:* de quo genere dixit eximius ille Leopard. Emend. i. 21. Hemst. οὐσίαν τ' εἶχον Ald. Junt. i. ii. iii. etc. etiam Brunck. atque ita reponendum est. οὐσίαν δ' Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Dind. οὐσίαν δ'. τ' A. 1. 2. B. Pors. οὐσίαν τ' tres primæ, Bas. 1532. Inv. 754-6. citat Gramm. Aug. Herman. p. 361. κ' οὐσίαν τ. Phot. v. οὐσία. Dobr. ὅσοι δὲ πλοῦτον primo scripsit vel scripturus erat 2. sed statim correxit τ' εἶ. 1. 2. 3. 4. Id.

755. ἐκ δικαίου. Gl. Cod. Par. πόνου δηλ. ἀλλ' ἐξ ἀδικίας τὸν βίον κεκτημένοι. Schæf. Versum om. a m. pr. Rav. apud Inv. in add. Dobr.

756. ὀφρῦς συνῆγον· δεῖγμα κατηφείας, ἤτοι κατηφεῖς ἦσαν. Ἴδιον γὰρ τῶν λυπουμένων τὸ τὰς ὀφρῦς συνάγειν. Gl. Cod. Par. Schæf. 'Οφρῦς συνῆγον. Τοῦτο δεῖγμα κατηφείας, ut recte notatur in Cod. Dorv. talem vultus speciem formant contracta et adducta supercilia. Conjunxit etiam Aristænetus i. Ep. 17. μὴ σκυθρώπαζε καλή γε οὖσα, μηδὲ τὰς ὀφρῦς ἄναγε· nisi tamen ibi potius legendum sit, τὰς ὀφρῦς σύναγε· videtur enim Aristoph. imitatus: quasi lectionem eam agnovisset, sic prorsus Latine reddidit elegantissimus Mer-

cerus; nam *συνάγειν τὰς ὀφρῦς* est *adducere supercilia*, quum *ἀνάγειν* magis sit *subducere*, idemque valeat, quod *αἴρειν, ἐπαίρειν, ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, ardua subrigere supercilia*, de quibus ad Lucian. dixi p. 373. Schol. tamen ad Ach. 1068. *τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακὼς* exposuit *ἐσκυθρωπακώς*. HEMST. Antiph. Comicus ap. Athen. l. vi. (p. 268.) *Οὐ δεινόν ἐστι, προσφάτους μὲν ἂν τύχῃ Πωλῶν τις ἰχθῦς, συναγαγόντα τὰς ὀφρῦς, Τοῦτον σκυθρωπάζοντά θ' ἡμῖν προσλαλεῖν· ἐὰν δὲ σαπροὺς δὲ κομιδῇ παίζειν καὶ γελᾷν.* V. not. ad Lys. 7. BERG. *σκυθρωπάζειν* est omnino, *vultum, frontem habere adductam, nubilam, rugosiorem.* Hæc index est vel insolentiæ vel tristitiæ ortæ nunc ex nimia cibi abstinentia, nunc ex alio quovis incommodo. Hinc *σκυθρωπάζειν* est nunc, *oculis torvis*, vultu tetrico *tueri*, esse, (*κάκ' ὄσσεσθαι* Hom.) nunc *ore esse pallido et macilento*, nunc *vultu esse tristi*, ut h. l. (Hom. Il. B. 269. *ἀχρεῖον ἰδεῖν*, quod Hes. interpretatur *σκυθρωπάσαι*. Cf. ad Matth. vi. 16. FISCH. *συνῆγον* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. DIND. *συνῆγον. ξυν-* 2. *συν-* 1. PORS. *συνῆγον* Pors. *ξυν.* Brunck. Inv. Aristæn. i. 17. p. 44. *μὴ σκυθρώπαζε καλή γε οὖσα, μηδὲ τὰς ὀφρῦς ἄναγε, εἰ γὰρ φοβερὰ γένοιο, ἧττον ἔσῃ καλή.* Contulit Hemst. et emendavit *σύναγε*, favente loco Lys. 7—8. quo simul respexisse videtur sophista. Quam sæpe confundantur *α* et *συ*, monui ad Eccl. 293. p. 195. Exempli gratia in Poll. ii. 49. expulsa varia lectione lege *τὰς ὀφρῦς—ἢ αἰωρῶν ἢ ἀνέλκων ἢ ἀνατείνων ὑπὲρ νέφη.* Tentabam,

η
ΥΠΕΡΙΔΗC φ. Sed nunc dubito, ob locum in Rutgersii Comp. Menandr. et Phil. p. 364, 192. (omittit Cleric.) *κἂν μέχρι νεφέων (γὰρ) τὴν ὀφρῦν ἀνασπάσῃς.* [In Compar. Menandr. malim *κἂν τὴν ὀφρῦν μέχρι τῶν νεφέων ἀνασπάσῃς.*] Confer, si tanti putas, Bekk. Anecdota, pp. 8, 25: 25, 5: 53, 29: 69, 6: 401, 4. Ceterum ad Demosth. F. L. p. 266, 572 =442, 11. spectat Suid. v. *ὀφρῦς ἀνασπῶντες.* DOBR.

757. *οἱ δ'. οἱ δίκαιοι.—κατόπιν· τοῦ Πλούτου.* Gl. Cod. Par. SCHÆF. *ἐστεφανωμένοι.* Coronæ erant lætitiæ argumenta, unde quicunque rebus lætis uterentur, coronati incedebant. V. Paschal. de Cor. ii. 10. extr. Sed qui læti sunt, etiam ridere solent, canere item et auctorem lætitiæ suæ laudare. Unde justi Plutum sequuti dicuntur *γελῶντες, εὐφημοῦντες.* Nam *εὐφημεῖν* propr. est verbum sacrorum, *abstinere verbis infaustis et male ominatis, uti verbis bene ominatis*, linguis favere, v. Casaub. ad Theophr. Char. xix. 3. deinde ut oppositum *βλασφημεῖν* ponitur de iis, qui conviciis in aliquem jaciunt: ita *εὐφημεῖν* dicuntur, qui aliquem laudant, celebrant, ut h. l. *laudare Plutum.* FISCH. *ἐστεφανωμένοι* Crat. Ven. I. Wech. Raph. DIND.

758. *εὐφημοῦντες· ἐπαινοῦντες τὸν Πλοῦτον.* Gl. Cod. Par. SCHÆF. *εὐφ. τὸν Πλοῦτον.* Cod. Dorv. HEMST. *ἐκτυπεῖτο.* V. Eurip. Med. 1181. E contrario v. apud eumd. Orest. 140. BERG. *κτυπεῖσθαι* (med.) dicuntur ea quæ edunt strepitum, quatenus vel se percuti sinunt, vel ipsa aliquid quatiunt, ut h. l. calcei humum. FISCH. Modum rusticæ saltationis depingitur. GIRARD.

758-9. Valck. in Adv. "Caruissent Lex. verbo *κτυπέομαι* et nomine *πρόβημα*, nisi hoc in loco solo fuissent et ab aliis et a Suid. lecta. Corrigo, *ἐκτύπει γε δὴ* ('Nub. 61. *ἐμοί τε δὴ*—L. *ἔμοιγε δὴ*—' sed postea, 'An *ἐκτύπησε δὲ*') '*Ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις δρομήμασιν.* Pleraque suspicor ab Eurip. alicubi posita; cujus est in Med. 1180. *στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.* Eur. Elec. 802. *πᾶσα δ' ἐκτύπει στέγη.*'——Thesm. 1004. *ἀμφὶ δέ σοι κτυπεῖται Κιθαρώνιος ἠχὼ Μελάμφυλλά τ' ὄρη.* Lege *κτυπεῖ τε Κιθ.* sequitur enim *τε.*" Sed indicat Philostr. Vit. Apoll. v. 16. p. 201. *κτυπεῖταί τις ἐνταῦθα ὑπ' αὐτοῦ ἄκμων.* viii. 14. p. 362. *κτυπεῖσθαι δοκοῦντος τὰ ὦτα ὑπὸ ἀγώνων ἱππέων.* Ceterum hæc citat Suid. v. *ἐμβάς. εὐρύθμοις*, et gl. *εὐτάκτοις*, 6. [Parodiam agnoscit etiam Boiss.] DOBR.

759. *ἐμβάς· τὸ ὑπόδημα τῶν—.—εὐρύθ. εὐτάκτοις. προβ. πηδήμασιν.* Gl. Cod. Par. SCHÆF. *Ἐμβάδες*, quod vel ex variis Comici hujus locis liquet, apud Atticos haud unius hominum generis *calcei* dicuntur, ut quos gestabant Athenis judices, quos inde *τὰς καταράτους ἐμβάδας* appellat Vesp. 1149. uti v. Schol. Sic de virilibus calceis in genere, Conc. 47. alibi vero in eadem fab. 629. *ἐμβάδα γ'* aut juxta Fabrum *ἐμβὰς δέ γ'* etc. ubi ille per *ἐμβάδας homines senes*, qui *ἐμβάσιν* uterentur, designari monuit, et firmat hic Comici locus, ubi similiter *ἐμβὰς γερόντων, solea senum*, pro senibus ipsis dicitur, qui apte compositis passibus saltarent. Alioquin *ἐμβάδες* de *cothurnis* etiam tragicorum histrionum leguntur ap. Lucian. cum in Gallo p. 181. t. ii. tum in Necyomant. p. 336. t. i. Apud Poll. autem vii. 87. dicuntur forma quidem *cothurnis*, sed *humilioribus, similes*, *τὴν δὲ ἰδέαν κοθόρνοις ταπεινοῖς ἔοικε*, qui duo

auctores mutuam lucem sibi commodant. Spanh. ἐμβάδες (ἐμβάδια 848.) erant calcei viriles vulgares, a Thracibus inventi, paulo humiliores cothurnis antiquis. V. Balduin. de calc. ant. c. 20. Eos gestatos esse a pauperibus ex h. l. patet. Fisch. Ἐμβάς· ὑποδήματα. Εὐρύθμοις (quod idem scripturæ vitium irrepsit in solam ed. Bas. Gel.) ἀτάκτοις. Προβήμασι· προπομπαῖς. Suid. in Ἐμβὰς, ubi Comici versum profert, ultimam vocem exponit πηδήμασι. Est autem versus hicce proculdubio derivatus ex Tragœdia quadam antiqua, cujus notas gerit, coloremque tam manifestum, ut harum rerum intelligentem fallere non possit. Ceterum in Schol. si verum est εὐρύθμοις, reponi decet εὐτάκτοις· sin petitam credas interpretationem ex vetusto exemplari, variæ lectionis indicium faciet ἀρρύθμοις· neque absurde Car. joci plenus, quod a Tragico poëta serio scriptum fuerat εὐρύθμως, mutaverit in contrarium, ut incompositos senilis turbæ gressus illuderet. Hemst. προβήματα εὔρυθμα, gressus numerosi, sunt æquales, neque magni, qui fiunt æqualibus temporis spatiis; et recte εὐρύθμοις legi intelligitur ex eo, quod poëta dixit ἐμβὰς γερόντων. Nam qui gressus faciunt æquales, ii calceis simul uno eodemque tempore humum quatiunt. Verbis autem istis nil declaratur, nisi, senes omnes incessisse æque lætos. Fisch. ἐν supra εὐρ. corrector 2. quasi interserendum. Dobr.

760. ἀφ' ἑνὸς 3. Dobr. ἐξ ἑνὸς λόγου. Ut ἐξ ἑνὸς κελεύσματος, item ἐξ ἑνὸς συνθήματος. Videri possunt notæ meæ ad Alciphr. i. 22. Berg. Est uno animo, simul, ex composito, fere ut Luc. xiv. 18. ἀπὸ μιᾶς, ubi v. Camer. et Raphel. ὀρχεῖσθαι est *saltare commode et ex artis legibus*, σκιρτᾶν *saltare temere, incomposite*, χορεύειν *saltare in orbem consertis manibus*. Cohortatur Car. bonos omnes ut sint inprimis læti. Fisch. Nota, conjungi hic ὀρχεῖσθαι, σκιρτᾶν, et χορεύειν, quæ sunt voces affinis quidem significationis, sed tamen differunt. Nam ὀρχεῖσθαι est vox latæ significationis, quamlibet saltationem, quæ fit in numerum, et cum arte quadam comprehendens: σκιρτᾶν est saltare *absque arte*, ut pueri et vituli lascivientes facere solent: χορεύειν vero, in orbem saltare, veluti circa aram etc. et quidem manibus connexis. Gir. ad h. l. quum differentiam istam ignoraret, statuit χορεύειν hic non intelligendum esse de choreæ et saltatione (hoc enim per ὀρχεῖσθαι notari), sed de hominum cœtu et æqualium coitione, quæ diebus festis fere fieri soleat, quod secus est. H. Steph. quoque in Thes. L. Gr. minus recte inter χορεύειν et ὀρχεῖσθαι hoc discriminis statuit, quod χορεύειν sit saltare et tripudiare cum cantu, ὀρχεῖσθαι rhythmice moveri etiam sine cantu. Nam cantus nihil facit ad differentiam τοῦ χορεύειν et ὀρχεῖσθαι. [Ubi apud Longum in Pastor. χορεία ὀρχουμένων occurrit, h. l. adduxit Schæf. p. 331. s. Dind.] Esse autem χορεύειν id quod dixi, vel probari potest ex illo loco Comici Thesm. 963. κοῦφα ποσὶν ἄγ' εἰς κύκλον, χειρὶ σύναπτε χεῖρα, ῥυθμὸν χορείας ὕπαγε πᾶσα—. Vides hic *choreæ* tribui motum pedum in orbem et connexionem manuum. Et paulo post 977. εὔκυκλον χορείας, i. e. *choreæ pulchre in orbem actæ*. Callim. h. in Dian. 241. κύκλῳ στησάμεναι χορὸν εὐρὺν, quod una voce diceretur χορεύοντες. Eurip. Iph. Aul. 676. στήσομεν ἀμφὶ βωμὸν χορούς; i. e. *saltabimusne in omnem circa aram?* στῆσαι enim vel στήσασθαι χορὸν (propr. *statuere chorum*) e consequenti interdum idem significat quod χορεύειν. Callim. h. in Dian. 170. ἡνίκα δ' αἱ Νύμφαι σε χορῷ ἔνι κυκλώσονται, *quando nymphæ circa te choreas agitabunt*. Virg. Æn. x. 224. simili sensu dixit,—'lustrantque choreis.' Ubi Serv. recte, Lustrant: circumdant et circumeunt. *Lustrare* enim ap. Latt. interdum accipitur pro, *ambire, circumire*, ut Virg. Georg. iv. 518. 'arvaque—lustrabat,' i. e. *circumibat*. Idem Æn. ii. 527. 'vacua atria lustrat.' Juv. Sat. ii. 144. 'lustravitque fugam mediam gladiator arenam,' i. e. fugit per mediam arenam. Hæc loca attuli, ut lector eo melius intelligeret, *lustrare choreis* in laudato loco Virg. esse, *choreis ambire*, vel, circa aliquem in orbem saltare, unde etiam simul patet, choreas in orbem fieri solitas esse. Kust. εἶ' ἀναξάπαντες sic Ald. εἶα ἄπ. Crat. Ven. i. ii. Wech. Dind.

762. Cod. Par. habet ὑμῖν.—Gl. τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ὄντων. Schaef. ὑμῖν Cod. Dorv. Utrum sit anteponendum, vix decernas: illud in vulg. [ἡμῖν] placet, quod Car. implendi ventris cupidissimus, ubi res agitur penuaria, semet exclusum nolit, libenterque senibus adgreget. εἰσιοῦσιν· εἰσελθοῦσιν. Ἀγγελεῖ· λέξει. Cod. Dorv. Hemst. ὑμῖν Cod. meus. In B. inverso vocum ordine, εἰσιοῦσιν ἡμῖν. Brunck. ὑμῖν Elb. ἡμῖν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ἡμῖν. ὑμῖν A. B. 1. non 2. εἰσιοῦσιν ἀγγελεῖ ἡμῖν 2. Pors. ἡμῖν tres primæ. ὑμῖν diserte Inv. Elb. Brunck. 1. 2. εἰσιοῦσί γ' 6. Dobr.

763. ἄλφιτ'· ἄλευρα.—θυλάκῳ τῇ ἀρτο-

θήκῃ. Gl. Cod. Par. Schæf. Ἄλφιτ'· ἤγουν ἄρτοι. Ἐν τῷ θυλάκῳ· ἐν τῇ ἀρτοθήκῃ. Suid. etiam Θύλακος, ἡ ἀρτοθήκη, subjecto Comici versu: idque fuisse notatum in vetustis ad hunc locum Schol. liquido patet ad Eccl. 378. Θύλακον δὲ ἀρτοθήκην σημαίνειν καὶ ἐν Πλούτῳ ζητητέον unde colligere licet, hic partem Schol. ad aliquot versus desiderari. Θύλακον *saccum esse scorteum*, in quem farina vel panes condantur, docet Casaub. ad Theophr. Char. c. xvi. ἐὰν μῦς θύλακον ἀλφίτων διαφάγῃ· simili modo Antisth. apud Diog. L. vi. 9. λαβὼν . . . θύλακον κενὸν πρὸς ἀλφιτόπωλιν ἧκε, καὶ σαξάμενος ἀπῄει. Ergo perquam proprie dixit Aristoph. ἄλφιτ' ἐν τῷ θυλάκῳ. Hemst. ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν. Putat Gir. hoc fuisse proverbium, in pauperes jactatum. Cui enim farina deest, omnia desunt. Munt. ἔνεστιν ἐν om. A. non B. Pors.

764. νὴ τὴν Ἑκάτην· καθὰ γυνὴ τὴν Ἑκάτην ὀμνύει. Gl. Cod. Par. Schæf. νὴ τὴν Ἑκ. Perperam C. μὰ τὴν—. Haud infrequens librariorum hic error. V. not. ad Lys. 465. Brunck. Familiare mulieribus hoc juramenti vel adfirmationis per hanc deam genus, ut aliquoties in his Comici fabulis, sicut alibi in Plut. 1047. Thesm. 865. etiam Conc. 70. et 1089. sicut alioquin per Cererem, Dianam, Venerem: quorum obvia apud Comicos et Tragicos exempla, aut μὰ vel νὴ τὼ θεὼ in duali *per deas* ut Thesm. 882. et 904. Cererem nempe et Proserpinam. Spanh. Hera Car. jurat per Hecaten, h. e. Lunam, quia, ut muliercula inops, fuerat adhuc quasi in tutela Hecates, quia cœnam ei appositam a divitibus quoque novilunio rapuit cum aliis suæ sortis hominibus, v. ad 594. ss. Sensus: *ego quidem te, ita me Hecate amet! redimire volo ob hunc lætum nuntium, serto panum furnaceorum.* Fisch. κἄγωγ' (Al. κἀγώ γ'). Quoniam Car. dixerat, pauperes coronatos Plutum sequi, facere ipsa quoque vult, ut Pluto coronatus adsit et coronam ex panibus nectere, ut intelligatur farinam in saccis adesse. Girard. κἀγώγ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. κἀγώ γ' Port. Dind. νὴν τὴν (sic) Ald. κἀγώγ' Pors. κἄγωδ' (sic) e Rav. notatur. Dobr. κἀγὼ δ' 2. Lib. Burg. Id.

765. εὐαγγέλια· χάριν.—ἐν κριβ. πλάθη (f. πλήθει) ἄρτων ἐν κριβάνῳ ὀπτημένων. Gl. Cod. Par. Schæf. v. Ἀχαρν. 86. 87. Bent. Quod Comicus hic dixit ἀναδῆσαι εὐαγγέλια, id infra Eqq. 644. vocat εὐαγγέλια στεφανοῦν, i. e. ob nuntium lætum aliquem coronare. Subintelligitur enim in hoc genere loquendi præpositio διὰ, ut et in illo θύειν εὐαγγέλια, θύειν γάμους, et similibus. Constat autem hinc, nuntios lætarum rerum ab iis, quibus bona et prospera nuntiassent, honoris gratia olim coronari solitos fuisse. Sed ex aliis vett. scriptorum locis etiam discimus, nuntios bonarum rerum, ad suam ipsorum, ipsos coronam sibi imponere solitos fuisse, tamquam læti nuntii signum. Soph. Trach. p. 337. ed. Steph. [v. 179. s.] Εὐφημεῖν νῦν ἴσχ', ἐπεὶ καταστεφῆ στείχοντ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χάριν λόγων. Lucian. in Ner. extr. [c. 11. p. 643. t. iii.] Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἡ προσιοῦσα ναῦς; ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν, ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὔφημος. Sequitur deinde lætum illum nuntium fuisse, mortem Neronis. Apud Æsch. in Agam. [504. s.] is, qui Trojam esse captam Clytæmnestræ nuntiat, oleæ ramis coronatus incedit: Κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὁρῶ κατάσκιον κλάδοις ἐλαίας. Kust. εὐαγγέλια. Nempe quod in seqq. versu τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα, *tam læta nuntia adferentem*. Frequens apud scriptt. Atticos, et quidem apud hunc Comicum, hujus vocis et εὐαγγελίων, εὐαγγελίζεσθαι, usus. Sic Eqq. 644. et 653. εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ. Ap. Æsch. Agam. 270. εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς. Adde Isocr. Paneg. p. 142. [Imo in Areopagit. t. ii. p. 102. Auger.] εὐαγγέλια τεθύκαμεν, et Æsch. adv. Ctesiph. p. 453. Francof. εὐαγγελίων καὶ θυσίας, *sacrificii nempe ob bonum nuntium*. Spanh. H. l. videri possit, εὐαγγέλια conjungi debere cum verbis τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα, *tam lætæ rei nuncium*, quod tamen omnino necesse non est. De ἀναδῆσαι v. 589. Fisch. Ἐν κριβανιτῶν ὁρμαθῷ. Videamus primum interpretationes, quas subministrat Cod. Dorv. Ἀναδῆσαι· ἀντὶ τοῦ στεφανῶσαι θέλω. Εὐαγγέλια· συγχαρίκια. Κριβανιτῶν· ἤγουν ἐκ κριβάνων ψωμίων· διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς λαίμαργον. ἄρτων κριθεινῶν. Vox inferioris ævi ἀπὸ τοῦ συγχαίρειν Συγχαρίκια plenius scribi solet, ut disci potest ex Car. Du Cang. Gl. M. et I. Gr. Hoc autem mulieris jussu Car. ut λαίμαργον ac voracem tangi, observat etiam Schol. ideo scilicet nominat panum seriem, quæ coronæ vice caput ejus ambiat, memorari, ut denotetur τὸ ἀδηφάγον αὐτοῦ. Sed ἀναδῆσαι ἐν ὁρμαθῷ quamvis usus præpositionis ἐν, si minus apud Atticos, apud alios certe Græcis satis frequens, tanquam improbum damnari vetet, fatendum tamen est, simplicius orationem procedere, si legas, σε ὁρμαθῷ· vel potius, quod in veteribus membranis extitisse Schol. indicat, σ' ἐκ

κριβανωτῶν ὁρμαθῷ· sic enim emendavimus, quum in cunctis edd. inscite circumflecteretur ὁρμαθῶν. Commode vero ἀναδῆσαι ὁρμαθῷ ἐκ κριβανωτῶν, quod et Dorv. emendatorem invenisse credibile est: nam cur ἐκ κριθίνων μαζῶν, nisi ob oculos habuisset ἐκ κριβανωτῶν; Hemst. ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ. Sic membr. In B. D. ἐν κριβανωτῷ ὁρμαθῷ. In C. mira lectio. ἐν κλιβάνῳ τῶν ὁρμαθῶν. Gl. στεφανῶσαι —ἐκ κριθίνων μαζῶν—διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς λαίμαργον. Interpretationis hujus auctor sic verba ordinabat: βούλομαί σε στεφανῶσαι ἐν ὁρμαθῷ ἐκ κριθίνων μαζῶν: neque inde colligi potest apud Comicum unquam lectum fuisse, σ' ἐκ κριβανωτῶν ὁρμαθῷ. Si quid mutandum esset, mallem expuncta præpositione, εὐαγγέλια σὲ κριβανωτῶν ὁρμαθῷ. Brunck. Etiamsi potuisset scribere poëta εὐαγγέλιά σε κριβανωτῶν ὁρμαθῷ, nollem tamen ideo præpositionem expungi. Quin vulgatam lectionem sinceram puto. ἐν apud Atticos etiam sic ex abundanti positum occurrit. V. Luciani Interpretem tom. i. p. 835. Noster in Av. 1735. ξυνεκοίμισαν ἐν τοιῷδ' ὑμεναίῳ, ubi præpositio abesse possit sine sententiæ detrimento. Ejusd. fab. 906. abundat etiam in istis κλῆσον τεαῖς ἐν ὕμνων ᾠδαῖς. Alia exempla suppeditabit index. Id. Gl. ὁρμαθὸς, series, quasi catena quædam, funis, congeries. Lys. 650. ἰσχάδων ὁρμαθόν. Ran. ὁρμαθοὺς ἐπῶν. Berg. Ὁρμαθὸς pr. est sertum e cepis, aliisque hujusmodi rebus nexum et contextum, ut h. l. de panibus furnaceis, sed ponitur etiam de quavis alia serie et multitudine aliarum rerum magna et continente, ut Xen. Cyr. vi. 3. 1. ὁρμαθοὶ τῶν ἁμαξῶν, Anacr. Od. xxxii. 11. ὁρμαθὸς Ἐρώτων, Plat. Ion. p. 536. t. i. Steph. ὁρμαθὸς χορευτῶν, Theophr. Char. vi. 4. ὁρμαθοὶ γραμματιδίων. Cf. Hes. h. v. κριβανωταὶ sunt panes furnacei s. testuacei (Gl. vett.) qui etiam ἰπνῖται dicuntur. Nam furnus Attice [illegible] κρίβανος, non κλίβανος, (v. Phryn. p. 76. Thom. M. p. 554. Athen. iii. 28. p. 110. qui eodem libro c. 26. ss. varia [illegible] genera persequitur,) quo vocab. [illegible] est propr., Hes. auctore, ὁ [illegible] τῶν κριθῶν, furnus, in quo panes [illegible] coquerentur, hordea torrerentur. [illegible] Editum erat olim, σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ, quod etiam ap. Brunck. [illegible] εὐαγγέλιά σ' ἐν κριβ. ὁ. Ald. Junt. [illegible] Crat. Ven. i. ii. Wech. Bruh. [illegible] Port. εὐαγγέλιά σ' ἐκ κριβ. ὁρμαθῷ [illegible] Id. σ' ἐν κριβανωτῶν. σ' ἐκ κ. A. [illegible] σ' ἐκ-ρι- 1. non 2. κριβανωτῷ 2. Pors. σ' ἐν κριβανωτῷ ὁρμαθῷ 6. et primo 5. [illegible] -ωτῶν factum a recentissimo quodam. Gl. τῶν ἐν κλιβάνῳ ὀπτημένων. Sch. manus primæ, — διὰ ὁρμαθοῦ κριβανωτοῦ. Quare -τῶν legebat gl. -τῷ Schol. σ' ἐκ κριβανωτῶν ὁρμαθῷ Arund. σ' ἐκ κριβανωτῶν, et ὁρμαθῷ ut videtur, Borg. σ' ἐκ κριβανωτῶν ὁρμαθῶν Schol. pro v. l. σὲ κριβανωτῶν ὁρμαθῷ Rav. quod quum proposuisset Brunck. postea vulgatam defendit t. iii. p. 196. κριβανιτῶν edd. Canin. 1548. Frisch. 1597. et Elm. ad Ach. 1123. sed κριβανωτὸς Alcman Athen. iii. p. 114. F. consentientibus ut videtur Mss. Athen. iii. p. 110. c. Ἀττικοὶ μὲν διὰ τοῦ ρ στοιχείου λέγουσι καὶ κρίβανον καὶ κριβανίτην· Ἡρόδοτος δ' ἐν δευτέρᾳ τῶν Ἱστοριῶν ἔφη, κλιβάνῳ διαφανεῖ. (c. 92.) Sed Bekk. Antiatt. p. 103. Κλιβανίτης ἄρτος: Ἀμειψίας Ἀποκοτταβίζουσιν: — Dobr. σ' ἐκ κριβανωτῶν 1. σ' ἐκριβανωτῶν (sic: κ correctoris) 2. Gl. ἐκ κριθίνων μαζῶν. Schol. manus primæ ut vulgo usque ad βούλεται. Tum pergit Ms. ἐκ κριβανωτῶν δὲ ὁρμαθῷ λέγει, ἤγουν ἐκ κριβανοτῶν (sic) ἄρτων καὶ ὁλοκλήρων, etc. ἐν κριβανωτῷ in text. 3. 4. et 3. in Schol. (gl. διὰ) Sed in 4. Schol. post ἀναδῆσαι βούλεται ita se habet; ἐν κριβανωτῷ τῷνδε ἐν (de hac vocula non prorsus mihi liquet) κριβανωτῷ ὁρμαθῷ λέγει ἐκ κριβανωτῶν ἄρτων καὶ ὁλόκληρον, (sic) οἳ ἐν κλιβάνῳ καὶ καμίνῳ ὀπτῶνται, ἐκ κριθίνων ἄρτων. αὔων ἤγουν ξηρῶν· παίζει δὲ διὰ τὸ ἀδδηφάγον τοῦ δούλου δηλονότι: — Quæ forsan ita legenda: βούλεται· ἐν κριβανωτῶν δὲ ὁρμαθῷ λέγει [ἀντὶ τοῦ ἐν δέσμῃ] ἄρτων ὁλοκλήρων, οἳ ἐν κλιβ. καὶ κ. ὀπτῶνται: — Ἐκ κριβανωτῶν: ἐκ κριθίνων ἄρτων. Certe tres lectiones confunduntur, ἐν κριβανωτῷ, ἐν κριβανωτῶν, ἐκ κριβανωτῶν. Denique gl. in 4. a m. pr. οἳ ὀπτῶνται ἐν κλιβάνῳ. Alia a recentiore, ἤγουν ἐκ κριθίνων ἄρτων. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς λαίμαργον. Dobr. σε κ. ὁρμαθῶν Lib. Burg. Id.

766. Μή νυν. In Cod. Dorv. μὴ νῦν· et mox Φέρε νῦν, quemadmodum in Edd. quanquam exponat δή. V. Schol. supra ad 414. et nos ad 788. Μέλλ'. βράδινε, ut mos est scribendi recentiorum Græcorum. Hemst. ἀπαγγ. μηνύοντα.—μέλλ'. βράδυνε. Gl. Cod. Par. Schæf. Νυν idem est, quod δή· v. ad 414. μέλλειν est, βραδύνειν, cunctari: ut v. 606. et Act. xxii. 16. Fisch. Noli cunctari, scil. talem coronam mihi nectere. Munt. νῦν Junt. i. Port. (in Ald. etc. νυν). Dind. ἐπαγγείλαντα Arund. ἀπαγκ. 6. ἄνδρες Ald. Dobr. μὴ νῦν μὴ μέλλ' 3. Id.

767. Ἐγγύς. Omissum in ipso versu manus eadem Cod. Dorv. reposuit superne post εἰσὶν, diversa ea sede, quam Edd.

huic voculæ tribuunt. Adscriptum, 'Ως ὅτι *ol.* Hemst. V. Matth. xxiv. 33. Marc. xiii. 29. ἐγγὺς εἶναι ἐπὶ θύραις (Hebraica constructione, pro θυρῶν vel θύραις) dicitur. ἄνδρες sunt Chr. et Plut. ὡς, *quippe*. Fisch.

768. Pro φέρε νῦν legendum φέρε νυν h. e. δὴ, *agedum*, ut 789. Nam hæ particulæ sæpe inter se permutantur, et νυν ingenio imp. φέρε accommodatior est, nec metri leges repugnant. Nam φέρε νυν tribrachys est. εἴσω, *domum*. Fisch. Retinuerunt νῦν omnes edd. (Ald. Brunck. Dorv. et Dind.) ἰοῦσ' εἴσω ἐλθοῦσα ἐντὸς, ἵνα —. Gl. Cod. Par. Schæf. εἰσιοῦσ' εἴσω κοσμίσω τὰ κ. (sic) 3. τὰ κ. 4. non 1. 2. Dobr. καταχύσματα. Præter Schol. nostrum, v. Harpocr. v. Καταχύσματα, et Vales. in notas Maussaci ad illum locum, itemque Petav. ad Themist. p. 527. ed. Hard. Kust. καταχύσματα, *missilia*, erant *ficus*, *nuces*, et alia bellaria, quibus spargebatur servus in familiam recens introductus, et illa rapiebant conservi. [Herus et hera fundebant hæc non tantum in capita servorum novitiorum, sed etiam amicorum, qui primum intrassent domum, boni ominis causa, quæ corriperentur vel a reliquis servis, vel ab aliis, qui aderant, et quidem ad focum. Fisch. Girard.] Illorum missilium mentionem facit Demosth. Or. i. in Steph. p. 631. [t. ii. p. 1123. s. Reisk.] ἀλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ὤκνησε τὴν δέσποιναν γῆμαι, καὶ ἣ τὰ καταχύσματα αὐτοῦ κατέχεε τόθ' ἡνίκα ἐωνήθη, ταύτῃ συνοικεῖν (ubi fort. leg. ἧ τὰ — deinde τούτῳ). Solebant et aliis occasionibus sparsiones missilium fieri, ut in nuptiarum solemnitatibus. V. ad 789. Est et κατάχυσμα culinarium, Avv. 535. Berg. Ad hunc morem bellaria servis recens emtis tradendi, quem pluribus tangunt Schol. et inde alii ad h. l., respexit adhuc paullo post, nempe 789. 790. Adde Vesp. 58. sed quod fugit ibi veteres ac recentes interpretes: nempe ubi a Xanthia servo ad conservum Sosiam dicitur, ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὐδὲ κάρυ' ἐκ φορμίδος δούλω διαρριπτοῦντε τοῖς θεωμένοις. Demosth. cujus locum indicat in hoc voc. Harpocr., Orat. i. adv. Steph. p. 631. Anonymi in Hermog. qui haud multorum manibus teritur, ea de re verba pridem ad oram hujus loci indicaveram, sed video a Vales. not. ad Harpocr. p. 298. jam adducta. Alio sensu, ut obiter hoc tangam, dicuntur tum Avv. 537. et 1638. tum ap. Athen. haud semel καταχύσματα, de *jusculo* nempe cum *infuso* in eodem *melle*, sed de quo ibid. ad Avv. Spanh. καταχύσματα. τὰ κ. A. 1. 2. B. Pors. τὰ κατ. 6. et Suid. v. καταχ. Dobr.

769. νεωνήτοισιν δούλοις. ὤφειλεν εἰπεῖν ὀφθαλμοῖς. Gl. Cod. Par. Schæf. Præter exspectationem pro δούλοις posuit ὀφθαλμοῖς. Intelligit autem Pluti oculos, quos νεωνήτους vocat ex contrario; non enim dant pecuniam pro oculis Pluti, verum Pluti oculi restituti pecuniam et opes ipsis dant. Berg. Cod. Dorv. qui νεωνήτ. interpretatur νεωστὶ ἠγορασμένοις δούλοις, videtur talem in modum accepisse: κομίσω καταχύσματα ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ νεωνήτοισι, *sicut fieri solet mancipiis primum emtis et domum ductis*: melius Schol. conjunxit. Deficit ad finem ἐγὼ in Cod. Dorv. nec sane nimis concinne versum claudit. Fortassis vox alia in vetustis exemplaribus extrita vel maculis obducta sic ut legi non posset, effecit, ut ejus deperditæ vice novam ἐγὼ librarius fulciendo metro procuderet: quod mendi genus quantam cladem antiquis scriptoribus intulerit, non est ignotum. Si quis interim elegans putet, finiri hunc versum per ἐγὼ, indidem incipere sequentem, is per me licet judicio suo fruatur. Hemst. Debebat Arist. dicere, ὥσπερ νεωνήτῳ Πλούτῳ, *efferam bellaria, quæ mittam in caput Pluti, tamquam servi recens emti*. Sed pro Πλούτῳ dixit ὀφθαλμοῖς, hosque vocat νεωνήτους, quia Plut. receperat visum et tum primum ædes Chr. intraturus erat, eumque bellariis impertire gestit, boni ominis causa. Fisch. ἐγὼ om. Dorv. non Suid. Ut vulgo 769-70. Arund. 5. 6. V. Coll. et adde grammaticum Aug. apud Hermann. p. 357. l. 8. Lex. SG. Bekk. p. 416, 9. Suid. v. ἀπαντᾶν. Dobr.

770. ἀπαντῆσαι· συναντῆσαι. Gl. Cod. Par. Schæf. ἐκείνοις pertinet ad ἄνδρες 767., et ἀπαντῆσαι scripsit poeta, non ὑπαντῆσαι, quia hoc verbum fere de iis ponitur, qui alicui casu obviam fiunt; etsi librarii deprehenduntur valde inconstantes fuisse in hoc genere. Fisch. Post hunc versum in ed. Brunck. legitur, Χορός. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.) Dind. Post hæc uterque ab altero discedit; Chr. uxor domum se recipit, Car. Pluto occurrit. Interea chorus cantiuncula spectatores removatur, donec de templo Æscul. Plutus egrediatur, caterva hominum stipatus, et conjectis in cœlum oculis, quæ sequuntur, loquatur. Girard. ὑπαντῆσαι 4. ἀπαντ. 2. ab initio, et Schol. manus primæ, ἀπαντῆσαι κυρίως τὸ λόγοις ἀντιπεσεῖν καὶ ἐναντιωθῆναι· καὶ ἔργοις· καὶ τὸ εἴς τινα τόπον καταντῆσαι. ὑπαντῆσαι δὲ τὸ συναντῆσαι. νῦν δὲ καταχρηστικῶς εἶπεν: — Post 770. κομμάτιον χοροῦ habet 2. Dobr. Post 770. ΚΟΜΜΑΤΙΟΝ ΧΟΡΟΥ additur Ald.

Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

771. ἥλιον τοῦτον γὰρ ἀναβλέψας πρῶτον ὥρακα. Gl. Cod. Par. Schæf. Constituitur hic act. iii. sc. 3. Plutus et Chr. ad fores accedunt, et interea dum illi colloquuntur, exit rursus Chr. uxor cum bellariis. Abrupta videtur Pluti oratio. Dind. Καί γε habet vim confirmandi. Aut credendum est, Plutum, antequam templo egrederetur, jam quædam dixisse, Æsculapio gratias egisse etc. et pergere, καὶ — præterea — Girard. καὶ ponitur nonnunquam in principio orationis sine copulandi vi. Æl. V. H. ii. 1. et 31. Munt. προσκυνῶ. Adorat sive salutat solem, cujus lucem longo post tempore jam videt, ut solemus amicos salutare, deinde terram Atticam, quæ eum quasi hospitio excipiat. Eqq. 156. τὴν γῆν πρόσκυνει. Berg. προσκυνεῖν est *procumbentem venerari, salutare*; quod sæpe est signum lætitiæ, si quis conspectu amici, quem diu videre gestiit, exhilaratur, ut h. l. Plutus conspectu solis, quo adhuc caruerat. Construitur cum accus., sed in N. Test. cum dat. et partic. ἐνώπιον, ex Hebr. usu, v. Genes. xlix. 8. xxiii. 12. Fisch. Forsan etiam eum venerari Apollinem, propter oraculum ejus. Munt. Post 771. ΚΟΜΜΑΤΙΟΝ ΧΟΡΟΥ tres primæ, et Rav. Junt. Inv. ad 1. V. Schol. ad 641. * λείπει κομμάτιον Χοροῦ * Pors. Dobr.

772. Gl. Cod. Par. ἐνδόξου Ἀθηνᾶς ἔνδοξον ἔδαφος. Schæf. κλεινὸν πέδον. V. Eurip. Ion. 30. Soph. Aj. 868. κλειναί τ' Ἀθῆναι. Gaudebant etiam Athenn. si eorum urbs vocaretur λιπαραὶ Ἀθῆναι. V. Ach. 639. Berg. Steph. Byz. v. Ἀθῆναι, locum hunc citans, legit κλεινὴν πόλιν, quam lectionem Berkel. illic præfert. Küst. Κλεινὸν πέδον. Cod. Dorv. σεμνὸν culpa descriptoris, ut ex adjecto Schol. perspicuum fit: Ἀθηνᾶς ἔνδοξον ἔδαφος nam ἔνδοξος servit apud grammaticos explicandæ voci κλεινός. Sed consideratione attendi meretur varia lectio, quam Steph. suppeditat in Ἀθῆναι, κλεινὴν πόλιν, eum ad finem verba Comici apponens, ut arcem ostendat ab Athenn. significari πόλιν κυρίῳ ὀνόματι. Berkel. quidem sine dubitatione secundum eam scripturam pronunciare non veretur, hoc insuper usus argumento, cur tanto magis lectioni vulgatæ diffidat; quia nimirum mox alloquatur χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος· jam χώραν et πέδον ferme ejusdem esse significationis. Hæc sane ratio me parum movet: quidni enim eandem in orationem conferat, æque ac Nub. 299. Ἔλθωμεν λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν Κέκροπος ὀψόμεναι etc. an majore intervallo χθὼν Παλλάδος et γᾶ Κέκροπος distant, quam Παλλάδος πέδον et χώρα Κέκροπος; et tamen copulata vides. Neque vero, si sit opus, multum erit laborandum, ut aliquod utriusque vocabuli discrimen adsignemus: nam sive Παλλάδος πέδον arcem solam accipias, et totam Athenarum urbem χώραν Κέκροπος ex iis, quæ docuit Kust. ad Thesm. 119. quo spectat adscripta Cod. Dorv. interpretatio, τὰς Ἀθήνας· sive prius ipsas Athenas significare velis, quomodo Hierapolis Phrygiæ προφερέστατον οὖδας ἁπάντων in Inscriptione apud Th. Smith. Not. VII. Eccl. p. 37. alterum regionem Atticam, neutrum sane nec a Comici verbis, neque a consuetudine loquendi abhorrebit. Attamen hæc a me non eo dicuntur, quo Steph. lectionem prorsus rejiciam, quasi nulla veri specie commendabilem: quin potius utramque probam existimo, atque in duplici fabulæ nostræ editione ab auctore Aristoph. profectam: utra vero posterioris emendationis pondus habeat, expeditum non est definire. Id quidem omnino constat, si Παλλάδος κλεινὴν πόλιν admittas, arcem Athenarum intelligendam esse, non secus atque in Eqq. 1091. Lys. 317. 759. 911. quibus in locis Schol. ἀκρόπολιν exponit. Lys. κατὰ Ἀγορ. Ἐνδ. p. 137. v. 21. ἔπεμψαν οἱ πολῖται ἐκ Πειραιῶς τὴν πομπὴν εἰς πόλιν· sequitur enim paulo post non tantum τὸ ἄστυ distinctum, sed etiam συμπέμπειν τὴν πομπὴν τῇ Ἀθηνᾷ· idque nomen, præsertim in actis publicis, certe vetustissimis, arci fere proprium, uti patet ex Thucyd. v. p. 330. v. 82. στήλας στῆσαι . . . ἐν Ἀθήναις ἐν πόλει. p. 332. v. 73. ἐν Ἀθήναις ἐν πόλει παρ' Ἀθηνᾷ· p. 348. v. 13. Quod etsi Meurs. pluribus exemplis ipse docuisset Cecrop. c. III. effugere tamen non potuit, quin sui oblitus graviter in hac ejus vocis potestate laberetur Thes. c. XVII. etenim Plutarch. in Thes. p. 11. A. quum scripsisset, Τὸ ἄστυ τήν τε πόλιν Ἀθήνας προσηγόρευσε, quod vertendum erat, *Asty sive urbi et arci unum Athenarum nomen imposuit*, ille deterius etiam, quam Xylander, id eum in sensum accepit, qui a magni scriptoris mente longissime abest, *et urbem Athenas astu appellavit*. Nec Petav. laudo, qui Themistii τὴν Ἀθηνᾶν τὴν ἐν τῇ πόλει p. 310. A. Latine reddidit, *Minervæ simulacrum, quod in urbe est*: utique *in arce*, unde cognomen est ductum Πολιάδος et Πολιούχου, quam auctore Livio dicas *præsidem arcis*, vel, *quæ arcem tenet*: neque diversa ratio est Jovis Πολιέως ibidem aliisque in locis culti; nam non Athenis

solum, sed multis in urbibus Græciæ πόλεις eædem, quæ ἀκροπόλεις. Thebani certe sacram trecentorum juvenum lectissimorum cohortem, quia in arce Cadmea stationem haberet, τὸν ἐκ τῆς πόλεως λόχον vocabant, teste Plutarch. in Pelop. p. 287. B. qui simul addit: τὰς γὰρ ἀκροπόλεις ἐπιεικῶς οἱ τότε πόλεις ὠνόμαζον. Sic Ἰνάχου πόλις in Eurip. Archelao apud Strab. v. p. 339. A. Argorum arx, ut ipse Geographus explicuit viii. p. 570. B. Porro Steph. ex vetustissimis ad hunc Comici locum scholiis, quæ notaverat, hausisse credibile videtur. Commodi sunt et cum his comparandi versus Aristoph. bini, quos ab Agricolis ejus sumtos servavit Hephæst. p. 42. Ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυὲς Ἀττική, Χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον, οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός. Vulgo fuisse notos ostendit adducto initio Marc. Antonin. iv. 23. quod Jo. Meurs. et Gatak. præteriit; non Menag. ad Diog. L. ii. 58. Additur ad πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον in Cod. Dorv. κατ' ἀρχάς· διὸ εἶδεν αὐτὸν νεωστί· huc enim adverbium, quod τῷ ἔπειτα versu sequenti est inepte superscriptum, ut quidem opinor, transferri debet. HEMST. Παλλὰς, Minerva, vocatur σεμνὴ, non *veneranda, augusta*, etsi scio omnes deos et deas sic appellari σεμνὰς, et ἐπ' εὐφημισμῷ etiam *Furias*, v. Harpocr. et Hes. v. Σεμναὶ θεαί· sed *casta, sancta*, ut idem sit quod πάρθενος (Gl. vett. σεμνὴ, *pudica, casta*). Nam Minerva πάρθενος dicta est et templum ejus in arce Athenn. Παρθενών· v. Meurs. Cecrop. 14. Et quia Minerva arcis præses credebatur (unde arx dicta Γλαυκώπιον, dea ἡ Πολιὰς et Πολιοῦχος, v. Meurs. Cecr. c. 3.), arbitror per πέδον etc. intelligi debere arcem Athenarum; erat enim *solum* quasi *nobile et celebre et pulcrum* Minervæ. Cf. Hes. et Gl. vett. in Πέδον. Ipse Arist. videtur esse hujus interpretationis auctor. Scilicet in priore Pluto scripserat κλ. πέδον· sed quia viderat, id obscurius dictum esse, in Pluto posteriore πέδον mutavit in πόλιν. FISCH. πέδον. τὴν ἀκρόπολιν Schol. A. B. PORS. κλεινὸν πέδον edd. Mss. Arund. 6. ἔνδοξον ἔδαφος 6. πέδον in textu 5. sed gl. τὴν ἀκρόπολιν. κλεινὴν πόλιν diserte Steph. Byz. v. Ἀθῆναι, probatum a Pors. Opp. p. 20. Eurip. Andr. 1086. τὸ κλεινὸν ἤλθομεν Φοίβου πέδον. Iph. T. 972. ἐς ἁγνὸν ἦλθον αὖ Φοίβου πέδον. (Æsch. Choeph. 1035-7. προσίξομαι Μεσόμφαλόν θ' ἵδρυμα Λοξίου πέδον, Πυρός τε φέγγος ἄφθιτον κεκλημένον, de distinctione ambigi potest.) Sed quum sæpissime in fine senariorum tragicorum occurrat vox πέδον, non mirum si in alienum locum invasit, ut in Eurip. Med. 1356. pro οὐδεὶς aut πέτραν. DOBR. Ad πέδον gl. ἔδαφος 2. 4. τόπον 3. ID.

773. χώραν. Gl. Cod. Par. τὴν Ἀττικήν. SCHÆF. Cecrops primus et præcipuus est illorum, qui ἐπώνυμοι vocabantur, a quibus decem tribus denominabantur, hinc et tota regio s. populus Atticus ab illis, qui nobiliores erant ex istis, cognomen accipiebat: ita φυλὴ Κεκροπὶς Av. 1406. Κεκροπίδης ipse populus Athen. Eqq. 1061. Quod autem hic dicit Παλλ. κλ. π. χ. τ. K. id Nub. 299. dixit χθόνα Παλλάδος εὔανδρον, γᾶν Κέκροπος πολυήρατον. Bene. χώρα πᾶσα Κεκρ. sunt Athenæ, nam quia arx erat in media urbe, recte additum est πᾶσαν. Urbem χώραν, etiam χθόνα, appellari, docuit Kust. ad Thesm. 115. Sic Tyrus Φοίνισσα γῆ Eurip. Phœn. 287. 606. Thebæ γῆ ἑπτάπυλος ib. 292. χθὼν ib. 6. Troja Eur. Hecub. 16. Coluth. 271. ἥ μ' ἐδέξατο, *quæ me hospitio excepit*. Erat enim Plut. Athenis in domo Chr. Fisch. Schol. excerpens Suidas, v. Κέκροψ, servat ὥστε φανερῶς συγγίνεσθαι, quæ sine causa solicitat Hemst. Verte "connubiis certis et notis conjungi," ut ἀναφανδὸν ὄπυιε Iliad. Π. 178. Opponuntur 1. φανερῶς et μὴ γινωσκομένου, 2. μιᾷ στοιχεῖν et ὡς ἔτυχε, quod valet *promiscue*, non *palam*, ut Hemst. V. si tanti est, Valck. ad Herodot. iv. 172. Hutch. ad Xen. Anab. v. 4. 34. p. 376. ed. Cant. De Schol. v. Toup. ad Suid. t. i. p. 333. et Pors. p. 455. DOBR.

774. τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφοράς· διά.—ξυμφοράς· ὅτι ἔφευγον τοὺς δικαίους. Gl. Cod. Par. SCHÆF. ξυμφοράς. συμφορὰς Cod. Dorv. alias satis adcuratus in hac litera servanda, quam inprimis Attici poetæ negligere non solent, veluti mox ξυνών. V. Jos. Wass. Add. ad Thucyd. in præf. Duck. HEMST. *Pudet me meorum casuum*; quod versatus sum cum malis, eosque ditavi, bonos fugi eosque in paupertate jacere sivi. FISCH. αἰσχύνομαι. V. Eqq. 1349. BERG. Paull. Ep. ad Rom. i. 16. ἐπαισχύνομαι cum accus. struitur. DIND. συμφορὰς Elb. Inv. ξυμφορὰς Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. ID. τὰς — ξυμφοράς. συμ. A. 1. B. τὴν—ξυμφορὰν 2. PORS. τὰς -ρὰς servant 1. 2. ταῖς — συμφορὰς (sic) et gl. τὰς ἐμὰς 3. DOBR.

775. οἵοις· θαυμαστικὸν ἀντὶ τοῦ κακοῖς, ἀδίκοις.—ξυνών· ὁμιλῶν.—ἐλάνθανον· ἐμαυτόν. Gl. Cod. Par. SCHÆF. Οἵοις· ὁποίοις, κακοῖς. Ἐλάνθανον· ἐμαυτόν. Cod. Dorv. HEMST. ξυνὼν ἐλάνθανον. λανθάνω, idem quod λήθω, *lateo, celo*. Est ξυνὼν partic. a ξύνειμι, *cum aliquo ago*. Cum accusativo

personæ et participio per *clam* exponitur. Xen. ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες, *clam nobis fugerunt*. Dicitur etiam aliquis se ipsum λανθάνειν ποιῶν τι, quum imprudens id facit, seu illud se facere non animadvertit. Plut. οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λήμαις ἑτέροις γεγονότες. Interdum accus. personæ omittitur, uti hoc loco: ξυνὼν ἐλάνθανον, *me versari non animadvertebam*: vel *imprudens versabar*: ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας, *non animadvertit se supra modum crassescere*. Munt. Post ξυμφορὰς ponenda est saltem coli nota. Nam Plutus indignabundus οἵοις ἄρ', inquit,—ἐλάνθ. i. e. *quibusnam, quibus tandem, quibus quæso* (hæc enim est vis part. ἄρα, v. Devar. p. 69.) *cum hominibus*, h. e. *cum malis, versabar me clam!* [In exclamatione posita hæc verba quoque accepit Gir. Dind.] V. Anim. ad Well. Gram. iii. 11. p. 67. Fisch. ἀνθρώποισι Elb. Dind.

ἐλάνθανον 5. (ο ejusdem manus, eodem tempore). Dobr.

776. οἱ ἄξιοι τῆς ἐμῆς ὁμιλίας sunt *boni, probi*. Nam ὁμιλία est *familiaritas*, consuetudo, usus familiaris, ut ὁμιλεῖν, *familiariter uti*; quæ verba usurpantur maxime de consuetudine conjugum, magistrorum, discipulorum, qui inde ὁμιληταὶ dicuntur Xen. Mem. i. 2. 12. ut didactrum ib. sect. 6. vocatur τῆς ὁμιλίας μισθός. Fisch.

777. Ὁ τλήμων ἐγώ. Ὁ ἄθλιος Cod. Dorv. in quo vestigium est scripturæ prioris, ὢ τλήμων ἐγὼ, sed ab eadem manu deinde mutatæ. Equidem talem lectionem neutiquam asperner: Τοὺς ἀξίους ..... εἰδὼς οὐδὲν, ὢ τλήμων ἐγὼ, Ὡς οὐδ' ἐκεῖν' etc. quæ opportune gravioris quiddam adfectus habet, quam vulgata. Ceterum horum versuum interpunctio quomodo sit collocanda, dubitari potest: majorem omnes signant post ἐγώ· sola B. Gel. minimam. Illis accedit Cod. Dorv. et perspicue quidem adscriptum Schol. Ὡς ὄντως. Ἐκεῖν'· τὸ συνεῖναι τοῖς κακοῖς. Ταῦτ'· τὸ μὴ συνεῖναι τοῖς ἀγαθοῖς. hanc secutus est Frisch. neque ego non probandam putavi; nisi tamen, me non invito, præferendum existimes, quod initio dixi: in qua quidem lectione, ὁ τλήμων ἐγὼ, posueris, an ὢ, perparum refert. Hemst. Mihi quoque præferendum videtur, ὢ τλ. ἐγώ· Nam si poeta scripsisset ὁ τλ., omisisset, credo, pronomen ἐγώ· quum adj. ὁ τλ. partes pronominis sic agat. [Esse tamen in omnibus libris ὁ τλ., observat Inv., qui cum Brunck. post ἐγὼ plene interpunxit. Dind.] Fisch. εἰδὼς οὐδὲν ὁ τλήμων ἐγώ. Non sane hic versus eorum in numero veniet, quorum exemplo quis forte probare conabitur vocalem brevem produci posse ante tenuem et liquidam. Nam manifestum est scriptum oportuisse εἰδὼς οὐδὲν, ὢ τλήμων ἐγώ. Qua ratione augetur etiam affectus. οὐδὲν ὁ τλήμων. Sic etiam scriptum fuit in hoc Cod. a prima manu. Ab emendatore postmodo brevis ο in longam ω mutata fuit, ut legendum esse dixi. Nullibi apud Comicum ante τλήμων brevis vocalis producitur. Recte Pac. 723. πόθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἕξει σιτία; Brunck. ὁ τλήμων. Pors. ὁ τλήμων edd. et plerique Mss. in quibus Rav. Borg. 5. 6. ὢ probat Hemst. quicum distinguit Pors. post οὐδέν. V. Adv. p. 222. Dobr. ὢ τ. Lib. Burg. Id.

778. Verba ὡς οὐδ' ἐκ. ἄρ' aut conjungi possunt cum verbis εἰδὼς οὐδὲν, ita ut ὡς ἄρα sit, *quod scilicet*, aut ab iis sejungi, ita ut ἔφ. εἰδ. οὐδ. idem sit quod φεύγων ἐλάνθανον, et ὡς ἄρα reddatur, *quam!* Fisch. ἐκεῖνο locupletare nefarios, ταῦτα probos negligere. Munt. ἐκεῖν'· τὸ φεύγειν τοὺς δικαίους.—ταῦτ'· τὸ συνεῖναι τοῖς ἀδίκοις. Gl. Cod. Par. Schæf. οὐδὲ ταῦτ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. ut et Brunck. atque reponi debet. Dind. οὐδ' — οὐδὲ edd. tres primæ, Brunck. cum 5. οὐδ' — οὔτε Inv. ὡς δ' — οὐδὲ 6. Lege οὔτ' — οὔτε. Dobr.

778-9. et mox 793. om. 1. m. pr. Id.

779. ἀναστρέψας· εἰς τὸ ἐναντίον μεταβαλών. Gl. Cod. Par. Schæf. αὐτὰ hic ineptum et otiosum. Lego proinde, ἀλλ' αὖ τὰ πάντα. Notum αὖ πάλιν et πάλιν αὖ. Bent. Ἀλλὰ ταυτὰ πάντα Cod. Dorv. quod multo aptius ingenio linguæ Græcæ, quam metro convenit. Ego continere me non potui, quin ut lenissimam, sic, me judice, certissimam summi Bent. emendationem reponerem. Quo spectet interpretatio Cod. Dorv. Ἀναστρέψας· διεγείρας, mihi parum liquet. Τὸ λοιπὸν· εἰς τὸ ἑξῆς· sicut Heliodor. v. p. 261. σὺ δὲ εἰς τὸ ἑξῆς γοῦν εὔθυμος εἶναι. Hemst. ἀλλ' αὖ τὰ πάντα. Sic recte Hemst. e Bent. emendatione. Male in Codd. scriptum ἀλλ' αὐτὰ πάντα. Brunck. τὰ πάντα ἀναστρέψαι est, *secus, contra, facere*; omnia alia facere; sequi bonos, fugere malos: metaphora ducta est ab iis, qui aliquid in contrariam partem vertunt. Fisch. ἀλλ ἀὐτὰ Ald. (quasi αὐτὰ) — ἀλλ' αὐτὰ Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. ἀνατρέψας Elb. Dind. πάντα om. A. 1. B. non 2. Pors. αὐτὰ tres primæ, Mss. certe Rav. 5. qui πάντα servat, et 6. Dobr.

780. s. τὸ λοιπὸν est *jam, posthac*. v. ad Anacr. Od. i. 10. ἑαυτὸν ἐνδιδόναι τοῖς πονηροῖς est, cum malis hominibus versari, eosque ditare. Fisch. τολοιπὸν Ald. Dobr.

781. τοῖς πονηροῖς ἐνδίδουν. Nempe prout ab Eurip. in Æolo ap. Stob. Floril. tit. 93. de hoc Pluto dicitur: Μὴ Πλοῦτον εἴπῃς· οὐχὶ θαυμάζω θεὸν, Ὃν χὠ κάκιστος ῥᾳδίως ἐκτήσατο. Juxta Grotium, *Laudare Plutum parce; non veneror Deum, Qui pessimorum sæpe fit possessio.* Adducuntur iidem versus, ut obiter hoc dicam, a Plut. de aud. poët. p. 68. ac præterea ap. Sext. Empir. adv. Matth. p. 55. sed indicto eorum auctore. Spanh. V. Musg. Fragm. Eur. Æol. 14. Dobr. πονηροῖσιν ἐδίδουν Cod. Par. Schæf.

782. βάλ' (sic)· ἄπιθι.—χαλεπὸν πρᾶγμα. Gl. Cod. Par. Schol. Τοῦτο εἰώθασιν οἱ δυσχεραίνοντες λέγειν, ὃ νῦν καὶ Χρεμύλος λέγει, πρὸς τοὺς ἐπιπεσόντας αὐτοῖς κόλακας καὶ φιλοφρονουμένους. Schæf. Βάλλ' ἐς κόρακας· Ἄπελθε σαυτὸν ita perperam est scriptum in Cod. Dorv. voluit indicare locutionem esse supplendam, βάλλε σαυτὸν, id est, ἄπελθε. Hemst. κόρακες per metonymiam adjuncti pro subjecto dicitur pro βάραθρον s. ὄρυγμα, qui erat Athenis locus alte effossus, in quem mortis damnati præcipitabantur. V. Meurs. Lect. Att. i. 25. Sed talia loca sunt domicilia corvorum. Est vox detestantis et amolientis, ut 394. 604. Scilicet Chr. cum Pluto domum pergentem putandi sunt plures amicorum ejus, qui pauperem ne adspexissent quidem, adiisse, et præ nimio studio benevolentiæ, quo hominem audivissent divitem factum esse, in corpus ejus ita irruisse, ut tibias fricuerint. Hac importuna eorum sedulitate graviter offensus Chr. qui jam cum divitiis suscipere cœpisset superbiam et fastidium, eorum quemque rejicit, βάλλ' inquiens ἐ. κ. Ὡς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι, *quam molesta res*, quam molesti, *sunt amici!* Nam adject. neutra quum locum attributi habent, etiam nominibus pluralibus utriusque generis adjunguntur, ut Phœn. 358. δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι' ὠδίνων γοναί, atque adeo neutrius generis, ut Plat. Parmen. 22. ταῦτα ἀδύνατον. Sic Virg. Ecl. iii. 80. s. 'Triste lupus stabulis,' etc. Intelligi volunt χρῆμα. Certe Ovid. ex P. ii. 7. 57. 'miser omnis res timida est.' Herod. iii. 53. τυραννὶς χρῆμα σφαλερόν. Fisch. V. Nub. 133. et Vesp. 841. Berg. V. supra 405. et Vesp. 51. Spanh. βάλλ' ἐς κόρακας. In ed. 1532. notat Pors. οὐκ ἐς videtur legisse Suid. Nempe is v. φλᾶν post εὔνοιάν τινα addit, καὶ οὐκ ἐς κόρακας ἀφήσετε. Sed mutilum esse Suid. locum, et ista e Pac. 499. citari suspicor. In Suid. Ms. (ibidem scilicet) citari χαλεπὸν—εἰσιν monet Pors. βάλ' Elb. 1. 2. Dobr.

783. Οἱ φαινόμενοι. Qui, singuli atque aliquis opibus fuerit auctus, quum illi se subducerent, ipsumque nomen .... refugerent, nunc statim advolant, villibusque officiis operam ac studium palam venditare non erubescunt. Nihil est in hac sententia, quod desideres; attamen Lucian. in Tim. § 45. πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδ' ὅθεν ὀσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου. Ὀσφραινόμενοι tam prope distat ab οἱ φαινόμενοι, ut, qui Plutum eo in scripto sæpius expressit, hic idem fecisse videatur: quare suspicio incidit, fortassis apud Aristoph. ὀσφραινόμενοι olim fuisse lectum sensu non minus facili, quam venusto: Quam graves et molesti sunt amici officientes, sive, odorantes e vestigio, si quis meliorem adeptus sit fortunam! Conjecturam, eamque, quod ultro fateor, levem, exemplis pluribus illustravi ad Lucian. p. 189. [Unice probavit Hotib. p. 21. et Terent. Adelph. iii. 3. 42. (prius olfecissem), Ran. 659. Lys. 617. 688. Acharn. 179. ss. conferri jubet. Improbat Fisch. quod articulus ante partic. omitti non potuerit et res ipsa adversetur. Nam Chr. non queri de iis qui e vestigio odorentur, sed qui ubi audierint divitem esse factum, statim advolent, et se pro amicis subito tum gerant. Dind.] Παραχρῆμα· παρὰ προσδοκίαν. Πράττῃ τις εὖ· εὐτυχῇ. Νύττουσι· τιτρώσκουσι· φλῶσι· συντρίβουσι. Τἀντικνήμια· ταῖς ἄντζαις. Cod. Dorv. Hoc postremum forma Græcæ linguæ vulgaris pro τὰς ἄντζας· v. notas ad 275. Intellexit autem hunc versum eodem modo, quo plerique interpretes: *præ studio declarandæ voluntatis tam importune irruunt in corpus, ut tibias, qua dolor est acutissimus, pungant ac lædant.* Longe aliter Casaub. ad Theophr. Char. c. xix. Hemst. τὶς Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. Wech. Brub. Raph. τίς Ven. ii. Ab initio versus perperam pleræque edd. vett. οἱ φ. Dind. οἱ φαινόμενοι· sic Suid. Ms. Pors.

784. νύττουσι· τιτρώσκουσιν.—φλῶσι· συντρίβουσι, θλίβουσι, ξέουσι. Gl. Cod. Par. Schol. Ἀντικνήμια ἐστὶ τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλάμια τῶν ποδῶν. κνήμη δὲ ἡ λεγομένη ἄντζα, ὄπισθεν τοῦ καλαμίου. λέγεται δὲ οὕτως, ὡς κενή (Bast. "sic scripserit librarius, an καινή, parum liquet.") καὶ πλήρης οὖσα αἵματος. Cf. Ducang. Gl. Append. c. 89.

Schæf. Locum hunc interpretibus ante eum intellectum pulchre exposuit Casaub. ad Theophr. Char. p. 316. cujus verba hic describere non gravabor: "Videtur hæc δυσχέρεια (nempe, ἕλκη ἔχειν ἐν τοῖς ἀντικνημίοις, ut Theophr. ibi ait) frequens per illa tempora Athenis fuisse, ut merito Theophr. hanc notam non prætermiserit. Nam etiam ap. Aristoph. in Eqq. quo loco certant adulationis certamen Cleon et Agoracritus, fartor ille impurus pyxidem unguenti pollicetur istiusmodi hominibus, quibus tibiarum ulcera sibi inungant: ἐγὼ δὲ (inquit) κυλίχνιόν τε σοι καὶ φάρμακον δίδωμι, Τὰ 'ν τοῖς ἀντικνημίοισιν ἑλκύδρια περιαλείφειν [906. s.]. Alludit idem poëta etiam in Pluto, ubi Chr. inter molesta sedulitatis officia sibi blandientium hoc ponit: νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια. Non intelligunt h. l. interpretes, qui φλᾶν hic putant esse *frangere*, aut *infringere*; nam contra *molliter tractare* significat et cum gratificandi studio. Hesych. μαλάττειν et τρίβειν exponit. Ideo addit, eos, qui ista sibi facerent, hoc ipso velle declarare suam benevolentiam." Hæc Casaub. Kust. Ab eodem Aristoph. aliter in deperdito dramate Αἰολοσίκων inscripto ap. Hephæst. p. 30. mulieres inducuntur dicentes, πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς φλῶσ' ἑκάστοθ' ἄνδρες, *omnibus malis nos undique infestant mariti*. In Pac. vero 1310. φλᾶν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν, *infringere hæc omnia oportet et conterere*; ac similiter Nub. 1372. κἄπειτ' ἔφλα με (*me cruciat*) [illegible]. Ap. Æsch. jam ante Choëph. 28. [illegible] ὑπ' ἄλγεσι πρόστερνοι στολμοί, [illegible] *præ dolore pectorales ornatus*. [illegible] Adulatores, ut suis regibus gratum facerent, solebant illis genua etiam fricare. Hinc ap. Plaut. Asin. iii. 3. 80. [illegible] servus blanditiis et adulationibus [illegible] a se impetrari argentum, quod hero [illegible]erat, inter alia dicit, *Atqui pol hodie non feres, ni genua fricentur*. Cui [illegible], *Quidvis egestas imperat; fricentur*; qui mox delusus dixit, *Furcifer, etiam me delusisti?* cui servus, *Nunquam hercle facerem, genua ni tam nequiter fricares*. Hoc officium erat quandoque [illegible]rium, si vel *flemina invasissent in [illegible] lassitudine*, ut loquitur Plaut. Epid. [illegible]. vel ardore ignis φῷδες atque pa[illegible]essent exortæ, senibus maxime, qui [illegible] hiberno nunquam satis accedere [illegible] et ibi morari sessitando possunt, [illegible] ipsis vel semitostæ sint. In Eqq. [illegible] Arist. adulator populi personæ dat medicamentum ad inungenda τὰ 'ν τοῖσιν ἀντικνημίοισιν ἑλκύδρια. Chr. etiam nostrum fricationis officio demereri studuerunt amici quidam, sed is eorum nimio studio offensus dicit, νύττουσι καὶ φλῶσι τἀντικν. *pungunt et frangunt tibias*. At illi tantum *fricuerant*, περιέλειψαν, sed ita est ingenium fastidiosorum hominum, obtundi se statim putant. Locum hunc egregie imitatus est Plaut. Capt. iii. 2. [2. ss.]. 'Ubi quisque videat, eunt obviam gratulanturque eam rem: ita me miserum restitando retinendoque lassum reddiderunt, vix ex gratulando miser jam eminebam. Putares hominem ex mediis fluctibus maris cupide emersisse et ereptum esse. Berg. Tripliciter locus ab interpretibus explicatur. Plerique ita intelligunt, ut Hemst. (ad vers. 784.) Nam ἀντικνήμια sunt *tibiæ*, ut γαστροκνήμια *suræ* (v. ad v. 274.). νύττειν est *pungere, fodicare*, ut Joh. xix. 34. Reddi potest h. l. *offendere*. Nam quum tibiæ offenduntur, existit dolor acutissimus, ut quum quis pungitur apiculæ aculeo. φλᾶν h. e. θλᾶν (718.) est *tundere, contundere*. Secunda est Casaub. qui φλᾶν ait esse, *molliter tractare*. At primo repugnat hoc, quod in Chr. tibiis nusquam dicuntur fuisse ulcera, deinde natura verbi φλᾶν. Nam Hes. per μαλάσσειν πληγαῖς (h. e. vehementissime cædere) explicat; et ubi apud eum per μαλάττειν simpliciter explicatur, subintelligendum est πληγαῖς. Et quid tum fiet de verbo νύττειν, quod sic commode explicari non potest? Assentior igitur Berg. existimanti, adulatores Chr. ut gratum facerent, fricare genua, crura, tibias; hunc autem, rebus prosperis prorsus immutatum, queri, sibi tibias ab iis non fricari, sed pungi et tundi. ἐνδείκνυσθαι εὔνοιάν τινα dicitur is, qui *ostendit* et *declarat* amorem suum et benevolentiam aliquo modo erga aliquem. Fisch. Queritur hic Chr. magna se hominum premi turba, qui nimio sibi gratulandi atque palpandi studio adfluentes adeo ipsum urgeant, ut crura sibi lædant, et contundant. Permultis adhuc aliis exemplis Berg. sententia potest illustrari et confirmari. Mos erat antiquis, ut supplices eorum, quorum obtestabantur fidem, vel a quibus opem exspectabant, genua tangerent, ut apud Hom. Il. Π. γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν αἴκ' ἐλεήσῃ; apud Eurip. τῶν σῶν γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω: apud Pind. Nem. viii. ἱκέτις αἰακοῦ σεμνῶν γουνάτων ἅπτομαι. Necnon Plin. hujus ritus facit mentionem, lib. xi. c. 45. Genua etiam osculari consueverant supplicantes: Odyss. Ξ. καὶ κύσε γούναθ' ἑλὼν, ὁ δὲ ῥύσατο καὶ μ' ἐλέησεν. Non autem solum ad

Chr. confluebant homines gratulandi, sed etiam obsecrandi consilio, ut se Pluti faceret participes. MUNT. φλῶσιν Junt. II. III. DIND.

785. Numerosior fuerit versus addito γ'. ἐνδεικνυμένοισί γ' ἕκαστος εὔνοιάν τινα. BENT. Lege ἐνδεικνύμενος, vel ἐνδεικνύμενοί γ'. V. Βατρ. 1426. ID. ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος. Elegans est constructio et passim obvia singularis ἕκαστος cum verbo vel participio plurali. Exempla vel lexica suppeditant. Nescio cur in Demosth. Or. i. c. Philipp. p. 57, 7. Reisk. ἕκαστοι pro ἕκαστος viri docti maluerint. BRUNCK. ἐνδεικνύμενοι. Lege, ut vitetur hiatus, ἐνδεικνύμενος. ἐνδεικνύμενος 1. B. Suid. ed. Ms. non 2. PORS. ἐνδεικνύμενοι tres primæ, edd. Brunck. Inv. quomodo 5. 6. Gl. 6. δεικνύοντες. -ος tres Cantab. Arund. Probat Pors. ad Phœn. 1263. ἐνδεικνύμενος Lib. Burg. DOBR. ἐνδεικνύμενος 1. 2. 3. -οι 4. Gl. 2. δηλοποιῶν, 3. δεικνύοντες. ID. Cod. Dorv. ante εὔνοιαν (quod explicat ἤγουν ἀγάπην) addit εἰς, perperam: metro consuli facile poterat, scribendo ἐς· sed formula loquendi præpositionem repudiat. V. Berg. ad Alciphr. iii. 50. Quamobrem servari omnino nequit, nisi verbum aliud, cui commode jungatur, huc advocaveris: velut Ἐπειγόμενοι ἕκαστος εἰς εὔνοιάν τινα· verum hæc opera metuo ne sit supervacua. HEMST. εὔνοιαν· ἀγάπην Gl. Cod. Par. SCHÆF.

786-7. προσεῖπε· προηγόρευσε (sic) καὶ ἐχαιρέτισε.—ποῖος οὐκ ὄχλος· πάντες.—περιεστεφάνωσεν· ἐτρίμησεν (sic) Gl. Cod. Par. SCHÆF. τίς οὐ. Habet hoc admirationem potius, quam interrogationem: *quis non?* quasi, *nemo non;* ergo omnes. Sic ποῖος οὐκ; *quanta non turba?* igitur maxima. GIRARD. Eurip. Rhes. 401. τίς γάρ σε κῆρυξ ἢ γερουσία Φρυγῶν ἐλθοῦσ' ἀμύνειν οὐκ ἐπέσκηψεν πόλει; BERG. προσειπεῖν est, *salutasse;* nam qui salutat alterum, ejus nomen appellat. Sic ἀντιπροσειπεῖν, *resalutare*, Theophr. Char. 15. ut ἀντιπροσαγορεῦσαι Diog. Laërt. iv. 11. ἀντασπάζεσθαι Xen. Cyr. i. 3. 3. ὄχλος πρεσβυτικὸς est *turba senum* (nam pares cum paribus facillime congregantur, Cic. Cat. Maj. 3.), et περιστεφανοῦν est i. q. κυκλοῦν, περικυκλοῦν, *cingere, circumdare*, ut Latinis *corona* est multitudo hominum qui circumstant locum aliquem vel personam. De situ fori Athenn. v. Meurs. Ath. Att. i. 3. FISCH. Περιεστεφάνωσεν· Ἐτίμησεν Cod. Dorv. male. Στεφανῶσαι sæpius est τιμῆσαι, quemadmodum et Harpocr. exposuit in Στεφανῶν τοὺς νενικηκότας· Polyb. apud Suid. in Στακτή· ἐστεφάνωσαν τὸν Ἀντίοχον τὸν βασιλέα πεντακοσίοις ἀργυρίου τάλ[illegible] etc. Liban. t. ii. p. 536. A. [illegible] ἐστεφανοῦτο· ac στέφανος [illegible] causa *donatum:* περιστεφανῶσαι [illegible] nor, nunquam. Sensus apertus: [illegible] *turbæ senilis corona spectabilis et* [illegible] *non cinxit in foro?* Πρεσβυτικὸς γεροντικός. HEMST. Post πρεσβυτ. [illegible] Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. [illegible] Brub. Raph. punctum. DIND.

788. φίλτατ'· ποθεινότατε.—σύ [illegible]τε.—Ib. σύ ὦ Χρεμύλε. Gl. Cod. [illegible] SCHÆF. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν Πλοῦτε [illegible] σὺ Χρέμυλε· illis, quas posui, voci[illegible] perscriptum in Cod. Dorv. sed [illegible] puto ad καὶ σὺ, καὶ σύ. HEMST. [illegible] ad maritum, alterum vero ad Plutum [illegible]spicit. MUNT. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν [illegible] Codd. omnes. Gl. in C. Πλοῦτε [illegible] ad καὶ σὺ, καὶ σὺ, gl. Χρεμύλε, [illegible] Unde satis liquet priora verba ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν ad Plut. directa esse: quod [illegible]firmat etiam Suid. qui non ἀνδρῶν, [illegible] ἄνερ legebat. Ad hunc enim [illegible]spicit in hac nota: Ἄνερ. [illegible] φάνει ἐν Πλούτῳ· Φίλτατ' ἄνερ. [illegible] ἄνερ οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς τῆς γυναι[illegible]ρέθη κλητική, ὥσπερ ἐκεῖ ἐστι [illegible] ποιητῇ· (Il. Ω. 725.) ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος [illegible] ὤλεο. Ex Suid. observatione mani[illegible] est eum in φίλτατ' ἄνερ Plutum intelle[illegible]isse. Quod vero statuit vocativo [illegible] mulieres solitas non fuisse maritos [illegible] compellare, hujus rei penes eum [illegible]to. Sane apud Comicum occurrit [illegible]tivus ὦ ἄνερ Lys. 518. Conc. 531. [illegible]que forte in locis, quos excutere non [illegible]cat. χαίρετον. Vulgo χαίρετε. [illegible] præfert B. BRUNCK. Gen. ἀνδρῶν [illegible]spondet particulis λίαν, μάλιστα, et [illegible]libus, quæ superlativis adduntur (V. [illegible] s. 684.): χαίρετε est *salvete* (322. [illegible]) FISCH. χαίρετε omnes edd. DIND. χαίρετε. -τον A. 1. 2. B. PORS. [illegible] tres primæ, Rav. Borg. Arund. 1. [illegible] 4. 6. et Dorv. proculdubio. χαίρετε Brunck. Sed cum Pors. referendum est Suid. nota ad v. 1025. (Obiter nota [illegible]tra culpari lexicographum, cujus verba sunt corrupta, sensus perspicuus: "In Aristoph. loco ἄνερ non significat maritum, ut plerumque solet, tum alibi, tum apud Hom.") In 4. Χρ. quod post ἀνδρῶν additum est, provenit e gl. Χρεμύλε vel ad φίλτατ', vel ad prius σύ. Recte Χρεμύλε, Πλοῦτε, supra καὶ σὺ καὶ σὺ in D. modo per φίλτατ' intelligas Chr. DOBR. Post ἀνδρῶν Chr. personam ponit 4. ex em. ej. m. et 790. præfigit Γυν. ID.

789. νόμος· συνήθεια Gl. Cod. Par.

Schæf. νόμος· συνηθές ἐστι· ut 795. νόμος· συνήθεια. Ejusdem libri vitiosam scripturam, Ταυτὶ τὰ ταχέως οὐλαβοῦσα, quoniam non erat pretium commemorare, nisi puerilis lapsus exemplo pateret, quibus modis, et a quam levibus initiis graves sæpe maculæ vetustos scriptores contaminent. φέρε νυν A. Fl. Ph. Junt. et B. Cant. in reliquis extat, φέρε νῦν. Digna sunt, quæ ponam, H. Steph. verba Th. Gr. L. t. ii. p. 1680. v. 'Ut apud tragicos nonnulli loci reperiuntur, in quibus νῦν adverbium temporis sedem παρατληρωματικῆς vocul æ νυν occupet, sic et apud Aristoph. non paucos locos hujus erroris suspectos habeo: ut in Pluto, φέρε νῦν (νόμος γάρ ἐστι) τὰ καταχύσματα Ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα. Sic in Pluto pro εἶα νῦν vereor ne εἶά νυν reponendum sit. (v. 316.) Ibidem (v. 208.) pro Μὴ νῦν μελέτω σοι μηδὲν, ne reponi debeat Μή νυν etc. Quibusdam autem in locis errorem lex metri patefacit; quum νῦν producatur, at νυν contra corripiatur.' Jam ante plus una vice de hac eadem particula nobis dicendum fuit. Hemst. Schol. supra ad 768. adducit similem locum Theopompi: φέρε σὺ τὰ καταχύσματα ταχέως κατάχει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς νύμφης. V. not. ad locum illum. Dobr. Νῦν. immo, νυν h. e. δή (768.). νόμος γάρ ἐστι, sic enim moris est. Nam νόμος est mos, ut 795. συνήθεια Hes. Ex h. l. cognoscitur, 1. patrem matremve familias ap. Athenn. solitos fuisse in caput amicorum, qui primum domum intrarent, effundere, boni ominis causa, bellaria; 2. quæ fuerint ista bellaria, v. 798. et Ammon. [p. 78. s. Valck.] et ex Thom. M. [p. 510. s. Bern.]; 3. cur illa dicta fuerint καταχύσματα; 4. illud factum esse in atrio ad focum (795.). καταχέω ταυτὶ, quæ extulerat e domo (768.). καταχέω, effundere volo. Et part. λαβοῦσα poterat omitti, ut Matth. xiii. 33. Μηδαμῶς Gl. vett. absit, neutiquam. Fisch. Virg. [Ecl. viii. 29. s.] 'tibi ducitur uxor; sparge, marite, nuces.' Girard. φέρε νυν Junt. i. Crat. Wech. Brub. φέρε νῦν (ut 788.) Junt. ii. iii. Ven. i. ii. Raph. Port. Dind. φέρε νυν Ald. Pors. νῦν Brunck. Inv. Dobr.

790. λαχοῦσα scribit Ald. Post λαβοῦσα interrog. signum in Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Ald. Dind. μηδαμῶς. Gl. Cod. Par. τοῦτο ποιήσῃς. Schæf.

791. Ad εἰσιόντος Cod. Dorv. πρωθύστερον, εἰσελθόντος. Præcedere verbum statui, quod posteriore loco collocari debuisset; prius enim visum Plutus recusaverat, quam domum Chr. ingredere-tur. Hemst. εἰσιόντες· εἰσερχομένου Gl. Cod. Par. Schæf. εἰς Ald. Inv. ἐς Brunck. Dobr.

792-3. βλέψ. ἀναβλέψαντος.—ἐκφέρειν· ἐξάγειν. Gl. Cod. Par. Schæf. πρώτιστα. Nam a superlativis interdum alii et comparativi et superlativi ducuntur in utraque lingua. V. Priscian. iii. p. 82. Bas. Et πρώτιστα quidem ap. Hom. legitur multis locis. καὶ ante βλέψ. habet vim explicandi, et quidem, ut Plin. Epp. iii. 7. 4. salutabatur, colebatur, multumque in lectulo jacens. ἐκφέρειν e domo, εἰσφέρειν in domum, i. e. nihil expendere, erogare, immo accipere aliquid et redigere (v. 803.). πρεπῶδές ἐστιν, decorum, conveniens est. Fisch. Mirifice in Dorv. corruptus est 793. Πρεπῶδές ἐστιν (πρέπον δες ἐστι) πρεπῶ λλον εἰσφέρειν. (εἰσάγειν εἴσω.) Hemst. πρεπῶδες· προσῆκον.—εἰσφ. εἰσάγειν. Gl. Cod. Par. Schæf. ἐστι pro gl. et in textu om. 4. Dobr.

794. δέξει δῆτα (sic) τὰ καταχύσματα. Gl. Cod. Par. λήψῃ τὰ ἐπάνω σου μέλλοντα κατακεῖσθαι. Schæf. Τὰ καταχύσματα· ἤγουν τὰ πλακοῦντια· τὴν ἑστίαν vero parum apte reddidit τὴν οἰκίαν. Cod. Dorv. Hemst. δέξει δῆτα. Perperam vulgo, δέξῃ ταῦτα. Tres Regii, δέξῃ δῆτα. Atticam terminationem reposui e perpetuo Comici usu. Brunck. εἶτα, ut ἔπειτα, (828.) in interrogationibus fere indignationem quamdam admirationemve vehementem indicat: tu vero (45. 79.). οὐχὶ δέξῃ, non sines in te effundi? Pro ταῦτα Ammon. legit δῆ, invito metro. Fisch. δέξῃ ταῦτα τὰ Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. δέξῃ ταυτὶ τὰ Junt. i. Dind. ταῦτα· δῆτα η A. 1. B. non 2. Pors. δέξει ταῦτα ταῦτα 6. et Dorv. proculdubio. δέξει δῆτα Rav. Borg. Lib. Burg. Ammon. v. καταχύματα, ubi nunc legitur δῆ, levi errore. Sed hunc exscribens Mag. ταῦτα habet. Dobr. ταῦτα 1. 3. 4. et primo 2. nunc δῆτα a correctore, ut equidem puto, Suprasc. ταῦτα, pro gl. ut videtur; sed omnia non expedio. καὶ, δῆτα L. Id.

795. ἑστίαν· δέξομαι δηλ—νόμος· τοῦ ἔθος. παρὰ τῇ ἑστίᾳ κατέχεον. Cod. Par. Schæf. ἔνδον, in atrio; ἑστία est focus, non domus ipsa, de Schol. Dorv. accepit vocabulum (improbante Hemst.) ἔπειτα, (796.) tum, sic. Sed potest etiam propria partic. potestas retineri. Nam affert Plutus duas causas, cur nolit bellaria ante ædes in caput suum effundi ab uxore Chr. 1. quod moris sit, id in atrio ad focum fieri; 2. quod sic

etiam ineptiæ vitentur. Sed ut πρῶτον ponitur, non sequente ἔπειτα, ita ἔπειτα, non præcedente πρῶτον. Fisch. παρὰ τὴν ἑστίαν ὃ. ν. Quod etiam præter Schol. ad h. l. ab anonymo Hermogenis Schol., loco paullo ante indicato, tangitur: καταχύσματα etc. ἃ τοῖς νεωνήτοις ἀνδραπόδοις ἐπέχεον αἱ δέσποιναι πρὸς τῇ ἑστίᾳ καθεζομένοις. Spanh. ἑστίαν Ald. ἑστίαν Pors. Dobr.

796-7. φόρτον· τὴν μέμψιν, τὴν κατάκρισιν. Gl. Cod. Par. Schæf. Citat Suid. v. Φόρτος, qui φόρτον hic interpretatur χλεύην, at Schol. rectius φορτικὸν γέλωτα. Φορτικὸν autem ap. Atticos significat *ineptum, frigidum, affectatum*, et omne id, quod spectatoribus vel lectoribus tædium creat. Sensus igitur hujus loci est: nam et minus inepti videbimur, si non ex re tam frivola captemus risum vel applausum plebis, cordatioribus et modestioribus molestum, quod alii Comici facere solent. Notandum enim est, hæc ad personam ipsius Arist. referenda esse, ut Schol. etiam monet. Kust. Suid. exponit τὴν χλεύην *irrisionem*. Gl. ψόγον, χλεύην, μέμψιν. [Cod. Dorv. τὴν μέμψιν καὶ τὴν κατηγορίαν. Aliter accepit ac Schol. neuter satis recte. Hemst. De premente multitudine accipi etiam posse putant Girard. et Münt. Dind.] Significat *molestas, odiosas ineptias*, ut Pac. 748. Hinc φορτικὴ κωμῳδία Vesp. 66. Brunck. φόρτος, *onus*, maxime navium, dicitur *quidquid oculis, auribus, animo molestum est*, et, quia inepta molesta sunt, etiam de *ineptiis*, quum quis dicit vel facit quod alienum sit a loco, tempore, persona, vel sua vel alterius. καὶ τ. φ. ἐκφ. ἂν est, *nec inepti fuerimus*, nihil fecerimus, quod sit a poëtæ persona alienum. Unde additur οὐ γὰρ πρ. Nam ut διδάσκειν et *docere* dicitur poëta, quum fabulam edit spectandam, v. Cic. Brut. 18. Tusc. iv. 29. Cat. Maj. 14.: ita a Græcis διδάσκαλος vocatur scriptor fabulæ, ut dithyrambi, comœdiæ, tragœdiæ, quum eam spectandam edit. V. Harpocr. h. v. Ab hoc διδασκάλῳ distinguendus est ὁ τοῦ χοροῦ διδάσκαλος, h. e. is, qui tenet disciplinam chori eamque alios docet. V. Ern. ad Xen. Mem. iii. 4. 4. Hinc intell. Hesych. v. Διδάσκαλος. Ceterum etiam Latini comœdiarum et tragœdiarum scriptores videntur dixisse *doctores*. Certe in Ælii Donati Fragm. de Com. et Trag. ap. Westerhov. Prolegg. in Ter. p. 57. t. i. leguntur hæc: 'Nec deerant præmia, quibus ad scribendum *doctorum* provocarentur *ingenia*, sed et actoribus munera offerebantur, etc.' Fisch. Dicit quidem et hic et in Vesp. 58. se nihil projicere spectatoribus; tamen id facit Pac. 1033. τοῖσι θεαταῖσι ῥίπτε τῶν κριθῶν. Sed solens est Comicus in istis levior, et multa, quæ in aliis Comicis, suis æmulis, reprehendit, ipse alibi committit, ut ostendam ad Parabasin in Nubb. et ad Parabasin in Pace et alibi. Berg. In 5. primo 796. ante 794. sed nunc ibi del. et suo loco repos. ab alio, ut potius videtur. φόρτος forsan hinc habet Eustath. Od. Γ. p. 1460, 49=130, 26. Dobr.

797-8. Πρεπῶδές ἐστι· Ἤγουν δίκαιον ὑπάρχει ἐμοὶ δηλαδή. Hæc ita scribuntur ordine continuo, nullaque distinctione separata in Cod. Dorv. obscurum tamen non est, ἐμοὶ δηλαδὴ referri oportere ad τῷ διδασκάλῳ in margine clarius adnotatum: Τοῦτο τῷ μὲν δοκεῖν ἀπὸ τοῦ Πλούτου ἐστί. τῇ δ' ἀληθείᾳ παρὰ τοῦ ποιητοῦ. Porro Ἰσχάδια· σῦκα· quæ interpretatio recurrit 801. 812. Pro θεωμένοις mendose dedit librarius δεομένοις sed indicium veræ lectionis servat explicatio, τοῖς θεαταῖς. Hemst. ἐστι· τοῦ πλουσίου.—τῷ διδασκάλῳ· ἐμοὶ τῷ Ἀριστοφάνει.—τοῖς θεωμένοις· τοῖς ἀκροαταῖς, τοῖς θεαταῖς. Gl. Cod. Par. Schæf. Schol. in 3. solo, οὐ γὰρ πρεπῶδές: ἔμφασι (sic) ἐνταῦθα τοῦ προσώπου τοῦ κωμικοῦ. ὁ δὲ λόγος αὐτῷ πρὸς τοὺς ἀντιτέχνους οἱ διὰ τῶν αὐτῶν ὀβελῶν (sic) ἐπειρῶντο τὸν δῆμον πρὸς ἑαυτοὺς ὑπάγειν· φησὶ γὰρ οὐκ ἔστι πρέπον προτιθέναι ἐν τοῖς ἡμῶν ὀβελισμοὺς τινὰς καὶ διαγραφὰς καὶ ἀφανισμοὺς αὐτῶν ἢ ἑτέρων ποιημάτων (malim ποιητῶν) ὥστε ἐκ τούτων ζητεῖν εὐδοκιμεῖν. Sensus ultimorum videtur esse, *Non decet poetam in æmulos suos Aristarchum agere*. In Schol. ed. malim, φαίνεται μέντοι τὸ τοιοῦτον διὰ τῶν χορηγῶν γενέσθαι, ἀλλ' οὐ δι' αὐτῶν τῶν διδασκάλων. Dobr. τρωγάλια. Sic Pac. 774. τῶν τρωγαλίων, quomodo ab antiquis dicta τραγήματα s. *bellaria*, notant ibidem Schol. Immo eadem ita a Laconibus dicta, auctor est Hesych. v. Τρωγάλια, apud quem alibi, ut hoc præterea notem, κόλλυβα, τρωγάλια. [Cujusmodi verborum Laconicorum magnam copiam congessit et illustravit Valck. ad Theocr. Adon. p. 271. ss. Fisch. Cf. quos de voc. τρωγάλια laudavit Tittmann. ad Zon. ii. p. 1751. Dind.] Idem vero de antiquo voc. hujus τρωγαλίων usu, pro τραγήμασι s. *bellariis*, atque *secundis mensis*, tradidisse libro de temulentia Aristot. tradit Athen. xiv. 641. τρωγάλιον in singulari pro *bellariis* adhibet etiam Clem. Alex. Strom. vi. p. 695. καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐφάπτεται φιλοσοφίας, οἷα τρωγάλιόν τι ἐπὶ τῷ δείπνῳ παροψώμενος. Τρωγάλια vero, quod viderunt alii, eadem quæ τρωκτὰ dicuntur

ab Hippocr. quod cruda aut sicca devoratur. Spanh. ἰσχάδια sunt caricæ, ficus aridæ. Nam etiam hoc deminutivum vim primitivi habet (ut 710.), nam 801. 812. dicuntur ἰσχάδες. V. Etym. M. Ἰσχάς. Sæpe autem vocabulis formarum postponuntur vocabula generum, ita ut καὶ τρ. sit i. q. καὶ τἄλλα τρ. (vid. ad 660.). τοῖς θεωμένοις, h. e. τοῖς θεαταῖς. Nam etiam Græci, ut Hebræi, participiis utuntur loco substantivorum. Sic Xen. Mem. iii. 5. 19. οἱ ἐφεστῶτες sunt, qui § 18. dicti sunt οἱ ἐπιστάται. Fisch. θεομένοις Junt. III. Dind. θεωμένοις (vel θεω—) Lib. Burg. Dobr.

799. προβάλλοντ' (sic)· προθέντα.—ἐπαναγκάζειν ἤτοι ἄκοντα παρακινεῖν. Gl. Cod. Par. Schæf. Προβαλόντ'. Non infra lectionem vulgatam posuerim, quod præfert Cod. Dorv. Προβάλλοντ' ἐπὶ τούτοις etc. versiculi numerus utrobique commode procedit: adduntur scholia: Προβάλλοντ'· προτείνοντα. Ἐπὶ τούτοις· τοῖς θεαταῖς. Γελᾶν· ὥστε γελᾶν· intellexit igitur ἐπὶ τούτοις, ob spectatores projectas nugas avide diripientes; quod non probo: neque ratio apparet, cur ante γελᾶν voluerit ὥστε suppleri. Hemst. Utroque modo, sive (ut vulg.) legas προβαλόντ' ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκ. γ. sive cum Dorv. προβάλλοντ' ἐ. τούτοις ἐπ. γ. versum immodulatum existere monuit Hotib. p. 21. Itaque probavit lectionem Cod. Rav. ab Inv. receptam προβαλόντ', ἐπὶ τούτοις εἶτ' ἀναγκάζειν γ. hæc itaque ridere cogere. Ter. Eun. ii. 3. 25. 'Itaque ergo amatur.' Ad q. l. vetus interpres: Itaque, inquit, nemo illas amat. εἰρωνεία est. Hæc Hotib. Cæterum προβαλόντ' non pro προβαλόντι, sed προβαλόντα accipio, qui accus. cohæreat cum ἀναγκάζειν. Dind. Si poeta uxorem Chremyli jussisset bellaria effundere in caput Pluti ante ædes, atque adeo in scena, ipse ea visus esset projici jussisse, ut a spectatoribus corriperentur (800. s.). Nam sæpe facere aliquid dicitur, qui illud facere alterum jubet. ἐπὶ τούτοις (ἰσχαδίοις καὶ τραγήμασι) ἀναγκάζειν s. ἐπαναγκάζειν γελᾶν, risus dare spectatoribus ob bellaria. Nam spectatorum ii, qui bellaria projecta diriperent, ea re risum excitaturi erant cæteris. Notantur autem illi Comici istorum temporum, qui, quum non possent spectatoribus probare ipsas fabulas, servos inducerent bellaria spargentes spectatoribus, ut iis vel hac re excitaretur risus. Fisch. τούτοισι Elb. (cætera haud dubie ut olim vulg.) ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾶν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. τούτοισιν. -οις 2. non 1. Pors. τούτοισιν ἐπαναγκάζειν edd. Mss. (τούτοις Arund. 6.) τούτοις ἐπαναγγάζειν 5. Dobr. Ita 1.

β α
προβάλλοντ' ἐπαναγκάζειν γελᾶν ἐπὶ τ. Etiam 2. προβάλλοντ'. Tum τούτοις 1. 2. 3. 4. Id. τούτοις, εἶτ' ἀναγκ. Lib. Burg. Id. Exemplum non invenitur in Comici fabulis incorruptum, ubi terminatio ιν, dativo pluralis secundæ aut primæ declinationis affixa, in iambicis versibus vocali excepta ictu acuatur. Nam hoc versu e Codd. Dorv. et Rav. revocandum ἐπὶ τούτοις εἶτ' ἀναγκάζειν—nec mihi oppones Pac. 249. τοῖσι Μεγαρεῦσιν. aut Lys. 11. ἀνδράσι. aut Avv. 1465. οἷ σίσε ποιήσω—. Reisig.

800. Ms. Arund. [pro olim vulg. δὲ Ξένικος] una voce Δεξίνικος, quod verum puto. Kust. Placet, quod ex Ms. profers, ὡς Δεξίνικος: tamen scabrities quædam aures adhuc offendit, ὡς ἀνίσταθ', ὡς ἁρπασόμενος. Ego sic tentaveram: Εὖ πάνυ λέγεις. Ὁ δὲ Ξένοικος οὑτοσί. Ut Ξένοικος sit viri nomen. Vel sic, quod fortasse omnium verissimum est, Εὖ πάνυ λέγεις· ὄχλος δὲ ξενικὸς οὑτοσί—: Peregrini scil. spectatores, urbanitatis Atticæ ignari, serio rem agi credentes, surrexerant ad rapiendas caricas. Nimirum plerisque festis Athenn. aderant exteri, et præcipue Dionysiis vernis, ad ludos spectandos; quod tum aliunde constat, tum etiam ex Schol. Arist. Acharn. 503. s. ubi Comicus Οὑπὶ Ληναίῳ τ' ἀγὼν, ait, Κοὔπω ξένοι πάρεισιν. Quo etiam facit illud Comici Eqq. v. ult. ἵν' ἴδωσιν αὐτὸν, οὓς ἐλωβᾶθ', οἱ ξένοι. Bent. Hunc locum quin macula quædam contaminarit, minime dubitandum reor. A lectione Cod. Arund. non multum abit Dorv., quamquam ibi labis aliquid culpa librarii videatur adhæsisse: sic enim scriptum præfert: ὡς (ὅτι) δὲ ξίνικος τοῦ. Notatur supra ξ articulus ὁ, ut sit ὁ ξίνικος, quod a corrupta lectione profectum, quia non animadvertebat jungi debere Δεξίνικος. Schol. quid fuerit sequutus, compertum haberemus, si veteris comœdiæ loca, in quibus hic homo irridebatur, adhuc extarent: crediderim tamen, eum quoque Δεξίνικος legisse; nam proprium viri nomen Ξένικος mihi nondum innotuit. [Girard. intellexit peregrinum quemdam et mulieri ignotum virum, qui manibus porrectis partem bellariorum rapturus fuisset. At tum ξένος ponendum erat. Dind.] Etiamsi quod Bent. affert, ingeniosissime cogitatum esse, nullus diffitear; tamen viri summi dubitatio me movit, ut diligentius investigarem, an quid aliud, et fortasse magis adpositum, inveniri posset. Primum quidem mihi sedet, certi hominis, quem Comicus laudat, requiri nomen,

ideoque lubens a scriptis libris Δεξίνικον accipio. Deinde non video, quomodo consistat aut connecti possit ὡς ἀνίσταται, quod vix Græcum est: sententia postulat, Dexinicum istum spe vana deceptum frustra surrexisse, ut spargendas ex consuetudine reliquorum poetarum caricas diriperet. Tentabam igitur, εὖ πάνυ λέγεις· ἄλλως Δεξίνικος οὑτοσὶ 'Ανίσταθ', ὡς ἁρπασόμενος τὰς ἰσχ. Anapæstus quartæ sedi convenit: ἄλλως autem, i. e. μάτην, quod frequens Arist. 1100. Eq. 11. Pac. 1113. Av. 4. V. Schol. et Duck. ad Thucyd. p. 260, 28. Hemst. ὡς Δεξίνικος οὑτοσί. Sic perspicue membr. et C. optime. In B. δεξήνικος: in meo δεξύνοικος; ducta in utroque superne linea, qua indicatur nomen esse proprium. Vulgo ὡς δὲ Ξένικος οὑτοσὶ, labante versu: nam in Ξένικος, etiamsi nomen esset proprium, media corripi deberet. Gl. in C. ad ὡς, ὅτι: ad viri nomen, διαβάλλει τοῦτον ὡς ἅρπαγα. Optima est et plana sententia, nec quidquam conjecturis opus erat, inter quas duæ sunt, quas metri lex prorsus respuit. Ista Bent. εὖ πάνυ λέγεις· ὄχλος δὲ ξενικὸς οὑτοσί. Clerico, non Bent. dignus senarius, quem dactylus in quarta sede deturpat. Altera Hemst. pejori adhuc malo laborat, quæ creticum habet in quarta sede: εὖ πάνυ λέγεις· ἄλλως Δεξίνικος οὑτοσί. Nomen Δεξίνικος, ex δέχομαι et νίκη compositum, penultimam necessario producit. Atque ista excogitata fuere, ne ὡς bis in duobus continuis versibus conspiceretur, licet diverso sensu: prius enim significat *nam*; alterum *tanquam*. Hoc si vitium esset, nescio quot versus apud Comicum mutandi venirent, qui tamen memini correctione indigere visi sunt, nec revera indigent. ὡς Δεξίνικος οὑτοσί. Sic liquido in hoc etiam cod. scriptum, superducta nomini lineola, proprium esse indicante, cum eadem gl. quam ex alio Cod. protulimus. Brunck. Claudicat metrum [lect. olim vulg.]. Forte εὖ μὲν πάνυ, vel simile quiddam. Pro ὡς δὲ malim ὅς γε, nam id etiam ita frequenter accipitur, ὡς δὲ non memini me ea significatione legere. Duck. ὡς. ὁ 2. et pro v. l. ut puto, 1. ὡς δεξίνικος Sch. marg. B. γρ. ὁ B. inter l. δὲ ξένικος. δὲ ξείνικος A. 1. B. οὑτοσί. οὑτωσὶ 1. Pors. ὡς δὲ ξένικος tres primæ. δεξίνικος Rav. Borg. Arund. ὁ δὲ ξένικος 5. sine ὡς, et in marg. γρ'. ως Sʾ ὅτι: rubrica, ab eo qui gl. Ista valent, γράφεται ὡς, καὶ ὅτι, i. e. "Alii legunt ὡς, quod hic significat ὅτι." Schol. quod ipsum gl. esse videtur, præfixum ὡς δὲ ξένικος. ὡς δὲ ξύνοικος 6. Fluctuat Bent. inter ὡς Δεξίνικος, ὁ δὲ Ξένοικος, et, quod vix credas, ὄχλος δὲ ξενικός.

Post 800. ΧΟΡΟΥ tantum tres primæ. V. Schol. ad 771. *λείπει ᾠδὴ ΧΟΡΟΥ* Pors. Dobr. ὡς δὲ ξύνοικος 1. 2. 3. sed in litura a correctore 2. et primo ξένοικος 3. ὁ δὲ ξύνοικος 4. sed ύ in litura. Id. ὡς δὲ ξενικὸς Ald. Junt. i. ii. iii. ὡς δὲ ξένικος Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Ξύνοικος (pro Ξεν.) Elb. Dind.

801. τὰς ἰσχάδας. τῶν ἰσχάδων Suid. Ms. in v. Pors. Speciosa lectio, v. Acharn. 805. Dobr. Post 801. additur ΧΟΡΟΥ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. In ed. Brunck. additur Χορός. (λείπει ἡ τοῦ χοροῦ ᾠδή.) Nam interea, dum Carion intus est, chorus spectatores detinuit, ut Girard. observat. Id. Post 801. χοροῦ habet 2. Dobr.

802-3. Ὡς ἡδὺ πράττειν λίαν γλυκὺ εὐτυχεῖν. Μηδέν· πρᾶγμα. Ἐξενηνοχόθ' οἴκοθεν· δαπανήσαντα, ἐκβαλόντα ἐκ τῆς οἰκίας. Cod. Dorv. Πρᾶγμα, quod ad explicandum μηδὲν parum confert, per errorem huc delatum arbitror ex superioris versus interpretatione, λίαν γλυκὺ πρᾶγμα εὐτυχεῖν. Comicus idem suadet 806. et Schol. ἡδύ τι ἐστὶ πρᾶγμα etc. Hemst. ἐξενεγκόντ'. Gl. Cod. Par. ἐξαγαγόντα. Schæf. Chr. cum Pluto et uxore et Car. intravit ædes [interea dum chorus canebat]: sed quum instituisset sacrificare diis, quod dives evasisset; Car. qui rebus heri prosperis immutatus fumum lignorum ferre non posset, prodiit foras, et exposuit spectatoribus (hos enim appellat ἄνδρες) Chr. divitias. Fisch. ὡς ἡδύ. Plaut. Capt. iii. 2. [1.] 'Quid est suavius, quam bene rem gerere?' Narrat servus, quantis bonis cumulaverit Plutus Chr. domum. Est autem hic catastrophe dramatis et rerum mutatio. Nam boni deinceps ditescunt, mali ad paupertatem rediguntur, vidente jam Pluto. Berg. πράττειν εὐδαιμόνως est i. q. εὖ πράττειν 783. h. e. πλουτεῖν. Nam divites putantur felices esse. καὶ ταῦτα, *præsertim*, vel etiam, *et quidem, idque*. μηδ. ἐξεν. [Male hoc (ἐξενεγκόντα) pro ἐξενεγκόντι, quod ab ἡδύ ἐστι regatur, accepit Munt. Accusativus ab εὐδ. πράττειν pendet. Dind.] οἴκοθεν, *sine ulla impensa*. Nam qui impensam facit, is effert pecuniam e domo. Unde etiam ἐξοδιάζειν dicitur, qui aliquid *expendit*, erogat, sed εἰσοδιάζειν qui aliquid accipit, redigit. V. Proluss. de Vit. Lex. N. T. p. 179. s. 511. s. Uti poeta videtur Car. jussisse his verbis, quia Plutus 792. s. dixerat, μηδὲν ἐκφέρειν — εἰσφέρειν. Fisch. Illud repetit, quod Plutus dixerat paullo ante, se domum ingrediente nihil exportandum esse, sed importandum. Berg. ἔστ'. ἔστιν 1. Pors.

804. ἀγαθῶν σωρός. Achilles Tatius vi. [c. 4.] ἥκω σοι φέρων ἀγαθῶν σωρόν

Synes. Ep. 94. ἀγαθῶν ἑσμὸν dixit. Berg. σωρός· πλῆθος. Gl. Cod. Par. Schæf.

805. ἐπεισπέπαικεν· σφοδρῶς ἐπεισῆλθε καὶ εἰσπήδησεν. Schæf. ἐπεισπέπαικεν. Locum hunc citat Suid. v. Ἐπεισπέπαικεν et Tho. Mag. v. Παίω. Significat autem ἐπεισπαίειν in locum aliquem irrumpere, vel violenter et non rogatum, vel vocatum aliquo intrare. Sic Athen. i. 7. p. 7. ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην, *ut qui invocatus ad convivia accederet, Myconiorum in morem.* Puto hanc vocem olim etiam lectam fuisse Eurip. Hec. 1040. ubi hodie legitur ἐπεισπέσωμεν. Nihil certi tamen affirmo, quoniam et vulgata lectio tam per sensum quam metrum illic stare potest. Uti autem ἐπεισπαίειν significat in locum aliquem *irrumpere*; sic διεκπαίειν vel διεκπαίσασθαι per locum aliquem *erumpere*, vel vi sibi viam per locum aliquem facere: cujus vocis nullum in Lexicis vulgatis exemplum afferri video. Dion. Halic. Arch. xi. 17. de Virginio: διεκπαισάμενος δὲ τὰς πύλας (*e portis per vim*, vel *cum impetu, egressus*) ἀνέβη τὸν ἵππον. Iamblichus de vit. Pyth. n. 249. de Archippo et Lyside, ex incendio fuga elapsis: οὗτοι γὰρ τελεώτατοι ὄντες καὶ εὐρωστότατοι διεξεπαίσαντο ἔξω πως. Lucian. in Toxar. p. 74. ed. Amst. [c. 61.] itidem de aliquo loquens, qui ex incendio, quo undique septus erat, evaserat, voc. διεκπαίσας utitur. Apud Polluc. v. 28. δι' οὗ τὴν κεφαλὴν διωθεῖ τὰ θηρία ὡς διεκπαισόμενα. Hodie quidem ap. Poll. legitur διεκπεσόμενα; sed quin illuc scribendum sit διεκπαισόμενα, nullus dubito. Nam a διεκπίπτειν non recte formatur διεκπεσόμενα, sed διεκπεσούμενα: quod proinde edd. quædam præferunt, sed refragantibus Mss. quippe quæ constanter retinent διεκπεσόμενα, ut veteris veræque, quam diximus, lectionis vestigium. Ap. Hesych. et Suid. quoque in serie sua pro διεκπέσαντες legendum esse διεκπαίσαντες, [Add. Tittmann. ad Zon. Lex. t. i. p. 544. s. Toup. Emendd. in Suid. et Hes. iv. p. 227. Dind.] monuimus jam ad Iamblich. V. Pyth. d. l. Kust. Solemni errore Cod. Dorv. Ἐπισπέπεκεν (ἐπεισῆλθεν)· *αι* tamen syllabæ penultimæ manus eadem imposuit. Quod in Apostolio sic scribitur proverbium: Μυκωνίων δίκην ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια, emendatius habet Suid. v. Ἐπεισπέπαικεν. Idem hos binos Comici versus sine nævo protulit, memoriter et ordine turbato Thom. Mag. v. Παίω. Quamvis in Lucian. Symp. p. 850. x. cunctis edd. libri scripti consentiant, ἐπεισέπεσεν ὁ Κυνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος, eaque lectio possit defendi, Berg. nihilominus et laudo et sequor, qui, nixus hoc ipso Arist. loco, ἐπεισέπαισεν reddendum statuit ad Alciphr. iii. p. 408. Pondus addit ejus sententiæ, quod modo commemoravi dictum, in illos usurpatum, qui more Myconiorum in convivia invocati irrumpebant. V. Athen. i. p. 7. F. De hoc genere dicam plenius in Adnotatt.: nunc solum labeculam, at quæ viros eruditos hactenus effugit, Hesych. demam: quum enim recte dederit Εἰσπεπαικότες, εἰσπεπηδηκότες, inde non difficulter efficitur, istis Προεισπεπταικότες, προεισελθόντες, ut sana sint, literam esse detrahendam. Hemst. ἐπεισπεπ. *vi se intulit*. Xenarch. ap. Athen. ii. [p. 63. F. Cas. p. 245. t. i. Schweigh.] ἀλάστωρ τ' εἰσπέπαικ' εἰς Πελοπιδῶν ἄστυτος οἶκον, *pestisque nervis languorem afferens ingruit in Pelopidarum domum.* Schol. εἰσεπήδησεν, *insiliit, invasit, irrupit*, ut est in Gl. Schol. addit, κυρίως ἐπὶ στρατείας πολεμίων (*de irruptione hostili*): etiam de illis, qui invocati se ingerunt in convivia, exstat proverbium, Μυκωνίων δίκην εἰσπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια. [De eo vid. Apostol. xiii. 33. et Suid. v. Μυκώνιος γείτων et ibi Kust., et Phav. Fisch.] Dicit ergo Plutum cum suis bonis, tamquam cum hostili exercitu, ipsis ingruisse (Virg. Æn. xii. 628. 'Ingruit Æneas Italis et prælia miscet.'). Hoc vere est, κοπιᾶν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, ut est Avv. 735. *laborare et premi multitudine bonorum.* Ita Chr. paulo ante dicebat, quum multi benevolo animo fricuissent ipsi leviter genua, eos sibi tibias compugisse et contudisse. οὐδ. ἠδικ. duplex est sensus: primo iste; quamvis non læserimus ipsum, nec alium quemquam, tamen tali modo in nos irruit et nos oppressit: deinde et iste; quamvis nemini injuste bona sua abstulerimus, tamen supra modum facti sumus divites: quum alii plerique multa bona possideant, ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι (503.), sive οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι (755.). Lucian. hunc locum imitatus est in Tim. ubi iste dicit, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας (quum nemini fecerim injuriam). Sed ibi alia de causa inique secum agi dicit Timon, si Plutus ipsi obtrudatur invito, nempe quia potiorem ducebat paupertatem divitiis. Berg. Magna urbanitas inest his verbis. Nam exprobratur Athenn. injustitiæ studium, quo pararint divitias. Sed ne offenderentur spectatores, usus est poeta ejusmodi verbis, quæ possent etiam aliter intelligi. Scilicet ut διεκπαίειν dicuntur ii, qui vi sibi viam per locum aliquem faciunt (*ferro iter aperiunt*, Sall.

Cat. 56.), ita *εἰσπαίειν* est, *irrumpere, irruere*, in locum aliquem, vi sibi aditum aperire (act. pro med.), et *ἐπεισπαίειν, irrumpere præter opinionem aliorum*, ut h. l. et in prov. *Μυκωνίων δίκην κ. τ. λ. σωρὸς* videtur fuisse militare verbum de *globo armatorum*; ita ut sensus sit: *globus bonorum*, tamquam fortium militum, *irruit nobis nec opinantibus in ædes, quum tamen nos nec ipsum nec alium læserimus:* [Est potius universe: quum nullam injuriam, nullum improbe factum commiserimus. Dind.] quæ sententia nihili magnopere habet, quo spectatores offendat, etsi *οὐδ. ἠδικ.* (h. e. *χρηστοῖς*) ita, ut nihil rapuerint, neminem fraudarint, etc. per se satis acerbe dictum videri poterat. Hæc igitur acerbitas mitiganda erat verborum dulcedine. Fisch. *οὐδὲν* 1. 2. 3. 4. Gl. 3. *ἄνθρωπον*, quasi fuisset *οὐδένʼ*. Dobr.

806. *οὕτω τὸ πλουτεῖν ἐστιν ἡδὺ πρᾶγμα δή.* 'Versus *ἀδιανόητος*,' inquit Schol. 'aut refer ad superiora illa, *καὶ τ. μηδ. ἐξεν. οἴκοθεν*.' Flo. hic pessime verba luxarunt; nam voluit, opinor, Schol. h. l. versiculum illum sine sensu esse, commodius autem collocari posse post actus hujus vers. secundum. Meo quidem judicio ejiciendus est potius: nam in utrovis loco importunam parenthesin facit, et currentem sententiam sufflaminat. Bent. *Οὕτω* etc. Iambus, inquit Schol. *ἀδιανόητος*· non quidem plane sensu carens; quid enim est hoc versu ad intelligendum expeditius? sed qui cum serie totius orationis in concordiam redigi nequeat. Parum forte grammatici auctoritate moveremur, nisi magni Bent. judicium accederet, ejiciendum esse censentis. Neque inficiamur, in quamcunque partem scripturam vulgarem vertas, hæc vera videri. Quid si tamen ita leni mutatione conformari possit, ut locum commode tueatur? nihil erit, opinor, quod quantumvis rigido exactori displiceat, dummodo refingas, *Ὄντως τὸ πλουτεῖν ἐστιν ἡδὺ πρᾶγμά τι, Est enimvero divitem esse sine controversia res jucundissima.* Præ gaudio iterum inculcat Car. quod jam initio dicere inceperat 802. et, ne se quicquam absurdi dixisse quis putet, mox enumerare adgreditur, quanta ex possessione divitiarum ad rem familiarem commoda redundent. *Ὄντως* autem Aristoph. satis usitatum 286. 289. 960. quam sæpe vero culpa librariorum abierit in *οὕτω* vel *οὕτως*, pluribus exemplis ostendi posset: nunc tantum moneo, in Divi Pauli ad Philipp. ep. iii. 17. pro *οὕτω περιπατοῦντας*, teste Beza, Claromontanum et alium Cod. exhibere *ὄντως*· quam variationem nescio quo pacto Millius omisit. Porro caput hujus versiculi insignivit Cod. Dorv. prænotato *Γνώμη*· tum *Τὸ πλουτεῖν*· *ἤγουν ὁ πλοῦτος*. *Ἡδὺ*· *εὐφραντόν*. Hemst. *οὕτως* ironice; tam suave est, ut fere pereamus. Berg. *οὕτω* relationem habet ad sequentia, *ἡ μὲν σιπύη*. Explicat enim in quo consistat *τὸ ἡδὺ* divitiarum. Concipi debet quasi scriptum esset, *ὥστε ἡ μ. σιπύη*. Reisk. *οὕτω* tam subito et sine ullius injuria. Munt. Ut Berg. interpretationi adversatur reliqua servi oratio, etiam ordo et natura verborum (nam *οὕτω* conjungi cum *ἡδὺ* non potest, cum non *οὕ. ἡ. πρ.* sed *οὕ ἡ. π. τι*, h. e. *ἥδιστον*, dictum sit); ita nec Bent. et Hemst. sententiæ probari possunt. Immo iste versiculus, qui a nullo cod. abest, commodissimum parit sensum, dummodo meminerimus *οὕτω* pertinere ad vv. *οὐδ. ἠδ.* et *τι* positivis additum esse i. q. *μάλα, πάνυ*. Gratuitæ, inquit, divitiæ suaves sunt et jucundæ, quales nobis contigerunt, sine ulla cujuspiam injuria. Bene partæ opes et divitiæ sunt suavissimæ et jucundissimæ. Jam instituit enumerare singulas partes opum heri, ita tamen ut oratio servi persona digna reperiatur. Fisch. Versum hunc tamquam parallelum primo Car. versui librarius olim margini adscripserat, unde ab alio in textum fuit illatus. Merito eum expunxit Bent. Alibi observavi solitos olim fuisse librarios in Codd. margine versus, qui sententias continerent scribere, præfixo lemmate *γνώμη*, horumque versuum complures maxime in scenicorum scriptis in textum postea intrusos fuisse, quod hic accidisse, jamdudum mihi fuit persuasum. Ecce vero manifestum interpolationis indicium ostendit cod. C. In eo versus in lineas non sunt distincti, sed, tamquam si soluta esset oratio, continuata scriptura est, cujus specimen hic subjicio: *ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἠδικη | κόσιν· Γνωʼ οὕτω τὸ πλουτεῖν, ἡδύ ἐστι | πρᾶγμά που. ἡ μὲν γὰρ σιπύη.* Vides librarium non solum marginalem versum, sed etiam illius lemma in contextus seriem intulisse. In meo et in B. idem lemma versui præfixum est. Ceterum in eo versu tres Reg. habent *πρᾶγμά που*. Brunck. qui versum delevit, recte, opinor, quia vel aliunde petita, vel ex ingenio interpretis cujusdam profecta, gnome hic valde friget numerisque commodis destituitur, mature tamen textis illata videtur e margine. Dind. *οὕτω τὸ πλουτεῖν ἐστιν* (quod male in ed. Lips. excidit) *ἡδὺ πρᾶγμά τι* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Id. *τι. του* A. 1. 2. B. Pors. *οὕτω τὸ πλουτεῖν ἐστιν ἡδὺ πρᾶγμά τι* tres pri-

na, et Arund. 6. ut puto, certe πρᾶγμά τι ambo. πρᾶγμά που 5. Borg. Par. 2827. πρᾶγμα δὴ Rav. et Lib. Burg. ἐστιν om. ed. Inv. Versum damnat Bent., obsecutis Brunck. et Pors. Quod hic proponit, ὄντως, forsan ita verum est, ut exstiterit aliquando Schol. ad 802. ὄντως ἡδὺ πρᾶγμά ἐστι τὸ πλουτεῖν, unde fluxerit noster senarius. Sed non premenda est Boiss. mei sententia. "Quam adfert rationem Brunck. e scriptura codicis C. est absona, nihilque facit ad rem." Nempe ex eo quod in C. versui præfixum est Γ νω" i. e. γνωμικόν. Quo sane nil potuit dici futilius. "Equidem versum cum reliquis optime cohærere reor. Difficultas est in οὕτω, quod non ceperunt eximii editores. ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν | ἐπεισπέπαικεν ΟΥΔΕΝ ΗΔΙΚΗΚΟΣΙΝ | ΟΥΤΩ τὸ πλουτεῖν ἐστιν ἡδὺ πρᾶγμά τι. Nihil planius. οὕτω, nempe, *cum nihil feceris injusti*, divitiis pollere res est jucunda: sed illis qui sibi consciunt mali aliquid, τὸ πλουτεῖν ἀνιαρὸν ἐστι πρᾶγμά τι." Hactenus vir egregius, in literis ad me scriptis. Boiss. suam sententiam protulerat, Mss. du Roi x. p. 296. [Cf. indic. in Comment. vol. vi. p. 571. Dind.] Dobr. τι 1. 2. 4. που 3. et ἐστιν primo —ω om. præf. γν 1. 4. Id. σιπύη. Gl. Cod. Par. ἡ κοινῶς ἄρκλα. V. Ducang. Glossar. c. 118.—λευκῶν· καθαρῶν. Schæf. Σιπύη· Ἡ ἀρτοθήκη. Ἀλφίτων· σεμιδαλίων. Cod. Dorv. Ut σιπύην illustrarent, hunc locum Aristoph. adtulerunt H. Steph. Ind. Thes. L. Gr. Jungerm. ad Poll. x. 131. Jo. Meurs. Lect. Att. iv. 8. Hemst. Σιπύη. Eqq. 1294. ἀπὸ σιπύης, ubi Schol. ἀρτοθήκης. Harpocr. tradit esse σιτηρὸν ἀγγεῖον, *vas ad frumentum recondendum*, eamque vocem sæpe exstare ap. vett. Comicos, Eupolin et Aristoph. in Telmessensibus. Spanh. σιπύη est *farinarium*, arca farinaria, vas, in quo farina reconditur et asservatur, id quod attributum satis docet. λευκὰ ἄλφιτα est *flos farinæ*, farina siliginea, simila. σιπύην Suid. et Etym. M. interpretantur per ἀρτοθήκην, quasi σιτοθήκην, quod farinam tegat et claudat. V. Harpocr. v. Σιπύα, Hes. in Σιπύη (ubi recte viri docti pro σιδηροῦν correxerunt σιτηρόν). Cæterum in epigr. quod Suid. attulit, *divites* dicuntur ἐυσίπυοι, *pauperes* ἀσίπυοι. Fisch. μεστή 'στιν Elb. Dind. ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι. ἡ μ. γὰρ σ. 2. non 1. B. μεστή τις Suid. Ms. σιπύη. Pors. μὲν γὰρ C. et forsan alii, certe 5. Hac respicit Alciphr. iii. 14. Dobr. ἡ γὰρ σ. — λ. καὶ ἀλ. 2. Id.

807. Ἀμφορῆς. Ἀμφορεῖς. τὰ μαγαρικὰ Cod. Dorv. In ejusmodi pluralibus genuinam veteris Atticismi formam, quo sunt antiquiores libri, eo fidelius observant; vix tamen ita constanter, ut ab ea nunquam deflectant, quod ex Thucydidis Cod. est manifestum. Habemus Aristoph. fabulas, alteram inscriptam Ἱππεῖς, alteram Ἀχαρνῆς, de quo monuit etiam H. Steph. in Lib. de Dial. p. 13. 30. non aliam, opinor, ob causam, nisi quod rariore usu trita vox Ἀχαρνῆς facilius, ne violaretur, absterruit librarios, quam, qui omnium in calamis atque ore quotidie versabantur, Ἱππεῖς· in ipsa tamen comœdia ἱππῆς plus una vice reperies. Verum, qui propius ætatem nostram manu descripti sunt libri, priscam illam terminationis Atticæ consuetudinem prorsus floccifaciunt. Sic noster ille Cod. quod editur in Nub. 1205. ἀμφορῆς νενασμένοι, non secus ac Vat. clare præfert, ἀμφορεῖς (τὰ μαγαρικὰ) νενησμένοι· (πεπληρωμένοι) cum quibus Suid. in Ἀμφορεῖς et Νενημένην, ut monitum a Kust. conspirat: sed eo de loco quæ poterant observari, nunc proferre tempus non est. At μαγαρικὰ, quæ præbet Interpres Dorv., melius, si rationem, non usum loquendi spectes, μεγαρικὰ scribuntur in Gl. Mss. ad Plut. Aristoph. et ad Nub. ἀμφορεῖς νενησμένοι, μεγαρικὰ σεσωρευμένα, apud Car. Ducang. in Gl. M. et I. Gr. oritur enim istud vocabulum a Megarensibus, quorum opera fictilia fuerunt in pretio: hinc τὰ Μεγαρέων κεράμια memorantur a Synes. p. 77. c. et Μεγαρικὰ πιθάκνια ab Eubulo apud Athen. i. p. 28. d. recte Suid. Ἀμφορεὺς, ἀγγεῖον, μέτρον, κεράμιον Μεγαρικόν· quæ eum in modum Latine redduntur, ut Interpretem facile appareat verborum ordinem voluisse mutari: tu, nisi decipi velis, ducem errantem ne fueris secutus. Mercatores vero, ut hominum illud genus esse solet plerumque literarum ac politæ dictionis expers, prave primam in hac voce syllabam efferebant per α. En testem locupletem Steph. in Μέγαρα, qui morem illum pronunciandi corruptum reprehendit: οὕτω δὲ καὶ τοὺς Μεγαρικοὺς κεράμους διὰ τοῦ ε χρὴ λέγειν, οὐ διὰ τοῦ α, ὡς οἱ ἔμποροι τὴν ἄρχουσαν παραφθείροντες. Idem accidisse novimus in μέγαρον et μάγαρον, quod tamen grammaticorum notam effugit: quin Æl. Dionys. μάγαρον tantummodo scribi præcepit, non μέγαρον, si designandum veniat penetrale illud, in quo mystica sacra reconduntur: Eustath. ad Od. A. p. 1387. v. 18. Apud Hesych. invenio, Μαγαρίσκος, πιναkίσκος· quod dubito, an ab eadem origine

pendeat: id quidem non dubito, paullo corruptius alio loco legi, *Μαργαρίσκον, πινακίσκον*. Nisi forma vocis utrobique constaret, reponi maluissem *Μαγαρικός*. *πίνακες* autem et *πινακίσκοι* non lignei tantum, sed et fictiles. Hemst. Ἀμφορεὺς s. ἀμφιφορεὺς fuit mensura liquidorum, vas dolium, fictile utrinque ansatum, quod caperet apud Atticos sextarios LXXII. vel ex aliorum sententia XXXVI. Sed prior ratio confirmatur plurium grammaticorum et scriptt. vett. auctoritate. Mœr. [p. 45.] et Thom. Mag. [p. 44.] præcipiunt esse vocab. Atticum pro quo alii scriptores usurparint voc. *μετρητής*· quo in numero sunt LXX. 2. Parr. 4. 5. et Joh. ii. 6. ubi *μετρητὴς* respondet Hebr. *bath*, quod auctore Josepho Arch. viii. 2. cepit sextarios 72.: et *μετρητὴς* totidem, auctore Schol. Nicandri, cujus verba laudat Eisenschmid. p. 80. Ad ἀμφ'. subintell. *μεστοί εἰσιν*. Fisch. ἀμφορῆς bene Ald. edidit. Perperam in iv. codd. scriptum ἀμφορεῖς. Brunck. ἀμφορεῖς et mox ἀνθοσίμου Elb. — ῆς Inv. Dind. ἀμφορῆς. -εῖς 1. 2. B. Pors. ρεῖς 1. 2. 3. 4. Gl. 2. τὰ μεγαρικά. Dobr. ἀμφορεῖς (sic). Gl. Cod. Par. *τὰ μαγαρικά.—ἀνθοσμίου· εὐώδους, μοσχάτου*. Μόσχατος adde Gl. Ducang. Schæf. *οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου*. Sic Pherecr. ap. Athen. vi. p. 269. *πλήρεις κύλικας οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου*, *plenos calices atro et odorato vino:* et infra Ran. 1182. *Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν*. Ad quem Comici locum respexit Erot. Lex. Hippocr. *οἶνος ἀνθοσμίας· εὐώδης καὶ ἡδὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις*. Sed pro hac postrema fabula dicendum fuerat Ἐκκλησιαζούσαις, ubi legitur 1116. *Ἐκλεγομένας, ὅ τι ἂν μάλιστ' ὀσμὴν ἔχῃ* (juxta Tan. Fabrum: *vinum illud eligens quod maxime odoratum est*), aut ἐν Πλούτῳ, respectu ad h. l. in quo *οἴνου ἀνθ.* fit mentio, non vero in Θεσμοφορ. Præstantissimum scilicet habebatur apud vett. *vinum* id genus *fragrans*, seu *οἶνος ἀνθοσμίας* inde dictus. Unde etiam Aristid. p. 447. t. i. Orat. in Æsculapii puteum, præ cujus aqua quævis alia sordeat, ut si quis, quod addit, post vinum fragrans vappam bibat, *οἷα εἴ τις μετὰ ἀνθοσμίαν τῶν ἐξεστηκότων τινὰ πίνοι*. Hinc Greg. Naz. Or. 38. p. 614. *μὴ τιμήσωμεν τοὺς οἴνους τοὺς ἀνθοσμίας*. Quale Byblium in Phœnicia præ aliis laudatur ab Achille Tatio ii. p. 67. (Salmas.), quodque ut Lesbio magis fragrans, sed gustu inferius ap. Athen. i. p. 29. tradit Aristocr. ubi præterea de fragrantibus id genus vinis consuli possunt Hermippi Comici versus. Quomodo ap. Theophr. vinum ad imbibendos odores accommodatissimum haud uno loco *ἀνθοσμίας* dicitur, ut de Causs. Pl. vi. 28. et de Odorib. p. 443., in quo postremo loco tradit, quomodo fiant *vina* illa *fragrantia* s. *ἀνθοσμίαι*, nempe vel unguenta vinis illis infundendo vel injiciendo aromata. *Μέλαν* autem s. *nigrum*, quale hic dicitur, *vinum* hoc fragrans, quod attinet, illud ab Hom. laudari dicique subinde *αἴθοπα* tradit Athen. i. p. 26. additque tale *vinum nigrum* apud Chios primum exstitisse. Atticam vero vocem esse *ἀνθοσμίαν* docet Eumœr. Ms. in dictionibus Atticis: *Ἀνθοσμίαν, Ἀττικῶς· ἔμπνουν, Ἑλληνικῶς*. Unde emendandus continuo in hoc voc. Hesych. *ἀνθοσμίας, οἶνος ἔμπνους* (non, ut ibi legitur, *εὔπνους*) *ἢ ἄνθος ἔχων*. Ἐμπνεῖ nempe verbum apud eumdem Hes., *ἐρᾷ μου, ποθεῖ μου*, et ap. Plutarch., ut hoc præterea notem, in Agide et Cleom. p. 805. traditur, *ἐμπνεῖσθαι* a Laconibus de iis dici, qui puerorum se (honeste quidem ac pudice, ut aliunde, seu et Laconum ap. Xen. et alibi Plutarch. ea in re moribus ac institutis liquet) amatores profitebantur. Unde *οἶνος ἔμπνους* s. *ἀνθοσμίας* idem qui *amabilis s. suavem odorem spirans*, pro nativa illarum vocum significatione debet intelligi. Spanh. Ἀνθοσμίου· Εὐώδους Cod. Dorv. Eandem vocem ad explicandam *ἀνθοσμίαν* adhibuit Schol. ad Ran. 1181. et ex eo Suid. apte quidem, ut ostendit Hippocr. utramque conjungens *περὶ Ἀφόρ.* p. 680. *ὁ δὲ οἶνος ἔστω ἀνθοσμίας ὡς εὐωδέστατος*. Atticis tanquam proprium adscribit Mœr. *Ἀνθοσμίαν, Ἀττικῶς· εὔπνουν, Ἑλληνικῶς·* sic enim recte, quod in Ms. legebatur *ἔμπνουν*, edi jussit Hudson. Præpostera via Vir Illustr. Ez. Spanh. non tantum pravam lectionem retinuit, sed et Hesych. in quo nihil erat vitii, ex ea continuo conatus fuit emendare: ne dicam, quæ de verbo *ἐμπνεῖν* huc adferuntur, prorsus aliena videri. In Polluce vero ii. 77. revocandum esse, quod culpa descriptorum periit, vocabulum *εὔπνους* hoc modo, *καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, εὔπνους, εὐώδης*, facile mihi largietur, qui ad ea, quæ præcedunt, attenderit. Nunquam, si bene memini, Dioscor. habet *ἀνθοσμίαν* at sæpius *οἶνον εὐώδη, εὔπνουν, εὔοδμον*, vel *εὔοσμον* quod ultimum a Tho. Mag. quasi deterioris notæ, rejicitur: *Ἀνθοσμίας οἶνος, οὐκ εὔοσμος* Brod. Miscell. v. 26. *emenda*, inquit, *ὁ εὔοσμος, τουτέστιν. εὐώδης*· gratiam facimus eruditissimo viro ejus emendationis, quæ cum Tho. instituto minime consentit. Hemst. *Οἶνος μέλας* est *vinum nigrum, rubellum, rubens* (sanguis uvarum, ut

Gen. xlix. 11. dicitur), Hor. Epod. iv. 20. 'uva certans purpuræ,' Ovid. A. A. ii. 316. 'merum purpureum,' Hom. hoc vinum et ipse vocat οἶνον μέλανα Od. E. 265. sed Od. I. 163. οἶνον ἐρυθρόν. Jam vinum hoc est generosum et austerum, quod quum delicata Athenn. palata fastidirent et respuerent, condire illud et mitigare solebant succis variorum florum: quod vinum ab Atticis dictum est ἀνθοσμίας οἶνος, a reliquis Græcis οἶνος εὔπνους, εὔοσμος, ἡδύς. V. Foes. Lex. Hipp. v. Ἀνθίνῳ οἴνῳ, Albert. ad Hes. i. p. 381. A Virg. Georg. iv. 279. dicitur 'odoratus Bacchus.' De variis vini condiendi modis v. Geopon. vii. 13. Varia vinorum genera persequitur Athen. i. 19. ss. qui etiam c. 24. p. 31. s. exponit de modis parandi vini ἀνθοσμίου. Fisch.

808-9. χρυσίου. τοσοῦτον Gl. Cod. Par. Schæf. Cod. Dorv. σκευάρια· σενδούκια. V. not. ad 711. πλήρη· γεγεμισμένα. Hemst. ἀργύριον et χρυσίον sunt nummi argentei et aurei. Ita enim singulari horum verborum utuntur veteres de argento et auro signato. v. 131. 519. σκευάρια h. e. σκεύη (nam deminut. habet vim primitivi, ut 813. s.) relata ad domum omnino utensilia, supellex: sed h. l. prædicatum docet, intelligi arcas, loculos, scrinia. Fisch. Urget deminutivum Girard. et ad curtam supellectilem, quæ antea Car. fuerit, refert. Dind. πλήρηστιν Ald. Junt. i. Crat. Ven. ii. Wech. Id.

810-11. Totum locum de insigni rerum mutatione accipit Girard. "oleum tam nobis abundat, quam olim aqua, et unguenta, quantumvis pretiosa, non pluris apud nos sunt, quam antehac oleum." Hyperbolice dicta esse censet Munt. Dind. φρέαρ fere est puteus, locus defossus, in quo colligatur aqua fontana, et e quo, situlæ ope, hauriri possit, unde ὕδωρ φρεατιαῖον est aqua puteana, et φρέαρ atque πηγή, ut verba idem significantia, juncta exstant Joh. iv. 6. 11. Differt φρέαρ a λάκκῳ, qui est locus in terra excavatus, quo aqua pluvialis excipiatur, Herod. iv. 195. unde ὕδωρ λακκαῖον, aqua cisternina, v. Apollodor. Gelous Athen. iii. 24. p. 125. cujus in versiculis distinguitur ὁ τοῦ λάκκου κάδος et ὁ τοῦ φρέατος κάδος, sed h. l. attributum docet, intelligi lacum olearium, quo oleum excipitur; qui etsi λάκκος potius dicendus erat, tamen etiam Luc. xiv. 5. φρέαρ legitur de λάκκῳ, v. Ex. xxi. 33. φρέαρ et λάκκος sunt loca in terra excavata. Sic cisterna vini est lacus vini, Ulpian. D. 47. tit. 2. l. 21. § 5. Nam etsi poeta videri possit servum jussisse jocari, qui, ut ostentaret heri divitias, diceret cisternam adeo plenam esse oleo: tamen hæc ratio omnium minime est probabilis, tum quia naturæ rerum repugnat, tum quia Carion nec alibi vocabula rerum permutavit. Divites homines tum oleo utebantur maxime in balneis et gymnasiis. Quia unguenta componuntur etiam ex variis oleis (v. Eschenbach. de unctt. gentilium c. 1.), et divites unguentis maxime utebantur in conviviis, idcirco oleo Carion adjungit unguenta. αἱ λήκυθοι sunt Lat. ampullæ, vasa variæ materiæ, lenticulari forma, tereti ambitu, pressula rotunditate (figura lecythi est ap. Eschenb. p. 483, 3.). Erant aliæ λήκυθοι ἐλαιηραί, (Poll. x. 62.) ampullæ oleariæ, quibus utebantur maxime in balneis et palæstris (Hom. Od. Z. 79. Theophr. Char. xvi. 1.), aliæ λήκυθοι μυρηραί, (Poll. vi. 105.) ampullæ unguentariæ, quibus utebantur in conviviis. V. Hes. Ita h. l. Ὑπερῷος arbitror cum L. Bos. ad Act. i. 13. esse proprie adjectivum, ductum ab ὑπερὸς, et significare superum, supernum. Sed τὸ ὑπερῷον (intell. οἴκημα) dicitur ut ἀνώγαιον 1. superior ædium contignatio, 2. conclave, cella, in superiore ædium parte, quævis: quæ conclavia a Latinis vocantur cœnacula. V. Vitringa Synag. i. 1. 6. p. 148. s. H. l. e prædicato ἰσχάδων γέμει recte existimatur, τὸ ὑπερῷον esse promtuarium, cellam penariam, in qua bellaria, ideoque caricæ, repositæ fuerint (768.). Gl. τὸ στέγος. V. Hes. v. στέγος. Fisch. λήκυθοι. τὰ βάγια, τὰ ἐλαιοδόχα ἀγγεῖα. Gl. Cod. Par. De v. βάγιον cf. Ducang. Gl. c. 1304. et Append. c. 164. Schæf. Τὸ φρέαρ· τὸ πηγάδιον. Adi Car. Ducang. Gloss. M. et I. Gr. in Πηγάδη. Αἱ λήκυθοι· τὰ ἐλαιοδόχα ἀγγεῖα. Τὸ ὑπερῷον· τὸ τέγος. Hesych. Τέγεα, vel, Τέγη, οἱ ὑπερῷοι οἶκοι· et, Τέγος . . . ὑπερῷον. Ἰσχάδων· συκῶν Cod. Dorv. qui præterea γέμουσιν habet. Hemst. ὑπερῷον· τέγος. — ἰσχάδων· σύκων. Gl. Cod. Par. Schæf. ὑπερῷον Ald. ὑπερῶον Pors. Dobr.

812. ὀξίς· ἄγγος ὄξους δεκτικόν.—λοπάδιον· ὁ λεγόμενος κουρελός. Gl. Cod. Par. Schæf. Ὀξὶς etc. Locus hic adducitur ab Athen. vi. 3. p. 229. Suida v. Ὀξὶς, et Tho. M. v. Λοπάδιον. Kust. Ὀξὶς etc. Præter eos, quos Kust. indicavit, hic Comici locus est prolatus a Schol. Lucian. ad libellum de modo historiæ conscribendæ p. 703. Λοπάσι· Λοπὰς, τὸ βρῶμα· καὶ ἡ περικειμένη ἔξωθεν τοῦ κρομύου λεπὶς, ὥς τινες φασί. Σὺ δὲ μέμνησο Ἀριστοφάνους λέγοντος, Ὀξὶς δὲ πᾶσα, καὶ λοπάδιον, καὶ χύτρα Χαλκῆ γέγονεν - - - ita legendum. Prior explicatio a Polluce vi.

51. vel alio grammatico, qui idem notaverat, est ducta: alteram error peperit, natus ex confusis, quæ multum significatione distant, duabus vocibus λοπὰς et λοπὸς, quod liquidum erit adpositis Hom. verbis Od. T. 133. Οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσχαλέοιο· neutro genere sunt, qui legerint, Οἷόν τε vel Οἷον δὲ κρομύοιο λόπος etc. Ὁ λοπὸς igitur, in qua voce vid. Suid. sive τὸ λόπος est exterior allii tunica. Γέγονεν, ut hic Schol. habet itidem Suid. in Ὀξίς. Nunc promere juvat C. Dorv. interpretationes: Ὀξίς. τὸ τοῦ ὄξους ἀγγεῖον. Λοπάδιον· ὁ κουρελός· nulla alia, quam Gl. ad Aristoph. Plut. Mss. auctoritate vocabulum hocce munivit Car. Ducang. Χύτρα· τζυκάλιον· de quo dictum est ad 682. Πινακίσκους· τὰ σκουτέλια· variis indutum formis exhibet Ducang. in Gl. M. et I. Gr. cujus et alterum Gl. est consulendum. A *scuto scutulam* et *scutellam*, item *scutulum* et *scutellum* derivari, tam mihi planum videtur, atque in aperto positum, ut mirari satis nequeam, qui Salmas. supra omnes eruditos artis etymologicæ scientissimus, primæ syllabæ quantitate, eaque, saltem apud recentiores, minime constante, fuerit inductus, ut ad *scutram*, σχύθραν, confugeret; a qua si maxime *scutellum* et *scutella* possint oriri, *scutula* certe vel *scutulum* vix, aut omnino non poterunt: hæc tamen ad Vopisc. Carin. p. 861. tradenti summo viro multi fuerunt, qui statim sine ulla dubitatione subscriberent, interque eos Doctiss. De Casa Nova Orig. Ling. Franc. in v. Ecuelle, quæ non minus atque alia nostro Belgarum ore tritissima vox a *scutellis* fluxit. Hemst. ὀξὶς quod etiam ὀξύβαφον dicitur *acetabulum*, vas in quo acetum et asservatur et in mensa apponitur, quod cepit auctore Plin. H. N. xxi. 34. quartam partem heminæ s. dimidii sextarii, v. præter Schol., Etym. M., Hes. Mœr. [p. 281.] Acetum ipsum Attici fere μέλι dixerunt. Nam, quæ est observatio Helladii Chrestom. p. 22. Meurs. τὸ μὴ λέγειν δύσφημα, πᾶσι τοῖς παλαιοῖς μὲν φροντὶς ἦν, μάλιστα δὲ τοῖς Ἀθηναίοις. Λοπάδιον idem est quod primit. λοπὰς, *patina*, *patella*, *sartago*, vas in quo friguntur, assantur, obsonia, patens et amplum superne, sed in angustum desinens. Schol. vet. Hes. Pollux vi. 88. λοπὰς et χύτρα (de quo ad 688.) conjunguntur etiam Theophr. x. 2. qui locus et Pollux x. 122. docent, Athenienses fere usos esse acetabulis, patinis, et ollis *fictilibus*, sed ex iis, quæ Carion dicit, intelligitur, divites habuisse ea ex ære. χαλκῆ γέγονεν h. e. ἐστι, De forma χαλκοῦς, χαλκῆ, v. Mœr. et Phryn. p. 88. Theophr. locus docet, non omnino audiendum esse Tho. Mag. qui λοπάδιον, inquit, οὐχὶ λοπάς. πᾶσα, *omnes*. Nam sing. collective positus est. Fisch. Acetabula dicit esse facta ærea. Atqui melius erat, alias res in æs conferri, quibus ex ære factis uti possumus; nam acetabula statim æruginem s. rubiginem æream contrahunt, si sint ex ære facta et infundatur acetum. Paullo post etiam dicit τὸν ἴπνον esse factum eburneum; per quam vocem sive *furnum* intelligat sive *laternam* (nam utrumque illa significat), non nimiam felicitatem prædicat; nam et furnus utilior est cæmentitius aut ferreus, et laterna cornea pellucidior. Etiam puteum *oleo* impletum esse dicit; aqua ergo aliunde quærenda erit. Videtur alludere ad fabulam Midæ, cui omnia in aurum convertebantur, etiam quæ minime voluisset, cibus et potus. Berg. Mea quidem sententia, non adeo difficile intellectu est, cur ærea hæc dicantur. Eleganter poeta inducit servum, præ gaudio vix sui compotem, qui divitiarum enarrans copiam vel omnia in majus extollit, vel aureorum montium improviso adspectu adeo delirat, ut confuse loquatur, et res minus inter se convenientes conjungat atque cuncta commisceat. Munt. Ænea dicit, vel quia pulchra et splendida innuit, vel quia metallum hoc rubiginis expers est et a firmitate commendatur. Illud notum, veteres æneis poculis esse usos. Girard.

813. χαλκῆ 2. 3. 4. (Mox ἀργυροῦς 3. 4. et m. pr. 2. οὖς 1. et corr. 2.) σιδηροῦς 3. Dobr. Τοὺς ἰχθυηρούς· τοὺς ἰχθύας δεχομένους· in Telmissensibus etiam πινακίσκον ἰχθυηρὸν usurpavit Aristoph. ut novimus ex Poll. x. 82. ubi Jungerm. et Kuhn. hic locus non fugit. Hemst. πινακίσκοι idem est quod πίνακες. Dicuntur autem ita 1. *tabulæ*, 2. *vasa*, non admodum profunda, sed *plana* cum margine mediocri, quadrata vel oblonga, in quibus apponuntur *carnes* (Etym. M. v. Πίναξ), pisces, aliave obsonia, ut Odyss. A. 14 Matth. xiv. 8. Marc. vi. 25. 28. etiam *disci*, *orbes*, ut 997. V. Tho. M. [p. 71 Schol. Dorv. τὰ σκουτέλια, *scutellæ*. G vett. πινάκιον, catinus, scutella. Cati ita legitur Hor. Sat. ii. 4. 77. πινακίσ ἰχθυηροὶ sunt *scutræ*, *scutellæ piscariæ*, quibus pisces vel elixantur vel apponuntur, quarum hæ ἄπυροι, illæ ἔμπυροι πινακίσκοι dicuntur. V. Pollux 82. Nam adjectiva in ηρος desinent non modo multitudinem indicant, ut ἀστηρὸς, sed etiam aptabilitatem, ut σιτηρὸς, οἰνηρὸς, μελιτηρὸς, et alia. H.

intelligi *catinos*, in quibus pisces apponuntur, e verbis ἀργ. πάρεσθ' ὁρᾶν patet. Fisch. τοὺς σαπροὺς. Sic habent omnes, quas vidi, edd. At videndum tamen, annon Aristoph. potius scripserit τοὺς σαθροὺς? Nam σαπρὸς potissimum dici solet de rebus putredine corruptis et ideo malum odorem vel saporem habentibus; ut σαπρὸν κρέας, σαπροὶ ἰχθύες, etc. At σαθρὸν proprie dicitur de vestimentis, vasis et similibus, quæ vetustate vel usu ita attrita et confecta sunt, ut facile rumpi vel frangi vel lacerari possint, ut σαθρὰ ὑποδήματα Lucian. Necyom. p. 337: et Catapl. p. 427. σαθρὸν βαλάντιον ap. eund. in Dial. Crat. et Diog. fin. σαθρὸν τεῖχος ap. eund. de Calumn. p. 422. ἀγγεῖα σαθρὰ Schol. Arist. Ran. 78. ut alia exempla passim obvia omittam. Quoniam tamen σαπρὸν eodem sensu, quo σαθρὸν et alibi usurpatum reperio (ut Arrian. in Epict. ii. 4. σαπρὸν σκευάριον, itemque apud nostrum σαπρὸς φορμὸς, σαπρὸν σχοινίον etc.) nihil hic mutandum censeo, sed sic potius statuo, omnia σαθρὰ etiam dici posse σαπρὰ, at non vice versa. Kust. σαπροὶ vocantur, vel quia erant *impuri, immundi, fœdi*, vel quia usu ita *attriti* erant, ut timendum esset, ne frangerentur vel dilaberentur. Nam σαπρὸν propr. est *putre*, 2. *vetustate vel usu corruptum*, 3. *quidquid est ejusmodi, ut non præstet usum, ad quem comparatum est* (v. ad 542.). πάρεσθ' ὁρᾶν, *licet videre*. Fisch. τοὺς σαπροὺς. Cod. σαθρούς. Has voces sæpissime commutari notum est. Brunck.

815. ἰχθυηρούς· τοὺς ἐπιτηδείους εἰς ὑποδοχὴν ἰχθύων. Gl. Cod. Par. Schæf. ἰχθυηρούς. η om. 1. non 2. Pors. ἰχθυροὺς sic 2. Dobr. ἀργυροῦς Crat. Ven. i. ii. Brub. Raph. Dind. ἰπνός. Hanc lectionem non solum agnoscit Schol. Græcus, sed etiam Suid. v. Ἴπνια et Athen. vi. 3. p. 229. At Pollux x. 155. ad locum hunc respiciens pro ἰπνὸν legit ἶπον vel εἶπον, i. e *muscipulam*. Ait enim: Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ, εἶπον (ante male legebatur εἰπὼν) τὴν μυάγραν καλεῖ. Hanc lectionem vulgatæ præfert Bent. ad Fragm. Call. 233. quippe censens, sententiam loci hujus plus satis Comici et plus ridiculi in se habituram. At vulgatam tuetur Lamb. Bos. Obs. Misc. c. 8. p. 46. s. existimans nimirum, lectionem Pollucis, alteram, ex Pluto secundo sumtam esse, vulgatam vero ex Pluto priore ad nos devenisse. [Præterea plus ridiculi in lect. ἰπνὸς inesse monet, sive hoc vocab. de camino, olim ex vilibus lapidibus atra fuligine obductis facto, nunc ex pretioso ebore, sive de laterna, intelligatur. Dind.]

Sed (si meam sententiam hic mihi interponere liceat) non existimo, ad nodum hunc solvendum necesse esse, ut ad Plutum priorem et posteriorem confugiamus; sed potius arbitror διττογραφίαν illam ab ipsis librariis, qui voces scriptura et sono affines, ut constat, sæpissime confundere solent, profectam esse. Quare licet utraque lectio satis antiqua sit, et idonea nitatur auctoritate, movet me tamen auctoritas Bentleii, ut lectionem Pollucis εἶπος vel ἶπος præferendam censeam, præsertim quum nuper admodum vir ille doctissimus ad me scripserit, ipsum prioris sententiæ necdum pœnitere. Kust. Correxi jam olim ad Callim. ὁ δ' ἶπος ἡμῖν — cujus sententiæ me necdum pœnitet. Nam ut taceam ea, quæ ibi jam dicta sunt, hic tantum addam, perire omnino usum τοῦ ἰπνοῦ, si sit ἐλεφάντινος, quum ebur ignem ferre nequeat, sed cum teterrimo nidore comburatur. At ἶπος eburneus res est ridiculæ quidem elegantiæ, ad usum tamen non ineptæ. Quare ut hæc lectio urbanitatem Atticam sapit, ita altera illa est γέλωτος φορτικοῦ. Bent. Legendum ἶπος vel εἶπος ex Polluce lib. x. c. 34. μυάγραν Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι, ἐν δὲ τῷ Πλούτῳ εἰπὼν (lege ex Mss. Voss. εἶπον) τὴν μυάγραν καλεῖ — καὶ Καλλίμαχος δὲ ἔφη, Εἶπόν τ' ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι. ὡς καὶ τὸν ἀνδίκτην ὄντα εἶδος μυάγρας. sic legendum. Id. In Schol. ad Vesp. 139. dicitur ἰπνὸς proprie *caminus*, item *culina*, μαγειρεῖον, ἢ καπνοδόχη, item φανὸς τό τε ἐν τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ. Quæ postrema verba respiciunt ad alium hujus Comici locum Pac. 845. ἰπνοὺς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ, juxta Flor. *ignem nocte laternis ferunt*. Quæ vox ἰπνὸς ap. Hes. quum similiter κάμινον, φανὸν, μαγειρεῖον, (non ut ibi μάγειρον) tum alia adhuc significare traditur. Spanh. Jungerm. ad Poll. x. 34. 156. ἰπὸς, Bent. ἶπος. Utrumque denotat μυάγραν. Bent. sententiam probat Kust. ad Suid. v. Ἰπνὸς, rejicit postremus editor Pollucis. Ait enim ἰπνὸς, *furnus*, convenientius esse rei ipsi, et quod in Arist. Pluto, e quo laudat Poll. εἶπὸς, ea vox nunc non legatur, non debere quemquam morari, quod forte in Pluto primo esse potuerit. Tamen non satis intelligo, quid sit *furnus* vel *caminus eburneus*, aut quomodo iis rebus ebur conveniat; id enim ad loca, in quibus est ignis aut fumus, admoveri, nulla ratio est; *lucerna* tamen s. *laterna eburnea* posset intelligi. Duck. Ὁ δ' ἰπνός· Τὰ φανάρια. Ἐξαίφνης· ἐξαίφνης. Cod. Dorv. Ad ἰπνὸν explicandum laternæ significationem elegit, quæ sane, si stabit vulgatæ lectionis fi-

des, omnium est commodissima. *Φανάριον* autem et *φανάρη* in communi Græcorum lingua, quod ex Corona Pretiosa notatum a Meurs. et Ducang. *φανὸς, laterna, λαμπτήρ*. Equidem aliam istius vocis potestatem non agnosco, quippe qui falli statuam laboriosissimæ doctrinæ virum, quum præterea *speculum* interpretatur, neque minus, quum *furnum, caminum*: Oppiani certe Schol. ad 'Αλ. v. 430. Ἰπνοῦ χαλκείοιο θοὸν σέλας, ut oportebat, *λαμπτῆρος*, sive, *laternæ vibrantem splendorem* accepit non aliter, ac Dorv. in Comico nostro: eodemque modo *Laterna* in Onomast. veteri redditur, *ἰπνὸς, φανός* v. Schol. ad Pac. 841. Accentus his omnibus in locis perverse positus, si modo recte docuit seu Cyrill. sive Philoponus tono differre *ἰπνὸν, furnum*, et *ἶπνον, laternam*. Verum *ἰπνὸς* eburneus negotium grammaticis exhibuit, incertis, quem vocis ejus significatum materiæ tam parum idoneæ potissimum adcommodarent: inde adeo factum, ut quicquid *ἰπνὸς* denotat, huc fuerit ex diversis interpretibus collatum; ne scilicet lectori non foret integra seligendi potestas. Præter Schol. nititur hæc lectio auctoritate Athen. et Suid. qui *ἰπνὸν* pariter ac scripti editique libri defendunt. Sed ecce tibi Poll. x. 155. qui disertis verbis monet, Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι· ἐν δὲ Πλούτῳ εἶπον τὴν μυάγραν καλεῖ. Nulla quidem est in tota fabula sedes, quam *ἶπος* vel *εἶπος* opportune capiat, nisi *ἰπνὸν* hinc alio migrare jusseris. Jungerm. qua erat ingenii solertia, non fefellit emendatio speciosissima: quanquam hærens, 'Locus,' inquit, 'Comici quis sit, mehercule tamen nescio: et offerebat se quidem ille, 'Ο δ' ἰπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος, putabamque forte legendum, Ο δ' ἰπός· sed alteram lectionem et Schol. retinet.' At majore fiducia et sine ulla jam dubitatione R. Bent. ad Callimach. Fr. ccxxxiii. exulantem per aliquot sæcula vocem in sedem pristinam reduxit. 'Legendum inquam,' sic ait, ''Ο δ' ἶπος cum auctoritate Pollucis, tum ipsius sententiæ causa, quæ hoc pacto plus salis Comici, et plus ridiculi in se habet.' Neque Criticorum principem, quando multis post annis suas emendationes in priores binas Aristoph. comœdias vulgari fuit passus, pœnituit ejus sententiæ; cui Kust. judex inprimis idoneus, non solum ad Suid. in Ἴπνια subscripsit, sed et in notis ad hunc Comici locum: nam quæ contra disputaverat Clariss. L. Bos in Obs. Crit. p. 46. 47. haud ita multum diversa ab iis, quæ jam ante juvenis admodum ad Poll. ipse scripseram, nimis erant debilia, quam ut receptam lectionem tutari possent. Fateor equidem mihi sæpius illam emendationem retractanti magis magisque cœpisse adblandiri, atque adeo nunc minimum dictu, quin plane verissimam existimem. Primum enim eburnea muscipula ridicula quidem, ut monuit Bent. elegantia, sed ad usum non inepta. Deinde necessaria supellex culinaria, in qua certe muscipulæ locus non est negandus, quippe ad defendendum a muribus penum comparatur: post ὀξίδα, λοπάδιον, χύτραν χαλκῆν, τρυβλίους ἀργυροῦς perbelle succedit et facete ἶπὸς ἐλεφάντινος. Non abnuo difficultates hasce, quæ scripturam editam premunt, ex parte aliqua levari, si *ἰπνὸν* intelligas *laternam*; verum eo pacto ambigui, quod plurimis in locis decet, hic absurdum fuerit, vitio nequaquam medebere. Porro quid proclivius, quam *ἶπον* errore descriptoris abire in *ἰπνόν*; præsertim quum *ἰπνὸς* ab instrumento culinario neutiquam alienus facile minus adtentum frustrari potuerit. Nonne in Pind. 'Ολ. Δ. 11. pro εἶπον ἠνεμόεσσαν, quæ Ætna dicitur Typhoeum subjectum opprimens, *ἰπνὸν* aliis in libris legi testantur? Quid? non Æsch. eodem mendo laborat Prom. V. v. 365. in editis enim quod fertur Typhon Ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο, quis corrigendum esse dubitet Ἰπούμενος; ut Crat. apud Poll. vii. 41. et Aristoph. Equ. v. 920. Ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς, vel, ταῖς εἰσφοραῖς· dubitare certe non debuit H. Steph. Thes. t. i. p. 1726. E. postquam semel in suspicionem veræ lectionis inciderat; cujus etsi perquam tenue, ac valde obscuratum, non tamen est nullum in Schol. secundo vestigium. Ἰπνοῦσθαι sane, quod Steph. *in furno, seu camino ardere*, vel, *conjici in furnum, seu caminum*, exponit, *torreri* Stanl. verbum est, si fallor, Græcis auribus ignotum: non itidem *ἰπνεύειν*, quod a Lexicographis prætermissum apud Hes. exstat in Ἐπνεύμευετο, et tantundem valet, atque ὀπτᾶν φρύγειν, quemadmodum Ἐκκοδομεῖν, sic enim scribendum est, idem interpretatur. Ἰπούμενος autem in Æsch. etiamsi tale sit, ut extra controversiam positum videatur, quam tamen illa macula fuerit vetusta, Schol. noster patefacit ad Vesp. 139. retinens *ἰπνούμενος*. Jam hæc cuncta si quis colligat et consideret, vix erit, ut non æquissimum arbitretur, in ἴπνου locum jure optimo restitui *ἶπος*, vel εἶπος utrolibet enim modo scripseris, nihil omnino refert; nam accentum quo quis loco poni malit, nunc quidem non curo. Ἰπὸς Hes. habet, quæ vox perinde debebat extare in Ἰπνούμενος, nisi verba fo-

sunt mutilata: ibidem invenies Εἶπος, et multo corruptius Εἰλὸς, cujus erroris, si vocabulorum ordinem inspicias, fieri non potest, quin Hes. ipse culpam sustineat. Interim esse quiddam, forte non magni momenti, quod me paululum adhuc moretur ac retineat, non dissimulo: etenim videndum est, num Aristoph. ipse, quum in priore Pluto ἰπνὸς dedisset, postmodum in secundo ἶπος emendaverit: neque deest exemplum, quod conjecturæ nostræ faveat, in hac ipsa comœdia simillimum. Ex primo Pluto 115. in nostris edd. hunc in modum repræsentatur: Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας· notat Schol. quia ὀφθαλμία insolentius pro cæcitate usurpata displicuerit, ideo ἐν τῷ δευτέρῳ μεταπεποιῆσθαι, Τῆς συμφορᾶς ταύτης σε παύσειν, ἧς ἔχεις. Scilicet serviendum erat eruditis Athenn. auribus, et sæpe fabulæ, quæ prima commissione non steterant, accuratiore lima perpolitæ in scenam dabantur: quæ ratio multo melius a nobis intelligeretur, si cujuscumque Comœdiæ duplex editio ad nostram ætatem pervenisset. Pro ἡμῖν Athen. habet γέγονεν. Hemst. ἰπνός. Gl. Cod. Par. τὸ φουρνεύτιον, ἢ τὸ μαγειρεῖον. Φουρνεύτιον adde Gl. Ducang. nostris autem Lex. quæ locum dederunt nomini φοῦρνος, compositum φουρνοπλάστης, quo utitur Tim. Lex. Plat. p. 149. Schaef. Utraque lectio ἶπος et ἰπνὸς ab Aristoph. est. Illud erat in priore fabulæ ed. hoc in posteriore. Qui primo Pluto usus est Jul. Pollux, ut 513. πυρροχοποιεῖν legebat ζυγοποιεῖν, quod in nullo Cod. nunc comparet, ita hoc in versu ille habebat, non ἰπνός. V. eum p. 1360. et interpretes. Ἶπος seu ἰπὸς, utrocumque modo notatur accentu, primam producit, quapropter sæpe occurrit εἶπος, e librariorum more, qui pro ι longo solebant ει scribere: significat autem instrumentum omne, quo *stipatur*, *comprimitur*, *coarctatur*, *opprimitur*. Hinc ἶπος vocatur fullonum instrumentum, quo premuntur, stipantur vestes. Poll. p. 1317. καὶ ἰπὸς, τὸ πιέζον τὰς ἐσθῆτας ἐν τῷ γναφείῳ, ὡς Ἀρχίλοχος· κέαται δ' ἐν ἰπῷ. Hic autem muscipulam significat. Poll. priore loco, καὶ μυάγρα. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαιταλεῦσι κέχρηται τῷ ὀνόματι· ἐν δὲ Πλούτῳ εἰπὼν τὴν μυάγραν καλεῖ. Idem p. 718. καὶ ἶπος δὲ τὸ τῶν κναφέων ἐργαλεῖον. ἔστι δὲ καὶ μυάγρα οὕτω καλουμένη. Auctor Etym. M. p. 473. ἶπος σημαίνει τὴν παγίδα τῶν μυῶν, καὶ τὸ πραισσόριον. παρὰ τὸ ἴπτω τὸ βλάπτω, γίνεται ἶπος. καὶ γὰρ τοῦτο εἶδος φθαρτικόν ἐστι τῶν μυῶν. καὶ παρὰ τὸ ἶπος γίνεται ἰπῶ ῥῆμα, σημαῖνον τὸ θλίβω. καὶ Ἀριστοφάνης, ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς, (leg. εἰσφοραῖς ex Eqq. 924.) ὡς κόπτω κόπος, οὕτω ἴπτω ἶπος. Perperam vulgo initio hujus notæ legitur καὶ τὸ πραιτώριον. Infimæ Græcitatis vox est πραισσόριον. V. Car. Du Fresne Gl. p. 1218. Vett. gl. ἶπος, *prensurium*. Corrigendum forte *pressorium*. Quod autem supra dixi, in posteriore Pluti ed. ἰπνὸς repositum fuisse, id hoc solo nititur argumento, quod hanc lectionem exhibent Codd. qui nunc exstant omnes, agnoscuntque eam etiam grammatici aliquot veteres. Sed facile fieri potuit, ut ante horum ætatem menda irrepserit. ἰπνὸς pro ἰπὸς, ut et apud Æsch. in Prometheo ἰπνούμενος pro ἰπούμενος, quod observavi ad Lys. 291. Sane apud Athen. p. 229. r. ubi profertur hic versus istoque modo legitur: ὁδ' ἰπνὸς γέγονεν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος. In veteri Athen. Cod. scriptum reperi ὁ δεῖπνος, quod mendosum quidem est, sed antiquæ scripturæ indicium dare possit, ὁ δ' εἰπός. Nam si ἰπνὸς prior librarius legisset, nulla erat causa cur εἰπνὸς scriberet. Utut hæc sunt, vere, meo judicio, veterem lectionem ἶπος revocandam censuit Bent. cujus argumentis, si quæ opponi possint, non sane illa sunt quæ obmovet Dawes. ἰπνὸν ille tuetur, *laternam*que significare contendit, ut exponunt Schol. et Suid. φανός. Laternis utebantur veteres e cornu vel e vesica factis. Notus est ille Plauti versus in Amphitr. 'Quo ambulas tu, qui Volcanum in cornu conclusum geris?' Sed ebur translucidum non est, proindeque eburnea laterna res est plane inepta et absurda. Quod autem ait Bent. *commento perquam incommode accidere*, genus scilicet nominis ἶπος femininum, id nullius est momenti. Nam substantiva sunt multa quæ utroque genere efferuntur; neque, si apud Pind. ἶπος femininum occurrit, inde conficitur femininum etiam Atticis fuisse. Sane Polluci masculinum est, cujus hæc sunt verba p. 1317. καὶ περιστροφίδα δ' ἂν εἴποις τὸ ξύλον τὸ τὸν ἰπὸν περιστρέφον. Non itaque Bentleii *rationes profligavit Dawes*. ἰπνὸν si concederem poetam scripsisse, probarem potius Toup. interpretationem ad Suid. ii. 36. *latrinam*, sive *sellam familiarem*, *une chaise percée d'ivoire*, intelligentis. Poll. p. 527. τὸν δὲ κοπρῶνα καὶ ἶπνον Ἀριστοφάνης καλεῖ. Eo sensu posita erat hæc vox in Cocalo, cujus ultimum fragm. vide. Quominus autem eam sic a poeta hoc loco adhibitam fuisse credam, obstat prioris syllabæ modulus, quam ille semper corripit. V. Pac. 538. Av. 436. Vesp. 139. Nec objiciendus est ejusd. fabulæ 837. quem protuli supra in nota ad 98. Manifestum est enim legi

debere: ὁ κυὼν παρᾴξας εἰς τὸν ἰπνὸν, ἐξαρπάσας — et in superiore, qui in Pace est 892. poetam scripsisse, διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικεν ἄρ᾽· ἐνταῦθα γὰρ —. Hæc recte emendata esse tam absurdum esset negare, quam si quis contenderet in nomine δίκη primam rite produci, quia sic vulgo legitur in Vesp. 400. οὐ ξυλλήψεσθ᾽, ὁπόσοις δίκαι τήτες μέλλουσιν ἔσεσθαι; Eo ineptiarum redigi se patiantur, qui in veterum scriptis apicem mutari nolunt absque Cod. auctoritate: nam sic etiam in duobus ad quos fabulam illam contuli scriptum est. At me piget mendam eam prætermisisse; novitiosque tirones moneo, quod, etiam me indicente, paulo peritiores videbunt, legendum esse, οὐ ξυλλήψεσθ᾽, ὁπόσοισι δίκαι τήτες μέλλουσιν ἔσεσθαι. Dawes. autem, ne sibi e manibus laterna sua eriperetur, lectionem prorsus immutare coactus fuit, novamque ex ea quam codices exhibent, et misere depravata illa, quæ apud Athen. fertur, concinnare, cujus parum suaves sunt numeri: ὁ δ᾽ ἰπνὸς γέγον᾽ ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος. Quanto satius erat optima in lectione acquiescere, quam commendabant sententiæ et metri venustas, tuebaturque doctissimi grammatici fides! Sed virum ingeniosum abripiebat livor et Bent. laudum obtrectatio. Brunck. ὁ δ᾽ ἰπνός. ἰπνὸς γέγον᾽ ἡμῖν Dawes. Misc. Crit. p. 199. De sensu τοῦ ἰπνὸς v. Toup. in Suid. ii. p. 36. (t. i. p. 269. ed. Ox.) γέγονεν Athen. vi. 4. p. 229. Supra ἐλεφάντινος, ἐγένετο gl. 1.
λ
γέγονε δὴ 2. γέγον᾽ pro ἡμῖν Suid. Ms. (v. Ἴπνια scilicet.) Pors. ὁ δ᾽ ἰπνὸς ἡμῖν ἐξ. ἐλ. edd. tres primæ, et Codd. tantum non omnes. Arund. 5. 6. ὁ δεῖπνος γέγονεν ἐξ. ἐλ. Athen. codd. vi. p. 229. v. i. e. ὁ δὲ ἰπνὸς vel ἴπνος ut recte monet Schweigh. ὁ δ᾽ ἰπνὸς γέγον᾽ ἡμῖν ἐξ. ἐλ. Rav. et Lib. Burg. Conjecisse olim se ὁ δ᾽ ἰπνός γε γέγονεν ἐξ. ἐλ. sed viso Rav. in Dawes. emendatione acquievisse narravit Pors. Quod ad vocis sensum attinet, ipse persuasum habeo intelligi culinam; in qua scilicet lignea omnia in ebur fuerint versa. Dicitur ἰπνὸς ἐλεφάντινος, ut λύρα, σκιαδίσκη ἐλεφαντίνη, στέφανος χρυσοῦς, et similia. Hic etiam valet aliquid rerum ordo, de quo dixi ad 1115. et in add. Dobr. ἰπνὸς ἡμῖν 1. 2. 3. 4. Sed gl. 3. γέγονεν supra ἐλεφ. Id. Fischer. existimat, poetam scripsisse ἰπνὸς in priore, ἴπνὸς in posteriore Pluto. Nam quum intellexisset, primam scripturam improbari multis, vel ut ineptias divitum magis rideret, in altera recensione dedisse ἰπνὸς ἐλ., ineptias enim ejus, qui divitias ita ostentat, ut muscipulas adeo fieri jubeat eburneas, magis exstare. Dind. His collectis efficitur 1. jam olim duplicem fuisse scripturam, ἰπνὸς et ἴπνος, sive ex duplici editione Pluti, sive ex mutatione antiqua ortam; 2. probabiliter præferendum esse ἴπνος, tum significationis certioris, tum rei, tum metri causa. Id. γέγον᾽ deest edd. vett. omnibus. Id. Ut et ἴπνος et ἰπνὸς commemorantur a grammaticis, ita et ἶπνος et ἰπνὸς exstitisse puto, illud producta penultima, correpta alterum. Pluto igitur priore scriptum statuo, quod vulgatur, mutato accentu, ὁ δ᾽ ἶπνος ἡμῖν, ἐξαπίνης ἐλεφάντινος· posteriore, ὁ δ᾽ ἴπνος ἐξαπίνης γέγον᾽ ἐλεφάντινος. Reisig. quem v. Conj. i. p. 103-5.

816. σταθῆρσι· νομίσμασι.—ἀρτιάζομεν· τὰ ἄρτια παίζομεν. Gl. Cod. Par. Schæf. Στατῆρσι. Versum adduxit Poll. ix. 58. 101. utroque loco Mss. ἠρτιάζομεν, priore tantum edd. priscæ: explicare licet, par inpar ludere solemus. Receptæ lectioni consentit Suid. in Στατήρ, et versu truncato in Ἄρτια. Usi sunt Aristoph. et Schol. verbis, qui de Ludis Veterum scripserunt. Jul. Cæs. Buleng. c. vi. et Jo. Meurs. in Ἀρτιάζειν. Στατῆρσι· νομίσμασιν. Ἀρτιάζομεν· τὰ ἄρτια καὶ τὰ περιττὰ παίζομεν, ἃ φασὶν ἰδιωτικῶς μονζύγα ita Cod. Dorv. nisi me literæ fallunt in postrema voce, quæ tamen ex Schol. sine dubio refingenda est: Ducang. quod nos juvet, nihil adnotavit. V. Suid. in Ἠρτιτά. Hemst. ἀρτιάζομεν. De ludo hoc dici, in quo Par et Impar luditur, notatur hic in Schol. et e Platone præterea, Aristot. Polluce, viderunt jam alii, nominatim Meurs. lib. de Græcorum Ludis. Ad quem lusum etiam numos ab Augusti filia et singulis convivis datos docet in ejus vita Sueton. c. 71. Id genus vero ludi, ζυγὰ et ἄζυγα a Græcis etiam dictum hic in Schol. additur; quod ad eumdem Suet. locum monuit Casaub. Spanh. 'Ludere par impar' Horat. Sat. ii. 3. 248. Suet. Aug. 71. 'micare' Cic. Off. iii. 19. Nam ludentes sumtis in manum talis, fabis, nucibus (1657.), amygdalis, etiam numis, interrogantes collusorem jubebant divinare, ἄρτια ἢ περιττά, paria an imparia, haberent? Στατῆρες erant numi vel argentei, qui valebant drachmas Atticas quatuor, Alexandrinas duas (et respondebant siclo Hebræorum v. Matth. xvii. 27.); vel aurei, qui valebant drachmas Atticas argenteas xx. V. Eisenschmid. de mens. et pond. p. 142. Fisch. ἀρτιάζομεν. Gl. τὸ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον μονὰ ἢ ζυγά. Schol. τὰ ἄρτια καὶ τὰ περιττὰ παίζομεν, τὰ κοινῶς λεγόμενα παρὰ τοῖς ἰδιώταις,

ρκὰ, ξυγά. Brunck. Suid. ἄρτια. Pors. Citant Poll. ix. 58. 101. Suid. v. στατήρ. Citat Schol. Ruhnk. Plat. ad Lysid. p. 167. r. Læmar. ἠρτιάζομεν Pollux Aldi priore loco. Dobr.

817. ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι. Lapides olim ad nates tergendas adhibitos fuisse, patet etiam ex proverbio illo: Τρεῖς εἰσὶν ἱκανοὶ πρωκτὸν ἐκμάξαι λίθοι, | Ἂν ὦσι τραχεῖς· ἂν δὲ λεῖοι, τέσσαρες. V. Stromat. Proverbiorum metricorum Adag. 896. Kust. Similis eam in rem Machonis Comici locus ap. Athen. xiii. p. 578. Εἰ δὲ λίθον εἶχες, ὑπολαβοῦσ' ἡ Μανία, Ἔδωκ' ἄν, ἵν' ἔχῃς, φησ', ἀποψᾶσθαι τάλαν, quod si lapidem haberes, respondit continuo Mania, darem tibi, o misera, abstergendis natibus; et paullo post, p. 584. εἰ δὲ λίθον, ἔφη, εἶχες, ἀποψήσασθαι ἄν σοι ἔδωκα. Apud Hes. et adposite ad dictam v. ἀποψᾶσθαι significationem: Ἀπόψηγμα (ut ibi omnino legendum, non Ἀπόψυγμα) ἄφοδευμα, κόπρος. Quid enim ibi sit ἀφόδευμα, intelligit continuo, qui ἀφόρδια γαστρὸς (nempe inserta littera ρ ob metrum, pro ἄφοδα, quod viderunt item alii), ventris secessum apud Nicandr. duobus locis legit, Ther. 692. Alex. 140. juxta Schol. τὰ σκύβαλα. Adde ἀφόδευσιν in epistola quæ Barnabæ tribuitur p. 26. in Variis Sacris Steph. le Moyne. Spanh. Delicatissimum fastidium: nam allio jam abstergent culum, quod antea esitare solebant, non lapidibus. Solitos autem fuisse tunc lapidibus tergere podicem patet ex Comico nostro Pac. 1229. ubi Schol. adducit proverbium istud [a Kust. laudatum], cujus meminerunt alii etiam. Berg. Ἀποψώμεσθα· Τοὺς πρωκτοὺς σπογγίζομεν. Σκοροδίοις· φύλλα ων. Ἑκάστοτε· καθ' ἡμέραν. Cod. Dorv. Metro nocet omissio litteræ σ in ἀποψώμεσθα· sic tamen et Suid. in Ἀποψώμενον· melius idem in Σκοροδίοις, ubi τῶν σκορόδων φύλλοις unde non difficile est Dorv. Interpretem supplere, φύλλα σκορόδων vel σκόρδων. Hemst. ἀποψώμεσθα. Gl. Cod. Par. ἀποσπογγίζομεν τὸν πρωκτόν. Ran. 490. Gl. Brunck. ἀπεψησάμην pariter interpretatur ἀπεσπογγισάμην. Cf. not. ad Greg. Cor. p. 1049. Schæf. Suid. vv. ἀπεψησάμην, ἀποψώμενον, ἀποψώμεσθα. -όμεθα 2. -ώμεθα 1. Pors. Comparat Pors. Pac. 1227-9. et Schol. Machonem Athen. xiii. p. 578. r. V. Phryn. Bekk. p. 26. v. ἀποψᾶσθαι. Dobr. -ωμεθα 1. 3. Id. ἀποψώμεθα Elb. Dobr.

818. σκοροδίοις. Gl. Cod. Par. φύλλοις σκορόδων. Schæf. σκορόδια sunt alliorum folia, et ἑκάστοτε in lingua Atticorum valuit i. q. πάντοτε. Phryn. p. 88. ὑπὸ τρυφῆς, præ luxu. Utebantur enim divites ad eam rem fere pannis, linteis. Fisch. ὑπὸ τῆς τρ. Junt. 1. Citat Suid. v. σκοροδίοις. Dobr. ὑπὸ τῆς τρ. 4. Id.

819-20. Eustath. Od. Λ. p. 1676, 39=423, 29. Dobr. ἦν ἔνδον μένειν 2. non 1. Pors. ἐ. ὁ κ. ἔξω 6. οὐχ' Ald. Respicit Eustath. Od. M. p. 1719, 1=484, 12. ἦν ἔν. μ. ἔδ. γάρ μου τὰ β. 5. Dobr.

819-22. Ὑν χοῖρον. Ἐξέπεμψεν· ἐξέβαλεν. Οἷός τε· δυνατός. Μένειν· καρτερεῖν. Τὰ βλέφαρα· τοὺς ὀφθαλμούς. Cod. Dorv. Hemst. ἐξέπεμψεν. Gl. Cod. Par. ἔξω ἔπεμψεν.—ἔδακνε· ἔθλιβε. ὁ καπνός. Schæf. ἐξέπεμψεν, exire, egredi jussit. τὰ βλέφαρα. Nam fumus, qui, quoniam elicit lacrymas, eleganter a Virg. Æn. xii. 588. amarus vocatur, lædit maxime et offendit palpebras. Fisch. οὐχ' οἷος τε ἦν, non poteram intus manere. Sed perpende servuli insolentiam: dominus fumum fert, quem servus ferre se non posse ait. Hæc quum jactaret Car. et jam redire domum pararet, supervenit, qui, antea dives, liberalitate factus erat miser, postea vero quam Plutus visum recepit, in divitem rursus evasit. Quoniam autem id sibi contigisse scit a Pluto, cum puero ad Chr. pergit, non immemorem beneficii neque ingratum se Pluto probaturus. Puerum ergo suum vir Justus in seqq. alloquitur. Girard. ἐστεφανωμένος Elb. Dobr.

820. βουθυτεῖ. Gl. Cod. Par. βοῦν θύει, μεγάλην θυσίαν ποιεῖ. Schol. Βουθυτεῖν κυρίως τὸ βοῦν θύειν. ἐκάλουν δὲ τὴν ἐντελῆ θυσίαν ἑκατόμβην, διὰ τὸ ἐκ βοῶν ἑκατὸν γίνεσθαι. ἦν δὲ καὶ ἄλλη ἐντελὴς θυσία τριττὺς λεγομένη, ἡ ἐκ χοίρου καὶ κριοῦ καὶ τράγου, ἣν καὶ ἐνταῦθα λέγει. Schæf. Ὁ δεσπότης· ὁ ἡμέτερος. Βουθυτεῖ· μεγάλην θυσίαν ποιεῖ. Cod. Dorv. Hemst. βουθυτεῖ. non bovem tamen, sed quod sequitur, ὗν, τράγον, κρίον, suem, hircum, arietem, quod sacrum τριττὺς (ut in Schol.) ab Athenn. vocabatur. Βουθυτεῖν hic in genere, immolare, sicut βουκόλοι subinde pastores ovium, ut præter Hes. notant Scholia ad Eurip. Androm. 280. et ap. Soph. Aj. 232. καὶ βοτῆρας ἱππονόμους, qui pecudes et equos pascunt, ac ubi in Schol. ἱπποβουκόλοι dicuntur. Adde ap. Æsch. Eumen. 196. ἄνευ βοτῆρος αἰπολούμεναι. Sic de pascentibus in cœlo stellis Callim. in Del. 176. κατ' ἀέρα βουκολέονται. Spanh. Multa verba, duas notionis partes habentia, adjunctis aliis amittunt partem ejus alteram, v. ad 666. et Proluss. de Vit. Lex. N. T. p. 21. s. Sic statuere malim, quam part. βου cum Schol. vet. et Dorv. referre ad magnificentiam sacrificii, quod Chr. immolarit non unum,

sed tria animalia (quæ τριττὺς et ἐντελὴς θυσία dicta est). Cæterum Chr. (ὁ δεσπότης) ἔνδον (in domo) Apollini, qui auctor fuerat, ut Plutum sequeretur, Æscul. qui Pluto visum restituerat, et Pluto, qui divitiis eum cumulaverat, et ἐστεφανωμένος, (coronam fortassis lauream gestans) sacrificavit, quia omnes sacrificantes erant coronati. V. Paschal. de Coron. iv. 12. s. Fisch. βουθυτεῖ, *immolat*. Abusive hic dicitur. Munt. Non *aureas*, sed ex arborum ramis factas coronas gestabant sacrificantes. Dind. βουθητεῖ vitiose Ven. i. ii. Id. Suid. βουθυτεῖ. Pors. μὲν om. 1. 4. Dobr.

823. Constituitur hic act. iv. sc. 2. Per totam hanc scenam, ubi nunc Chr. nomen præfixum est, olim Car. nomen legebatur. Dind. ἕπου. Gl. Cod. Par. ἀκολούθει. Schæf. Non de servulo, sed de puero Justi placet accipi. Si de servo diceretur, potius dixisset ἕπου μοι, quam μετ' ἐμοῦ. Nam pater vult, ut, quum sibi et filio communia sint bona a Pluto accepta, una se gratos ei exhibeant. Quod si cui magis lubet, ut de servulo dicatur, non magnopere refragabor. Utrumlibet fuerit, inducitur muta persona, et ideo adjicitur, ut intelligatur, quo Justus, domo sua egressus, ire tendat. Girard. παιδάριον est *servus*, ut παῖς (843.). Nam etiam hoc deminut. habet vim primitivi, et poeta hominem illo uti jussit, quod animus ejus plenus esset gaudio et lætitia, quia subito et præter opinionem dives erat factus. παῖς est *servus*, quamvis senex, quia antiquissimis temporibus servi erant pueri proprie dicti. Constructio v. ἕπεσθαι cum μετὰ rejicitur et ξενικὴ σύνθεσις vocatur a Phryn. Ecl. p. 154. nempe si ἀκολουθεῖν s. ἕπεσθαι μετά τινος ponitur pro τινί, ut sit, *sequi aliquem*, non *sequi pone, a tergo*. Nam etsi non negem reperiri locos in libris vett. Atticorum ubi ἀκολουθεῖν, ἕπεσθαι, μετά τινος idem valeat quod τινί (nam nec diligentissimi scriptores liberi sunt ab omnibus vitiis, nec Atticorum lingua caret omnino peregrinis verborum constructionibus; v. Kypk. Obss. Sacr. et Abresch. ad Luc. Ev. ix. 49. et Markland. ad Lys. p. 437.); tamen magna cautione opus est. Nam certissimum est plerosque locos non repugnare præcepto Phryn., quum μετὰ, genit. sequente, non modo ad *tempus* referatur, ut sit *post*, (v. Raphel. ad Marc. x. 30.) sed etiam ad *personas*, ut sit *pone, a tergo*, ut h. l. (coll. 844. i. q. κατόπιν 757. et 1210.) et ap. Lysiam 2. p. 17. ὥστε τὰ ἔθνη τὰ μετ' αὐτοῦ (Xerxe) ἀκολουθήσαντα. [Isocr. Paneg. c. 40. μεθ' οὗ συνηκολούθησαν. Dind.] Sed æque certum est, in N. T. ἀκολουθεῖν μετά τινος id. esse quod ἀκ. τινι, quia Hebræi verbo הלך jungunt part. אחר v. 1 Regg. xix. 20. Esai. xlv. 14. πρὸς τὸν θεὸν, *in domum in qua est Plutus*. Nam πρὸς accus. personæ junctum sæpe indicat locum, in quo est is, cujus nomen additur, ut Joseph. Arch. vi. 3. extr. ἄπιτε πρὸς αὐτοὺς ἕκαστοι. Cic. xvi. ep. 4. 'ad se transferret,' h. e. domum suam. Fisch.

824. Lex. SG. Bekk. p. 368. 'Ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ: οὕτω συντάσσουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἀκολουθεῖν αὐτῷ. καὶ γὰρ Λυσίας οὕτω κέχρηται, καὶ Πλάτων. ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, "ἕπου" φησὶ "μετ' ἐμοῦ παιδάριον." καὶ Μένανδρος, "νίκη μεθ' ἡμῶν εὐμενὴς ἕποιτ' ἀεί." καὶ ἐν τῇ Παρακαταθήκῃ "συνακολούθει μεθ' ἡμῶν" φησίν: — ἀκολουθεῖν μετὰ e Plat. Menex. fin. citat Schol. addunt viri docti Thucyd. vii. 57. p. 483, 66. Lysiam c. Eratosth. p. 121, 13. HSt. Funeb. p. 193, 17. c. Autocrat. apud Phryn. Pauwii p. 154. quo respiciunt Lex. SG. modo citatus, et Antiatticista p. 82, 21. Cebet. Tab. p. 55. Gron.=350. Schw. Isocrat. De Pace p. 168. c. HSt. Plataic. pp. 300. c. 301. d. Demosth. c. Androt. p. 604, 86=608, 14. (vel c. Timocr. p. 472, 287 =750, 24.) c. Neær. p. 742, 170=1382, 8. ἕπεσθαι μετὰ afferunt e Plat. Menex. init. p. 235. b. HSt. Xen. Hell. v. 2, 19= 325, 7. HSt. Sed quod ex eodem citat HSt. Thes. i. p. 1220. f. μετὰ τοῦ ἐλαυνομένου ἕπεσθαι, alienum est, quum in Cyrop. ii. 4, 7=p. 34, 17. ἔσεσθαι ex aliis libris ipse bis ediderit. V. Priscian. citatum ad 504. ἀκολουθεῖν μετὰ Antiph. Athen. iii. p. 98. f. xiii. p. 565. f. Dobr.

825. ἔα. Gl. Cod. Par. ἐπίῤῥημα ἐκπληκτικόν. Schæf. Καρ. ἔα. Schol. ad proxime sequentem versum notat: ᾧ (τῷ καιρῷ) διαλέγεται ἢ ὁ Χρεμύλος, ἢ ὁ οἰκέτης. Manifestum est, quæ per hanc scenam Car. eloquitur, in aliis exemplaribus Chr. sacrificio jam facto prodeuntis, personæ fuisse adtributa: clarius idem docuit ad 802. simul admonens absurdum videri atque indecorum, ut cum servulo vir probus ac justus commutare sermonem inducatur. Ex veteribus libris, quorum collationes Kust. fuerunt ad manum, nihil excerptum invenio: at Cod. Dorv. semoto Car. Chremyli personam huic scenæ solam inseruit: quam ego rationem temere repudiandam non putem; nam joci, qui hic occurrunt Car. in Edd. adscripti, nihil habent sane vernilis dicacitatis aut nequitiæ, talesque sunt, ut Chr. senem facetum, et nunc ex recenti divitiarum gaudio libenter argutantem, minime dedeceant.

Hæc autem personarum variatio ab utroque Pluto fluxerit, an ab actoribus, quos nonnunquam præter poëtarum mentem quaedam innovasse scimus, non facile definivero. Addam Cod. Dorv. interpretationes: Ἕπου ἀκολούθει. Παιδάριον ὦ. Τὸν θεὸν τὸν Πλοῦτον. Ἴωμεν· πορευθῶμεν. Ἔα ἐκπληκτικόν. Ὁ προσιών· ὁ ἐρχόμενος. Ἄθλιος δυστυχής. Εὐτυχής πλούσιος. Δῆλον· φανερόν. Χρηστῶν· ἀγαθῶν. Præterea quod habet, Ἵνα· ὅνα, Ἔοικας· φαίνεσαι, utraque forma serioris est Græcismi. Hemst. Personam hic et deinceps in toto hoc colloquio Chr. pono, ubi vulgo persona est Car. idque ex trium Codd. auctoritate. Solus B. famulo tribuit, quæ manifesto heri esse, nemo non sentit, certissimisque argumentis ostendit Hemst., qui pravam priorum edd. personarum distinctionem retinere non debuerat. Etiam in quinto Cod. interlocutores hujus scenæ notati sunt Justus et Chr. Minus bonum est, quod versui 860. (861. nost. ed.) Chr., 863. (864.) Car. præfixa sit (in eo Cod.) persona. V. 864. (865.) adscripta persona: ἕτερος συκοφάντης, ut etiam est in B. et in meo. Melius ceteri Codd. unicum Sycophantam agnoscunt. Brunck. Ἔα est vox vel *querentis*, dolentis (v. Luc. iv. 34. Marc. i. 24. et ibi Kypk. in Obss. Sacr.), vel vehementer *mirantis* et stupentis, *vah! hem!* ut h. l. Fisch. Esse pr. imperativum ab ἐῶ, *sine*, atque inde abiisse in adverbium hominis se continentis et ad aliquid considerandum se comparantis, monet Gir. Significare nunc *hem*, nunc *ah*, observat Münt., et ex Plat. Protag. laudat: ὁ δὲ τὴν θύραν ἀνοίξας, ἔα, ἔφη· σοφισταί τινες. Dind. ἴωμεν. ἴκωμεν B. 1. ut fuisse videtur in 2. Pors. In tribus primis edd. non loquitur Chr. ante 858. Καρ. 824-54. semper tres primæ. Χρ.(824-49. certe Arund. 6.) edd. Brunck. Inv. et 824-6. Pors., cujus apographum desinit in δῆλον ὅτι. Χρ. 824-40. Καρ. 842-50. habet 5. et hic ἴωμεν ab initio. Schol.: ᾧ (Justo) διαλέγεται ἢ ὁ Χρεμύλος ἢ ὁ οἰκέτης. Sch. ad 802. ἐξάγει εὐθὺς (post 823.) αὐτὸν (Chr.) συντυχεῖν, ὥς φασί τινες, τῷ δικαίῳ. ἄτοπον γὰρ εἶναί φασι καὶ ἀπρεπὲς, ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ δίκαιον ὁμιλεῖν μετὰ δούλου. ὡς δ' ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων εὕρηται, τῇ γραΐ, quæ Hemst. valde torserunt, neque ego prorsus expedio; sed suspicor sensum esse, "In antiquis exemplaribus non comparet Chr. persona ante 965. Sed juniores aliqui, indecorum rati, si Justus cum servo familiariter colloqueretur, herum introducunt statim 824." Schol. ad 885. τοῦτο δὲ ὁ ἕτερος πρεσβύτης λέγει. Adesse igitur putabat Chr. V. Hemst. pp. 270. 292. 335. Dobr. Chr. 1. 4. usque ad 861. quater 2. scil. 825-33. tum Car. 834. 839. Chr. 841. 843. 846. Car. 848-50. Chr. 855. Semper Car. 3. Id. Gl. Cod. Par. εἰμί. Schæf. Hic et in seqq., ubi Chr. nomen præfixum, legitur Car. nomen in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

826. δῆλον, ὅτι. Ut supra male duas voces δῆλον ὅτιὴ in unam conjunxerant (48.), hic contrario modo peccarunt, ex una duas perperam facientes. Longe melius in meo Cod. scriptum δηλονότι. *Nimirum, ut videris, e bonorum numero es.* Brunck. ὡς ἔοικας est, *credo, opinor*, quum ἔοικα in lingua Atticorum idem valuerit quod φαίνομαι. οἱ χρηστοὶ sunt *boni, probi;* et hic locus docet, genitivum partitionis non semper pendere a præp. ἐκ, sed etiam a pron. τις (ut 345.). Fisch. εἶναι pro εἶ primo 4. Dobr.

827. δέῃ. Lege δέει. Bent. Τοῦ δέῃ. Sic omnes, quas videre contigit, Edd. terminationem Att. servavit Cod. Dorv. Τοῦ δέει· τίνος χρῄζεις; eandemque præfert et scripturam, et explicationem 1185. ubi exemplaria typis descripta consentiunt: neque aliter H. Steph. in hoc versu Thes. t. ii. p. 1152. b. quapropter restituendum duxi. Hemst. μάλιστ'. Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ναί.—τοῦ δέει· τίνος χρείαν ἔχεις. —πρός· εἰς. Gl. Cod. Par. Schæf. ἔπειτα τοῦ δέει; *quid vero tibi vis? quam ob rem huc venisti?* Nam ἔπειτα habet in interrogationibus vim augendæ orationis. Hes. δέῃ· χρῄζεις. Leg. δέει, ut Cod. Ven. v. nos ad Plat. Euthyphr. xix. 4. Verba πρὸς τὸν θεὸν ἥκω arbitror ita intelligi debere, *veni ut adirem Plutum*, ut ei gratias agerem et munera afferrem. ἥκω est i. q. ἦλθον (284.), et πρὸς, ut ἐπὶ, non raro jungitur accusativo nominis rei, etiam personæ, sic, ut consilium indicet, quo quis aliquid facit, ut Actt. iii. 10. ὁ πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην καθήμενος coll. v. 2. Add. nost. 840. s. 844. 848. Fisch. τοῦ δέει. Vulgo δέῃ. Atticam formam habent A. C. Brunck. μάλιστα Elb. — τοῦ, δέῃ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. Wech. Brub. Raph. τοῦ δέῃ. Ven. ii. Port. Dind.

828. ἥκω· ἦλθον. Gl. Cod. Par. Schæf. μοι 'στίν. Sic meus: in C. μοι ἐστίν. Duo alii, ut vulgo, μοὐστίν. Brunck. Μοὐστίν. Cod. Dorv. μοι ἐστὶν, et, Αἴτιος· πρόξενος. Poterat per θλίψιν solam scribi μοι 'στίν· nunc Edd. omnes habent per κρᾶσιν et συναίρεσιν, μοὐστὶν, ut Eccl. 998. et 1021. Καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοὔστι —. Ἐμοὐνκοδύνει

pro ἐμοὶ ὑποδύνει adnotatum est a Tryphone περὶ παθῶν. Hemst. μου. [μου 'στὶν scribit Duck.] potest jungi cum ἀγαθῶν, ut sit ἀγαθῶν μου. Sed malim ex perpetuo usu hujus phraseos legere μοι. Duck. μοὐστὶν Ald. Junt. i. Crat. Ven. ii. μου 'στὶν Junt. ii. iii. Ven. i. Wech. Brub. Raph. Port. In Elb. tantum legitur ἐστίν. Dind.

ου

οι

μοὐστίν. μοι A. 1. μ B. Pors. μοὐστὶν tres primæ, μοι 'στιν edd. Brunck. Inv. Dobr. γὰρ om. 1. μοι 'στὶν 4. μοὐστὶν 1. 2. 3. (οι ἐ supr. 2. sed pro gl.) Id.

829. ἱκανὴν οὐσίαν. Gl. Cod. Par. ἀρκετὸν βίον. Schæf. Ἱκανήν. Cod. Dorv. ἀρκτὴν, pro ἀρκετήν. Οὐσίαν περιουσίαν. Ἐπήρκουν ἐβοήθουν. Τοῖς δεομένοις ἐπαρκεῖν, quæ frequentissima loquendi formula, dixit Lucian. in Nigr. § 26. πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρῆσαι in Tim. p. 109. ubi plura notavi. Νομίζων ὑπολαμβάνων. Χρήσιμον ὠφέλιμον. Hemst. οὐσία est in vita communi *patrimonium*, *facultates* (χρήματα 833.). Legitur eodem sensu Luc. xv. 13. v. Hes. et ad 754. ubi οὐσία συχνή, quæ h. l. οὐσία ἱκανή (patrimonium lautum). Nam ἱκανὸν, ut Lat. *idoneum*, dicitur quidquid suo nomine dignum est. V. Duck. ad Flor. i. 12. et Drus. ad 1. Maccab. xiii. 11. Sic 1094. ἱκανὸν χρόνον est *diu*. Et in libris N. T. ἱκανὸς et πολὺς leguntur ut synonyma. V. Marc. x. 46. coll. Matth. xx. 29. Luc. viii. 32. coll. Matth. viii. 30. Fisch.

830. ἐπήρκουν ἐβοήθουν. — δεομένοις χρῄζουσι, πενομένοις. Gl. Cod. Par. Schæf. V. Eurip. Hec. 970. τί χρὴ τὸν εὖ πράσσοντα, etc. Alludit uterque ad proverbium, κοινὰ τὰ τῶν φίλων. Berg. ἐπαρκεῖν est *opitulari*, *adjuvare*; *sufficere* (Gl. vett. h. e. subministrare) pecuniam, quod 836. εὐεργετεῖν. V. 1 Tim. v. 10. 16. Hes. v. Ἐπαρκεῖ, et ἐπήρκεσεν. οἱ δεόμενοι τῶν φίλων sunt *amici egeni*, ut 836. Gl. vett. Δέομαι, *egeo*, *indigeo*. Sententiam, quæ continetur verbis εἶναι νομίζων χρήσιμον πρὸς τὸν βίον, Terent. Andr. i. 1. 33. s. ita expressit: 'id arbitror Apprime in vita esse utile.' Nam qui dives aliorum inopiam sublevat, is sperare potest, sibi inopi adjutores non defuturos esse. Fisch. λαβὼν ad præcedentem versum relatum est in Elb. Dind.

831. πρός. εἰς A. 1. B. non 2. Pors. νομ. εἶ. 5. Dobr.

832. ἀπέλιπε. Lege ἐπέλιπεν. Bent. ἦπου ὄντως.—ταχέως συντόμως.—ἐπέλιπε (sic)· ἀφῆκε. Gl. Cod. Par. Schæf. ἀπέλιπε habent quidem omnes Edd. [antiquiores]. At Græcismi ratio requirit ἐπέλιπε. Kust. Ἀπέλιπεν. Ut claudicantem versum fulcirem, adjeci ν illud ἐφελκυστικὸν, quo cunctæ Edd. carent; non Cod. Dorv. Ἀπέλιπεν· ἀφῆκε. Ἦπου ὄντως quomodo Schol. Hom. ad Il. Γ. 43. ὄντως δή· interrogative Frisch. intellexit, sed minus opportune hoc quidem in loco. Kust. offendit ἀπέλιπε· nam Græcismi rationem requirere ἐπέλιπε· nollem dictum: prælusit tamen huic suspicioni H. Steph. Thes. t. ii. p. 665. A. 'Legitur vero apud Aristoph. et cum accus. junctum tanquam activum pro Deficio et quasi destituo: in Pluto, Ἦπου etc. te cito defecerunt nummi. Qua tamen constructione ἐπέλιπε constat frequentius usurpari, quam ἀπέλιπε.' Revocare debuerat eum, etsi non sit adjunctus accusativus, Isocr. locus ad Demonic. p. 5. E. τὰ μὲν γὰρ (χρήματα) ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ (ἀποθέματα) πάντα τὸν χρόνον παραμένει. Hemst. Palæph. fab. 26. dixit ἀπέλιπεν αὐτὸν ὁ βίος, ubi v. et Zosim. iv. 29. 1. est τὰς πόλεις ἀπολελοίπει τὰ χρήματα. Sic h. l. ἀπέλ. τ. χρ. *defecit te res*, *pecunia*. χρήματα sunt Atticis τὰ ἀργύρια. V. nos Prolus. Palæph. ii. 8. p. 24. s. Fisch. ἐπέλιπεν τὰ χρήματα. Sic optime membr. ut et Kust. legendum esse viderat. In C. ἀπέλιπεν. Duo alii, ut vulgo, ἀπέλιπε. Brunck. ἀπέλιπε Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ἀπέλιπε. -ον 1. non 2. ἐπέλιπον A. B. Pors. ἀπέλιπε vel -εν tres primæ, Arund. 6. Gl. ἀφῆκεν 6. ἐπέλιπεν (vel -πε) Rav. Borg. quomodo conjecerat Kust. et ante eum H. Steph. Thes. t. ii. p. 665. In ἀπέλιπον vel ἐπέλιπον syntaxin laborare censet Pors. ad Hec. 1141. Per se optimum ἀπέλιπεν. ἀπολείπειν est deserere, ut 104. 447. 495. 1148. ἐπιλείπειν deficere, quod poscit sensus. Dobr. σε om. 4. Id.

833. post ἄθλιος (ἄβιος 3. Dobr.) dele interrogationem. Bent. Versus hic prorsus abest a Cod. Dorv. Errorem quæ causa pepererit, facile patet. Hemst. Κομιδῆ μὲν οὖν est vox affirmantis, ut 834. 838., qualis est μάλιστα 827. et alibi, πάνυ μὲν οὖν —. Per se valet *oppido*, *admodum*, *valde*, πάνυ, σφόδρα. — Hesych., ita ut intelligi possit ταχέως 833. et ἄθλιος 834. et κατεγέλων 838. nam est a nominat. κομιδή, cura: cujus notioni inest notio magnitudinis—: sed multorum nominum ablativi ponuntur, more Hebrr., pro adverbiis, ut σπουδῇ, δρόμῳ Thuc. viii. 94. κόσμῳ *modeste* Herod. viii. 67. et alii. Hes. ἄγαν, πάνυ. σφόδρα, παντελῶς. Fisch. κ. μ. ο. οὐκοῦν. Om. versum παλαιὸν ἀντιγρ. Lib. Burg. (In Rav. versum sequentem de-

esse dicit Inv.) Dobr.

834-6. τέως. Gl. Cod. Par. πρώην ἢ πρὸ ὀλίγου.—ἕξειν λήψεσθαι.—βεβαίους ἀληθεῖς.—δεηθείην χρείαν σχοίην τινός. Gl. Cod. Par. Schæf. Κομιδῇ· λίαν. Ὤιμην· ὑπελάμβανον. Τέως· πρώην. Ἕξειν· κτήσασθαι. Ὄντως· ἀληθῶς. Δεηθείην· εἰς χρείαν ἔλθοιμι. Ἐξετρέποντο· ἐξένευον, μετεβάλλοντο. Ἐδόκουν· ἐνόμιζον. Cod. Dorv. in quo itidem est scriptum εὐεργέτησα. Hemst. τέως. Gl. πρώην, πρότερον. Brunck. Tim. gl. Plat. πρὸ τοῦ. Sed potest etiam reddi *adhuc, hucusque,* ut Plat. Phæd. 66. Mœr. [p. 368.] ἕως ἢ μέχρις. Tim. loco laud. ἕως τινός· vel *interea dum dives fui,* Hes. τότε, τηνικαῦτα. Add. Herodian. Philet. p. 434. εὐηργέτησα i. q. ἐπαρκεῖν 831. ὄντως βεβαίους, *vere certos et fidos,* qui meam aliquando inopiam sublevarent suis copiis. Fisch. κομιδῇ vitiose Ven. I. II. Post ὄντως interr. nota Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. οἶσθ' 1. ᾖσθ' 2. εὐεργέτησα 2. Pors. εὐηργέτησα tres primæ, Brunck. Inv. Arund. 6. εὐεργέτησα 5. quod ubique reponendum puto, nisi mavis ηὐεργέτησα. Dobr. εὐηργέτησα servant 1. 2. 3. 4. Id. τέως. τότε. Lib. Burg. εὐεργέτησα Id.

837. ἐξετρέποντο· μετεβάλλοντο.—ἐδόκουν· ἐνόμιζον. Gl. Cod. Par. Schæf. ἐκτρέπεσθαι fere tripliciter usurpatur. Nam propr. dicitur de iis, qui *devertunt, deflectunt de via,* aliamque ineunt, unde nonnunquam adjicitur genit. τῆς ὁδοῦ, ut Æl. V. H. XIV. 49. et accus. τὴν ἑτέραν, ut Lucian. Tim. [c. 5.] quem locum cum h. l., qua rem, conferendum docuere Barl. et Berg. Deinde ἐκτρέπεσθαι τινα est, occursum alicujus *ita vitare,* ut de via deflectas ut h. l. nam commode intelligi potest με, sed poterit etiam recte accipi proprie. Denique est omnino *fugere, aversari, declinare, evitare.* V. Kust. de Verb. Med. i. 18. et Dresig. de Verb. Med. N. T. i. 24. Unde illustrari fortasse possit locus Joh. v. 13. ἐξετράπη, vulg. *declinaverat.* Fisch. Theognis optimo jure eos damnat amicos, qui sunt μέχρι προσηγορίας φίλοι, *salute tenus amici.* Quid autem de his dicturus erat, qui congressu, imo et adspectu bene de se meritos non dignantur? Girard. κοὐκ ἐδόκουν μ' ὁρᾶν ἔτι. *Et me videre se dissimulabant.* Græcorum vim non percepisset Berg. V. Valck. ad Eurip. Hipp. p. 217. In Pac. 1051. μὴ νῦν ὁρᾷν δοκῶμεν αὐτόν, *faisons semblant de ne pas le voir.* Plaut. Epid. ii. 2. 54. *dissimulabam me harum sermoni operam dare:* οὐκ ἐδόκουν ὑπακούειν αὐτῶν. Brunck. μ' ὁρᾶν ἔτι 6. Dobr. Gl. Cod. Par. οὐ μόνον ταῦτ' ἐποίουν, ἀλλὰ καὶ —. κομιδῇ· λίαν κατεγέλων. Schæf.

838. In Cod. Dorv. librarii stupor valde implicuit interpretationem, quæ huic vers. est adposita: οὐ μόνον ταῦτα ἐποίουν ἀλλὰ γινώσκω λίαν· hæc sine ulla distinctione ordine continuo junguntur. λίαν ad κομιδῇ pertinet, ad οἶδα, γινώσκω· reliqua sententiæ explendæ inserviunt: οὐ μόνον ταῦτα (τὸ ἐκτρέπεσθαί σε καὶ οὐ δοκεῖν ὁρᾷν) ἐποίουν, ἀλλὰ καὶ κατεγέλων etc. Hemst. καὶ est *etiam,* particulæ vis, a multis sæpe non animadversa (v. Palæph. xxii. 2. xliv. 2. Mœr. v. Παιδάριον). Sic 845. 848. καταγελᾷν est *deridere.* Nam hic est plerorumque hominum mos, ut beneficiis etiam cumulati ab altero si hunc nimia benignitas reddiderit inopem, ejus inopiæ non succurrant, immo stultitiam ejus adeo derideant. εὖ οἶδ' ὅτι interponitur orationi, ut ap. Lat. *sat scio, scilicet;* intell. κατεγέλων. V. Viger. de idiot. v. 8. 16. ibique Hoog. Fisch. κατεγέλων γ'. σ' ex em. 2. γ' om. A. 1. B. Pors. γ' om. et gl. σου, 5. Habet 6. Dobr.

839. αὐχμός· στέρησις, ξηρασία.—τῶν ἐμῶν.—σκευαρίων· τῶν εἰς χρείαν πραγμάτων ἠφάνισεν. Gl. Cod. Par. Schæf. Citat Suid. v. Αὐχμεῖς. Locus autem hic, ut verum fatear, ὕπουλος mihi nec satis planus videtur. Nisi forte sensus sit: *squalor vasorum,* i. e. *paupertas, me perdidit.* Pauperum enim domus squalidæ et sordidæ; at divitum contra, mundæ et nitidæ esse solent. Kust. *Siccitas, squalor supellectilis me perdidit;* arefactus et exhaustus amisi vasa, i. e. opes; ad paupertatem redactus sum: metaphora a segete. Nam siccitate grana, quæ sunt in aristis, extenuantur et aduruntur. V. Schol. Suid. Hesych. αὐχμὸς etiam exponitur ἔνδεια. Duck. Αὐχμός· Στέρησις. Τῶν σκευαρίων· τῶν χρειῶν. Cod. Dorv. χρείας et χρειασίδια Græci recentiores vocant *utensilia.* Kusterus autem cur suspectum habuerit hunc versiculum, rationem non video. Αὐχμὸς τῶν σκευαρίων, quum squalent exinanita vasa, nihilque in iis superest, quod mensam luculenter instruat: illam rerum bonarum penuriam ait se perdidisse, id est, effecisse, ut, qui prius amicos se gesserant, nunc dilapsis opibus, et siccatis cum fæce cadis, diffugerent, sibique insuper insultarent. Hemst. Participium ὢν hic, ut sæpe, abundat. Hemst. notæ lucem affundet Schol. ineditum, quod profero e Cod. C. Τὸ ὢν ἢ ἀντὶ τοῦ εὖ νοητέον,

τρεπομένης Δωρικῶς τῆς ου διφθόγγου εἰς ὠμέγα· ἢ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχων, οὕτω. ἀπώλεσε γὰρ ἐμὲ αὐχμὸς τῶν σκευαρίων ὧν καὶ ὑπάρχων ἐμοί. πέπρακα γὰρ ταῦτα, καὶ διὰ τοῦτο εἰς γέλωτα πᾶσιν ῥοικείμην. Παρὰ τὸ μὴ ἔχειν τὰ σκευάριά τι, ἀπολέλειν. ἐχόντων γάρ τι τῶν σκευαρίων, ἤδη ἠρδευόμην. διακρίνων δ' οὕτω αὖος καὶ ξηρὸς ἦν ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς πενίας, ὃ γοῦν ἔπασχεν ὁ δίκαιος οὗτος, ἀντιστρόφως τοῦτο τὰ σκευάρια, φησὶν, ἀπώλεσεν. Brunck. Lege, διακόνων δ' ὄντων—ὁ δίκαιος αὐτός. Ista, Παρὰ τὸ—spectant lectionem ὢν. Omittebat scil. Schol. μ' cum Suid. et σκευαρίων ad ἀπώλεσε referebat, per constructionem Att. Unde Schol. ed. ita fere corrigendus; * * ξηρὸς γενόμενος ὑπὸ πενίας * * Ἀττικῶς δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἀπώλεσε τὰ σκευάρια. Apud Suid. ἤδη natum videtur e gl. ὑπάρχων ἢ δή, supra ὢν. Cum Plat. Menon. init. αὐχμός τις τῆς σοφίας compara Synes. de Insomn. fin. τοσοῦτος ἄρα νοῦ μὲν αὐχμὸς, ἐπομβρία δὲ λέξεων τοὺς ἀνθρώπους κατέσχεν, Plutarch. de Orac. def. p. 411. F. τὴν Βοιωτίαν—νῦν ἐπιλέλοιπε κομιδῇ (τὰ χρηστήρια) καθάπερ νάματα, καὶ πολὺς ἐπέσχηκε μαντικῆς αὐχμὸς τὴν χώραν. Dobr. Interpretatio multum negotii facessivit grammaticis et veteribus et recentioribus. Equidem ita eum intelligo: σκευάρια sunt *vasa, in quibus cibi et apparantur et apponuntur*. αὐχμὸς proprie quidem est *siccitas* (Gl. vett.), quæ existit ex ἀνομβρίᾳ (Hes.) v. Joseph. Arch. xiv. 8. Sed h. l. vasis tribuitur, quatenus in iis apponuntur cibi *sicci et aridi*, qui sunt fere *tenues*, ut panis, caseus, aliique cibi, quibus rustici utuntur. Unde *vita arida, sicca*, a Latinis tribuitur omnibus, qui utuntur victu tenui et vili. Itaque sensus est: quia victu utebar tenui, nemini poteram cibos lautos adponere, fugerunt meam consuetudinem omnes. μ' ἀπώλεσεν, *orbavit me usu et ope amicorum omnium*. Fisch. Rostius in Analect. Crit. fasciculo (L. 1802.) pro γὰρ ὢν τῶν σκ. (quæ olim erat vacivitas vasorum) quod participium ὢν non ponatur h. l. ea vi, qua fere, ut causam significet, legi jussit γερόντων σκευ. V. Comment. Soc. phil. Lips. iii. 1. p. 158. Dind. ὢν ἤδη τῶν Suid. Ms. v. αὐχμεῖς. ubi mox ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον. Pors. Ed. Med. ἤδη et om. μ' Dobr. ὢν. ἀντὶ τοῦ δή. (Legebat ὢν.) Lib. Burg. Id.

840. οὐχὶ νῦν ἔσται τοῦτο.—ἀνθ'· ἕνεκα. Gl. Cod. Par. (et sic Dorv.) Schæf. Ἥκων· ἦλθον. Cod. Dorv. Hemst. ἀλλ' οὐχὶ νῦν, h. e. *nunc non est siccitas vasorum*, nunc non uteris victu tenui. Ex ὢν intell. ἐστίν. ἀνθ' ὧν quia dives factus sum, ut 434. πρ. τὸν θεὸν προσ. ἥκω δικ. ἐνθ. *huc veni non temere, ut deo* (Pluto) *gratias agerem*, gratularer. Nam προσεύχεσθαι est *gratias agere*, quia Plutus eum divitem reddiderat. Fisch. Soph. Elec. 587. δεῖξον, ἀνθ' ὅτου (*quare*) ταῦν' αἴσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις. V. Ach. 285. Berg.

841. προσευξόμενος. Gl. Cod. Par. μέλλων προσεύξειν καὶ παρακαλέσειν. Mireris, sed facile feras in tali quidem scriptore activum προσεύχω. Non feras in Soph. Fragm. iii. Creusæ εὔξαιμ' ἂν ἔχειν. F. scrib. εὐξαίμην σχεῖν. De similibus barbarismis δύναιμ' ἂν et ἤδοιμ' ἂν v. Brunck. ad Æsch. Prom. 764. Schæf.

842. τὸ τριβώνιον· τὸ διερρηγμένον ἱμάτιον. Gl. Cod. Par. Schæf. Τὸ τριβώνιον· Τὸ παλαιὸν ἱμάτιον. Φέρει· βαστάζει. Τουτί· τουτὶ πρὸς τὸ παιδάριον. Cod. Dorv. Cavere voluit, ut opinor, ne quis τουτὶ referret ad τριβώνιον· nisi potius, ne cum φράσον conjungeretur; nam hæ quidem voces in Cod. Dorv. nulla distinctionis nota separantur. Edd. post τουτὶ vel majorem interpunctionem, excepta B. Crat. quæ minimam ponit, vel signum interrogandi præferunt. Nihil obest, quominus commode φράσον præcedentibus adglutinetur hoc pacto, φράσον, τί δύναται τὸ τριβώνιον etc. similiter atque 56. In his autem πρὸς τῶν θεῶν, multum vereor, ne solemnis illa jurisjurandi formula priscam lectionem aboleverit, Τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται πρὸς τὸν θεὸν etc. *Illud vero palliolum quid facit, quid pertinet ad Deum Plutum?* Videtur sane, quemadmodum in κομιδῇ μὲν οὖν, sic itidem in terna repetitione, πρὸς τὸν θεὸν, jocum quæsivisse. Hemst. τί δύναται πρὸς τὸν θεόν; *quid facit ad Deum?* Sic ingeniose Hemst. Frigidum est quod vulgo legitur, τί δύναται, πρὸς τῶν θεῶν. Brunck. δύνατε Elb. πρὸς τῶν θεῶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. πρὸς τῶν θεῶν edd. et Mss. in quibus Rav. Borg. Arund. 6. (hic ex em. ej. m.) 6. πρὸς τὸν θεὸν movisse certe videtur Pors. ad 458. Atque ita Cantab. unus, sed statim mutavit. Antiatt. Bekk. p. 89. Δύναται: οἷον, τί δύναται ἥδε ἡ λέξις; ὁ στατὴρ πόσους ὀβολοὺς δύναται; Dobr. πρὸς τὸν θεὸν primo l. sed statim mut. Id. τὸ τριβώνιον est *pallium detritum, lacerum* (714.), quod recte uno verbo dici potest *palliastrum* cum Gl. vett. Ap. Apuleii Met. i. p. 104. de pallio Socratis est scissile *palliastrum* et futilis centunculus. Cf. 882. s. τί δύναται; *quid sibi vult?* ut Thuc. vi. 36. αὗται αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνανται, i. e. eo spec-

tant, eo valent. (Ironiæ plena esse hæc verba, observat Gir. DIND.) πρὸς τῶν θεῶν non tam est obtestantis formula, *per deos immortales!* quam admirantis, *proh dii immortales!* Utitur Chr. hac formula, joci causa, ut rideat hominem, qui jam ter (823. 827. 840.) dixerit πρὸς τὸν θεόν. Sic certe major etiam joci liberalitas apparet, quam si legatur πρὸς τὸν θεὸν quum inprimis nesciam, an τί δύναται πρὸς τὸν θεὸν valere possit: *quid facit, quid pertinet ad Plutum?* FISCH.

843. φέρει. Gl. Cod. Par. ἄγει, βαστάζει. SCHÆF. μετὰ σοῦ non est *tecum*, ut vertunt Frisch. et Berg. immo, *pone, a tergo*, ὄπισθεν, ut 823. Nam servi dominos sequebantur a tergo. V. Theophr. Char. xviii. 2. unde etiam ἀκόλουθοι, *pedisequi* dicti sunt. FISCH.

844. ἀναθήσων ἀφιερώσων. Gl. Cod. Par. SCHÆF. Ἀναθήσων ἔρχομαι· Ἀφιερώσω, ἀνάθημα ποιήσω. Πρός· εἰς. Cod. Dorv. HEMST. ἔρχομαι et ἥκω ita junguntur participiis fut. ut exprimantur futura periphrastica Latinorum. V. Victor. Var. Lectt. ix. 4. At sic ratio constructionis non apparet, cur dixerit πρὸς τὸν θεόν. Puto igitur ἔρχομαι sejungendum esse a partic. ἀναθήσων et jungendum cum π. τ. θ. *venio ad colendum deum*, et verbis καὶ τοῦτ' ἀναθ. declarari modum cultus, *ita ut hoc quoque palliastrum ei dedicem.* Nam καὶ, ut 838. est *etiam*, et ἀνατιθέναι usurpatur de iis, qui aliquid deo alicui ita consecrant et dedicant, ut illud suspendant de parietibus templi, certe ponant in loco edito, v. 938. ss. et Schol. 943. Unde ἀναθήματα non sunt quævis *donaria*, sed ea, quæ suspenduntur, certe in loco edito et conspicuo collocantur. V. Salmas. ad Solin. p. 767. Quæ quia templis ornamento sunt, propterea grammatici ἀνάθημα interpretantur κόσμημα. FISCH. καὶ vel abundanter vel affirmative ponitur. MUNT.

845. ἐμυήθης· ἐδιδάχθης.—αὐτῷ· τῷ τριβωνίῳ. Gl. Cod. Par. SCHÆF. Μῶν ἄρα δή. Ἐμυήθης· ἐδιδάχθης. Τὰ μεγάλα μυστήρια δηλαδή. Cod. Dorv. Vel vitii causa notandum est ἐμυήθης ita positum pro μνησθῆναι jamdudum in Greg. Naz. Billius emendavit. HEMST. Quin μυστικὰ δῶρα Eleusiniis deabus oblata dicuntur in Philisti Corcyræi, unius e Pleiade, versu ap. Hephæst. p. 31. V. ad 938. SPANH. Solebant vestes, in quibus essent initiati, dedicare. Schol. ejus rei testimonium affert ex Melanthio. Quia autem dixerat vir justus, se velle pallium suum dedicare deo, Chr. dicit, ludens ad istum ritum, *num ergo in illis es initiatus?* τὰ μεγάλα subauditur μυστήρια, quod infra 1013. additum. Dicuntur autem *magna* ad distinctionem *minorum* mysteriorum: prius enim initiari oportebat *minoribus* mysteriis, deinde ire ad *majora*, ut qui e Schol. trivialibus ad academias proficiscuntur. Hac similitudine utitur Æneas Sophista p. 17. ubi quemdam suorum discipulorum ad majora adspirantem commendat Dionysio Sophistæ: διὰ ταῦτα καλὴν ἐλπίζω τὴν εὐπορίαν γενέσθαι τῷ νέῳ· ἄλλως τε ὅτι προτετελεσμένος, καὶ τῶν παρ' ἡμῶν καλῶν ἐν παρασκευῇ γενόμενος, ἀπῇρεν (præsertim quia profectus est hinc præinitiatus et apud nos bonis artibus præparatus), ὡς Ἀθήνησιν οἱ τὰ μικρὰ μυστήρια προτελούμενοι τῶν μεγάλων. BERG. Scilicet μυστήρια, *initia*, (nam mysteriis, sacris arcanis, homines credebantur perduci ad veram virtutem, et ad illum statum, in quo fuissent animi ante quam in corpora venissent. Cic. Legg. ii. 14.) erant duplicis generis, alia *minora*, quæ celebrabantur in honorem Proserpinæ, mense Anthesterione, mense hiberno secundo *Agris* s. Agræ, quod erat χωρίον ante urbem ad Ilissum fl., unde dicta sunt τὰ ἐν Ἄγραις, ἐπὶ Ἄγρᾳ, μυστήρια, qui iis initiati erant, dicebantur μύσται· alia *majora*, quæ etiam simpliciter μυστήρια dicuntur, (Theophr. Char. iii. 2. s.) celebrabantur Eleusine, in honorem Cereris, mense Boëdromione, æstivo tertio, unde vocantur Ἐλευσίνια, *sacra Eleusinia*, et qui iis initiati erant, ἐπόπται, ita ut nemo fieri posset ἐπόπτης, qui non esset μύστης. Scripsit de Eleusiniis libellum singularem Jo. Meurs. L. B. 1619. Idem factum erat a Melanthio quodam, (v. Fabric. Bibl. Gr. vol. ii. p. 310. ed. Harl.) cujus opusculum περὶ μυστηρίων laudat ad h. l. Schol. Jam omnes Athenn. his sacris initiabantur, h. e. ea docebantur, coronati myrto, noctu, (v. Meurs. d. l. c. 9. s.) ita ut Socrati et Demonacti probro datum legatur, quod se initiandos non curassent. V. Meurs. c. 16. Unde apparet, cur Chr. quærat μῶν (h. e. μὴ ἄρα, Mœr. p. 263. v. 271.) οὖν ἐμυήθης etc. Nam verbo μυεῖσθαι sic additur accusativus nominis (v. Steph. Thes. v. μυέομαι), quia ei inest notio τοῦ διδάσκεσθαι. Nam μυέω est *doceo, sacra, arcana* maxime. Sed ἐν αὐτῷ est, *eo amictus.* Nam initiati pallium, quo amicti initiati erant, non deponebant nisi detritum et lacerum, et tum illud Cereri et Proserpinæ dedicabant, aut etiam alii deo: quidam illud sibi reservabant ad fascias infantum inde conficiendas. V. Meurs. d. l. c. 12. FISCH.

Mysteria secundum Suid. ἀπὸ τοῦ μύειν τὸ στόμα, a claudendo ore, dicebantur, quod eos, qui divinas audiunt cærimonias, os obturare deceat, nec ulli mortalium quidquam enunciare. Cereris etiam sacra dicebantur, teste Arnob., quia profanos arcebant, ut carerent arbitris, noctu celebrata, quoniam nocturno tempore altum est silentium. Juxta M. Varronis sententiam in his mysteriis multa, ad fruges pertinentia, tradebantur. Si quis ea sacra divulgasset, ei lex mortem statuebat, Sopat. in div. quæst. Ad hominum vitam corrigendam, atque feros mores mitigandos ea instituta esse, tradit Cic. de Leg. l. ii. c. 14. Minorum est auctor Eumolpus, gratificaturus Herculi, initiationem ab eo flagitanti. Lege autem peregrinum initiari vetante, excogitavit Eumolpus mysteria minora, atque ita illi morem gessit. In majoribus initiari, in minoribus prælustrari, moris erat. In illis igitur doctrinæ arcana præcepta tradebantur. Ad minora admissi μύσται, ad majora ἐπόπται dicebantur. Munt. ἐμυήθης Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Dind. μῶν οὖν ἐμυήθης. -οὖν om. A. 1. B. non 2. Pors. μῶν οὖν ἐμυήθης edd. Borg. Ar. 5. 6. μῶν ἐνεμυήθης* Rav. Cant. 3. quod vel ex conjectura reponendum esset, etsi per se bonum μῶν οὖν, ut Pac. 526. Eurip. Androm. 82. ubi v. Musgr. Dobr. μῶν ἐνεμ. solus 3. Id. ἐνεμυήθης (ita ut nescias an οὖν om.) μῶν ἐνε. Lib. Burg. Id.

846. ἐνεῤῥίγωσ'. Citat Tho. M. v. Ῥιγῶ, sed cujus notam esse mutilam recte monuit Lamb. Bos. Obss. Critt. c. 8. [p. 48.] Est autem inter ῥιγεῖν et ῥιγοῦν ap. Græc. hæc differentia, ut ῥιγεῖν ad animum pertineat, et timere, metu horrere, significet; hoc vero algere, frigere, et de corpore dicatur. Kust. Sensus: eo amictus alsi, scil. hyeme, quia erat lacerum et detritum. Fisch. Ἐνεῤῥίγωσ'· Ἐν αὐτῷ ἐρίγωσα, ἤγουν ἐξεχείμασα. Cod. Dorv. Hemst. ἐνεῤῥίγωσ'. Gl. Cod. Par. μετὰ ῥίγους διεβίβασα. ῥιγέω ῥιγῶ ἐπὶ ψυχῆς, ῥιγόω δὲ ῥιγῶ ἐπὶ σώματος. Διαβιβάζειν de tempore usurpatum respondet Lat. transigere. Tho. Mag. p. 342. τὴν νεότητα διαβιβάζω. Schol. ad Philostr. Her. p. 643. Boiss. μὴ διαβιβάζοντας ἐν τῇ γῇ τὴν νύκτα. Sed in antiquioribus scriptoribus sic legere non memini. Schæf. ἐνερίγωσ' Elb. τριακαίδεκα junctim Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dobr. τριακαίδεκα 1. Pors. Citant Gramm. Aug. Herman. p. 388. Dobr.

847. Τὰ δ' ἐμβάδια· Τί δύναται. ἤγουν τὰ καλίγια. Συνεχειμάζετο σὺν τῷ ἱματίῳ. Cod. Dorv. Primum integravit orationem, τὰ δ' ἐμβάδια· τί δύναται; deinde vocem ipsam explicuit. Ex Gl. ad Plut. Aristoph. Mss. hæc a Du Cang. proferuntur in Καλίγιον· Τὰ δὲ ἐμβάδια· τουτέστιν καλίγια. Hemst. ἐμβάδια. Gl. Cod. Par. ὑποδήματα.—συνεχειμάζετο τῷ ἱματίῳ. Schæf. τὰ δ' ἐμβάδια. V. Suid. v. Ἀνατρήτους. Kust. Deminut. loco primitivi ἐμβάδες, de quo genere calceorum dictum est 759. συγχειμάζεσθαι est, una affligi, infestari, frigore hyberno, et σὺν in hoc verbo non respicit ad pallium, quo Sch. Dorv. refert, sed ad ipsum hominem (846): una mecum frigore hyberno afflicti sunt, i. e. a me gestati sunt totidem annos. ἀναθ. ἔφερες est i. q. ἀναθ. ἦκες. Fisch. Immo ἔφερες, afferri jussisti, a servo. Dind.

848. Ταῦτ'. Male Cod. Dorv. τοῦτ'. Ἀναθήσων· ἀφιερώσων. Νὴ Δία, ναί. Hemst. ἀναθήσων. Gl. Cod. Par. ἀνάθημα ποιήσων. Schæf. ἀναθύσων Elb. et οὖν deest. Dind.

849. χαρίεντα. Gl. ἥδιστα κατ' εἰρωνείαν. Ἡδύτατος forma superlativi Hellenica. Epigr. adesp. xcviii. v. 3. ἀμπέλου ἡδυτάτης. Add. Schol. infra ad 1020. Sic dicitur, item Ἑλληνικῶς, ἡδύτερος. Philip. Thessalon. lxiv. 3. sq. ἔμβρυον ἔχουσα χείματι καὶ θάλπει τοῦ Διὸς ἡδύτερον. Tullius Gemin. 3. sq. ἡ γὰρ ἐγείρω ὀμματιακῶν χαρίτων ἡδύτερον τρίβολον. Theocr. Idyll. i. 7. ἅδιον Schol. interpretatur ἥδιτερον. Add. Fisch. ad Well. ii. p. 79. φέρων. Gl. κομίζων. Schæf. In hoc versu plane dormitavit librarius Cod. Dorv. Χαρίεν (δῶρα εἰρωνικῶν) γ' ἥκεις (ἦλθες) τῷ θεῷ φέρων δῶρα. Hemst. χαρίεντα δῶρα sunt lepida, bella, donaria. Fisch. γ' h. l. ironiæ exprimendæ inservit. Dind. τῷ θεῷ δῶρα A. 1. non 2. cum A. cons. B. Pors. τῷ θεῷ δῶρα 3. Dobr. τῷ θ. δ. 3. 4. Id.

850. Constituitur hic in plerisque edd. prioribus actus 4. scena 3. Prodit sycophanta cum suo teste, et cum iis, qui jam in scena erant, Chr. et Dicæo agit. Dind.

850-2. Cod. Par. habet ὄλωλα δείλαιος. Syllabam ἀπ rubricator ut gl. adscripsit. Schæf. Κακοδαίμων· Δυστυχής. Ὡς ἀπόλλυμαι· quæ sejungenda; nam utroque modo illud ὡς exponere solet Cod. Dorv. in quo τρόπως, et καὶ ἰοῦ ἰοῦ· καὶ φεῦ, vitiose: meliora sunt, Πολυφόρῳ· πολλαπλασίῳ, πολλὰ κακὰ φέροντι. Συγκέκραμαι· μεμιγμένος εἰμί. Hemst. οἴμοι κακοδαίμων dictum est, ut 169. et 880. οἴμοι τάλας, heu me miserum! δείλαιος proprie idem est, quod δειλὸς, sed ponitur etiam

de *infortunato* et *misero*, ita ut vices pronominis ἐγὼ sustineat. Nam ὡς ἀπόλωλα est, *quam misere*, aut, *quam subito perii!* Queritur autem sycophanta se periisse, quia inops factus erat præter opinionem (v. 857.). Ejusmodi homines nimium commotus ita queri cogit, ut vix finem et modum querendi faciant, unde pergit; καὶ τρισκακοδαίμων—μυριάκις, h. e. o me longe miserrimum! ἰοὺ, ἰοὺ est vox gementis et dolentis sortem vel alterius vel suam. Fisch. κακοδαίμων ἐγὼ A. ~~ἐγὼ~~ ἐγὼ gl. in E. Pors. κακοδαίμων 5. (ἐγὼ postea ab eodem). τρισκ. edd. primæ, Br. Inv. τρὶς κ. Arund. 3. 5. 6. quomodo Pors. præf. Hec. p. 30. Etiam in Ach. 1023. disjunxit Elm. Sed compositum τρισκακοδαίμων agnoscit Poll. vi. 165. Dobr. καὶ ἰοὺ ἰοὺ A. 1. 2. B. Pors. καὶ ἰοὺ ἰοὺ Junt. i. Rav. Elb. Dorv. 6. non Arund. Boiss. "Ovid. A. A. ii. 447. O quater et quoties numero comprendere non est Felicem!" Dobr. καὶ ἰοὺ ἰοὺ 3. 4. Sine καὶ 1. 2. sed in 2. καὶ supr. a correctore pro em. ut videtur. Id. καὶ ante primum ἰοὺ addunt Elb. Junt. 1. Dind.

853. πολυφόρῳ· πολλὰ κακὰ φέροντι.—συγκέκραμαι· ἥνωμαι. Gl. Cod. Par. Schol. Πολύφορος γῆ, ἡ πολλὴν φορὰν καὶ καρπὸν παρέχουσα, καὶ πολύφορος οἶνος, ὁ πολὺ ὕδωρ δεχόμενος ἐν τῷ μίγνυσθαι τούτῳ. ἐκ τούτου μεταφορικῶς καὶ ὁ πολύφορος δαίμων, ὅθεν ἐπήγαγε τὸ συγκέκραμαι, ὅπερ ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται. Alii scribunt παροξυτόνως, πολυφόρος, quod magis ex regula est. Sic fluctuantur etiam inter ὀλιγοφόρος et ὀλιγόφορος, παμφόρος et πάμφορος: de quibus idem valet. Schæf. Vinum πολύφορον apud Græcos dicitur, quod multam aquam ferre potest, i. e. forte. [Cui opponitur οἶνος ὀλιγοφόρος. V. ad Anacr. Od. lvii. 3. Fisch.] Hinc sumta metaphora Sycophantes fatum suum vocat πολύφορον, i. e. molestissimum et durissimum, quocum se dicit *commixtum*, i. e. *conjunctum*, alludens ad mixturam vini et aquæ. Hic est verus hujus loci sensus: quod etiam veterem Schol. non fugit. Kust. Si duobus vini poculis tria aquæ pocula misceantur, tunc dicitur vinum, τὰ τρία φέρειν καλῶς· ut in Eqq. 1184. ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ ... deinde alter, postquam gustavit, ὡς ... ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς. Unde δαίμων πολύφορος est *fortuna sinistra varia et multiplex, fata dura, crudelia*. Gl. Brunck. πολλαπλασίῳ, πολλὰ κακὰ φέροντι. Non omnino recte. Nam metaphora ducta est a vino generoso; tale vinum est imago *crudelium et durorum fatorum*. Fisch. πολυφ. Hic significat multa mala simul et eodem tempore invehente: vel vario. Munt. συγκέκραμαι. Manet in metaphora et se ipsum instar aquæ dicit commixtum esse cum infortunio, quasi cum forti vino. Soph. Antig. 1316. δείλαιος ἐγώ, φεῦ, φεῦ· δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύᾳ. Idem Aj. 900. τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὁρῶ Τέκμησσαν, οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην. Berg. Sensus est, *tanta me fatorum crudelitas urget!* Loquendi forma est magis tragica quam comica, ut non dubitem, quin ea, ut pluribus aliis, usus sit Arist., quo notaret nimiam tragicorum suæ ætatis in hoc genere audaciam. Fisch. συγκέκραμαι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. συγκ. Ald. Citat Suid. v. πολυφόρῳ. Dobr.

854. In hujus scenæ personis ordinandis editi consentiunt, Chr. penitus exturbato, cui tamen non videntur nullæ partes hic concedendæ. Ex Codd. Mss. quos Kust. consuluit, nihil esse variationis adnotatum deprehendi, nisi quod Vat. 860. Justi personæ Chr. substituat. Verum longe aliter Cod. Dorv. qui summo jure suas Chr. partes adsignans ab illa, quam edd. sequuntur, personarum distributione multum discrepat. Primum enim Car. hic nusquam comparet ante 872.; priora, quæ Car. nomine vulgo sunt signata, in hoc Cod. Chr. cedunt, qui servuli locum occupat 885. 889. 896. 931. 933. Contra Car. pro Δικαίῳ supponitur 898. Deinde pleraque noster Cod., quæ publicati libri Justo viro tribuunt, in Chr. transcripsit, non tantum 892, sed et totum illud cum sycophanta colloquium 901—927. quæ fere cuncta jamdiu, antequam ipsum codicem inspexissem, conjectura fueram assequutus. Parum igitur abfuit, quin hoc in diverbio Pluti personarum partes eum in modum digestas constituerem: [Probavit eamdem personarum mutationem Münt., non item Fisch. Dind.] attamen illud posterorum curæ sit relictum, ubi majus ab aliorum suffragiis nostræ sententiæ firmamentum accesserit. Hemst. Car. tributa hæc vulgo, Chr. adsignant tres Codd., ut supra 825. Brunck. Etiam h. l. et in seqq. pro Chremylo præfixum Carionis nomen Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Κα. Χρ. A. et in sequentibus ubi notavi. (i. e. 863. 868. 869. 872. et forsan 860. pro Δι. Dobr.) Χρ. 2. Pors. Καρ. tres primæ. Χρ. 5. Brunck. e tribus Mss. et Inv. Dobr. Sycoph. 1. et sequentem versum om. a m. pr. Id. ἀποτρόπαιε· διώκτα

τῶν κακῶν. Gl. Cod. Par. Schæf. De formula Ἄπ. ἀποτρ. v. ad 359. Spanh. Verba Ἄπ. ἀποτρόπαιε (*Apollo averrunce*) καὶ θεοὶ φίλοι (*dii boni*) sunt etiam h. l. voces hominis admirantis cum quadam indignatione et simul deprecantis, ne ipsi eadem accidant mala, quæ alter sibi accidisse queritur. Fisch.

855. Τί ποτ' ἐστὶν etc. Cod. Dorv. Τίς ποτ' ἐστιν etc. Poterat ita concinnari, Τίς ποτ' ἐστίν; ὅ, τι πέπονθεν ἄνθρωπος (vel ὤνθρωπος) κακόν; sed inter versus ὅ, τι adscriptum habet ὅπερ, quæ interpretatio tolerari nequit, nisi præcesserit τί. Tum porro, Ποτ'· ἄρα. Πέπονθεν· ἔπαθεν ut v. proximo, Πέπονθα· ἔπαθα, secundum formam recentioris Græcismi. Σχέτλια· χαλεπά. Νυνί· ἀρτίως. Ἀπολωλεκώς· φθείρας. Τῆς οἰκίας· τῆς ἐμῆς δηλαδή. Hemst. Dubium non est, quin scripserit poëta ὅ τι πέπονθεν ὤ'νθρωπος κακόν. Brunck. ἄνθρωπος tres primæ et Inv. ὤ'νθρ. Brunck. post Hemst. Dobr. Post κακὸν in edd. vett. punctum. Portus interr. notam posuit. Dind.

856-8. σχέτλια. Gl. Cod. Par. ἐλεεινά. Schæf. Οὐ γὰρ — (οὗ γὰρ Junt. i.) Hæc verba putari debent cohærere cum 853., ut γὰρ sit *enim*. Sycophanta enim nondum loquitur cum Chr. sed adhuc stans eminus queri secum pergit. Aliter Deuar. p. 90. σχέτλια πράγματα sunt *magna mala*. Nam σχέτλιον proprie est *lamentatione dignum*, Hes. h. v. ἅπαντα τὰ 'κ τῆς οἰκίας, *omnem rem, pecuniam*. v. 871. quatenus ei, qui pecuniam perdit, ea e domo tollitur et aufertur. V. ad Plat. Phæd. xxii. 2. lvii. 19. ad Cic. Epp. vii. 1. 3. διά, per, *opera, injuria*. πάλιν αὖθις ut πάλιν ἐξαρχῆς 866. V. ad 25. et 221. Fisch. Τὸν θεόν. Omisit, versu fracto, Cod. Dorv. Τὸν ἐσόμενον· τὸν γενησόμενον Πλοῦτον· confusa credo: Πλοῦτον adscribi debuerat neglectæ voci τὸν θεόν. Πάλιν αὖθις· ἐκ παραλλήλου. Αἱ δίκαι· αἱ κρίσεις. Hemst. τῆς. Elb. τῇ Dind. τουτονὶ 2. Pors.

857. citat Gramm. Aug. Herman. p. 385.

859. Non sollicito quidem lectionem [vulg. μὴ λίπωσιν]: sed tamen videndum, annon scripserit forte Arist. μὴ 'κλίπωσιν (i. e. μὴ ἐκλίπωσιν). Nam ἐκλείπειν pro *deficere* ap. scriptt. Att. multo frequentius occurrit, quam simplex λείπειν. Kust. Non improbandum est, quod Kust. suspicabatur, μὴ 'κλιπ. posses etiam μὴ 'πιλίπωσιν, quo verbo usus est Comicus 554. Pejus scribunt λείπωσιν H. Steph. Thes. L. Gr. ii. p. 663. b. atque alii. Hemst. Nec λείπειν nec ἐκλείπειν ap. scriptt. Att. usquam significat *deficere*: quam tamen notionem hujus loci sententia postulat. Hoc Græce dicitur ἐλλείπειν. Proinde rescribo, quod ad vulg. lectionis sonum proxime adeo accedit, ut ab eo vix distingui possit, ἢν μὴ 'λλίπωσιν αἱ δ. Dawes. M. Crit. p. 210. αἱ δίκαι λείπουσι est, *judicia agi et exerceri desierunt*; quod quum fiat etiam tum, quum judices cupidi sunt et injusti, assentior Schol. qui notari animadvertit injustitiam judicum Athenn. λείπειν positum est ut neutrum *desinere, deficere*; neque λίπωσιν, quod omnes Codd. habent, mutandum est. Fisch. μὴ λίπωσιν superscripto ἐπιλίπωσιν Ms. Baroc. 43. (apud Burges. p. 43. scilicet) ἤνπερ. περ om. A. 1. B. non 2. Pors. λίπωσιν edd. Mss. in quibus 5. 6. Arund. Hic λίπωσιν (sic) ni fallor. In 5. ἐπιλίπωσι gl. 'λλίπωσιν edd. Brunck. Inv. Dobr.

860. σχεδόν. Gl. Cod. Par. ἀντικρύς, φανερῶς. Schæf. σχ. ἀντικρὺς Dorv. Hemst. ἐγὼ σχεδὸν etc. Conjecturam facit vir justus, quis ille sit, qui hic lamentatur fortunam suam, ex ejus statu et oratione. [Sycophanta nondum viderat Justum et Chr. remotius stantes et colloquentes, sed dum propius accedit, ita lamentatur. Dind.] Concludit ergo illum esse oportere primo malum hominem, quia hoc tempore redactus sit ad paupertatem, quum omnes boni ditentur; [nam Plutus promiserat Chr. se omnes malos redditurum esse inopes, simulac recepisset visum. Fisch.] deinde et sycophantam, quia minatur se velle efficere, ut Plutus denuo fiat cæcus, si jura non deficiant. Sycophantæ autem illo tempore suis delationibus, calumniis, et falsis criminationibus multum valebant, reip. statu corrupto. Berg. τὸ πρᾶγμα, *rem*, quod iste tantopere queratur de iniquitate et infidelitate fortunæ. Pro γινώσκειν rescribi debet γιγνώσκειν. v. ad Æsch. Socr. I. 12. 2. et ad 91. 578. Observanda est urbanitas hominis ingenui, quod dixit primo σχεδόν, *pæne, propemodum*, deinde γάρ. δοκῶ sc. μοι, (1186. s.) non γιγνώσκω, ut 862. ἔοικε, i. e. φαίνεται εἶναι, non ἐστι. κακῶς πράττων est *inops*, qui e divite factus est egenus. Fisch. In tribus Regiis Chr. hæc tribuuntur: melius in meo Justo. Brunck. ἐγὼ δὲ σχ. Elb. γινώσκειν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Δικ. Χρ. 2. B. ἐγὼ δὲ σχ. B. 1. non 2. γιγνώσκειν B. Pors. Δικ. tres primæ, Dorv. ut videtur, Brunck. Inv. Χρ. U. 5. 6. ἐγὼ δὲ σ. Elb. 6. δὲ non habet 5. σχεδὸν omittit Prisc. Aldi xviii. fol. 228. a. totum locum ed. Putsch. Dobr. Chr. 1. 4. et ex em. m. pr. 3. (primo Car.) Justo 2. ἐγὼ δὲ σ. γ. τὸ π. 3. 4. Id.

861. προσέρχεται· παραγίνεται.—κακῶς πράττων· δυστυχῶν. Gl. Cod. Par. Schaf. πράττων· ποιῶν. κακῶς· ἤγουν, δυστυχῶς Gl. Dorv. Hemst. Elb. πράττων. Dind.

862. κόμματος· τοῦ χαράγματος. εἴρηται δὲ εἰς μεταφορὰν τοῦ κιβδήλου νομίσματος. Gl. Cod. Par. Schaf. Κόματος· χαράγματος. Cod. Dorv. Χάραγμα pecuniam, monetam signatam Græcos infeferiores vocare docuit Car. Ducang. in Gl. M. et I. Gr. Vocabulum ab antiquis ductum, quibus non solum χαράσσειν, nummos cudere, et παραχαράσσειν, sed etiam χαρακτὴρ, nota, signum auctoritate publica nummis impressum; unde fluxit solemnis illa loquendi formula ἐπιβάλλειν χαρακτῆρα. Philosophus Polit. i. p. 14. τὸ δὲ τελευταῖον καὶ χαρακτῆρα ἐπιβαλλόντων· pro eo dixit, ἐπικόψας χαρακτῆρα Œcon. ii. p. 253. Polyænus in facto, quale fuerat ab Aristot. narratum, plane simili vi. c. 9. § 1. ἄλλον χαρακτῆρα ἐπιβαλὼν modo pari potestate usurpaverat μετακόπτειν. Dubites itaque, an in Alcidamantis Orat. pro Ulysse contra Palamed. p. 186. v. 36. quod vulgo legitur, Phœnices πρῶτοι χαρακτῆρα ἔβαλλον, refingendum sit in ἐπέβαλλον quamvis alioquin, si quis eam in partem potius inclinet, simplex verbum compositi vice tolerari possit. Hinc illustrandus est Arrian. Epict. iii. c. 22. p. 314. Ἰδὲ χαρακτὴρ· ἴδε ἐπιβολή· quod perperam interpretari Wolf. existimo: nec minus [illegible] Apolloniates, cujus perquam ele[illegible] metaphora vereor ut satis adhuc fue[illegible] perspecta, ad Demon. p. 3. d. Οἷς ([illegible]rculi ac Theseo) ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ [illegible] εὐδοξίας χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις [illegible] quem locum reperies adductum [illegible] Schol. Soph. ad Trach. 119. Hemst. [illegible] κόμματος. Sic et infra 957. La[illegible] possis dicere, malæ monetæ; simili [illegible]phora, quæ semel iterumque occurrit [illegible] nostrum. Videndus præcipue ille [illegible] in Ran. 724., ubi dicit, Athenn., [illegible] non utantur veteri pecunia, quæ [illegible] est, ita nec probis viris uti ad [illegible], et spectatæ fidei, sed contra. [illegible] κόπτεσθαι dicuntur nnmi, quia cu[illegible], et signum iis impressum, nota, [illegible] κόμμα, quia inculitur. Sic Ran. [illegible] νομίσματα ὀρθῶς κοπέντα sunt numi [illegible] notæ, probi, quibus opponuntur [illegible] πονηρὰ et κοπέντα τῷ κακίστῳ [illegible], pessimæ notæ, sed numi malæ [illegible] dicuntur etiam παρακεκομμένα νο[illegible]. Unde Ach. 516. ἀνδράρια [illegible] παρακεκομμένα. Ex hactenus [illegible] manifestum est, εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος idem esse quod πονηρὸν, μοχθηρὸν, εἶναι. Fisch. Ioute dixit, quia quemadmodum numisma ex imagine dignoscitur, quale sit, ita ingenium hominis et mores ex oris figura colligimus. V. Eurip. Ion. 239. s. Girard. Citat Suid. v. κόμμα. Vid. Suid. v. πονηροῖς κὰκ π. in fine. Dobr.

863. νὴ Δία· κατ' εἰρωνίας.—καλῶς ποιῶν· δικαίως πάσχων. Gl. Cod. Par. Schaf. Καλῶς τοίνυν. Sedem utriusque voculæ permutat Cod. Dorv. sed invito versu. Deinde, Ἀπόλλυται· φθείρεται. Hemst. Huic versui in tribus Reg. Codd. præfixa persona Car. Melius in meo tribuitur Chr. Brunck. καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται. Ut Pac. 271. εὖγε ποιῶν ἀπόλωλ' ἐκεῖνος. Berg. Merito, jure, recte, miser est, egenus factus est. De quo usu partic. ποιῶν vid. Viger. vi. 4. 4. et ibi Hoog., Cruquius ad Horat. Sat. i. 4. 17. p. 354. b. Fisch. Post ποιῶν addit Elb. γ'. Dind. Ka. Δι. 2. ποιῶν. ποῶν B. ι a m. rec. Pors. Καρ. tres primæ, et ex em. 5. Χρ. Brunck. Inv. Dobr. Car. 1. 2. 3. 4. ποῶν Lib. Burg. Id.

864. Huic versui præfigit Cod. Dorv. ἕτερος συκοφάντης· quasi non unus tantum, sed bini sycophantæ in scenam prodiissent, eorumque alter loquendi vices nunc susciperet. Fateor adfuisse personam testis, verum mutam 891., qui clam sycophanta se proripuit 933., quare nullus videtur, præterquam uni sycophantæ, qui has partes peragat, locus relinqui. Hemst. ποῦ, qua in domo, et animus commotus sycophantam repetere jussit ποῦ. Fisch. ἡμᾶς ἅπαντας B. Pors. ἅπαντας ἡμᾶς tres primæ, Brunck. Inv. 6. Versui præf. Ἕτερος ἄδικος συκοφάντης Rav. Ἕτερος συκ. B. D. E. Dorv. 5. Dobr. ἡμᾶς ἅπ. 3. ἕτερος συκ. præfigunt 1. 3. 4. μόνους Lib. Burg. Id.

865. ὑποσχόμενος· λέγων. εὐθέως· παραυτίκα Gl. Dorv. Hemst. ὑποσχόμενος (ab ὑπισχνέομαι i. e. ὑποσχέομαι, i. q. ὑπέχομαι) est, qui ostenderat (Plutus scil.) etc. Nam ὑπισχνεῖσθαι videtur propr. esse, in se recipere, quod et Latinis dicitur pro polliceri; nam qui aliquid in se recipit, is illud sustinet; sed qui promittit aliquid, etiam illud sustinet. ἅπαντας ἡμᾶς, nos sycophantas, quorum proprium erat calumniari; nam Plutus ostenderat, se bonos ad unum omnes ditaturum, non malos. εὐθέως εἰ, simulac, quamprimum. Fisch. Elb. ποιήσει. Dind. In schedis, πάλιν ἐξ ἀρχῆς. Diod. Sicul. i. 10. p. 14. Plato Gorg. p. 489. d. HSteph. (203. Routh.) Plut. 867. Pac. 996. Mnesimach. Athen. ix. p. 403. a. Pors. Adde

Æschin. F. L. p. 51, 42. HSteph. Epicratem Athen. ii. p. 59. v. ex em. Pors. apud R. Walpole, Com. Fr. p. 20. qui cum censore (M. R. March 1806. p. 231.) suppeditat Plut. 221. Pac. 1327. Pherecr. Athen. vi. p. 269. c. αὖθις ἐξ ἀ. Menand. Stob. p. 565, 32=442. Gr. Suid. v. αὖθις. Dobr.

866. ὁ δὲ· ἰδεῖν (sic). Gl. Cod. Par. Schæf. πάλιν ἐξαρχῆς. Est pleonasmus, ut Soph. Œd. Tyr. 132. ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὖτ' ἐγὼ φανῶ· *sed denuo hæc ostendam.* Berg. ἐξαρχῆς· ὡς τὸ πρότερον Gl. Dorv. Hemst. Post ἐξαρχῆς in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. punctum. Dind.

867. πολὺ μᾶλλον· μᾶλλον πρὸς τὸ μὴ ποιῆσαι πλουσίους τινάς.—ἐστὶν ἐξολωλεκώς· ἀπώλεσεν. Gl. Cod. Par. Schæf. Πολύ· κατά. Ἐνίους· ἡμῶν. Ἐξολωλεκώς· ἀπολωλεκώς. Cod. Dorv. Hemst. πολὺ μᾶλλον, *multo magis*, reddi recte potest: *immo, potius.* ἐστὶν ἐξολωλεκὼς pro ἐξολώλεκε, i. e. *miseros, egenos reddidit.* Attici hoc verborum compositorum genere inprimis delectantur, ut ἐξευλαβεῖσθαι Plat. Polit. 7. ἐξευρίσκειν Euthyphr. 14. ἐξυβρίσαι Xen. Cyrop. iii. 1. 15. ἐξειδὼς Eurip. Phœn. 95. Fisch. ἔστ' 2. Pors. ἐστιν ἐνίους 6. Dobr.

868. καὶ τίνα. Questionem hanc Chr. adsignant tres Codd. ut et 870. Brunck. καὶ etiam h. l. in interrogatione hanc habet vim, ut admirationem indicet. V. Raphel. ad Marc. x. 26. Verbo δρᾶν, ut verbis ποιεῖν, ἐργάζεσθαι, et aliis fere accus. personæ additur. v. 87. Fisch. δέδρακε· ἐποίησεν. Cod. Dorv. ταῦτα δῆτα· utrum malis ταῦτα δῆτ', an δῆτα ταῦτ', perparum interest. Hemst. ἐμὲ τουτονί, *me ipsum hunc, quem vides.* Sic fere oratores et comici, quum demonstrativo utuntur pronomine, quod h. l. vim personalis pron. auget, manu adjuvisse censendi sunt orationem, commonstrando quos significarent. Eckard. Ælian. V. H. viii. 16. ἔδρασε κακὸν Σόλωνα. Munt. Etiam h. l. et in seqq.—890. præfixum Car. nomen, Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Elb. δή. ταῦτ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Ka. Χρ. 2. et mox (i. e. 869. 872. ut videtur.) δῆτα om. A. 2. Pors.

868-9. Ka. bis tres primæ, Χρ. Brunck. e tribus Mss. Inv. 5. δῆτα ταῦτ' tres primæ. δῆτα τοῦτ' e Rav. et Borg. notat Inv. ταῦτα δῆτ' Brunck. τοῦτο Lib. Burg. δὴ pro δῆτα 3. 868. et 869. Chr. 1. 2. 4. pro Car. Id.

869. ἦ· ὄντως.—τοιχωρύχων· καὶ διὰ τοῦτο πάντα ἔπραξας. Gl. Cod. Par. Schæf. Ἠ· Ὄντως ἄρα. Ἦσθα· ὑπῆρχες. Τοιχωρύχων· κλεπτῶν. Cod. Dorv. Recte particulam ἦ secundum Devarii sententiam exposuit, quem de ejus hoc in loco vi adfirmativa disputantem v. p. 204. Hemst. ἦ est *certe, utique.* Genitivi πονηρῶν et τοιχωρύχων (de quibus 165.) pendent a pronom. τις. v. 826. ἦσθα Attice ponitur pro ἦς, v. Mœr. p. 175. Fisch. In plerisque edd. punctum in fine versus ponitur, at Brunck. et Inv. interrog. notam posuerunt. Tum ἦ est num. εἷς vel ἐκ intelligit Gir. τις etiam Munt. Dind. Post τοιχωρύχων punctum est in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

870. Μὰ Δί'· Μὰ Δία Cod. Dorv. ut sæpe solet: præterea, οὔμενουν ἔσθ' ὑγιές· οὐδαμῶς ὑπάρχει ἀληθές. Οὐκ ἔσθ' ὅπως· οὐδαμῶς. Errore vulgato laborat ἔχεταί μου· sed adscriptum ὑμεῖς. Scal. placebat οὐδὲν pro οὐδενὸς, ut Ed. LB. additæ notæ testantur: non meminerat Vir maximus 362. Hemst. ὑγιές· ὀρθὸν καὶ ἀληθές. Gl. Cod. Par. Schæf. Possunt autem facilius verba ita accipi: οὐδεὶς ὑμῶν οὐκ ἐστιν ὑγιὲς scil. τι. Ita fere Gir. qui sensum reddit: non est sana mens in ullo vestrum. οὐδὲν probat Munt. et ex 37. defendit. Reisk. legi jussit οὐδὲν οὖν (fortassis pro μὲν οὖν). Dind. ὑγιὲς arbitror accipiendum esse, ut 362. de *probitate, fide, integritate.* Nam e 871. intelligitur, sycophantam putasse, pecuniam suam transiisse ad Chr. quod ille negaret. Nam οὐδενὸς est *nuspiam*, ut 362., ὑμῶν pendet ab isto adverbio loci, ut sensus sit, *nuspiam utique apud vos invenitur fides et probitas*, h. e. vos utique omnino improbi estis. Frisch. male vertit: *vestrum nemo sanus est;* neque melius Berg. *nihil sani verbis inest;* quasi pro οὐδενὸς legendum sit οὐδέν. Horum verborum sententia declaratur magis verbis 871. κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετε etc. h. e. *fieri non potest, quin vos mea possideatis bona, meos numos*, h. e. vos certissime meos habetis numos. Fisch. Gl. ἀντὶ τοῦ, οὐδεὶς ὑμῶν ἔχει τι ἀγαθόν. v. 362. Brunck. μὰ Δί' οὐδὲν οὐδὲν pro οὔμενουν Tyrwhit. apud Burges. Dind. οὔμενουν Ald. Junt. ii. iii. Port. οὐμὲν οὖν Junt. i. οὐ μεν οὖν Crat. Wech. Brub. οὐ μὲν οὖν Ven. i. ii. Raph. Dind.

872. s. Hos versus, et οἴμωζ' ἄρα σύ 877. etiam Brunck. et Inv. Car. tribuunt. Dind. ὦ Δάματερ, licet forma Dorica, Comicis usurpatum fuisse observat Eustath. ad Od. p. 1385, 53. ubi de θάτερα et θατέρα mira quædam tradit ab aliorum

grammaticorum placitis discrepantia: *εἰ δὲ τὰ τοιαῦτα Δωρικὰ καὶ ἡ λοιπὴ τούτων ἀνάλογος κίνησις Ἀττικοῖς γέγονε φίλα, κωλύει οὐδὲν εἴ τις ἐνθυμοῖτο καὶ τό, ὦ Δάματερ, τὸ θαυμαστικόν, ὃ κεῖται καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ, Δωρικὸν μὲν ὄν, φιληθὲν δὲ εἰς κοινὴν χρῆσιν τοῖς Ἀττικοῖς.* Occurrit jam supra 555. Brunck. Est, *pro Ceres*: nam Car., servus Chr. agricolæ, jurat per Cererem, ut herus 64. dicit autem *Δάματερ*, non *Δήμητερ*, credo, quia pronuntiatio servorum, hoc certe in nomine, imitata est pronuntiationem Dorum: etsi grammatici multi formam illam etiam Atticam fuisse docent. *σοβαρὸς* ductum est a *σοβεῖν*, quod est 1. *abigere*, ut *σοβεῖν μυίας* Theophr. Char. xxv. 3. 2. *properare*, vid. Alciphr. ep. i. 34. p. 142. 3. incedere ita, ut jactes manus, etiam obvios submoveas, unde *σοβεῖν τοὺς τοιούτους λόγους* Theophr. Char. xxv. 2. est *insolentem jactare ejusmodi voces*: quod est signum hominis superbi et insolentis. Hinc *σοβαρὸς* dicitur vel *is, qui fertur gradu citato*, vel *is, qui submovet obvios*, vel *insolens, superbus*, ut h. l. Nam sycophanta vocatur sic a Car. quia ipsum et herum et *Δίκαιον* illum dixerat improbos esse, qui abstulissent ipsius nummos. Fisch. *εἰσελήλυθεν*, *nos adortus est*. Gl. *irruit in nos*. Munt. *σοβαρός· ἐπηρμένος* Gl. Cod. Par. Schæf. *ὡς· λίαν. Δάματερ· γῆ. εἰσελήλυθεν· ἦλθεν.* Gl. Dorv. Hemst. *σαβαρὸς* vitiose Wech. Dind.

Δάματερ (η rub. sup.) 2. Pors. Κορ. ὡς [illegible] tres primæ et primo 5. nunc Χρ. [illegible]datum. Δάματερ hinc vel ex 555. habet Eustath. Il. A. p. 12, 6. Od. A. p. [illegible], 53. Υ. p. 1892, 43=9, 49: 12, 45: [illegible] 19. Dobr. Chr. 1. Car. 2. utrum- η η que 4. Δαμετερ 3. (η rub. pro gl.) Id. [illegible] ὁ pro οὗτος hic poni censet Gir. ὁ [illegible] h. l. est *vitilitigator* (sic enim [illegible] debet in Gl. vett. pro *vitiligator*), *ca-[lumn]iator, accusator falsus*, qui minatur [...]ntibus, se eos accusaturum esse, quo [...] ab iis aliquid pecuniæ. Fisch. [...] Par. sic habet: ὁ συκοφάντης. [...] δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ. Ceterum de [...] Cod. Dorv., nam noster easdem habet. Schæf. βουλιμιᾷ· μεγάλως λιμώττει. Cod. Dorv. in quo spatium inter συ[κοφ]άντης et δῆλον est relictum, quod li[...] Δι. justi personam indicantes ca[...] Edd. dissident: potiores quidem, [...] Ed. Ben. Junt. B. Gel. et G. illa, [...] ὅτι βουλιμιᾷ, non minus quam præ[...]tia Car. tribuunt: secus Fl. Ph. Junt. B. Crat. LB. A. minor, et Ed. Kust. quibus hic interjungere personam Justi placuit. Mihi standum videtur ab earum partibus, quæ servulo vernilem jocum vindicant: idem suadet Sycophantæ responsum Car. utique in rotam mittentis; quem Car. iterum ulciscens plorare atque in malam rem abire jubet: tum demum ea consequuntur, quæ justi viri persona minime sint indigna. Hemst. Verba δῆλ. ὅ. βουλ. in 4. Codd. ut et in vett. edd. plerisque famulo continuata sunt: aliæ ea Justo minus bene tribuunt. Brunck. Quintus Cod. Justo tribuit, ut fecit etiam Bern. Junta. Recte in Ald. et altera Junt. quam curavit Ant. Frac., continuantur famulo ut in 4. primum inspectis Codd. Nescio cur in priore Basil. inserta fuerit Justi persona, unde recepta fuit in duas Venet. Altera Basil. hac in re, ut in aliis fere omnibus, Frac. ed. refert. Operarum culpa aliquid turbatum fuit in Hemst. nota. Id. Χρ. ὡς, et Δι. δῆλον 6. Χρ. Personam ante δῆλον om. edd. Port. Brunck. Inv. Dobr. Ante δῆλον Καρ. 1. 4. (sed Δικ. supr. 4.) Nullam pers. 2. 3. Id. Δι. Κα. A. om. 1. 2. Pors. Schol. describit Suid. v. βουλιμιᾶ. Dobr. βουλιμιᾷν est, *grandi fame laborare*. Nam βου in verbis compositis est ἐπιτατικὴ particula, h. e. significat i. q. μέγα, πολύ, Hes. v. Anim. ad Well. [iii. 1. p. 236. s.]. Ductum est hoc verbum a nomine βούλιμος, quod Hes. et Alex. Trallian. viii. 6. interpretantur per μέγας λιμὸς (cf. Gl. vett.): est enim genus morbi, qui oritur e nimia quadam oris ventriculi refrigeratione et continetur vi quadam famis non tolerabili. v. Gell. xvi. 3. Foës. Lex. Hippocr. h. v. Exprobratur sycophantæ insignis iniquitas et levitas, qui aliis negotium facessere conetur tantum propterea, ut auferat aliquid. Fisch. Justus culpam iracundiæ in famem sycophantæ rejicit. Dictum est autem vetere proverbio, *Fames et mora bilem in nasum conciunt.* Et famelicorum ventrem latrantem dicunt et iratum. Girard.

874. *εἰς ἀγορὰν· εἰς συνάθροισιν δικαστηρίου.* Gl. Cod. Par. Schæf. Lege ταχέως ἰδών. Bent. *εἰς ἀγορὰν ἰὼν οὐκ ἂν φθάνοις*; Videtur hæc solennis quædam formula fuisse illorum, qui aliquem in jus raperent, ut conjicere licet ex Schol. Eurip. in Or. 934. (v. supra 485.) Glossæ, *φθάνω, καταλαμβάνω, prævenio, occupo, adtingo, anteverto.* Eædem, *φθάνω, παραγίνομαι, pervenio*, v. 1133. Berg. Lucian. *οὐκ ἂν φθάνοις ἀπηγξάμενος.* Munt. Valet, *tu vero statim abi mecum in forum*, quæ forma loquendi satis illustrata

est ad 485. Adv. ταχέως omitti potuerat. Pleræque edd. post φθάν. colon aut punctum ponunt, interr. notam Brunck. et Inv. Dind. φθάνοις. Elb. φάνοις. Post φθάνοις punctum in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Brub. Raph. Port. colon in Wech. Id.

875. ἐπὶ τοῦ τροχοῦ. Citat Suid. v. ἐπὶ τροχοῦ. Cæterum apud vett. Athenn. moris fuisse, ut homines supplicii gratia in rota distenderentur, non solum patet ex h. l. sed etiam infra Pac. 451. Lys. 846. Kust. ἐπὶ τοῦ τροχοῦ εἰς ὃν τοὺς κακοὺς κολάζουσι Cod. Dorv. (et sic Par. Schæf.) Integre hunc versum adduxit Suid. v. Τροχισθεῖσα, vitiosius et fractis pedibus in 'Επὶ τροχοῦ. Hemst. Servi qui aut aufugissent aut furtum fecissent, in foro imponebantur rotis earumque radiis districti ita pendebant, ut flagris cæderentur, quoad verum confessi essent. τροχὸς ea rota dicitur, (v. Gallon. de mart. cruciat. c. 2. p. 58. ss.) στρεβλοῦσθαι est *torqueri*, *pravari*, Gl. vett. cf. Hes. Fisch. μὲν οὖν 4. Dobr.

876. πεπανούργηκας· πονηρῶς ἐποίησας. Gl. Cod. Par. Schæf. Πεπανούργηκας· κέκλοφας. Οἴμωζε· κλαῖε. Πολλοῦ· τιμήματος. Cod. Dorv. Hemst. πανουργεῖν h. l. (v. 368.) in malam rem positum est de eo, qui aliquid commisit. Nam sycophanta putabat, Car. furatum esse ipsius numos. Fisch. ἆρα priori longa, metro sic flagitante, edidi: perperam vulgo excusum ἄρα. In C. Chr. male tributa hæc imprecatio. Brunck. Χρ. οἰμ. C. Καρ. 5. ἄρα tres primæ. Dobr. Est vox male precantis. Nam ut is, qui alicui omnia bona contingere vult, eum jubet χαίρειν, ita is, qui alicui omnia mala accidere cupit, eum jubet οἰμώζειν h. e. *plorare*, unde Hor. Sat. i. 10, 91. *jubeo plorare* est, male opto, male precor. Cf. Cruqu. ad Hor. epod. v. 74. Scilicet Car. ea voce jubet sycophantam semper miserum et egenum manere. [Minatur illi verbera et luctum. Aut contemtus significatur. Gir.] In gl. vett. est οἴμωζε *vale*, quomodo et h. l. verti possit. Nam qui egenum, sed insolentem, valere jubet, ostendit se nolle ei consulere et optare ut egenus maneat. Fisch. V. 58. Munt. ἀπεπανούργηκας vitiose Ven. II. et Raph. ἄρα Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

877. τὸν Δία τὸν Σωτῆρα. Sic Ran. 750. et Eccl. 1037. 1095. νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα. Adde mox in hac fabula 1152. σωτῆρος ἱερεύς, dein 1163. ὁ Ζεὺς ὁ σωτήρ, qui Athenis colebatur, de quo ibidem ad priorem versum dicitur. Spanh. In conviviis maxime hoc cognomen usitatum fuit, ubi tertium poculum Jovi Σωτῆρι sacratum fuerit, propterea, quod putaverint, eousque compotationem recte procedere posse (unde poculum illud τέλειον dictum); quod ultra erat, ad libidinem et intemperiem vergere. Justus per Jovem Σωτῆρα juravit, ut recordatio conviviorum, in quibus sycophanta fuerat, eum, nunc miserum, gravius offendat. Girard. Voc. σωτὴρ de diis usurpatum illustravit Eckard. Dind. Ab aliis, ut Æsch. Socr. ii. 1. Jupiter ille dicitur ὁ 'Ελευθέριος, quia porticus templi ejus, quod erat *juxta forum*, ædificata erat ab ἐξελευθέροις, *libertis*. V. Hemst. ad 1176. Bach. ad Xen. Œcon. vii. 1. et Index Æsch. v. 'Ελευθέριος. Fisch. νὴ Δία, om. τὸν, A. B. Porს. Δια. servat 5. hic et 883. Dobr.

878. Ἅπασι etc. Principis Ed. scripturam, facilem illam ac metro convenientem, quam tenent Ed. Ph. Junt. B. Crat. G. L. B. et A. minor, itidem et Kust. repræsentavi. Turbæ nonnihil dedit Fl. pravam lectionem binosque simul versus debilitantem amplexa: Ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς ἔσθ' οὑτοσί, Εἰ τοὺς συκ. etc. eandem Ben. Junt. et Gelen. expresserunt. Ne Frac. tamen temerarii facinoris agamus reum, vetat Cod. Dorv. in quo simili fere modo perscriptum, Ἁ. τ. Ἕλλησιν οὑτοσὶν ἔσθ' (ὑπάρχει) ὁ θεὸς, Εἰ (ἐπεὶ) τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ (φθείρει melius dixisset φθερεῖ) κακοὺς (ὄντας) κακῶς. Hæc, quantumvis vitiata, parvo labore cum metro possunt in gratiam redigi: Ἅπασι τοῖς Ἕλλησι θεὸς ἔσθ' οὑτοσί, sive, Ἕλλησιν οὗτος ἔσθ' ὁ θεὸς, Εἰ συκοφάντας, etc. ubi ἔσθ' intellige positum pro ἔσται. Hemst. In tribus Codd. scriptum ὁ θεὸς ἔσθ' οὑτοσὶ εἰ τοὺς συκοφάντας. Quartus B. in eo tantum differt quod habet οὑτοσὶν—. Inde apparet sinceram lectionem sic reconcinnandam esse, ejecto verbo substantivo: ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς οὗτος, εἰ | τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς. In hoc etiam Cod. scriptum ὁ θεὸς ἔσθ' οὑτοσὶ, εἰ τοὺς—. Brunck. ὁ θεὸς (Plutus) πολλοῦ (sc. τιμήματος Sch. Dorv.) ἄξιος, etc. est: magni faciendus, multum celebrandus est ab omnibus omnino Græcis. Sed quia sycophantæ, proprie ita dicti, erant tantum Athenis, etiam improprie dicti Atheniensibus maxime erant et molesti et exosi, non dubito quin per ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας intelligantur *universi Athenienses*. Certe etiam Theoph. Charr. proœm. i. Athenæ s. potius Attica dici videtur 'Ελλὰς, et πάντες Ἕλληνες

omnes Athenienses. Fisch. Ἕλλησι Elb. In fine versus ὁ θεὸς ἔσθ' ὅτι Ald. Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Pro ὅτι in Elb. οὑτοσί. Sic, ὁ θεὸς ἔσθ' οὑτοσί, εἰ τ. σ. Junt. II. III. Dind. ὅτι. οὑτοσί, εἰ A. B. 1. οὑτοσίν, εἰ 2. (servato scilicet ἔσθ'.) Pors. ἅ. τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς ἔσθ' ὅτι | τοὺς Cant. i. 3. et a m. pr. 2. Arund. (nisi quod Ἕλλησι) 6. et forma Par. 2827. et Victor. Cod. aut Codd. In 6. versus ita divisi: σωτῆρα | —θ. ἔσθ' | ὅτι τ. sed passim ita turbat iste Cod. Gl. ὑπάρχει διότι. Corrector in Cant. 2. γρ. καὶ ἔσθ' οὗτος, forsan pro οὑτοσί, ut habuerit Cod. unde fluxit annotatio, ὁ θ. ἔσθ' οὑτοσὶ | ὅτι τοὺς quomodo fere Cant. 4. corrupit manus recentior. ὁ θ. ἔσθ' οὑτοσὶ | εἰ τοὺς Lib. Burg. quinque Brunck., nisi forte versus aliter dividunt (unus οὑτοσὶν εἰ cum Harl. 5. qui hic omnino cum Pors. 2. consentit) Rav. Burg. (hi saltim quod ad literas, quum ἅ. οὑτοσί τ. (sic) enotet Inv.) ὁ θεὸς ἔσθ' οὗτος εἰ | τοὺς Elb. ut videtur. (ἅ. οὑτοσι τ. sic, Beck. suone an Trendelenb. errore non dixerim) ἅ. τ. ε. οὑτοσὶν ἔσθ' ὁ θεὸς | εἰ τοὺς Dorv. cum gl. ἐπεὶ supra εἰ. ἅ. τ. Ἕλλησιν οὗτος ὁ θεὸς | εἰ τοὺς Cantab. iv. a manu prima, et gl. ἐπεὶ supra εἰ, sed ut puto ab illo qui textum refinxit. Recepi emendationem Brunck. Vulgatum citat Elm. ad Acharn. 633. ob ἅξιος. De εἰ et ὅτι v. eundem ibid. 338. Dobr. ὁ θεὸς ἔσθ' ὅτι 1. 3. et m. pr. 2. sed γρ. καὶ ἔσθ' οὗτος corrector. Primo 4. ἅ. τ. Ἕλλησιν οὗτος ὁ θεὸς et in alio versu εἰ τοὺς —. Sed deletis οὗτος et εἰ alius fecit ὁ θεὸς ἐπεὶ ἔσθ' οὑτοσὶ ὅτι τοὺς συκ. Id.

879. ἐξολεῖ· ἐξολέσει, φθερεῖ ὄντας κακῶς. Gl. Cod. Par. Schæf. ἐξολλύειν κακῶς (quod adverbium fere addi solet ab Atticis in hac formula, v. 63. 68.) est, reddere maxime inopes et egenos. Et futurum positum est, quia continuatio actionis indicatur; κακοὶ autem dicuntur sycophantæ, quia nullum genus pejus et perniciosius aliis est, quam criminatores et accusatores falsi. Fisch. κακῶς κακοὺς 3. εἰ τοὺς Lib. Burg. Rav. Dobr.

880. οἴμοι τάλας· φεῦ ὁ ἄθλιος, ἆρα καὶ σὺ καταγελᾷς ἐμοῦ.—καταγελᾷς· ἐμοῦ δηλ. Gl. Cod. Par. γελῶ αἰτιατικῇ, καταγελῶ δὲ γενικῇ. Schæf. Οἴμοι· Ὤμοι A. Ed. Ph. Junt. et B. Crat. an pro ὤμοι; Μῶν ἆρα. Μετέχων κοινωνῶν. Ἔχοντ'· φοροῦντα. Τριβώνιον διεῤῥηγμένον. Cod. Dorv. reponi voluit ἱμάτιον. Hemst. Dictum est ut 850. οἴμοι κακοδαίμων. Vocat se sycophanta τάλανα, h. e. ἄθλιον, quoniam, quum inops factus esset, tamen deridebatur. μετέχων nempe τῆς κλοπῆς (876.). μετέχειν est, participem esse alicujus rei, atque adeo facinoris, sceleris, furti: et ex 881. s. manifestum est, sycophantam credidisse, hominem illum furto repente ditatum esse. Fisch. Ὤμοι, (οἴμοι Lib. Burg.) Ald. Junt. I. Crat. Ven. I. II. Brub. Raph. ut et 930. (ubi tamen Ven. I. II. οἴμοι, contra in Wech. tantum 930. ὤμοι). Dind. ἄδικος pro συκοφ. semper posthac ponunt 1. 4. (nisi quod 898. συκ. 4.) συκ. servat 2. Dobr.

881-2. ἐπεὶ πόθεν· ἀντὶ τοῦ, εἰ μὴ μετεῖχες δηλ., ἀπὸ ποίου τρόπου.—τοδί· τοῦτο. —ἔχοντ'. φοροῦντα.—τριβώνιον· ἱμάτιον διεῤῥηγμένον. Gl. Cod. Par. Schæf. ἐπεὶ est, *quod ni ita esset*, nisi particeps esses furti, εἰ δὲ μὴ Hes., ut Plat. Euthyphr. 10. Phæd. 47. Epictet. Enchir. ii. 10. V. Devar. de partt. p. 136. s. et nos ad Plat. Euthyphr. x. 6. εἰληφέναι recte explicari potest *emisse*. Nam λαμβάνειν dicuntur, qui aliquid *emunt*, v. Theophr. char. xviii. 3. Anacr. od. x. 7. ut Lat. *sumere* Cic. Epp. vii. 23. 5. θοἰμάτιον dictum est pro τὸ ἱμάτιον, Tho. Mag. ἱμάτιον est *pallium* integrum, recens, candidum. Opponitur ei τριβώνιον, *palliastrum*, pallium detritum et lacerum (842.). ἔχοντα recte Sch. Dorv. interpretatur per φοροῦντα, ut 952. ἔχων per φορῶν. Ita ἔχειν Matth. xxii. 12. Luc. ix. 3. legitur. Pro ἐχθὲς Aristoph. dixit etiam χθὲς 344. 1047. unde intelligitur, χθὲς fuisse Atticis proprium, sed ἐχθὲς iis commune cum reliquis Græcis. V. Mœr. Tho. Mag. Fisch. εἶδον bene meus et B., ut impressi. Perperam in A. C. ἴδον. Aliter hunc versum exhibet Cod. quintus, numeris concinnioribus: ἐχθὲς δ' ἔχοντά σ' εἶδον ἐγὼ τριβώνιον. Brunck. χθὲς 1. 2. ἔχοντ' εἶδόν σ' ἐγώ. Pors. χθὲς 2. Dobr.

883. Οὐδὲν προτιμῶ σου. Citat Suid. v. Προτιμῶ. Kust. Sola B. Crat. προθυμῶ· quæ perversa est hominis ignorantis Atticum προτιμᾶν emendatio. Hemst. προτιμᾶν propr. est, *pluris æstimare*, *anteferre*, *præponere*, i. q. προαιρεῖσθαι. V. Æsch. Socr. ii. 4. H. l. est simpliciter *curare*, οὐδ. πρ. σου, *nihil te curo*. πρὸ in multis verbis compositis vim suam amittit. Fisch. προτιμῶ σου· φροντίζω σου. Gl. Cod. Par. (et sic Dorv. et Schol.) πριάμενος ὠνησάμενος. Schæf. προτιμῶ. προθυμῶ Crat. Ven. I. II. Brub. Raph. Dind. Suid. v. προτιμᾶν, ubi τὸν pro τονδὶ Med. Dobr. προτιμῶ 1. 2. 3. 4. Lib. Burg. Id.

884. Versui huic simillimus est ille Antiph. ap. Athen. iii. 34. p. 123. παρὰ Φερτάτου δακτύλιός ἐστί μοι δραχμῆς· *a Phertato*

est mihi annulus emtus drachma. Loquitur ibi Antiphanes de annulo magice consecrato, ut et h. l. Aristophanes. Tales autem annulos (qui vim habere credebantur averruncandorum malorum) drachma olim Athenis emi solitos fuisse, hinc colligi potest. Kust. Gyges Lydorum rex tantæ efficaciæ annulos habuisse fertur, ut iis ditesceret, amabilis esset, et quocumque libuisset, iret. Justus se talem annulum habere ait, emtum ab Eudamo, rerum naturalium peritissimo, qui annulos conficiebat etiam adversus serpentum morsus, qui φαρμακῖται et φυσικοὶ (propter mutuum rerum naturalium consensum aut dissensum) dicebantur. Girard. δραχμῆς cohæret cum πριάμενος. Gir. Est genit. pretii, ut Anacr. Od. x. 17. s. δὸς αὐτὸν ἡμῖν δραχμῆς. Fisch. Talis annuli vi confisum omnes se sycophantæ conatus ridere ait Justus. Munt. ἐχθὲς δ' ἔχοντά σ' εἶδον ἐγὼ τριβώνιον. Annulos *physicos* dictos gestabant veteres, quibus inesse putabant vim sanandi aut avertendi morbos, et quævis mala. Vide Casaubonum in Athenæum iii. 34. ad hos Antiphanis versus: ἐν χύτρᾳ δ' ἐμοὶ | ὅπως ὕδωρ ἕψοντα μηδέν' ὄψομαι. | οὐ γὰρ κακὸν ἔχω, μηδ' ἔχοιμ'. ἐὰν δ' ἄρα | στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ', ἢ τὸν ὀμφαλὸν, | παρὰ Φερτάτου δακτύλιός ἐστ' ἐμοὶ δραχμῆς. Brunck. φορεῖν δακτύλιον est formula Plauti Curc. v. 2. 4. *gestare annulum.* Intelligitur autem *annulus magicus*, ritu, arte magica consecratus, qualis annulus vocatur τετελεσμένος, φαρμακίτης, (v. Hes. v. Δακτύλιος φαρμακίτης) φυσικός· v. Salmas. ad Vopisc. p. 360. Paris. Fisch. δραχμῆς. Gl. ἕνεκα. In Cod. Par. Schol. sic scriptum legitur: Οὗτος ὁ Εὔδαμος δακτυλίους ἐποίει θεραπεύοντας τινὶ μηχανῇ — ἐῶντας ὑπ' ὄφεων δάκνεσθαι. Schæf. Εὐδάμου. Cod. Dorv. Εὐδράμου, et ad marg. etiam Εὔδραμος· cujus depravatæ lectionis cur rationem ullam habeamus, nihil est causæ. Quod autem Kirchman. hos versus citanti, de Ann. c. 2. p. 209. in mentem venit, eum annulum forte valuisse ad conciliandum amorem judicum, alienum puto. Hemst. Εὐδράμου Elb. εὐδάμου Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Εὐδήμου Rav. Borg. hic etiam in Sch. Antiph. fragmentum apud Athen. iii. p. 123. b. dudum ante Kust. et Brunck. contulerat summus Scal. apud Hemst. Dobr. ἐβδάμου (sic) solus 3. t. et Sch. Id.

885. Hunc versum Chr. recte tribuit Cod. meus. In tribus Reg. famulo adscriptus est. Huic versui, ut et 889. præfixa in Cod. (quinto) Car. persona. Brunck. Citat Suid. v. 'Αλλ' οὐκ ἔστι et v. Οὐκ ἔστι συκοφ. Kust. Gl. Cod. Par. ἤγουν ἀλλ' οὐκ ἰσχύει πρὸς τὸ δῆγμα τοῦ συκοφάντου. Schæf. "Ενεστι· Τῷ δακτυλίῳ δύναμις ἀποτρεπτικὴ Cod. Dorv. hæc nimirum, ut commodi supplementi auxilio versiculi sententiam adsequaris, extrinsecus adhibenda docens: neque alio tendunt unus atque alter Schol.: nam is, cujus scholion est extremo loco positum, diversus abit, nec videtur legisse ἔνεστι, sed 'Αλλ' οὐκ ἂν ἐστι, pro, ἀλλ' οὐκ ἂν εἴη. Suid. certe ἔστι præfert in Οὐκ ἔστι συκοφάντου δήγματος· quamvis alibi vulgatum teneat in 'Αλλ' οὐκ ἔνεστι etc. Haud injuria suspicetur aliquis, latere quiddam in hoc loco labis occultioris, tum quia sensus ac structura paulo sit intricatior, tum ob grammaticorum dissensum, quorum interpretationes vix est, ut receptæ lectioni omnes apte congruere possint: illam tamen, si defendenda videatur, multo secus, atque ullus priorum fecerit, explicari debere censeo; quod alias de industria conabimur adfirmare. Hemst. ἀλλ' οὐκ ἂν ἔστι. Perperam vulgo—ἔνεστι. V. Toup. ad Suid. in fine t. ii. Nubium versum, quem eumdem ad modum emendat, nos aliter legimus. ἂν potentiale cum præsente etiam indicativi construitur. Noster Avv. 1069. ἑρπετὰ — ὁπόσα περ ἂν ἔστιν — *quotunque esse possint numero*: et hic, *sed annulus esse non possit adversus sycophantæ morsum.* Nub. 395. ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν ἂν φέρεται; *undenam venire possit?* Brunck. Merito fidem harum lectionum (ἔνεστι et ἂν ἐστι) addubitabat Hemst. Fuit, nisi omnia me fallunt, Arist. hæc manus: 'Αλλ' οὐκ ἀνέξει συκ. δ. *at sycophantæ morsum ferre non poteris*, quamvis annulo isto munitus. Hotib. Thesm. 536. ὑπὸ λίθῳ γὰρ παντί που χρὴ, μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀθρεῖν. Berg. Vulgata sic struit Girard. οὐκ ἔνεστι sc. φάρμακον δ. σ., aut οὐκ ἔνεστι δακτύλιος δ. σ., i. e. ἔχων ἰσχὺν πρὸς τὸ δῆγμα συκ. Prius probat Münt. Toup. ad Suid. t. i. ed. rec. Oxon. p. 466. ubi similiter emendavit — ἂν ἔστι atque ἂν cum verbo modi indicativi habere vim δυνητικὴν ostendit. ἔνεστι non posse idem esse quod ἰσχύει aut cum genit. recte jungi, monet Dawes. M. Crit. p. 211. ideoque emendat ἀλλ' οὐ περίεσται σ. δ. non *superabit* (περίειμι i. q. περιγίνομαι) s. non *valebit contra* sycophantæ morsum. "Emendationem hanc violentam non immerito, ut videtur, dicit Reisk. in Act. Erudd. 1750. [m. Jul. p. 418.] qui putat ἔνεστι δήγμ. bene Græcam esse dictionem, *facit contra morsum*, ut ap-

Ælian. N. Anim. passim ἀγαθὸν ὀφθαλμῶν vel νευρῶν, *facit contra morbos oculorum vel nervorum*, atque hoc ἔνεστι simili analogia esse dictum pro ἐμποδών ἐστι, qua ἔξεστι pro ἐκποδών ἐστι. Deinde in Animm. ad Arist. [p. 189. s.] confert Eqq. 691. [εἴ τι τῶν λοιπῶν ἐμοὶ ψευδῶν ἔνεστι] quem tamen locum alii aliter quam ille legunt et intelligunt. κατὰ subintelligi videtur: οὐκ ἔνεστι (δακτυλίῳ κατὰ) συκ. δ. vel legi fortasse possit facilius, ἀλλ' οὐδέν ἐστι (κατὰ) σ. δ. annulus vero iste nihili est, οὐκ ἰσχύει, contra morsum s. Præpositionis κατὰ similiter subintellectæ exempla dabunt Wesseling. ad D.S. 92. 37. et Taylor. ad Lys. 123, 3. quos non præteriit neque non eorum copiis plura addidit Reisk. ipse Anim. ad Lys. [An. ad Scr. Gr. t. ii.] p. 33. et ad Dion. Cass. p. 14. Atque hæc scripseram. Sed non dubito præferre emendationem Viri summi ad Suid. P. ii. p. 196. ἂν ἔστι. Potentialem illam ἂν cum præsenti etiam indic. adfirmavit Toup. exemplum quoque habet Hoog. p. 64." Burges. in App. ad Daw. — Abresch. Diluc. Thuc. p. 119. vulgatum tuetur sic ut ἔνεστι aut sit i. q. ἐστὶ, aut valeat, *licet*, *datur*, suppleaturque πρίασθαι (οὐκ ἔνεστι, licet, πρίασθαι δακτύλιον σ. δ.) vel φορεῖν αὐτόν. Nam genit. valere *adversus morsum*. Fisch. ad ἔνεστι subintelligebat τῷ δακτυλίῳ τῳδὶ et genit. δήγμ. pendere putabat ab omisso τι, ut sit i. q. πρὸς δῆγμα. Dind. ἀλλ' οὐκ ἔνεστι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Id. 'Αλλ' οὐκ ἔνεστι. οὐ περίεσται Dawes. Misc. Crit. p. 211. οὐκ ἂν ἐστὶ Toup. in Suid. II. p. 196. (=465. Oxon.) vulgatum defendente Reisk. οὐκ ἔστι Suid. ed. Med. v. 'Αλλ' οὐκ. ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δήγματος. sic Suid. ἀλλ' οὐκ. Ms. Οὐκ ἔστι om. Ms. Pors. Καρ. tres primæ, 5. 6. Χρ. edd. Brunck. Inv. ἔνεστι edd. Mss. in quibus Rav. Borg. ἔστι Suid. ed. Med. in vv. ἀλλ' οὐκ et οὐκ ἔστι, hoc recte, ut e literarum serie liquet. δείγματος Arund. Cetera ut edd. primariæ habent Arund. 5. 6. nisi forte personam mutant Arund. 6. Schol. primus legit Καρ. et ἔστι. Alter, (ἀλλ' οὐκ ἰσχύει etc.) Δικ. et ἔστι. Quomodo in præcedentibus personas constituerit, disquirant alii. Tertius (λέγει ἐν ἔθει etc.) ἔνεστι, et Καρ. ut patet e Suid. v. ἀλλ'. Quartus (λέγει ἀλλὰ τοῦτο τὸ ... etc.) ἔστι. Ultimus, (μὴ λάβῃς etc.) ἔστι, quamvis in hoc ipso Schol. dent Cant. 2. 4. οὕτως· ἀλλ' οὐκ ἔνεστιν. Ex his οὐκ ἂν ἐστὶ effecit Hemst. non ut Aristoph. verba, sed ut Schol. lectionem. Pro emendatione et palmaria et sua venditat Toup. ad Suid. Part. ii. p. 466. Solœcum esse ἂν cum præsenti indicativo monet Pors. ad Toup. locum, (vel ad Pac. 1302.) et ad Nub. 647. 1472. V. etiam ad Nub. 394. Ach. 873. In Eurip. Antiop. fr. 3. Stob. Codd. apud Heeren. p. 123. habent ἐστι μὴ κ. unde malim, δείκνυσι δ' ἡμῶν ὅστις ἔστ', ἢ μή, κακός. Forsan audacior aliquis tentarit, χρόνῳ δὲ δείκνυσ' ὅστις ἔσθ' ἡμῶν κακός. In Av 1069. jampridem correxi πάνθ' ὅσαπερ ἔστιν, et 1064. παμφάγοις, quum in πᾶς et ejus compositis ludat poeta. In Nub. 1150. ἥντιν' ἂν βούλει e parte Mss. Hermannus! Quod ad hunc locum attinet, recte Pors. ad Toup., "frustra emendare Toup., explicare Reisk. satagunt." Equidem puto excidisse quædam. Qui supplere volet, meminerit sensum esse, 'Nullum reperias contra sycophantæ morsum,' ut Brunck. non ut Berg. 'Non inest ei remedium contra sycophantæ morsum.' Eurip. Androm. 268. δεινὸν δ' ἑρπετῶν μὲν ἀγρίων | ἄκη βροτοῖς θεῶν ἐγκαταστῆσαί τινα, | ἃ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω, | οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω | κακῆς· τοσοῦτον ἐσμὲν ἀνθρώποις κακόν. Quem locum comparat Gatak. A. M. P. p. 491. b. ab Hemst. in Mss. citatus. Simili orationis forma utitur Eurip. Med. 516. Diog. Cynicus, ἐρωτηθεὶς τί τῶν θηρίων κάκιστα δάκνει, ἔφη, τῶν μὲν ἀγρίων συκοφάντης, τῶν δὲ ἡμέρων, κόλαξ, Laert. vi. 51. Thesm. 537. citat Berg. ὑπὸ λίθῳ γὰρ | παντί που χρή, | μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀθρεῖν. Meam de hoc Pluti loco sententiam gaudeo confirmari consensu doctissimi Kidd. ad Dawes. p. 380. qui de ἂν omnino consulendus p. 166. et addend. p. 608. Lacunæ suspicionem in Vesp. 19. subindicavi ad 3. 4. In Eccl. 781. neque per ellipsin neque per aposiopesin te expedias; et parum absum quin defectum esse statuam. (Obiter nota, θέλεις ἂν εἰ σώσαιμί σ' in Eurip. loco Iph. T. 582. quæ ex Eccl. defendit Markl. non meliora esse quam nostrum ἂν ἔστι, judice Schæf. ad Bos. p. 492. ed. Ox.) In Eurip. Troad. 862. ὁ γὰρ δὴ πολλὰ μοχθήσας ἐγὼ | Μενέλαός εἰμι, καὶ στράτευμ' 'Αχαικὸν [εἰς Τροίαν ἀγαγών.] ἦλθον δὲ Τροίαν, etc. Versum edolare licebit ex Helen. 401. qui locus omnino conferendus. Sed in Bacch. 1026. ubi Med. 54. addere vult Pors. potius suspicor versum delendum, et finiendam orationem in ὅμως, ut in Aristoph. Ach. 955. et in locis ab Elm. citatis. Dobr. Boiss. "Philostr. Her. p. 14. οὐδὲ ὄφις ἐνταῦθα, οὐδὲ φαλάγγιον, οὐδὲ συκοφάντης ἡμῖν περὶ τοῦ ἀγροῦ ἐπιτίθεται." Ceterum in Eccl. 731. vulgatam

defendit locus Lys. 307. *οὐκοῦν ἂν εἰ τὰ μὲν ξύλα θείμεσθα πρῶτον αὐτοῦ*, et reliqua, ubi similiter pendet *ἄν*. *εἰ* pro *οὖν* tacite ediderunt Kust. et Brunck., e Mss. proculdubio. Id. *ὁπότερος ἂν μέλλει* reliquit Brunck. Ran. 1420. Pac. 1028. *ὁπόσ' ἂν χρεὼν ἔστιν* e Rav. Herman. Doct. Metr. p. 418. (*χρεὼν* monosyl. quod forsan defendet ex Eur. Temen. fr. 15.) Menander Stob. xxi. p. 176, 23. (86. Cl.) lege *κατὰ πολλά γ' ἐστί*, vel cum Pors. Adv. p. 202. *κατὰ πόλλ' ἄρ' ἐστί*. Vesp. 342. *λέγεις ἄληθες ἂν* corrupta. In Telete Stob. v. p. 69, 8. *οὐκ ἂν τὸ προσταττόμενον ὑπό σου ποιῶ*; lege *οὐ πᾶν*. De *ἂν* cum futuro v. ad Nub. 1136. Av. 833. Id. Καρ. 1. 3. Χρε. 2. Id.

886. *ὕβρις*. Gl. Cod. Par. *μέμψις*.—*ταῦτ'*· *τὰ λεγόμενα ἀφ' ὑμῶν*.—*σκώπτετον*· *σκώπτετε*. Bast. "Dualis explicatur per pluralem." Schæf. *ταῦτ'*. Lege *πολλή τάδ' ἐστί*, eodem sensu. Bent. *Ἆρ' οὐχ ὕβρις π. ταῦτ' ἐστί*; Hic ego publicatæ scripturam Cod. Dorv. anteponere non dubito: *Ἀλλ'* (*ἆρα*) *οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή*; nam et collocatio verborum est numerosior, et illud *Ἀλλά*, quod adscriptum habet interpretationis loco vulgatum *ἆρα*, ipsa repetitionis elegantia mirifice placet: veluti 1071. 1072. quanquam ibi ratio significandi nonnihil sit diversa. In eodem libro, *Σκώπτετον*· *ὑβρίζετε*. Hemst. *ὕβρις* omnino *injuriam* notat: sed in jure Attico numerabantur *quatuor* maxime *injuriæ*, *ὕβρεως*, genera; primum dicebatur *κακηγορία*, etiam *λοιδορία* et *βλασφημία*, quæ fit *conviciis* et vocibus, legum auctoritate vetitis, in alterum jaciendis, quæ voces dicebantur *ἀπόῤῥητα*, atque de hoc genere injuriæ hic locus debet accipi; multabatur autem hujus criminis reus drachmis 500. Secundum genus *ὕβρεως* appellatur *αἰκία*, quum quis alterum pulsat et verberat. Tertium est *τραῦμα ἐκ προνοίας*, quum quis alterum sciens prudensque vulnerat. Quartum et *προπηλακισμὸς* dicitur et simpliciter *ὕβρις*, a Latt. *injuria contra bonos mores*, quum quis alterum perfundit et oblinit fimo, cœno, etiam fuligine, raptat, trahit eum per cœnum. V. Salmas. Observv. ad I. A. et R. c. 9. *σκώπτειν* et *σκῶμμα* dicitur in utramque partem de iis qui in aliquem voces et cavilla jaciunt, quum dulcia tum amara. V. Macrob. Sat. vii. 3. Fisch. *ἆρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή*; Vulgo pessumdato metro, *ἆρ' οὐχ ὕβρις πολλή ταῦτ' ἐστι*; Brunck. *ὕβρις πολλή ταῦτ' ἐστί*; Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *ἀλλ' οὐχ' ὕβρις* citat HSt. t. iii. p. 1713. d. — *πολλή ταῦτ' ἐστί*; tres primæ, Arund. 5. 6. *ταῦτ' ἐστὶ πολλή* lib. L. Rav. Burg. Borg. ed. Brunck. *ἀλλ'* in Dorv. e versu superiore ortum. In schedis olim Pors. *πολλή 'στι ταῦτα*. Dobr. *πολλή ταῦτ' ἐ.* 1. 2. 3. 4. (Ita 2. *καὶ ταῦτα*
τάδ' ἐ
ταῦτ' ἐστὶ (*τάδ'* scil. pro em. a correctore). Id.

887. *ἐνθάδ'*· *ἐνταῦθα*. — *εἰρήκατον ἅπατε*. Gl. Cod. Par. Schæf. *ποιεῖτον*, etc. *ποιεῖτε ἐνταῦθα οὐκ ἐλέξατε*. Hemst. *ὅ τι ποιεῖτον ἐνθάδε*; h. e. *cur hic sitis?* nam sequitur, *οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐνθάδ'. ἐστὸν οὐδ.* h. e. *non estis hic propterea*, eo consilio, *ut boni quid moliamini*, de qua potestate et usu part. *ἐπὶ* consuli potest Raph. ad Matth. v. 33. et xxvi. 50. Fisch. *εἰρήκατον*. Non fuit, cur illi dicerent, præsertim non roganti; sed hoc illi grave, quod nihil de illis audiat, unde causam arripiat, quæ eos possit in jus vocare. Quod erat facturus, quum Car. (Chr. 869.) dixit: *ἢ τῶν πονηρῶν ᾖσθα*—. Cf. 874. sed illi nondum aderat testis, qui postea quasi aliud agens eo adrepsit, ubi hi contendebant. At coram teste cavent, ne quid inconsultius effutiant. Girard.

888. *ἐστὸν ἐστέ*. Gl. Cod. Par. Schæf. Præfert mendose Cod. Dorv. *Οὐκ ἐπ' ἀγαθῶν γὰρ ἐνθάδ' ἔστιν οὐδενί*· verum supra *ἔστιν* additum *ἐστέ*, rectæ lectionis indicium. Hemst. *ἐστὶν* vitiose Ven. ii. Dind. *ἐστὸν οὐδενὶ ἐνθάδε* 2. Pors. *ἐστὶν ἐν οὐδενὶ* 4. m. pr. *καί*, *οὐδενὸς* L. Dobr.

889. *οὔκουν τῷγε σῷ*. Gl. Cod. Par. *ἐπὶ* — *οὐδόλως* — *φανερῶς γίνωσκε*. *ἢ οὐδόλως ἐσμὲν ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ τῷ σῷ*. Eadem hic omissio præpositionis, cujus vidimus exemplum supra 400. Schæf. *Τῷγε σῷ Ἐπὶ τῷ σῷ ἀγαθῷ*. *Οἶσθ'*· *γίνωσκε*. Cod. Dorv. Hic iterum interpretatio scripturæ vulgatæ conveniens errorem librarii detegit. Hemst. Hi versus vulgo Justo tribuuntur, consentientibus duobus Reg. in B. famulo adscripti sunt: in meo Chr. Brunck. *τῷ γε σῷ* intell. e v. 888. *ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ*. Sensus est: *nobis crede, haudquaquam hic sumus eo animo, ut te ditemus, ut tibi amissos numos restituamus*. Fisch. *ἴσθ'*. *οἶσθ'* A. 1. et m. rec. B. non 2. Pors. Καρ. tres primæ, 5. Χρ. edd. Brunck. Inv. *οἶσθ'* Elb. Dobr. Χρε. 2. *οἶσθ'* 1. Id.

890. Ante verba *ἀπὸ τῶν ἐμῶν* (scil. *χρημάτων*, [*ἀγαθῶν* intelligit Girard. et Münt. *ἀγαθῶν*, *ἃ ἠρπάσατε*. Dind.] v. 871. non *πραγμάτων*, ut Schol. Dorv.) *γὰρ* — intelligi e superioribus debet *ἴσημι*, *οἶδα*, simileve verbum, quod vultu et gestu corporis expressum putari debet, aut,

quod magis placet, cohærent hæc sycophantæ verba cum 888. *δειπνήσετον*· nam *Chr.* intus sacrificaverat, et reliquiæ victimarum absumebantur epulis. Nidore igitur sacrificii et epularum ictus sycophanta (893. s.) suspicabatur, eos una epulaturos esse. Fisch. *ναὶ μὰ Δία.* Has particulas conjunxit etiam Eqq. 280. Vesp. 183. Berg. Citat Gram. Aug. Hermanni

τε

p. 309. Dobr. *γὰρ* om. 3. *-ήσετον* 2. sed *τε* pro gl. potius. Id.

891. *ἐπ' ἀληθείας* (sic). *ἀντὶ τοῦ σωζομένης τῆς ἀληθείας.* Gl. Cod. Par. *μάρτυρος.* Schol. *ὅτι τινὰ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν ἦσαν ἄγων, ἵνα, ἐάν τι παρ' αὐτῶν ἀκούσῃ, συμμαρτυρήσῃ αὐτῷ πρὸς τοὺς δικαστάς.* Schaf. Hi versus vulgo Justo tribuuntur, consentientibus duobus Reg. in B. famulo adscripti sunt: in meo Chr. Brunck. *ὡς δὴ 'π' ἀληθείᾳ* pro *ὡς δὴ ἐπ' ἀληθείᾳ.* Æsch. Suppl. 635. *Ζεὺς δ' ἐφορεύοι ξένιος ξενίου στόματος τιμὰς ἐπ' ἀληθείᾳ, Jupiter autem hospitalis inspectet vere preces nostri oris, quæ sumus peregrinæ.* Berg. Paulo pejus in vetustis edd. *ὡς δὴ 'πἀληθείᾳ.* Schol. habet *ὡς γ' ἐπαληθείᾳ*, ut quidem ante Kust. indistincte scribebatur: ejusmodi lectio nisi voculam inserendo fulcias, per metri legem stare nequit. Idem quid sibi velit, quando *δειπνεῖς* ad orationem implendam deesse notat, multo minus intelligo: nam nihil est alienius, si versus hi bini serie continua decurrant. Equidem invenio in Cod. Dorv. majorem interpunctionem post *ἀληθείᾳ*· an igitur istum in modum alicubi fuit scriptum: *ὡς σύ γ' ἐπ' ἀληθείᾳ· μετὰ δὲ τοῦ μάρτυρος κ. τ. λ.* Sic demum aliqua ratione ferri potest, qui dixerit integrandum, *ὡς σύ γε δειπνεῖς, ut tu nimirum revera cœnas, ita de tuo cœnabimus*: quanquam melius *ἐπ' ἀλ.* sequentibus adjungi præstaret: *ὡς σύ γ'· ἐπ' ἀληθείᾳ δὲ μετὰ τοῦ μαρτ.* Sed hæc sunt contorta nec tamen vulgatis deteriora. Frisch. reddidit, *Utinam, si hoc verum est, tu cum tuo teste crepes Medius, licet nullo distentus sis cibo*: cui persuadebit, ut cetera non tangam, *ἐπ' ἀλ.* significare *hoc verum est?* Scilicet color quærendus erat, quo iniquus videretur Vir justus [Chr.] crimen, cujus erant insimulati a sycophanta: præterea sequebatur *'Αρνεῖσθον*; Ego sane et quo pacto hæc cum proximis atque inter se cohæreant, et quid valeat *ἐπ' ἀλ.*, parum perspicio, neque longe abest, quin credam ulcus quoddam inveteratum hic penitus insedisse, quod sine vetustioribus membr. curationem vix recipiat. De partt. *ὡς δὴ* H. Steph. Thes. L. Gr. iv. p. 817. r. est audiendus: "*ὡς δὴ* ex Plat. pro *nempe* in v. l. Ex Aristoph. autem in Plut. pro *Utinam: ὡς δὴ δ., utinam crepes medius.* Sed huic expositioni, nisi inspecto loco, fidem adhibere non ausim." Adparet Steph. non injuria dubitasse de potestate, quam Frischl. etiam comprobaverat: ut enim aliquando formam optandi non respuant, hic certe particulas eas commodius interpretaberis per *ἵνα δή. Enimvero cœnabimus de tuo, ut scilicet cum teste tu disrumparis.* Hemst. Merito ad hæc offendit Hemst. sagacitas. Scribe, *'Ως δὴ 'π' ἀλητείας σὺ* — vel quia particulæ *ὡς δὴ* potestatem optandi rarius habent, *ὡς δῆτ' ἀλητείᾳ σὺ*—. Utinam sane tu *circumvagando* rumparis cum teste tuo, cibo nullo gustato. Servus Ter. Hec. iii. 4. 20. 'Perii, vovisse hunc dicam, si salvus domum Redisset umquam, ut ne ambulando rumperet:' Minus tritum vocab. *ἀλητεία* cum frequentissimo *ἀλήθεια* facile fuit permutatum. — Hæc scripseram abreptus tanti viri auctoritate, quum pæne nihil novandum esse vidi, sed rescribendum tantummodo *ὡς δὴ 'π' ἀληθείας*, vel, quod malim, *ὡς δῆτ' ἀληθείᾳ,* 'utinam quidem *vere* tu disrumparis — vere, sicut falso dixisti, nos tua comesuros.' Imo videndum, annon ipsum illud *ἐπὶ ἀληθείᾳ* significare possit, ea conditione, ut verum dixeris. Facetissimum sane hoc foret, et ingenio Arist. dignissimum. Hotib. Vulgatam lectionem retineri posse arbitror, plurium Codd. auctoritate firmatam, hoc sensu: 'Utinam tu cum teste, ut appareat te vera dixisse, medius dirumpare — si tu vera dixisti, nos pecuniam tibi abstulisse, velim tu cum teste, nullo cibo repletus, dirumpare, h. e. neutiquam epulabimur tuis impensis, neque tuam adeo abstulimus pecuniam.' Sed poterit etiam recte verti, *utinam tu vere, plane, dirumpare*, h. e. neutiquam epulabimur de tua pecunia. Nam *ὡς δὴ*, etiam *ὡς* simpliciter, sequ. optat. est *utinam*. V. Vig. viii. 10. 4. Hoog. Doctr. part. ii. p. 1184. s. Hom. ita dixit *ὡς δὴ ὄφελον, ὡς ὄφελον* seq. inf. v. Od. A. 217. B. 183. s. — *ἐπ' ἀληθείᾳ* aut cohæret cum *διαῤῥ.* ut sit i. q. *ἀληθῶς* — nam *ἐπὶ* jungitur nominibus secundi et sexti casus sic, ut exprimantur adverbia, ut *ἐπὶ ψεύδει* Malach. iii. 5. lxx., *ἐπ' ἐλπίδι, secure,* Act. ii. 26. neque tantum *ἐπ' ἀληθείας* pro *vere* legitur Demosth. de cor. c. 7. sed etiam *ἐπ' ἀληθείᾳ* Æsch. Suppl. 636. [643.]. Justus autem videtur consulto dixisse *vere, plane, dirumpare*, ut ostenderet eo magis, se abesse a crimine furti, et sycophantam mentitum esse—aut sejungi potest a v. *διαῤῥ.*,

ut sit *ea lege, ut te vera dixisse appareat:* nam ἐπὶ cum abl. conditionem indicat, ut ἐπ' ἐλευθερίᾳ v. Wess. ad Diod. S. ii. 24. p. 138. t. i. Ruhnk. ad Xen. Mem. ii. 2. 8. Sed prior interpretatio vera videtur, quia est facilior et convenientior consuetudini loquendi. Fisch. His præfixum Δι. in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. δὴ 'παληθείᾳ Ald. Junt. i. ii. δὴ 'π' ἀληθείᾳ Junt. iii. Ven. i. ii. δὴ 'πάληθείᾳ Crat. Wech. δὴ 'πάληθείᾳ Brub. δὴ 'π' ἀλ. Raph. Port. Dind. Δι. Χρ. 2. ὡς δ' ἐπ' 1. 2. b. ἀληθείας 1. 2. Pors. Δι. tres primæ, Χρ. 5. edd. Brunck. Inv. ὡς δ' ἐπ' ἀληθείᾳ 5. ex em. Primo -ας et forsan δὴ 'π'. Denique δ' ὑπ' ἀληθείας 6. Schol. in ed. Ald. ὡς γ' ἐπαληθείᾳ: λείπει, δειπνεῖς:—Legendum δειπνήσεις vel δειπνήσαις, et forsan ὡς σύ γ' cum Hemst. qui distinxisse putat grammaticum post ἀληθείᾳ. Certe σὺ et διαῤῥαγείης disjungebat. Interea cum Hemst. corruptum puto versum. Dobr. Ka. 3. δ' π' ἀληθείας 4. sed nunc ς del. ut et lit. ante π. Id. μετὰ τοῦ μάρτυρος. Nempe κατὰ τὸ σιωπώμενον testem adduxerat sycophanta ut hos ad judices citare posset: qui testis eum deinde deserit 934. Sic Vesp. 1495. femina quædam, in jus vocatura quemdam senem, secum adducens testem, dicit, προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ — κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί. Berg. Nam ejusmodi testes proprio vocab. appellabantur κλητῆρες, et κλήτορες, qui iidem subscribebant. V. Harpocr. v. κλητῆρες, Poll. viii. 49. Salmas. Obss. ad Jus A. et R. p. 858. s. et Herald. Animadverss. in eas vi. 12. 19. s. διαῤῥαγείης usurpatur ab iis, qui jurant ita ut alteri male precentur, quod mentitus sit. v. 279. Fisch.

892. διαῤῥαγείης· διασχισθείης.—μηδενός· πράγματος. Gl. Cod. Par. Schæf. Διαῤῥαγείης· σχισθείης, (ita legendam censeo vocem, quæ obscuriore literarum ductu est scripta) ἀφανισθείης. Μηδενός· ἀγαθοῦ. Cod. Dorv. Hemst. μηδενὸς ἐμπεπλησμένος. Quia sycophanta dixerat, *de meo cœnabitis;* alter dicit, *Utinam ergo, dum nos cœnam tuam consumimus, tu cum tuo teste, vacuus cibi, disrumparis, non autem nos pleni.* Nimirum occupat id dicere in sycophantam, quod iste in ipsos dicere potuisset: potuisset autem dicere, διαῤῥαγείητε ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνοῦντες, ut Pac. 31. ἔρειδε· μὴ παύσαιο μήποτ' ἐσθίων τέως, ἕως σαυτὸν λάθῃς διαῤῥαγείς. Optat ergo, ut, quamvis nullo fartus cibo, nihilominus tamen ἐπ' ἀληθείᾳ, *vere* disrumpatur, nempe invidia aut ira turgens. Plaut. Cas. ii. 5. 18. *Nunc in fermento tota est; ita turget mihi.* Deinde alter, *Ædepol, ego illam mediam diruptam velim.* Brac. Verba hæc addita sunt joci causa, ut derideretur sycophanta egenus. Fisch. Scriptum in Cod. (quinto) μηδενός γ' ἐμπεπλησμένος. Sic est etiam in membr., nec aliter in C. scriptum esse opinor. Non temere inserta comparet part. γε. Scripserat Comicus, διαῤῥαγείης, μηδενός γ' ἐμπλήμενος. Librarius hic, ut sæpe alias, ἐμπλήμενος mutavit in ἐμπεπλησμένος. V. not. ad Conc. 56. Brunck. μηδενός γ' A. 1. B. non 2. λιμοῦ πλέως Lucian. π. μισθ. συν. i. p. 672, 61. Pors. μηδενὸς ἐμπεπλησμένος tres primæ, Arund. γ' inserunt 6. et Rav. et Borg. ut videtur. γ' habet 5. ex emendatione correctoris qui sæpe textum refinxit, et quem suspicabar esse ipsum scribam. Sed alium esse, qui scriptioni vel affuit vel præfuit, satis patet ex 1106-7. qui suo loco hac ipsa manu scripti sunt. μηδενός γ' ἐμπλημένος conjicit Brunck. quod memini probare Pors. ita fere vertentem, May you burst—but not with eating. Nempe διαῤῥαγῆναι per hyperbolen aliquando ponitur, ut Eqq. 698. κἀπεκροφήσας αὐτὸς ἐπιδιαῤῥαγῶ. Alexis Athen. vi. p. 258. ε. f. εὐδαίμων ἐγώ· μὰ τὸν Δία | τὸν 'Ολύμπιον καὶ τὴν 'Αθηνᾶν, οὐχ ὅτι | ἐν τοῖς γάμοισιν, ἄνδρες, εὐωχήσομαι, | ἀλλ' ὅτι διαῤῥαγήσομ' ἂν θεὸς θέλῃ. | τούτου δέ μοι γένοιτο τοῦ θανάτου τυχεῖν. Phœnicides x. p. 415. e. ἐσθίει | μέχρις ἂν διδῷ τις ἢ λάθῃ διαῤῥαγείς. Anaxilas p. 416. e. διαῤῥαγείη πρότερος δειπνῶν τις εὖ, | μὴ Κτησίας μόνος. Quæ loca indicat Pors. in Ms. Eustath. Il. P. p. 1121, 50=1164, 12. οὕτω παράσιτος νῆστις θνήσκων εὔξαιτ' ἂν κόρῳ διαῤῥαγῆναι. Demosth. Thrax apud Eundem Od. Σ. p. 1838, 51. (651, 2.) κακόν τι πάνδημον, οἷος ἐσθίων ῥαγῆναι δι' ἡμέρας. Nempe ne bene precari sycophantæ videri possit Chr., hanc ἐπιθύμησιν addit. De ἐμπλημένος v. ad Eccl. 56. Cum Luciani loco cf. Simocattam Ep. 27. ἢ ἄλλως λιμοῦ μοι πεπλήρωται. Dobr. ἐμπεπλησμένου 2. et primo 1. Sine γ' uterque. In 1. υ in ς mut. forsan eadem m. Gl. 2. in nominativo. γ' ἐμπεπλησμένος 3. 4. (γ' ex em. ej. m. 3. ab initio 4.) Id. Lib. Burg γ' ἐμπλησμένος (sic. γ' Rav. ut videtur). Id.

893. ἀρνεῖσθον est forma futuri contracta: *negabitis?* non, *negatis?* ut vertunt Frisch. et Berg. V. ad Plat. Phæd. vii. 5. et xl. 17. μιαρωτάτω vocat, quia putabat, eos furto divites factos esse. V. 78. Fisch. Cod. Dorv. ἔνδον δ' ἐστιν quam particulam a Mss. oblatam ut non adspernor, sic absentem non desidero.

Hemst. ἔνδον τῆς οἰκίας ἐστὶν Gl. Cod. Par. Schæf. γ' ἐστὶν 4. Dobr.

894. πολὺ χρῆμα τεμ. Citat Tho. Mag. v. Τέμαχος. Kust. Quod Atticis solenne, prout init. Nub. 2. τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν et Ran. 1312. τὸ χρῆμα τῶν κόπων. Quales pleonasmi eorum poetis inprimis familiares, ubi de nominibus propriis agitur: sicut Ἀθηναίας σθένος, Αἰγίσθου βία, Ἱππομέδοντος σχῆμα, δέμας Ἀγαμέμνονος, aliaque id genus pro *Minerva*, *Ægistho*, *Hippomedonte*, *Agamemnone*, apud tragicos, Æsch. aliosque obvia. Spanh. Τεμαχῶν κομματίων ἰχθύων· τέμαχος κυρίως ἐπὶ τῶν ἰχθύων. Idem observat ex Phryn. p. 8. Tho. Mag. in Τέμαχος, positisque Comici nostri verbis, addit, διὰ γὰρ τοῦ εἰπεῖν, καὶ κρεῶν, ἐδήλωσεν ὅτι τὸ τεμαχῶν ἐπὶ τῶν ἰχθύων λέγει. Junxit Etym. in Κωστρίνους, τὰ τόμια καὶ τεμάχη ἰχθύων. In explicanda vero loquendi formula, χρῆμα τεμαχῶν, quum versatur Muret. V. L. vi. 9. non præteriit hunc ipsum locum. Hemst. χρῆμα τεμαχῶν. Gl. Cod. Par. πρᾶγμα τμημάτων ἰχθύων. — ὠπτημένων· ἐν τῷ πυρὶ καιομένων. Schæf. Frusta panis, placentarum, carnium, dicuntur τόμοι, non τεμάχη, cujus vocabuli sedes propria est in piscibus. κρέα ὠπτημένα sunt *carnes assæ, assatæ*. Attici dicunt κρέα, κρεῶν, non κρέατα, κρεάτων. V. Tho. M. v. Τέρα. Sed χρῆμα τεμάχων, κρεῶν, dictum est per periphrasin pro τεμάχη, κρέα, ut Xen. Cyrop. ii. 1. 2. σφενδονητῶν χρῆμα, Eurip. Phœn. 207. χρῆμα θηλειῶν, *mulierculæ*, Nub. 2. χρῆμα τῶν νυκτῶν, ubi v. Berg. et Spanh. Fisch. Voc. χρῆμα cum genit. excellentiam quamdam notare censent Glassl. et Münt., ut χρῆμα φρονήσεως, *mirabilis prudentia*, et (quod Münt. addit) ap. Lucian. πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου. Igitur πολὺ χρ. τεμ. esse *ingentia frusta piscium*. Dind. πυλὺ vitiose Ald. Junt. ii. In nonn. edd. vett., ut Ald. Ven. i. ii. Raph. χρῆμά τε μαχῶν, Wech. χρῆμα τε μαχῶν. Id.

895. ὂ ὂ ὂ ὂ etc. semper tenues asperosque spiritus distinguenda statuit Voss. de poëmatum cantu p. 53. et ideo, quod vocalis υ naribus potius quam sono proferatur, idque sycophantam hic indicare, qui totum sacrificium naribus absolvit, et prior pedis syllaba spiritu tenui, sequens sit denso scribenda. Quod eruditi lectoris judicio relinquimus. Spanh. Lege ὒ ὓ, ὒ ὓ, etc. (sed alio loco dicit Bent.). Sic scribendum puto, ut locis paribus Iambi fiant, ὒ ὓ, ὒ ὓ, ὒ ὓ, ὒ ὓ, ὒ ὓ, ὒ ὓ. Cæterum hic versus naso, non ore efferendus est. Bent. Assentior Is. Voss. de poem. cantu et vir. rhythm. p. 53. ubi postquam dixerat "lepide Aristoph. inducere sycophantam olfacientem sacrificiorum nidorem, qui totum senarium naribus absolvit, ὒ ὓ. etc." notandum esse monet, "priorem cujusque pedis syllabam scribi debere spiritu tenui, sequentem denso, ipsa id exigente rei natura." Hoc nisi verum sit, iambi numerus pessumdatus, quem tamen legitimis pedibus explere voluit Aristoph. In Cod. Dorv. singulis υ ψιλοῖς lineola sola est superducta, ad oram vero ὒ ῦ scribitur. Hemst. Sexies repetita olfaciendi interjectio ὒ ὓ perperam vulgo et contra metri rationem duplici circumflexo notatur; prima brevis est, altera longa. Brunck. Inv. quomodo volebat Is. Voss. Dobr. ὓ ὓ. ubique Ald. Junt. i. ii. iii. etc. Dind.

896. τίν'. Lege τιν'. Bent. κακόδαιμον· ἄθλιε.—ὀσφραίνει τι (sic)· ἐπὶ τὴν ὄσφρησιν ἥκεις.—ψύχους· αἰσθάνεται δηλ. Gl. Cod. Par. Schæf. κακ. ὀσφρ. τι. Verba hæc tres Reg. hero (Chr.) tribuunt, melius quam meus, qui ea, ut impressi, famulo adscribit. Brunck. Κακόδαιμον Κακοδαίμων Cod. Dorv. metro contrarium est: ejusdem δ' ἴσως cedere debet vulgatæ lectioni. Τί· κατά τι. Τοῦ ψύχους· τοῦ κρύους. Hemst. κακόδαιμον Frisch. et Berg. vertunt *scelus*. At 1. non memini, κακοδαίμονα dici hominem scelestum, 2. quum sycophanta ipse se 850. dixerit κακοδαίμονα, *miserum*, *calamitosum*, propter egestatem, probabilius est, Car. sive potius Chr. (huic enim in Cod. Dorv. tribuitur ista vox) sycophantam ita appellasse eodem sensu, sic ut videretur commotus sorte hominis, qua tamen eum lætari facile appareret. ὀσφραίνει [Att. pro ὀσφραίνῃ] ut ἐκπυνθάνει 60. λοιδορεῖ 456. Sensus: *quid odoraris, miser?* Nam ostenderat sycophanta naribus se odorari nidorem carnium assarum. τοῦ ψύχους. Notanda est primum varietas casuum; nam quum Chr. dixerit τί, Justus poterat dicere, τὸ ψύχος, sed indicatur pars totius rei: deinde jocus, qui inest verbis τοῦ ψύχους γ' ἴσως int. ὀσφραίνεται; nam frigus nemo odoratur, sed sentit: verbo autem ὀσφραίνεσθαι inest notio τοῦ αἰσθάνεσθαι. Fisch. Pro Chr. Carionis nomen hic in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Post τι punctum Ald. Junt. i. ii. iii. Dind. ὦ κακόδαιμον 2. gl. 1. γ' ἴσως. γ' hic 2. A. B. post τοιοῦτον v. seq. A. B. neutrum 1. (Χρ. κακ. Κα. τοῦ B. in lib. Ask.) Pors. Καρ. ante κακόδ. tres primæ, Χρ. 5. edd. Brunck. Inv. ὦ κακόδ. 5. in ipso textu. Δι. τοῦ ψύχους γ' tres primæ, B. D. edd. Br. Inv. Καρ. A. C. (et forsan Dorv. nam

apud Hemst. p. 292. 898. pro 898. positum videtur.) 5. γ' habent A. B. D. 5. 6. omitt. C. δ' pro γ' Dorv. Prisc. Aldi xviii. f. 236. b. ὀσφραίνη τι καὶ ὀσφραίνομαι τοῦ ψύχους. Pro quibus Putsch. p. 1193. ὀσφραίνω τοῦδε καὶ τόδε. Εὔπολις αἰξίν. Προσένεγκε μοι ἐγγὺς τὸ στόμα ὀσφραίνεσθαι τὸ σόν. Lege ὀσφρέσθαι, cum Elm. ad Ach. 179. KAP. τοῦ ψ. et Schol. τινὲς δὲ ὁ Δίκαιος, Rav. apud Inv. in addend. Dobr. Δικ. κακ.—Κα. τοῦ — 1. Καρ. κακ. 2. Χρε. κακ. 3. Δικ. τοῦ 2. 3. Tum γ' om. 3. non 1. 2. 4. Id.

897. τοῦτο· φαῦλον. ἀμπέχεται· ἐνδύεται Cod. Dorv. Hemst. τοιοῦτον· οἷον φορεῖ.—ἀμπέχεται· ἐνδύεται ἱμάτιον. Gl. Cod. Par. Schæf. τοιοῦτόν γ' ἀμπέχεται. Particulam γε in membr. eleganter insertam recepi. Si minus placeat, delenda est etiam in sup. v. Neutram agnoscit C., priorem habent tres alii: posteriorem solæ membr. Verba hæc in A. C. famulo tributa, in B. D. ut in impressis Justo. Brunck. Theophylact. Simoc. Ep. 7. τὸν ἀδελφιδοῦν ὑπεροράς θύραν ἐκ θύρας ἀμείβοντα, ἀθλιώτατον τριβώνιον ἀμπεχόμενον (misello pallio amictum)· τῶν ἀλόγων ὄντως ἀλογώτερόν σοι τὸ φρόνημα· κύνας ἀλλοτρίους σιτίζεις· οὕτω γὰρ τοὺς περὶ σὲ κόλακας εἰπεῖν οἰκειότερον. Berg. τοιοῦτον τριβώνιον, *tam detritum palliastrum.* ἀμπέχειν est *amicire*, et Med. ἀμπέχεσθαι *amictum esse*, atque dicitur de *pallio*, quod totum corpus circumdat, et inde ἀμπεχόνη, ἀμπεχόνιον vocatur. Fisch. γ' ante ἀμπέχ. deest Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. τοιοῦτον tres primæ 5. τοιοῦτόν γ' edd. Brunck. Inv. γ' habet 6. τοῦτο Dorv. sine γ' ut puto. ἀπέχεται Elb. Priscian. xviii. f. 238. b. 6. Ald.=1199, 15. Putsch. "Attici, ἀμπέχεται τριβόνιον ἐκεῖνος, κυκλόω ἀλφίτοις τὴν κάρδοπον." In Nub. 669. [νῦν] ἀλφίτοισί σου κυκλῶ τὴν κ. legisse videtur. Dobr.

898. ἀνάσχετ'· ὑπομονητά Cod. Dorv. In priscis Edd. excepta Ph. Junt. ἀνασχέτ'· post Portum reliquæ ἀνάσχετ'. Verum de accentibus causa non est, cur multum laboremus. Hemst. ἀνάσχετ' (sic). Gl. Cod. Par. ὑπομονητά. Adjectivo ὑπομονητὸς Lexica nostra carent. Utitur eo etiam Dorv. Gl. tam h. l. quam supra ad 419. Item Hes. t. ii. c. 1351. Τᾶς οὐ τλατᾶς. τῆς οὐχ ὑπομονητῆς. Schæf. In Ach. 618. ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά; idem quod ἀνεκτά. Soph. Œd. Tyr. 437. ἢ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν; Berg. Pronomen ταῦτα explanatur verbis τούτους ὑβρίζειν εἰς ἐμέ· nam plurali numero poëta uti sycophantam jussit, quia ei ista injuria videbatur magna esse et multiplex. Fisch. ἀνασχέτ' Ald. Junt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind. ἀνάσχετ' J. 1. Dorv. edd. Brunck. Inv. sed ambæ ἀνασχετὸν 419. Interrogandi notam post ἐστὶν, plenam distinctionem post ἔμ' mallem. Post θεοὶ potius interrogandum. Dobr.

899. Notent hic elegantiæ Atticæ studiosi differentiam illam, quam magistri Græci tradunt intercedere inter ὑβρίζειν τινὰ et ὑβρίζειν εἴς τινα, non esse perpetuam. Statuunt quippe ὑβρίζειν τινὰ simpliciter esse, aliquem contumelia vel injuria afficere, at ὑβρ. εἴς τινα in alicujus amicos vel liberos et quidquid ad aliquem pertinet, contumeliosum et injurium esse. Lucian. Soloec. p. 760. Amst. ὅτι τὸ μὲν σὲ ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν, ἤτοι πληγαῖς ἢ δεσμοῖς ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ· τὸ δὲ εἰς σὲ, ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις. καὶ γὰρ, ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σὲ ὑβρίζει, καὶ ὅστις παῖδα καὶ φίλον καὶ ὅστις γε οἰκέτην. Eadem docet Moschop. Secundum hoc igitur præceptum, qui e. gr. uxorem meam contumelia vel injuria afficit, ὑβρίζει τὴν γυναῖκα, at idem ὑβρίζει εἰς ἐμὲ, quia contumelia illa in me redundat. Sed, ut dixi, differentia illa non est perpetua. Nam h. l. ὑβρίζειν εἰς ἐμὲ simpliciter est, *me contumelia afficere*. Et apud Lucian. ipsum in dial. Ven. et Cupid. [Dial. Deor. 12. t. i. p. 233.] ἃ μὲν γὰρ εἰς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις. Intelligendus nimirum est locus ille de injuria, quæ ipsi Veneri fiebat. Eurip. Phœn. 623. ὅδε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει. Polynices nimirum ibi de injuria, non alicui suorum, sed sibi ipsi a fratre Eteocle illata conqueritur. Kust. Sic Attice Lysias Or. i. p. 9. ὑβρίζων εἰς σὲ et p. 13. ὑβρίζων εἰς τὴν οἰκίαν et similiter Æsch. adv. Timocr. p. 262. s. εἰς τοὺς ἄλλους ὑβρίζειν, item ὑβρίζειν εἰς παῖδα. Ita etiam Demosth. a quo tamen in Mid. p. 330. lex Attica refertur his verbis (ubi ὑβρίζειν cum quarto casu citra præposit. legitur) ἐάν τις ὑβρίζῃ ἢ παῖδα ἢ γυναῖκα ἢ ἄνδρα τῶν ἐλευθέρων ἢ τῶν δούλων. Spanh. οἴμ' pro οἴμοι (850. 880.), ὡς ἄχθομαι, *quam doleo*. Nam ἄχθεσθαι ad animum refertur ita, ut sit i. q. λυπεῖσθαι. Fisch. οἴμ'· φεῦ. ὡς λίαν. Ἄχθομαι· λυποῦμαι Cod. Dorv. Hemst. ὑβρίζειν· ἄτιμα ποιεῖν.—ὡς ἄχθομαι· φεῦ, λίαν. Gl. Cod. Par. Schæf. Post εἰς ἔμ' punctum Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Port., colon Wech. Brub. Raph. Dind. ὡς ἔμ' 2. εἰς gl. ὡς 6. et εἰς gl. Dobr. εἰς om. 3. Pro gl. habet 4. et in textu ὡς. Id.

900. *χρηστός· ἀγαθός.—φιλόπολις· φιλῶν τὴν πόλιν.—πάσχω κακῶς· δυστυχῶ.* Gl. Cod. Par. Schæf. *χρηστός· ἀγαθός. φιλόπολις· φιλόπατρις. πάσχω κ. ἤγουν δυστυχῶ.* Gl. Dorv. Hemst. Partic. *ὢν* additum est, quia significatur causa: *quum sim homo et civis bonus*. Fisch. *φιλόπολις ὢν καὶ χρηστὸς* 2. non 1. Pors.

900-27. Χρε. semper 3. Δι. 2. Dobr.

901. *ὡς οὐδεὶς ἀνήρ.* Gl. Cod. Par. *οὕτως εἰμί.* Schæf. *ὡς οὐδεὶς ἀνήρ· χρηστὸς εἰμί.* Cod. Dorv. Hemst. *ὡς οὐδεὶς ἀνήρ* est, Sum homo et civis longe optimus. Habent illa verba superlativi vim. Fisch. In toto hoc diverbio [—927.], quæ vulgo Justo tribuuntur, meus et B. Chr. adscribunt; quam personarum distinctionem decoro congruam et veteris Cod. [Dorv.] auctoritate confirmatam non probare solum sed et reponere debebat Hemst. [v. eum ad 854.] *ὡς οὐδεὶς γ᾽ ἀνήρ.* Particulam, quæ vulgo abest, hic rursus insertam exhibent membr. Brunck. Inde ab hoc versu usque ad 927., pro Chremyli nomine semper Δι. præfixum in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. *γ᾽* ante *ἀνήρ* deest Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind. Δι. Χρ. 2. B. et plerumque postea. (B. in lib. Ask. Χρ. pro Δι. 902-17.) Pors.

901-27. Δι. semper tres primæ, 5. Χρ. semper edd. Brunck. et Inv. e Rav. procuIdubio. V. eum ad 915. *οὐδεὶς ἀνήρ* tres primæ, 5. 6. *οὐδείς γ᾽* edd. Brunck. Inv. Dobr. *οὐδεὶς ἀ.* 1. 2. 3. 4. sed in 2. *οὐδείς γ᾽* corrector. Id.

902. *ἐπερωτηθείς· ἤτοι ἐκ δευτέρου ἐρωτηθείς.—τὸ τί; μέλλω ἐρωτηθῆναι.* Gl. Cod. Par. Schæf. Καὶ *μήν·* Τὸ *λοιπόν.* Cod. Dorv. parum accurate: de virtute particularum *καὶ μὴν* in hoc loco argutius, quam necesse erat, philosophatur Deuar. p. 252. Deinde, *᾽Απόκριναί· ἀπολογοῦ* quorum neutrum vitio vacat. *Τοτί* præter Cod. Dorv. in omnibus edd. ante Kust. et *Τοτί* in V. L. ex Aristoph. pro *τὸ τί* notari monet H. Steph. Ind. Thes. L. Gr. Alibi tamen, ut infra 1076. in Pac. 692. 695. ed. princeps *τὰ τί, τὸ τί.* Hos versus protulit Petit. Comm. ad LL. Att. p. 425. ut probet, nemini licuisse Athenis esse inerti. Hemst. *καὶ μὴν* est, *atqui, immo vero, jam vero.* V. Deuar. p. 193. s. *τὸ τί; quidnam?* ut Av. 1039. Nubb. 773. Sed infra 1076. est *quare?* V. Hoog. ad Viger. iii. 11, 3. Fisch. Pro simplici *τι* articulo abundante. Girard. *τοτί.* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. *τοτί;* Port. Dind.

903-4. *γεωργὸς εἶ.* Gl. Cod. Par. *γεωργεῖν ἐπιστάμενος.—μελαγχολᾷν· μαίνεσθαι, ὥστε ἀποτρόχειν* (f. *ἀποτρέχειν*) *εἰς τὰς ἐρήμους, ὡς οἱ γεωργοί.—ἔμπορος· κατὰ θάλατταν ἐμπορίαν ποιούμενος.* Schæf. *μελαγχολᾷν μ᾽ οὕτως οἴει;* h. e. *neutiquam.* Nam iis, qui libenter versantur in multitudine (quales erant sycophantæ) videntur ii, qui solitudine delectantur, (quales sunt agricolæ) furere; hominibus mollibus et desidibus (quales sunt sycophantæ) ii, qui se assiduis et duris laboribus exercent (quod faciunt agricolæ) insanire (de *μελαγχολᾷν* v. 12.). *ἔμπορος* est mercator, qui currit per mare et merces e terris longinquis importat in suas, vel contra. cf. ad 521. Fisch. Μελαγχολᾷν etc. *῾Υπολαμβάνεις ἐμὲ μαινόμενον. ῎Εμπορος· πραγματευτής. Σκήπτομαι· προφασίζομαι.* Cod. Dorv. Eodem modo verbum ultimum exponunt omnes grammatici, et Suid. hoc loco producto, in *Σκῆψις·* ad illum an referenda sint, quæ scripsit in *῎Εμπορός εἰμι σκηπτόμενος*, nonnihil addubito: citius enim esse sumta crediderim ex alia quadam Aristoph. comœdia, propterea quod ista, *εἰσάγεται γάρ τις λέγων, ὅτι, ὅτε πέμπομαι εἰς πόλεμον, σκήπτομαι ἔμπορος εἶναι*, nec huic versui satis conveniant, neque alteri, qui prorsus similis occurrit Eccl. 1019. *᾽Αλλ᾽ ἔμπορος εἶναι σκήψομαι·* ubi Schol. *προφασίζομαι* (ut tempus quadret, lege *προφασίσομαι*) *εἶναι ἔμπορος· ἐπεὶ οὐκ ἐστρατεύοντο οἱ ἔμποροι·* quanquam fatear, haud ita multum discrepare, quæ notantur a nostro Schol. Ceterum e Suid. facile correxeris Accession. ad Ulp. Comm. in Demosth. p. 1159. nam pro *μὴ* si reponas *ψευδῆ*, integra sunt grammatici verba, et stellula deficientis orationis index removenda. Etiamsi vero ibi quoque perinde legatur, atque apud Suid. *῎Εμπορός εἰμι σκηπτόμενος*, vix tamen sanam esse lectionem eam mihi persuadeo, quippe quæ contineat aliquid ab usu ipsius verbi *σκήπτομαι* abhorrens: quocirca scribendum autumo, *῎Εμπορος εἶναι σκήπτομαι*, quod dixerit in nescio qua fabula nonnemo, qui mercaturam prætexere se aiebat, si ad militiam cogeretur. Χ᾽ *ὅταν* in hoc versu Cod. Dorv. alias illud *γ* particulæ *γε* ante vocalem adspiratam diligenter custodire solitus. Pro *τύχω* Kust. malit *τύχοι·* quod, vel *τύχῃ*, licet omnino necessarium non putem, haud tamen improbo. Hemst. Tunc se simulat mercatorem, quum milites conscribuntur, nam mercatores erant immunes militia, ut docet Schol. ad h. l. et ad Eccl. 1022. ubi adolescens, quum quovis pacto vellet declinare concubitum

vetulæ, quæ cum jure quodam cogebat, inter alia dicit, ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι, comparans concubitum illum cum militia. Berg. A muneribus publicis mercatores Athenis immunes erant, ob operam quam præstabant invehendo frumento. Ideo sycophanta hic dicit mercaturam se causari, si quando usus veniat. Facete adolescens in Conc. quem anus ut secum concumbat cogere vult, ait 1027. ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι. Brunck. Citat Suid. v. σκῆψις. γ' ὅταν. γ' om. 1. Pors. Quod si et in Suid. et in Pseudo-Ulp. ad Demosth. de Cherson. p. 57. n. 31. ed. Paris.=1159. Frft. vere corrigit vir summus (Hemst.) ἔμπορος εἶναι σκήπτομαι, emergit ipsa fere lectio Ms. 6. sive Harl. 6307. ἔμπορος εἶ; ναί. Rem ipsam illustrabit Demosth. c. Apatur. prop. init. πολλοὶ τῶν φευγόντων ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς (δίκαις)—ἐξήλεγξαν τοὺς δικαζομένους ἀδίκως ἐγκαλοῦντας καὶ ἐπὶ τῇ προφάσει τοῦ ἐμπορεύεσθαι συκοφαντοῦντας. Conferat locum diligens lector et adjungat Elm. ad Ach. 392. Dobr.

905. τί δαί· ἀποφαντικόν.—τέχνην· ἐπιστήμην Gl. Cod. Par. Schæf. Affectus est Cod. Dorv. τί δὲ τέχνην τὴν ἔμαθες. Consistere nequit versus, nisi quid aliud immittas: τί δὲ σύ; τέχνην τιν' ἔμαθες; quod tolerari posset; sed verum est, τί δαί; v. 156. Nub. 491. 1269. 1278. et Deuar. de partt. L. Gr. 135. Non raro permutantur, quod difficilius in oratione soluta, quam ligata deprehendas. Supra 172. nulla est librorum nostrorum variatio; Suid. habet, τί δαί; τὰς τριήρεις etc. Præferendum censeo, dummodo τὰς metro infestum expungatur. Hemst. Attici ita scribunt, auctore Ammonio, quum est σύνδεσμος ἐρωτηματικός. Cf. nos ad Plat. Crit. 10. Fisch. In 172. articulus non commode omitti potest, et τί δέ; quid? est, porro. Dind. δὲ pro δαὶ Elb. τιν' et post ἔμαθες interr. nota Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Id. Δι. Χρ. A. hic et ubi notavi. (i. e. 906. 908. 909. 913. 916. et 920. 924. ut videtur. Dobr. Pors.

906. V. Avv. 1433. ubi sycophanta exagitatur itidem, ut hic in Pluto. ἀλλ' ἔστιν ἕτερα etc. Illud autem πῶς οὖν διέζης, ἢ πόθεν Eurip. brevius extulit: πόθεν δ' ἐβόσκου Phœn. 357. (403.) Berg. διέζης est victum quæsivisti, invenisti. Nam Attici ἔζην dixere pro ἔζων, v. Mœr. h. v. et compositum διαζῆν idem valet quod simplex ζῆν. Sic Palæph. fab. ii. 8. ἁρπάζων βοσκήματα οὕτω διέζη· μηδὲν ποιῶν idem est quod 923. ἀργός, iners. Fisch. π. ο. διέζης; μερικῶς τίνα εἶχες ζωήν Gl. Cod. Dorv. Hemst. ἢ πόθεν· ἀπὸ ποίου τρόπου Gl. Cod. Par. Schæf. διέζης Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Punctum in fine versus Ald. Junt. I. II. III. Dind. ποῶν B. Pors. ποῶν Lib. Burg. Dobr.

907. τῶν τῆς πόλεως. Gl. Cod. Par. τῶν πολιτῶν τῶν δημοσίων φροντιστής. Pro πολιτῶν legendum videtur πολιτικῶν. Satis crebra est commutatio harum vocum. V. Wesseling. ad Diodor. Sic. xiv. c. 75. xix. c. 104. xx. c. 31. et 108. Causam commutationis facile intelligas, si conferas Bast. Comm. Palæographicam p. 834., omnino, quæ princeps ejus laus est, uberrimam hujusmodi ætiologiarum. Schæf. τὰ τῆς πόλεως πράγματα sunt res publicæ, ad civitatem, ad universos cives pertinentes, ut 919. τὰ ἴδια πράγματα, res privatæ, ad cives singulos pertinentes. Qui usus voc. ἴδιος Atticis admodum familiaris est. Harpocr. v. Ἴδιον, Suid. v. Ἰδιῶται, Tim. Gl. Plat. v. Ἴδιον et ibi Ruhnk. Earum se sycophanta esse ait ἐπιμελητὴν h. e. curatorem, quatenus observabat actiones moresque civium, ita ut, si ab aliquo violatas esse leges vidisset, ejus nomen indicaret, neque raro ipse crimina fingeret. Fisch. ἐπιμελητὴς aliud est, si proprie loquaris, aliud διοικητὴς [quo voc. illud interpretatur Schol. Dorv.]: hic pecuniæ publicæ dispensator, quem ordinatorem recentiores vertunt, ille publico operi curando præpositus: jure tamen inferioris ætatis consuetudinem sequutus alterum ad alterius explicationem adhibuit [Sch. Dorv.]; laxius enim διοικητὴς eum significat, qui cujusvis negotii mandati administrationem gerit. Hemst. "Schol. compilavit Suidas v. δημοσίων." Toup. in Suid. i. p. 90. Pors.

908. ἰδίων· ἰδιωτικῶν ἤτοι τῶν καθ' ἕκαστον. (χωρικῶν, ἰδιωτικῶν. Gl. Dorv.)—βούλομαι· μαθεῖν. Gl. Cod. Par. Schæf. τί μαθών; Interpres Latinus, qua arte? minus recte. τί μαθὼν enim vel τί παθὼν Atticis significat qua impulsus (vel adductus) causa, vel simpliciter quare. Exempla apud scriptt. Att. passim obvia sunt. V. saltem Ind. nostrum in Aristoph. et Casaub. ad Athen. xiii. 9. Kust. Talem hujus participii usum sæpe occurrere apud Comicum et esse formulam exprobrandi imprudentiam s. inscitiam monuit Biset. ad Nub. 1507. qui et loca indicat omnia præter hunc in Pluto. Isocr. in Trapez. [t. iii. p. 196. Auger.] καίτοι τί μαθόντες, ὦ ἄνδρες δικασταί, προσετάττομεν ἀποδοῦναι Σατύρῳ, ἐὰν μὴ διαλλαγῶμεν; Ælian. Ep. 14. τί γὰρ μαθὼν ῥυθμίζεις με; v. ad Nub. 1507. Berg. Scribendum hic etiam,

ut Lys. 599. τί παθών. Sæpissime in hac formula peccarunt librarii. Brunck. τί μαθών; qua re impulsus? cur? sc. ἐπιμελητὴς εἶ. Quo quidem sensu hæc formula, in utroque numero, legitur multis locis et ap. Arist. (Vesp. 251. Ach. 826. Lys. 599.) et apud scriptt. Att. alios. Dicunt iidem sic etiam τί παθών; quid tibi accidit? et τί βουλόμενος; v. Hoog. ad Vig. v. 9. 13. et vi. 1. 7. Unde fuerunt, qui μαθὼν mutandum in παθὼν, sed perperam censerent. V. Bos. Anim. p. 192. Wolf. ad Demosth. c. Leptin. p. 348. s. Fisch. Post μαθὼν punctum habent Ald. Junt. i. ii. iii. Dind. Huc respicit Suid. v. ἰδιῶται, monente Hemst. μαθὼν tres primæ, Rav. Borg. παθὼν Brunck. in not. quæ truncata est in ed. Oxon. 1810. ubi παθών. Pari fide editor notas (t. i. p. 235. et iii. p. 193. ed. Argent.) ad 48. omisit, et textum contra Brunck. mentem exhibuit δῆλον ὅτιὴ καὶ τυφλός. 240. textum clam lectore corrigit et Brunck. not. t. i. p. 247. omittit. Ran. 437. et 438. transponit. De μαθὼν et παθὼν v. Coll. ad Ran. 1369. et Elm. Ach. 826. Dobr. βούλομαι. Nemo putet propter hoc verbum illud τί μαθὼν accipiendum esse pro, quid edoctus, quasi altero interrogante τί μαθών; quam artem edoctus? sycophanta respondeat, βούλομαι μανθάνειν, volo discere. Nam hoc pacto sibi ipsi contradiceret infra 924. Berg. Absonum, quod Schol. Dorv. βούλομαι exponat βουλευτής εἰμι· longe dissidet a verbo βούλεσθαι ea potestas, quam posuerunt in βουλεύειν, similiter atque in πρυτανεύειν, ταμιεύειν, ἱππεύειν etc. Media valde vereor, ut ista significatione usquam inveniantur. Haud multo melius, modo ne quid vitiosi subsit, Schol. 919. βουλόμενος interpretatur, ubi recte Cod. Dorv. ὁ θέλων. Quid esset βούλομαι, et quorsum pertineret, Frisch. quoque non intellexisse notat Herald. Anim. in Salmas. Obs. ad Jus Att. et R. ii. 15. § 10. "nempe quia Athenis, inquit, publica crimina exequi poterat ὁ βουλόμενος, quod est verbum ipsarum legum, ideo dicebat sycophanta, βούλομαι [volo]." Hemst. Publica crimina cuilibet licebat Athenis exequi: quod notum e solemni legum formula, quæ toties apud oratores occurrit, ut, ἀπογραφέτω δὲ τὸν μὴ ποιοῦντα ταῦτα ὁ βουλόμενος· δοκιμασίαν δὲ ἐπαγγελλέτω ὁ βουλόμενος. Hinc jocus, qui mox sequitur. Brunck.

909. ὦ τοιχωρύχε. (869.) Est vox animi indignantis, qua ostendit alterum esse hominem scelestum, respondens Latt. vocibus scelus, pestis, et ejus generis aliis. V. 1142. Ap. Plaut. Pseudol. iv. 2. 23. leguntur de lenone verba, parietum perfossor. Fisch.

910. μηδὲν· ἤγουν, οὐδενὸς διαφέροντος καὶ προσήκοντός σοι. Gl. Dorv. Hemst. εἰ πρέποντος, ἁρμόζοντός σοι μηδενός, μισητὸς γίνῃ τοῖς πολλοῖς διὰ τὸ ἐπιχειρεῖν ἀλλοτρίοις. Gl. Cod. Par. Schol. Τὸ εἶτα τρισσῶς λαμβάνεται, εἶτα ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα, καὶ εἶτα ἀντὶ τοῦ ἆρα, καὶ εἶτα ἀργὸν, ὡς ἐνταῦθα. Schæf. μηδὲν scil. τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων ἐπιμελητὴν καὶ τῶν ἰδίων. Ut τοῦτο προσήκει μοι est, hoc ad me pertinet, meum est hoc curare (ut 911. pro quo 919. dicitur εἰς ἔμ' ἥκει): ita προσῆκον μηδὲν est nom. vel potius accus. absolutus, vim gen. consequentiæ habens. V. Anim. ad Well. iii. i. 383. 392. s. et Moll. ad Long. Past. p. 7. Part. εἶτα, et οὕτως, τότε, et aliæ ponuntur post participia, fere vim gen. consequ. habentia. V. 79. 207. 321. et Deuar. p. 133. Similis locus est Theophr. Char. xxv. 2. Latine modo omitti debet, modo reddi potest tum, tamen. · ἀπεχθάνεσθαι non potest passive accipi h. l. ob verba πῶς—χρηστὸς, ut sit μισεῖσθαι odio esse, verum active, offendere, infestare, Gl. vett., ut intelligatur πᾶσι. [Cod. Dorv. ἀπεχθάνῃ (sic Elb.) formam Att. ut sæpe solet, removit. Frisch. interpretatur odiosus fias omnibus, Deuar. de Part. p. 170. tamen stomacharis, neuter, ut quidem arbitror, satis adposite: quamvis alioqui in hoc orationis articulo duri quiddam et abrupti perlucere non diffitear; cujus generis pluribus exemplis hæc ipsa scena non destituitur. Hemst. Berg. vertit, odium tibi concilias; sed Hemst. infensus es omnibus, vel, adversus quoslibet inimicitias suscipis. Dind.] Nam potest quis χρηστὸς esse, etsi alii eum persequuntur odio, sed nemo, qui infestet alios iisque nocere studeat, gloriari potest se esse χρηστόν. Sycophantæ nocere omnibus studebant, ita, ut nomina eorum deferrent, a quibus aliquid commissum esse scirent, certe crederent. Fisch. V. 891—893. 897. 931. Sed vix distat ἀπεχθάνει a πράγματα τοῖς ἄλλοις παρέχεις, quod nemo non fateretur huic loco convenire. Deinde ipsum hoc ἀπεχθάνεσθαι adeo istorum nebulonum erat proprium, ut fere synonyma fuerint φιλαπεχθήμων et συκοφάντης. Lysias περὶ τοῦ ἀδυνάτου, prop. fin. peropportune ab HSteph. Thes. i. 1313. c. allatus; ἀλλ' ὅτι πολυπράγμων εἰμὶ καὶ θρασὺς καὶ φιλαπεχθήμων; ἀλλ' οὐ τοιαύταις ἀφορμαῖς τοῦ βίου πρὸς τὰ τοιαῦτα τυγχάνω χρώμενος. Ubi singula, φιλαπεχθήμων, θρασὺς, et πολυπράγμων per se

posita satis clare designassent sycophantam. σοί mavult Boiss. Dobr. μηδὲν δεινὸν (quasi v. l. notatur. Gl. manifesta, pro μηδὲν δεινόν, *Nulla injuria lacessitus*. Unde vox facile potuit in textum recipi, altera extrusa.) Lib. Burg. Id.

911. προσήκει· διαφέρει ἢ πρέπει μοι. Gl. Cod. Par. Schæf. Etsi videri possit, partic. γὰρ agere partes partic. δὲ, ita ut indignationem interrogantis declaret, tamen præstat dicere, ante verba illa omissam esse integram enuntiationem, *quam vana sunt, quæ dicis: nugæ!* quam sycophanta vultu et motu corporis expresserit (v. ad 535.). μοι cohæret cum v. προσήκει, et εὐεργετεῖν τὴν πόλιν est, *bene mereri de civitate, de patria*. Fisch.

912. κέπφε· λάρε.—σθένω· δύναμαι. Gl. Cod. Par. Schæf. Cod. Dorv. εὐεργετεῖν π (εὐεργεσίαν παρέχειν) ὦ κεμφε (λάρε.) Ut pronomen illud (μ'), quod omittit, si plane ab omnibus exularet libris, vix aut omnino non desiderarem, sic possessioni cunctarum edd. consensu firmatæ litem movere nimis immodestum foret, quin imo libentius eam ob causam retineas, quia sycophantæ jactabundi notam atque imaginem expingit, dum personam suam iterum ac tertium inculcando operam adrogantius venditare studet. Κέμφος autem vel κέμπφος, itidemque κέμπος, inserto μ, quod fieri frequentissime solere ante litteras illas, quæ presso labio formantur, aliquot exemplis supra docuimus (ad 729.), serioris ævi more scribuntur: quamquam nec veteribus illa ratio displicuerit, si μ blandimento soni suavioris in alienam sedem invitetur. Hes. habet Ἁλιάποδα, τὸν κέμφον, ἢ θαλάττιον ὄρνιν. Idem Κεμπός, κοῦφος, ἐλαφρὸς ἄνθρωπος· quod alio referri non debere, statim patebit, simulac compones, quæ de nomine levissimæ avis ad hominem futilem et vanum translato monuit in v. Κέμφος. In Gl. Mss. κεμπφωθεὶς et κεμφωθεὶς reperisse me commemini. Ceterum Etym. ubi vocabulum illud exponit p. 503., turpiter est mutilatus, sic, ut, quo tendat, intelligi non possit, nisi vulnus immisso uno alteroque verbo talem in modum resarcias: Κέπφος, κοῦφος καὶ ἐλαφρός, (hujus adjectivi vice aliud aliquod finitima virtute præditum, velut εὐμετάβολος, ὀξὺς, εὐχερὴς, εὐτελὴς, quæ a grammaticis κέπφον interpretantibus usurpantur, ab auctore potuisse proficisci non nego) ἄνθρωπος, ἀπὸ τοῦ ὀρνέου, ὅ ἐστι κοῦφον καὶ ἐπιπλέον τοῖς ὕδασιν. His ea proxime conglutinantur, quibus est cum hoc articulo nihil commune: idque propterea contigit, quia novi membri caput fuerat amputatum; quod si nunc denuo præfixeris, nulla restabit amplius difficultas: Κεροβάτης, ὁ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀρῶν, τουτέστι τὰς κορυφὰς, βαίνων, εἰσαεὶ κεροβάτης· κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὥς φησι Πίνδαρος· Ὑψικέρατα πέτραν ἀντὶ τοῦ, ὑψηλὰ ἀκρωτήρια in fine addendum etiam reor, ἔχουσαν. [Schneid. Fragm. Pind. p. 64. qui monet, Etym. Gudianum (ubi tamen male Κεραβὰς) et Etym. Askew. confirmare Hemst. emendationem in Etym. M.; Heyne Carm. Pind. t. iii. P. i. p. 139. ubi Hermann. putat, apud Pind. fuisse, Δηλίαν Κύνθου ἔχων | ὑψικέρατα πέτραν. Dind.] Panis epitheton explicari licet ex Hes. et Comici nostri Ran. 232. Sylburg. autem vir non minus eruditus quam accuratus, corruptum putat ὑψικέρατα πέτραν, et scripturæ duplicis indicia præferre, ὑψικέρατα πέτραν, aut ὑψικέρατοι πέτραι, quorum prior tamen ipsi verior videtur. Nos indigemus hac quidem in parte manus emendatricis: sarta tecta maneat Etymologo vetus lectio; ideoque magis, quod ejus beneficio jam compertum habeamus, unde sumserit Aristoph. Δήλιε, Κυνθίαν ἔχων Ὑψικέρατα πέτραν, Nub. 597. ne quem forma vocis insolens offendat, cavet Schol. μεταπλασμός ἐστι ἀντὶ τοῦ ὑψικέρατον. Hemst. Cod. εὐεργετεῖν, ὦ—omisso pronomine. Brunck. εὐεργετεῖν μ'. μ' om. A. non 1. 2. με B. Pors. μ' habent tres primæ, Brunck. Inv. Arund. 2. 4 5. 6. om. 1. 3. Soph. Œd. T. 823. εἴ με χρὴ φυγεῖν, | καί μοι φυγόντι μήτε τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν, | μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος ἢ γάμοις με δεῖ | μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν | Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με. Philoct. 369. ἢ 'τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τινι | δοῦναι τὰ τεύχη τἀμὰ πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ; Antigon. 736. ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός; corruptum censet Markl., inquit Pors. Adv. p. 172. An ad Iph. A. 1385? Interim, non obstante Mag. apud Erfurdt. lego χρή με. Dativi usus notissimus, ut αὐτῷ in Eurip. fr. cxi. μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφὸς, et in Philemone Clem. Alex. Str. vii. p. 843, 13. (362, 263. Cl.) Thesm. 925. σὺ τὴν ἐμὴν γυναῖκα κωλύεις ἐμὲ ἄγειν; Eurip. Heracl. 176. δοὺς (vulgo δὸς) μηδὲν, ἀλλὰ τἄμ' ἐῶν ἄγειν ἐμὲ, | κτῆσαι Μυκήνας. 268. ἄξω γε μέντοι τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ λαβών. Optime Pors. Iph. T. 687. τἀμὰ δεῖ φέρειν ἐμὲ, ubi confert Markl. Phœn. 1699. τἄμ' ἐγὼ στέρξω κακά. Aristoph. Vesp. 1345. νῦν δ' οὐ κρατῶ 'γὼ τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων. Ubi vereor ut recte πω Elm. Ach. 580. p. 125. Cete-

rum hinc habet *κέπφος* Eustath. Od. E. p. 1522, 54.=206, 19. comparans comicum, *ὦ μόνοι ὄντοι τῶν* Ἑλλήνων. V. Boiss. ad Herodian. p. 288. Dobr. De *avi vilissima* insignisque stuporis, ac deinde de *stolido* et *fatuo* ut h. l. usurpari hanc vocem (*κέπφος*) docent Schol. ac similiter ad Pac. 1071. ubi *κέπφοι* adducuntur. Meminit ejusdem avis Nicander Alex. 166. ad q. l. *κέπφος avis marina* et *laro similis* in Schol. illius poëtæ dicitur. Exstat vero, ut hoc addam, formatum ab eadem voce verbum *κεπφωθεῖσα* [Antiquius usus v. *κεπφοῦμαι* exemplum est ap. Cic. ad Att. xiii. 40. Dind.] ap. Iren. adv. Hær. i. 9. cujus ibi textum authenticum debemus Epiphanio, ubi de muliere a domino ad prophetandum erecta dicitur, *ἡ δὲ χαυνωθεῖσα καὶ κεπφωθεῖσα ὑπὸ τῶν προειρημένων*, juxta Petavium, *illa istius inflata verbis ac elata*, prout in I. E. Grabe ed. etiam legitur, nempe ut ea voce mulieris illius singularis *levitas* ac *fatuitas* simul, quod sequentia ibidem arguunt, designetur. Spanh. Est nomen avis marinæ, quæ a Latinis *fulica* dicitur, et levissimæ (multum enim plumarum habet, parum carnium) et fatuæ (pascitur enim spuma maris, qua oblata pueri eam alliciunt injectaque manu capiunt). Hinc est imago hominis et levissimi et inprimis fatui atque vecordis. V. Aristot. Hist. An. ix. 35. Hes. et Suid. v. *κέμφος*, et inprimis Bochart. Hieroz. ii. 2, 18. p. 264. s. t. ii. Hebr. dicitur שחף e quo vocab. ortum fortassis est Græcum. Sæpe confunditur hæc avis, etiam a vett. scriptoribus, cum *λάρῳ* h. e. *gavia*, et *ἐρωδιῷ* h. e. *ardea*, et *αἰθυίᾳ* h. e. *mergo*. V. Salmas. ad Solin. p. 64. s. Cæterum *καθ' ὅσον ἂν σθένω* idem est quod alibi *κατὰ δύναμιν*, *pro viribus*. Fisch.

913. Τὸ *πολυπραγμονεῖν*· Ταῖς πανουργίαις ἑαυτὸν ἐκδεδωκέναι Cod. Dorv. Hemst. *πολυπραγμονεῖν*. Gl. Cod. Par. τὸ παρὰ τοῦ δέοντος ἐξετάζειν. Scrib. *πέρα* τ. δ. Ceterum corrige typothetæ errorem in hoc versu. Schæf. *τὸ πολυπραγμονεῖν*, *male curiosum, ardelionem esse*: idem ac *πολλὰ πράττειν* Ran. 749. Brunck. Explicatur 931. verbis *τἀλλότρια πράττειν*, atque cadit in eum, qui curat res alienas, quæ ad ipsum nihil pertineant. In Gl. vett. hoc verbum explicatur verbis Latinis *sciscitari, percontari, rimari*, et *πολυπράγμων* dicitur *scrutator, sciscitator, ardelio, curiosus*. Nam qui aliena curant, scrutantur et sciscitantur omnia ab omnibus. A Græcis grammaticis verbum *πολυπραγμονεῖν* verbo *περιεργάζεσθαι*, et nomen *πολυπράγμων* nomine *περίεργος* explicatur: utrumque verbum usurpatur de eo, in quo est nimia et immodica alicujus rei cura. V. Periz. ad Æl. V. H. ii. 44, p. 188. Sed ejusmodi cura cadit in eos, qui curant res alienas. De his legitur 2 Thess. iii. 11. Libellum *περὶ πολυπραγμοσύνης* reliquit Plutarch. Opp. t. ii. p. 515-523. et character *περιεργίας* est ap. Theophr. ch. 13. Fisch.

914. *τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν· μᾶλλον μὲν οὖν ὑπάρχει εὐεργετεῖν.* (*τοῦτό ἐστι τὸ εὐεργετεῖν.* recte Gl. Dorv.) — *κειμένοις· τεταγμένοις.* Gl. Cod. Par. Schæf. *μὲν οὖν* verti potest, aut *certe quidem*, ut habeant hæ particulæ vim magis affirmandi, aut *enimvero, immo quidem*, *τοιγαροῦν*, *μέντοι γε* Hes. *οἱ νόμοι οἱ κείμενοι*, sunt *leges publicæ*, *leges sancitæ*, quas servare cives tenentur. Est verbum hoc in genere proprium. V. Xen. Mem. iv. 4. 16. 1 Tim. i. 9. et ibi Albert. *βοηθεῖν τοῖς νόμοις*, *opitulari legibus*, dicitur is, qui videt ut leges a civibus serventur neque violentur, qui nomina eorum defert, a quibus leges violari videat. Fisch. *τοῖς* alterum omittere videntur Rav. et Borg. apud Inv. ad 884. Dobr. *οὖν* om. 3. Id.

915. *'πιτρέπειν· συγχωρεῖν.*—*ἐξαμαρτάνῃ· ἤτοι ἁμαρτάνων ἔξω τοῦ καλοῦ πίπτῃ.* Gl. Cod. Par. Schæf. Cod. Dorv. versiculi scripturam parumper inmutat: *Καὶ μὴ 'πιτρέπειν, ἐάν τις ἐξαμαρτάνῃ·* cui lectioni non est, cur vulgatam postponamus. Additum insuper ad; *ἐπιτρέπειν· παραχωρεῖν καὶ ἁμαρτάνειν· διδόναι ἄδειαν παρὰ τὸ πρέπον·* hæc scilicet non abhorrent, dummodo paulisper adjuves scribendo seu, *παραχωρεῖν, καὶ τοῦ ἁμαρτάνειν διδόναι ἄδειαν·* sive potius, *παραχωρεῖν ἁμαρτάνειν, καὶ διδόναι ἄδειαν παρὰ τὸ πρέπον.* Hemst. Recepit tamen eam lectionem quam Cod. Dorv. ex Borg. Cod. Inv. quum in Rav. legatur, *'πιτρέπειν, ἤν τ. ἐξ.* (sine *ποθ'*). Sed vulg. *κ. μὴ 'πιτρ. ποθ' ἤν τ. ἐ.* numerosius est. Cæterum Cod. Rav. auctoritate Inv. ita ut Brunck. personas scenæ posuit. Dind. Sensus: numquam, nullo modo, sinere quemquam delicta et peccata impune ferre; quod quidem fit indicando et accusando legum violatores. Nam compositum *ἐξαμαρτάνειν* idem est quod simplex *ἁμαρτάνειν*, ut *ἐξόλλυμι* et alia hujus generis verba. Ad *ἐπιτρέπειν* intell. infin. *ἐξαμαρτάνειν*, ut Marc. v. 13. ad *ἐπέτρεψεν* intell. *εἰσελθεῖν εἰς τοὺς χοίρους* e v. 12. Etiam prædicatum enuntiationis repeti debet e 913. nempe *εὐεργετεῖν τὴν πόλιν*. Fisch. Eurip. Hecub. 832. *ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τῇ δίκῃ ὑπηρετεῖν καὶ τοὺς κακοὺς δρᾶν πανταχοῦ κακῶς ἀεί.* Berg. *μὴ 'πιτρέπειν πότ' ἤν*

τις ἐξ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Pro πότ' ἦν. ἐὰν A. 1. B. ἦν 2. Pors. πότ' ἦν τις tres primæ. ἦν sine ποτ' Rav. Arund. 6. ἢ et ἐὰν quasi gl. 5. sine ποτ' scil. etsi non diserte notavi. ἐὰν sine ποτ' ed. Brunck. tacite, Borg. Dobr. ἐντρέπειν (sic) primo 3. nunc ἐντ. ἦν 1. 2. 4. ἐὰν 3. ποτ' om. 1. 2. 3. 4. Id.

916. οὐκοῦν. Lege οὔκουν. Bent. δικαστάς· κριτάς. — ἐξεπίτηδες· ἐσκεμμένως ἤτοι ἐπ' αὐτῷ τούτῳ. Gl. Cod. Par. Schæf. 'Εξεπίτηδες· 'Επ' αὐτὸ τοῦτο. 'Αρχειν καθίστησιν· ἄρχοντας εἶναι ποιεῖν. ἵνα παρ' αὐτῷ βοηθοῦνται. Cod. Dorv. maculas absterseris, si scribas, ποιεῖ, ἵνα παρ' αὐτῶν βοηθῶνται. Servat autem in οὐκοῦν eundem, quem omnes edd. et Suid. in 'Αρχειν, accentum; ab illaque ratione pendet interpretatio satis opportune τοῦ ἐξεπίτηδες. In aliis tamen exemplaribus inveniri οὔκουν ἐν σχήματι ἀποφατικῷ, de quo dictum ad p. 147. monet Schol. Eo sane modo legit is enarrator, a quo profecta sunt, ἐξ ἀνάγκης ἢ μάτην· ἀργῶς καὶ μάτην· haud enim existimandum, illam esse significandi potestatem in ἐξεπίτηδες, si per se solum sumatur; sed tum demum hæc explicatio procedet, ubi junctum erit, οὔκουν ἐξεπίτηδες· nequaquam igitur ex usu reip. id est, nequicquam igitur judices, qui magistratum gerant, civitas constituit: eoque videtur spectare, quod Suid. quanquam corrupte, versum Aristoph. ita protulerit: Οὐκ ἐπίτηδες etc. Neque hoc fefellit H. Steph. Th. L. G. T. i. p. 1217. utpote qui sic scribat: Apud Aristoph. autem Pluto, Οὐκοῦν etc. Schol. exponit ἐξ ἀνάγκης ἢ μάτην· addens, οὕτως οἱ 'Αττικοί. Item ἀργῶς καὶ μάτην. Annotat vero scribi etiam negative οὔκουν, quæ scriptura expositioni illi convenientior esse videtur. Hinc patet, duplicem ex diversis Codd. adnotationem emanasse, primam, ἐξ ἀνάγκης ... καὶ μάτην alteram, γράφεται δὲ ... οὔκουν. 'Εξ ἀνάγκης vero quorsum pertineat, quove pacto ad declarandum sive ἐξεπίτηδες, sive οὔκουν ἐξεπίτηδες, usurpetur, fateor equidem, me minus adsequi. Ceterum utra lectio, οὔκουν an οὐκοῦν, palmam mereatur, commodiore loco exigere est animus. Hemst. Sensus: *frustra sane civitas judices constituit, qui judicia exerceant.* Pro οὐκοῦν legi haud dubie debet οὔκουν. Nam 1. hanc scripturam invenerat in Codd. antiquis Schol., cujus verba hæc sunt: γράφεται καὶ ἐν σχήματι ἀποφατικῷ, οὔκουν. 2. ita scriptum reperit Suid. qui v. 'Εξεπίτηδες hunc vers. ita laudat: οὐκ ἐπίτηδες ἡ πόλις ἄρχειν καθίστησι δικαστάς. 3. ita legit Schol. ille, qui voc. ἐξεπίτηδες explicavit per μάτην. 4. commodior loci sensus sic existit. Num ἐξεπίτηδες s. ἐπίτηδες (utrumque enim Attici usurpant, Tho. Mag. docente p. 358.) est *consulto, de industria, data opera*; sed οὔκουν ἐξεπίτηδες, *temere sane, sine causa, frustra*, μάτην, ἀργῶς, Sch. et Suid. ἄρχειν [Ponitur pro, πρὸς τὸ ἄρχειν, ut aliis civibus præsint. Girard.] quod est omnino, *magistratum gerere*, h. l. singulatim est, *judicare, judicia exercere*, ideoque curare ne leges violentur, et ut cives, qui eas violarint, puniantur. Fisch. Οὐκοῦν et post καθίστ. punctum Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. ἐξεπίτηδες Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

916-17. Suid. ἄρχειν. Pors. οὐκοῦν et ἐξεπίτηδες sine interrog. tres primæ. οὔκουν et ἐξεπιτηδὲς Brunck. Inv. et interrogant. οὐκ ἐπίτηδες ἡ π. ἄρχειν καθ. Suid. v. ἐξεπίτηδες, sed οὐκοῦν et ἐξεπ. v. ἄρχειν. οὔκουν schol. unus diserte, pro var. lect. atque ita legisse alium, qui μάτην et ἀργῶς pro explicatione dat, monuerunt viri docti. Dobr.

917. καθίστησιν· τάττει. — κατηγορεῖ? συνηγορεῖ. Gl. Cod. Par. Schæf. Post καθίστησιν insere interrogationem. Bent. ἄρχην (sic) primo 5. sed gl. ὥστε. Nunc η mut. in ει a recentiore. ἄρχειν servant Arund. 6. Schol. κοινότερον δὲ καὶ τὰς τοιαύτας ψιλὰς ἐπιστασίας καὶ λειτουργίας, ἀρχὰς ἔλεγον. καὶ τὸ βουλεῦσαι, ἄρξαι. Quæ etsi corrupta manifesto innuunt diversa fuisse ἄρχειν et δικάζειν, ut monet Hemst. Forsan καινότερον. Equidem vix puto sanum esse ἄρχειν. Olim tentabam ἀρχὴν, adverbialiter, ut cum ἐξεπίτηδες ponatur ἐκ παραλλήλου. Occurrit ἀρχὴν Herodot. i. 86. 203. ii. 27. vii. 216. 220. viii. 128. 132. ix. 21. 35. 60. 80. Thucyd. v. 27. ἀποδεῖξαι δὲ ἄνδρας ὀλίγους ἀρχὴν αὐτοκράτορας, καὶ μὴ πρὸς τὸν δῆμον τοὺς λόγους εἶναι. Sed ob ambiguitatem constructionis huic emendationi non multum tribuo. Vulgata aliquatenus defenditur a Vesp. 585. καὶ ταῦτ' ἀνεπεύθυνοι δρῶμεν, τῶν δ' ἄλλων οὐδεμί' ἀρχή. et 617. ἆρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω; sed posteriore quidem loco reddendum, imperium. At Demosth. Bœot. i. p. 557, n. 13. (997.) ἐὰν δ' ἀρχὴν ἡντινοῦν ἡ πόλις κληροῖ, οἷον βουλῆς, θεσμοθετῶν, τῶν ἄλλων. Quare videndum an a senatoribus ad judices trahi possit τὸ ἄρχειν. Vehementer obstat Plutarch. Solon. p. 88. A.

ὄντες, εἰς οὐδεμίαν ἀρχὴν ἔδωκεν ἄρχειν, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάζειν καὶ δικάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Dobr. Verb. ἄρχειν ad anteced. versum refertur in Elb. et καθίστησι scribitur. Dind. κατηγορεῖ. Aperte hic sycophanta turpi se delatoris munere fungi ex eoque quæstum facere fatetur, *nequicquam*, inquiens, *judicia sunt instituta, nisi accusator noxios deferat.* Girard.

918. ὁ βουλόμενος· ὁ θέλων.—ἐκεῖνος· ὁ κατηγορῶν. Gl. Cod. Par. Schæf. ὁ βουλόμενος, *quilibet, quivis*. V. 908. et Locella ad Xen. Ephes. p. 268. Fisch. H. l. a Brunck. et Inv. servatum est Οὐκοῦν, et affirmative verba sunt accepta. Dind. Post ἐγὼ interr. nota Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Id. Δι. Θε. A. B. (i.e. Θεράπων, ut e lib. Ask. liquet.) Pors.

919. τὰ πράγματα. τὰ gl. 1. om. 2. B. Pors. τὰ τῆς πό. πρ. 4. 5. Dobr. ἥκει. ἀνήκει, ἀνατρέχει Gl. Cod. Par. Schæf.

920. Νὴ Δία etc. Labat versus; cui Kust. ut subveniret, ἆρα clam lectore suo contra pristinas edd. instruxit accentu circumflexo. Non probo factum: quamvis enim metrum juvet, eam tamen particulæ mutationem inducit, quæ locum hic nullum habeat. Certius remedium præbet Cod. Dorv. ex quo reposui, Νὴ τὸν Δία etc. Neque omittendæ sunt, quas suppeditat, interpretationes: Νή· μά. Πονηρόν· κακότροπον. Προστάτην· φροντιστήν. Ἔχει· ἡ πόλις δηλαδή. Hemst. Gl. Cod. Par. προστάτην· ἐπιμελητήν. Schæf. νὴ Δία, πονηρόν γ' ἆρα Brunck. et Inv. tacite. νὴ τὸν Δ. — ἆρα Munt. νὴ τὸν Δ — ἆρα post Hemst. dedit Fisch. qui subjecit, 'qua quidem scriptura et metro consultum est et rationi hominis.' Sed neque articulo τὸν Δ. hic opus est, et recte ἆρα, etiam sine interrog. potuit circumflecti. Dind. Δι. Χρ. B. νὴ τὸν Δία A. 1. 2. B. γ' ἄρα. γ' om. 1. non 2. Pors. νὴ τὸν Δία 3. 4. 5. γ' ἆρα Ald. 5. Dobr. ἆρα Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. προστάτης est *præpositus, præses, antistes*; singulatim ap. Atticos, *patronus*: nam omnes advenæ et peregrini debebant Athenis civem aliquem habere patronum. V. Harpocr. v. Προστάτης, et Suid. v. Προστάται. Dictus etiam sic est, qui genti alicui et provinciæ præest. V. Wessel. de Archont. Judd. p. 12. Hinc προΐστασθαι est, *defendere, tueri*, v. Symm. vers. Ps. xx. 2. et προστάτης *propugnator, tutor*. Fisch.

921. ἡσυχίαν ἄγειν (sic). Gl. Cod. Par. ἡσυχάζειν. Ἡσυχίαν ἔχειν et ἡσυχίαν ἄγειν a librariis sæpius confunduntur. Cf. Herodot. i. c. 11. vii. c. 11. ubi v. Wesseling. Diod. Sicul. xiii. c. 96. xv. c. 91. ubi idem Wesseling. notavit. Schæf. ἡσυχίαν ἄγειν est i. q. ἡσυχάζειν, *quiescere, quietum esse*. Quod, si refertur ad eos qui bellum gerunt, aut partes alterius eorum sequuntur, est, ut Lat. *quiescere*, neutras partes sequi. V. Staver. ad Corn. Nep. Att. vii. 3. H. l. refertur ad πολυπράγμονα, et est, *non curare res alienas sed suas tantum*, ut ἡσυχάζειν legitur 1 Thess. iv. 11. et ἡσυχία 2 Thess. iii. 12. ubi μεθ' ἡσυχίας ἐργάζεσθαι refertur ad περιεργάζεσθαι, h. e. πολυπραγμονεῖν. ζῆν ἀργὸς (de quo voc. propr. eum, qui opus rusticum non facit, deinde desidem, inertem, denotante, dictum est ad 516.) sycophanta jubetur, h. e. vivere ita, ut neminis vitam et actiones observet, neminem accuset. Sed sycophanta hanc vocem ita accipit, ac si jubeatur nihil omnino agere. Fisch. Cod. Dorv. ζῆν ἀργῶς, sed eadem manus correxerat ἀργός. Hemst. βούλει Elb. Dind.

922. προβατίου βίον λέγεις. (προβάτου ζωήν, ἀγροίκου Gl. Dorv.) Citat Thom. Mag. v. Πρόβατον. Kust. Recte Schol. Dorv. προβάτιον accepit tanquam ὑποκοριστικὸν s. deminutivum voc. πρόβατον· quod negare in Refut. utriusque El. Cercopetav. p. 86. Salmasio pro ea, qua pollebat, Græcæ linguæ peritia nunquam venisset in mentem, nisi adversus Petavium ipsi standum fuisset; qui summi viri magnisque meritis insignes ubi sese invicem infesti adoriuntur, sæpius ab improvido animi concitati motu iraque mutua, quam ex rerum veritate consilium capiunt. Pugnatum fuit iis solum exemplis, quæ Steph. Thes. subministrabat: litem decidere potest Plutus Arist. 293. 299. Προβάτιος παράγωγον, quod Salmas. ingerere nobis conabatur, metuo ne Græci sermonis usus plane respuat. Hemst. ζῆν ἀργός. Gl. Cod. Par. ἄπρακτος, μάτην.— προβατίου· ἀντὶ τοῦ μωροῦ καὶ ἀνοήτου. Schæf. προβατίου (h. e. προβάτου) βίος cadit in eum, qui omnino nihil agit, nisi hoc, ut vivat, h. e. edat et bibat et dormiat. V. Mich. Apostol. xvi. 68. Sed ovicula est etiam imago hominis stupidi ob causas ex Aristotele allatas ab Erasmo Adagg. p. 398. in Prov. *ovium mores*. Unde Diog. Cynicus hominem opulentum sed stupidum dixit πρόβατον χρυσόμαλλον. V. Diog. Laert. vi. 47. Fisch. Suid. v. προβατίου β. Dobr.

923. διατριβή. Avv. 156. (βίος) οὐκ ἄχαρις εἰς τὴν τριβήν. ubi v. nott. Berg. διατριβὴ est *studium, occupatio* (v. Schol. et Suid.); nam qui in studio alicujus rei versantur, ei immorantur; et quum φα-

νεῖται id. sit quod *ἔσται*, apparet, sensum loci esse, 'iners et otiosa vita est vita oviculæ; qui ita vivit, ut omnino nihil curet, ovicula est, non homo.' Fisch. Schol. Dorv. *διατριβὴν* intellexit, ut videtur, idoneam agendi facultatem, usu rerum civilium et exercitio quotidiano firmatam: neque enim memini, *ἐπιτηδειότητα* [quo voc. Sch. Do. *διατρ.* interpretatur], ne ex more quidem Græciæ serioris, vocari, quæ veteribus erat *ἐπιτήδευσις* vel *ἐπιτήδευμα*. Hemst. *φανεῖτε* Elb. Dind. *τις ἐν τ.* 4. Dobr.

924. *μεταμάθοις*. Gl. Cod. Par. *καταλήψας τοῦτο ἕτερον μάθοις*. Corrig. *καταλείψας*. Cf. notata p. 510. et add. Schol. ad Lycophr. 54. et 72. —*δοίης*. Gl. *οὐ μεταμάθοις δηλονότι, εἰ παράσχοις*. Imo *μεταμάθοιμι*. Schæf. *οὐδ' ἂν· οὐδαμῶς. δοίης· δώσῃς* Gl. Dorv. Hemst. *μεταμανθάνειν* est omnino, *omissa aliqua re aliam discere*, omisso vitæ genere superiore aliud sequi; (nam *μετὰ* in verbis compositis fere declarat mutationem quandam) h. l. omissa rerum publicarum et privatarum cura, aliud studium sequi, persona sycophantæ posita aliam induere. *δοίης* pro *δῴης* est Attica forma, v. Mœr. Fisch. Similiter Nubb. 108. et Ach. 965. Berg. *δοίη* Elb. *γε μοι* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *εἰ δοίης. εἰ* om. Suid. Ms. *Βάττου*. In *μεταμ. ἂν μοι γε* 3. Pors. Ad Suid. in v. *Βάττου σίλφιον*, ubi e Pluto citantur *οὐδ' ἂν δοίης γε μοι καὶ τὸ* B. *σ.* hæc notat Pors. Operæ pretium erit hominis *'Αττικωτάτου* Joannis Clerici elegantem observationem legisse. Is enim ostendere volens quam periculosum sit fragmenta poëtarum ad metrum redigere, Præf. ad Philargyr.' Emendat. in Menandr. p. 24. hæc notat: "Metricus Magister (Phileleutherus) statim deleret *καὶ*, ut senarium conficeret, qui tamen non esset Aristoph." Sed pace viri summi dixerim mihi non videri Bent. si Pluto careremus, hoc facturum; idque sentio duabus de causis. Primum, quod hac emendatione admissa spondeus esset in secunda sede, quod Clerici versibus solis licet; deinde quod ex ipso Suida infra v. *μεταμαθεῖν* locum hunc auxisset atque emendasset Bent. (*Χρ.* pro *Δι.* B. in lib. Ask.) *γέ μοι* tres primæ, *γ' ἐμοὶ* Brunck. Inv. Dobr.

925. *Βάττου σίλφιον· ὄνομα κύριον τὸ κοινῶς βάλσαμον*. Gl. Cod. Par. Schol. *'Ο Βάττος οὗτος ἔκτισε τὴν Κυρήνην, ἔνθα τὸ σίλφιον γίνεται, οὗ ὁ ὀπὸς πολλοῦ ἄξιός ἐστι. τιμῶντες οὖν αὐτὸν οἱ Κυρηναῖοι ὡς ἀρχηγέτην, χρυσῆν αὐτοῦ τὴν εἰκόνα πεποιήκασιν, τὸ σίλφιον ἐν τῇ δεξιᾷ φέρουσαν, λίθοις καὶ μαργάροις κεκοσμημένην. λαμβάνεται οὖν εἰς παροιμίαν τὸ τοῦ Βάττου σίλφιον ἐπὶ τῶν πολυτελῶν*. Schæf. *Σίλφιον· τὸ λεγόμενον βαλσαμέλαιον*. Cod. Dorv. Eandem in Gl. Ms. explicationem reperi, certe parum adcommodatam: præterquam enim quod in Comico ipse laserpitii Cyrenaici frutex sit intelligendus, multum distant laser, sive silphii succus, et *ὀποβάλσαμον*, aut, quod a recentioribus potissimum usurpatur, *βαλσαμέλαιον*. Hemst. Silphii proventus longe lateque exportabatur ob usum præstantem in culina et medicina. Berg. Battus, alio nomine dictus Aristot. Theræus (quia in Africam venit e Thera, insula maris Ægæi de numero Cycladum) fuit Cyrenarum, urbis Africæ, conditor. Ejus in honorem signarunt Cyrenæi nummos, quorum in parte adversa cerneretur imago Batti, altera manu regnum a civibus, altera silphium s. laserpitium accipientis. V. Strab. xvii. p. 837. Casaub. Fuit autem laserpitium Cyrenaicum, unde laserpiciferæ Cyrenæ, Catull. vii. 4. [ubi v. Intpp.] planta præstantissima, ita ut Romani legantur in ærario recondita habuisse multa ejus pondo. V. Plin. H. N. xix. 3. qui est locus de silphio ejusque generibus classicus, Theophr. Hist. Plant. vi. 3. et ibi Bod. p. 589. ss. ubi species ejus exstat. V. Apostol. v. 40. (e Schol. h. l.) et Erasm. Adagg. p. 182. Sycophanta igitur ostendit, se nolle suum vitæ genus commutare alio, nec si ipsum acciperet Plutum, amplissima et pretiosissima munera. Fisch. V. 718. Ante *Βάττου* Elb. addit *τοῦ*. Perperam *βάττου* Junt. II. Dind.

924-5. Suid. *Βάττου*. Pors. *βάτου* B. Suid. Ms. *μεταμ.* Id. In Schol. *ὁ καὶ 'Αριστοτέλης*, ut emendabat Hemst., habet Suid. ed. Med. v. *σίλφιον*. Dobr. *βάττου* 1. 2. *βάτου* 3. 4. ut corrector 2. Id.

926. *κατάθου*. Gl. Cod. Par. *ἀντὶ τοῦ καταβαλοῦ, ῥίψον*. Schæf. Gl. Dorv. *ἀπόρριπτε. θοἰμάτιον· ὃ φορεῖς*. Hemst. *καταθέσθαι θοἰμάτιον* est, *exuere sibi*, vel certe, *exui sibi sinere, pallium*. Nam *ἱμάτιον* est, quod 898. *τριβώνιον*. Sensus: *exue ocyus pallium*. Fisch. Non satis apparet, cur sycophantam veste spolient, eumque 935. pallio illo, quod *vir justus* volebat Pluto dedicare, vestiant; nam ipse sycophanta videtur male vestitus fuisse lacero pallio, adeo ut frigeret etiam (896.), nisi forte multo pejus fuit *viri justi* pallium, quod antea gestaverat. (Scilicet ad spectatorum risum excitandum res hæc fuit comparata. Dind.) Berg. *οὗτος* est, *heus tu!* ut 439. Nam sycophanta cessasse

intelligitur. Fisch. Itaque etiam Car. hæc loquutus est non statim, postquam Chr. superiora dixerat, sed spatio quodam interjecto. Dind. Δι. κατάθου. Χρ. οὗτος. 2. Pors. Καρ. bis ex em. pro Χρ. ante οὗτος, et 927. ante ταῦτα πάντα (sic) 5. κατάθου ὑπερτίθου ex Aristoph. (hoc loco vel potius Nub. 497.) Cornucop. Aldi f. 188. a. prop. f. Dind.

926-7. Ἄδικος pro Καρ. 1. sed 927. statim mut. σοὶ τοῦτο λ. 4. Id.

927. ὑπέλυσαι. Gl. Cod. Par. τὰ ὑποδήματα (sic Dorv.) ἄφελε. Schæf. ἔπειτ' ut 796. non præcedente πρῶτον. ὑπολύεσθαι verbum proprium in hac re, quod refertur ad ὑποδεῖσθαι Xen. Mem. i. 6, 6. Anab. iv. 5, 11. Fisch. ταῦτα πάντα. Sic membr. concinnius, quam πάντα ταῦτα, quod est in impressis. Brunck. ἔπειτ' ὦν. Junt. iii. πάντα ταῦτα Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Port. Dind. Κα. Χρ. 2. ταῦτα πάντα 1. 2. Pors. πάντα ταῦτα tres primæ. ταῦτα πάντα A. edd. Brunck. Inv. ταυτὰ ταῦτα Elm. ad Œd. T. 1522. Præterea citat λέγω, quasi personam ante ταυτὰ deleat. Dobr. πάντα ταῦτα 1. 3. et m. pr. 2. sed corrector, γρ. τάδε πάντα et supr. ταῦτα πάντα. Id.

929. ἐκεῖνος. Gl. Cod. Par. ὁ βουλόμενος δηλονότι προσελθεῖν. Schæf. προσελθέτω — ἐνθαδί· nempe qui calceos et pallium exuentem adjuvet. Fisch. Rectius Munt. censet, sycophantam provocare Chr. et Car. non hoc ausuros, eo fere sensu: Quodsi cui vestrum pallio me nudare visum fuerit, is accedat ejusque rei faciat periculum. Ad ὑμῶν subintelligit τις. Dind. In Cod. Dorv. supra προσελθέτω quod scriptum est ἔμπροσθεν, quid efficiat, non video, nisi πρὸς ἐμὲ voluerit exponere ἔμπροσθεν ἐμοῦ. Hemst. πρὸς ἔμ' ὑμῶν τις ἐνθαδὶ A. B. γρ. τίς ὑμῶν B. πρὸς ἐμὲ, τὶς 1. et ὑμῶν gl. τίς πρὸς ἔμ' ἐνθαδὶ ὑμῶν 2. Pors. προσελθέτω πρὸς ἔμ' ὑμῶν ἐνθαδὶ tres primæ (τροσελ. per errorem J. 2.) Arund. 6. edd. Brunck. Inv. tacite utraque, Dorv. proculdubio. πρ. τίς πρὸς ἔμ' ἐνθαδὶ ὑμῶν 5. ab initio. Notabilis variatio; tres lectiones, προσελθέτω πρὸς ἔμ' ὑμῶν ἐνθαδὶ, προσελθέτω τις ὑμῶν ἐνθαδὶ, προσελθέτω πρὸς ἐμέ τις ἐνθαδὶ, omnes metro congruentes, omnes gl. suspicione laborantes. Equidem malim aut πρὸς ἐμέ τις, aut τις ὑμῶν, ut distinguatur, ἐνθαδὶ, ὁ βουλόμενος. Accedat aliquis; accedat, inquam, quilibet. Dobr. προσελθέτω τι ὑμῶν ἐνθαδὶ 4. (σ al. m.) π. πρὸς ἔμ' ὑ. ἐ. servant 1. 2. 3. τις addit L. sed ubi ponat non notavi. Id. Illudit sycophanta et irridet Chr. qui interroganti κατηγορεῖ δέ τις, responderat ὁ βουλόμενος 918. Hoc quum videret Car. sycophantam vicissim irridet, repetens vocem, quam ille, 918. emiserat. Fisch. ἐκεῖνός εἰμ' Junt. ii. Crat. Ven. i. (ubi post ἐγὼ interr. nota) ii. Wech. Brub. Raph. (item cum interr.) Dind. Κα. Δι. 2. Pors. Δι. οὐκοῦν 5. ἐκεῖνος εἰμ' Ald. Dobr.

930. ἀποδύομαι. Gl. Cod. Par. ἀντὶ τοῦ τὰ ἱμάτια ἀφαιροῦμαι. Schol. ἀποδύομαι λέγεται τὸ βιαίως καὶ λῃστρικῶς τὰ ἱμάτια ἀφαιροῦμαι. Schæf. μεθ' ἡμέραν κατὰ τὴν ἡμέραν. Hemst. Car. dum ista, quæ præcesserunt, dixit, putandus est accessisse ad sycophantam, eique pallium et calceos exuisse. Unde ille exclamat, οἴμοι τάλας (v. 880.)· ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. ἀποδύεσθαι est *exui, spoliari, vestibus,* unde cellula balnei illa, in qua vestes exuebantur et deponebantur, dicta est ἀποδυτήριον, *spoliarium.* Xen. Mem. iii. 11, 8. μεθ' ἡμέραν (interdiu) et τῆς νυκτός, Polyb. i. 42. extr. μεθ' ἡμέραν et νύκτωρ inter se referuntur. [Demosth. in Steph. Or. i. [p. 1125. t. ii. Reisk.] μεθ' ἡμέραν εἶ σὺ σώφρων· τὴν δὲ νύκτα, ἐφ' οἷς θάνατος ἡ ζημία, ποιεῖς. Exaggerat sycophanta facinus eorum; nam alii λωποδύται noctu grassantur, isti autem non verentur eum interdiu spoliare. Berg. De form. μεθ' ἡμέραν cf. Spanh. ad Callim. in Dian. 208. Dind.] Fieri potest, ut hic usus præpositionis ex oriente ad Græcos venerit. V. Proluss. de Verss. Græc. litt. Hebr. magistris p. 98. et ad Well. [iii. ii. p. 201.]. Sycophanta queritur de eo, quod interdiu spoliatur vestibus, quia id noctu quidem Athenis sæpe multis accidebat à grassatoribus. v. ad 165. Fisch. ἀποδίομαι Elb. Dind. μεθ' ἡμέραν. καθ' ἡ. A. 1. non 2. B. Suid. in v. ed. Ms. Pors. ὤμοι Ald. οἴμοι Lib. Burg. Dobr.

931. ἀξιοῖς. Gl. Cod. Par. (et Dorv.) ἄξιον κρίνεις. — ἀλλότρια πράττων· ξένα ἀπαιτῶν. Schæf. Hi versus in Cod. Dorv. tribuuntur Chr. non Car. et sunt sane persona ingenui hominis digniores quam servi. Ante σὺ γὰρ ἀξιοῖς intelligi arbitror verba, *merito id tibi accidit,* vel similia, quæ Chr. censendus est expressisse vultu et gestu corporis. ἀξιοῖς Hes. interpretatur βούλει, προαιρῇ, ut Xen. Mem. ii. 1. 9. Sed arbitror tamen ἀξιοῖς ἐσθίειν per periphrasin dictum esse pro ἐσθίεις, et τἀλλότρια πράττων (h. e. πολυπραγμονῶν 913.) ἐσθίειν dicitur *is, qui victum quærit et invenit cura rerum alienarum.* Fisch. Κα. Δι. A. 2. (et B. in lib. Ask.) Pors. Καρ. tres primæ, Brunck. Inv. Χρ. Dorv. apud Hemst. ad 854. quod prætuli. Δι. 5.

Interrogationis notam posui. Dobr. σὺ δ' 4. Id.

932. μαρτύρομαι. Gl. Cod. Par. μάρτυρα καλῶ, ἢ διὰ μάρτυρος παραστήσω. Schæf. 'Ορᾷς ἃ ποιεῖς; Omnino legendum ποιεῖ. 'Viden' tu, quem testem huc adduxi, quid faciat servulus nequam?' Hæc ad eum conversus, quem adhuc adstare sibi credebat, testem dicit: nunc aptum Car. responsum: alioquin scribi debuerat, "Ορα γ' ἃ ποιεῖς· 'vide, quid agas: cave, ne me vocante in jus tibi sit ambulandum.' Sed illud, quod proposui, verum est, et, ut jam primum video, ab interprete Frisch. animadversum. Hemst. Μαρτύρομαι· εἰς μαρτυρίαν τίθημι. (σε intel. Frisch.) Scipio Gentil. Parerg. i. 25. ubi monet de Græcis et illud esse tractum, testari, pro rem testibus confirmare, testes advocare, quod antiqui antestari dicebant, hunc Comici versum proponit. Id. ὁρᾷς ἃ ποιεῖ. Hoc dicit sycophanta tanquam ad testem, quem secum adduxerat. Si enim ad Chr. directus esset hic sermo, dixisset, ὅρα τί ποιεῖς. Perperam vulgo ὁρᾷς ἃ ποιεῖς, quod mendosum esse declaravit Hemst. Facilis in istis terminationibus librariorum lapsus. Sic Thesm. 809. male φήσεις editum pro φήσει. Brunck. Restituit vulgatum Inv. propter Codd. omnium in eo consensum, et Car. putat Chr. alloqui, qui propterea, quod sycophantam viderit nullo teste ipsum antestari, quæ sequuntur, dicat. Dind. ὁρᾷς ἃ ποιεῖς; etiam Elb. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Port. Id. ποεῖς B. ποιεῖ citat H. Steph. Thes. ii. p. 796. e. (diserte, ex Bud.) Pors. ποιεῖς edd. Mss. in quibus Rav. Borg. Elb. Arund. 5. 6. ποιεῖ Brunck. jubente Hemst. Dobr.

933. οἴχεται· ἀπῆλθε.—ὅν· ὅντινα. Gl. Cod. Par. Schæf. οἴχεται φεύγων est, celeriter, ocyus, aufugit, h. e. avolavit. Nam οἴχεσθαι, ut βαίνειν, jungitur participiis aliorum verborum ita, ut exprimat celeritatem actionis et agentis studium, atque adverbiorum statim, continuo, celeriter, habeat vim. V. Ind. Palæph. h. v. Utitur poëta præsenti, quia homo adhuc erat in via, et nondum pervenerat, quo studebat. Sed hujus loquendi formæ origo ducenda videtur ex Oriente. V. Proluss. de Verss. Grr. p. 102. Causam cur aufugerit, quem secum habebat, testis, causam Schol. Dorv. ostendit hanc fuisse: εἶδε γὰρ αὐτὸν [sycophantam] ἀποδυόμενον, καὶ ἐφοβήθη [ne ipse etiam spoliaretur]. Hæc quoque verba in Cod. Dorv. rectius tribui videntur Chr. Fisch. εἶχες Elb. ἦγες Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Κα. Χρ. 2. Pors. Καρ. tres primæ. Χρ. Brunck. Inv. 5. εἶχες Rav. Elb. Dobr.

934. περιείλημμαι. Quamquam vitiosius in Cod. Dorv. scribatur περιέλλειμμαι, quasi voluisset περιείλειμμαι, addita tamen interpretatio, κεκράτημαι, lectioni vulgatæ favet. Hes. Περιείληπτο, περιεγέγραπτο, ἢ ἐκεκράτητο ἐκ τοῦ περιλαμβάνεσθαι. Haud inepte sane legi posset, περιείλειμμαι μόνος, destitutus sum solus, quemadmodum Elias iii. Regg. x. 10. καὶ ὑπολέλειμμαι ἐγὼ μονώτατος, nisi ab Attica forma difficultas obstaret, quæ, ut est in εἴληφα, εἴλημμαι tritissima, sic in εἴλειμμαι, quantum memini, pro λέλειμμαι nusquam occurrit: quin ipsum περιλέλειμμαι, si cui blandiatur, non repugnabit metri modulus. Sed nihil est necesse, ut vetus et proba lectio sollicitetur: cum dicunt περιειλῆφθαι, qui obsessus tenetur, ut elabi nequeat: parum dissidet ἀπειλῆφθαι. Etym. p. 121. 'Απειλημμένοι, συνειλημμένοι, συγκεκλεισμένοι, κεκρατημένοι. Strabo narrat vi. p. 403. c. Milonem ἀπειληφθέντα (editur ἀπολειφθέντα) ἐν τῇ τοιαύτῃ πάγῃ θηρόβρωτον γενέσθαι· in eadem historia Theocr. vetus Enarrator, ἐκρατήθη ἐκεῖ. Sext. Empir. 'Αντιῤῥ. v. § 91. ἐν συμπτώμασιν οἰκιῶν ἀπειληφθέντας. Similius etiam Aristoph. est loquendi formulæ, quod ex Philemone conservavit Schol. ad Hippocr. Jusjur. ὡς καὶ Φιλήμων ἐν Κόλακι φησίν· 'Αλλ' οὐδὲ γεννητὴν ἔδει ναμ' εὑρεῖν οὐδένα 'Εκ τῶν τοσούτων ἄρα γ' ἀπείλημμαι μόνος. Iambos paululum modo adjutos in ordinem redigere non fuit operosum: præterea Φιλήμων substitui pro eo, quod ediderant Φιλήβων· unde nobis Philebum, nomen antiquæ scenæ prorsus ignotum, confinxit Meibomius. Cæterum Philem. Κόλαξ, quo titulo Menandri fabulam novi, alibi nondum a me repertus: de Κόλακος auctore, Philemon fuerit an Menander, olim fuisse dubitatum, non temere adfirmavero. Hemst. Tempora verborum λαμβάνεσθαι et λείπεσθαι sæpe confusa sunt a librariis inter se. V. Dorv. ad Char. p. 563. et 608. et Wessel. ad Diod. S. i. p. 139. A λείπομαι in præter. dicitur λέλειμμαι, non εἴλειμμαι. [περιείλημμαι. Gl. Cod. Par. κατὰ κύκλον ἐλήφθην. Schæf.] Περιείλημμαι est, comprehensus teneor, ut elabi nequeam. V. Hes. et Gl. vett. νυνὶ quum solus teneare, quum testis tuus abierit. Fisch. Quamquam λέλημμαι dicitur Eurip. Ion. 1113. pro εἴλημμαι, tamen non vice versa εἴλειμμαι pro λέλειμμαι. Cf. Fisch. ad Well. iii. i. 425. 427. Dind. Post βοᾷς vett. edd. punctum ponunt. Id. Καρ. νυνὶ ut Edd.

5. Δια. τινὶ l. Dobr.

935. s. ὅδε σύ· appellat Car. servum Justi, qui ejus palliastrum portabat (842. s.) Schol. Dorv. ὦ παιδάριον. Recte. Eo sycophantam amicire vult, quia ei exuerat palliastrum proprium. Fisch. Κα. Χρ. (B. scil. ut e lib. Ask. liquet.) Pors. Κα. ὅδε tres primæ. Χρ. 5. Dobr.

936. ἀμφιέσω. Gl. Cod. Par. ἐνδύσω. Schæf. ἀμφιέσαι, ut amicire, dicitur de vestibus totum corpus cingentibus, quale erat pallium. Differt act. a medio sic, ut hoc ponatur de eo, qui ipse se amicit, vel certe amiciri se sinit. V. Kust. de verb. med. i. 6. et Dresig. de v. med. N. T. i. 4. Fisch. Clytæmnestra in Euripidis Electra. Bent. ἀμφιάσω Elb. Dind. ἀμφιάσω l. non 2. Pors.

937. μὴ δῆτ'. Gl. Cod. Par. μὴ ἀμφιέσῃς. Schæf. μὴ δῆτα est, interprete Sch. Dorv. etiam Hes. μηδαμῶς, neutiquam, haudquaquam, ut 965. ἱερὸν—πάλαι. Nam Justus constituerat palliastrum suum dedicare Pluto, grati animi declarandi causa, 844. ἱερὸν dicitur, quidquid deo alicui consecratum est, et πάλαι de quovis tempore præterito, etiam brevissimo, dici, ut Lat. dudum, vidimus ad 257. et 642. Certe Justus paullo ante dives factus erat. (882.) Fisch. ἱερὸν κ.τ.λ. nempe pro more non solum, de quo paullo ante ad 845., initiatorum, ut vestes suas adtritas, quibus initiati quondam fuerant, deabus Eleusiniis consecrarent, sed aliorum etiam qui deo aut deæ, a quibus fuerant singulare aliquod beneficium nacti, aut in cujus peculiari veluti tutela vixerant, vestes preciosas vel adtritas, capillos, arma, prædæ partem, aliaque id genus suspendere ac dedicare solebant. Sic Dianæ venationis ἀκροθίνια, ut a Callim. dicitur H. in Dian. 104., seu primitiæ a venatoribus dedicari solitæ: a Gallo Cybeles ministro vestes et capilli eidem deæ suspensi ob eum leonem, qui audito tympani sonitu aufugerat, quod in epigrammate incerto Antistii legitur. Singularis vero est locus, et qui adduci hic meretur, ap. Hippocr. locus de virginum morbis sect. ad finem, ubi de virginibus resipiscentibus quibusdam deliriis et panicis terroribus addit, τῇ Ἀρτέμιδι αἱ γυναῖκες ἄλλα τε πολλὰ καὶ τὰ πολυτελέστατα τῶν ἱματίων καθιεροῦσι, κελευόντων τῶν μάντεων ἐξαπατώμεναι. Adde notos Maronis versus Æn. xii. 768. qui a viris doctis ad 944. ubi claustri mentio, adducuntur: 'Nautis olim venerabile signum: Servati ex undis, ubi figere dona solebant Laurenti divo, et votas suspendere vestes.' Spanh. Post μὴ δῆτ' plures edd. non interpungunt. Dind.

938. ἀνατεθήσεται. Gl. Cod. Par. ὡς ἀνάθημα κρεμασθήσεται. Schæf. κάλλιον κρεῖττον Gl. Dorv. Hemst. ἔπειτα, ut εἶτα 794. auget interrogationem ita ut admirationem cum indignatione quadam conjunctam indicet. ἀνατεθήσεται, suspendetur, v. ad 844. Fisch. Χρ. pro Κα. l. 2. bis (i. e. hic et 942.) ἀνατεθίσεται l. non 2. Pors. Καρ. ἔπειτα tres primæ. Χρ. 5. κάλλιον ἂν ἀνατ. Rav. Lib. Burg. Dobr.

939. ἤ. Gl. Cod. Par. παρά. Passim grammatici conjunctionem ἢ explicant per παρά. V. Greg. Cor. 103. ed. Lips. Schæf. Quia palliastrum, quo quis amicitur, ex ejus corpore suspenditur ita, ut illud circumdet et cingat: propterea Carion περὶ πονηρὸν ἄνδρα, inquit, καὶ τοιχωρύχον, h. e. scelestum, v. 909. Fisch. Τοιχωρύχον· Κλέπτην. Hes. Τοιχωρύχος, λῃστής, κλέπτης. Suid. si modo manum ejus servaverint Edd. discrimen facere videtur duarum vocum: Τοιχωρύχης, κλέπτης· τοιχωρύχος, λῃστής· τοιχωρύκτης δέ· priora Mediol. princeps nulla distinctione sejungit: idcirco verius puto, Τοιχωρύχης, κλέπτης, τοιχωρύχος, λῃστής· τοιχορύκτης δέ· quod eo est additum, ut moneat usum, qui τοιχωρύχης per ω scribi jusserit, in τοιχορύκτης o postulasse. Et hæc quidem extremæ vocis scriptura fide nititur vetusti Cod. quem H. Steph. usurpavit Th. L. G. t. iii. p. 1582. B. in ceteris tamen, quæ aliter, ac vulgo feruntur, expressit, Edd. eum posthabendum duco. Hemst. τοιχωρύχων Elb. Post τοιχωρύχον punctum in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind. τὸν πονηρὸν —τὸν Πλοῦτον l. Pors.

940. κοσμεῖν. Gl. Cod. Par. καλλύνειν.—σεμνοῖς· εὐτάκτοις προσήκει κοσμίοις. Schæf. κοσμεῖν· καλλωπίζειν. σεμνοῖς· λαμπροῖς Cod. Dorv. Hemst. κοσμεῖν ἱματίοις. V. Æsch. Eumen. 55. et Agam. 93. Berg. κοσμεῖν Πλοῦτον, ei dicare, suspendere. ἱμάτια σεμνὰ est pallium integrum, candidum. Nam refertur ad τριβώνιον. Fisch. σεμνοῖς ἱματ. 6. Dobr.

941. Ἐμβαδίοις· Ὑποδήμασι. Cod. Dorv. v. ad 848. Ἐμβάδια dici τὰ ἁπλῶς, sive potius, ἁπλῶς τὰ ὑποδήματα, notat hunc versum proferens Tho. Mag. in Ἐμβάδες. Hemst. ἐμβαδίοις, calceis, non quos Car. detraxerat pedibus sycophantæ, sed hominis probi, quos ejus servulus portabat. v. 951. Nam quia etiam calceos, ut palliastrum, apparebat Pluto non esse dignos, quærit homo, τοῖς ἐμβ. τί χρησ. τις, h. e. cedo, quid fiet de calceis? De vario usu v. χρῆσθαι accurate exposuit Hemst. ad Callim. h. in Dian. 69. Fisch. εἰπέ μοι

Ald. 1. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. (ubi ante hæc nulla est interpunctio) Portus post τις interr. notam posuit. Dind. εἰπέ μοι tres primæ. εἶπ' ἐμοὶ Brunck. Inv. Dobr.

942. ταῦτα· τὰ ἐμβάδια.—αὐτίκα· συντόμως. Gl. Cod. Par. Schæf. Καρ. tres primæ, Χρ. 5. Dobr.

943. κοτίνῳ· στεφάνῳ.—προσπατταλεύσω· προσηλώσω, προσκαρφώσω. Gl. Cod. Par. V. Bast. ad Greg. Cor. p. 575. Schæf. Κοτίνῳ· Ἀγριελαίᾳ. Προσπ. προσηλώσω, κρεμάσω. Cod. Dorv. Hemst. Circa templa deorum erant luci, in quibus erant ut aliæ arbores, ita etiam oleastri: de his maxime solebant donaria clavis affixa suspendi, quia earum tanta est vivacitas, ut, etiamsi clavis configantur multis, tamen nihil lædantur. V. Herald. ad Tertull. Apoll. p. 58. et Turnebus ad Virg. Æn. xii. 766. ss. Eo igitur respiciens Car. dicit: hos (calceos) quoque continuo huicce, tanquam oleastro, affigam ad frontem paxillis. Nam τουτωῒ est sycophantæ, quem comparat Car. jocans cum oleastro. κότινος ab Atticis vocatur oleaster, olea sylvestris, quam reliqui Græci vocant ἀγριέλαιον (Mœr. p. 237.), recentiores etiam ἀγριελαίαν (Hes. v. Κότινος). Cf. ad 586. προσπατταλεύειν est, paxillo, clavo affigere, clavis affixum suspendere, ut Theophr. Char. xxi. 2. Fisch. V. quæ ad hujus loci illustrationem affert Spanh. ad Callim. p. 205. Kust. Citat Suid. v. προσπ. Dobr. -πατα- 3. et corr. 2. Id.

944. ἄπειμι, abibo, v. ad 70. et 605. Pro γινώσκω reponenda est haud dubie forma Attica γιγνώσκω, vel metri causa (v. ad Æsch. Socr. i. 10. 2.), etsi non ignoro ap. Hom. Il. E. 824. nunc legi γινώσκω, ut prima sit longa, sed ibi quoque leg. γιγν., quæ forma est in aliis locis carminum poetæ. ὢν pro infinit. ponitur (video me esse), et ἥττων est *impar, inferior*, et dicitur maxime de iis, qui vel e pugna vel e judicio, omninoque e certamine victi discedunt. Fisch. ἄπειμι· ἤγουν ἀπέρχομαι. γινώσκω· ἤγουν ἐπίσταμαι χείρων ὑπάρχων κατὰ πολὺ Cod. Dorv. Hemst. γιγνώσκω e membr. edidit Brunck. eumque sequutus est Inv. Dind. γινώσκω Elb. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. πολὺ ad 945. τινὰ ad 946. refert Elb. Dind. Δικ. 1. Dobr.

945. Σύζυγον· βοηθὸν, ἤγουν σύνδρομον. Cod. Dorv. qui præterea πρὸς supra τινὰ scripserat, ut indicaret, opinor, λάβω idem hic esse, atque προσλάβω. Hemst. σύζυγον. Sic Orestes Pyladis dicitur σύζυγος in Eurip. Iph. Taur. 251. Berg. Sic Paul. Ep. ad Phil. iv. 3. σύζυγος i. q. ii. 25. συνεργὸς, *collega*. Fisch. Hinc versus ille est proverbialis: Ἐγώ τε καὶ σὺ ταυτὸν ἕλκομεν ζυγὸν, h. e. studio pari, simili contentione, commune peragimus negotium. Girard.

946. σύκινον· ἀσθενῆ, ἀδύνατον.—ἰσχυρὸν θεόν· τὸν Πλοῦτον. Gl. Cod. Par. Schæf. σύκινον. Intelligit sycophantam, qualis ipse est: alludit autem ad etymologiam; nam voc. συκοφάντης componitur ex σῦκον et φαίνω, *ostendo ficus*, nempe illas quæ exportantur ex Attica, sive, defero illos qui ficus exportant apud magistratum. V. ad Vesp. 145. Aliquando alludit ad verbum φαίνω, ut Ach. 726. Avv. 1693. Berg. Σύκινον· Ἀσθενῆ. Τὸν ἰσχυρόν· τὸν δυνατόν. Eas explicationes inter versus inseruit Schol. Cod. Dorv. verum ut figuratæ potestatis in σύκινος originem clarius aperiret, ad marginem hæc adscripsit: Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς συκῆς, διότι ἔνι (nisi quid aliud forte lateat, sufficit ad sensum ἐστὶν) ἡ συκῆ ἀνίσχυρος, καὶ θραύεται εὐκόλως· et sequente pagina, quod huc est referendum, χαῦνον φυτὸν ἡ συκῆ· διὰ τοῦτο ἐστὶ παροιμία, συκίνη ἐπικουρία, ἀντὶ τοῦ ἀσθενὴς καὶ ἀνωφελής· quorum partim in Schol. invenire licet, partim apud Etym. in Σύκινοι ἄνδρες, in quo totidem verbis eadem, quæ Theocr. vetus Enarrator habet ad Id. x. 45. leguntur, et Mich. Apostol. c. xvii. n. 79. nam Suid. qui multo brevioribus, quam nunc publicantur, ad postrema Pluti s· holiis est usus, horum nihil excerpsit. Σύκινον autem si simpliciter capias, quo prior interpretatio vergit, pro ἀσθενῆ, vel ἀσθενέστατον, potius scribendum alicui videatur Κἂν σύκινον· *quod si socium aliquem nactus fuero vel ficulneum ac plane debilem, perficiam profecto, ut viribus iste potens Deus hodie pœnas luat*. Verum quoniam fieri vix potest, quin duplicem in σύκινον virtutem concipi voluerit Aristoph. primam, quæ τῷ συκοφάντῃ respondeat, secundariam alteram, quæ τῷ ἰσχυρῷ per jocum opponatur, libentius retineo Καὶ σύκινον· *at si consortem aliquem invenero, meisque sycophantæ moribus simillimum, efficiam profecto hodie* etc. τήμερον enim utrique verbo, nullo sententiæ detrimento, æque commode adjungi potest. Quem autem errorem Erasm. Chil. in v. *Ficulnus*, hunc Comici versum proferens, Latineque vertens commiserit, eum facile quivis, præsertim monitus, deprehendat. Edd. universæ :—τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον θεὸν ordinem, auctore Bent. mutandum existimavi: quum mediam syllabam producat nomen ἰσχυρὸς, quarta iambi sedes illud aversatur. Hemst. τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν

θεόν. Sic recte tres Reg. ut legendum esse monuerat Bent., cui morem gessit Hemst. Vulgo inverso ordine et profligato metro, τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον θεόν.—Ad verba καὶ σύκινον, vetus hoc est scholion: σύκινον φυτὸν ἡ συκῆ. καὶ διὰ τοῦτο ἔστι παροιμία· Συκίνη ἐπικουρία, ἀντὶ τοῦ ἀσθενὴς, καὶ ἀνωφελής. Quæ istis subjecta in vulgatis Schol. leguntur, multo sunt recentiora, et ut quod sentio aperte profitear, inepta. Nullam enim ad nomen συκοφάντης allusionem hic reperire possis, nisi fingas eum qui loquitur semetipsum sugillare voluisse, σύκινος σύζυγος opponitur ἰσχυρῷ θεῷ. Hoc satis argutum est, nec aliud quærendum. Brunck. V. Etym. M. v. Σύκινοι ἄνδρες et Apostol. Provv. xvii. 79. H. l. credo poëtam simul respexisse ad etymon v. συκοφάντης et intellexisse adjutorem non debilem tantum, sed etiam sycophantæ similem, alium sycophantam. Nam 1. referuntur inter se σύκινος et ἰσχυρός· 2. Arist. etiam aliis locis alludit ad etymon v. συκοφ. Fisch. Vocabulum ἰσχυρὸς mediam syllabam producit; ergo (in) quarto pede non potest consistere [ex vulg. lect. τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον θεόν]. Lege igitur ordine inverso, τοῦτον τὸν ἰσχ. θεόν. (V. Ran. 737. Ach. 591.) Bent. καὶ σύκινον τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον θεὸν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. (in quibus posterioribus inde a Crat. post σύκινον comma.) In Elb. versus ita distincti et scripti: Τινὰ, καὶ σύκινον, τὸν ἰσχυρὸν | Τοῦτον θεὸν, ἐγὼ ποιήσω τήμερον | Δοῦναι δίκην ὅτι καταλύει | Περιφανῶς, εἷς ὢν μόνος. Dind. τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον. τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν A. 1. 2. B. Pors. Huc respicit Suid. v. σύκινον. τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον tres primæ, Reg. Dorv. proculdubio, Arund. 6. τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν edd. Brunck. et Inv. hæc deserte, e Rav. scil. καὶ edd. Arund. ni fallor, certe 6. Dobr. τὸν ἰ. τοῦτον 1. 2. 3. τοῦτον τ. ἰ. 4. Id.

947. δοῦναι δίκην. Gl. Cod. Par. (et Dorv.) τιμωρίαν, ἤγουν τιμωρηθῆναι. Schæf. τήμερον Sch. Dorv. interpretatur σήμερον, quæ est communis vocabuli forma. Solent autem grammatici antiqui formas verborum Atticas communibus explicare. δοῦναι δίκην est Lat., *pœnas dare*. Videtur sycophanta minari, se effecturum esse, ut Plutus oculorum luminibus iterum orbetur. Fisch. ποιήσω Lib. Burg. Dind.

948. καταλύει· ἀφανίζει.—περιφανῶς· ἀριδήλως. Gl. Cod. Par. Schæf. Lego ὅτιὴ καταλύει. Bent. περιφανῶς est φανερῶς (Sch. Dorv.) *palam neque clam*. εἷς ὢν μόνος, *quum sit unus et solus*, omnibus adjutoribus careat (vid. 735.). Nam unus et solus Plutus cives opulentos reddiderat inopes et contra. Fisch. καταλ. περιφ. *democratiam destruit palam*. Sic fere Chorus Vesp. 461. Statim autem si quis potentiorum aliquid novi moliretur, suspectum habebant affectatæ tyrannidis: ὡς ἅπανθ' ἡμῖν τυραννίς ἐστι καὶ ξυνωμόται, Vesp. 485. Berg. ὢν redundare et adjectum esse, ut culpam violatæ democratiæ in Plutum expressius conferat, censet Girard. εἷς abundare existimat Münt. Dind.

949-50. Πιθών· καταπείσας. Τὴν ἐκκλησίαν· τοὺς δικαστάς. Cod. Dorv. in quo proxime præcedens pagina talem observationem habet ad hos versus referendam: Ἔθος ἦν ἐν δημοκρατίᾳ ὅταν ψηφίσματα ἐγένετο, δεικνύειν τοῦτον τὴν βουλήν· εἶτα τοὺς κριτάς· quæ dicere non adtinet, cujus sint pretii: v. ad 171. saltem, ut oratio Græca foret, scribi debueerat, δεικνύειν τοῦτο, vel ταῦτα, τῇ βουλῇ, εἶτα τοῖς κριταῖς. Sed ab usu nimirum linguæ vulgaris hæc constructionis stribligo est tracta. Hemst. Tribus Athenis erant tum, e Clisthenis instituto, *decem*: e singulis in senatum legebantur cives quinquageni: unde senatus dictus est ἡ βουλὴ τῶν πεντακοσίων (Pollux viii. 19. et 155.), h. l. ἡ βουλὴ ἡ τῶν πολιτῶν. Summa senatus erat uno eodemque tempore penes quinquagenos, qui πρυτάνεις dicebantur; hi descripti erant in quinque decurias; decuriæ singulæ præerant senatui singulis hebdomadibus; hi dicebantur πρόεδροι et eorum princeps appellabatur ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμῳ, ἐπιστ. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐπιστ. τῶν προέδρων. V. Ind. Æsch. v. Πρόεδροι. Jam vero senatus nihil poterat agere in rebus publicis sine reliquorum civium consensu, unde additur οὔτε τὴν ἐκκλησίαν. Ἐκκλησία autem est *concio* populi (Ammon.). τὴν τῶν πολιτῶν· ἤγουν τοὺς πολίτας ὅλους. — τὴν ἐκκλησίαν· τὴν συνάθροισιν τῶν κριτῶν. Gl. Cod. Par. Schæf. Populus convenire solebat vel in foro vel in theatris vel in loco quodam juxta arcem, qui πνὺξ dicebatur, et quidem ter singulis mensibus; hæ conciones dicebantur ἐκκλησίαι νόμιμοι, h. e. legitimæ, etiam κυρίαι, sed conciones *extraordinariæ* vocabantur ἐκκλησίαι σύγκλητοι, quæ habebantur in templis, ut Bacchi, v. Æsch. Orat. t. i. p. 241. Reisk. Itaque οὔτε τὴν βουλὴν — ἐκκλησίαν est, inconsulto et invito senatu atque populo. Nam πιθὼν est aor. 2. verbi πείθω, i. q. καταπείσας, Sch. Dorv. Fisch. πιθών· πείσας Gl. Cod. Par. Schæf. δημοκρατείαν Elb. Dind.

951. *πανοπλ.* *τὰ ἐνδύματα* Gl. Cod. Par. Schæf. *Τὴν πανοπλίαν· Τὸ ἱμάτιον παίζων.* Cod. Dorv. *ludendo vestitum ejus vocat πανοπλίαν.* In marginem est conjecta hujusmodi interpretatio: *Πανοπλία κυρίως ἡ τῶν ὅπλων πάντων διασκευή· ἐνταῦθα δὲ καταχρηστικῶς.* Hemst. *πανοπλία*, ut *ὅπλα* (quod voc. proprie ut Lat. *arma*, instrumenta omnium artium et rerum indicat, v. Ind. Palæph. h. v., deinde singulatim bellica instrumenta, quibus in defendendo corpore homines utuntur), dicuntur, *clypeus, lorica, gladius, galea*, (v. ad Anacr. xvii. 3.) quo significatu legitur Æl. V. H. iii. 24. Eph. vi. 11. ss. ubi tamen tropice positum est. Cf. Lydius Agonist. Sacr. c. 9. s. H. l. per jocum sic nominantur *palliastrum* et *calcei*; hic enim fuerat nuper ornatus hominis, quum inops esset. V. 842. 846. Fisch.

952. *ἔχων· φορῶν.—τρέχε· συντόμως ἔρχου.* Gl. Cod. Par. Schæf. *ἔχων βαδίζεις*, h. e. *ἔχεις* i. e. *φορεῖς*, *gestas*. Neque verbum *βαδίζειν* caret acrimonia. Est Lat. *incedere*, quod dicitur de hominibus cum quadam pompa et fastu ingredientibus, quod ii faciunt, qui magnificis vestibus ornati sunt. *εἰς τὸ βαλανεῖον.* Intell. *balneum publicum*; quæ balnea quum Athenis essent hyeme domicilia egenorum, apparet, cur sycophanta se in balnea jubeatur conferre. Fisch. *βαλαν. λοετρῶν* Gl. Dorv. Hemst.

953-4. *κορυφαῖος ἐστ.* Nempe ut velut otiosorum et egenorum in balneis, quo ibi calefierent, antesignanus sedeat; *κορυφαῖος τῶν χορευτῶν*, s. *saltatorum dux*, ut de eo Demosth. adv. Mid. p. 334. [c. 17.] *ἦν δέ ποθ' ἡγεμὼν τῆς φυλῆς κορυφαῖος*, ut hoc jam et alia eam in rem notavi ad Call. in Lav. Pall. 67. Spanh. *κορυφαῖος* est propr. *verticalis*, 2. is, qui in aliquo genere *primus* est et *princeps*, inprimisque *princeps chori*, h. e. vel *præsultor*, vel *præcentor*, v. Poll. iv. 106. et *locus* ejus, etiam *munus*, dicitur *στάσις*. Unde ratio joci cognoscitur. *θέρεσθαι* est verbum Atticum; reliqui Græci dicunt *θερμαίνεσθαι*. V. Mœr. Tho. Mag. Fisch. *Κορυφαῖος· πρῶτος ὀρθῶς·* quæ perverse crediderim enotata: *πρῶτος* enim ad *κορυφαῖος* spectat: tum sequenti participio *ἑστηκὼς* adponendum videtur *ὀρθός*. *Θέρου· ἤγουν, θερμαίνου. Τὴν στάσιν· τὸ εἶναι κορυφαῖος τὸ βαλανεῖον.* Cohærent, quæ interpunctione sunt separanda; nam satis clarum est, binas adferri diversasque *τῆς στάσεως* explicationes; quarum una vocem eam pro gradu sumit præsulis ac veluti moderatoris chori, sive cohortis balneaticæ; altera pro balneo ipso, in quam stationem fere perpetuam virum justum paupertas compulerat, quippe cui frigidus esset domi focus ante Plutum repertum, minimeque luculentus. Hemst. *στάσιν· τὸ εἶναι ἐμὲ κορυφαῖον καὶ πρῶτον.* Gl. Cod. Par. Schæf. *στάσιν* h. l. militare vocab. de loco quem miles defendendum suscipit, dictum, et ad *πανοπλίαν* respicit. Girard. et Munt. *τὴν* (β) *ποτὲ* (α) *στάσιν* 4. sic, sine *τὴν*. Dobr.

955. Huic versui in meo Cod. recte præfixa persona Chr. Brunck. *Ἕλξει.* V. Eqq. 768. et Avv. 443. Sed et alibi sæpe inclementer tractantur apud nostrum testes. Berg. *βαλανεύς· ὁ τοῦ βαλανείου ἐπιστάτης.* — *ἕλξει· ἐλκύσει* Gl. Cod. Par. Schæf. *θύραζ'· ἐκτὸς τῆς θύρας* (*foras* ut 244.) Cod. Dorv. Hemst. *ὁ βαλανεὺς* est *balneator*, qui curam habet balnei et operam dat lavantibus, unde et *λουτροχόος* dictus est et *περιχύτης* v. Theophr. Charr. ix. 3. *ἕλξει* forma Attica pro communi *ἑλκύσει*. Fisch. Non Chremyli, sed Carionis nomen præfixum in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Κα. Χρ. 2. non 1. Pors. Καρ. tres primæ. Χρ. D. 5. edd. Brunck. Inv. quomodo malebat Hemst. qui monet, 968. certe esse Chr. Dobr. Καρ. 1. 2. Χρ. 3. Id.

956. *τῶν ὀρχιπέδων· ἀπὸ τῶν ὄρχεων.* (*τῶν αἰδοίων* Gl. Dorv.)—*γνώσεται· γνωρίσει.* Gl. Cod. Par. Schæf. Mœr. p. 184. *τὰ ὀρχίπεδα* sunt *testes, testiculi, colei*, et verba prehendendi et capessendi junctum habent gen. rei, qua quis prehenditur, qui gen. pendet ab omissa præp. ἐκ. Nam acc. *αὐτὸν* pertinet et ad *ἕλξει* et ad *λαβών*. Cf. Matth. ix. 25. Marc. ix. 27. *ἰδὼν—γνώσεται* etc. *videbit enim statim, eum esse improbum hominem.* *γνώσομαι* reliquis Græcis commune est cum Atticis, *εἴσομαι* his proprium. V. Mœr. p. 161. Fisch. *'ρχιπαίδων* Elb. Dind.

957. *ὅτι ἐστ'.* Sic bene membr. Vulgo *ὅτ' ἐστ'.* In C. *ὡς ἐστ'* Brunck. *ὅτ' ἐστ'* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *πονηροῦ.* Gl. Cod. Par. *ἀδίκου.* Schæf. *Τοῦ πονηροῦ κόμματος· ἤγουν τῆς μερίδος τῆς πονηρᾶς· χαράγματος.* Cod. Dorv. *Μερίδα* vocat, quam *σύστημα* Schol. ad 862. *eum esse partis deterioris.* *'Εκείνου* qui mutet, nullum inveni nec scriptum, nec formis inpressum codicem: idque tale est, ut locum haud absurde tueri possit, sed cui tamen præferendum putem *ἐκεῖνος*. Hemst. Ita mihi etiam legendum videtur, ut perspicuitati orationis consulatur. Ejiciebantur autem e balneis publicis homines nequam, ne forte

furarentur vestes eorum, qui balneatoribus operam dabant. V. Ind. Theophr. v. βαλανεῖον. Fisch. ἐκεῖνος, ut οὗτος, in contemtum ponitur: est *iste* malæ notæ. Ernard. ὅτ'. ὅτι 1. Pors. ὅτ' Ald. 5. ὅτι Inv. Dobr. ὡς ἔστ' 3. Id.

958. Νῴ δ' Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Νώ· Ἡμεῖς. Εἰσίωμεν· εἰσέλθωμεν. Cod. Dorv. Si admittenda sit in hanc scenam Chr. persona, ut admittendam esse arbitramur, longe illi congruentius, quam Car., versus hic ultimus dabitur: æquum enim est, ut ipse dominus ædium alium foris venientem invitet, ne plus, quam par sit et decorum, servulus sibi sumere videatur. Chr. autem in hac scena, sicuti monuimus ad v. 854. suas peregisse partes, anus, quæ interea, dum domum erant intraturi, supervenit, satis demonstrat: ad quos enim alios blandum illud adloquium, ὦ φίλοι γέροντες, referri possit, nisi ad utrosque senes, Chr., et justum virum, quibus cum sycophanta, quem male mulcatum abegerant, rixa fuerat. Imo Chr. ipse, nisi suas in hac scena vices sustinuisset, qui poterat ad vetulam 970. - - - ἤπου καὶ σὺ συκοφάντρια Ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα; quasi diceret, *num tu quoque pariter atque ille, quem modo hinc rejecimus, inter viros sycophanta fuit, in mulieribus itidem sycophantriam egisti?* Neque obstat 965. - - - ὁδὶ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα· quod ita non est accipiendum, tanquam hoc ipso demum temporis articulo domo se prodire significaret: eo tantum tendit Chr. sermo, ut nihil esse causæ dicat, cur servulorum aliquem, qui eam intromittat, foras evocet; se quippe familiæ dominum huc processisse, atque adeo jamdudum adesse. Αὐτὸς scilicet dominum designat: qua de re nota est magni Casaub. perdocta observatio ad Theophr. Char. Eth. c. ii. vim elegantem vulgo minus perspexerunt in Theocrit. Id. xxiv. 50. Ἀνστᾶτε δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς ἀϋτεῖ. Usus inprimis Aristoph. familiaris: egregie convenit huc illud in Ran. 523.—αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι. Poll. audiamus iii. 74. Ἀριστοφάνης μέντοι κατὰ τὴν πολλὴν συνήθειαν τὸν δεσπότην αὐτὸν κέκληκεν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ, Ἀνοιξάτω τις δώματ', αὐτὸς ἔρχεται· hæc πάντα soli debentur codici, quem vocamus Falckenb. cujus in proxime sequentibus non minus insigne beneficium, mendo nihil obscuratum, nos per hanc occasionem emendando illustrabimus: εἰ δ' ὁ κατὰ Δωροθέου λόγος Ὑπερίδου, φησίν, Ὥσπερ τὸ ἀτιμότατον θεραπόντιον illa oratio Philini foret, an Hyperidis, dubitatum olim fuisse, constat ex Harpocr in Ἐπὶ κόρρης. Justi persona, ut eo redeamus, in sequenti scena non amplius adparet: quæ enim ibi aguntur, facile sine ejus interventu absolvi poterant. Quamvis igitur Schol. ad 963. nescio quam ob rem scribat, προσπαίζουσι τῇ πρεσβύτιδι οἱ γέροντες, existimo tamen eum scena excessisse, dum Chremylus restat, ab anu garrula primum et amore percita, deinde ab adolescente, cujus ingenium vino incaluerat, occupatus. Porro Tho. Mag. in Εὔχομαι notat, προσεύχεσθαι dativo solere jungi, ἅπαξ δὲ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν, adjectis Comici nostri verbis: idem a veteribus Grammaticis velut rarius et animadversione dignum fuisse observatum, ex Suida liquet in Προσεύξῃ. Hemst. προσδέξῃ notat e Rav. Inv. sed Cod. habere suspicor προσεύξῃ. [Sed error est librarii, non Inv.] τῷ θεῷ B. Accus. diserte Mag. v. εὔχομαι. π. πρὸς τὸν θεὸν 6. προσδέξῃ Lib. Burg. Post 958. ΧΟΡΟΥ tantum tres primæ, Schol. ad 850. Dobr. χοροῦ habet 2. Id. Post hunc versum additur ΧΟΡΟΥ in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Post h. v. in ed. Brunck. legitur, ΧΟΡΟΣ. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή). Incipit a sequ. versu in edd. plerisque actus quarti scena quarta. Id. Car. et Justo domum Chr. ingressis sycophanta disparuit, Chorus in proscenio canit; cui supervenit anus libidinis indomitæ, Plutum quæritans, ut apud eum expostulet de juvene amatore, a quo ipsa paulo ante fuerit relicta. Discessionis causa divitiæ fuerunt, quas speciosus adolescens ideo nactus est, quod probus esset. Nam paupertate coactus aniculæ amore se captum esse simularat, revera a putidis meretriculæ moribus alienissimus. Girard. Poëta instituit jam, post sycophantam inducere alias personas querentes, quæ, quum vel ex opibus hominum divitum sed malorum vel ex inopia bonorum multos magnosque cepissent fructus, nunc se iis orbatas viderent. Fisch.

959. Hæc ut pleraque hujus dramatis, manifesto sunt e Pluto priore, in quo Chorus suas agebat partes. Chr. abducto secum viro justo domum ingressus fuerat: solus erat in scena chorus canticumque canebat. Supervenit anus, quæ scire cupiens, ubinam habitaret novus deus, nullos alios quam chori personas percunctari poterat. Male Hemst. verba ὦ φίλοι γέρ. ad Chr. et Justum refert versuique 962. Chr. personam præponit,

Sic quidem est in B. At verius tres alii duos illos versus choro tribuunt. In scenam non prodit amplius vir justus. In C. textui inserta παρεπιγραφή, sic: Γραῦς τίς φησι πρὸς τὸν Χορόν. Γραῦς· ἀλλ' ὦ φίλοι γέροντες. Brunck. φίλοι. Gl. Cod. Par. προσφιλεῖς. Schæf. Ἆρ' ὦ φίλοι. Ita solent percontari locorum ignari, quum ædes alicujus quærunt. Soph. Electr. 1104. ἆρ', ὦ γυναῖκες, etc. Œd. Ty. 934. ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν, etc. V. nostr. infra 1171. Berg.

960. ὄντως. Gl. Cod. Par. κατ' ἀλήθειαν. Schæf. ὄντως cohæret cum v. ἀφίγμεθα h. e. ἤλθομεν. Sch. Dorv. Nam comitatæ aniculam ancillæ videntur. ἡ οἰκία τοῦ νέου τούτου θεοῦ est *domus in qua Plutus est* (Chremyli domus) qui νέος θ. dicitur, quia visum modo receperat. vid. 769. τῆς ὁδοῦ τοπαράπαν ἁμαρτάνειν est *tota via* (ad domum dei ferente) *aberrare*. Nam ἁμαρτάνειν dicuntur propr. qui propositum non tenent, qui a proposito aberrant, et opponitur v. τυγχάνειν. Sic διαμαρτεῖν τοῦ σκοποῦ Zosim. i. 70. Verba aberrandi construuntur cum genit. rei. Fisch. νέου θεοῦ. Quo νέου s. νέον κρατοῦντος θεοῦ, *noviter imperantis*, ac νέου inter deos τυράννου, titulo decoratur haud semel ipse rex deorum, Jupiter, Æsch. Prom. 35. 310. 389. Sic ap. eumdem Eum. 162. οἱ νεώτεροι θεοί, et rursus 781. ejusd. dram., a quibus proinde diversi dicti infra 1050. θεοὶ πρεσβυτικοί, seniores dii. Inde vero νέου θεοῦ elogio dictus hic Plutus, quod modo oculorum aciem receperat, et hinc facultas ei suppeteret ditandi deinceps quos vellet. Spanh. θεοῦ· τοῦ Πλούτου Gl. Dorv. Hemst. τοῦ pro τούτου Elb. Dobr.

961. τοπαράπαν· παντελῶς.—ἡμαρτήκαμεν· ἐξεπέσομεν. Gl. Cod. Par. Schæf. Τὸ παράπαν· διόλου. Ἡμαρτήκαμεν· ἠστοχήσαμεν. Cod. Dorv. Hemst. σῆς ὁδοῦ vitiose Ven. i. Post ἡμαρτήκ. punctum in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Lib. Ask. γρ καὶ δ^{αι}ημαρτήκαμεν μετὰ τῆς διὰ προθέσεως, (ex B. scil.) Dobr. In marg. 5. ab alio, γρ. καὶ διημ. etc. ut in lib. Ask. Id. V. Comm. in Ach. 1011. p. 259. Dind.

962. Hoc non loquitur XO. i. e. chorus, sed XP. Chr., et sic corrigendum. Χοροῦ non indicat chorum hic loqui, sed chori cantica ibi olim fuisse, nunc deficere. Bent. Ἀλλ' ἴσθ'· Οὐχ ἡμάρτηκας· γίνωσκε. Ἀφιγμένη· ἐλθοῦσα. Cod. Dorv. in quo non secus atque in cunctis Edd. huic versui præfigitur Χόρος. Morem gessi magno Bent. monenti personam Chr. revocandam esse: non enim hæc Chorum, sed Chr. proloqui. Hemst. [V. not. ad 959.] ἴσθι, ut Ran. 434. ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφιγμένος. Brunck. *scito*. Participium positum est loco infinitivi, et pluralis θύρας valet i. q. θύραν Ran. l. l. Non solum dignior est pluralis numerus Pluti persona, sed vitata sic etiam est crebra repetitio earundem vocalium, ι et η, auribus et ori molesta. Fisch. Xo. Xρ. 1. 2. B. Pors. Xo. tres primæ, edd. Brunck. Inv. Dobr. Xρ. 3. Id.

963. Citat Suid. V. Ὡρικῶς et Tho. Mag. v. Μεῖραξ. Kust. μειρακίσκη propr. est *adolescentula*, puella inde ab a. æt. xiv. usque ad a. xxi. V. Poll. ii. 4. Sed h. l. *anicula* a Chr. ita vocatur joci et ludibrii causa, quia comas fuco ornaverat, colorem fuco mentita erat. V. 1064. 1071. 1079. Fisch. Cod. Dorv. Πυνθάνῃ· ἤγουν ἐρωτᾷς. ὡρικῶς· νεωτερικῶς. Suid. autem in ὡρικῶς, quam præbet Cod. Dorv. interpretationem ejus adverbii itidem adjecit. Hemst. ὡρικῶς. Gl. Cod. Par. νεωτερικῶς, ἤγουν ὡς πυνθάνονται αἱ γυναῖκες αἱ ἐν ὥρᾳ οὖσαι, ἤτοι ἔνηβοι ἡλικίας. Adverbium νεωτερικῶς adde Lexicis. Pro ἔνηβοι f. leg. ἐν ἥβῃ. Schæf. ὡρικῶς. Acharn. 271. ὡρικὴν ὑλοφόρον ancillam *nubilem*, ubi Schol. ὡρικήν, ἀντὶ τοῦ ὡραίαν ἢ ἀκμαίαν. ὥρα γὰρ ἀκμή. Spanh. ὡρικῶς vel *lepide, decore, scite*, ut juvenculam decet scilicet. Nam hæc anus non volebat videri vetula, verum ὡρικὴ μειρακίσκη. Amabat enim ἴσα ταῖς ὡραίαις φλεγομένη, ut cum Alciphrone dicam Epp. i. 13. vel εὐκαίρως, *opportune*. In Electr. Soph. (1106.) respondetur: αἵδ' ἐστίν, ὦ ξέν'. αὐτὸς εἴκασας καλῶς, *hæ sunt ædes, hospes: ipse recte conjecisti*. Ibid. 1108. ἀλλ' εὖ γ' ἱκάνεις. Brunck. Non carent hæc verba elegantia et festivitate, propter ambiguitatem. Nam ὥρα dicitur sæpe *tempus opportunum et commodum*, ita ut ὡρικῶς sit *opportune, commode, tempestive*. Nam anicula scitula erat, stans ad ipsas fores domus, quam quærebat. Sed ὥρα ponitur non modo de quatuor anni partibus, inprimis de vere et æstate adulta, sed significat etiam *maturitatem ætatis, ætatem nubilem; pulchritudinem* item et *venustatem; denique leporem* sermonis et *festivitatem; suavitatem* et *modestiam*; qualis esse solet in dictis, etiam voce, puellarum ingenuarum. Itaque ὡρικῶς etiam est *festive, lepide*. Nam anicula censenda est non solum oris fuco, sed etiam vocis mollitie et orationis humanitate se puellam simu-

hane. Quæ ejus levitas simul notatur ista voce. Fisch. πωθάνῃ Elb. Dind. ἀμοιβῆς. Deest Suid. Ms. et cet. in ω. Pors.

964. τῶν ἔνδοθι. Gl. Cod. Par. ὑπαρχόντων τῆς οἰκίας. Schæf. Φέρε νῦν ἄγε δή. Cod. Dorv. accentus ergo particulæ fuerat tollendus: tum enim grammatici, quando κατ' ἔγκλισιν legitur, exponere solent per δή. V. Schol. nostrum ad 414. Æsch. ad Agam. 946. Apollon. Rh. ad Argon. i. 664. Atque ita plane Φέρε νυν exhibent Ald. Ed. Ph. Junt. et B. Crat. quemadmodum mox Ἄκουέ νυν 975. Frac. inmutavit; quem sine causa secuti sunt recentiores: v. ad 788. Idem scriptus liber pro τῶν ἔνδοθι præfert τὸν ἔνδοθεν τὸν ἐντός. Prius tolerari nequit: alterum haud ægre feram, si quis vel metri gratia anteponendum putet: supra 228. Τῶν ἐνδοθέν τις. Hemst. τῶν ἔνδοθεν. Sic iv. Codd. recte. Perperam impressi τῶν ἔνδοθι. Sic supra 228. τῶν ἔνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβών.—καλέσω. Sic Codd. Mallem hic etiam καλῶ. V. ad Ran. 298. et ad Lys. 851. Brunck. Severiores Musas coluisse video poëtas Atticos, quam quæ in vocis hyperdisyllabæ ultimam correptam accentum cadere paterentur ac proinde istud ἔνδοθι perperam hic haberi. Conjeceram, τῶν ἔνδοθ' ἐκκαλέσω. Postea vero comperi nihil opus esse, cur ad conjecturam confugerem: quippe in Cod. Ms. Baroc. lectionem optimam haberi τῶν ἔνδοθεν καλέσω, quæ etiam in altero Cod. cujus meminit Hemst. exhibetur, nisi quod pro τῶν per incuriam scriptum sit τόν. Avv. 1168. τις τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελος. Immo hodie pæne pronunciandum ausim, τῶν ἔνδοθι καλέσω τινα ne Attice quidem dici. Dawes. M. Crit. p. 322. s. ἔνδοθι. ἔνδοθεν Ms. a Burges. collatum. ἔνδοθεν A. 1. 2. B. ἔνδοθι dixit Eupolis apud D. Laërt. ix. 50. nisi Mss. fallunt. Pors. Locum v. in Pors. Adv. p. 76. et adde ex ejus schedis, ' Achilles Tatius Isag. ad Arati Phæn. init. p. 121. ed. Petav. ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης, ὃς τὰ ... μαγειρικῇ, τὰ δὲ χαμόθεν ἐσθίει, φησίν.' Dawes. ἔνδοθι tres primæ. et interrogant. ἔνδοθεν Arund. 6. edd. Brunck. et Inv. diserte ergo Rav. ἔνδοθ' Epicharmus sive alius Athen. i. p. 411. B. In Strattidis loco apud Hemst. ad 1195. et Pors. Adv. p. 331. ἀλλὰ δέξαι ἡμμένας μοι τις δότω τῶν ἔνδοθεν Beck. forsan casu. Id. ἔνδοθι 1. a m. pr. 2. ἔνδοθεν 3. 4. et corr. 2. καί, τῶν ἔνδοθεν L. Id. V. Lys. 851. et 864. Soph. Philoct. 1452. φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω. Aoristus est subjunctivi. In priore loco Lysistratæ per ἰδοὺ irridentur Cinesiæ verba, ἐκκάλεσόν μοι Μυῤῥίνην, ut in ἰδοὺ λέγειν Eq. 343. et alibi; unde manifestum est futuro ibi locum non esse. Quin solœcum esse suspicor καλῶ post φέρε, sive pro futuro, sive pro præsente subjunctivi capiatur. Supra 790. καταχέω est subjunctivus aoristi, ut κομίσω 768. [De hoc subjunctivo videndus in primis Elms. ad Heracl. 559. Med. 1242. qui de Philoct. monuit. Sed quæ de præsente subjunctivi dixi, indicta velim. Vesp. 901. φέρε νυν ἅμα τήνδ' ἐγχεάμενος κἀγὼ ῥοφῶ. 984. φέρε νυν σε τῃδὶ τὴν ταχίστην περιάγω. 1488. φέρε νυν ἀνείπω, κἀνταγωνιστὰς καλῶ. Id. φέρε νῦν Junt. ii. iii. Ven. i. ii. Raph. Port. (In ceteris φ. νυν) ἔνδοθι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. ἔνδοθεν Ms. Barocc. 43. et 127. Post τινά interr. nota in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Port. Dind. Post τινὰ notam interrogationis tollendam esse, vel verba φέρε νυν docent. Fisch. Hoc idcirco rogat, quoniam veretur, ne Pluto fiat importuna et ne repentino ingressu Plutum magis in se provocet, quam eum sibi conciliet. Post hæc verba Justus, qui antea cum Car. ingressus erat, domo egressus in anum hanc incidit, cujus querelam excipit, nec minus festive ludit, quam paulo ante sycophantam luserat. Girard. Quod non probandum est. Imo Chr. qui haud dubie anus vocem audiverat, progreditur. Dind.

965. μὴ δῆτ'. Gl. Cod. Par. καλέσῃς δηλονότι. Schæf. Post μὴ δῆτ' non interpungitur in Ald. Junt. i. ii. iii. Dind. Αὐτός· Αὐτῆς mendose Cod. Dorv. Ἐξελήλυθα· ἐξῆλθον. Hemst. μὴ δῆτα, haudquaquam (937.). αὐτὸς h. l. refertur ad τοὺς ἔνδοθεν et τὴν οἰκίαν, ideoque est, herus, paterfamilias, dominus. Nam αὐτὸς quid sit, semper cognosci debet e vocabulo, ad quod refertur. V. Ind. Theophr. Charr. h. v. Sic αὐτοὶ Hom. Od. I. 40. sunt cives ratione urbis; Od. K. 26. nautæ ratione navis; αὐτὴ Od. Z. 99. hera, quia refertur ad δμῳάς, Il. B. 317. mater, ratione τέκνων. Fisch. αὐτὸς malim reddi: ipse, non vocatus, sponte mea. Girard. sic accepit: ego ipse nunc primum ex ædibus prodeo, ita ut fides mihi maxime sit habenda. Munt. non opus est, ut quemquam evoces, quum modo illinc egressus sim. Dind.

966. ὅτι· διότι. ἐχρῆν· ἀντὶ τοῦ χρή Cod. Dorv. Hemst. ὅ τι, sic enim scribi debet, non ὅτι (v. ad 19.) est cur. De ἐχρῆν ad 405. et ad Plat. Apol. i. 5. Fisch. λέγειν σ' ἐχρῆν. Sic B. recte. In C. λέγειν σε χρή. Vulgo pronomen omissum. V. not. ad 432. et 624. ubi eodem modo peccatum fuerat. Brunck. λέγειν

σ' ἐχρῆν A. 1. 2. B. Pors. ὅτι Ald. λέγων ἐχρῆν tres primæ, Arund. 6. Dobr. ἐχρῆν sine σ' 1. 2. 3. λ. χρὴ 4. Id. σ' ἔχρην. Lib. Burg. ed. Inv. Id. ὅτι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. (in II. divisim). σ' ante ἐχρῆν deest Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

967. πέπονθα· ἔπαθα (ἐπάθον Gl. Cod. Par.) quæ forma est Græcæ linguæ vulgaris. δεινά· χαλεπά. παράνομ'· ἄδικα. Cod. Dorv. Hemst.

968. ἀφ' οὗ, ut 85. ἐξ οὗ ex quo (tempore) ὁ θεὸς οὗτος· ὁ Πλοῦτος Cod. Dorv. Hemst. ἤρ. β. οὑτοσὶ 3. Dobr. ὁ Πλοῦτος interl. gl. B. Pors. ὁ Πλοῦτος pro gl. 5. Dobr. ἤρξατο βλέπειν. Gl. Cod. Par. ἀρχὴν ἐποιήσατο ὁρᾶν. Imo τοῦ ὁρᾶν. Schæf.

969. ἀβίωτον. Gl. Cod. Par. οὐ βιώσεως ἄξιον. Schæf. 'Αβίωτον· κακοβίωτον. Τὸν βίον· τὴν ζωήν. Cod. Dorv. A in compositis adjectivis sæpe vim habet τοῦ κακοῦ, eumque in modum a grammaticis explicatur: fidem facit vel solus Hes. in A, 'Αγεννήτων, 'Αμήτωρ, 'Ανυμφον, 'Απρόσωπος, etc. Apollon. Sophist. Lex. ii. et Od. apud Montefalcon. in Bibl. Coislin. p. 457. τὸ δὲ φαῦλον (δηλοῖ τὸ α), ὅταν φάσκωμεν ἀπρόσωπον καὶ ἀτράχηλον, ἴσον τῷ κακοπρόσωπον, κακοτράχηλον· sic enim ejus verba sunt restituenda. Hemst. Βίος ἀβίωτος est *vita non vitalis*, misera, molesta, insuavis, (Cic. Orat. ii. 6. coll. c. 5.) quæ 197. dicta est οὐ βιωτὸς βίος. V. Hes. v. 'Αβίωτον, et nos ad Plat. Apol. xxviii. 4. Spernebatur scilicet et negligebatur muliercula ab amatore suo, qui ex inope opulentus evaserat, et cujus consuetudine ipsa nuper erat delectata. Fisch. Æsch. de f. legat. ἀβίωτον εἶναί μοι τὸν βίον νομίζω. Gorgias Orat. Palamedis [p. 112. t. viii. Oratt. Grr. Reisk.] πῶς οὐκ ἂν ἀβίωτος ἦν ὁ βίος μοι πράξαντι ταῦτα; Antipho [Apol. cæd. involunt. t. vii. p. 666. Orr. Reisk.] ἀβίωτον τὸ λειπόμενον τοῦ βίου διάξω (quod idem est quod in Soph. Œd. Col. 1688. ἔμοιγε ὁ μέλλων βίος οὐ βιωτός, de qua phrasi supra 197.). Aliquando in neutro genere: Eurip. Ion. [670.] εἰ μὴ γάρ, ἥτις μ' ἔτεκεν, εὑρήσω, πάτερ, ἀβίωτον ἡμῖν. Idem Herc. F. 1257. ἀναπτύξω δέ σοι, ἀβίωτον ἡμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν, *non vivendum mihi neque nunc, neque antea fuisse.* Aristides in Panathenaico ὡς ἀβίωτον ὂν ἡττηθεῖσι. Utuntur et voce βιώσιμον. Soph. Electr. 572. τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἅπερ βιώσιμον; Eurip. Heracl. 606. χρησμοῦ τε μὴ κρανθέντος, οὐ βιώσιμον. Berg.

970-1. Post τί δ' ἔστιν punctum in Ald. Junt. I. II. III. Brub. comma Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Port. Dind. ἐστιν Ald. Vox συκοφάντρια videtur esse ab Aristoph. ficta, ut σοφίστρια a Plat. Euthyd. p. 297. C. HSt. Dobr. ᾜσθα· ὤντως ἄρα. Συκοφάντρια· ἤγουν ψεύστριαν· scribi debet ψεύστρια. Οἶσθα· ὑπάρχεις. 'Εγὼ μὲν οὔ· οὐχ ὑπάρχω. Cod. Dorv. Hemst. ἐγὼ μὲν οὔ. Gl. Cod. Par. ἤγουν οὐκ εἰμὶ συκοφάντρια. Schæf. οὔ. tres primæ, Inv. οὐκ Brunck. Dobr. ἤπου est aut, *certe, credo*, ut 764. et 832. *nimirum* Gl. vett. v. Hoog. Doct. Particc. c. xxi. 2. 3. I. s. sed tum nota interrogationis post ᾖσθα (h. e. ὑπῆρχες) tolli debet: aut, *an forte:* v. Hoog. c. xxi. 2. 3. 7. et tum signum interr. retineri debet, quod melius est, quia praecedit interrogatio: τί δ' ἐστιν (*quid*)? συκοφάντρια ἐν ταῖς γυναιξὶν est *criminatrix, accusatrix, falsa*, quæ minatur mulierculis, se eas accusaturam esse, quo auferat ab iis aliquid numorum (ut συκοφάντης 873). Nam quia superiore scena questus erat sycophanta quidam de iniquitate scil. Pluti, qui ipsum reddidisset inopem: suspicabatur Chr. aniculam, quæ et ipsa accusaret Pluti iniquitatem, esse sycophantriam. μὰ Δί' ἐγώ μὲν οὔ est *neutiquam, haudquaquam*. Fisch.

972. De h. l. abunde interpretes [veteres]: quibus adde, quæ notavimus ad 277. Similis jocus occurrit Eccl. 672. Εἰδὼς ὁ λαχὼν ἀπίῃ χαίρων ἐν ὁποίῳ γράμματι δειπνῇ. Cfr. etiam Suid. v. 'Αλλ' οὐ λαχοῦσα ubi locus hic citatur. Κυρ. λαχοῦσ'. Gl. Cod. Par. κληρωθεῖσα — ἔπινες· ἐδίκαζες. γρ. δικαστηρίῳ. Schol. παρ' ὑπόνοιαν. οὕτω γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν ἡ ... κληρωθεῖσα ἐν τῷ γράμματι ἐδίκαζες· ὁ δὲ τὸ τῶν γυναικῶν φίλοινον σκώπτων ... (sic) ἔπινες φησί. Schæf. Schol. ... εἰπεῖν, 'Αλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔκρινες ἐν ... γράμματι, ὡς ἔμπροσθεν τὴν ἱστορίαν ... μεν εἰς τό, 'Εν τῇ σορῷ νυνὶ λαχεῖν ... γράμμα σου. ὁ δὲ διαβάλλων αὐτὴν ὡς φίλοινον, φησίν· 'Αλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι. Brunck. Alludit ad sortitionem judicum, qui, ut sors ferebat, in illo vel illo dicasterio judicia exercebant: distinguebantur autem dicasteria inscriptionibus certarum litterarum, unde ἐν τῷ γράμματι idem est, quod ἐν τῷ δικαστηρίῳ· et videbatur dicturus ἐδίκαζες, sed ex inopinato dixit ἔπινες, ut mulierum bibacitatem perstringeret: nam τὸ φιλόδικον virorum est. In Lys. ... mulieres apud craterem vini conjurant, una earum vult bibendo prima jurare, sed altera non sinit, nisi prius sortiatur 208. μὰ τὴν 'Αφροδίτην οὐκ, ἐάν γε μὴ λάχῃς. Ut autem hic ἐν τῷ γράμματι πίνειν, ita Eccl. 681. ἐν τῷ γράμματι δειπνεῖν. V.

277. Berg. Metrum refutat Cod. Dorv. lectionem: Ἀλλὰ λαχοῦσ' ἔπινες· inter versus adjectum, ὑβρίζει αὐτήν. De Schol. unus, is nimirum, cujus est τάχα οὖν σύ, φησί etc. invenerat, ni fallor, in exemplari suo, Ἀλλ' οὖν λαχοῦσ' etc. quod sane non ita abhorret, quin facile adprobationem sit habiturum. Additur autem ἐρωτηματικῶς οὖν id equidem persuadere mihi non possum ab eodem esse enarratore profectum: nam si scribatur ἀλλ' οὖν, [illegible] fuerit hæc observatio; vertendum [illegible] et certe. Igitur alterius ista grammatici nota referri debet ad scripturam vulgatam et talem in modum legi, ἐρωτηματικῶς οὐ· etiamsi vero hæc prioribus adjuncta satis apte receptam lectionem interpretari statuas, nihilo minus sic tamen, ut dixi, refingendum erit. Hemst. Suid. i. p. 128. [in ἀλλ' οὐ λ.] οὖν B. a m. pr. Pors. ἀλλ' οὖν Hemst. e Schol. cujus hæc sunt verba; τάχα οὖν σύ, φησί, λαχοῦσα οὐκ ἐδίκαζες, ἔπινες δὲ παίζων πρὸς τὸ τῶν γυναικῶν φίλοινον. (hoc Hemst.) ἐρωτηματικῶς οὖν. Sed prius οὖν videtur esse ipsius Schol. ut alius ad hunc locum, ἐν τῷ γράμματι οὖν εἶπεν — λέγει οὖν ὅτι ἔρα ὁ κλῆρος. ad 884, 5. λέγει οὖν οὐ φοβοῦμαί σε — λέγει οὖν, ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἴσως. ad 1038. φησὶν οὖν ὅτι διὰ [illegible]. ad 1186. φησὶν οὖν ὅτι καὶ τῆς [illegible]. Deinde cum viro summo malim ἐρωτηματικῶς οὐ, sive ejusdem, sive alterius [illegible] esse statuas. Totus locus forsan [illegible] legendus; καὶ οἱ ἄλλοι ὁμοίως· διὸ εἶπε [illegible] γραῦν, ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ [illegible], ἐπειδὴ καὶ γέροντές εἰσιν οἱ δι[illegible]. τάχα οὖν σύ, φησί, — φίλοινον. [illegible] (vel -κὸν) τὸ οὐ. Certe [illegible], etc. cum superioribus jungenda [illegible] Suid. In prioribus autem egre[illegible] est Hemst. relicta tamen pu[illegible], ἐβουλεύοντο pro ἐβούλευον. [illegible] etiam monet, illum Schol. Plutum [illegible] interpretari. ἀλλ' οὐ servat etiam [illegible] ii. 85. Dobr.

[illegible] κατακέκνισμαι. Gl. Cod. Par. [illegible] λελύπημαι.—δειλάκρα· ἀθλία. [illegible] Ἐγὼ δὲ κατακέκν. δ. Ὑπὸ ἔρωτος [illegible] ἡ ἀθλία. Δειλάκρα· ἄκρως ἀθλία. Dorv. Suid. in Δειλάκρα prolatis Co[illegible] verbis subjicit, σκώπτει κα[illegible] τὴν γραῦν· δειλάκρα δὲ, ἄκρως ἀ[illegible]. Sponte liquet, huc oculos inten[illegible] Eustath. ad Il. Ω. p. 1363. v. 3. [illegible] τοιούτου δειλοῦ σύνθεσιν ἔχει καὶ [illegible] τῷ Κωμικῷ δειλάκρα, ὅ ἐστιν ἄκρως [illegible] παιχθεῖσα πρός τινα ὁμοιότη[illegible] φαλάκρα. Veniam citius, quam [illegible] meretur adnotatio, de δειλάκρᾳ [illegible] locum ad exemplar τῆς φαλάκρας ficta, nimium subtilis. Hemst. De σκώπτειν v. 886. Fisch. Verbum simplex κνίζειν et κνίζομαι pro vellicare et ægritudinem adferre cum infra Ran. 1231. tum Pind. Pyth. iv. 94. ἔρως ἔκνιζε τὰς φρένας, amor exulceravit mentem: tum κατακέκνισμαι h. l. pro amore pereo. Vocem autem δειλάκρα quod attinet, pro miserrima, nescio an alibi legatur. Exstat vero infra Avv. 143. vox ὦ δειλακρίων σύ, quæ in Schol. redditur, δειλότατε, κακόδαιμον, et quo respexit Hes. Δειλακρίων, ἐλεεινός, ταλαίπωρος. Occurrit quidem ap. Maccab. scriptorem, sed ab h. l. alienum verbum δειλανδροῦν, nempe lib. ii. c. 8. v. 13. οἱ δειλανδροῦντες (metuentes) καὶ ἀπιστοῦντες τῇ τοῦ θεοῦ δίκῃ. Neque alia exempla harum vocum alibi me legere memini. Spanh. Verbum κνίζω apud Græcos et ap. Romm. v. uro, de molestiis, quas amor secum fert, sæpe accipitur. Amor ipse urere dicitur. Virg. Ecl. ii. [68.] me tamen urit amor. Herodot. lib. vi. [c. 62.] τὸν δὲ Ἀρίστωνα ἔκνιζε ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως. Etiam illi qui amantur, si amantibus ægre faciant, urere eas dicuntur. Terent. Eunuch. [iii. 1. 48. s. v. 387.] 'Scin', si quando illa mentionem Phædriæ facit, aut si laudat, te ut male urat?' Alciphron. Epp. i. 37. εἰ δὴ κνίσαι ποτὲ ἐκείνην βουληθείη. Hinc sicut κνίδη, quæ Latine urtica dicitur, a κνίζω descendit, ita urtica ab uro. V. et not. ad v. seq. Berg. κατακέκνησμαι et v. seq. κνησμόν. Scripturam hanc alteri per ι prætuli ad membranarum fidem itemque Eustath. Sic ille ad Il. Λ, p. 872, 5. τοῦ δέ γε κνίζειν χρῆσις παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ, ἔνθα παίζων παρηχεῖ τὸν διὰ τοῦ ἦτα γραφόμενον κνησμὸν ἐκ τοῦ κνίζειν. Hunc locum respicit, ubi saltem κνησμὸν legebat. Utro modo scribatur, parum interest. Brunck. κατακέκνισμαι δειλάκρα Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. κατακέκνισμαι et κνισμὸν tres primæ, 5. 6. Eustathius δειλάκρα hinc profert ad Il. Ω. p. 1363, 3=1500, 48. "(κνίζειν) ponitur duplici modo. Primum dicitur κνίζειν ἐρῶντα vel ἐραστὴν, qui amatorem pungit, id est, levibus offensiunculis et rixis ad majorem amorem incitat; dein κνίζεσθαι pro amore compungi et captum esse, ut ait Plautus." Hemst. in Etym. Lennep. t. i. p. 416. V. Valck. ad Herodot. vi. 62. In Hermesianacte Athen. xiii. p. 598. A. pro καίετο μὲν Νανοῦς, quod Casaub. displicuerat p. 881, 52. κνίζετο μὲν Νανοῦς eleganter Pors. Opusc. p. 245. compa-

rans Machonem ibid. p. 577. E. F. Sed *καίετο* defendunt VV. DD. apud Schw. Ceterum *δειλάκρα* tres primæ; *δείλακρα* Brunck. Inv. Dobr. *κνι* 1. 2. 3. 4. (*η* primo 2. in 975. sed *ι* Sch. marg.) Id.

974. *Οὔκουν.* Conspirant Edd. quibus alioqui in accentu hujus particulæ dissidere solemne est: solus Cod. Dorv. *Οὐκοῦν ἐρεῖς· λέγεις* male: Soph. Antig. 250. *Οὔκουν ἐρεῖς ποτ', εἶτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;* *Ἀνύσασα· τελειώσασα. Κνισμὸν τίνα· κατακέκνισαι.* Hemst. *ἐρεῖς ἀνύσασα· εἴποις σπουδάσασα. κνισμ.* ut Dorv. Gl. Cod. Par. Schæf. *τὸν κνισμόν.* Pro *κατακνισμόν*, juxta Schol., seu ingentem amoris æstum. Neque mirum ab Eustath. conjungi in nativo harum vocum sensu, *κνησμόν, κνῆσμα*, et *κνίσμα, κνισμόν*, pro *pruritu*, et *κνήθω, κνίζω*, et composita, *κατακνήθω, κατακνίζω*, pro, *prurio*, aut *pruritum excito*. Unde *τὰς ἀκοὰς ὑμῶν κνηστιώσας*, *aures vestras prurientes* dixit Joh. Imp. epist. 21. Sic infra Conc. 36. *κνίσμα τῶν σῶν δακτύλων*, *fricationem tuorum digitorum*. Apud Hes. vero legitur peculiari significatione, *κνισμός, ζηλοτυπία ἢ μέλος τι*, carmen nempe ad tibiæ cantum conditum, prout inter tibiales cantus recensetur *κνισμὸς* ap. Athen. xiv. p. 286. Spanh. Alciphron i. ep. 29. quæ est Glyceræ ad Bacchidem: *ἄλλως τε κἂν μοι κνισμός τις πρὸς αὐτὸν ἢ διαφορὰ γένηται.* Basilius *κνίσμα* dixit ep. 9. *οἱ πρὸς τὸ ῥόδον ἔχοντες, ὡς τοὺς φιλοκάλους εἰκός, οὐδὲ πρὸς αὐτὰς τὰς ἀκάνθας, ὧν τὸ ἄνθος ἐκφύεται, δυσχεραίνουσι· καί τινος ἤκουσα τοιοῦτόν τι περὶ αὐτῶν παίζοντος τάχα ἢ καὶ σπουδάζοντος· ὅτι καθάπερ ἐρωτικά τινα κνίσματα, τὰς λεπτὰς ἐκείνας ἀκάνθας ἡ φύσις τῷ ἄνθει προσέφυσε, πρὸς μείζονα πόθον τοῖς ἀπλήτοις κέντροις τοὺς δρεπομένους ὑπερερεθίζουσα.* Berg. *ἐρεῖς ἀνύσασα* idem est quod *λέγε ἀνύσασα*, ita ut posterius verbum habeat vim adverbii, v. ad 349. 648. Itaque *οὔκουν*, etc. est, *dic continuo, quo urare igni?* Nam intell. *κατακέκνισαι.* Fisch. *κνισμὸν* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *οὔκουν*, et interrogant, tres primæ, Brunck. Inv. Dobr. *οὐκ οὖν* Lib. Burg. Dobr.

975. *Ἀκουέ νυν· ἦν δή μοι* [ut olim editum est.] *δὴ* particulam haud nimis apte poni, vel inexercitatior aliquis animadvertat. Hunc scrupulum eximit Cod. Dorv. præferens, *Ἄκουε νῦν· γ' ἦν μοι τὶ μ.* Scribendum igitur, *Ἀκουέ νυν γ' · ἦν μ. τ. μ.* quo pacto simul cavetur, ne sententiæ novæ principium *ἦν* cum præcedentibus in unum pedem coalescat. Ortum videtur illud *δὴ* ex interpretatione *τοῦ νυν*, unde per errorem in ipsum versum migravit. V. v. 964. Kust. autem quum existimaret, ut ex scriptis ejus adnotationibus intelligo, metro *δὴ* redundans officere, plane delevit; eo minus probandus, quod sublatæ particulæ lectorem nullus admoneat: scripsisset saltem, *Ἄκουε νῦν* nunc, dum [illegible] *Ἀκουέ νυν*, in metri legem imprudens offendit: *νυν* enim encliticum, sequente vocali, corripitur, ut docuit noster Schol. ad 414. et Schol. Eurip. ad Hec. [illegible] Hemst. *μειράκιον* vocatur adolescentulus inde ab anno ætatis 14. usque ad [illegible] *μοι φίλον*, h. e. *amabatur a me.* Fisch. *Ἀκουέ νυν* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. *ἦν δή μοι τὶ μ.* Ald. Junt. I. II. (ubi *τί*) III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *ἦν δή μοι. δὴ* om. 2. non A. 1. E. Pors. *Ἀκουέ νυν· ἦν δή μοι* tres primæ. *νῦν ἦν μοι* Br. Inv. Recte ni fallor statuit Elm. ad Ach. 1239. *νυν* semper a comico produci. In Eq. 1215. *νυν*, quod in *τάδ'* mutat vir doctissimus, deest in Junt. 1515. et vix Græcum esse videtur. *δὴ* habet Ar. *νῦν ἦν δή μοι* 1. 2. 3. 4. 6. Dobr.

976. *ἄλλως.* Gl. Cod. Par. *κατ' ἄλλον τρόπον.* Cetera ut in Cod. Dorv. Schæf. *πενιχρόν· πτωχόν. εὐπρόσωπον· ὡραῖον.* Cod. Dorv. Scripsi *εὐπρόσωπον*, quamvis illi vocabulo congruit interpretatio: in ipso tamen Comici versu mendosius [illegible] ratum, *ἄλλως δὲ καὶ πρόσωπον καὶ* [illegible]. Suspicaretur aliquis, veteris esse cujusdam lectionis vestigium, *ἄλλως κ' εὐπρόσωπον, καὶ καλὸν*, nisi in hac structura [illegible] pæne necessarium foret. Hemst. [illegible] v. Luc. xxi. 2. coll. v. 3. *εἶδος*, ut [illegible] et Lat. *facies*, (Ter. Eun. ii. 3. 5. et [illegible] Donat.) notat totam corporis speciem et formam, quæ apparet et cernitur, [illegible] *πρόσωπον* ponitur tantum de ore et vultu. V. 1051. 1065. Unde etiam *εὐπρόσωπος* dicitur *is, qui est ore et vultu* [illegible]; neque aliter h. l. accipi debet, quum [illegible] *λὸν* h. e. *εὐειδὲς* pertinere videatur ad venustatem faciei, quæ continetur membrorum symmetria, decente filo corporis membrorumque corporis recta compage. Genes. xii. 11. Sara vocatur ab ipso [illegible] יפת־מראה et *εὐπρόσωπος* ap. LXX. Rebecca c. xxiv. 16. vocatur a Mose [illegible] מראה, et ap. LXX. *καλὴ τῇ ὄψει.* Vox *ὡραῖος* sæpe conjungitur cum voc. *καλός*, eodem ut opinor sensu, ut *καλὸς* referatur ad faciei venustatem, *ὡραῖος* ad pulchritudinem oris. V. Palæph. fab. [illegible] xlvi. 2. xlvii. 1. V. ibi Ind. v. [illegible] Fisch.

977. *χρηστόν· ἀγαθόν. τοῦ· τίνος.* [illegible] *εἰς χρείας ἦλθον χρήζων ἐγὼ* Cod. Dorv. Hemst. *δεηθ. ἐδεήθην* Gl. Cod. Par.

Schaef. Verba εἰ γάρ του (h. e. τινος) [illegible] ἐγὼ posita sunt sensu turpiculo: si ego cum vellem libidini meæ satisfacere, [illegible] mecum habere. Atque eodem spectant verba ἅπαντ' ἐποίει μοι ut 1029. μ' [illegible]. Fisch. γάρ τοῦ Wech. Dind.

978. κοσμίως εὐτάκτως. καλῶς ἤγουν [illegible] Cod. Dorv. Hemst. Κοσμίως puto esse liberaliter et temperanter et moderate, ita ut modum non excedas, ut et honestatis et decori rationem habeas. [illegible] κόσμιος est is, qui facit quæ leges [illegible] fieri jubent. V. Periz. ad Æl. V. H. xiv. 7. καλῶς autem est, scienter, præclare. Fisch. μοι om. 2. non 1. Pors. [illegible] 5. Dobr. μοι om. 4. Id.

979. ὑπηρέτουν. Gl. Cod. Par. ἐδίδουν. Schaef. πάντα ταῦθ'. Vox ταῦτα indicat, anum in animo habuisse, ordine ac sigillatim referre, quæ sufficere adolescenti solebat. Justus autem occeptam interrupit narrationem. Vel de industria et ut comico serviret risui, dum ταῦτα protulit, totam se demonstravit hoc modo significans, se liberam sui copiam adolescenti facere consuevisse. Quo respiciens Justus [Chr.] subdit τί δ' ἦν; Ex omnibus [illegible] rebus et corporis tui partibus, quænam illa erat, qua potissimum indigebat [illegible]! αἰδοῖα notans. Girard. ταῦτα [illegible] de victu et cultu accipit Eckard. [illegible] Dind. Languet ταῦτα, nihilque ad [illegible] orationem videtur conducere: [illegible] credibile vix est, quo tamen solo [illegible] defendi posset, ut in hac dic[illegible] serie turpiculi quiddam indecoro [illegible] vetula demonstrarit. Atque rotundus [illegible] versus, et sententia, ni fallor, haud [illegible] concinnior, si reponas, Ἐγὼ δ' ἐκείνῳ [illegible] γ' ἀνθυπηρέτουν. Proximis ἅπαντ' [illegible] μοι aptissime respondet ἀνθυπηρε[illegible] pro benefactis reddere, repen[illegible] Aristot. Eth. Nicom. v. p. 86, 4. [illegible] ῆσαι γὰρ δεῖ τῷ χαρισαμένῳ καὶ [illegible] ἄρξαι χαρισάμενον. ix. p. 169, [illegible] πολλοῖς γὰρ ἀνθυπηρετεῖν ἐπίπονον. [illegible] ἀνθυπουργῆσαι χάριν, ut in illo [illegible] ex fabula Colchidum versu ap. [illegible] [Fr. 3. t. iii. p. 521. Brunck.] Ἠ [illegible] ἀνθυπουργῆσαι χάριν; qui [illegible] bio Medeæ fuit operam Jasoni pro[illegible], sed sub ea conditione, ut ipse [illegible] pro benefactis referret, sibique vi[illegible] novæ nuptæ maritus vacaret. Ἀντ[illegible] infra 1020. Hemst. Vulgo le[illegible] πάντα ταῦθ'. Concinnius in membr. [illegible] —. Sed pro ταῦτα sententia [illegible] ταὐτὰ, i. e. τὰ αὐτὰ, vel κατὰ τὰ [illegible] Brunck. Hoc non minus friget, [illegible] vulgata lectio, in qua vel languet [illegible] vel obscuritate laborat. Imo ut in hac horum verborum posterius, ita in Cod. Brunck. prius, est depravatum, rescribendumque, si quid ego video, vel, Ἐ. δ' ἐκ. πάντα, πάνθ', ὅπ., repetitione pathetica, vel potius Ἐ. δ' ἐκ. πάντα πάνθ' ὅπ. i. e. πάντως πάντα, quod vel forte depravatum fuerit, ut facillime quidem potuit, vel a descriptoribus, quibus ταυτολόγως dictum videretur, sedulo mutatum est: nam sic componi solent Græcis πᾶς et πάντως, Latinis omnis et omnino. Eurip. Med. 854. σὲ πάντες πάντως ἱκετεύομεν. Cic. Ep. ad Att. v. 13. omnino omnia se facturum recepit. Hotib. p. 22. s. Neutrum probari potest. Repetitio talis pathetica in h. l. recentius magis, quam antiquum spirat ingenium. πάντα pro πάντῃ, παντᾶ, πάντως metrum respuit. Dind. δὲ 'κείνῳ Elb. δ' ἐκείνῳ Ald. etc. πάντα ταῦθ' ὅπ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. πάντα ταῦθ' tres primæ, Arund. 5. ταὐτὰ πάνθ' Inv. ταυτὰ ταῦθ' Elm. ad Œd. T. 1522. [πάντα ταῦθ' 1. 2. 3. τ. π. 4. Dobr.] Sed elegantissima conjectura Hemst. πάντα γ' ἀνθυπηρέτουν. Dedi ἂν, ut 982-7. Mox 1005. 1120. non male legeretur ἅπαντ' ἂν ἤσθιεν, εἶχον ἂν παρὰ ταῖς καπηλίσι. In Antiphane Athen. viii. p. 342. F. κύκλους δὲ συναγείροντες (εἶτ') ἔλεγον τάδε Grot. et Pors. Adv. p. 104. Sed verum puto ἔλεγον ἂν τάδε. In Ran. 042. δή γ' vel δῆτ' omittunt septem Mss. quare malim πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα τιν' ἂν καθῖζεν ἐγκαλύψας, ut 945. 958. 979. 981. (καθῖζεν Elm. ad Ach. 569.) Irrepsit δή γ' in Vesp. 354. et in loca a Blomf. citata in Mus. Crit. Cant. Part. ii. p. 182. In Nub. 681. tres minimum Mss. dant ἔτ' ἔτι περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ. Edidit Herman. εἶτ' ἔτι γε π. quod vereor ut sit Græcum. Equidem tento, ἔθ' ἔν τι π. ut N exciderit ob similes TI. Confundi notat N, H, TI Pors. ad Hec. 2. et Adv. p. 95. Alibi addit Suid. v. ἄρχων χρόνιος (Soph. Aj. 934.) Phot. v. καντήρια, Clem. Alex. Pædag. iii. p. 85, 19. ed. princ.=299, 35. Potter. conferens Barbeyracium, Morale des Peres p. 53. n. 6. [qui ἐπαίτιος e Plat. Ll. xi. p. 917. c. HSt. corrupte citari monet pro ἔπαινος, quomodo legit idem Clem. Strom. v. p. 249, 36=707, 11. et ex eo Euseb. P. E. xiii. p. 673. ed. Colon. 1688.] Simile est, quod III pro TN positas indicat in ἐπιόδονον, Sch. Eq. 980. (Epigr. Anal. Brunck. t. i. p. 224.) His ipse adjicio αἰτίῃ pro αἴνῃ, Herodot. iii. 74. Ἀπίωνος pro Ἀγνωνος, Diodor. xii. 68. λαῖπος apud Hes. in v. pro λάγνος, ut correxit Valck. τὰ παροιτῆια ἄσματα Schol. Ran. 1337. in ed. Ald. pro ΠΑΡ-

N
OΠΙΑ. Etiam Iph. A. 1207. δή γε eximit Elm. ad Heracl. 999. In contrariam partem disputat Reisig. pp. 229 — 32. Dobr.

980. Ὅ, τι. Ὅτι omnes Edd. ante Port. quem cum Kust. sequor. Ὅτι· διότι. Ἐδεῖθ'· ἔχρῃζε. Ἑκάστοτε· πάντοτε. Cod. Dorv. Hemst. Nam ἐδεῖτο jungi sibi vult accus. rei, quippe quod significat h. l. non χρῄζειν, sed *rogare, petere*. Nam et sic verbo δεῖσθαι additur gen. personæ. V. Theophr. Char. xvii. 2. Matth. ix. 38. Sensus: *quid vero a te maxime petiit semper?* Fisch. ὅτι cum puncto post ἑκάστοτε Ald. Junt. i. ii. iii. —cum interr. nota post ἑκαστ. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. ὅ, τι cum puncto post ἑκ. Port. Dind. σου om. A. 1. post ἐδεῖθ' pro gl. 1. habet 2. σοῦ interl. gl. B. (de quo tacet lib. Ask.) Pors.

981. οὐ πολλά· ἐδεῖτο δηλονότι.—ἐκνομίως· ὑπερβαλλόντως, ὑπερφυῶς, ὑπὲρ τὸν (Bast. "l. τὸ") νενομισμένον.—ᾐσχύνετο· εὐλαβεῖτο. Gl. Cod. Par. Schæf. Οὐ πολλά· Ὑπηρέτουν αὐτῷ. Ἐκνομίως· ὑπερφυῶς, ἐπέκεινα νόμου. Ἤιτησ'· ἐζήτησεν ἐμέ. Cod. Dorv. In primo nihil erat, cur ad supplendam orationem proxime præcedentem versum transsiliret: ζητεῖν pro *petere*, ut rarius antiquis Græcis, sic recentioribus frequentissimum, v. ad 990. inde ζητάρης, et, quod Ducang. adnotavit, ζητιάρης, ἐπαίτης, *mendicus*. Hunc Comici versum protulit Suid. in Ἐκνομίως. Etym. p. 347. monet ἐξαίσιον, quum magnum significat, dici ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τὸ καθῆκον, ὥσπερ τὸ ἐκνομίως παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ἀντὶ τοῦ μεγάλως· eundem vide in ista voce p. 323. Ἡ ἐξ πρόθεσις, observante Eustath. ad Il. E. p. 532. οὐ μόνον τὴν ἔξω δηλοῖ σχέσιν, ἀλλὰ καὶ ὕψωμα πολλάκις σημαίνει· ὡς καὶ ἐν τῷ ἐξωγκώθη, καὶ ἐν τῷ, ἐκνομίως ᾐσχύνετο. Hemst. Paullo post 992. λέγεις ἐρῶντ' ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα, *dicis hominem supra omnem modum amantem*. Ἔκνομον nempe pro *injusto* et *præter fas*, sicut ap. Orpheum s. Onomacritum in Argon. 59. ἔδ' ὡς ἔκλυεν ἔκνομον αὐδὴν (injustam vocem), et Æsch. Agam. 1482. ἐκνόμως ὕμνον ὑμνεῖν ἐπεύχεται (nefarie hymnum canere gloriatur). Nempe quod idem alibi νόμον ἄνομον, *cantum infaustum*, vocat in eodem dram. 1151. et quibus ab eodem alibi opponitur ἔννομος h. e. *legitimus*, ut Choeph. 480. et inde alio apud eum loco ἔννομοι de legitimis regionis incolis; Suppl. 574. βροτοὶ δ' οἱ γᾶς τότ' ἦσαν ἔννομοι nempe qui γᾶς ἔνοικοι ib. 546. erant dicti, seu juxta Æschin. adv. Timarch. p. 261. [p. 31. t. iii. Orr. Reisk.] ἡμῖν δὲ προσήκει τοῖς τὴν ἴσην καὶ τὴν ἔννομον πολιτείαν ἔχουσι. Spanh. Girard. ἣν supplet, et monet, anum, respondentem de quantitate, fingere, se non intellexisse, quorsum spectarent verba Chr. sed in memoria habere, quæ adolescenti suppeditaverit, pauca fuisse. Dind. μ' om. 4. Dobr.

982. δραχμὰς εἴκοσι. Huc respicit 1020. Berg. ἀργυρίου δραχμ. Nam Attici etiam aureis drachmis usi sunt, ut Æsch. Socr. ii. 3. τάλαντον ἀργυρίου. Drachma autem Attica pretio fuit par denario Romano [et valuit fere 5. grossos], dicitur fere simpliciter δραχμή· v. 1019. ἂν ᾔτησ'. h. l. ἂν habet vim conjecturalem: *fieri* potuit, ut peteret. V. Hoog. doctr. Partt. iv. 2. 6. Fisch. δραχμὰς 5. quomodo erratur in Plat. Ald. p. 322, 23=Erast. p. 135. c. HSt. Dobr.

983. ἱμάτιόν γ'. dele γ'. Bent. Particulam γε Cod. Dorv. ignorat; utrum rectius, vix discerno. Si cum vulgatis retineas, sententia paulisper est suspendenda in εἴκοσιν, quasi dicat, *Haud sane multa: etenim supra modum me reverebatur: erat tamen, ut argenti drachmas peteret viginti, et has quidem in pallium: tum etiam octo alias in calceos:* in quibus est fatendum ἦθος admirabiliter exprimi. Sin scripti libri rationem sequaris, continuandus est uno tractu uterque versus: *sed fieri poterat, ut argenti drachmas flagitaret a me viginti in pallium, octo vero alias in calceos:* quæ simplicitate quadam narrandi præstant. Hemst. Inutilem partic. γ' nullus agnoscit Regiorum. Qui versui fulcrum hoc addidit librarius, arbitrabatur primam in ἱμάτιον corripi, quæ producitur semper. V. 530. 540. Thesm. 656. Ran. 1061. Eadem prosodiæ ignorantia occasionem dedit pervertendæ sententiæ in versu abhinc secundo. Brunck. ὑποδήματα (v. 1012.) sunt *calcei*, qui totum pedem tegunt. V. Salmas. ad Tert. de pall. p. 386. ss. Sed locus ipse vel propterea tenendus est, quia inde cognoscitur, quantum Athenis tum fuerit et pallii et calceorum pretium. Fisch. εἰς ἱμάτιον est εἰς τὴν τοῦ ἱματίου ὤνησιν, εἰς τὸ πρίασθαι θοιμάτιον. Girard. εἰς ἱμ. χάριν. εἰς ὑπ. ἤγουν χάριν ἀγορᾶς, quod est, *emendi causa;* recentioribus enim Græcis ἀγορά, et corruptius ἀγοράδη pro ὠνῇ usurpatur Cod. Dorv. Hemst. *Soleas*, quæ plantas tantum pedum tegebant, intellexit Eckard. p. 99. easque ex Luciano docuit duabus drachmis fere emtas esse, unde conjecit adolescentem emungere vetulam voluisse. Fortasse tamen intelligendos esse monet calceos, qui superius etiam pedes tege-

rint, qui et ipsi ὑποδήματα appellati et elegantiores fuerint. Non enim plura calceorum paria, sed unum per pluralem indicari. Dind. εἰς ἱμάτιόν γ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Id. γ' om. A. 1. 2. B. Pors. ἱμάτιον γ' tres primæ. γ' om. Dawes. 6. edd. Brunck. Inv. Dobr. ὡς l. 4. γ' om. 1. 4. Id.

984. καὶ ταῖς ἀδ. Citat Suid. v. Ἀγοράζειν, et Thom. M. v. Χιτών. Kust. χιτώνιον deminutivum vim habet primitivi χιτῶν, atque instilam, stolam, significat; his enim verbis Latini appellant tunicam muliebrem, quæ erat ad talos demissa, v. Ind. Palæph. v. Χιτῶνες ποδήρεις. Poeta aniculam jussit deminutivis uti, ut referret amatoris orationem. Nam amatores, quando ab amicabus petunt aliquid pro aliis, utuntur fere deminutivis, quo facilius petita impetrent. Fisch. Scilicet rei vilitatem et pretii tenuitatem ita significant. Quod sibi adolescens vestem et calceos peteret, cogebat necessitas; quod matri et sorori, caritas et genuina probitas; quod vilia et pauca, verecundi animi simplicitas. Ita anus delirans probat omnibus modis adolescentem a culpa immunem. Girard. In B. χιτώνια, ex inepti librarii emendatione ob præcedens ἀδελφαῖς. De hoc nomine quædam lectu digna habet Eustath. quæ describere eo minus pigebit, quod in iis Comici versum profert, quem in fragmentis omissum iri credo. Sic ille p. 1166, 50. σημείωσαι δὲ ὅτι περὶ χιτώνων τοιαῦτα φασὶν οἱ παλαιοί. Χιτὼν, ὁ ζωστὸς καὶ γυναικεῖος· ὁ δὲ ἀνδρεῖος, χιτωνίσκος, ὅ τινες ἐπενδύτην· τὸ δὲ βραχὺ, χιτωνισκάριον. χιτώνιον δὲ καὶ χιτωνάριον, λεπτὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές. Μένανδρος· λελουμένη γὰρ ἠτέρα καὶ διαφανὲς | χιτωνάριον ἔχουσα. Ἀριστοφάνης· ἐνδὺς τὸ γυναικεῖον τὸ χιτώνιον. Brunck.

985. Cod. Dorv. ita scriptum exhibet: ἐκέλευσε δ' ἂν τῇ μητρὶ θοιμάτιον· præterea notam interpunctionis post χιτώνιον, post ὑποδήματα nullam ponit: quo quidem pacto, ut hoc versu repeti debet ἀγοράσαι ab ἐκέλευσε δ' ἂν, sic proxime priore pendebit ab ᾔτησε. Quamvis arte videri possit et de industria quæsita talis collocatio, ut intercisa per breves articulos oratione loquacitas anus cupidæ, quæ parum erant loquuta, morbumque animi detegebant exprimentis, præstringeret, magis tamen ad vulgatam lectionem propendeo. ἐκέλευσε δ' ἂν ἐμέ· primum opinabar interpretationem eam, huc nescio quo casu delatam, ad versum præcedentem pertinere: αἰτεῖν ἐμὲ ἀγοράσαι· deinde vidi, satis commode locum, quem tenet, tueri posse. θοιμάτιον· μικρὸν ἱμάτιον. Cod. Dorv. Hemst. κελεύειν interdum quoque significat petere, ut ap. Thucyd. iii. [c. 105.] κελεύοντες σφίσιν βοηθεῖν πανδημεί. Munt. Quando hoc verbum de majoribus erga minores dicitur, imperium significat, quando contra, ut h. l. preces. Girard. Dawes. Misc. Crit. p. 212. ubi rescribendum esse docuit τῇ μητρὶ θ' ἱματίδιον. "Non secus, inquit, atque in proxime præcedentibus absque articulo habentur ἱμάτιον, ὑποδήματα, et χιτώνιον. Mendo autem quod correximus aliqua ex parte ortum dedisse crediderim imperitam de metro sollicitudinem, quod utique ἱματιδ. primam minus recte producere videretur. Eidem causæ acceptum refero, quod supra τῷ ἱμάτιον subjecta fuerit vocula γε. Nam neque vox ista aliam quantitatem usquam sortitur. Vid. Plut. 540. Vesp. 1053. Eccl. 410. Lys. 471. Quæri autem poterit, qua ratione ἱματίδιον, ἀργυρίδιον, et similia antepenultimam longam habeant, quum tamen γνωμίδιον, νοΐδιον, ἀδελφίδιον, χυτρίδιον, Σωκρατίδιον, aliaque haud pauca syllabam istam ubique corripiant. Sic igitur collige: qua analogia a γνώμη. νόος, etc. fluunt deminutiva γνωμίδιον etc. eadem ab ἱμάτιον, ἀργύριον, derivantur ἱματΐδιον, ἀργυρΐδιον. Hæc crasi Attica ἱματίδιον, ἀργυρίδιον, efferuntur; ut ap. Latt. a tuba, tubĭcen, a tibia, tibĭcen, pro tibiĭcen." Dind. Articulum [τὸ in θοιμ.] respuit sensus et linguæ indoles. θοιμάτιον significat la robe, ἱματίδιον une robe. Quam perite hic mendam sustulit Dawes., eamdem relinquere non debebam Nubb. 179. ubi legendum, ἐκ τῆς παλαίστρας ἱμάτιον ὑφείλετο. Si versum hunc conferas cum ejusdem fab. 1498. intelliges, quid intersit inter ἱμάτιον et θοιμάτιον, seu substantivum definitum per articulum et indefinitum sine articulo. Ad differentiam inter ἀγαθὸν et τὸ ἀγαθὸν non adtenderunt docti viri, qui Philemonis fragmenta vel ediderunt vel emendarunt, in versibus e Pyrrho a Stob. servatis in Floril. Grotii p. 211., quos, quia Almæ Pacis, qua nihil est, quod nunc [Hæc a Brunck. exeunte anno 1782. scripta, profecto nunc etiam magis valent. Dind.] bonorum omnium votis magis expetatur, laudes continent, emendatos hic subjungam: οἱ φιλόσοφοι ζητοῦσιν, ὡς ἀκήκοα, | περὶ τοῦτό τ' αὐτοῖς πολὺς ἀναλοῦται χρόνος, | τί τἀγαθόν ἐστι· κοὐδὲ εἷς εὕρηκέ πω, | τί ἐστιν. ἀρετὴν καὶ φρόνησίν φασι, καὶ | λέγουσι πάντα μᾶλλον, ἢ τί τἀγαθόν. | ἐν ἀγρῷ διατρίβων τήν τε γῆν σκάπτων ἐγὼ | νῦν εὗρον· εἰρήνη 'στιν. ὦ Ζεῦ φίλτατε, | τῆς ἐπαφροδίτου

καὶ φιλανθρώπου θεοῦ. | γάμους, ἑορτὰς, ξυγγενεῖς, παῖδας, φίλους, | πλοῦτον, ὑγίειαν, σῖτον, οἶνον, ἡδονὴν | αὐτὴ δίδωσι. ταῦτα πάντ' ἂν ἐκλίπῃ, | τέθνηκε κοινῇ πᾶς ὁ τῶν ζώντων βίος. Brunck. θ' ἱματίδιον Ms. Baroc. 127. μρί θ' ἱματίδιον A. B. et 1. sed hic f. ex em. τε θοιμάτιον 2. Pors. θοιμ. sine τε 1. 4. cum τε 2. 3. sed in 2. punctis damn. corrector. (Primo μητρὶτ 1. sed statim mut. τ in θ, relicto accentu, ut nunc sit, μητρίθοιματίδιον.) Dobr. τῇ μητρί τε θοιματίδιον tres primæ, et Inv. tacite, Arund. 6. Brunck. de Codd. suis silet, quos in vulgata consentire vix crediderim. τε θοιμάτιον 5. In 4. primo μητρὶ θοιμάτιον, nunc factum μ. τε θοιματίδιον. (Coll. meam corrige. θ forsan ex em. pro τ, sed ej. m.) Id.

986. μεδίμνων τεττάρων. Gl. Cod. Par. μοδίων τεττάρων. πάντα ταῦτα παρεῖχον. Schæf. Πυρῶν· σίτου. 'Εδεήθη· εἰς χρείας ἦλθεν. Μεδίμνων· μοδίων. *Modius* et *medimnus* quid distent, compertum est: nihilominus μέδιμνον Græci posteriores μόδιον exponunt: Hes. in Μεδιμναῖον, Moschop. περὶ Σχεδ. p. 64. Quos modios in Annibalis historia, equitum prælio Cannensi cæsorum multitudinem annulorum mensura æstimantis, Latini vocant, illi Græcis μέδιμνοι sunt, et nonnullis quidem 'Αττικοί. Accuratior Suid. in v. Μέδιμνος σὺν μοδίων στ'. Cicer. in Comment. Caus. apud Corn. Frontonem: *medimnum* viii. *millibus centum, id est, modium* xlviii. *millib.* dc. V. Jo. A. Bos. ad Corn. Nepot. Attic. c. ii. §. 6. Hemst. ἂν ἐδεήθη, *opus habuerit*, h. e. *petierit a me nummos, quibus sibi emeret triticum.* Nam petimus ab aliis ea, quibuscumque indigemus. πυροί est *triticum*, ut Theophr. Charr. iii. 2., quod a Latt. κατ' ἐξοχὴν *frumentum* dicitur, et a Græcis recentt. σῖτος. V. Hes. Etym. M. et Steph. Thes. h. v. Μέδιμνος Atticus par fuit modiis sex, h. e. xcvi. sextariis Romanorum. Athenn. vesci panibus triticeis soliti sunt. Fisch. τεσσάρων 1. non 2. Pors.

987. Οὐ πολλά· Εἰρωνικὸς ὁ λόγος. 'Ησχύνετο· ἐδεῖτο. Cod. Dorv. scribi debuerat ᾐδεῖτο· Hes. Αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι. Eodem in libro vitiose 'Απόλλον, et junctim δηλονότι. Hemst. μὰ τὸν 'Απόλλω h. e. *certe, sane, profecto.* Nam forma 'Απόλλω Attica est, (v. Mœr. p. 33., ut 396. Ποσειδῶ) sed librarii eam sæpe mutarunt in communem, omissa etiam littera α. V. ad Plat. Phæd. iv. 3. v. 981. Fisch.

988. ὅτι. ὡς 2. ὅτι gl. rub. Pors. ὅτι σ' ἠσ. (ὅτι quasi gl.) 2. Dobr. ἀλλὰ δῆλον. Sed manifestum est, inquit, eum admodum te esse reveritum, quum scil. tam tenuia atque pusilla, pudore impeditus, postularet, ironice. Munt.

989. μισητίας (sic)· πορνείας, μίξεως. Gl. Cod. Par. Schæf. μισητίας auctoritate Mss. Bodl. et Arund. ante reponendum censebam, pro μισγητίας, quod priores Edd. habent. Existimabam enim, significationem, quam grammatici voc. μισητία tribuunt, τῷ μισγητία melius convenire, utpote a μίσγεσθαι, quod de concubitu viri et feminæ apud Græcos dici notum est. At nunc per δευτέρας φροντίδας nihil mutandum censeo; tum quia τὸ μισητία grammatici uno consensu agnoscunt; tum etiam quia vox illa recte notare potest fœdam et obscœnam libidinem, a μισεῖν, quod interdum accipitur pro βδελύττεσθαι, *aversari, abominari*, teste Schol. ad Nub. 445. Talem enim impudicitiam honestiores et castiores aversantur. Negantur ergo grammatici, qui μισητία dictum volunt quasi μισγητία, a μίσγεσθαι, nisi tamen hæc allusio potius quam etymologia dicenda est. Hinc autem apparet, unde orta sit vox μισγητία, quæ in duobus Mss. reperitur. Nimirum librarius aliquis eam ex Scholiis, vel, ut variam lectionem, vel, ut etymologiam, ad marginem codicis sui adnotaverat; unde postea, ut fieri solet, in textum migravit et in alios codices propagari cœpit. Kust. Subit autem me admiratio, cur Kust. offenderit μισητία, ut insubidum illud μισγητία ei præferret, oblitus tot grammaticorum, qui verbum illud agnoscunt, Etym. Poll. Eustath. quia et Suid. qui proverbium illud citat, Παρὰ σφυρὸν παχεῖα μισητὴ γυνή: et locum etiam Crat. quem Kust. sic edidit, Μισηταὶ δὲ γυναῖκες ὀλίσβῳ χρήσονται, a Porto ut opinor deceptus. Nam princeps ed. Chalcondyli habet ὀλίσβοισι; quod Portus mendosum esse videns male interpolavit. At nullo negotio, et sponte sua versus exit hexametrus spondaicus, Μισηταὶ δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισι χρήσονται. Quamobrem, o lector, iterum iterumque te monitum velim, ut probe tibi caveas a Porto, etiam in Aristoph. exhibendo. Ego ejus ed. non utor; ea tantum emendo, quæ in Basil. ad Ald. castigata male se habent. Si quid ergo ab illis recedit ed. Porti, (quod sane fieri potest, et sedulo tibi est animadvertendum) illud omne quantumcumque sit scias esse mendosum, et in nulla ratione habendum. Bent. Kust. μισγητίας reposuerat, tum pravæ Mss. lectioni morem incautius gerens, tum speciosa vocis ἀπὸ τοῦ μίσγεσθαι grammaticorum interpretatione deceptus; cujus eum facti postea jure merito in notis pœnituit. Paulo deterius

etiam Cod. Dorv. μισγοτίας cum gl. μίξεως, συνουσίας. In eundem errorem alibi quoque librarios imperitos devocavit vitiosa scribendi forma ex origine falsa manans; velut in Cod. Pollucis Antw., sed illo omnium, quos usurpavimus, fere pessimo, vi. 189. μισγητὸν, μισγητὴν, μισγητείαν. Nam minime persuadeor, Græcos a μίσγειν, sive potius, quod derivandi nomen flagitabat, μισγεῖν, ducere voluisse μισγητὴν et μισγητείαν, licet legibus analogiæ non adversari concedam. Apostolium vero ne quis mihi opponat, cujus in Proverb. c. xv. n. 69. reperiatur τῇ μισγήτῃ, et μισγήτη γάρ τίς ἐστι καὶ μισήτη. Apostolius enim is est, cui, nisi auctorem dederit idoneum, haud temere fidem habendam putem. Hæc autem fluxerunt, ut ex Suida constat in Μισήτη, a grammaticis, qui, dum suo more etymologiis excudendis indulgent, ea sæpe comminiscuntur, quæ nunquam exstiterunt. In Comici versu μισητίας habet Suid. quemadmodum et optimæ Poll. membranæ vi. 189.; apud eundem est ἕνεκα, atque ita cod. Dorv. quamquam scriba mutare videatur voluisse in ἕνεκεν. Hemst. In quatuor Codd. [a Brunck. collatis] scriptum μισγητίας, gl. μίξεως, πορνείας· quod ineptum est. μισητίας legebat Eustath. sed perperam interpretabantur, significationem huic nomini tribuens, quam non admittit hujus loci sententia. Sic ille ad Od. K. p. 1650. extr. αὐτὸ δέ γε τὸ μισεῖν, κοινότερον ἐπὶ τοῦ ἐχθαίνειν τεθὲν, ἡ κωμικὴ σεμνότης ἐπὶ μίξεων ἔθετο ἀσήμων. Ἀριστοφάνης τὴν μισητίαν ἐπὶ καταφερείας ἔφη, ἤγουν ἀκατασχέτου τῆς περὶ μίξεως. Rursus occurrit istud nomen Avv. 1620. ubi Schol., post inepta quædam, ex Eustath. l. cit. supplenda, veram dubitabundus profert interpretationem: μήποτε μέντοι σημαντικόν ἐστιν ἀπληστία, ὃ καὶ νῦν ἐμφαίνεται. Hoc etiam in loco ἀπληστίαν significat. Propter Veneris ἀπληστίαν libidinosæ mulieres μισῆται appellantur, ut in hoc versu, quem profert Eustath. κατ' ὀφθαλμὸν ταχεῖα μισήτη γυνή. Et in hoc Crat. qui est ap. Hes. μισῆται δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισι χρήσονται. Nihil hoc nomen cum v. μίσγειν commune habet, nec ab eo derivatur. μισγητία vox est nihili, ab imperitis librariis conficta, quamque non agnoscit Græcus sermo. De posteriore μισήτη v. Valck. elegantes in Ammon. animadversiones ii. 18. Brunck. Sic Avv. 1621. μισητίαν ἀναπράξομεν, turpia committemus. μισητίαν de turpi ad scortationem propensione, et sic μισητὴν γυναῖκα de prostitutæ libidinis muliere ab Atticis dici, cum in Schol. ad h. l. tum in altero illo ad Avv. dicitur. Quod postremum in voc. μισητὴν notat itidem Hes., et quo turpi sensu has voces μισητίαν et μισητοῦ usurpari tradunt etiam Poll. vi. c. 42. § 189. et Suid. Spanh. μισητὴ propr. est μίσους ἀξία, sed quia mares et feminæ salaces et insatiabili libidine incensæ sunt bonis omnibus maxime odiosæ, Attici scriptores, inprimisque Comici, pro suo urbanitatis studio, posuerunt hoc vocab. de feminis et maribus lascivis, libidinosis. Sed nonnulli grammatici tum, mutato accentu, scribi jubent μισήτη. V. Ammon. h. v. et Tho. Mag. [p. 617.] Hinc μισητία est *lascivia, salacitas.* Grammaticorum, qui a μίσγειν derivant, sententia convincitur vel composito vocabulo μισήτερως, quod ipsum, ut θρήνερως, dicitur de homine misere amante, ἐρωτομανεῖ. V. Pollux d. l. Nescio cur Berg. οὐχ ἕν. μισ. verterit, *non propter avaritiam;* melius Frisch. *non — ut copiam sibi aliquam facerem mei.* Fisch. μισγητείας Elb. μισητίας Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. μισγητίας Junt. i. Dind. ἕνεκεν μισητίας. ἕνεκα 1. non 2. μισγητίας A. 1. 2. B. sed hic γρ. μισητίας, et recte Suid. ed. Ms. hic μισητία. In v. μισήτη, Suid. Ms. ὀλίσβοισι. Pors. οὐχ' Ald. μισητίας Inv. μισητείας Suid. ed. Med. μισγητίας. Victor. 6. Dobr. ἕνεκεν 1. 2. -κα 3. 4. μισγ. 1. 2. 3. 4. Gl. μίξεως 2. 3. 4. Id.

990. αἰτεῖν· ζητεῖν. ἔφασκεν· ἔλεγεν. Cod. Dorv. Hemst. με, *a me;* et οὕνεκα idem est quod ἕνεκα. Ex observatione Ammonii [p. 106. Valck.] debebat εἵνεκα scribi: nam οὕνεκα est ὅτι, εἵνεκα valet χάριν. [Cf. Anim. ad Weller. iii. ii. p. 75.] Fortassis emendari debet εἵνεκα. Fisch. ἔφασκον Ven. ii. Dind. οὕνεκα. sic 1. εἵνεκα 2. Pors. ἔφ. *al.* 6. Ita notavi, quasi is etiam om. μ'. Dobr.

991. Cod. Par. habet μεμνῷτό μου. Schæf. μεμνῆτο· ἐνθυμοῖτο Cod. Dorv. Hemst. τοὐμὸν ἱμάτιον, *pallium meis nummis emtum,* v. 982. s. Etiam vernacula lingua sic utitur pronominibus possessivis. φορεῖν, *gestare,* est verbum hoc in genere proprium, v. Theophr. Charr. x. 4. xxii. 3. Anacr. Od. xx. 8. Matth. xi. 8. Jac. ii. 3. Fisch. μεμνῷτο. Præteritum optativi. V. not. ad Lys. 253. In B. μεμνοῖτο. Brunck. Perperam in ed. Kust. Hemst. Berg. scribitur μεμνῆτο (sine iota). V. Matthiæ Gramm. Gr. p. 253. Dind. μεμνῆτο Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Id. μεμνῆτό μου. Scribe ex Suida v. μεμνῷτο, μεμνῷτο. quod eodem modo formatur ab ἐμεμνήμην, quo ἐμπλῄμην, ἐμπλῇσο, (imo ἐμπλῇο)

ἐμπληγτο ab ἐνεπλήμην. Cf. Ach. 235. Lys. 235, 6. μεμνῆτό A. 1. B. η 2. ῇ Suid. ed. Ms. in μεμν. ἱστορία προσωδία Suid.
....
Ms. 4. punctis not. Pors. μεμνῆτό tres primæ. μεμνῆτο 2. (ῶ corr.) μεμνῷτο edd. Brunck. Inv. et sic plane Arund. et ex alius em. 5. ubi primo μέμνητο, quomodo 6. Schol. Venet. Il. Ψ. 361. τὸ δὲ ἀνάλογον διὰ τοῦ η, προκειμένου (leg. προσκ.) τοῦ ι, παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ δευτέρῳ· ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μέμνηταί μου (l. μεμνῇτό μου) καὶ πάλιν προπερισπαστέον (lege -ᾶται). Cornucopia Ald. f. 186. A. Μεμνεῖτο κανόνισον—τὸ εὐκτικὸν μεμνῄμην· τὸ δεύτερον, μεμνῇο· τὸ τρίτον, μεμνῇτο. χρῆσις παρὰ Ἀριστοφάνει, ὡς ἂν φορῶν θοἰμάτιον μεμνῇτό μου. — πᾶν γὰρ παθητικὸν ἢ μέσον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν τρόπον τὴν ἐσχάτην εἰς μην, καὶ πρὸ τοῦ μ δεξάμενον τὸ ι, τὴν κατ' ἀρχὰς τε αὔξησιν ἀποβάλλον τὸ εὐκτικὸν ποιεῖ. V. Brunck. ad Philoct. 119. Elm. ad Œd. T. 49. ad Heracl. 283. et addend. εἱμάτιον Elm. Dobr. Cf. Blomf. ad Callimach. hymn. in Apoll. v. 10. Dind.

992. Cod. Dorv. ἐκνομιώτατον, quem librarii errorem arguit adjuncta interpretatio ὑπερφυῶς, ὑπὲρ τὸ νενομισμένον. Hemst. V. 981. Berg. Perperam anum supra ita dixisse, ut ab ἐκ et νομίζω compositum esset, existimavit Girard. ut sit ἔξω πάσης νομίσεως, incredibiliter, Chr. autem aliter accipere, ab ἐκ et νόμος deductum, enormissime, contra omnes honesti et amoris leges. Rectius Munt. per ludibrium dici ἐκνομιώτατα censuit. Dind. ἄνθρωπον plene 1. Pors. ἐκνομιώτατον Dorv. V. Pors. Opusc. p. 221. ad Soph. Electr. 123. Elm. ad Ach. 193. p. 121. et ad Heracl. 544. et addend. Dobr.

993. βδελυρός· μυσαρός.—νοῦν· σκοπόν. Gl. Cod. Par. Schæf. Ἀλλ' οὐχὶ νυνί. Hic Cod. Dorv. eam suggerit lectionis varietatem, quæ si interdictum unde vi adversus vulgatam postulet, jure agere videatur, Ἀλλ' οὐχὶ νῦν ὁ βδελυρὸς (ὁ αἰσχρὸς) ἔτι (εἰς τὸ ἑξῆς) τὸν νοῦν ἔχει Τὸν αὐτόν. Hemst. Vulgo sic legitur hic versus: ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ γ' ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει. In B. D. ἀλλ' οὐχὶ νῦν γ' ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει. Sic etiam membr. nisi quod post νῦν partic. γ' in iis omissa, quam expunxisse vellem. Demum in C. ut in Dorv. ἀλλ' οὐχὶ νῦν ὁ βδελυρὸς ἔτι τὸν νοῦν ἔχει. Brunck. Itaque non recte Inv. dixit Brunck. ex ingenio reposuisse, ἀλλ' οὐχὶ νῦν γ' ὁ βδελ. ἔτι τὸν νοῦν ἔχει τ. ἀ. Multo autem minus probari potest, quam ex Rav. recepit Inv. scriptura: ἀλλ' οὐχὶ τοίνυν ὁ βδ. τ. ν. ἔ. Nam necessarium est, ut adolescens dicatur nunc non habere eandem mentem, quam olim, et τοίνυν ex 989. male repetitum videtur. Dind. οὐχὶ νυνί γ' ὁ βδ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.' νυνί γ' ὁ βδελυρός. νῦν ὁ β. ἔτι A. 1. B. νῦν γ' 2. sine ἔτι. Pors. νυνί γ' ὁ βδελυρὸς τὸν tres primæ, Arund. οὐχὶ τοίνυν Lib. Burg. οὐχὶ τοίνυν ὁ Rav (ex 987. 989. ut puto) νῦν γ' ὁ 6. νῦν ὁ Burg. ἀλλ' οὐχὶ νῦν ἔθ' ὁ β. τ. ν. ἔ. Elm. ad Ach. 1213. νῦν γ'—ἔτι τὸν ed. Brunck. Dobr. νυνί γ' 1. 2. νῦν γε 3. (sine ἔτι 1. 2. 3.) νῦν ὁ β. ἔτι 4. * τόν. γρ. καὶ * ἔτι L. Id. ὁ βδελυρὸς est scelestus, dignus quem quis aversetur ob vitia et scelera, ut h. l. ob levitatem et perfidiam. V. Hes. et infra 1069. add. de verbo βδελύττεσθαι dicta ad 700.; et quam late pateat potestas adjectivi non minus quam substantivi βδελυρία, cognosci potest e Theophr. Char. 11. Fisch.

994. πολὺ μεθέστηκεν πάνυ, i. e. quam longissime a pristina mente discessit, vel recessit; vel animum prorsus mutavit. Sic supra 365. ὡς πολὺ μεθέστηχ' etc. Kust. μεθέστηκεν μετεβλήθη· exponenda est litera postrema. Fulciendi metri gratia primus Kust. in μεθέστηκεν ν illud ἐφελκυστικὸν adposuit. Pro ἔχει in Ed. Farr. legas ἔχοι. Hemst. μεθέστηκεν. Gl. Cod. Par. μεταβέβληται. μεθιστῶ τὸ μετάγω. Cetera ut in Cod. Dorv. Schæf. Præteritum act. habet hoc verborum in genere vim præs. medii, ita ut μεθεστηκέναι sit, in alio loco stare, atque, quum ad animum refertur, aliter animatum, aliter affectum, esse. V. Hes. in μεθεστάναι. Fisch. μεθέστηκε Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Addidit ν Port. Dind.

995. πλακοῦντα intell. ἄρτον. Nam πλακοῦς est placenta, facta fere e farina siliginea, caseo et melle subacta, ita dicta a forma tabulam (πλάκα) referente. V. Etym. M. h. v. et ad 191. 1126. Unde πλακουντάριος dicitur placentarius, dulciarius, Gl. vett. De generibus variis placentarum v. Athen. XIV. 12. ss. τουτονί. Anicula putari debet placentam mane tenuisse et demonstrasse Chr. ut 999. Fisch.

996. Erant autem placentæ istæ in numero bellariorum, unde additur καὶ τἄλλα τραγήματα, de quo voc. ad 190. dictum. πίναξ est orbis, quadra, lanx; vas, in quo cibi vel apponuntur (Hom. Od. A. 141.) vel eduntur, Tho. M. [p. 714.] v. Matth.

xiv. 8. 11. Luc. xi. 39. Fisch. τἀπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα. [ἐντὸς τοῦ πίνακος Cod. Dorv.] Nempe præter placentam, cujus facta erat mentio, ac prout inter bellaria, quæ a Clearcho enumerantur ap. Athen. xiv. p. 649. ἄμης (de quo placentæ genere mox etiam hic agitur), πλακοῦς, ac plura dein, quæ πίνακι imposita ad amasium miserat. Alibi vero apud Athen. iv. p. 130. *bellaria* s. τραγήματα dicuntur singulis convivis data ἐν πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις, *canistris eburneis*, et, quod ibidem additur, placentæ insuper omnis generis, Creticæ, Samiæ, Atticæ αὐταῖς ταῖς ἰδίαις τῶν πεμμάτων θήκαις, *propriis earum placentarum loculis*. Ἀποτράγημα vero, ut hoc addam, de *bellariorum residuo* dictum ab Eupoli Comico apud eundem Athen. xiv. p. 658. Spanh. τἀπί τοῦ πίνακος Ald. Wech. τἀπὶ τοῦ πίνακος Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Brub. Raph. Port. Dind. τοὺς πίνακας Rav. Lib. Burg. Dobr. Ἐνόντα· ὑπάρχοντα. Ἔδρασ'· ἐποίησεν. Cod. Dorv. Ἐνόντα scribas, an ἐπόντα, etsi parum referat, illud tamen aliquis forte malit: utraque certe solent inter se facile permutari; eoque magis, quia sæpe sensus, quin alterum in alterius locum subjiciatur, minime repugnat. Hemst. Sed ἐπόντα h. l. aptius est haud dubie, quia præcedit τἀπί· tamen ἐνόντα per se repudiandum non est. Certe Luc. xi. 41. τὰ ἐνόντα dicuntur ea, *quæ sunt in patinis et quadris*, coll. 39. h. e. potus et cibus; etsi non ignoro, Grot. Dan. Heins. Lamb. Bosium et alios τὰ ἐνόντα ibi interpretari *pro viribus*, i. q. κατὰ τὴν δύναμιν· sed hæc tamen interpretatio loci hujus mihi propterea parum probabilis videtur, quia ille verborum τὰ ἐνόντα usus est reconditus, ut non credibile sit, eum Lucæ fuisse cognitum. Fisch. ὑπειπούσης. Haud inepte declaratum ab Enarratore Dorv. (κρυφίως μηνυσάσης) aliter explicatur a Suid. nam ad h. l. sine dubio pertinent, Ὑπειπούσης, παρὰ Ἀριστοφάνει, ἀντὶ τοῦ, ἠρέμα φθεγξαμένης. Diversus abit Bud. Comm. L. Gr. p. 192., sed H. Steph. adsentitur App. de D. Att. p. 185. *Quum prædixissem*, vel *prædicente me, quod sub vesperam ventura essem*. Quartam denique Jo. Clericus interpretationem adtulit Ind. Æschin. in v. Ὑπειπεῖν· *cum addidissem*, aut *subjecissem, me sub vesperam venturam*, non, *prædixissem*. Hæc nihil habent alieni: postea nimis pæne confidenter pronunciat: "Nec ea est vis præpositionis ὑπὸ in compositione, quicquid aliis videatur." Quid veri in his, quid falsi subsit, diligentius alias disputabitur. [Certe et Suid. et Tho. M. v. Ὑπάγειν (p. 866.) ὑπειπεῖν poni pro προειπεῖν animadverterunt. Fisch.] Hemst. ὑπειπούσης nihil aliud significat, quam προειπούσης, eandem potestatem habente in hoc composito præpositione, quam in ὑπᾴδειν, Ran. 874. nec ullam aliam significationem sententia admittit. Ineptam interpretationem retinuimus, *et subindicassem*. Verti debebat, *et prædixissem ad vesperam me venturam*. Brunck. Frischl. vertit, *ut dicerem*. Mihi unice placet interpretatio Sch. Dorv. (neque aliter intelligenda esse puto verba Suidæ). Nam quum anicula placentam amatori miserit per ancillulam, credibile est illam ei signis certis indicari jussisse, ideoque obscure et tecte, non aperte et plane, se venturam esse εἰς ἑσπέραν, h. e. *sub vesperam*, ut 1202. et Xen. Cyr. i. 4. 16. εἰς τοῦτον τὸν χρόνον· i. q. ἐπιστάσης ἑσπέρας. Nam pro εἰς ἑσπ. dicitur etiam πρὸς ἑσπ. ut πρὸς ἡμέραν. Sic Charit. i. 10. ἤδη ἐστὶ πρὸς ἡμέραν, sed c. 12. ἐπιστάσης ἡμέρας. Chr. aviditate cognoscendi statim rem omnem, interpellat anum, ut 980. τί σ' ἔδρασ', εἰπέ μοι. Fisch. ἥξοιμι. Temporibus præteritis optativos fut. ita subjici hoc ipso loco laudato docuit Dawes. Misc. Crit. p. 105. Pro vulg. εἰπέ μοι Br. et Inv. tacite dederunt εἴπ' ἐμοί. Dind. ὑπειπούσῃ Elb. v. Vesp. 55. Thucyd. i. 35. πολλὰ δὲ, ὥσπερ ἐν ἀρχῇ ὑπείπομεν, τὰ ξυμφέροντα ἀποδείκνυμεν. Demosth. de Cor. p. 145. n. 104=245, 12. ταῦτα ἀναμνήσω καὶ τούτων ὑφέξω λόγον, τοσοῦτον ὑπειπών. Aristocr. p. 411. n. 89=639, 10. τῷ μὲν, ὑπειπὼν ἐφ' οἷς ἐξεῖναι κτείνειν, προσγράψαι τὸ εὐθὺς, ἀφεῖλε etc. V. ipsam legem ibidem citatam. (Aristog. i. p. 494. n. 125=797, 19. ἕκαστος εἰπὼν Ald. ambæ et Felicianus sine var. lect.) V. Ammon. v. ὑπάγειν et Valck. Anim. p. 218. In Plutarch. t. ii. p. 1. D. non melius esse ἐπειπεῖν, quod malunt Casaub. ( ) et Schw. ad Athen. xiii. p. 566. A. quam vulgatum ὑπειπεῖν, monet Pors. Opp. pp. 89, 372. Pejus ἐπειπεῖν in Philetæro Athen. xi. p. 487. A. idem Schw. In Athen. iv. (v.) p. 177. F. malim, ἐπαριστερον τὴν τοῦ στίχου παράληψιν ὑπειπών. Dobr.

998. εἰς ἑσπέραν ὡς 2. et εἰς rub. sup. τί δ' A. 1. B. τί σ' 2. Pors. εἴπ' ἐμοὶ Br. Inv. Dobr. σ' habent 1. 2. om. 3. 4. Id. εἰπέ μοι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. (ubi ante hæc non interpungitur; cum commate post ἔδρασ' Port.) Dind.

999. Ἄμητά τε προσέπεμψεν. Citat

Etym. v. Ἄμης et Suid. ead. voce. Kust. Ἄμης *placentæ* genus cum *lacte* juxta Schol. Hes. Ἄμητες· πλακοῦντος εἶδος· et Athen. i. p. 9. [p. 33. Schw.] κανδύλην [κάνδυλον] καὶ ἄμητας. Spanh. ἄμητα προσαπέπεμψεν ἡμῖν τουτονί. Vulgo ἀμητά τε προσέπεμψεν. Copulam nullus agnoscit Cod. qui pariter omnes habent, ἄμητα προσέπεμψεν. Veram lectionem servavit auctor Etym. M. in ἄμης. p. 83. Brunck. Ἄμητα τε προσέπεμψεν. Te defendi posse non diffiteor: satis enim apte cohærent, Ἐμοῦ γὰρ αὐτῷ πεμψάσης . . . . ἀμητά τε προσέπεμψε . . . . . καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν, oratione, quam instituerat, continuata: jamdudum tamen suspicatus sum expostulatoriæ pruritentis anus indignationi melius convenire γε· suspicionem meam planissime confirmat Cod. Dorv. Verum est, receptam lectionem apud Suid. inveniri in Ἄμητα· sed istud τε nullum adparet in ed. prima; ut credibile sit, postea demum ex Comico fuisse adjectum; tanto magis, quod eo fulcro versus indigeret: omittit etiam Etym. p. 83. in Ἄμης· at lectionem diversam idem præbet, quæ metro simul consulat, Ἄμητα προσαπέπεμψεν (recte Bent.) ἡμῖν τουτονί. Illa nisi talia mihi fuisset visa, quæ utrique scripturæ memoratæ anteponi fortasse mereatur, particulam γε revocassem. Nunc insertas videamus Cod. Dorv. interpretationes. Ἄμητα· τὴν λεγομένην ἰδιωτικῶς φλουσίαν· τὰ κοινῶς ταρχανά. Hic nos, ubi operam ejus maxime desiderabamus, destituit Ducang. Φλουσίαν scripsi, propterea quod ea figura videretur in mediam vocem inmissa, quæ plerumque in fine poni solita *ους* designat: alius inde forsitan exsculpserit φλατίαν· sed utrocunque modo ductus obscurus expediatur, differre non puto *fladones, flatones, flantones, fluvones, flausonos,* quos dabit Car. Ducang. Gl. M. et I. Latin. placentæ quoddam ex lacte et ovis confectæ genus: in multis Galliæ partibus appellari *flans, flaons;* a Languedocensibus *flonsons* et *flausons* notavit Menag. in Diction. Etym. Ling. Franc. Nos Belgæ vocem, sed paululum imminutam, retinemus, *flade, flaê.* De ταρχανὰ quid dicam vix habeo, nisi vocabulum a Turcis ad Græcos recentiores pervenerit: illi enim amyli quondam speciem, *trachana* dictam, ex frumento aqua macerato decoquunt, et pultibus suis admiscent, ut refert Petr. Bellonius Obs. i. 59. et ii. 7. ad quem locum monuit Car. Clusius ejus parandi modum adcuratius exposuisse Rawwolf. Itin. lib. i. c. 8. Dubitandum fere non videtur, quin idem sit, quod ex Golii Commentariis Castel. in Lex. Pers. descripsit p. 177. ترخانه Tarchanach, vel Terchanach: 'Alica, lacte acetoso cocta, et siccata rursum, quæ postmodum in cibos denuo paratur, a Turcomannis inprimis, inque hyemis usum servatur.' Permulta complectitur lingua Græcorum vulgaris, præsertim in arborum, herbarum, animantium, rerumque naturalium vocabulis, ex Orientis fontibus derivanda; quæ primordia si Car. Ducang. viro juxta laboriosissimo et egregia doctrina prædito, penitius fuissent perspecta, errores sane non paucos effugere potuisset, et gratiam haud paulo majorem a literatis hominibus inire. Hemst. ἀμητά τε προσέπεμψεν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. In Elb. τε deest. Dind. τε om. Suid. v. ἄμητα, A. 1. 2. B. (προσέπεμψεν servantes scil. In lib. Ask. τὸν ἄμητα notatur e B. Dobr.) Φλουσίαν. Cod. Dorv. plane φλεψίαν et sic Ms. Bibl. Publ. Cantab. Nn. iii. 16. φλαψίαν Nn. iii. 3. Pors. ἀμητά τε προσέπεμψεν tres primæ, Arund. ἄμητα προσέπεμψεν Borg. 5. (hic etiam ἐμοί) 6. et ut puto Elb. certe omittit τε. ἄμητα προσαπέπεμψεν Rav. Dobr. τε habent 1. 2. om. 3. 4. προσέπεμψεν servant 1. 2. 3. 4. Id. τε om. Lib. Burg. et προσαπέπεμψεν notarat, sed statim delevit. Id.

1000. ἐφ' ᾧ τε (ἐπὶ τῷ ἐκεῖ Cod. Dorv.) h. e. *hac conditione ut*—ut 1141. Nonnumquam præmittitur ἐπὶ τούτῳ. V. Plat. Apol. 17. interdum omittitur τε. V. Hoog. ad Vig. ix. 4. 11. [p. 618.], qui monet pro ἐφ' ᾧ et ἐφ' ᾧ τε posse etiam dici ἐπὶ τῷ, sequente infinitivo, quocum construitur, quia idem est quod ὥστε. [In Ach. 722. ἀγοράζειν —ἔξεστιν—ἐφ' ᾧτε πωλεῖν, *in foro versari licet ad vendendum.* Thesm. 1193. σπονδὰς ποιήσασθαι—τάρα, ἐφ' ᾧτ' ἀκοῦσαι etc. (ut audiatis) et alibi. Phalaris Ep. 52. [96. Leun.] ἐγὼ πάντα—πράττειν ἕτοιμός εἰμι, ἐφ' ᾧ τε θεῖον ἄνδρα—περισώσασθαι, *ad servandum divinum virum* [ad q. l. omnino vid. est Lennep. Berg.]. ἐκεῖσε est vel, *in ædes adolescentis,* vel, *in locum ubi convenire antea amantes consueverant.* Fisch. ἐφ' ᾧ τ' ἐκ. Ald. Crat. Wech. Brub. ἐφῶτ' Junt. i. ii. iii. Ven. i. ii. Raph. Port. Dind. ἐφῶτ' (sic) tres primæ. ἔφη τ' Cod. Par. 2827. Ita 2. m. pr. ἐφῶτ' (quod est pro ἐφ' ᾧ τ' ut in eodem Cod. infra 1141.) sed ω in *α* mutavit, et duo accentus addidit corrector; ut nunc sit ἔφάτ'. i. e. ἔφα τ' Dorice scilicet. Gl. εἶπεν. ἔφη τ' et gl. εἶπε 3. ἐφ' ὃ τ' 4. (et ut puto 1. certe ω servat.) Dobr. ἐφ' ᾧτ' Lib. Burg. Id.

1001. πρὸς ἐπὶ τούτοις est *præterea*. Schol. Dorv. adscripsit ἐκ παραλλήλου, quibus verbis admonere voluit lectores, alterutram præpositionem omitti potuisse. V. Abresch. Dilucidd. Thuc. p. 112. Nam etiam ἐπὶ cum dat. est *præter*, ut Hom. Od. Γ. 113. εἶπεν h. e. *dici, nuntiari jussit*, nempe per eum, per quem placentam remisit. Fisch. ἀποπέμπων εἰς τοὐπίσω πέμπων. Gl. Cod. Par. Schaf. Vim participii ἀποπέμπων qua ratione expediverit Schol. Dorv. (exponens, τὴν πρὸς ἐμὲ ἀποδιώκων συνήθειαν), apertum est: adscito nimirum extrinsecus accusativo ἐμὲ vel τὴν πρὸς ἐμὲ συνήθειαν. ἀποπέμπειν vero et ἐκπέμπειν sæpe a grammaticis exponuntur ἀποδιώκειν, ἐκδιώκειν. Sententia, me quidem judice, planior erit, si referas ad ἄμητα· quomodo non leve momentum accedet Etym. lectioni προσαποπέμψας, simulque in his exstabit convenientissima quædam anilis μακρολογία. Forte tamen aliquis hunc in modum capere maluerit, *Et super hæc præterea dici jussit misso ad me nuncio:* quod ut non prorsus damno, sic usum illum in ἀποπέμπων paulo rariorem esse arbitror. Hemst. Ex Schol. Dorv. sententia ἀποπέμπειν esset, *valere* amicam *jubere*, eam jubere res suas sibi habere. Non male. Sed rectius fortassis referetur ad πλακοῦντα, ita ut sit, *placentam remittere*. Nam notio valere jubendi continetur verbis sequentibus. Fisch. ὅτι om. 2. Pors.

1002. πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. Occurrit denuo proverbialis hic versus infra 1075. Dictum vero illud de Milesiis, quod, ut de iis Athen. xii. p. 523. quamdiu voluptatibus fuerunt invicti, condidere insuper variis in Hellesponto popularis urbibus, et debellatis Scythis, Ionibus principatum iidem tenuerint; Ionii vero et Colophoniorum deliciis dein emolliri ac popularibus seditionibus implicati, viles deinceps evaserint; idque sit proverbiali illo versu decantatum. Exstat vero idem quum ap. Philostrat. de Sophist. p. 527. tum apud Synes. Ep. 80. Aliter quod Miletum, ob vagos Histiæi mores, in excidium incidisse a Pausania dicitur x. p. 675. Spanh. Proverbium hoc occurrit et ap. Synes. Ep. 80. De pristina felicitate Milesiorum Herodot. [v. 28.]: κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ Μίλητος αὐτή τε ἑωυτῆς μάλιστα δὴ τότε ἀκμάσασα καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίας ἦν πρόσχημα. Alludit ad hoc proverbium in Vesp. 1063. ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ὑμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς, ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαις. Hemst. Milesii quondam strenui, fortes, et opulenti, tandem ita voluptatibus servierunt, ut una cum fortitudinis laude amiserint opes, Darii Hystaspis, Persarum regis, sæculo. Unde natum est proverbium de iis, qui ex opulentis et beatis facti sunt miseri et inopes. V. Athen. xii. 5. Apostol. xv. 59. ad Anacr. fragm. 28. Exprobrat igitur adolescens aniculæ inopiam et egestatem, quum nuper fuerit dives et opulenta, atque ostendit se nolle amplius ipsius consuetudine uti, quod ipsa in egestate jaceat. Fisch. ἄλκιμοι· ἰσχυροί. Cod. Dorv. Hemst. Hunc proverbialem senarium citat Aristot. Athen. xii. p. 523. v. Dobr. πάλαι τ' ἦσαν Junt. i. πάλαι πότ' ἦσ. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Dind.

1003. τοὺς τρόπους τις οὐ μοχθηρὸς est *homo nequaquam ineptus et stultus et absurdus*, h. e. prudentissimus, sapientissimus, qui 1023. dicitur οὐ σκαιὸς ἄνθρωπος. μοχθηρὸς propr. *laboriosus;* deinde *miser;* denique *malus*. Fisch. Toup. Emendd. in Suid. ii. p. 328. ed. Ox. οὐ μοχθηρὸν interpretatur *adolescentem moribus haud immorigeris, the young man was very obliging*. Dind. τὶς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. τὶς om. A. 1. B. non 2. Pors. τις om. 4. Dobr.

1004. ἔπειτα κλ. Si hic continuanda est persona Chr. pro ἔπειτα scribendum est ἐπεί γε, *siquidem*, ut cum præcedentibus illa cohæreant. Vel, si ἔπειτα relinquendum est, versus hic cum tribus sequentibus aniculæ rectius tribuetur. Kust. ἔπειτα. sic Suid. ed. Ms. Pors. Vel ἐπεί γε, vel Γρ. 1005-8. Kust. cui facile assentior, aliquid mendi hic subesse. Sed neque ἐπεί γε junguntur, quantum memini, apud Aristoph. neque ferenda esset illa personarum distributio. Posses εἶπερ γε, sed hoc vel parum vel nihil promoveretur. Dobr. Δῆλον· Φανερόν. Μοχθηρός· ἤγουν κακότροπος. Ἔπειτα· μετὰ ταῦτα. Ἥδεται· εὐφραίνεται. Cod. Dorv. Kust. si continuanda sit persona Chr. pro ἔπειτα scribendum videtur ἐπείγε, *si quidem;* sin ἔπειτα Comico relinquatur, tum versum hunc cum tribus sequentibus aniculæ rectius tribui. De priore Devar. intercedet p. 181. quamvis in hac particula, ejusque præpostera positione subtilius ille, quam par sit, pro more suo philosophetur. Alterum haud facile probet, qui paulo diligentius ad illud adtenderit, Καὶ μὴν προτοῦ γ' ὁσημέραι· nam liquido versum præcedentem personæ diversæ congruere demonstrat: Devar. v. p. 280. Equidem multo potius, parvula mutatione inducta, personas sic ordinari velim: Χρ. Δῆλον, ὅτι τοὺς τρόπους τις οὐ μοχθηρὸς ἦν. Γρ. Ἔπειθ' ὅτι πλουτῶν οὐκ

ἔθ' ἥδεται φακῇ. Χρ. Προτοῦ δ' etc. Scilicet post interjectum Chr. dictum persequitur anus cœptum sermonem; unde, quod hic deest, arcessi convenit: ἔπειτα εἶπεν ἀποτέμνων, ὅτι πλουτῶν οὐκ ἔθ' ἥδεται φακῇ. Etiamsi nihil minus hoc, quam alienum videatur, contentus tamen sum lectione vulgata, quæ seni faceto tres versus continuos adjudicat: sententiam vero aliter, ac Denar. fecit, sic enodandam existimo: *Adparet moribus esse juvenem istum haud sane absurdis:* qui scilicet te vetulam res sibi suas habere jusserit, condignoque responso fuerit ultus: *Tum porro nihil est mirum, si divitiis auctus non amplius lenticula delectetur.* Hunc versum Suid. in Φακαῖ notat esse parœmiam ἐπὶ τῶν πλουσίων γεγονότων ἀπὸ πενήτων secutus est Erasm. quem inter adagia reponere non piguit, *Dives factus jam desiit gaudere lente.* Hemst. Ordo verborum est: πλουτῶν ἔπειτα οὐκ ε. η. φ. Nam ἔπειτα eleganter postponitur participiis, ut εἶτα, οὕτως, τότε. v. 79. 207. 321. 910. Fisch. οὐκ ἔθ' ἥδεται φακῇ. Nempe quod *lentis* cibus, etsi haud insuavis, ut antea vidimus, vel a delicatis etiam stomachis haud vilipensus olim fuerit, tenuiorum tamen foret cibus. Spanh. Pherecr. ap. Athen. iv. p. 159. Μή μοι φακούς, μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἥδομαι· ἢν γὰρ τράγῃ τις, τοῦ στόματος ὄζει κακόν. Berg. Φακῇ sunt, ut v. 192. *lenticulæ coctæ*, sed φακὸς ex observatione Ammonii p. 141. Tho. Mag. [p. 882. s.] et aliorum, *lenticulæ crudæ.* Sed secus præcepit Mœris [p. 382.] Φακῆν, ἑνικῶς καὶ θηλυκῶς, Ἕλληνες· φακοὺς, πληθυντικῶς, Ἀττικῶς. Neque tamen huic ejus observationi repugnant loci Aristoph. Neque enim negat Mœris, Atticos abstinuisse usu nominis φακῆ. Ceterum Chr. ostendit, adolescentem divitem nolle vesci amplius lenticulis, quam egenus libenter ederit (ἥδεσθαι), et quas ab anicula jam egena videat sibi appositum iri. Fisch. πλουτῶν· πλοῦτον ἔχων. — φακῇ· ἐσθίων. Gl. Cod. Par. Schæf. οὐκ ἔθ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. ii. Brub. Raph. Port. οὐκ ἐσθ' Ven. i. Wech. Dind.

1005. προτοῦ est *antea*, tum quum esset egenus et inops. V. Gl. vett. πενία est h. l. *egestas*, πτωχεία, et ὑπὸ τῆς πενίας dictum est, ut Strab. xv. p. 1041. οἱ μὴ δυνάμενοι ἐκδιδόναι τὰς παῖδας ὑπὸ πενίας. Fisch. Locum hunc adducit Athen. iv. c. 21. p. 170. ut probet, scilicet, Aristoph. voce ἐπεσθίειν usum fuisse, quum nostri Codd. hodie exhibeant κατεσθίειν. Verba Athen. hæc sunt: Ἐπεσθίειν εἴρηκε Τηλεκλείδης Πρυτανέσιν οὕτως· Τυρίον ἐπεσθίοντα. καὶ Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Προτοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' ἐπήσθιον. Sic enim locus hic continuandus est, qui hodie ap. Athen. male divulsus est. Kust. πρὸ τοῦ· πρότερον, πρῶτον. κατήσθιεν· ἔτρωγεν Cod. Dorv. Pro ἅπαντα κατήσθιεν Athen. habet ἅπαντ' ἐπήσθιεν· pejus enim ἐπήσθιον editur. Genuinum puto: nam falli non poterat Athen. qui consulto protulit, ut ἐπεσθίειν hac auctoritate firmaret: alterum hæc illatum ex v. 1024. idque verbum sæpius infra recurrit v. 1128. 1130. 1143. quibus in locis opportune ponitur; hic contra multo melius quadrat ἐπήσθιεν. Utrumque usurpant ἐπέσθιειν et ἐπεσθίειν. Epicharm. ap. Athen. iii. p. 85. d. τὰ γλυκέα μὲν ἔντι ἐπέσθειν. Pherecrat. xiv. p. 645. a. — ὑπὸ τῆς ἀπληστίας Διακόνων ἐπήσθεν ἀμφιφῶντ' ἔχων. Callimach. epigr. li. ἄλα λιτὸν ἐπέσθιων. Hemst. Venustam Toup. conjecturam ἅπαντ' ἐπήσθιεν recepi, quam v. ad Suid. iii. p. 272. Elegans usus est præpositionis ἐπὶ cum verbis comedendi nominibusque cibi et obsonii. Pac. 123. κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ. Ach. 835. παίειν ἐφ' ἁλὶ τὴν μάδδαν, αἴκα τις διδῷ. Supra 628. μεμυστιλημένοι ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις. Eadem hic vis est præpositionis in composito ἐπήσθιε. Brunck. ἅπαντα κατήσθιεν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ἅπαντα κατήσθιεν. ἅπαντ' ἐπήσθιεν Toup. in Suid. iii. p. 272. [328.] atque ita quidem citat Athen. iv. 21. p. 170. nisi quod pro ἐπήσθιεν ἐπήσθιον male exhibet ἅπαντα γ' ἤσθιεν Suid. Ms. Pors. ἅπαντα κατήσθιεν tres primæ, Borg. Arund. 5. 6. ἅπαντ' ὑπήσθιε Rav. (sic citat Inv. et ad 1128. ἅπαντα ὑπ.) ἐπήσθιε Pors. ad Toup. p. 480. ἅπανθ' ὑπήσθιεν Lib. Borg. Dobr. κατ. 1. 2. 3. 4. In 3. κ ex em. m. pr. (primo ε ut videtur) cetera ab initio. Id.

1006. δοσημέραι est vocab. Att. i. q. καθ' ἡμέραν ap. reliquos Græcos. V. Mœr. [p. 285.] Fisch. Significat *subinde*, sive quod sequitur, ἀεί. Girard. νὴ τὼ θεὼ· τὸν Ἔρωτα καὶ τὴν Ἀφροδίτην Schol. Dorv. ne scilicet per sua nomina non juraret anus libidinosa. Hes. audi, meliorem interpretem: νὴ τὼ θεώ· ὅρκος κατὰ Δήμητρος καὶ κόρης. Poll. x. 97. Emenda Lys. p. 103. v. 27. Hemst. Anicula jurat per Cererem et Proserpinam potissimum, ut dicetur ad 1013. Cf. ad Æsch. Axioch. 20. Et ὁ θεὸς dicitur etiam dea. V. Verheyk. ad Antonin. lib. 29. p. 191. s. Fisch.

1007. ἐπὶ τὴν θύραν — ἐμήν quod amatores Athenis fere noctu facere solebant ebrii, coronati, facesque gestantes et can

tantes: quod dicebatur κωμάζειν πρὸς τὴν ἐρωμένην. v. 1040. s. et Theophr. char. xii. 1. Fisch. αἰεὶ Ald. Brunck. etc. recte. Perperam in ed. Lips. impressum ἀεί. Dind. ἀεὶ Inv. 3. 4. Dobr. αἰεί. ἀεὶ A. 1. B. non 2. Pors.

1008. ἐπ' ἐκφορᾷ (sic). Gl. Cod. Par. τοῦ ἐξαγαγεῖν σε ὡς νεκρόν. Schæf. ἐπ' ἐκφοράν. Sic Conc. 921. οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν γε; anne ad elationem funebrem? Ἐκφορὰ nempe de funere seu elatione mortui ad tumulum dicta. Æsch. S. C. Th. 1022. Ἄτιμον εἶναι δ' ἐκφορᾶς φίλων ὕπο, sed ut infirmus ne ab amicis quidem ad sepulcrum efferatur: et Eurip. Alc. 422. Ἀλλ' ἐκφορὰν γὰρ τοῦδε θήσομαι νεκροῦ. Adde soluto sermone Lysiam Orat. i. p. 6. ἐπ' ἐκφορὰν αὐτῇ ἀκολουθήσασα. Ab Atticis vero non ἐκφορὰν solum, sed ἐκκομιδὴν etiam dici hanc mortui ad tumulum elationem, notant ad dictum Æsch. locum veteres Critici, et firmatur antiqua Solonis lege ap. Plutarch. Sol. p. 90. οὐδ' ἐπ' ἀλλότρια μνήματα βαδίζειν, πλὴν ἐκκομιζομένης: quomodo ἐκκομίζειν dictum eodem verbo. Εἰσκομίζειν vero ab Eurip. Herc. Fur. 1422. et sic συνεκκομίζειν ab eodem Electr. 73. Eodem sensu simplex κομίζειν dictum in eadem Elect. 959. κομίζειν τοῦδε σῶμ' εἴσω χρεών. Spanh. Vel, ad efferenda bona tua, vel ad te efferendam si mortua forte fueris; nam anicula quum sis, morti es vicina. In Eccl. 926. ubi vetula itidem ut hæc pruriens dicit ad adolescentulam, οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ' ἀντ' ἐμοῦ, hæc respondet, οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν; Berg. Cod. Dorv. ἐπ' ἐκφορᾷ· ἤγουν ἐπ' ἐξαγωγῇ τινὸς πράγματος. Ferri posset ἐπ' ἐκφορᾷ, quippe ingenio linguæ Græcæ non repugnans: sed vulgatum communis loquendi usus tuetur: βαδίζειν ἐπ' ἐκφοράν· Synes. Ep. iii. ἐπ. ἐκφορὰν ἥκειν τοῦ τεθνεῶτος Lys. ap. Athen. xiii. p. 613. d. ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν ἀπαντᾶν Lucian. Demon. p. 387. c. exequias ire. Hic sensus Aristoph. loci quum sit perspicuus, et legenti statim in oculos incurrat, jure mireris, quid moverit interpretem Cod. Dorv. ut in aliam longe partem vocabulum illud acciperet, nisi eo ducere putavit, quod Chr. respondet, τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν. Ego equidem inficior, ἐκφορὰν ap. Plutarch. t. ii. p. 660. a. et ἐκφορεῖν sæpe de bonis et supellectile sumi, quæ domo efferuntur, aut per vim etiam exportantur: sed quum a tali explicatione debuerat revocare vocabulo capularis, funeri magis tempestiva, quam deliciis amatoriis. Eadem tamen oberrant chorda Eccl. 928. Οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν γε. Ibi Schol. notat: ὅτι τῶν γραϊδίων ἐκφέρουσι τὴν οὐσίαν αἱ ἐρώμεναι. Tu Tan. Fabro ausculta, qui longe rectius intellexit. Hemst. ἐκφοράν. Gl. ἐνταφιασμόν. Brunck. Post ἐκφορὰν punctum in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. In Elb. ἐπ' ἐφορὰν vitio librarii. Nam Schol. apposuit ἐπ' ἐξαγωγὴν τινὸς πράγματος. Trend. ἐκφορᾶ 3. ἐκφορᾷν (sic) Arund. -ρὰν servat 6. Interrogat Brunck. hic et 1012. male. Neutro loco Ald. Dobr.

1009-10. ἐρῶν ἐπιθυμῶν.—λαβεῖν μᾶλλον ἕνεκα. Gl. Cod. Par. Schæf. μὰ Δί' ἀλλὰ, imme. ἐρᾷν est cupere, gestire. Sed usa est anus hoc potissimum verbo, ut indicaret magnitudinem cupiditatis adolescentis. τοῦ λαβεῖν μ. οὖν χάριν, ut acciperet, auferret, quidem abs te aliquid (intell. τι). Qua oratione hominis adduci anicula poterat, ut crederet, eum etiam verba ἐπ' ἐκφορὰν ita accipi voluisse. Sed simulat, quasi non audierit ista verba, unde pergit καὶ νὴ Δί' — ὑπ. Fisch. ἐρῶν τ' A. λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με. αἰσθάνοιτό με Suid. Ms. [quem vocis λυπουμένην finalem ν omittere notat. Dobr.] Pors. μὲν δὲ οὖν (sic) 3. εἴγε λ. al. 4. Dobr. γ' om. Lib. Burg. Id. αἴσθοιτο· νοήσειε Cod. Dorv. Hemst.

1011. Cod. Par. habet νιττάριον.—ὑπεκορίζετο. Gl. ὑποκοριστικῶς ἐλάλει (sic). Schol. νιττάριον καὶ βάτιον εἶδος φυτῶν. θέλει οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἄνθη με εἶχεν, ἀντὶ τοῦ οὖν τοῦτο (sic) ἢ μετὰ τὸ εἰπεῖν λέγει νιττάριον καὶ βάτιον ἤγουν ὥσπερ ταῦτα τὰ ἄνθη, ἃ καλοῦσι νιττάριον καὶ βάτιον. Schæf. Νιτάριον. Citat h. l. Tho. Mag. v. Ὑποκορίζομαι uti et paullo post sequentem, Οὕτω σφόδρα ζηλότυπος etc. V. Ζηλῶ. Kust. Nitarion appellabat aut Batium suum. Nempe si credimus Symmacho, grammatico passim a Schol. laudato, Nitarus quidam et Batus erant mollitia infames. Ergo ἀπὸ Νιτάρου, Νιτάριον· ἀπὸ Βάτου, Βάτιον. Atqui (ut condonemus ei cinædos suos Νίταρον et Βάτον, quos nemo alius memorat, quique a Symmacho confecti videntur, ne nihil dicendo ignorantiam suam fateretur) qui, sodes, fieri potest, ut nominum virilium deminutiva tribuantur mulieri? Σωκρατίδιον est deminutivum Socratis, at nullius alterius: sic Νιττάριον solius Nitari fuerit; Βάτιον, solius Bati. Sed quum hæc interpretatio plane sit absurda, aliam infit: καὶ τὰς μικρὰς δὲ θηλείας, βατύλους ἔλεγον. Quæ primo corrigenda erunt, deinde expendenda. Suid. habet μικρὰς καὶ θηλείας, unde sic lego: καὶ τοὺς μικροὺς καὶ θηλέας βατάλους ἔλεγον, viros pumilos et effeminatos Batalos vocabant. V. Βάτα-

λος apud Hes., Harpocr., Suid. Etym. Plutarch. in vita Demosth. [c. 4. t. iv. p. 607. Reisk.] cui ob mollitiem cognomen *Batalus* adhæsit. Certa est hæc emendatio, et fortassis insuper legendum est τοὺς μαλακοὺς, pro μικροὺς: etsi et hoc tolerari potest. Jam vero quid βάταλος facit ad βάτιον? quibus fidiculis extorquebunt, ut ex *Batalo Batien* deminutivum prodeat? A βάταλος certe βατάλιον fuerit, non βάτιον. Tamen et alter Schol. significare ait Βάταλον, τὴν ἕδραν· παρ' ὃ καὶ βάτιον. *Batalum* scil. esse *sedem* (i. e. *podicem*,) a qua voce βάτιον veniat; et βάταλον quidem notare πρωκτὸν testantur Plutarch. Etym. Harpocr. sed inde βάτιον deducere ineptum est. Ergo alius, sed nihilo sapientior, νιττάριον et βάτιον ait esse plantarum nomina, et interpretatur ὑπεκορ. νιτ. κ. β., quasi dixerit, ὡς ἄνθη με εἶχεν, *florum loco me habuit*. Bellorum mehercule florum! quum βάτος non rosam, non lilium, sed *sentem*, *spinam* significet: νιττάριον autem de flore vel planta dici sit inauditum et falsum. At tandem, opinor, ad rem ipsam devenimus. Nam βάτος, ait alter, est pisciculi genus; unde mollis et luxuriosus, qualis iste est pisciculus, βάτιον dici potest. Βάτος quidem piscis est; hoc vere; sed satius fuerit, pisce mutiorem esse, quam tam lepidum ὑποκόρισμα nobis obtrudere. Restat adhuc Didymus, qui νιττάριον exponit νεόττιον, οἱονεὶ κοράσιον: sed quum nemo omnium grammaticorum hoc memoret, cras ei credemus, hodie nihil: utpote qui hoc confingere potius voluerit, quam ignorantiam suam candide fateri. Quid ergo? ipsa certe tot interpretationum varietas satis per se ostendit, quantam ad ἀφασίαν et ἀμηχανίαν redacti fuerint miselli Schol. Nobis autem, si locum a multis jam seculis in mendo cubantem et ab ipsis Græcis magistris frustra tentatum, certa conjectura restituere poterimus et extra omnem dubitationis aleam ponere, gratiam, sat scio, magnam inibimus ab omnibus φιλαριστοφανέσι. Faciamus igitur periculum: et primo illud percommode accidit, quod apud Suid. ista nomina cum duplici τ efferuntur, νιττάριον et βάττιον: cui scripturæ adstipulatur Schol. ille ad locum, qui βάταλον δὲ, inquit, τὴν ἕδραν, παρ' ὃ καὶ τὸ βάτιον· τὸ δὲ συνεσταλμένως ἀναγινώσκειν, ἀνόητον, h. e. stultum est, correpte illud verbum pronunciare. Scripsit ergo ille, syllaba per geminam consonantem producta, βάτταλος et βάττιον, ut profecto apud Etym. hodie habetur βάτταλος et βατταλίζειν. Jam igitur sic locum refingo, minima mutatione, Νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο, *anaticulam et palumbulam me blande vocabat*. [Quæ Bent. restituit, νηττάριον et φάττιον, multis et gravibus argumentis sunt comprobata: verbo autem ὑπεκορίζετο, quod simplici ἐκορίζετο multo est venustius et elegantius, præter Thom. fidem faciunt Suid. v. νηττάριον, et Phav. v. ὑποκορίζομαι. Reisig.] Non dubitaveram, consueta quædam ὑποκορίσματα amatoria sub mendosis illis delitescere, et proinde tentanti quiddam ejus generis ex iis extundere, statim successit. A νῆσσα, Attice νῆττα, deminutiva exstant νήττιον et νηττάριον· a φάσσα, φάττα est φάττιον. Onomasticon Latinogræcum Labbei: *Palumbes*, φάττα. *Palumbula*, φάττιον. Porro inter blanditias amantium *anaticulas*, *palumbulas*, sive, quod idem est, *columbulas* (nam palumbes est genus columbæ) vel primum locum obtinere, ex notissimo Plauti loco constat Asinar. iii. 3. [103. s.]: 'Dic igitur me anaticulam, columbulam, catellum, Hirundinem, monedulam, putillum, passerillum.' Sic corrigenda sunt ista; nam in editis mendose habentur contra legem metri. Sed et illa ibidem sic scribe [v. 76. s.]: 'Dic igitur me passerculum, gallinam, coturnicem, Agnellum, hœdillum me tuum dic esse, vel vitellum.' Bent. Emendatio illa nostra, νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο, lucem aliquam et fidem fœnerabitur ex illo loco in Pace 1004. p. 472. ubi illæ aviculæ itidem junctæ apparent. χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους. Id. Cod. Dorv. in Νιτάριον et Βάτιον prorsus cum edd. conspirat. Suid. tamen Νιττάριον habet et Βάττιον, quæ propius accedunt ad Bent. inventum Νηττάριον — φάττιον. Hoc ego quin ab ipso Aristoph. sit profectum quum non dubitem, vix temperare mihi potui, ne pristinas in sedes restituerem. Priorem emendationis præstantissimæ partem occupaverat, quo erat acumine subtili, Tan. Faber ad Lucret. p. 497. quem miror, cur νησσάριον scribere maluerit, quam quod Ἀττικώτερον erat et vitiatæ lectioni similius, νηττάριον· altera forma, teste Moschop. περὶ σχεδ. p. 173. in popularem usum abiit: Νῆσσα καὶ νῆττα, τὸ κοινῶς νησσάριον. Hemst. νηττάριον ἂν καὶ φάττιον. Sic optime Bent. cui præluxerat Tan. Faber ad Lucret. iv. 1164. Nihil mendosius vulgata lectione νιτάριον — βάτιον, quæ absurdissimas peperit interpretationes. In meo scriptum νιττάριον in C. αἴσθοιτο μὲν ἤτρίων, superscripto ι primæ literæ postremæ vocis. Brunck. νιτάριον ἄ. κ. βάτιον Ald. et omnes aliæ edd. Ad h. l. Kust. in fine

sua edit. post Bent. Emendd. p. 324. monet ipse etiam, emendationis Bent. priorem partem (νηττάριον pro νιττάριον) a Tan. Fabro occupatam esse, neque tamen mirum esse, Bent. qui ex tempore tantum has annotationes ex margine sui Arist. collegerit, in hunc Fabri locum non incidisse, quippe qui se effugerit, quamvis ipse perlegerit consulto recentiorum Criticorum scripta ut inde emendationes et conjecturas ad Arist. excerperet; Fabrum tamen difficiliorem emendationis partem (φάττιον) intactam præterire, nec aliud ei suboluisse vitium in Schol. a Bent. animadversum; contra Bent. acumen effugisse sphalma apud eumdem Schol. quod Faber emendaverit, ut satis inde appareat, non alterum alterius scrinia compilasse; qui secus statuat, eum aut livorem et malignitatem suam prodere, aut eruditionem et candorem Bent. ignorare; emendationem autem Bent. φάττιον confirmari loco Apuleii Metam. x. p. 249. 'Teneo te meum palumbulum, meum passerem.' Ubi palumbulus (φάττιον) est ὑποκόρισμα amatorium. Dind. Νιττάριον ἂν καὶ βάτιον. φάτται, νῆτται Athen. ii. p. 65. e. iv. p. 131. e. v. Hare Epist. Crit. p. 34. ed. Burm. In Suida Ms. Νιττάριον καὶ βιτάριον — νιττάριον — νίταρος πολὺς — καὶ βάτος καὶ τὰς μικρὰς καὶ θηλείας — In vers. καὶ om. et legit ν.ττάριον καὶ βιτάριον i. Duplex τ (utrobique) A. 1. B. non in νιττ. 2. Pors. νιτάριον 1. 2. νιττάριον 3. 4. βάτιον 1. 4. et m. pr. 2. βάττιον 3. et corrector 2. νιττ. et βάττ. Schol. m. primo ibid. ἂν om. 4. et primo 1. sed repos. ed. m. Dobr. νιττάριον ἂν καὶ βάτιον ὑπεκορίζετο tres primæ, Arund. (certe νιττ. et βάτι.) νιττάριον ἂν καὶ βάττιον Ald. ed. Med. in νιττάριον. νιτάριον et βάτιον 5. νιττάριον et βάττιον 6. βάτ... ττ Schol. ille qui τὸ δὲ συνεσταλ... ἀναγινώσκειν ἀνόητον. Symmachus apud Schol. Βατάλιον, Didymum ... legisse putat Hemst. ipse tamen in Bent. sententiam eundum censet, νηττάριον et φάττιον edd. Brunck. Inv. sed ... exhibet hæc: νηττάριον νηττάριον ... φάττιον εἴδη φυτῶν etc. ubi patet edi... fraus sive error. "Certissima ... Bent. emendatio, ut e Schol. libri ... intelligitur, citantque hunc versum ... et Tho. M. in ὑποκορίζομαι et Suid. in v. νηττάριον. Neque ut quidem ex ... silentio colligo, in Cod. Veneto et ... Mutinens. libris aliter scriptus ..." Herman. verba sunt, Doct. Metr. p. 128. ex præcedentibus corrigenda. Equidem istos Codd. cum reliquis ... puto. Comparat Bast. Ep. Crit. p. 195. Schol. Dionys. Thracis nuper a Bekk. editum p. 857. τὸ ὑποκοριστικὸν — εἴρηται παρὰ τοὺς κόρους — ἢ τὰς κόρας· τούτους γὰρ πολλάκις ἢ ταύτας ὑποθωπεύοντες τοιούτοις κεχρήμεθα ὀνόμασιν ὡς παρὰ Μενάνδρῳ νηττάριον. (Ita Bekk. νητάριον Ms. a m. pr. apud Bast.) Versum exhibui, quomodo exhibendum me monuit Pors. Dobr. Dawes. et Pors. statuentibus neque dactylo neque tribracho subjici posse anapæstum, accedunt viri egregii Gaisford. et Elms. Hanc quæstionem tractat nimis, ut mihi quidem videtur, subtiliter Herman. Doctr. Metr. pp. 126 — 139. sed ita ut maximo cum fructu legi possit. Si quis otio et patientia abundet, adjiciat Car. Reisig. Conj. pp. 11 — 86. Interea quasdam exceptiones recensebo. (1.) Eq. 134. κρατεῖν ἕως ἂν ἕτερος ἀνὴρ βδελυρώτερος | αὐτοῦ γένοιτο. Recte libri ἕως ἕτερος — γένοιτο. Si quid mutandum, mallem χρῆν 133. cum Elms. sed Ran. 773-8. comparat Reisig. p. 67. (2.) Ach. 733. ἀκούετον δή, ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα. Aliorum conjecturis addatur mea, ποτεχέμεν, infinitivus pro imperativo. V. ad Plut. 598. Ita nata fuerit vulgata ex duabus lectionibus confusis, ποτέχετε, ποτεχέμεν. (3.) Ach. 867. Νεὶ τὸν Ἰόλαον ἐπιχαρίτως γ' ἄν, ὦ ξένε. Hinc colligo trisyllabon fuisse Thebis Iolai nomen. Dawes. p. 113. (190. K.) statuenti Æoles non minus quam Dores Ἰόλας (Ϝιόλας) dixisse, aliquatenus favet inscriptio Delphica apud Dodwell. Itin. Gr. t. ii. p. 507. ΧΑΙΡΟΛΑΣ. Sed expendenda Kidd. suspicio, Ϝιόλευν Æolibus tribuentis. (4.) Av. 108. ποδαπὼ τὸ γένος; ὅθεν αἱ τριήρεις αἱ καλαί. Dele articulum ante γένος, ut sæpe apud prosaicos scriptores, et infra 1699. βάρβαροι δ' εἰσὶν γένος. [Articulum ante τριήρεις ejici voluerat censor Æschyli Botheani in Monthly Review 1807. Append. vol. lii. p. 522. quod probavit Erfurdt. in horreo Regimontano iv. p. 431. linguæ legibus repugnare viderunt Herman. Elem. doctr. metr. p. 138. et Reisig. i. p. 18. Non magis ferri potest Dobr. conjectura. Nam quod infra alicubi dixit Aristoph. βάρβαροι δ' εἰσὶν γένος, ex eo minime sequitur, recte hic corrigi ποδαπὼ γένος. Mirum est eos qui emendatione versum indigere censerent, non incidisse in lenissimam correctionem hanc: ποδαπὼ τὸ γένος δ'; — ὅθεν αἱ τριήρεις αἱ καλαί. Similiter in Pace 187. pro ποδαπὸς τὸ γένος εἶ; ex libro Rav. scribendum esse ποδαπὸς τὸ γένος δ' εἶ; monui in præf. ad eam fabulam p. viii. Dind.] Ita ὄνομα. Compara μέγεθος (Av. 1128. Eu-

bul. Ath. xi. p. 473. f.) et μῆκος, πλάτος, πάχος, ὕψος. V. Inscriptionem Atticam architectonicam. (5.) Eccl. 314. τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ | καὶ θοἰμάτιον. ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν. Transpone, καὶ θοἰμάτιον ἐν τῷ σκότῳ | ζητῶν λαβεῖν. (6.) Lys. 20. (7.) Lys. 922. (8.) Lys. 1001. [Quæ de his locis disputavit Dobr. v. in Commentariis in Lys. p. 267. 268. 279. 280. Dind.] (9.) Damox. Athen. iii. p. 102. c. αἱ μεταβολαὶ γὰρ αἵ τε κινήσεις, κακὸν | ἠλίβατον ἀνθρώποισιν, ἀλλοιώματα | ἐν ταῖς τροπαῖς ποιοῦσιν. Ita legendum, sine ἐν, collatis Pors. Adv. p. 62. Herman. p. 135. Sed neque Damox. neque (10.) Machon ibid. viii. p. 346. b. εἴσαγε διὰ πασῶν Νικολαΐδας Μυκονίας, adhibendi ad metra Attica constituenda. Neque citare debebat Herman. p. 128. Alexin ibid. vi. p. 223. f. ἀπόλαβε. τουτὶ δ' ἔστι τί; ὁ παρ' ὑμῶν ἐγώ. Metrum quidem facile curabis cum Pors. Adv. p. 95. legendo ΕΣΤΙΝ, ὁ παρ' ὑ. ἐγώ. Sed potius suspicor deesse versus secundi initium. (11.) Clearch. ibid. x. p. 426. a. τήνδ' ἐγὼ | μεστὴν ἅπασαν ἐπονομάσας προπίομαι | συγγενέσι πίστωμα φιλίας. Totum locum constituo, τήνδ' ἐγὼ μεστὴν ἅπαξ | ἐπονομάσας τοῖς συγγενέσι προπίομαι | πίστωμα φιλίας. [ἀλλὰ γὰρ] πιὼν ἐρῶ | τὰ λοιπά. Postrema recte Schw. (12.) Xenarch. ibid. xi. p. 473. f. εἰς τὸ βαθὺ δὲ πάλιν ἄγωμεν εἰς τὸν κάνθαρον. Malim, A. σὺ δὲ μηκέτ' ἔγχει, παιδάριον, εἰς τἀργυροῦν. B. εἰς τὸ βαθὺ πάλιν ἄγωμεν; A. εἰς τὸν κάνθαρον, | παιδάριον, ἔγχει, νὴ Δία. Γ. ναί, τὸν κάνθαρον. B est minister, A et Γ convivæ. In (13.) Eubulo paulo ante, ἀπειρέσιον e prava conjectura editur pro ἀρεσίας (ἀρεσίαν Ms.). Verum puto Ἀρεσία, vocativum nominis, cujusmodi sunt Ἡγησίας, Δαμασίας, Κινησίας, Σωσίας. Neque meliore consilio receptum paulo post, in (14.) Pherecrate, p. 485. d. — λαψάμενος ἐχαρύβδισε. Potius ἐκχαρυβδίζειν, vel ἐγχ. quam simplex verbum, hic latere videtur; neque de metro constat. Levi itidem opella expellenda particula, in (15.) Philemone sive alio in Stob. lx. p. 383, 35. Gesn.=233. Grot. vel apud Cleric. p. 306. δοῦλοι βασιλέων εἰσίν, ὁ δὲ βασιλεὺς θεῶν. Imo δὲ intrusit contra libros Grot. magno tum orationis tum metri detrimento. (16.) E Diphilo Stob. xciii. p. 514, 38.=383. γὰρ exemit Pors. Adv. p. 289. (17.) Antiphanes ibid. xcvii. p. 529, 14=419. ὅταν τὸ λυποῦν ἐστιν ἀνθρώπῳ νόσος Ὀνόματα δ' ἔχουσα πολλά, neminem morabitur. In (18.) Damoxeno Athen. iii. p. 103. a. ἐνίοτε δ' ἀφεστὸς, δ' delevit Herman. Contra in (19.) Menandro Stob. lxi. p. 393, 49=259. apud Cler. p. 226. inserto δὲ lege, ἕτερος δ' ἀπόλωλε, in (20.) Philemone Theophili ad Autolyc. iii. p. 386. ed. 1742. apud Cler. p. 374. restitue, χαλεπόν γ' ἀκροατής. Transponendas particulas in (21.) Alexide Athen. i. p. 28. f. ἐὰν δ' εἰς ἑτέραν ληφθῇ δ', (non ἐς contra comicorum morem ponendum) monet Pors. Adv. p. 50. et ibid. p. 242. in (22.) Nicostrato Athen. iii. p. 111. d. λευκὸς, τὸ πάχος γὰρ, et p. 289. τά μετὰ γυναικὸς δ' in (23.) Menandro Stob. lxvi. p. 421, 23=283. apud Cler. p. 232. De (24.) Anaxandride Stob. xxxix. p. 237, 41=159. v. ad Plut. 314. p. 94. (25.) Athen. xiv. p. 623. f. ὁ μὲν κωμῳδιοποιὸς Εὔπολις, ἄνδρες φίλοι, φησὶ, καὶ μουσικὴ πρᾶγμ' ἐστι βαθύ τι καὶ κάμπυλον, ἀεί τε καινὸν ἐξευρίσκει τι τοῖς ἐπινοεῖν δυναμένοις. Collato Grot. apud Sch. vel dele τι vel transpone, πρᾶγμ' ἐστι μουσική. Reliqua, ἀεί τε καινὸν etc. utrum ex Anaxila adumbrarit, an ex Eupolide sumserit, cum Jacobsio dubium puto. (26.) Eubulus Athen. xv. p. 679. b. στεφάνους ἴσως βούλεσθε. πότερον ἑρπυλλίνους. πότερ' Pors. Adv. p. 145. et alii. V. ad Plut. 361. In (27.) Nicomacho ibid. vii. p. 291. a. lege πότερ' ἀποδοῦναι σκευάσαντα μουσικῶς, et proxime ad Schw. mentem verte, "At sciam, si tu dixeris; nam qui piscem, ab alio comparatum et in manus sibi traditum, scite condiverit, isne rem egregio ministro dignam fecerit?" Nedum primario coquo; siquidem obsonandi negotium, difficile illud et anceps, aliis reliquerit. (28.) Menander Stob. Eclog. x. p. 137. Grot. apud Cleric. p. 182. ἀλλ' ἔστι καὶ ταὐτόματον ἐνίοτε χρήσιμον. Recte ἔνια e Mss. Heerenius p. 198. (29.) Menander Stob. lxviii. p. 425, 47=289. male pro 291. vel apud Cleric. p. 290. ταῦτα γὰρ ὁμόνοιαν τὴν πρὸς ἀλλήλους ποιεῖ. Ita Grot. Recte Trinc. Gesn. τὴν γὰρ, judice Pors. apud Kidd. ad Dawes. p. 388. et Opusc. p. 251. τάδε γὰρ frustra Brunck. ad Plut. 44. (30.) Antiphani affingit Grot. Stob. p. 411. quat[illegible] versus; in quibus ὦ μακάριε καθ' ὃν ἔχ[illegible] περιττὸν ἢ μέγα, ex Antiphontis verb[illegible] (Gesn. xcvi. p. 532.) mirifice interpolat[illegible] Hoc notavit Valck. Diatr. p. 195. [illegible] (31.) Menander Pollucis ix. 76. Cleric. [illegible] 146. μακάριος ἐκεῖνος, δέκα τάλαντα κατ[illegible] φαγών. Dispone, μακάριος * * ἐκεῖνος, [illegible] τ. κ. vel ἐκεῖνος * * δ. τ. κ. (32.) [illegible] Menandro Porphyrii de Abst. iv. [illegible] Cleric. p. 42. οἰδοῦσιν. ἔπειτα σ[illegible] ἔλαβον εἰς θ' ὁδόν. σάκιον scribendum [illegible] tat Pors. notis Mss. ad Hes. v. [illegible]

cui idem e Mss. restituendum monet. (33.) Plato apud Schol. Eurip. Hec. 826. οὗτος τίς εἶ, λέγε ταχύ. τί σιγᾷς; οὐκ ἐρεῖς; Quum promiscue dicatur, σιγᾷς (Eur. Hipp. 911. et alibi) et τί σιγᾷς; nescio qua religione motus hunc locum mutari vetet Herman. p. 128. (34.) Epicharmus Stob. lxvi. p. 420, 27. (lxviii. p. 281. Grot.) ὁ συντυχὼν οἶδε, μακάριος δ' ὅς [illegible]. Ita Grot. pro οἶδ' ὁ συντυχών. Trochaici potius mutili. V. an huc respexerit Eurip. Hec. 1162, 3. (35.) Menander Stob. p. 241. (167.) Cleric. p. 220. V. ad Eccl. 70. Oblitus eram monere, in Pluti loco νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑ.. citare Valck. Schol. ad Act. Apost. ii. 17. Dorr. ὑποκορίζεσθαι propr. est more nutricum balbutire cum infantibus, sermone infantem agere, ut Theophr. Char. xx. 2. sed nutrices cum infantibus balbutiunt [illegible], ut nunc verbis deminutivis utantur, nunc res tristes et ingratas appellent nominibus gratis et lætis, aut contra. Hinc ὑποκορίζεσθαι valet 1. uti nominibus deminutivis, aliquem appellare deminutivo nomine, ut h. l. V. Tim. gl. Plat. Tho. Mag. Mœr. sed quia addita sunt deminutiva, reddi h. l. potest, *appellabat me*: 2. verba rerum permutare inter se, ita ut res honestas appelles turpibus vocabulis, ut Xen. Mem. ii. 1. 26. ubi vid. Ernest., res turpes vocabulis honestis, ut Xen. Mem. ii. 1. 26. ubi vid. Ernest., res turpes vocabulis honestis, ut scorta ἑταίρας, acetum μέλι, carcerem οἴκημα v. Etym. M. h. v. Sic legitur Cic. ad Att. ix. 10. Hoc quum facere solent adulatores, Hes. ὑποκορίζεσθαι interpretatus est κολακεύειν, quod etiam Hudson. ap. Mœr. edidit, ubi Piers. [e Cod. Coisl.] pro κολακ. scripsit ἐπικορίζειν, quod tamen quid sibi velit, fatetur se ignorare. Fisch.

1012. Cod. Par. habet ᾔτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα.—Gl. ἐξῄτησεν. Schæf. Lege ᾔτησ' ἂν εἰς. Bent. Minime spernendum est, quod suppeditat Cod. Dorv. ἔπειτ' ἴσως ᾔτησ' (ἐξῄτησεν gl.) ἂν εἰς ὑποδήματα· hanc enim ipsam loquendi formulam anus usurpavit 983. cujus verba [illegible] Chr. ἠθικῶς imitatur. Immutandæ lectioni forsitan occasionem dederit omissus accusativus, qui supra fuerat expressus, ἀργυρίου δραχμὰς, quas tamen ratio [illegible] est familiaris, ut 1031. nec legitimæ scripturæ damnum inferre debuerat. [illegible] usus præpos. εἰς: Evangelus ap. Athen. xiv. p. 644. E. εἰς τὰ κρέα μόσχον [illegible], Theocr. Id. v. 98. ἐς χλαῖναν μαλακὸν τόκον δωρήσομαι. Paulum discrepat, at tamen sit proximum, nostri Comici Pac. 36. οἱ τὰ σχοινία τὰ παχέα συμβάλλοντες τὰς ὁλκάδας· illudque Theophr. Hist. Plant. v. 5. εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ εἰς τὰς λίμνας ἐκ τούτων ναυπηγοῦσι· parique modo dicuntur εἰς ἀγορὰν ὑφαίνειν, πλάττειν τοὺς πηλίνους. Talia sunt apud Latinos: 'parare lanam in vestem; dare in sumtum dimidiæ minæ; conferre pecuniam in statuas, in coronam auream quindecim talenta.' Hemst. ἔπειτ' ἴσως ᾔτησ' ἂν εἰς ὑποδ. Sic optime duo Reg. Ipsa sunt vetulæ verba 983. quæ facete ei regerit Chr. In meo, ᾔτησεν ἂν εἰς ὑ. quod eodem redit. Minus bene in membr. ᾔτησεν εἰς ὑ. omisso ἄν. Male vulgo, ἔπειτ' ἴσως ᾔτησεν ἂν σ' ὑποδ. Brunck. ἴσως ᾔτησέν ἄν σ' ὑποδ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. (cum puncto post ὑποδ.) Dind. ᾔτησ' ἂν εἰς ὑ. A. 2. B. ᾔτησεν εἰς 1. V. Lucian. Dial. Meretr. xiv. t. iii. p. 320, 97. Pors. ᾔτησεν ἄν σ' ὑποδήματα tres primæ, Arund. ᾔτησ' ἂν εἰς ὑ. Rav. Borg. 5. In hoc, εἰς ex em. m. pr. ut puto. ᾔτησεν ἂν εἰς 6. de εἰς v. Valck. ad Herodot. ii. 98. Ἄνθυλλα—ἐς ὑποδήματα ἐξαίρετος δίδοται— τῇ γυναικί. Lysiæ locum p. 905. ed. Reisk. subministravit amicus; οὐκ ἔχων ὅπου στρέψειε (malim ὅποι τρέψειε, vide Vesp. 663.) τὰ χρήματα, εἰς ὄψον μὲν δυοῖν παιδίοιν καὶ ἀδελφῇ πέντε ὀβολοὺς τῆς ἡμέρας ἐλογίζετο· εἰς ὑποδήματα δὲ καὶ εἰς γναφεῖον [ἱμάτια] καὶ εἰς κουρεῖον οὐκ ἦν αὐτῷ κατὰ μῆνα οὐδὲ κατ' ἐνιαυτὸν γεγραμμένα. Ubi delendum videtur ἱμάτια cum Reisk. et Valck. in advers. Ceterum in nostro versu facile scribi potuit σ' εἰς ex gl. deinde deleri εἰς e prava correctione. ᾔτησεν εἰς Elm. ad Med. p. 150. (p) qui omnino consulendus. Dobr. ᾔτησεν ὑ. an ᾔτησ' ἂν ὑ. voluerit 1. non decerno. ᾔτησ' ἂν εἰς 2. 3. -σεν ἂν εἰς 4. γρ. ἂν εἰς ὑ. L. Id. [ᾔ]τησ' ἂν εἰς. Lib. Burg. Id.

1013. μυστηρίοις δὲ etc. Solitæ Athenis mulieres Eleusina ad celebranda ibi Magna, uti dicta eadem constat, Mysteria vehi. Unde Midiam redarguit Demosth. p. 363. quod ipse uxorem, et quidem mulis albis Sicyoniis, quod, juxta Ulpianum ad eum locum, tyrannorum apud Sicyonem vehiculum foret, *ad ea mysteria duceret*, καὶ γυναῖκα εἰς τὰ μυστήρια ἄγει, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ζεύγους τοῦ ἐκ Σικυῶνος. Consueverant vero ex iis mulieres κανηφόροι, sacra nempe deabus Eleusiniis in canistris ferentes, habere pedisequas, quæ umbellam iis, qua caput ob solis ardores tegerent, ac sellam præterea ferrent, ut de iis Comicus Avv. 1551. φέρε μοι σκιάδειον, ac Schol. ibid. Hæ autem pedisequæ a gestatis eam in rem sellis διφροφόροι dictæ Conc. 729. Spanh. Ante μυστ. in-

bul. Ath. xi. p. 473. F.) et μῆκος, πλάτος, πάχος, ὕψος. V. Inscriptionem Atticam architectonicam. (5.) Eccl. 314. τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ | καὶ θοἰμάτιον. ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν. Transpone, καὶ θοἰμάτιον ἐν τῷ σκότῳ | ζητῶν λαβεῖν. (6.) Lys. 20. (7.) Lys. 922. (8.) Lys. 1001. [Quæ de his locis disputavit Dobr. v. in Commentariis in Lys. p. 267. 268. 279. 280. DIND.] (9.) Damox. Athen. iii. p. 102. c. αἱ μεταβολαὶ γὰρ αἵ τε κινήσεις, κακὸν | ἠλίθιον ἀνθρώποισιν, ἀλλοιώματα | ἐν ταῖς τροπαῖς ποιοῦσιν. Ita legendum, sine ἐν, collatis Pors. Adv. p. 62. Herman. p. 135. Sed neque Damox. neque (10.) Machon ibid. viii. p. 346. B. εἴσαγε διὰ πασῶν Νικολᾶδας Μυκονίας, adhibendi ad metra Attica constituenda. Neque citare debebat Herman. p. 128. Alexin ibid. vi. p. 223. F. ἀπόλαβε. τουτὶ δ' ἔστι τί; ὁ παρ' ὑμῶν ἐγώ. Metrum quidem facile curabis cum Pors. Adv. p. 95. legendo ΕΣΤΙΝ, ὁ παρ' ὑ. ἐγώ. Sed potius suspicor deesse versus secundi initium. (11.) Clearch. ibid. x. p. 426. A. τήνδ' ἐγὼ | μεστὴν ἅπασαν ἐπονομάσας προπίομαι | συγγενέσι πίστωμα φιλίας. Totum locum constituo, τήνδ' ἐγὼ μεστὴν ἅπαξ | ἐπονομάσας τοῖς συγγενέσι προπίομαι | πίστωμα φιλίας. [ἀλλὰ γὰρ] πιὼν ἐρῶ | τὰ λοιπά. Postrema recte Schw. (12.) Xenarch. ibid. xi. p. 473. F. εἰς τὸ βαθὺ δὲ πάλιν ἄγωμεν εἰς τὸν κάνθαρον. Malim, A. σὺ δὲ μηκέτ' ἔγχει, παιδάριον, εἰς τἀργυροῦν. B. εἰς τὸ βαθὺ πάλιν ἄγωμεν; A. εἰς τὸν κάνθαρον, | παιδάριον, ἔγχει, νὴ Δία. Γ. ναί, τὸν κάνθαρον. B est minister, A et Γ convivæ. In (13.) Eubulo paulo ante, ἀπειρέσιον e prava conjectura editur pro ἀρεσίας (ἀρεσίαν Ms.). Verum puto Ἀρεσία, vocativum nominis, cujusmodi sunt Ἡγησίας, Δαμασίας, Κινησίας, Σωσίας. Neque meliore consilio receptum paulo post, in (14.) Pherecrate, p. 485. D. — λαψάμενος ἐχαρύβδισε. Potius ἐκχαρυβδίζειν, vel ἐγχ. quam simplex verbum, hic latere videtur; neque de metro constat. Levi itidem opella expellenda particula, in (15.) Philemone sive alio in Stob. lx. p. 383, 35. Gesn.=233. Grot. vel apud Cleric. p. 306. δοῦλοι βασιλέων εἰσίν, ὁ δὲ βασιλεὺς θεῶν. Imo δὲ intrusit contra libros Grot. magno tum orationis tum metri detrimento. (16.) E Diphilo Stob. xciii. p. 514, 38.=383. γὰρ exemit Pors. Adv. p. 289. (17.) Antiphanes ibid. xcvii. p. 529, 14=419. ἅπαν τὸ λυποῦν ἐστιν ἀνθρώπῳ νόσος Ὀνόματα δ' ἔχουσα πολλά, neminem morabitur. In (18.) Damoxeno Athen. iii. p. 103. A. ἐνίοτε δ' ἀφεστὼς, δ' delevit Herman. Contra in (19.) Menandro Stob. lxi. p. 393, 40=259. apud Cler. p. 225. inserto δὲ lege, ἕτερος δ' ἀπόλωλε, in (20.) Philemone Theophili ad Autolyc. iii. p. 386. ed. 1742. apud Cler. p. 374. restitue, χαλεπός γ' ἀκροατής. Transponendas particulas in (21.) Alexide Athen. i. p. 28. F. ἐς [illegible] ἑτέραν ληφθῇ δ', (non ἐς contra comicorum morem ponendum) monet Pors. Adv. p. 60. et ibid. p. 242. in (22.) Nicostrato Athen. iii. p. 111. D. λευκὸς, τὸ πάχος γάρ, et p. 289. τά μετὰ γυναικὸς δ' in (23.) Menandro Stob. lxvi. p. 421, [illegible] apud Cler. p. 232. De (24.) Anaxandride Stob. xxxix. p. 237, 41=159. v. ad Plut. 314. p. 94. (25.) Athen. xiv. p. 623. F. ὁ μὲν κωμῳδιοποιὸς [illegible], ἄνδρες φίλοι, φησί, καὶ μουσικὴ πρᾶγμ' ἐστὶ βαθύ τι καὶ κάμπυλον, ἀεί τε καινὸν ἐξευρίσκει τι τοῖς ἐπινοεῖν δυναμένοις. Collato Grot. apud Sch. vel dele τι vel transpone, πρᾶγμ' ἐστὶ μουσική. Reliqua, ἀεί τε καινὸν etc. utrum ex Anaxila adumbravit, an ex Eupolide surreserit, cum Jacobsio dubium puto. (26.) Eubulus Athen. xv. p. 679. E. στεφάνους ἴσως βούλεσθε. πότερον ἑρπυλλίνους. πότερ' Pors. Adv. p. 145. et alii. V. ad Plut. 861. In (27.) Nicomacho ibid. vii. p. 291. A. lege πότερ' ἀποδοῦναι σκευάσαντα μουσικῶς, et proxime ad Schw. mentem verto, "At sciam, si tu dixeris; nam qui piscem, ab alio comparatum et in manus sibi traditum, scite condiverit, isne rem egregio ministro dignam fecerit?" Nedum primario coquo; siquidem obsonandi negotium, difficile illud et anceps, aliis reliquerit. (28.) Menander Stob. Eclog. i. p. 137. Grot. apud Cleric. p. 182. ἀλλ' ἔστι καὶ ταὐτόματον ἐνίοτε χρήσιμον. Recte ἔνια e Mss. Heerenius p. 196. (29.) Menander Stob. lxviii. p. 425, [illegible] male pro 291. vel apud Cleric. p. [illegible] ταῦτα γὰρ ὁμόνοιαν τὴν πρὸς [illegible] ποιεῖ. Ita Grot. Recte Trinc. [illegible] γάρ, judice Pors. apud Kidd. ad [illegible] p. 388. et Opusc. p. 251. τάδε γὰρ frustra Brunck. ad Plut. 44. (30.) Antiphani affingit Grot. Stob. p. 411. quatuor versus; in quibus ὦ μακάριε [illegible] περιττὸν ἢ μέγα, ex Antiphontis verbis, (Gesn. xcvi. p. 532.) mirifice interpolatis. Hoc notavit Valck. Diatr. p. 195. c. (31.) Menander Pollucis ix. 76. Cleric. p. 146. μακάριος ἐκεῖνος, δέκα τάλαντα καταφαγών. Dispone, μακάριος * * ἐκεῖνος, δ. τ. κ. vel ἐκεῖνος * * δ. τ. κ. (32.) In Menandro Porphyrii de Abst. iv. 15. Cleric. p. 42. οἰδοῦσιν. ἔπειτα σακκίον ἔλαβον εἰς θ' ὁδόν. σάκιον scribendum notat Pors. notis Mss. ad Hes. v. [illegible],

cui idem e Mss. restituendum monet. (33.) Plato apud Schol. Eurip. Hec. 826. οὗτος τίς εἶ, λέγε ταχύ. τί σιγᾷς; οὐκ ἐρεῖς; Quum promiscue dicatur, σιγᾷς (Eur. Hipp. 911. et alibi) et τί σιγᾷς; nescio qua religione motus hunc locum mutari vetet Herman. p. 128. (34.) Epicharmus Stob. lxvi. p. 420, 27. (lxviii. p. 281. Grot.) ὁ συντυχὼν οἶδε, μακάριος δ' ὃς ἐγνοεῖ. Ita Grot. pro οἶδ' ὁ συντυχών. Trochaici potius mutili. V. an huc respexerit Eurip. Hec. 1162, 3. (35.) Menander Stob. p. 241. (167.) Cleric. p. 220. V. ad Eccl. 70. Oblitus eram monere, in Pluti loco νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑ.. citare Valck. Schol. ad Act. Apost. ii. 17. Dobr. ὑποκορίζεσθαι propr. est more nutricum balbutire cum infantibus, sermone infantem agere, ut Theophr. Char. xx. 2. sed nutrices cum infantibus balbutiunt sic, ut nunc verbis deminutivis utantur, nunc res tristes et ingratas appellent nominibus gratis et lætis, aut contra. Hinc ὑποκορίζεσθαι valet 1. uti nominibus deminutivis, aliquem appellare deminutivo nomine, ut h. l. V. Tim. gl. Plat. Tho. Mag. Mœr. sed quia addita sunt deminutiva, reddi h. l. potest, *appellabat me:* 2. verba rerum permutare inter se, ita ut res honestas appelles turpibus vocabulis, ut Xen. Mem. ii. 1. 26. ubi vid. Ernest., res turpes vocabulis honestis, ut Xen. Mem. ii. 1. 26. ubi vid. Ernest., res turpes vocabulis honestis, ut scorta ἑταίρας, acetum μέλι, carcerem οἴκημα v. Etym. M. h. v. Sic legitur Cic. ad Att. ix. 10. Hoc quum facere soleant adulatores, Hes. ὑποκορίζεσθαι interpretatus est κολακεύειν, quod etiam Hudson. ap. Mœr. edidit, ubi Piers. [e Cod. Coisl.] pro κολακ. scripsit ἐπικορίζεσθαι, quod tamen quid sibi velit, fatetur se ignorare. Fisch.

1012. Cod. Par. habet ᾔτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα.—Gl. ἐζήτησεν. Schæf. Lege ᾔτησ' ἂν εἰς. Bent. Minime spernendum est, quod suppeditat Cod. Dorv. ἔπειτ' ἴσως ᾔτησ' (ἐζήτησεν gl.) ἂν εἰς ὑποδήματα· hanc enim ipsam loquendi formulam anus usurpavit 983. cujus verba iterum Chr. ἠθικῶς imitatur. Immutandæ lectioni forsitan occasionem dederit omissus accusativus, qui supra fuerat expressus, ἀργυρίου δραχμὰς, quæ tamen ratio est familiaris, ut 1031. nec legitimæ scripturæ damnum inferre debuerat. Elegans usus præpos. εἰς: Evangelus ap. Athen. xiv. p. 644. Ε. εἰς τὰ κρέα μόσχον θύσας, Theocr. Id. v. 98. ἐς χλαῖναν μαλακὸν τόκον δωρήσομαι. Paulum discrepat, at tamen sit proximum, nostri Comici Pac. 36. οἱ τὰ σχοινία τὰ παχέα συμβάλλοντες τὰς ὁλκάδας· illudque Theophr. Hist. Plant. v. 5. εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ εἰς τὰς λίμνας ἐκ τούτων ναυπηγοῦσι· pariique modo dicuntur εἰς ἀγορὰν ὑφαίνειν, πλάττειν τοὺς πηλίνους. Talia sunt apud Latinos: 'parare lanam in vestem; dare in sumtum dimidiæ minæ; conferre pecuniam in statuas, in coronam auream quindecim talenta.' Hemst. ἔπειτ' ἴσως ᾔτησ' ἂν εἰς ὑποδ. Sic optime duo Reg. Ipsa sunt vetulæ verba 983. quæ facete ei regerit Chr. In meo, ᾔτησεν ἂν εἰς ὑ. quod eodem redit. Minus bene in membr. ᾔτησεν εἰς ὑ. omisso ἄν. Male vulgo, ἔπειτ' ἴσως ᾔτησεν ἂν σ' ὑποδ. Brunck. ἴσως ᾔτησέν ἄν σ' ὑποδ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. (cum puncto post ὑποδ.) Dind. ᾔτησ' ἂν εἰς ὑ. A. 2. B. ᾔτησεν εἰς 1. V. Lucian. Dial. Meretr. xiv. t. iii. p. 320, 97. Pors. ᾔτησεν ἄν σ' ὑποδήματα tres primæ, Arund. ᾔτησ' ἂν εἰς ὑ. Rav. Borg. 5. In hoc, εἰς ex em. m. pr. ut puto. ᾔτησεν ἂν εἰς 6. de εἰς v. Valck. ad Herodot. ii. 98. Ἄνθυλλα—ἐς ὑποδήματα ἐξαίρετος δίδοται— τῇ γυναικί. Lysiæ locum p. 905. ed. Reisk. subministravit amicus; οὐκ ἔχων ὅπου στρέψειε (malim ὅποι τρέψειε, vide Vesp. 663.) τὰ χρήματα, εἰς ὄψον μὲν δυοῖν παιδίοιν καὶ ἀδελφῇ πέντε ὀβολοὺς τῆς ἡμέρας ἐλογίζετο· εἰς ὑποδήματα δὲ καὶ εἰς γναφεῖον [ἱμάτια] καὶ εἰς κουρεῖον οὐκ ἦν αὐτῷ κατὰ μῆνα οὐδὲ κατ' ἐνιαυτὸν γεγραμμένα. Ubi delendum videtur ἱμάτια cum Reisk. et Valck. in advers. Ceterum in nostro versu facile scribi potuit σ' εἰς ex gl. deinde deleri εἰς e prava correctione. ᾔτησεν εἰς Elm. ad Med. p. 150. (p) qui omnino consulendus. Dobr. ᾔτησεν ὑ. an ᾔτησ' ἂν ὑ. voluerit 1. non decerno. ᾔτησ' ἂν εἰς 2. 3. -σεν ἂν εἰς 4. γρ. ἂν εἰς ὑ. L. Id. [ᾔ]τησ' ἂν εἰς. Lib. Burg. Id.

1013. μυστηρίοις δὲ etc. Solitæ Athenis mulieres Eleusina ad celebranda ibi Magna, uti dicta eadem constat, Mysteria vehi. Unde Midiam redarguit Demosth. p. 363. quod ipse *uxorem*, et quidem mulis albis Sicyoniis, quod, juxta Ulpianum ad eum locum, tyrannorum apud Sicyonem vehiculum foret, *ad ea mysteria duceret*, καὶ γυναῖκα εἰς τὰ μυστήρια ἄγει, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ζεύγους τοῦ ἐκ Σικυῶνος. Consueverant vero ex iis mulieres κανηφόροι, sacra nempe deabus Eleusiniis in canistris ferentes, habere pedissequas, quæ umbellam iis, qua caput ob solis ardores tegerent, ac sellam præterea ferrent, ut de iis Comicus Avv. 1551. φέρε μοι σκιάδειον, ac Schol. ibid. Hæ autem pedissequæ a gestatis eam in rem sellis διφροφόροι dictæ Conc. 729. Spanh. Ante μυστ. in-

tell. ἐν, ut Theophr. Char. iii. 2. Scilicet ista anicula videtur, ut aliæ Athenienses mulieres cujusvis dignitatis et ætatis (v. Meurs. Eleus. c. 16.), initiata fuisse sacris Cereris. Feminas autem tum Eleusina vectas esse bigis, h. e. ὀχεῖσθαι ἐπὶ τῆς ἁμάξης, quod Ælian. V. H. xiii. 24. dixit ἐλαύνειν ἐπὶ τῶν ζευγῶν, hic locus satis declarat. Ælian. d. l. (ad quem v. est Periz.) tradit, Lycurgum oratorem, Platonis et Isocratis discipulum, legem tulisse, ne mulieres amplius bigis veherentur ad mysteria, ne scilicet cives fierent pauperes, mulierum insano luxu, ut Plutarch. in vita Lyc. Rhet. docet. Fisch. ὀχουμένην. Gl. Cod. Par. καθημένην. Schæf. ὀχ. καθημένην, πορευομένην Cod. Dorv. Hemst.

1014. ἐπί· ἐπάνω.—ὅτι· διότι ἔβλ. πρὸς ἐμέ. Gl. Cod. Par. Schæf. προσέβλεψεν· ἔνευσεν, ἐθέασεν. Cod. Dorv. Bene Kust., ut versum fulciret, edi jussit προσέβλεψεν cujus interpretandi causa quod additur in Cod. Dorv. ἐθέασεν, sumtum est a vulgari Græcæ linguæ dialecto: eodem spectat Tho. Mag. præceptum, Θεῶ, οὐ θέα, εἰ καί τινες γράφουσι· monere voluit, sicuti notatus Aristoph. versus ex Ran. 131. satis declarat, recte dici θεῶ pro θεάου, secus autem ex θεάω, θέα, licet non desint, qui communem usum secuti eum in modum scribant. Quamquam autem ὅτι in Cod. Dorv. cunctisque edd. extare deprehendam, placet tamen, ὅτε προέβλεψεν μ. τ. Deuar. si quis conjecturæ meæ opponat, qui ordinem hujus locutionis talem instituit p. 399. οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν, ὥστε ὅτι προσεβλ. etc. hoc tantum dicam, illud mihi, ut alia ejus viri, ceteroquin de Græcæ linguæ particulis præclare meriti, non pauca, nimis argutum videri. Hemst. Sensus sic (si ὅτε legitur) nascitur commodior; verba διὰ τοῦτο ita æque recte leguntur, et particc. ὅτι atque ὅτε a librariis sæpe permutatæ sunt. Fisch. Non tamen hic recte ὅτε superiora excipere puto, et ὅτι satis bene cum διὰ τοῦτο nectitur. Dind. προσέβλεψε Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Addidit ν Port. Dind. προσέβλεψέ. -ψέν A. 1. B. Pors. ὅτι προσέβλεψε (vel ψεν) tres primæ, Arund. 5. 6. Dobr. ὅτι omnes. ὅτε gl. 4. -ψεν 2. et forsan alii. Id.

1015. ἐτυπτόμην. De verberibus linguæ vox ea hic accipienda est. Kust. διὰ τοῦθ'· διὰ τὸ προσβλέψαι. Gl. Cod. Par. Schæf. ἐτυπτόμην· ἐδερόμην. ὅλην· δι' ὅλην. Cod. Dorv. ἐτυπ. Ego cum enarratore Dorv. facio ἐδερόμην explicante: ardor anus salacissimæ veras plagas emti amatoris et æmulationem commode simulantis libenter perpetiebatur, dummodo, quod caput erat rei, operam ipsi crebram navaret. Hemst. Quamquam verba rerum sæpe transferuntur ad ea, quæ fiunt oratione et contra (v. Græv. ad Flor. i. 1. 8.), quia oratio et res fere conjunctæ esse solent; tamen tum verbis orationis adduntur, perspicuitatis adjuvandæ causa, nomina rei, ut Anacr. Od. vii. 1. 3. ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ — ἐκέλευσε Tac. Ann. v. 9. 'verbere moneri;' Flor. d. l. 'increpare saltu;' et verbis rerum et factorum verba orationis ut Cic. Epp. xvi. 26. 'verberavi te tacito cogitationis convicio;' in mores autem anicula magis cadit hoc, quod verberari se ab amatore æmulationem simulante siverit, et verba ὅλην τὴν ἡμέραν de repetitis verberibus accipi possunt et debent. Fisch. Consuerant nempe Athenis amatores amicas ad mysteria ducere, ac sumtus eam in rem, et ut illæ ibi initiarentur, suppeditare; prout id constare potest ex Demosth. in Neæram, ubi de Lysia Metanaræ amatore ait, ἠβουλήθη πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναλώμασιν, οἷς ἀνήλισκεν εἰς αὐτήν, καὶ μυῆσαι. Etsi ceteroquin ab ingressu horum mysteriorum Eleusiniorum meretrices prohibitas, uti et servas, ex Isæo liquere potest Or. v. p. 460. s. ὅλην τὴν ἡμέραν. Omissa, quod poëtis Atticis familiare, præpos. διά. Sic Pac. 1265. τούτῳ ὠνήσομαι, pro ἀπὸ τούτου. Thesm. 603. πεπύσμην τῶν σάφ' εἰδότων, pro, ἀπὸ τῶν etc. Sic Æsch. S. C. Th. 95. πέσω βρέτη δαιμόνων, pro πρὸς βρέτη Suppl. 784. φύγωμεν 'Απίας χθονός, pro ἀπ' 'Απίας etc. Eurip. Hec. 991. μαθὼν ἐμοῦ, pro, ἐξ ἐμοῦ, ut in Schol. et qualia passim apud eosdem poëtas obvia. Spanh. τὴν νύκτα 6. sed ἡμέραν statim suprasc. pro em. Dobr.

1016. Ζηλότυπος est verbum amatorium, *æmulator*, *æmulus*; pellicator, pellex, Gl. vett. cf. de æmulatione Cic. Tusc. iv. 8. ζηλότυπος etiam ζηλωτὴς et ζηλῶν dicitur (cf. Hes. v. Ζηλότυπος), et ζηλοῦν atque ζηλοτυπεῖν synonyma sunt, ita ut hoc utantur Attici cum reliquis Græcis, isto soli Attici. V. Mœr. v. Ζηλῶ p. 168. s. Itaque sensus est: tanta juvenem, adolescentem (nam νεάνισκος dictus est v. 975. μειράκιον, ut 1038.) tenebat æmulatio. Fisch. Citat Mag. v. ζηλῶ. Dobr.

1016-24. Stob. x. p. 132, 22. Διογένης ὁ κύων θεασάμενός τινα πλουσίας γραίας προσποιούμενον ἐρᾶν, ἔφη, Ταύτῃ οὐ τὸν ὀφθαλμὸν, ἀλλὰ τὸν ὀδόντα ἀποβέβληκε. Margo ἐπιβέβηκε, i. e. ἐπιβέβληκε, recte. Bekk. Antiatt. p. 110, 15. 'Οφθαλμὸν ἐπιβάλλειν: τὸ περιέργως θεᾶσθαι. 'Αλέξις Τροφωνίῳ: Stob. locum indicat Hemst.

in Mss. ad 986. ut quidem notavi; rectius comparasset cum hoc loco. Dobr.

1017. Ad verba *μόνος γὰρ* [*μόνος· μεμονωμένος* Gl. Cod. Par. Schæf.] intelligi debet particula quædam approbantis, vel certe similia verba, quæ Chr. vultu et gestu corporis expresserit, ut part. *γὰρ* sua constet potestas. *ὡς ἔοικεν* Schol. Dorv. recte explicat *ὡς φαίνεται*, v. Mœr. h. v. Idem grammaticus *ἐσθίων* eleganter interpretatus est *ἀναλίσκων τὰ σά*· nam adolescens opportunitate simulationis amoris ita abutebatur, ut comederet, h. e. consumeret opes et rem aniculæ. Ita Lat. utuntur v. *comedere, comesse*. V. Cic. Epp. ix. 20. p. Flacc. 36. *ἤδετο* h. e. *volebat, cupiebat*; quo verbo magnitudo cupiditatis exprimitur, ut verbo *ἐρᾷν*. Fisch. *ἥδεθ'· εὐφραίνετο. ἐσθίων· ἀναλίσκων τὰ σά.* Hemst.

1018. *παγκάλους· ἐπιτηδείους.* Cod. Dorv. in quo librarius aberrans etiam dedit, *μ' ἔφην μ' ἔχειν.* Hemst. *παγκ. ὡραίας καὶ ἡδεῖς* Gl. Cod. Par. Schæf. *παγκάλους, perquam pulchras, pulchellas.* Quo verborum compositorum genere Attici valde delectantur. Indiculus eorum est ap. Polluc. vi. 162. Fisch. Dorv. aberrans dedit, *μ' ἔφην μ' ἔχειν.* Hemst. E membr. Brunck. *παγκάλας* edidit, quod etiam in Borg. est, sed recte Inv. e Rav. *παγκάλους* restituit, quoniam Atticis est ea consuetudo, hujus generis adjectivis ita utendi. Cf. Fisch. Anim. ad Well. ii. p. 59. ss. Dind. *παγκάλους* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *παγκάλας μ' ἔχειν ἔφη* A. 1. B. *-ους μ' ἔ. ἔ.* 2. Pors. *παγκάλους ἔχειν μ'* tres primæ, Arund. 6. *παγκάλους* (et em. -as ab ead. m.) Rav. Inter *παγκάλας* et *παγκάλους* fluctuant libri Xen. Hell. iii. 2, 10=286, 10. HSt. *παγκάλας* Brunck. *ἔχειν μ'* Brunck. Inv. Dobr. *γε* om. 1. *παγκάλους* 1. 2. 4. *-ας* 3. *μ' ἔχειν* 1. 3. 4. *ἔχειν μ'* 2. *-ας* Lib. Burg. Id.

1019. *προτείνοιεν.* Gl. Cod. Par. *παράσχοιεν.* Schæf. *Προτείνοιεν· δώσει ἐν αὐτῷ. Δραχμάς· νομίσμασιν.* Cod. Dorv. Hemst. *ὁπότε προτείνειάν γε δραχμὰς εἴκοσιν.* Sic membr. Vulgo *προτείνοιεν.* Mendose in C. *προτείνειεν.* Non alium apud Comicum versum esse puto, in quo nominis *δραχμὴ* prior producatur. Alterum in Pace quem unicum esse credebat Dawes. emendavimus. Forte hic olim legebatur, *ὁπότε προτείνειαν τάχα δραχμὰς εἴκοσιν.* Brunck. *προτείνειν* est *porrigere, tradere, dare*: et verbis *δρ. εἴκ.* Chr. respexit ad ea, quæ anus supra 982. s. dixerat. Fisch. Productam nominis *δραχμὴ* penultimam in more fuisse Atticorum, recte negavit Brunck. etsi non recordatus est versus anapæstici in Vesp. 691. *αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν κἂν ὕστερος ἔλθῃ·* sed hunc ad ea confero, quæ disseram i. p. 162. Illic antiquis exempl. vulgatum est *προτείνοιεν.* Ex membr. Brunck. edidit *προτείνειαν.* Sed optime Ms. c. *προτείνειεν*, scilicet adolescentulus. Auctor enim gl. *νομίσμασιν*, in Ms. Dorv. vocabulo *δραχμὰς* appositi, non legit accus. sed dat. Hinc elicio, *ὁπότε προτείνειέν γε δραχμαῖσιν εἴκοσιν*, quem admodum est apud Eurip. Alcest. *καὶ δὴ προτείνω Γοργόν' ὡς καρατόμῳ.* Reisig. *προτείνοιέν γε* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *προτείνοιέν. -ἀν* A. 1. B. (sic) non 2. Pors. *προτείνοιέν* tres primæ, Arund. 6. *προτείνειάν* Inv. Exempla primæ in *δραχμὴ* productæ notat Elm. ad Med. p. 105. Vesp. 689. Pac. 1200. Philippidem Athen. vi. p. 230. b. Antiphanem ibid. vii. p. 299. e. Addit Maltby Obs. ad Morell. p. lxxviii. Plat. ibid. xii. p. 442. a. Vix tanti est adjicere Machonem ibid. xiii. p. 581. b. Dobr. *-νειεν* 4. *καὶ, προτείνειαν* L. *δραγμὰς* 1. Id.

1020. Constantin. Lex. v. *Ὄζω, suavem esse odorem corporis mei aiebat.* Ita etiam Girard. qui genitivum *χρόας* poni ait pro accus. (*χροῖας* Lib. Burg.) Et sic quoque videtur usus poeta Ach. 852. *Ἀρτέμων ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν, redolens hircum*, in quo esse videtur ellipsis præp. *ἐκ.* sc. *ἐκ τῶν μασχαλῶν.* Itaque videtur hæc oratio ita integre accipienda: *ἔφασκέ με ἡδὺ ὄζειν ἐκ τῆς χρόας μου*, ad verbum, *emittere me suavem odorem e corpore.* At idem Constant. in *χρόα* ita vertit: *dicebat meæ cutis, s. corporis, suavitatem fragrare*, quæ interpretatio ordinem hunc facit, *ἔφασκε τὸ ἡδὺ τῆς χρόας μου ὄζειν*, Prius mihi magis placet. Neque enim in talibus adjectivo, quod adjungitur verbo *ὄζω*, solet addi articulus. Ita enim recte dicas: *τοῦτο ὄζει κακὸν, δεινὸν, ἡδὺ*, non item, *τὸ δεινὸν, τὸ κακὸν, τὸ ἡδὺ τούτου ὄζει.* *Χρόα* autem pro *corpore*, quum proprie sit color, accipitur. Cogitabam etiam an pro *μου* legendum esset *με*, sed potest *μου* jungi cum *χρόας*, et subaudiri *με.* Suid. in *ὄζω* hoc ita exponit, *ὀσμὴν ἡδεῖαν ἔλεγεν εἶναι ἀπὸ τοῦ σώματός μου.* Itaque et *ἀπὸ* subaudiri potest. Duck. Sine varietate Suid. habet in *Ὄζω*, et existimavit *ὄζειν ἡδὺ* idem valere quod *ὀσμὴν ἡδεῖαν εἶναι*, et genit. *χρόας* pendere ab intellecta præpos. *ἀπό.* Nonnihil hinc discedit ea ratio, quam prodidit enarrator Cod. Dorv. super *ὄζειν* adpingens *ὀσμήν·* quo

pacto talis structuræ series exibit: ἔφασκεν ὀσμὴν τῆς χρ. μ. ὄζειν ἡδύ. [Eodem fere modo locum in Pac. 528. supplevit Bos. in Ell. p. 445. ἐκείνου στόμα ὄζει ὀσμὴν μύρου· sed simpliciorem rationem ibi proposuit Schæf. Dind.] Hæc quamvis abhorrere non videantur, remanet tamen aliquid intricati, quod prorsus amotum fuerit, si pro μου leni mutatione scribere liceat με, aut, quod planiorem adhuc constructionem gignet, ὄζειν τε τὴν χρόαν ἐ. ἡ. μου. In vulgata lectione H. Steph. adquievit Thes. L. Gr. ii. p. 1193. F. iv. p. 628. E. ubi prolato Comici versu addit: 'Meum corpus s. cutem meam suavi odore dicebat redolere, i. e. suavem esse odorem cutis s. corporis mei.' Hemst. ὄζειν· ἀπὸ τῆς χρόας ἔλεγε γλυκύ. Gl. Cod. Par. Schol. ἐλέγετο ὄζειν τῆς χρόας ἐμοῦ ἡδὺ, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς χρόας ὀσμὴν ἡδεῖαν ἀποπέμπεσθαι, ἤτοι ἡδυτάτην εἶναι τὴν ἀπὸ τοῦ σώματός μου ὀσμὴν φερομένην. Schæf. Vulgo constructione admodum intricata, si modo aliqua est, ἡδύ μου. Si pronomen in genitivo sit, nomen, a quo pendet, debet esse in accus. quod diu ante Hemst. intellexit librarius, cujus manu descriptus fuit Cod. C. In eo enim exstat, ὄζειν δὲ τὰς χρόας ἐ. ἡ μου. Sed ad aliam lectionem refertur gl. ὀσμὴν ἐξιέναι ἀπὸ τοῦ σώματος, scilicet ad eam, quam reposuimus, καὶ ἔφασκεν ὄζειν με ἡδὺ τῆς χρόας. Verbum ὄζω neutrum construitur cum genitivo partis illius, quæ odorem emittit, per ellipsin præpos. ἀπό. Ach. 852. ὄζων κακὸν τῶν μασχάλων. Ineptum fuisset addere ἑαυτοῦ, ut nec additur in his Pherecratis versibus ap. Athen. p. 159. F. [supra 1004. laudatis]: τοῦ στόματος ὄζει κακόν. Conc. 524. εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου. Non vero, τῆς κεφαλῆς μου. Quo in exemplo vides ὄζειν construi etiam cum altero gen. odoris, seu nominis quod odoris speciem definit. Cf. Lys. 616. 663. 687. Alibi ὄζει impersonale est, itidemque cum duobus gen. construitur, ut Pac. 529. Vesp. 1058. Brunck. Quod Brunck. ex ingenio (præeuntibus tamen Duck. et Hemst.) edidit — ἡδύ με, Inv. auctoritate Cod. Rav. recepit. Nam in Borg. est vulg. ἡδύ μου. Quare etiam concidit argumentum, quo Fisch. vulgatum tuebatur, quod scilicet nullum varietatis scripturæ vestigium usquam exstet. Edidit etiam Munt. nescio an casu ἡδύ με. Dind. ἡδύ μου Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Id. Citat Suid. v. ὄζω. δὲ Suid. Ms. ὄζειν. ἡδύνου Suid. Ms. Pors. μου libri fere omnes, Arund. 1. 2. 3. 5. 6. μοι Cant. 4. με Rav. si Inv. fides, quomodo citat H. Steph. Thes. t. iv. p. 628. E. sed μου t. ii. p. 1193. F. Vel τὴν χρόαν vel με Hemsterhusius. με edidit Brunck. et firmare conatur e gl. Cod. C. ὀσμὴν ἐξιέναι ἀπὸ τοῦ σώματος, unde potius colligas τὰς χρόας, quod habet Cod. in textu, merum esse errorem. ἐξιέναι est exire, non emittere. Plenius Suid.; Ὄζω: Ἀρ. Πλούτῳ. ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου. ἀντὶ τοῦ ὀσμὴν ἡδεῖαν ἐξιέναι ἀπὸ τοῦ σώματός μου. Ita lege, non εἶναι. Gl. in Cant. 4. a m. pr. ὀσμὴν ἐκιέναι. lege ἰέναι. Alia recentioris, ὀσμὴν εὐώδη πέμπειν. Impers. esse ὄζειν monet doctissimus Schw. ad Athen. xiv. p. 661. E. μου cum χρόας jungens, forma recte. Sed potius existimo μου ab ὄζειν pendere, ut χρόας sit gen. partis. Nempe post ὄζω (A) vel ὄζει μου (B) ponitur (a) gen. odoris, (b) accus. adjectivi. Deinde post ὄζω et ejus comites additur, si res ita ferat, (c) gen. partis olentis. [Recte Mag. μύρου ὄζει Ἀττικοί, οὐ μύρον. Exempla apud H. Steph. Thes. t. ii. p. 1193. F. refer ad (b), non ad (a), et memento apud bonos scriptores non dici ἡδέα, ἡδέως, ἥδιστα ὄζω pro ἡδὺ aut ἥδιστον, ut docuit Elm. ad Ach. 193. p. 121.] (Aa) Nub. 48. ἐγὼ | ὄζων τρυγὸς,—ἡ δ' αὖ μύρου. quo respicit Priscian. xviii. f. 235. b. 18. "ὄζει τρυγὸς, μύρου ἐκεῖνος καὶ ὄζει τὰ μύρα. Pherecr. ἐν Πετάλοις. ὅς τοι κακὸν ὄζει . Terent. in Adelphis, 'Olet unguenta de meo.' Juv. 'Olebit laternam.'" Pro Græcis Putsch. p. 1181, 5. Pherecr. ἐν Πετάλοις. ὅς τοι κακὸν ὄζει ταμὰ μὴ τίγ' ἀλλὰ γλυκύ. Tento, ἔστ' οὐ κακὸν ὄζει θαἰμάτιά γ', numeris non optimis, sed qui forsan defendi possint. Nub. 397. 1003. Ach. 189. 195. Eccl. 644. Lys. 617. 663—4. Damox. Athen. iii. p. 102. F. ὄζειν καπνοῦ (τὸν μάγειρον). Demades Demetrii Rhetoris 300. p. 570. ult. Ald. ὦζεν γὰρ ἂν ἡ οἰκουμένη τοῦ νεκροῦ. (Ba) Pac. 528. τοῦ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξυρεγμίας, | ταύτης δ', ὀπώρας. Ita lege, quamvis -υρεγμ. servet Phryn. Bekk. p. 53, 19. Vesp. 1053. ὑμῖν δι' ἔτους τῶν ἱματίων | ὀζήσει δεξιότητος. Ubi si libri dedissent ὑμῶν, non equidem mutatum issem. Sed ἱματίων hic est non partis, sed rei, ut in Hermippo Athen. i. p. 29. E. F. τοῦ καὶ ἀπὸ στόματος, στάμνων ὑπανοιγομενάων, | ὄζει ἴων, ὄζει δὲ ῥόδων, ὄζει δ' ὑακίνθου | ὀσμὴ θεσπεσία, τοῦ pertinet ad στόματος, ut ex Il. A. 249. docet Ruhnk. ad H. Cerer. 12. apud Sch. t. xiii. p. 396. Ceterum si in Pluto duplicem gen. tantopere horrebant viri docti, præsto erat illis par ex Vesp. et nunc ex Ms. (Ab) Lys. 206. καὶ μὰν ποτόσδει γ' ἀδὺ (τὸ αἷμα.) (Bb) Crat. Junior Athen. xiv. p. 661. E. τῆς γῆς ὡς γλυκὺ | ὄζει. Lysias c. Andocid.

λέξιο, p. 163, 20. HSt. ὄζειν ἐδόκει τοῦ ἦρινον καὶ τῆς μάζης κάκιστον. Theophr. sive alius Char. xiv. καὶ ὕοντος τοῦ Διὸς εἰπεῖν, ἡδύ γε τῶν ἄστρων ὄζει. ὅτε δὴ οἱ ἄλλοι λέγουσι, τῆς γῆς. de quo loco vide Pors. Opp. p. 276. Atque ita plane conjecerat Schneid. nisi quod post τῆς sine necessitate addiderat ὄζειν. Sed edidit, ἡδύ γε τῶν ἄστρων ὄζει, ὅτι δὴ καὶ οἱ ἄλλοι λέγουσι τῆς ἴρεως (ὄζειν). Jenæ, 1799. p. 61. Herodot. iii. 113. ἀπόζει δὲ τῆς χώρης — θεσπέσιον ὡς ἡδύ. (A a b) Menander in Bekk. Lex. SG. p. 399. ὄζεις, ἱερόσυλ', οἴνου πολύ. Thesm. 261. ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου (ὁ κροκωτός!) Eq. 888. Ach. 191. Vesp. 38. Theophrast. Hist. Plant. lib. iii. fin. τὸ ἄνθος — ὄζει δεινὸν ὥσπερ φόνου. (A a c) Eccl. 520. τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου. Pherecr. Athen. xiv. p. 648. c. ὥσπερ τῶν αἰγιδίων ὄζειν ἐκ τοῦ στόματος μελιλώτου. Præcessisse videtur genitivus personæ. Dicitur alicui non minus suavem animam esse quam capellis. Illas autem bene olentibus herbis vesci notum est. (A b c) Pherecr. iv. p. 159. F. ἣν γὰρ τράγῃ τις, τοῦ στόματος ὄζει κακόν, i. e. ὃς ἂν τράγῃ, ὄζει. (A a b c) Ach. 852. ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν | πατρὸς Τραγασαίου. [Incerta est constructio in Cratete Athen. xv. p. 690. D. γλυκύτατον δ' ὄζε βασιλείου μύρου (quomodo pro ὅ ζεῖ præclare restituit Pors. ad Odyss. E. 466.) lectio in Alexide Athen. ii. p. 60. A. στεφάνους ὄζουσα τῶν ὡρῶν λοπάς. In Æsch. Agam. 1319. καὶ πῶς τόδ' ὄζει θυμάτων ἐφεστίων; fere malim, καὶ πῶς; τόδ' ὄζει, sine interrog. in fine. Lys. 617. καὶ γὰρ ὄζειν ταδὶ πλειόνων καὶ μειζόνων πραγμάτων μοι δοκεῖ. καὶ πῶς; (de quo dubitabat Blomf. noster p. 304.) Æsch. Choeph. 774. forsan et 530. Eurip. Orest. 1108. In Phryn. Bekk. p. 53. apud Blomf. ὄζει κνίσης, τὰ ὄψα vel τὸ ὄψον supple.] Hæc post alios prolixius, in discentium gratiam. Dobr. In Hermippo debebam ὀδμὴ θεσπεσίη. V. ad 1022. et de Hermippi parodiis, Athen. xv. p. 699. A. Deinde adde, (A a) Eupolis Athen. xiv. p. 646. F. ex em. Pors. Opp. p. 247. ὃς χαρίτων μὲν ὄζει. Loquitur Chorus de Callia. Aristoph. Danaisi, Suid. v. τον. προσόζειν γὰρ κακοῦ του φαίνεται. Phryn. Bekk. p. 53, 11. ὄζειν κακόν. Philemon Athen. iv. p. 133. A. πόλλ' ἄλλ' ἅμα προσώζειν. (B a) Similiter corrige Aristoph. Phot. v. ὀξυρεγμεῖν. (A b) Philem. Athen. x. p. 438. F. πολυτελὲς ὄζων. (B b) Herodoti locum respicit Lucian. Ver. Hist. ii. p. 107. Dobr. De ipso versu satis sit dixisse, adeo promiscue usurpari ὄζω et ὄζει μου, ut ferri debeat lectio in qua hoc per illud explicari potest, etsi exemplum prorsus simile non est repertum; quanquam, si locum recte explico, prope accedit Pherecr. nescio quo meo errore sub (A a c) citatus. Sed quoniam insignem Theophr. emendationem commemoravi, libet adjicere non minus insignem explicationem; et eo magis, quod ad Pors. quodammodo pertinet. Putabat scilicet, nisi me vehementer fallit memoria, falso tribui Theophr. Characteras, antiquos tamen esse concedens. Docte et acute suspicabatur desideratissimus Burneius, tempore imperatorum Romanorum ex comœdiis esse consarcinatos. Locus est vexatissimus, Charact. vii. καὶ πυθόμενος τὰς ἐκκλησίας ἀπαγγέλλειν· προσδιηγήσασθαι δὲ καὶ τὴν ἐπ' Ἀριστοφῶντός ποτε γενομένην τοῦ ῥήτορος μάχην· καὶ τὴν Λακεδαιμονίων ἐπὶ Λυσάνδρου· καὶ οὓς ποτε λόγους αὐτὸς εἴπας ηὐδοκίμησεν ἐν τῷ δήμῳ· καὶ κατὰ τῶν πληθῶν γε ἅμα διηγούμενος κατηγορίαν παρεμβαλεῖν. Enarrat veteres illas controversias Demosth. (cum Æschine,) et Lacedæmoniorum (cum Thebanis et Corinthiis,) recitat orationem quam ipse magna cum laude coram populo dixerit; et obiter in plebem invehitur (ut credulam, puta, aut indocilem). Λακεδαιμονίων μάχη est disceptatio in qua illi a sociis suis ægre impetrarunt, ne exciderentur Athenæ; vide Xen. Hell. ii. 2. 20=270, 6. HSt. et Schneiderum. Antiat. Bekk. p. 108, 4. Μάχην: καὶ τὴν ἐκ λόγων διαφοράν. Dicitur ῥήτορος et Λακεδαιμονίων μάχη ut τὴν ἐμὴν μάχην in Eupolide Longini xvi. Hæc etsi contendas a Theophr. scribi potuisse, ut qui plus xl. annos superstes fuerit post habitam Orationem de Corona; fateberis tamen a recentiore sophista potius quam ab æquali philosopho exspectandum esse, ut τοῦ ῥήτορος nomine designetur Demosth. Hæc fere sunt, quæ de Characterum loco me olim docuit vir longa amicitia mihi conjunctus, et cui in his rebus plurimum tribuo, J. B. Hollingworth. Ceterum χροίας scribit Elm. l. c. Dobr. *Thasii vini* tanquam fragrantis fit hic mentio; cujus nempe infusi suavis odor juvenis illius, quem anus deperibat, nares oblectaret, non vero e fœtidæ anus cute proveniens. Id vero haud male de Thasio vino dici liquet, quod præterquam e præstantissimis, juxta Chium et Lesbium (quod ex variis vett. Comicorum ap. Athen. aliorumve auctorum locis, qua de re jam ante ad 546.) haberetur, in prytaneo apud eosdem Thasios daretur inter alia suavissimum, offa farris ex melle subacta et in dolium immissa. Quod

tradit Theophr. de Odor. p. 541. et ex eo Athen. i. p. 132. *τὴν μὲν ὀσμὴν ἀπ' αὐτοῦ, τὴν δὲ γλυκύτητα ἀπὸ τοῦ σταιτὸς* (*ab offa*) *λαμβάνειν τὸν οἶνον*. Spanh. *ἐνέχεις* contractum ex *ἐνέχεες*. Berg. Lucian. Amorr. p. 427. t. ii. ed. Reiz. *τὸν Θάσιον πίνοντες οἶνον*. V. Colum. iii. 2. 23. Virg. Georg. ii. 91. Plin. H. N. xiv. 7. Apulei. Apol. p. 135. De ejus confectione v. Geoponica viii. 23. *Ἐγχεῖν* est verbum hoc in genere proprium de iis, qui aquam vinumve infundunt in pocula, ut Anacr. Od. 57. *δέκ' ἔγχει ὕδατος, πέντε δ' οἴνου, κυάθους*. Schol. *ἐκίρνας*, non male. Neque enim veteres temere bibebant meracum. *εἰκότως γε* est, *credo*, *opinor*, i. q. *ὡς ἔοικεν* 1017. Fisch. *ἐν ἔχεις* vitiose Ven. i. ii. Dind. Citat Suid. in *ἐνέχεις* et *Θάσιος οἶνος*. Hermip. Athen. i. p. 29. e. *καὶ Θάσιον, τῷ δὴ μήλων ἐπιδέδρομεν ὀδμή*. V. p. 32. A. Dobr.

1021. *Θάσιον· οἶνον δηλ.—ἐνέχεις· ἐκίρνας* Gl. Codd. Par. et Dorv. *εἰκότως· ἔλεγε τοῦτο* Cod. Dorv. Schæf. et Hemst.

1022. Observanda est structuræ varietas. Nam verba *ὡς ἔχοιμι* pendent ab *ἔφασκεν*, cui verbo junctus erat infinit. *βλέμμα* sunt *oculi*, *ὄμματα*, v. Anacr. od. xxviii. 18. coll. xxix. 12. *βλ. καλὸν*, *ocelli pulchelli*, *venusti*: *μαλακὸν*, *mites*, *humani*, *comes*. Contra Anacr. xxix. 12. est *ὄμμα γοργὸν* h. e. *σκληρὸν*, Hes. interprete, quod *μαλακῷ* opponitur. Fisch. Æsch. Agam. 752. *μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος*. Philetærus Comicus ap. Athen. xiii. *ὡς τακερὸν, ὦ Ζεῦ, καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμ' ἔχει*. Berg. *τὸ βλέμμα δ' ὡς*. Sic A. B. D. Vulgo, *τὸ βλέμμα θ' ὡς*. Brunck. *μαλακὸν καὶ καλόν· ἥμερον καὶ ὡραῖον*. Gl. Cod. Par. Schæf. *ἤπιον καὶ χαρίεν* Cod. Dorv. Hemst. *ἔχοι μοι* Ven. i. ii. Antea in Wech. Brub. Raph. perperam *τὸ βλέμμαθ'*, Dind. *ἔχοι μοι* edd. Basil. 1532. in *ἔχοιμι* mutat Pors. ex parte saltem codd. proculdubio; quomodo *προθυμῶ* 883. in *προτιμῶ*, et alibi similia menda, quæ monere supersedi. Philetærus Athen. xiii. p. 569. a. *ὡς τακερὸν ὦ Ζεῦ καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμ' ἔχει*. Dobr. *θ'* tres primæ, ed. Inv. *δ'* Brunck. Id. *δ'* 4. *ἔχοι μοι* 2. ex em. m. pr. (Primo *ἔχω μοι* ut videtur.) *μ. καὶ γλυκὺ* 3. *ἔχοιμι* Lib. Burg. Id.

1023. *σκαιός*. Gl. Cod. Par. *ἀπαίδευτος, μωρὸς, ἀνόητος*. Schæf. *σκ. ἀπαίδευτος. ἠπίστατο· ἐγίνωσκε* Cod. Dorv. Hemst. *σκαιὸς* propr. est *sinister*, 2. *stultus*, *imperitus*, *ineptus*, *iners*, ut *δεξιὸς* de homine *callido*, *perito*, dicitur. V. Hes. v. *Σκαιός*. V. 1003. dictus est *οὐ μοχθηρὸς τοὺς τρόπους*. (v. 46.) Fisch.

1024. *Γραὸς καπρώσης*. Hes. in vocibus *Ἀφροδισία ἄγρα* inter alia, *λέγει οὖν τὴν τῶν συῶν, διὰ τὸ καταφερὲς εἶναι τὸ ζῶον πρὸς συνουσίαν. Καπρᾶν γε τοι καὶ καπρίζειν ἀπὸ τούτου*. Adde quod a Comico dicitur Ach. 794. porcam uni deæum Veneri immolari. Sicut vero *καπρώσης* hic, juxta Schol. *ἐρωτομανοῦς, μαχλώσης*: ita a Scira, Comico Tarent. ap. Athen. ix. p. 402. *ἀσχέδωρος καπρώζεται*, aper (voce Sicula) *ad coitum furit*. Spanh. Gl. *Καπρῶ*, *prurio*, et *Καπρᾷ*, *surit*. Eadem: *Subo*, *ὀργῶ·* et *Subo*, *καπρίζω*. Berg. *Καπρώσης· ἐρωτομανοῦς. Τάφόδια· τὰ ἀναλώματα. Κατεσθίειν· δαπανᾷν*. Hæc inter versus Cod. Dorv. ad *τάφόδια* luculentiorem interpretationem margo præbet: *Ἐφόδια λέγονται κυρίως ἃ ἔχει τις εἰς δαπάνην ἐν τῇ ὁδῷ· νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὰ περιόντα αὐτῆς πράγματα· ἐποίησε δὲ τοῦτο, ἵνα διὰ τῆς συναλοιφῆς καὶ τὰ πράγματα, καὶ τὰ κόπρια νοῶνται*. Quid viderit, non est obscurum; de industria scilicet Aristoph. adhibuisse *τάφόδια*, quod æque resolvi possit in *τὰ ἀφόδια*, quam *τὰ ἐφόδια*, ut duplicem sensum simul in animos auditorum insinuaret. *Ἀφόδια* vero quæ sint, si quis non meminerit, ab H. Steph. discat Th. L. Gr. t. ii. p. 1165. c. Quam bene de Comico nostro sit meritus commenti inmundioris auctor, judicent alii: sine illo fuisset, haud temere credo quemquam eam in cogitationem fuisse venturum. Pro *κατεσθίειν* Jos. Scal. *κατεσθίων*, cui non accedo. Hemst. *καπρώσης*. Gl. Cod. Par. *μαινομένης, συνουσίας ὀρεγομένης*. — *τάφόδια· τὰ ἀναλώματα τὰ περὶ τὴν οὐσίαν*. Schol. *ἐφόδια λέγονται τὰ κατὰ τὴν ὁδὸν συντείνοντα*. Mira hæc phrasis: expectes enim *τὰ εἰς τὴν ὁδὸν συντείνοντα*. Harpocr. p. 14. Gronov. *περὶ τῶν συντεινόντων εἰς τὸν ἀγῶνα*. Schol. ad Lys. 138. *εἰς τὴν Σοφοκλέους δὲ Τυρὼ ταῦτα συντείνει*. Tho. Mag. p. 657. *πᾶν τὸ εἰς μαντείαν συντεῖνον*. Schæf. *Καπρᾶν, καπριᾶν, καπρίζειν* est *prurire*, amore uri: proprie dicitur de *apris*, et maribus et feminis; sed deinde etiam de *verribus* et suibus feminis, quum libidine excitantur, ita ut sit *ἔχειν πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς*, interprete ipso Aristot. Hist. An. vi. 18. h. e. vel *surire*, vel *subare*. V. Leopard. Emendd. ii. 10. H. l. transfertur a Chr. ad aniculam *prurientem*, quæ supra 973. *κατακεκνισμένη* dicta est. *γραῦς* est voc. Att. i. q. *γραία* (unde *γραΐδιον* 674. ductum erat.) Mær. [ex ed. Hudsoni et Fisch.] *γραῦς Ἀττικῶς: γραία Ἑλληνικῶς*. Piers. edidit [partim Codd. jubentibus, p. 110.] *Γραῦς, πληθυντικῶς, Ἀττικῶς· γραίας, Ἑλληνικῶς*. Sed e Codd. Mss. et Tho. Mag. [p. 195.]

reponendum videri possit γραΐαι. At vulgatam lectionem confirmat Etym. M. γραῦς, Ἀττικῶς, ἡ παλαιὰ γυνή. Hes. γραὸς· γραῦς, γυνὴ γηράσασα. Quæ verba si vitio scripturæ carent, docere voluit grammaticus, γραὸς esse gen. a γραῦς, ut ναὸς a ναῦς. Evang. Luc. xv. 30. καταφαγὼν τὸν βίον. Ita *comedere* pro *perdere* Cic. Epp. ix. 18, 6. et Jerem. x. 25. in vers. Alex. καταφαγεῖν. Fisch. καπρώσης 3. Dobr.

1025. τὸ ὦ φίλ' ἄνερ σκωπτικῶς κατὰ τῆς γραός. Gl. Cod. Par. Schæf. ὦ φίλ' ἄνερ. Hunc locum forte ante oculos habuit Suid. quum v. ἄνερ e Pluto poëtæ laudat φίλτατ' ἄνερ, subjicitque voc. ἄνερ non reperiri in vocat. casu pro marito uxoris. Neque enim est alius in hac fabula locus, cui accommodari nota illa posset. Duck. Est vox blandæ compellationis, ut 1034. et 959. ὁ θεὸς est Plutus, et verba οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ eo spectant, quod promissis non stet, ταῦτα referri debet eo, quod Plutus suum, quæ sibi proba videbatur, reddiderit inopem, adolescentem, hominem improbum, opulentum. βοηθεῖν h. l. significat, ita alicui opitulari, ut eum bonis et opibus augeas. Fisch. φάσκων non quod hæc a Pluto ipsa audierit, sed hoc a Pluto dictum esse rumor increbruerat. Girard. Se injuria ab adolescente affectam sentit; hinc τοῖς ἀδικουμένοις. Dind. φίλ'. φίλτατ' Suid. v. ἄνερ. Pors. "quod male ad 788. refert Brunck." Præf. Hec. p. 59. Dobr. ποεῖ Lib. Burg Id.

1026. Rideri suspicor solennem adulationis cantilenam, quam a poetis et oratoribus, præsertim bellum suasuris, nimis libenter audiebat populus Athenn. Isocr. Paneg. p. 51. HSt. apud Musgr. ad Eurip. Suppl. 323=332. Gaisford. διετέλεσαν (οἱ πρόγονοι ἡμῶν) κοινὴν τὴν πόλιν παρέχοντες, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμύνουσαν. Demosth. pro Rhod. p. 115. n. 33. (196.) οὐ γὰρ ἂν ὑμᾶς βουλοίμην, δόξαν ἔχοντας τοῦ σώζειν τοὺς ἀτυχοῦντας ἀεὶ, χείρους Ἀργείων ἐν ταύτῃ τῇ πράξει φανῆναι. Pro Megalop. p. 121. n. 21. (205.) Λακεδαιμονίους — ἴσασιν ἡ πόλις — ἓν τι καὶ τὸ αὐτὸ ἀεὶ βουλομένη πράττειν. ἔστι δὲ τοῦτο τί; τοὺς ἀδικουμένους σώζειν. Eurip. Suppl. 380. σύ τοι (ὦ πόλις Παλλάδος) σέβεις δίκαν, τὸ δ' ἧσσον ἀδικίᾳ νέμεις, τόν τ' ἀεὶ δυστυχῆ πάντα ῥύει. Ita Herman. pro ἀεὶ τὸν δ. Si argutari vellem, conjicerem hæc ad aliquod bellum, forsan Ægyptium, spectare; vide ad 178. unde secundi potius Pluti fuisse versum hariolarer. Dobr.

1027. ποιήσει. Gl. Cod. Par. ὁ Πλοῦτος δηλ. — πεπράξεται. μετ' ὀλίγον πραχθήσεται. (sic Cod. Dorv.) Schæf. Verba sic interpungenda videntur: τί γὰρ ποιήσει; φράζε· *quidnam facere debet Plutus? cedo.* πεπράξεται est paulopostfuturum, *fiet mox, brevi post, continuo.* Grammatici per fut. 1. pass. fere interpretantur. V. Mœr. v. Πεπράσομαι. Fisch. ποήσει B. (sic Lib. Burg.) Pors. Post ποιήσει interrogat Valck. in adv. Dobr. Vitiose Junt. iii. πεπράξαται. Dind.

1028. ἀναγκάσαι. Gl. Cod. Par. βιάσασθαι, διεγεῖραι. (βιάσασθαι Cod. Dorv. scribi debuit βιάσασθαι. Hemst.) Schol. Ἀναγκάζομαι, βιάζομαι. τὸ μὲν λέγεται ἐπὶ ἐμψύχων, τὸ δὲ, ἤγουν τὸ βιάζομαι, ἐπὶ ἀψύχων. ἔστι δ' ὅτε θάτερον ἀντὶ θατέρου λαμβάνεται. Schæf. δίκαιον hic et 1030. δίκαιον ἀγ. servant 1. 2. 3. 4. Dobr. νή· μά Gl. Dorv. Hemst.

1029. εὖ παθόνθ'. Gl. Cod. Par. εὐεργετηθέντα. Schæf. τὸν εὐπαθόνθ'. (εὐπαθόνθ' uno verbo Port. Dind.) Forte εὖ παθόνθ' divisis vocibus. εὐπάσχω nunquam reperitur. Et ita Lex. Constant. v. Ἀντευποιέω et Stephan. eadem voce, quamquam accentus ibi male scriptus est in εὖ. Duck. εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ est, *beneficiis a me affectum* (de quibus 982. ss.). Nam verba, quæ, qua formam, activa sunt, sed, qua vim, passiva, construuntur ut verba, quæ etiam, qua formam, passiva sunt. V. ad Xen. Cyr. i. 6, 19. πάλιν μ' ἀντευποιεῖν est, *vicem mihi rependere,* quod verbum sensu honesto positum est, non turpi et obscœno, ut 1032. ἀποδιδόναι. Nam anicula, in egestate jacens, volebat ab amatore ita adjuvari, ut victum ab eo acciperet. Chr. autem ejus verba ita intellexit, quasi vellet libidini suæ ab adolescente satisfieri. Fisch. Verbo ἀντευποιεῖν (rependere beneficium) etiam usus est Plato Gorg. p. 520. t. i. Steph. ὅτι μόνη αὕτη τῶν εὐεργεσιῶν τὸν εὖ παθόντα ἐπιθυμεῖν ἀντευποιεῖν. Spanh. Cod. Dorv. γ' ἀντ' εὖ καλῶς ποιεῖν. Frequentant solutum illum scribendi morem in ejusmodi compositis veteres membranæ: particula vero præferenda sit, an pronomen, vix decerno. Hemst. μ' om. A. 1. non 2. Pors. μ' om. 1. 3. 4. habet 2. Gl. 3. ἐμέ. Dobr. ἀντ' εὐποεῖν Lib. Burg. Id.

1030. Ἢ μηδ' ὁτιοῦν· Οὐδόλως. ἢ δίκαιον ἐστὶ μηδὲν ἀγαθὸν ἔχει (l. ἔχειν) τὸν νεανίσκον δηλαδή. Cod. Dorv. Eadem fere reperias in Schol. edd. Mollius autem hujus versus structura paulo intricatior fluet, si binarum vocum sedem mutaveris: Ἢ μηδ' ὁτιοῦν δίκαιόν ἐστ' ἀγαθὸν ἔχειν· vel, Ἢ μηδ' ὁτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιόν

ἐστ' ἔχειν vulgato utrumlibet antepono. Frischl. verborum mentem satis claram non est adsecutus. HEMST. ἢ μηδ' ὁτιοῦν. Gl. Cod. Par. ἤγουν εἰ μὴ ἀντευποιήσει, οὐδὲ ἂν κ. τ. λ.—ἀγαθὸν ἐστ' ἔχειν ἤγουν εὐεργετηθῆναι ὑπὸ τοῦ θεοῦ. SCHÆF. Sic vulgo legitur hic versus: ἢ μηδ' ὁτιοῦν δίκαιον ἀγαθὸν ἔστ' ἔχειν. Intricatior obscuriorque structura, quam ut in ea poëtæ manum agnoscas. Nil tamen discrepabant quos contuleram tres Codd. Vero propius accedit Hemst. conjectura: ἢ μηδ' ὁτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιον ἔστ' ἔχειν. Quam verborum collocationem vulgata meliorem demum reperio in C. Sed pro δίκαιον dubium non est quin scripserit poëta multo elegantius δίκαιος: ἢ μηδ' ὁτιοῦν δίκαιος ἀγαθὸν ἔστ' ἔχειν. Nub. 1283. πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ; 1434. — ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν. Eurip. Suppl. 188. ἐγὼ δίκαιός εἰμ' ἀφηγεῖσθαι τάδε. Heracl. 143. — δίκαιοι δ' ἐσμὲν, οἰκοῦντες πόλιν, | αὐτοὶ καθ' αὑτῶν κυρίους κραίνειν δίκας. Nihil apud quosvis scriptores hac constructione frequentius. BRUNCK. Ad ἔχειν repeti debet, τὸν εὖ παθόντα, adolescentem, et μηδ' ὁτιοῦν ἀγαθὸν ἔχειν est, *nihil prorsus habere, e divite fieri inopem et egenum*, 352. Nam homines erga euergetas ingrati digni sunt, ut omnibus bonis priventur. FISCH. δίκαιον ἀγαθόν ἐστ' Ald. Junt. II. III. Crat. Ven. I. Wech. Brub. Raph. Port. δίκαιον ἀγαθὸν ἐστ' Junt. I. Ven. II. DIND. ἀγαθὸν δίκαιον 2. PORS. δίκαιον ἀγαθόν tres primæ, Borg. Arund. 6. et proculdubio Dorv. ἀγαθὸν δίκαιόν Rav. ἀγαθὸν δίκαιος ed. Brunck. (qui per errorem δίκαιος ἀγαθὸν in nota.) DOBR. δίκαιον ἀγ. 2 1. Lib. Burg. et Rav. ID.

1031. Οὐκοῦν· Τὸ λοιπόν. Ἀπεδίδου τοὺς μισθούς. Cod. Dorv. HEMST. Pro vulg. οὐκοῦν Brunck. reposuit non monito lectore οὔκουν, *nonne*. Noluit ita legi Fisch., sed causa non addita. Certe interrogationi οὔκουν magis convenit. Ad ἀποδιδόναι Fisch. subintelligit τὴν χάριν quod h. l. poni obscœno sensu docent adjecta verba καθ' ἑκάστην τὴν νύκτα. DIND. Οὐκοῦν et in fine versus punctum Ald. Junt. I. comma Junt. II. III. Οὐκ οὖν cum signo interr. in fine Crat. Wech. οὐκοῦν cum signo interr. Ven. I. II. Brub. Raph. Port. ID. οὐκοῦν — σοι, (sic) tres primæ. οὔκουν — σοι; Inv. DOBR.

1032. ἀπολείψειν ἔφη. Notandus est hic locus contra magistros Græcos, qui solœcum censent, vel saltem ἀνδρικὸν, si quis de viro dicat, eum ἀπολιπεῖν τὴν γυναῖκα. Statuunt quippe, ἀπολιπεῖν Attice tantum dici de femina, quæ a viro divortit, vel ab eo discedit. Tho. Mag. [p. 97.] ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστ. ἐν Νεφέλαις κ. τ. λ. Lucian. in Solœc. p. 757. ed Amst. [c. 9.] solœcismi notam impingit viro qui dicat, ὡς ἀπολέλοιπε τὴν γυναῖκα. Ergo Aristoph. solœcismi reus hic erit, qui de juvene ἀπολιπεῖν dixit? Minime quidem hoc arbitror; sed potius contra magistros pronuntiandum censeo, ἀπολιπεῖν tam de viro quam de femina apud Græcos dici; qua in re tamen sic distinguendum erit, ut si vir feminam repudiet vel domo expellat, hoc dicatur ἀποπέμψασθαι vel ἐκβάλλειν γυναῖκα: sin ipse domo sponte relicta ab uxore discedat, animo numquam ad eam redeundi, id ἀπολείπειν vocetur. Hoc sensu Plut. in Stoic. controversiis [t. x. p. 279. ed. Reisk. c. 5. t. v. P. i. p. 213. Wytt.] dixit, ὥσπερεί τις τὴν γαμετὴν ἀπολιπὼν, ἑταίρᾳ δὲ συζῶν. Et ipse Lucian. Bis Accus. p. 233. ed. Amst. ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε. Sic h. l. de juvene, qui ab anicula discesserat animo numquam ad eam redeundi, recte ἀπολείπειν dicitur. [Haud dubie ex aberratione librarii ad sequ. versum ortum est in Cod. Rav. ἀπολείψειν ἔτι. DIND.] KUST. Est *deserere*: dicitur fere de sponsis, qui sponsas repudiant: ut ἀπόλειψις est *repudium*, v. Hes.; etiam de uxoribus quæ relinquunt maritos. V. Plut. Rom. c. 22. t. i. p. 72. Tub. sed *divortium*, quod maritus facit cum uxore, vocatur ἀπόπεμψις et ἐκπομπή, ut ἀποπέμπειν et ἐκπέμπειν est, divortium facere cum uxore, jubere uxorem res suas sibi habere, uxorem dimittere. V. Valk. ad Herod. iii. 48. p. 273. FISCH. ἀλείψειν ridicule 3. qui Cod. sæpe literas et syllabas transilit, ubi non moneo; ut paulo ante πράξεται dat pro πεπρ. mox 1034. κατέτηκ'. DOBR. ἀπολείψειν ἔτι Lib. Burg. sine ἔφη scil. γ' ἔφη 6. ID.

1033. ὀρθῶς γε· Illudit anui, quam significat ita annis gravatam esse, ut adolescenti credibile fuerit, eam jamdudum e vivis excessisse. GIRARD. ὀρθῶς γε· ἀληθῶς λέγεις. οἴεται· νομίζει. Cod. Dorv. [In edd. ante Br. est γ' οὐκ ἔτι. Ille junctim scripsit; quod firmatur auctoritate Cod. Rav., in quo σε ζῆν οἴεται ex aberratione librarii ortum est. DIND.] Supra γ' οὐκέτι Cod. Dorv. adscriptum habet γὰρ, sic ut dignosci vix possit, utrum γ' mutari voluerit in γὰρ, an illi particulæ hanc addiderit explicandi causa, quod verius videtur: solent enim interdum grammatici τῷ γε nonnullis in locis vim causalem adtribuere: atque ita Deuar. proferens ex Arist. Pac. 1299. κατηισχυνάς γε τοκέας,

quamquam ibi ταχέων in cunctis edd. ostendatur, nec Kust. factum probo, qui clausulum illud γε nulla Mss. auctoritate minus in τε mutatum ivit. Hemst. Ζῆν propter egestatem. Nam homines egeni vitam trahunt in miseriis, quæ nomine vitæ indigna videtur. Magna inest suavitas in ista v. ζῆν ambiguitate; quam anicula non animadvertit, certe simulat se non animadvertisse. Fisch. οὐκ ἔτι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. In fine versus οἴεται Junt. I. Dind. δέ γ'. δ'. 2. Pors. δ' οὐκέτι 6. σε ζῆν Lib. Burg. et Rav. Dobr. δ' οὐκ 4. Id.

1034. ἄλγους· τῆς λύπης. κατατέτηκ'· λέλυμαι, ἰσχνὴ γέγονα. τοῦ indignante metro in Cod. Dorv. prætermissum. Hemst. κατατέτηκα. Eurip. Electr. 240. Electra: οὐκοῦν ὁρᾷς μου πρῶτον ὡς ξηρὸν δέμας. Orest. Λύπαις τε συντέτηκας. V. Schol. ad Eur. Hec. 434. Bero. *Præ dolore contabui.* Nam κατατήκεσθαι propr. quidem dicuntur nix et cera, quæ liquescunt, sed deinde eleganter ponitur de iis, qui mœrore, etiam amore, macerantur, *tabescunt*, Gl. vett. Fisch. ἀντὶ τοῦ ἠφανίσθην. Gl. Cod. Par. Schæf.

1035. οὐκ. Gl. Cod. Par. ἤγουν οὐ κατατέτηκας. Schæf. κατασέσηπας (quod ut κατατέτηκας est præt. med.), *putruisti*, est, ut opinor, *usu Veneris assiduo et intemperato exhausta et resoluta es.* Latini certe ita utuntur voc. *putris*, et apertum est, Chr. aniculæ exprobrare non senectutem, sed libidinem immodicam. Fisch. Πώ γε μοι, ut olim editum fuit, Cod. Borv. γ' ἐμοί, probante Fisch., ut Brunck. et Inv. ediderunt. Dind. ὥς γέ μοι 8. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ὥς γ' ἐμοὶ 2. Pors.

1036. διὰ δακτυλίου. Haud omisit hoc proverbium in Adagiis suis Erasm. de eo, qui ex morbo aut alia qualicumque de causa est gracili ac macilento supra modum corpore. Spanh. *Per annulum me traheris*, est, adeo gracilis sum, et subtilis, ut annulus cingat corpus meum. Est enim prov. ἐπὶ τῶν διὰ νόσον ἢ λύπην λεπτυνθέντων ἰσχνῶν γενομένων. Fisch. Διελκύσαι· Διαβιβάσαι. Cod. Dorv. Apud Zenob. c. iii. n. 18. corrupte legitur εἰσελκυσθῆναι pro ἑλκυσθῆναι, quod Diogen. et Suid. habent, vel διελκυσθῆναι. Vid. Kirchman. de Ann. c. xxiv. Hemst. Citat Gramm. August. Herman. p. 373. Dobr. Διέλκειν 1. Id.

1037. εἰ τυγχάνει. Gl. Cod. Par. ναί, ἐπειδὴ γε τις δηλ.—τηλία· κοσκινόγυρος. Schæf. Ὁ δακτύλιος· Ὁ γύρος. Τηλία· κοσκινόγυρος. Cod. Dorv. Γύρος circulum, orbem significat: Onomast. vet. Spiræ, γῦροι. Latinum *gyrus* inde manat, et antiquitatem Græci vocabuli testatur: γυρόθεν, quod frustra apud Lexicorum conditores quæras, Libanius usurpat t. ii. p. 111. d. Περιγυρὶς idem quod περιφέρεια, ut Hes. docet: quam ego vocem depromtam arbitror ex aliquo Pythagoreæ vel Ionicæ familiæ philosopho. Παραγύρως ignotum itidem Lexicis adverbium apud eundem reperies in Διαμπερές· quam interpretationem mihi persuasi referendam esse ad Od. Ξ. 11. erit autem παραγύρως, si legem Græci sermonis consulas, quum res quæcumque ea ratione movetur, ut circulum interius aut exterius rotatione proxima radat: minus enim adcurate Jo. Ant. van der Lind. Med. Phys. p. 649. *circulariter* exponit, quod dicendum potius foret περιγύρως· deterius tamen accepit Rufi de coxis agentis κοιλότητας οὐ διαμπερεῖς, βαθείας, quæ minime sunt *cavitates non prorsus circulares*, sed, *non pertusæ, neque perviæ*, quanquam alioqui profunditatem habeant. Vetus verbum et pæne obsoletum Græci recentiores, sicuti non raro solent, in usum communem revocarunt: ab iis itaque γύρος non pro circulo tantum, quod notat Eustath. ad Od. T. p. 1864. ὅτι δὲ γύρος βαρυτόνως οὐ μόνον κοινότερον ὁ κύκλος etc. sed etiam pro annulo ponitur: in Rabolio Ms. χρυσοῦν γύρον φορεῖν. C. Ducang. hanc vocem intactam præteriit, in Appendice tamen κοσκινόγυρον repræsentans ex Gl. interlinearibus Mss. in Aristoph. Plut. Porro legitur in Cod. Dorv. Εἰ τυγχάνει δ' ὁ δακτύλιος· verum inminet τῷ δ' eadem manu superpositum γ', quæ quidem particula melius ad hunc locum quadrat. Τυγχάνοι cur mallet Kust. causa non erat: [Potius εἰ τυγχάνοι, in modo optat. Kust.] utrumvis æque ex usu linguæ Græcæ ponere licebat. Hemst. Mira observatio! Si quid ex usu Atticorum compertum habeo, illud est, τυγχάνει hic plane solœcum esse. εἰ conditionale cum optativo semper construitur, quando in altero membro præcedit vel sequitur verbum ejusdem modi cum part. ἄν: nec aliter usquam Comicus. Lys. 111. ἐθέλοιτ' ἂν οὖν, εἰ μηχανὴν εὕροιμ' ἐγώ — Thesm. 773. τί δ' ἄν, εἰ παιδὶ τἀγάλματ' ἀντὶ τῶν πλατῶν γράφων διαρρίπτοιμι; 1221. ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκοις ταυτηΐ. Ran. 558. ἐμοῦ δεηθείης ἂν εἰ θεὸς θέλοι ubi v. not. 585. κἄν, εἴ γε τύπτοις μ', οὐκ ἂν ἀντείποιμί σοι. Quatuor paginas exemplis ex solo Aristoph. implere possem. Æsch. S. C. Th. 405. εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐφ' ὀφθαλμοῖς

πέσοι — σῆμ' ὑπέρκομπον τόδε γένοιτ' ἂν — Soph. Philoct. 1047. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι — εἴ μοι παρείκοι. Nullum est horum verborum optativorum, quod in indicativum modum translatum orationem solœcam non reddat. Lysias contra Ergoclem p. 818. καὶ γὰρ δεινὸν ἂν εἴη, εἰ νῦν μὲν οὕτως αὐτοὶ πιεζόμενοι ταῖς εἰσφοραῖς, συγγνώμην τοῖς κλέπτουσι καὶ τοῖς δωροδοκοῦσιν ἔχοιτε. In Xen. Hierone i. 8. prava est edd. lectio, e Stob. sic reformanda: καὶ ὁ Σιμωνίδης εἶπεν· ἀλλ' ἐν τῷδε διαφέροι ἄν, εἰ πολλαπλάσια ἂν δι' ἑκάστου τούτων εὐφραίνοιτο. πολὺ δὲ μείω τὰ λυπηρὰ ἔχοι. Quod ad h. l. attinet, litem dirimunt duo Regii Codd. In B. scriptum, εἰ τυγχάνοι γ' — in A. εἰ τυγχάνοι δ' ὁ δακτύλιος τηλία. Gl. ad postremam vocem, κοσκίνου κύκλος: in meo κοσκινόγυρος. Brunck. Itaque ille recepit optat. Inv. indicat. e suis Codd. restitui jussit. Nimirum hoc interest. Si τυγχάνοι legatur, sensus erit: Si fieri possit, cogitarive, ut annulus cribri sit orbis; sin τυγχάνει si annulus sit — (re certo definita) v. Hermann. ad Viger. p. 791. et Matthiæ Gramm. Gr. p. 246. s. ubi exempla utriusque structuræ (neque enim structura part. conditionalis εἰ cum ind. simpliciter dici potest solœca) allata sunt. H. l. quum non de certo quodam et posito evento, sed de eo, quod fieri et sumi possit, dicatur, optativo opus est. Dind. τηλία. Præ omnibus expositionibus quas habet Schol. ea maxime mihi placet, quæ exponit κοσκίνου κύκλον, quomodo et Suid. κοσκίνου περιφέρειαν· item, quæ τὸ τῆς καπνοδόχης πῶμα, ὅ ἐστι περιφερὲς, quemadmodum Schol. Vesp. 143. Nam id sane ratio dictat, requiri hic aliquid, quod similem habeat formam annulo: nam cum anus dicat, se posse trahi per annulum, necesse est, ut id quod reponit senex, figuram quoque habeat rotundam annuli instar, qui in circulo cribri et operculo fumarii est, non in aliis quæ iidem memorant. Apud Suid. quædam etiam aliter leguntur, quam in Schol., sed non magni momenti. Duck. Variæ hujus vocis significationes traduntur hic in Schol. et quidem, ut incertum ibi dicatur, quid illa potissimum hic notet, nempe an *cribri circulum*, quam recipit interpres, an *tabulam*, in qua pistores panes exsiccant; an *asserem* sine foramine, quæ ubi perforata est, *apsis* dicitur; an denique *tabulatum*, in quo *farina in foro venditur*, prout in Schol. ad Vesp. et ap. Hes. similiter redditur. Occurrit enim eadem vox Vesp. 147. ποῦ 'σθ' ἡ τηλία; quo nempe caminus, e quo exibat fumus, continuo operiretur. Aristot. vero Rhetor. iii. 19. Pitholai dictum refert: Σηστὸν δὲ, τηλίαν τοῦ Πειραιέως, *Sestum, cribrum Piræi*: quod nempe e Piræo naves Athenn. in Hellespontum ad frumentum inde transvehendum continuo commigrarent. Celebris ejus rei apud oratores Atticos ac Demosth. inprimis mentio. Spanh. Etym.: Ἦρος τηλίαν λέγει τὴν περιφέρειαν τοῦ κοσκίνου παρὰ τὸ σῶ, τὸ δηλοῦν τὸ σείω καὶ κινῶ, τὸ σήθω. Gl. σήθω, *cribro*. Unde σηλία et Attice τηλία, ut σήμερον et τήμερον. Gl. Τηλίαι, *incernicula*. Sunt et aliæ significationes hujus voc., sed nulla huic loco magis apta. Dicit autem anus, *Ita sum macie confecta ut me per annulum trahere possis:* sed alter videns eam satis adhuc crassam, dicit, oportere *annulum illum esse cribri circulum*. Berg. τυγχάνει sine γ' ὁ Suid. Ms. τηλία. priorem versum ut vulgo. Pors. Atque ita promus Suid. Ms. Leid. apud Hemst. Ut vulgo 1036. et 1037. omittunt, Med. Ald. Kust. τυγχάνει γ' tres primæ, Rav. Borg. Ar. 6. τυγχάνοι γ' ed. Brunck. ἂν om. C. τηλίας Rav. et Lib. Burg. quæ lectio omnino expendenda est. τηλία servant Ar. 5. 6. Huc respicit Eustath. Od. A. p. 1397, 50=29, Il. Π. p. 1792, 4=590, 37. In Hippiatricis θηλίας, proxime ad Hemst. conjecturam, habet Ms. LB. apud virum summum in notis ineditis. Dobr. -νει γ' 1. 2. -νοι δ' 3. 4. Id.

1039. οὗπερ· οὗτινος. πάλαι· πρὸ ὀλίγου Cod. Dorv. Hemst. οὗπερ — κατηγ. τυγχάνω, *cujus levitatem et perfidiam accusavi.* τυγχ. quæ conquesta est, nec querelas revocavit, conqueri usque videtur. πάλαι est *modo*, πρὸ ὀλίγου, Sch. Dorv. 252. 642. 937. Fisch.

1040. ἐπὶ κῶμον. Gl. Cod. Par. μετὰ μέθης. Schæf. Κῶμος in genere de quavis *comessatione*, seu *solemni aliquo convivio* a Græcis dicitur, tum nominatim de *Bacchi sodali*, cujus descriptio exstat apud Philostr. Icon. p. 733. Ita κῶμοι de *Bacchi sodalibus* in genere Eurip. Cycl. 28. — ᾧ τε Βακχίῳ Κῶμοι συνασπίζοντες Ἀλθαίας δόμοις. Unde Κῶμος in Bacchi pompa apud Athenn. conspicuus juxta Demosth. in Suid. p. 321. καὶ τοῖς ἐν ἄστει Διονυσίοις ἡ πομπὴ καὶ οἱ παῖδες καὶ ὁ κῶμος. Immo unde Bacchus ipse Κωμαστὴς dictus Nub. 604. Ut hoc addam κῶμον de *florente* et armata quidem Atheniensium *juventute* a Theseo dici Eurip. Suppl. 390. κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀσπιδηφόρον· et inde illustrantur adducta modo ejusdem Tragici in Cyclope verba: κῶμοι συνασπίζοντες. Spanh. Ἐπὶ κῶμον βαδίζειν est *comissatum ire* ad aliquem. Nam

κῶμος est *comissatio*: quo nomine significatur *compotatio* nocturna, jocis impudicis, cantilenis obscenis, saltationibus ab honestate remotis (v. Anacr. Od. 6.) omnique petulantia abundans, ita ut sodales (συμπόται) ebrii provolent in publicum, coronati facesque tenentes (ut h. l. certe 1052. — ἔχων i. q. φορῶν) et canentes carmina amatoria fidibus, etiam armati, pergant ad aedes amicarum, quarum fores pulsent neque raro effringant. V. Lamb. Bos. Exercc. phill. ad Rom. xiii. 13. et C. G. Schwarzii libellus de Comissationibus veterum, editus Altorf. 1744. 4. et nos ad Anacr. tit. od. 6. Fisch. *ἐπὶ κῶμον*. *Κῶμος*, Deus præses comessationum, hominumque luxu diffluentium. Inde significat etiam convivium lautum, et quamlibet comissationem: ut apud Ælian. v. h. lib. xiii. c. 1. ἦν δὲ *ἄρα ὁ κῶμος αὐτῶν, οὔτε αὐλητρίδες, οὔτε αὐτὰ δήπου τὰ τῶν μειρακίων τῶν κατὰ πόλιν, ἀλλὰ πεῦκαι μὲν ἦσαν*: et paullo post, *κλάδους δὲ πιτύων νεοδρεπεῖς ἀποκλάσαντες, εἶτα τούτοις ἑαυτοὺς διαπλέξαντες, εἰργάζοντο στεφάνους*. Auget suspicionem vetulæ Chr., quo magis anum incendat. Munt. *ἔοικεν* Elb. *Κῶμον* majuscula litera Port. Dind. Ἔοικε· φαίνεται. *Κῶμον· μέθην*. Cod. Dorv. Quod autem *κῶμον* interpretetur *μέθην*, id paulo dilucidius explanat observatio ad paginæ sequentis marginem adscripta: Τὸ *ἐπὶ κῶμον βαδίζειν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ μέθην· ὁ γὰρ μεθύων ἐπὶ μέθην βαδίζει* (haud scio, an recte dederim ultimam verbi syllabam impeditioris figuræ ductu expressam) *αὐτῷ τῷ μεθύειν· καὶ οὐκ ἔστιν ἡ βάδισις αὐτοῦ οὐχ ἕτερον ἢ μέθη*. Quæ cujus sint pretii, dicere nihil adtinet: melius Schol. Theocr. ad Id. iii. 1. ubi meminit hujus versus. *Κώμου* tamen sodalis et tantum non adsidua comes *μέθη*· quare passim junguntur, ut monuit Des. Herald. Anim. in Salmas. Obs. ad J. A. et R. vi. 7. § 3. V. præterea L. Bos. Exerc. Phil. in Ep. ad Rom. xiii. 13. qui hoc nostri Comici loco utitur. Hemst.

1041. Coronam et facem gerebant comissatum euntes. Antiphanes ap. Athen. vi. [p. 243. a.] *ἐπὶ κῶμον, εἰ δοκεῖ, ἴωμεν, ὥσπερ ἔχομεν. Οὐκοῦν καὶ δᾷδα καὶ στεφάνους λαβόντες*. Et unguentati incedebant. Apollodorus Comicus apud eundem vii. (p. 281.) *ἐξιέναι — ἐπὶ κῶμον — στεφάνους ἔχοντας καὶ μύρον*. Synes. ep. 32. *ἰδὼν τὸν πορνότριβα σοβοῦντα διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐν στεφάνῳ καὶ μύροις, μεθύοντα καὶ κωμάζοντα καὶ πάσης ἀκολασίας ἐμπιπλάμενον*. Berg. *στέφανον* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *στεφάνους* Rav. et Schol. ad 1038. V. 1039. *στεφάνους — δᾷδας* Lib. Burg. Dobr. Γραῦς ante *στέφ*. 4. ex em. ej. m. *δέ τοι* 4. *τοι* tantum 3. Id. *ἔχων· κρατῶν, φορῶν*. Cod. Dorv. Hemst. *πορεύεται· βαδίζει* Gl. Cod. Par. Schæf.

1042. Constituitur hic actus iv. scenæ v. initium. Salutat adolescens anum, quæ fortassis paululum progressa erat. Eam certe ille adloquitur. Dind. *ἀσπάζομαι*. Gl. Cod. Par. *χαιρετῶ*. (V. Hemst. ad 752.) *ἀρχαία· παλαιά*. Schol. *τὸ ἀρχαία τὴν γραῦν σκώπτει. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ αἴτιος αἰτίου αἰτία, καὶ ἀπὸ τοῦ εὔδιος εὐδίου εὐδία, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ πολιὸς πολιοῦ πολιά. πολιὸς ἦν ἀνήρ, ὁ τὴν πολιὰν ἔχων, ἤτοι ὁ γηραιός. καὶ πολιὰ θρὶξ ἀπὸ τούτου ἡ λευκή*. Spectant hæc versum sequentem. Schæf. *ἀσπάζομαι· προσφθέγγομαι* Cod. Dorv. Hemst. *ἀσπάζομαι, salvere te jubeo*. De verbo hoc v. ad 324. e quo loco discitur, esse illud majoris amoris et benevolentiæ indicem, quam *χαῖρε*. Neque tamen ista vox h. l. caret omni mordacitate; exprobrat enim aniculæ pruriginem, quæ etiam nunc appetat amplexus juvenis, sed frustra. Fisch. *τί φησιν*; Dedignatur juvenem alloquio, vel pudore vel dolore. Girard. Nimirum anus hæc ad Chr. conversa dicit. Sed pro his Inv. ex Cod. Rav. edidit, *σέ φησιν*, ut anus significet, adolescentem alloqui Chr. Sed tum potius putaverim, hæc esse Chr. anum, quæ adolescenti non respondebat, ab eo forte aversa, monentis ad ipsam dici. Dind. *τί φησιν* (pro *σε φ.*) Ald. Junt. i. ii. iii. *τί φησιν*; Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *-μαί σε*, tum *φῂς* et gl. *λέγεις* 4. Χρ. *τί φ.* 3. Dobr. Γρ. *τί φησιν*; vulgo, et Arund. 5. 6. *σέ φησιν* Rav. sed an personam mutet non dicit Inv. Si *φημὶ* ponerent Attici ut *λέγω* 1100. posses Χσ. *σὲ φησίν*. Sed *σε* ex mera gl. irrepsit, ut ex Cant. 4. liquet. In hac scena Νε. tantum præf. tres primæ. In Dramatis Personis Νέος Ald. J. i. Νεανίας J. ii. Νέος Cant. quatuor. Νεανίας ubique Brunck. Inv. Ceterum v. an minor distinctio ponenda sit post *ἀσπάζομαι*, plena post *φίλη*. Dobr. *ἀρχαία*. Non quam a multo jam tempore amavi, sed *παλαιά*, annosa, senio confecta. Quid autem, si *ἀρχαίαν* (v. 323.) interpreteris stultam, insipidam et delirantem? In *φίλη* ironia est. Girard.

1043. *πολιά· πεπολιωμένη. ταχύ· ταχέως*. Cod. Dorv. Hemst. *πολιὰ* h. e. *cana*, unde *πολιοὶ* dicuntur *cani*, *πολιοὶ κρόταφοι* Anacr. 56, 1. s. et *senectus* a Theocr. xiv. 10. vocatur *λευκαίνων ὁ χρόνος*, quia capillos canos reddit. Fisch. Dum hoc profert, facem admovet capiti vetulæ. Quod ait *ταχύ*, inde non intel-

ligi vult, canitiem eam esse præproperam et præter ætatis rationem accidisse, verum quoniam negligenter caput compsit, canos prodit, quos, dum juveni placere studuit, anxie occuluit. GIRARD. Sed, quum pretiosa veste, ut ex sequentibus patet, esset induta, eam quoque sedulo capitis ornatus gessisse curam, est verisimile. Juvenis igitur, ut ego arbitror, jam ditior factus, libere, quæ sentit, eloquitur. ταχὺ igitur ad χθὲς est referendum, quasi dicat, 'Quæ heri nondum dicere audebam, hodie, mutata sorte, aperte et ingenue pronuntio. MUNT. γεγένησε vitiose Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. DIND. ταχύ γε om. 6. Respicit Eustath. Od. T. p. 1867, 60=700, 11. DOBR.

1044. ἕνεκα subintelligi debet. Duplex affectus hic subesse videtur: τάλαιναν se ait, i. e. infelicem, miseram, et modis acceptam indignis ab adolescente, qui se deseruit; ab eodem autem indignioribus acceptam modis, ut qui ipsi, alioqui miseriori, convicia ingerat odiosissima. Hoc sensu si accipis, exaudienda sunt adverbia: οἴμοι τάλαινα ἐγώ. φεῦ τῆς ὕβρ. Atticum σχῆμα, ὕβρεως ὑβρίζεσθαι. GIRARD. ὕβρεως. lege ὕβρεος. v. Νεφ. 1071. Σφ. 1273. ubi lege cum Suid. φύσεος. BENT. τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως idem est, quod οἴμοι τῆς ὕβρεως ut 389. οἴμοι τῶν κακῶν. Est enim gen. indignantis et dolentis. V. Anim. ad Well. iii. i. p. 348. De vv. ὕβρις et ὑβρίζεσθαι dictum est ad 899. Nam genit. pronominis ἧς accommodatus est nomini τῆς ὕβρ. FISCH. Τάλαινα· ἀθλία. Cod. Dorv. qui plane præfert illud ὕβρεως, quod primus in Aristoph. Kust. intulit: nam flexionem Ionicam ὕβρεος velut de compacto tenent edd. reliquæ, si solam excipias Amstelædamensem minoris formæ, quæ ὑβρίος dedit. Miror Kust. metri callentissimum admisisse ὕβρεως, quo pacto versus interit. Ego veterem scripturam, licet Ionica species in Attica scena parum deceat, movere non sustinui, neque aliam viam reperi, qua versui prospicerem. HEMST. τῆς ὕβρεος vett. edd. recte. Perperam in minoribus Bataviis ὕβριος. Atticam formam ὕβρεως Codd. consensus contra metri legem tueri non potest. Male eam reposuit Kust. BRUNCK. Solent etiam Ionicæ formæ interdum ab Atticis poëtis adhiberi. DIND. Post ἐγὼ colon in Ald. Junt. I. II. III., comma Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Port., punctum Brub. et τ. ὕβρεος (ita) ad sequentia trahitur. (In nonnullis posteriorum edd. ultima syllaba voc. ὕβρεος per siglum scribitur quæ ως indicare potest) ὑβρίζωμαι Ven. II. ID. ὕβρεως A. 1. 2. B. PORS. ὕβρεος tres primæ, INV. DOBR. ὕβριος 1. et m. pr. 2. ὕβρεως 3. 4. et corr. 2. ID.

1045. ἔοικε· φαίνεται ὁ νεανίας ἑωρακέναι· θεάσασθαι Cod. Dorv. HEMST. χρόνου om. 3. sed 1046. recte habet. DOBR. διὰ πολλοῦ χρόνου. Vesp. 1474. ὡς ἔτι διὰ πολλοῦ χρόνου. Æsch. Pers. 740. φεῦ, ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις — ἐγὼ δέ που διὰ μακροῦ χρόνου τάδ' ηὔχουν ἐκτελευτήσειν θεούς. διὰ χρόνου sine adjectivo idem est. Lysias de cæde Eratosth. [p. 14. t. v. Orr. Grr. Reisk.] ἀσμένη με ἑωρακυῖα ἥκοντα δὴ διὰ χρόνου. V. infra 1055. BERG. Significat, post longum temporis intervallum. [Colligit hoc inde, quod juvenis dixerit, ἀρχαία φίλη et πάλαι γεγέν. GIRARD. De vi præpos. διὰ cum genit. vocabb. temporis, post, v. Eckard. l. l. p. 111. DIND.] Sæpe sic omittitur πολλοῦ, ut Xen. Cyr. i. 4, 28. Mem. ii. 8, 1. Eodem modo Hebræi dicunt Judd. xi. 4. Josu. xxiii. 1. FISCH. ἑωρακέναι. Vulgo reclamante metro, ἑωρακέναι. BRUNCK. Emendate jam laudaverat Dawes. M. Crit. p. 202. v. ad 98. DIND. ἑωρακέναι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. ID. ἑωρακέναι tres primæ, ἑωρακέναι edd. Brunck. Inv. DOBR.

1046. ποίου χρόνου; quanto tempore? Hoc suspectum est. Nam ποῖος de qualitate dicitur, non de quantitate. Forte πόσου. DUCK. Recte, opinor. Nam l. vocabb. ποῖος et πόσος etiam alibi a librariis permutata sunt inter se, ut Demosth. c. Timarch. p. 14. t. ii. Tayl. 2. quæritur h. l. non de qualitate temporis, verum de quantitate. FISCH. Nemo tamen Duck. obsequutus est. DIND. Anicula Chr. appellat ταλάντατε, vel quia amoris plena nesciebat, quid loqueretur, vel contumeliæ causa, ut ei exprobraret iniquam levitatem, ut sit scelestissime, v. 1055. 1060. παρ' ἐμοὶ, domi meæ. v. ad 393. FISCH. οὗ pro ὃς 1. DOBR. Post ἦν punctum Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. DIND.

1047. Cod. Dorv. ad τοὐναντίον adjectum habet ἄστριφον, an ἄστυφον utrum enim sit, propter ductus literarum minus exactos liquido discernere mihi non licet: quod tamen ego quo valeat, nullus intelligo. HEMST. πολλοῖς. Gl. Cod. Par. μεθύσοις. SCHÆF. τοῖς πολλοῖς (παλαιοῖς Flh.), plerisque ebriis, et dat. pendet a voc. τοὐναντίον. Sensus: secus scilicet ei evenit, ac plerisque ebriis. FISCH. Quum enim compertum sit, vinolentorum oculos ignea quadam vi scintillantes, retusiores fieri et hebetiores, tamen hic, quem egre-

pis potum dixisti comessationi operam dare, potuit canos tuos internoscere. Vel ideo hoc dicit, ut existimetur juvenis id vidisse ebrius, quod ante non viderat sobrius: nam nunc primum videtur deprehendere, hanc esse vetulam et canam. Girard.

1048. ὀξύτερον βλέπει. Hor. Sat. i. 3, 26. 'Cur in amicorum vitiis tam *cernis acutum?*' Spanh. μεθύων est *ebrius*, vino temulentus. Nam μέθυ est *temetum* h. e. vinum. V. Plin. H. N. xiv. 13. Ὀξύτερον. Nam capilli aniculæ adolescenti ebrio, nec amatori recte videbantur cani, qui sobrio et amatori visi essent nigri. Ita certe Chr. jocans statuisse putandus est. Fisch. Ὀξύτερον Διορατικώτερον. Cod. Dorv. In quo vitiose scribitur βλέπειν. Hemst. ὀξύτερον. Gl. Cod. Par. καθαρώτερον. Schæf. ὡς ἔ. ὀξ. 2. (βα corr.) βλέπων 4. Dobr.

1049. Ἀκόλαστος· Αἰσχρὸς, ἀναίσχυντος. Cod. LB. doctius Dorv. οὐκ ἔστιν ὅτι ἀπαίδευτος· nam, ut Etym. observat p. 50. v. 57. ἀκόλαστος κυρίως ὁ ἀπαίδευτος, παρὰ τὸ μὴ κολάσεως τετυχηκέναι, τουτέστι, παιδείας. Ἀπαιδεύτους et ἀμαθεῖς esse etiam Græci vocant, qui moribus sunt rusticis et parum politis; quemadmodum contra πεπαιδευμένοι non eruditi solum doctrinisque exculti, sed et humanitatis atque officiorum pleni; est nonnunquam, ubi proxime ad hanc vim ἀκόλαστος accedat. Hæc autem anus, ira per amorem deferverescente, ita proloquitur, ut factam sibi injuriam, quam fuerat conquesta, excusare jam incœptet. Versum protulit Suid. in Ἀκόλαστος, loco valde conturbato, cui post Kust. conatum integritatem adhuc deesse credo. Hemst. ἀκόλαστος (ἀπαίδευτος Gl. Cod. Par.) propr. est incastigatus, ἀπαίδευτος. V. Etym. M. h. v. 2. ita dicitur is, qui incastigatus est ... et moribus; qui præditus est moribus rusticis parumque politis, ideoque nunc audax, impudens, nunc petulans, protervus, vel verbis, ut h. l., vel re ipsa: sed inprimis *incontinentem* et *intemperantem*, h. e. eum, qui se dedidit voluptatibus gustus et tactus (v. Gell. N. A. vii. ... xix. 2.). Sed maxime tamen de *libidinosis* dicitur, ita ut nunc simpliciter ponatur, nunc addita sint verba πρὸς τὰς ἀσωτίας, περὶ τὰ ἀφροδίσια, et similia. Unde intelligi potest, h. l. adjecta esse verba τοὺς τρόπους, ut significetur hominem illum esse rusticis moribus. Fisch. ... ἀεὶ Suid. ed. Med. v. ἀκόλαστος. Pors. αἰεὶ τοὺς τρόπους tres primæ. τοῖς τρόποις Rav. Dobr. ἀεὶ 1. 3. et m. pr. 2.

Id. τοὺς τρόπους Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

1050. Πόντον. φεῦ βασιλεῦ τοῦ πόντου. Cod. Dorv. Hemst. Ποντοποσείδον. Prout dictus erat ab Æsch. S. C. Th. 132. Ποντομέδων ἄναξ et a Pindaro Olymp. vi. 176. δέσποτα Ποντόμεδον, Eurip. Hipp. 744. ὁ Ποντομέδων. Adde, quod Neptunus Ponti filius habitus sit a Sanchoniathone ap. Euseb. Præp. Ev. i. 10. Mitto quæ de Neptuno ποντίῳ et θαλασσίῳ jam monita sunt ad 408. Spanh. Ποντοποσείδων est Neptunus, quatenus præesse credebatur mari, qui etiam Ποσείδων (de cujus nominis etymo v. Plat. Crat. 19.) Πόντιος appellatur, ut H. Hom. in Nept. 3. et Nost. Thesm. 329. Sic etiam Schol. et Suid. accepit, quæ interpretatio magis placet, quam illa quæ ap. Suid. reperitur v. Πόντος, μέγιστε Πόσειδον, quasi πόντος vim superlativi habeat, ut βοῦς et ἵππος. [Etiam Græcus h. l. interpres admonet, πόντον interdum indicare μέγεθος. Quoniam res ipsi est cum anu, ideo invocat Neptunum et alios seniles deos, ut quibus curæ majori esse soleant et debeant senes. Girard.] Nam Athenis colebatur etiam Neptunus ἵππιος, ἐλάτης, etc. V. Meurs. Ath. Att. ii. 12. Fisch. Respicit Suid. v. πόντος. Comparat in Mss. Hemst. Hipponactem Athen. xv. p. 698. c. ubi recte, quod ad literas, Ms. A. μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα, τὴν ποντοχάρυβδιν. Phryn. Bekk. p. 58. Ποντοφάρυξ: εἴ τις βούλοιτο σκώπτειν τινὰ ἄπληστον καὶ φάγον, ὅτι ἡ φάρυξ διὰ μέγεθος πελάγει ἔοικεν. Pors. πρεσβυτικοί· γεροντικοί Cod. Dorv. quod etiam adscriptum in Cod. LB. Hemst. πρεσβυτικοί. Cod. Par. πρεσβυτικοὶ θεοὶ οἱ ἀρχαῖοι οἱ παλαιοί. καὶ γὰρ καὶ πρεσβυτικοὺς θεοὺς ἔλεγον τοὺς ἀρχαίους ὡς πρὸς Διόνυσον δι' Ἀπόλλωνι (sic). Corrig. ἢ Ἀπόλλωνα. De illo, οἱ ἀρχαῖοι οἱ παλαιοί, v. quæ monui ad Plin. Ep. p. 145. Schæf. Ut deorum apud gentiles varii olim ordines, ita in *seniores* et *juniores* iidem distincti ap. Æsch. Eumen. 724. ἀλλ' ἐν τε τοῖς νέοισι καὶ παλαιτέροις θεοῖς ἄτιμος εἶ σύ. Sic νέου θεοῦ paulo ante in hac fabula 961. et memorati ibi θεοὶ νεώτεροι apud eumdem Æsch. cum in iisdem Eumen. 16. 17. tum in Prometh. 149. et inter eos ipse parens deorum Jupiter haud semel. *Neptunum* vero quod attinet, qui hic cum *diis* illis *senioribus* invocatur, eumdem deorum vocat Hom. Od. N. 142. πρεσβύτατον καὶ ἄριστον, quo tamen priorem extitisse Jovem tradit poëta Iliad. N. 355. ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει. Spanh.

θεοὶ πρεσβυτικοὶ sunt *dii senectutis*, senum, *præsides*, in quorum numero intelligitur Neptunum fuisse; nam καὶ θεοὶ dictum est pro καὶ οἱ ἄλλοι θεοί, ut 1. sed quinam fuerint illi, non constat: ita ut in Schol. antiquis adolescens dicatur ista voce usus esse joci causa. Hoc vero certum est, juventutis præsides ferri Apollinem, Bacchum, Pana. Fisch. In magno, quos colebant Deorum numero, principes erant duodecim, quos μεγάλους dixerunt, et primum ab Ægyptiis acceperunt, teste Herod. Eut. iv. Eos utpote omnium vetustissimos etiam πρεσβυτικοὺς adpellabant, qua voce ad mulieris senectutem jocose et facete adludit poëta. Munt.

1051. πρόσωπον h. l. propr. significat *os*, vultum, ut 1065. Palæph. vii. 1.: os, oculos, genas, v. Gell. N. A. xiii. 29. ῥυτίδες sunt *rugæ*, et τῶν ῥυτ. ὅσας dictum est pro ῥυτίδας ὅσας, v. ad 694. Nam exprimitur ita fere partitio. Hanc vocem emittens adolescens censendus est admovisse tædam ardentem ori aniculæ, quo conspicerentur magis rugarum sulci. Fisch. τῶν ῥυτίδων· τῶν ῥυτιδωμάτων Cod. Dorv. quæ vox Lexicis adhuc dum ignota videbatur excerpenda. Hemst.

1052. ἆ, ἆ. Vulgo hæ voculæ præcedenti versui adhærebant. Brunck. et Inv. huic recte præmisit, uncinis inclusas; sunt enim extra metrum positæ. Girard. monet esse consternatæ mulieris exclamationem, et ignem a facie repellentis. Dind. Interjectio. Eurip. Alcest. 28. ἆ, ἆ, ἆ, ἆ, τί σὺ πρὸς μελάθροις; Berg. Ἆ, ἆ. Ἐπιφώνημα, ἐπίῤῥημα ἐκπλήξεως. Cod. Dorv. ἐπίῤῥημα ἀφεκτικόν. C. LB. In illo macula sequenti versui adspersa, in quem scilicet compingere voluit librarius exclamationem ἆ ἆ. nec in altero nihil est eandem ob causam peccatum: sed hæc tanti non sunt, ut commemorentur. Uterque servat accentum circumflexum: verum operæ pretium est audire, quæ Suid. ex vetustioribus vel Schol. ad hunc locum, vel grammaticis exposuit: Ἂ ἂ παρ' Ἀριστοφάνει ἐπίῤῥημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. Ἂ ἂ, τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε. τὸ ἂ ἂ κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, οὐ καθ' ἕνωσιν· ἀλλὰ καὶ ψιλωτέον ἀμφότερα. Εἰ γὰρ ἓν μέρος λόγου ἦν, καὶ κατὰ σύναψιν ἀνεγινώσκετο, οὐ χρείαν εἶχε τῶν δύο τόνων, ἤτοι τῶν δύο ὀξειῶν· καὶ τοῦτο μὲν ἐκπλήξεως ὂν ψιλοῦται· τὸ δὲ ἆ ἆ θαυμαστικὸν δασύνεται. Hæc, optimæ notæ, sunt eo magis probanda, quia Schol. ad 1042. monuit esse κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον· considera vero, an scribi præstet, ἀ ἆ, sicuti fere 895. Μή μοι πρόσφερε· μηδαμῶς πλησίον ἐμοῦ φέρε. Cod. LB. ἔμπροσθεν. Dorv. Hemst. Est, ut Lat. *ah*, vox deprecantis aut lamentantis stupentisve et objurgantis. ὦ—λέγω. Nam Chr. agit cum adolescente. Fisch. ἆ. ἆ. Suid. ἂ ἂ in v. μοι μή B. Pors. ἆ ἆ extra versum habent Ald. Junt. i. ii. iii. Port. Versui 1051. addunt Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. In fine λέγων Elb. (et Lib. Burg.) Dind.

1053. σπινθὴρ est *scintilla*, v. Hes. et Etym. λάβῃ Schol. LB. explicat καταλάβῃ: *si ipsam vel una scintillula comprehenderit*. Fisch. εἷς μόνος quidquid edd. vidi cum Cod. Dorv. retinent: solus LB. μόνον. Hemst. Non male: sed profectum tamen a manu correctoris videtur. Sic Æsch. Socr. iii. 16. ἑνὸς μόνου μνησθήσομαι τοῦ ἀξιολογωτάτου. Fisch. Cf. Schæf. Mel. Cr. p. 19. Dind.

1054-5. Citat Suid. v. εἰρεσιώνη. μόνον 2. λάβοι A. 1. Pors. λάβοι 4. Dobr.

1054. εἰρεσιώνην. Eqq. 725. τὴν εἰρεσιώνην μοι κατεσπαράξατε. De εἰρεσιώνῃ præter Schol. ad h. l. videndi Strab. i. p. 16. et Plutarch. in Thes. p. 10. [c. 21. ubi v. Leopold.] Clemens Alex. ab Atheniensibus acclamari solitum dicit Strom. lib. iv. p. 474. Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους | Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι. Infra Vesp. 396. πλέγμα ταῖς εἰρεσιώναις, *ramis aridis palearum*. Unum addam dici a Josepho Arch. iii. 10. p. 92. [§. 4. ed. Haverc.] Hebræos festo tabernaculorum die ferre εἰρεσιώνην μυρσίνης καὶ ἰτέας σὺν κράδῃ φοίνικος πεποιημένῃ. Spanh. Παλαιὰν κατάξηρον. Cod. LB. Εἰρεσιώνην· κλάδον ἐλαίας ξηρόν. Cod. LB. στέφανον, κλάδον ἐλαίας. Dorv. Hemst. Erat ramus olivæ, ἐρίῳ, lana, unde et nomen accepit, comptus. Qualis erat supplicum ramus, quem prætendebant, ἱκετῶν ἐριόστεπτος κλάδος, ut cum Æsch. dicam ex Suppl. 22. vel ex Eumen. 43. ἐλαίας κλάδος λήνει ἐστεμμένος, ἀργῆτι μαλλῷ, *olivæ ramus, lana coronatus, albo villo*. Exponebatur autem Athenis pro foribus ædium in memoriam veteris cujusdam supplicationis publicæ. V. Schol. ad h. l. et ad Eqq. 724. et Lexicographos Græcos et quos auctores ad Hesych. citavit Schrevel. Berg. Erat ramus oleæ, lanea corona ornatus, e quo pendebant panes, ficus, et alia poma, suspensus pro ædibus forium Athenn., in memoriam veteris cujusdam obsecrationis publicæ, ut defenderent a se famem vel pestilentiam, ex oraculi Delphici responso. Mutabatur quotannis ita ut recens ramus pro vetere suspenderetur. Varias vett. scriptt. et grammaticorum narrationes de hoc ramorum genere collegit diligenter Meurs.

Græc. fer. V. Πυανέψια p. 242. ss. Παλαιὰ εἰρεσ. igitur est *aridus oleæ ramus*. καύσεται habet vim fut. activi. Attici enim abstinent usu futt. actt. multorum verborum et pro eo ponunt fut. med., ut ἄξομαι, ᾄσομαι, dicunt, non ἄξω, ᾄσω. V. Moer. [p. 38.] Causa videtur esse, ut servaretur memoria obsoleti verbb. actt. significatus. Nam καίειν propr. videtur significasse, *incendere aliquem aliquid jubere*; καίεσθαι, *incendere*. Fisch. Wakefield. Silv. Crit. iii. p. 74. negat καύσεται sensu activo ferri posse. Nam πῦρ κήαντο ap. Hom. esse, *ignem sibi accenderunt*; in anteced. autem versu λάβῃ nec elegans nec usitatum esse. Quare emendat:— σπινθῆρ βάλῃ ὥσπερ παλαιά γ' εἰρεσιώνη καύσεται. Horum neutrum probari potest. Dind. ὁ μέλλων καύσομαι δ καὶ καυσοῦμαι Sch. B. Pors. In hexametris apud Schol. ἄμ' ὀψήσασθαι — εὐζώρου Is. Voss. ad Melam i. 15. notante Pors. Dobr.

1055. διὰ χρόνου. Gl. Cod. Par. διὰ πολλοῦ. De locutione διὰ χρόνου dixi ad L. Bos. Ellips. p. 101. Est omnino, *post aliquod tempus*, seu breve sit, seu longum. Xen. Cyr. i. 4, 28. ὅταν γε ἴδωσιν ἀλλήλους διὰ χρόνου. Mox, ἀλλ' ἥξω διὰ χρόνου. — δι' ὀλίγου γε. Iamblich. de Vita Pythag. p. 163. Kust. διὰ χρόνου τινὸς εἰς ἀγρὸν ἀφικόμενος. — πρός με εἰς με.—παῖσαι· ἀπὸ τοῦ παίω, γράφεται (compendiose scriptum per gamma habens annexum sibi rho, de quo compendio v. Bast. Comm. Palæograph. p. 882.) παῖξαι. Schæf. διὰ χρόνου. v. 1045. In Lys. 905. κατακλίθητι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου. Vesp. 1251. ἵνα καὶ μεθυσθῶμεν διὰ χρόνου, et alibi. Eurip. Electr. 504. μῶν τἀμὰ διὰ χρόνου σ' ἀνέμνησεν κακά; Berg. *Post longum intervallum*; quæ tamen vox ironice accipi debet, ita ut notetur intemperata mulierculæ libido. Nam adolescens pridie apud eam fuerat. v. 1046. Fisch. παῖσαι. Cod. Dorv. et LB. παῖξαι Atticam formam vulgari Græca mutans. Citatus in hanc rem Comici nostri locus a Tho. Mag. in Παῖσαι. Eustath. ad Od. Θ. p. 1594, 47. ἡ δὲ χρῆσις τοῦ τοιούτου παῖσαι καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ· non hic tantum, sed et in Ach. 881. ubi Schol. ὅπερ ἡμεῖς παῖξαι, similiter atque Hes. et Suid. Idem Phryn. præceptum p. 38. [102. Pauw.] et Mœrid. Attic. [p. 293.] sæpe tamen a librariis in Platone ceterisque scriptt. Atticis neglectum; si modo persuaderi nobis patimur, veteres in hac forma frequentanda tam fuisse religiosos. ποῖ τάλαν· οὐκ ὁ ἄλλος Cod. LB. Hemst. In verbis πρός με παῖσαι latet elegans quædam et urbana ambiguitas. Nam significant et, *ludere mecum*, et, *mecum rem habere*. Hoc sensu accepit anicula καπρῶσα. Quærit enim ποῖ, τάλαν; h. e. *ubi, sceleste?* sed isto adolescens accipit, certe accipere se simulat. Fisch. Id quod vehementer cupiebat vetula, suspicabatur etiam adolescentem de ludo Venereo loqui; itaque dicit, *Ubinam ludes? an hic ante oculos hominum?* Ut Lys. 908. ὦ καταγέλαστ' ἐναντίον τοῦ παιδίου. Berg. Pro παῖσαι in Elb. πᾶσαι. Punctum, pro interr. signo post παῖσαι et τάλαν Ald. Junt. i. ii. iii. post παῖσαι etiam Raph. Port. Dind. παῖξαι B. ut videtur primo. Plato Euthyd. p. 61, 5. Pors. ed. Routh. sive t. i. p. 294. c. Steph. οἶσθα Εὐθύδημον ὁπόσους ὀδόντας ἔχει, καὶ ὁ Εὐθύδημος, ὁπόσους σύ; ubi malim οἶσθα σὺ Εὐθύδημον. Ita in Herodot. i. 71. ὦ βασιλεῦ, σὺ δὲ ἐπ' ἄνδρας Valck. ex Athen. V. Pors. ad Plut. 1186. Nub. 402. et addend. Dobr.

1056. Κάρυα· καρύδια. V. Ducang. Gl. M. et I. Gr. in Καρύδι. Παιδιὰν τίνα; παίγνιον ποταπόν. Cod. LB. Accentu mutato sola Farr. præfert παιδίαν invito Schol. Post αὐτοῦ vero, adjecta interpretatione ἐνταῦθα, Cod. Dorv. ponit distinguendi notam: omnino recte, licet in cunctis edd. perperam sit omissa, quandoquidem αὐτοῦ ad λαβοῦσα κάρυα minime pertineat, sed ad ποῖ τάλαν utique per se sit referendum. Scilicet anus pruriens illud παῖσαι in nequiorem sensum acceperat: ideoque velut indignata, sic tamen, ut cupere videatur, rogat, *ubinam improbissume?* tum noster ille juvenis αὐτοῦ, *illico*; suspensaque paululum oratione subdit, λαβοῦσα κάρυα, ut præter expectatum se alium plane ludum, atque ipsa velit, intelligere significet. Hos autem Aristoph. versus, et Schol. verba protulit Bern. Martin. v. l. iv. 1. ut ludi genus illustraret. Hemst. αὐτοῦ. Gl. Cod. Par. ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ. Schæf. αὐτοῦ est *hic*, ut 1187. ἐνθάδ' αὐτοῦ. Nam respicit ad ποῖ. Sed potest etiam recte explicari *statim, illico* (v. Hes. h. v.). Nam qui illudunt alios, sæpe ita respondent, ut responsio quæstioni non sit accommodata. Κάρυα sunt *nuces*, h. e. omnes fetus arbutei, lignum et corticem habentes extrinsecus. Simulabat igitur adolescens, quasi vellet, ut anus cum ipso luderet *par impar*, ἀρτιάζειν (v. ad 816.). Nam ludentes sumtis in manum numis, fabis, nucibus, divinare jubebant ἄρτια ἢ περιττά; Attici auctoribus Schol. Suid. et Etym. M. pro παιδιὰ dixere παιδία, et quum librarii pro ι sæpe scripserint ει, in illis

maxime verbis, in quibus ι longum est, facile patet, qui factum sit, ut παιδεία toties scriptum inveniatur pro παιδιά, *lusus, jocus*. Fisch. Post αὐτοῦ comma deest in edd. omn. Post τίνα et mox post ὀδόντας punctum in Ald. Junt. i. ii. iii. Post τίνα punctum, post ὀδ. signum interr. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Port. utrobique signum interr. Raph. Dind. Citat Suid. v. παιδιὰ, ubi Ms. Leid. Παιδία: οὕτως Ἀττικοὶ βραχυκαταλήκτως καὶ παροξυτόνως. Ubi παροξ. etiam Med. Ald. quamvis ipsam vocem constanter acuant. Quare e Suid. corrigendus erat Schol. non e Schol. clam interpolandus Suid. παροξύνεσθαι diserte ait Athen. vii. p. 328. c. Ceterum huc respicit Eustath. Il. Ψ. p. 1290, 3=1399, 7. Od. Ξ. p. 1889, 40=659, 13. Dobr.

1057. πόσους ἔχεις ὀδόντας. Pervertit ludum illum, qui dicitur *par impar*; nam non erat quærendum, *quot sint?* sed utrum *par an impar* numerus: præterea non illum interrogamus, qui nuces aut tale quid aliud, manu tenet; scit enim; sed ille nos interrogat. Quia vero edentulam anum vult ridere, ipse interrogat, quot illa habeat, non *nuces*, sed *dentes*; sciebat enim ipsammet numquam se daturam fuisse ludibrio ita, ut interrogaret, *quot habeo dentes?* ut quæ nec interrogata deinde vult respondere. Berg. Ut commoveret magis mulierculæ animum, adolescens pervertit ordinem ludi; anus debebat ex eo quærere, πόσα ἔχω κάρυα; sed ille mulierculam interrogat, ita ut pro nucibus nominet dentes. γνώσομαι h. e. *conjiciam, divinabo*, quot dentes in ore gestet. Fisch. γνώσομαι· γνωρίσω Gl. Cod. Par. Schæf. Lysias Athen. xiii. fin. οὕτως ἐρωτικῶς τὸ κόριον μετεχειρίζετο, τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἀπολαύων, ἧς ῥᾷον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους. Ubi Toup. et Schw. judicium desidero. Aristot. Rhet. iii. p. 126, 15. ed. Sylburg. indicante Hemst. in Mss. τύχοι γὰρ ἄν τις ἐν τοῖς ἀρτιασμοῖς, ἄρτια ἢ περισσὰ εἰπὼν μᾶλλον ἢ πόσα ἔχει, καὶ τὸ ὅτι ἔσται, ἢ τὸ πότε. Dobr.

1058. κἄγωγ'. γ' om. 1. τέσσαρας 1. non 2. Pors. κἄγωγέ τοι γὰρ ἔχει τρεῖς 6. tum μόνον γόμφιον, cum Ms. apud Ducang. Append. i. ad Gl. v. γωνιακόν. Quos autem Codd. adhibuerit indicat in Ind. Auctorum col. 35. κἀγὼ 3. et ἢ om. Dobr.

1059. ἀπότισον. Qui interrogatus non divinaverat, solvit totidem nuces, quot ille manu tenebat, qui interrogaverat; quum ergo Chr. non divinaverit, quot habeat dentes vetula, quæ unum tantum habebat, unus dens Chr. elidendus sit, ut solvere possit. Talis est sal Atticus. Berg. γόμφιον. Gl. Cod. Par. γωνιακὸν ὀδόντα. Schæf. Ἀπότισον· Ἀπόδος. Cod. Dorv. plenius addit LB. ἡττηθεῖσα τὸ συμπεφωνημένον· ubi non est probandum ἡττηθεῖσα· Chr. enim, qui male divinaverat, hoc responsum ingeritur. Γόμφιον γονιαῖον ὀδόντα. Cod. LB. γωνιακὸν. Dorv. neque hoc Ducang. effugit in App. ad Gl. M. et I. Gr. ita scribentem: Γωνιακὸν, *cuneus*, γόμφος, Gallis *un coin*. Gl. interlineares Mss. in Aristoph. Plutum, ἕνα γὰρ μόνον γόμφιον φορεῖ, γωνιακόν. Quid cunei mentio huc faciat, non video: dicuntur enim hi dentes, ut revera sunt, γωνιαῖοι, γωνιακοὶ, quæ forma recentioris ævi, quasi *angulares*, vel *angularii*: sic γωνιαῖον vetus Onomasticon interpretatur; idque vocabulum leviter in Hes. depravatum: Κεφαλῆται, οἱ γωνιαῖοι λίθοι. Suid. etiam male, Γομφίους, τοὺς προσθίους ὀδόντας· quam explicationem ipse melius adhibuit ad Τομεῖς. Hemst. γόμφιον. Pollux iv. 19. [§ 151.] ubi describit personas comicas, dicit inter vetulas fuisse, et τὸ οἰκουρὸν γράδιον, *domesticam* sive *umbraticam vetulam*; et ita describit: τὸ δὲ οἰκουρὸν γράδιον, σιμὸν ἐν ἑκατέρᾳ τῇ σιαγόνι ἑκατέρωθεν ἀνὰ δύο ἔχει γομφίους. Nempe et hinc patet, hanc comœdiam proxime accedere ad novam, de qua ibi Pollux agit. Bern. γόμφιος sc. ὀδοὺς est *dens molaris, maxillaris*; nam dentes sunt vel *adversi* (Cic. Nat. D. ii. 54.), qui acuti morsu dividunt escas; a Xen. Mem. i. 4. 6. dicuntur οἱ πρόσθεν, etiam τομεῖς, *divisores*) vel *intimi*, qui conficiunt escas, unde *genuini* et *molares* appellantur (v. Cic. l. l.); Græci eos vocant μύλους, μυλίους, Attici γομφίους (v. Xen. Mem. l. l.), quia referunt speciem γόμφων, *clavorum*. V. Moer. [p. 111.] Etym. M. Gl. vett. v. Μυλίους. Ceterum nec verbi φορεῖ usus caret joco mordaci. Fisch. φέρει et gl. γονιαῖον ὀδόντα φέρει 3. μόνον γόμ. 4. Dobr.

1060. Sensus: scelus, non sana esse mente mihi videris. ταλάντατ' ἀνδρῶν est, *longe scelestissime*, v. ad 1046. et 684. 788. Fisch. ad Leusden. de Dial. N. T. p. 93. Fisch. ὑγιαίνειν. Gl. Cod. Par. ὑγιῶς ἔχειν τὸν νοῦν. Schæf. ὑγ. τὸν νοῦν. Cod. Dorv. Hemst. De usu v. ὑγιαίνειν non modo de corporis sed etiam mentis sanitate dicti, v. Eckard. p. 112. Dind. οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς addit Suid. Ms. πλύνον (sic) ibi est πλῦμα. (Nempe in ipsa voce Πλύνον, in Plut. 1062. πλύ-

μι habet Ms. Edd. Med. Ald. Πλυνὸς — πλύνω. Πλυνὸς—πλυνὸν inepte Kust. Dobr.) Pors.

1061. Loci hujus mentionem facit Poll. vii. 38. et Thom. Mag. v. Πλυνεύς. Kust. Sic Acharn. 379. κἄπλυνεν, *et maledixit, conviciis lacessivit*, quo sensu præter Menandrum apud Artemidor. ii. 4. [Oniroc. t. i. p. 136. ed. Reiff. qui in not. ibi cf.], ut pridem ad oram Hes. mei notaveram, et a Pears. ad Suid. itidem factum, e supra Kust. ed. Suidæ didici; præter eum, inquam, ac Demosth. adv. Bœot. i. p. 577. ἀλλήλους δὲ πλυνοῦμεν, *invicem nos verbis insectabimur;* paullo post ἐπλυνεν, *et objurgavit*, seu *conviciatur*. [Add. Demosth. c. Theocr. p. 1335. Reisk. λοιδορουμένους καὶ πλύνοντας αὑτούς. Dind.] apud Basil. ep. ccclxx. πλύνειν λοιδορίαις, *conviciis lacessere;* Chrysost. Serm. xvii. p. 94. t. v. ed. Savil. μυρίαις πλύνοντες λοιδορίαις, ut alio loco ibidem ἀλλήλους πλύνοντες. Ita sermone Gallorum vernaculo, *laver la tête à quelqu'un*, pro *objurgare ac redarguere quempiam*. Spanh.] πλυνόν· ἐφύβριστον. πλυνὸς ἡ λεκάνη. Cod. Dorv. [ἐφύβριστον ἤτοι καταπεπατημένην. Gl. Cod. Par. Schæf.] Cod. LB. in textu Scholiisque margini inscriptis vitiose dedit πλυνόν ἐν ibidem in contextu desideratur; inter versus adjectum, ἐν ἤγουν ἔμπροσθεν τοσούτων ἀνδρῶν. De v. πλυνὸς qui scripserint, diligenter indicavit Jungerm. ad Poll. vii. 38. Eustath. ad Od. Z. p. 1550, 22. καὶ πλυνοὺς, ὧν ἡ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ· huc sine dubio respexit: nam alibi nusquam in iis, quas habemus, comœdiis, quantum recordor, invenitur. Hemst. Ut πλυνεῖς dicti sunt *fullones*, quia lavabant vestes sordidas et purgabant (v. 166. 314.); ita vas, alveus, in quo vestes sordidæ lavabantur, dictus est πλυνός. V. Hes. h. v. Pollux, Etym. M. Unde ipsa *fullonica* dicta est πλυνόν. Gl. vett. πλυνόν· *fullonica*. Leg. πλυνών, aut certe πλυνός. Idem Hes. (et Zon. et Plut. h. v.) v. Πλῦνον observat, πλύνειν et πλύνεσθαι ab Atticis poni ἐπὶ τῶν λοιδοριῶν, h. e. de iis, qui in alios convicia fundunt, aut iis perfunduntur. Hinc intelligi debent verba miculæ: πλυνόν με ποιῶν, *quia me jubes esse quasi alveum, in quo lavantur vestes sordidæ*, i. e. quod convicia in me fundis. Verba Scholl. vett. de discrimine vv. πλυνὸς et πλύνος, descripsit Suid. v. Πλυνός. ἐν τοσ. est i. q. ἔμπροσθεν Schol. Leid. præsentibus, audientibus tot hominibus, [nempe spectatoribus, non, ut Fisch. putabat, Justo ejusque servo et aliis] ut Xen. Cyr. iii. 3. 25. ἐν ἅπασι. Fisch. πλυνόν με ποιῶν. Gl. ἐφύβριστον, καταπεπλυμένην ὀνείδεσι καὶ μυκτηρισμοῖς. Pollux vii. 38. καὶ πλυνεὺς δ' ἂν αὐτοὺς εἴποις, καὶ τὸν τόπον πλυνούς. ἀφ' οὗ καὶ τὸ λοιδορεῖν, ΠΛΥΝΕΙΝ. καὶ ΠΛΥΝΟΝ ΜΕ ΠΟΙΕΙΣ ἡ κωμῳδιά φησιν, ἤγουν ἐξονειδίζεις, ἢ αἰσχύνεις. Verbum πλύνειν eo sensu occurrit Acharn. 381. Brunck. ἐν τοσούτοις. ἐν om. 2. Pors. Schol. πλυνόν με ποιῶν: ἐφύβριστον πλῦμα. πλυνὸς δὲ ὀξυτόνως τὸ ἀγγεῖον αὐτό. παροξυτόνως δὲ τὸ πλυνόμενον. Si vera est hæc regula, etiam in Aristoph. mutandus accentus, obstante licet, ut videtur, Polluce; πλυνέας δ' ἂν αὐτοὺς εἴποις, καὶ τὸν τόπον, πλυνούς. ἀφ' οὗ καὶ τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν. καὶ τὸ, πλυνόν με ποιεῖς, ἡ κωμῳδία φησίν. Jungerman. quidem Ms. πλοῖνόν με ποιεῖς, i. e. πλύνον, ut recte ille, quamvis ad Hes. frustra provocans. Etiam § 37. 39. accentum retrahit Ms. nisi 37. vox corrupta aut spuria. Sed egregie Schol. tum prosodiam, tum interpretationem confirmat Phryn. Bekk. p. lviii. 27. Πλύνον, πλύνεσθαι: σημαίνει μὲν τὴν ὕβριν, μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν πλυνομένων ἱματίων καὶ πατουμένων· καὶ γὰρ οὕτοις καὶ τοῖς (malim τοιούτοις) ἄλλοις ταῦτα ῥύπτεται, καὶ πλυνόμενα περιυβρίζεται καὶ πατούμενα: — Dio (Cass.) xlvi. p. 296. c. ed. 1606. apud Brod. Misc. iv. 32. οὐ γάρ που καὶ ὁ πατὴρ αὐτῷ κναφεὺς, ὁ τάς τε σταφυλὰς καὶ τὰς ἐλαίας ἀεί ποτε ἐργολαβῶν, ἢ γένος ἢ πλοῦτον κατέλιπεν, ἄνθρωπος ἀγαπητῶς ἔκ τε τούτων καὶ ἐκ τῶν πλυνῶν διατρεφόμενος, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα τῶν αἰσχίστων ἀναπιμπλάμενος· ἐν οἷς αὐτὸς τραφεὶς οὐκ ἀπεικότως τοὺς κρείσσονας αὐτοῦ καὶ πατεῖ καὶ πλύνει, λοιδορίαις τισὶν ἐξ ἐργαστηρίων καὶ τριόδων ἐπιτετηδευμένως χρώμενος. Ubi malim, ὁ πατὴρ αὐτῷ, κναφεὺς ὢν, τάς τε στ. (v. Pors. ad Hec. 782.) nisi mavis, ὁ κναφεὺς, ὁ τάς τε. Deinde ἀναπιμπλάμενος verte, *inquinatus*, collato Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 31. Porro in his perlucet imitatio Demosth. quem mox manifesto compilat, F. L. p. 244, 360=408, 19. et paulo ante Æsch. Ctesiph. p. 66, 20. unde profecit et alter Dio, Orat. lxiv. p. 595, 25. Lex. SG. Bekk. p. 404. Ἄνθρωπος Εὔριπος, τύχη Εὔριπος: ὄνομα Εὔριπος· ἐπὶ τῶν—. Ita distinguendum. De πλύνειν videndi Steph. Spanh. ad h. l. Toup. Em. t. iii. pp. 101-3. et Pors. p. 502. His scriptis video πλύνον paroxytonon esse in Cant. 3. oxyt. in 1. 2. 4. Dobr.

1062. Ὄναιο μέν γ' [ut vulg. ed.] ἄν. Eustath. ad Il. X. p. 1263, 61. ed. Rom. δηλοῖ δὲ ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν καὶ ὁ Κωμικὸς, ἐν οἷς πρὸς γυναῖκα ὀνομάσασαν

ἑαυτὴν πλανῶν, φησί τις· Ὄναιο μὲν οὖν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε. Kust. Ὄναιο· Ὠφεληθείης· uterque Cod. In hoc autem versiculo lectionem variam, at publicata deteriorem, præbet LB. Ὄναιο μέν τ' ἂν, εἴ τις ἐκπλύνει γέ σε. Eustathii ad Il. X. p. 1263. v. 62. Ὄναιο μὲν οὖν, εἴ τις, etc. metro nocet. Hemst. μέν γ' ἂν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. In Elb. μέν γ' deest. Dind. ὄναιο μέν γ' ἄν. L. μέν τ' ἄν. μέν τ' ἂν 2. non 1. b. ἐκπλύνοι γέ σε 2. Pors. μέν γ' tres primæ, 6. Dobr. μέντ' ἄν. Sic A. B. (et Dorv.) recte. Vulgo μέν γ' ἄν. Brunck. ὄναιο est aor. i. med. ab ὄνημι, juvo, vim pass. habens. V. Kust. verb. med. extr. præclare tecum ageretur. ἐκπλύνειε h. e. elueret sordes ori tui. Fisch. ἐκπλύνειε· ἀποκαθαρεῖ. ἐπὶ συνουσίας εἶπεν ἐκπλύνειέ σε. Gl. Cod. Par. Schæf.

1063. Οὐ δῆτα, neutiquam, haudquaquam, οὐδαμῶς Schol. Dorv. Fisch. μὲν νῦν. corr. νῦν μέν. Bent. Μὲν νῦν. Verso ordine νῦν μὲν, et mox τουτὶ Cod. LB. V. ad 227. Μὲν prorsus omissum in Cod. Dorv. versum debilitat. Οὐ δῆτ'· οὐδαμῶς. Ἔχει· διάκειται. Cod. Dorv. Hemst. ἐπεὶ νῦν μὲν —. Sic iv. Codd. Vulgo ἐπεὶ μὲν νῦν. Brunck. ἐπεὶ μὲν νῦν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. Wech. Brub. Raph. Port. ἐπὶ μὲν νῦν Ven. ii. Dind. ἐπεὶ νῦν μὲν 2. μὲν om. A. 1. B. Pors. Ad Hemst. p. 399. c. 2. notat Pors. 'κομματικῷ κόσμῳ levi errore pro κομμωτικῷ Nilus Eremita Narrat. vi. p. 99, 22.' μὲν νῦν tres primæ. νῦν μὲν Lib. Burg. 6. edd. Brunck. Inv. Respicit Suid. v. καπηλικῶς, ubi cum Ms. Leid. dele οἱ κάπηλοι ὑμῶν δολοῦσι τὸν οἶνον, quæ nihil sunt nisi corruptio variæ lectionis μονθυλεύουσι. Dobr. ἐπειδὴ 4. νῦν μὲν 1. 2. 3. 4. Id. καπηλικῶς. Gl. Cod. Par. πανουργικῶς. Mireris, Lexicographos nostros ascivisse adverbium πανουργικῶς, non item adjectivum πανουργικός. Legas hoc adjectivum in Gl. Cod. Dorv. ad 1154. nisi illic πανουργικῶν mutandum in πανουργιῶν. Schæf. καπηλικῶς ἔχει. Inde cauponum instar se habere dicitur hæc vetula, quod si abstergatur ejus, qua illa oppleta est, cerussa, tum detritam continuo ac rugosam ejus faciem conspectum iri. Nempe quod καπήλων mos esset, quo magis vendibiles suas merces redderent, eos mangonio quopiam variaque arte et fraude oblinere. Unde καπηλεύειν pro, fraudulenter ac versute aliquid agere, est ab Atticis dictum, ut Æsch. S. C. Th. 551. Ἐλθὼν δ' ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην, ubi vett. Critici, καπηλεύσειν, ψεύσεσθαι, προδώσειν, διαφθείρειν. Demosth. adv. Aristogit. i. p. 488. εἰ δὲ κάπηλός ἐστι πονηρίας, et quod sequitur παλιγκάπηλος, quæ vox occurrit mox in hac fab. 1156. Καπηλείαν ceteroquin, ut mercaturæ speciem, sub generali ἐμπορείας (nempe tam terrestris quam maritimæ negotiationis) ab Atticis dictam includit Aristot. Polit. i. 7. Spanh. Quia hæc vetula erat ψιμυθίῳ καταπεπλασμένη, ut illa anus Eccl. 875. fuco oblita; comparat illam cum fucosis, ut Cicero loquitur, et fallacibus mercibus mangonum. Berg. καπηλ. ἔχει est, fucata, cerussata est. Scilicet κάπηλος proprie est is, qui ea quæ ab αὐτοπώλῃ emit, vendit inprimisque vinum, v. ad 435.: sed nonnumquam ita dicitur omnino is, qui aliquid vendit. V. Schol. ad 1156. Sic Pac. 446. κάπηλος ἀσπίδων. κάπηλος igitur est etiam is, qui coëmtas ab aliis vestes jam detritas et laceras et pannosas vendit. Hi vero homines ejusmodi vestes quam possunt nitidissime reficiunt, ut recentes et integræ videantur, unde vestes ita refectæ dicuntur καπηλικῶς ἔχειν, fallaces esse et fucosæ (Cic. p. Rab. Post. c. 14.): sed anicula h. l. dicitur καπηλ. ἔχειν quia facies ejus erat cerussata, v. 1064. ita ut videretur esse lævis et integra, quum tamen esset aspera et exarata rugis. Fisch. Formula usurpatur de mulieribus, quæ meretricios habent mores, quibus omnia sunt fucata, ut Æl. V. H. xii. 1. γυναικῶν καπηλικῶς τῷ κάλλει χρωμένων. Munt.

1064. Εἰ δ' ἐκπλυνεῖται — ὄψει. Quia supra de partic. εἰ cum optat. constructione egi, hujus loci occasione moneo, eam sæpe cum futuro indicat. construi, tumque in redditione sententiæ alterum etiam in futuro indic. poni. [Scilicet fut. ponitur, quando conditio non id exprimit quod fieri potest, aut verisimile est, sed ad id quod certo eveniet re quadam posita refertur. V. Matthiæ Gramm. Gr. p. 745. Wakefield. Silv. Crit. iii. p. 78., quoniam non putavit futurum med. habere posse vim passivi, conjecit legendum, εἰ δ' ἐκπλυνεῖ τις τ. τ. ψ. Dind.] Solœcismus est in Philemonis versibus e Rhodia ap. Stob. Floril. Grot. p. 449. εἰ πάντες ἀποθανοίμεθ', οἷς μὴ γίνεται ἃ βουλόμεθα, πάντες ἀποθανοίμεθα. Dedisset saltem ἀποθανοίμεθ' ἄν. Sed e vet. Cod. legendum, ἀποθανούμεθ' — γίγνεται — πάντες ἀποθανούμεθα. Brunck. ἐκπλυνεῖται. Gl. Cod. Par. ἀποπεσεῖται. Schæf. ἐκπλυνεῖτε Elb. ψιμμύθιον Junt. iii. Dind. ἐκπλυνεῖται· ἐκπλυνθείη Cod.

LB. In utroque libro Cod. Dorv. et LB. ψιμμίθιον vulgari more, quem secutus est Suid. Ψιμμίθιον, χρῶμα ἑταιρικόν· neque aliter in Notis Chym. apud Ducang. p. 16. ψιμμύθιον vero p. 21. quam scribendi rationem in hoc loco sola tenet Ed. Ben. Junt. reliquæ omnes, quæ nobis ad manum, ψιμύθιον. Variatur in Eccl. prius enim invenias 924. sicut in Amipsiæ iambo apud Etym. p. 818. v. 34. Αὐτὴ ἀθλίαν ἔγχουσα καὶ ψιμμύθιον. alterum 878. et 1064. præeunte ceteris Ed. principe. Pari modo Pollucis edd. obsidet ψιμμύθιον v. 101. 102. vii. 95. verum binis in locis alterum μ repudiat Palat. optimus; tertio nihil ex eo notatum animadverto: scripti certe libri quo meliores, eo magis in ψιμύθιον consentiunt: sic Cod. Suidæ Lugd. Bat. in Θέσπις habet: καὶ πρῶτος μὲν χρίσας τὸ πρόσωπον ψιμυθίῳ ἐτραγῴδησεν in Gl. itidem ψιμύθιον et ψιμυθιστής, in Clem. Alex. Pædag. ii. p. 232. v. 26. ψιμυθισμός. Syllabæ secundæ quæ fuerit apud veteres quantitas, ex dictis plane constat: quæ primæ, si simplici μ scribatur, non item: nec scrupulum eximit Nicand. Alexiph. v. 75. Κιρναμένην ἐλεοῦ ψιμμυθίου, ἠτε γάλακτι, etc. ubi ψιμμυθίου ed. est Ald. existimes enim produci ob geminatum μ. Verum ex eo colligi potest fuisse longam, quod Æoles ψίμμυθον et ψιμύθιον dixerint, teste Etym. p. 603. v. 54. apud quem præterea p. 103. v. 25. pro τροπῇ Ἰωνικῇ reponendum est τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ι εἰς η. Contra veterum auctoritatem utramque syllabam corripere non veriti sunt recentiores poëtæ. Macedonius Anth. ii. c. ix. Ep. 8. et Ep. 9. Lucian. hunc enim, quod me docuit Eruditiss. Dorv. Lucillio substituit Cod. Palat. Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμυθίῳ κατάπλαττε· et — οὔποτε φῦκος Καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην Ἑλένην. Priore versu pro ψιμύθῳ idem liber antiquus ψιμυθίῳ qui pronunciandi scribendique modus est serioris Græciæ, sed ab Æolum prisca consuetudine derivatus. Hemst. ψιμμίθιον 1. B. ψιμμύθιον 2. Pors. τουτὶ Leid. 5. τὸ ψιμύθιον τουτὶ 6. ψιμύθιον tres primæ, quomodo Brunck. Inv. hic et Eccl. 878. 924. 1064. tacite semper uterque. V. Hemst. de orthographia videndus. Ejus notæ non meminerat Piers. ad Mœr. p. 419. qui præeuntem a Tayloro ad Lysiam p. 8=16. R. deceptus Bisct. ad Eccl. 1064. pro Schol. citat; quod Schw. fraudi fuit, ad Athen. xiii. p. 557. F. Locus ultimus apud Taylor. est Xen. Œc. x. 2. Schn.=p. 493, 32. Hut. qui an Etym. M. citetur nescio; certe neque in ἔγχουσα neque in ψιμυθιοῦσθαι, pp. 813. 406. Priore loco ἔγχουσα καὶ ψιμύθιον in Amipsia, deinde ψιμυθιοῦσθαι Ms. Dorv. teste Pors. In Athen. Ctesia xii. p. 528. F. Eubulo xiii. p. 557. F. 558. A Alexide p. 568. C. ter minimum per simplex μ Ms. A. V. quæ congesserunt in utilissimo vocum peregrinarum Lexico p. cccxxx. Thes. Steph. editores. De orthographia videndus Boiss. ad Herodian. p. 286. Dobr. τουτὶ 3. ψιμύθιον 1. ψιμίθιον m. pr. 2. μμύ corr. μμύ 3. μμί 4. Id.

1065. ὄψει. Gl. Cod. Par. θεάσεις. De activo θεᾷν v. Valck. ad Theocr. Adon. p. 279. et Boiss. ad Philostr. Heroica p. 421. Perdiccas Ephes. Hierosol. in Allatii Symmict. i. p. 65. ὡς αὐτοψὶ τεθέακα. Sic, αὐτοψὶ, ibi editum, non, ut vulgo scribitur, αὐτοψεί. — κατάδηλα· τὰ φανερά. — ῥάκη· ῥυτιδώματα. Schæf. τοῦ προσώπου γε τὰ ῥ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. προσώπου γε. Delet γε Dawes. Misc. Crit. p. 161. om. A. 1. 2. B. Pors. γε τὰ tres primæ. γε om. 6. edd. Brunck. Inv. Dobr. γε om. 1. 3. 4. habet 2. Id. τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη. Sic recte iv. Codd. Ab imperito homine, sive is librarius fuerit, sive Ald. officinæ corrector, fulcrum subditum versui, quo non indigebat, τοῦ προσώπου γε τὰ ῥ. Eandem particulam insulse inferserunt aliis in Comici nostri versibus, ex ignorantia proprietatis literæ ρ. Vesp. 982. ἐς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν. Nub. 416. μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν, μήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς. Vulgo legitur ἐστί γε τὸ ῥοφεῖν, et, μήτε γε ῥιγῶν. Ibid. 647. edidi, ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν, ubi vulgo σὺ περὶ ῥυθμῶν. Bene tamen in impressis ferebatur 844. κοὐχὶ γυναιξὶν, μὰ Δί' οὐδ' ὁτιοῦν. αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσιν, in quo mendosos esse pleroque codd. ostendam. Pac. 740. bene etiam vulgo legitur, ἐς τὰ ῥάκια σκώπτοντας ἀεὶ, καὶ τοῖς φθειρσὶν πολεμοῦντας. At ejusdem fab. 699. in notissimo versu proverbiali, qui nullibi non recte scriptus occurrit, Κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι, ineptissime Comici editores articulum inferserunt ἐπὶ τῆς ῥιπός. Erudite Paris. Professor (Vauvilliers) ad Soph. Œd. T. 866., cujus sinceram scripturam adserueram in not. ad Eurip. Or. 857., observat, "omnes voces ab ρ incipientes in *Attica dialecto* duplicis ρρ potestatem habere, quod indubitatæ fidei exemplis probavisse Cl. Dawes. Misc. Crit. p. 159." Si quum illa scriberet, ei ad latus adstitissem, aurem ei vellissem

ἑαυτὴν πλυνόν, φησί τις· Ὄναιο μὲν οὖν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε. Kust. Ὄναιο· Ὠφεληθείης· uterque Cod. In hoc autem versiculo lectionem variam, at publicata deteriorem, præbet LB. Ὄναιο μέν τ' ἄν, εἴ τις ἐκπλύνει γέ σε. Eustathii ad Il. X. p. 1263. v. 62. Ὄναιο μὲν οὖν, εἴ τις, etc. metro nocet. Hemst. μέν γ' ἄν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. In Elb. μέν γ' deest. Dind. ὄναιο μέν γ' ἄν. L. μέν τ' ἄν. μέν τ' ἄν 2. non 1. b. ἐκπλύνοι γέ σε 2. Pors. μέν γ' tres primæ, 6. Dobr. μέντ' ἄν. Sic A. B. (et Dorv.) recte. Vulgo μέν γ' ἄν. Brunck. ὄναιο est aor. i. med. ab ὄνημι, juvo, vim pass. habens. V. Kust. verb. med. extr. præclare tecum ageretur. ἐκπλύνειε h. e. elueret sordes ori tui. Fisch. ἐκπλύνειε· ἀποκαθαρεῖ. ἐπὶ συνουσίας εἶπεν ἐκπλύνειέ σε. Gl. Cod. Par. Schæf.

1063. Οὐ δῆτα, neutiquam, haudquaquam, οὐδαμῶς Schol. Dorv. Fisch. μὲν νῦν. corr. νῦν μέν. Bent. Μὲν νῦν. Verso ordine νῦν μὲν, et mox τουτὶ Cod. LB. V. ad 227. Μὲν prorsus omissum in Cod. Dorv. versum debilitat. Οὐ δῆτ'· οὐδαμῶς. Ἔχει· διάκειται. Cod. Dorv. Hemst. ἐπεὶ νῦν μὲν —. Sic iv. Codd. Vulgo ἐπεὶ μὲν νῦν. Brunck. ἐπεὶ μὲν νῦν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. Wech. Brub. Raph. Port. ἐπὶ μὲν νῦν Ven. ii. Dind. ἐπεὶ νῦν μὲν 2. μὲν om. A. 1. B. Pors. Ad Hemst. p. 399. c. 2. notat Pors. ‘κομματικῷ κόσμῳ levi errore pro κομμωτικῷ Nilus Eremita Narrat. vi. p. 99, 22.’ μὲν νῦν tres primæ. νῦν μὲν Lib. Burg. 6. edd. Brunck. Inv. Respicit Suid. v. καπηλικῶς, ubi cum Ms. Leid. dele οἱ κάπηλοι ὑμῶν θολοῦσι τὸν οἶνον, quæ nihil sunt nisi corruptio variæ lectionis μονθυλεύουσι. Dobr. ἐπειδὴ 4. νῦν μὲν 1. 2. 3. 4. Id. καπηλικῶς. Gl. Cod. Par. πανουργικῶς. Mireris, Lexicographos nostros ascivisse adverbium πανουργικῶς, non item adjectivum πανουργικός. Legas hoc adjectivum in Gl. Cod. Dorv. ad 1154. nisi illic πανουργικῶν mutandum in πανουργιῶν. Schæf. καπηλικῶς ἔχει. Inde cauponum instar se habere dicitur hæc vetula, quod si abstergatur ejus, qua illa oppleta est, cerussa, tum detritam continuo ac rugosam ejus faciem conspectum iri. Nempe quod καπήλων mos esset, quo magis vendibiles suas merces redderent, eos mangonio quopiam variaque arte et fraude oblinere. Unde καπηλεύειν pro, fraudulenter ac versute aliquid agere, est ab Atticis dictum, ut Æsch. S. C. Th. 551. Ἐλθὼν δ' ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην, ubi vett. Critici, καπηλεύσειν, ψεύσεσθαι, προδώσειν, διαφθείρειν. Demosth. adv. Aristogit. i. p. 488. εἰ δὲ κάπηλός ἐστι πονηρίας, et quod sequitur παλιγκάπηλος, quæ vox occurrit mox in hac fab. 1156. Καπηλείαν ceteroquin, ut mercaturæ speciem, sub generali ἐμπορείας (nempe tam terrestris quam maritimæ negotiationis) ab Atticis dictam includit Aristot. Polit. i. 7. Spanh. Quia hæc vetula erat ψιμυθίῳ καταπεπλασμένη, ut illa anus Eccl. 875. fuco oblita; comparat illam cum fucosis, ut Cicero loquitur, et fallacibus mercibus mangonum. Berg. καπηλ. ἔχει est, fucata, cerussata est. Scilicet κάπηλος proprie est is, qui ea quæ ab αὐτοπώλῃ emit, vendit inprimisque vinum, v. ad 435.: sed nonnumquam ita dicitur omnino is, qui aliquid vendit. V. Schol. ad 1156. Sic Pac. 446. κάπηλος ἀσπίδων. κάπηλος igitur est etiam is, qui coëmtas ab aliis vestes jam detritas et laceras et pannosas vendit. Hi vero homines ejusmodi vestes quam possunt nitidissime reficiunt, ut recentes et integræ videantur, unde vestes ita refectæ dicuntur καπηλικῶς ἔχειν, fallaces esse et fucosæ (Cic. p. Rab. Post. c. 14.): sed anicula h. l. dicitur καπηλ. ἔχειν quia facies ejus erat cerussata, v. 1064. ita ut videretur esse levis et integra, quum tamen esset aspera et exarata rugis. Fisch. Formula usurpatur de mulieribus, quæ meretricios habent mores, quibus omnia sunt fucata, ut Æl. V. H. xii. 1. γυναικῶν καπηλικῶς τῷ κάλλει χρωμένων. Munt.

1064. Εἰ δ' ἐκπλυνεῖται — ὄψει. Quia supra de partic. εἰ cum optat. constructione egi, hujus loci occasione moneo, eam sæpe cum futuro indicat. construi, tumque in redditione sententiæ alterum etiam in futuro indic. poni. [Scilicet ita ponitur, quando conditio non id exprimit quod fieri potest, aut verisimile est, sed ad id quod certo eveniet re quadam posita refertur. V. Matthiæ Gramm. Gr. p. 745. Wakefield. Silv. Crit. iii. p. 75., quoniam non putavit futurum med. habere posse vim passivi, conjecit legendum, εἰ δ' ἐκπλυνεῖ τις τ. τ. ψ. Dind.] Solœcismus est in Philemonis versibus e Rhodia ap. Stob. Floril. Grot. p. 449. εἰ πάντες ἀποθανοίμεθ', οἷς μὴ γίνεται Ἃ βουλόμεθα, πάντες ἀποθανοίμεθα. Dedisset saltem ἀποθανοίμεθ' ἄν. Sed e vet. Cod. legendum, ἀποθανούμεθ' — γίνεται — πάντες ἀποθανούμεθα. Brunck. ἐκπλυνεῖται. Gl. Cod. Par. ἀποπεσεῖται. Schæf. ἐκπλυνεῖτε Elb. ψιμμύθιον Junt. iii. Dind. ἐκπλυνεῖται· ἐκπλυνθείη Cod.

LB. In utroque libro Cod. Dorv. et LB. ψιμίθιον vulgari more, quem secutus est Suid. Ψιμίθιον, χρῶμα ἑταιρικόν· neque aliter in Notis Chym. apud Ducang. p. 16. ψιμμύθιον vero p. 21. quam scribendi rationem in hoc loco sola tenet Ed. Ben. Junt. reliquæ omnes, quæ nobis ad manum, ψιμύθιον. Variatur in Eccl. prius enim invenias 924. sicut in Amipsiæ iambo apud Etym. p. 818. v. 34. Ἀνεῖν ἰβαλοῦν ἔγχουσα καὶ ψιμμύθιον. alterum 873. et 1064. praeunte ceteris Ed. principe. Pari modo Pollucis edd. obsidet ψιμμύθιον v. 101. 102. vii. 95. verum binis in locis alterum μ repudiat Palat. optimus; tertio nihil ex eo notatum animadverto: scripti certe libri quo meliores, eo magis in ψιμύθιον consentiunt: sic Cod. Suidæ Lugd. Bat. in Θέσπις habet: καὶ πρῶτος μὲν χρίσας τὸ πρόσωπον ψιμύθιον ἐτραγῴδησεν in Gl. itidem ψιμύθιον et ψιμυθιστής, in Clem. Alex. Pædag. ii. p. 232. v. 26. ψιμυθισμός. Syllabæ secundæ quæ fuerit apud veteres quantitas, ex dictis plane constat: quæ primæ, si simplici μ scribatur, non item: nec scrupulum eximit Nicand. Alexiph. v. 75. Κιρναμένην ἐλαιοῦ ψιμυθίου, ἠὲ γάλακτι, etc. ubi ψιμμυθίου ed. est Ald. existimes enim produci ob geminatum μ. Verum ex eo colligi potest fuisse longam, quod Æoles ψίμμυθον et ψιμύθιον dixerint, teste Etym. p. 603. v. 54. apud quem præterea p. 103. v. 25. pro τροπῇ Ἰωνικῇ reponendum est τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ι εἰς η. Contra veterum auctoritatem utramque syllabam corripere non veriti sunt recentiores poëtæ. Macedonius Anth. ii. c. ix. Ep. 8. et Ep. 9. Lucian. hunc enim, quod me docuit Eruditiss. Dorv. Lucillio substituit Cod. Palat. Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμυθίῳ καταπλάττε et — οὔποτε φῦκος Καὶ ψιμύθιον τεύξει τὴν Ἑκάβην Ἑλένην. Priore versu pro ψιμύθῳ idem liber antiquus ψιμυθίῳ qui pronunciandi scribendique modus est serioris Græciæ, sed ab Æolum prisca consuetudine derivatus. Brunck. ψιμμίθιον 1. B. ψιμμύθιον 2. Pors. τουτὶ Leid. 5. τὸ ψιμύθιον τουτὶ 6. ψιμύθιον tres primæ, quomodo Brunck. Inv. hic et Eccl. 873. 924. 1064. tacite nuper uterque. V. Hemst. de orthographia videndus. Ejus notæ non meminerunt Piers. ad Mœr. p. 419. qui præterea a Tayloro ad Lysiam p. 8=16. R. desumptus Bisset. ad Eccl. 1064. pro Schol. citat; quod Schw. fraudi fuit, ad Athen. xiii. p. 557. v. Locus ultimus apud Taylor. est Xen. Œc. x. 2. Schn.=p. 493, 28. H8t. qui an Etym. M. citetur nescio; certe neque in ἔγχουσα neque in ψιμυθιῶσθαι, pp. 818. 406. Priore loco ἔγχουσα καὶ ψιμύθιον in Amipsia, deinde ψιμυθιοῦσθαι Ms. Dorv. teste Pors. In Athen. Ctesia xii. p. 528. F. Eubulo xiii. p. 557. F. 558. A Alexide p. 568. C. ter minimum per simplex μ Ms. A. V. quæ congesserunt in utilissimo vocum peregrinarum Lexico p. cccxxx. Thes. Steph. editores. De orthographia videndus Boiss. ad Herodian. p. 236. Dobr. τουτὶ 3. ψιμύθιον 1. ψιμίθιον m. pr. 2. μμύ corr. μμύ 3. μμί 4. Id.

1065. ὄψει. Gl. Cod. Par. θεάσεις. De activo θεᾷν v. Valck. ad Theocr. Adon. p. 279. et Boiss. ad Philostr. Heroica p. 421. Perdiccas Ephes. Hierosol. in Allatii Symmict. i. p. 65. ὡς αὐτοφυῆ τεθέακα. Sic, αὐτοφυῆ, ibi editum, non, ut vulgo scribitur, αὐτοφυεῖ.—κατάδηλα· τὰ φανερά. — ῥάκη· ῥυτιδώματα. Schaef. τοῦ προσώπου γε τὰ ῥ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. προσώπου γε. Delet γε Dawes. Misc. Crit. p. 161. om. A. 1. 2. B. Pors. γε τὰ tres primæ. γε om. 6. edd. Brunck. Inv. Dobr. γε om. 1. 3. 4. habet 2. Id. τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη. Sic recte iv. Codd. Ab imperito homine, sive is librarius fuerit, sive Ald. officinæ corrector, fulcrum subditum versui, quo non indigebat, τοῦ προσώπου γε τὰ ῥ. Eandem particulam insulse inseruerunt aliis in Comici nostri versibus, ex ignorantia proprietatis literæ ρ. Vesp. 982. ἐς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν. Nub. 416. μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν, μήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς. Vulgo legitur ἐστί γε τὸ ῥοφεῖν, et, μήτε γε ῥιγῶν. Ibid. 647. edidi, ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν, ubi vulgo σὺ περὶ ῥυθμῶν. Bene tamen in impressis ferebatur 844. κοὐχὶ γυναιξίν, μὰ Δί' οὐδ' ὀπισθεν. αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσιν, in quo mendosos esse pleroque codd. ostendam. Pac. 740. bene etiam vulgo legitur, ἐς τὰ ῥάκια σκώπτοντας ἀεί, καὶ τοῖς φθειρσὶν πολεμοῦντας. At ejusdem fab. 699. in novissimo versu proverbiali, qui nullibi non recte scriptus occurrit, Κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι, ineptissime Comici editores articulum inseruerunt ἐπὶ τῆς ῥιπός. Erudite Paris. Professor (Vauvilliers) ad Soph. Œd. T. 866., cujus sinceram scripturam adserueram in not. ad Eurip. Or. 857., observat, "omnes voces ab ρ incipientes in *Attica dialecto* duplicis ρρ potestatem habere, quod indubitatæ fidei exemplis probavisse Cl. Dawes. Misc. Crit. p. 159." Si quum illa scriberet, ei ad latus adstitissem, aurem ei vellissem

submonuissemque, ut verba illa, *in Attica dialecto*, deleret. Nam quicunque Græcæ linguæ indolem et dialectorum discrimina novit, is compertum habet, hoc non magis Atticæ dialecti, quam cujusvis alius, proprium esse; nisi forte Theocritus etiam in censum Atticorum poëtarum veniat. Sic enim ille in Adon. [id. xv.] 128. τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις, et in colloquio Daphnidis et puellæ [Id. xxvii.] 48. τί ῥέσδεις, σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μασδῶν; et in Epigr. i. [v. 1.] τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα καὶ αἱ κατάπυκνος ἐκείνα. V. Id. i. 125. Atticus etiam fuerit poëta Callimachus, cujus hic est versus epigr. xii. τὸ τρίτον ἠνίδ' ἔπινε· τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα. Scilicet apud poëtas Græcos omnes ab Homero inde usque ad Nonnum vocales breves producuntur ante vocem ab ρ incipientem, idque ex vi hujus literæ, quæ in pronunciando geminabatur. V. not. ad 51. Brunck. ὄψει κατάδηλα· θεάσῃ λίαν φανερά. τὰ ῥάκη· ἤγουν τὰς ῥυτίδας Cod. LB. Τὰ τοῦ προσώπου ῥάκη sunt *rugæ seniles*, et *sulci*, quibus frons erat exarata: inscriptum oræ Cod. LB. Schol. Τὰ ῥάκη· Ῥάκος τὸ διεῤῥηγμένον ἱμάτιον· μεταφορικῶς οὖν φησὶν ἐνταῦθα ῥάκη, ἤγουν τὰς ῥυτίδας τοῦ διεφθαρμένου αὐτῆς προσώπου ὑπὸ τοῦ γήρως. Jungit Ruf. Anth. vii. Ep. 146. ῥυτίδες, καὶ θρὶξ πολιὴ, καὶ σῶμα ῥακῶδες, *corpus pannosum*, et *præ senio rugis deforme*: atque ita ῥακοῦν potius est *corrugare*, *in rugas contrahere*, quam, quod interpretibus sæpe placuit, *deterere*. Balnea veteres, inquit Clem. Alex. Pæd. iii. 9. adpellabant ἀνθρωπογναφεῖα, ἐπεὶ θᾶττον ἢ προσῆκεν ῥακοῖ τὰ σώματα, καὶ προγηράσκειν ἀναγκάσει καθέψοντα· et Strom. ii. p. 491. v. 7. τὸ μὲν (σῶμα) ῥακοῦται φύσει ῥευστὸν ὄν. Hinc ῥάκωσις τοῦ σώματος in vetula libidinosa, quæ, quum, extincto lumine pannosam et aridam corporis maciem occultatura, dixisset, χαῖρε φίλον φῶς, parœmiam illam peperit: Zenob. c. vi. n. 42. paulo pejus legitur in Diogeniano ῥακίωσις. V. Alb. Ruben. quem Aristoph. hic locus non præteriit, apud Jo. Fr. Gronov. ad Senec. de Clem. ii. 6. p. 481. quæ vero vir magnus a Th. Reinesio secum communicata refert, eadem fere leguntur in ejus Ep. xiii. ad Chr. Daumium, p. 34. Hemst. Ῥάκος est vel, *pallium lacerum*, pannosum, v. 540. vel *pannus*, ut Marc. ii. 21. eo sensu, quo Terent. [Eun. ii. 2. 5.] dixit hominem, 'pannis obsitum.' ῥάκη κατάδηλα sunt rugæ, quæ plane, prorsus, apparent; sed in versione Lat. adjectivum conjungi cum verbo potest ita, ut ὄψει καταδ. ait *plane cernes*. Fisch. In præp. κατὰ vim quærit Eckard. p. 113. ut κατάδηλα sint *plane manifesta*. Dind.

1066. γέρων ἀνὴρ ὤν. Simile est illud apud Suet. in Claudium c. 15. καὶ σὺ γέρων εἶ καὶ μωρός. Duck. *Quia senex es*, quum senex sis. Hæc enim est vis partic. ὤν, vid. v. 11. 25. 186. 211. 591. 900. 948. Perperam illud omisit librarius Cod. Dorv. quod ipsum peccatum admissum est sæpe etiam ab aliis librariis, ut Palæph. v. 1. Fisch. ὑγιαίνειν ὑγιῶς ἔχειν. Cod. Dorv. Hemst.

1067. Πειρᾷ μ. οὐ. ἴσ. Versum hunc citat Etym. V. Ἡπεροπευτὴς et Eustath. ad Od. Δ. p. 1508, 20. ed. Rom. Ceterum, cum in prioribus edd. legeretur κἄτα τῶν τιτθίων, syllaba una in metro redundante auctoritate Eustath. rescripsi καὶ τῶν τ., ut versui justus modulus constaret. Kust. καὶ τῶν. Etymol. in Ἡπεροπεύτης habet κᾆτα τῶν. Lege vel καὶ τῶν, vel κᾆτα. V. Βατρ. 415. Ἀχ. 1198. Bent. πειρᾷ· συνεύδει.—τιτθίων· μασθῶν. Gl. Cod. Par. Schæf. Πειρᾷ· Συνουσιάζει σε. Cod. LB. Huic verbo an a recentioribus *Græcis* addita sit, quam hic obtinere debet, *potestas ad concubitum sollicitandi*, dicere non possum: confirmat certe vulgatam Suid. lectionem, Πειρῶν, προσβάλλων, συνουσιάζων· quam Doctissimus Editor, sine dubio motus verbi insolentia, refingi voluit in προσβάλλων περὶ συνουσίας. Συνεύδει. Cod. Dorv. de quo notavi ad 150. Τῶν τιτθίων τῶν μαστῶν· uterque Cod. Recte Kust. demto versui pede supervacuo, καὶ τῶν τιτθίων neque aliter Angelus Caninius expressit in Ed. Gryph. Ceteræ, quas vidi, cum utroque Ms. κἄτα τῶν τιτθίων. [v. ad 150. ex Staver. ad Hygin. fab. p. 315. Fisch.] Hemst. τιτθοὶ et τιτθία Attici de *mammis mulierum*, unde τίτθαι, *nutrices*, apud Poll. l. ii. c. 4. Lysias Or. i. p. 6. παιδίον, ἵνα τὸ τιτθὶ τῷ αὐτῷ διδοὺς. τιτθίων vero, ut h. l., mutatio Pac. 867. τῶν τιτθίων ἔχομαι. Diversæ vero ab his τιτθίαι seu *fasciæ*, quibus comœdi utebantur, ut de iis Alexis Athen. xiii. p. 568. et prout illos versus distinguit Grot. Excerpt. Com. p. 571. κοιλίαν ἁδρὴν ἔχει | Τιτθίαις ταύταισι τούτων, ὡς ἔχουσ' οἱ Κωμικοί. 'Si cui venter prominet fasciis, videre quales in comœdiis licet.' Spanh. τιτθία sunt *mamillæ*, quæ fere τιτθοὶ dicuntur ab Atticis. V. Pollux ii. 163. Unde etiam nutrices nominantur τίτθαι. V. Theophr. 16. et 20. Sed Attici, quæ est eorum hoc in genere urbanitas, utuntur maxime vocabb. deminutivis, invitante inprimis rerum natura. Commune *mamillarum* vocabulum est μαστοί. V. Tho. M. [p. 598. s.] Fisch.

κᾆτα τῶν τιτθίων Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Pro τιτθ. Elb. τῆ θίων. Dind. κἆτα B. A. Pors. κᾆτα τῶν tres primæ, Leid. Arund. 5. 6. καὶ τῶν Brunck. Inv. Lib. Burg. πειρᾷ μὲν ἴσως σου, κᾆτα τῶν τιτθίων ἐφ. sed σε καὶ pro σου κᾆτα Ms. Dorv. notante Pors. In καὶ tandem acquievisse videtur Bent. potius quam in κᾆτα τιτθίων. Dobr. κἆτα 1. 2. 4. καὶ 3. τιτθίων 1. et primo 2. Id.

1068. σου deest Elb. Dind. λανθάνειν δοκῶν ἐμέ. Hæc enim fiebant nocturno tempore ideoque in tenebris, etsi adolescens tædam ardentem tenebat. V. 1052. ss. Fisch. ἐμὲ δοκῶν 2. Pors.

1069. μὰ τὴν Ἀφροδίτην. Quo ludibrium debeat hæc anus, quæ juniorum instar *per Venerem* jurare consueverat, ut Conc. 991. rursus 1000. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, unde continuo sequ. versu regerit eidem Chr. νὴ τὴν Ἑκάτην, per quam nempe jurare magis eam decuit, quam *per Venerem*, quod junioribus ac formosis convenit. Spanh. Scilicet anus pruriens *sibi* videbatur esse venusta; putabat *igitur se* in tutela Veneris esse, ideoque per eam jurabat. οὐκ ἐμοῦ γ' scil. ἐφάπτεται τῶν τιτθίων. βδελυρὸν appellat adolescentem, quia ostenderat, eam sibi suspectam esse turpis cujusdam et humilis amoris nomine. Fisch. Mendose Cod. Dorv. οὐκ ἐμοῦ γ' ὁ βδελυρέ συ. οὐκ ἐμοῦ γ'· ἐφάπτεται. βδελυρέ· μιαρὲ, ἀναίσχυντε. Cod. LB. Hemst.

1070. μὰ τὴν Ἑκάτην. Quia vetula *inventa* et minime ἐπαφρόδιτος juraverat *per Venerem*, corrigit eam, et *per Hecaten* nocturnam deam jurat. [Nam erat tum nox, Hecate autem, Luna, noctis præses (594.) Fisch. Gir. quia hæc a Justo divite facto dici putabat, censuit ab eo ideo per Hecaten jurari, quæ a divitibus colebatur. Dind.] Berg. οὐ δῆτα· οὐδαμῶς ἐφάπτομαι αὐτῆς Cod. LB. Schol. Dorv. ad hæc verba adscripsit ὡς σόφρων (σώφρων)· illud nimirum indicavit, postquam anus libidinosa Veneris sibi dilectæ fidem invocasset, senem Chr. ut modestum et continentem μ. τ. Ἑκ. subdidisse: est enim hæc eadem, quæ Diana, imo etiam ratione mystica, quæ Minerva, [Alii rectius deam noctis Ereboque potentem intelligunt h. l. ut Münt.] si credimus Explanatori proverbiorum Vaticano iv. 16. καὶ γὰρ, inquit, Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρτεμις καὶ Ἑκάτη, αἱ τρεῖς δοκοῦσιν ἓν εἶναι. Hemst. μαινοίμην, desiperem, insanus essem, si ad talem vetulam animum adjicerem. Girard. et Munt. Ego puto antiquam poëtæ scripturam esse κάρτα γὰρ μαινοίμεθ' ἄν. Reisig.

1071. οὐκ ἐῶ· οὐκ ἐφίημι. τὴν μείρακα· τὴν γραῦν Cod. LB. ἐῶ recte ad Att. normam pro tempore futuro accipitur. Hemst. ἐῶ Schol. Dorv. rectius interpretatur ἐάσω. Est enim fut. contractum Atticum; v. ad 312. 893. quæ futura in Codd. sæpe permutantur cum communibus, ut Matth. xxvi. 18. 1 Cor. xv. 50. Chr. anum vocat μείρακα, ut 1079. ipse adolescens, joci et ludibrii causa, quia fucata videri volebat adolescentula. Vocab. hoc ex observatione grammaticorum vett. tantum de feminis dicitur, non de maribus, qui μειράκια dicuntur, v. Tho. Mag. [p. 604. s.] qui observat μειρακίσκη esse Aristoph. proprium (964.) et Mœr. (p. 261.) cujus tamen verba, quomodo constituenda sint, nondum expeditum est. Ex iis vero, quæ ap. Phav. v. Μεῖραξ leguntur, Hudsonus recte conjecisse videri possit: μειράκια, τοὺς ἄῤῥενας, μείρακας, τὰς θηλείας, Ἀττικοί. Fisch. νεανίσκε (sine apostropho) Elb. Dind.

1072. ὑπερφιλῶ· λίαν φιλῶ αὐτήν. Cod. LB. ὑπέρ· λίαν. Cod. Dorv. ὑπὲρ a verbo suo separatum propriam sibi interpretationem nanciscitur: idque de hac præpositione alibi veterrimis in membranis usu venire scio: nec secus idem hic Cod. 355. ubi πάνυ adscriptum est τῷ ὑπέρ. Hemst. Inest autem verbis ἀ. ἔγ. ὑπερφιλῶ elegans quædam ambiguitas. Nam videri poterat adolescens ostendere, se aniculam istam deperire, ut Chr. certe ejus verba accepit, sed ostendit, se singulari quodam et pæne nimio puellarum, aliarum nempe, amore captum teneri (v. 1076. ss.) Fisch. Scribitur perperam in ed. Lips. ὑπερφιλῷ. Dind.

1073. ss. κατηγορεῖ, *accusat te*, tuam petulantiam et levitatem, ut Chr. mox ipse ostendit. Nam ὑβριστὴς is est qui supra 1049. dictus est ἀκόλαστος τοὺς τρόπους, *paratus et promtus ad lædendos alios verbis*. De verbis πάλαι ποτ' ἦσαν etc. v. 1002. Fisch. Post κατηγορεῖ punctum Ald. Junt. I. II. comma Junt. III. Dind. Τί κατηγορεῖ; Ἐμοῦ ἡ γραῦς. Ὑβριστήν· ἀλαζῶνα. Cod. LB. Hemst.

1074. ὑβριστήν φησι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

1075. πότ' Ald. Junt. I. Wech. Dind.

1076. οὐκοῦν pro ἐγὼ Elb. Γρ. τὸ τί ed. Hemst. per errorem. μάχομαι 3. Dobr. Ἐγώ· οὐκοῦν. Οὐ μαχοῦμαι· οὐ διενεχθήσομαι. Cod. Dorv. οὐ μαχέσομαι. LB. parique modo 448. διαμαχούμεθα· μαχεσόμεθα. Μαχοῦμαι καὶ ὀμοῦμαι, quemadmodum notat Herodian. p. 88. ἐνεστῶτες·

λαμβάνονται δὲ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος. V. Thom. Mag. in v. Suid. in Ἀναμαχούμενον. τὸ τί; οὐ μαχέσῃ ἐμοί; Cod. LB. Omnes edd. interjecto commate τὸ, τί· removit Kust. utroque Cod. (Dorv. et Leid.) probante, v. ad 903. Hemst. μαχοῦμαι est forma fut. Attica; nam præsens est et μάχομαι et μαχέομαι, ut ἐπιμέλομαι et ἐπιμελοῦμαι. Hoc satis ostendunt formæ μαχέσομαι et μαχήσομαι, quibus ceteri Græci utuntur. Sensus: ego non contendam, neque rixabor, tecum de ista, h. e. cedam tibi istam libenter, neque ullo modo eripere conabor. Nam Chr. putandus est stare proxime ab anicula (1067.), et adolescens ex ea re non minus, quam ex iis, quæ Chr. modo dixerat, collegisse videtur, aniculam ab eo amari. Τὸ τί; est cur? διατί (Hes.); nam articulus sic sæpe adjungitur pronomini interrogativo: v. 902. Fisch. Cod. Par. interrogationem τὸ τί; Chr. tribuit. Schæf. Post τὸ, τί punctum Ald. Junt. i. ii. iii. τὸ, τί; Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind.

1077. αἰσχυνόμενος· ἐντρεπόμενος, εὐλαβούμενος. Cod. LB. τὴν ἡλικίαν· τὸ γῆρας. Cod. Dorv. αἰσχυνόμενος τὴν ἡλικίαν τὴν σὴν, est, verecundia et reverentia ætatis, h. e. senectutis, tuæ: nam adolescentes revereri senes debent. Fisch. αἰσχύνομαι Priscian. xviii. p. 1191, 21 = p. 235. b. 30. Ald. ubi proxime sequitur locus Demosth. de Corona p. 173, 349 = 294, 4. Dobr.

1078. Secunda in ἐπέτρεπον hic producta est contra artem et Comici usum. Quis dubitet quin ille scripserit, τοῦτό γ' ἐπέτρεπον ποιεῖν. Brunck. Probavit Pors. ad Eurip. Hec. 1294. p. 94. ed. sec. Lips. Mansit tamen vulg. in textis Brunck., et Inv. defendit Cod. consensu. Hotib. (p. 23. b.) propterea quod non facile potuerit τοῦτό γ' in τοῦτ' abire, quum librarii apostrophos potius negligere soleant, et quod ab Hemst. afferatur non spernenda varia lectio ἐγὼ, ironiæ vim augens, censuit reponendum: Οὐκ ἂν ποτ' ἄλλῳ γ' ἐπέτρεπον ποιεῖν ἐγώ. Dind. τοῦτ'. Gl. Cod. Par. τὸ συνουσιάζειν.—ἐπέτρεπον· συνεχῶς οὖν ἐνεδίδουν. Leg. συνεχώρουν, ἐνεδίδουν. V. mox ad 1081. Schæf. ἐπέτρεπον· ἐνεδίδουν. ποιεῖν· ὃ βούλεται. Cod. LB. In ed. Gryph. quam possidet Bibliotheca LBatava cum vetusto libro collatam, excerpta est pro ποιεῖν varia lectio ἐγὼ, quam certe metri ratio respuit. Hemst. Explicatur a Fisch. ut tecum contenderet de ista anicula, ut tibi eam eripere conaretur. Imo sensus est: Non ego tecum de ista pugnabo, tuam ætatem reverens: ceteroquin alii (juniori) non permitterem meam abducere aniculam. Ita magis lepide dicitur, et vetulæ loquens aptus est. Dind. (Post ε in ποιεῖν) ι additum m. ead. B. Pors. τοῦτ' ἐπέτρεπον ποιεῖν edd. ;Mss. in quibus Rav. Borg. 5. 6. τοῦτ' ἐπέτρεπον π. (sic) Arund. ἐγὼ ποιεῖν Cant. 4. ποεῖν Lib. Burg. Dobr. ποιεῖν ediderunt Hemst. Brunck. Mitt. Fisch., etc. ποεῖν Pors. F.

1079. Citat Tho. M. v. Μείραξ. Kust. συλλαβών. Eccl. 1132. ὅμως δ' ἀπόλωλα συλλαβοῦσάν μ' ἡ γυνὴ ἄγειν σε. Soph. Trach. 1051. παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' (secum abductos) αὐτὴ τρέφει. Idem Philoct. 579. ἔκπλει, σεαυτὸν ξυλλαβὼν, ἐκ τῆσδε γῆς, corripe te ipsum ex hac terra et aliorsum navigu. Bern. Schol. Leid. ad συλλαβὼν adscripsit μετὰ σοῦ. Intellexisse igitur videtur hoc verbum, et recte quidem, ut eo societas indicaretur, ut παραλαμβάνειν Matth. ii. 20. Sed tum simpliciter reddi potest, cum: abi lætus cum adolescentula. Fisch. σὺ δ' Mag. v. μεῖραξ. συλλαβὼν Ald. σὺ λαβὼν 5. V. Coll. Nub. 1170. Dobr. τὴν μείρακα· τὴν γραῦν Cod. LB. Hemst.

1080. Cod. Par. habet οἶδα δ' οἶδα τὸν νοῦν.—ἀξιοῖς. Gl. οὐδαμῶς ἄξιον κρίνεις συνοικεῖν. Schæf. Τὸν νοῦν· Ὃ λέγεις. Ἀξιοῖς· ἄξιον κρίνεις. Cod. LB. Posterius habet etiam Cod. Dorv. et præterea, Εἶναι μετ' αὐτῆς· διὰ τοῦτο ταῦτα φὴς hoc scilicet intelligendum monens, ut integra sententia dicti constet. Hemst. οἶδα τὸν νοῦν, intelligo probe, quid velis; cur me abire cum anicula jubeas. ἀξιοῖς, ut 981. i. q. βούλει, προαιρῇ· et εἶναι μετ' αὐτῆς, consuetudine ejus uti. Fisch. σὺν ἐν' Ven. ii. Wech. Brub. Raph. Dind.

1081. ἐπιτρέψαι. Gl. Cod. Par. συγχωρήσειν. Corrige errorem typothetæ. Schæf. Ὁ δ' ἐπιτρέψων· Ὁ ἐάσων δεδόσθαι ita Cod. LB. versu læso: nec nullum est in Dorv. vitium: ὁ δ' ἐπιστρέψων λαβεῖν· quod tamen a librario, quia λαβεῖν subaudiri nequit, nisi legas ἐπιτρέψων. Uterque liber scriptus hæc verba vetulæ nostræ tribuit, ut sane tribuenda puto: tetigerat ipsam vehementer illud οὐκ ἐν' εἶναι μετ' αὐτῆς· quare confestim interjicit: 'fierine potest, ut quisquam permittat, et justum putet, ne quid rei amplius ipsi pro solita consuetudine mecum sit?' tam bene munitum esse suum in hunc adolescentem jus anus arbitrabatur: respondet juvenis, et satis pol proterve causam explicat, cur familiaritati mulieris annis et libidine confectæ renunciet: idque responsum Chr. simul et vetulæ satisfacit. Verum ex Schol. liquido

patet fuisse dubitatum, cui personæ hæc potissimum forent adsignanda: prima verborum explicatio ad anum spectat: 'Quis potestatem illi faciet a me discedendi?' altera Chr. sermonem continuari statuit: 'Intelligo mentem tuam; nihil tibi quicquam in posterum cum ea commune esse vis: quis autem hoc tibi concesserit, aut æquum judicaverit? ego certe omnium minime:' quod etsi postponam priori rationi, nequaquam tamen absurdum videtur. Tertia, quæ juvenem his verbis donat, diu, ut opinor, expectabit, dum adprobatorem inveniat. Hemst. Aniculæ tribuenda esse (cum edd. recentt.) ostendit Fisch. quod ejus animo, amore adolescentis capto, maxime conveniant: *quis hoc fieri patietur, ut adolescens me deserat meamque consuetudinem fugiat?* ὁ ἐπιτρ. dictum monet, ut 918. 920. ὁ βουλόμενος, 1097. τίς ἔσθ' ὁ κόπτων.—Gir. contra putabat dici pro prima persona, *egone permittam ut cum alio potius quam tecum sim?* Poterat etiam referri ad ἀνέτρεπεν ποιεῖν 1078. sic: 'Quis est qui me alii concessurus sit?' cf. 1084. Sed præstat τὸ οὐκέτ' εἶναι μετ' αὐτ. ex antecedd. repeti. Münt.: 'Quis, quæso, æquum judicet, me, optime de hoc juvene meritam, nunc contemtam deseri?' Dind. ἐπιτρέψων. -πων 2. et ex em. A. sec 1. -ψων B. Pors. ἐπιστρέψων Elb. Lib. Burg. ἐπιτρέπειν illustrat Hemst. in Mss. ex Œnom. Euseb. Præpar. vi. p. 260. d. ed. Colon. Plat. Ep. ii. fin. p. 1271. a. Fft. Clem. Alex. Str. ii. p. 505, 26. Potter. Phalar. Ep. lxxxi. (cxiv.) Solon. Laertii i. 65. et ibi Kuhn. Machon. Athen. xiii. p. 580. d. Timocl. vi. p. 237. d. Demosth. p. 127. r. Fft.=175, 26. r. Machonis locus est, τίς δ' οὑπιτρέψων ἔστι σοι, φησίν, τάλαν; Dobr. Post τίς punctum in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Dind.

1082. Οὐκ ἂν διαλεχθείην. Non cepit hunc locum Frischl. qui vertit, *Verba non commutaverim.* Τὸ διαλέγεσθαι enim, quod propr. quidem significat, *colloqui*, sermonem cum aliquo conferre etc. apud Atticos eleganter interdum de *concubitu* viri et feminæ dicitur, idemque notat, quod ὁμιλῆσαι, μιχθῆναι, πλησιάσαι, etc. teste Poll. v. 92. s. Sensus igitur hujus loci est, *Non cum ea concubuerim*, vel, *rem cum ea non habuerim;* ut et ante nos monuit Gatack. de stilo N. T. c. 11. Simili sensu v. διαλέγεσθαι capi etiam potest Eccl. 885. Kust. Gl. ὁμιλήσαιμι. Poll. ii. 125. Ὑπερίδης δὲ διαλεγμένος, ἐπὶ ἀφροδισίων· Ἀριστοφάνης δὲ διαλέξασθαι ἔφη. Hic διαλεχθῆναι pro ὁμιλῆσαι, μιχθῆναι, accipi quidem possit. Non tamen alium sensum Comici animo obversatum fuisse credo, ac Nub. 425. ubi de diis, quos vulgus hominum colebat, Strepsiades ait: οὐδ' ἂν διαλεχθείην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, οὐδ' ἂν ἀπαντῶν. Brunck. διαλεχ. Suid. διαλέγεσθαι, συνουσιάζειν. Bent. διαλεχθείην. Gl. Cod. Par. ὁμιλήσαιμι.—διεσπεκλωμένῃ· γαμηθείσῃ. De hoc usu verbi γαμεῖν v. Villois. Proleg. ad Hom. Il. p. x. Schæf. διεσπεκλωμένη. Præter Suid. h. v. vide etiam Pollucem loco antea laud., qui inter reliqua verba *concubitum* vel *coitum* significantia, etiam ponit σπεκλοῦν, vel ut quidam Mss. illic habent, σπλεκοῦν, quam lectionem etiam apud Hes. in sua serie reperiet lector. Kust. In Lys. 152. στύοιντ' ἂν οἱ ἄνδρες κἀπιθυμοῖεν σπεκλοῦν. Ita enim legitur in ed. Farr. non σπλεκοῦν. Berg. Ad hunc Comici locum respicit proculdubio, qui illud refert et explicat, ut hic in Scholiis factum, Hes. διεσπεκλωμένη, διεφθαρμένη, διεσποδημένη, διακεκρουμένη. Certe vix alibi, quod equidem sciam, facile occurrit vel conjunctum hoc verbum, vel simplex σπεκλοῦν, pro συνουσιάζειν, vel σπέκλωμα pro ἠχός τις συνουσίας. In Gl. quidem leges σπέκλον, *speculum*, et σπεκλοποιός, *specularius*, sed quæ Latina sunt, nec hujus loci. Spanh. Διεσπεκλωμένῃ· Ὦ γεγαμημένη. Cod. LB. γεγαμημένη, Dorv. In dativum edd. omnes consentiunt; nec veteres quicquam variasse ex Schol. antiquis adparet. [In Schol. tamen Hemst. reperit vestigia alius lectionis, quæ forte in ed. antiqua, nescio qua, fuerit: διεσπληγισμένη. V. ad Schol. Dind.] Verum grammatici recentiores, uter casus tertius, an quintus, foret adsumendus, dubitari posse censuerunt: ea propter in neutro Cod. ι subscribitur, in altero vocativi signum interpretationi est adjectum; quod uberius ad oram his verbis explicatur: Οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπεκλωμένῃ· ἢ ὑπὸ τῆς συνουσίας ἠφανισμένῃ. Ἔχει δὲ τὴν παραγωγὴν ἀπὸ τοῦ πλέκω, καὶ ἀπὸ τοῦ πλέγμα· (vel legendum est πλέκωμα, vel hoc alteri vocabulo subnectendum) καὶ κατὰ μετάθεσιν σπέκλωμα. Δύναται δὲ καὶ κλητικὴ εἶναι τὸ διεσπεκλωμένη, καὶ δοτικὴ οὕτως, ὦ διεσπεκλωμένη, οὐκ ἂν διαλεχθείην σοι· καί, οὐκ ἂν διαλεχθείην σοι τῇ διεσπεκλωμένῃ, καὶ τὰ ἑξῆς. Nimirum qui vocativum induxerunt, illis oratio videbatur ad aniculam dirigenda, quæ quum dixisset, ὁ δ' ἐπιτρέψων ἔστι τίς; statim juvenis stomachose respondet, 'Tantum abest, ut consuetudinem ullam tecum velim, ut ne sermones quidem ultra commutare libeat, o

vetula venere confecta.' Hæc quantum aliis, haud scio, mihi certe non placent, ut qui putem multo festivius et κωμικώτερον orationem adolescentis, gestumque omnem ad Chremylum converti, sic ut anum suam præ contemtu ne adspiciat quidem. Hemst. Perperam vulgo legitur διεσπεκλωμένη. Σπλεκοῦν agnoscit Poll. v. 93. Hes. Σπλεκοῦν, πλησιάζειν, συνουσιάζειν, περαίνειν. In Lys. 152. κἀπιθυμοῖεν πλεκοῦν. Sic ibi scriptum est in Codd. Gl. in B. συνουσιάζειν ἤτοι πλέκεσθαι. Eamdem scripturam exhibet princeps editio πλεκοῦν. Zanett. vero nescio qua auctoritate edidit σπεκλοῦν. Si Cod. alicujus fidem sequutus est, in eo librarii errore, ut in h. l., transpositæ erant literæ; debebat scribere σπλεκοῦν. Idem autem est πλεκοῦν et σπλεκοῦν, ut μικρὸς et σμικρὸς, μίλαξ et σμίλαξ, aliaque multa. Gl. ad h. l. in C. συνουσιασμένη, διεφθαρμένη. Nescio cur Jo. Albertio Misc. Crit. p. 285. visum fuerit, melius lectum iri διεσπλεκουμένη. Sane participium præteriti, non præsentis, requirit sententia. Brunck. διεσπεκλωμένη Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. διεσπεκλωμένη tres primæ, et sic, vel -νη, Arund. 5. 6. Suid. in voce edd. Med. Ald. Idem Suid. e Lys. 152. habet πλεκοῦν in serie. Illic Pluti locum (ubi σπεκλ. edd. Med. Ald. Kust.) omittunt Leid. et C. C. C. apud Pors. ad Lys. διεσπλεκωμένη edd. Brunck. et Inv. Hunc literarum ordinem habent Poll. Aldi cum parte Mss. v. 93. Hes. ter; (διεπλεκώνη levi errore Cod.) Schol. ii qui a πλέκειν derivant. De Codd. silet Pors. ergo et illi σπεκλ. habent cum ed. 1532. Scriptor Byzant. Ms. Paris. 2991. A. fol. 457. A. apud Hasium, Mss. du Roi, ix. p. 132. μίαν τῶν μοναζουσῶν, διεσπλεκωμένην ὑπὸ μυρίων ἀρχαίαν φίλην. Dobr. σπεκλ. 1. 2. 3. 4. Id.

1083. Pro ὑπὸ Kust. maluisse ἀπὸ auctor est Albert. M. Cr. l. l. In notis ejus non inveni. Dind. ἐτῶν· πολιτῶν. Gl. Cod. Par. Schæf. In μυρίων ἐτῶν jocus est ex ambiguo, quia postremum nomen et annos et amicos significat. Brunck. In Cod. LB. adscriptum λίαν πολλῶν πολιτῶν, in Dorv. χρόνων ἢ πολιτῶν; ubi χρόνοι pro more serioris Græciæ sunt anni, quemadmodum in Hes. Ἔτη, χρόνοι et Moschop. περὶ σχεδ. p. 152. Ἔνος, ὁ χρόνος. Ἐνιαύσιον, τὸ χρονιαῖον. Eamque vocem Tho. Mag. in Πρυτανεῖον posuit, ubi Ammonius et Etym. dederant ἐνιαυτός. V. Meurs. et Ducang. Gl. Med. et Inf. Græc. Πολιτῶν autem pertinet ad ἐτῶν, si deducatur ab ἔτης, ἔται, quos veteres apud Homer. inter alia quoque πολίτας exponunt. Hes. in v. et Συνέται, συμπολῖται. Ὦ ἔτα, πολῖτα quæ paulo deterius in eo scripta offendes. Hæc mire succinunt iis, quæ prodidit Jo. Alberti Misc. Crit. in Suid. p. 285. cui scilicet non secus ac nostris grammaticis ἐτῶν reddendum potius videtur per familiares, amicos, i. e. amatores: meliorem enim sensum exire, si vertas: Mulier a decies terque mille (i. e. infinitis) amatoribus subagitata. Commentum argutum: nihilominus adhærendum existimo Schol. veteris explicationi. Sexcenta sunt ejusmodi in Aristoph. et Plauto, quorum omnis lepor in eo consistit, quod præceptam ex jam auditis animo cogitationem, alio longe, quam quod exspectabatur, suffecto vocabulo, ridicule frustrentur. Hemst. Major sic existit in jocando lepor ex inopinato: nam ὑπὸ Chr. et spectatores sperare jubebat, adolescentem dicturum esse, aniculam subagitatam esse ab infinitis amatoribus, (ἀνδρῶν, ut Schol.) nunc vero ait eam subagitatam esse inde ab innumeris annis. Fisch. Longævitatem illi exprobrans et ætatem ad coitum intempestivam, pro ὑπὸ μ. ἀνδρῶν dixit ὑ. μ. ἐτῶν. Quod autem minorem numerum (τρισχιλίων) postposuit majori, ut ab homine perturbato et indignato censendum est esse pronunciatum. Girard. ὑπὸ μυρίων. L. ἀπὸ μυρίων, ut conjecerat Kust. ad Suid. iii. p. 128. V. supra 98. ἐτῶν τε Suid. Ms. διεσπεκ. Pors. γε καὶ tres primæ, Brunck. Inv. γε om. Suid. Med. Ald. in διεσπ. Habet Kust. In πλεκοῦν, Med. μυρίων γ' ἐτῶν καὶ, Ald. κυρίων γ' ἐτῶν καὶ, Kust. μ. ἐ. γε καί. Miras elegantias comminiscuntur viri docti in voce ἐτῶν. ἔτης a comico usurpatum esse non facile credam, etsi exstare scio apud Æsch. Suppl. 255. St. Æsch. et Eurip. Eustathii Il. Z. p. 641, 58=501, 34. Mihi omnino vera videtur emendatio Kust. Supra 535. si mei fuisset arbitrii, ἀπὸ ex Rav. reposuissem. Eurip. Phœn. 586. πολιν ἀφ' Ἑλλήνων. Eubulo Athen. iii. p. 108. B. ἀπὸ pro ὑπὸ reddidi ex Eurip. Or. 46. in Auctario ad Pors. Opp. p. 384. [Corrige, Eubulo reddidit—Jacobs. ad Athen. p. 70. Dobr. in Add.] Ceterum comparat Hemst. in Mss. Philetærum Athen. xiii. p. 587. E. οὐχὶ Κερκώπη μὲν ἤδη γέγον' ἔτη τρισχίλια, | ἡ δὲ Διοπείθους ἀνδῆς Τέλεσις ἕτερα μυρία; Cum Phan. cf. Æschin. Ctesiph. p. 75, 40. HSt. In Thucyd. i. 24 p. 20, 99. ἀπὸ Ald. et Mss. ut videtur omnes, cum Hermog. p.

159. Ald. 439. Crisp. Recte tamen receptum videtur ὑπὸ e Junt. In Theodorida Athen. xv. p. 699. v. πίσσα δ' ὑπὸ γραβίων ἔσταζεν relictum, cum ἀπὸ daret Ms. et manifesta glossa, οἷον ἀπὸ λαμπάδων, poëtæ verbis addita. In Matrone iv. p. 183. A. ἀπὸ πασσαλόφιν Sch. in addendis, in Anthippo ix. p. 404. A. ἀπὸ τῆς τραπέζης Mss. et Toup. Lys. 399. ἐπ' αὐτῶν Brunck. e Mss. sed lectio orta videtur e 407. Obiter moneo junctim legendum ἀκολαστάσματα, collato Bekk. Lex. SG. p. 367, 21. vel saltem ἀκολαστήματα cum Bent. Dobr.

1084. Hoc significat: Quæ quondam ætate florente tibi placuit, nunc grandis natu displicere tibi non debet: fastidire non debes anum rugosam, qua quondam juniore et formosiore fruitus es. Girard. et Hemst. Sensus proverbii est (v. Apostol. xvii. 61.): Qui amicitia alicujus opibus florentis usus sit, ab eo eumdem nec tam negligi debere, quum utatur rebus adversis. Monet igitur Chr. adolescentem ne deserat et aspernetur aniculam inopem, cujus opulentæ amicitiam et consuetudinem sequutus sit. ἡξίους πίνειν per periphr. dictum est pro ἔπινες. Fisch. δ' om. B. Pors. δ' om. 3. 4. καὶ om. 4. Dobr.

1085. συνεκποτέα. Pluralis pro singulari, Attice. Sic Ach. 393. βαδιστέα pro βαδιστέον· πλευστέα pro πλευστέον Lys. 412. ἡττητέα pro ἡττητέον in ead. fab. 451. Kust. [Ex Nubb. 726. μαλθακιστέα et περικαλυπτέα addit Berg. — Duck. monet συνεκποτέον, quod Scal. dicat esse in Vet. versui non convenire, et pluralem ab Eust. et Suid. v. 'Επειδὴ et Συνεκποτέ' s. firmari. Dind.] ξυνεκποτέ' ἐστί. Sic bene membr. Tres alii, reclamante metro, συνεκποτέον ἐστι. Eleganter Attici verbalia in τέον numero plurali efferunt, quod observatum fuit Corintho de Dial. Attic. § lxiii. Lys. 124. ἀφεκτέα τοίνυν ἐστὶν ἡμῖν τοῦ πέους. 411. ἐμοὶ μὲν οὖν ἐστ' ἐς Σαλαμῖνα πλευστέα. Ach. 394. ἀλλ' ἐμοὶ βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην. Soph. Antig. 677. οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις, | κοὔτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα. Quorum versuum posteriorem imitatus est Noster Lys. 450. ἀτὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέποτ' ἔσθ' ἡττητέα. Nihil apud Atticos poëtas frequentius. Brunck. Συνεκποτέ' ἐστί· 'Αντὶ τοῦ συνεκποτέον. Cod. Dorv. At LB. in ipso versu Aristoph. ostendit, συνεκποτέον ἔστι· ἄξιον ἐστὶ ἐκπιεῖν· quod tametsi metro nonnihil adversetur, nisi pro ἐστὶ simul refingas ἔτι, idem tamen non Apostolius solum præfert C. xvii. 61. sed etiam edd. Bas. Crat. Farr. quæ plerumque concordant, et Gryph. Receptæ lectioni, quam forma loquendi Attica commendat, præter reliquas edd. patrocinantur Suid. in v. et Eustath. ad Il. A. p. 59. v. 30. καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ, συνεκποτέα ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα. Il. I. p. 759. v. 39. καὶ συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα· ubi quod primum profert Soph. est, proximum, οὐ γυναικῶν ἡσσητέα, Comici nostri Lys. 451. accedit Schol. ad Ach. v. 393. his ipsis verbis Atticorum consuetudinem probans: v. H. Steph. Anim. ad Libr. de Dial. p. 46. Τὴν τρύγα· τὴν ὕλην. Cod. Dorv. τὴν τοῦ οἴνου ὕλην. Cod. LB. Quæ vetus Enarrator de duplici usu τῆς τρυγὸς notat et mustum et fæces significantis, a ceteris itidem grammaticis observantur: Hesych. in Τρύγα et Τρύξ. Schol. Theocr. ad Id. vii. 70. Suid. in Τρυγὸς γλυκείας, quod ab Aristoph. sumtum in Pac. 575. τρύγα γὰρ καὶ τὸν νέον οἶνον ἐκάλουν καὶ τὴν ὑποστάθμην. Fæces autem Attico more τρύγα dici, vel ὑποστάθμην, quam esse, qui minus recte ἰλὺν adpellent, monet Phryn. p. 12. qui tamen vereor, ut admittat a Tho. Mag. quum præceptum ejus describeret, additam ὑπόστασιν· pari jure damnetur rarius, et adnotatum ab Hes. vocabulum, 'Υποβορβόριον, ἡ τρύξ. Moschop. περὶ Σχεδ. p. 92. Τρὺξ, τὸ ὑλῶδες τοῦ οἴνου, ἥτις καὶ ὑποστάθμη λέγεται, καὶ τρυγίας. Hemst. συνεκποτέον Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. In edd. pr. et Port. est συνεκποτέ'. Dind. συνεκποτέον. -έ' A. 1. non 2. ον om. B. συνεκποτέ' Suid. in v. ubi Ms. συνεπομπεύειν ἐστὶ καὶ τὴν τρύγα σοι συνέκποτέ ἐστι σοι. Pors. συνεκποτέ' tres primæ, Inv. συνέκποτ' 6. In Suida, Ms. Leid. Συνεκπομπεύειν ἐστὶ καὶ τὴν τρύγα σοι συνεκπότε' ἐστί σοι, fere ut C. C. C. Ultima verba sunt emendatio priorum. Dobr. συνεκπότ' 1. -τέ' 2. 3. -τέον 4. Id. Τρὺξ significat non tantum *mustum*, vinum recens, v. Anacr. fragm. xii. 4., sed etiam *fæcem vini*, quæ alio vocabulo ὑποστάθμη, etiam ἰλὺς s. ὕλη οἴνου, τρυγία οἴνου appellatur, v. Phryn. p. 24. Et quia συνεκπ. τ. τρύγα idem est quod δεῖ συνεκπίνεσθαί σοι τὴν τρύγα, apparet ratio constructionis; id quod etiam de ceteris hujusmodi formulis tenendum est. Fisch.

1086. κομιδῇ· λίαν. σαπρά· σεσαπρωμένη. Cod. LB. Hemst. De κομιδῇ (al. κομιδῆ) i. q. πάνυ, ἄγαν, v. ad 833. s. Fisch. Τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρά. Ap. Hesych. tamen, quod et hic in Schol. notatur, Τρὺξ, ὁ νέος οἶνος, παρὰ τὴν τρύγησιν· καὶ γλεῦκος ἀδιήθητον. Et sic idem: Τρύγα, οἴ-

νον ἀδιήθητον ἀπὸ ληνοῦ, vinum scilicet recens, necdum *percolatum*, seu, ut a Palladio dicitur Octobr. Tit. xiv. [§ 12.] *fæculentum*. In veteri oraculo ap. Athen. i. p. 21. *οἶνος τρυγίας*, *vinum turbidum* s. *fæcis plenum*; et contra *ἄτρυγος οἶνος*, *vinum defæcatum*, haud aliter quam *ἔλαιον ἄτρυγον* pro *καθαρὸν* s. *defæcatum* a LXX. dicitur Exod. xxvii. 20. prout ap. Hesych. legitur: *τρύγιος*, *τρυγία*, *οἴνου ἢ ἐλαίου*, quæ postrema, nempe *τρυγία ἐλαίου*, *amorga* vocatur in antiquis Glossis. Ut vero a *τρυγὴ τρυγητὸς*, *vindemiator*, sic *τρυγήτρια*, *vindemiatrix*, ap. Dion. Chrys. Or. vii. p. 121. Galenus vero, ut hoc addam, de Aliment. Fac. l. ii. c. 9. *τρύγα* de *vinaceo diluto* dici suo tempore observat, quod ab Atticis *δευτέρια* diceretur. Idem vero *δευτερίναρ* hodie ap. Hes. appellatur, ac præterea *δευτερεῖα*, apud Polluc. vero duobus locis, quæ vel Indices indicabunt, *δευτερίας*. Quæ singula quum de uno eodemque vino vilioris notæ et aqua diluto dici liqueat, hinc una voce *δευτερίας* dictus videtur et ita restituenda dictorum auctorum loca, ubi paullo aliter legitur. Quod vero *τρὺξ* non *παλαιὰ* solum, sed *σαπρὰ* insuper hic a Comico dicitur, egregie illustrat Mœr. Ms. in dictionibus Atticis: *Σαπρὸν*, *τὸν παλαιὸν οἶνον*, *Ἀττικῶς*. Spanh. Allegorice significat ipsam *vetulam*, ad quam supra etiam 1035. dicebatur *κατασέσηπας*· *σαπρὰ* autem derivatur a *σήπω*. In Eccl. etiam juvencula dicit ad vetulam, *ὦ σαπρά*, 882. Vesp. 1378. aliquis ad senem dicit, *ἄγειν ταύτην λαβὼν* (*μέλλω*) *ἀφελόμενός σε καὶ νομίσας εἶναι σαπρὸν κοὐδὲν δύνασθαι δρᾶν*. Berg. *τρὺξ σαπρὰ* videtur esse *fæx turbida* vel etiam *mucida*: nam *σαπρὸν* vocatur quidquid eum præstare usum non potest, ad quem comparatum est; sed fæx turbida est inutilis, et Chr. isti rei ait *mederi* et succurrere posse *Τρύγοιπον* h.e. *colum*, saccum vinarium, (qui ab aliis Græcis vett. *ὑλιστὴρ* dicitur, v. Phryn. p. 132. a recentioribus etiam *σακελιστήριον*) per quem transfundebatur vinum fæculentum, (v. Poll. vi. 19.) et fæx vini reddi potest clara et liquida, putredo corrigi et tolli non potest. Nempe adolescens ait, aniculæ inopiam esse singularem, Chr. ostendit, opes adolescentis ei succurrere posse. Fisch. Gir. ita interpretatur: anum jamdudum consenuisse et ad amores ineptam fuisse, sed adolescentem posse ejus luctum sedare, si in gratiam cum ea redire voluerit, et debere, si quid in anu sit, unde commodum possit capere et boni consulere, cetera, quæ minus placeant, abjicere. Mihi adolescens amorem vetulæ proverbiali ejus locutione servata abominari videtur; Chr. autem non nisi joci causa additam esse vocem, et ambiguum habere sensum, qui ad turpiculam rem referri possit. Gir. sequutus videtur Francog. interpres: 'Mais cette lie est trop vieille, elle est tout-à-fait gâtée. Chr. Il faut trouver quelque accommodement et vous remettre bien ensemble.' Dind. τε καὶ 4. *σαθρὰ* 3. Dobr.

1087. Post *οὐκοῦν* Suid. inserit *ὁ*. Burn. *τρύγοιπος*. Adducitur hic et superior Arist. versus in explicatione hujus voc. ap. Suid., et quidem additis itidem ad eandem vocem declarandam verbis, quæ hic in Schol. leguntur, *ὁ ὑλιστὴρ*, *ὁ σάκκος*, nempe colum per quod vinum expressum in torcular infunditur ac mundatur. *Idem* legitur ap. Poll. vi. 19. ubi de vino agitur: *ὅτῳ δὲ διηθεῖται*, *ὑλιστὴρ καὶ σάκκος καὶ τρύγοιπος*, *quo vero percolatur*, *fiscella*, *saccus*, *qualus*: prout non in Falkenburg. solum, ut ibi in Notis dicitur, sed in præstantissimo quoque Cod. Voss. legitur. Occurrit vero adhuc alibi ap. Poll. ejus mentio, nempe x. 75. *ὁ τρύγοιπος καὶ ὁ σάκκος ἐπὶ τρυγοίπου εἰρημένος καὶ ὁ ὑλιστήρ*. Adde veteres Gl. *ὑλιστὴρ*, *saccus vinarius*; nempe ab *ὑλίζω*, *colat*, *saccat*, in iisdem: unde *οἶνον διϋλισμένον*, *vinum liquatum* s. *percolatum*, vocat Chrysost. Serm. v. p. 227. t. v. Savil. Ut illud obiter addam, mirum mihi haud ita multo pridem visum, duorum insignium virorum et Græcæ linguæ, quorum alteri vernacula eadem erat, peritissimorum, Th. Gazæ et D. Heinsii, *ἀβλεψίαν*, dum *διηθημένα τῶν οἴνων* (*percolata vina*, quod erat obvium) *moralia* scilicet ap. Theophr. reddunt de C. Pl. v. 24. p. 380. et in ipso capitis illius lemmate: quamobrem vinum, quod *morale* vocatur, celerius purgetur. Id quod postea a Palmerio ac jam ante a I. Rhodio ad Scribonium Largum, ubi is de *vino saccato* s. *διηθημένῳ* agit, p. 196. animadversum vidi. Neque levia forte aut exigua numero sunt, quæ olim in accurata lectione illius *Ἀττικωτάτου*, etsi alibi nati, Theophr. de Plantis operis, notavimus, quæ tum interpretis tum interpolatoris ejus lapsus et incuriam produnt. Adde, quod *εἰ δεῖ τὸν οἶνον ἐνδιηθεῖν*, *an vinum sit percolandum*, agit Plutarch. Sympos. vi. Quæst. 7. p. 692. Spanh. *οὐκοῦν τὸ λοιπόν*. *τρύγοιπον*· *τὸ σακελιστήριον*. (sic Gl. Brunck.) Cod. Dorv. *τρύγοιπον*· *σακελιστήριον*. Cod. LB. qui ad oram ibi Schol. ejusmodi exhibet: *Τρύγοιπος*· *τρὺξ τρυγὸς ἡ τοῦ οἴνου ὕλη*· *τρύγοιπος δὲ λέγοιτ' ἂν κυρίως*, *δι' οὗ τὴν ὕλην τοῦ οἴνου σακελίζομεν*. De vocabulis Græcis ver-

gentis σακελλίζειν, σακλίζειν, et σακελιστήριον consule Car. Ducang. in Gl. M. et I. Gr. qui ex Gl. Mss. ad Plut. Aristoph. proponit, οὐκοῦν τρύγοιπος τὸ σακελλιστήριον. Interpretamentum Schol. Suid. habet, adlatisque Comici binis versibus insuper addidit, προπαροξυτόνως· καὶ τρυγοιπῶ ῥῆμα· ad quæ si Etym. exigas in Τρυγὴ p. 771. facile locum esse confusum deprehendes: restituere tamen proclive, si, quæ librarii culpa temere sunt mixta, separaveris hunc in modum: Τρύγη . . . τρύγω· καὶ ῥῆμα τρυγῶ· ὅθεν . . . τρυγῷεν. Τρύγοιπος, ὁ ὑλιστὴρ, παρὰ τὸ ἐποῦσθαι τὴν τρύγα· καὶ ῥῆμα τρυγοιπῶ. Quanquam Attici τρύγοιπον sibi vindicent, nimis tamen fastidiose Phryn. p. 54. ὑλιστῆρα repudiat, qui Poll. quidem non displicuit v. 75. ὑλίζειν certe, et quæ inde componuntur, jam veteribus nota: καθυλίσαι οἶνον, Athen. x. p. 420. D. E. οἶνος διυλισμένος ἐκ Τύρου inter delicias numeratur a Pallad. in Vit. Chrysost. p. 112. Prave legitur ἐλυστὴρ, quasi ab ἰλὺς, apud Tzetz. Chil. xiii. v. 421. HEMST. τρύγοιπος 1. B. τρύγιπος 2. ὁ τρύγοιπος Suid. Med. Ald. om. Ms. [in ὁ τρύγ. scil.] ταῦτα πάντα Suid. τρυγ. πάντα ταῦτα 1. PORS. Hinc Phot. τρύγοιπος. DOBR. πάντα ταῦτ' 1. 4. In 2. Chr. sunt 1088-90. Νὴ 1089. servant 1. 3. 4. Gl. 3. 4. ὦ Χρεμύλε. ID.

1088. Verba ἀλλ' ε. εἴσω Chr. danda videntur. DOBR. εἴσιθ' εἴσω· εἴσελθε ἐντός. τῷ θεῷ τῷ Πλούτῳ. Cod. LB. HEMST. εἴσω, in domum. FISCH. Pro γὰρ non recte opinor Inv. e suis libris (et Lib. Burg.) recepisse γ' οὖν. Causa indicanda erat, cur dedicare coronam Pluto vellet. ἀλλὰ ex communis sermonis usu redundat. DIND. Pro γοῦν est γὰρ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. ID.

1089. ἀναθεῖναι· ἀναθῆσαι. τοὺς δ' οὓς ἔχω· τούτους οὕστινας κρατῶ. HEMST. Per τοὺς στεφάνους intelligi puto coronam, quam adolescens capite gestabat (1041.) et quam Pluto, animi grati declarandi causa, quod ipsum reddidisset divitem, volebat dedicare ita ut eam suspenderet, h. e. ἀναθεῖναι (938.). FISCH. τοὺς δ' οὓς Junt. III. τοὺς δ' Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. DIND. οὓς. ὡς Lib. Burg. DOBR.

1090. Hic versus vitiose bis legitur in Ald. τί βουλ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. DIND. αὐτῷ· τῷ θεῷ. Cod. LB. HEMST. Videtur anus Plutum rogare voluisse, ut ipsum redderet divitem, certe ut adolescentem juberet etiam posthac ipsius consuetudine uti. FISCH. In Leid. juveni erat tributus, et ἐγὼ δέ γ' οὐκ εἴσειμι vetulæ; sed postea correctum. DOBR.

1091. Una res expressa est bis, ut Heliod. 8. p. 399. ed. Commel. θαρσεῖτε καὶ θυμὸν ἔχετε ἀγαθόν. Petita est hæc loquendi forma ex Hebr. lingua. V. ad Leusden. lib. de dial. N. T. p. 167. Attici enim sæpe conjungunt verba idem valentia simpliciter, ut Plat. Phæd. 27. κατὰ ταὐτὰ ὡσαύτως ἔχει. FISCH. εἴσειμι. Gl. Cod. Par. εἰσελεύσομαι. SCHÆF. οὐκ εἴσειμι· οὐκ εἰσελεύσομαι. Θάῤῥει· ἔχε θάῤῥος, Οὐ γὰρ βιάσεται· σε ὁ νέος, ὥστε μὴ εἰσελθεῖν. Cod. LB. Posterior illa interpretatio perversa ex eo manavit, quod in hoc libro per errorem versus 1090. juveni sit tributus, pars sequentis vetulæ: emaculata postmodum hac labe Scholium tamen intactum remansit. Melius autem hic εἰσελεύσομαι, quam quod adscriptum est in Dorv. Cod. τῷ εἴσειμι· εἰσέρχομαι· alibi magis commode vim futuri temporis Atticam in hoc præsente reddiderat. HEMST. γ' om. A. 1. 2. B. PORS. δέ γ' οὐκ εἴσιμι 1. 2. sed μοι primo 2. δ' οὐκ εἴσιμοι 3. δὲ οὐκ εἴσιμι primo 4. DOBR.

1092. οὐ — βιάσεται. Gl. Cod. Par. οὐ καθελκύσαι παρὰ γνώμην. SCHÆF. Οὐ γὰρ βιάσεται. Nec hic locus caret venustate et gratia, quæ nascitur ex ambiguitate v. βιάζεσθαι. Hoc enim omnino est, *vim adferre*, sed singulatim de maribus ratione feminarum ita ponitur, ut sit *vitiare*, *subigere*, quod fere φθείρειν dicitur. Mœr. [p. 106. add. p. 390.] Gl. vett. βιάζομαι ἄλλον, *violo*, *vim facio*. Βιάζομαι παρθένον, *vitio*. Βιάζεται παρθένον, *compremit*. Videtur igitur Chr. ostendere, aniculam adolescenti non esse facturam vim, sed re ipsa notat ejus pruriginem et libidinis incredibilem exsuperantiam. FISCH. βιάζεται Elb. DIND.

1093. ὑπεπίττουν. Etym. v. Πατὴρ olim legit ἐπίττων, quasi a πιττάω. Verba ejus hæc sunt: οἱ δὲ ὅτι κατὰ συνήθειαν πίττα λέγουσιν ἀντὶ τοῦ φίλει· ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν ἐπίττων, ἀντὶ τοῦ ἐφίλουν. Suid. in serie sua legit ἐπίττουν, sed tam secundum hujus, quam Etym. lectionem syllaba versui deerit. KUST. ὑπεπίττουν recte habet; neque simplex stare potest; utcunque Suid. et Etym. id exhibeant. BENT. Berg. Schol. (κατεφίλουν interpretantis) et Etym. verbis (οἱ δὲ, ὅτι etc.) laudatis, pergit: "Gl. πίττα, *Abba*. Eædem *Abba*, πίττα, τέττα. Itaque πιττᾷν propr. esset, *osculari patrem*, sive, *abbasiare*, aut *abasiare*, ut ita dicam, aut usitate, *basiare*: quod sane eadem ratione atque Græcum verbum videtur formatum esse, nisi quod prima li-

tera sit ablata. Videtur autem in Aristoph. loco non ὑπεπίττουν, sed ὑπεπίττων legendum esse, ut est ap. Etym. qui adducit hunc versum l. c. nisi quod ibi pro verbo composito est simplex." Hæc Berg. ἱκανόν. Gl. Cod. Par. ἀρκετόν. — ὑπεπίττουν· ἐπέραινον, συνουσιαζόμην. Schæf. Conspirant edd. quotquot inspexi in lectionem ὑπεπίττουν: verum ad marg. ed. Gryph. notatum video, γρ. καὶ ἐπίττων. Non aliter legerat Orus, teste Etym. p. 656, 6. οἱ δὲ ὅτι — ἀντὶ τοῦ ἐφίλουν. Ὦρος. Hinc non nisi forma discedunt Codd. nostri [LB. et Dorv.], nam in utroque pariter ἐπίττουν cum gl. ἐγάμουν, quibus suffragatur Suid. neque Schol. non videtur idem invenisse, ut qui πιττοῦν, non ὑποπιττοῦν, in explicatione ponat; quod eo probabilius est, quia Suid. perpetuus ejus descriptor, consentit. Certum tamen, illa lectione admissa, versum non stare: atqui levi negotio huic vitio subveniri potest, inserta modo part. ἄν, quæ sententiæ nihil deterit: Ἱκ. γ. α. προτ. ἐπίττουν ἂν χρ. Verum hæc ita dico, ut publicatæ scripturæ controversiam minime moveam: ipsum illud verbum ὑποπιττοῦν, sed propria vi, Lucian. habet Jov. Trag. p. 216. ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον. Schol. πίσσῃ πλαττόμενος. Ceterum πισσᾶν vel πιττᾶν ab Etym. notatum, etsi legi conveniat, vix tamen in usu fuisse reperias: πιττοῦν frequentatur, præsertim de mollibus et cinædis, qui dropacem passi barba volsa, ut Africanus apud Gellium ait, feminibusque subvolsis ambulabant: vid. H. Grot. ad Mart. Capell. p. 227. Addita est illi verbo, quam grammatici tradunt, deosculandi potestas, quasi dixeris, *os et osaula conglutinare:* neque diversa fuerit ratio, si latius, ut pluribus in linguis solet, producatur, *complexus adglutinare.* Nescio an ita capiendum sit καταπιττοῦν in Crat. loco ap. Schol. Soph. Aj. 205. et Suid. in Δεσμώτης. Ὄψει γὰρ αὐτὴν ἐκτὸς οὐ πολλῷ χρόνῳ Παρὰ τοῖσι δεσμώτῃσι καταπιττουμένην, ubi sane fallit Cod. (Suid.) LB. præferens καταπιττουμένην, quod verbum analogia linguæ Græcæ respuit. Hemst. Tres Reg., claudicante metro ἐπίττουν. Sic etiam in meo e prima manu: sed omissam syllabam ὑπ. idem librarius superne reposuit. Gl. ἐγάμουν. Hoc exemplo confirmatur observatio, quam feci ad Lys. 408. In Schol. Cod. C. licet contextus exhibeat ἐπίττουν, legitur: ἐπίττων· τουτέστιν ἐφίλουν, ἐμιγνύμην. πιττῶ δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ τὰς νῆας πίσσῃ χρίω, καὶ τὸ τὰ διεῤῥωγότα τῶν ξύλων ἑνοῦν. Advertas verbum φιλεῖν adhibitum eadem significatione, qua in Ran. emendato versu 543. V. ibi not. Formam πιττοῦν Atticis scriptoribus usitatam fuisse ostendit Hemst., alteram πιττᾶν e solis grammaticis nota. Brunck. ὑποπιττοῦν proprie significat *picare, oppicare*, a πίττα, *pix*, deinde usurpatum est, sensu obscœno, pro κινεῖν, βινεῖν, συνουσιάζειν. Fisch. Vina violentiora βιάζεται, quando per rimulas doliorum erumpant; qui igitur timent, ne vinum effluat, dolia diligenter picare solent. Quia de anu dictum est οὐ βιάζεται, adolescens, translata significatione verbi ad vinum, ait, mulieris hujus vis nihil contra me poterit, quum de me sedulo fuerit picata. Girard. Longa consuetudine probe cognovi vetulam, ita, ut eam haudquaquam mihi metuendam esse sciam. Mutt. Pro ὑπεπίττουν Elb. ἐπίτουν. Brub. ὑπεπίττουν. Dind. ὑπεπίττουν ὑπ. om. A. 1. 2. ἐπίττων B. a m. pr. et Sch. Pors. ὑπεπίττουν tres primæ, Rav. ed. Brunck. ἐπίττουν Arund. 6. Dobr. ὑπεπίττουν 1. et m. pr. 2. sed corrector, γρ. καὶ ἐπίττουν.

πε

ἐπίττουν 3. t. et sch. ἐπίττουν 4. (πε forsan m. pr.) ὑπέπιττον (sic) Lib. Burg. Dobr.

1094. βάδιζ'· ἀπέρχου. Cod. LB. κατόπιν· ὄπισθεν. Cod. LB. Dorv. Hemst. βάδιζε *intra* domum Chr. ita ut præcas. Nam addit, εἰς. σου κατόπιν, quod est voc. Atticum, pro communi ὄπισθεν. v. 13. 757. Fisch. Dum anus dixit βάδιζε, simul juvenis domum ingressus est, eo vix ingresso anus simul ingrediens dixit, ἐγὼ δέ σου — Chr. non sine risu subdit ὡς εὖ τ. Girard. Post εἰσέρχομαι inter. signum Ven. ii. Dind.

1095. Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. Ut infra, sic ab init. Nub. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, et Av. 571. Διὶ θύῃ βασιλεῖ. Ita jam ante Æsch. Pers. 532. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, et similiter Agam. 363. Quo nempe βασιλέως nomine cultus inter alia apud Athenn. Jupiter. Unde Xen. hunc Jovem βασιλέα ex oraculo Delphico a se, ubi res dubia occurrebat, consuli solitum tradit Anab. vi. 1. 14. Neque vero Athenis solum, sed alibi quoque, ut apud Bœotos in Lebadia cultum Jovem Βασιλέα tradunt Plutarch. ab init. Amator. Narr. et Paus. ix. p. 682. Hinc ob Jovis imperium in reliquos deos, inter alios titulos hoc Βασιλέως nomen ei delatum testatur Dio Chrysost. Or. i. p. 28. item Or. xii. p. 226. et xxxv. p. 447. Apud Aristidem vero Monod. in Smyrn. p. 471. t. i. præter Jovem, Neptunum ac tutelares Smyrnæ deas, nempe Nemeses, invocantur insuper θεοὶ βασίλειοί τε καὶ Ἑλλήνιοι, h. e. juxta interpretem, dii

Romani Græcique, ut nempe eâ voce βασίλειοι dii ibi designentur, quos vel Βασιλὶς Roma, vel imperatores colebant, Βασιλεῖς a Græcis scriptoribus dicti. Etsi enim pro iisdem haberi possent Romanorum et Græcorum, et quidem majorum gentium dii, quod ex optimis Græcorum ritibus Deorum cultus et sacra a Romulo Romæ instituta dicantur a Dion. Halic. Antt. ii. p. 90. [c. 18. p. 272. s. t. i. Reisk.]: Indigetes tamen suos et patrios deos habuit itidem Roma, quorum cultum tangunt ac suggillant haud uno loco Arnob. Augustinus, aliique, adeo etiam ut a priori Roma vocetur l. vi. p. 195. [194. ed. LB. 1651. 4.] *civitas maxima et numinum cunctorum cultrix*. Spanh. Βασιλεὺς, ut ἄναξ, est epitheton commune omnium deorum, sed inprimis tamen Jovis proprium, qui etiam a Latinis vocatur *pater, rex, divum hominumque*. Fisch. ὡς λίαν. LB. εὐτόνως· ἰσχυρῶς. LB. (et Gl. Cod. Par.) τὸ γραΐδιον· ἡ γραῦς αὕτη. LB. συνίζησις· Dorv. γραΐδιον legendum esse monet per συνίζησιν tamquam γρᾴδιον, ut 536. 688. Eccl. 944. v. ad 674. Ita Nub. 314. ἡρῷναι, de quo Salmas. ad Herod. Dedic. Stat. Reg. p. 143. notatique a Schol. ἥθεοι pro ἠΐθεοι. Νηρῄδων χορὸς Eurip. Troad. 2. Hemst. τὸ γρᾴδιον, non τὸ γραΐδιον, quatuor syllabis. Brnt. βασιλεῦς Elb. γραΐδιον Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. βασιλεὺς l. Dobr.

1096. λεπὰς — προσίσχεται. Ita Hes. in Λεπάς· τὸ τῇ πέτρᾳ προσισχόμενον κογχύλιον. Infra vero Vesp. 105. ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῇ κίονι. Quale vero *conchylii* seu *ostrei* genus fuerit λεπὰς, docebit Synes. Ep. iv. p. 105. ult. edit. [Petav.] Epicharmus apud Athen. iii. p. 86. Ἄγε δὲ παντοδαπὰ κογχύλια, Λεπάδας etc. Alcæi versus ibidem adducitur, in quo θαλασσία λεπὰς vocatur. Alio vero sensu λέπας de *promontorio*, s. loco montoso ab Atticis dicitur, ut Æsch. Agam. 29. Ἴδη μὲν πρὸς Ἑρμαῖον λέπας, et similiter de eodem Eurip. in Ino, deperdito dramate ap. Stob. Flor. tit. 41. [n. 6. inter Fr. Eur. Musgr.] Ἰδαῖον λέπας, *Idæum montem*. Spanh. Est genus conchæ marinæ, quæ delata ad rupes adhæserit his ita, ut avelli non possit, quam in rem vid. Ælian. de N. An. vi. 55. προσίσχεσθαι est forma verbi Attica, pro qua reliqui Græci utuntur altera προσέχεσθαι, significat *adhærere*, ita aliquem sequi, ut avelli te ab eo non sinas. Sed transfertur deinde ad eos, qui alicui toti dediti sunt et addicti, ut προσκεῖσθαι. vid. Proluss. de vers. Gr. V. T. p. 126. Εὐτόνως προσίσχεσθαι est *adhærere firmiter, tenaciter*: nam qui firmiter adhæret alicui, is intendit omnes nervos et vires. Fisch. ὥσπερ· καθὰ LB. λεπάς· εἶδος ὀστρέου. LB. Dorv. τῷ μειρακίῳ· τῷ νέῳ. LB. τῇ πέτρᾳ. Dorv. προσίσχεται· προσκολλᾶται. LB. Dorv. nisi quod hic alterum λ prætermittat. Quod Cod. LB. τῷ μειρακίῳ addiderit τῇ πέτρᾳ, ideo factum, ut lectorem doceret vel supplendum esse τῷ μειρακίῳ προσίσχεται ὥσπερ λεπὰς τῇ πέτρᾳ, vel potius, ut Schol. etiam observat, præter opinionem ad aures accidisse τῷ μειρ. quum exspectassent τῇ πέτρᾳ· prorsus simili ratione Vesp. 105. ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος etc. Hemst. λεπὰς. Gl. Cod. Par. παταλίδας. Schol. Λεπάς ἐστιν εἶδος ὀστρίου· ὃ ταῖς πέτραις πεσὸν, ἐκείνων ἰσχυρῶς ἐξέχεται, καὶ δυσαποσπάστως ἔχει. ἣν οἱ κοινοὶ παταλίδαν καλέουσιν. Forma παταλίδας Gl. Ducang. caret. προσίσχεται· προσκολλᾶται. Schæf. λεπάς. Schol. Ms. in meo Cod. Λεπάς ἐστιν εἶδος ὀστρέου, ὅπερ λαβόμενον πέτρας ἐπισχυρίζεται, (in C. ἀπισχυρίζεται) καὶ δυσαποσπάστως ἔχει. καὶ οὐκ ἄν τις αὐτὸ ῥᾳδίως ἀποσπάσοι, | πρὶν ἄν τι τῆς πέτρας ἀποῤῥήξῃ μέρος. τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ πολύποδος λέγεται. (in C. γίνεται) Cujusnam sint poëtæ duo illi haud invenusti senarii nescio. In priore male C. habet ἀποσπάσῃ. In posteriore male uterque Cod. πρὶν ἂν καὶ τῆς — Meus, ἀποῤῥήξει. Brunck. προσέρχεται 2. m. pr. ἰσχ. corr. χοροῦ habet 2. Dobr. Citat Suid. in λέπας. προσεῖχετο Lib. Burg. Rav. V. Athen. iii. p. 86. b. ΧΟΡΟΥ tres primæ, et Schol. ad 1042. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδὴ) Brunck. Nil Inv. Id. Post 1096. ΧΟΡΟΥ legitur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. omisit Port. Dind.

1097. Constituitur hic actus v. scena i. — adolescente et anu intromissis, Justo (Chr.) subducto et finita chori cantiuncula, Mercurius de Pluto et ipse questurus, quod universa deorum sacrificia numen Pluti antiquaret, accedit ad ædes Chr. et foribus validissime pulsatis, illinc subito revolat, ut nemine comparente fores reseranti divinitus tactæ viderentur. Car. ergo domo egressus, huc illuc prospiciens, dum neminem videt, qui pulsarit, secum ipse loquitur. Girard. Ὁ κόπτων· Ὁ κρούων. Cod. Dorv. cujus in margine adnotatum, Κόπτει τις τὴν θύραν, ὅταν ἔξωθεν κρούῃ· Ψοφεῖ, ὅταν ἔσωθεν. Verum in LB. legitur, ὁ κόψας· ὁ κρούσας· atque ita Moschop. περὶ Σχεδ. p. 62. ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀριστοφάνει, Τίς ἔσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν; Τουτὶ τί ἦν· ὃ ἤκουσα. Ora vero

LB. hoc Schol. habet: *Κόπτειν, ψοφεῖν, καὶ κλαυσιᾷν τὴν θύραν διαφέρει· κόπτειν μὲν γὰρ λέγεται, ὅταν εἰσιέναι τις μέλλῃ, καὶ τὴν θύραν ἔξωθεν πλήττῃ· ὡς τὸ, τίς ἔσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν; ψοφεῖν δὲ, ὅταν ἐξερχόμενός τις αὐτὴν ὑπανοίγοι* (*ὑπανοίγει·* quemadmodum Atticorum *παροίγειν* et *παρανοίγειν τὸ θύριον* Alciphr. iii. Ep. 30.) *καὶ ἦχον τινὰ ἀποτελῇ· ὁ τοιοῦτος γὰρ ἦχος ψόφος καλεῖται· ὅταν δὲ ὑπ' ἀνέμου κινῆται μόνη, καὶ ἦχον τινὰ ἐκ τούτου ἀποτελῇ, ὁ τοιοῦτος ἦχος ἢ τρισμὸς κλαυσιᾷν λέγεται.* Quod autem exempli vice adtulit, existimandum est sumi ex Nub. 133. unde et Thom. petivit in *Κόπτει*, et forte Moschop. eo loco, quem initio proposui. Hemst. *ὁ κόπτων.* non minus bene B. *ὁ κόψας.* Brunck. Quum Chr. adolescens, anicula, introissent, fores clausæ sunt. Interea supervenit Mercurius, deorum nuntius, et pulsavit fores. Car. janitor, *τίς ἔσθ'*, inquit, *ὁ κόπτ. τ. θ.* Quia nemo respondit, prodit foras, circumspicit, et quia neminem videt, *τουτὶ τί ἦν;* inquit. Sic apparet recte legi *ὁ κόπτων*, ut non necesse sit cum Cod. Leid. legere *ὁ κόψας·* nam locus Aristoph. quem laudat Moschop., potest sumtus esse e Nub. 133. ubi omnes libri habent *ὁ κόψας.* Nam Athenis aperiebantur fores in publicum, unde non solum ii, qui exirent domo, crepitum fores ferientes edebant, ne forte prætereuntium aliquem offenderent, quod dicebatur *ψοφεῖν*, sed etiam ii, qui introire vellent, fores pulsabant, quod dicitur ab Atticis *κόπτειν, κόπτειν τὴν θύραν* (1101.), a reliquis Græcis *κρούειν, κρούειν τὴν θύραν*, ita tamen ut Attici nec horum verborum usu abstinuerint. V. Mœr. Phryn. p. 74. Herod. Philet. p. 466. Piers. Aristid. de dict. simpl. ii. 13. 18. p. 440. ed. Norman. etiam Albert. Obss. Phil. ad Apoc. iii. 20. omninoque Sagittar. de januis vett. 1672. 8. *τουτὶ τί ἦν;* sunt verba admirantis; nam Carion, quum exiisset domo, ut videret, quis pulsasset fores, quia interroganti nemo responderat, neminem videbat. Mercurius enim secesserat. [V. Ran. 38. Ach. 401. Conc. 986.] Fisch. *τοῦτο* 1. Pors. *κόπτων* servat Eustath. Il. X. p. 1256, 9=1352, 1. *κόπτων* ex em. 3. et gl. *κρούσας.* Dobr. *τίς* et post *θύραν* punctum Ald. Junt. i. ii. iii. *τίς* et comma post *θ.* Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. *τίς* et comma post *θ.* Raph. *τις* et interr. nota, Port. *τί ἦν.* Ald. *τὶ ἦν.* Junt. i. *τὶ ἦν* sine interpunct. Junt. ii. iii. *τί ἦν;* Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

1098. *οὐδεὶς ἔοικεν· κόψας αὐτὴν φαίνεται. Δῆτα· ἀληθῶς. τὸ θύριον ἢ θύρα αὐτή.* Cod. LB. In Cod. Dorv. *τὸ θύριον ἡ θύρα Ἀττικῶς·* Hemst. *δῆτα* Hes. *ἄρτι ὄντως.* Sic enim corrigi debet vulg. *ἄρτου.* De sede accentus in hoc deminutivorum nominum genere v. Etym. Ms. Bibl. LB. in not. Hemst. [In V. *Δῆδος*, ubi docet, si ὑποκοριστικαὶ παραγωγαὶ sint δισυλλαβοι, καὶ πρὸ μιᾶς ἔχειν τὸν τόνον,* ut *ψωμίον, ὠτίον, κλειδίον, παιδίον, κηρίον,* *δηλίον* *δὲ ἐν τρισὶ βράχεσιν δεῖ προπαροξύνεσθαι θρόνος, θρόνιον· πτυχὸς, πτύχιον· φλάβιον, τόπιον, ὅριον, μόριον, κόριον, λόγιον.* Hemst.] Fisch. *θυρίδιον* A. 1. B. non 2. nec Suid. ed. Ms. in *κλ.* Pors.

1099. Cod. Dorv. *φθεγκόμενον* ea scribendi forma, quam in hoc verbo pro more serioris Græciæ sæpius adhibet. Hemst. *φθεγγόμενον.* Gl. *βοώμενον.*—*ἄλλως κλαυσιᾷ· μάτην τὰ τῶν κλειόντων μηραῖνει.* Gl. Cod. Par. Schæf. *φθέγγεσθαι* h. l. proprie positum est, *sonare, sonitum edere;* ponitur enim de quovis soni genere, ut *φθόγγος. ἄλλως* est *temere, casu.* Nam dicitur de omnibus, quorum vera et certa causa non apparet; hæc enim aliter, alio modo, esse et fieri possunt. V. Ruhnk. ad Tim. Gl. Plat. Ind. Æsch. Socr. h. v. Fisch. *ἄλλως.* Gl. *μή τινος κινοῦντος. μάτην.* — *κλαυσιᾷ, ἠχεῖ.* Brunck. Ælian. V. H. ii. 13. *παρῆν οὐκ ἄλλως*, aderat non *temere.* Dio Cass. xlv. p. 270. *τὸν Ὀκτάουιον εὑρὼν ἄλλως ἀναβεβηκότα.* Munk. *κλαυσιᾷ.* Eustath. ad Il. Φ. p. 1901, 17. Rom. de hoc loco Comici: *Ἐν τούτοις δὲ μνηστέον τοῦ, κλαυσιᾷ τὸ θυρίον ὃ κεῖται παρὰ τῷ Κωμικῷ. ἐκεῖνος μὲν γὰρ παίζων πρὸς ἦχον θυρίδος λεῖον καὶ ἄῤῥοιζον οὕτως ἔφρασεν, ἰσχάνας τὴν προφορὰν τοῦ ῥήματος, διά τε τοῦ ἀφώνου κάππα, καὶ τοῦ ὑγροτάτου λάμβδα· ἐπεὶ καὶ δοκοῦσι τὰ τοιαῦτα θυρία ἐθέλειν κλαίειν, ὡσεὶ νεογνὰ σκυλάκια.* Sed hæc subtiliora sunt quam veriora. Simpliciter autem locum hunc vertere possis, *janua gemit.* Kust. *ἄλλως κλαυσιᾷ· ματαίως ἠχεῖ.* Cod. LB. et Dorv. Subtiliter admodum philosophatur, ipsarumque literarum *κ* et *λ* sonum adcommodatissimum expendit Eustath. l. l. quo scilicet januæ gementis strepitus ille *λεῖος* et *ἄῤῥοιζος* leniter indicetur, contra ac fecit Homer. cui — *ἔβραχε καλὰ θύρετρα Πληγέντα κληῗδι* — ut asperitate verbi vivide redderet *μεγάλως θύραν εὖ ἀραρυίας τρισμὸν τραχύν.* Ibi videas, sicut in Schol. januæ memorari *τρισμόν.* Sic Nilus de viii. vitiis c. 6. *ἔτριζεν ἡ θύρα κἀκεῖνος ἐξήλατο·* perbene vetus Interpres, *Stridorem janua dedit et ille protinus exiluit.* Pari modo de calceis inter ingrediendum crepitantibus ponitur,

velut Momus, quum Venerem ipsam criminari non posset, reprehensione dignum censuit ὅτι τρύζοι αὐτῆς τὸ ὑπόδημα, ap. Philostr. Ep. xxi. Quod autem ad illustrandam rem præterea Eustathius adjecit, ἐπεὶ καὶ δοκοῦσι — σκυλάκια, tale jam est, ut prope a ridiculo distet. Protulit hæc Arist. verba Suid. in Κλαυσιᾷν, κυρίως τὸ ἠχεῖν αὐτομάτως τὰ θύρια· quæ interpretatio commoda est et tenenda. Hemst. *Flet janua*, quia Mercurius tam valide eam pulsaverat. Est autem prosopopœia, qualis illa 276. αἱ κνῆμαί σου βοῶσιν. Berg. Latine exprimi potest verbo *gemere*. Fisch. Lugubrem quemdam tactum exprimit, distinctum intervallo, sed vehementem. Mercurius voluit novitate tactus omnes domesticos attentiores reddi, ut dicturo fides major haberetur. Girard. Metaphora ducta a pueris cæsis eamque ob rem misere ejulantibus. Munt. σέ τοι, σέ τοι λέγω, Καρίων, ἀνάμ. Apud Eurip. Iphig. Aul. 863. Servus: ὦ ξέν', Αἰακοῦ γένεθλον, μεῖνον, ὡς σέ τοι λέγω τὸν θεᾶς γεγῶτα παῖδα. Soph. Aj. 1237. σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω, *te — appello.* [λέγω idem est, quod καλῶ, et σέ τοι λέγω (τοι abundat. Munt.) verti potest, *heus tu!* Fisch.] Eurip. Ion. 219. σέ τοι τὸν παρὰ ναόν, αὐδῶ· *te æditurum compello.* Noster Avv. 407. ἰὼ ἔποψ, σέ τοι καλῶ. Ibidem 275. omittit verbum, οὗτος, ὦ σέ τοι. Videtur autem imitatus Æsch. in Prometh., ubi Mercurius itidem, ut hic, a Jove missus, dicit 942. σὲ τὸν σοφιστήν — τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω, πατὴρ ἄνωγέ σε. Noster pro πατὴρ infra 1167. dicit ὁ Ζεύς. Berg. In membr. ita constitutus hic locus: — σέ τοι [semel tantum positum] λέγω, | 'Ο Καρίων ἀνάμεινον. In C. σέ τι λέγω, Καρίων, ἀνάμ. Quin membran. lectionem, quæ mihi valde arridebat, tamquam sinceram amplecterer, expuncto altero σέ τοι, obstitit v. 624. ὦ παῖ Καρίων etc. [Ibi Inv. jam edidit, Παῖ K. v. Not. 5. in Comm. p. 182. Dind.] Nunc meæ me socordiæ piget pudetque. In illo versu edendum erat, παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν σ' ἐχρῆν. Hic vero poëtæ vera manus restitui sic debet: 'Ερμ. σέ τοι λέγω, 'Ο Καρίων ἀνάμεινον [Inv. e Cod. Rav. edidit, σέ τοι λέγω, Ὦ Καρίων. Dind.] Prima in Καρίων necessario producitur, quum servile hoc nomen derivetur a regionis nomine Καρία, unde Κᾶρες prima in utroque semper producta. In 624. iv. Codd. exhibent παῖ Καρίων: in nullo comparet ὦ, ne quidem superne scriptum pro signo voc. quem gl. fuisse morem ad 166. observavi. Ad Codd. cum impressis discrepantiam non satis adtenderam, Hemst. cui vulgata lectio suspecta non fuerat, plus, quam par erat, tribuens. Nunc occasione hujus versus, codices, qui ad manus sunt, rursus adii, et in nullo, ὦ παῖ scriptum esse testor. In hoc versu elegans est lectio: σέ τοι λέγω, ὁ K. ἀ. Sic sæpe, qui famulum vocat, articulum addit nomini: v. Ran. 40. 271. 521. quibus in locis nom. est pro voc. quod Atticis solemne est. Jam si quis Comicorum, quæ supersunt, reliquias omnes excutiat, nullibi, opinor, nomen illud Καρίων, prima correpta, reperiet. In Euphronis Synepheborum fragmento ap. Athen. p. 377. d. duo isti leguntur senarii: ὅταν ε | ρανις | ταις Κα | ριων | δια | κονης. | | ἐγκεφα | λος ἠλ | λοιω | το, δει | δε Κα | ριων. Brunck. σέτοι, σέτοι λέγω, Καρίων — Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. 'Ερ. σέ τοι σέ τοι λέγω Καρίων. 'Ερ. σέ τοι λέγω 'O K. A. B. 'Ερ. σέ τοι λέγω ὦ K. 1. vulg. 2. ὦ gl. 2. ὦ Ζεῦ Suid. Ms. ἐξάντη. Καρύων 1. B. Pors. 'Ερ. σέ τοι σέ τοι | λέγω Καρίων tres primæ, consentiente, ut videtur, Elb. certe Ar. 6. In hoc ὦ gl. et versus male distincti. 'Ερ. σέ τοι λέγω Καρ. Borg. Rav. εἶπ' ἐμοὶ edd. Brunck. Inv. hic et 1106. σέ τοι λέγω | ὁ Καρίων citat Elm. Mus. Crit. Part. iv. p. 486. qui de σέ τοι videndus. Dobr. σέ τοι σέ τοι | λέγω κ. 1. et m. pr. 2. sed in 2. σέ τοι semel punctis damn. a correctore. σέ τοι λέγω | Καρίων 3. et m. pr. 4. in 4. σέ τοι alia manu suprasc. ὦ gl. 2. 3. Id.

1100. 'Ανάμεινον. Mendose Cod. Dorv. ἄμεινον· καρτέρησον. Καρτερεῖν pro *expectare, expectandi causa remanere*, communis est, et recentioris Græcorum linguæ. 'Ανάμεινον· πρόσμεινον. Cod. LB. Hemst. ἀνάμενον est *resiste.* Nam Carion redire in domum volebat et fores claudere. οὗτος est *heus tu!* ut 439. 926. Fisch. De 'Ερμῇ, κήρυκι, *præcone, nuncio*, nonnulla dixit Eckard. p. 114. Dind. εἰπέ μοι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Id.

1101. σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες; Ad Mercurium dicitur, qui alioquin ante fores ædium, et ubi ejus simulacrum, colebatur: de qua re paullo post. Spanh. οὑτοσὶ Junt. ii. Dind. οὑτοσὶ 1. Pors.

1102. Μὰ Δί'· Οὐ. Ἔμελλον· κρούειν. Cod. Dorv. κόψειν περισσότερον. LB. Recte locutionem supplent: nihil est frequentius, quam ut verbum aliquod præcedens ad μέλλειν animo sit repetendum: de quo genere, quod eruditos nonnunquam fefellit, dixi ad Lucian. Dial. Mort. xxix.

φθάσας· προφθάσας. Cod. Dorv. *προλαβών.* LB. qui grammaticam observationem adlitam margini præfert ejus pretii, quales a recentioribus proficisci solent: *φθάνω τὸ καταλαμβάνω τὶ ἤγουν ἄνθρωπόν τινα, ἢ τόπον· ἐκ τούτου φθάνω καὶ τὸ προλαμβάνω, οἷον, ἔφθη εἰπών· ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου λέγεται κἀνταῦθα· καὶ ἡ σύνταξις, εἶτα ἀνέῳξας τὴν θύραν δηλαδὴ φθάσας, ἢ προλαβὼν ἐμὲ μέλλοντα κόπτειν αὐτήν.* Hemst. *μὰ Δί' ἀλλ', immo vero.* Intell. *οὐ ἔμελλον·* recte Schol. Leid. jubet intelligi *κόψειν.* Nam *μέλλω* sæpe ponitur absolute ita, ut intelligi debeat inf. præcedentis verbi, ut Plat. Phæd. 24. *πῶς γὰρ οὐ μέλλει* scil. *μοι ἡδομένῳ εἶναι,* h. e. *ἥδεσθαι,* ubi v. not. 18. *εἶτ' ἀνέῳξας με φθάσας,* [V. Tho. Mag. v. *Ἀνέῳγεν,* qui locum hunc adducit. Kust.] *occupasti aperire fores,* prius aperuisti fores, quam ego pulsare possem. Poterat etiam dici *ἀνοίξας με ἔφθασας* (v. ad 485. et 685.): *ἀνοίγειν* est verbum hoc in genere proprium, ut Anacr. Od. iii. 10. et 16. ubi v., Matth. xxv. 11. Joh. x. 3. Matth. vii. 7. *εἶτα* verti potest *tum.* Fisch. *ἀνέωξας* (sine iota subscr.) Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Dind. *οὐ μὰ* B. in lib. Ask. *οὐ μὰ* 6. Dobr.

1103. *ἐκκάλει· ἔξω κάλει.* Cod. LB. qui deinceps idem ter adpinxit ad *ἔπειτα.* Hemst. *evoca* ex ædibus. *ταχὺ, continuo.* Fisch. Citat Gramm. August. Hermann. p. 378. Dobr.

1104-5. *τοὺς θεράποντας· τοὺς δούλους.* Cod. Dorv. *αὐτοῦ, τοὺς συνδούλους σου* Cod. LB. Hemst. Ad Chr. (*τὸν δεσπότην*) referenda sunt verba *τ. γυναῖκα* [uxorem Chr. heram], *τὰ παιδία,* etiam *οἱ θεράποντες.* Sed Schol. Leid. hos retulit ad Car. et adscripsit verba, *τοὺς συνδούλους σου,* quod est vocabulum Macedonicum, quo utuntur etiam scriptores N. T.: Attici dicunt *ὁμόδουλος.* V. Mœr. et Tho. Mag. v. *ὁμόδουλος.* Fisch.

1105. *Τὴν κύνα· τὴν σκύλαν.* LB. *Σκύλος, σκύλη* et *σκύλα* vocabula Græciæ labentis notata sunt in Ducang. Gl. Hemst. *τὴν κύνα.* Perperam in membr. *τὸν κύνα.* Brunck. Æl. Ep. 2. *τὴν οἶν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια, ἣν ἐπαινῶ πρὸς σὲ, παρ' ἐμοῦ προσεῖπε καὶ τὼ βοιδίω καὶ τὴν κύνα, ovem illam, quæ fert mollia vellera, quam tibi laudo, saluta meo nomine, et boves ambo et canem.* Berg. Græci loquentes de bestiis, qua bestiis, utuntur feminino genere. Fisch. Quorsum attinet, et canem et suem vocari? his verbis demonstrat, universam Chr. familiam Jovi esse maxime invisam, et Jovem in ulciscenda injuria sua etiam in bruta fore immisericordem. Girard.

1106. *σαυτόν.* Mercurius enim Car. nolebat intus manere, sed reverti eum volebat foras: neque hoc caret mordaci urbanitate, quod servo junguntur canis et porcus. Fisch. Hoc vult: non illis modo periculum imminet, sed et tibi. Girard. Admodum facete et comice canem inter et porcum nominat Car. Munt. [illegible] Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

1107. *ὦ πόνηρε· ὦ γεωργέ.* Cod. LB. Idem interpretamentum suppeditavit Cod. Dorv. ad 220. 265. Hemst. Quia Car. fuit servus Chr. agricolæ. Sed Mercurius eum appellat ita, vel, quia hero adferret tum quum Pluto lumina oculorum restituta sunt, vel ob pœnas, quas Jupiter ab eo sumturus erat. [Igitur scribendum potius, *πονηρέ.* Fisch.] *πόνηρε* [illegible]. Gl. Cod. Par. Schæf. Post *τί δ' ἔστιν* punctum Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. *πόνηρε* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *πόνηρε* tres primæ, Brunck. *πονηρὲ* Inv. Dobr.

1108. *συγκυκήσας.* Gl. Cod. Par. *συνταράξας, συντρίψας.—τρύβλιον· ἰγδίον ἢ ἀγγεῖον ὀξύβαφον.* Schæf. *Συγκυκήσας· συναθροίσας·* nam *εἰς ταυτὸν* exposuit, *εἰς ὅμοιον, εἰς ἓν* Cod. LB. *συμμίξας.* Dorv. *Τριβλίον· ἀγγεῖον.* ita Dorv. ut sæpe apud medicos, præsertim in libris vetustis: alter emendatius *τρυβλίον.* Hemst. *τρυβλίον* est, vel nomen mensuræ et aridorum et liquidorum, capientis dimidium sextarium, quæ etiam *κοτύλη* dicitur (v. Epiphan. de mens. p. 542. Basil.: Hes. interpretatur *ὀξυβάφιον* h. e. *acetabulum*; at *ὀξυβάφιον* s. *ὀξύβαφον* capiebat octavam tantum sextarii partem, v. Eisenschmid. de pond. et mens. p. 166.) vel nomen vasis fictilis, quod Gl. vett. *catinum* vocant, in quo apponebatur puls aut jurulenti quid (v. Matth. xxvi. 23.) etiam alia obsonia. *συγκυκᾷν* est *commiscere, permiscere,* ut *κυκεὼν, potio miscella,* v. Index Theophr. h. v. Sensus: 'Jupiter, scelus, vult vos in uno eodemque catino commistos, ad unum omnes dejicere in barathrum.' Fisch. *τρύβλιον* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *τρίβλιον* B. Pors. *ἐς — συγκ. τρύβλιον* tres primæ. *ἐς — ξυγκ. τρυβλίον* Brunck. *ἐς — συγκ. τρυβλίον* Inv. *τρυβλίον.* V. Boiss. ad Herodian. p. 137. Dobr. *τρύβλιον* dedit Pors.

1109. *ἁπαξάπαντας· ὁμοῦ ὅλους. ἐμβαλεῖν· ῥίψαι, ἐνθεῖναι.* Cod. LB. *Εἰς τὸ βάραθρον· εἰς τὸν ᾅδην.* Cod. Dorv. hoc qui-

dem in Aristoph. declarando nimis Christiane: orcum inferorumque sedes infaustas *βάραθρον* adpellant ecclesiastici scriptores, neque rarum *εἰς βάραθρον τοῦ ᾅδου*, vel *τῆς γεέννης ἐμβληθῆναι·* alias non secus ac Græci pro *certissima pernicie*, vel *exitio* ponunt, ut monuit Suicer. in Thes. Eccl. quem ego miror persuadere sibi potuisse, *βάραθρον* usquam in bonam partem accipi: nam eo in loco, unde rem inauditam collegit, quid clarius est, quam legi debere *βάθρον*? Hemst. *εἰς τὸ βάραθρον* (de quo voc. v. ad 394, et 431.) *ἐμβαλεῖν* dictum est ut Plat. Phæd. 60. *εἰς τὸν Τάρταρον ἐμβάλλειν*. Etiam Hom. Il. Θ. 14. dixit *βάθιστον βέρεθρον*, quod fere ab aliis *τάρταρος*. Fisch. *ἐς* 3. Dobr.

1110. *ἡ γλῶττα τῷ κήρ.* Versus hic adducitur a Suid. v. Ἡ *γλῶττα*, et Eustath. ad Od. Γ. p. 1471, 13. ed. Rom., ubi tamen pro *τέμνεται* legitur *γίνεται*: minus recte, ut puto. De sensu autem loci hujus v. vet. Schol. et Biset. Cf. etiam Schol. Apoll. Rhod. i. 517. Kust. *Τέμνεται*. Eustath. memoria fefellit, quum scribebat *γίνεται·* verbum est in hac re proprium *τέμνειν*. Proferam additas inter versus LB. Cod. explicationes: *Τῷ κήρυκι· ἢ τοῦ κήρυκος·* quod et Dorv. habet: *τούτων· τῶν ζώων. τέμνεται· κόπτεται, δίδοται.* Quæ tam discordia vix extricari possent, nisi duplicem interpretandi modum in margine scholium, quod infra ponam, nos edoceret. Hemst. *τῷ κήρυκι· τῷ Ἑρμεῖ* (sic), *ἢ χάριν σου τοῦ κήρυκος*. Gl. Cod. Par. Schæf. De linguarum victimis, vulgo Mercurio deorum nuntio mactari solitis, hic in Schol. agitur. Athen. i. p. 16. de Mercurio: *σπένδουσι δὲ αὐτῷ* (non *αὐτὸ*) *καὶ ἐπὶ ταῖς γλώσσαις ἐκ τῶν δείπνων ἀπιόντες· προσνέμονται δὲ αὐτῷ αἱ γλῶσσαι διὰ τὴν ἑρμηνείαν· consecrantur eidem linguæ ob sermonis facultatem*, nempe, quæ voce Græca ab Ἑρμῆς deducta *ἑρμηνεία* dicitur. De linguis cæteroquin victimarum, Mercurio sacris, in quas vinum profundebatur, unde *σπένδουσι ἐπὶ γλώσσαις, libunt supra linguas*, modo ap. Athen. dicitur, consuli potest Apollonii Rh. Schol. ad i. 517. Spanh. Lingua victimarum Mercurio debebatur propter beneficium sermonis. Quo respexit Car., dum dixit, *τούτων*, horum omnium nostrum, quos mactandos propediem dixisti, lingua tua fuerit. Melius credas ita dictum: quoniam præco ante sacrificium admonebat populum, ut linguis faverent, lingua victimarum præconi dari solebat. Idcirco ait, *ἡ γλῶττα τούτων*, scil. *θυομένων*. In utraque interpretatione genit. *τούτων* respicit voc. *γλῶττα*. Sed venustissimum fuerit et verisimillimum, si *τούτων* exponas, *horum malorum*, ut subjiciatur *τῷ κήρυκι*. Nam quemadmodum moris fuit, læta nuntiantibus mercedem dare, quod *εὐαγγέλιον* vocabant; ita æquum censet Car. ut Mercurio tam infausta nuntianti lingua incidatur. Girard. V. Avv. 1704. et Pac. 1061. Berg. Verba hæc Car. puto secum dixisse, aversum a Mercurio, ut sint verba male precantis, *utinam isti nuncio*, Mercurio, *lingua excidatur!* Hujus interpretationis vestigia exstant in Schol. marginali Cod. Leid. Fisch. Duplex esse potest sensus: 'Taline deo, tam infausta nobis nuntianti, victimarum linguas excisas amplius sacrificemus?' vel: 'hic tam ingrata nobis adportans dignus est cui lingua præcidatur,' ut præmium nuntio dignum ferat. Munt. Nimirum *τέμνεται* pro futuro est accipiendum. Ita non opus est ut cum Wasio Senar. p. 14. scribatur *τεμνέσθω*, quamquam ille hoc commodius putat. Dind. *τούτῳ* A. 1. non 2. nec Suid. *ἡ γλῶττα*. Pors. *τούτων γίνεται* Rav. Quid Gl. Cod. LB. apud Hemst. sibi velint, apparet e Schol. marg. ibidem; *ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων: διττῶς τοῦτο. ἡ γλῶττα τούτων, ἤγουν τῶν ζώων, τέμνεται τῷ κήρυκι, ἤγουν σοί, τουτέστιν ἕνεκεν σοῦ. ἀποδίδοται γάρ σοι, τῷ ὄντι κήρυκι τῶν θεῶν καὶ ὑπηρέτῃ. ἤ, ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τῶν ἀγγελιῶν, τουτέστι σου,* (*σοι* Hemst.) *τέμνεται· ἀντὶ τοῦ, εἴθε ἐκκοπείη*: — Qui post *τούτων* subaudiebant *ζώων* vel *ἱερείων*, ita rem cepisse videntur, ut Car. partem aliquam victimarum (forsan linguas, vel *τὰς κοιλίας* 1170.) aut manu teneret aut digito monstraret. Lectio Rav. fluxit e gl., ut alibi in eo libro factum est; *γίγνεται* valet *ἀποδίδοται*, "tibi cedit." Dobr. *τούτων* 1. 2. 4. *τούτω* 3. Id.

1111. Citat Thom. Mag. v. *Βουλεύομαι* [p. 159.]. Kust. Vitium in utroque Cod. [LB. et Dorv.] semper fere peperit vox ex altero versu in alterum translata: *ἡμᾶς* ex sequenti huc utrobique adhæsit: quare particula *γε* caret Cod. LB. aliam illi substituit Dorv. *Ἀτὰρ* (*δὲ*) *διὰ τί δὴ τοῦτ' ἐπιβουλεύειν ποιεῖν ἡμᾶς*. Quæ lectio adeo non spernenda est, ut integra probari mereatur; certe nihil sit causæ, cur vulgatæ postponi debeat: nam infin. ita collocatur, ut cum Atticorum usu et eo quidem exquisito egregie congruat. V. H. Steph. Append. ad Dial. Att. p. 138. Nonnihil itidem discrepat Thom. Mag. in *βουλεύομαι· τί δὲ ταῦθ' ἡμᾶς ἐπιβουλεύει ποιεῖν*; quibus præfixum *ἀτὰρ* senarium quadrabit; neque tamen adfirmem eam fuisse libri veteris lectionem, quæ probabi-

lius orta credatur a memoria parum fideli. Minus apte D. Heins. ad Hesiod. Ἔργ. 220. et ἐπιβουλεύεσθαι scripsit et Comici nostri verbum cum Hesiodeo τεκμαίρεσθαι comparavit. Hemst. Verba ἀτὰρ — ἡμᾶς verti possunt, 'sed cur Jupiter struit et molitur nobis hoc calamitatis?' ἐπιβουλεύειν est *insidiari*, moliri aliquid contra aliquem, sed h. l., quia ποιεῖν additur, *velle, in animo habere*, sed in malam partem. Hes. Ἐπιβουλεύει· ὁρμᾷ. Fisch. διατίγε Ald. Junt. I. II. III. Crat. Wech. Brub. διατί γε Ven. I. II. Raph. Port. Dind. ταῦτ' (sine γε) A. 1. 2. B. ποεῖν B. (et Lib. Burg.) Pors. γε habent 1. 2. 6. om. 3. 4. δὴ pro γε legendum cum Elm. ad Med. p. 287. e Mss. duobus, Dorv. scil. et alio. Dobr. τί δὲ ταῦθ' ἡμᾶς ἐ. π. sine ἀτὰρ, Mag. v. βουλεύομαι, ubi unus Cod. ἐπιβουλεύειν. ἐπιβουλεύειν citat H. Steph. t. i. p. 770. F. Integram Dorv. lectionem probat Hemst. neque ἐπιθεῖν 1117. repudiat, infinitivum defendens e locis apud Steph. de Dial. Att. p. 138. Demosth. F. L. p. 265. n. 554=439, 7. Plat. Rep. x. p. 619. c. HSt. (et sic per totum locum pp. 614-621.) Symp. p. 174. D. Demosth. F. L. p. 242. n. 252=402, 7. Plat. Symp. p. 174. E. Xen. Mem. i. 1. 12=413, 33. HSt. Herodot. vii. 150. Thucyd. ii. (non iii.) 102. quibus, si tanti putas, adde ἐπεὶ γιγνώσκειν Plat. Protag. p. 353. A. καθ' ἃς ἐγκύψαντα ἰδεῖν ἐνόντα νεκρὸν ὡς φαίνεσθαι — ὃν περιελόμενον ἐκβῆναι Rep. ii. 359. D. E. ἐπεὶ εὖ εἰδέναι Demosth. Aristocr. p. 422. n. 184=659, 13. δι' ὃν προσήκειν ibid. p. 434. n. 312=685, 18. ἐπειδὴ φῆσαι Tim. p. 481. n. 332=766, 1. ἃς παρέχειν Steph. i. p. 623. n. 14=1104, 20. et ibidem alibi, ut ἐφ' ᾧ γεγράφθαι p. 624. n. 24=1106, 27. Neque enim quicquam refert, relativumne an conjunctio infinitivos connectat. Cum Xen. loco cf. Thucyd. viii. 72. διδάξοντας ὡς οὐκ ἐπὶ βλάβῃ τῆς πόλεως καὶ τῶν πολιτῶν ἡ ὀλιγαρχία καταστῇ, — πεντακισχίλιοί τε ὅτι εἶεν, — καίτοι οὐ πώποτε Ἀθηναίους — ἐς οὐδὲν πρᾶγμα οὕτω μέγα ἐλθεῖν βουλεύσοντας, ἐν ᾧ πεντακισχιλίους ξυνελθεῖν. In hujusmodi exemplis orationis obliquæ continuatæ, nil reperias quod ad ἐπιβουλεύειν defendendum prosit. Cave autem huc referas locum Aristocrateæ citatum ad 997. De inf. post ἐπιβουλεύει v. Pors. ad Pac. 405. et de ἀτὰρ — γε Elm. addend. Ach. 448. p. 124. Dobr.

1111-14. γ' om. 5. et habet ἡμᾶς ab initio et sine litura, tum οὗτος gl. supra πλοῦτος. ἐξ ἀρχῆς om. 6. Dobr.

1112. ἡμᾶς om. A. B. 1. habet 2. sed linea transversa damnatum. Pors. Post ἡμᾶς punctum Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. interr. signum Port. Dind. δεινότατον πάντων πραγμάτων est, *facinus omnium facinorum maxime nefarium et impium*. Nam refertur ad deos et pertinet eo, quod Chr. Pluto restituerat oculorum lumina Æsculapii ope. εἴργασθ' h. e. εἴργασθε, *commisistis*. ἀφ' οὗ scil. καιροῦ. ἐξ ἀρχῆς idem est, quod πάλιν, *rursus, denuo*. v. 221. 866. 1146. Fisch. ἐξ ἀρχῆς, *a principio*. Ita declaratur efficacissimam fuisse Pluti vim, ut quæ aliorum deorum numen reprimere potuerit. Cf. 127. s. 137. s. Girard.

1114. λιβανωτόν· λίβανον. Cod. LB. v. notas ad 703. et Foes. Œcon. Hipp. in v. θυμίαμα. Dorv. ut τὸ θυμιώμενον apud Ammon. et Tho. Mag. Hemst. Thus in suffitum, laurus ad coronas et serta deorum et sacra facientium adhibebatur, placentæ et panes (ψαιστοί) sacerdotibus debebantur. Girard. De voc. λιβανωτὸς, *thus*, (recentiores Græci etiam voc. λίβανος, quod ap. antiquos *arborem thuriferam* significabat, de thure dixerunt) v. ad 703. δάφνη, *laurus*, erat ut myrtus et oliva in frondibus sacratis, quæ a Latinis *verbenæ* dicuntur. V. Serv. ad Virg. Æn. xii. 120. Gl. vett. δάφνης κλάδος, *verbena*. H. l. *folia lauri*. Fisch.

1114-16. Vulgo, δάφνην, | οὐ ψαιστὸν, οὐχ ἱερεῖον, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἓν | ἡμῖν ἐπιθύει. "Suspicabar ἡμῖν ἔτι θύει, ut 1178. 1181. 1188. Av. 1515. Lucian. Icaromenipp. 32. t. ii. p. 789, 14. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν — et sic alibi. (ut Timon. 4. p. 106.) Medium vero versum 1116. libenter ejecerim, ut ab histrione repetitum paucis mutatis e v. 138.—Philostr. Vit. Soph. ii. 25. 5. p. 611. τὸ δὲ ἄρωμα τοῦτο (thus) οὕτω τι σπάνιον καθ' ἡμᾶς νῦν, ὡς ψαιστὸν καὶ δάφνης φύλλα τοῖς θεοῖς θυμιᾶσθαι. Ovid. Schrad. monente, 'farra, et laurus adusta sono.' Loca sunt Fast. i. 343-4. iv. 742. Sordide tenax Euclio in nuptiis filiæ Plauto Aulul. ii. 8. 15. 'Nunc Tusculum emi et hasce coronas floreas; Hæc imponentur in foco nostro Lari.'—Plaut. Merc. iv. 1. 9. 'Aliquid cedo Qui hanc vicini nostri aram augeam, Syra. Sy. Da sane hanc virgam lauri.' Intelligit aram Apollinis προστατηρίου.—Pœnulo ii. 3. 'Di illum infelicent omnes qui post hunc diem Leno ullam Veneri umquam immolarit hostiam, Quive ullum turis granum sacruficaverit.' χόνδρους λιβανωτοῦ Lucian. t. ii. p. 580, 90. iii. p. 392, 57. Jov. Trag. 15. t. ii. p. 659. Avarus ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε, γέροντα ἀλεκτρυόνα ἤδη καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι." Valck.

in Adv. cui fidenter obsecutus sum. In ultimo loco malim αὐτῷ ἄνθρακι. Alciphron iii. 35. συνεισηνέγκατο ὁ μὲν κριὸν, ὁ δὲ τράγον, ὁ δὲ κάπρον· ὁ πένης πόπανον, ὁ δ' ἔτι πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα εὐρωτιῶντας· ταῦρον δὲ οὐδείς. Quem locum cum aliis, imprimis Burman. ad Anthol. Lat. t. i. p. 37. indicat Boiss. ad Marinum p. 64. In 1115. sensus est, 'Ne vilissima quidem dona afferuntur.' (Obstare videtur, sed videtur tantum, Luciani locus apud Valck. Sacrif. 12. t. i. p. 535. 'Sacrificat hic bovem, ille agnum, alius capram,' ὁ δέ τις λιβανωτὸν ἢ πόπανον ὁ δὲ πένης ἱλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν.) Quare victimæ, etsi non necessario sumtuosæ, mentionem subjicere non potuit poëta. Dixisset, οὐχ ἱερεῖον, οὐ ψαιστὸν, οὐ λιβανωτὸν, οὐ δάφνην. Supra 138. οὐ βοῦν ἄν, οὐχὶ ψαιστόν. Nub. 425. οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτόν. Cf. locum Pœnuli Plautini, et de ψαιστὸν omnino vide eruditas Kust. notas ad 138. 660. Ruhnk. ad Tim. p. 277. Nemo mihi opponet Julianum Misop. p. 362. A. ὡς δὲ εἴσω παρῆλθον τοῦ τεμένους, οὔτε θυμιάματα (malim θυμίαμα) κατέλαβον, οὔτε πόπανον, οὔτε ἱερεῖον. p. 363. B. ἐνιαυσίου δ' ἑορτῆς οὔσης, οὐδεὶς ἐκόμισεν ἔλαιον εἰς λύχνον τῷ θεῷ, οὐδὲ σπονδὴν, οὐδ' ἱερεῖον, οὐδὲ λιβανωτόν. Similes errores indicarunt Pors. in Eq. 1316. in Pausan. x. 17. p. 836. (Opusc. p. 280.) Elm. et Hotib. in Ach. 568. Ipse addo Av. 980. οὐκ ἔστ' οὐ τρυγὼν, οὐδ' αἰετὸς, οὐ δρυκολάπτης, qui locus ter mendosus est; ob ordinem, ob ἀετὸς, et ob οὐδ'. Sed ne longe abeamus, paulo ante Plut. 1106. lege ἔπειτα τὴν ὗν, εἶτα σαυτὸν, primum ex rei necessitate, deinde ut scomma lucremur, quo innuatur, Car. ipsa sue vilius esse animal. Dobr. Scribit ad me amicus, cujus judicium inprimis vereri soleo, "Versus non desiderandus multum, attamen ob codicum consensum retinendus. In Plut. 1106. facetius fere est Car. inter bestias ponere medium, quam eis postponere." Comicis quidem solenne, quum simpliciter enumerant, res diversas certis de causis intermiscere, ut in noto illo Eubuli Athen. xiv. p. 640. B. σῦκα, κλητῆρες, ... ; sed in Plut. 1107. gradationi ... poëta. Pors. exemplis adde Virg. Ecl. v. 28. (Letters to Travis p. xxxiii.) ... Athen. iv. p. 164. c. 'Ορφεὺς, Ὅμηρος, Ἡσίοδος, (Adv. p. 72.) sed hic quidem nescio an melius cum Gaisford. ... ad Hephæst. p. 219. legas, Ἐπίχαρμος, Ὅμηρος, Χοίριλος. [V. infra indic. Auctor. s. v. Athen. Alexis. Dind.] Omnino cf. Ran. 1064-8. V. Add. ad Plut. 816. Lectu digna hac de re habet Kidd. ad Dawes. p. 498. De 1115. fateor Valck. sententiam etiamnum probandam videri. Juliani tamen loco adde alterum, Orat. vi. p. 195. B. οὐκ ὀβολὸν, οὐ δραχμὴν, οὐκ οἰκέτην ἔχων· ἀλλ' οὐδὲ μᾶζαν. Dobr.

1115. ψαιστόν· λαλάγγιον. Cod. LB. et Dorv. ἱερεῖον· θυσίαν. Cod. LB. θῦμα. Dorv. idem præterea, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἕν qui mos scribendi sæpe observatus indicio est, de vetustis membr. hunc librum prodiisse. Hemst. De voc. ψαιστὸς s. ψαιστὸν v. ad 137. ubi pro voc. generis ἱερεῖον, victima, erat formæ vocabulum, βοῦς. Fisch. Animalia ita dicuntur immolari solita, sus, hircus, aries, bos. Girard. Vulg. olim fuit οὐδεὲν, quod pro οὐδὲν ob metrum esse positum censet Spanh. et 37. et 137. laudat. Dind. οὐδεὲν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. Wech. Brub. Raph. Port. οὐδὲν Ven. II. Id. οὐχὶ ψ. 1. B. non 2. οὐδεὲν (una voce) B. Pors. οὐχὶ ψαιστὸν Rav. Borg. Dobr. Scribe ex Ald. οὐ ψαιστὸν, οὐχ ἱερεῖον, οὐκ ἄλλ' οὐδεέν. ἄλλ' i. e. ἄλλο; non ἀλλ' i. e. ἀλλά. Bent.

1116. Ἐπιθύει· θυσιάζει. Cod. LB. verum Dorv. hic iterum nobis infinitivum ostentat ἐπιθύειν, quem ne ab errante librario profectum fuisse suspiceris, adscriptum habet θυσιάζειν alioqui non raro contingit, ut culpam descriptoris patefaciat interpretatio adjecta. Equidem haud temere repudiandum arbitror, dum veteriores libri adhibeantur, qui causam alterutrius lectionis probent. Hemst. ἐπιθύει. Etiam supra 137. verbum θύειν de rebus inanimatis usurpavit Bero. Verbum hoc compositum idem declarat, quod simplex θύειν v. 1117. et 1177. Significat autem h. l. et *adolere* et *ferre*, et *immolare* et *dare*, quum ei tam diversarum rerum vocabula addita sint. Fisch.

1117. ἐπεμελεῖσθ'· προενοεῖσθε. Cod. LB. ἐφροντίζετε. Dorv. Hemst. κακῶς ἐπεμελ. *male providistis, male consuluistis nobis tum*, quum Plutus cæcus erat, et homines probi diis sacrificabant. Nam dii eos sinebant esse inopes, improbos florere divitiis. Fisch. τότε, *tunc*, scilicet quando ista vobis sacrificia fiebant, s. simpliciter, *olim*, *antea*; v. not. ad Lys. 1023. Thesm. 13. Minus bene interpretatur Berg. *tunc, quum cæcus esset Plutus.* Brunck. ἐπιμελεῖσθ' l. [τοτε B. in lib. Ask. Tacet Pors. Dobr.] Pors. ἐπεμελεῖσθ' Lib. Burg. Dobr.

1118. ἧττον μέλει· ἐλάττονος φροντίς ἐστι. Cod. LB. οὐδαμῶς διὰ φροντίδος

ἐστι μοι Cod. Dorv. Hemst. *τῶν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει*, h. e. de reliquis diis minus laboro, sive accipiant aliquid ab hominibus sive non. Fisch. Non est incelebris Græcorum sententia: *φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα*. Et apud Terent. Andr. ii. 2. 15. s. 'Verum illud verbum est, vulgo quod dici solet, Omnes sibi esse melius malle quam alteri.' Girard. Tritum illud proverbium: 'Proximus sum egomet mihi.' Munt. Post *ἧττον* in edd. pr. comma. Sustulit prima ed. Crat. Dind. *μέλλει* B. et alibi. Pors. Suid. *τῶν ἄλλων μοι πάντων ἧττον μέλλει*: *ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς*. Dobr.

1119. *ἀπόλωλα· ἐφθάρην. ἐπιτέτριμμαι· ἠφάνισμαι.* Cod. LB. Dorv. Hemst. *ἀπόλωλα· ἐφθάρην, εἰς παντελῆ κατέστην ἀφανισμόν.* Gl. Cod. Par. Schæf. *ἀπόλωλα κἀπιτέτριμμαι* est vox desperantis: *perii! actum est!* ut Terent. Ad. iii. 2. 26. s. ubi v. Donat. Fisch. Frequens in his fabulis et alibi apud Atticos hujus verbi *ἐπιτρίβειν* et *ἐπιτρίβεσθαι* pro *conteri, deteri, cruciari*, usus. Sic supra 119. *ἐπιτρίψειε*. Ran. 88. *ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον* (habentis humerum onere pressum), Ach. 1022. *ἐπιτρίβεσθαι*, *adfligi, cruciari*. Conc. 771. *Ζεύς σ' ἐπιτρίψειε*, 1060. *ἐπιτριβέντα*. Menander vero ap. Stob. Ecl. lxii. p. 231. ed. Grot. *σεαυτὸν ἐπιτρίβεις*, *defraudas temet*. Hinc *ἐπίτριπτος* passim apud Atticos scriptores, ut supra 285. et 618. ac alibi in his fabulis, pro *perdito, scelerato*. Spanh. *σωφρονεῖς*, *recte ais, sapis:* qui perspicias, fortunas tuas nunc esse funditus eversas, actum esse de te. Fisch. Sed, ut ego arbitror, rectius ad versum antecedentem refertur, in hanc sententiam: 'Admodum sapis, qui, de salute tua tantum sollicitus, reliquorum Deorum commoda negligis.' Munt. *κἠπιτέτριμαι* Elb. *κἠπιτέτριμμαι* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. *κἀποτέτριμμαι* Rav. (et Lib. Burg.) Post *σωφρονεῖς* interr. nota Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. (ubi *σωφονεῖς*;) ii. (eodem vitio) punctum Junt. ii. iii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. Respicit Suid. v. *σωφρονεῖς*. Dobr. Sine interrogatione significat, 'Sapis, qui tui magis quam alieni commodi memineris;' cum interrogatione, 'Tu, qui nos olim adspernabaris, nunc rebus tuis afflictis sapis?' Girard.

1120. *πρότερον· πρὸ τοῦ τὸν Πλοῦτον βλέψαι.* Gl. Cod. Par. Schæf. *Ταῖς καπηλίσιν· Τῶν καπηλίδων.* Cod. LB. significans, quamvis male, per casuum inmutationem *ἔχειν παρὰ ταῖς καπηλίσιν* idem esse, quod *ἔχειν παρὰ τῶν καπηλίδων πάντ' ἀγαθὰ*, *a cauponis accipere*, vel, *nancisci rerum bonarum copiam*. In ora libri notatum: *Κάπηλις καὶ καπηλὶς διαφέρει· κάπηλις μὲν γάρ ἐστιν ἡ τὸν οἶνον πωλοῦσα· καπηλὶς δὲ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς.* Quæ meræ sunt grammaticorum recentioris ævi argutiæ: parum distat Scholium editum ad 435. Hemst. *καπηλὶς* est *οἰνόπωλις*, *copa*, femina quæ vendit vinum (v. ad 435.), et quum *παρὰ* cum dat. personæ indicet locum, in quo illa est et versatur (v. ad 393. 1046.), *παρὰ ταῖς καπηλίσιν* est, *in ædibus, tabernis coparum*. Male igitur Schol. Leid. adscripsit *τῶν καπηλίδων*, quasi dat. positus esset pro genit. V. Proluss. de Vit. Lex. N. T. p. 324. Fisch. Mercurius furibus et furtis præesse credebatur. Quare colebatur a mulieribus cauponariam exercentibus, et emtores fallentibus, ut tanto rectius, ipso favente, aliis imponerent. Girard. et Munt. *καπηλίσιν* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. *εἶχον μέν*. *μὲν* om. 1. B. non 2. Pors. *εἶχον μὲν* tres primæ, Arund. Brunck. Inv. *μὲν* om. Elb. 6. Dobr. *εἴχομεν* 1. *εἶχον μὲν* 2. ultima quidem ex em. correctoris, sed *εἰ* ab initio. *πρότερον ἔγωγ' εἶχον* π. 3. *πρότερον γὰρ εἶχον* π. 4. Id.

1121. *πάντ' ἀγάθ'*. In hoc versu, tum sententia tum verbis expeditissimo, nescio quid turbatum in utroque codice; proxime LB. ad vulgatam lectionem, *πάντα τ' ἀγάθ' ἕωθεν* multo longius discedit Cod. Dorv. *πάντ' ἀγάθ' ἕωθεν* additumque modo *τῷ εἶχον*, *ἔργον*, quasi voluisset, *πρότερον εἶχον ἔργον πάντα ἄγεσθαι*, *εἶν*. etc. *antea laboris erat non parum insumendum, ut omnia, quæ donabantur, mihi auferrem.* Sed nihil est, quamobrem *πάντ' ἀγαθὰ* deseramus, quippe nitidam loquendi formulam, quam hoc ipso loco prolato illustravit Bent. ad Callim. Epig. liv. Hemst. *πάντ' ἀγαθὰ* sunt omnis generis res bonæ. Ita autem vocantur *cibi delicati et lauti*, omnia quæ grata sunt palato et naribus: ut *Corn.* Nep. Ages. viii. 5. *bonæ res* sunt unguenta, coronæ, mensa secunda, ubi v. intpp. et Kust. ad Acharn. 873. In mensa secunda, *τραγήμασιν*, erat *μέλι mel*, *ἰσχάδες caricæ*, et *οἰνοῦττα*. *ἕωθεν* est *primo diluculo*. Gl. vett. *ἕωθεν*, *matutino, ante lucem, mane*. Hom. Od. Γ. 366. est *ἠῶθεν*, et Zosim. ii. 19. 5. dixit *ἅμα ἠοῖ*. Nam *ἑὼς* et *ἠὼς* notat *auroram*. Fisch. *οἰνοῦτταν*. Schol. Ms. *οἰνοῦττα μέν ἐστιν ἡ κοινῶς λεγομένη μουστόπιττα. μελιττοῦττα* (v. ad Lys. 601.) *δὲ, ὃ κοινῶς εἰώθασι λέγειν ἀπόθερμον*. Brunck. *πάντα τ' ἀγάθ'* Ald. *πάντ' ἀγάθ'* Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. *πάντ' ἀγάθ'*. *πάντα τἀγάθ'* [vel *πάντα τ'* ἀ.] 2. non B. Pors. *πάντα τἀγ*. 4. Dobr.

Οἰνοῦτταν, μέλι. Ita Athen. iii. p. 114. οἰνοῦτταν καὶ μελιττοῦταν de *placentis*, nempe *vino* aut *melle* subactis, ut hic in Schol. dicitur. Apud eumdem vero Athen. x. p. 429. legitur, καὶ τὸ τῶν κοράκων καὶ τὸ τῶν κυνῶν γένος τὴν οἰνοῦτταν φαγόντα βοτάνην, nempe quod verbum præcesserat, μεθύσκειν, inebriari etiam corvorum et canum genus, ubi dictam œnanthum herbam comedunt; sed in quo loco βοτάνην gl. esse, quod e margine in contextum irrepserit agique ibidem de *offa* seu *placenta ex vino et melle* confecta, contendit Salmas. de Homonym. p. 81. eosque ibi redarguit, qui οἰνοῦτταν de id genus *placenta* dictam cum οἰνάνθη herba, vel οἰνοθήρᾳ apud Theophr. confundunt. Quamquam, quod fugisse ibi videtur virum lectionis et eruditionis immensæ, id omnine de οἰνούττῃ eaque *herba*, non *placenta*, tradiderit jam olim et ex hoc Athen. loco, ut observo, Æl. V. H. ii. 40. καὶ οἱ κόρακες καὶ τὴν καλουμένην οἰνοῦτταν βοτάνην ὅταν φάγωσι, καὶ οἱ κύνες δὲ καὶ αὐτοὶ βακχεύονται. Unde id certo liquet, hanc vocem βοτάνην de illa οἰνούττῃ ap. Athen. similiter dictam, non esse gl. ut statuebat Salmas. quod in textum irrepserit, sed ideo opportune adpositam, ne cum οἰνούττῃ quæ *placentam* notat, et de qua alibi, ut vidimus, egerat Athen. confunderetur. Quod ab exquisita eruditione viro [Periz.] in superis ad Æl. adnotatis forte præteritum, hic monendum fuit. At vero οἰνοῦτταν hic a Comico, sicuti priori ap. Athen. loco, de *placenta*, non *herba*, dici, est manifestum. Spanh. Quum femininum sit ab adj. οἰνόεις, et subintelligatur μάζα (v. Bos. Ellips. p. 260. ed. Schæf.), patet ita dici pulticulam confectam e farina vino subacta, quæ vulgo dicta est μουστόπιττα. V. Hes. Fisch. Ἕωθεν ἐκ πρωΐας. Οἰνοῦτταν μουστόπιτταν· Cod. LB. cum quo consentit Dorv. præterquam quod in utraque voce posteriore simplex τ dederit; in margine vero adscriptum, μελιττοῦταν δὲ, ὃ κοινῶς εἰώθασιν λέγειν ἀπόθερμα. Jam Ducang. audiamus in v. μουστόπιττα, μουστόπιτα, *placenta vino subacta*. Gl. Mss. ad Plutum Aristoph. εἶτ' ἀγάθ' ἕωθεν εὐθὺς οἰνοῦτταν μέλι μουστοπίτταν. Ubi Tho. Mag. in Schol. Ἤγουν οἰνοῦττα μὲν ἐστὶ ἡ κοινῶς λεγομένη μουστόπιττα· μελίττουτα δὲ ἡ κοινῶς λεγομένη ἀπόθερμον. Eadem Tho. verba exhibet in Ἀπόθερμον. Hemst.

[illegible]. ἐσθίειν τρώγειν atque ita v. [illegible]. in utroque Cod. κατήσθιον ἔτρωγον. τρώγειν eam propriam habet vim in vulgari Græcorum lingua. Hemst. εἰκός ἐστιν i. q. πρέπει, et Ἑρμῆν ponitur pro ἐμέ, quo magis appareat, ipsum esse deorum nuncium et quæstus lucrique præsidem, quem non oporteat nisi bonis rebus vesci. V. ad Plat. Euthyphr. iv. 25. Quia Mercurius credebatur lucri præses, non mirandum est copas ei adposuisse res bonas quasvis. Fisch. ὃ δ' εἰκός ἐστιν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Ἑρμῆν Ven. i. ii. Wech. Raph. Dind. ὡς εἰκὸς Rav. ἐστιν om. 6. Dobr.

1123. Νυνὶ δὲ πεινῶν. Citat Suid. v. Ἀναβάδην. Ceterum ἀναβάδην hic non est, *porrectis pedibus*, ut Frischl. vertit, sed potius, *in sublimi*: ut metaphora videatur esse petita a gallinis et avibus, quæ in perticis dormire solent. Hoc sane sensu vox ista capitur Ach. 398. Kust. Ach. 397. αὐτὸς δὲ ἔνδον ἀναβάδην (*resupinus*) ποιεῖ τρυγῳδίαν. Nempe prout Schol. ad h. l. ἄνω, φησὶν, ἔχω τοὺς πόδας κοιμώμενος. Unde emendandus Hes. Ἀναβάδην, ἄνω ἔχοντα πόδας, καθέζεσθαι, apud quem hodie loco præterea mutilo, Ἀναβάδην, καὶ σὺν πόδα καθέζεσθαι. Berg. Ἀναβάδην ἀναπαύομαι· Ἤγουν, ἐπάνω ἔχω τὸν πόδα εἰς τὸν ἄλλον. Cod. LB. ἤγουν, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ πόδ' ἔχω (ἔχων) κεῖμαι. Dorv. Adverbium non eodem modo a veteribus explicatum, qua de re alias adcuratius agemus: nostri enarratores intellexerunt, *sedere*, vel *recumbere altero pede*, aut *crure in alterum injecto*; quod dici solet ἐπαλλὰξ, sive, ἐναλλὰξ ἴσχειν τὼ πόδε. Multum abit Hes. loco contaminatissimo, quem hoc pacto refingendum esse arbitror: Ἀναβάδην, ἐν σκίμποδι καθέζεσθαι ἀναβάντα καὶ μετέωρον· quæ copulata fuerant, male sunt divulsa: juvat Suid. Ἀναβάδην καθῆσθαι, μετέωρον καθέζεσθαι. Suspicor autem explanari Ctesiæ locutionem de Sardanapalo indecore inter feminas adsidente, ἀναβάδην ἕζεσθαι, vel καθέζεσθαι, quam et Poll. consignavit iii. 90. vi. 175. Hemst. ἀναβάδην ἀναπαύομαι· ἢ ἄνω ἔχων τοὺς πόδας· ἢ ἄλλως ἐπ' ἄλλῳ ἔχων τὸν πόδα, ἤγουν ἐκτεταμένους. Cod. Par. Schæf. ἀναβ. Gl. ὕπτιος. τιθέμενος τὸν ἕνα πόδα ἐπάνω τοῦ ἑτέρου. Brunck. ἀναβάδην ἀναπαύεσθαι dicitur is, qui quiescit, recumbit, ita ut pedes in altum, sursum, porrectos habeat; qui recumbit altero pede in alterum injecto. Cf. intpp. Poll. ad iii. 90. Hoc facere solent servi aliique nimia discursatione defatigati, ne crura gravia fiant et intumescant. Mercurius autem erat nuntius et famulus deorum. Fisch. Suid. v. ἀναβάδην. V. Toup. in Suid. i. p. 27. (=41. ed. Ox.) qui Anglice explicat: "But now I go to bed

hungry and lie in a garret." Pors. Toup. explicationem probat etiam Elms. ad Ach. 399. Mihi unice vera videtur sententia Hemst. ad Hes. v. ἀναβάδην. Dobr.

1124. Vulgo οὐκοῦν et post ἔχων puncto interpungitur. Dind. οὐκοῦν et post ἔχων v. sequ. punctum in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. (ubi ἐποίοις) ii. (etiam ἐποίοις) Wech. Brub. Raph. Port. Id. ἐπόεις B. Pors. ἐπόεις Lib. Burg. οὐκοῦν — ἔχων. tres primæ. οὔκουν — ἔχων; Brunck. Inv. Dobr. δικαίως, *jure, merito tibi hoc accidit tuo*; intell. πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύῃ, aut πάσχεις τοῦτο, quod Sch. Leid. supplet. ζημία (opposita κέρδει, v. Xen. Ages. vii. 3.) est *damnum, detrimentum*. Et quum ζημίαν ποιεῖν sit *damno afficere* copas, et ἀγαθὰ pertineant ad bellaria v. 1122. s. commemorata, sensus est: 'Merito esuris nunc tuo, quum affeceris nonnunquam copas, damno, quæ harum tibi cupediarum copiam facerent.' [Jure nunc cauponariæ mulieres te deserunt, quoniam prius a te desertæ sunt, et passus es eas in furtis deprehendi atque multari. Girard. et Munt.] Mercurius enim erat lucri præses (κερδῷος Æsop. fab. 90.). Fisch. Ζημία Atticis tam de *multa pecuniaria*, quam de *pœna capitis*. Sic postremo sensu Lysias Orat. xii. p. 216. καὶ ἐλήφθη μοιχός, καὶ τούτου θάνατος ἡ ζημία ἐστι· unde θανάτῳ ζημιῶσαι dicunt Antiphon Or. xiv. p. 111. Demosth. adv. Timocr. p. 461. et 463. adv. Bœot. i. p. 577. et alibi. Iisdem Atticis ζημία de *damno, prava administratione*, ut ap. Isæum Or. v. p. 457. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ὁ μὲν Δίων ζημίαν εἰργασμένος (re male administrata) καὶ δείσας ὑπὲρ αὐτοῦ. Sic h. l. ἐποίεις ζημίαν, *fecisti, ut damno afficiantur*, qui nempe ea bona a te modo commemorata in te contulerunt. Spanh. Οὐκοῦν· λοιπόν. Cod. LB. τὸ λοιπόν. Δικαίως· πάσχεις τοῦτο. Cod. Dorv. LB. quam sententiam in margine paulo latius expositam invenio, δικαίως, φησί, πάσχεις ταῦτα, ὅστις ἐνίοτε ἐποίεις τοὺς σοὶ ταῦτα προσάγοντας ζημίαν ὑφίστασθαι. Ἐποίεις· ἡμῖν. Hemst.

1125. ἐνίοτε· ποτέ. Cod. LB. πάντοτε Dorv. ἔχων· ἀφ' ἡμῶν. LB. παρ' ἡμῶν. Dorv. Perperam ceperunt Comici mentem; sunt enim ad caupones referenda: 'Enimvero jure nunc esuris, qui damnum aliquando cauponis adferres, unde tot commoda percipiebas.' Hemst.

1126. Citat Suid. v. Πεπεμμένου et v. Πέττουσα. Kust. πλακοῦντος. In Pac. 870. ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμῆ ξυμπλάττεται. Eccl. 841. πόπανα πέττεται. Sed in Ran. 504. [507.] πλακοῦντας ὄντα. Hic in Pluto mox 1137. ἄρτον εὖ πεπεμμένον. Berg. τετράδι πεπεμμένου. Quartus nempe mensis dies, ut hic in Schol. dicitur, apud Athenienses Mercurio sacer, sicut Novilunium Lunæ, septimus et Novilunium insuper Apollini, octavus Theseo. De septimo quidem die sacro Apollini, unde Ἑβδομαγέτης, idem est dictus Æsch. S. C. Th. 806. egimus ad Callim. in Del. 261. Spanh. Οἴμοι φεῦ. Πλακοῦντος· ἕνεκεν τοῦ. Cod. LB. ἕνεκα. Dorv. genitivum pendere monent a celata præpositione, quemadmodum et Schol. ad Ach. 209. Οἴμοι τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν· σφόδρα Ἀττικὴ ἡ φράσις· λείπει γὰρ τὸ ἕνεκα. Πεπεμμένου· ἐζυμωμένου. Cod. Dorv. ἐν ἑκάστῃ τετράδι ζυμουμένου καὶ διδομένου μοι. LB. Hemst. Ut septimus cujusque mensis dies apud Athenas sacer erat Apollini, sextus Dianæ, quartus Mercurio et Herculi (v. Philochorus ap. Procl. ad Hesiod. Ἔργ. 770.); ita eodem tempore dabatur ab iis Mercurio placenta, quo eum, tamquam lucri præsidem, propitium haberent. Nam credebatur (ut Hercules, V. Hes. v. Τετράδι μέν τ' οἴχων) natus esse isto die. V. Plut. Sympos. ix. 3. p. 738. t. ii. τετρὰς est non tantum *quaternio*, sed etiam *quartus dies*, et πλακοῦς ὁ ἐν τετρ. πεπεμμένος placenta *quarto mensis cujusque* die cocta, ut 1143. παστὸς εὖ πεπεμμένος. Πεπεμμένην. Alii accipiunt de pane confecto e farina bene subacta. V. Etym. M. v. Πεπεμμένος. Gl. vett. Πέπτω, *digero, verto*. Πέττω, *pinso*. Fisch. πεπεμένου Elb. et 1137. idem πεπεμένον. τοῦν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. τοῦν. τοῦ A. 1. B. (sine 'ν scil.) non 2. Pors. τοῦν tres primæ, Suid. vv. πεπεμμένου et πέττουσα. τοῦ 'ν Brunck. Inv. τοῦ τετράδι Elm. ad Ach. 343. p. 123. Dobr.

1127. Versiculus hic in proverbium abiit, ut monet Schol. Cf. Mich. Apostol. Centur. ix. 57. qui pro ποθεῖς legit ζητεῖς. Kust. Proverbium de illis, qui aliquid exspectant frustra; cujus originem hanc esse volunt: quum Hercules in expeditione Argonautica Hylam amisisset, eumque assidue vocasset, 'Ut littus, Hyla, Hyla, omne sonaret,' (Virg. Ecl. vi. 44.) tunc vocem ex æthere esse editam, quæ diceret, ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς. V. Parœmiographos. Berg. ποθεῖς. om. Suid. Ms. (v. ποθεῖς.) καλεῖς μάτην A. 1. B. non 2. Pors. ζητεῖς Apostolius Prov. ix. 57. ποθεῖς Suid. in v. Dobr.

1128. Versum hunc tanquam ex Pluto secundo adducit Athen. ix. 2. Kust. Ci-

tatur hic versus ap. Athen. ix. p. 368. [V. Casaub. ib. et iii. 27. Idem Casaub. ad ix. 2. reprehendit eos, qui οἴμοι putant hic lætitiæ signum esse. Duck.] et tamquam ex Aristoph., quod supra jam vidimus, Πλούτῳ δευτέρῳ, sed ubi vox κωλῆς non per *victimarum armos*, ut hic Comici interpretes, sed *pernam* vertitur. Nempe, quod juxta id notantem ibi Athen. κωλῆνα et κωλῆν pro *perna* Attici dixerint, unde hic in Scholl. pro κωλῆς, τοῦ κώληκος λεγομένου, legendum κωλῆνος liquet, et quo sensu etiam ab eodem Comico in Δαιταλεῦσιν dictum ab eodem Athen. traditur, δελφακίων ἁπαλῶν κωλαῖ, *porcellorum tenellorum pernæ*. Κωλῆ alioquin pro αἰδοίῳ infra Nub. 979. Spanh. κωλῆ est *armus*, qui cedebat Mercurio. Fisch. ἣν ἐγὼ κατήσθιον habetur etiam ap. Athen. l. l. Videtur nihilominus legendum, ἧς d. κ. quod 'Αττικώτερον est. Sic mox 1130. ὧν ἐγὼ κατήσθιον. Bent. Κωλῆς· Τοῦ μηροῦ· τοῦ ὀπτέρου. Cod. LB. Prior eaque melior interpretatio sola est in Dorv. Ἣν retinent non tantum edd. cunctæ cum Cod. LB. sed etiam Athen. ix. p. 368. e. et Suid. tam scriptus, quam editus in Κωλῆ. Verissime tamen summus Bent. 'Αττικώτερον esse judicavit ἧς, ut mox, ὧν ἐγὼ κατήσθιον· neque aliter expressisse Casaub. video Anim. in Athen. ix. c. 2. quorum duumvirum auctoritati quum planissime Cod. Dorv. accedat, nitidiorem lectionem Aristoph. reddere non dubitavi. Hemst. κωλῆς. Gl. Cod. Par. μηρῶν ἱερείου. κῶλα τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερείων. Margo: τὰς ἀγγύλας, αἳ ὀστώδεις εἰσί. διαβάλλει οὖν ὡς ὀστέα τοῖς θεοῖς προσφέροντα. Cod. habet ἣν ἐγὼ κατ. Schæf. Vulgo ἣν contra Atticismi rationem et Comici usum. Bene Hemst. etsi nullo suffragante Cod. ἧς reposuit. V. not. ad Thesm. 835. In Vesp. 467. τῶν νόμων ἀπείργεις ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις — non ἅς. Brunck. ἣν Suid. ed. Ms. Pors. ἣν ἐγὼ tres primæ, Arund. 6. Sed ibi ἧς citat Casaub. Anim. p. 639, 61. In 5. ἣν est recentioris, et in litura. In Eurip. Heracl. 152. τοσαύτης ἧς ἐπῆλθον 'Ελλάδος Elm. pro ἥν. [Sed de Heracl. loco v. Elm. Med. 291.] οἴμοι δὲ κωλῆς hinc Eustath. Il. T. p. 1183, 5=1249, 48. Dobr. ἣν 1. 2. 3. 4. Id.

1129. 'Ασκωλίαζ'· Πήδα. 'Ενταῦθα· αὐτοῦ. Πρὸς τὴν αἰθρίαν· ἐν τῇ εὐδίᾳ. Cod. LB. 'Ασκωλίαζ'· πήδα. 'Ασκόλια, ἑορτὴ τοῦ Διονύσου. Αἰθρίαν· εὐδίαν. Cod. Dorv. Simillimus in Thesm. 1010. 'Ενταῦθα νῦν ἀμέλξε πρὸς τὴν αἰθρίαν. Σπλάγχνων· καὶ οἴμοι ἕνεκεν. Cod. LB. οἴμοι ἀπὸ κοινοῦ. Dorv. Hemst. ἀσκωλίαζ'. Gl. Cod. Par. ἐπὶ ἀσκοῦ ἅλλου. — πρὸς τὴν αἰθρίαν· εἰς τὸν ἀσκεπῆ τόπον. Schæf. ἀσκωλίαζ'. De quo ludi, uno scilicet pede saltandi genere præter Schol. ad h. l. consuli potest qui accurate hunc ludum explicat, Pollux ix. 7. et qui plura congessit Meurs. in 'Ασκώλια et 'Ασκωλιασμός Græciæ Feriatæ et altero de Ludis Græcorum. Spanh. 'Ασκώλια erant sacra Bacchi: quo tempore Athenienses solebant insilire uno pede in utres hircinos unctos, nunc inanes sed inflatos, nunc vino plenos, risus captandi causa: victor erat, qui in utrem insiluisset sic, ut immotus consisteret; is, præmii loco, accipiebat utrem. Hinc ἀσκωλιάζειν propr. est *altero pede sublato insilire in utrem* unctum et inflatum vinove plenum. V. Hes. h. v. et Pollux ix. 121. deinde omnino *saltare altero pede sublato*, ut h. l. αἰθρία est i. q. εὐδία, *serenitas, cælum serenum*. V. Hes. Nam εὐδία opponitur τῷ ὕειν Æl. V. H. ix. 18. Itaque πρὸς τ. αἰθρ. est, *sub sudo*, *sub aëre sudo*, non *sub dio* (ἐν ὑπαίθρῳ), ut vertunt Frischl. et Berg. Fisch. ἀσκωλίαζ'. Jocus in paronomasia e nomine κωλῆ. De verbi significatione v. Meurs. Gr. Fer. in ἀσκώλια; et Virgilii interpretes ad illa in Georg. ii. 'Atque inter pocula læti Mollibus in pratis unctos saluere per utres. Brunck. ἐνταῦθ' vitiose Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Dind. ταῦτα (pro ἐνταῦθα) A. 1. B. 2. sed hic ex em. In epigramm. Suid. v. ἀσκὸς Κτ. Ms. ὅμως δέ τι et ἐπιλεῖψαι. In seqq. ἄβολος et ἀσκὸν pro εὔβουλος et ἀσκούς. Pors. 1129-30. om. 1. m. pr. Dobr.

1130. θερμῶν. τῶν ζώντων, Cod. LB. quod est absurdum: sunt enim viscera, quæ aris ardentibus adolentur. [Lege ζεόντων. Dobr.] Hemst. σπλάγχνα sunt *viscera, exta*, h. e. cor, jecur, pulmones, lien: addit Mercurius θερμῶν propterea, opinor, quia viscera victimarum vix exemta ideoque calida adhuc Mercurio dabantur. Ad σπλάγχνων repetendum est οἴμοι. Fisch. Scrib. θερμῶν. Antea τὸ (cum accentu) Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Dind.

1131. 'Οδύνη· Ἤγουν πόνος. 'Επιστρέφειν· ἔχειν. Cod. Dorv. ἔχειν, κινεῖν. LB. In ipso versu præterea Dorv. habet ἔοικεν ἐπιστρέφειν, quomodo metrum non minus numerose fluit. 'Επιστρέφειν suspectum esse fateor: responsi jocus in ambiguo ludit: primum enim sic capi potest: *Dolor amissæ dapis ad intestinorum memoriam convertere te, et reflectere videtur*. Deinde dubium non est, quin simul ad tormina ventris, quos στρόφους medici vocant, respiciatur: ideo πρὸς

LB. exponit *κατά*. Junxit *στρέφειν* et *ὀδύνην* Comicus in Thesm. 491. *Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὦ 'νερ, κὠδύνη στρόφους καὶ πνευμάτια*, quæ *τὸν κεκλημένον ἀσχημονεῖν ποιοῦσι*. Damox. apud Athen. iii. p. 102. D. Hoc pacto sensus erit, *Dolor aliquis ad intestina*, sive, *in visceribus te videtur torquere*. Ut autem *ἐπιστρέφειν* ad priorem illam sententiam aptissime convenit, sic alteri, quod oportebat, minime respondet: nunquam enim, si bene memini, addidere veteres isti composito vim pungendi torquendique ventris; nec sane potuerunt: sensit hoc H. Steph. quum in Th. L. G. quasi subdubitans adnotabat: 'Pro torqueo affertur ex Aristophane Pluto, *ὀδύνη*,' etc. Quam ob rem, ut lectionem adipiscamur, quæ utrumque sensum commode complectatur, omnino reficiendum puto, *ἔτι στρέφειν*· cujus particulæ ope non erit, credo, qui neget acumen aliquod huic dicto majus conciliari: vitium vulgatissimum plurimis adhuc in locis inhæret. *Στρέφειν* vero eo significatu perquam usitatum, præsertim apud medicos: Galen. Gl. Hippocr. *Στρέφει, στρόφον παρέχει*. HEMST. Sive: Dolor, quem capis inde quod cares rerum bonarum copia. [non tantopere te hominum erga deos impietas quam stomachi latrantis et intestinorum inanitas. MUNT. et GIRARD.] *στρόφοι* maxime a medicis dicuntur *tormina*. V. Celsus ii. 7. Foes. Lex. Hipp. h. v. Sensus: Dolor tibi videtur tormina excitare; ut *ἐπιστρέφειν* sit *torquere, tormina excitare; κατὰ, in*. Hemst. opinabatur, poëtam scripsisse *ἔτι στρέφειν*, recte. At primo verba ex *ἐπὶ* composita ponuntur sæpe pro simplicibus, ut *ἐπιθύειν* 1114. deinde Aristophanes videtur consulto legisse verbum compositum, quod etiam *convertere* significaret. FISCH. *ὀδύνην* proprie esse *parturientium dolorem*, (qui tamen potius *ὠδὶν* dicitur) deinde *gravem quemque dolorem*, ostendit ad h. l. Eckard. Obss. p. 116.' s. DIND. *γρ. ἔοικ' ἔτι καὶ στρέφειν* Par. 2827. in marg. errore pro *γρ. ἔοικ' ἔτι*

καὶ, στρέφειν,

quæ valent, *γρ. καὶ, ἔοικ' ἔτι στρέφειν*, quod conjicit Hemst. jam olim de vulgata dubitasse monens H. Steph. Thes. iii. p. 1094. D. DOBR.

1132. *Ἴσον ἴσῳ· ὕδωρ οἴνῳ* Cod. Dorv. HEMST. *κυλ. ἴσον ἴσῳ κεκραμ.* Idem genus loquendi occurrit etiam in fragmento Comici nostri ap. Athen. xi. p. 472. c. itemque in fragmento Strattidis p. 473. D. ubi, *Οἱ δ' ἐκ καδίσκου ἴσον ἴσῳ κεκραμένον* dicitur autem *ἴσον ἴσῳ κεκραμένον* de poculo, æquali portione vini et aquæ temperato, quo uti solebant, qui paulo fortiori potu delectabantur. Nam alias optima et saluberrima mixtura habebatur, si tres portiones aquæ duabus vini admiscerentur, quod *κεκραμένον τρία καὶ δύο* vocabant. V. Schol. ad Eqq. 1184. et Suid. v. *Πόμα κεκραμένον*. (v. Ach. 353.) KUST. *Mercurii potus hic* dicitur æqualis aquæ et vini mixtura, de qua similiter Athen. x. p. 426. *ἴσον ἴσῳ κιρνᾶσθαι, par pari*, vini nempe et aquæ, *misceri*; et ab Archippo, *τίς ἐκέρασε σφῷν, ὦ κακόδαιμον, ἴσον ἴσῳ*. Infra Eqq. 1184. vini aqua diluti optima mensura traditur, ubi duæ vini partes, tres autem aquæ. Athen. vero eodem loco modo adducto verba refert Hesiodi et Anaxilai, qui tres partes aquæ et quartam seu unam vini solam miscendas statuunt; tum Alexidis, unam partem vini et quatuor aquæ laudantis, *ἕνα καὶ τέτταρας*, sed quod *ὑδαρὸν aquosum haustum* ibidem vocat. Vini autem cum aqua mixturam primum a Melampode repertam tradit alibi Athen. ii. p. 45. a Staphylo vero Sileni filio Plin. vii. 56. Vini quidem *ἀκράτου*, aqua proinde haud diluti, potus Scytharum proprius a Græcis habebatur, unde *Σκυθικὴ πόσις* de *temulento* id genus *potu* ab Anacr. dicitur Od. lx. [Od. lvii. 9. ubi v. Fisch.] et inde ap. Athen. iv. p. 407. SPANH. *ἴσον ἴσῳ*. Ita accentus notati etiam leguntur Eustath. Il. Z. p. 640, 56. Od. Γ. p. 1470, 64. Od. I. p. 1624, 54. Od. Ξ. p. 1770, 10. 11. et ap. Suid. in *Κύλιξ* et *Οἴμοι*, quibus locis, ut et v. *Κεκραμένη*, legitur pars notæ Schol. Est autem *κύλιξ ἴ. ἴ. κεκρ.* quum æquæ miscentur vini et aquæ partes: quam mixturam meraciorem esse scribit Schol. Solebant enim plerumque plus infundere aquæ quam vini. V. Athen. x. p. 426. Eustath. ad Od. i. p. 1624. et ex his Spanh. ad Call. in Pallad. 46. [p. 600. s. t. ii. em.] Scal. ad Manil. p. 231. memoriæ, opinor, vitio ita laudat: *ἄμυι κύλικος ἴσης ἴσῳ κεκραμένης*. DUCK. *ἴσον ἴσῳ* bene in Codd. scriptum: at in impressis perperam *ἴσον ἴσῳ*: unde sic versum dimetiri necesse est: *οιμοι | δε κυλι | κος ι | σον ισῳ | κεκρα | μενης*. Quod ad 514. recte observaverat Hemst. miror ad id h. l. eum non adtendisse, *perquam incommode cadere ἴσον eodem in versu repetitum variata syllabæ quantitate*. Quod etiamsi commode in aliis vocibus fieri posset, tamen in *ἴσον* locum non haberet, cujus semper apud Comicum prima corripitur. Id jam observaverat Bent. in Menandreis p. 108. Cf. not. ad 225. BRUNCK. *κύλιξ* est *poculum fictile*, ita dictum, quia for-

natur rota figuli, quæ volvitur. Athen. 11, 8. p. 480. ἴσον ἴσῳ dictum est simpliciter pro ἴσον ὕδωρ ἴσῳ οἴνῳ, vel pro, κατὰ μέρος· ὕδατος ἴσον τῷ μέρει οἴνου ἴσῳ, ut vult Bos. v. Μέρος [p. 276. ed. Schæf.] V. Athen. x. 7. s. qui est locus ea de re classicus. Fere tres, interdum duæ, partes aquæ, una vini, miscebantur, nonnumquam tres vel quinque partes aquæ duabus vini partibus. Mercurius autem ista pocula accepisse videtur a sacrificantibus, quia modo conquestus erat de armis perditis. (1131.) Fisch. Absolute poni ἴσον ἴσῳ monet Gir. et ex Schol. causam admodum vanam affert, cur Mercurio temperatum poculum, reliquis diis merum appositum sit, scil. quod nuncius deorum erat, legatos autem sobrios esse oportet. Dind. ἴσον tres primæ, Eustath. Il. Z. p. 640, 56=500, 14. Od. Γ. p. 1470. ult.=132, 12. I. p. 1624, 32. 64.=348, 30. 349, 2. Ξ. p. 1770, 11. =658, 17. ἴσον Brunck. e Mss. ed. Inv. Suid. vv. κύλιξ. οἴμοι. Dobr. ἴσον l. 1. 2. 4. ἴσων l. 3. Id. ἴσον Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Post κεκραμένης interr. nota in Ald. Junt. i. ii. iii. Dind.

1133. Ταύτην ἐπιπιών. In Cod. LB. integrum ἀποτρέχων deficit: additum ad ταύτην ἣν ἔπαρδον. Dorv. primo versiculi vocabulo inscriptum habet, παίζων ultimis ἀπόπαρδε. Dicam ad Schol. Hemst. ἐπιπιών. Gl. Cod. Par. δι' ὅλου πιών. Schæf. ταύτην, scil. κύλικα ἐπιπιών, *ubi hoc poculum ebiberis.* Car. dum hoc ait, simul Mercurio calicem vini meracioris porrigit. Girard. Sedata jam siti Mercurius deinde Car. rogat, uti quoque panem atque carnem ad famem explendam adferat. Non audiendus igitur mihi videtur Biset. cui, quod miror, vir pereruditus assingatus est, hic post ταύτην subaudiendum esse πορδήν. Car. enim, inquit, crepitum emisisse ventris, Mercuriumque illum ebibere jussisse. Illiberale atque subsadum foret hoc joculandi genus, lepidibus et facetiis Aristophanicis plane indignum, in cauponulis adeo haud ferendum. Munt. ἀποτρέχων. Infra Thesm. 1218. σὺ μὲν οὖν ἀπότρεχε, *celeriter aufuge.* Hes. Ἀποτρέχοντες· ἀναχωροῦντες. Sic apud lxx. Pharao ad Abrahamum Gen. xii. 19. λαβὼν ἀπότρεχε. Brunk. ἀποτρ. οὐκ ἂν φθάνοις. Interpr. *hinc nunquam mediteris fugam.* Videtur ex ratione L. Gr. vertendum esse, *protinus, omnino, hinc aufugies.* Sic supra 485. οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντε, *omnino hoc faciendum est vobis: causam dicere non potestis, quin debeatis facere;* et 874. σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις, *omnino tibi eundum est.* V. Gronov. ad Lucian. diss. cum Hesiod. p. 490. Duck. οὐκ ἂν φθάνοις; Ita cum signo interrog. Ed. Farr. Berg. Signum interrogationis in fine hujus versus poni debuit. Aliquid præcipientes, jubentes, verbo φθάνω utuntur cum negatione per interrogationem. Sic Eurip. Iph. T. 245. χέρνιβας δὲ καὶ κατάργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη; quod nihil aliud valet, quam ταχέως εὐτρεπῆ ποιοῦ. Heracl. 722. φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε συγκρύπτων δέμας; i. e. ταχέως τοῖσδε σύγκρυπτε δέμας. Sic supra 875. Brunck. Post φθάνοις interrogat Bas. 1532. ut malebat Brunck. Non tres primæ. Dobr. Post φθάνοις punctum Ald. Junt. i. ii. nulla omnino interpunctio Junt. iii. interr. signum Crat. Ven. i. ii. Wech. (in qua ἐπιπιών) Brub. Raph. Port. Dind.

1134. Ἄν τι. Cod. Dorv. ἀντί· κατά· utrumque nihili. Ex ora Cod. LB. Schol. enotabo ad Τὸν σαυτοῦ φίλον. Πολλαὶ τέχναι ἀνάκεινται τῷ Ἑρμῇ, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τῶν κλεπτῶν· ἐπεὶ δὲ καὶ οἱ θεράποντες κλέπται, τούτου ἕνεκα φίλον ἑαυτὸν Καρίωνι λέγει. Haud inepte profecto, maxime si, quæ mox 1139. Car. Mercurius exprobrat, comparaveris. Hemst. τὸν σαυτοῦ φίλον· τουτέστιν ἐμέ. Gl. Cod. Par. Schæf. Sensus: 'Nihilne tu me, gregalem tuum, juvabis?' Mercurius Car. vocat suum φίλον, amicum, non tam propterea, quia erat servus Chr. ut ipse famulus deorum, quam propter furacitatem. Nam Mercurius erat præses furum (1140.) omniumque furum maximus (v. Philostr. Iconn. i. 26.). Servi autem et ipsi fere erant furaces (Xen. Mem. ii. 1. 16.) et ipse etiam Car. (1139. 1145.). Fisch. ὠφελήσαις. V. Eqq. 94. Eurip. Phœn. 359. φίλοι δὲ πατρὸς καὶ ξένοι σ' οὐκ ὠφέλουν. Berg.

1135. Εἴ του τινός. Δέει· χρήζεις. Ἂν ἀφ' ὧν. Cod. Dorv. In LB. scriptum erat Δέῃ· τινὸς χρείαν ἔχεις. Hemst. *Si quo eges eorum in quibus* — h. e. si vis a me juvari in re aliqua, in qua tibi ars mea utilis esse potest. δυνατός εἰμι, pro δύναμαι ut Paul. Ep. ad Rom. iv. 21. Fisch. δέει γ'. γ' om. 1. Pors. δέῃ γ' Elb. δυνασὸς vitiose Raph. Dind.

1136. εἴ μοι. οἴ μοι 1. ex em. Pors. οἴ μοι 2. Dobr. Εἴ μοι. Clare Cod. Dorv. Οἴμοι, cui vereor ne quis novaturiens se defensorem paret. Εὖ πεπεμμένον· καλῶς κατεσκευασμένον. Cod. LB. Πεπεμμένον· ζημιωμένον. Cod. Dorv. pro ἐζυμωμένον. Hemst. πορίσας poterat, salva sententia,

omitti. *ἄρτος εὖ πεπεμμένος* est *panis bene coctus*, (1126.) et *καταφαγεῖν* est, ut *κατεσθίειν* (1005.), *φαγεῖν ἀθρόως*, interprete Schol. Pac. 6. (v. Anim. ad Weller. iii. ii. p. 194.), id quod facere solent esurientes, qualis erat Mercurius (1124.). FISCH. *τιν'* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. DIND.

1137. *Καταφαγεῖν· ὠφελεῖσαι δηλαδή·* Cod. Dorv. scriptum oportebat, *ὠφελήσαις*, vel *ὠφελήσειας·* monstrare voluit, quo pacto integranda esset oratio. *Νεανικόν· νέον·* uterque Cod. male: rectius Suid. *Νεανικὸν, ἀντὶ τοῦ μέγα, καὶ δυνάμενον χορτάσαι νεανίαν·* adjecto Comici utroque versu satis ostendens, ex Schol. antiquis hæc esse descripta: cave tamen probes illam rationem, *δυνάμενον χορτάσαι* etc. HEMST. *νεανικόν*. Gl. Cod. Par. *νεανίᾳ πρέπον*. Schol. *νεανικὸν κρέας λέγει ἐνταῦθα τὸ ἀρκοῦν νεανίᾳ εἰς τὸ χορτάσαι αὐτόν*. SCHÆF. *Κρέας νεανικόν*. Frisch. *carnem teneram*. Sensum et vim verborum non expressit. Significat enim *ingens frustum carnis*. Nam *νεανικὸν* hic est *ingens, magnum*, ut Athen. iv. 21. *λοπὰς νεανική, ingens patina*, ut recte ibi monuit Casaub. [Sic Pollux lib. iii. c. 20. *ποταμοὺς* nominat *νεανικοὺς* et l. i. c. 10. *δυνάμεις νεανικάς*. Nam quidquid agunt juvenes, vehementer agere solent. MUNT.] Deinde, *τὸ κρέας* interdum notat *frustum carnis:* ut Athen. x. p. 418. c. *ὡς τῶν Θετταλῶν μεγάλα κρέα τεμνόντων*. Et apud eundem iv. 3. p. 130. f. *τέτταρα κρέα μικρὰ* (*quatuor frusta carnis*) *ὀβολοῦ λήψῃ*. Sic ap. Nostr. Ran. 561. *κρέα εἴκοσι, viginti frusta carnis*. KUST. Quia in juvenibus omnia magna sunt et qua corpus et qua animum, corpora eorum robusta sunt, animus acer: *νεανικὸς* eleganter ponitur de iis, quæ suo in genere magna sunt. V. Proluss. Palæph. iii. 5. p. 46. s. FISCH. Mirum utique videri potest, Mercurium deum quum alibi a Græcis, tum Athenis, a pluribus, quæ is in homines conferre crederetur, beneficiis, templis, sacris, festis, simulacris, quibus oppletæ erant Athenæ, cultum; idque sub variis *Ἀγοραίου* et quod paullo post videbimus, *Ἐμπολαίου*, item *Κερδῴου*, *Forensis*, *Negotiatoris*, *Lucrorum Potentis*, ut in priscis inscriptionibus dicitur, aliisque id genus nominibus: hic tamen, ut famelicum aliquem e trivio lurconem a Comico publice perstringi ac derideri. Quod utique insigne quoddam vecordis adeo et insanæ religionis, idque in urbe quæ singulari quodam deorum cultu commendari præ aliis voluit, quæ inde *θεοφιλεστάτη, Deo acceptissima*, ap. Æsch. dicitur Eumen. 872. et Soph. Œd. Col. 264. *Ἀθήνας θεοσεβεστάτας* seu quam urbem verius vocat Paulus Act. xvii. 16. *κατείδωλον τὴν πόλιν, idololatriæ deditam civitatem*. A Cic. vero p. Flacc. 70. *unde humanitas, doctrina, religio* etc. *ortæ*. Adde, quæ docthinarum et eloquentiæ laude præ ceteris florens, *λόγιον* deum, qualis dictus et habitus Mercurius, præ ceteris colere debuit. SPANH. *δοίη* Elb. DIND.

1138. *ὧν θύεθ' ὑμεῖς ἔνδον*. Nam Chr. immolavit in domo suem, hircum, et arietem. v. 9. s. Ceterum intelligitur *ὠφελήσαις ἄν*. FISCH. *ὧν· ἀφ' ὧν. ἔνδον· ἐντός*. Cod. LB. Dorv. HEMST. *ἔνδον· ὠφελήσαις δηλ.—ἀλλ' οὐκ ἔκφορος· ἀλλ' οὐ καλὸν ἐκφέρεσθαι ταῦτα*. Gl. Cod. Par. SCHÆF. *οὐκ ἔκφορα*. Thesm. 479. *κ' οὐδεμί' ἔκφορος λόγου, et nulla nostrum foras hunc sermonem efferet*; et ap. Eurip. Hipp. 295. *εἰ δ' ἔκφορός σοι συμφορὰ πρὸς ἄρσενας*. Ubi Schol. *ἔκφορός σοι, ἀντὶ τοῦ ἐξελεγχθῆναι καὶ ῥηθῆναι δυναμένη*. Ap. Æsch. vero *ἐκφορωτέρα* alio sensu dicitur, uti Minerva ad Furias Eumen. 912. *τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοις*. Juxta interpretem, *impiis autem iracundior sis:* seu verius, ut quod magis ibi ad superiora respicit, ubi omnium rerum felicem proventum Athenarum urbi a Furiis exoptandum dixerat, *impios autem defraudes rebus necessariis*. Quo sensu Hes. *ἐκφορεῖ, στερίζει ὑπάρχοντα*. Quum contra *ἐκφέρειν* de plantis et arboribus, quæ sementem ac fructus ferunt, dixerit Theophr. de C. Pl. v. 10. p. 331. *καὶ ὅσα ἂν προδείξωσι, πάντα ἐκφέρουσιν, et quæcunque pronuncient, ea etiam producunt*. SPANH. *Non efferenda*, in neutro plurali. Potest etiam scribi, *οὐκ ἐκφορὰ, non est exportatio illarum rerum*, ut sit substantivum feminini generis. Schol. dicit, in quibusdam sacrificiis hanc formulam adhiberi solitam, et citat versum Theopompi: *εἶτα δραμὼν αἴτησον· ἀλλ' οὐκ ἐκφορά*. Euphron Comicus Athen. ix. [p. 402. t. iii. Schw.] *πέμπτην ἔθυον ἡμέραν οἱ Τήιοι Πολιοὶ γέροντες, πλοῦν πολὺν πεπλευκότες, Λεπτὸν ἔριφον καὶ μικρὸν· οὐκ ἦν ἐκφορά* (*non licebat efferre quicquam*). Noster Thesm. 479. voc. *ἔκφορος* active usurpavit. BERG. De accentu fuisse dubitatum, *ἐκφορὰ* sit efferendum genere feminino, an *ἔκφορα* plurali neutro, Schol. indicio est: ipse priori sententiæ calculum adponit, ad quam firmandam quantum valeat productus Theopompi locus, quandoquidem præcedentia nos fugiunt, judicare non licet: in Euphronis certe versu ap. Athen.

ix. p. 380. A. si proba est, ut probabilis omnino videtur, Casaub. emendatio, utique scribendum est, *οὐκ ἦν ἐκφορὰ Τότε τῶν κρεῶν σοι οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ.* Alteram rationem sequuntur non edd. solum, quas præ manibus habeo, cunctæ, sed etiam uterque Cod. Additur in LB. *οὐκ ἔκφορα εἰσὶ τὰ κρέατα ὥστε ἐκφέρεσθαι ἔξω.* Luculentius in margine proponit, quæ huic interpretationi sunt stabiliendæ: *ἀλλὰ οὐκ εἰσὶ τὰ κρέατα ἔκφορα, ἤγουν ἔξω διδόμενα· ἐκέλευσε γὰρ ὁ Πλοῦτος μηδὲν διδόναι ἔξω.* Verum dixit: reperies enim illud mandatum 792. Aliter explicat, sed mirificum in modum Cod. Dorv. *ἔκφορα· ἤγουν ἄξια ἐκβληθῆναι·* quasi Mercurii preces eluderet subsannando, *hæccine tibi amicissimo meo probarem, quæ digna non sunt, ut foras projiciantur?* sensu tam contorto si quis delectetur, non invidebo. Liquido patet ex *ἐν ὑμῖν—ἔνδον* ab illo causam vocis derivari genere sacrificiorum, quorum partes domo vel ædibus sacris efferri cum aliisque communicari nefas erat: ita, nonnumquam saltem, Vestæ faciebant: Hes. *Ἑστίᾳ θυόμεναι ἦσάν τινες θυσίαι, ἀφ' ὧν οὐχ οἷόν τε ἦν μεταδοῦναι ἢ ἐξενεγκεῖν·* ne litera quidem mutata locum restitui, quem paulo operosius tentaverat I. Meurs. Gr. Fer. in *Ἑστίαια.* Suid. quoque vindicias dederim secundum vulgatam lectionem contra Kust., qui mutilum esse locum pronunciat et non paucis adjectis supplendum: *ἑστίᾳ θύομεν· ἐφ' ὧν οὐκ ἐκφέρονται ἀπὸ τῆς θυσίας·* nihil ab his dissentit liber scriptus; tu cape: *de iis dicitur, qui nihil domum auferunt ex sacrificio.* Fraudi fuit, *ἐφ' ὧν* reconditiore loquendi formula pro *ἐπὶ τούτων, οἱ* etc. In Theophr. Char. 18. egregie Casaub. *τὸ ἱμάτιον ἐκδοῦναι δεινὸς οὐχ ᾧ βέλτιστα ἐργάσεται·* i. e. *οὐκ ἐκείνῳ, ὅς* etc. Menda simili liberandus est Dicæarchus: *τὸ δὲ τρίχωμα ξανθὸν, ἀναδεδεμένον μέχρι τῆς κορυφῆς ᾧ δὴ καλεῖται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων λαμπάδιον,* pro *λαμπαδίῳ ὃ δὴ καλεῖται.* Ceterum de iis sacris, quorum nullas portiones alio deportari fas erat, quod proprie dicunt *ἐκφέρειν,* commodo loco pluribus agetur. Hemst. *ἐκφορὰ* videtur structuram verborum asperam reddere, ut postponenda sit vulgatæ scripturæ: *ἔκφορα* scil. *ἐστι κρέα,* carnes istæ sacrificales non debent efferri domo. Fisch. *ἔκφορα* tres primæ, Brunck. Inv. Arund. 5. 6. De *ἐκφορὰ* et *ἔκφορος* v. Valck. ad Hippol. 294. et adde *ἔκφορος* Julian. Ep. 24. fin. In Euphrone Athen. ix. p. 380. A. *οὐκ ἦν ἐκφορὰ | Λύκῳ κρεῶν τότ'* Pors. ad Toup. p. 499. *λευκῷ* Ms. *Λύκῳ* Toup. Dobr. *ἔκφορα* servant 1. 2. 3. 4. Gl. 2. *δυνατὰ ἐκφορηθῆναι.* Id.

1139. Quia Mercurius ipse fur erat subactus, ab incunabulis præditus mira furandi subtilitate, ut testatur Homerus hymno in hunc deum, et Horatius, unde et *Δόλιος* cognominabatur, dicit, suo præsidio Car. latuisse, si quando aliquid furaretur. Colebant autem fures Mercurium: in Pac. 401. quum Trygæus dixisset ad Mercurium, *ἴθ' ἀντιβολῶ σ', ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα, ἐπεί σε καὶ τιμῶσι μᾶλλον ἢ προτοῦ,* ipse respondet, *κλέπται γάρ εἰσι νῦν γε μᾶλλον ἢ προτοῦ.* Berg. *ὁπότε· ἡνίκα. τὶ σκευάριον· ἀγγεῖόν τι.* Cod. LB. Cod. Dorv. primum pro *ὁπότε τι* habet *ὅτι γέ τι·* deinde posito post *ὑφεῖλον* puncto superscriptam dedit explicationem ad, *σε λανθάνειν ἐποίουν· ὑπέλαβον πονηρίας ἐν τῷ ναῷ·* quam equidem expedire me vix posse fateor. Videtur enimvero ad Car. facinus illud ollæ subductæ, patratum in Æsculapii templo, respicere v. 683. et tale quid dicere voluisse: *sustentavi, adjuvi malitiam tuam in templo, atque adeo perfeci, ne in furto deprehendereris.* Ὅτι quin per aberrationem librarii scriptum sit pro *ὅτε,* non dubito: *ὅτε γε* vero ita placet, ut vulgato *ὁπότε,* me arbitro, præferri mereatur. Separavit autem, ni fallor, Mercurii orationem, quam editi libri continua serie copulant, in duas partes hoc fere pacto: *Quid? tune mihi dices οὐκ ἔκφορα; atqui efferre domo religioni non erat,* (repetendum enim *ἀπὸ κοινοῦ, καὶ μὴν ἔκφορα ἦν*) *quum de heri reculis aliquid subripiebas: neque erat meum in te nullum beneficium: ego te tum, ut lateres nunquam deprehensus, efficiebam.* Hæc ratio, quæ sane non abhorret, si probetur, opportune posset interponi: *ἐγὼ δέ σε λανθάνειν ἐποίουν ἀεί.* Verumtamen receptæ distinctioni status controversiam non moveo. Hemst. *σκευάριον* (quod vim primitivi *σκεῦος* habet) quum referatur ad domum, significat *omnis generis supellectilem et utensilia* (ut Marc. iii. 27.), quæ rapi et auferri a servis furacibus possunt. Fisch. Ms. Barocc. 127. *ὅτε τε σκευ.* omisso *τι,* et super *ὅτε* scripto *ὁπότε.* Dind. *ὁπότε τι. ὅτι γε* A. *ὅτε γε* 1. B. (sine *τι* omnes) vulg. 2. Pors. *ὁπότε τι σκευάριον* tres primæ, ed. Brunck. Arund. 5. 6. *ὅτε γε σκευάριον* Rav. Dobr. *ὁπότε τι σ.* 1. 2. 4. *ὅτε τί γε* 3. In 2. *ὅτε γε* quasi gl. suprasc. sed est v. l. et supra *σκευάριον,* gl. *ἀγγεῖόν τι.* Id.

1140. *ὑφέλοι'.* Sic bene Dawes. emendat. Quod vulgo legitur, *ὑφεῖλον,* solœcum est et metrum pessundat: nec illud

est in vetustioribus libris. In B. C. ὑφέλου cum glossa haud parum inepta, ὑφείλου, ἐκβολῇ τοῦ ι. At in membr. perspicue scriptum ὑφέλοις, ad veram lectionem multo propius, posito saltem verbo in eo modo, quo poni debuit. Sed *surripiendi, suffurandi*, notio in formam activam non cadit. ὑφαιρεῖν, *subtrahere, subruere*, significat, ut 689. et in hoc Luciani exemplo t. ii. p. 151. καὶ ταῦτα ὑπορυττούσης καὶ τοὺς θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Sic ἀφαιρεῖν, *eximere, demere*, nullo ad agentis commodum respectu. In Lys. 1028. ubi senex mulierem orans, ut sibi culicem ex oculo eximat, ait, ἐσκάλευσον αὐτό· κᾆτα δεῖξον ἀφελοῦσά μοι. In Ran. 657. ubi Xanthias ait, τὴν ἄκανθαν ἔξελε, salva linguæ indole dici non potuisset ἀφελουμένη et ἐξελοῦ. In Philemonis versibus ap. Stob. p. 453. ubi Grot. edidit, τὸ κακὸν ἀφαιρεῖται, ἀγαθὸν δὲ λαμβάνει, veram lectionem, quam ingenio adsequutus est Bent. Cod. Regius exhibet: τὸ κακὸν ἀφαιρεῖ, τἀγαθὸν δὲ λαμβάνει. At vero, uti quis quid capit, quod in commodum suum vertat, quo utatur, fruatur, tum forma media adhibetur, nec amplius activa. V. Thesm. 761. 812. 844. 935. Soph. Philoct. 376. εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με. Nubb. 179. ἐκ τῆς παλαίστρας ἱμάτιον ὑφείλετο. 1199. ἵν' ὡς τάχιστα τὰ πρυτάνει' ὑφελοίατο. Bene Vesp. 556. legitur ad metri et constructionis legem: εἰ καὐτὸς πώποθ' ὑφείλου. V. ibid. 958. 1201. Ran. 148. ἢ παῖδα κινῶν τἀργύριον ὑφείλετο. 1242. καὶ τίς αὔθ' ὑφείλετο; Infinita quum ex Aristoph. aliisque Comicis, tum ex oratoribus, colligi possent exempla, quibus constat, *suffurandi* notionem soli verbo medio competere, quod paulo longius exsequutus sum, ne ex iis, qui neminem hodie plus sapere arbitrantur, quam sapuerunt olim librarii, quispiam cavilletur, contendatque a membranis oblatum ὑφέλοις retineri debuisse. Nihil aliud est, quam librarii error, cujus geminus gemellus observatus fuit ad Ran. 437., ubi αἴροις e suo codice Aldus ediderat, pro αἴροι', ut hic scriptum ὑφέλοις pro ὑφέλοι'. BRUNCK. ὑφείλου. ὑφέλοι' Dawes. Misc. Crit. p. 216. adductis supra 1019. infra 1144. Eq. 1337. Vesp. 279. Av. 505. 512. Eccl. 62. ὑφέλου (sic) A. 1. B. σ' ἂν λ. A. B. 1. ἐπόουν A. B. PORS. ὑφείλου tres primæ, Leid. Dorv. Arund. 5. 6. Gl. ἔκλεπτες in Leid. 6. ὑφέλοι' edd. Brunck. Inv. Vesp. 1196. ὅτ' Ἐργασίωνος τὰς χάρακας ὑφειλόμην. Similiter κλέπτειν in Ach. 524. ubi Eq. 1146. Vesp. 1360. affert Elm. Adde Thesm. 820. Dobr. [ὑ]φέλοις—ἐπόουν Lib. Burg. ὑφέλοις servant 1. 2. 3. 4. ID. ὑφείλου Ald. Junt. I. II. III. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. (commate post hoc verb. non posito). ὑφέλου cum puncto Crat. cum commate Port. Ms. Barocc. 127. ὑφελου. superscr. ὑφελου, ἐκβολῃ του ι. DIND. λανθάνων scil. τὸν δεσπότην, *ne deprehenderere in furto a domino*. FISCH. Quo nomine etiam invocari a furibus infra in Schol. ad Nub. 1424. dicitur Mercurius, ubi ii in furto deprehensi erant plectendi; inde colerii in hanc calamitatem se putabant incidere, quod ei *tamquam furtorum inspectori*, ὡς ἐφόρῳ κλεπτικῆς, sacra non fecissent; ut hoc mox ab hoc servo Carione factum dicitur, qui ubi hero vasculum aliquod surripuisset, panem mellitum continuo sibi inde oblatum iri sperabat Mercurius. Is proinde non Κερδῷος solum, ut de eo paulo ante, sed Δόλιος, de quo mox, i. *Fraudulentus*, est dictus, item Βοοκλέψ s. *Boum fur*, a Soph. ap. Athen. ix. p. 409. dicitur. Imo qui ap. Philostr. Icon. I. p. 769. traditur *furto deditus*, statim ubi *Maia est genitus*, ὅτε τῇ Μαίᾳ ἐγένετο, ἐρᾷν κλέπτειν. Quibus addenda sunt Eurip. verba Rhes. 217. Ἀλλ' εὖ σ' ὁ Μαίας παῖς ἐκεῖσέ καὶ πάλιν Πέμψειεν Ἑρμῆς, ὅς γε φηλητῶν ἄναξ. Alia hujus generis suppeditabit deorum irrisor, Lucian. in Catapl. ubi una e Mercurii artibus, *furandi* nempe, dicitur p. 423. t. i. αὐτοῦ καὶ αὕτη ἡ τέχνη. SPANH.

1141. ἐφ' ᾧτε· ἐπὶ τῷ. ὦ τοιχωρύχε ὦ κλέπτη. Cod. LB. ἐφ' ᾧτε· ἐπὶ· om. τῷ. μετέχειν· τοῦ κλέμματος. τοιχωρύχε· κλέπτα. Cod. Dorv. HEMST. ἐφ' ᾧτε. v. supra 1000. BERG. Est: *hac lege et conditione, ut*— μετέχειν est *partem furti, rapti aliquam auferre*; certe, *præmii, mercedis aliquid auferre*: quæ interpretatio verior videtur ob 1143. Voce ὦ τοιχωρύχε (*pestis, scelus*, v. 909. et 980.) usus h. l. Car. videtur, ut exprobraret Mercurio furacitatem. FISCH. καὐτός. Sic iv. Codd. Perperam vulgo αὐτός. BRUNCK. Ante αὐτὸς insere κ'. BENT. ἐφ' ᾧτε. γε A. B. 1. τε 2. καὐτὸς A. 1. 2. B. PORS. ἐφ' ᾧτε et αὐτὸς tres primæ. γε, sed ex em. 5. αὐτὸς Arund. 6. et, ut videtur, Dorv. Leid. καὐτὸς Inv. ἐφ' ᾧγε 3. καὐτός 3. 4. ἐφ' ᾧγε μετέχειν καὐτός. Lib. Burg. DOBR. ἐφ' ᾧτε Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Raph. ἐφ' ᾧ τε Wech. Brub. ἐφ' ᾧτε Port. αὐτὸς (non καὐτὸς) Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Perperam in ed. Inv. expressum καὐτός. DIND.

1142. Ἥκεν· ἦλθεν. Ναστὸς εὖ πεπεμ-

μένον ἄρτος καλῶς κατεσκευασμένος. Cod. LB. Ναστὸς εὖ π. ἄρτος καλῶς ἐζυμωμένος. Cod. Dorv. In plerisque edd. neglecto ν ἐφελκυστικῷ metrum claudicabat ἧκε· bene revocarunt Ang. Caninius in Gryphiana et Kust. qui officium idem Suid. quoque præstitit in Ναστόν. Hemst. ναστός. Gl. Cod. Par. Δύο εἰσὶ ναστὸς καὶ κοῖλος. καὶ ναστὸς μὲν λέγεται, ὅντινα καλοῦσιν οἱ κοινοὶ ὁλόβολον· κοῖλος δὲ ὁ ἔχων ἔσω κοιλότητα. Ὁλόβολος Ducang. non novit. Schæf. Ναστὸς εὖ πεπεμμένος. Infra Avv. 570. λάρῳ ναστοὺς θύειν μελιτούτας. Ap. Athen. iii. p. 111. ναστὸς panis fermentatus dicitur, et in adductis ibidem Nicostrati versibus, placenta mellita, ut in adductis Comici in Avv. verbis. Apud Lycophr. 640. notat Tzetzes, ναστὸν dici proprie panem cum melle fermentatum, cum uvis præterea aliisque rebus; simpliciter vero ibi de pane dici. Ναστῶν, seu placentarum id genus mentio fit quoque a Pherecrate, Attico scriptore, ap. Athen. lib. vi. p. 268. et quidem loco supra jam adducto ad 626. Ter vero inter paucorum versuum ambitum, nempe 1102. 1112. et 1118. legitur vox πεπεμμένος de farina aut placenta subacta. Spanh. Sensus: abstulisses enim a me libum bene coctum. Ναστὸς est vel, libum, fertum, quo utebantur in sacrificiis, (V. Hes. v. Ναστός·) vel placentæ genus fartæ uvis passis aliisque hujus generis condimentis, ut h. l. v. Athen. xiv. 14. p. 646. Etym. M. v. Ναστὸς, qui derivat ἀπὸ τοῦ νάσσεσθαι. Gl. vett. Νάσσω, farcio. Fisch. A νάω deduxit Hemst. in Lennep. Lex. Et. p. 445. ed. sec. Dind. ἧκε γὰρ Elb. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Addidit ν Port. Dind. ἧκε. ἧκεν A. 1. Pors. Citat Suid. v. ναστόν. ἧκει 6. sed gl. ἦλθε. Dobr.

1143. ἔπειτα sic intelligi debet; quam tum, quum mihi eam attulisses, ipse devorares. Fisch. Pro αὐτὸς ἂν Reisk. legi jussit αὐτὸς αὖ. At propter antecedd. ἂν retinendum est. κατήσθειες vitiose Ven. i. ii. Dind. Ante verba οὐ γὰρ μετεῖχες intellige, πάνυ μὲν οὖν, μὰ Δία, similesve voces, quas Car. putandus est expressisse vultu et gestu corporis, ut 1149. et 1151. Mox notanda est constructio v. μετέχειν cum quarto casu etiam Schol. vet. monente: cujus rei causa quærenda videtur in eo, quia verbum compositum habet vim simplicis, v. Schol. ad 226. Nam μετέχειν πληγὰς idem est quod λαμβάνειν πληγὰς Theophr. Char. xii. 3. Utraque formula valet: flagellari, flagellis, loro, cædi (Gell. N. A. i. 26.). Servi enim verberabantur flagellis. Sed ut a Græcis hujusmodi verbera simpliciter πληγαὶ vocantur, ita etiam a Terent. Andr. i. 2. 28. 'verberibus cæsus' dicitur flagellis cæsus. Dat. ἐμοὶ pendet ab adj. ἴσας. Fisch. Pro, τὰς ἴσας ταῖς ἐμαῖς πληγαῖς. Si communia tibi mecum fuissent verbera, fuisset et communis nastus: verum quia solus cædebar, solus nasto fruebar. Girard. Citat Gramm. August. Hermanni pp. 371. 409. Dobr.

1144-45. Μετεῖχες· Ἐλάμβανες. Ἴσας· ὁμοίας. Cod. LB. ad cujus marginem hæc nota prostat. Οὐ γὰρ μετεῖχες· Ὅμοιον τῷ, Ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος· (supra v. 226.) ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐλάμβανες, ἢ μετ' ἐμοῦ ἐλάμβανες. Tetigit hunc locum H. Steph. in Thes. L. Gr. t. i. p. 1348. e. et L. Bos. Ell. Gr. v. Μέρος. Ληφθείην· κρατηθείην. Πανουργήσας· κλέψας. Cod. LB. Dorv. in quo extremis pronominis ἐμοὶ literis inscriptum est οῦ, quasi voluisset ἐμοῦ, quod ingenio linguæ Græcæ prorsus adversatur: recte dici poterat μετεῖχες τῶν ἴσων πληγῶν ἐμοὶ, non itidem illud. Idem Dorv. Ὁπότέ τινα λ. dubites, utrum hoc, an vulgatum præponas. Hemst. λαμβάνεσθαι est h. l. deprehendi, quod fere καταλαμβάνεσθαι dicitur, ut Xen. Memm. ii. 1, 5. πανουργεῖν est, ut 876. furari. cf. ad 368. Fisch κηφθείην vitiose Ven. ii. Dind.

1146. Ex h. l. colligit Palmer. fabulam Plutus post sublatos xxx. tyrannos prodiisse. Verba ejus hæc sunt in Exercitt. p. 789. "Argumentum ex h. l. validissimum elicitur, quo probatur, hanc fabulam prodiisse post instauratam remp. Athenn. et xxx. tyrannos sublatos, et amnestiam, quæ sequuta est. Sic enim de eo negotio Xen. in fine lib. ii. Hellen. [ii. 4, 43.] καὶ ὀμόσαντες ὅρκους, ἦ μὴν μνησικακήσειν, ἔτι καὶ νῦν ὁμοῦ γε πολιτεύονται, καὶ τοῖς ὅρκοις ἐμμένει ὁ δῆμος. Et Andocides ἐν τῷ περὶ Μυστηρίων sic [p. 39. t. iv. Orr. Grr. Reisk. cf. ib. p. 43.]: ἐπειδὰν ἐπανήλθετε ἐκ Πειραιέως, ἔδοξε μὴ μνησικακεῖν ἀλλήλοις." Hæc Palmer., cum quo cf. Muret. Var. Lect. ii. 15. qui de amnestia hac Athenn. plura habet. Ceterum versum hunc vocis Φυλὴ gratia citat Steph. Byz. v. Φυλή: ubi tamen, vel errore librarii, vel ipsius Steph. pro ἐν Πλούτῳ male legitur ἐν Ἱππεῦσι. [σὴν pro σὺ, et quasi ex Eq. citat Byz. v. Φυλή. sed recte ibi Ms. ἐν Πλούτῳ. Dobr.] Kust. Respicit res Thrasybuli, qui occupata Phyle initium fecit recuperandæ libertatis a Lacedæmoniis et xxx. tyrannis oppressæ. Hoc incidit in a. 1. Olymp. 94. Anno autem se-

quente Thrasybulus cum suis fuit restitutus in urbem et ἁρμηστία sancita. Miratur igitur Schol., quomodo hæc possint legi in hac fabula, quæ quinque annis ante Thrasybuli reditum acta sit. Fuit scilicet in ea opinione, hanc esse Plutum priorem, sed male, quod non solum ex h. l. patet, sed etiam ex Athen. l. ix. c. 2. ubi laudans 1128. Οἴμοι δὲ κωλῆς, ait e Pluto posteriore eum esse. Potest tamen hinc colligi tempus, quo acta est Plutus prior, quinto scilicet ante reditum Thrasybuli anno, quod tempus incidit in 1. Olymp. 93. [Phylen occupavit Thrasybulus anno 4. Olymp. 94. Proinde in priore Pluto versus hic esse non potuit, nec v. 550. v. not. ad 115. Brunck. Perperam ad quartum annum Ol. 94. retulit (Diodoro et qui eum sequuntur, præeuntibus) Br., quum Thrasyb. anno primo Ol. 94. res ad Phylen et Munychiam gesserit. V. Wessel. ad D. S. I. p. 668. s. add. Simson. Chron. Cath. p. 788. Corfin. Fast. Att. iii. 264. Morus ad Xen. Hell. ii. 4. 13. (21.) Dind.] post quam 20 annis. 4. Olymp. 97. posterior acta est, ut Schol. supra, ni fallor, monuit. Verba, quæ e Philochoro adfert Schol. perturbata sunt; sententia utcunque restitui poterit, si trajectis vocibus legas, πέμπτῳ ἔτει ὕστερον μάχεται μετὰ Θρασυβούλου ἐν Πειραιεῖ γενομένου ὁ Κριτίας καὶ τελευτᾷ. De Φυλῇ porro v. quæ habent Suid. in ea voce et φύλαρχος, Harpocrat. φυλή, ibique Interpr. Fallitur Steph. in Φυλὴ hunc versum laudans ex Eqq. ut jam notarunt Interpr. Duck. Phyle erat castellum in Attica munitissimum, quod occupavit Thrasybulus cum 30. de suis, dejecturus xxx. tyrannos. Quum Pausanias, Lacedd. rex, pacem fecisset inter Thrasybulum et eos qui urbem tenebant, Thrasybulus legem tulit, ne quis ante actarum rerum accusaretur, neve multaretur, μὴ μνησικακεῖν ἀλλήλοις τῶν γεγενημένων. V. Corn. Nep. Thrasyb. ii. 3. ibique Bos. Mercurius igitur Car. comparat cum Thrasybulo, eumque ait Phylen occupasse, h. e. potentem, divitem, factum esse; sed eum etiam monet, ne injuriarum, quas ipse ei pauper nuper intulerit, memor sit. Sensus est: *si, postquam, potens et dives factus es, noli reminisci injuriarum quæ a me tibi pauperi illatæ sunt*. Ut ante μνησικ. Schol. Leid. monet, intelligi debere ὅρα· ita ex iis, quæ ante dicta sunt, patet, cur poëta Mercurium jusserit potissimum verbo μνησικακεῖν uti. Fisch. In Lys. σίγα, μὴ μνησικακήσῃς. Alludit autem ad amnestiam, post expulsos xxx. dominos; de qua Justin. lib. v. [c. 10. § 11.] discordiarum *oblivionem fore*. Andoc. de Mysteriis: καὶ κατέστησαν οἱ Τριάκοντα—ἔδοξε μὴ μνησικακεῖν, etc. [p. 38. s. Reisk.]. Φυλὴν κατέλαβες. Demosth. contra Tim, [p. 742. t. i. Reisk.] Μυρωνίδης ὁ Ἀρχίνου υἱὸς, τοῦ καταλαβόντος Φυλὴν, καὶ μετά γε τοὺς θεοὺς αἰτιωτάτου ὄντος τῆς καθόδου τῷ δήμῳ. Alii plerique Thrasybulum illius incepti ducem faciunt. Justinus v. [9. 6.] *Erat inter exules* (qui a xxx. tyrannis fuerant pulsi) *Thrasybulus—castellum Phylen Atticorum finium occupat*. Demosth. autem in eadem oratione hunc tantum unum illorum fuisse dicit: Θρασύβουλος τῶν ἐκ Πειραιῶς καὶ ἀπὸ Φυλῆς ἦν. Debent autem verba Comici allegorice accipi hoc modo: 'Si tu Phylen occupasti, noli reminisci illarum injuriarum, quas perpessus es ab illis, qui favebant dominatui xxx. virorum, i. e. si tu dives factus es, noli reminisci injuriarum, quæ tibi adhuc pauperi a me illatæ sunt.' [μνησικακεῖν, *veteris injuriæ esse memorem*.] Berg. Μὴ Ὅρα ἵνα· hæc deesse monet ad orationem supplendam. Μνησικακήσῃς· ὀργισθῇς. Φυλήν· τήν. τὸ χωρίον. Κατέλαβες· εἶχες. Cod. LB. In Cod. Dorv. scriptum μνησικακήσεις et φιλὴν c. gl. ὄνομα τόπου in librarium utriusque labis culpa recidit: sed errorem hic commissum altero versu expiavit, cujus initium talem in modum exhibet: Ἀλλὰ ξύνοικον, etc. Idem ex alio libro ad marg. ed. Gryph. notatum reperi: καὶ, ἀλλὰ ξύνοικον. Accipio lubens publicatæque lectioni (Ἀλλ' οὖν σύνοικον) antepono: οὖν quid valeat h. l. nemo facile dixerit: [At 1. οὖν potest habere vim augendæ obsecrationis Mercurii; 2. non satis intelligi potest, quomodo grammaticis in mentem venerit, addere potissimum οὖν. Fisch. Verum constat, sæpe nectendi particulas a librariis vel interpretibus addi. Dind.] quem vero fugit elegans ille part. ἀλλὰ usus, quando imperativis juncta nunc obsecrandi, alias adhortandi, sæpe utraque simul vi pollet? Postquam ξύνοικος abierat in σύνοικον, οὖν statim subsidio vocarunt, quo metrum fulcirent. Hemst. εἰ σὺ Φ. κ. τουτέστι εἰ ἐπλούτησας (sic). Gl. Cod. Par. Schæf. —σεις l. 2. κατέβαλες Lib. Burg. Dobr.—βαλες A. non 1. Pors.

1147. σύνοικον· συγκάτοικον μεθ' ὑμῶν. πρὸς θ. ἕνεκεν τῶν. Cod. LB. Hemst. πρὸς θεῶν est vox obsecrantis, *amabo* Gl. vett. præclare. cf. 842. σύνοικος in iisdem gl. dicitur *cohabitator*, et *contubernarius*: ita ut σύνοικον λάβετέ

me sit, *sinite me apud vos habitare: jubete me esse vestrum contubernalem.* Fisch. ἀλλὰ ξύνοικον. In B. C. ἀλλὰ σύνοικον. In membr. ἀλλά γε σύνοικον. Vulgo ἀλλ' οὖν σύνοικον. V. not. ad Thesm. 601. Brunck. ἀλλ' οὖν σύνοικον — δέξασθε με Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ἀλλὰ σύνοικον A. B. ἀλλ' σ. (sic) 1. vulg. 2. Pors. ἀλλ' οὖν σύνοικον tres primæ, Arund. 6. et Leid. proculdubio. ἀλλὰ σ. Inv. diserte, ergo Rav. ἀλλὰ ξ. Brunck. ἐμὲ Brunck. Inv. Lib. Burg. solus 3. Dobr.

1148. ἔπειτα in interrogatione h. l. habet hanc vim, ut magnitudinem admirationis exprimat vel etiam indignationis: *itane vero.* V. Deuar. p. 140. ἀπολιπὼν id. est quod 1179. χαίρειν ἐάσας, relictis diis, ut Jud. epist. v. 6. ἀπολιπόντας τὸ οἰκητήριον. Fisch. ἀπολιπών· ἀφεὶς. Cod. LB. Dorv. ἐνθάδε μενεῖς· ἐνταῦθα προσκαρτερήσεις. LB. Margo ed. Gryph. pro ἐνθάδε suppeditat ἐνταυθοῖ, quod si admittas, iambum fregeris. Hemst. ἐνθάδε. ἐνταυθοῖ A. B. 1. non 2. Pors.

ἐν τῇ γῇ
ἐνταυθοῖ
ἐνθάδε sic 2. ἐνθαδὶ et gl. ἐνταῦθα 3. Dobr. ἐνταυθοῖ Lib. Burg. Id.

1149. Τὰ γάρ· ναί. LB. Dorv. intelligi volunt, ut plena sit sententia, *utique manebo; nam res vestræ multo sunt luculentiores.* Τὰ παρ' ὑμῖν· τὰ ἐνταῦθα. Βελτίω πολύ· κρείττονα κατὰ πολύ. Cod. LB. In Dorv. librarii manus aberravit παρ' ἡμῖν, ut ex eo liquet, quod adnotatum dederit ad βελτίω· κρείττονα τῶν ἐν θεοῖς. Hemst. Sensus: 'Multo melius vobiscum agitur; vos habetis copiam rerum bonarum omnium, non item dii.' v. 1114. ss. Fisch. Avv. 618. αἰβοῖ, ὡς πολλῷ κρείττους οὗτοι τοῦ Διὸς ἡμῖν βασιλεύειν. Berg. ἐστι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. ἐστὶ Port. Dind.

1150. Τί δέ. γ' αὐτομολεῖν. Sic interpungit Cod. LB. addito super verbum τὸ significans illud abesse, quod infinitivis plerumque jungi debeat, τὸ αὐτομολεῖν. Omitti nonnunquam fateor: ut Mimnerm. apud Stob. p. 528. Αὐτίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον, ἢ βίοτος· qualia plura collegit L. Bos Anim. c. xix. sed hic ad oram Gryph. Ed. notatum est: γρ. καὶ, ταὐτομολεῖν· quod ne de veteri membrana samtum non putes, liquida scriptione Cod. itidem Dorv. præbet: hoc ego ferme reponendum censeo. 'Αστεῖον· φρόνιμον, καλόν. Cod. LB. χαρίεν. Dorv. Hemst. τί δέ; ταὐτομολεῖν. Vulgo legitur τί δέ γ' αὐτομολεῖν, perperam omisso articulo, quem loquendi recta ratio neutiquam abesse patitur. In membr. τί δαὶ ταὐτομολεῖν—Emendatur in C. τί δὲ ταὐτομολεῖν. In meo idem quod in membr. scripturæ vitium, sed melior distinctio. τί δαί· ταὐτομολεῖν. Schol. Ms. αὐτόμολός ἐστιν ὁ οἰκείᾳ θελήσει λιπὼν ἐκείνους, μεθ' ὧν ἦν, καὶ πρὸς ἄλλους ἐλθών. Τὸ ἐξέρχεσθαι ἀπὸ τῶν οἰκείων, καὶ εἰσέρχεσθαι πρὸς τοὺς ἀλλοτρίους, ἀστεῖόν ἐστιν; Brunck. αὐτομολεῖν. Gl. Cod. Par. τὸ ἐνταῦθα ἐλθεῖν καὶ διατρίβειν.—ἀστεῖον· πεπαιδευμένον. Schæf. Cod. Dorv. habet τί δὲ ταὐτομολεῖν. Atque sic Aristoph. scripsit haud dubie; nam primo infinitivus suum habet comitem: deinde sic tollitur particula γε, alieno loco collocata. nam τί δέ; est *quid vero?* Neque verbum αὐτομολεῖν elegantia caret; nam αὐτόμολος proprie est *transfuga*, ὁ πρὸς τοὺς πολεμίους ἀπελθὼν προδότης Hes., quia sponte venit. Unde αὐτομολεῖν est *transfugere:* quod hic ponitur de Mercurio, qui volebat, relictis diis, versari et vivere cum hominibus, quos tuebatur Plutus, reliquorum deorum adversarius. vid. v. 1113. ss. 'Αστεῖος proprie est *urbanus*, qui in urbe vivit et habitat; nam ἄστυ est *urbs*. V. Steph. Byz. h. v. Urbani autem homines fere, non modo elegantes sunt et prudentes in dictis, judiciis, factis, sed etiam *honesta* sequuntur, turpia fugiunt; unde ἀστεῖον est, hoc loco, *honestum*, rationi consentaneum. Fisch. τί δέ γ' αὐτομ. Ald. Junt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. τὶ δὲ ταυτομολεῖν Junt. I. In Elb. τί δέ τ'— Dind. γ' αὐτομολεῖν. ταυτομολεῖν A. B. 1. non 2. Pors. τὶ δέ γ' αὐτομολεῖν Arund. 5. τί δέ; ταὐτομολεῖν Inv., quomodo volebat Brunck. et ταὐτομολεῖν 6. (hic ταυτ.) δαὶ 6. Brunck. negantem articulum in ταὐτομολεῖν salva lingua tolli posse, castigat Boiss. in Wolfii Analectis tom. ii. sive part. 3. p. 86. V. Auctar. ad Pors. Op.

τὸ
ταυτο

p. 389. Dobr. δέ γ' αὐ. 1. δέ γ' αὐτομ. 2. ταυτο em. correctoris scil. δὲ ταὐ. 3. δαὶ ταὐ. 4. ταὐ. etiam L. Id.

1151. Lysias contra Philonem [p. 872. t. v. Reisk. p. 240. t. ii. Auger.] καὶ γὰρ οἱ φύσει μὲν πολῖταί εἰσι, γνώμῃ δὲ χρῶνται, ὡς πᾶσα γῆ πατρὶς αὐτοῖς ἐστιν, ἐν ᾗ ἂν τὰ ἐπιτήδεια ἔχωσιν· οὗτοι δῆλοί εἰσιν, ὅτι ἂν παρέντες τὸ τῆς πόλεως κοινὸν ἀγαθόν, ἐπὶ τὸ ἑαυτῶν ἴδιον κέρδος ἔλθοιεν. Ita plane noster etiam Mercurius, qui nunc dicit, ubique esse patriam, ubi bene sit: superius dicebat, καὶ τῶν, etc. 1118. Berg. Πατρὶς γάρ· Ναί. Πᾶσ'· ὅλοις τοῖς ἀνθρώποις. Πράττῃ τις εὖ· εὐτυ-

χῇ. Cod. LB. Ἵν' ὅπου. Πράττῃ τις εὖ· εὐημερῇ. Cod. Dorv. quod posterius est exquisitum. Hic autem versus tragicum nescio quid et Euripideum spirat, cui plane congruit illa Teucri vox a Cic. memorata T. D. v. 37. —' patria est, ubicumque est bene :' ubi Davis. locus Aristoph. non præteriit: ego Latinum poëtam a Græco, quem vertebat, sumsisse arbitror. Sententia paululum inflexa ab Ovid. Fast. i. 493. ' Omne solum forti patria est, ut piscibus æquor.' Hemst. ἵν' ἄν. Gl. Cod. Par. ὅπου εὐτυχῇ. Schæf. γάρ ἐστι Ald. Junt. i. ii. iii. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. γάρ ἐστὶ Crat. πράττει Elb. Dind. πᾶσ'. πᾶσιν 1. πᾶσ' et gl. ὅλοις 2. gl. in B. ἀγοῖς. πράττοι 2. Pors. Versus Eurip. certe tragicus, monente Hemst. sed male comparante Ovid. Fast. i. 493. qui non hunc locum vertit, sed Eurip. fragm. incert. 37. de quo v. Valck. Diatr. p. 270. Dobr. Supra πᾶσ' gll. 2. ἀγοῖς, 3. ὅλοις. πράττοι 1. Id.

1152. Τί δῆτ'. Τῇ corrupte Cod. Dorv. et Ὄφελος· ἤγουν ὠφέλεια. Hemst. ὄφελος εἶναί τινι eleganter dicitur is, qui alicui utilis est, qui alicui usum præstat. Fisch. εἴης Crat. Ven. i. ii. Brub. Raph. Post ἂν interr. nota ponenda est, quæ est in Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Punctum etiam in Ald. et seqq. ut et Brunck. Dind.

1153. Στροφαῖον· Πυλωρόν· ἔνθεν καὶ ἔνθε στρεφόμενος. Hæc eum in modum scripta, ut prius ad παρὰ τὴν θύραν, posterius ad στροφαῖον pertinere videantur. Στροφῶν· πανουργικῶν. Cod. Dorv. quibus deteriora sunt, quæ Cod. LB. habet: Στροφαῖον· στρεφόμενον. Ἱδρύσασθε· ποιήσατε. Στροφαῖον; ποιήσομέν σε; Οὐκ ἔργον, etc. χρεία ὑπάρχει οὐδαμῶς ἡμῖν κινήσεων. Hic homo nec propriam verborum vim, nec jocum Aristoph. intellexit. Hemst. στροφαῖον. Gl. Cod. Par. πυλωρόν. — Schol. Ἐπωνυμία ἐστὶ τοῦτο τοῦ θεοῦ· παρὰ τὸ ταῖς θύραις ἱδρύσθαι. ἤτοι φυλακὴ τῶν ἄλλων κλεπτῶν· στροφαῖον οὖν περὶ τὴν θύραν ἀντὶ τοῦ φύλακα τῆς θύρας ἀπὸ τῆς στρόφιγγος. ὁ δὲ θεράπων τὸ στροφαῖον ἐπὶ τῶν δολίων καὶ συμπεπλεγμένων λόγων ἐκλαμβάνει· ἐπεὶ σημαίνει καὶ τοῦτο ἡ λέξις· στροφαῖον γὰρ φαμὲν ἄνον, τὸν εἰδότα συμπλέκειν καὶ στρέφειν λόγους καὶ μηχανάς. Schæf. Στροφαῖον. Rationem hujus nominis Mercurio dati et ante fores ædium erigi soliti, ut alios nempe viros depelleret, tangunt ad idem nomen Στροφαῖος in proximo versu Schol. quum potius indita inde hæc illi ante fores ædium stanti Στροφαίου appellatio statuenda videatur, quod στροφεὺς de *cardine ædium* a Græcis vulgo diceretur. Quo sensu utique ea voce usus alibi Comicus, Thesm. 494. ἐγὼ δὲ καταχέουσα τοῦ στροφέως ὕδωρ, *ego autem quum infudissem aquam supra cardinem*. Quos στροφέας, ut obiter hoc addam, seu *cardines*, vulgo ex ulmo fieri, quod is maxime maneat intortus, tradit Theophr. Hist. Pl. v. 4. p. 109. qui tamen mox c. 7. ait, sumtuosarum valvarum cardines, quos ibi non στροφέας, sed στρόφιγγας vocat, e *buxo*, *loto*, et *ilice* fieri solere. Ap. Athen. vi. p. 259. festi *Dianæ* Στροφαίας fit mentio, et ut ibi legitur πανήγυρις ἀγομένη Ἀρτέμιδι, ubi sequentem notam pridem in margine adscripseram : " Lege Στροφαία, sicut Mercurium Στροφαῖον vocat Aristoph. in Pluto, juxta Schol. ἱδρυμένον παρὰ τὴν θύραν. Ut eodem sensu Πυλαία dicta sit Diana, aut etiam ut Ζωστήρια est similiter dicta ; qua de re Steph. in Ζωστὴρ et Λυσιζώνη, et Schol. Apoll. Rhod. i. 288. Στρόφιον nempe idem quod ζώνη Hes. Eodem vero sensu pro Πυλαία Diana dicta Προστατηρία ap. Æsch. S. C. Th. 455." Spanh. Maluit στροφαῖον dicere, quam πυλαῖον, alludens ad *strophas* et *versutias*, quæ Mercurio etiam placuerunt. Idem autem significant ambæ istæ voces h. l. Cur autem πυλαῖος et aliis quibusdam cognominibus vocatus fuerit, refert Laërt. ex mente Pythagoræ, qui rem suæ metempsychosi applicat : [viii. 19. 31.] τὸν δὲ Ἑρμῆν ταμίαν εἶναι τῶν ψυχῶν καὶ διὰ τοῦτο πομπέα λέγεσθαι καὶ πυλαῖον καὶ χθόνιον· ἐπειδήπερ οὗτος εἰσπέμπει ἀπὸ τῶν σωμάτων τὰς ψυχὰς, ἀπό τε γῆς καὶ ἐκ θαλάττης (de cognomine πομπεὺς v. infra 1160. de χθόνιος Ran. 1163.) Hom. πυληδόκον vocat [H. in Merc. 15.]. Berg. Vertigo et volutio στροφὴ dicitur, unde στροφαῖος Mercurii ἐπώνυμον. Quoniam fures interdiu post ostium latitare solent, ad arcendos illinc fures post ostium juxta cardines Mercurii statua erigebatur, aut certe ejus figura depingebatur. Gir. Ante fores privatarum ædium etiam Mercurii imago est collocata, ut exeuntes convivæ gestatas a se inter edendum coronas ei imponerent. V. Ælian. V. H. ii. 41. Unde cognominatus est Mercurius πυλαῖος vel στροφαῖος. Indicat quoque hæc vox ejus versutiam atque astutiam, qua maxime innotuit. Facit mentionem simulacri Mercurii Propylæi in introitu arcis Athenarum Pausan. [i. 22. 8.] Munt. ἱδρύσασθέ με Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. στροφαῖον. Suid. Pors. ἐμὲ Brunck. Inv. Dobr.

1154. οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν.

Eccl. 1021. οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς. Ran. 780. οἱ δ' ἀκροώμενοι τῶν ἀντιλογιῶν καὶ λυγισμῶν καὶ στροφῶν. Berg. οὐκ ἔργον ἐστ' οὐδὲν est Lat. formula: *nihil, non, opus est*, ut 1158. et στροφαὶ sunt *fallaciæ, versutiæ*. (quod voc. in Gl. vett. legitur pro πονηρία, πανουργία.) Fisch. στροφαῖον. Gl. Cod. Par. πανοῦργον. — ἀλλ' οὐκ—στροφῶν· ἀλλ' οὐδεμία ἐργασία ἐστὶ δολιοτήτων. Schæf. ἔργόν ἐστ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Port. Dind. Στροφαῖον, distinguunt tres primæ, sed mox 1157. post δόλιον interrogant. l. ἐστ' ἔμ' οὐδὲν Rav. Huc respicit Eustath. Il. Ω. 1353, 9. = 1487, 8. Dobr.

1155. Ἀλλ' ἐμπολαῖον· Ποιήσατε πράτην. Ἑρμῆν τόν. Παλιγκάπηλον· τὸν μεταπράτην. Δεῖ· ἀπόκειται, ἢ πρέπον ἐστί. Cod. LB. Ἐμπολαῖον· πραγματευτήν. Παλιγκάπηλον· καπηλεύοντα τὰ πωλούμενα. Cod. Dorv. qui post τί οὖν interpungit: quamvis in Cod. LB. tale signum non sit adpictum, ea tamen inter versus explicatio datur τοῦ δεῖ, quæ distinctionem eandem postulet. Meminit hujus loci, sed vacillante memoria minus adcurate Nonnus, sive Maximus ad Greg. Naz. Stelit. i. p. 158. Hemst. ἐμπολαῖον. Gl. Cod. Par. πραγματευτικόν. Schæf. Quo nomine compellatur itidem Mercurius Ach. 816. Ἑρμ' Ἐμπολαῖε, et ap. Aristid. hymni in hunc deum p. 26. [Cant. p. 14. t. i. Jebb.] ὅστις Ἑρμῆν καλῶ λόγιον καὶ ἀγοραῖον καὶ ἐμπολαῖον, *mercaturæ præsidem* s. *negotiatorem*, prout nempe, postremam vocem quod attinet, in vet. inscript. Thes. Grut. lv. legitur *Mercurio Negotiatori sacrum*. Idem nempe Ἐμπολαῖος, qui Κερδῷος itidem est dictus, et inde in vet. lapide ap. Spon. Misc. p. 91. *Mercurio Lucrorum Potenti et Conservatori*. Unde etiam in alio Ach. loco 931. τὴν ἐμπολὴν οὕτως, ὅπως ἂν μὴ φέρων κατάξῃ, seu potius, ut idem versus ap. Eumœr. Ms. in v. Ἐμπολὴ legitur: ἐμπολή, τὰ φορτία, Ἀττικῶς, ὡς Ἀριστοφάνης· τὴν ἐμπολήν, ὅπως μὴν φέρων κατάξει· ad quem vero Comici locum notant Schol. ἐμπολή, τὸ ἀπὸ τῆς πραγματείας κέρδος. Et sic quoque Hes. Ἐμπολή, κέρδος. Unde explicandus Eurip. Cycl. 254. ἡμεῖς βορᾶς χρῄζοντες ἐμπολὴν λαβεῖν, *nos cupientes pro victu, quem acciperemus, negotiari*. Hinc ἐμπόλημα, *negotiatio, contractus*, in eodem Tragici dramate 137. et Soph. Trach. 547. tum verbum ἐμπολᾶν de quo Moer. p. 156. Ἐμπολήσαντες, Ἀττικῶς· ὠνήσαντες, Ἑλληνικῶς. Et quo sensu etiam alibi a Soph. dictum Antig. 1049. κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸ Σάρδεων Ἤλεκτρον, *lucramini, negotiamini Sardianum electrum*. Isæus Or. x. p. 586. de pretio mobilium relictorum, item pecorum aliorumque fructuum ἐξ ὧν ἐνεπώλησαν τετρακισχιλίας, *ex quibus redacta sunt ad quatuor millia drachmarum*. Spanh. Idem et ἀγοραῖος Eqq. 297. sed istud cognomen latius patet, quia in foro non tantum mercatura exercetur, verum et judicia et de republ. consultationes; unde et ἀγορεύειν· hoc ergo respectu ἀγοραῖος idem erit quod λόγιος, de quo mox 1163. Lucian. in Bis Accus. [c. 8. p. 800. ed. Reiz.] σὺ γοῦν μοι τἀληθὲς, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ καὶ συνδιατρίβων, ἔν τε γυμνασίοις καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ· καὶ γὰρ ἀγοραῖος εἶ καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις. Huc referendum et κερδῷος. Heliod. vi. [Æthiop. c. 7. p. 96. t. ii. Mitscherl.] καὶ Ἑρμῆς μὲν κερδῷος, Ποσειδῶν δὲ ἀσφάλειος συνέμποροι καὶ πομποὶ γίγνοιντο. Sed et hoc latius videtur, quam ἐμπολαῖος· nam κερδῷος non tantum propterea dicitur, quia is videatur nos in nostris mercimoniis emundisque bono atque amplo auctare lucro, si adsit favens, verum etiam, quia illius ope offerri creduntur, quæ subito obveniunt insperata bona, unde Ἕρμαια dicuntur. Timo apud Lucian. [c. 41. p. 152.] quum invenisset thesaurum, Ἑρμῆ κερδῷε, inquit, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; Præterea quum κέρδος significet etiam *astutiam*, unde κερδαλέος *astutus*, et κερδὼ *vulpes*, quia est δολία, ut est Eqq. 1064., videtur κερδῷος Ἑρμῆς illo etiam significatu dici posse, quo dicitur δόλιος. Berg. Ad ἐμπολαῖον intell. ἱδρύσασθέ με, vel ποιήσατέ με ut 1157. 1159. Adde Mercurii ἀγοραίου statuam ex Paus. [i. c. 15. init.] Munt. Mercurius dicitur ἐμπολαῖος, quia præses credebatur negotiationis, ita ut merces bene et emi et vendi juberet. Nam ἐμπολὴ est negotiatio, emtio, et venditio. V. Ind. Palæph. h. v. Hes. Ἐμπολαῖος· ὁ κερδῷος Ἑρμῆς. Nam ἐμπολὴ etiam *lucrum* significat, quod fit vendendis mercibus, et Mercurius ἐμπολαῖος auctor lucri est negotiantibus. Sed Car. hero ostendit, lucro non opus esse, quum dives sit, et Mercurium ludibrii causa nominat παλιγκάπηλον, quo voc. significatur proprie, *qui merces vendit ab ἐμπόρῳ emtas*, et ἔμπορος, *mercator*, est qui merces vel ab αὐτοπώλῃ vel a καπήλῳ emtas vendit in aliena regione, non in ea, in qua eas emit. V. Hemst. ad Schol. In Gl. vett. vocatur et *dardanarius* et *bolona*, h. e. propola. Fisch.

1156. Paullo ante de se dixerat Mercurius, se antea in cauponis ab ipso diluculo, omnibus bonis, eduliis nempe, mactum esse. Hic vero παλιγκαπήλου, *sordidi propolæ* s. *mangonis* nomine decoratur, qua voce usus quoque est Demosth. loco paullo ante jam adducto adv. Aristog. i. p. 488. [t. i. p. 784. Reisk.] κάπηλός ἐστι πονηρίας καὶ παλιγκάπηλος. Sic alibi ap. eumdem adv. Dionysod. p. 700. [1285. t. ii. Reisk.] παλιγκαπηλεύων καὶ συνιστὰς τὰς τιμὰς τοῦ σίτου, καὶ αὐτὸς, καὶ οὗτοι μετ' αὐτοῦ. SPANH. 'Ερμῆν Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Post τρέφειν punctum Ald. Junt. I. II. III. DIND. Παλιγκάπηλον per majusculam scripsi. DOBR.

1157. Δόλιον· Ἔφορον τοῦ δόλου ποιήσατε. Ἥκιστά γε· ποιήσομέν σε οὐδαμῶς. Ἔργον· χρεία ἐστὶν ἡμῖν. Ἁπλῶν τρόπων· ἀδολιεύτων ἠθῶν. Cod. LB. HEMST.—δόλιον. Infra Thesm. 1213. Ἑρμῆ δόλιε· quo elogio ornatur similiter Soph. Philoct. 134. Ἑρμῆς δὲ ὁ πέμπων δόλιος, et Electr. 1511. Ἑρμῆς σφ' ἄγει δόλον. Athen. vi. p. 259. ὁ θεὸς ἔχρησε θύειν Ἑρμῇ δολίῳ. [Hæc tria loca laudavit etiam Berg. addiditque in Thesm. loco Eurip. loqui, qui per dolum abducat Mnesilochum ex custodia Scythæ; ap. Soph. autem Ulyssem, dolum instruentem quo Philoctetæ arcus adimatur; Athen. ex Hippia historico referre, Cnopum quemdam regem, cujus vitæ insidias adulatores struerent, oraculum consuluisse, et responsum illud accepisse, θύειν Ἑρμῇ δολίῳ.] Ut mittam Ἑρμοῦ δολίου signum apud Pellenem, Arcadiæ oppidum exstitisse, juxta Paus. vii. p. 452. [c. 27. init.] SPANH. δόλιος est *fraudum et dolorum artifex et auctor*, quales fere sunt negotiatores. Est igitur propemodum i. q. 1154. στροφαῖος, e Car. mente. FISCH. [Impostoribus, præstigiatoribus, virisque vafritie et ingenio subtiliori adesse credebatur Mercurius. Conatur ergo propter versutias animi se in familiaritatem Chr. insinuare. Aut, quod magis credendum, δόλος est et ἀγαθὸς et κακὸς, ut Latinis *dolus bonus*, *malus*. Prior prudentiam significat et socordiam habet oppositam; hoc significatu Mercurius se δόλιον vocat: 'Faciam ut cauti sitis et providi.' Alter de dolo malo intelligit, qui simplicitati obsit. GIR. Celeberrima erant antiquitus in Græcia furta et rapinæ, non terra modo sed et mari. Testantur ea complures boum abactiones, hominum plagia, urbium et agrorum direptiones, quibus tota Homeri poësis est referta. Factitarunt hoc viri non ignobiles, ipsi adeo heroes, non probro sed laudi sibi ducentes: οὐκ ἔχοντός πω *αἰσχύνην τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δέ τι καὶ δόξης μᾶλλον*, inquit Thucydides init. histor. Inde forte est, quod ab Homero laudatur Autolycus ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε, *furto ac perjurio*: quod a Mercurio dicitur edoctus, quem prisci Græci furibus præsidere ac præire censuerunt. At enim major furti laus habita, si ita caute fieret, ut non deprehenderetur auctor. Unde Suid. τὸ παλαιὸν οὐ διεβέβλητο ἡ κλοπὴ, εἰ μὴ φωραθεὶς ὁ κλέπτων ὑπῆρχεν. Atque hac re potissimum laudatur Autolycus, Sisyphus, aliique vetustiores. Everhard. Feith. antiq. Homer. lib. ii. c. 9. Narrat Pausanias, statuam Mercurii, cognomine Dolii, ad urbem Pellenem euntibus occurrere, hominesque eam adorantes, voti sui, qualecunque id demum fuerit, fieri compotes. Mercurius autem δόλιος fuit cognominatus, quia Autolycum arte furandi imbuerat: quod cognomen haud fuit contumeliosum, sed potius honorificum, ad sollertiam ejus declarandam. MUNT.

1158. ἁπλοῖ τρόποι sunt *mores simplices, integritas, fides sincera.* [His sibi opus esse ait, quia jam divitiis abundabant. MUNT.] Sic Theophr. Charr. i. 4. opponuntur inter se τὰ τῶν ἠθῶν ἁπλᾶ et ἐπίβουλα, ubi v. Index h. v. FISCH.

1159. Mercurius, quod bene ad h. l. adnotavit vir doctus, ἡγεμόνιος idem, qui vulgo ἐνόδιος, *viarum dux et præses*, dictus; Proclides Mercurium τρικέφαλον, *tricipitem*, in triviis posuit. Singulis capitibus inscriptum erat, quo quæque via duceret. GIRARD. Hinc ei sacros in acervum congerebant lapides, tum ut deo ὁδηγῷ honorem haberent, tum ut iter facturis viam monstrarent. V. Jos. Laurent. Var. sacr. gentil. c. 23. MUNT.] quomodo utroque nomine eumdem simul ab Arriano vocari videas de Venat. c. 36. ubi inter alia numina a venatoribus haud negligenda, Ἑρμοῦ Ἐνοδίου καὶ Ἡγεμονίου meminit. Ubi autem illud obiter notandum venit, quod, uti paullo ante diximus de Diana Στροφαίᾳ, culta ad instar Mercurii Στροφαίου, sic eadem dea sub Ἡγεμόνης nomine templum habuerit apud Arcades, cum Acacesios, tum Tegeatas, juxta Paus. viii. p. 514. et 535. [c. 36. extr. et c. 47.] ita etiam apud Epirotas, cujus rei fit mentio ap. Polyæn. Stratag. viii. 52. Immo quo nomine illam Athenis itidem cultam et invocatam in juramento epheborum auctor est Poll. l. viii. c. 9. [§ 106.] prout ceteroquin eam-

dem deductæ a Nilo Atheniensi Miletum coloniæ ducem, seu 'Ηγεμόνην, vocat Callim. hymn. in Dian. 227. ποιήσατο Νηλεὺς Ἡγεμόνην etc. Spanh. Affine est cognomen πομπεὺς, de quo vid. supra 1154. sive πομπός. Soph. Œd. Col. 1544. τῇδε γάρ μ' ἄγει Ἑρμῆς ὁ πομπὸς, sive πομπαῖος· Eurip. Med. 760. ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ πελάσειε δόμοις. Æsch. Eumen. 90. Ἑρμῆ φύλασσε· κάρτα δ' ὢν ἐπώνυμος πομπαῖος ἴσθι. Ubi Scholia: ἐνόδιος γὰρ ὁ θεός· ergo et cognomen ἐνόδιος affine erit cognomini ἡγεμόνιος· Theocr. Idyll. xxv. 3. Duplici autem respectu pleraque hæc cognomina Mercurio tribuuntur, quia et animas ducat et viatores: quum animas ducit, idem est πομπαῖος et χθόνιος· apud Soph., quum Ajax mortem meditatur, dicit Aj. 838. καλῶ δ' ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι, ubi Schol. ψυχοπομπόν. V. locum ex Diog. Laërt. adductum ad 1154. Berg. V. Theocr. Id. xxv. 3. et Cornut. N. D. c. 16. fut. δεησόμεσθα positum est, quia continuatio rei indicatur, et ipsa futuri forma Attica est, ut 101. 330. 1191. et 1198. Fisch.

1159-60. ἡγεμόνιον. Gl. Cod. Par. ὁδηγόν. Schef. Ἡγεμόνιον· Προοδοποιόν. Cod. Dorv. προοδοποιὸν ποιήσατε. 'Ο θεός· ὁ Πλοῦτος. Cod. LB. Ἤδη· ἀπὸ τοῦ νῦν· Cod. Dorv. Ἡγεμόνος· τινὸς ὁδηγοῦ. Cod. LB. Οὐδέν· οὐδαμῶς. Cod. LB. et Dorv. Δεησόμεθ' ἔτι· χρείαν ἕξομεν εἰς τὸ ἑξῆς. Cod. LB. εἰς χρείαν ἔλθωμεν. Cod. Dorv. Uterque, quod tantum non semper contingit in hac Attica forma, δεησόμεθ' versu læso. Recte vero Ἡγεμόνιον exponunt: habitus enim olim semitalis Mercurius, viisque monstrandis præfectus. Quemadmodum igitur Arrian. de Venat. c. 35. religionem venatoribus Ἑρμοῦ ἐνοδίου καὶ ἡγεμονίου minime negligendam commendat, sic utrumque titulum Cornutus etiam conjungit de N. D. c. xvi. p. 168. ἵδρυνται δὲ καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ ἐνόδιος λέγεται, καὶ ἡγεμόνιος· verum ita, ut pro suo instituto vim tribuat multo ampliorem, quæ in Mercurium rationis sermonisque præsidem, et actionum humanarum moderatorem quadret. Eodem spectat Scholium oræ Cod. LB. appositum: 'Αλλ' ἡγεμόνιον· Ὅτι ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ λόγος, καὶ λογικὸν (τὸ λογικὸν) ἡγεμονεύει τεχνῶν καὶ πρακτικῶν, ὑποτιθεὶς ἐπίνοιαν καὶ ἐφευρήσεις καὶ πανουργίας καὶ ἐμπορίας. ἡγεμόνος (ἡγεμόνιος) δὲ λέγεται καὶ ὁ ὁδηγὸς τῶν τυφλῶν· διὸ φησὶ, ἀλλ' ὁ θεὸς ἤδη βλέπει· hæc veniam magis, quam laudem merentur. Hemst. Audiendus est ad h. l. Palmer. in Exercitt. p. 790., qui sic habet: " Argutiam quandam sub his verbis latere puto, quam non sunt subodorati Schol. Nam sub plano sensu de visu recuperato et de viæ exploratore et ductore superfluo alius subtilior absconditur. Affectabant Lacones τὸ ἡγεμόνες εἶναι, et in pace cum Lysandro facta inter cetera convenerat, τοὺς Ἀθηναίους Λακεδαιμονίοις ἕπεσθαι καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, ὅποι ἂν ἡγῶνται, ut ait Xen. lib. ii. Hell. [ii. 20.] Tempore autem, quo recitata fuit hæc comœdia, jam recuperata libertate, muris instauratis, et magna Græciæ parte contra Lacedæmonios conjurata et Persarum pecuniis a Timocrate Rhodio summatibus Thebanorum, Argivorum et Corinthiorum distributis, jam poterant sperare Athenienses, se non amplius fore sub eorum ἡγεμονίᾳ, seu ducatu, sed potius aliorum ἡγεμόνας futuros; quod iis expresse promiserat Thebanorum legatus ap. Xen. Hell. l. iii. [v. 14.] Νῦν δὲ πάντων καὶ ἡμῶν καὶ Πελοποννησίων καὶ ὧν πρόσθεν ἤρχετε, καὶ αὐτοῦ βασιλέως, τοῦ μεγίστην δύναμιν ἔχοντος, ἡγεμόνες ἂν γένησθε. Hoc igitur boni ominis causa dicit Aristoph.: *jam deus videt, non amplius opus habebimus duce*; i. e. non erimus sub aliorum ducatu; tamquam si, dum sub imperio Laconum et tyrannorum fuerant, deus non vidisset, et ut eam calamitatem pateretur, clausisset oculos et providentiam suæ curæ tamquam cæcam cessantem habuisset. Hæc igitur ludit in verborum ambiguo sensu, et populo fausta ominatur." Hæc Palmerius subtiliter. Kust. Tam ingeniosam Palmer. adtulit explicationem, ut eo nomine valde blandiatur, sensumque occultiorem ostendat venustate Comici nostri nequaquam indignum: at, si penitius introspicias et in ipso Arist. quæras, quid reperiri possit quod eo nos ducat talemque cogitationem commoveat, pedetentim evanescit species illa commendabilis, qua primum intuenti placebat. Exstiterit hic idem versus in primo Pluto, necne, pro certo adfirmari nequit: si tamen exstiterit, quod quis negare audeat? cadit præcipuum argumentum Palmer. Respondeat aliquis, et Phyles occupatæ præcedere mentionem, neque adeo abhorrere, ut hic quoque versus ad præsentem temporis statum fuerit insertus, qui prosperiorem fortunam civibus ominetur. Verum ibi mens poëtæ erat in aperto posita manifestissimisque indiciis declarata, hic contra nihil omnino invenitur, quod ejusmodi sententiæ vel tenuissimam suspicionem injiciat. Fac te fabulæ spectatorem in scena et apud animum expende, an iste versus in orationis vicinæ nexu pronuntiatus eam cogitationem excitet, qua perducaris ad

ἡγεμονίας intellectum vel Lacedæmoniis extorquendæ vel vindicandæ Atheniensibus: non res, non personæ, neque ipsum ἡγεμονίας verbum eo ferunt. Ceteroqui magnum aliquid Athenis erat jactatumque crebro in concionibus, ἡγεμονία τῆς Ἑλλάδος, *principatus Græciæ*, neque ulla re magis quam ambitioso προστατῶν, vel ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος titulo gaudebant avidæ laudis Athenn. aures: quo gradu postquam depulsi sunt, non defuere viri virtute præstantes, qui sæpe pristinam illam gloriam recuperare civibus suis studuerunt; qua de re præclare disserit Xen. π. Προσοδ. p. 543. [c. 5. § 5. ss.] Non aliam ἡγεμονίαν intellexit Aristid. Sacr. Serm. iv. p. 576. A. in cujus loci mentionem quandoquidem incidi, teneri non possum, quin verbo de errore admoneam, quem duo viri literarum studiis egregii commiserunt; I. A. Fabric. Bibl. Gr. iv. 30. p. 389. et qui hunc non injuria quidem reprehendebat, sed ipse tamen haud minus labitur, Jo. Masson. de Aristid. Vit. Coll. Hist. ad A. V. C. 918. § 6. 7. Æsculapii monitu jussus erat Aristides, quantumvis defectus viribus, declamando exerceri: ea de re dum sermonem habet cum Sedato, ingressus Biblus, θεραπευτὴς τῶν παλαιῶν, — quem *veterum observatorem* Canterus, Massonus *cultorem* acceperunt, ubi intelligendus erat unus ex iis, qui jamdudum in æde Æsculapii, salute sua huic deo commendata, versabantur et incubabant, ut præscriptis per somnia valetudinis curationibus sanitatem reciperent; hos enim Æsculapii quasi clientes fuisse dictos, τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεραπευτὰς, ex pluribus Aristidæ locis manifesto constat—Biblus, inquam, declamationis argumentum proponit: Ἀλεξάνδρου ἐν Ἰνδοῖς ὄντος συμβουλεύει Δημοσθένης ἐπιθέσθαι τοῖς πράγμασιν. Εὐθὺς μὲν οὖν, inquit Aristides, ἐδεξάμην τὴν φήμην, τὸν Δημοσθένην τε αὖθις λέγοντα καὶ τοὺς λόγους ὄντας περὶ τῆς ἡγεμονίας. Illa Demosth. tributa suasoria nihil ad Alexandrum facit: quid enim alienius quam Demosth. inducere Alexandro suadentem, quem ille in maximam malam rem amandari serio cupiebat? Tota pertinet, quod oratoris personæ convenit ad Athenienses, quos, dum longe aberat, desperato reditu, apud Indos Alexander, hortatur ut communis capessendæ libertatis principes signum tollant, tantique decoris se duces reliquis Græcis præbeant: nullum opportunius exspectari passi tempus, quo veterem illam gloriosamque ἡγεμονίαν repetant. Hæc est, quam Aristides voluit, ἡγεμονία, non *præfectura*, multo minus, *res ad regem ejusque imperium spectantes:* illa, quam expressi, vis phraseos ἐπιθέσθαι τοῖς πράγμασι, non, [illegible] *victoriarum persequi*, ut Fabric., neque, ut Masson., *animum rebus negotiis publicis studiose et acriter gerendis impertire*; cui, ne color aliquis deesset, [illegible] insuper, *quod forte jam crapulæ [illegible] esset deditus, vel quod ab ulteriore in [illegible] expeditione recederet*. Quo non [illegible]mur, ubi semel est a recta via [illegible]? Quæ dixi, multis poterant firmari, si [illegible] pateretur. HEMST. δεησόμεθ' Elb. [illegible]

1161. ἐναγώνιος· μοῖρα γὰρ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐστὶν ὁ Ἑρμῆς. Gl. Cod. [illegible] SCHÆF. Ἐναγώνιος· Ἐπιστάτης τῶν ἀγώνων καὶ πανηγύρεων, Cod. LB. [illegible] καὶ πανηγύρεις ἐργάζομαι. Cod. Dorv. quæ nullius sunt pretii, nec, si vel [illegible] rescribas, et ἐργάσομαι, multum nos juvant. Pluris est, quod solus habet, τί δῆτ' ἐρεῖς· haud minus adpositum, quam illud vulgo receptum, καὶ τί ἔτ' [illegible]; utri lectioni palma debeatur, [illegible]res, ubi in lucem eruti fuerint, libri decernent. Ἐρεῖς· λέξεις. Cod. LB. [illegible]γεις. Dorv. HEMST. Ἐναγώνιος, [illegible] apud veteres *præses*, quum in Orphicis tum a Pindaro haud semel dicitur Mercurius, ut Pyth. ii. 18. ὅτ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς, et Isthm. i. 85. ἀγώνιος Ἑρμᾶς. Idem Od. Λ. 134. ὃς ἀγῶνας ἔχει Μοίρας τ' ἀέθλων. Unde illius dei Ἐναγωνίου [illegible]ram in ingressu stadii Olympici positam fuisse tradit Paus. v. p. 314. [c. 14.]. Sic Arnobius lib. iii. p. 468. *Curat Mercurius coronas, pugillatibus et luctationibus præest*. Immo unde idem certaminum inventor ab Oppiano dicitur Cyneg. ii. 27. Ἑρμείης δ' ἀγορήν τε καὶ [illegible]τας ἀέθλους Ὤπασεν. Id vero Mercurio cum Hercule commune ceteroquin exstitit; unde gymnici agones, juxta [illegible] lucem, dicti etiam fuerint Ἡράκλεια, et Synes. Epist. xxxi. Ἑρμῇ μὲν γὰρ καὶ Ἡρακλεῖ τῆς παλαίστρας ἐφόροις: [illegible] *Hermeracles*, unum ex Hercule [illegible]curio signum, ap. Cic. dicitur i. [illegible] ep. 10. Apud Æsch. vero [illegible]iam Apollo tamquam ἐπαγώνιος ([illegible] legendum forte ἐναγώνιος) Agam. [illegible] et a quo, versu sequ. et alibi Suppl. [illegible] et 249. ἀγωνίων θεῶν fit in genere [illegible] SPANH. Simonides ap. Athen. [illegible] Ἑρμᾶς ἐναγώνιος Μαίας [illegible] Pind. Pyth. ii. 18. ubi Schol. [illegible] δὲ Ἑρμῆς, ὡς τῶν ἀγώνων [illegible], ὡς καὶ Αἰσχύλος· ἐναγώνιε [illegible] Διὸς Ἑρμᾶ. Idem autem est [illegible] et ἀγώνιος. [Cf. Hes. in [illegible] FISCH.] Æsch. Agam. 521. [illegible] τε σωτὴρ ἴσθι κἀπαγώνιος ἄναξ Ἄπολλον· τούς τ' ἀγωνίους θεοὺς πάντας [illegible] τόν τ' ἐμὸν τιμάορον Ἑρμῆν. ad q. l. non omisit annotare locum prædictum Pindari Stanlei. qui et alium ibi citat de

Agonio Mercurio ex eodem Isthm. i. 85. πάντα δ' ἐξειπεῖν ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς Ἡροδότῳ ἔπορεν. Apparet autem ex Æsch. loco non tantum Mercurium esse Agonium, sed et Apollinem et alios deos; sane ap. Soph. in Trach. 26. etiam Jovi tribuitur hoc epitheton: Τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς. Berg. Moris erat, ut in honorem deorum ludi in theatris ederentur, ἀγῶνες dicti, ad quos spectandos quoniam populus undique confluebat, ingens emolumentum τοῖς ἀγωνοθέταις, i. e. iis qui certamina constituebant, parabatur. Censet igitur Mercurius certamina in gratiam Pluti proponenda; inde enim Pluto et Chr. ingens lucrum accessurum; se pollicetur, ἐναγώνιον fore, i. e. summa diligentia curaturum, ut ἀγωνισταὶ suarum partium sint memores. Gibard. Hæc, quæ de lucro ἀγωνοθέταις sperando dicuntur, non omnino vera sunt. Dind. τοίνυν ἔσομαι. Sic quatuor codd. sine inserta, quam impressi exhibent, particula γ'. Brunck. τοίνυν γ'. γ' om. A. 1. 2. B. Pors. τοίνυν γ' tres primæ. γ' om. 3. 4. Brunck. Inv. Dobr. τοίνυν γ' ἔσ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Post ἐρεῖς colon in Ald. Junt. i. punctum in Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. interr. signum Port. Dind.

1162. συμφορώτατον· λίαν συμφέρον. Cod. LB. ἁρμοδιώτατον. Cod. Dorv. Mercurii sententiam, quæ divitiarum fructum ad ludos publicos magnifice adparandos esse conferendum statuit, sectatus est Theophrastus in opere περὶ πλούτου, quamquam Cicerone non probante de Off. ii. § 56. Hemst. Illa certamina Athenis edere (ποιεῖν) debebant cives ditissimi; nam facultas talium sumtuum putabatur fructus divitiarum. V. Cic. Off. ii. 16. Unde Mercurius, Πλούτῳ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον, h. e. maxime convenit, maxime decet. Fisch. συμφορώτερον, et Sch. ἀντὶ τοῦ ἁρμόδιον Rav. apud Inv. in addend. Dobr.

1163. Ab Ἀττικωτάτῳ scriptore, qualis Aristoph. dici hic videmus, si receptæ lectioni hærendum est, ἀγῶνας μουσικοὺς, etsi moneat Poll. iii. 30. 142. ab Atticis haud facile dici μουσικοὺς, sed μουσικῆς. A Platone quidem de Legg. vi. p. 264. viii. p. 835. ed. Steph. μουσικῆς ἀγῶνας dici legimus, uti et in Ione p. 530. t. i. ubi μουσικῆς ἀγῶνα institutum ab Epidauriis refert. Sic etiam Ἀττικώτατος Isocrates ab initio Evagoræ Encomii: καὶ χοροῖς καὶ μουσικῇ καὶ γυμνικοῖς ἀγῶσιν, non vero μουσικοῖς α. γ. Adde Pausan., qui Libero Patri μουσικῆς ἀγῶνα quotannis celebratum ab Hermionensibus tradit ii. p. 157. [c. 35.] alibi etiam a Messeniis ἀγῶνα μουσικῆς institutum duobus locis tangit l. iv. p. 278. [c. 33.]. Adeo ut hic etiam, et ad normam quidem Atticam, juxta Poll. d. l. ἀγῶνας μουσικῆς, non μουσικοὺς legendum videatur. Abunde ceteroquin nota agonum apud veteres Græcos divisio inter *musicos* et *gymnicos*, quibus addebantur ἱππικοὶ s. *equestres*. *Musici* vero illi *agones* [Intelliguntur *certamina musica*, quæ instituebantur Panathenæis et minoribus et majoribus (de quibus separatim scripsit I. Meursius LB. 1619.) in Odeo, quod fuit ædificium, exstructum a Pericle in modum theatri, πολύεδρον et πολύστυλον. V. Plut. Per. p. 160. t. i. et Index Theophr. v. Ὠδεῖον. Victor epulas dabat sociis certaminis et ipse accipiebat coronam oleagineam. V. Meurs. c. 10. s. Fisch. De his certaminibus, præterea locum Plut. lib. de Mus., et de epulo a victore sodalibus dato Philostr. in Her. Sophist. lib. ii. laudat Munt. Dind.] ex *aulœdis* et *citharistis*, seu e cantu ad tibiam et ad citharam quod vulgo itidem notum, constabant, iique serius, nempe Olymp. xlviii. primum non in Olympiacis quidem, sed in Pythicis ludis recepti, juxta Pausan. x. p. 623. [c. 7.] Ad quos autem *musicos agones* spectat obvia in variis inscriptionibus antiquis facta Αὐλῳδῶν καὶ Κιθαρῳδῶν ἱερονίκων, *tibicinum, citharædorum*, eorumque *hieronicarum* mentio. *Gymnici* vero *agones* hic itidem a Comico adducti, [γυμνικοὶ ἀγ. *ludi gymnici* dicuntur, quia instituebantur a nudis. V. Mercurialis liber de arte gymnast. Ven. 1513. 4. H. l. intelligi videntur inprimis certamina luctæ, quæ instituebantur Panathenæis, in stadio ad Ilissum flumen exstructo a Lycurgo oratore, restituto ab Herode Sophista. V. Meurs. c. 9. Fisch. De gymnicis certaminibus v. Isidorum Hispal. Origg. xviii. 18. et 22. atque Fabri Agonist. i. 5. Munt.] et quorum præcipua erat in sacris illis Græcorum agonibus ratio; quales vero iidem fuerint, res est contrita et virorum præstantium eruditis commentationibus abunde declarata. Præter quos vero *musicos gymnicosve* memoratos hic agones erant etiam *poëtici* s. *rhapsodorum* dicti, de quibus videri potest Plato in Ione, dicto paullo ante loco, ubi illi velut partem *musicorum agonum* constituere dicuntur et Plutarch. Symp. Quæst. v. 11. p. 674. a. Quomodo Smyrnæ Metrodorum egisse τὸν τῶν ποιητῶν ἀγῶνα tradit Aristid. Serm. Sacr. i. p. 445. t. i. (Cant. ed.) et poëticum agona Mitylenis actum, præsente Pompeio Plutarch.

Pomp. p. 641. [c. 42. p. 793. t. iii. Reisk.] Spanh. Secundum Poll. iii. 142. non satis Atticum est dicere ἀγῶνας μουσικοὺς, sed ἀγῶνας μουσικῆς. At quis Poll. magis idoneum Atticismi magistrum credat Aristophane? Nisi tamen quis dicere velit, pro μουσικοὺς hic scribendum esse μουσικῆς: sed quod, et Mss. et omnibus Edd. vulgatam lectionem confirmantibus, temere affirmari nequit. Utrumque autem apud probatos scriptores dicitur et μουσικὸς ἀγών et μουσικῆς ἀγών. Plutarch. Per. p. 160. [c. 13. t. i. p. 620. s. Reisk.] φιλοτιμούμενος ὁ Περικλῆς τότε πρῶτον ἐψηφίσατο μουσικῆς ἀγῶνα τοῖς Παναθηναίοις ἄγεσθαι. Et paulo post ead. pag. [p. 621. Reisk.]: ἐθεῶντο δὲ καὶ τότε καὶ τὸν ἄλλον χρόνον ἐν ᾠδείῳ τοὺς μουσικοὺς ἀγῶνας. Vides eadem pagina utrumque loquendi genus occurrere. Apud alios etiam scriptores promiscue hæc usurpata reperiet lector. Kust. μουσικούς· λογικούς.—γυμνικούς· χοροὺς, ὀρχήσεις, παλαίστρας, δρόμους καὶ τὰ τοιαῦτα. Gl. Cod. Par. Schæf. Μουσικός· χορούς. Γυμνικούς· παλαίστρας. Cod. Dorv. quæ scriptura nescio an propius ad μουσικῆς accedat: nam vere simul et caute Poll. adnotasse existimo iii. 141. Atticos οὐ ῥαδίως λέγειν ἀγῶνας μουσικοὺς, ἀλλὰ μουσικῆς, quod satis firmatur ex iis, quæ vir illustris Ez. Spanh. ad hunc locum adtulit; licet alioqui Poll. ipse non spreverit ἀγῶνας μουσικοὺς iii. 145. viii. 93. utpote sumtos ex usu communi: sic enim Diod. Sic. xv. p. 556. d. ἀγῶσι μουσικοῖς καὶ ἱππικοῖς καὶ γυμνικοῖς· Arrian. A. A. vii. 14. Hist. Ind. c. 18. aliique plures. Verum in Plat. non aliter inventum iri puto, quam ἀγῶνας μουσικῆς· in Menex. p. 528. b. ἀγῶνας γυμνικοὺς καὶ ἱππικοὺς τιθεῖσα, καὶ μουσικῆς πάσης. Æl. V. H. ii. 41. ἀγῶνα μουσικῆς, καὶ ἱππικὸν, καὶ ἀθλητῶν διέθηκε· sic enim, quod volebat Jac. Gronov. sine dubio legendum est pro ἱππικῶν, cujus loquendi formæ nullum usquam exemplum extare memini. Quare hac quidem in parte Poll. censura supersedere potuisset H. Steph. App. de D. A. p. 232. ubi hunc Aristoph. versum contra eum adlegat: fatetur tamen, forte aliquem patrocinari posse Poll. respondendo, 'genuinam in nostris exemplaribus non extare scripturam.' Hemst. μουσικούς. -ὰς A. non 1. 2. B. Pors. Antiatt. Bekkeri p. 111, 18. Ποιεῖν ἀγῶνα τραγῳδῶν οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλ' ἀγωνοθετεῖν: Pors. citat Plat. de Legg. xii. p. 947. e.=353, 29. ἀγῶνα μουσικῆς αὐτοῖς, καὶ γυμνικὸν ἱππικόν τε θήσουσι. Sed affert Pors. De Legg. ii. p. 658. a.=200, 4. εἴποτέ τις οὕτως ἁπλῶς ἀγῶνα θείη ὁντινοῦν, μηδὲν ἀφορίσας, μήτε γυμνικὸν, μήθ' ἱππικὸν, μήτε μουσικὸν, et viii. prop. init. p. 828. c.=293, 12. ἔμμηνα ἱερὰ, χορούς τε καὶ ἀγῶνας μουσικούς. Addo Thucyd. iii. 104. ἀγὼν ἐποιεῖτο αὐτόθι καὶ γυμνικὸς καὶ μουσικός. sed mox μουσικῆς ἀγὼν ἦν. Docte Basil. de leg. Græcis p. 96, 26. ed. Grot. ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν, εἰ δὲ βούλει, τῆς μουσικῆς. Alienissima sunt loca Plat. de Legg. vi. p. 764. (non 264.)=261. Isocratis Evagor. init. apud Spanh. Recte Boiss. 'Loca Menexeni et Ionis fere aliena, ob πάσης additum.' Dobr. τοῖν Lib. Burg. Id.

1164. ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν. Hinc in laudem Apollinis Callim. h. in eund. v. 70. πάντη δέ τοι οὔνομα πολύ et hymno sequenti, Diana adhuc tenella a Jove patre duo, ut insignia beneficia sibi dari supplex petit, *virginitatem*, et πολυωνυμίην, *nominum multitudinem*; ubi, si tanti videbitur, consuli poterunt, quæ ibi ad rei illius illustrationem adtuli [ad v. 7. p. 166. a. t. ii. Ern.]. Duo adferre juvabit ibi præterita; unum hujus Comici, a quo eadem Diana πολυώνυμε, tanquam voti sui compos invocatur Thesm. 327. καὶ πολυώνυμα, θηροφόνε, quod de Apolline perperam ibi explicat interpres, et inde postremam vocem *interfector* reddit. Alter est Cic. locus de Nat. Deor. i. 30. *Age et his vocabulis deos esse facimus, quibus a nobis nominantur.* Spanh. Habet autem adhuc plura cognomina, saltem apud Comicum nostrum est adhuc χθόνιος Ran. 1163. ἐριούνιος ib. 1169. νόμιος Thesm. 1006. (986.) ubi v. notata; plura apud Homerum inveniuntur. Hæc multitudo cognominum orta est, maximam partem, ex varietate officiorum Mercurii, quibus est districtus. V. Luciani Dial. Merc. et Maiæ. Berg. Citat Suid. v. ἐπώνυμον. Dobr. ὡς· λίαν, ὄντως. Cod. Dorv. ὡς ἀγαθόν λίαν συμφέρον. LB. ἐπωνυμίας· ὀνομασίας. Cod. LB. Dorv. ἔχειν· κρατεῖσθαι. Dorv. quod errore librarii scriptum est pro κρατεῖν, quomodo jam ante sæpenumero τὸ ἔχειν interpretatus est. Hemst.

1165. ἐξεύρηκεν· διὰ τῶν πολλῶν ἐπωνυμιῶν. Dorv. βιότιον· μικρὰν ζωήν. Cod. LB. Dorv. in quo tamen depravate βιώτιον. Hemst. οὗτος Mercurius. ἐξεύρηκε idem est quod simplex εὕρηκεν. αὐτῷ referri debet ad verba ἐπων. π. ἔχ. desinit. βιότιον vim primitivi habet, atque, ut βίος et βίοτος, significat *victum, tenuem, neque lautum, res ad vitam necessarias.* Fisch. Per contemtum Cario dicit: Hic ex multis muneribus unum inve-

sit, quo ægre sibi victum quærat. Munt. Immo rectius Brunck. et Inv. scripserunt αὑτῷ, sibi. αὐτῷ Ven. II. Dind. γὰρ om. 3. Dobr.

1166. οὐκ ἐτός· οὐ μάτην, οὐ ψεκτῶς.— ἐν πολλοῖς γεγρ. γρ. Gl. ὀνομάσθαι ἐν πολλοῖς δικαστηρίοις. Gl. Cod. Par. Schæf. Οὐκ ἐτός· οὐ ματαίως. Cod. LB. Ἐτός· μάτην. Dorv. Πάντες· ὅλοι. LB. hoc recentioris est linguæ Græcæ. Οἱ δικάζοντες· οἱ κριταί. LB. Dorv. Θαμά· συνεχῶς. Σπεύδουσι· σπουδάζουσι. Γεγράφθαι· ἐγγράφεσθαι. LB. Γράμμασι· δικαστηρίων. Dorv. Habet autem Cod. LB. margo ejusmodi Scholium, qualia sunt, quæ inde protulimus, cetera: Οὐκ ἐτὸς ἅπαντες· Οὐ ματαίως ἄρα οἱ ἐν ταῖς Ἀθήναις, φησί, δικάζοντες σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Περὶ δὲ τῶν γραμμάτων καὶ δικαστηρίων Ἀθηναίων ἔφημεν ὄπισθεν, (ad v. 277. 973.) πῶς ἐν ἑκάστῳ ἦν γεγραμμένον στοιχεῖον· ἐν μὲν τῷ τοῦ Ἀρεοπάγου δικαστηρίῳ πρὸ τῶν θυρῶν ἐπεγέγραπτο ά· ἐν δὲ τῷ Ἡλιαίῳ ἢ ἐν δὲ τῷ ἐν Φρεαττοῖ δ'· καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ὡσαύτως· διὰ τοῦτο ἔφη, σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν. His non dissimilia promuntur in Schol. edd. quæ vetusti moris apud Athenienses ignorationem non parum redolent. Hemst. ἐτὸς est *temere*, sine causa. Grammatici antiqui per μάτην vel ματαίως interpretantur. θαμὰ est vocab. Att. ut θαμινὰ 292., significans i. q. πυκνῶς, *sæpe, assidue, semper*. V. Mœr. (p. 183.) et Suid. h. v. σπεύδειν proprie est *festinare*, deinde *agere aliquid, studere*, quod fere σπουδάζειν dicitur. γράμματα accipienda videntur de *albis, indicibus, catalogis* judicum; nam quia Athenis erant multa judicia, erant etiam multa judicum alba. Qui igitur id agit, ut nomen suum referatur in multa judicum alba, is vult judex sedere in multis judiciis, ut victum eo certius inveniat. Fisch. [Tangit avarum et ambitiosum Athenn. quorumdam ingenium, qui ne judiciorum prorsus expertes vivant, ubicunque sortitio sit, sortiantur, ut, si forte ex aliquo loco excludantur, saltem in alio quopiam obtineant. γεγράφθαι pro nominari, judicem declarari, et γράμμ. pro *sortitione*. Girard.] Ut locum hunc recte intelligat lector, conferendus est Schol. ad 277. et 972. et quæ ibi notavimus. Kust. Schol. ita exponit: *non frustra est, quod judices student habere plura nomina, ut, si uno* δικαστηρίῳ *exciderint, possint sortiri et jus dicere in alio.* Hoc non satis adsequor. Judices legebantur decem, e singulis tribubus singuli: deinde decem prima elementa inscribebantur tabellis et in urnam conjiciebantur. Qui primum elementum eduxerat, primum jus dicebat, et ita deinceps. Hic quid plura nomina prodesse possint, non video. Sed quum multa essent δικαστήρια, videntur sortiti primum, qui judices essent, deinde quo ordine singuli jus dicerent. Jam si quis sortitus exciderat uno δικαστηρίῳ, videtur sub alio nomine deinde sortiri potuisse, ut in alio δικαστηρίῳ judex esse posset. Suid. in Ἐπώνυμος quædam e Schol. laudat. Duck. ἐπὶ pro ἐν Suid. Ms. οὐκ ἐτῶς, ubi hos duo versus addit, duo e Lys. (sc. 138-9.) om. Pors. Gl. ἐγγεγραμμένοι εἶναι δικαστηρίοις. v. 972. Brunck. Post δικάζοντες comma in edd. pr. Sustulit Crat. cum seqq. Restituit Port. Dind. θαμὰ δικ. (sed suprascriptis β α em.) 1. δικ. θ. 2. m. pr. sed corr. suprasc. ἄρα ut interserendum, et gl. θαμινά, συχνῶς. Dobr.

1168. Οὐκοῦν· Λοιπὸν βούλει ἵνα. Εἰσίω· εἰσέλθω. Cod. LB. Supplent orationem: 'Ceterum numquid vis, potestatemque mihi das, ut ea conditione, quam dixi de ludis instruendis, intrem?' Πηγάδιον pro puteo serioris est Græciæ: v. ad 809. Οὐκοῦν· Τὸ λοιπόν. Εἰσίω· εἰσέλθω. Καὶ πλῦνέ γε· ναί. Dorv. Intelligi voluit ναί, quod est adnuentis et petitioni cedentis: 'imo vero volo, ut domum ingrediaris, atque adeo, ut operam interea præstare incipias, age, viscera ad puteum elue.' Hemst. ἐπὶ τούτοις, *hac conditione et lege*, ut sim ludorum certaminumque præses. V. 1161. ss. et 1141. Ante καὶ πλῦνέ γε intellige ναί, quam vocem Car. nutu expressisse censendus est. Fisch. Vulgo post εἰσίω interrogationis nota ponitur, et Fisch. ita reddidit: *Igitur hac lege introëam?* Rectius Brunck. et Inv. punctum posuerunt: *Igitur hac conditione intrabo.* Dind. οὐκοῦν sed post εἰσίω interr. nota Ald. Junt. I. II. (in quibus Juntt. εἰσίῳ) III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Id. πλῦναί γε B. Pors.

1169. τὸ φρέαρ· τὸ πηγάδι. Cod. LB. Vitiose scriptum in Cod. LB. αὐτὸς ἐλθών· superne additur ἀπ', ut significet reponi debere ἀπελθών, quod tamen implendo versui non sufficit. In ed. Gryph. ad πρὸς ora libri notatum præfert, γρ. εἰς· quod minime contemnendum. Jungi possunt προσελθὼν εἰς τὸ φρέαρ. Sed multo malim, ut magis exquisitum, τὰς κοιλίας πλύνειν εἰς τὸ φρέαρ, *viscera lavatum ire ad puteum*: eo pacto ridicule interjicietur et comice, αὐτὸς προσελθών, ut scilicet caveatur, ne alium sibi vicarium sufficiat. Illud autem, πλύνειν εἰς τὸ φρέαρ, elegantiam habet paullo abstru-

siorem, ut alia plura non diversi generis: sic λοῦσθαι εἰς τοὺς κοινοὺς λουτρῶνας Ptolem. Euerg. ap. Athen. x. p. 438. F., ἀγελαῖα ζῶα, ἃ βόσκεται εἰς ἃ τύχοι χωρία, Harpocr. in Ἀγελαίων· κληροῦσθαι εἰς Πειραιᾶ, εἰς ἄστυ. Idem in Ἀγορανόμοι. Apud Hes. Μελιτέων οἶκος, εἰς ὃν οἱ τραγῳδοὶ ἐμελέτων, *in quem tragici actores fabulas recitatum conveniebant:* apud Schol. ad 1166. δικάζειν εἰς ἄλλο δικαστήριον. Simili modo δειπνεῖν εἰς τινος, ut Porcius ap. Donat. in Terent. vit. *ad Furium cœnitare:* nec multum abeunt ὄνομα ἐς τοὺς ἀτελέστους λέγειν, γράφειν, *enuntiando scribendove in profanos efferre,* quæ Pausaniæ sunt viii. p. 650. 677. λόγοι ῥηθέντες εἰς τοὺς Ἕλληνας Isocr. p. 132. A. Hæc si fuissent in promtu Jo. Tayloro, qui Lysiam nuper egregia cura nobis expolitum dedit, manum, ut opinor, abstinuisset ab oratoris tersissimi verbis in Andocid. p. 106. ἢ θύειν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι, *aut,* quod solebant religiosi homines, *qui festum conventum, ut diis faciant, obire volunt:* est enim lecta phrasis, quemadmodum in Thucyd. vi. 54. ἐς τὰ ἱερὰ θύειν· et ab Herodoto ii. 55. Ægyptii dicuntur πανηγυρίζειν εἰς Βούβαστον πόλιν, *ad panegyrin celebrandam Bubastum se conferre.* Ingeniosissimo tamen Marklando facile concessero, πάρεισιν intercidisse, quod, si orationi consultum velimus, post ἑορτῆς vel θεωρεῖν restitui debeat. Hemst. αὐτὸς potest ita accipi, ut sit *solus,* nisi quis malit credere, Carionem joci causa pronomen addidisse. φρέαρ est *puteus,* sed λάκκος, *cisterna, lacuna,* in qua colligitur aqua pluvia. Sed interdum promiscue usurpantur, ut LXX. Exod. xxi. 33. coll. Luc. xiv. 5. Nam ὕδωρ λακκαῖον et φρεατιαῖον judicabatur optimum. V. Athen. ii. 7. et iii. 36. κοιλίαι sunt *intestina,* χόλικες, ut Eqq. 160., nempe suis, hirci, arietis; et πλύνειν τὰς κοιλίας est, *eluere, purgare, intestina.* V. Hes. v. Πλύνει. Fisch. προσελθών. προσ om. 2. Pors.

1170. διακονικός. in Ὀρ. 73. 74. διάκονος habet secundam longam. V. Ἐκ. 1108. an διάκτορος? vel dele μοι. Bent. διακονικός. Nempe ut, quem Jovis διάκονον seu *famulum* vocat Æsch. Prom. 941. τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον, eumdem Mercurium hanc διακόνου operam præstare jubeat servus ipse Cario; ut scilicet victimarum exta ad puteum lavet: quod longe utique excedit decantatum Apollinis in regis Admeti ædibus famulatum. Exstat autem vetus Inscriptio in Sponii Miscell. p. 91. et rursus in Marmoribus Felsineis p. 190.: MERCVRIO MENESTRATORI SACRVM, seu Mercurio διακόνῳ, ut modo ap. Æsch.; alibi ap. Eurip. Ion. 4. Ἑρμῆν μεγίστῳ Ζηνὶ δαιμόνων λάτριν. Ut vero ap. Æsch. διάκονον, ita ἡ διάκονος de ancilla infra Conc. 1108. διακονεῖν vero de servo, qui hero in cœna ministrat, a Posidippo in Comœdia de servis coquis Athen. xiv. p. 659. Νῦν μοι διακονοῦντι παρὰ τῷ δεσπότῃ. Ad instar vero hujus Mercurii, summi deorum domini seu Jovis apud gentiles διακόνου, potiori jure sub ipsis Christianæ ecclesiæ incunabulis dicti non solum διάκονοι, qui ex utroque sexu ad eleemosynarum et viduarum curam ac ministeria eligebantur, ac dein episcopis ipsis et presbyteris διακονεῖν, ut in Constitutt. Apostol. iii. 20. tenebantur, sed etiam ipsi *episcopi* et *presbyteri dicti* διάκονοι θεοῦ vel Χριστοῦ, quod monuit jam Cotelerius ad Clementis Ep. i. ad Corinth. Spanh. Ἵν' εὐθέως etc. Οὗτος παρεστὼς ὑπηρέτης καλὸς ὑπάρχειν φαίνῃ. Cod. LB. Hæc observatio præterea margini adscripta: Διακονικὸς διακόνου διαφέρει· διάκονος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὑπηρέτης· διακονικὸς δὲ ὁ δυνάμενος ὑπηρετεῖν. Nihil in hoc versu innovant neque editi, nec scripti libri, præterquam quod errore librarii δοκεῖς præferat Dorv. vitium tamen insidere, quod homines doctissimos fefellisse mirum est, metri lex manifesto prodit: secundam enim syllabam διακονικὸς æque ac διάκονος habet productam. Ne ergo supervacuo pondere versus gravetur, syllaba certe fuerit recidenda, legendumque aut, Ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι δοκῇς· aut, Ἵν' εὐθέως διάκονος εἶναί μοι δοκῇς· μοὶ quidem in illo commodius abest; in hoc elegantius ponitur. Alterutrum quin verum sit, vix est, ut in dubium vocari queat: posteriori rationi favet Schol. ad 1153. ubi postquam recensuerat indigitamenta Mercurii ex ipso ordine, quem in Aristoph. tenent, nisi quod interpositus sit κερδῷος, non diversus ab ἐμπολαίῳ, illique sæpe junctum, ultimo loco collocat διάκονον· quod ego recte ab eo ceteris epithetis adnexum existimo, dummodo statuatur hinc esse sumtum: quare admodum est probabile, invenisse eum, Ἵν' εὐθεως διάκονος εἶναί μοι δοκῇς. Hemst. Ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι δοκῇς. Vulgo εἶναί μοι δοκῇς. Pronomen sententiæ inutile est: immo melior ea, si generalior sit, *ut statim idoneus exsequendis ministeriis videaris,* non mihi solum, sed quibuscunque, qui te opus facientem videbunt. At numeros prorsus corrumpit: ab imperito homine insertum fuit, cui versus hoc tibicine indigere videbatur, quia secundæ in διακονικὸς syllabæ modulum ignorabat: produ-

citur ea semper apud quosvis poëtas. V. Av. 73. 74. Euphronis versum citatum supra ad 1099. Menander apud Athen. p. 172. D. τί τοῦτο, παῖ; διακονικῶς γὰρ, νὴ Δία, προελήλυθας. Strato Epigr. xxxvi. ad probatissimorum apographorum fidem, αἰετὸς ἂν πτερύγεσσιν Ἀγρίππαν τὸν καλὸν ἡμῶν | ἤδη πρὸς μακάρων ἦγε διακονίας. α, quia longum est, in η vertunt Iones, διήκονος. Brunck. Schmid. ad Matth. iv. 11. legit διάκονος, quia, ut ait, repugnat quantitas secundæ in διακονικός. Et tamen Menander corripit in διακονικῶς apud Athen. iv. p. 172. V. Fragmenta Clerici p. 43. ubi is, contra quam apud Athen. est, omisit γάρ. [Perperam corripi statuit D. modo versus ita legatur: τί του | το παι; | δια | κονικως | γαρ, νη | Δια | . Dind.] Duck. Mirum est exempla a Cl. Spanh. citata eum hujus versiculi mendum docere non potuisse. Lege, deleto μοι, ἵν' εὐθέως διᾱκονικὸς εἶναι δοκῇς. Ach. 1016. αὐτῷ διᾱκονεῖται. ubi vulgo male inseritur γε. εἶναί μοι. sic A. 1. 2. hic etiam in scenæ init. [An 1171. μοι σαφῶς? sed ita omnes, in quibus mei 5. 6. et ut puto reliqui. Dobr.] Pors. εἶναί μοι tres primæ. Av. 5. 6. μοι om. Brunck. Inv. diserte. Dobr. μοι habent 1. 2. 3. 4. δοκεῖς 4. et primo 2. κομμάτιον χοροῦ om. 1. 2. 3. Id. εὐθέως. Elb. ἐνθέως. δοκεῖς Elb. μοι δοκῇς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Post 1170. ΚΟΜΜΑΤΙΟΝ ΧΟΡΟΥ additur in Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. In Ald. adscribitur signum (παράγραφος), in Juntt. deest. Dind. Hic domum Chr. Carion ingreditur, quem subverecunde sequitur Mercurius. [Immo Car. eum ad puteum abire jusserat, et ipse non videtur scenam reliquisse. Hinc etiam Brunck. et Inv. sequentia antecedentibus statim subnectunt. Vulgo 1171. constituitur actus quinti scena secunda. Dind.] Illis ingressis chorus nonnihil tripudiat: interea sacerdos Jovis exstat, qui de Pluto conqueritur eadem de causa, de qua paulo ante questus erat Mercurius. Postmodum fit, ut simul sacerdos percontari de Chr. incipiat et Carion domo Chr. exeat, ut miseri sacerdotis, quæ jam sequitur, excipiat querimoniam. Girard.

1171. φράσειε· Εἴποι. Σαφῶς· φανερῶς. Cod. LB. Dorv. in utroque signatur ad initium hujus versus Ἱερεὺς Διὸς, in sequentibus tantum Ἱερεύς· alter habet, ποῦ 'στιν. Ad marginem ed. Gryph. γρ. σαφῶς, φράσῃ· quo pacto, ne versus labet, scribendum erat, ὅπου 'στι· multo rotundior est vulgata. Hemst. In Lys. 1091. τίς ἂν φράσειε ποῦ 'στιν ἡ Λυσιστράτη; Ran. 419. ἔχοιτ' ἂν οὖν φράσαι νῷν, Πλούτων ὅπου 'νθάδ' οἰκεῖ; ξένω γάρ ἐσμεν, ἀρτίως ἀφιγμένω. Eurip. Iph. Aul. 809. ποῦ τῶν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ὁ στρατηλάτης; τίς ἂν φράσειε προσπόλων τὸν Πηλέως ζητοῦντά νιν παῖδ' ἐν πύλαις Ἀχιλλέα; V. supra 959. [φράζειν est ostendere, indicare, dicere (v. Hes. h. v.), et φράζειν σαφῶς, certo indicare. Nam quæ plana sunt et evidentia et aperta, ea etiam certa sunt. Gl. vett. σαφῶς· evidenter, plane, aperte, certo. Fisch.] Soph. Electr. 662. ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς, εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε; Berg. ἐμοὶ primo 2. Nunc μοι puncta correctoris. Dobr. μοι ante σαφῶς om. Lib. Burg. [Imo ante δοκῇς 1170. Rav.] Id.

1172. Nullas hic partes Chr. neque edd. nec Cod. ipse Dorv. tribuunt: [scilicet Car. olim hæc omnia tributa sunt, quibus Chr. nomen nunc est præfixum. Dind.] nihil etiam in excerptis membranarum, quibus usus est, a Kust. notatum inveni. Solus Chr. in scenam revocavit Cod. LB., quærentique eum sacerdoti fecit, ut in tempore foret præsto: nam quicquid deinceps edd. in Car. conferunt, id omne Chr. ille in solidum adsignat, excepto tantum 1185. quem unum, velut liberioris nequitiæ herique personæ minus congruentem, Car. reliquit. Equidem recte factum judico, neque mihi dubium est, quin eam rationem sit probaturus, qui rem propius expenderit: commodum enim Chr. eo ipso temporis in puncto, quo poscebatur a sacerdote Jovis, domo egreditur; simul et anus et ceteri qui introierant: nec sine causa; ut qui solemni dedicatione Plutum consecrare constituissent in Minervii postico 1191. Quare Jovis sacerdotem opportune Comicus induxit, qui rem divinam debitis cærimoniis administraret: atque adeo longe honestius hæc, quæ sane non parvi sunt momenti, inter Chr. aguntur et antistitem, quam si Car. rebus persona sua gravioribus intermisceatur partesque sibi adtributas parum decore deserat. Illud autem, τὸν Πλοῦτον ἔξω τις κάλει, quis non videt ita Chr. convenire, ut ejus personam hic adesse omnino necesse sit? Præterea vetula nostra, cujus fuere supra nulli cum Car. sermones, (intraverat enim domum 958. neque ante denuo prodierat, quam Mercurium pulsantem audivisset 1097.) quem potius interpellet, ut amore juvenis secundo fruatur, quam facetum illum confabulatorem Chr., qui operam suam jure polliceri poterat? quæ tu si Car. dones, non tantum loci lepos nihil adaugebitur, sed contra multum venustati, quam Chr. admissus præstat, de-

cedet. Neque tamen sic penitus Car. hinc remotum velim, ut nullus ipsi locus in fine fabulæ relinquatur: nam prout versus 1185. neminem prius deceat, quam servulum illum frugi, sic ab eodem quatuor versus iambici Comœdiæ nostræ postremi merito pronunciabuntur, et idem, qui fabulam incepit, joco, quem tu frigidum existimes an elegantem parum refert, itidem finiet. Hemst. Hæc et quæ in sequentibus famulo vulgo tribuuntur, in heri partes transferunt tres Regii. Brunck. Hic et in seqq., ubi in ed. Inv. Chr. nomen, Car. nomen præfixum in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

1172-1204. Κα. Χρ. (semper) A. 1. 2. B. Pors. Καρ. hic et semper posthac tres primæ. Semper Χρ. A. C. 5. Inv. e Rav. scilicet; v. eum ad 1185. Et sic legi jubet Brunck. ad 1204. Καρ. 1185. tantum, alibi semper Χρ. B. Leid. In D. Χρ. 1191. 1196. 1197. 1201. ceteris Car. relictis. Car. 1185. et 1204. retinet Hemst. cetera dat Chr. Ipse Brunck. sequor, quamvis male neget in scenam reverti Car. Post 1196. pompa a toto grege comico ducitur. ἀλλ' ἢ Ald. J. I. ἀλλ' ἢ J. II. Dobr. Χρε. semper posthac 1. 3. nisi quod 1. Κα. 1205. Καρ. semper 2. ἀλλ' 2. Id. Ὦ βέλτιστε· Ὦ κάλλιστε· consueta Græcis serioribus adpellatio, quum veterum esset usitatior, ὦ 'γαθὲ, ὦ βέλτιστε. Τί γὰρ ἄλλ'· ἐστίν. Ἢ· παρό. Κακῶς· ἔχω. Cod. LB. Hæc ad integrandam orationem valent, τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ, παρ' ὃ κακῶς ἔχω. Perperam in Cod. Dorv. καλῶς, cui superscriptum, ἔχω δηλαδή. Hemst. τί δ' ἐστιν; *quid tibi vis?* Fisch. ὦ βέλτιστε. Ironia subest: nam scit malum esse, posteaquam illi res male cedunt. [Adverbium κακῶς est pro nomine κακόν. Dici debuerat aut πῶς γὰρ ἢ κακῶς; aut τί ἄλλο ἢ κακόν; Ex Girard. *Quid aliud nisi quod male mihi est?* Munt. Τί γὰρ ἄλλ' ἢ κακῶς, h. e. *miser scilicet ego sum.* Γὰρ subjectum est pronomini interrogativo, ut *nam* ap. Latinos. In ed. Farr. legitur ἀλλ' ἤ, quod est *nisi*: ut 1 Cor. iii. 5. et ap. Xen. Anab. p. 307. et ibi Hutchins. Sunt particulæ Hebr. *ki-im* quas οἱ ὁ Esth. ii. 14. vertunt ἐὰν μή. Fisch. Lysippus Comicus ap. Athen. iii. [p. 124. D. ed. Casaub.] Ἕρμων, τί ἐστι; πῶς ἔχομεν; alter respondet, τί δ' ἄλλο γ' ἢ ὁ πατὴρ—δοκεῖ; *Hermon, quid est? quomodo res nostræ se habent? Quid aliud, nisi pater videtur,* etc. In Eccl. 769.—τί γὰρ ἄλλο γ' ἢ φέρειν παρεσκευασμένοι τὰ χρήματ' εἰσι; In Nubb. 1498. ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ διαλεπτολογοῦμαι. ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας. Ed. Farr. habet in hoc Pluti loco τί γὰρ ἀλλ' ἤ, ut non sit ἄλλο sed ἀλλά. Sic etiam Ran. 437. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμ' ἀλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος. V. Not. ad Ach. 1110. Brunck.

1173-74. ἀφ' οὗ καιροῦ. LB. [illegible] Dorv. absurde. Ἀπόλωλα· ἐφθάρην. LB. ἐφθάρηκα. Dorv. forma verbi ex vulgari lingua sumta. Λιμοῦ τοῦ τῆς πείνης. Cod. LB. Dorv. πεῖναν recentiores πίναν scribunt: Du Cang. v. Gl. M. et I. Gr. Hemst. V. 1113. s. et 1118. καταφαγεῖν οὐκ ἔχω, *non habeo, quod edam.* καὶ ταῦτα est fere, *maxime, præsertim*, sed h. l. verba καὶ ταῦτα τοῦ Σωτ. etc. verti debent, *quum tamen sim sacerdos Jovis;* quod quidem eo minus ferendum est, quum sim, etc. Eodem modo verba καὶ ταῦτα leguntur posita Æsch. Socr. iii. 2. οὐκ ἀτυχήσεις μου οὐδενὸς τῶν μετρίων καὶ ταῦτα ἐφ' ὅσια παρακαλῶν· *nulla in re honesta deerit voluntati tuæ mea opera, quod quidem multo minus fieri debet nunc quum me fungi jubeas officio pio et religioso.* Fisch. ὁ θεὸς οὗτος ex 968. Elm. ad Ach. 127. p. 118. Pors. οὗτος om. 4. λιμοῦ [illegible] Dobr.

1175. Σωτῆρος Jovis ædem Athenis fuisse, et inde sacerdotem, vel ex hoc et proximo 1189. discimus, et firmat, quod ea de re apud Atheniensem Rhetorem Lycurgum legitur Orat. in Leocr. p. 114. ubi simul Minervæ Σωτείρας, quæ itidem in arce Athenarum colebatur, meminit: οὔτε τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Σωτῆρος καὶ τῆς Σωτείρας ἀφορῶν καὶ προδιδοὺς ἐφοβήθη. Hinc juvenis Atheniensis juramentum, de quo ad 877. infra Conc. 1095. νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα. Adde quod hinc Jovi Soteri tertium quod Athenienses poculum libare mos fuerit, illudque inde τρίτου Σωτῆρος vulgo dictum. Quod a Schol. Pind. Isthm. vi. [illegible] adnotatum, et quale inde poculum libatorium, non Jovis sed regis Seleuci esse dixerant per summam adulationem Athenienses Lemnii ap. Athen. vi. p. [illegible] A. Unde eo adlusit aliquoties Æsch. ubi apud eum Ζεὺς Σωτὴρ τρίτος, et Suppl. 27. et τρίτος Σωτὴρ vel τρίτου Σωτῆρος, subaudito Ζεὺς vel Διός, nempe Choeph. 1073. Eumen. 762. legitur. Ad quem proinde τρίτον Σωτῆρα dictum inde Jovem respicit quoque Pind. Isthm. x. [illegible] et nominatim facta ejus poculi mentio Athen. xv. p. 692. Quod cæteroquin Σωτῆρος elogium aliis quoque, præter Jovem, numinibus, ut Apollini, Æsculapio, Baccho, Herculi, et Σωτείρας Junoni, Minervæ, Dianæ, Veneri tribui, et inde postea ad bene meritos reges vel reginas

delatum, vel antiqui, et qua de re alibi egimus, docent nummi. Ipse alioquin Mercurius χθόνιος eo quoque nomine ab Oreste invocatur Æsch. Choëph. init. Σωτὴρ γενοῦ μοι. Spanh. Cod. Dorv. ordine perverso, σωτῆρος Διὸς ὢν ἱερεύς. Hemst. Hujus Jovis templum erat in Piræo, et ara juxta, at Minervæ simulacrum. Plin. lib. xxxiv. c. 8. Munt.

1176. αἰτία scil. *inopiæ tuæ*. ὦ πρὸς τῶν θεῶν reddi potest, *amabo*, ut 1147. πρὸς θεῶν. Fisch. Si ὦ tollis, lectio integra est: si apponis, subaudi vel σὺ vel οὗτος, *heus tu*. Girard. Τίς· Ποταπὴ τοῦ λιμάττειν. σε. Ὦ· ἱερεῦ. Πρός· ἕνεκεν. Cod. LB. Ita solent Græci posteriores: λέξον μοι ἕνεκεν τῆς Θεοτόκου, *quæso te, dic mihi, per virginem Deiparam.* Hemst. Post θεῶν (ut et in antecedd. post interrogationes in edd. usque ad Crat.) punctum Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. interr. nota Raph. Port. Dind.

1177. Avv. 1515. θύει γὰρ οὐδεὶς οὐδὲν ἀνθρώπων ἔτι. Berg. θύειν ἀξιοῖ idem est quod θύει, ut 1084. ἠξίους πίνειν i. q. ἔπινες. v. 1116. Pro οὕνεκα ex Ammonii h. v. observatione, de qua alibi, corrigi debet εἵνεκα. Fisch. πάντες. Hyperbole, pro maxima parte. Girard. Θύειν· θυσιάζειν, uterque Cod. ut 1180. ἔθυσεν· ἤγουν ἐθυσίαζεν Dorv. qui hic mendose, τίνος ἕνεκα· χάριν. Hemst. ἕνεκα A. οὕνεκα B. Pors.

1178. καί τοι Junt. iii. Raph. Dind.

1179. ss. ὅτ' εἶχον οὐδὲν, h. e. *quum essent inopes*. Nam refertur ad πλούσιον ὄντα 1178. V. ad 552. et 596. et Ind. Æsch. et Palæph. v. Ἔχειν. E verbis seqq. intelligitur, ἔμπορον esse *mercatorem*, h. e. eum, qui merces coëmit in terris alienis, ita ut maria trajiciat. Nam ἥκων explicari, ut præter. debet, *qui in patriam*, domum, *revenerat;* et σωθεὶς dicitur maxime is, qui salvus evasit tempestates; unde Castor et Pollux, nautarum custodes, dicti sunt σωτῆρες. ἱερεῖον est *bestia*, *victima*, Gl. vett. et Hes. δίκη est *caussa privata* (interdum etiam *publica*, sed γραφὴ semper ponitur de *caussa publica*, v. Harpocr. hh. vv. et Herodian. p. 314. ed. Pauw. et Pollux viii. 41.). Ut δίκην διώκων est *petitor*, δίκην φεύγων is *unde petitur*, ita δίκην ἀποφυγὼν dicitur, qui victor discessit e judicio, judicum sententiis absolutus, νίκην νικήσας Theophr. Char. xvii. 3. Fisch. Ὁ μέν· Τίς. Ἥκων· ἐλθών. Ἔμπορος· πραγματευτής. Cod. LB. vitiosius Dorv. ἥκων· ἦλθον pro ἐλθών. Ἔμπορος· ἤγουν πραγματευτής. Deinde, Ἱερεῖον· θῦμα. Σωθείς· φυλαχθείς. Cod. LB. qui usus verbi φυλάττεσθαι iterum est citerioris Græciæ. ἐκ χειμῶνος. Dorv. commodum est illud Arriani de Venat. c. xxxv. ἀλλὰ καὶ ὅσοι ναυτίλλονται, ἀπὸ θεῶν ἄρχονται· ὅσοις τε τοῦ σώζεσθαι μέλει, καὶ ἀνασωθέντες χαριστήρια θύουσι τοῖς θαλαττίοις. Ὁ δέ τις· ἄλλος. Δίκην· κρίσιν. LB. κατὰ δίκην. Dorv. Hemst. Fischer. et h. l. et in Anim. ad Well. ii. p. 274. s. ubi aor. 2. præter. addito vim plusquamperf. habere contendit, vertit: *Mercator, quum revenisset salvus, immolabat victimam aliquam: alius item aliquis, qui vicisset causam.* Reprehendit Schæf. præf. ad Julian. Or. in Const. p. xviii. ubi ἂν ita cum aor. ind. junctum *solere* significare docet. Male igitur Girard. reddit *immolasset*. Dind. Quod in Rav. legitur, ὅτ' οὐκ εἶχον οὐδὲν, e gl. profectum est. Id.

1181. δίκην ἀποφυγών· κρίσιν, τιμωρίαν διαδράς.—ἐκαλλιερεῖτο· ἐθυσίαζε. Gl. Cod. Par. Schæf. ἀποφυγών· ἔθυσεν. Ὁ δ' ἄν· ἄλλος. Ἐκαλλιερεῖτο· ἐθυσίαζε. LB. ἑόρταζεν ἐν τῷ οἴκῳ. Dorv. Grammaticum alium non novi, qui καλλιερεῖσθαι eum in modum exponat: neque tamen non verum est, aliquando poni de domesticis sacris, quæ intra privatos lares, adhibitis amicis, peraguntur: velut apud Suid. in Δεκάτην ἑστιάσαι, quum decimus infantis nati dies decucurrit, propinquis convocatis, καλλιερεῖσθαι τοῖς θεοῖς, ἔπειτα εὐωχεῖσθαι τοὺς συνεληλυθότας. Videtur ad eam explicationem inductus sequenti verbo μετεκάλει. Quid lateat in varia lectione, quam ora suggerit Ed. Gryph. γρ. ὁ δ' ἂν ἔβαλλ' ἱερεῖόν τις, non expedio: id quidem perspicuum est, metro repugnare. Hemst. καλλιερεῖσθαι est *litare*, h. e. sacrificio facto deos placare et votum impetrare. Nam ἱερὰ καλὰ sunt *bona, læta, exta;* quibus contraria sunt ἱερὰ φαῦλα, *exta mala, tristia*. V. Epict. Enchir. 39. unde θύειν τὰ ἱερὰ καλὰ Theophr. Char. xxi. 4. quod hic uno verbo καλλιερεῖσθαι. V. Poll. i. 162. iv. 14. et Valck. ad Herodot. p. 563. Fisch.

1181-4. Suid. ἀποτάτημα. Pors. ὅδ' Ald. Dobr.

1182-4. μετακαλεῖν est, *vocare, invitare ad epulas sacrificales*. [Recte Munt. ostendit, peracto sacrificio cœnam paratam esse, ad quam amici sacrificantis invitabantur, et μετεκάλει esse i. q. simplex ἐκάλει Æl. V. H. ix. 18. Dind.] Debebat esse medium, ut 609. μεταπέμπεσθαι. At etiam Thucyd. vi. 88. μετέπεμψε dixit pro μετεπέμψατο. V. Mœr. et Tho. Mag. Per τὸν ἱερέα intell. sacerdos Jovis Servatoris. Fisch. In Avv. 849. ἐγὼ δ' ἵνα θύσω τοῖσι καινοῖσι θεοῖς τὸν

ἱερέα πέμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ. Berg. καὶ μετεκάλει Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. μετεκαλεῖτο 4. καὶ μέγ' ἐκάλει. Lib. Burg. E Rav. κἀμέ τ' ἑ. Inv. unde lege κἀμέ γ' ἑ. Dobr. οὐδεὶς—εἰσέρχονται 2. Pors. Attica scribendi ratio erat divisim οὐδ' εἷς, οὐδ' ἕν. Sed Attici circa posteriora Aristoph. tempora οὐδὲ εἷς et μηδὲ εἷς plene scripta usurpare cœperunt Epicharmi fortasse exemplum sequuti. Pors. præf. Eurip. t. i. p. xxxvii. Lege οὐδεεἱς. Bent. Μετεκάλει· μετεπέμπετο. Τὸν ἱερέα· ἐμέ. LB. τοῦ Διὸς δηλαδή. Dorv. Pro οὐδὲ εἷς, Cod. LB. inminuto versu οὐδεὶς. Dorv. statim Θύειν sed errorem arguit interpretatio, θυσιάζει. Τὸ παράπαν· τὸ παντελῶς. Cod. Dorv. παντελῶς. Εἰσέρχεται· ἐν τῷ ναῷ θυσιάζων. LB. Πλὴν· εἰ μή. Ἀποπατησόμενοι· χέζοντες. Πλεῖν· πλέον. Cod. LB. Dorv. Ἢ· παρό. Χίλιοι· πολλοί. Cod. LB. sic enim in eo scriptum pro μύριοι, quod rectius servat Dorv. cum cunctis edd. neque aliter Suid. in Ἀποπάτημα, ubi versus præcedens mendosius legitur, quam in vulgatis, et Πλεῖν. Mœr. Attic. Πλεῖν ἢ μύριοι, Ἀττικῶς· πλείονες ἢ μύριοι, Ἑλληνικῶς· eadem fere Tho. Mag. adjecto Comici loco: ipse Aristoph. Ran. 90. —μειρακύλλια—πλεῖν ἢ μύρια. Suid. autem ἀποπατησόμενοι (quod futurum mediæ vocis hic notandum esse monet H. Steph. Th. L. Gr. t. iii. p. 80. H.) interpretatur, τὴν κόπρον κενώσοντες· πάτος δὲ ἡ ὁδός· et mox, ἀπόπατος γὰρ ἡ κένωσις τῆς γαστρός· paulo dilucidius etiam Etym. in Ἀπόπατος· τὸ ἄποθεν τοῦ πάτου γινόμενον· et in Ἄφοδος uterque: ὁ ἀπόπατος, οἱονεὶ ἔξω τῆς ὁδοῦ γινόμενος· πάτος γὰρ ἡ ὁδός. Audi jam originem satis ridiculam ex Schol. quod marginem libri LB. occupat: Ἀπόπατος λέγεται τὸ ἀφοδευτήριον, καὶ ἡ αὐτὴ ἡ ἀπόκρισις τῶν περιττῶν. Λέγεται δὲ πάτος ἡ τροφή· ὅθεν καὶ πάσασθαι τὸ φαγεῖν· ἐκ τούτου οὖν ἡ ἀπόκρισις τῶν περιττῶν λέγεται ἀπόπατος. Nugæ sunt, quæ narrat de voce πάτος, quasi *alimenta* significaret: nusquam enim, etsi analogia non obstet, ea potestate reperiatur. Hemst. τὸ παράπαν est *omnino*, ut 961. εἰσέρχεται [Ita enim vulg. erat, οὐδ' εἰσερχ. Sed Inv. e Rav. reposuit, οὐδεὶς εἰσέρχ. At melius copulatur oratio per οὐδὲ, neque bene οὐδεὶς post οὐδὲ εἷς ponetur. Dind.] in templum Jovis Servatoris. Fut. med. ἀποπατησόμενοι habet vim fut. activi, ut καύσεται 1054. ἀπόπατος est *culina*, Gl. vett. i. e. *latrina*, unde ἀποπατεῖν i. q. χέζειν. Fisch. ἀποπατησόμενοι. Gl. Cod. Par. τὰ ἀφοδήματα ἀπορρίψοντες. Certe ἀφοδήματα legendum. Schæf. Quæritur sacerdos, tam vile templum Jovis haberi, ut ingens multitudo non sacrificandi, sed ventris exonerandi causa ingrediatur. Munt. οὐδ' εἰσέρχεται Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. ἀποπατησόμενοι Elb. et γε deest. Dind. μύριοι tres primæ, Suid. in Ἀποπάτημα et πλεῖν. μυρίοι edd. Kust. Brunck. Inv. Dobr.

1185. Hic versus etiam Chr. tribuitur in membr. et in C, nec ulla est decori ratio, quæ eum illi abjudicet. In B. persona est famuli. [Hemst. Car. nomen vulgo præfixum servavit. Sed Brunck., auctoritate Cod. Rav. hic quoque in apponendis personis sequutus est Inv. Dind.] Brunck. Citat Suid. v. Νομιζόμενα. Kust. Victimarum pellem accipiebat sacerdos, ut Schol. monet. Thesm. 768. τουτὶ τὸ δέρμα τῆς ἱερείας γίνεται. Nunc autem quum non veniant sacrificaturi in templum homines, sed ἀποπατησόμενοι, sacerdos non nisi τῶν ἀποπατημάτων poterit portionem accipere. Berg. τὰ νομιζόμενα est *portio, quæ alicui debetur e more, e legibus; portio legitima;* et τούτων pertinet ad *excrementa*, σκωπτικῶς, ut 1133. ταύτην. Quæ vox quum persona hominis ingenui indigna sit, ea in Cod. Leid. recte tribuitur Car. Fisch. τὰ νομιζόμενα· τὰ ἔθιμα, τὰ κατὰ νόμους ἀνήκοντα. Gl. Cod. Par. Schæf. τὰ νομιζ. τὰ ἐκ νόμου συνήθη. Cod. LB. συνήθη. Dorv. Hemst. Hic versus etiam Chr. tribuitur in membr. et in C. nec ulla est decori ratio quæ eum illi abjudicet. In B. persona est famuli. τὰ νομιζόμενα. Gl. τὰ κατὰ τοὺς νόμους ὀφειλόμενα. Schol. νόμος ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τοῦ ἱερείου τὸν ἱερέα λαμβάνειν, δέρματα καὶ κῶλα. (Ang. κωλᾶς) παίζων οὖν κἀνταῦθα φησὶ λαμβάνειν αὐτὸν τὰ νομιζόμενα ἐκ τῶν ἀφοδευμάτων. V. not. ad Thesm. 758. Bergler. σὺ om. Suid. Ms. νομιζόμ. [non ed. Med.] Pors. σοι Rav. οὐκοῦν sine interrog. tres primæ. οὔκουν et interrog. Brunck. Inv. Dobr. οὐκοῦν et post λαμβάνεις punctum Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. interr. nota Port. σὺ τούτων Ald. etc. Dind.

1186. τὸν Δία χαίρειν ἐᾷν est i. q. 1148. ἀπολείπειν, Jovem servatorem ita relinquere, ut non sis amplius ejus sacerdos; sacerdotio Jovis Servatoris abire. Fisch. κἀυτός μοι δοκῶ· νομίζω συμφέρειν. LB. Hemst. Exempla usus v. δοκεῖ cum fut. infin. post Brunck. supra ad v. 48. habent Heindorf. ad Plat. Phædr. p. 200. et Schæf. ad Dion. Hal. de compos. verb. p. 55. Dind. κἀυτός Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub.

Raph. Port. Dind.

1187. χαίρειν ἐάσας· φθείρεσθαι ἀφείς. LB. Dorv. in quo præterea prostat, ἐνθάδ' αὐτὸν καταμένειν. Tolerari potest, quin et defendi: nihil tamen in vulgata lectione moverim. Hemst. χαίρειν ἐάσας. Gl. φθείρεσθαι ἀφείς. Thesm. 64. ὦ δαιμόνιε, τοῦτον μὲν ἔα χαίρειν. Brunck. De form. ἐᾷν χαίρειν, qua omnium Atticorum maxime delectatur Plato, v. Ind. Æsch. h. v. καὶ in καὐτὸς eo pertinet, quod Mercurius relictis diis domum Chr. intrarat. vid. 1147. ss. ἐνθάδ' αὐτοῦ dictum est ἐκ παραλλήλου, ut πάλιν αὖθις 859. ἐξαρχῆς πάλιν 221. Nam αὐτοῦ est hic, ut οὗπερ 1192. ubi. v. ad Plat. Phæd. xxvii. 11. δοκῶ καταμένειν per periphrasin pro καταμενῶ h. e. μενῶ (1148.) v. 860. mihimet ipsi placet hic manere. Fisch. χαίρειν ἐάσας. χαίρειν ἐᾶν significat, valedicere, repudiare, ut apud Plutarch. in Alcibiade in Platon. de leg. Pro quo et dicitur χαίρειν φράσαι. Ælian. v. h. lib. v. c. 6. et εἰπεῖν lib. xiv. c. 30. Munt. Inv. e Rav. reposuit κἀμμένειν, quod fuerit καὶ ἐμμένειν verum nec καὶ repetitum post καὐτὸς nec αὐτοῦ ἐμμένειν placet. Videtur autem in Cod. scriptum fuisse καμμένειν, contracte pro καταμένειν. Dind. καταμενεῖν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. καταμενεῖν tres primæ, Brunck. καμμένειν Lib. Burg. [V. Schæf. ad Dionys. Hal. de composit. verbor. p. 86. Dind.] ἐνθάδ' αὐτοῦ Vesp. 762, 3. Soph. Œd. C. 78. Eupol. Stob. iv. p. 31. Gnot. ut recte Trinc. et alii apud Schow. Mox ibidem lege μὴ φθονεῖθ'. ἐνθάδ' αὐτοῦ Solon fr. xxviii. 11. Gaisford. Dobr.

1188. καλῶς ἔσται, res tuæ meliores fient: dives fies. Fisch. Legendum paullo post, ἣν θέλῃ θεός, ut supra 347. Kuster. Θάῤῥει· ἔχε θάῤῥος. LB. Dorv. Καλῶς ἔσται· τὰ σὰ γενήσεται. LB. ταῦτα καλῶς γενήσονται. Dorv. Hemst. θέλοι R. Pors. θέλει Elb. Dobr. γὰρ ἔσται 4. et primo 1. sed statim mut. θέλῃ θεὸς 3. Id.

1189. Per τὸν Δία τὸν Σωτῆρα intelligitur Plutus. Nam cives probos servarat, i. e. divites reddiderat, atque adeo sacerdotem divitem redditurus erat. Fisch. ὁ σωτὴρ ἤγουν ὁ Πλοῦτος. Cod. Dorv. πάρεστιν ἐνθάδε ἐνταῦθ' ἐστίν. Cod. LB. Hemst.

1190. Αὐτόματος· αὐτόκλητος. Ἥκων ἐλθών. Ἀγαθά· τά. Τοίνυν λοιπόν. Λέγων ἐμοί. Cod. LB. Ceterum in Dorv. scriptum est, πάντα τ' ἀγαθά τοι λέγεις, sic tamen, ut eadem manus νυν supra τοι adscripserit, quod si abfuerit, versus tam concinne curret, ut dubitem, an hoc vulgato præponam: τοίνυν certe locum habere non potest, nisi retineas πάντ' ἀγαθά. Verum vel invitis codd. atque edd. Αὐτόματος ἥκων non Chr. dederim, sed sacerdoti, qui statim atque Jovis sui Servatoris mentionem fieri tanquam præsentis audivit, cum admiratione quadam comica quærit: *Quid? huc ne sua sponte profectus adest? tum tu omnia mihi perpulchre evenisse nuncias.* Non capiebat illico, Jovem illum Servatorem ipsum esse Plutum, quod mox demum progressu sermonis intelliget. Quod si ista Chr. tribuantur, vix ac ne vix quidem expedies, quid sibi velint, αὐτόματος ἥκων non hoc enim, sed omnia alia penitus sciebat. Hemst. [Scilicet post ἐνθάδε commate posito verba α. ἥ. tribuuntur vulgo Chr. Hemst. post ἐνθ. punctum, post α. ἥκων interrog. notam poni voluit, probante etiam Munt. Dind.] Recte; nam 1. ἥκων non satis aptum est verbo πάρεστιν. 2. Oratio sic persona sacerdotis est dignior. Nam hic non intelligebat Chr. ostendisse, Plutum esse in domo sua, immo putabat, Jovem esse intus; mirabundus igitur quærit, *Quid? sponte sua huc venit?* αὐτόματος adverbii locum obtinet, ut Actt. xii. 10. Si Jupiter apud Chr. erat, non vereri debebat sacerdos, ne eum offenderet, si ipse cum Chr. maneret. Fisch. αὐτόματος· Gl. Cod. Par. αὐτοπροαίρετος. ἀπὸ τοῦ τοῦ αὐτὸς καὶ τοῦ μῶ, τὸ ὁρμῶ. ἔστι δὲ φφος λέξις. Idem compendium vocis φιλόσοφος vidimus supra p. 542. Schæf. Nugatur Girard., qui existimat Car. (quem 1188. loqui putat) antea, quum ingrederetur domum Chr. cum Mercurio, audivisse Chr. in animo habere, deducere Plutum in arcem Palladis, quam occupabat Jupiter Soter, ut ab augustiore loco major Pluto esset gloria; jam eum, nactum Jovis sacerdotem qui Jove relicto velit Pluto adjungi, cupide eum retinere, quod cunctis sit indicio Plutum ipso Jove esse potentiorem. Verba πάντ. ἀγ. etc. ita interpretatur Munt.: 'Lætitiæ mihi adfert cumulum. Si enim ipse Jupiter ad Plutum transfugit, idem mihi quoque licere existimo.' Dind. πανθ' ἀγ. Ven. I. II. Wech. Id. λέγοις 2. Dobr.

1191. Lege ἱδρυσόμεθ'. Bent. ἱδρυσόμεθ'· Gl. Cod. Par. καθιδρύσομεν, ἐγκαταστήσομεν. Cod. habet αὐτίκα μάλ' ἀλλὰ περίμενε. Schæf. Ἱδρυσόμεθ'· στήσομεν. Cod. Dorv. ποιήσομεν, στήσομεν. Αὐτίκα μάλ'· συντόμως λίαν. Περίμενε· πρόσμενε. In margine porro luculentiorem hanc explicationem suppeditat Cod. LB. Ἱδρυσόμεθ' οὖν Ὄπισθεν τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ τῶν Ἀθηναίων ἦν θησαυροφυλάκιον φησὶν οὖν τὸν Πλοῦτον, ἤτοι ἀφιε-

ῥᾴσομεν αὐτὸν ἐκεῖσε, καὶ ἀναθήσομεν, οὗπερ ὑπῆρχε πρότερον ἱδρυμένος, ἤγουν πεποιημένος καὶ ἀνατεθειμένος. Σὺ δὲ περίμενε, διὰ μέσου. Φυλάττων ὁ Πλοῦτος τὸν ὄπισθεν οἶκον τῆς θεοῦ. Quod in utroque libro *ἱδρυσόμεθ'* exaretur, id quidem ex more factum; neque aliter infra 1198. verum ut hic ita scriberetur, omnino opus erat ad versum sustentandum, cui voculam inserit LB. *αὐτίκα μάλ'*, Dorv. *αὐτίκα νῦν* prius cum bona metri gratia tolerari potest; alterum haud item, nisi accentu demto in encliticam convertas, quæ non minus ac *δὴ* adverbio *αὐτίκα* commode jungatur. Ego utramvis lectionem tam aptam judico, inprimis eam, cui Cod. LB. suffragatur, ut cum recepta contendere de gradu possit: habet enim versiculi numerus eum in modum scripti salis aliquid, quod ad sententiam paulo citatiorem egregie respondeat. Moratur autem lectorem adtentum nonnihil, *ἀλλὰ περίμενε*, sic interjectum, ut orationem currentem non satis in loco videatur sufflaminare: quare Frischl. hæc ordine, ut putabat, meliore ad principium revocavit: '*Sa.* Bene hercle nuncias. *Ca.* parumper sustine. Nam Plutum eodem collocabimus, ubi erat Prius repositus Jupiter, ut ærarium Palladis in munito loco custodiat:' quæ licet eum metro inclusum mentem explicate proferre non potuisse fateantur, sunt tamen ejusmodi, ut ab Aristoph. sensu non parum discedant. Scilicet intellectus istius, *ἀλλὰ περίμενε*, ab actione scenica pendet: vix passus fuerat Chr. a sacerdote versum proxime præcedentem interponi, quin cœptum sermonis ordinem e vestigio persequatur: interea domum ingredi, ut Deum præsentem salutaret, confestim sacerdos properat: fecissetque adeo, nisi Chr. orationem tantisper abrumpens illum injecta manu retraxisset, *quin manedum*, inquiens, *et aliquantulum expecta:* mox dicta, quasi nihil aliud intercesserit, continuat. Hæc, quæ, si structuram verborum per se solam intuearis, videntur intricata, multo dilucidius intelliges, simul atque velut in scena sedens spectantis animum et oculos indueris. Vellem autem huc Palmer. adhibuisset suum illud subtile, quod in v. 1161. inpensum minus ibi nobis adridere testati sumus. Plutus utique jam dedicandus eodem in loco, quo fuerat ante collocatus, quid aliud, quam auspicatissimum fortunæ luculentioris omen facit? Exhaustum erat diuturno bello mutatæque reip. temporibus Atheniensium ærarium, penitusque dissipatum: nunc non respirare tantum, sed et lacertos movere incipiebant, pulsaque dudum tyrannide clari inter Græcos habebantur. Auguratur itaque Comicus Plutum in sedes pristinas esse reversurum: ideoque Chremylo sacerdotem adjunxit, ut ea potentissimi numinis consecratio rite procederet. Hæc posterioris esse Pluti sponte liquet: considerandum autem lectori propono, an vice *φυλάττων* parvula mutatione restitutum *φυλάττειν* melius conveniat. Ceterum oleum et opera Jo. Meurs. plane periit in Cecropiæ cap. xxvii. nam quum in opisthodomo Jovis quoque *Σωτῆρος* simulacrum invenisse sibi visus est, Frischl. lactandum se præbuit; ex Aristoph. quidem nihil simile conficias: Pluti vero signum aureum videntis et alati, quod ex Philostr. Ic. ii. c. 27. adtulit, procul Athenis apud Rhodios in arce fuit dedicatum; quod et ipse Meurs. postea recte tradidit in Rhod. i. c. 11. HEMST. Pluti acuti et videntis simulacrum Rhodi in arce exstitisse docebit Philostr. Icon. ii. p. 823. qui, ubi Rhodiis cœlitus aurum depluisse dixisset, addit, *ἐφέστηκε τῇ ἀκροπόλει καὶ ὁ δαίμων ὁ Πλοῦτος· γέγραπται δὲ πτηνὸς μὲν ὡς ἐκ νεφέλων, χρυσοῦς δὲ ἀπὸ τῆς ὕλης ἐν ᾗ ἐφάνη· γέγραπται καὶ βλέπων ἐκ προνοίας* (*destinato consilio*, non, ut ibi interpres, *ex providentia*) *γὰρ αὐτοῖς ἀφῖκτο.* SPANH. *ἱδρυσόμεθ' οὖν αὐτίκα μάλ', ἀλλὰ περίμενε.* Sic iv. Codd. Vulgo *ἱδρυσόμεσθ' οὖν αὐτίκ', ἀλλὰ* —. V. Meursii Cecrop. capp. 26, 27. BRUNCK. Structura verborum est, *αὐτ. οὖν* (*ἀλλὰ περίμενε*) *ἱδρ. τ. Πλ. οὗπ.* — *ἱδρ.*, *ἀεὶ φυλάττων τ. ὀ. τ. θ.* *Quare, sed parumper mane, illico Plutum collocabimus eo loco, quo antea erat collocatus, ærarium* (*pone Minervæ templum situm*) *semper custodiens.* Falsi sunt qui cum Girard. putant, post *ἦν ἱδρ.* esse *Ζεὺς* subaudiendum. Erat in arce ærarium, *ὀπισθόδομος* (Hes. et Suid.); erat ibi quoque statua Pluti, teste Philostr. Divitiarum igitur deus ibi erat collocatus, ut ærarium custodiret. MUSGR. Sacerdos quum animadvertisset, Chr. loqui de Pluto, eumque esse in ipsius domo, censendus est voluisse introire ut eum salutaret. (Hinc interponuntur verba *ἀλλὰ περίμ. sed mane.*) Ærarium Athen. fuerat exhaustum bellis diuturnis, sed restituta jam pace futurum videbatur, ut opes ejus crescerent, ut ante bella. FISCH. *ἱδρυσόμεσθ'* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. *αὐτίκ' ἀλλὰ περ.* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. (et in posterioribus edd. comma post *αὐτίκ'*, in Port. punctum.) DIND. *ἱδρυσόμεθ'* 1. (sic; etiam B. certe om. σ)

αὐτίκα μάλ' A. 1. 2. B. Pors. ἱδρυσόμεσθ' οὖν αὐτίκ' ἀλλὰ tres primæ, Arund. -μεθ' Elb. 6. Hic sine μάλ'.—μεθ' οὖν αὐτίκα μάλ' ἀλλὰ Lib. Burg. Rav. Borg. ed. Brunck. Dobr. -μεσθ' οὖν αὐτίκα νῦν ἀ. π. 1. σθ' οὖν αὐτίκ' ἀ. π. 2. m. pr. (sed corr. γρ. αὐτίκα μάλ' ἀλλὰ) -σθ' οὖν αὐτίκα μάλ' ἀ. π. 3. 4. (in 4. -μεθ' primo et σ postea add. rubr.) Id.

1192. οὗπερ ἐκεῖ ὅπου. ἦν ἱδρυμένος· ὑπῆρχεν κατεσκευασμένος, ἱστάμενος. Cod. LB. ἱδρυμένος· ἱστάμενος, καθήμενος. Cod. Dorv. (ἀφιερωμένος Gl. Cod. Par.) Hemst.

1193. τὸν ὀπισθόδομον· τὸ ὄπισθεν τοῦ οἴκου, ἤγουν τοῦ ναοῦ. Cod. LB. τὰ ὄπισθεν τοῦ δόμου. Cod. Dorv. τῆς θεοῦ· τῆς Ἀθηνᾶς, (sic Cod. Par.) Cod. LB. Hemst. τὸν ὀπισθ'· τὸν ὄπισθεν τοῦ ναοῦ. Gl. Cod. Par. Schæf. τὸν ὀπισθόδομον, id est, partem posticam templi Minervæ in arce, ubi thesaurus publicus asservabatur, v. Meurs. Cecrop. c. 25. et Lect. Att. lib. vi. c. ult. Kust. Ita vocabatur ærarium Athenis et erat a tergo fani Minervæ in arce. Ibi dedicabant isti statuam Pluti, ut custos esset thesaurorum. Demosth. de Syntaxi [t. i. p. 170. Reisk.] ἀνέφξάν τινες πρώην δήπου τὸν ὀπισθόδομον. Lucian. in Tim. [c. 53. t. i. p. 169.]: ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. Berg. Nempe in postica parte muri templi Minervæ Πολιάδος in arce Athenn. ubi erat publicum Athenn. ærarium, quod probant Scholia ad h. l., tangit Harpocr. [Verba ejus sunt: ὀπισθόδομος — ὁ οἶκος ὁ ὄπισθεν τοῦ νεὼ τῆς Ἀθηνᾶς οὕτω καλεῖται, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα. add. Hes. et Suid. (Phot. Lex. p. 249.) et Ind. Æsch. Socr. v. Ἀκρόπολις. ἡ θεὸς est Minerva, cujus templum erat in arce, ἀκροπόλει, quæ fuit in media urbe. Fisch.] adducto Demosth., qui Or. π. Συνταξ. p. 93. hujus ὀπισθοδόμου meminit, testimonio. Merebatur vero hic Comici ea de re locus et Schol. ad eum adnotatio, ut in notis ad Harp. aliqua eorum a Maussaco et Valesio facta fuerit mentio. Id vero aliunde obvium, quod æraria apud veteres in templis, tamquam in locis ἀσύλοις, ut Romæ in Saturni æde servarentur; et quidem pecuniæ non solum publicæ sed privatorum etiam; ut apud Græcos Olympiæ, Delphis, Ephesi, in Jovis, Apollinis, ac Dianæ templis. Quod utique de prioribus confirmat haud uno loco Thucyd. 121. et 145. ac prout de thesauris insuper variorum populorum in æde Delphica reconditis ex Eur., Plutarcho, Pausania, ac similiter de Ephesini Dianæ templi divitiis ad Callimach. vidimus Obss. p. 67. et 303. [ad H. in Ap. 35. et in Dian. 249.] Spanh. φυλάττειν conjicit Hemst. et vertit Frischl. ab eo citatus, 'ut ærarium—custodiat.' φυλάττων servat 6. Turbari in Schol. docet Hemst. aberrantibus scil. librarii oculis a τῆς θεοῦ ad τῷ θεῷ. Rudiorum causa moneo, in manuscriptis Schol. marginalia sæpe nullo ordine poni, ne præscriptis quidem textus verbis ad quæ pertinent. (Ni fallor, in Cant. 3. semper, in 2. 4. nunquam præfigitur textus.) Huic incommodo plerumque, non semper, succurrebatur, ope similium apicum, quorum alter in capite Schol. alter supra textus verbum poneretur, eodem prorsus modo, quo ad textum referebantur variæ lectiones. Dobr. φυλάττειν ω 1. φυλάττειν 2. (ω correctoris.) Id.

1194. δᾷδες ἡμμέναι sunt *tædæ ardentes*: ἐκδιδόναι, *efferre*; προηγεῖσθαι, *antecedere*, *præcedere*, *præesse*, Gl. vett. Fisch. Car. (Chr.) jam occupatiorem se monstrat in pompa, qua deducendus est Plutus. Girard. Deducturus igitur eum magna cum pompa in arcem faces poscit. Munt. ἔχων scil. δᾷδας, tenens, gestans eas. Dind. ἐκδότω· ἔξω δότω ἡμῖν. δεῦρο· ἐνταῦθα. ἡμένας· πῦρ ἐχούσας. Cod. LB. ἁπτομένας. Dorv. Quando in scenam aliquid proferri, sibique porrigi postulabant, ferme legitimum est, δότω τις, ἐκδότω τίς· in Ran. v. 895. Ἴθι νῦν λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω· in Cocalo apud Suid. in Ὧδε. - - - ἐκδότω δέ τις Καὶ ψηφολογεῖον ὧδε καὶ δίφρω δύο. Sic enim illa verba ductu metri restituenda judico. Id ipsum, quod interpretationis vicem Cod. LB. adposuit, usurpatum Antiph. in Ganymede: — ἔξω τις δότω Ἱμάντα ταχέως—quæ reperies in Athen. lib. x. p. 459. b. Sed non paulo difficilior est Etym. locus, qui tamen huc egregie facit, p. 531. v. 53. Κορυθάλη, ἡ πρὸ τῶν θυρῶν τιθεμένη δάφνη· ὅτι οἱ κλάδοι, οὓς κόρους καλοῦσι, θάλλουσιν, ὡς καὶ Χρύσιππος· Ἀλλὰ δᾷδας ἡμμένας μοι δότω τις ἔνδοθεν, καὶ κόρους πλεκτοὺς ἀκραπνεῖς μυρρίνης· — οἱ γὰρ ποιηταὶ ἀνάπαλιν τοὺς κλάδους καὶ ὄζους καὶ ὅρπηκας λέγουσι. Si pro μοὶ legeris ἐμοὶ, sponte sua prodibit versus integer trochaicus, et secundi bona pars: in scena fuisse pronuntiatos res ipsa loquitur. Quis igitur erit Chrysippus, cujus tanquam auctoris nomen est præfixum? non certe philosophus, quantumvis frequenter a grammaticis adhibeatur: at Comicum, qui prorsus requiri videtur, eo nomine quis meminit? Ego fabulæ titulum hic latere persuasum habeo, atque adeo non dubito, quin Chrysippus ille sit Strattidis, cujus et Poll. et Athen. et Suid. mentionem fecerunt, ut

cognosces ex eo indice, quem Casaub. contexuit ad Athen. vii. 23. Itaque reponendum, ὡς Στράττις Χρυσίππῳ, et in ipsis ejus verbis ἀκραιφνεῖς. Quæ sequuntur, vix est, ut intelligas, nisi fuerit insertum τοὺς υἱοὺς, vel potius τοὺς νέους· hoc nimirum voluit, κόρους, qui proprie sint ætatis integræ juvenes, nunc dici ramos novellos: poëtas autem vice versa juvenes adpellare κλάδους, ὄζους, ὅρπηκας, quæ voces præcipua virtute ramos significent. Hemst. Schol. "Videtur Lycoph. commentarios ad Aristoph. scripsisse. Suid. v. τευτάζειν, Hes. v. κατειλυσπωμένην." Hemst. in Mss.

1195. ἵν' ἔχων ὅπερ κρατῶν. προηγῇ σὺ τῷ θεῷ· προοδοποιῇς τῷ Πλούτῳ. πάνυ μὲν οὖν· λίαν χρὴ τοῦτο ποιῆσαι. Cod. LB. Paulo vitiosius in Cod. Dorv. ἔχων· κρατῶν. προηγῇ· προοδοποιεῖ ὁ ἱερεῦ. Hemst. σὺ τῷ θεῷ 2. Pors. ἔχων· κατέχων. προηγῇ τῷ θεῷ· ἡγεμὼν γένῃ τῷ θεῷ. Gl. Cod. Par. Schæf. προηγῇ τῷ θεῷ σὺ 2. (Ista supr. corr.) Dobr.

1196. πάνυ etc. Sensus, *rectissime*. Fisch. δρᾷν· ποιεῖν. χρή· πρέπει. Cod. LB. χρῆν Cod. Dorv. χρή· neque respuendum puto: contra 607. ubi χρῆν erat in præstantioribus edd., noster ille Cod. dedit χρή. utraque confundi sæpius in membr. novi. [Add. Oudend. ad Tho. M. p. 920. et quos laudat Zeun. ad Vig. p. 214. Fisch. ad Well. iii. 1, 199. Usurpatur tamen χρῆν fere, ubi continuatio actionis quædam cogitatur, quæ in h. l. non cadit. Dind.] V. Thom. Mag. in v. Suid. in χρή et χρῆν, ubi locus adductus est Synesii Ep. 7. Hemst. τίς κάλει. Possis cum interrogatione legere, *quis vocat?* i. e. vocare vult, Plutum? Sed per imperativum ait κάλει, *voca*. Visus est Car. (Chr.) uni alicui ex iis, qui aderant, injungere, ut Plutum evocaret: verum alio spectans nec satis otii habens subdit tertiam et eam indefinitam personam τίς, *unus aliquis vestrum*, scil. καλείτω. Non abludit Plautinum illud, 'aperite aliquis ostium.' Girard. Perperam Munt. integram constructionem esse vult σύ, τίς ἂν εἴης, κάλει. Dind. δρᾶν Ald. Junt. i. ii. iii. ἔξω τίς Ald. Junt. i. ii. ἔξω τὶς Junt. iii. ἔ. τις Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind.

1197. In vulgg. edd. hic constituitur act. v. scena 3. Dind. Anus expostulatura de juvene, quem deamabat, Chr. domum antea ingressa, quum re infecta videt Plutum exire, et omnes jam ad pompam accingi, de recuperando amico spem nullam ipsi relinqui, lamentabili voce exclamat, ἐγὼ δὲ τί ποιῶ; *ego autem quæ tam atroci sum affecta injuria, quid faciam? quo me vertam?* Car. (Chr.) ridicule ejus verba excipit, et, quasi illa roget, quidnam in ea pompa factura sit, quum præsertim omnes rei alicui gerendæ intenti sint, ait, τὰς χύτρας etc. Girard. [ποιῶ est fut. Att. ut ἐῶ 1071. Fisch.] ποιῶ· ποιήσω. αἷς· δι' ὧν. τὸν θεὸν τὸν Πλοῦτον. Cod. LB. Hemst. ποῶ B. Pors. ποῶ Lib. Burg. Dobr. τὰς χύτρας etc. Sensus: *ollas, quas adhiberi oportet in deo dedicando, capite gesta, ita ut incedas gradu gravi et modesto; amicta enim sponte es palla variegata.* Fisch. De more illo veterum, diis in dedicatione statuarum ollas coctis leguminibus plenas libaminum loco offerendi, v. Schol. vett. tam ad h. l. quam infra ad Pac. 922. Suid. v. Χύτρας ἱδρυτέον, Henr. Valesium in notas Maussaci ad Harpocr. v. Ἑρκείου Διός, et Selden. de Synedr. vett. Hebrr. iii. 14, 3. Kust. Intelliguntur ollæ cum leguminibus coctis, quas libare solebant, si erigerent et dedicarent aut aram aut statuam. [Apponebant eas diis, quorum statuæ vel aræ ponebantur ita, ut ollæ ipsæ basis vicem præstarent. V. Vales. ii. supra cc. Hæ ollæ gestabantur a mulieribus amictis palliis variegatis, ita ut eas capite sustinerent. Fisch. Scythis etiam, aras dedicaturis aut simulacra, fuisse morem legumina elixa pro primitiis offerre, dicata ob memoriam grati de primo victu humano animi, teste Herod. lib. iv. notat Jos. Laurentius Var. Sacr. Gentil. c. 1. Munt.] In Pac. 922. ταύτην χύτραις ἱδρυτέον. Dicunt etiam μετὰ χυτρῶν ἱδρύειν, ut in Danaidibus Aristoph. teste Schol. μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς ἑρκείου χύτρας, μεθ' ὧν ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύνθη ποτέ. Ita legitur iste locus in Schol. ad Pac. Hic autem ad Plut. pro μεθ' ὧν legitur παρ' αἷς, *apud quas*, sensu non deteriore. Berg. Χύτροι vero, sive χύτραι, dicti Athenis de Bacchi festo, in quo *ollæ* id genus cum leguminibus adponebantur, et de quo agitur infra Ran. 220. et Ach. 1076. Quod nempe festum 'Ανθεστήρια dictum tribus diebus constabat; quorum primus Πιθοιγία, alter Χόες, tertius Χύτροι vocabatur, ut docent Schol. ad Ach. l. l. In iisdem vero illis Dionysiacis Χύτροις Mercurius χθόνιος invocari quoque solitus in gratiam quum eorum, qui e diluvio, quo obruta fuerat Attica, supererant, tum mortuorum: unde ab initio Æsch. dramatis Χοηφόροι Mercurius χθόνιος invocatur. Spanh. τὰς χύτρας· τζυκάλια. Cod. Dorv. Pro αἷς Cod. Dorv. præterea, ὡς τὸν θεόν· quod minus etiam displiceret, si sequeretur ἱδρυσόμεθα, vel ἱδρυσώμεθα· verum receptæ lectionis causam agit illa vulgaris loquendi

formula χύτραις ἱδρύειν, quam attigit Henr. Vales. observatio ad Euseb. H. E. ix. 4. ex iis delibata, quæ congesserat in Not. Maussac. ad Harpocr. p. 300. Nunc scholium adjiciam in ora Cod. LB. consignatum ad Τὰς χύτρας· οἱ ἀφιεροῦν (l. ἀφιεροῦντες) τι ἐν ναοῖς, ἢ καθιδρύοντες αὐτοὺς ἔθος εἶχον προσάγειν χύτρας ἀθάρας καὶ σεμιδάλεως μεστὰς, ἢ πελάνων καὶ ὀσπρίων ἀληλεσμένων· προυδοποίουν δὲ φέρουσαι ταῦτα ἐπὶ κεφαλῆς γυναῖκες σεμναί τινες. Pro αὐτοὺς ab initio reponi malim βωμούς· ita jubet Schol. noster, et ad Pac. 923. Hemst.

1198. ἱδρυσόμεθα· τάξομεν, κατασκευάσομεν. ἐπί· ἐπάνω. τῆς κεφαλῆς· τῆς σῆς. φέρε· βάσταζε. Cod. LB. ἱδρυσόμ'· στήσομεν. φέρε· ἄγε. Hemst. ἱδρυσόμεθα rursus Inv. codd. Vulgo ἱδρυσόμεσθα. V. Danaidum fragm. xii. Brunck. ἱδρυσόμεθα Elb. ἱδρυσόμεσθα Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ἱδρυσόμεθ' (sic) 1. -όμεθα B. -όμεθα 2. (certe om. σ.) Pors. ἱδρυσόμεσθα tres primæ. -εθα 1. 2. 3. Elb. edd. Brunck. Inv. Dobr.

1199. σεμνῶς· ἐντίμως. ἔχουσα· φοροῦσα. αὐτή· σύ. ποικίλα· διάφορα ἱμάτια. Cod. LB. σεμνῶς· ἐντίμως. ἔχουσα· φοροῦσα. ποικίλα· ἱμάτια. Cod. Dorv. Utrique cum Schol. ad Pac. 922. versu non abnuente, ἱδρυσόμεθα. Hemst. σεμνῶς gradu gravi et modesto, majestate et persona Pluti reique ipsius sanctitate digno. Fisch. *decenter, graviter.* Hic ludibrio sibi habet Car. aniculam. Quo enim gravius atque elatius ea sese inferebat, eo majori spectatores risu quatiebat. Munt. ποικίλα sunt ἱμάτια βαπτὰ ποικιλόμορφα, ut sequitur 530. Ap. Æsch. in Agam. ποικίλα et ἁλουργῆ et πορφύραι de eadem re dicuntur 932.: ἐν ποικίλοις (*variegatis ornamentis*) δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσι βαίνειν, ἐμοὶ μὲν ἄνευ φόβου. 955. ὕπαί τις ἀρβύλας λύοι τάχος πρόδουλον ἔμβασιν ποδός· σὺν ταῖς δέ μ' ἐμβαίνοντ' ἁλουργέσιν θεῶν μήτις πρόσωθεν ὄμματος βάλοι φθόνος, (quo in loco ταῖσδε scripsi pro τοῖσδε, illud autem πρόδουλον non mutavi; nihil enim possum nunc reponere nisi προθεῖναι aut προσθεῖναι· ut θεῖναι βάσιν ποδὸς idem sit quod τιθέναι ἴχνος ἀρβύλης Eurip. Or. 140.) 966. Εἶμ' ἐς δόμων μέλαθρα πορφύρας πατῶν. Vult autem dicere opportune adesse vetulam cum varia, et forte purpurea, veste, ut quæ hanc pompam, qua Plutus dedicandus erat, possit ornare; πορφυροῖς γὰρ, inquit Schol., καὶ ποικίλοις ἱματίοις ἐπόμπευον. Berg. Usus vestium varii coloris in pompis fortassis eo spectavit, ut varietas colorum variam significaret hominum alacritatem et multiplicem numinis potestatem. Girard. ποικίλα absolute dictum est pro ποικίλα ἱμάτια. V. præter Scholl. Bos. Ellips. [p. 204.] Sed ποικ. ἱμάτια est proprie *palla* (dicitur enim de muliere) *picturis variegata* s. Babylonica, h. e. intextas s. insutas acu variis coloribus hominum et belluarum, etiam avium, imagines habens; cujus artis inventores perhibentur fuisse Babylonii. V. Plin. H. N. viii. 48. Ab iis differunt proprie πολύμιτα, *palla* plurimis filis variorum *colorum* texta pectine; cujus artis principes celebrantur Alexandrini. At h. l. ποικίλα idem videntur esse quod πολύμιτα. Nam primum certum est ποικίλος nonnumquam poni pro πολύμιτος, ut 530., deinde meretrices Athenis gestarunt pallas ἀνθίνους h. e. πολυμίτους· anus autem ista fuerat meretricula. ἔχουσα idem est quod φοροῦσα, et αὐτή, *sponte.* Fisch. αὐτὸς interdum eum significat, qui sponte aliquid facit, ut Hom. [Il. Θ. 293.] Dicit autem, peropportune anum variegata veste indutam adesse; nam quamvis sic ornata advenerit, non ut deo, sed ut amato adolescenti placeret, operam tamen suam in deducendo deo præstare posse. Munt. et Girard. αὐτή Ald. Junt. ii. αὐτήν Junt. i. Dobr.

1200. Ὧν δ' οὕνεκ'· Ὧν τινων χάριν τί γενήσεται; Cod. LB. Posterius etiam Dorv. præfert: scilicet ad sensum explendum spectant: 'Tu mihi quidem perliberaliter ollarum portandarum onus imponis: at iis de rebus, quarum ego causa huc adsum, quid fiet?' Πάντα· ἃ βούλει. Dorv. Πεπράξεται· πραχθήσεται. LB. γενήσεται. Dorv. Hemst. Pro οὕνεκ' etiam h. l. legendum videtur εἵνεκ'. v. 1177. Venerat propterea, ut precaretur Plutum, ut adolescentem juberet ipsius consuetudine porro uti. πεπράξεται i. q. πραχθήσεται, 1027. *omnia tibi fient.* Fisch. *omnia optata impetrabis.* Interrumpit Chr. sermonem anus. Munt. ὧν δ' οὕνεκ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. (cum puncto post ἦλθον). Dind. δ' omittit Inv. et Lib. Burg. Dobr.

1201. ἥξει· ἐλεύσεται. LB. ἔλθει. Dorv. quod recentioris est Græciæ. ὥς σ' εἰς ἑσπέραν. Cod. Leid. ὡς εἰς ἑσπέραν, Dorv. ὡσ' εἰς ἑσπ. uterque tamen inter versus additum habet εἰς σε quod argumento est, in exemplaribus, quæ descripserunt, exstitisse vulgatam scripturam ὥς σ' εἰς· nam statim etiam altero abhinc versu in utroque ὥς ἔμ' explicatur per εἰς. Hemst. De ὥς v. ad 32. et 402., de v. νεάνισκος ad

975. Voce εἰς ἑσπ. videtur Chr. illusisse aniculam, quæ 997. s. ostenderat, se adolescenti misisse bellaria nuntiarique jussisse, ὅτι εἰς ἑσπ. ἥξοιμι. DIND. ὅσσ' Junt. I. ID. ὅς σ'. εἰς σὲ 1. ὡς (sine σ') 2. ὅσ' εἰς (sic) B. PORS. ὅς σ' servant Arund. 5.
εἰς
(hic ex em. ej. m.) ὡς εἰς 6. ni fallor. DOBR. σ' habent 1. 2. 3. non 4. In 2. ὡς εἰς supr. pro em. corrector, et explicat κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἑσπέρας. ID.

1202-3. νὴ Δία virile magis quam muliebre jusjurandum. Gir. (qui et hoc ad risum ciendum spectasse putat.) ἐγγυᾷ fut. Att. pro ἐγγυάσῃ, ut ποιῶ 1197. ab ἐγγυᾶσθαι, spondere, promittere; unde sponsor vocatur ἔγγυος et ἐγγυητής. V. Mœr. FISCH. ἐγγυᾷ. Gl. Cod. Par. ἀντὶ τοῦ ἔγγυον καὶ ὑπόσχεσιν δίδως. Schol. ἐγγυᾷ ἐνεργητικῶς· ἐπὶ γαμικοῦ συναλλάγματος. οἷον ἐγγυᾷ ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα. ἐγγυῶμαι δέ σοι παθητικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαί σοι. ὅθεν καὶ ἐγγύη ἡ ὑπόσχεσις. SCHÆF. Εἶγε μέντοι· εἴπερ ὅμως. Νὴ Δί'· μὰ τόν. Ἐγγυᾷ· ἐγγύην δίδως. LB. ὑπόσχῃ. Dorv. Ἧξειν· ἐλθεῖν. Οἴσω· κομίσω. LB. Dorv. Τὰς χύτρας· τὰ τζυκαλία. LB. Hic autem Chr. existima gestu nutuque respondere; quippe qui jam ante fidem verbis disertis obstrinxerat: anus e vestigio, simul atque plene sibi satisfactum putavit, ollas in caput tollit, et ingredientem Pluti pompam prosequitur: hinc opportuna Car. occasio nascitur jocandi; quo minus dubites, quin huic servulo sint adscribenda, quæ subdita legis. HEMST. ὡς ἔμ'. εἰς gl. 1. 2. B. PORS.

1204. In tribus Reg. hi versus Chr. tributi sunt; unde satis liquet, librarii errore in B. positam fuisse Car. personam ante 1184. Utroque in loco Hemst. judicium sequutus sum, probabile illud quidem ingeniosisque suffultum rationibus. Nunc tamen video nullas in extrema fabula Car. partes esse debere. Is cum Mercurio domum ingreditur post 1170. nec amplius in scenam prodit. Tollatur itaque binis in locis ejus persona, eique sufficiatur Chr. In meo Cod. sacerdos primum cum famulo confabulatur: inducitur herus 1191., tribuunturque ei rursus verba τὸν Πλοῦτον 1196., τὰς χύτρας v. seq., πάντα σοι 1201., reliqua famulo. Hæc distinctio vulgata, cujus vitium scite exsequutus est Hemst. utique est melior, sed ingenio librarii debetur, conjecturisque illis omnibus potior est trium Regg. Codd. fides, præsertim antiquissimorum A, C, qui nullas prorsus famulo partes tribuunt, postquam sacerdos scenam ingressus est. BRUNCK. Obsequutus est Inv. et Chr. nomen hic quoque præfixit. DIND. μὴν· λοιπόν. Cod. LB. HEMST. πολὺ — ποιοῦσι. Istæ ollæ, quas gestat anus in capite, omnia alia, longe aliam speciem, exhibent, quam ceteræ ollæ. Joci elegantia, quæ inest sequentibus verbis, reddi Latine non potest. Nam γραῦς dicitur non solum anus, sed etiam spuma, quam agunt legumina aliique cibi qui coquuntur, et quæ adeo natat in summis ollis. V. Hes. Eustath. ad Od. A. p. 1428. et B. p. 1450. FISCH. Sensus: 'Longe aliter hæ ollæ atque aliæ sunt comparatæ. In reliquis enim spuma est in summo, hæ autem ollæ sunt supra spumam, i. e. supra canam hanc muliérculam.' Aristot. de gener. anim. ii. 4. ἐν τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς. MUST. πολύ γε Elb. Cæterum et hæc Car. tribuuntur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. DIND.

1204-5. Suid. γραῦς. πολὺ om. 2. PORS. πολύ γε 2. DOBR.

1205. αὗται· αἱ χύτρες. Cod. Leid. in quo singulis vocibus ταῖς ἄλλαις χύτραις superscriptum ὧν, ut enallagen casus indicet, itaque poni pro τῶν ἄλλων χυτρῶν. Cod. LB. librarius quo propius imminebat fini, eo segnius rem egit; nam et πολὺ omissum, et ταῖς μὲν γὰρ ἄλλαις et denique ἔνεισι χύτραι scriptum, contaminato trium versuum numero. Diligentior apparet in Cod. Dorv. cura, qui præfert, αὗται ποιοῦσιν. ταῖς γὰρ ἄλλ. μὲν χ. eumque particularum ordinem præ vulgato probandum duco. HEMST. ταῖς γὰρ ἄλλαις μὲν χύτραις. Perverse in iv. Codd. ταῖς μὲν γὰρ ἄλλαις. Vulgo ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ —. Concinniore ordine voces disposuimus. BRUNCK. quem Inv. sequutus est, etsi e not. ejus colligi potest, eum voluisse scripturam Codd. reponere. ποιοῦσι neuter mutavit. DIND. ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. ID. ποοῦσι B. μὲν γὰρ ἄλλαις A. 1. 2. B. PORS. μὲν ἄλλαις γὰρ tres primæ. μὲν γὰρ ἄλλαις 6. Rav. Borg. γὰρ ἄ. μὲν Brunck. DOBR. γὰρ ἄ. μὲν 3. μὲν γὰρ ἄ. 4. ID. ποιοῦσι sic Lib. Burg. Sed volebat ποοῦσι collator, i. e. ποοῦσι. ID.

1206. ἡ γραῦς· τὸ λίπος. ἔπεστ' ἀνωτάτω· ἐπάνω ὑπάρχει. Cod. LB. ἡ γραῦς· ἤγουν ὁ ἀφρὸς διὰ τὸ λευκόν. Cod. Dorv. HEMST. ἡ γραῦς h. l. spuma in coctis cibis, ut ap. Athen. xiii. [p. 585. C. Cas. t. v. p. 115. Schw.] Μενάνδρῳ τῷ ποιητῇ ἀποσημερήσαντι καὶ εἰσελθόντι εἰς τὴν οἰκίαν Γλυκέρα προσενέγκασα γάλα, παρεκάλει ῥοφῆσαι· ὁ δὲ, οὐ θέλω, εἶπεν· ἦν γὰρ

ἀφεστηκυῖα γραῦς αὐτῷ· ἡ δὲ, ἀποφῦσα καὶ τῷ κάτω χρῷ. (— *stabat enim super lacte spuma: illa autem, defla spumam, inquit, et eo quod subtus est utere.* Berg. Sic ap. Nicand. Alex. 91. de lactis potu: φιαρὴν δὲ ποτοῦ ἀποαίνυο γρῆϋν, *pinguem vero ab eo potu remove spumam*, ubi Schol.: Γρῆϋς, ὁ ἐπὶ τοῦ γάλακτος ἐπιγιγνόμενος πάγος. Spanh. ἡ γραῦς ἔπεστ'. ἤτοι ὡς ἀφρός. Gl. Cod. Par. Schæf. Antiatt. Bekk. p. 88, 8. Γραΐζειν: ὅταν τὸ συναγόμενον ἐν ταῖς χύτραις καὶ ἐπαφρίζον ἐκχέωσιν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ:— Cf. Phryn. ibid. p. xxxiii. 28. Dobr.

- 1207. ἐπιπολῆς. Occurrit hæc vox eodem sensu infra Conc. 1100. καὶ τῶν ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος. Mœr. p. 163. Ἐπιπολῆς· τὸ ἐπάνω, Ἀττικῶς. Apud Theophr. de C. Pl. ii. 6. p. 289. solum rarum et siccum, arboribus commodum, frumentis incommodum dicitur, quod, hybernis imbribus alte terram subeuntibus, τὸν μὲν σῖτον μὴ ἐφικνεῖσθαι, διὰ τὸ ἐπιπολῆς (non, ut ibi ἐπιπολλῆς, et quod typothetarum forte erratum) εἶναι, *ad frumentum quidem humor hic non adtingat, quoniam illud in summo provenit*, radice nempe ejus supra terram elata. Cui haud dissimilis apud eumdem auctorem locus, itidem de C. Pl. vi. 29. p. 387. καὶ οὐχ ὥσπερ ξηρᾶς οὔσης ἐπιπολῆς, *non vero, sicut quum arida humus est, superne consistens*, nempe quod per verbum ἐπιπολάζειν alibi ab eodem redditur: sicut alibi de salsugine, de C. Pl. vi. 14. p. 367. φαίνεται δὲ ἅλμη καὶ ὅλως ἐπιπολάζειν. Sic verbo ἐπιπολάζειν, pro πλεονάζειν, usus est Hippocr. de nat. hom. Text. 22. et Galenus ibidem. Spanh. Ἔνεισιν. ὑπάρχει. Cod. Dorv. Non quadrat ἔνεισιν, licet in eo retinendo cum scriptis edd. conspirent: puto legendum ἔπεισιν, idemque Kust. adnotasse in suo libro animadverto: addetur orationi decus; si, quod præcessit, idem verbum repetatur, ἡ γραῦς ἔπεστι, ἔπεισιν αἱ χύτραι· ne dicam de structura loci concinniore: Herodot. ii. c. 62. Τὰ δὲ λύχνα ἐστὶ ἐμβάφια ἔμπλεα ἁλὸς καὶ ἐλαίου· ἐπιπολῆς δὲ ἔπεστι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον. Describere juvat, quæ margini Cod. L. B. commissa sunt Schol. Primum ad Ἡ γραῦς notatur, ἡ κοινῶς ἄθη· vox barbara labentis Græcism Ducang. præteriit: suspicor, ut ἄνθος dixerunt ἄθος, vel ἄθθος, perinde et ἄθη pro ἄνθη receptum fuisse; unde ἀθηβολή, quod Ducang. subministrat. Ἄνθη vero Atticis eadem, quæ ἄνθησις, ut αὔξη, βλάστη, ἄσκη, ὀφειλή, σύλη. Solet autem, quicquid in summam faciem cujuslibet corporis emicat atque emergit, ἄνθος dici, et ἀνθεῖν, ἐξανθεῖν: ideo spuma quoque ἄνθος· unde οἶνος λευκῷ πεπυκασμένος ἄνθει sunt *spumantis pocula Bacchi Archestrato* apud Athen. i. p. 29. b. Aristoph. Lys. 1259. - - - πολὺς δ' ἀμφὶ γένυας ἀφρὸς ἤνσει· quod opportune Berg. adnotavit ad Alciphr. i. Ep. 1. ubi τοῦ ὕδατος ἀφρὸς ἐξηνθήκει. Patet itaque non fuisse nullam causam, cur Græci recentiores γραῦν vetustorum ἄθην adpellaverint, aut ἄθθην. Deinde Schol. amplius et verbo simul et Comici sententiæ declarandæ inpenditur: Ἡ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω. Γραῦς λέγεται τὸ ἀφρῶδες καὶ ἐπάνω τῆς χύτρας, ὅταν ἑψημένον τε ἔχοι ἐντός. Παίζει οὖν ἐνταῦθα, ὅτι τὴν γραῦν κατέπεισαν βαστάσαι τὰς χύτρας, ἧς ἄνω ἦσαν αἱ χύτραι· ἔπασχε δὲ αὕτη τὸ ἐναντίον· ἐπεὶ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις, φησί; χύτραις ὑπάρχει ἄνω ἡ γραῦς, ἢ τὸ ἀφρῶδες· ταύτης δὲ τῆς γραὸς ὑπεράνω εἰσὶν αἱ χύτραι. Eustath. mentionem hujus loci non omisit, quum eam τῆς γραὸς potestatem explicandam, quod sæpe fecit, sibi sumeret; velut ad Od. A. p. 1428. v. 53. ἡ μέντοι γραῦς λαμβανομένη κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ Κωμικοῦ καὶ ἐπὶ ἀφροῦ ἐπιπολάζοντος χύτρᾳ ζεούσῃ· ad Od. B. p. 1450. v. 45. γραῦς καὶ τὸ ἐπαφρίζον ταῖς χύτραις, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικός. Denique Schol. aliud nos docet, quid sit Ἐπιπολῆς. ἀπὸ τῆς ἐπὶ προθέσεως καὶ τοῦ πολλῆς γενικῆς τῶν ἐνικῶν γίνεται, καὶ ἔστιν ἐπίῤῥημα τοπικόν. In hujus vocabuli scriptura depravata consentiunt fere Codd., præsertim notæ minus antiquæ. Atticorum esse ἐπιπολῆς eorumque, qui hos imitati pure scribere student, inprobum contra castigatoque stylo inimicum ἐξ ἐπιπολῆς, grammatici confirmant: tu vide J. G. Græv. qui hunc Comici locum protulit, ad Lucian. Solœc. p. 742. Hemst. ἔπεισιν. Sic bene Hemst. in notis. Vulgo ἔνεισιν. Supra 185. ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνος, 996. καὶ τἄλλα τἀπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα ἐπόντα. Ran. 928. ἐπ' ἀσπίδων ἐπόντας γρυπαιέτους. 1046. ἀλλ' ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθοῖτο. Licet nihil frequentius occurrat, præpositionis repetitio librarium offendisse videtur, qui in locum idonei et proprii verbi ἔπεισι alienum ἔνεισι supposuit. Brunck. ἐπιπολῆς· reliqui Græci dicunt ἐξεπιπολῆς· v. Phryn. p. 50.: et Tho. M. v. ἐξεπιπολῆς· idem est, quod ἐπάνω et ἀνωτάτω, *in superficie, in summo*. V. Mœr. et Hes. Pro ἔνεισιν haud dubie corrigi debet ἔπεισι, ob 1206. Et Car., ταύτης νῦν — αἱ χύτραι, inquit, quia capilli aniculæ erant cani, ita ut in

superficie spumæ, canorum, ollæ esse viderentur, neque spuma in superficie ollarum. Fisch. ἔνεισιν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. ἐπεῖναι ἐπί. Kuhn. ad Pausan. ix. 21. p. 733. Pors. ἔνεισιν tres primæ et Mss. in quibus Arund. 5. 6. Sed Rav. et Lib. Burg. ἔπεισιν. Dobr. Compositis igitur omnibus sacerdos cum faculis, anus cum ollis, Chr. cum aliquot aliis, honorifice solennique adhibita pompa, Plutum in ὀπισθόδομον τῆς θεοῦ deducere parant; quos dum continua serie chorus progredi videt, populo, finem actionis exspectanti, quod sequitur, dicit. Girard.

1208. Οὐκ ἔτι κ. τ. λ. E solemni præconum in sacris Græcorum agonibus formula desumtum, monui ad 205. Spanh. τοίνυν εἰκὸς —. Sic C. [Vulgo τοίνυν γ'—] In duobus aliis Regiis τοίνυν μέλλειν, omisso in A. εἰκὸς, quod habet B. in versus fine. Brunck. Sensus: 'Neque vero nos decet cunctari amplius, immo retrocedere: oportet enim canentes sequi horum vestigia.' Per ἡμᾶς intelliguntur ii, qui confluxerant ad fores ædium Chr., [Sunt haud dubie rustici, qui (v. 255.) advenerant chorumque constituebant. Dind.] fama rei novæ excitati et lacessiti, atque adeo Plutum deducturi erant in arcem, ita ut canerent carmina, hymnos. Fisch. Οὐκ ἔτι τοίνυν γ' εἰκὸς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. τοίνυν γ'. γ' om. A. 1. 2. εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς. μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς εἰκὸς 2. non 1. Pors. τοίνυν γ' tres primæ, 6. γ' habet, τοι om. Schol. Vesp. 270. μένειν Victor. Dobr. γ' om. 3. et Lib. Burg. qui habet μέλειν. Id.

1208-9. Οὐκ ἔτι. Οὐδαμῶς. Τοίνυν. λοιπόν. Μέλλειν. βραδύνειν. Εἰκός. ὑπάρχει πρέπον. Ἀναχωρεῖν. μεταβαίνειν. Εἰς τοὐπισθεν. μέρος. Δεῖ. πρέπει. Cod. LB. Κατόπιν. ὄπισθεν. LB. Dorv. Ἄδοντας. ᾠδὴν λέγοντας. LB. Ἕπεσθαι. ἀκολουθεῖν. LB. Dorv. Ceterum in Lugd. libro nec bini versus postremi bene sunt ordinati, et corrupta prioris legitima divisio tali lectione, Οὐκ ἔτι τοίνυν μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς εἰκός. Dorv. habet: Οὐκ ἔστι τοίνυν γ' εἰκὸς etc. ferri non potest, nisi primam in ἔστι syllabam corripias; quod quidem haud adeo insolens est, quin non reperiatur nullum ejus exemplum. Si Schol. adhibeas ad Vesp. 270. in quo scriptum est hunc in modum, Οὐκέτι νῦν εἰκὸς etc. lectionem inde concinnes haud plane contemnendam: Οὐκ ἔστιν νῦν γ' εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν Εἰς τοὐπισθεν - - - quem ego chorum defunctus tædio laboris tardi lubens sequor. Hemst. ἀναχωρεῖν εἰς τοὐπισθεν est retrocedere: οὗτοι sunt sacerdos Jovis, Plutus, Chr., Car., [illegible] ᾄδειν, canere [illegible] voce hymnum. De verbis ἕπεσθαι κατόπιν, v. ad 13. et 757. Fisch. Pro τούτων, quod in omnibus edd. legitur, Inv. e solo Rav. recepit τούτοις, ut referatur ad ἕπεσθαι. Monuerat jam Gir. Nostrum non dixisse ἕπεσθαι τούτοις, sed κατόπιν τούτων, ut doceret chorum simul et continuo tacta cum aliis abire debere. Dind. εἰς τοὐπισθεν, pone, a tergo. Quum jam solemnis ducitur pompa, chorus inquit, haud par est, nos cunctari, sed aliquantulum retrocedere, ut viam ei demus, deindeque cantu illam prosequi. τούτων. horum scil. magnifico cum adparatu Plutum comitantium. ᾄδοντας. Vetustissimo tempore chorus teste Horatio in arte poët. ex Satyris fuit compositus, inconcinne tripudiantibus. Sublato deinde hoc more indecoro, homines sunt inducti, qui modulate canerent, pedesque ad numerum modosque movere didicerant. Munt. τούτων per compendium Ald. Junt. ii. iii. plene Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Dind. τούτων. τούτοις A. 1. -ων 2. et οις sup. pro v. l. -τοις B. et των supra. Pors. εἰς tres primæ, Inv. & Brunck. τοὐπισθεν Rav. Lib. Burg. Dobr. In fine 2. ἀργυροφάνους πλοῦτος :—Id.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ I.

Hoc ὑπόθεσις est illud, quod primum posuit et numeris quidem solutum Inv. Brunck. illud ante fabulam omisit, non tam ob mendas aliquot, quæ facile poterant elui, quam quod totum inficetum ipsi visum est. Relegavit igitur inter notas ibique emendatius exhibuit, unde repetii. In Junt. III. Crat. Ven. Wech. Raph. solum hoc metricum argum. legitur. Dind.

P. 515. l. 1. Hopf. legit παρά. F.

— 3. τὸν δέρμα male Junt. III. Dind. Legitur vulgo καὶ τὴν σκυτάλην, ἀνάγειν— trochæo quartam sedem tenente. In C. qui solus meorum Codd. hoc argumentum habet, mendose etiam, sed ad verum propius, τὸν σκύταλον. [Confirmatur τὸ σκύταλον Cod. Rav. auctoritate. Dind.] Conc. 76. τὸ σκύταλον ἐξενεγκάμην. Præterea ad metri integritatem ἀναγαγεῖν legendum est. Brunck.

— 5. Hopf. ed. λίμνην δέ. Rav. λ. τε. F. διέβαινε Ald. Junt. II. διέβαινε Crat. Ven. Wech. Dind.

— 6. Quod editum est Πλούτων δ' ἰδὼν, id ex ipsa fabula falsi arguitur. Scripserat proculdubio hujus argumenti auctor θεράπων δ' ἰδὼν, Plutonis scilicet famulus Æacus, quæ dramatis persona in codd. plerumque indigitatur nomine Θεράπων. Brunck.

— 7. Exquisitius e Rav. ed. προσέκρουσε. Dind.

— 10. Quod Inv. dedit, οἴχεῖται μὲν δι' Εὐρ. sensu caret. Dind.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ II.

P. 515. l. 1-2. Kust. et Brunck. ut vulg. δι' Εὐριπ. π. Dind. εἰς Ἅιδου. Sic e membr. edidi. Vulgo, εἰς Ἅιδην. V. not. ad Lys. 407. et Greg. Cor. de dial. p. 19. Brunck. λεοντῆν Ald. Junt. II. Dind.

P. 515. l. 3. παρασχεῖν e membr. Vulgo παρέχειν. Brunck.

P. 516. l. 1. In ed. Kust. et Brunck. legitur, δι' ὃν καὶ αὐτὸς, ὅτε ἐποίησε τὴν πορείαν πρὸς τὸν Κέρβερον, ᾤχετο — δι' ὃν certe præferendum est lectioni Rav. ὃν, sed reliqua ex interpretamento addita sunt. In Ald. Junt. II. est δι' ὃν καὶ αὐτὸς (sine ὅτε) ἐπ. τ. π. πρ. τ. Κέρβερον ᾤχετο. Dind.

— 2. ἄλλα et τούτῳ in al. edd. desunt. Dind.

— 5. Vulgatum olim συννεναυμαχηκέναι εἰς τὴν —. Brunck. e membr. edidit συμμεμαχηκέναι εἰς τὴν —. Præstat Rav. lectio. Dind.

— Vulg.: τὴν λίμνην κύκλῳ περιέρχεται (διέρχεται est in Ald. Junt. II.). In Rav. ad τὴν κύκλῳ πορεύεται subintelligendum fuerit ὁδόν. Recte vulg. retinuit Hopf. Dind.

— 7. Vulg. ὁ δὲ Δ. δοὺς διώβολον περᾷ —. Dind.

— 15. Brunck. dedit μετὰ ταῦτα δ' ἐν ᾅδου —. Dind. Vulg. διὰ τὴν — ἄγνοιαν rectius, quam in genit. Dind.

— 16. οὖν in aliis edd. deest. Articulum τὸν ante Πλούτωνα addidit jam Brunck. e membr. Dind.

— 17. Περσέφασσαν in edd. recte. (Περσέφασαν Ald. Junt. II.) Ita, non Περσέφαλλα dicitur. — Tum vulg. περιελθόντες. Brunck. dedit παρελθόντες, et optime ita in membr. legi monet. Usitatius certe est, quam παραχθέντες in Rav. Dind.

P. 516. l. 18. Al. edd. om. *ἐν τοσούτῳ δὲ ὁ μέν* —. Dind.

— 19. Optima est membr. lectio *ἐξισῶσαι*. Vulgo *ἐξελάσαι*, (Junt. II. *ἐξελάται*,) ubi quas omissas fuisse librarii culpa voces arbitrabatur Kust. [Est locus mutilus, qui proculdubio sic scribendus et supplendus est: *περὶ τοῦ τοὺς ἀγαθοὺς τῆς πολιτείας ἐξελάσαι*. Respicit enim Anonymus locum illum, qui occurrit Antepirr. 739. ss. Kust.] ad hunc modum reponit, *περὶ τοῦ τοὺς ἀγαθοὺς τῆς πολιτείας ἐξελάσαι*. Sed frustra est. Sincera ista *τὴν πολιτ. ἐξισῶσαι* spectant ad fabulæ locum 687. ubi ipsissimum hoc verbum legitur: *ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας*. Brunck. Recte mox vulgo legitur, *καὶ τοὺς ἀτίμους ἐντίμους ποιῆσαι*. Male *ἐντίμους* in Rav. deest. Tum ante Brunck. edebatur *χἀτέρων*. Dind.

— 21. In al. edd. inverso ordine *διαλέγεται πόλιν*. Dind.

— 23-4. Vulg. *Αἰσχύλος Εὐριπίδῃ περὶ τῆς τραγῳδίας διαλ.* Inv. in nota ad h. l. habet *διαφερόμενος*, quasi sic in textu ideoque etiam libro Rav. esset. Sic igitur aut *διαλεγόμενος* in textu Inv. aut potius *διαφερόμενος* in nota, ad errores typogr. esset referendum. Hopf. Immo videtur Inv. in ed. Brunck., quam describendam misit, non mutasse *διαλεγόμενος*, et *διαφερόμ.* vera esse codicis scriptura. Dind.

— 25-6. Vulg. *Αἰσχύλου τὸ πρωτεῖον παρὰ τῷ Ἅιδῃ ἔχοντος, καὶ τοῦ τραγῳδικοῦ θρόνου· τοτὲ δὲ Εὐριπίδου τῆς τιμῆς ἀντιποιησαμένου*. Brunck. edidit (ex ingenio ut videtur vocabulis transpositis, sed recte, opinor) A. *τὸ πρ. π. τ. Α. ἔχ. τοτὲ δ. Ε. τ. τιμῆς καὶ τοῦ τραγ. θρόνου ἀντ.* — Ex Cod. Rav. *βραβεῖον* (sine articulo) præferendum lectioni *τὸ πρωτ.* videtur. Dind.

P. 517. l. 2. Edd. vulgg. etiam Brunck. *τὸν Διόνυσον αὐτοῖς ἀκροατήν, ἱκατ.* Dind. In al. edd. tantum *λόγους ποιεῖται πολλούς· καὶ* —. Id.

— 6. Articulus ante *Διόνυσος* vulgo deerat. Dind.

— 8. In al. edd. verborum ordine inverso, *τῶν εὖ καὶ φιλοπόνως πάνυ πεπ.* Dind.

— 9. Post *ἐδιδάχθη* Brunck. addidit part. *δὲ*, totumque locum ita exhibuit, haud dubie etiam codd. suis addicentibus, ut cætera, præter *δὲ*, reliquæ edd. omnes habent, *ἐδιδ. δὲ ἐπὶ Καλλίου Ἄρχοντος, τοῦ μετὰ Ἀντιγένη, ἐπὶ Ληναίῳ. Φιλωνίδης ἐπεγράφη καὶ ἐνίκα· Φρύνιχος δεύτερος Μούσαις· Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. οὕτω δὲ ἐθαυμ.* — — *Δικαίαρχος. οὐ δεδήλωται μὲν ὅπου ἐστὶν ἡ σκηνή· εὐλογώτατον δ' ἐν Θήβαις. καὶ γὰρ ὁ Διόνυσος ἐκεῖθεν, καὶ πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἀφικνεῖται Θηβαῖον ὄντα*. " Partic. *δὲ* e membr. addita. Mox verbis *Φιλ. ἐπεγρ.* significatur, fabulam hanc non ipsius auctoris, sed Philonidis, nomine editam fuisse. V. Kust. ad Schol. Plut. 179. Testatur ipse sæpius Comicus se complures fabulas aliis poetis edendas dedisse. V. Nub. 530. Vesp. 1018. Eqq. 513." Brunck. Sam. Petitus Misc. i. 14. hic legit *Ἀριστοφάνης ἐπεγράφη*, sed qui mentem scriptoris anonymi non intellexit. V. nos ad Plut. (Schol.) 179. ubi locum hunc obiter exponimus. Kust. Scilicet Schol. ibi monet, Philonidis nomen fabulis Arist. quibusdam inscriptum fuisse (*ἐπιγεγραμμένον* enim haud dubie cum Kust. scribendum) sive nomen Philonidis pro Arist. nomine in commissione fabularum quarumdam a judicibus (probante sine dubio Aristophane) in catalogo victorum notatum fuisse. Cf. Schol. ad Ran. 78. Hopf. Verba *οὐ δεδήλωται κ. τ. λ.* etiam Hopfn. cum Inv. hic omisit. Leguntur, ut superiora, quæ Inv. Cod. Rav. auctoritate delevit, in aliis libris scriptis et editis hoc loco, sed in ed. Lips. addita sunt primo argumento, quod vulgo metricum habetur. Dind.

P. 517. l. 11. *Φρύνιχος Μούσαις*. Grammaticus Ms. ap. Thiersch. in Actis Monac. i. 3. p. 324. *σαφὲς δὲ τοῦτ' ἔστιν* (Sophoclem archonte Callia mortuum esse) *ἐξ ὧν μὲν ὁ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς βατράχοις ἐπὶ Καλλίου ἀνάγει τοὺς στρατηγοὺς ὑπὲρ γῆς, ὁ δὲ Φρύνιχος ἐν Μούσαις, ἃς συγκαθῆκε τοῖς βατράχοις, φησίν, κ. τ. ἑ.* Thiersch. " Locus corruptus et mutilus. Fortasse post *ἀνάγει ἐς* excidit, ut sensus sit: 'clarum est ex iis, quæ Aristoph. in scenam profert (*ἀνάγει*) contra duces pro terra . . . .' Sed quis in tali re certi quidquam statuat, præsertim cum non pateat, ad quem Ranarum locum provocet Schol.? Plura quidem fabula continet, quæ Calliæ annum, pugnam navalem ad Arginusas, tristem casum Erasinidis, unius e ducibus ob illam interemtis innuant, sed nusquam apud Comicum Soph. mors ad hunc annum refertur. Res ipsa tamen non potest videri dubia." Dind.

Actus primi scena est in via ad Orcum, reliquorum actuum in ipso Orco. Bacchus prodit crocota, cui pellis leonina injecta est, et cothurnis indutus, manu clavam tenens. Xanthias, servus, asino vehitur, et sarcinas [de ligno, quod humeros premit, suspensas] in dorso portat. Idem per hanc et secundam scenam humeros sæpius movet ac contrectat. Hopf. Xanthiam Baccho dat famulum, ut in comœdia; Schol. ad Ach. 242. εἰσὶ δὲ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται, Ξανθίας etc. Alias Bacchi servus et Silenus. Berg. Præmittitur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Ξανθίας ὁ προλογίζων. In Ven. II. Ξανθίας ὃς προλογίζει τῷ ἀναφόρῳ τὸν ὦμον θλιβόμενος (quod in Gel. Brub. nominibus personarum additum est). Nihil habet Port. Dind. Collatum est hoc drama cum Msto Baroc. [fortasse eodem libro quem in partes suas vocavit Gaisford. ad Hephæst. p. 303.] Bent. Cod. quem demum contuli, non mihi est animus varietates omnes persequi. Quæ sunt alicujus momenti delibabo, easque præsertim enotabo, quibus textus adhuc emendari, vel receptæ jam emendationes confirmari possint. Præfixum est Fabulæ absque auctoris titulo argumentum, quod in impressis Tho. Mag. inscriptum est nomine. Mutilum illud edidit Ald. lacuna e nostro Cod. sic supplenda est: εἶτα ὡς Ἡρακλῆς εἰσελθὼν, καὶ μεταξὺ πολλῶν τούτῳ συμβάντων, παραγίνεται πρὸς Πλούτωνα, καὶ ὅτου χάριν ἥκει εἰπὼν, ἔσχεν ἐπακούοντα Πλούτωνα, οὐχ ἵν' Εὐριπίδην ἀναγάγῃ, ἀλλ' ἵν' ἀγωνισαμένων .... Vides causam omissionis: a priore Πλούτωνα ad posterius aberravit librarii oculus. Brunck.

1. εἰωθότων. Attice pro εἰθισμένων, ut notatur in collectionibus Atticis Horti Adonidis. Ita etiam Thucyd. ii. 51. οὐδὲν τῶν εἰωθότων; et iii. 38. ὑπερόπται δὲ τῶν εἰωθότων. Adde Plat. de Legg. xi. p. 916. τῶν περὶ ταῦτα ἐγκλημάτων εἰωθότων γίνεσθαι χάριν· immo Eurip. quoque Hecub. 358. οὐκ εἰωθὸς ἦν. Spanh. εἰωθότων — θεώμενος. His exemplis usus est Greg. Cor. de dial. Att. p. 58. καὶ τὸ χρῆσθαι ταῖς μετοχαῖς ἀντὶ ὀνομάτων, ὡς ἐν Βατράχοις Ἀριστοφάνης· εἴπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα; ἀντὶ τοῦ, τῶν ἐθίμων. καί· οἱ θεώμενοι, ἀντὶ τοῦ θεαταί. Brunck. [add. ad Greg. Koen. p. 53. et Dorv. ad Char. p. 383.] Solebant Comici veteres in scenam sæpe producere servos, magnis oneribus depressos et querelis ridiculis usos. Ad hos vulgares jocos alludit Noster, qui quavis occasione ostendit, se novitate ingeniosorum lusuum placere spectatoribus velle. Conz. πιέζομαι et ὡς θλίβομαι sunt tales voces, quibus servi in fabulis aliorum poetarum utebantur. Dind. τὶ Ald. Junt. I. II. III. Gel. Port. τι Crat. Brub. τί Ven. I. II. Wech. Raph. Id.

2. θεώμενοι Ven. I. II. Wech. Dind.

3. ὅτι Ald. Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Divisit Junt. II. et III. Dind.

4. Χολή. Suid. in Πάνυ [habet] σχολή· male; neque Kust. correxit. Bent. Schol. ad locum: πάνυ ἀντὶ τοῦ πολύ. τὸ δὲ πολὺ, κἂν ᾖ γλυκὺ, πονηρόν ἐστιν. Ain vero πολὺ γάρ ἐστ' ἤδη χολή; Adeste, quotquot ubique estis Œdipi, atque hoc non tam interpretamentum quam ænigma explicate. Frischl. qua erat prudentia, verba jam descripta in versione penitus neglexit. Atque ea profecto ejusmodi sunt, ut ad nullum aliud exemplum, in quo reperiatur vox χολή, ita exigi posse videantur, ut vel ferenda exoriatur sententia. Quis unquam tam nude et jejune dixit, ἐστι χολή; Nunc vide annon rem acu tetigisse censendi simus: — πάνυ γάρ ἐστ' ἤδη σχολή. *Immo quidquid tibi lubet (præterquam* premor; *ab hoc autem temperes velim;) omnino enim jam* vacat. Dawes. M. Crit. p. 232. s. qui sex Arist. et Æsch. attulit loca, ubi σχολὴ εἶναι legitur. Sanctamand. in Append. ad Dawes. p. 462. "χολὴ *satietatem* hic significare notant Scholia atque ex iis Constantinus; nulla vero auctoritate hæc hujus vocis significatio fulcitur. Interpretes et commentatores hanc vocem omiserunt. Loci sensus est: Si πιέζομαι dixeris, valde irascar. Ita ἐστ' pro ἔσται positum erit. Potest forsan legi σχολή, ut post βούλει γε in syntaxi sequatur: πάνυ γάρ etc." de satietate accipiunt etiam vernaculi intpp. Dind. χολή. Sic quatuor Codd. In A. et C. scriptum fuerat primo σχολή, sed σ erasum fuit in uno, in altero litura inductum. In meo superscripta gl. λυπή. Sensus est: λίαν γὰρ ἤδη λυποῦμαι τοῦτο ἀκούων. Quod oscitantes duo scripserant librarii, postea vero, deprehenso errore, emendarunt σχολή, id genuinum esse contendit Dawes., sed minime mihi persuadet. Ad Herculem properans Bacchus, viam ad Inferos ducentem sciscitaturus, non diceret sibi *otium* superesse. E solo sermonis contextu manifestum est particulam ratiocinativam γὰρ ad proxime præcedens τοῦτο φύλαξαι referri; non vero ad νὴ τὸν Δ. ὅ τι βούλει γε. χολή. Sic liquido scriptum in Cod. Brunck. Σχολὴ Dawes. Misc. Crit. p. 235. Suid. v. πάνυ. Sanctamand. apud

Burg. in Dawes. p. 462. σχολῇ Suid. ed. sed verba Arist. om. Ms. Pors. Phrynich. in Bekk. Anecdot. vol. i. p. 72. χολή ἐστιν: οἷον ἀηδὲς καὶ προσκορές. Ἀριστοφάνης. Dind. Χολῇ 1. 2. Dobr.

5. θλίβομαι. Ridet alios in eo, quod ipse facit alibi. Nam in Lys. etiam introducit onus gestantem, 255. εἰ καὶ τὸν ὦμον ἀλγεῖς κορμοῦ τοσουτονὶ φέρων βάρος· post ille, qui portat, dicit 316. ταυτὶ μὲν ἤδη τὴν ῥάχιν θλίβοντά μου πέπαυται. V. Not. ad Nub. 538. Berg. μὴ δ' Ald. Junt. i. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. μή δ' Junt. iii. Dind.

6. γέλοιον. Mœr. γέλοιον, βαρυτόνως, Ἀττικῶς· γελοῖον, προπερισπώμενον [—σπωμένως Piers.] Ἑλληνικῶς. Idem hic in Scholl. tangitur. Spanh.

7. Ms. Θαῤῥῶν γε· μόνον δ' ἐκεῖν' ὅπως. (sic Flor.) Bent. θαῤῥῶν γε· μόνον ἐκεῖν' ὅπως μὴ 'ρεῖς. Sic A. C. In meo μόνον δ' ἐκεῖν' ὅπ. Melius abest particula adversativa. Alia in impressis vocum collocatio: θαῤῥῶν γ' ἐκεῖνο μόνον ὅπως —. Brunck. Præferenda videtur vulgaris illa collocatio. Nam in ἐκεῖνο omnis vis inesse ideoque illud præponi debet. Dind. θαῤῥῶν γ'. ἐκεῖνο μόνον ὅπ. Ald. Junt. iii. θαρῶν γ'. ἐκεῖνο μόνον ὅπως μὴρ' εἰς Junt. i. θαρῶν γ'. ἐκεῖνο μόνον ὅπ. μὴ' ῥεῖς Junt. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. θαρῶν γ'. ἐκεῖνο μόνον ὅπ. μὴ ῥεῖς Gel. θαῤῥῶν γ', ἐκεῖνο μόνον etc. Port. μόνον δ' ἐκεῖν' Bav. Id. θαῤῥῶν γε μόνον δ' ἐκεῖν' B. Pors. δ' pro μόνον 1. Vulg. 2. μόνον τ' ἐκ. U. Dobr.

8. τἀνάφορον. Frischl. male *sportam* reddit. Est enim lignum, ex quo bajuli onera suspensa gestant. V. Suid. v. Ἀμφίκοιλον. Kust. Conc. 828. φέρε σοὶ τἀνάφορον ὁ παῖς, ubi eadem, quæ de illa voce hic notat Schol., leguntur, et similiter ap. Suid. v. Ἀνάφορον, uti etiam v. Ἀμφίκοιλον. Hes. ἀνάφορον· τὸ τῶν ἐργατῶν (non ἔργων, quod occupavit jam Salmas.) ξύλον. Veteres gl. Ἀνάφορον, *nautea*. Spanh. V. Phœn. fragm. iv. Eqq. 998. oraculorum magnam vim afferens eorumque sub pondere gemens ait Isiciarius, οἴμ', ὡς χεσείω, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω. τἀνάφορον Latine haud male *furcam* vel *furcillam* appellaveris. Plaut. Cas. ii. 8. [1. s.] 'Sine modo rus veniat: ego remittam ad te virum cum furca in urbem, tanquam carbonarium.' Brunck. χεζητιᾷς. Nempe propter iniquum pondus. Sic ille in Eqq. ut ostendat, se onus vix portabile ferre, dicit 993. οἴμ' ὡς χεσείω. Berg. Affert hunc versum Poll. x. 17. et ἀνάφορον vii. 175. Dind. μεταβαλόμενος Bav. τ' ἀνάφορον Elb. τἀνάφορον Ald. (ο superscriptum in meo exemplo). Recte legitur in Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. τ' ἀνάφορον Ven. ii. Id.

9. μήθ' ὅτι tres Reg. Vulgo μήθ' ὅτι. (sic Rav.) Brunck. qui μήθ' recepit. Supra tamen 5. μηδ'. Subinde autem ὅπῃ. Dobr. μήθ' Elb. (ut Borg. Baroc. et tres ap. Brunck.) μὴ δ' Junt. ii. Gel. μήθ' Crat. Ven. i. ii. Wech. Id. μήθ' B. Pors. μήθ' 1. 2. Dobr.

10. εἰ μὴ καθαιρήσει τις τἀνάφορον grammaticus Etym. Gudiano adjectus p. 639, 16. Dind. καθαιρήσῃ Bav. καθαιρήσει Raph. τίς Ald. Junt. i. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. τὶς Junt. iii. Gel. Lugd. Amst. Id.

11. ὅταν: Suid. in Ἐξεμεῖν habet ὅτε. Forte lege πλήν γ' ὅτε μέλλω 'γὼ 'ξεμεῖν. Sed in Μέλλω [unde illud ἐγὼ hausit Bent.] ὅταν μέλλω γ' ἐξεμεῖν. Bent. ὅτε Suid. ed. Ms. ἐξεμεῖν. Locum om. [Ms.] in μέλλω. Pors. μέλλω ἐξεμεῖν Elb. Dind.

12. μὴ pro με B. Pors.

13. Φρύνιχος. Comicus poëta, Nostro æqualis, de quo mentio in Argumento. Alius fuit ejusdem nominis poëta tragicus antiquior. V. Bent. diss. Phal. de orig. tragœd. p. 144. Lat. versionis. Amipsias poëtam nostrum in comœdiarum commissione bis superavit. Ejus Connus cesserunt Aristoph. Aves: Conno Amipsiæ cesserunt priores Nub. Fabulam etiam contra Socratem fecit, in qua philosophus traductus in scenam, cujus tres versus servavit Diog. Laërt. ii. 28.: Σώκρατες, ἀνδρῶν βέλτιστ' ὀλίγων, πολλῶν δὲ ματαιόταθ' ἥκεις | καὶ σὺ πρὸς ἡμᾶς, καρτερικός γ' εἶ· πόθεν ἄν σοι χλαῖνα γένοιτο; | τουτὶ τὸ κακὸν τῶν σκυτοτόμων κατ' ἐπήρειαν γεγένηται. Brunck. Phryn. fuit inter eos, qui comœdiis certabant, quum Arist. Ranæ agerentur, ut testantur didascaliæ; itaque conciliare invidiam ei videtur voluisse Aristoph. Berg. Initium versus commemorat Hephæst. p. 8. ed. Gaisf. Dind. ποήσω. Lib. Burg. Dobr.

14. Λύκις. Hunc fuisse poëtam frigidum dicit Schol. Berg. κἀμειψίας [al. edd. κ' Ἀμειψίας]. Citatur idem Comicus in Græco Nubium argumento, quique rejecto tum Aristoph. Nubes primum edente, juxta Crat. dramate Κόννῳ vicerit. Meminit illius fabulæ Athen. v. p. 218. et vix alibi cæteroquin occurrit ejusdem Comici ap. vett., qui supersunt, auctores mentio. Spanh. Novem ejus dramata memorari e Fabric. B. Gr. ii. p. 409. s. intelligitur. Dind. Σκευοφορεῖ'

Suid. v. Λύκις. Lege Οἱ σκευοφοροῦσ'. σκευοφοροῦσ' et τοῖς pro gl. B. Locum contraxit Suid. Ms. in Λύκις. Pors. οἱ σκευοφοροῦσ' Cantab. 2. ταῖς σκευοφοροῦσ' 1. Non Græcum esse σκευηφορεῖν censebat Pors. Dobr. Cf. Maltby ad Morell. Lex. Prosod. p. 605. Dind. Post εἴωθε Elb. addit δὲ —. Post κῳμειψίας in Ald. Junt. I. punctum, Junt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. comma. κ' Ἀμαψίας, Amst. κ' Ἀμειψίας Lugd. Id.

15. σκευηφοροῦσ'. Sic uno verbo A.D. In hoc, οἵ τινες σκευηφοροῦσ'. In B. οἳ σκεύη φέρουσ'. Vides gl. easque pravas, a librariis in textum immissas fuisse, nulla metri habita ratione. Fallebantur isti interpretes. σκευηφοροῦσ' dativ. est partic. nec quidquam extrinsecus est arcessendum. ποιεῖν de poëtis dictum, valet, *scribere, componere*, ut 79. ὅνπερ (ἅπερ) ἄλλοι ποιηταὶ εἰώθασι ποιεῖν τοῖς ἑκάστοτε σκευηφοροῦσι δούλοις ἐν κωμῳδίᾳ, *quæ alii poëtæ tribuere solent servis identidem sarcinas bajulantibus in comœdia*. Cod. (quartus Reg.) σκευοφοροῦσ' superscripta optima gl. τοῖς. Schol. marginale: καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς Κωμικοὶ εἰσὶ ποιηταὶ, σκευοφοροῦντας εἰσάγοντες ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ αἰσχρὰ ποιοῦντας. Brunck. Versum 15., quem non scriptum ab Aristoph. puto, seclusi, servata ea scriptura quæ est in libro Rav. edd.que ante Brunck. omnibus, qui σκευηφοροῦσ', pro dativo acceptum, primus edidit. σκευοφοροῦσ' Suid. v. Λύκις, cujus verba operæ pretium est integra apponi ex ed. Med. Λύκις. λέγεται καὶ λύκος. κωμῳδεῖται ὡς ψυχρὸς ποιητής. Ἀριστοφάνης. τί δῆτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκεύη φέρειν, εἴ περ ποιήσω μηδὲν ὅνπερ Φρύνιχος εἴωθε ποιεῖν. καὶ λύκις κἀμειψίας. οὗτοι οὖν οἱ τρεῖς κωμικοὶ ὑπόψυχροι. ὁ δὲ Φρύνιχος ἐν ταῖς κωμῳδίαις παρ' ἕκαστα ἐφορτικεύετο. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς ξένος ἐπὶ φαυλότητι ποιημάτων. καὶ ὡς ἀλλότρια λέγων. καὶ ὡς κακόμετρα. ἐγένοντο δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Φρύνιχοι. σκευοφοροῦσ' ἑκάστοτ' ἐν κωμῳδίᾳ. Quæ postrema, σκευοφοροῦσ' ἑκ. ἐν κωμ. in superiorem locum per fraudem transtulit Kust. Schol. in ed. Ald. Λύκις. κωμῳδίας ποιητής. ὡς ψυχρὸς κωμῳδεῖται. λέγει δὲ αὐτὸν καὶ λύκον. οὗ οὐδὲν φέρεται. ὁ δὲ νοῦς, εἴπερ ποιήσω μηδὲν ὧν οὗτοι εἰώθασι ποιεῖν τοῖς σκευοφοροῦσιν. ἵνα τὸ φέρουσι σημαίνη πτῶσιν δοτικήν. ἡ δὲ γραφὴ τριχῶς. ἢ γράφεται σκευηφοροῦσιν. ἢ σκεύη φέρουσιν, ἢ σκευοφοροῦσιν. ἀντὶ τοῦ σκευοφόρους ἄνδρας ποιοῦσιν. ἔστι δὲ βεβιασμένος ὁ λόγος. εἴπερ ποιήσω μηδέν. ὧν οὗτοι ποιοῦσι σκευηφοροῦντας, εἰσάγοντες, μετὰ πολλῶν. λείπει οὖν τὸ, ἃν εἰώθασιν οὗτοι ποιεῖν τοῖς σκευοφόροις. Superest ut Cod. lectiones commemorem. σκευοφοροῦσ' Baroc. scriptura est, superscripto gl. τοῖς. Margo ed. Ang. Caninii in biblioth. Leid. γρ. καὶ, σκευοφοροῦσ'. τοῖς σκευοφοροῦσ' F. οἵ τινες σκεύη φοροῦσ' Monac. οἱ σκευηφοροῦσ' Cod. Flor. b, οἱ ab alia manu addito. οἱ σκευοφοροῦσ' G. Ita etiam liber Pogg. præfixis duobus punctis (:), libri scripti, ut arbitramur, indicibus. De Cod. C quum nihil monuerit Brunck. videtur in eo σκεύη φέρουσ' reperisse. Grammaticorum conjecturis duas addam liberaliter, ne quid intentatum relinquatur, σκευηφόρους et τοὺς σκευοφόρους, vel eadem dativo casu. Dind. οἵτινες σκεύη φοροῦσ' ἑκάστοτε Bav. σκεύη φέρουσ' ἑκάστοτ' Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. — κωμῳδίᾳ Elb. Id. τοῖς σκευοφοροῦσ' 1. οἱ σκευοφοροῦσ' 2. γρ. καὶ, σκευοφοροῦσ' L. Dobr.

16. μὴ νῦν Lugd. Dind. μή νυν ea. Id. ποήσῃς. Lib. Burg. Dobr.

17. σοφίσματα sunt comica inventa et artificia, qualia ante describuntur. θεώμενος est simpl. spectator. Dind.

18. πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ Cor. de Dial. p. 59. Ἀττικὸν καὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον, δεῖν ἀντὶ τοῦ δέον. Mœr. πλεῖν ἢ μύριοι, Ἀττικῶς· πλέονες ἢ μύριοι, Ἑλληνικῶς. Sumtum exemplum e Plut. 1184. Occurrit πλεῖν Lys. 589. Brunck. Quod Inv. recepit πλὴν ἢ 'νιαυτοῦ, valere debet, *præterquam* (nisi) *per annum;* ideoque hic locum non habet. Dind. πλὴν ἢ 'νιαυτοῦ Rav. (Lib. Burg.) Phryn. in Bekk. Anecd. i. p. 58, 23. πλέον ἢ ἐνιαυτῷ πρεσβύτερος ὑπὸ τῆς ἀηδίας γίνομαι: ἀστεῖον. τὸ γὰρ ὑπὸ τῆς ἀηδίας οὕτω διατίθεσθαι, ὡς καὶ τῶν ἐτῶν ὑφαιρεῖσθαι, οὐδὲν ἀλλ' ἢ αὔξησίς ἐστιν. Id. ἐνιαυτῷ Bav. πλεῖν' ἢ 'νιαυτῷ Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. "πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ plerique. Sed Des. Erasm. legit πλέον ἢ νιαυτῷ." Jos. Scal. πλεῖν. om. Suid. Ms. sed habet post πνιγηρά. ubi πρεσβύτης. Pors.

19. ὢ 1. Dobr. Scribebatur ὦ. — κακοδαῖμον Flor. b. Dind.

20. γελοῖον Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. (supra v. 6. γέλοιον). Dind.

21. Sensus: Nonne in eo insolentia est et magna mollities? ὅτ' pro ὅτε dictum, non ὅτι ut interpretes accepisse videntur. Dind.

22. Dicendum erat υἱὸς Διὸς, sed παρ' ὑπόνοιαν dixit σταμνίου, i. e. *urcei*, quia *Bacchus* s. *vinum* in urceis conditur. Schol. v. not. ad Nub. 1476. Berg. Cur

comicis et tragicis: ὁ δὲ κροκωτὸς ἱμάτιον. Διόνυσος δὲ αὐτῷ ἐχρῆτο. Proprie mulierum est, in Lys. 44. κροκωτὰ φοροῦσαι. Sed quia Bacchus erat formosus, mollis et effeminatus, similem vestitum gerit. De Agathone, homine delicatulo, Thesm. 143. ποδαπὸς ὁ γύννις — τί βάρβιτος λαλεῖ κροκωτῷ; Bero. κροκωτῷ B. τίς ὁ νοῦς. ὁ om. Suid. Ms. ῥόπαλον. Simplic. p. 139. [ad Epictet. ed. LB. 1640. ἐὰν δὲ ἡττηθῇς αὐτῶν (i. e. τῶν σου καταγελώντων) καὶ ἐκείνου τοῦ γέλωτος γέγονας ἄξιος, ἐπὶ κοθόρνῳ ῥόπαλον ἐπιχειρήσας λαβεῖν.] Pors. λεοντῆν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Brub. Raph. Lugd. Amst. λεοντῆν Port. Dind.

47. κόθορνος de muliebri calceamento similiter Conc. 346., ubi de viro muliebres calceos præ festinatione induente, ἐς τὼ κοθόρνω τὼ πόδ' ἐνθεὶς ἵεμαι. Inde a Clem. Alex. inter muliebres quoque calceos iidem relati Pædag. ii. p. 205. καὶ τὰς κρηπῖδας Ἀττικὰς, item καὶ τοὺς κοθόρνους. *Cothurnos* vero fuisse etiam calceamenta venatoria, quæ crura vincirent, monuit, quod viderunt jam alii, Servius ad Virg. Æn. i. 361. 'Purpureoque alte suras vincire cothurno;' et Ecl. vii. 32. de Diana: 'Puniceo stabis suras evincta cothurno.' Nempe qui tegebat mediam usque tibiam, ut passim ostendunt obvia Dianæ in marmoribus ac numis antiquis simulacra. Spanh. ῥόπαλον. Clavam et leoninam, Herculis insignia, conjunxit cum muliebri veste, quod ridiculum est. Berg. Comparavit ad risum Comicus quæ proprie prisca Bacchi, tamquam *solis verni*, symbola erant. Habitus ille (quod clavam gestat) nihil aliud declarare videtur, nisi solem ex hiberno languore paullatim restitutum vegetioremque. Jamque responderi Herculi interroganti, τί κόθορνος — videtur posse, 'Nimirum isti Baccho, quem tu tantopere rides, a priscis hominibus eadem attribuebantur, quæ tibi.' Creuzer. in Dionys. i. p. 268. s. Recte, diceret, credo, Hercules; at non simul cothurnus et clava, crocota et leonina. Dind. Vitiose scriptus exstat in vita Isocr. apud Orell. in Opusc. moral. vol. ii. p. 4. — τίς ὁ Cod. Flor. b, cum puncto sub ς, quo notatur ς delendum esse. κόθορνος Elb. Id. κόθορνος καὶ ῥόπαλο 2. sed τὸ ῥόπ. Schol. Dobr.

48. πῇ B. Pors. ποῖ 1. 2. Dobr. ποῖ γῆς ἀπεδήμεις. Citat locum hunc Thom. Mag. v. Ἔκδημος. Kust. ἐπεβάτευον Κλεισθένει. De Clisthene quasi de navi loquitur, quæ ita dicta sit; sed spectatores, qui norant Clisthenem, facile intelligunt, eum tale quid fecisse, quale in Lys. se facturos quidam minatur: οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Κλεισθένη βινήσομεν, 1097. Berg. *Clisthenem inscendi.* Tamquam si navis fuisset hoc insignita nomine. Salse cinædum perstringit, ut Lys. 1098. Brunck. Nimirum ἐπιβατεύειν (ut ἐπιβαίνειν, ἐπιβάτης) propr. de navi, hinc etiam obscœno sensu dicebatur pro ὀχεύειν. Conz. γῆς Ald. (ut et 85.) Junt. I. II. III. Gel. — ἀπεδήμεις Elb. Κλεισθένη Flor. b. Dind. Ex his versibus patet, tunc temporis multos sermones in civitate fieri de quadam naumachia nuper facta, in qua multæ hostium naves depressæ fuerant. Sed inferius manifestum fiet, de qua naumachia intellexerit. Palmer. p. 771. Omnia hæc duplicem habent sensum, quum enim loqui videatur de prælio navali, subindicat rem obscœnam, ut recte conjicit Hercules mox, ubi dicit, ξυνεναυμάχησας Κλεισθένει. Clarius infra, etiam allegorice, 431. καὶ Καλλίαν — φασὶ — λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον. Qualis λεοντῆ Baccho etiam magis convenit, quam illa Herculis. Berg. ναῦς Attice, pro νῆες, ut 361. Sic Thucyd. i. 13. τὰ περὶ τὰς ναῦς, ii. 7. ναῦς ἐπετάχθησαν. Unde liquet, aut errare Eumœr. Ms. in Dict. Att. apud quem hodie legitur, Νῆες, ὡς Θουκυδίδης, Ἀττικῶς· ναῦς, Ἑλληνικῶς· aut, quod potius statuendum est, librarii vitio legi ibi priori loco νῆες pro ναῦς, et posteriori ναῦς pro νῆες. Istud enim, quod ibi auctoritate Thucyd. confirmatur, ex adductis modo ex eo exemplis adstruitur. Spanh.

49. κατεδυσάσαμεν Ven. I. Dind.

50. Pro ἢ δ. ἢ τρ. tantum ιγ Suid. vv. ἐξηγρ. et κᾆτ' ἔγωγ'. Pors.

51. Ita Ms. HP. σφώ; ΔΙ. νὴ τὸν Ἀπόλλω. HP. κᾆτ'. Bent. κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην. Quasi per somnum decertasset prælio navali, quum dormiret cum Clisthene. Nam non ita strenuus est Bacchus. Ceterum verba personis ita tribuenda esse puto hic, ut in versione feci. [In ea autem vulgata olim personarum distributio non est mutata. Sed Kust. mutaverat, et hæc adnotavit: "In versu hoc jam ab initio personas sic distinguendas putavi: Ἡρ. σφώ; Διο. Νὴ τ. Ἀ. Ξάνθ. κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρ. Hanc conjecturam postea confirmatam vidi auctoritate Ms. Vat. U. in quo sic legitur." Dind.] Dum enim narrat fortia facta ab ingenio ejus abhorrentia, animadvertit somno illa, quam veritati esse similiora. Tali ingenio est præditus et Silenus, Bacchi famulus, qui Eurip. Cycl. 8. jactat facinus quoddam suum, quod ipsemet quum rem reputat et ad se redit, nescit annon sit insomnium: Ἐγκέλαδον ἰτέαν εἰς μέσην θένων δορὶ ἔκτεινα.

φῷ' ἰδὼ, τοῦτ' ἰδὼν ὄναρ λέγω. Berg. κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην. Inepte vulgo continuata Baccho hæc verba codices A. B. Xanthiæ tribuunt, qui tamen se nondum colloquio immiscet: Herculi ea multo melius tribuunt C. D. Gl. ἐξηγειρόμην ἐξ ὕπνου. Qui somnia sua aliis narrant, fabulam plerumque his verbis concludere solent, quibus Hercules facete Baccho significat se fortibus ejus factis fidem non habere. κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην. Istis præfixa in cod. Herculis persona. Gl. postremæ voci imposita ἐξ ὕπνου. Schol. marg. τὸ ἐξηγρόμην λέγει, δεικνὺς αὐτὸν, ὅτι ὀνείρατα φθέγγεται. Brunck. Sensus est: *somnia narras.* Qui enim somnia sua aliis narrant, fabulam plerumque hoc modo concludere solent: *Et deinde expergefactus sum.* Videtur ergo hoc proverbii vicem apud Græcos obtinuisse. Kust. Eadem proverbiali locutione etiam Germanos olim usos esse ex Agricolæ proverbb. German. docuit Cons. Pro ἐξηγρόμην Reisk. legendum conjecit ἐξῃρόμην, quod reddit: *excessi*, discessi e bello, domum redii. Dind. Verba κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην Herculi tribuunt Suid. v. κᾆτ' ἔγωγε, Baroc. Pogg. Xanthiæ AB, Rav. Totus versus Herculis est in edd. ante Kust. Id. σφῶϊ — ἐξεγειρόμην Bav. σφῴ edd. vett. Nomina Dion. ante νὴ τ. 'A. et Xanth. ante κᾆτ' etc. desunt Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. In Lugd. ante νὴ τ. 'A. Dionysi, ante κ. — ἐξ. Herculis nomina. Id. σφῶε; Δι. νὴ τ. ἀ. Ηρ. [B. teste lib. Ask. Msti notam om. Pors. Dobr.] Pors. Δω. νὴ — Ηρα. κᾆτ' — 1. 2. Θε. κᾆτ' Lib. Burg. Dobr.

52. ἀναγιγνώσκοντι. Sic B. duplici γ, recte. Propriam hanc Atticis scripturam tum Codd. tum vett. grammaticorum auctoritate ubique apud Comicum restitui. Eustath. p. 1064, 1. τὸ δὲ γινώσκειν οἱ μὲν ὕστερον 'Αττικοὶ μετὰ καὶ δευτέρου γάμμα γιγνώσκειν φασὶν, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ, καθὰ καὶ τὸ γίνεσθαι γίγνεσθαι. Cf. Valck. ad Phœn. 1896. Brunck. Plato Comicus ap. Athen. i. p. 5. ἐγὼ δ' ἐνθάδ' ἐν τῇ ἐρημίᾳ τουτὶ διελθεῖν βούλομαι τὸ βιβλίον πρὸς ἐμαυτόν. Noster Eccl. 929. ᾄδω πρὸς ἐμαυτὴν 'Επιγένει τῷ 'μῷ φίλῳ. Berg. ἀναγινώσκοντι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Brub. Raph. etc. Dind.

53. παρ' ἐμαυτὸν Bav. ἐξαίφνης πρὸς ἐμαυτὸν πόθος Borg. et Flor. b. Dind.

54. πῶς οἴει σφόδρα. Alias etiam πῶς δοκεῖς; ut Nub. 879. Berg. ἐπάταξεν Flor. b. Dind.

55. μικρός: Ms. μηκρός: alia manu α scribitur super η. Suid. μικρὸς in Μόλων. Bent. μικρὸς ἡλ. Μόλων. Didymus ap. Schol. duos fuisse Molones ait, alterum histrionem, alterum λωποδύτην, *grassatorem*, quos necesse est, magno corpore fuisse. Dicit autem, *desiderium suum tantæ magnitudinis esse, quantæ sit corpus Molonis.* Sed ironice dicit, *tam parvum*, quum contrarium intelligatur. [*Pusillus, quantus Molon*: quod contrario sensu dictum est pro *ingenti*. V. Adr. Junium Centur. v. Adag. 31. Kust.] Nam si tam parvum est, ut æquet insignem magnitudinem, non est jam parvum. Alius Schol. de Milone hic esse sermonem putat, qui sine dubio fuit magnus. Berg. Cod. Elb. μακρὸς, quod præferendum putaverim. Nam unusquisque exspectat, Bacchum dicturum esse, ingens esse desiderium, qualis est Molo. Quam frigide autem μικρὸς contrario sensu pro *ingenti* dictum fuerit! μακρὸς in vett. nonn. Codd. jam repertum esse constat ex Schol. Verborum μακρὸς et μικρὸς frequens in libris manu exaratis fuisse videtur permutatio. Sic in Deorum dialogis Luciani (Dial. x. init. p. 229, 84. ed. Reiz. pro διὰ μακροῦ reponendum esse διὰ μικροῦ fere mihi persuadeo. Mercurius enim jussu Jovis, qui Herculem creaturus rem habebat cum Amphitryonis uxore, Soli denunciat, ne per tres dies oriatur, sed omne trium dierum spatium in unam cogat noctem, καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτὸν, quod vulgo interpretantur, 'Recrea te quiete *post longum tempus*.' Malim autem legi διὰ μικροῦ, *paullulum*. Sic fluere etiam magis videtur oratio. Ceterum si quis versus sequentes Arist. cum Lucian. Dial. D. x. p. 227. Reiz. conferre voluerit, utriusque loci magnam in interrogandi ratione esse similitudinem deprehendet. Trend. σμικρὸς Brunck. et Cod. Monac. μακρὸς cum gl. μέγας
α
liber Pogg. Elb. et G. (μηκρὸς Baroc.), commemoratque hanc scripturam Schol.
μακρὸς
σμικρὸς Flor. b. puncta ab alia manu.
. . . . . .
Dind. Pro πόθος in Bav. πόθεν — idem (et ed. Brunck.) post σμικρός. Id. μηκρὸς (et μικρὸς pro v. l. in Sch.) 1. μακρός 2. in t. et Sch. ubi diserte damnatur μικρός. Dind.

56. ἀτταταί Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Brub. Raph. etc. συνεγένου τῷ Κλεισθένει Elb. ξυνεγένου Κλεισθένει (sine artic.) Ald. Junt. i. ii.

III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. etc. DIND.

57. ξυνεγένου Κλεισθένει; Ms. inserit τῷ. BENT. Quidam Codd., teste Schol. olim habuerunt ἀππαπαί, prout etiam hic legit Suid. v. Ἀππαπαί. KUST. ξυνεγένου τῷ Κλ. Articulum vulgo omissum exhibent iv. Codd. [de quinto nihil notatum] quorum me consensus permovit, ut eum reciperem, pro ἀτταταί, quod habent illi etiam, scribendo ad metri legem ἀταταί. BRUNCK. ἀππαπαὶ Lib. Burg. ut videtur. ἀτατταὶ 2. ex em. m. pr. τῶ κλ. 1. 2. DOBR. τῷ κλ. B. PORS. Scribendum περισπωμένως, ἀτταταῖ: vid. Herodian. περὶ μονήρους λέξεως p. 27, 13. ξυνεγένου τῷ Κλ. habent Baroc. Victor. Flor. b. DIND.

58. Tres particulæ, οὐ γὰρ ἀλλὰ sic aggregatæ simulque sumtæ tantundem valent ac καὶ γὰρ, *etenim*, *enimvero:* nec distingui inter illas debet, quod post Bent. ad Callim. fr. xcii. monuit Jo. Jensius Lect. Luc. p. 144. Ellipsin comminiscuntur alii grammatici, quam diversimode supplent, plerumque ridicule. Gl. in Cod. meo: οὐ γὰρ τούτου ἐπιθυμῶ, ὃ λέγεις, ἀλλὰ κακῶς ἔχω. In C. οὐ γὰρ τοῦτό ἐστι. Novissimus auctor doctrinæ particularum [Hoog.] μή σκῶπτέ με. οὐ γάρ σε σκώπτω, ἀλλὰ κακῶς ἔχω. Hujuscemodi millena excogitare possis, quorum nihil auctor in mente habuerit. BRUNCK.

59. ἵμερός με διαλ. Idem aliis verbis Eccl. 954. ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοι τις πόθος, ὅς με διακναίσας ἔχει. BERG.

60. ἀδελφίδιον Ald. ὦ δελφίδιον Junt. I. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. Recte scripsit Junt. III. DIND.

61. δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ. Eurip. Rhes. 754. τάδ' οὐκ ἐν αἰνιγμοῖσι σημαίνει κακά· σαφῶς γὰρ αὐδᾷ συμμάχους ὀλωλότας. Æsch. Agam. 1192. φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων. Idem Choëph. 887. ξυνῆκα τοὔπος ἐξ αἰνιγμάτων. Videri potest Not. ad Eqq. 196. BERG. σοὶ Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. αἰνιγμάτων Bav. et Borg. DIND.

62. ἐπεθύμησας. Per similitudinem indicat Herculi magnitudinem desiderii sui, quod tam magnum esse dicit, quam magnum fuerit Herculis desiderium, si quando esuriret. Introducitur autem Hercules tamquam nimium vorax a poëtis. Comicus Pac. 841. τούς θ' Ἡρακλέας τοὺς μάττοντας καὶ τοὺς πεινῶντας. Hic in Ranis narrat ancilla, quo modo is aliquando in penum irruens, sedecim panes comederit et viginti frusta carnium et plurimum salsamentorum et caseos una cum corbibus. v. 107. BERG. ἢ δήποτ' Ven. II. DIND.

63. βεβαιὰξ Junt. III. DIND. γ' ἐν 1. non 2. DOBR. Borg. lib. γ' ἐν τῷ βίῳ. (sic Flor. b.) Rav. vero μυριάκις ἐν τῷ βίῳ. HOFF.

64. Lege ἢ 'τέρᾳ. BENT. ἢ ἑτέρα φρ. Sic plene, sine elisione, scriptum in Cod. meo, ut in Kust. ed., recte. In aliis Codd. ἢ ἕτερα. Pejus vett. edd. ἢ 'τέρα, quod imperite revocavit Berg. ἕτερα secus. est pluralis, cujus ultima brevis ante φρ. produci non potest. BRUNCK. ἢ ἑτέρα. Lege cum Ald. ἢ 'τέρα φράσω; [sic. V. et ad 102. ἢ 'τέρᾳ alicubi Elm. ni fallor. DOBR.] ἕτερα B. PORS. Nempe illorum rationem tunc quidem sequebatur Pors. qui ἑτέρα, ἰδία, δημοσία, etc. adverbii vice posita, sine ι scribebant; v. ad Ran. 102. et Av. 396. Elm. ad Heraclid. 198. 174. Hemst. ad Plut. 187. Hoc loco ἢ 'τέρᾳ Elm. Ach. 828. Seidl. Dochm. p. 386. e Schol. firmans. DOBR. ἢ 'τέρα 1. ἢ 'τέρως 2. ID. ἢ ἕτερα Bav. et ed. Gel. ἢ 'τέρα Ald. Junt. I. II. III. Ven. I. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. ἢ 'τέρα Crat. Ven. II. Rav. DIND. ἢ 'τέρως Pogg. ἢ ἕτερα Flor. b, in margine ἑτέρως ἄλλως. ID. In Mss. nonnullis nihil mirum si ἢ ἕτερα legatur. Sed vulgatam scripturam Rav. quoque tenet. Inde scribo, ἢ 'τέρᾳ φράσω; Schol. ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑποδείγματι φράσω: dicit autem loquutionem ex Eurip. quodam versu traductam esse. Cæterum Brunck. quod ἢ ἕτερα immisit, lubenter ei condonabimus. At quam importune idem increpat Berg. qui ἢ 'τέρα ex vetustis exemplaribus revocaverat via et ordine, et tantum præstiterat, quantum illo tempore potuit. Verum Bergleri tamen manes Francogalli istius convicia facile ferant. REISIG. Indignum autem facinus commisit Brunck. Bergleri prope dicam invidiose in Aristoph. commentarios proterendo atque conculcando. Nihil equidem habeo eorum, quæ ad interpretandas conjunctim Aristoph. fabulas litteris grammatici mandarunt, quod ad cognoscendum eum studiosis utilius sit et accommodatius, quam opus illud, modeste ab ipso suppressum, Bergleri. Disseruit homo prudens de iis rebus maxime, quarum satis probam atque accuratam habebat intelligentiam: Brunck. quam multa profudit indocte, inepte, leviter. Deus bone, quam potuisset ridere Berg. si vidisset ejus immoderate se jactantis puerilia peccata Pluto, 305., σκῶρ' ἐσθίειν, et σκῶρ' ἀεὶ νῶν adeo Ranis, 146.: Eccl. 792., ἀκολουθοῦντες — αἱ φαυλότεραι, ab ipso Latine versa, *sequutæ deformiores:* immania monstra. Nihil tale unquam fecit

Berg. Nonnulla ille quidem imperfecta: at enim nec vivente eo nec sciente sunt edita: alia trita nunc et pervagata: sed minus erant eadem ætate Berg. In ea re laudibus mihi extollendus est forti ille atque excelso animo vir, Henr. Schæf. cujus quum subtilitatem tum copiam Germani admiramur, e longinquo concupiscunt exteri, quod is illatam Berglero injuriam graviter vindicavit Indice ad Greg. Cor. p. 1049. Tanta vero sunt illius profecto tamque præclara in Aristoph. merita, quanta haud facile in eundem constare Brunckii existimo. Reisig. i. præf. xx. a.

65. γὰρ ἔτνους πάνυ μανθ. Bav. Dind. Hρ. præfigit B. non 76. Pors.

66. δαρδάπτει πόθος. Nicander Ther. 194. δαρδάπτων, devorans, et Athen. viii. p. 363. ἐπὶ τῶν ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθιόντων τὸ δάψαι καὶ δαρδάψαι. Quæ inde obiter hic noto, ut haud unius Homeri, qui in Græcis Vocabulariis vel Thesauris vulgo adducitur, auctoritate niti hoc verbum liqueat. Spanh. Cf. Apollon. Soph. Lex. Hom. p. 213. ed. Toll. Dind.

67. καὶ ταῦτα τοῦ τεθν. Schol. monet, quosdam hæc personæ Herculis tribuere, quorum sententiam probo. Postquam enim Bacchus dixerat, *tantum me desiderium Euripidis mordet*, Hercules (quocum Bacchus hic loquitur) pro sensu loci recte subjiciet, *Euripidis, licet jam mortui?* Mortuos enim nos revisuros esse, nulla spes esse solet: quamvis Bacchus tali desiderio se teneri ostenderit, quod Hercules hic miratur. Kust. Adeo amat etiam mortuum Eurip. ut Plutonis tristia regna et locum inamabilem inferorum adire velit illius causa. Philemon etiam suspendere se volebat, si modo sciret, manes habere sensum, ut Eurip. conspectu frui posset: εἰ ταῖς ἀληθείαισιν, inquit, οἱ τεθνηκότες αἴσθησιν εἶχον ἄνδρες, ὥς φασί τινες, ἀπηγξάμην ἂν ὥστ' ἰδεῖν Εὐριπίδην. Talis amor eum tenebat, ut dicit Thom. M. in Eurip. Vita. Berg. τεθνηκότες 1. Dobr.

68. Τὸ μὴ οὐκ. V. Not. ad Nub. 1080. Berg. Offendit οὐ quod e Rav. recepit Inv. ob vocalem sequentem. Dind. τὸ μὴ οὐκ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id. μὴ sine οὐκ 2. non 1. Dobr.

70. εἴ τί γ' ἐστιν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. εἴτι Port. Dind.

72. Οἱ μὲν γὰρ —. Iste versus est ex Œneo Eurip. [fragm. 2. ed. Musgr.] ut notavit Schol. Berg. οὐκ ἔτ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind.

73. Ἰοφῶν. Soph. filius, qui putabatur patris tragœdias pro suis venditare; quia ergo Soph. tragœdiæ laudabantur, Iophontem, qui eas tanquam suas proferebat, dicit bonum videri poëtam, sed non vult affirmare, eum revera esse talem. Ex Schol. Berg.

73-4. Phryn. in Bekk. Anecd. i. p. 5, 31., ubi τὸ γάρ τοι scriptum. Dind. Post τί δ' interrogationis nota deest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. (in qua Ἰοφῶ ἰζῇ) Wech. Gel. Brub. Raph. (ubi ἰοφῶν) Port. Habet Lugd. In Amst. τί δ', οὐκ—. Dind.

74. s. τοῦτ' ἄρ' οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' in uno versu Bav. Dind.

75. ὅπως ἔχει. Quæ hic in Scholl. corrupta omnino exstant de annorum numero, quibus Æsch. junior Sophocles dicitur, aut omissa voce πρεσβύτερος vel παλαιότερος, ubi de Eurip. agitur, pridem ad h. l. notaveram, sed quæ occupavit jam Kust. [v. not. ad Schol.]. Addam etiam quod cum seniore Æsch. et cum juniore Eurip. decertasse Athenis dicatur Soph. ap. Dion. Chrysost. Or. ii. p. 548. Spanh. τοῦτ' Ven. i. ii. Raph. Dind. Σοφοκλέα ultimam habet longam. Aut ergo lege Εἶτ' οὐ Σοφοκλέα πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου; aut οὐχί, deleto ὄντ'. Bent. Σοφοκλέα. Duæ ultimæ in unam coalescunt. Sic infra 863. Πηλέα disyllabum, Thesm. 26. Ἡρακλέα trisyllabum est. Brunck. Σοφοκλέους Elb. Dind. οὐχὶ 1. 2. Dobr. Nulla videtur macula affectus esse versus. De nomine Σοφοκλέα persuasum mihi est, non posse illud in hac sede trisyllabum pronuntiari, quemadmodum Brunck. Hermannusque voluerunt. Potuit id quidem in Ἡρακλέα fieri aut in Ὀδυσσέα, Μενοικέα: atqui longe facilior est et commodior ea contractio, quam nativa in ipso nomine syllabæ intentio antecedit. Præterea in Aristoph. est consuetudine, ut nomen Σοφοκλέης in trimetro iambico, si ante cæsuram penthemimerem collocatum est, antepenultima percutiatur; sin post illam, prima efferatur: veluti paullo post, 79. et 787. Pace, 697. eodemque modo Ξενοκλέης positum in Ranis, 86. et Φιλοκλέης in Av. 1295. In Thesm. 168. scribendum est propter tres caussas, ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλέης | αἰσχρὸς ὢν αἰσχρῶς ποιεῖ· cui argute respondet, ὁ δὲ Ξενοκλέης ὢν κακὸς κακῶς ποιεῖ. Quod est apud Kust. Berg. Brunck., ταῦτ' ἄρ', ab usu sermonis abhorret in hac re: atque in vetustis exemplaribus ταῦτ' ἄρ' legitur. Nub. 859. ὥσ-

περ Περικλέης, εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα. Post cæsuram penthemimerem prima intenta est Pace, 531. αὐλῶν, τραγῳδῶν, | Σοφοκλέους μελῶν, κιχλῶν. 695. πρῶτον δ', ὅ, τι πράττει | Σοφοκλέης, ἀνήρετο. Av. 100. τοιαῦτα μέντοι | Σοφοκλέης λυμαίνεται. Atque ita Ξενοκλέης quoque et Φιλοκλέης posita in trochaicis versibus, Thesm. 440. Av. 281. et Χαρικλέης in versu Teleclidæ apud Plutarch. Nicia, p. 358. vol. iii. Hutt. Illum igitur versum ex Ran. aut huic generi, quod tractamus, annumeres, necesse est, aut, si corrupta esse verba existimes, οὐχὶ in οὐ mutandum. Sed non video, cur in his exemplarium scriptura non sit retinenda. Reisig.

77. Hunc versum sic exhibet Cod. (quartus Reg. s. E.): μέλλεις ἀνάγειν, εἴπερ γ' ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν. Eadem est scriptura Cod. B. quam utique præferendam censeo, ob molliores numeros. Brunck. Atque etiam Baroc. et Cod. Elb. ap. Harl. ad Nub. p. 233., non satis recte, opinor, ibi exscripta. Eodem ducit in Cod. Borg. εἴπερ (non ἅπερ, ut ap. Höpf.) γ' ἐκεῖθεν — et sic Flor. b. Dind. ἀνάγειν Elb. et mox pro εἴπερ idem εὔπεργ. Dind. ἀνάγειν εἴπερ γ' 1. 2. Dobr.

78. Ordinem verborum et sententiam declarat interpunctio [quam etiam Inv. sequutus est]: οὔ, πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντα, μόνον αὐτὸν ἀπολαβών, κωδωνίσω, ὅ τι ποιεῖ ἄνευ Σοφοκλέους. Iophontem perstringit, quem vulgus opinabatur, fabulas non composuisse, quas suo nomine ediderat; sed illis a patre Soph. conscriptis filium ἐπιγραφῆναι. — κωδωνίσω. Gl. in C. δοκιμάσω· ἐκ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων. Bene. Infra 743. numorum mentio κεκωδωνισμένων. Inepta in meo Cod. gl. διακηρύξω. Hinc verbale κωδωνιστός. In Lys. 485. πρᾶγμα ἀκωδώνιστον, res inexplorata. Brunck. Sensum hunc esse puto, ut Bacchus dicat, se non posse educere Soph. ab inferis, priusquam seorsim seductum interroget sine Soph. Iophonta atque ab eo exquirat, cujusmodi sint ea dramata, quæ faciat vel scribat; utrum ipsius sint Iophontis an Soph. quod vulgo ferebatur. (ποιεῖν enim est facere, scribere fabulas, ut sæpe alibi.) Nam si Iophon diceret, suas esse fabulas illas, atque a se scribi, deliberare poterat Bacchus de adducendo ab inferis Sophocle, ut præstantiore Iophonte ipso; sin fateretur, patris esse, nihil erat cur Soph. adduceret, cujus dramata filius adhuc ederet mortuo patre. Petitus ad Legg. Att. p. 70. [141. Wess.] corrigit ἃ νέμει, Σοφοκλέους ὅ τι ποιεῖ, hac sententia: prius Iophon mihi solus est conveniendus, et explorandum, quid annuat: neque enim Soph. ipse sine filii auctoritate, qui in eo tanquam desipiente, ejusque bonis potestatem habebat, poterat polliceri quidquam. Σοφοκλέους ὅ τι ποιεῖ sit, videri prima fronte idem esse ac quid de Sophocle faceret, sed tamen alludi iis verbis ad id, quod Iophonti objiciebatur, nempe, eum paterna dramata pro suis edere, adeoque ea esse ita accipienda: quid faciat eorum, quæ sunt Soph. Hæc mihi non probantur; expositio enim violenta est, et veritati rei repugnat. Soph. enim etsi a filio παρανοίας accusatus fuerit, tamen a judicibus absolutus est, et filius ipsius reprehensus, ut paullo ante narrat Schol. et Auctor vitæ Soph. Adde, quod τοῦ Σοφοκλέους ὅ τι ποιεῖ vix Græce videtur dici, pro, quid de Sophocle faceret vel statueret. Erat enim dicendum, τὸν Σοφοκλέα. Duck. [In hoc loco Aristoph. nihil est vitii. Petit. lectio tamen non solum in genium Græcæ linguæ, sed etiam in metrum manifeste peccat. Kust. Improbavit illam ineptam correctionem Salvin. ad LL. Att. p. 142. ed. Wess. et copiosius ibid. refutavit Duck. Dind. Ἰοφῶν τ' ἄν. Ald. Junt. i.-ii. iii. Id. Apud Suid. in Ἰοφῶν ubi Mss. Par. C. C. C. τινὰ κατὰ l. μετά. Pors.

79. Ms. εἴπερ γ' (sic Ms. Borg.) Bent. ποιεῖν Ven. ii. Dind. ποεῖ B. Pors. ποεῖ Lib. Burg. Dobr.

80. γ' om. B. Pors. γ' servant 1. 2. Dobr. κάλλος Ven. ii. Dind.

81. ἐπιχειρήσειεν ἂν optime membr. Vulgo solœce, ἐπιχειρήσειέ μοι. Pejus in C. ἐπιχειρήσειέ με. Potentialis partic. ἂν salva linguæ indole abesse non potest: at inutile est pronomen μοι. Satis enim per se intelligitur, quibusnam se comitem furtim applicare conaturus sit Eurip. nempe Soph. et Baccho, si illum hic ab inferis reducat. V. ad Lys. 301. Thesm. 593. Brunck. Versus 80-82. Herculi nonnemo tribuendos esse vidit, neque aut sine causa verba καὶ ξυναποδρᾶναι depravata statuit vir ille doctus, aut male conjecit legendum esse κἀξέ γ' ἀποδρᾶναι δεῦρ' ἐπιχειρήσειέ σοι: nam quicum, quæso, viventium ξυναποδράσεται reductus ad lucem Eurip.? viventium vero? imo ne recens quidem mortuorum inveniet quemquam, qui festinare velit, ubi vel Alcestides cessant, moramque nectunt. V. Eurip. Alc. 254. ss. Quamquam Brunck. satis per se intelligi autumat, quibusnam se comitem furtim applicaturus sit Eurip. scilicet Soph. et Baccho, si se ab inferis reduxerit. Quid? Soph. qui reductus ad superos non fuerit,

si quidem Eurip. elegit Bacchus? Quid? Baccho ipsi, qui, quod voluit, impetravit, nec scilicet aufugiet ad mortuos cum illo ipso, quem non sine molestia inde arcessivit? Miror tales ineptias non dicam Brunck. sed cuivis, placuisse. [Sed ineptire ipse hujus animadversionis auctor videtur. Sensus clarus est: Bacchus non Soph. sed Eurip. reducere vult, et causam etiam hanc adfert, Eurip. (etiamsi abducere eum nolit, tamen) secum ex Orco esse aufugiturum et ad superos abiturum, Soph. contra facile ibi mansurum esse. Dind.] Suadet Hercules non Eurip. abducere, sed Soph. tum quia dignior hic illo, tum propterea, quod Eurip. utpote vafer, aufugere sit conaturus, Soph. contra facilem se præbituro mansuroque. Quæro, quid ad fugæ consilium vafritia? Facilius turbis se expedit fugitque, si eo res indiget, qui vafer est, sed ob id ipsum fugere non studet, nisi vera aliqua causa abeundi accesserit, sive ex statu rerum sive ex ipsius hominis ingenio. Morum igitur aliqua pravitas dicenda erat, qua permotus Eurip. ad superos ab ipso Baccho, ludorum scenicorum præside, tam honorifice reductus, aufugere tamen conaretur. [At vero δεῦρο non est, in Orcum. Nam Hercules et Dionysus non in Orco versabantur. Dind.] Quod quid fuerit, id ipsum, cujus nomine Soph. laudatur, propemodum indicat, τὸ εὔκολον. Placidus, innocuusque Soph. Eurip. versutus et morosus iræque impotens, ita ut quam facile et optimæ eum conditionis tædium capiat, tam subito quoque se expediendi reperiat rationem. Quid igitur? Nempe rescribendum puto, Κἄλλως ὁ μέν γ' Εὐριπίδης, πανοῦργος ὢν | Κὀξὸς, ἀποδρᾶναι δ. ἐπ. ἂν —. Morositatem Eurip. lepide depingit Noster Ach. 414. ss. numeraturque Tragicus in ἀγελάστοις. Cf. itidem Ach. 231. Hotib. ξυναποδρᾶναι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind.

82. εὔκολος, i. e. *simplex, facilis* et *commodus amicis*. Tho. Mag. εὔκολος, ὁ ἀφελὴς καὶ ἕτοιμος εἰς ὅπερ ἄν τις αὐτῷ χρήσασθαι βούλοιτο. Subjicit deinde hunc ipsum locum Arist. Kust. V. 359. Plato de Legg. iv. p. 708. οὐ τοίνυν εὔκολος ὁμοίως γίγνοιτο ἂν ὁ κατοικισμὸς ταῖς πόλεσιν. S. Basil. ep. ccclii. εὔκολος πρὸς τὴν λήθην. Quod vero Sophocles æque *facilis* s. *simplex* in inferis dicitur, qualis dum viveret fuerat, inde egregie illustratur, quod de eo ap. Athen. dicitur xiii. p. 604. τὰ μέντοι πολιτικὰ οὔτε σοφὸς οὔτε ῥεκτήριος ἦν, ἀλλ' ὡς ἄν τις εἷς τῶν χρηστῶν (*proborum* s. *minime callidorum*) Ἀθηναίων. Spanh. Soph. in Aj. 1381. οὗτος δὲ κἀκεῖ κἀνθάδ' ὢν ἔμοι γε ὅμως ἔχθιστος ἔσται. Ad quem locum Comicus de Soph. loquens videtur allusisse; in utroque autem de inferis et superis sermo est. Berg. Pro 'Οδ' in Elb. οὐ δ'. Dind.

83. Ἀγάθων δὲ ποῦ 'στιν; Meminit loci hujus Suid. v. Ἀγάθων. V. etiam Kuhn. ad Æl. V. H. ii. 21. ubi de Agathone pluribus agit. Kust. Add. id. Æl. xiii. 4. xiv. 13. ibique Kuhn. Dind. μ' οἴχεται ἀγαθὸς—φίλοις unus versus, Bav. μ' οἴχεται Rav. Flor. b. Borg. Ex quo erunt qui ἔμ' οἴχεται faciant. Dind.

83-85. Suid. v. Ἀγάθων. μ' οἴχεται B. Suid. v. Ἀγάθων [ἀποίχεται servat]. Pors.

84. Ἀγαθὸς π. Parodia ad ipsum Agathonis, tragici poëtæ, quod modo præcesserat, nomen, idem nempe, apud quem una cum Socrate, Aristodemo, aliisque convivatus dicitur in Plat. Symp. ipse hic Aristoph. et de quo ait Philostr. Vit. Soph. p. 497. καὶ Ἀγάθων ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητής· ὃν ἡ κωμῳδία σοφὸν καὶ καλλιεπῆ οἶδε, πολλαχοῦ τῶν ἰαμβείων γοργιάζει, *iambicis plerumque Gorgiacis utitur*. Quo loco respexit Philostratus ad illud de eodem hoc Agathone, quod in alia hujus Comici fabula s. Thesm. 52. legitur: μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπὴς Ἀγάθων —ubi in scenam prodit ac hymnum continuo in θεσμοφόρων dearum, Cereris ac Proserpinæ, accinente eodem Cerealium mulierum choro recitat. Aliqui vero hujus Agathonis versus leguntur etiamnum ap. Athen. v. p. 185. et similiter ap. Clem. Alex. Str. v. p. 614. et ap. Stob. in Excerptis Grotii de Rer. Nat. p. 141. et 143. et Floril. p. 17. c. 28. Spanh. ποθεινὸς τοῖς φίλοις. Eurip. Phœn. 424. ἦ ποθεινὸς φίλοις· ἦ ποθεινὸς Θήβαις. Puto autem eum ποθεινὸν dici, quia erat formosus et habebat amatores, inter quos et Plato erat, ut testatur ejus epigramma ap. Laërt. [iii. 32.], cujus principium, τὴν ψυχὴν Ἀγάθωνα φιλῶν. Berg. ποητής. 198. ποεῖς et ποῶ. Pac. 707. ἐκποοῦ Th. 216. ποήσεις. 218. ποήσω. Dobr. καὶ, δεξιὸς L. An pro ἀγαθὸς? Id.

85. πῇ Bav. τλῆμων Crat. Wech. Brub. Port. Lugd. Amst. τλῆμον Ven. I. II. Raph. Dind.

86. Ms. Ξενοκλέης. Bent. Ξενοκλέης. Sic liquido scriptum in Cod. (quarto Reg. s. E.) ut emendavi juxta certissimum prosodiæ canonem. V. not. ad Thesm. 169. Brunck. Duo illius nominis Tragici dicuntur extitisse in Schol. ad h. l.

e quibus hic Carcini filius in iis dicitur, et de quo similiter Thesm. 448. Ξενοκλῆς ὁ Καρκίνου. Alius proinde Xenocles ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, orator Athenis, traditur in celebri Matronis parodia Athen. iv. p. 130. idem proinde statuendus, qui tertius Xenocles in iisdem hisce Schol. traditur, isque πολιτικός. Hic vero Xenocles δωδεκαμήχανος a Platone Comico, et addita ejus appellationis ratione, dictus traditur in Schol. ad Thesm. 448. Spanh. Carcini filius, ut testatur ipse Comicus Thesm. 447. Ibidem 175. dicit esse malum poëtam et malum hominem. Berg. Ξενοκλῆς Ald. etc. Ξενοκλῆς Crat. Wech. Ξενοκλῆς Ven. I. II. Raph. Ξενοκλέης Rav. ἐξώλετο Elb. Dind. Ξενοκλέης B. Pors.—κλέης 1.—κλῆς 2. Dobr.

87. Secum illa dicit Xanth. Schol. Cod. Rav. Πυθάγγελος. οὗτος ἄσημος Τραγῳδός. Idem omittit φησίν, et Πυθαγγέλου ponit post μου, non post ταῦτα. Pro ultimis verbis habet hæc: ἔστι δὲ τραγῳδίας ποιητὴς μοχθηρός. Hopf.

89. οὐκοῦν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. (v. Schol. ad Nub. 1378.) Dind. ἐνθάδε Suid. v. πλεῖν. ἔστετ ἔνθαδε (sic) Ms. ἔστιν B. Pors. οὔκουν primo 1. sed accent. mut. rubr. Dobr.

90. Post τραγ. ποιοῦντα commate interpungendum est. Nam μύρια ad μειρακ. pertinet. Dind.

91. πλεῖν ἢ σταδ. λαλ. Comparatio comica. V. Nub. 430. Brunck. Locum hunc citat Eustath. ad Il. Φ. p. 1226, 15. ed. Rom. Kust. Eustath. ait, ex his, quæ augendi vim habent, alia esse communia, alia joci et elegantiæ causa a poëtis adhibita, ut cum poëta h. l. dicit cet. et Alexis, alium κρείττονα esse altero ἡμέρας δρόμῳ, quæ a locis contra naturam translata sunt. Add. Casaub. ad Athen. p. 63. et 800. Etiam Suid. descripsit h. l. in Πλεῖν, sed corrupte. V. Kust. Duck. Hunc Comici locum tangit Aristides Or. pro Quatuorv. p. 221. t. iii. [p. 133. t. ii. Jebb.] καὶ μετ' ἐκεῖνον αὖ πλὴν (seu potius, ut hic, πλεῖν) ἢ σταδίῳ λαλίστερα Ἀριστοφάνης μειράκια γενέσθαι φησίν. Notandum vero hic obiter ap. Comicum πλεῖν et mox v. 103. καὶ μάλα πλεῖν Attice nempe, pro πλέον. Eumœr. Ms. sæpe jam citatus Πλεῖν ἢ μύριοι, Ἀττικῶς· πλέον [πλέονες] ἢ μύριοι, Ἑλληνικῶς. *Loquacitatis* vero, s. λαλιᾶς, quod hinc tangitur in Eurip. vitium, et quod plura dein Atheniensium μειρακύλλια* in scribendis tragœdiis sunt imitata, sugillat adhuc alibi in hac fabula Aristoph. ut 1067. εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι κ. τ. λ. A quo λαλιᾶς s. *loquacitatis* vitio Æsch. ac Soph. alienos tradiderat ante adducta paullo ante verba Aristides, non vero Eurip. cujus oratoris ea de re verba opportunius ad dictum mode Comici locum in hac fabula adducentur. Addam hoc solum, quod idem λαλιᾶς vitium in Eurip. redarguat Plutarch. de aud. poët. p. 45. μέμψαιτο δ' ἄν τις — Εὐριπίδου τὴν λαλιάν. Spanh. πλεῖν σταδίου Etym. M. p. 262, 14. πλεῖν ἢ σταδίου Flor. h, Borg. Similiter in Rav. peccatum 18. Dind.

92. Loci hujus meminit Tatian. Or. adv. Græc. c. 2. ubi ait, κατὰ γὰρ τὸν Κωμικόν. Ταῦτ' ἔστιν ἐπιφυλλίδες καὶ στωμύλματα, Χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης. [Quæ ibi sequuntur verba, in versus descripta, non Aristoph. esse, sed Tatiani, jam viderunt edd. Dind.] In priore versu scribendum est, et hic, Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἔστι —. Eodem respexit Max. Tyr. diss. xv. p. 156. ed. Cant. [diss. xxxi. p. 369. ed. Markl.] τὰ δ' ἐστὶ πάντα, κατὰ τὸν ἐν Διονύσου ποιητήν, ἐπιφυλλίδες καὶ στωμύλματα, χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης. Kust. ἐπιφυλλίδες. Exigui nempe racemi. Hes. (ut quoque hic in Scholl.) ἐπιφυλλίδες· βοτρύδια. Unde LXX. Abdiæ v. 5. καὶ εἰ τρυγηταὶ εἰσῆλθον πρός σε, οὐκ ἂν ὑπελείποντο ἐπιφυλλίδας—στωμύλματα. Prout in versu hujus fabulæ jam adducto 1069. τῶν μειρακίων στωμυλλομένων, et 1306. στωμύλλετε, et Pac. 998. στωμυλλόμεθ'. Imo hujus dramatis v. 865. στωμυλιοσυλλεκτάδη, et ap. Athen. ix. p. 381. στωμυλῆθραι δαιταλεῖς, *loquaces convivæ*. Spanh. στολμύματα Elb. Dind. Δι. om. 1. tum στωμύλτατα (sic) sed gl. πολυλογίαι. Dobr. ἐπιφυλλίδες B. Dion. Hal. Art. Rhet. x. 18. p. 393, 10. ed. Reisk. Tatian. ad Græcos p. 6. qui ταῦτ' ἔστιν ἐπ. citat. Suid. in vv. ἐπιφ. et στώμυλος, ubi locum e Pac. [992. etc.] om. Ms. et omnia ad Στράττις Ὀλύνθιος. Res se sic habet. Transit Ms. a φλυαρεῖν in στώμυλος ad τῶν δειπνοσοφιστῶν in fine Στράττις, qui vocatur στρατηγὸς τραγικός. In στρόβιλοι, εὐδαιμονεῖν τὰ μειράκια κ. τ. λ. In στράττις post βιβλίων sequitur νέοτερος τῶν καρκίνου στ. Pors.

93. χελιδόνων μουσεῖα. Ex Eurip. Alcmena dicit esse Schol. Dicit autem ea esse *hirundinum musea*, quia sint loquaces et barbari. Nam hirundo est *garrula*, ut loquitur Virg. Georg. iv. 307. et barbarorum lingua Græcis videtur esse avium voci similis. Herodot. in Euterpe [ii. 57.] ἕως δὲ ἐβαρβάριζε, ἐδόκεέ σφι ὄρνιθος τρόπον φθέγγεσθαι. Maxime autem hi-

hirundinum voci assimilant barbaram linguam, quia Procne apud barbaros Thraces dicitur mutata in hirundinem; hinc de Cleophonte, quod non esset Græcus genuinus et barbarismos admisceret Græco sermoni, infra dicit Comicus 677. ἐφ' οὗ δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται Θρηκία χελιδὼν κ. τ. λ. ubi v. Not. Berg. Eustath. ad Od. p. 1914, 34. λαλαγοῦσα δὲ ἀκαλλὲς (ἡ χελιδὼν) οἷα Θρᾷσσα κατὰ τὸν μῦθον. διὸ καὶ ὁ Κωμικὸς, οὓς ἐκεῖνος ψέγει, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζοντας χελιδόνων μουσεῖα καλεῖ· ὃ ἔστι ὑποβαρβάρους, χελιδόνων δίκην, οὐ μὴν ἐμμούσους ὡσεὶ καὶ Σειρήνων ἢ ἀηδόνων. [Duck. postquam in not. eumdem Eust. locum laudavit, addit, "Locus, qui ap. Suid. sequitur, οὗ περὶ χείλεσι βρέμεται Θρηκία χελιδὼν, est ex hac ipsa fabula v. 679. sed prave a Suida transscriptus est: ita enim scriptum est: ἐφ' οὗ δὴ χελ. etc. Non notavit Kust." Dind.] Hinc infra 677. Cleophontis peregrinitatem dictionisque barbarismum perstringit. Alio sensu verba ista χελιδ. μουσεῖα adhibuerat Eurip. in Alcmena, unde ea transtulit Comicus: πολλὺς δ' ἀνεῖρπε κισσὸς, εὐφυὴς κλάδος, χελιδόνων μουσεῖα. Brunck.

94. ἃ φροῦδα θᾶττον. Est elegantissima phrasis Attica et bene notanda, cujus sensus est, *qui incredibili gaudio gestiunt*. Proprie, *qui subito in aërem discedunt*; præ levitate nimirum animi. Sunt enim quidam homines adeo ventosi et leves, ut eos quælibet gloriola et vana etiam honoris species pæne ultra nubes illico efferat. ἢν μόνον χορὸν λάβῃ, i. e. *si vel semel choragus dramata eorum in theatrum producenda curet*. V. Nos ad Eqq. 510. ubi de phrasi illa χορὸν λαμβάνειν et χορὸν δοῦναι plura dicemus. Kust. χορὸν διδόναι dicebantur choragi poëtæ, quum ejus opera utebantur in choro instruendo et fabula docenda, λαμβάνειν poëtæ, qui eas partes suscipiebant. Jam vero mali poëtæ non facile suorum dramatum emtores inveniebant, quum choragi, paullo gloriæ cupidiores, nullis sumtibus parcerent, ut possent quam optimi poëtæ fabulam producere, hoc est, quod hic dicit Aristoph. malos tragicos incredibili gaudio efferri, si semel operam suam ad scenam locaverint, et fiat illis potestas, unam aliquam tragœdiam producendi in theatrum. Itaque recte Schol. hic exponit φροῦδα ἀφανῆ ὑπὸ τῆς χαρᾶς: quasi dicas, præ gaudio eos nescire, ubi sint, evanescere. At χορὸν λαμβάνειν quid esset, non intellexit, quum exponit, si semel spectatores habuerint applaudentes dramatibus suis. Ita fere hunc locum explicat Casaub. in Athen. xiv. 9. p. 907. Et sane χορὸν λαμβάνειν esse, quod vult Casaub., patet etiam ex iis, quæ congessit Steph. Thes. v. χορὸς, et Suid. v. χορὸν διδόναι. Sed tamen sententia obscura est. Nam quid est χορὸν προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ? Λαμβάνειν χορὸν est, accipere potestatem docendæ fabulæ; προσουρεῖν autem de vento secundo dicitur, qui prosequitur a tergo euntes. Itaque χορὸς προσουρήσας τῇ τραγῳδίᾳ est potestas docendi dramatis, quæ quasi ventus secundus adspirat ipsorum tragœdiæ et quasi navim ad locum optatum, sic eam in theatrum appellit. Sed hoc quid sit, non satis perspicio. In poëta malim incisum locare post ἅπαξ, quam post λάβῃ. Est enim sententia: *si semel tantum potestas ipsis exhibendæ fabulæ concedatur*. θᾶττον est, *ocyus, quam celerrime*, ut sæpe alibi. Duck. Casaub. in Anim. ad Athen. p. 908. Schol. hic redarguit, qui non intellexerit quid sit χορὸν λαμβάνειν, nempe de poëta, qui partes sibi a chorago datas suscipit instruendi chori, et quomodo ab auctore vitæ Æsch. dictum tradit, τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου, χορὸν λαμβάνειν. Unde continuo insignis lux accedit, quam iis non adtulit Florens, duobus apud Comicum in Εἰρήνῃ locis, nempe ubi de duobus pessimis Tragicis dicitur 805. χορὸν δὲ μὴ 'χῃ Μόρσιμος, μηδὲ Μελάνθιος — — ἡνίκα τῶν τραγῳδῶν τὸν χορὸν εἶχον—. Præcipua nempe Διονυσιακῶν, ut vulgo dicebantur, s. scenicorum agonum laus ac pompa, et quidem comicorum haud minus ac tragicorum in chori apparatu erat apud Athenn. posita: unde, ut τραγῳδοῖς sic et κωμῳδοῖς χορηγεῖν legas ap. Lysiam Or. xxii. p. 843. et alibi; donec chori sunt a Cynesia e comœdiis sublati, ut ea de re in Scholl. ad v. 153. et 406. hujus fabulæ. Spanh. Hujus loci sensum non adsequuti sunt interpretes, quem pessime reddidit Berg. *qui gaudio emoriuntur, si chorus eorum tantum semel secunda utatur fortuna in tragœdia*. Centum ista parasangis a poëtæ mente distant. φροῦδον εἶναι, γίγνεσθαι, οἴχεσθαι, nullibi significat nec significare potest, *gaudio emori*. προσουρέω, *secundo vento*, vel *secunda fortuna utor*, ne Græcum quidem est. Satis mirari nequeo, Henr. Steph. viro doctissimo, fraudi fuisse ineptam Græculi in scholl. interpretationem: προσουρήσαντα, εὐθυδρομήσαντα κ. τ. λ. Melioris notæ sunt, quæ tradit scholion ined. cod. Reg. C. Acceperunt interpretes istud προσουρήσαντα pro accusat. sing. ad χορὸν pertinente,

quum sit neutrum plurale in casu recto cum ἃ φροῦδα conjungendum. Denique χορὸν λαμβάνειν dicebantur scenici poëtæ, quibus locupletes cives choragi munere fungentes (v. Petit. de Leg. Att. p. 351.) chorum instruebant sumtusque suppeditabant omnes producendo dramati. V. Intpp. ad Eqq. 513. ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη. Exilibus racemulis succo carentibus comparatos adolescentulos illos, qui, nondum maturo ingenio, tragœdiæ componendæ se pares esse rentur, ait Bacchus statim *crescere, evanescere*, si, accepto choro, semel tantum in tragœdiam minxerint: necdum enim sunt adeo validi, ut cum ea rem habere possint eo successu, quo gaudere solent *οἱ γόνιμοι*. Hæc est poëtæ mens. De tragœdia, tamquam de meretrice, loquitur, quæ amatoribus poëtis copiam sui facit. Sic de comœdia Eqq. 517. *πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν ὀλίγοις χαρίσασθαι.* Brunck.

95. *-ήσαντα* 1. 2. sed gl. 1. *εὐθυδρομήσαντα καὶ ἐπαινεθέντα.* Dobr.

96. *γόνιμον. Qui fecundum habet ingenium, ingeniosus.* In epist. Artaxerxis ad Hippocr. [ep. i. p. 317. ed. Cujac. epp. Gr.] *γνώμην οὐκέτ' ἔχω μετ' ἀνδρῶν γονίμων βουλεύσασθαι.* Berg. *Nativum* Rutgers. qui hunc v. et tres seqq. vertit iambis iv. Var. Lect. ix. [p. 350.] et Juv. Sat. vii. [53. ss.] imitatum docet. Duck. *γόνιμον ποιητὴν οὐχ εὕροις ἔτι* Flor. h. Dind. Edd. vett. post *ποιητὴν ἂν* et rursus post *ζητῶν ἂν* commata ponunt. Id. *εὕρῃς* B. Pors.

97. *λάκοι.* Est vox *τραγικωτέρα*, de qua v. not. ad Plut. 39. Kust.

99. *τοιουτ. τι παρακεκινδ.* id est, *tale quid insolentius et audacius dictum:* non, ut Frischl. interpretatur, *grave conjunctum cum periculo.* Usus etiam est hac voce Synes. in Dione p. 40. ed. Petav. *ὅταν τι παρακεκινδυνευμένον καὶ νεανικὸν προενέγκηται.* Et Longin. xxxii. 3. *εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερόν τι λέξαι.* Kust. Lege *τοιουτοί*: Suid. *τοιουτονὶ* in *Παρακεκ.* Bent. Loca citata om. Suid. Ms. in *παρακεκινδ.* Pors.

100. *Αἰθέρα, Δ. δωμ.* V. not. ad Thesm. 272. *Χρόνου πόδα* erat in Eurip. Alexandra, *καὶ χρόνου πρόβαινε πόδα.* [Horat. 'Cito pede labitur annus;' et, 'Tacito pede præterit ætas,' etc. Add. Fragm. Eurip. Alex. n. 1. Dind.] Audacior eadem locutio occurrit Bacch. 876. ubi de diis dicitur, *κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως (δαρὸν χρόνου πόδα καὶ) θηρῶσιν τὸν ἄσεπτον.* Quæ sequuntur, spectant notissimum ex Hippolyto versum, Comico sæpius vexatum, *ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.* Cf. Thesm. 275. Brunck. V. inf. 311. Berg. *δωμάτιον*, Junt. II. Gel. Dind.

101. Alludit ad locum Eurip. Hipp. 611. ut et Schol. notavit, *ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ'*, etc. quod ap. Cic. Off. iii. [29, 19.] *Juravit [Juravi] lingua, mentem injuratam gero.* V. ad 1467. et Thesm. 281. Berg. *ὀμόσαι* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. emendavit Port. Dind.

102. Parodia, quod vidit Schol., e noto Eurip. versu Hipp. 612. Quod contrario sensu legitur Thesm. 283. Auctor vero est Aristot. Rhet. iii. 15. Eurip. ob superiorem versum impietatis, ut qui pejerare doceret, in consueto Athenarum tribunali accusatum, respondisse, injuste secum agi, dum judicium de Dionysiaco agone ad Athenn. tribunal deferretur: in eo enim apud judices scenicorum id genus agonum se rationem jam reddidisse aut redditurum, si voluerint eum accusare. Spanh. Add. Valck. ad Eurip. l. l. p. 231. s. et Egerton. ad eumdem (617. p. 132. s.). Dind. *γλῶσσαν ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός. Linguam quæ juravit seorsum a mente.* Hoc dicere debuit ad sententiam versus Eurip. quem deridet; nec forte jocum captavit, dicendo *pejeravit*, ut vertunt pro *juravit*. Compositum hoc non plus valet, quam simplex, abundante præpositione: sicque in vulgi sermone accipiebatur Solonis ævo, ut constat e lege, quam profert Lysias c. Theomnest. p. 359. [t. i. p. 214, 8. ed. Auger.] *ἐπεγγυᾷν δ' ἐπιορκήσαντα τὸν Ἀπόλλω.* Ceterum in Cod. [quarto Reg.] scriptum *ἐπιορκήσασαν ἄνευ τῆς φρενός.* Sic etiam est in meo. Gl. in locum genuinæ vocis illata fuit. Hoc manifestum est e membr. collatione, quæ in contextus serie exhibent *ἰδίᾳ*, superscripta gl. *ἄνευ*. Brunck. *ἐπιορκίσασαν* Ven. I. II. Raph.—*ἰδία* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. *ἰδίᾳ* Lugd. Amst. Dind. *ἰδίᾳ*: Ms. (et Rav. etc.) *ἄνευ*. Suid. l. c. *Ἰδία ἢ ἄνευ.* Bent. Recte *ἰδία* quoque Ald. male ed. Kust. *ἰδίᾳ*. Pro *ἰδία*, *ἄνευ* B. Pors. *ἐπιορκίσασαν* (sic) *ἄνευ* (et *ἰδία* sup. rub.) 1. Dobr.

103. *Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει.* De hac Attica v. *ἀρέσκειν* et similium constructione cum duobus accus. diximus ad Plut. 354. Spanh. *καὶ μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι.* Est mirum genus loquendi Atticorum, quo usus est etiam Comicus noster infra 750. Kust. Hunc versum profert Suid. t. iii. p. 295. sed mendose. Unde sumtus esset, ignoravit Kust., quem ad veram scripturam non duxit conjectura. Brunck. Suid. in *Σὲ δὲ κ. τ. λ.* habet *Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει μᾶλλον*: sed Mss. Kust. *μ' ἀλλά*: V. 610. 744. 750. Ach. 458. Av. 109. Sic

οὐ γὰρ ἀλλὰ est affirmativum: v. [Eq. 1202. et Gaisford. ad Hephæst. p. 27. et Markland. ad Suppl. 569.] Ms. σοι. Bent. Suid. ἀρέσκεια. Suid. v. σὲ hunc versum ita citat, prout edidit ex Ms. Kust. Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει; μ' ἀλλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι. Lege, μὴ, 'λλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι, quod et Schol. legisse videtur. (v. 610. 750.) σοὶ B. om. καὶ ante μάλα. μ' ἀλλὰ πλὴν Suid. Ms. σὲ δέ. Pors. Verba σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει afferunt Schol. Romana ad Soph. Electr. v. 147. Dind. Pro καὶ μάλα Elb. καὶ μὰ Δία. Id. καὶ μάλα 1. 2. Dobr.

104. κόβαλα. Sic Ms. Bent. Sic iv. Codd. [cum utroque Inv. Elb. et Bav.] Perperam vulgo κόβαλλα. Codd. hac in re assensus non requirendus erat; notum enim est e multis Comici locis mediam in hac voce per se longam esse. Vulgo etiam infra 1013. κοβάλους exhibent libri; in Pl. 279. κόβαλος. Eqq. 270. ὥσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς κἀκκοβαλικεύεται. Et sic ubicumque vel nomen vel derivatum occurrit. Brunck. Didymus ap. Schol. μετεστωμυλμένα, ἀπατητικά. Comicus Eqq. 415. καὶ νὴ Δί' ἄλλα γ' ἐστί μου κόβαλα παιδὸς ὄντος· ἐξηπάτων γὰρ τοὺς μαγείρους. Berg. κόβαλλά. Ald. etcc. κόβαλλα etiam Elb. et Bav. κύβαλλα Amst. Dind. κόβαλά γ' B. Pors. κόβαλά Lib. Burg. et 1. 2. Dobr.

105. Μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν. Citat Suid. v. Μὴ τὸν ἐμόν. Kust. Putaret aliquis ex Schol. hunc versum occurrere in Eurip. Androm. quem tamen ibi frustra quæres. [Nonnulli, ut Schlosser. et Hopfn. ollam his inesse parodiam, et Dionysum purgere recitare, existimant; rectius Conz. censet, nullam his contineri parodiam, sed proverbialem loquutionem, cujus sensus sit: 'Noli meam curare sententiam, sed tuum pro te sequere judicium.' Frangallius interpres cum Hardionio Hist. de l'Acad. d. Inscr. ix. p. 43. s. ad Eurip. Andr. 236. alludi tamen putat. Dind.] Dico itaque emendanda esse Schol. ex Suid. in Μὴ τὸν ἐμὸν, hoc modo: καὶ τοῦτο παρὰ τὸ ἐν 'Ανδρομάχῃ, ἢ οὕτω Μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν. ἐγὼ γὰρ ἀρκέσω. Nimirum est hæc explicatio verborum Arist. non autem versus Eurip.: et indicat Schol., hæc verba aliter posse accipi quam illa Eurip. in Androm. ad quæ alludit Comicus; quæ autem sint illa verba, Schol. diligentem Eurip. lectorem non ignorare putabat, itaque nec adduxit: puto autem esse v. 237. ὁ νοῦς ὁ σός μοι μὴ ξυνοικοίη, γύναι· i. e. nolim ita sentire, ut tu. Si secundum hæc verba explicetur Comici locus hoc modo: Nolim te s. tuum animum habitare in meo animo, i. e. nolim tuam sententiam fovere; id non satis conveniens est: nam sic Bacchus reprehenderet Herculem vituperantem Tragicos, quos tamen et ipse paullo ante vituperabat. Hoc quum animadverteret Schol., dicit, ἢ οὕτω, μὴ etc. aut hoc modo: ne regas, tanquam domum, mentem meam; habes enim domum; ut jubeat eum alias res curare, nam se ad illa sufficere. Est et alius locus in Androm. 581. πῶς; ἢ τὸν ἀμὸν οἶκον οἰκήσεις μολὼν δεῦρ'; οὐχ ἅλις σοι τῶν κατὰ Σπάρταν κρατεῖν; Et alius in Iph. ad Aul. 331. οὐχὶ δεινά; τὸν ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἐάσομαι; Et alius etiam in ejusdem Bacch. 331. οἴκει μεθ' ὑμῶν, μὴ θύραζε τῶν νόμων. Berg. Μὴ τὸν ἐμὸν om. Suid. Ms. et art. seq. Pors.

106. ἀτεχνῶς γε. Sic, ut vulgo, membr. et C. In duobus reliquis omissum γε, quod salvo metro abesse non potest: in priori enim voce media semper apud Comicum correpta. ἀτεχνῶς, ἁπλῶς, καθόλου. V. Ammon. Brunck. παμπόνηρα ταῦτα φαιν. Bav. Dind.

107. δειπνεῖν με δίδασκε. Quia Bacchus ἔμπειρος τῆς τέχνης, ut de eo dicit 810. At Herculi πολλὴν τενθείαν tribuit Av. 1690. V. supra ad 62. et ad Ach. 60. Berg. Xanthias quæ sequuntur, rursus secum indignabundus dicit, sed nec hic nec 115. ejus rationem ullam habet Hercules. Dind. με delet Elm. ad Ach. p. 118. (p. 61. ed. Lips.) Id.

108. Lege ἕνεκα [Sed οὕνεκα est magis usitatum, tam Comicis quam Tragicis.]: mox Ms. ἔχων. Bent. ἀλλ' ὧνπερ ἕνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων. Sic A. C. D. Vulgo οὕνεκα et σκευὴν φέρων. Brunck. ἔχων pro φέρων B. (V. Pors. Advss. p. 286.) Pors. ἕνεκα Rav. Vat. Monac. Flor. b. ἔχων Rav. Vat. Borg. Monac. liber Pogg. Dind. οὕνεκα — φέρων Ald. etcc. edd. ἕνεκα — ἔχων Bav. — τὴν δὲ Lugd. Id. ἔχων. Lib. Burg. Dobr.

109. Fortassis scriptum fuisse κατὰ τὴν μίμησιν, et aliquem explanasse τὴν σὴν μ. conjicit Hopf. At soli articulo hic non erat locus. [κατὰ τὴν σὴν B. Pors. Sic 1. (et Borg.) Dobr.] ἵνα μὴ — Elb. Dind.

110. τοὺς σοφοὺς φρ. Elb. Dind.

111. ἐχρῶ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. ἐπὶ τὸν Κέρβερον est, ad abducendum Cerberum, de qua vi præpos. ἐπὶ consilium indicantis, v. præter alios Fisch. Anim. ad Well. iii. ii. p. 243. Dind.

112. τούς τε λιμένας φράσον μοι Bav. Dind.

113. ἀναπαύλας et ἐκτροπὰς reddunt loca, ubi requiescere (mansiones) et devertere a via (deversoria) possint. At ἐκτροπαὶ sunt potius loca, ubi a via deflectitur. Ridicule πορνεῖα memoravit. πυρνεῖ vitiose Ald. (quod in meo exemplo manu lectoris correctum est) Junt. I. II. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Correctum in Junt. III. Gel. Port. DIND.

114. πανδοκευτρίας. (Sic Ald.) Hic pro *caupona*: infra vero Vesp. 35. de Cleone dicitur, Φάλαινα πανδοκεύτρια, *bellua omnia devorans*. SPANH. διαίται *cœnacula* sunt. DIND.

116. ὦ σχέτλια τολμήσεις γὰρ ἰέναι καὶ σύ γε; totus Herculi tribuebatur. Correxit Seidl. Alloquitur autem Hercules Dion. non Xanth. περὶ οὗ οὐδεὶς λόγος. DIND.

118. ἀφιξόμεθ' εἰς. Sic bene membr. et meus [etiam Rav. et Bav.]. In C. ἀφίξομαι. In B. ut vulgo ἀφίξομ' εἰς. BRUNCK. ἀφίξομ' Ald. Baroc. et cett. edd. ἀφιξόμεθ' Bav. (et Lib. Burg.) DIND. ἀφίξομ' 1. 2. -όμεθ' 6. DOBR.

119. μήτε ἄγραν Elb. sed punctis inferius notata est vox ἄγραν, et superne scriptum reperitur ἄγαν. TREND.

120. πρῶτον 1. πρώτην 2. DOBR.

121. γὰρ omittit Suid. in Θράνιον, Κάλως et Πνιγεύς. BENT. Constant. Lex. et Steph. Thes. v. Κρεμάω ita hæc jungunt: κρεμάσαντι σαυτὸν ἀπὸ κάλω, *si suspenderis te ex fune*. Puto incisum majus, vel quod dicitur semicolon, ponendum post θρανίου et præcedentia separanda a κρεμασ. σαυτὸν, tum quia non recte quis dicitur κρεμᾶν ἑαυτὸν ἀπὸ θρανίου, tum quia Suidas variis locis, in Πνιγηρά, Θράνιον et Κάλως, solum illa memorat, quæ dixi separanda, id est, sine κρεμ. σ., ut et Poll. x. 48. p. 1202. Sensus erit, *prima est a laqueo et scabello*, vel, *primam ostendit laqueus et scabellum, si suspenderis te ipse*. Ap. Suid. autem v. Θράνιον videtur rectius scribi θράνους καὶ θράνια, ταπεινά τινα δίφρια, pro eo, quod habet Schol. θράνους καὶ θρανίτιά τινα. Certe θρανίτια saltem mendosum est, pro θρανίδια. Deinde recte ap. Suid. θρῆνος pro θρῆνυς. [Imo etiam ap. Suid. rectissime legitur θρῆνυς. DIND.] ut Schol. perperam. Ap. Schol. autem melius scribitur ἀπολακτίζοντες αὐτὰ, quam λακτίζοντες, quod Suid. est. Ceterum Pollux x. 48. θρανίον h. l. accipit pro paxillo, cui annectitur restis, ἐπὶ παττάλου, de quo vide ibi Commentat.; θράνιον autem ap. Suid. scribendum esse, non θρανίον, recte censet Jungerm. et ita quoque apud eumdem est scribendum in Πνιγηρά. Schol. recte θρανίον. Dict. *Scabellum* voc. θρανίον notatur, cui insistens quis collum inducat laqueo, quo fiat una litera longa, ut ait Plautus Aulul. i. 1. 38. Male Pollux x. 48. pro *paxillo* accipit, ad quem locum v. Jungerm. BRUNCK. μὲν deest Elb. ἐστι Ald. Junt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Raph. ἐστιν Junt. I. Brub. Port. Lugd. Amst. DIND.

122. Πνιγηράν. Qui se suspendunt, illi πνίγονται, *suffocantur*; et, *æstus* dicitur πνῖγος. Dixerat autem, se nolle θερμὴν ὁδὸν, *calidam, æstuosam viam*. BERG. πνιγεράν Bav. DIND.

123. Jocus est in ambigua significatione v. τρίβειν, quod de via dicitur, tum de medicamentis, quæ in mortario teruntur. Similis jocus est in Stratonis venusto carmine xi., ubi investes medici φάρμακον τρίβειν dicuntur, quo significatur illa τοῦ δεῖνα τρίψις, cujus haud infrequens mentio apud Comicum. BRUNCK. σύντομος Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. τετριμμένη. Adhibuit hæc et seqq. nuper Wyttenbach. ad illa Plat. Phæd. 78. ἐνεγκάτω τις τὸ φάρμακον εἰ τέτριπται, p. 327. Annot. et verba 125. ψυχρὰν, etc. illustravit p. 329. de refrigeratoria cicutæ vi agens. DIND.

124. διὰ θυείας. Cicuta nempe, quæ in mortario teri prius debuit: unde de ea, quam hausturus erat Socrates, Plato in Phæd. p. 116. [c. 65.] καὶ ἐνεγκάτω τὶς τὸ φάρμακον, εἰ τέτριπται· εἰ δὲ μὴ, τριψάτω ὁ ἄνθρωπος. [Scil. semen cicutæ terebatur, ut succus exprimeretur. V. Plin. H. N. xxv. 13. et quos laudat Fisch. ad Plat. l. d. p. 491. DIND.] Mox p. 117. [c. 66.] de eo qui præparatam cicutam Socrati erat allaturus: καὶ συχνὸν χρόνον διατρίψας ἧκεν ἄγων τὸν μέλλοντα δώσειν τὸ φάρμακον ἐν κύλικι φέροντα τετριμμένον. SPANH.

125. Nec *frigidam viam* sibi ostendi volebat, v. 119. BERG.

126. Quod de cicuta hic dicitur, quæ frigore enecet, et quidem facto a pedibus ac dein a suris initio, firmat de Socratis e pota cicuta obitu Plato Phæd. p. 118. [c. 66.] κἄπειτα σφόδρα πιέσας αὐτοῦ τὸν πόδα, ἤρετο, εἰ αἰσθάνοιτο· ὁ δὲ οὐκ ἔφη· καὶ μετὰ τοῦτο αὖθις τὰς κνήμας· καὶ ἐπανιὼν οὕτως ἡμῖν ἐπεδείκνυτο, ὅτι ψύχοιτό τε καὶ πήγνυτο. SPANH.

128. Suid. v. βαδιστικοῦ, Triclin. ad Soph. Trach. 394. βαδιστικὸς ex Aristoph. memorat Poll. iii. 92. γε omittit Borg. DIND.

129. V. Meurs. Gr. Fer. in Ἀκαδημία. BRUNCK. Is docuit in vico a regione

Ceramici intra urbem (Paus. i. 2.) tres cursus lampadicos (λαμπαδοῦχοι ἀγῶνες) quotannis institutos esse, Minervæ, Hephæsto, et Prometheo. Qui currebat, eum oportebat providere, ne fax extingueretur, quam quidem ei, qui ipsum excipiebat, tradebat. Unde proverbialis locutio exstitit: Lampada cursu tibi trado. Simili metaphora usus est Lucret. ii. 78. a. Conz. Add. Spiegazione di un raro marmo Greco, nel quale si vede l'Attico modo di celebrare i Giuochi Lampadici del Duca Mich. Vargas-Macciucca, Accad. Etrusco — 1791. 4. — εἶτα τι Inv. pro κᾆτα τ. edidit. Ad ὄντος βαδιστικοῦ (h. e. apti ad iter pedestre faciendum,) supplendum μου. Dind. εἶτα Rav. Baroc. Borg. Id. κεραμικὸν Elb. — κᾆτα τι. Ald. et cett. edd. εἶτα τι Rav. (et Lib. Burg.) Id.

131. ἀφιεμ. τ. λαμπάδ' ἐν. Citat Tho. Mag. v. Θεῶ. Ut autem locus hic recte intelligatur, sciendum est, moris olim Athenis fuisse, ut in Ceramico cum lampadibus et facibus decurreretur. Cum autem faciendum erat currendi initium, cursoribus facis missione signum dabatur, spectatoribus exclamantibus, εἶναι, vel ἕς, mitte sc. facem. Huc ergo alludens Hercules Baccho dicit: Ascende turrim in Ceramico, et, quum audiveris spectatores dicentes mitte facem, tunc et tu temet inde demitte s. præcipitem dato. Kust. Ms. τῇ. Bent. ἐντεῦθεν deest Elb. Dind.

132. Hic versus in ed. Ald. excidit in fine columnæ, ita in meo, exemplo manu suppletus: κἄπειτ' ἐπειδ' ἂν φῶσιν οἱ θεώμενοι. Deest etiam Junt. i. habent Junt. ii. iii. Crat. etc. Locum melius interpunxit Port. Dind.

133. εἶναι. Infinit. pro imperativo, ut Nub. 1079. εἶτ' εἰς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν. Ran. 170. τότε μ' ἄγειν, et alibi sæpe. Potest subintelligi μέμνησο, aut quandoque δεῖ aut alia verba explendo sensui apta. Brunck. Legebatur ἐπειδὰν φῶσιν— εἶναι, quod vertunt interpretes, quando jubebunt spectatores lampadem mitti. Quasi vero id dici potuerit ἐπειδὰν φῶσιν εἶναι, aut spectatoribus conveniat initium certaminis jubere. Schol. εἶναι τόθ' εἶναι. ἀντὶ τοῦ ἀφεῖναι τοὺς δρομεῖς. τινὲς γράφουσιν εἶητε. Quam in aliis libris repertam scripturam testatur Schol. εἶητε tam inepta est ut non possit non corrupta haberi. Recte ego Seidl. corrigere puto εἶνται ἀντὶ τοῦ ἀφεῖνται, cui aptum est quod explicandi caussa additur, οἱ δρομεῖς, eodemque fortasse spectat alius annotatio grammatici, πρὸς δὲ τόπῳ τούτῳ (τῷ Κεραμεικῷ) πύργον τινὰ ὑπάρχειν φασὶν, ἀφ' ὃν συμβουλεύει αὐτὸν ἀναβάντα θεωρεῖν τὴν λαμπάδα, καὶ ὅταν οἱ πρῶτοι λαμπαδίζοντες ἀφεθῶσι, καὶ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πύργου ἀφεῖναι ἑαυτὸν κάτω. — Verba τόθ' εἶναι καὶ σὺ σαυτὸν afferuntur in Hortis Adon. fol. 180. b. et 181. a. Dind. Pro σαυτὸν Elb. ταυτον. εἶναι bis Junt. i. Gel. in Raph. priori loco εἶναι. Id. τῇ Baroc. Pors. τῇ 1. τοῖ 2. Dobr.

134. Locum hunc voc. ἐγκέφαλος gratia citat Athen. ii. 25. p. 66. Kust. ἐγκεφάλου θρίω δύο. [Quia cerebrum hominis habet membranas foliis ficuum, quæ θρία dicuntur, similes: aut alludit ad illud cibi genus, quod paratur ex cerebro animalium quorumdam foliis ficuum involuto. Ex Schol. Berg.] Nempe juxta Schol. quod cerebrum humanum membranas habeat instar foliorum ficus. Citatur vero hic locus in Scholl. ad Eqq. 951. ubi inter varias voc. θρίου pro condimentis significationes ea quoque traditur: ἐγκέφαλος μετὰ ὑδρου καὶ τυροῦ σκευαζόμενος καὶ ἑλισσόμενος ἐν φύλλοις συκῆς. Spanh. Athen. ii. p. 66. b. Schol. ad Eqq. 951. p. 608, 20. δύω edd. veteres. ἐγκέφαλον Elb. δύω Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Lugd. Amst. Dind. Lege δύο. Pors.

136. πότε Jac. Periz. Addend. ad Æl. V. H. i. 18. ἀλλ' ἥνπερ. B. Pors. ἀλλ' ἥνπερ [ubi vulgo deest ἀλλ'. Bent.].

137. ἥξεις μεγάλην Suid. v. ἄβυσσος, non B. Pors. ἐπιλίμνην uno vocabulo Ven. i. ii. (non Raph.) Post πάνυ punctum habent Ald. Junt. i. ii. iii. comma Raph. delevit interpunctionem Crat. cum seqq. Dind.

138. Inserta vulgo (ante περαιωθ.) particula γε, quam in uno Regio omissam, ut inutilem expunxi. Brunck. Dele γε. Bent. γε om. Suid. in φεῦ. Pors. Habent particulam ceteri libri, etiam Rav. tuitusque est Reisig. ad Sophocl. Œd. Col. p. 823.: recte rejecit Elms. annotatione ad eandem fabulam p. 214. 215. etsi in eo falsus, quod γε ab interrogativis sententiis alienum judicat. Dind. πῶς δε Ven. i. ii. Raph. Id.

139. τυννουτωὶ Ald. Junt. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Cett. τυννουτωί. Dind. τυνουτωὶ B. τουνουτωὶ Suid. Ms. φεῦ. Pors.

140. Versum hunc et sequentem adducit Etym. v. Ὀβελίσκος. Duos autem obolos Charonti nauli loco datos fuisse Aristoph. hic ait, non rei ipsius veritatem secutus (nam reliqui scriptores unius tantum oboli mentionem faciunt), sed alludens ad mercedem judicum Athenn.,

quæ initio duorum et postea trium obolorum fuit. V. quæ hac de re notavit Tib. Hemst. in politissimis notis ad Lucian. Dial. (selectos) p. 16. s. Kust. Intelligit Charontis naulum et alludit ad mercedem judiciariam Schol. Berg.

141. V. quæ de hac duorum, aut sequuta mox trium obolorum in tribunalibus Athenn. ac civium in concionibus mercede diximus ad Nub. 839. Spanh. Allusio ad judicum Athenn. mercedem, aut eam, quæ civibus in concione suffragia ferentibus dabatur. Non eadem fuit semper, sed diversis temporibus aucta vel imminuta fuit ab uno ad tres obolos: duorum obolorum tum fuisse videtur, quando editæ fuerunt Ranæ. Idcirco Charonti, quem ceteri omnes mythographi obolo contentum fuisse volunt, Comicus Duobolon nauli nomine solvi fingit. Brunck. φεῦ extra versum ponitur, unde uncinis inclusit Brunck. Dind. φεῦ separatim scriptum in Elb. totam lineam occupat. [" φεῦ delent quidam." Scal.] Dind. τὼ om. B. non Suid. ed. Ms. φεῦ. Pors.

142. Vulgo (in vv. Θησεὺς ἤγαγε) pronomen abest, quod flagitante sermonis ratione reposui. Brunck. [qui dedit, Θησεύς σφ' ἤγαγε, recte nemine ei obsequuto, quum et intelligi facile ex antecedd. possit, et inserto σφ' dura fiat oratio.] Hunc ad inferos descendisse cum Pirithoo ad rapiendam Proserpinam notum est. Berg. ἤγαγε Ald. etc. ἤγαγεν Elb. Dind.

143. Non debebat unius Cod. auctoritate μετὰ τοῦτ' ab Inv. recipi pro μετὰ ταῦτ', inprimis quum ductus literarum conjuncti facile potuerint legentis oculos fallere. Dind. μετὰ ταῦτ' Ald. et al. edd. μεταταῦτ' Junt. I. III. Id. τοῦτο Rav. et Lib. Burg. Dobr. κατὰ ταῦτ' ὄφ. etc. Depravatus solus Rav. quod in hac re optimo cuique potuit accidere, exhibet μετὰ τοῦτ'. Reisig.

144. μή μ' ἔκπληττε. Gl. in C. μή μ' εἰς ἔκπληξιν καὶ φόβον ἔμβαλε· οὐ γάρ μ' ἀποστήσεις τῆς ὁρμῆς. Brunck.

145. βόρβορον παχύν. Sic Cod. meus. Reliqui, ut vulgo, πολύν. V. seq. βόρβορον παχὺν. Cod. ut tres alii Regii, juxta impressos, πολὺν, quæ lectio plurium Codd. fide nixa mutari forte non debebat. Brunck. βόρβορον πολύν. Quod e scitis Græcorum theologiæ dicitur, juxta quam scelerati et qui, necdum eorum mysteriis initiati, fato erant functi, in luto ac stercore jacere in inferis credebantur. Plato de postremis in Phæd. p. 81. t. i. [c. 13.] [Ad q. l. cf. Fisch. p. 290. et Moshem. ad Cudworth. t. ii. p. 1040. Fuit autem illa Orphica sententia, h. e. ex antiquissimo philosophemate de inferis repetita. Dind.] ὅτι, ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς Ἅιδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται. De quibus etiam non initiatis hic agi, vel ex proximis poëtæ verbis mox liquebit, quæ de læta et felici τῶν μυουμένων, initiatorum, in inferis conditione mox dicentur. Spanh. παχὺν receperat Brunck. quod ex interpretatione ortum est. Dind. Post ἀποτρέψεις Bav. addit τῶν ἐκεῖσε. Pro πολὺν Bav. et Monac. παχύν. Dind. πολύν. sic Suid. ed. Ms. παχ. Pors.

146. καὶ σκὼρ ἀεὶ νῶν. Citat Suid. v. Ἀεὶ νῶν et v. Σκώρ. Kust. Notat hic Schol., a quibusdam tradi, quod Strattis in Atalanta primus illa voce σκὼρ sit usus: falsum vero id esse, quod illud drama diu post has Arist. Ranas sit. Immo ea voce Epicharmus, ipso Arist. vetustior, usus erat in versu, qui ap. Athen. de scaro pisce legitur viii. p. 319. τῶν οὐδὲ τὸ σκὼρ θεμιστὸν ἐκβαλεῖν θεοῖς. Spanh. νῶν. Gl. in C. ῥέον. In meo νάον. Recte. Est participium v. νάω, fluo, mano. Verti debuit, et merdam semper fluentem. Brunck. Brunck. nescio quo proluvio describi jussit σκῶρ' i. e. σκῶρα, quem inconsulto sequitur Invern. Legendum σκώρ, ut est in Juntt. [et aliis usque ad Br.], siquidem neutrum est vocabulum. Herm. σκὼρ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. νῶν Ms. σχολ. ῥέον. Bent. ἀεὶ νῶν. Suid. v. σκώρ. om. Suid. Ms. (sic Pors.) An σκὼρ per errorem notavit pro ἀεὶ νῶν. Dobr. σκώρ ἀείνων Elm. Edinb. Review, N. xxxvii. p. 73. Quod contractum dicit ex ἀέναον. Dind. Libri omnes ἀεὶ νῶν. Atticam formam ἀείνων Buttman. uber. gramm. Gr. i. p. 250. restituit. V. Bekk. Anecd. i. p. 22, 16. et p. 347. Vulgatam scripturam habent Suid. v. ἀεὶ νῶν et v. σκῶρ et grammaticus in Cod. Coisl. 178. Id. V. Reisig. ad 64.

147. Repetendum ex antecedd. ὄψει, videbis. Æsch. Eumen. 269. de inferis etiam, ὄψει δ' ἐκεῖ, τίς ἄλλον ἤλιτεν βροτῶν, ἢ θεὸν ἢ ξένον τιν' ἀσεβῶν, ἢ τοκέας φίλους, ἔχονθ' ἕκαστον τῆς δίκης ἐπάξια. Berg. ξ. ἠδ. τις B. Pors. τὶς Ald. etc. Ita et 151. 152. Dind.

148. Ἢ πόδα σου κυνῶν τ' ἀργύριον ὑφείλετο Vet. Not. Scal. Dind. ἀργύριον (art. om.) B. Pors.

149. Loci hujus meminit Ammon. v. Ἀλοᾶν. Kust. Vulgo ἠλοίησεν, quemadmodum in duobus Codd. scriptum est. Membr. ἠλλοίησεν: meus ἠλλοίασεν. Ad

Att. normam exactum est, quod dedi [ἠλόησεν, quod et Inv. in textis reliquit, quamquam dare eum voluisse ἠλοίησεν, e Not. patet.] v. Valck. Anim. ad Ammon. [t. ii.] p. 21. [Qui ἠλόησεν in Cod. Ms. Suid. reperit. Dind.] Gl. Codd. ἔτυψεν. Obsceno sensu accipit Toup. ad Suid. ii. p. 102. [t. i. p. 350.] quod magis comicum est. Virg. Æn. vi. 608. 'Hic, quibus invisi fratres, dum vita manebat, Pulsatusve parens, et fraus innexa clienti, Aut qui divitiis soli incubuere repertis, Nec partem posuere suis, quæ maxima turba est,' etc. Brunck. Cæterum Conzius cum h. l. Virg. Æn. vi. 608. ss. Georg. iv. 477. ss. Hom. Il. T. 259. et cum loco de Elysiis campis Virg. Æn. vi. 638. [ubi v. Heyn. Exc.) comparari jubet. Dind. ἠλοίησεν Ald. et cett. Id. ἠλόησεν Suid. Cod. Leid. et Oxon. Valck. Brunck. V. Pors. ad Toup. vol. iv. p. 456. Dind. ἠλόησεν Toup. in Suid. ii. p. 102. ἠλοίασεν B. ἠλόησεν bis Suid. Ms. in v. Pors. ἠλοίασεν 1. ἠλοίησεν 2. Dobr.

150. Vox ὅρκον in quibusdam edd. male deest. At agnoscit eam non solum Ms. Vat. sed etiam edd. Flor. et Bas. Kust. Hom. Il. T. 259. καὶ Ἐριννύες, αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν ἀνθρώπους τίνυνται, ὅστις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Brunck. ὅρκον ante ὤμοσεν deest Elb. Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst., habent Junt. ii. Gel. Dind. ὅρκον [quod om. Ald. Junt. 1515. non 1525.] Dind. inter l. a m. pr. B. Pors. 'πίορκον ὅρκον 1. 2. 6. Dobr. 'πίορκον ὅρκον Inv. Lib. Burg. Id.

151. Loci hujus mentionem facit Suid. v. Ἢ Μορσίμου. Kust. Nihil acerbius de malo poëta ac frigido Tragico, qualis erat hic Morsimus, de quo ex hujus Comici Pac. [805. ss.] ad 94. vidimus, dici poterat; ut nempe, qui ex ejus tragœdiis aliquid transcriberet, post fures, pæderastas, parricidas, ac perjuros illico nominaretur. Quomodo insuper Eqq. 400. inter imprecationes hæc continuo legitur, καὶ διδασκοίμην προσᾴδειν Μορσίμου τραγῳδίαν; chori proinde partes in ea agere, et quod supra ex Pac. itidem adtigi, χορὸν μὴ 'χῃ Μόρσιμος. Spanh.

152. καὶ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. τούτοις καὶ εἰ Lib. Rav. Dind. τούτοις, εἰ. 1. Dobr.

153. Locum hunc citat Diomedes Grammaticus l. iii. p. 472. ubi agit de pede pyrrhichio, quem etiam *Cinesiam* dictum fuisse hinc probare velle videtur; nisi tamen in sensu loci illius, qui procul-dubio corruptus est vel mutilus, fallor. V. Nos etiam ad Suid. v. Πυῤῥίχαις, ubi itidem locus hic citatur. Kust. Ad ea quæ de insigni hujus Cinesiæ gracilitate notantur hic in Scholl. et infra 1433. ut monuit idem Kust., addi potest alius hujus Comici in deperdita fabula Gerytade ap. Athen. locus xii. p. 551., ubi inter macilentos, qui legati ad inferos mittuntur, recensetur ἀπὸ δὲ τῶν Κυκλικῶν Κινησίας, ubi docet præterea, φιλύρινον eumdem Cinesiam vocare Aristoph. Av. 1335. et de quo integram fabulam scripsisse Strattis dicitur. Spanh. Cinesias dithyrambicus seu κυκλίων χορῶν poëta, quem sæpe exagitat Comicus. De eo v. Periz. ad Æl. V. H. x. 6. et iii. 8. ubi docet πυῤῥίχην hic canticum notare, ad quod saltabatur. Brunck. πυρίχην B. Pors.

154. σε om. B. Pors. τίς σε Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. περίεισι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. Dind. περίεισιν. Perperam vulgo περίεισι. V. ad Thesm. 450. Virg. Æn. vi. 638. 'Devenere locos lætos et amœna vireta Fortunatorum nemorum sedesque beatas. Largior hic campos æther et lumine vestit Purpureo, solemque suum, sua sidera, norunt.' Brunck.

155. ὄψει etc. Quæ utique ad eam respiciunt Græcorum et Athenn. potissimum opinionem, mysteriis Eleusiniis initiatos post hanc vitam agere in campis Elysiis, omni felicitatis genere ibi mactos, et inter alia clarissima solis luce, sicut quum inter vivos essent, et perpetuo quidem ibi frui. Unde v. seq. θίασοι εὐδαιμόνων dicuntur et τρισόλβιοι ap. Sophoclem iis versibus, qui infra adducentur, ac prout ipse Hercules, qui hæc ad Bacchum ad inferos profecturum dicit, prius initiatus dicitur, antequam inferos adiret, ap. Eurip. Herc. Fur. 612. τὰ μυστῶν δ' ὄργι' εὐτύχησ' ἰδών. Quæ abunde illustrantur ex iis, quæ in hac nostra fabula ab initiatorum in inferis choro dicuntur infra 449. ss. Ut abunde liqueat, cur ab Hercule Baccho, de statu inferorum, ad quos descensum parabat, sciscitanti dicatur h. l., post illos sceleratos, eosque qui non erant initiati, conspectos in cœno ac stercore jacentes, visurum dein locum splendida luce, qualis hic in vita (ὥσπερ ἐνθάδε) collustratum, quæ foret nempe initiatorum (οἱ μεμυημένοι 158.) sedes: qua de re, de credita initiatorum post hanc vitam felicitate, dicetur opportunius ad v. 449. Spanh. τὲ edd. vett. τε Port. Dind.

156. μυῤῥινῶνας. Quorum myrtetorum

in his beatorum apud inferos campis inde fit hic quoque mentio, quod myrti coronis redimirentur initiati, unde ab eorum in inferis choro, eo hymno, quem advenienti Baccho, cui communia erant cum Cerere et Proserpina, quod aliunde notum, sacra Eleusinia, idem accinit, inter alia rogat v. 330. ut capiti *coronam myrti*, *στέφανον μύρτων*, circumdet; quod, ut ibi notat Schol., *μυρσίνης στεφάνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ μεμυημένοι*. Quod itidem tangitur a Soph. Schol. ad Œd. Col. 713. *ὁ δὲ Ἴστρος τῆς Δήμητρος εἶναι στέμμα τὴν μυῤῥίνην καὶ τὴν σμίλακα.* Item, *καὶ τὸν ἱεροφάντην καὶ τὸν δᾳδοῦχον καὶ τὰς ἄλλας ἱερείας μυρσίνης ἔχειν στέφανον.* Spanh. Voc. *θίασοι* a sodalitatibus Bacchi (v. quos laudat Böttiger. archæol. Mus. i. p. 92.) ad quævis alia sodalitia transfertur. *μυῤῥινίδας* Elb. Dind.

157. *ἀνδρῶν, γυν.* Pro *ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν*. Nam Græci in hoc genere loquendi copulam fere omittere solent. [Add. Reitz. ad Lucian. ii. p. 130. Schæfer. ad Long. Past. p. 403. Male igitur *καὶ* in cod. Elb. est additum. Dind.] Soph. Antig. p. 258. ed. Henr. Steph. [1093. s. 1067. Erfurdt.] *ἀνδρῶν, γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα.* Lycophr. Alex. 683. *ἀνδρῶν, γυναικῶν εἰδότα ξυνουσίας.* V. ibi Potter. qui non solum cit. locum Soph. sed etiam hunc poëtæ nostri recte ibi observavit. Kust.

158. *δὴ* om. B. Pors.

159. *ὄνος ἄγων μυστήρια.* Proverbium de illis, qui multo labore gravantur, inde ortum, quia tempore mysteriorum res ad illos ritus necessarias ope asinorum ex urbe portarent Eleusinem, ubi fiebant mysteria, ut docet Schol. Berg. Dicit Xanthias hæc secum et dein sarcinas abjicit. Dind.

161. *ὃν ἂν δέῃ.* Sic tres Codd. Vulgo *δέει*. Brunck. *δέει* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. *δέῃ* Elb. *δέῃ* Bav. Dind. *δέῃ* B. Pors. Hp. om. 2. *δέῃ* 1. 2. Dobr.

163. *οἰκοῦσι* Elb. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Brub. Raph. Lugd. Amst. Dind.

164. *χαῖρε* ita ad mortuos, eosque qui ad inferos descendunt, dici, docuit Biagi Monum. Gr. Mus. Nan. p. 282. 287. Hercules his dictis abit et rursus domum intrat. Dind. Post *σύ γε* in edd. vett. etiam Brub. Gel. Raph. punctum. Delevit Wech. Id.

165. Avv. 657. *ἄγε δή, Ξανθία καὶ Μανόδωρε, λαμβάνετε τὰ στρώματα.* Berg. Etiam h. l. Xanthiam alloquitur Bacchus. *στρόματ'* Elb. Dind.

166. *πρὶν καὶ καταθέσθαι.* In Plut. 597. *πρὶν καταθεῖναι.* Berg. Consius intellexit ita: cum vix deposuerim. Comice dicitur, ut Schol. sensit. Dind.

167. *μίσθω σέ τινα* Bav. Dind.

169. *ἂν δὲ μὴ εὕρω* Elb. et Bav. *ἐὰν δὲ μὴ 'ὕρω* Ald. Junt. i. ii. Gel. *μ' ἥυρω* Junt. iii. *μὴ 'ὕρω* Crat. Wech. Brub. Raph. Port. *μὴ ὕρω* Ven. i. ii. V. Erfurdt. annot. ab Herman. editam ad Soph. Antig. 225. Dind. *μὴ ῦρω.* Non me fugiunt, quæ hujus similia feruntur, quum, aliæ vel vocali simplici longa vel diphthongo verbum cum antecedente coalescit, qualia sunt *μὴ 'ὑτοῦ* (nam ita legendum, i. e. *μὴ αὐτοῦ*, timens, ne suum ipsius filium diverberet) Eccl. 674. *ἴττω 'Ηρακλῆς.* Ach. 868. *ὦ 'σχύλε* infra 1270. *ὦ 'ζωρὲ* Av. 1648. *τῇ οἰκίᾳ* Vesp. 859.: veruntamen cum variæ lectionis *ἐὰν δὲ μὴ 'χω* mentio fiat ap. Schol., quæ quidem et elegantior est et ita comparata, ut ejus declarandæ causa adscriptum videatur vulg. *μὴ εὕρω*, non spernendam eam duco, præsertim quum sic etiam duriuscula carere possimus contractione. Non autem intelligendum *ἀργύριον*, sed *μισθώσασθαι*, si vero nequeam invenire, quem conducam: v. ad Lys. 945. Hotib. *τότε μ' ἄγειν.* Subintellige *ἀνάγκη*, aut *χρή*, aut *κέλευε*, aut simile. Infra 885. *εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.* Berg.

170. *τινες ἐκφέρουσι.* Sic solus C. cum impressis. Quatuor alii Codd. *τινες φέρουσι.* V. not. ad Lys. 408. Vellem in aliquo reperisse *τόνδε τὸν νεκρόν.* Brunck. Fertur jam mortuus a vespillonibus per scenam. *τινες φέρουσι* duo Harl. apud Elm. ad Ach. p. 118. (61. ed. Lips.) Monac. Elb. Recte Elm. *τιν' ἐκφέρουσι.* Dind. Bav. *φέρουσι.* Pro *νεκρὸν* in Elb. vitiose *νενεκρόν.* Id. *τ. φέρουσι* B. Pors. *φέρουσι* sine *ἐκ* 1. 2. Dobr.

171. Constituitur hic vulgo scena 3. act. 1. Alloquitur Bacchus mortuum.—*Σὲ λέγω.* Attice. Sic *ἡμᾶς λέγων* Ach. 557. et ejusd. fab. 502. *τὴν πόλιν κακῶς λέγω*, et cum duobus etiam accusativis Conc. 435. *τὰς μὲν γυναῖκας πόλλ' ἀγαθὰ λέγων.* Spanh.

173. *πόσ' ἄττα.* Male vulgo *ἅττα* [h. e. *ἅτινα*] cum aspiratione. V. Tho. M. in *ἄττα* [add. Fisch. ad Plat. Phæd. iii. 17.] Brunck. *πόσ'* : Ms. *ποῖ* : Bent. *πόσ' ἅττα* Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. *πόσ' ἅττα* Junt. ii. iii. *πῶσ' ἅττα* Ven. ii. Wech. Dind. *πόσ'* B. a m. pr. *ποῖ* ex em. Pors. *πόσσ' ἄ.* 1. *πόσ' ἄ.* 2. Dobr.

174. *ὑπάγεθ'* etc. Sunt verba mortui ad bajulos, et Dionysus sequentia dicit,

eos retinens. Hopf.

175. ἐὰν ξυμβῶ. Schol. monet, in quibusdam Codd. scriptum fuisse ἵνα ξυμβῶ, prout legitur etiam in Ms. Vat. Urb. Locus autem Hom. quem Schol. citat, exstat Il. H. 353. sed ubi legitur (uti etiam hic legendum est) ῥέξομεν, per ο in syllaba secunda, ut sit fut. indicat. Metrum enim lectionem talem requirit. Kust. ἵν' ἂν B. Pors. γρ. ἵν' ἂν rub. sup. 1. ἵνα Rav. Lib. Burg. Dind. Ms. ἵν' ἂν (vice ἐὰν) Bent. Reposui ἵνα. Reisig.

176. ἀναβιφήην πάλιν. Quum viventes dicant, *emoriar*, *dispeream*; si velint sibi maximum malum imprecari. iste mortuus contra, quasi maximum malum sibi imprecans dicit, *reviviscam denuo*. Berg. ἀναβιψήν commemorat Etym. M. p. 108, 37., grammaticus in Hortis Adon. fol. 188. a. et alii. Dind. ἀναβιψήμην Elb. Id. καταθήσῃς 1. Dobr.

177. λάμβαν' 1. 6. Dobr.

178. ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος. Frisch. male, *quam honestus est hic nequam!* Sensus est, *quam superbe et serio vultu hæc dicit scelestissimus ille!* Kust. ὡσαύτως σεμνὸς—Junt. I. Dind. Δι. 1. Ξα. 2. Dobr.

179. V. infra 639. Berg. Ξα. præf. 1. Dobr.

180. ὠὸπ παραβαλοῦ. Charontis ἐπιφώνημα est, quo ripæ proximus vectorem, quem remigare cogit, jubet cymbam ripæ applicare. v. ad 269. Hoc vero dum clamat, in ulteriori ripa est; postea solus cymbam reducit ad ripam, in qua stat Bacchus. Brunck. Charon transvexisse mortuos censendus est, et nondum conspicere Bacchum et Xanthiam, qui prope a lacu absunt. Conz. παραβαλοῦ, i. e. *appelle cymbam ad littus*: non, ut Frischlinus, *accede ad scapham*. Kust. Schol. At in Eqq. ad 759. τὴν ἄκατον παραβάλλου, aliter Schol. ἑτοίμην ποίει, *fac paratam cymbam*. Hic in Ran. 271. παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ. Videtur autem recte exponi per ὅρμισον. Berg. Infra 269. παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ *remum laxa*; quam esse vocis hujus παραβάλλειν significationem, notat Suid. Nub. 361. τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλει, ubi v. quæ notavi. Spanh. Constituitur hic act. 1. scena quarta. Dind. ὢ ὄπ Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Verba τουτὶ τί ἐστι Dionyso, et verba τοῦτο λίμνη—οὑτοσὶ Xanthiæ tribuuntur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. et post ὠὸπ punctum deest ed. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. τὸ om. 1. Dobr.

181. τουτὶ τί ἐστι; Hæc verba in IV. Codd. Xanthiæ tributa [alloquenti Dionysum; vulgo Dionyso tribuuntur]. Quæ sequuntur usque ad 185. in meo et in B. continuata Baccho, sine famuli personæ interpositione: in membr. et in C. Xanthiæ persona, quæ ante 183. poni debuit, superiori præfixa est. In 185. media salutatio melius famulo tribueretur. [Ter salutationem ingeminare Bacchum, parum probabile: nam cui bono? Non nemo in Scholl. quem sequor. Plene post Χάρων tribus locis distinguitur in Juntt. Hotib.] Brunck. Postremum hoc recte improbat Conz. qui observat, triplicem istam salutationem optime convenire deo, qui suam ita tegere voluerit anxietatem; ceteros versus recte illum suis tribuisse personis monet. Dind. I. Seager in the Classical Journal, N. iii. p. 501. τοῦτο λίμνη. νὴ Δία, ἥντη 'στιν ἣν ἔφραζε καὶ πλοῖόν γ' ὁρῶ. collato 137. Id.

182. Δι. αὕτη—Ξα. καὶ—Δι. νὴ τὸν— 1. Dobr.

183. Ms. ΔΙ. Νὴ τὸν Ποσειδῶ. Bent. κἄστι γ' ὁ X. In Cod. (quinto Reg.) κἄστιν ὁ X. quod magis placet [et recepit Höpf.]. Brunck. Δι. hic præfigit et 184. om. B. κἄστιν ὁ B. Pors. 1. om. Δι.— Ut vulgo 2. Dobr.

184. V. Suid. v. 'Ανάπαυλαν, v. Τίς εἰς ἀναπαύλας et v. Χάρων, ubi locus hic citatur. Kust. Infra 1527. πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων etc. Potuisset etiam omissa præpos. ἐκ dicere, εἰς ἀναπαύλας τῶν κακῶν. Soph. Electr. 879. φέρω γὰρ ἡδονάς τε κἀνάπαυλαν ὧν πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν. Fingit autem, talia loca esse apud inferos, qui in morte sit requies et oblivio malorum. Hercules moriturus ap. Soph. Trach. 1253. παῦλά τοι κακῶν αὕτη τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη. Berg. deleto ΔΙ. [Bent. sequitur Schol. sic Hotlb.] Bent.

185. Suid. ἀνάπαυλαν. κακῶν πόνων. καὶ—Suid. Ms. τίς εἰς ἀ. et in Χάρων. Pors. καὶ ante πραγμάτων deest Elb. Dind.

186. ὄνου πόκας, i. e. *asini vellera*. Est proverbium de re, quæ non existit. Asinus enim velleribus sive lana caret. Vox πόκας autem dubium est, utrum descendat a recto πόξ, an πόκη. A πὸξ deducenda erit secundum Schol.; quippe qui inde format nominat. pluralem αἱ πόκες. At alterum nom. agnoscunt Suid. Hes. Vat. Provv. Appendix, et Mich. Apostolius in Adagio, ὄνου πόκαι, quarum vocum posterior non nisi a πόκη deduci potest.

Est et tertius nom. ὁ πόκος, ου, reliquis duobus frequentior; quo Zenobius in enarrando hoc adagio utitur. Kust. Forte autem ita dicitur, ut ὀρνίθων γάλα, de rebus, quæ ob raritatem majoris æstimantur. Berg. Est de verbo: in die Eselsschun, i. e. das land des nichts, der schatten, der schemen. Magis tamen placet, quod in mentem venit. Ὄκνου πλοκάς, eodem fere sensu, ex Pausan. x. 29, 2. Conz. ἢ εἰς ὁ. B. Pors.

187. ἢ 's Κερβερίους. Loci hujus meminit Etym. v. Κιμμερίους. Kust. Κερβερίους, a Cerbero nomen habentes. Ταίναρον. Laconicæ promontorium, ubi putabatur esse descensus ad inferos. Virg. iv. Georg. [467. ubi cfrr. intpp.] 'Tænarias etiam fauces, alta ostia Ditis.' Berg. κερβέρους. B. Pors.

188. ποῦ σχήσειν. Ms. Vat. U. rectius, ποῖ σχ. 8. i. e. ut recte Frisch. *quo cursum diriges?* Kust. Probant etiam Berg. adducto loco Theogn. [immo Solonis fr. v. 65. ed. Brunck.] Πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδε Ποῖ σχήσειν μέλλει, χρήματος ἀρχομένου· et Hotib. Add. Dorv. ad Char. p. 120. In ed. Höpfn. ab hoc versu inchoatur quarta scena. V. Schæf. ad Bos. Ellips. p. 317. Dind. σχίσειν Ven. i. σχείσειν Ven. ii. σχέσειν Raph. Id. ποῖ B. ποῦ Suid. ed. Ms. in ποῦ σχ. et ποῦ γῆς antea. Pors. ποῖ 1. 6. ποῦ 2. Dobr.

188-190. Δι. ante ποῦ om. Deinde legit et distinguit Δι. ἐς κ. — Δι. εἴσβαινε δὴ παῖ. Lib. Burg. Dobr.

189. σοῦ γ' οὕνεκα meus et duo Regii [et Elb.]: C, ut vulgo, perperam εἵνεκα. V. ad Lys. 74. Brunck. Nam εἵνεκα nunquam dixerunt Attici. Hopf. Eurip. Herc. Fur. 610. ἦλθες γὰρ ὄντως δώματ' εἰς ᾅδου, τέκνον; Berg. οὕνεκα Elb. Perperam in ed. Brunck. expressum εὔνεκα. Junt. ii. iii. εἵνεκα. Cett. εἵνεκα. Gel. ἕνεκα. Dind. εἵνεκα Ald. Kust. ἕνεκα B. εἵνεκα Suid. ed. Ms. σοῦ γ'. Pors. οὕνεκα 1. 2. Dobr.

190. Dionysus conscendit cymbam, tumque servum idem facere jubet, sed hunc Charon repellit. Dind. ἔσβαινε 2. et primo 1. ut puto, nunc erasa syllaba, ἔμ fecit alius. ἔμβαινε servat 190. Dobr.

191. τὴν περὶ τῶν κρεῶν. Æstuant Scholl. ut ex his verbis aliquem commodum sensum eliciant: verum mihi non satisfaciunt, licet dicant, quosdam legisse τῶν νεκρῶν, quod quidem pleniorem sensum exhiberet; sed vetat Plutarch. qui jam suo tempore τῶν κρεῶν legebat. Nam ad h. l. alludit manifesto in libro: *Ne suaviter quidem vivi posse secundum Epicurum*, dum ait, παπαί, εἰς τὴν γαστέρα τοῖς ἀνδράσιν ἔοικας ἐναλεῖσθαι, καὶ τὴν περὶ τῶν κρεῶν ἐπάξειν, ubi subintelligere videtur κίνδυνον vel πόλεμον. Sed quare potius in ea pugna de propriis corporibus periclitati fuerint pugnantes, quam in aliis pugnis, non video. Nam in omni naumachia periculum maximum de proprio corpore et vita pugnantibus imminet: ideo nihil peculiare habuit hæc pugna, quare de carnibus vocari debuerit, quod vult Schol., qui sic commentatur: φησὶν οὖν, οἷον οὐ περὶ χρημάτων καὶ πατρίδος, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἰδίου σώματος· κρέας γὰρ τὸ σῶμα. At incidit mihi quædam de h. l. suspicio. Ea naumachia ad Lesbum insulam, et ἀντίον τῆς Μιτυλήνης, ut ait Xen. [i. 6. 26. Schneid.], commissa est. Fuit autem mons in ea insula, Creon nomine, de quo quidem tacuit Strabo, et alii qui exstant geographi Græci: at Plinius v. 31. eum nominat [sect. 39. ed. Hard.], dum de Lesbo insula dicit, *Montes habet Lepetymnum, Ordymnum, Macistum, Creonem, Olympum.* De situ ejus montis nihil addit, sed suspicor, de hoc monte Aristoph. aliquid muginatum esse, et eum fuisse ad mare versus Asiam et Arginusas insulas, et circa eum multa ejus naumachiæ symptomata accidisse; unde ἡ περὶ τὸν Κρέωνα ναυμαχία vocata fuerit ea pugna, quæ ab nomine notiori ἡ πρὸς Ἀργινούσας dicta fuit. Sed quoniam ejus montis nomen Græce prolatum non invenitur, prosodiæ accommodare id nomen non possumus, et id proponimus tantum dubitantes, non asserimus. Cæterum ex h. l. patet, hoc drama prodiisse non multo post eam navalem pugnam quæ commissa fuit Callia post Antigenem archonte, ut ex ipso Xenoph. patet. Fuit autem Callias ille archon a. xxvi. belli Pelop., sed si numeris Xen. crederetur, anno tantum xxv. [Verum esse eum locum interpolatum, recte suspicatus est Schneid. ad i. 6. 1. Non Xen. sed alium, in ejus Hist. Gr. addidisse temporum Olympicorum notas et ephororum archontumque nomina cum Dodwello statuerunt alii chronologi, etiam Morus in Exam. quor. loc. Hist. Gr. Xen. Add. Weisk. in Quæst. ad Hist. Gr. t. iv. Opp. Xen. p. xiv. ss. Dind.] Sed ibi numerum errare patet ex ipso Xen. Hell. ii. [3, 10. Schned.] ubi recenset ephoros. Nam ibi Pityas ephorus, quem coincidere cum Callia facit [i. 6. 1.], vigesimum septimum numerat, sed qui nuper magistratum inierat, cum Callias jam plures menses archon fuisset. Nam ephori autumni tempore

eligebantur. Itaque Pitya illo ephoro vigesimo septimo ineunte annus belli Pelop. 26. currebat. Nam primus ephorus, quem recenset, Ænesias, sex menses ante belli initium cœperat fungi magistratu. Palmer. Suid. κρέας· οὕτω καλοῦσι τὸ σῶμα οἱ Ἀττικοί, et subjicit hunc locum. Sententia poëtæ est hæc, opinor, se non recipere servum, nisi qui ad Arginusas depugnarit pugnam illam pro corpore, i. e. vita ac salute. Valde exagitat Scholiastæ expositionem, Gatak. de St. N. i. c. 10. aitque, ineptissime eum exponere περὶ κρεῶν, περὶ σωμάτων, quasi Charon tricorpores quasdam Gorgones, vel saltem bicorpores servos cogitasset: sed hæc vox non est captanda; neque enim, si dixit Schol. servus non pugnavit τὴν περὶ σωμάτων, existimavit, servum plura corpora habuisse, sed ἁπλῶς dixit, quemadmodum poëta, qui hoc forte non de solo illo servo intelligebat, sed in universum Charonem dicere facit, se nullos recipere servos, nisi qui ad Arginusas pro vita depugnassent: vel, si omnino de illo solo sentit, non minus commode potuit dicere de uno, κρέα, in plur. numero, quam lepus unus dicitur currere τὴν περὶ τῶν κρεῶν. Deinde Schol. non ob aliam rationem κρεῶν videtur exposuisse numero plurium, quam quia eodem usus erat Aristoph. Nam ipse mox exponit περὶ τοῦ ἰδίου σώματος, quibus verbis quid intelligat, inferius quoque satis declarat, quum ait, Athenn. ἐν περιστάσει γενομένους ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἠγωνίσθαι. Argutatur valde Gatak. in hac Schol. sententia refellenda, quam si simpliciter accipias, nihil habet absurdi. Pone, κρέα non significare corpus, quid tum? ideo non potest dici aliquis pugnare περὶ τοῦ σώματος, vel quod idem est, περὶ τῆς ψυχῆς, quo utroque etiam Schol. utitur? aut, quum quis dicitur pugnasse περὶ τῶν κρεῶν, an non idem etiam recte poterit dici pugnasse περὶ τοῦ σώματος? Quid est ergo, quum in noto proverbio lepus dicitur currere τὴν περὶ τῶν κρεῶν, aut cur hoc ad verbum exponemus *pro carnibus* (metuentes scilicet, ne in pulpamentum incidant) magis, quam *pro corpore et vita*, quæ sententia in iis verbis inest? Et diserte proverbiorum auctores et Suid. tradunt, id proverbium dici de iis, qui διακινδυνεύουσι ταῖς ψυχαῖς καὶ διὰ τοῦτο καρτερῶς ἀγωνίζονται· ad quod prov. respexisse poëtam ego cum Erasmo et Schotto ad Zenob. 4, 85. opinor. Conjectura Gatakeri explicantis hæc dici κατ' ἀπροσδόκητον, ut, cum quis putaret, poëtam dicturum τεθνεῶμ. περὶ τῆς ψυχῆς vel πατρίδος, is præter opinionem dixerit τὴν περὶ τῶν κρεῶν, respiciens indolem servorum, quibus cibus et carnes ipsa vita est, satis est ingeniosa, sed mihi non videtur causa, cur recedamus ab interpretatione Schol., in qua ego nihil magnopere, quod me offendat, invenio. Potest autem ita etiam exponi sententia, ut dicat Charon, se non recepturum servum, nisi interfuerit illi prælio, quod pugnatum est ad Arginusas, non a solo servo, sed ab Athenn. aliisque omnibus qui in eorum classe erant περὶ κρεῶν, i. e. *de vita ac salute*, cum jam attriti aliquot adversis præliis ante fuissent, atque ita revera περὶ κρεῶν pugnarent, quod indicat quoque articulus τὴν, quam expositionem etiam in fine tangit Schol. Ceterum Palmer. etiam reprehendit Schol., aitque, cur potius in ea pugna ad Arginusas de propriis corporibus periclitati fuerint pugnantes, quam in aliis, se non videre; nam in omni naumachia periculum maximum de proprio corpore et vita pugnantibus imminere cet. Ego puto hoc a Schol. ideo dici, quia existimat, servos qui patriam vel pecunias non haberent, non pro his, sed tantum pro propria vita, quam solam habebant et amittere poterant, pugnasse: quæ quidem expositio nonnihil coactior est, et melius fuisset, simpliciter exponi περὶ τῶν σωμάτων, siquidem non de uno servo, quem secum habebat Bacchus, intelligit, vel περὶ τοῦ σώματος ἢ ψυχῆς. Conjectura autem Palmer. de Creonte monte, ad quem putat forte hanc pugnam esse commissam et a poëta respici, mihi videtur audacissima, et contra legem metri est, quod etiam ipse fatetur. Quidquid est, verba poëtæ ita simpliciter exponi possunt, ut dicat Charon, se non recepturum servum, si non interfuisset celebri illi pugnæ ad Arginusas, quæ pugnata est ab Athenn. περὶ κρεῶν. Schol. idem videtur sentire. Si voculam unam aut alteram interponit minus propriam, ea non captanda est, sed benigne explicanda potius, quam argutationibus indulgendum et conjecturis, quæ sæpe inanes sunt. Duck. Ms. Vat. U. habet περὶ τῶν νεκρῶν, suprascripta tamen voce κρεῶν, tamquam varia lectione, quod Schol. fidem adstruit, qui testatur, quosdam codices Aristoph. suo tempore habuisse κρεῶν, alios vero νεκρῶν. Posteriorem lectionem, νεκρῶν, probavit Apollonius Grammaticus, teste Schol. nostro ad 421., ubi tamen hodie male legitur κρεῶν. Nam quin ibi Schol. ex mente Apollonii dicere voluerit τὴν περὶ τῶν νεκρῶν, sensus totius loci nos dubitare minime sinit. Ego

tamen alteram lectionem, *κρεῶν*, veriorem et meliorem esse censeo, suffragante etiam huic sententiæ Schol. ad h. l., qui sensum ejus recte sic exponit: *ἦσαν γὰρ οἱ δοῦλοι τότε ναυμαχήσαντες περὶ οὐδενὸς ἄλλου, ἢ περὶ τῶν ἰδίων κρεῶν, τουτέστι σωμάτων* etc. Alludit nimirum poëta noster ad proverbium illud, *ὁ λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν τρέχει, lepus pro carnibus currit:* quod dicitur in eos, qui de corpore suo tantum periclitantur, nec quicquam aliud, quod amittere possint, habent: veluti servi in pugna navali ad Arginusas, quo Comicus noster hic respicit. Valeat ergo Palmer. super h. l. conjectura, ingeniosa quidem et docta, sed nisi me valde fallit opinio mea, a mente Arist. aliena. Superioribus addo, Gatak. de stilo Novi Instrum. c. 10. locum hunc Arist. aliter accipere; utpote qui existimet, Comicum hic ab inexspectato ludere, et quum lector post, *εἰ μὴ νεναυμάτις*, sententiam sic completum iri exspectaret, *pro patria*, vel *salute populi*, poëtam *παρ' ὑπόνοιαν* subjecisse *περὶ τῶν κρεῶν, pro carnibus*, vel, *cibis:* ut nimirum indicaret, servos cum parasitis communem habere naturam, eosque tanto liguriendi amore teneri, ut pro patinis, tanquam pro aris et focis, dimicare parati sint. Arguta, fateor, sententia et comicam festivitatem redolens, præcipue quum constet, servos in comœdiis ut *λίχνους, liguritores*, plerumque induci solere. Existimo tamen, nec alteram interpretationem Comico nostro esse indignam, et proinde eam temere, propter auctoritatem vet. Schol., rejici non debere. Kust. Quod si meum judicium addere obiter liceat, eam quam Gatak. protulit (quam nec Kust. rejicit) veriorem puto, idque plane ad solitam servorum, de quibus ibi agitur, ingluviem denotandam, et pro qua, velut pro aris ac focis, navali prælio dimicassent, designandam, a Comico dictum; quomodo de Xanthia 338.: *ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν.* Ita in Pluto vel in unam eam rem intentus legitur servus Cario, ut, dum alii aliis vacant, ipse pane sumtisque carnibus clam hero vescatur 320. *λαβὼν τιν' ἄρτον καὶ κρέας μασσώμενος τὸ λοιπὸν* etc. quemque posita haud procul in æde Æsculapii polentæ olla dormire non sinit, ejusd. fab. 672. Spanh. Vetus gl. in Cod. meo, *τῶν νεκρῶν σωμάτων.* Ea postmodo a librariis diversimode in textum invecta est. In C. textus verba sunt *τὴν περὶ τῶν νεκρῶν.* Ibi partem illius gl. pro genuina voce video. In B. uno tenore scriptum in textu, *τὴν περὶ τῶν κρεῶν, σωμάτων*, ubi altera pars gl. versui addita. Sincera lectio est *τὴν περὶ τῶν κρεῶν*, cujus acumen non adsequutus est auctor vetus expositionis Kust. probatæ, *ἦσαν γὰρ οἱ δοῦλοι* etc. Quod quidem, pace Kust. dictum sit, est plane absurdum. Nam in omni prælio, qui pugnant, pro vita certant: tum aliud etiam servis propositum erat præmium, nempe libertas. Frigida est, quam alii comminiscuntur, allusio ad notum proverbium: *ὁ λαγὼς τὸν περὶ τῶν κρεῶν τρέχει.* Quis enim inde emergit sensus? *Servum non veho, nisi qui in pugna navali fortiter dimicavit.* Sed qui dignoscere poterat Charon, an servus fortiter dimicasset necne? Sagacitatem eorum desidero, qui facetissimo Comico ejusmodi sententias tribuunt, in quibus non est mica salis. At vero salse h. l. Atheniensium stultitiam perstringit, qui post commissam eodem anno, quo Ranæ editæ, celebrem ad Arginusas pugnam, ita se erga victoriæ auctores duces gesserunt, ac si non de imperio, sed tantum de cæsorum *carnibus* s. cadaveribus sepeliendis dimicatum fuisset. Idcirco pugnam illam *τὴν περὶ τῶν κρεῶν μάχην* appellat. Brunck. Forte lege *τὴν περὶ τῶν ἄκρων.* Intelligit Carias Arginusas, vel *περὶ τὴν ἄκραν*, ut Malia intelligatur. V. 33. Phot. in *Κρέας*—"*Τὴν περὶ τῶν κρεῶν.*" *Ὁ δὲ Ἴξίων γράφει τὴν περὶ τῶν νεκρῶν τῶν ἐν Ἀργινούσσαις ἀτάφων, ὑπὲρ ὧν ἀνῃρέθησαν οἱ στρατηγοί.* Sane *τὸ νεκρῶν* optime personæ Charontis aptatur. Bent. *νεκρῶν* B. Pors. V. Meier. de bonis damnator. p. 50. Plutarchi proverb. apud Gronov. præf. ad Thesaur. Ant. Græc. vol. xi. p. 18. Dind. *νεκρῶν* Borg. Id. *νεκρῶν* 1. 6. *κρεῶν* 2. Dobr.

192. Ad *οὐ γὰρ* ante *ἀλλὰ* subintelligi Deuar. de Partt. Gr. p. 286. voluit *παρῆν* s. *παρεγενόμην* (ut supra 58. *σκόπτω* ex antecedd.) add. Hoog. Doctr. Partt. Gr. p. 464. Dind. Post *οὐ γὰρ* in vett. edd. etiam Port. Lugd. Amst. interpungitur, non in Ven. II. *ὀφθαλμιῶν*. Elb. *ὀφθαλμῶν*. *τὸν* ante *Δία* abest Bav. Id. *τὸν* om. B. Pors.

193. *περιθρέξει*—*τρέχων* [ut olim lectum] intensionem significat, ut Eqq. 287. *κατακεκράξομαί σου κράζων.* Berg. Ms. Vat. U. rectius, ut puto, habet *τὴν λίμνην κύκλῳ.* Kust. Præplacet *κύκλῳ* (pro *τρέχων*), quod uterque Inv. liber habet, quem sequor. Sic *θρέξαι ἐν κύκλῳ* Eurip. Iph. Aul. 1568. Hopf. Scribendum autem *οὔκουν — κύκλῳ*; Ita scriptus his versus in Elb. *Οὐκοῦν περιθρέξῃ* (sic Bav.) *τὴν λίμνην δῆτα τρέχων.* *τρέχων* pro *κύκλῳ* etiam Ald. Junt. II. III. Crat. Ven.

I. II. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. Sed in Borg. et Junt. I. est κύκλῳ. Dind. Ms. κύκλῳ. Bent. περίθρ. λ. 8. κύκλω. B. Pors. κύκλω 1. 6. τρέχων 2. κύκλω Rav. et Lib. Burg. Dobr.

194. Acute unus ex Scholl.: τὸ μὲν φαινόμενον λίθος ἦν Αὐαίνου καλούμενος· τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει· παρὰ τὸν λίθον αὐαίνου καὶ ξηραίνου (*fias aridus et siccus*); nempe in imperativo modo a v. αὐαίνομαι. Berg. Faceta ambiguitas est in his verbis. Αὐαίνου positum est tanquam nomen proprium cujusdam sic dicti lapidis, sed accipi potest pro imper. v. αὐαίνομαι. Brunck. Facetias loci non admisit Wakefield. ad Soph. Philoct. 954. (in delectu Tragœdd.) ubi αὐαίνεσθαι illustrat. Scribi autem voluit, παρά τιν' αὐαίνου λ. et fieri jubet facetissimum *Aucinum* lapidem. Verumtamen quæ sequuntur, docent locum certum quemdam denotari. Dind. ποῦ δεῖ τ' Junt. I. Id. περὶ B. Pors.

195. Al. μανθάνεις. Ita Ms. Bent. μανθάνεις; Bene hæc quæstio in tribus Codd. Baccho tributa: in membr. persona non adscripta, sed vacuum relictum spatium. Bacchi intererat, non vero Charontis, Xanthiam percontari, an recte intellexisset, ubinam subsistere deberet herum opperiturus. μανθάνεις; Hoc verbum Baccho tribuit etiam hic Cod. suppleta per gl. sententia, ὃ λέγει. Brunck. Deleri 195. Bacchi, et 196. Xanthiæ personam jubet Reisk. μανθάνεις; Bacchi personæ tribuitur in Elb. Ea deest in Ald. et cett. edd. Dind. μανθάνω om. B. Pors. Διο. μανθάνεις; 1. 2. tum μανθάνω servant 1. 2. 6. Dobr.

196. Alludit ad superstitionem Græcorum, qui omina bona malave captabant ex iis, quæ prima exeuntibus mane occurrebant. Conz. Abit nunc Xanthias. Dind.

197. κάθιζ' ἐπὶ κώπην, *sede ad remum.* Brunck. Eurip. Alcest. 436. de Charonte, ὅς τ' ἐπὶ κώπᾳ πηδαλίῳ τε γέρων νεκροπομπὸς ἵζει. Berg. Hæc ad Bacchum Charon dicit; quæ sequuntur, versus littus clamat. Dind. Interpres: *si quis præterea velit adnavigare.* Potest hoc exponi ἐλλειπτικῶς· εἴ τις ἐπιπλεῖ τοῖς ἐκεῖσε. Sed mihi videtur verosimile, scribendum, εἴ τις ἔτι πλεῖ, *si quis insuper vult trajicere*, ut referat morem nautarum, qui soluturi solent inclamare his, qui adstant, vel quos venientes vident, si quis forte eorum una conscendere velit: nam et alia in hac scena tribuuntur Charoni ex more nautarum. V. Schol. ad 188. 191. Duck. εἴ τις ἐπιπλεῖ, σπ. Existimo, locum esse leviter corruptum, quem sic emendo: εἴ τις ἔτι πλεῖ, σπευδέτω· i. e. *si quis adhuc navigaturus est, festinet.* Imitatur enim hic Charon morem nautarum, qui quum e portu soluturi sunt, clamore sublato hac de re monere solent eos, quibus animus est ad eadem loca, quo navis illa tendit, proficisci. πλεῖ autem hic dictum pro πλεύσει, sive sit futurum Atticum, ut quidam volunt, sive præsens positum sit pro futuro, quod apud Atticos non est inusitatum. Kust. Centies ἐπὶ et ἔτι confusa esse constat, inprimis in composs. V. Dion. Hal. de comp. v. 14. p. 166. ed. Schæf. ἔτι πλεῖ (si quis adhuc alius navi cupit avehi) conjecit et Reisk. ἐπιπλεῖν B. Pors. ἐπιπλεῖν 1. Dobr.

198. Alloquitur Charon Bacchum, quem super remo sedere videt. Dind. ποῦ B. Pors.

199. Ἵζω 'πὶ κ. Supra remum sedet. Berg. Sic jam in ed. Berg. legitur (pro ἵζω ἐπὶ κ., ut in aliis), quod e suis libris reposuit Inv. Dind. οἶπερ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. (sed ἵζω 'πὶ κώπην etiam Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc, ἵζω 'πὶ κώπην Ven. II. Raph.). Id. οὗπερ Rav. Borg. Verum est οἶπερ. Joannes Alexandrinus Ms. ex Herodiano: τὰ ἔχοντα τὴν οι δίφθογγον ἢ τὴν ει περισπῶνται. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις, ἵζω 'πὶ κώπην, οἶπερ ἐκέλευσάς με σύ.—με σύ γε Baroc. Dind. οὗπερ ἐκέλευες. Lib. Burg. Dobr.

200. γάστρων. Pro quo γάστρις s. *helluo* dicitur Vesp. 605. et ap. Athen. vi. p. 258. ὁ καλὸς γάστρις, *præclarus ille helluo.* Spanh. γάστρων aquaticula: Gl. Berg. Considet nunc ad remum Dionysus, dum dicit ἰδού, et mox ubi jubetur manus e pallio promittere (προβάλλεσθαι) et extendere versus remum, protendit eas, sed nondum remum capit; gerit se admodum inepte. Dind. καθεδῇ Elb. et Bav. Mox Elb. ἐνταυθοῖ γάστρων. Dind. Versus, οὔκουν καθ. omissus 2. Dobr.

201. οὔκουν πρ. Versus om. in "παλαιῷ ἀντιγράφῳ." Dobr. κἀκτενεῖς Ven. I. Suspectum 201. reddere potest, quod in Rav. deest, in Borg. ad marg. manu aliena scriptus, habet tamen comicam vim nec in aliis codd. desideratur. Dind.

202. οὐ μὴ—. Sic et infra 525. V. ad Nub. 509. Berg. Hic pleonasmus v. ἔχω apud Tragicos itidem frequens, ut Soph. Aj. 22. γήμας ἔχει, Antig. 1284. ἔχω μαθών, uti quoque legitur Eurip. Or. 349. et ἔχοι κτανὼν Hercul. 713. Spanh. φλυαρήσεις. Sic recte B. [etiam Elb. et Bav.]. Reliqui, ut vulgo, perperam φλυαρήσῃς.

V. not. ad Lys. 704. Participio ἔχων superscripta gl. in C. περισσόν. V. ad Thesm. 473. Brunck. οὔ. μὴ φλυαρήσῃς Ald. Junt. i. ii, iii. Ven. ii. Gel. Port. Lugd. Amst. οὔ, μὴ φλυαρήσῃς — Crat. Ven. i. Wech. Brub. Raph. φλυαρήσεις etiam Elb. et Bav. Dind.

203. ἀλλ' ἀντιβὰς ἐλᾷς προθ. i. e. *sed obnixo gradu remum ages strenuo.* Kust. ἐλᾷς futurum est, Atticorum more formatum, quibus futura in σω post α breve, ε et ο in ῶ contrahuntur: ἐλάσω, ἐλῶ· καλέσω, καλῶ· ἀρόσω, ἀρῶ. Ut hic οὐ μὴ φλυαρήσεις ἀλλ' ἐλᾷς, sic Nub. 505. οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί. Cf. not. ad 298. Brunck. Apollonius Dyscolus in Bekk. Anecd. p. 496, 11. ΚΑΤΑ. οὗτος πολλάκις ἐν ἴσῳ τῷ καί παραλαμβάνεται. οὐ γὰρ . . . ον παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Βατράχοις τὸ κᾶτα πῶς . . ἥσομαι ἀντὶ τοῦ καί παραλαμβάνεσθαι. Dind.

204. Menander, ἀθάλασσος, apud Athen. iv. 132. ἀσαλαμίνιος. Salaminia vocabatur Athenis navis quædam publica, cujus mentio Av. 146. et alibi. Berg. Sed h. l. alluditur potius ad pugnam Salaminiam, cui non interfuerit. Cons. add. Pors. ad Eurip. Or. 613. Dind. Suid. v. ἄπειρος. Dind.

205. ἀκούσῃ Elb. et fere ubique sic Bav. Dind.

206. ἐμβάλῃς. V. Eqq. 598. Berg.

207. θαυμαστά. Sic libri omnes. Nugatur Mœr. [p. 187.] θαυμάσιον, non θαυμαστόν, Atticis scriptoribus usitatum fuisse dicens, quibus et præsertim Comico utrumque promiscue adhibitum. Brunck. κατακέλευε. In Avv. 1273. ὦ τρισμακάριε, ὦ κατακέλευσον. Berg. βατράχων Crat. Wech. Brub. Dind. Ms. κᾆτα κέλευε. Bent. κᾆτα κ. B. Pors. Quum remi ad numerum quemdam agitandi essent, eum numerum portisculi ictu aut voce præibat aliquis, cui remiges eodem cantus numero usi respondebant. Ita h. l. Charon indicat voce remorum agitandorum legem eique non dissimili mensura Ranæ, veluti remiges, respondent. Bottiger. Archæol. Mus. i. p. 66. et 73.

208. Abest ab Lib. Rav. v. 180. Dind. ὅπ bis om. 1. ὠόπ. Versum om. "τὸ παλ. ἀντ." Lib. Burg. Dobr.

209. Constituitur hic scenæ quintæ actus i. initium. Solverat Charon, tum auditur ranarum cantus. Dind. Totum carmen partibus suis divisum metro verbisque emendatioribus ascribam; atque verba ea, quæ ad se invicem vel eadem prorsus vel simili sono referuntur, ipsis litterarum figuris denotabo. ΧΟΡΟΣ. προῳδός. βρεκεκεκὲξ, κοάξ, κοάξ, | βρεκεκεκὲξ, κοάξ, κοάξ. | α'. λιμναῖα κρηνῶν τέκνα, | α'. ξύναυλον ὕμνων βοὰν | ἐπῳδός. φθεγξώμεθ' εὔγηρυν ἐμὰν ἀοιδάν, | κοάξ, κοάξ, | β'. ἣν ἀμφὶ Νύσιον | β' Διὸς Διόνυσον ἐν | ἐπῳδός. Λίμναισιν ἰαχήσαμεν, | γ'. ἡνίχ' ὁ κραιπαλόκωμος | γ'. τοῖς ἱεροῖσι Χύτροισιν | ἐπῳδός. χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος. | Α'. βρεκεκεκὲξ, κοάξ, κοάξ. | ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ἐγὼ δέ γ' ἀλγεῖν ἄρχομαι | τὸν ὄῤῥον, ὦ κοάξ, κοάξ. | ΧΟΡΟΣ. βρεκεκεκὲξ, κοάξ, κοάξ. | ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ὑμῖν δ' ἴσως οὐδὲν μέλει | ΧΟΡΟΣ. βρεκεκεκὲξ, κοάξ, κοάξ. | ΔΙΟΝΥΣΟΣ. Β'. ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοάξ, κοάξ. | Β'. οὐδὲν γάρ ἐστ' ἀλλ' ἢ κοάξ, κοάξ. | ΧΟΡΟΣ. Γ'. εἰκότως γ' ὦ πολλὰ πράττων. | ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν μάλ' εὔλυροί τε Μοῦσαι, | καὶ κεροβάτας Πάν, ὁ καλαμόφθογγα παίζων· | προσεπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων, | ἕνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον | ἔνυδρον ἐν λίμναις τρέφω. | Α'. βρεκεκεκὲξ, κοάξ, κοάξ. | ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ἐγὼ δὲ φλυκταίνας γ' ἔχω, | χὡ πρωκτὸς ἰδίει πάλαι. | ΧΟΡΟΣ. βρεκεκεκὲξ, κοάξ, κοάξ. | ΔΙΟΝΥΣΟΣ. κᾆτ' αὐτίκ' ἐγκύψας ἐρεῖ— | ΧΟΡΟΣ. βρεκεκεκὲξ, κοάξ, κοάξ. | ΔΙΟΝΥΣΟΣ. Δ'. ἀλλ' ὦ φιλῳδὸν γένος, | παύσασθέ μοι τοῦ κοάξ. | ΧΟΡΟΣ. Δ'. μᾶλλον μὲν οὖν φθεγξόμεσθ', | εἰ δή ποτ' εὐηλίοις | Γ'. ἁμέραισιν ἡλάμεσθα | διὰ κυπείρου καὶ φλέω χαίροντες ᾠδῆς | πολυκολύμβοισιν μέλεσσιν, ἢ Διὸς φεύ- | γοντες ὄμβρον, ἔνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν | αἰόλαν ἐφθεγξάμεσθα | πομφολυγοπαφλάσμασιν. | a. βρεκεκεκὲξ, κοάξ, κοάξ. | ΔΙΟΝΥΣΟΣ. τουτὶ παρ' ὑμῶν λαμβάνω. | ΧΟΡΟΣ. b. δεινά γ' ἄρα πεισόμεσθ', ἄ- | κοντες εἰ στγήσομεν. | ΔΙΟΝΥΣΟΣ. b. δεινότερα δ' ἔγωγ', ἐλαύνων | εἰ διαῤῥαγήσομαι. | ΧΟΡΟΣ. a. βρεκεκεκὲξ, κοάξ, κοάξ. | ΔΙΟΝΥΣΟΣ. οἰμώζετ'· οὐ γάρ μοι μέλει. | ΧΟΡΟΣ. Α. ἀλλὰ μὴν κεκραξόμεσθά | γ', ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν | χανδάνῃ δι' ἡμέρας, | βρεκεκεκὲξ, κοάξ, κοάξ. | ΔΙΟΝΥΣΟΣ. τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετ' ἔμεγε τῷ κοάξ. | ΧΟΡΟΣ. μεσῳδός. οὐδὲ μὴν ἡμᾶς σὺ πάντως. | ΔΙΟΝΥΣΟΣ. Α. οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ' ἔμ' οὐδὲν | οὐδέποτε, κεκράξομαι γάρ, | κἄν με δεῖ δι' ἡμέρας, | βρεκεκεκὲξ, κοάξ, κοάξ, | ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοάξ.— | ἐπῳδός. ἔμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοάξ.

Schema universi systematis hoc est:

προῳδός. α'. α'. ἐπῳδ. β'. β'.

ἐπῳδ. γ'. γ'. ἐπῳδ.

Α'. Β'. Β'. Γ'. Α'. Δ'. Δ'. Γ'.

a. b. b. a.

A. μεσῳδός. A.

Breviter rationem eorum verborum reddam, in quibus ab antiquis libris discessi. Versu 215., ut metrum corrigerem, Νυσήϊον mutavi in Νύσιον ex Schol. Grammatici: nam Διόνυσον, 216. trisyllabum accipio. 229. verbis ἔστερξαν εὔλυροι interposui μάλ'. Deinde defatigati librarii, non minus atque ipse Dionysus, nimio βρεκεκεκέξ et κοάξ, peccarunt quinquies in istis. Post versum enim 237. intercidit chori versus, βρεκεκεκέξ, κοάξ, κοάξ. Eadem verba choro sunt assignanda v. 239. ita aptius pergit Dionysus orans, ut desinant tandem coaxare. Verba μοι τοῦ κοάξ apposui post παύσασθε, et ἔμεγε τῷ κοάξ post νικήσετε, 261. In hoc postremo ab ἔμεγε pendent sequentia verba, quibus decertans chorus respondet, οὐδὲ μὴν ὑμᾶς σὺ πάντως: ergo hac quoque de causa illud necessarium est: τῷ κοάξ autem obscurari eo facilius potuit, quia paullo post in antiquis exemplaribus nonnullis trimeter versus verbis exit τῷ κοάξ, quæ scriptura vetustis libris typis impressis vulgata est: sed Ravennatis τὸ κοάξ scripturam confirmat duorum Brunckii Mss. τοῦ κοάξ. Postremo quæ post versum coaxantur 265. sunt ante eundem collocanda, non solum antistrophico ordine, sed sententia postulante 268. Ranæ enim si iterum coaxassent, non posset gloriari Dionysus, tandem se oppressisse coaxantes. Sed quia jam quiescunt ranæ, in ea ipsa re versatur causa, ut stropha A. et ranis sit et Dionyso communis, antistropha vero unius propria Dionysi. Præterea 241. terribili conversione per ferrum et ignem φθεγξόμεθ' in φθεγξόμεσθ' mutavimus. 242. delevi ἐν ante ἁμέραισιν: pro πολυκολύμβοις μέλεσιν posui πολυκολύμβοισιν μέλεσσιν: et πολυκολύμβοισι quidem scriptum prodidit Suid. Vol. iii. p. 620. Versu 263. verbis ex Rav. libro et Borg. editis, οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ' ἐμὲ οὐδέποτε—, addidi οὐδὲν ante οὐδέποτε. Vulgatum est exemplaribus olim typis impressis οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γε δή με οὐδέποτε—: in Brunck. membr. repertum est ὑμεῖς γ' ἔμ' οὐδεπώποτε, quæ scriptura non est sane magni momenti. At præclare accidit, ut ex eodem membr. post versum 252. Brunck. verba ederet εἰ σιγήσομεν, quæ in cæteris omnibus desunt. Percommoda autem ista esse ad hunc locum, Brunck. ex ipso Dionysi responso intellexit, εἰ διαῤῥαγήσομαι. Nimirum qui Aristoph. gustaverit quamvis leviter, hæc ad ipsam mutui sermonis et argutæ altercationis concinnitatem esse necessaria sentiet. Deinde ne sententia quidem sine illis plene expressa est. Conquerenti enim Dionyso, τουτὶ παρ' ὑμῶν λαμβάνω, *hæc sunt, quæ a vobis accipio*, obscure et perplexe chorus responderet, *Dura igitur patiemur*. Potuit quidem Ach. 323. choro neganti se auscultaturum, οὐκ ἀκουσόμεσθα δῆτα, Dicæopolis apte respondere simpliciter, δεινά γ' ἄρα πείσομαι. At non potest idem Ranis fieri, nisi Dionysi verba vertas cum duumviris Francogallis, *hoc vobis eximo*, vel, *istuc a vobis aufero*. Ita qui vertit, cum eo ego non luctabor. Mihi autem secus existimanti probata illius libri scriptura visum est suppletis duabus syllabis reponere, δεινά γ' ἄρα πεισόμεσθ' ἄκοντες εἰ σιγήσομεν, quæ interpretatus est Grammaticus in libro Victorii, εἰ κωλύσεις ἡμᾶς τοῦ βοᾶν... Av. 1225. 1226. δεινότατα γάρ τοι πεισόμεσθ' —, Εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἄρχομεν, ὑμεῖς δ'— 'Ακολασταvεῖτε: Eqq. 609. δεινά γ', ὦ Πόσειδον, εἰ μήτ' ἐν βυθῷ δυνήσομαι Μήτ' ἐν γῇ—διαφυγεῖν—. Similiter Eccl. 794. χαρίεντα γοῦν πάθοιμ' ἄν, εἰ μὴ 'χοιμ' ὅποι Ταῦτα καταθείμην. Cæterum notabis in hoc systemate antistrophicos aliquot versiculos singulos sibi invicem oppositos, neque ulla orationis interpunctione separatos. Carmen quoque inde a 241-249. in diversas strophas distrahitur post 242. nullo prorsus orationis intervallo. Reisio.

209-216. Hæc proculdubio sunt strophica, pariter ac versus 228-235. 242-260. Versus 217-220. 261-267. pro epodis sunt habendi, versusque 221-227. item 233-240. pro monostrophicis, qualibus in affectibus λυρικωτέροις uti solent dramatici poëtæ, velut infra 874. 990. ss. 1249. ss. Plut. 637. Thesm. 1021. ss. Eurip. Hecub. Oreste. Delendum autem in prima harum stropharum alterum Βρεκεκὲξ κοὰξ κοάξ (210.) nam putidarum repetitionum amantissimi sunt librarii, et verba ἐμὰν ἀοιδάν (218.) gl. id quidem manifestum antecedentium ὕμνων βοάν. In antistrophæ primæ initio (214.) rescribas, βρεκεκὲξ κοὰξ κοάξ, ut in stropha, itidemque metri causa dabis (216.) Διώνυσον et Λίμναις ἰάκχησα (217.). De se loquens numero singulari et plurali promiscue solet uti chorus. Hotib. Videtur non satis favere brevitas strophicorum carminum quæ ita existit, et mutationum vulgatæ scripturæ audacia. Nam epitheton εὔγηρυν vix patitur abesse verba ἐμὰν ἀοιδάν. Quod si verum est, quod

Schol. dicit, Ranarum chorum non in scena fuisse conspectum, sed extra eam auditum, et mystarum chorum proprie ad fabulam pertinuisse, illius ne potuit quidem strophe et antistrophe locum habere. DIND. In Elb. hoc onomatopoëticum scribitur βρεκεκεξ. Sed nostrum βρεκεκεκεξ magis naturæ soni, (quem ranæ edunt) quadrat. Quare hanc scripturam retineo. HOPF. Joannes Alexandrinus Ms. ex Herodiano: τὰ εἰς ξ λήγοντα ἐπιῤῥήματα ὀξύνεσθαι θέλει, πλὴν τῶν παρὰ προθέσεως· ταῦτα γὰρ βαρύνεται· ἄπριξ, κουρὶξ, κοὰξ, ὑπόδρὰξ, βρεκεκὲξ, ἰαττεὰξ (scr. ἰατταταιάξ). Ceterum quod in hoc carmine præfixum versibus erat ΧΟΡΟΣ mutavi in ΒΑΤΡΑΧΟΙ. DIND. βρεκεκεξ hoc onomatopoëticum scribitur in Elb. In Junt. I. 209. βρεκεκεκὲς, sed 210. in Ald. Junt. I. βρεκεκέξ. Junt. II. III. etc. utroque loco βρεκεκεκέξ. DIND. Ms. semper Βρεκεκέξ: et Suid. (ed. et Ms.) in Βρεκεκὲξ et Αἰόλων. [Ipse Bent. semper Βρεκεκεκεκέξ.] BENT. βρεκεκὲξ trisyll. semper B. κόαξ B. [et forsan ter habet. DOBR.] PORS. βρεκεκὲξ 1. (quadrisyll. 210.) DOBR.

211. Λιμναῖα κρηνῶν τέκνα. Triclin. ad Soph. Œd. Tyr. p. 208. ed. H. Steph. (v. 1463. ed. vett.) κρηναῖα λιμνῶν τέκνα, sensu eodem. V. etiam Potter. ad Lycophr. 27. KUST. κρινῶν Junt. II. DIND.

212. ξύναυλον ὕμν. βοάν. Eurip. Electr. 879. ἀλλ' ἴτω ξύναυλος βοὰ χαρᾷ. una voce Eqq. 9. ξυναυλία. BERG. Citat Suid. v. ξύναυλον. PORS. ὕμνον alii. Not. Scal. DIND. ὕμνων Inv. Lib. Burg. DOBR.

213. εὔγηρυν. Nempe prout μελίγηρυς ap. Hom. de Sirenum voce. εὐγηρία alioquin apud Græcos non a γῆρυς, *vox*, sed a γῆρας, *senectus*, de *felici senectute* dicta, ut Aristot. Rhet. i. 1. et Philon. Leg. ad Cai. p. 769. SPANH. φθεγγώμεθ' Elb. DIND. φθεγξόμεθ' 1. DOBR.

215. Νυσήϊον. A Nysa, urbe, in qua educatus fuit Bacchus. Non omisit hoc cognomen Ovid. iv. Met. init. [v. 13.], ubi coacervat cognomina Bacchi. BERG. v. Herman. doctr. metr. p. 742. Νυσήϊον. Bav. Νυσκῖον. DIND.

216. Λίμναι locus prope Athenarum arcem, in quo exstructum erat Bacchi Λιμναίου delubrum ac celebrata ibi antiquissima Liberi Patris ap. Athenn. Dionysia, dicta inde, quod aliunde notum et qua de re supra ad hujus fabulæ argumentum egimus, Λιμναῖα et Ἀνθεστήρια insuper, quod illa mense Attico Anthesterione peragerentur. In hac proinde vicina palude, quod loci nomen Λίμναι continuo indicat, coaxare dicuntur hic Ranæ, et cultum ibi solemni ritu *Limnæum Bacchum* celebrare, idque, quod in limine ad hoc drama e Thucyd. et Demosth. vidimus, duodecimo maxime Anthesterionis mensis, quo illius Limnæi Bacchi templum aperiebatur, die. SPANH. De h. l. v. etiam Steph. [Byz. p. 516. ed. Berkel.] et ibi Comment., Harpocr. v. Ἐν Λίμναις, Hesych. v. Λιμναγενής, qui Lenæa ibi acta tradit. Gronov. ad Harpocr. [p. 61. s. Not.] acerrime invehitur in Blancardum, quod ap. Harpocr. ediderit ἐν Λίμναις Διονύσιον, cum Maussacus recte emendasset ed. Ald. quæ itidem Διονύσιον præfert: non scio quam recte. Sequutus ille videtur quum Ald., tum Suid. v. Ἐν Λίμναις, qui itidem Διονύσιον, non Διόνυσον habet, et ibi etiam Kust. in de templo Bacchi exponit. Idem Gronov. notat, in Ms. Harpocr. Flor. esse Διόνυσος, idque probat. Sed mihi non improbandum videtur Διόνυσον, accusandi casu: nam credibile est, Harpocr. respexisse ad h. l. Arist. ut sæpe Lexicographi illi, qui verba quædam ex antiquis auctoribus præponunt expositionibus suis, non mutatis casibus, nec tamen id verbum, unde illi casus pendent, addunt. DUCK. Hes. Λιμναγενές. Λίμναι, ἐν Ἀθήναις τόπος, ἀνακείμενος τῷ Διονύσῳ, ὅπου τὰ Λήναια ἤγετο. Erat autem Bacchi festum Λήναια appellatum idem, quod alio nomine dicebatur Ἀνθεστήρια, cujus dies tertius Χύτροι s. Χύτραι appellabatur, quo certabant poëtæ, agebanturque fabulæ. Videat lector eruditam Ruhnk. disputationem in auctario Emendd. ad Hes. v. Διονύσια, qua sola accurate traditur Liberalium Atticorum ratio. ἰαχήσαμεν verti debuit *cantare solemus*, quæ frequens est istius aoristi significatio. BRUNCK. Ludit in ambiguitate voc. Λίμναι nam λίμναι et *lacus* sunt, quibus gaudent ranæ, et locus Athenis, ubi erat templum antiquissimum Bacchi, ut dicit Demosth. c. Neær. [ii. 1370. Reisk.]; Thucyd. etiam testatur, ibi celebrata fuisse antiqua Dionysia ii. 15. καὶ τὸ ἐν Λίμναις Διονύσου (ἱερὸν), ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι. BERG. Non tamen, vere ibi ranarum voces tempore illo festo auditas esse, hinc certo colligi potest. Etenim poëta aut ad inconditum clamorem eorum, qui Dionysia celebrabant, aut ad malos poëtas respexisse videtur. CONZ.

217. ὁ κραιπαλόκωμος. Nempe non κῶμοι solum, s. comessationes, usitatæ in festis apud Athenn. Dionysiacis, sed ipse Κῶμος præsens in iis habitus, unde ap. Demosth. cujus ea de re verba jam ad

argum. hujus fab. adtulimus [supra p. 13.] in Mid. p. 321. καὶ τοῖς ἐν ἄστει Διονυσίοις ἡ πομπὴ καὶ οἱ παῖδες καὶ ὁ Κῶμος—Spanh. Ex κραιπάλη et κῶμος. Est igitur proprie ὁ κρ. λαὸς ebria in comissando multitudo. Dind.

218. τοῖς ἱεροῖσι Χύτροισι. Frischl. male, *frequentibus ollis*. Verte, *in festo sacro Chytrorum*. Kust. Tertius quippe antiquissimorum ap. Athenn. Liberalium in honorem Limnæi, qui modo præcesserat, Bacchi celebratorum dies. [Festum Χύτροι cum Dionysiis conjunctum fuit; quum enim Dionysia agerentur duodecimo die mensis Anthesterionis, ut paullo ante dixi, altero ab inde die Chytri agebantur, ut testatur Philochorus ap. Schol. Ach. 1075. et Harpocr. in Χύτροι, cujus verba de hoc festo ab utroque adducuntur ista: ἤγετο δὲ ἡ ἑορτὴ Ἀνθεστηριῶνος τρίτη ἐπὶ δέκα. Berg. Nomen hic tertius Floralium (Ἀνθεστηρίων) dies ab ollis habuit, quia olla, coctis leguminibus plena, deo consecrabatur. Dind.] quorum prior, quod viderunt jam qui de Festis Græcorum egerunt viri docti, s. undecimus mensis Attici Anthesterionis dies, Ἀνθεστήρια, alter s. duodecimus Χόες, quo Bacchi ἐν Λίμναις templum semel in anno aperiri solitum tradit adv. Neær. p. 737. [ii. p. 1371. Reisk.] Demosth. tertius autem s. decimustertius ac postremus eorumdem Liberalium dies Χύτροι nuncupabatur. Quo tertio demum horum Χύτρων die, ludi illi Comicorum ac Tragicorum scenici, χύτρινοι inde Philochoro, ut hic in Scholl. dicitur, appellati peragebantur, uti jam ad hujus fab. argum. [p. 13. s.] e Diog. Laërt. Plut. Athen. ac Philostr. vidimus. Spanh. ταῖς ἱεραῖσι Χύτραισι, membr. [e quibus recepit Brunck.] Cod. quartus Reg. (E) magis adhuc Ionice, τῇς ἱερῇσι Χύτρῃσι. Brunck. τοῖς ἱεροῖσι χύτροισιν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. χύτραισιν (num χύτραισιν?) Elb. Dind. Ms. τῆς ἱερῆς χύτρης. Bent. τῆς ἱερῆς χύτρης B. Pors. τῇς ἱερῇσι χύτραις 1. τοῖς ἱεροῖσι χύτροισιν 2. Dobr.

219. ἐμὸν τέμενος appellant ranæ suum, sibi consecratum et separatum locum (non, nemus, ut verterunt). Mala verba ὀλολυγ — ὄχλος in versione omisit Conz. Dind.

220. Totum hunc versum omittit Ms. et 267. Bent. βρεκεκὲξ trisyll. 1. et semper posthac. quadrisyll. semper 2. Dobr.

221. Legebatur vulgo δὲ τἄλγεϊν, perperam. Correctum tacite est a Brunck. quem Inv. et Höpf. sequuti sunt. Dicit hoc Bacchus huc illuc se movens. Dind. V. 221. opponitur antistrophicus 236. in hoc posteriore γέ solus prætermisit negligentissimus ille homo, Franc. Phil. Brunckius, etsi id ipsum exemplaribus propagatum Burman. quoque, quem ille cum Berg. solet confundere, retinuerat. Eadem particula reperta est in Rav. et legitur in Suid. iii. p. 621. Reisig. δὲ τἄλγεῖν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. δ' ἀλ. B. Pors. δ' ἀ. 1. δὲ τἀ. 2. Dobr.

222. κοκὰξ primo loco Junt. I. Dind. ὄρον 1. Dobr.

223. ΧΟΡ. βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ, absunt ab libris F. Baroc. Venet. apud Herman. Quæ si quis tueri volet, aut post 220. transponere debebit, aut versibus 237. et 238. interponere eadem. Dind.

224. Nec h. l. ἴσως dubitationem, sed id, quod certum est, exprimit, quod jam alibi est observatum. μέλλει Elb. Dind.

226. Semel tantum hic et in seq. versu κοὰξ habent Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind. — κοὰξ [sic] bis et mox B. Pors. κοὰξ κοὰξ bis 1. (et Rav.) Dobr.

227. οὐδὲν γάρ ἐστ' (i. e. ἐστὶ) ἀλλ' ἢ κοάξ. Menander ap. Stob. Serm. 115. τί δ' ἄλλο, φωνὴ καὶ σκιὰ γέρων ἀνήρ; Eurip. Herc. Fur. 229. οὐδὲν ὄντα πλὴν γλώσσης ψόφον. Berg. ἄλλο γ' ἢ Borg. Dind.

228. Εἰκότως ἔγωγ'. Ms. Vat. U. rectius εἰκότως σύ γ'. Kust. Ita etiam Borg. et Lib. Pogg. At sensus loci repudiat, qui esse hic debet: Recte et jure semper ita cano, nam Musæ et Pan et Apollo me amant. Rectius tamen Rav. εἰκότως γ' ὦ πολλὰ πρ. (troch. dimet.) Utrumque, ἐγὼ et σὺ ex interpretamento est enatum. (V. Seidl.) Dind. εἰκότως ἔγωγ' ὦ π. πρ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind. σύ γ' 1. 6. (sed gl. 6. τοῦτο βοῶ) ἔγωγ' 2. Dobr. ὦ πολλὰ πράττων. De intempestiva curiositate, quum illa quis curat, quæ nihil ad ipsum attinent. Herod. in Terpsichore [v. 33.] σοὶ δὲ τούτοισι τοῖς πρήγμασι τί ἐστι; — τί πολλὰ πρήσσεις; (cur tam es curiosus?) Eurip. Hipp. 785. τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου. Berg.

229. ss. Si rhythmo prospectum velis, ita hos versus legere poteris: ἐμὲ γὰρ ἔστερξάν τε Μοῦσαι [At τε non ad ἔστερξαν, sed ad Μοῦσα pertinet. Dind.] | εὔλυροι καὶ κεροβάτας Πάν, | ὁ καλαμόφθογγα παίζων | προσεπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων, ἕνεκα δόνακος, | Ὃν ὑπολύριον ἄν, ὑπολύριον, | ἔνυδρον ἐν λίμναις τρέφω. Vulgatarum lectio, ἕνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον ἔνυδρον ἐ. λ. τ. versui non satisfacit. Repetitio τοῦ ὑπολύριον pa-

thetica est minimeque inelegans. [Immo frigere videtur, quum *ἔνυδρον* addatur; nisi *ἔνυδρον* cum *ὃν* jungamus, sed ita etiam illa substantivi repetitio erit incommoda. Dind.] Facile autem propter simillima, quæ antecedunt, omittebantur verba, *ἄν, ὑπολ. ὃν ἂν τρέφω* quem *soleo* nutrire, sicut passim *ἄν*. Hotib. *εὔλυροί τε Μοῦσαι*. Sic Thesm. 978. *Εὐλύραν μέλπουσα*, Apollinem nempe, prout idem ab Eurip. dicitur Alc. 572. *εὐλύρας Ἀπόλλων*. Spanh.

230. [Vulg. *καὶ κεροβάτας Πὰν* in hoc v.] Homerus Panem vocat *Αἰγιπόδην δικέρωτα φιλόκροτον* (capripedem, bicornem, strepitu gaudentem) hymn. in Pan. [vii. 2. aut xix. 2. Herm. qui *Αἰγιπόδην* rescripsit pro olim vulg. *Αἰγοπ*.] Berg. *κεροβάτης* est qui cornu, corneis h. e. caprinis, pedibus incedit. Conz. *κερωβάτας* sed sch. *κερωβάτης* 1. -οβά. 6. Dobr. *παροιμία* Suid. Ms. *κεροβάτης* [pro *παρ' Εὐριπίδῃ* scil. V. Pors. ad Orest. 262. Dobr.] Pors.

231. *ὁ καλαμοφθ. παίζων* [h. e calamorum cantu, calamis, ludens]. Sic de eodem Pane Eurip. Electr. 702. *Εὐαρμόστοις ἐν καλάμοις Πᾶνα* (bene compactis arundinibus Pana), quod additur, carmen dulcisonum inflasse; nempe, ut hic a Schol. dicitur, quod fistula Pan delectaretur, quæ ex arundine fieret. Spanh.

232. *φορμικτὴς* B. Pors. Sic 1. 6. Dobr.

233. *ἕνεκα δόνακος*. Palus hæc nempe Limnia *arundinifera*, prout inde fluvium apud Lacedæmonios Eurotam *δονακοτρόφον* Iph. Aul. 78. et *δονακόεντα* Hel. 210. vocat Eurip. Spanh. Diligentissimus Paschalius de Coron. iv. 1. locum hunc de corona arundinea Apollinis intelligendum esse putat: in quo non parum fallitur. Nam *δόναξ ὑπολύριος* hic est *calamus s. arundo, quæ chordis lyræ olim supponebatur.* Hodie *ponticulum* vocant. [Hom. h. in Merc. 47. de structura citharæ: *πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμὼν δόνακας καλάμοιο*. Berg.] Ceterum ad h. l. respexit Poll. iv. 62. ubi ait, *καὶ δόνακα δὲ ὑπολύριον οἱ Κωμικοί, ὡς πάλαι ἀντὶ κεράτων ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις*. Item Hes. *Δόνακα ὑπολύριον. πάλαι γὰρ ταῖς λύραις κάλαμος ἀντὶ κέρατος ὑπετίθετο*. Ety. v. *Δόνακες*: *πρότερον γὰρ ταῖς λύραις* (male hodie ibi legitur *θύραις*) *ἀντὶ κέρατος ὑπετίθουν καλάμους*. Ælius Dionysius ap. Eustath. ad Il. Σ. p. 1165, 26. ed. Rom. *τὸ γὰρ παλαιὸν ἀντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθεντο κάλαμον (ταῖς λύραις). ἐμφαίνει δὲ τοιοῦτόν τι καὶ ὁ Κωμικὸς ἐν Βατράχοις, ὑπολύριον εἰπὼν δόνακα*. Kust. *ὑπολύριον*. Huc respexit Poll. iv. 62. — Hes. — Suppositus ille lyræ fidibus calamus eumdem præstabat usum, quem in instrumentis, quæ hodie chordis instruuntur, pars illa quam vocant *le chevalet* [der Steg, nostris]. Hujus loci meminit Eustath. ad Hom. p. 1165, 23. cujus verba haud inutile erit proferre. *δόνακες διαφέρουσι καλάμων, ὅτι λεπτότερος μὲν ὁ δόναξ, ἁδρὸς δὲ ὁ κάλαμος. καὶ ὁ μὲν δόναξ ὡς ἐπὶ πολὺ ποτάμιος, οὐ μὴν καὶ ὁ κάλαμος. καὶ δόναξ μὲν συριγκταῖς χρήσιμος, κάλαμος δὲ αὐληταῖς, ὅθεν καί τις φαύλως αὐλῶν ὀλεσιαυλοκάλαμος ἐσκώφθη. Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰπὼν ὡς δόναξ ὑπολύριον, ἐπάγει· τὸ γὰρ παλαιὸν* etc. [v. not. Kust.]. Hinc corrigenda Poll. verba, ubi perperam legitur *κεράτων* [pro *κέρατος*, ut Eust.]. Nam aliud quid in lyra erant *κέρατα, manubria, brachia*, quæ *πήχεις* appellabantur: *ὑπολύριον* autem, sive e calamo sive esset e cornu, vocabatur *μαγάδιον*. V. Luciani intpp. ad dial. Apoll. et Vulc. p. 222. Brunck. Per *δόνακα ὑπολ.* intelligit, quod in cithara *μαγάδιον* dicitur, quodque chordis subjicitur, quo eæ vehantur. Hoc olim e calamo fiebat, deinde e ligno vel cornu. Hesych. *Δόνακα ὑπολ.* etc. Sic quoque Poll. iv. 9. 62. nisi quod pro *κέρατος* legit *κεράτων*, non recte, ut docet Scalig. ad Manil. p. 421. ed. Raphel. Nam *κέρατα* plur. num. in cithara dicuntur *πήχεις*, manubria in summo: eaque emendatio Scalig. legi debebat ad Poll. ubi hoc præterierunt. *κέρατος* habet etiam Eustath. [l. l.] *Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰπὼν ὡς δόναξ καὶ τὸ λύριον, ἐπάγει*, etc. Ex his verbis Eust. putat Scal. l. d. *ὑπολύριον* vel *μαγάδιον* etiam dictum *λύριον*, sed eum errare putat Salmas. ad Solin. p. 503. b. d. et ap. Eust. legendum — *ὡς δόναξ ὑπολύριον* — "Ælius Dionysius cum dixisset, calamum esse *ὑπολύριον*, vel vocari *ὑπολύριον*, subjicit, quia olim," cet. Etiam locum Hes. v. *Κάλαμος* emendat ibid. Salmas. Etym. M. corruptum in *δόναξ* emendant Scal. l. d. et Jungerm. ad Poll. l. d. *δόνακες. κάλαμοι ἁλιευτικοί, ἢ αὐλοί. πρότερον γὰρ ταῖς θύραις ἀντὶ κέρατος ἐτίθουν καλάμους*. pro *θύραις* legunt *λύραις*, in quo erravit ibi Sylburg., pro *ἐτίθουν*, *ὑπετίθουν*. Lexica laudant *δόναξ ὑπολύριος*, dubito an perperam. Neque enim invenio hac terminatione, magisque puto *ὑπολύριον* neutro genere substantive dici, ut *μαγάδιον*, quemadmodum etiam Salmasius accepisse videtur, quum in Eust. emendat *δόναξ, ὑπολύριον*· idque etiam ex h. l. videtur patere: neque enim recte vel concinne duo adjectiva jungantur uni substantivo, *δόναξ ὑπολύριος, ἔνυδρος*. Est autem ellipsis *τοῦ ὄντα*· *ἕνεκα δόνακος, ὃν*

ὑπὸ ὑπολίμιον, vel εἰς ὑπολίριον, ἔνυδρον τρέφω. Sententiam versus, quem e Soph. paulo ante protulit Schol., exponit Scal. eodem loco. Duck. δίνακος perperam Wech. Dind. Lege ὑπολύδιον vel ὑποβρύχιον. Bent.

234. λόμναις Elb. Dind.

236. Ed. Kust. et Berg. ἐγὼ δὲ φλ. γ' ἔχω. Tacite γ' delevit Brunck. quem Inv. sequutus est, etsi in Rav. legitur. Sed in Elb. deest; neque commode legitur. Habet autem pustulas et sudat ei culus, quia dudum in durissimo sedit transtro. (V. Reisig. ad 221.) Dind. γ' ἔχω Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Id. γ' om. Suid. Ms. φλύκτ. Pors.

238. Culus se non incurvat, sed ipse homo, si se incurvat, solet pedere, maxime si sit pinguis; infra 1083. 1089. βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας, λευκός, πίων — ὑποπερδόμενος. Erat autem et Bacchus pinguis, γάστρων, ut supra 200. Itaque per tropum quemdam dicitur, ὁ πρωκτὸς ἐγκύψας ἐρεῖ, pro ἐμοῦ ἐγκύψαντος ὁ πρωκτὸς ἐρεῖ. Berg. ἀγκύψας Ms. Bent.

240-41. s. Unus versus in al. omnibus edd. ut et duo seqq. contracti in unum sunt. — Scribendum: Παύσασθε. Χο. μᾶλλον μὲν ἂν | φθεγξαίμεθ', εἰ δήποτ' εὐ- siquidem veri est simillimum, hos tres versus, qui quasi proodum secundæ antistrophæ efficiunt, eodem omnes metro conscriptos esse. Ridicule autem media in voce εὐηλίοις denuo cantare incipit chorus, ut quam pessimi sunt cantores poëtæque, tam canendi maxime solent esse insatiabiles. Cf. Vesp. 492. Hotib. Unus versus in Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. παύσασθαι Crat. Wech. (per compendium ita Ven. I. II.). Correxit Gel. Brub. Dind. Forte παύσασθε νῦν: ut versus hi duo sint pares [scil. 'Αλλ' ὦ φιλῳδὸν γένος παύσασθέ νυν· | Μᾶλλον μὲν οὖν φθεγξόμεσθ', εἰ δήποτ' εὐ —.] Bent. φθεγξόμεθ' 1. -ώμεθ' 2. Dobr.

241-42. Unus versus Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. μᾶλλον μὲν νῦν Lugd. Amst. ἐν ἁμέραισιν. Elb. ἐᾷ μέρεσιν. Dind.

242. εὐ-ηλίοις [s. potius αλίοις] ἐν ἁμ. Dies nempe solares s. æstivi; prout εὐάλιον πῦρ de sole dicitur ab Eurip. Iph. Aul. 1139. et Phœn. 679. εὐηλίοισι αἰθέρος πνοαῖς, lucidis cœli flatibus; ab Æsch. vero Eumen. 909. εὐηλίως πνέοντ' ἀήματα, et contra ejusd. dram. 399. δυσήλιον κνέφας. Immo qua voce εὐήλιος, item προσήλιος pro aprico utitur aliquoties Theophr. ut H. Pl. iv. 1. p. 70. τοὺς εὐηλίους, non proinde εὐήλους et alibi προσήλους, ut subinde apud eum hodie legitur, ut de C. Pl. ii. 11. p. 195. ἐν τοῖς ἐμπνόοις καὶ προσηνέμοις καὶ εὐήλοις, et c. 9. ejusd. libri προσήλους et προσήλοις pro προσηλίους et προσηλίοις. Quorum illud ne typothetarum sed librariorum incuriæ adscribatur, facit, quod eadem prior illa lectio εὐήλοις et προσήλοις occurrat in iisdem locis principis Ald. Theophr. ed. quos nævos, ut de gravioribus sileam, abstergere omnino debuisset ejusdem gravissimi auctoris suscepta a viro clarissimi nominis recensio et editio, sed quæ jactatam in titulo et in præfatione præstitam ab eo operam parum utique comprobat. Spanh. -σιν et -ραις. 1. Dobr.

243. ἡλάμεθα B. Suid. ed. Ms. φλέως. Pors. Ms. ἡλλόμεθα. — Suid. in φλέω. Bent. ἡλάμεσθα Ven. I. II. Dind.

244. Quod ranæ hic dicuntur, lucente sole seu *apricis diebus*, e palude Limnæa ad terram per *cyperum* et *phleon*, nascentes ibi plantas, transiisse, egregie utique illustrat sequens ap. Theophr., veluti si Comici verba ante oculos habuisset, locus H. Pl. vi. 5. p. 125. ubi de φλέῳ nominatim ait, παρὰ τὰ ἄστη καὶ ἐν εὐηλίοις τόποις φυομένη. Alibi vero H. Pl. iv. 11. quæ hic apud Comicum junguntur, κύπειρος καὶ φλέως, nasci dicuntur in palude Orchomenia. Spanh. [Utraque est aquatica planta; itaque φλέως non esse potest *verbascum*, sed est, auctore Schneid. fortassis *sagittaria* Linn., ut κύπειρος *cyperus longus*. Aliter Theocr. v. 45. de cypero esculento. De κυπείρῳ (*souchet*) v. Plin. H. N. xxi. 69. Quod ad alterum nomen attinet, Codd. Plinii omnes et ab Harduin. et a Brotierio collati, *pheos*, non *phleos*, dant, xxi. 54. xxii. 13. et Harduin. observat, ap. Theophr. vi. 5. compositum ἱππόφεως legi. Est tamen φλέως in Cod. Aristoph. n. 2712. Not. Francog. int. Dind.] φλέως, alias φλόμος, teste Schol. ad v. 1331. Gl. φλόμος, *verbascum*. Berg. φλέως A. V. Lobeck. ad Phryn. p. 294. Dind.

245. μέλεσσιν metri causa legi jubet Hotib., ut sit versus anacreonticus. πολυκόλυμβα μέλη non esse possunt *carmina, quæ inter* natandum canuntur, sed πολυκολύμβοις dictum est nota poetica epithetorum transpositione pro πολυκόλυμβοι, *multum natantes*. πολυκολύβοις Rav. Dind. Lege πολυκολύμβοισι. Bent. Libri omnes πολυκολύμβοις, omissa ἐν. Recte Herman. ἐν πολυκολύμβοισι. Id. πολυκολύμβοισι Suid. ubi βύσμα τοῦ πρωκτοῦ Ms. Pors.

247. χορείαν αἰόλαν, *celerem choream*, πηδητικήν, ut exponit Suid. Nulla causa erat, cur diversa significatione acciperetur Thesm. 1054. Brunck. Audacius dictum

est χορείαν φθέγγεσθαι pro, inter saltandum, subsiliendum, cantare. βορβ Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind. 47. 48. 50. Suid. paullo aliter αἰόλαν. Pors.

248. — μεθα B. Pors.

249. πομφολυγοπαφλάσμασιν. Ex πομφόλυξ [*bulla*] et πάφλασμα, *crepitus*. Av. 1243. παῦε τῶν παφλασμάτων. Berg. Pr. igitur est crepitus, quem bullæ aut exorientes aut ruptæ edunt, inde h. l.: ita ut bullæ aquarum exsistant et crepent. In toto loco dithyrambicam orationem frigidorum poetarum reddit. Dind. πομφολυγγοπαμφλάσμασι Ald. Junt. I. Brub. Raph. πομφολυγγοπαφλάσμασι Cod. Elb. ed. Junt. II. πομφολυγγοπαμφλάσμασι Crat. Ven. I. II. Wech. Vulgatum prima habet Junt. III. inde Gel. Port. etc. Id. -υγοπαφ. B. -γγ. Suid. Ms. Pors. -υγγοφ. 1. 2. Dobr.

250. Utrosque Baccho tribuit Bent. Similiter 262. Bent.

252. ἆρα pro vulg. ἄρα dedit Brunck. sed πεισόμεσθα in Kust. Berg. etc. recte est, neque, quod metro adversatur, πεισόμεθα debebat ab Inv. recipi. Post hoc verbum abrupta est oratio, et ita supplenda: pessime nobiscum actum fuerit, si repetere illas voces non liceret. Sed Brunck. addidit hunc singularem versum, εἰ σιγήσομεν, addita hac nota: "Vulgo omissus hic versiculus, cui respondet ille Bacchi, εἰ διαῤῥαγήσομαι. E solis membr. restitutus fuit." Quanquam autem concinnitas illud additamentum videtur commendare, potuit tamen ex interpretamento existere, neque Cod. ille, unde sumtum est, destituitur gl. Dind. δεινά τἄρα Elm. ad Ach. 323. Rav. δεινὰ γάρ. Brunck. ex Cod. A. intulit non comici, sed grammatici verba, εἰ σιγήσομεν, non cogitans ille Aristophani σιγησόμεθα dicendum fuisse. Id. ἄρα Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. πεισόμεσθα Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Id.

253. Distinctio tollenda post ἐλαύνων, et collocanda post ἔγωγε, ut hæc conjungantur: εἰ ἐλαύνων διαῤῥαγῶ. participium pro gerundio, *remigando*, et ita fere verbum διαῤῥήγνυμι solet jungi participiis. Duck. Olim δεινότερα δ' ἔγωγ' ἐλαύνων, lectum est. Scribendum puto, δειν. δ' ἔγ., ἐλαύνων εἰ | διαῤῥαγήσομαι. Dind.

256. ὠμόζετ' Ven. II. Dind.

257. κεκραξόμεθα Elb. Dind. -μεθά B. Pors.

258. Ms. Vat. U. ὁ φάρυγξ. At vetus Schol. itemque Tho. M. v. Λάρυγγα, Aristoph. feminino genere ἡ φάρυγξ h. l. dixisse observant: quod lectionem vulg. confirmat. Kust. ἡ φάρ. tres codd. Perperam C. ὁ φάρυγξ. Brunck. φάρυξ 1. 2. ἂν om. sed supr. 1. Dobr.

259. χανδάνῃ. Hes. χανδάνειν, χωρεῖν, δέχεσθαι. Hinc in vet. epigr. ap. Athen. x. p. 436. χανδῆς κύλικος, juxta Casaub., de magno poculo eoque ore hianti hausto; et in Callim. ap. eundem Athen. versu p. 442. [fr. Call. 109. p. 481. s. Ern.] καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκιον μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστιν | οἰνοποτεῖν, aversabatur enim Thraciam amustim ore hianti bibere, s. ingurgitare, juxta Bent. in Fragm. Callim. p. 361. Spanh. δι' ἡμέρας. Sic διὰ νυκτὸς, tota nocte. Athen. vii. p. 276. εἶτα πῶς δειπνήσομεν τοσαῦτα δεῖπνα; ἴσως διὰ νυκτὸς, ὡς ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης ἐν Αἰολοσίκωνι εἶπεν, οὕτως λέγων, οἶμαί, δι' ὅλης τῆς νυκτός. Sic δι' ἔτους, toto anno Vesp. 1053. Berg.

261. νικήσετέ με B. Pors.

262. ἡμᾶς γε σὺ B. Pors. Scribendum, deleto interpretis additamento, ΧΟΡ. οὐδὲ μὴν ἡμᾶς σὺ πάντως. | ΔΙΟΝ. οὐδέποτε σύ

κεκράξομαι γάρ, κ. τ. ἕ. Dind. ἡμεῖς γε Rav. Dind.

263-66. Vulgo scribebantur sic: Οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γε δή με | Οὐδέποτε. κεκρ. γάρ, | Κἄν με δεῖ δι' ἡμ. | Ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τῷ κοάξ. Brunck. edidit: (264.) οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γε δή μ' οὐδέποτε. | (265.) κεκράξομαι γάρ, κἄν με δέῃ, δι' ἡμέρας, | (266.) ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοάξ. Hæc autem adnotavit: "264. est trochaicus, male vulgo digestus. Mendose in membr. οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ' ἔμ' οὐδεπώποτε. V. ad Thesm. 32. — 265. male vulgo digestus, senarius est, ita, ut eum repræsentavi, scriptus in membr. ubi recte δέῃ, quod linguæ non minus quam metri flagitat ratio. Reliqui Codd. cum impressis, titubante versu et solœce, δεῖ. — 266. Vulgo τῷ κοάξ: τοῦ κ. præferunt meus et B., id est juxta Cod. mei gl. ἕως ἂν ἐπικρατέστερος γενήσομαι τοῦ κοάξ ὑμῶν." Hotibius ad 263. [Inv.]: "tolles pronomen; ut hic quoque sit trochaicus, sicut utrinque vicini, et sequente versu itidem ista τὸ [ut Inv. dedit] κοάξ delebis, utpote inutiliter interturbantia profectaque haud dubie a glossatore, genus victoriæ, quam se reportaturum gloriatur Bacchus, patide declarante, τὸ κοάξ, κατὰ τὸ βοῶν κοάξ." Quum in antecedd. poeta Dionysum dimetris iambicis uti jusserit, et hi versus ita videntur describendi: οὐ μὴν γ' ἐμ' ὑμεῖς, οὔποτε. | κεκράξομαι γάρ, ἢν δέῃ, | δι' ἡμέρας, ἕως ἂν ὑ- | μῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοάξ. Dind. δὴ om., Rav. et Borg. οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ' ἐμ' οὐδεπώποτε A. Abjec

Digitized by Google

grammaticorum supplementa. Id. ἡμεῖς γε δή με Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Id. δή om. B. Pors. δὴ om. 1. Dobr.

265. Χορ. ante κοπ. 1. sed statim del. Dobr. νῷν με δεῖ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. (et Reisig.) Restitui [illegible] ex libris Rav. atque Venet. quorum alter δεῖν, alter δῆ habet, monosyllabam substantivi formam δῆ, eamque aliis etiam in locis poetarum oblitteratam esse existimo, quibus synizesin adhibuit Meineck. in Curis Criticis p. 14. Dind. δι' ἡμέρας Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. In Not. Scal. δι' ἡμέρας Vet. Dind. δι' ἡ. B. Pors. δεῖ δι' 1. 2. Dobr.

266. τῷ κοάξ Ald. et cett. τοῦ Elb. τὸ Rav. Dind. ὑμῶν κρατήσω τὸ κ. B. Pors. τὸ κ. 1. 6. τοῦ κ. 2. Dobr.

267. om. B. (et Ms. Bent.) et Al. 268. Pors.

268. ἔμελλον ἄρα. V. ad Nub. 1305. Bekk. In Elb. in duo versus ita descriptus est. ἔμελλον ἄρα παύσειν | ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοάξ. Dind. τοῦ κοάξ. τῶ pro v. l. inter l. B. Pors.

269. παῦε. Infra 580. παῦε, παῦε τοῦ λόγου, pro παῦσαι, vel παῦε σαυτόν. Pac. 648. παῦε, παῦ', ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μὴ λέγε. Promiscue media hujus verbi forma et activa, suppresso pronomine, usos fuisse [illegible] poëtas Atticos, exemplis ubivis obviis constat. Infra 1360. παύσασθον [illegible] τῶν μελῶν perinde ac παῦε τοῦ λόγου, et Av. 1242. παῦε τῶν παφλασμάτων. In aliis modis vera est Tho. observatio παύου λέγων, παύομαι δὲ ἐγώ. Gl. Codd. παῦε, ὦ ἄνθρωπε, τῆς κωπηλασίας. πλησίασον τὴν ναῦν τῷ λιμένι. Supra 180. idem dixit Charon ei, quem tum vehebat, ubi eadem in gl. expositio: πλησίασον τὸ σκάφος τῷ λιμένι. Brunck. παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ. Frischl. male, *remum projice*. Sensus est, *remo navem ad littus appelle*. Sic eadem vox capitur supra 182. Kust. Perperam Xanthiæ nomen præfixum in Junt. ii. iii. — παραβολοῦ Ven. i. ii. Dind.

270. Rursus hic Aristoph. duorum obolorum, Charonti nauli loco datorum, mentionem facit; quum reliqui scriptores uno tantum obolo naulum illud definiant, qua de re vid. ad v. 140. Kust. Appellunt navem ad littus, escendit Bacchus et pecuniam reddit. ἀπόδος hic esse [illegible], docet Dawes. M. Cr. p. 242. Dind. τὸν ναῦλον grammaticus Herman. p. 366. Id. τὸ ν. B. τὸν Suid. ed. sed locum om. Ms. Pors. τὸ ν. 1. 6. τὸν ν. 2. Dobr.

271. Constituitur hic act. i. scena vi. Dionysus et Xanthias in tenebris versantur maximis. Loco ἔν. Χορὸς Μυστῶν vulgo præmittitur Ἱερεύς. Dionysus Xanthiam quærit et vocat, num timida voce, non dixerim. Lennep. ad Phalar. epp. (cf. supra ad 40.) p. 96. "Bacchi est, Xanthiam servum tumultuarie vocantis, qui, quum dicere inciperet, ὁ Ξανθίας — (βάδιζε δεῦρο), non conspecto Xanthia, subito abrupit orationem, interpositis ποῦ Ξανθίας; sc. εἶ vel ἐστί, et eo audito mox, ἢ Ξανθ. sc. εἶ vel ἐστι, *an Xanthias es?* quo vociferante ἰαῦ, tandem sententiam inceptam, ὁ Ξανθ. perficit, additis verbis, βάδιζε δεῦρο. Sic nimirum loqui herum decebat; secus longe mox servus, dum illum salutat, χαῖρ' ὦ δέσποτα, quod herum reverentis est." Dind. ἢ Ξ. Ven. ii. "ἢ Ξανθίας vel ὦ Ξ." Not. Scal. Id. ἢ Ξανθίας; Gl. ὄντως ὑπάρχει ὁ Ξανθίας, ὃν ὁρῶ; Brunck.

272. ἰαῦ. Gl. μίμημα τοῦ συριγμοῦ. Brunck.

273. τί ἐστι τἀντ. *quid, qualia sunt*, quæ illic (in locis ubi fuisti, aut nunc versaris) habentur. Dind.

275. οὓς ἔλεγεν. nempe 149. [Hercules.] Berg. Ad σὺ δ' οὐ ex v. κατεῖδες repetendum *vides*. Dind.

276. καὶ νυνί γ' ὁρῶ. Spectatores intelligit. Nubb. 1092. καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους, σκόπει; deinde alter, καὶ δὴ σκοπῶ post prior, τί δῆτ' ὁρᾷς; alter πολὺ πλείονας, νὴ τοὺς θεοὺς, τοὺς εὐρυπρώκτους. Infra etiam Ran. 789. spectatores intelligit, quum dicit, *paucos esse bonos apud inferos*, ὥσπερ ἐνθάδε. Berg. νυνί γ' ὁρῶ. Hoc dicit ad spectatores se convertens. Brunck. γε pro 'γωγε B. Pors. γε (sine 'γω) καὶ δὴ ν. 1. 6. Dobr. βέλτιστον B. Pors.

278. οὗ τὰ θηρία. Nempe 143. Berg.

279. οἰμώξεται, *pœnas dabit* suæ ostentationis cum mendaciis conjunctæ (τοῦ ἀλαζονεύεσθαι). Structuram aor. ἠλαζονεύεθ' cum opt. φοβηθείην illustravit Dawes. M. Cr. p. 86. ἔφασκεν Elb. Dind. -κε κεῖνος 1. Dobr.

281. Res ipsa mox indicabit, quam sit μάχιμος. Berg. ὁ καὶ φιλ. Suid. ἠλαζ. et μάχ. φιλοτιμούμενον Suid. ed. Ms. [in ἠλαζ.] sed -ος in μάχ. Ms. Pors.

282. Eurip. in Philoct. [fragm. i. v. 4.] οὐδὲν γὰρ [Valck. ἀλλ' οὐδὲν] οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφυ. *Ex* Schol. Berg. Ad h. et Eurip. locum recte Tittman. monet respexisse Zon. t. i. p. 422. γαῦρον, τὸ ἐπηρμένον. Ἀριστοφάνης δὲ τὸ στερρὸν καὶ μέγα ἀκλινὲς καὶ ἀκατάπληκτον γαῦρον λέγει. Eadem Biset. habet. Dind. Suid. γαῦρος. Pors.

283-84. Suid. ἀγώνισμα. δ' οὗ. B. et ἂν om. Pors. τινι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

285. Qui per hostilem regionem soli iter faciunt, eos facile 'omnes terrent auræ et sonus excitat omnis.' [Virg. Æn. ii. 728.] Sic Polynices Eurip. Phœn. 275. ἐᾶ· τίς οὗτος; ἢ κτύπον φοβούμεθα; ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται, ὅταν δι' ἐχθρᾶς ποὺς ἀμείβηται χθονός. 'Nunc ergo animis opus erit, o Bacche, nunc pectore firmo.' Berg. μὴ pro μὴν male Junt. i. Dind.

286. ποῦ, ποῦ 'στιν; [Anxia voce hoc dicere videtur. Unde etiam Xanthiam post se, mox ante se ire jubet. Dind.] ὄπισθεν. Sic recte meus et B. In membr. verbum omissum est. Abest etiam in C. at sine hiatu, sic: ποῦ, ποῦ; —'ξόπισθεν. Vulgo immodulate, ποῦ, ποῦ 'στ'; ὄπισθεν. Observes velim, comico senario venustatem sæpe conciliare anapæstum in paribus locis, qui, si in tragico senario occurrat, criticis quibusdam nauseam movet. Brunck. ἔξοπ. νῦν ἴθι. Servum opponit periculis. Berg. Ms. Ποῦ ποῦ 'στιν. ΞΑ. ἐξόπισθεν. Ms. Vat. ποῦ ποῦ 'ξόπισθεν. Bent. 'στιν. Ξα. ἐξόπισθεν B. (et Rav.) Pors. ποῦ ποῦ' στ' Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. ποῦ 'στ' Junt. i. π. ποῦ 'στιν Elb. Borg. ἐξόπισθεν Elb. (pro ἐξόπισθε). Dind. Vulg. 1. 2. (ἐξόπισθεν 1.) Dobr.

287. πρόσθεν νῦν Elb. Dind. Primo omissus sed mox in m. repos. 1. et πρόσθεν bis. Dobr.

289. γοῦν γίνεται Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. οὖν Brunck. tacite. Dind. οὖν B. Suid. Ms. v. ἔμπουσα. Pors. -δαποῦν γοῦν 1. Dobr.

290. Omissum γε in Frob. supplet Bent. e Suid. in Ἔμπουσα et Ms. ubi bis ποτε. Bent. τότε μὲν βοῦς. μέν γε (Cod. Vat.) ed. Kust. Suid. v. ἔμπουσα. ποτὲ B. bis. τοτὲ Suid. Pors. τοτὲ μὲν βοῦς — τοτὲ δ' αὖ γυνὴ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Brub. etc. (αὖ Junt. ii. iii.) ποτὲ—ποτὲ δ' αυ Pogg. ποτὲ μὲν β. Elb. Rav. Dind. ποτὲ μ. (sed τοτὲ δ') 1. μέν γε 1. 2. U. Dobr. ποτὲ μὲν — ποτὲ δὲ γυνή. Sic membr. Vulgo τοτὲ μὲν —τοτὲ δ' αὖ γ. In C. ποτὲ μὲν—τοτὲ δ' αὖ γ. Cod. E. (quart. Reg.) ποτὲ μὲν — ποτὲ δ' αὖ γ. Brunck. Scilicet aut timido ita videbatur, aut potius ope machinæ cujusdam tale quid in scena exhibebatur, quod in varias formas mutaretur. Dind.

291. Quum audit, spectrum in mulierem formosam esse mutatum, vult adire, quia est libidinosus: infra 739. ὅστις γε πίνειν etc. Berg. τίς Ald. Junt. i. etc. Dind. φέρ' om. Ms. Suid. l. c. Pors.

293. Ἔμπουσα. [Dicebatur ita spectrum, quo Hecate iter facientibus terrere putabatur, quodque varias induit formas. Cons. et Francog. int. Add. etiam Zonar. Lex. i. p. 701. Dind.] Infra Conc. 1048. Ἔμπουσά τις ἐξ αἵματος φλύκταιναν ἠμφιεσμένη, ubi Tan. Faber, quid sit Empusa, fuse hic in Schol. dicit demonstrari. Philostrati vero de eadem Empusa locum pridem hic ad marginem notaveram, quem e Valesio occupavit jam Kust. [Not. ad Schol.] Spanh. τοίνυν γ' l. Melius in C. τοίνυν ἐστί, omissa inutili particula. V. ad 821. Brunck. Recte Cod. E. τοίνυν ἐστί. V. ad Nub. 355.) Id. γ' om. B. Suid. Ms. In schedis, Aristophanes Tagenistis apud Schol. Χθονίας Ἑκάτης σπεῖρα σοφῶν ἐξελιξομένη. Lege Χθονία θ' Ἑκάτη, σπείρας ὀφέων εἱλιξαμένη. [conferas Seidl. ad Arist. Fragm. p. 21. et dudum ante Hemst. in Mss. Fragm. apud Suid. v. οὐραῖα exstat etiam v. οἷον, τὸ ἔντερ. Dobr.] Cf. auctorem apud Suid. v. οὐραῖα, ubi δράκοντες τὰ οὐραῖα μίᾳ ἐς σπείρας εἱλίξαντες. Pors. Alibi Pors. huc forsan respiciens; "Actius Eriphyla apud Priscian. vi. p. 699. Pallas bicorpor anguium spiras trahit, laudatus a F. Ursino ad Virg. Æn. ii. 217." Ipse addo Soph. in 'Ριζοτόμοις apud Schol. Apollon. Rh. iii. 1213. (Hecate) στεφανωσαμένη δρυσὶ καὶ πλεκταῖς Ὠμῶν σπείρησι δρακόντων. Dobr.

293-96. Ξα. πυρὶ — Δι. καὶ σκ. — Ξα. νὴ τὸν —. Δι. καὶ β. — Ξα. σάφ' ἴ. Δι. ποῖ δῆτ' —. Ξα. ποῖ δ' ἐ. Δι. ἱερεῦ —. Ita distinguit 1. (et 6. nisi forte hic aliter ante νὴ τὸν π.) Contra 2. Ξα. πυρὶ — τραπείμην. Δισ. ποῖ δ' — ἔμπούσης. Dobr. Edd. ante Brunck. Ξα. πυρὶ —. Δι. νὴ τὸν —. Ξα. σάφ' —. Δι. ποῖ —;. Δ. ita: Ξα. πυρὶ —. Δι. καὶ σκέλος —. Ξα. νὴ τὸν —. Δι. σάφ' —. Brunckius: Ξα. πυρὶ —. Δι. καὶ σκέλος —. Ξα. νὴ τὸν —. Δι. ποῖ — ;. Liber Pogg. Ξα. πυρὶ —. Δι. καὶ σκ. —. Ξα. νὴ τὸν —. Δι. καὶ β. —. Ξα. σάφ' ἴσθι. Δι. ποῖ — ;. Recte omnia Brunck. nisi quod interrogandi signum post ἔχει male posuit, quod etiam in libro Pogg. factum. Dind.

294. Personarum distinctionem exhibui, quæ est in membr. nisi quod versu abhinc secundo verba σάφ' ἴσθι, quæ in illo Bacchο tribuuntur, Xanthiæ continuavi, manifestæ sententiæ ducta. Postquam primo suspicatus est Bacchus spectrum, cujus meminerat Xanthias, Empusam esse, et hic quædam addidit, suspicioni illi augendæ idonea, quo certior fiat, ex notis illius larvæ signis percontatur, *num crus æreum habeat:* cui respondet famulus, *ita mehercle, et alterum asininum; certo hoc scias.* Nemo erit,

qui habens non agnoscat sic multo melius, quam vulgo, divisas esse loquendi vices. In Cod. E. (quarto Reg.) interloquendi vices personis divisæ plane, ut in meo texto. Verba σάφ' ἴσθι Xanthiæ continuata. BRUNCK. Ms. Δι. καὶ σκέλος et Ξα. Νὴ τὸν [sic Ms. Rav.] BENT. Verba καὶ σκέλος χ. ἔχει Xanthiæ, v. seq. Dionyso, tum σαφὲς ἴσθι Xanthiæ tribuuntur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. DIND. Δι. καὶ σκ. B. PORS.

295. καὶ βολίτ. θάτ. Nescio an ad h. l. Comici respexerit quisquis est, qui Athen. xiii. 2. p. 566. dixit, οὐ ῥοδοδάκτυλος οὖσα, κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ βολίτινον ἔχων θάτερον σκέλος. Vel, si verba illa Cratini sunt, potius dicendum est, Aristoph. hic usum esse verbis Cratini, quippe qui Comicum nostrum ætate paulo præcessit. KUST. Add. Schw. Anim. ad Athen. vii. p. 52., qui etiam docet, βολίτ. σκέλος, quod olim interpretati sunt stercoreum crus, rectius asininum crus intelligi. DIND. βότινον vitiose scriptum ap. Antiatt. in Bekk. Anecd. i. p. 86, 8.: βολίτινον Etym. M. p. 204, 29. ID. Ξα. νὴ v. B. PORS.

296. Anxie uterque, et Dionysus et Xanthias loquuntur, dum propius Empusa accedit. DIND. τραποίην Elb. ἄνδρα ποίμην vitiose Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. quod inde ortum quod antea ἄντραπ. junctim editum fuit. Brub. ἄντρα ποίμην. Recte dedit Gel. Port. ID. Versum om. Ms. (et ed. Med. Suid. v. ἔμπουσα. DOBR.) PORS.

297. Recte hunc versum interpretantur veteres Critici, quibus inter dramatis hujus personas non magis accensebatur Sacerdos, quam *Empusa*. Histrio, qui Bacchum agebat, hunc versum proferens ad Liberi sacerdotem se convertebat, cui ob dignitatis prærogativam in Liberalium celebratione sedes erat in theatri loco maxime conspicuo: alluditur autem ad morem superstitiosorum hominum, qui, si in summas adducantur angustias, ad sacerdotes confugiunt, ut eorum precibus solvantur infortunio. At librarius aliquis quum arbitratus fuisset ista ad sacerdotem dici, cujus partes in fabula essent, noluit eum in scena tamquam stipitem stare, nihil proloquentem, eique verba tribuit ἀπολούμεθ', ὦ 'ναξ Ἡράκλεις et Διόνυσε τέκνον, quæ ex auctoritate Reg. Cod. B. et mei Xanthiæ restitui. In membr. etiam posteriora verba famulo tributa, priora tantum Sacerdoti, cujus persona utrisque præfixa est in C. Sacerdotis personam jam sustulerat Zanet. cujus in ed. utraque ᾗσαν famulo tributa, ut in nostra. BRUNCK. Ubi Sacerdotis persona in aliis edd., ibi in ed. Farr. Xanthiæ. BERG.

298. Vulgo καλῇς et κατερῇς, quod, pace dicam Professorum quotquot sunt omnium, solœcum est, nec a poëtæ manu esse potest. V. not. ad Lys. 704. Cod. meus et C. liquido et distinctis quantum potest characteribus habent καλεῖς et κατερεῖς. In membr. et in B. καλῇς et κατερεῖς. Scilicet librarios turbavit Attica futuri forma καλεῖς, quod verbum quum præsentis esse crederent temporis, illud, pro ea qua erant Græci sermonis peritia, in subjunctivum transtulerunt modum. Rationem futurorum istorum contractorum, quam breviter adtigi ad v. 202., plene explicuit Dawes. p. 73. ss. Misc. Crit. καλῶ et καλοῦμαι futura apud Comicum sæpe occurrunt. Nub. 1001. καί σε καλοῦσι βλιτομάμαν, ubi ridicule nugatur Schol. Cf. 632. 1221. Ach. 968. τοὺς ἀγορανόμους καλῶ. Av. 850. τὴν πομπὴν καλῶ. In eadem fab. 1052. ἀπολῶ futurum est, ut καλῶ. ibid. v. seq. διασκεδῶ futurum, ut ἐλῶ, de quo agebam ad 202. Menander in fragm. a Bent. recte constituto p. 23. ἐμοὶ παράστα· τὴν θύραν κόψας ἐγὼ καλῶ τιν' αὐτῶν. Jo. Clericus, homo tam sermonis Attici, quam metrorum peritus, vertit, *pulsata janua, ego voco aliquem illorum*. Immo *ego vocabo*, BRUNCK. Avv. 1505. σίγα, μὴ κάλει μου τοὔνομα. BERG. V. Soph. Œd. Col. 620. et 406. Œd. Tyr. 138. Æsch. Prom. 25. Eurip. Phœn. 616. HOPF. Lege, οὐ μὴ καλεῖς, Ὦ 'νθρωφ'. Me enim non incipit versum, quod putavit Cl. Markland. Explicat. Veter. Auctor. Eurip. Suppl. subject. p. 251. Nasutulus quidam pronomen infersit, qui nesciit καλεῖν τοὔνομα bene Græcum esse. V. Av. 1505. [Quum Aristoph. Av. 1716. dixerit, θυμιαμάτων δ' | αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ, et Eccl. 351. ἐμοὶ δ' | ὥρα βαδίζειν ἐστὶν εἰς ἐκκλησίαν, non satis apparet cur hoc in loco μ' ejici oporteat. Cave autem ne ejusdem generis esse putes Platonis comici versus apud Bekk. in Anecd. vol. i. p. 368. Non sunt enim trimetri versus illi, quod Bekk. visum ejusque censori cuidam, sed tetrametri, levi facta mutatione, ita scribendi: γυνὴ γάρ, ἣν μὲν αὐτὴν | ἀεὶ κολάζῃς, ἐστὶ πάντων κτημάτων κράτιστον· | ἐὰν δ' ἀνῇς αὐτήν, ὕβριστον χρῆμα κἀκόλαστον. V. 2. revocavi verborum ordinem qui est in Cod. vi. Bekk. vol. iii. p. 1109. Versum tertium ut explerem, addidi quod facillimum videbatur, αὐτήν. DIND. Mox lege κατερεῖς. κατερῇς vox est nihili. καλεῖς et κατερεῖς B. PORS.

298-300. Ξα. pro Ἱερ. B. PORS. μ' nihil caussæ erat cur Pors. ejiceret. In initio

proximi versus μ' habent edd. ante Brunck. V. Schol. Dind. οὔ. μὴ καλῇς (et v. seqq.) Μ' ὦ 'νθρ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. καλεῖς Bav. in Elb. κατερεῖς (male ap. Harl. κατερεῖς). Dind. Ed. ἀτ. 1. 2. καλῇς, sed κατερεῖς 1. 2. Dobr.

299. κατερῇς Ald. et cett. edd. κατερεῖς (vitiose ap. Harles. κατερεῦ) Elb. Dind.

300. τοῦτό γ' ἔθ' ἧττον θατέρου. Sic membr. et C. [etiam Borg.] Vulgo τοῦτο δέ γ' ἧττον. Nostram lectionem agnoscit etiam Schol. ab Ald. editus, cujus ab operis levis commissus fuit error τοῦτό γ' ἔσθ' ἧττον — debebant exprimere ἔθ'. Nexarum literarum typus ϑ positus fuit pro θ, cujus generis errores in Græcis libris multi observantur, quocirca Heitsio nostro auctor fui, ut typos nexas uno ductu literas exprimentes ex officina sua prorsum eliminaret. Hac occasione Græcæ eruditionis studiosos monebo, nihil fere subsidii e Schol. ad auctorum emendationem capiendum esse, nisi principes eorum consulantur edd., in quibus solis lectiones a vett. criticis enotatæ fideliter repræsentantur, quæ in aliis edd. vel typothetarum imperitia vel pravis editorum correctionibus plerumque obliteratæ sunt. Exemplo sit hic locus. Ald. ed. in textu exhibet τοῦτο δέ γ' ἧττον θατέρου, in Schol. τοῦτο γ' ἔσθ' ἧττον θατέρου. [Num illud ἔσθ' non pro ἔθ' sed pro ἐστὶ est scriptum, quod ad sensum deesse existimabatur? Dind.] In secunda Scholl. ed. per Phil. Junt. legitur, τοῦτό κ' ἔσθ' ἧττον θατέρου, quæ menda per aliquot alias propagata fuit, donec tandem auctoris verba in Scholl. reformata fuerunt ad eam lectionem, quæ in textu obtinebat: ita ut si quis hodie Schol. legat in ed. Kust., nulla causa sit, cur ei oboriatur suspicio, veterem criticum diversam lectionem ob oculos habuisse et enotasse. Brunck. δέ γ' ἧττον: Ms. δ' ἔθ' ἧττον: lege γ' ἔθ' ἧττον. Bent. τοῦτο δ' ἔσθ' B. Pors. τοῦτο δέ γ' ἧττον θ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. τοῦτο γ' ἔθ' ἧττον Borg. τοῦτό γ' ἧττον Rav. Dind. Ed. præf. 1. 2. τοῦτο γ' ἔσθ' 1. et L. δέ γ' 2. Dobr.

301. In C. ἴθ' οἷπερ ἔρχῃ. In D. ἴθ' ᾗπερ ἔχῃ, cum gl. καθὰ δύνῃ. In Lys. 834. ἴθ' ὀρθήν, ᾗπερ ἔρχει, τὴν ὁδόν. Brunck. οἷπερ — δεῦρο δεῦρο. B. Pors. οἷπερ 1. 6. Dobr. εἶπερ Lib. Pogg. ἔχῃ Elb. et Bav. Dind.

302. Lege πάντ' ἀγαθά. Bent. Versus gratia scribendum est πάντ' ἀγαθὰ (pro olim vulg. πάντα τἀγαθὰ) πεπράγαμεν, ut recte habet Ms. Vat. U. Sensus autem est, optime nobiscum agitur; ut Av. 1703. πάντ' ἀγαθὰ πράττοντες, omnes felices, et Plut. 341. χρηστόν τι πράττων, meliore vel benigniore utens fortuna: ubi plura de hac v. πράττειν significatione notavimus. Kust. L. πάντ' ἀγαθὰ cum Kust. Pors. πάντ' ἀγαθὰ πεπρ. recte E., quod e Vat., immo etiam nullo adstipulante Cod., reponere debebat Kust. quum vulg. lectio πάντα τἀγαθὰ manifesto hic metrum pessumdet. Gl. ad πεπράγαμεν, ἐπάθομεν. πάντ' ἀγαθὰ πράττειν, omnino felicem esse significat. Av. 1706. Ibid. 500. ἐξ οὐδενὸς μεγάλα πράττει. Usum istum v. πράττειν sensu τοῦ πάσχειν illustravit Kust. ad Plut., 341., qui licet admodum frequens et nulli non Græco scriptori familiaris, interpretes tamen sæpe fefellit. Ap. Lucian. Apol. p. merc. cond. p. 722. καὶ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν, οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴποις, ὅπου μηδὲ βασιλέα αὐτὸν ἄμισθόν ἐστιν: male vertitur, neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt. Sensus est, neque tu etiam eos dicere possis, qui summis pollent opibus. Inversa ratione πάσχειν sæpe ponitur pro πράττειν, ut in form. τί γὰρ πάθω; quid enim agam? de qua ad Lys. 884. Brunck. πάντα τἀγαθὰ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Dind. πάντα τἀγ. 1. 2. Dobr.

303. Ἡγέλοχος. Iste fuit histrio Eurip. qui quod aliquando inepte pronunciasset hunc Eurip. versum in Or. 279. ἐκ κυμάτων etc., ita ut auditores nescirent, utrum γαλῆν, mustelam, dixisset, an γαλήν' quod est pro γαληνά, tranquillitates maris, Comicis ludibrio fuit, ut testatur Schol. Comici ad h. l. et Schol. Eurip. l. l., quorum posterior adducit Strattidis locum talem: καὶ τῶν μὲν ἄλλων οὐκ ἐπιμέλησέ μοι μελῶν Εὐριπίδου ὁ δ' ἐξώλης ἐξωλέστατον διέκναισ' Ὀρέστην (sed is tragœdiam elegantissimam disperdidit Orestem) Ἡγέλοχον Κιννάρου μισθωσάμενος τὰ πρῶτα τῶν ἐπῶν λέγειν. Uterque Schol. adducit hunc Sannyrionis locum: τί ἂν γενόμενος εἰς ὀπὴν ἐνδύσομαι; φέρ' εἰ γενοίμην γαλῆ. ἀλλ' Ἡγέλοχός με μηνύσειεν ὁ Τραγικός, ἀνακράγοιτ' ἂν αὐτοὺς εἰς ἐχθροὺς μέγαν· ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν ὁρῶ. Qui locus satis facetus est. Brunck. Schol. Aristoph. τραγῳδίας ὑποκριτὴς etc. Suid. v. Ἡγέλοχος eadem verba refert, nisi quod habet ἐν τῷ Ὀρέστῃ τοῦ Εὐριπίδου, et post relatum versum subjicit, γαλήνη γὰρ τὸ πλῆρες αἰφνιδίως cet. Kust. in not. scribit, locum corruptum esse et mutilum, ideoque se in eo vertendo sensum potius quam verba spectasse. Vertit hoc modo: "Hic Hegelochus et in Eu-

Oreste eodem versu usus est. Propalinam autem ultimam vocalem in voce γαληνὰ visus est dixisse γαλῆν ὁρῶ, i. e. [illegible] video: quam ob causam Comicorum salibus adspersus est." Suum sensum expressit, non Suid. nec Schol. Quæ sit [illegible]rum verborum sententia, docet Schol. Eurip. Or. 279. ubi hoc legitur his verbis: [illegible]ται ὁ στίχος etc. derisus fuit hic [illegible] propter Hegelochum histrionem; [illegible] cum deficiente spiritu non potuisset [illegible]re synalœpham (hoc quid sit, exposuit Voss. de arte gramm. l. 1. p. 154.) visus est auditoribus dixisse γαλῆν, animal, i. e. *felem*, non γαληνὰ, i. e. *tranquillitatem*." Quod Schol. Eurip. dicit ἐπιλείποντος τοῦ πνεύματος, id Schol. Arist. et Suidas est προστάντος αὐτῷ τοῦ πνεύματος, i. e. *impedito, prohibito commeare spiritu*: quemadmodum hac significatione ap. Aristot. dici προσιστάναι τὸ πνεῦμα notant [illegible]. Itaque hæc erit sententia verborum Schol.: quem (ferunt) in Eurip. Oreste agendo, impedito, commeare prohibito, vel deficiente ipsum spiritu in hoc [illegible] ἐκ κυμ. etc. repente visum contra [illegible] synalœpham, i. e. ut Voss. l. d. videtur sentire, quum ultimam litteram voc. [illegible] debuisset conjungere voci sequenti [illegible] pronunciare γαλή — ν' ὁρῶ, conjun[illegible] γαλῆν', atque ita dedisse causam [illegible] spectatoribus. Sane in verbis Schol. [illegible]dam corrupta esse, manifesto apparet [illegible] [illegible] illo ὃς — ὀφθῆναι, pro [illegible] mihi videtur legendum ὃν, ut subaudiatur λέγουσι vel φασί, quemadmodum [illegible] ap. Schol. Eurip. Nec satis placet [illegible] ὀφθῆναι: neque enim id tam visum [illegible] auditum fuit ab auditoribus. Ap. Suid. autem melius puto legi ἐν τῷ 'Ορέστῃ τοῦ Εὐριπίδου, quam ap. Schol. ἐν τῷ [illegible]. Duck. Divisim olim in quibusdam libris legebatur ἡ γέλοχος, unde [illegible] nescio quis Græculus mulierem [illegible]mentus est, cui nomen Γελόχῳ fuisse [illegible]. Interpretationem illam, quæ in [illegible] margini Cod. adscriptis exstat, me[illegible] deridet Schol. ed. Brunck. Sch. 2. [illegible] ἐνταῦθα πῶς ἐν Εὐριπίδου μὲν [illegible] τοῦδ' εἴρηται, ὁ δὲ λέγει ὥσπερ [illegible]οχος, etc. In Ms. Harl. 5725. in [illegible] Or. Εὐριπίδου δράματος 'Ηλέκτρας τέλος: — [In Ms. Harl. 5725. Oresti præ[illegible] ὑπόθεσις τοῦ δευτέρου δράματος . . . . [illegible] ἡ 'Ηλέκτρα, tum incipit fabula; [illegible] nusquam appareat verus titulus. In Ms. Coisl. 353. (Montefalc. p. 390.) [illegible] Thebais vocatur Eteocles. Dobr. in Add.] Idem error Fulgentii apud Valck. Diatrib. p. 16. et Diogenis Laert. iii. 172. sed ibi potius legendum τὸ τῆς 'Η. cum VV. DD. quamvis ἐκ τῆς servet Illustrius p. 24. Schol. ad Plut. 639. ἐξ 'Ηλέκτρας Εὐριπίδου. Respexit ad Or. 976. ed. Pors. ut liquet ex seqq. quæ sunt alius grammatici. A Greg. de Dial. Polydorum pro Hecuba citari rectissime monet ibidem Valck. Quid enim proclivius, quam si semel titulus Cod. vel omissus fuerit, vel evanuerit, personam τοῦ προλογίζοντος pro fabulæ nomine accipi? Dobr.

304. ἐκ κυμ. γ. α. α. γαλῆν ὁρῶ. Versus est ex Eurip. Or. 281. ubi Orestes, quum e furore ad se redire incipit, ait, ἐκ κυμ. γ. α. α. γαλῆν' ὁρῶ. Qui Orestem agebat Hegelochus, quum γαλην' ὁρω pronuntiare debuisset, sed ita raptim, ut ultima vocalis in γαληνὰ perciperetur quidem auditorum auribus, nullum tamen senarii numeris adderet momentum, quæ ratio videtur fuisse tragicos versus pronuntiandi, nulla elisa vocali vel diphthongo, ille sive deficiente spiritu sive nescio quo alio casu pronuntiavit γαλῆν ὁρῶ, unde spectatores intelligere debuerunt, eum *mustelam* videre. Quæ res multis illius ætatis Comicis facete jocandi occasionem dedit. Vide utriusque poetæ Schol. et Markland. ad Eurip. Suppl. 901. Perperam autem vulgo excusum γαλῆν' (aut ut Inv. γαλην') ὁρῶ, qua ratione perit jocus. Xanthias in actione fabulæ pronunciabat ut Hegelochus γαλῆν ὁρῶ. Brunck. Perperam versus in Cod. Borg. omittitur. Vanissima est Brunck. opinio γαλῆν ὁρῶ scribentis, ne jocus pereat. Nimirum recte scripta male pronunciaverat Hegelochus. Dind. αὖ deest Elb. γαλῆν' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Scal. " γαλῆν' ὁρῶ, ut editum. Alii γαλῆν." Id. γαλῆν' B. Pors. γαλῆν' 1. 6. γαλῆν' 2. Dobr.

305. Olim voluit Bent. κατόμνυσο μοι νὴ Δία: collatis Nub. 1234. ἀπομόσαι μοι τοὺς θεοὺς et Av. 444. κατόμοσον — μοι. postea inseruit e Ms. τὸν omissum in Frob. ante Δία. [sed melior videtur conjectura quam Msti lectio. V. vers. seq.] Edd. ante Kust. ἡ 'μπουσα φρούδη. κατόμοσον. νὴ Δία. Quæ Kust. ita correxit ut νὴ τὸν Δία scriberet, in Baroc. inventum. Recte Reisig. ad Soph. Œdip. Col. p. 404. Δία κατόμοσον. Dind. νὴ Δία Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id. νὴ τὸν A. 1. 2. Dobr.

306. Hic versus in B. D. E. omissus. Brunck. Deest quoque in Elb. et Bav. Sed ratio in promtu est. Finita enim pagina alteram incipiens librarius hunc versum omisit, propter ὁμοιοτέλευτον versiculi antecedentis. Trendelenb. ap. Harl.

ad Nub. p. 235. om. B. Pors. om. 1. 6. non 2. Dobr.

307. ὠχρίασ' habent omnes edd. præcedentes. At Ms. Vat. U. rectius ὠχρίασ' ab ὠχριᾷν, prout etiam H. Steph. in Thes. Gr. L. hic legendum esse, jam ante suspicatus est. Nam ὠχριόω, unde τὸ ὠχριώσε deducendum foret, alibi haud temere reperias. Kust. ὡς ὠχρίασ'. Sic bene Kust. in notis e Cod. Vat. Mei, ut vulgo, ὠχρίωσ' —. V. seq. gl. ad ὑπερεπυῤῥίασε, ἐξεκαύθη κατὰ τὸ πρόσωπον. ὡς ὠχρίασ'. Sic recte Cod. ut e Vat. Kust. edidit. Brunck. Perperam hoc retinuit ed. Berg., recte e Rav. recepit ὠχρίασ' Inv. Est hoc etiam in Elb. — Dionysus, qui paullulum retrocesserat, nunc redit, et pro se ista loquitur. αὐτὴν ad Empusam spectat. ὠχρίωσ' Ald. et cett. edd. ὠχρίασ' Elb. Baroc. Dind. ὠχρίασ' 1. -ωσ' 2. Dobr.

308. ὁδὶ est Xanthias, qui dicitur magis etiam, quam Dionysus, præ anxietate rubuisse. Male in Cod. Rav. σου legitur. Facilius probari possit μοι (in Cod. Elb. et Bav.) redundans, quia antea Bacchus se palluisse dixit, ut non rubescere potuisse videretur. Sed hoc ipsum comicum est. Dind. Ad hunc versum in meo ed. Ald. exemplo manu adscripta est Xanthiæ persona. ὑπερπυρίασέ μοι Elb. μοι etiam in Bav. est. ὑπερεπυρίασέ μου Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. ὑπερεπυῤῥίασέ μου Junt. i. (Hæc lectio in not. Scal. memoratur.) Id. μοι B. ὁδὶ δὲ δίσας ὑπερεπυῤῥίασεν Suid. Ms. ὑπερε. (V. Append. ad Toup. p. 479.) Pors. μοι 1. 2. Dobr.

309. Ms. μοι [sic duo alii teste Beck.] mox idem τὰ κακὰ ταυτί. Bent. Vulgo ταυτὶ τὰ κακά, qua vocum collocatione dactylus senarii quartam occupat sedem: id non animadverterunt editores, alioquin voces invertissent. Quis hic Codd. consensum requirat? Si quis tamen adeo superstitiosus sit, animum ei defæcabo. In membr. et C. is est vocum ordo, quem exhibui (τὰ κακὰ ταυτί). Brunck. ταυτὶ τὰ κακὰ Ald. Junt. i. ii. iii. etc. Dind. τὰ κ. ταυτὶ 1. 6. Dobr.

310. ἀπολύναι B. Pors.

311. Αἰθέρα. v. 100. Berg. Hic versus Xanthiæ tribuitur in Junt. i. ii. iii. Ven. i. ii. 'Αεθέρα Crat. Wech. δωμάτιον Gel. Port. Lugd. Amst. Dind. Ξα. præf. 1. 2. Dobr. αὐλεῖ τις ἔνδον. Hæc verba Baccho recte continuant tres Codd. Solus C. ut impressi, ea Xanthiæ tribuit. Brunck. Hæc verba, quæ in ed. Kust. minoribus literis picta sunt, in nonnullis autem edd. tamquam verba Bacchi citantur, in Cod. Elb. prorsus non reperiuntur. Ab Arist. ipso hæc verba profecta esse, vix mihi persuadeo, quippe quum ejusmodi notæ ad actionem histrionis moderandam aptæ apud Comicos nullibi reperiantur. Quare primum gl. instar fuisse videntur, quod deinceps in textum ipsum irrepserit. Trend. Similis parepigraphe Eurip. Cycl. 485. quam e textu ejeci. H. l. uncinis inclusi. Hopf. αὐλεῖ τις ἔνδον. Hæc, vulgo intextu posita, delet Bent. Collato Schol. ad 1249. Ach. 115. [ubi exstat ἡ παρεπιγραφὴ, ἐπινεύει.] Av. 223. [ubi αὐλεῖ τις in textu sedem habet.] Bent. αὐλεῖ τις ἔνδον Ald. Crat. etc. atque in Ald. Crat. Wech. Brub. ita ut verba poetæ hæc scribuntur, in Junt. ii. iii. Gel. Port. adeo Dionysi persona est præfixa. Desunt in Junt. i. In medio duorum versuum posuerunt Ven. i. ii. Raph. Lugd. Amst. Dind. Δι. ἀ. τ. ἔνδοθεν B. (et sic Rav.) et om. Δι. ante 312. Pors. om. 1. 2. 6. sed 1. in marg. rubr.

χ
στί
ος
γρ. δι. αὐλεῖ τις ἔνδον. Dobr.

312. Personas distinxi ad trium Codd. fidem, qui Xanthiæ tribuunt, quæ perperam editores in Bacchi transtulerunt partes et vice versa. Error inde ortus est, quod in quibusdam exemplaribus 311. Xanthiæ tributus fuerit, ut in C., unde perturbatæ fuerunt in sequentibus personæ. Nihilominus in C. ante οὗτος præfixa Xanthiæ persona, quia parepigraphen αὐλεῖ τις ἔνδ. librarius in versuum serie scripsit, tamquam si verba illa pars fabulæ essent et ab actore aliquo proferri debuissent, quæ Baccho tribuit; sequentia autem personis sic divisit: Ξανθ. οὗτος, τί ἐστιν; Διον. οὐ κατήκουσας; Ξανθ. τίνος; Διον. αὐλῶν πνοῆς. Ξανθ. ἔγωγε, καὶ — εἰσέπνευσε. Non eadem in primariis edd. personarum distinctio, quæ in recentioribus; sed edd. varietates operæ pretium non est enotare, ubi meliora ex integrioris fidei Codd. proferimus. Brunck. Δι. οὗτος 1. 2. Personas sexies invertit L. Dobr.

313. ἔ. δᾴδων δέ με B. Pors. δε pro γε 1. Dobr. γέ με Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind.

314. Schol. Eurip. Hec. 444. citat hunc versum, ut probet in voc. αὔρα posteriorem syllabam quandoque esse longam; sed ibi minus recte videtur sic legi: αὔρα τις ἐξέπνευσε μυστικωτάτη. (Dicit autem hæc Bacchus, dum chorus initiatorum propius accedit.) Berg. αὔρα 1. αὔρα 2. Dobr. τὶς Ald. Junt. i. ii.

ııı. Crat. Ven. ı. ıı. Wech. etc. Dind. ἀνέπνευσε Grammaticus Etym. Gud. p. 660, 32. Dind.

315. ἠρέμα. Sic B. D. Vulgo ἠρεμεί, quæ adverbii forma nullibi, quod sciam, occurrit. Gl. ἡσύχως. Mendose in A. et D. πτήξαντες. Gl. in C. συστείλαντες ἑαυτούς. Brunck. Soph. Aj. 170. τάχ' ἂν ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι. v. ad Vesp. 1488. Berg. ἠρεμεὶ Ald. Junt. ı. ıı. ııı. Crat. Ven. ı. ıı. Wech. etc. ἠρέμα Rav. Dind. ἠρέμα 1. 2. Dobr.

316. Ms. Baccho tribuit. Bent. Act. i. scena vii. hic constituitur. Dind. Bacchum in mysteriis Eleusiniis dictum Ἴακχον docet Strabo p. 468. quo etiam nomine, ubi de iis agitur, a priscis auctoribus solet ille vulgo appellari. Hinc Cereris filius dictus in Orphicis [Fragm. xvi. 2.]: παῖς δὲ ἦεν Ἴακχος· et Δημήτηρ, Κόρη καὶ Ἴακχος tamquam propitia numina in somniis visa ap. Artemid. ii. 35. Unde Ἴακχος non de Baccho solum, sed de hymno insuper in Bacchi honorem dicitur ab Eur. Cycl. 69. Ἴακχον, Ἴακχον ᾠδὰν μέλπω. Eo autem Ἰάκχου nomine ab ἰαχαῖς s. *clamoribus mulierum* dictus traditur a vetere Æsch. interprete S. C. Th. 141. Παιᾶνα δ' ἐπεξιακχάσας, ubi Schol. ἐκβοήσας ἐπινίκιον, παιᾶνας ἐναλλάξας μετὰ ἰαχῆς· λέγεται παρὰ τὰς ἰαχὰς τῶν μυουμένων. Quæ adstruit Hes. ἰαχαῖς· βοαῖς. Et ἰακχάζει, καταβοᾷ. Et Arcadius Grammaticus Ms. Reg. Gallorum Bibliothecæ. Unde Βάκχος et Ἴακχος, Ἰακχόβακχος et Βακχέβακχος, pro uno eodemque sumi libet. Spanh. Iacchum in hymno antiquo in Lenæis cantari solito celebratum, eumdem diis χθονίοις adnumeratum, eumdemque Cereris πάρεδρον habitum, ostendit Creuzerus in Dionyso p. 242. et 282. add. Freret. Mém. de l'Acad. d. Inscr. xxiii. p. 156. et Ste. Croix de Myst. vett. p. 125. s. vers. Lenz. qui et ipsi Bacchum et Iacchum diversos esse docuerunt. Add. Strab. x. 10. p. 162. t. iv. Tzschuck. ed. Dind.

317. Χορ. μυστῶν 2. μ. χ. 1. Dobr.

318. In Ach. 41. τοῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον Hippocr. epist. 12. init. τοῦτο ἐκεῖνο, Δημόκριτε, ὅπερ εἰκάζομεν. Berg. Submissa voce hæc ad Dionysum dicit. Herv. ἔφραζε ad Herculem pertinet. μεμύηνται Elb. Dind. που om. 2. Dobr.

319. ἐνταῦθα Gel. που deest Elb. et Rav. Dind.

320. ᾄδουσι γοῦν. Sic membr. Vulgo ᾄδουσιν οὖν. In C. ἄγουσι γοῦν. Brunck. ὅνπερ Διαγ. legitur et in edd. vett. et in Kust. atque Berg. Ergo ὅσπερ ap. Brunck. vitio operarum editum est. Hinc corrigenda Inv. nota. Utrum Diagoras Melius, mysteriorum et religionis contemtor, an dithyrambicus poeta, qui in lyricis carminibus ista frequenter repetierit, Ἴακχ' ὦ Ἴακχε intelligatur, incertum est. Posteriorem probabilius intelligi censet Conz. Dind. ᾄδουσιν οὖν Ald. Junt. ıı. ııı. Crat. Ven. ı. ıı. Wech. etc. ᾄδουσι γοῦν Junt. ı. (in qua mox ἴαχον) — ὅνπερ Διαγ. etiam Ald. Junt. ı. ıı. ııı. Crat. Ven. ı. ıı. Wech. etc. Id. ᾄδουσι γοῦν — ὅσπερ Suid. v. Διαγόρας. γοῦν (Rav.) B. Suid. Ald. in ἴακχος. Locum om. Ms. sc. post Ἰάκωβος t. ii. p. 89. [γοῦν tacite Brunck. V. Pors. Opp. p. 31. Dobr.] Pors. -σιν οὖν 1. 2. (sed in 1. γ insert. pro em. et sup. rub. γάρ.) γοῦν 6. δι' ἀγορᾶς L. Dobr.

321. τοίνυν ἄγειν. Sic A. C. et E. [etiam uterque Inv. Cod.] Vulgo τοίνυν γ' ἄγειν. Particulam γε post τοίνυν additam sæpissime reperias, sed fere tantum, ubi metri lex ultimam syllabam productam requirit: unde conficias, librarios syllabam illam brevem esse credidisse. Sed falsi fuerunt. τοίνυν compositum est ex τοι et νυν: hoc autem modo producitur, modo corripitur, correptumque encliticum est. Nec pro significationis diversitate variari quantitatem putes: nam sæpissime apud poetas scenicos νῦν productum nihil aliud valet quam δή. Alibi τοίνυν observes ultima producta sine appendice part. γε, ut 1520. Thesm. 785. Supra 293. edi debuit Ἔμπουσα τοίνυν ἐστί. Brunck. ἡσυχίαν ἄγειν pro *silere*, in mysteriis gentilium; unde idem quod εὐφημεῖν vel σιωπᾶν, qua de re quædam obiter diximus ad Plut. De silentio autem in iis mysteriis observari solito, res est contrita, unde Tertull. Apol. c. 7. 'Cum vel ex forma omnibus mysteriis silentii fides debeatur: Samothracia et Eleusinia reticentur.' Unde etiam mysteria instituta, ut taciturnitati adsuefierent, tradit Plutarch. de educ. lib. p. 10. [c. 14. §. 21. ed. Stein. qui ibi cfr.] Inde mysteriis apud Græcos nomen, quod infra in Schol. dicitur ad 456. μυστήρια δὲ ἐκλήθη, παρὰ τὸ τοὺς ἀκούοντας μύειν τὸ στόμα, καὶ μηδενὶ ταῦτα ἐξηγεῖσθαι. μύειν δέ ἐστι τὸ κλείειν τὸ στόμα. Spanh. τοίνυν γ' Ald. et cett. edd. γ' abest Elb. Rav. Borg. Dind. γ' om. B. Pors.

322. σαφὲς Vat. Dobr.

323. ss. stroph. 340. ss. antistroph. Bent. Herman. de Metr. p. 352. ubi docet, reperiri plures versus ex genere Ionicorum a majore, nunc longiores nunc breviores, qui anacrusin habeant, hos versus ita descripsit: Ἴακχ', ὦ πολυτίμοις ἐν ἕδραις ἐνθάδε ναίων | Ἴακχ', ὦ Ἴακχε. |

ελθε τόνδ' ανα λειμώνα χορευσων. | *όσιοὺς ές θιασώτας,* | *πολυκάρπον μέν τινάσσων* | *περι κράτι σῷ βρυόντα* | *στεφανόν μυρτών· θρασεί δ' έγκατακρούων* | *ποδι τάν ἀκόλαστον* | *φιλοπαίγμόνα τιμαν,* | *χαριτών πλεῖστον εχούσαν* | *μερος, ἅγνάν, ἱεραν,* | *όσιοἱς μυσταίς χορείαν.* "Primus versus est Sotadeus cum anacrusi, nisi si eum in duos Anacreonteos dispesci velis. Sed si alteram lectionem (nam omnes libri *πολυτιμήτοις* habent) recipias, necessario erit Sotadeus cum anacrusi, hoc modo: *Ιάκχ' ώ πολυτίμητοἱς ἑδραίς ένθαδε ναίων.* Reliqui versus, præter secundum qui creticus est, et tertium qui choriambicus est, omnes sunt Ionici majores cum anacrusi. Eodem modo, quo in trochaico numero dochmiaci fiunt, in dactylico similes versus poetæ videntur condidisse. Sic versus hi Aristoph. (335.) *μερος ἅγνάν, ἱεραν,* | (352.) *ρον ελείόν δαπεδον.* quos sic malo metiri, quam ut Ionicos a minore dimetros catalecticos putem. Nam qui antecedunt et sequuntur, Ionici majores sunt." In alia abiit Hotib. p. 29. s. "Hæc (323—52.), inquiens, itidem sibi respondere, nimis manifestum, neque id, credo, Brunck. addubitavit. Cur igitur lectores rei non admonuit, exemplo anteriorum edd. suoque ipsius in Tragicis? cur maculas quasdam non abstersit, leves eas quidem, sed quibus tamen harum stropharum ratio obscuraretur? Nimirum serioribus relinquere aliquid voluit, in quo exercerentur. Id igitur age faciamus, reponamusque primo statim versiculo strophæ, metri causa: *Ἴακχ', ὦ πολυτίμητος ἕδραις ἐνθάδε ναίων.* Ut hic *πολυτιμήτοις* pro *πολυτίμητος*, ita Lys. 1215. *αὐτοῖς* pro *αὐτὸς* dedere, proclivi lapsu. Versus choriamb. trim. hypercat. cum basi *τρισήμῳ* vel *τετρασήμῳ*. Ultimo retinenda vulgg., in his Junt., lectio *μύσταις*. Versus est Anacreonteus formæ antispasticæ, sicut *ἀντίστοιχος*. Respondent autem sibi invicem in his strophicis diversarum formarum versus Anacreontei, velut 327-8. qui antispastici *ὁσίους* etc. *πολύκαρπον* etc. eorumque prior *ἰωνίζων*, opponuntur iambicis hisce: *Φλογὶ φ. δ. λ. Γόνυ π. γ.* rursusque iambicus (329.) *περὶ κρατὶ σῷ βρύοντα* (nam sic reponendus ex libro Rav.) antispastico *ἀποσείονται δὲ λύπας*, ut legitur in libris Rav. et Borg., quum in vulgg. imperita correctio obtineat *ἀποσείεται*. V. etiam ad Vesp. 278. Cæt. ut primos duo strophæ versiculos (si tamen versus dicendi erant) in unum conjunximus, ita et 332-33. itidemque 334-35. qui vulgo feruntur, unos existimamus, alterum asynartetum ex duobus anapæsticis monometris hypercatalecticis, alterum Ionicum tetram. catal. *τὰν ἀκόλαστον φιλοπαίγμονα τιμάν,* | *χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν μέρος, ἁγνάν, ἱεράν,* idemque faciendum antistrophicis." *ἐν* ante *ἕδραις* e nullo libro enotatum inveni, præter Codd. Inv. qui inde recepit. Dind. Ald. etc. *Ἴακχ' ὦ πολυτιμήτοις ἕδραις ἐνθ. ν.* (Junt. I. et Rav. ante *ἕδραις* addit *ἐν*, quam lectionem etiam Not. Scal. habent.) Id. *π. ἐν ἕδρ.* B. Pors. *ἐν ἕδρ.* 1. 6. non 2. Dobr. *πολυτιμήτοις*. Quod, ut monet hic Schol., in hac vita initiati summo in honore haberentur apud inferos, uti ea de re obiter ad 155. et pluribus ad 454. dicetur. De Cerere vero, in cujus honorem celebrata illa mysteria Thesm. 293. *Δέσποινα πολυτίμητε, Δάματερ φίλα.* [De vocabb. *πολυτίμητος* et *πολύτιμος* cf. Lobeck. ad Soph. Aj. 175. p. 242. Dind.] Spanh. Ms. *ἐν ἕδραις,* [sic Rav.] mox *σῇ* [pro *σῷ*.] Bent.

325. Ms. *Ἴακχ' ὦ ἴακχε ὦ ἴακχε.* Bent. *Ἴακχ' ὦ Ἴακχ' ὦ Ἴακχε* B. Pors.

326-27. "Respicit Suid. v. *θίασος*." Toup. in Suid. ii. p. 55. Pors.

327. *θιασώτας.* v. ad Nub. 508. Berg. *eis θιασσώτας* Elb. Dind. *κόρα* 1. 6. Dobr.

328. Etiam Bacchantes caput quatiebant. (V. supra 156.) Eurip. Bacch. 185. *ποῖ δεῖ χορεύειν — καὶ κρᾶτα σεῖσαι;* Berg. *περὶ* pro vulg. *ἀμφὶ* recte e Rav. receptum est. Myrteas coronas in Dionysiis gestatas esse observat etiam Ste. Croix l. l. p. 279. Dind.

329. *περὶ κρατὶ* Rav. *ἐπὶ κρατὶ* Eustath. ad Il. Θ. p. 701, 2. (582, 47.) *ἀμφὶ κ.* ad Od. M. p. 1715, 62=479, 43. *σῇ* B. Pors. *ἀμφὶ κρατὶ* Ald. Junt. I. II. III. etc. Dind.

331. Infra 374. *ἐγκρούων* itidem de saltatione. Berg. Jungenda sunt *ἐγκατακρούων χορείαν* (pulsans, saltans, audaci pede choream), reliqua in appositione accipienda, et *ὁσίοις μύσταις* ab *ἐν* in *ἐγκατακρ.* pendet (inter initiatos). Dind. *θρασεῖ* Elb. Id.

332. Perperam ex utroque Cod. Inv. (quibuscum Monac. Elb. et Bav. faciunt) editum *τὴν — τιμήν*, pro Doricis formis, quæ h. l. necessariæ sunt. Dind. *τὰν* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. *τὴν* Elb. et Bav. *τιμὰν* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. *τιμὴν* Elb. et Bav. (*τὰν — τιμὰν* ed. Dind.) Dind. *τὴν — τιμὴν* B. Pors. *τὴν — τιμὴν* 1. 2. Dobr. *τιμάν*: lege *τ' ἐμάν*: mox dele comma post *φλογί*. Bent.

333. *φιλοπαίγμονος* vocem, quæ immerito a Græcorum Thesauris exulat, præter Hom. Od. Φ. 139. exstare in Orphicis, ap. Anacr., Aristoph. h. l., Plat. in Crat., Nonnum in Dionyss., in Anthologia sub-

inde, Julianum Imp. in Cæss. ad eosdem Cæsares monui, p. 339. Spanh. Est *ludicra, jocosa* (saltatio). Dicitur autem ea τιμή, quia honori, decori, erat Baccho. Dind.

334: Haud mirum Χαρίτων in hymno in Bacchum mentionem fieri, qui Χαριτοδότης est olim dictus. Plutarchus in M. Antonio p. 926. Διόνυσον αὐτὸν ἐπικαλούμενον χαριτοδότην καὶ μειλίχιον, item duobus locis Sympos. [Quæst.] i. [c. 1.] et l. vii. [imo Conviv. vii. Sap.] ubi priori loco male χαριδότης, etsi tueatur illud H. Steph. pro χαριτοδότης, legitur, ut similiter ad Juliani Cæs. olim notavi p. 339. ubi simul illud Anacreontis de Baccho adtuli Od. xli. δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη. Add. Eurip. Bacch. 412. Βρόμιε, Βρόμιε, προβακχῆιε δαῖμον, ἐκεῖ Χάριτες, ἐκεῖ δὲ Πόθος. Unde communis olim ara Bacchi et Gratiarum, nec ap. Pausan. solum, sed ap. Herod. etiam, juxta Pind. Schol. Ol. Od. v. [v. 8.] Adde in vetere et inedito, quod sciam, hactenus Stratonis epigram. [epigr. 2. v. 5. s. t. ii. Anal. Br. p. 359. Jacobs. Anth. iii. p. 68.] ἀλλ' ἱλαροῖς Χαρίτεσσι μεμιγμένον ἡδὺν Ἔρωτα καὶ Βρόμιον. Item: τὸν καλὸν, ὦ Χάριτες, Διόνυσον εἰ μὲν ἔχοιτε. Spanh.

335. ἁγνὴν etiam in vett. edd. legebatur; recte Brunck. reposuit ἁγνάν. [Sed in alio loco dixit Dind. "Spernendum judicamus quod Brunck. invexit ἁγνὰν, neque in ullo, opinor, libro inventum, nec scriptum ab Aristoph." F.] Post ἱερὰν plene interpungit Ald., commate Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind. τὴν i. 1. 6. et versus ordine vulgato. Dobr.

336. μύσταις Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. μύσταισι Rav. Borg. Dind.

337. πολυτίμη τε Raph. Dind. κόρα 1. 6. Dobr.

338. προσεπν. χ. κρ. Per ellipsin hic subintelligenda est vox ὀσμή. Kust. Servus famelicus cito sentit nidorem porcinæ. Berg. χοιρείων κρεῶν. Quod nempe, ut hic in Scholl. tangitur, in Cereris et Bacchi mysteriis porcelli solerent mactari, unde Ach. 747. χοιρία μυστηρικὰ *porcelli mystici* dicuntur, et Pac. 373. ἐς χοιρίδιόν μοι νῦν δάνεισον τρεῖς δραχμάς. Nam, quod addit, δεῖ γάρ μυηθῆναί με. Spanh. De χορδὴ v. ad Nubb. 455. χοιρ. κρεῶν. Elb. σχορείων χυρέω. Dind. προσέπνευσας (ας per compend.) 1. -σε 6. Dobr.

339. Δι. om. 2. Dobr.

340. ss. Hanc antistrophen ita Hermann. de Metr. p. 352. s. emendavit: εγείρε φλογεας λάμπαδας εν χέρσι τινάσσων | Ιακχ' ω Ιάκχε | νυκτερου τελετης φώσφορος αστηρ. | φλογι φέγγεται δε λειμών· | γονυ πάλλεται γερόντων· | αποσείονται δε λύπας, | χρονιούς τ' ετών παλαιών ενιαύτους, | ιερᾶς ὕπο τιμας. | συ δε λάμπαδι φλεγων | προβαδην ἔξαγ' επ' ανθηρον ελείον δαπεδον | χοροποιόν, μακαρ, ἥβαν. "Quæ in h. l. emendavi," inquit Herm. "prope omnia Mss. Rav. et Borg. debentur. In primo versu pessimum additamentum γὰρ ἥκεις delevi." Dind. Antistrophæ primus versus duplici menda affectus est: nam et scribendum ἐγείρου, ut ipse Bacchus jubeatur ἐγείρεσθαι, i. e. *prodire*, et quod mox dicitur προβάδην ἐξάγειν χοροποιὸν ἥβην, quum vulgo ridicule fingatur ἐγείρειν λαμπάδας, quasi non accensas scilicet; et delenda verba γὰρ ἥκεις, ut jussit Hermann., potius quam scribendum secundo versu τινάσσων Ἴακχε, cum Brunck. siquidem, ut merito placet repetitum Ἴακχ', ὦ Ἴακχε, ita ista lacinia servata ægre expedias loci constructionem. Depravata autem censeo verba ΓΑΡΗΚΕΙΣ, principioque adscriptum fuisse ΠΑΡΗΚΟΙΣ tanquam interpretamentum τοῦ ἐγείρου. Sic Soph. usurpavit παρήκειν Aj. 742. cujus loci fortasse meminerat interpolator. Hotib. ἔγ. φλ. λαμπ. Eurip. Bacch. 145. ὁ Βακχεὺς δ' ἔχων πυρσώδη φλόγα πεύκας ἐκ νάρθηκος ἀΐσσει. V. infra 1211. Berg. Eleusinia quippe sacra cum facium luminibus peracta. Lactant. Div. Inst. i. c. 21. [p. 98. ed. le Brun, ubi cfr. intpp.] 'rapta Proserpina, quam quia facibus ex Ætnæ vertice accensis quæsisse in Sicilia Ceres dicitur: idcirco sacra ejus ardentium tædarum jactatione celebrantur.' Adde, ut mox etiam hic dicitur, quod nocturna fuerint eadem sacra. Spanh. Pro φλογέας legi φλογερὰς maluit Reisk. Dind.

341-42. Priores duas syllabas voc. λαμπάδας præcedenti versui adjiciunt Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. etc. ἥκεις Τινάσσων Ἴακχε Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. ἥκεις Τινάσσων Ἴακχ' ὦ Ἴακχε Junt. i. τινάσσων deest Elb. et ejus loco repositum Ἴακχ' (ita enim pro τάκχ' ap. Harl. videtur scribendum) ὦ, quod etiam Bav. habet. In Scal. Not. "(ἐν χερσὶ γὰρ ἥκεις τινάσσων) in parenthesi." Kust. "Ms. Vat. U. Ἴακχ' ὦ Ἴακχε." Ita et Borg. Bav. Ἴακχε, ὦ Ἴακχε (sine elisione) male e Rav. recepit Inv. Dind. ὦ Ἴακχε Ἴακχε B. Pors. τινάσσων habet 1. om. 2. sed Sch. 2. τὸ τινάσσων— ἐξεβλήθη ὑπ' ἐμοῦ. Tum Ἴακχ' ὦ Ἴ. 1. 2. Dobr. Videtur scriptum fuisse in libro aliquo: γρ. ἥκεις | Ἴακχ', ὦ Ἴακχε, , id est, γράφεται· ἥκεις, ὦ Ἴακχε, : atque hanc ego credo primigeniam scripturam esse, ἥκεις, ὦ Ἴακχε, , non Ἴακχ', ὦ Ἴακχε: et vero simplex tantum Ἴακχε ex Ald. vulgatum

libro in plerisque videtur Mss. repertum esse: in Junt. A. 1515. Gormontianoque et Ms. Rav. Ἴακχ' ὦ Ἴακχε legitur. Sed illud indoctus aliquis librarius legit Γάρ, verbaque γὰρ ἥκεις superiori ascripsit versui, cujus ad oram illa corrector posuerat. Reisig.

343. νυκτέρου. pro νυκτέρης, Attice. Sic Eurip. Hec. 150. ὀρφανόν, ut ibidem Schol., pro ὀρφανήν. Ut vero hic νύκτερος τελετὴ de mysteriis Eleusiniis, quæ noctu fierent, sic νύκτερον τέλος Æsch. S. C. Th. 312. de calamitatibus finem tandem habituris. De nocturnis Bacchi sacris Orpheus s. Onomacritus Arg. 28. χρησμοὺς τ' ἀῤῥήτους, νυκτὸς περὶ Βάκχου ἄνακτος· sed res est aliunde contrita. Spanh.

344. φλογί. Malim φλόγα, ut referatur participium præcedens τινάσσων. Deinde pro φέγγεται Ms. Vat. U. habet φλέγεται: prout etiam legit Schol. vetus, secundum edd. vetustiores. Nam editores Genevenses hic, ut et sæpe alibi, verba Schol. textui hodierno, in quo legitur φέγγεται, accommodarunt. Quare revocassemus hic veterem lectionem Schol., nisi serius animadvertissemus, vetustiores edd. ab ed. Genev. hic discrepare. Kust. φλογὶ φέγγεται δ. λ. Sic B. D. [Cod. (quart. Reg. s. E.) φέγγεται, cum gl. καταλάμπεται. Notata in marg. varia lectio, quam mendosam esse ostendimus, γρ. φλέγεται. Brunck. in Suppl.] In A. C. φλογὶ φλέγεται, librarii errore. Gl. in E. ad alterum refertur καταλάμπεται. Miseret me Kust. se ipsum cruciantis, quod bonam lectionem imprudens in textu reliquerit. Schol. modo in consilium adhibuisset metra declarantem, intellexisset, illud φλέγεται, præterquam quod minus aptum sententiæ est, metricæ rationi plane adversari. Bini sunt versus sibi respondentes, Ionici a minore dimetri, hic in antistr. et 327. in strophe, quorum hæc est dimensio: ὅσἴοῦς ἐς | θἴάσῶτᾱς || φλὄγῑ φἔγγἔ | ταῖ δἔ λεἰμῶν. Prior purus Ionicus est; alter ἀνακλώμενος, in quo primus pes quinque temporum est tantum, sed temporis unius defectus in sequente pede compensatur, qui septem temporum est. Hæc est ratio versus ἀνακλωμένου, quam tradit Hephæstio p. 40. ubi in exemplum proferuntur isti Anacr. et Sapphus versus: πρὸσἔδἔξᾰ | μῆν ὄνᾰρ Κῦ | πρὄγἔνειᾰ. || ᾰπὄ μοῖ θᾰ | νεῖν γἔνοῖτ'· οὖ | γᾰρ ᾰν ᾰλλῃ || λὔσῖς ἐκ πὄ | νῶν γἔνοῖτ' οὖ | δᾶμᾰ τῶνδἔ || πᾰρᾰ δ' ἥϋτε | Πῦθὄμᾶνδρὄν | κᾰτἔδῦν ἔ | ρωτᾰ φεῦγῶν. De ultimo versu v. Orvill. Crit. Vaun. p. 450. Jam scribas: φλὄγῖ φλἔγἔ | ταῖ δἔ λεἰμῶν, quatuor tantum habebis tempora in priori pede, et quidvis potius quam versum Ionicum, qui pari suo congruat. Si quis metrorum imperitus fabulam hanc post Kust. edidisset, non dubitasset ad Vat. Cod. vet. Schol. fidem et ex Kust. sententia φλέγεται in textum recipere, unde, me auctore, in perpetuum ejicietur. Brunck. Post φλογὶ (non post ἀστὴρ) interpungitur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind.

345. γόνυ παλλ. γερ. v. Eurip. Bacch. 184. ubi duo grandævi senes, Cadmus et Tiresias, Bacchico furore correpti etiam volunt saltare. Berg. Ms. Barocc. 127. γόνυ πάλλεται γερόντων. Superscrip. ὑφ' μᾷ σοῦ κινοῦντος. Dind. om. sed ab eodem repos. post λύπας in 2. Dobr.

346. Ms. Vat. U. rectius ἀποσείονται. Refertur enim ad γερόντων. Kust. ἀποσείονται. Sic bene A. C. Vulgo ἀποσείεται. Brunck. In Lys. 673. ἀποσείεσθαι τὸ γῆρας. Berg. Ms. ἀποσείονται: mox omittit τ'. Bent. ἀποσείονται B. (et Rav. Borg.) Pors. s. Ms. Barocc. 127. ἀποσείονται—χρονίων ἐτῶν. ἀποσείεται δὲ λ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind.

347. χρονίων τ' ἐτῶν. Genitivi hi pendent vel a præced. voce λύπας, vel a sequenti ἐνιαυτούς: quod posterius statuit Eustath. ad Il. A. p. 191. ed. Rom. ubi ait: ἐνιαυτὸς χρόνος ὁ διατριβὴν ἔχων, καὶ μὴ σύντομος. διὸ καὶ ἐπίθετον τοῦ ἔτους εἴληπται παρὰ τῷ Κωμικῷ εἰπόντι, ἐτῶν ἐνιαυτούς. Idem repetit ad Odyss. A. p. 1384, 63. Cæterum Ms. Vat. U. hic habet χρόνων τ' ἐτῶν, quod forte est sphalma librarii pro χρόνους τ' ἐτῶν, uti in multis exemplaribus olim lectum fuisse Schol. testatur. Sensus autem totius hujus loci hic est: *Senes strenue* (quasi reddita juventa) *movent genua excutiuntque tristitiam grandævæ ætatis annosque seniles*. Kust. Prioris τε collocatio (χρονίων τ' ἐτῶν) postulat ad constructionis integritatem alterum genitivum, qui tamen nullus hic habetur. Ista λύπας χρονίων τ' ἐτῶν, sive, quod legi monet Schol. χρόνους τ' ἐτῶν et παλαιοὺς τ' ἐνιαυτούς, δὶς ταυτὸν sonant. Tertio, versus in strophe, cui secundus respondere debet, στεφ. μυρτων, ex anapæsto et spondeo conficitur, quum in hoc tamen anapæsto subjungatur iambus. Omnibus hic incommodis levi manu sic subveniendum censeo: *χρονίων ἐτῶν excutit autem dolores diuturnarum* noxarum *senilesque annos*. Dawes. M. Cr. p. 233. s. Recte in App. p. 462. contra Daw. monetur, importunum alterum τ' post παλ. tantum in Kust. ed. legi; alia emendari possunt ex iis quæ supra de metro dicta sunt. Χρο-

νίων γυίων aut γοίνων conjecit Reisk. Dind. χρόνους τ', ἐτῶν παλαιοὺς ἐνιαυτούς. Sic [ut Br. edidit] membr. [etiam E.] In vett. edd. χρονίων τ' ἐτῶν παλαιοὺς ἐνιαυτούς, quam lectionem præferunt B. et D. In C. ἀποσείονται δὲ λύπας χρονίων ἐτῶν, παλαιούς τ' ἐνιαυτούς, tædia longævæ ætatis senilesque annos. Qua in lectione nihil est quod offendat, eamque præferendam censeo et in textu reponendam, eo magis, quod sic scriptus versiculus antithetico respondeat, membranarum autem lectionem non admittat ratio metrica. Binorum versuum hæc est dimensio: στέφᾰνῠ μῦρ | των (330.) | χρŏνῐῶν ἔ. | τῶν. Ionici sunt, prior purus; posterior ἀνακλώμενος; ita ut minime necesse sit cum Dawes. nomini ἐτῶν substituere ἀτῶν. Brunck. Legendum haud dubie cum Dawes. ἀτῶν pro ἐτῶν· illo recepto etiam versus restituitur. Hotib. E Borg. partim etiam Rav., Inv. edidit: χρονίους τ' ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτούς. Vellem etiam sensum indicasse. χρονίους τ' ἐτῶν παλαιοὺς ἐνιαυτοὺς Reisig. ad Œd. Col. p. 335. Dind. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. (in qua χρονίων σ' ἐτῶν) Wech. Gel. Brub. Raph. χρονίων τ' ἐτῶν | παλαιοὺς ἐνιαυτούς. In Port. Lugd. Amst. post ἐτῶν comma, post παλαιοὺς additur τ'. τ' deest Elb. Id. τ' hic om. B. addit post παλαιοὺς 358. Pors.

349. τιμᾶς Brunck. recte dedit, etsi τιμῆς in plerisque libris est, ut in Paris. 2820. Rav. etc. Dind.

350. Ms. λαμπάσι. Bent. λαμπάδι φλέγων. Cod. E. haud deterius λαμπάσι. Brunck. Legendum φέγγων pro φλέγων, quod inconcinnum. Hotib. λαμπάσι Baroc. Herman. φέγγων. Dind.

351. Biset. recte monuit scribendum esse, ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρόν, prout etiam legitur in Ms. Vat. U. Ἀνθηρὸν δάπεδον autem hic idem significat, quod infra 373. εὐανθεῖς κόλποι λειμώνων, et Av. 1093. ἀνθηροὶ λειμῶνες florida prata. Kust. ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρόν. Sic Codd. omnes, ut legendum esse monuerat Biset. Vulgo ineptissime ἔξαγε πάνθηρον. Gl. in Cod. ἀνθῶν πλῆρες. Mox χοροποιὸν edd. lectionem exhibent B. et D. Ceteri χαροποιόν. Gl. in C. χαροποιὸν ἥβην λέγει ἢ τὴν αὐτοῦ τοῦ Διονύσου ἡλικίαν τὴν τοὺς χοροὺς καθιστῶσαν, ἢ τοὺς χορεύοντας μόνους. Brunck. Ms. et Schol. ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρόν. Bent. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. etc. προβ. ἔξαγε πάνθη- | ρον ἔλ. 8. Not. Scal. "ἔξαγ. ἐπ' ἀνθηρόν, ut et Biset." Dind. Cf. Av. 1093. ἔξαγ' ἐπ' ἀ. notat Pors. e B. ut puto. ἐπ' ἀνθηρὸν 1. 2. Dobr.

353. χοροποιόν. Ms. Vat. U. χαροποιόν. Kust. χοροποιὸν edd. lectionem exhibent B. et D. Ceteri χαροποιόν. Brunck.

354. Locum hunc citat Plutarch. de glor. Athen. p. 348. [t. vii. p. 373. Reisk.] Priscian. p. 1171. et 1183. Suid. v. Ἐξίστασθαι. Kust. Adducitur hic versus ac duos sequentes a Gellio in præf. a Victor. primum in ea inserti, sed Paris. Cod. auctoritate, quod monet ad eum locum Gronov. confirmati. Spanh. Arcet profanos a suis sacris, ut solebant in mysteriis sacerdotes aut præcones. Berg. ΕΠΙΡΡΗΜΑ præfigitur in edd. vett. ἡμετέροις χοροῖσιν Elb. neque in eo præfigitur Semich. persona. Dind. ἡμετέροις B. Pors.

355. τοιῶνδε λόγων pro τῶν δὲ λόγων ap. Plutarch. legitur, et inde, ut licet statuere, a Kust. in edita jam hac fabula receptum. [Sed τοιῶνδε λόγων jam in Ald. ed. est, etiam Port. et al. Dind.] Ita etiam exstare in Cod. Paris. ad Gell. monuit Gronov. Spanh. Plutarch. l. l. habet: ἢ γλώσσῃ μὴ καθαρεύοι. Sed lectio vulgata præstat. Kust. καθαρεύοι scribitur etiam ap. Gell. in præf. et Suid. v. Ἐξίστασθαι. Apud Plut. lib. utrum Athenn. bellicis an sapientiæ studiis majorem gloriam sint consecuti t. ii. p. 348. D. καθαρεύει. Et sane non video causam, cum sequentia omnia ponantur in indicat., cur hic solum optat. locum habere debeat: quamquam ibi etiam vitiose quædam leguntur. Duck. καθαρεύει recte C. ut in posteriore Veneta et exinde in novissima Bat. excusum. Vulgo καθαρεύοι. Ad alterum pertinet gl. Cod. mei καθαρὸς ἐστι. Habent autem libri omnes γνώμῃ, et sic bis citatum reperi ap. Priscian. Plutarch. vero l. l. γλώσσῃ καθαρεύει legit, nisi librarii error est. Cod. E. [et Borg.] ἢ γνώμην μὴ καθαρεύοι. Brunck. v. Markland. ad Eurip. Suppl. 547. Recte καθαρεύει præbet Priscian. xviii. p. 1183. γνώμην B. καθαρεύοι] sic Suid. Ms. ἐξίστ. Pors. καθαρεύοι Ald. Borg. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. καθαρεύει Ven. ii. (a. Farr.) quam lectionem Scal. notavit. Dind. γνώμην 1. 6. -μη 2. καθαρεύοι 1. 2. 6. sed gl. 6. καθαρὸς ἐστι. Dobr.

356. Quædam edd. habent [pro vulg. μήτ' ἴδε πω μ.] μήτ' οἶδε πῶ, repugnante metro. Ms. Vat. U. legit: μήτ' οἶδεν, μήτ' ἐχόρευσε· quæ lectio reliquis præstat. Kust. Pro μήτ' οἶδέ πω, ut habent priores edd., μήτ' ᾖσέ πω habet Plutarch. Gell. vero μητ' ἴδε πω, quæ lectio postea in textu recepta fuit. Spanh. Prava est hæc lectio [ἴδε πω]. Jam plus semel observavi, poëticam formam ἴδον comicum sermonem aversari. In membr. est μήτ' οἶδε μήτ'. In C. μήτ' εἶδε μήτ'. Recte

ap. Gell. præf. p. 11. Cod. Ms. exhibet μήτ' εἶδεν μήτ' quod hic reponi debuit. [Et e duobus Codd. suis reposuit Inv. Dind.] In Plut. l. c. legitur: μήτ' ᾖσε μήτ'. [In ed. Wytt. legitur: μήτε ᾖσε μήτε ἐχόρευσε. Dind.] Brunck. οἶδε. Recte Ald. ἴδε. Plutarch. ᾖσεν. Bent. μήτ' οἶδέ πω] μήτ' εἶδεν μήτ' Suid. v. ταυρόφαγον et versu sequente μήτε. εἶδε μήτ' B. Suid. Ms. ταυρόφαγον. qui et ἐχόρευσεν. (V. Opusc. p. xc.) Pors. μήτ' ἴδε πω Ald. Rav. Crat. Borg. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. μήτ' οἶδε πω Junt. i. ii. iii. Gel. Port. [ἴδε πω cum Vet. non οἶδέ πω. Scal.] ἐχόρευσεν Elb. ἐσχόρευσε male Lugd. Amst. Dind. εἶδε 1. οἶδε 6. sine πω uterque. ἴδε πω 2. Dobr.

357. Puto Comicum hic tangere velle stilum dithyrambicum Cratini. Vel simpliciter sensus est: *Qui non initiatus est poëtarum sacris.* Kust. Bacchi epitheton est ταυροφάγος, ut testatur Hes., Suid. et Schol., tribuit autem Bacchi epitheton Cratino tanquam vinoso et quasi alteri Baccho. Hinc etiam dicit βακχεῖα Κρατίνου pro βακχεῖα Διονύσου. De Cratini vinolentia v. ad Pac. 700. μηδὲ—βακχεῖ' ἐτελέσθη, una voce ἀβάκχευτος. Eurip. Bacch. 472. ἄῤῥητ' ἀβακχεύτοισιν εἰδέναι βροτῶν *quæ scire nefas illos homines, qui non sunt initiati sacris Bacchi.* Berg. Voce βακχεῖα Bacchi festa in genere designata, et quæ pro utroque Liberi illius Patris nomine Βακχεῖα et Διονύσια promiscue sunt a Græcis dicta. Unde non debuerant illa, quod vel inde monendum hic fuit, sub diversis titulis a Meurs. quasi diversa eadem fuerint, in Græcia Feriata consignari, et ab aliis adhuc expressius, ut a J. Jonstono de Fer. Gr. c. 3. hoc discrimen statui, ut Βακχεῖα, *Bacchanalia,* fuerint sine ritibus seu ceremoniis. Quæ abunde redarguit vel Diod. Sic. iv. p. 211. [c. 3.] qui solemnia eaque vulgo trieterica apud Græcos Bacchi festa vocat διὰ τριῶν ἐτῶν Βακχεῖα. Sic de scenis tragicis, quas Baccho initiati olim exstruxerant. Dio Chrys. xxxvi. p. 447. Βακχείων τινὰς σκηνὰς πηξάμενοι. Aristides vero de Dionysiis quæ metropoleos Athenarum more Smyrnæ primo vere (quod ad hujus fabulæ argumentum jam attigimus) agebantur, Or. in Smyrn. p. 403. ait: ἐνόπλιον δὴ τότε ὀρχησαμένων τῷ Διονύσῳ καὶ τὰ βακχεῖα ἐν τοῖς ἐκείνων σώμασι τελεσαμένων. Unde etiam illius dei templum Athenis Βακχεῖον vel Διονύσιον ex æquo dictum, vel ex primo hujus Comici in Lys. versu liquere sat potest: ἀλλ' εἴ τις ἐς Βακχεῖον αὐτὰς ἐκάλεσε. Spanh. μήτε Suid. ed. Ms. qui et βακχείοις. Pors. μὴ δὲ Κρ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. μήτε Rav. εἴτε Κρατίνου Lib. Pogg. Dind. μήτε —γλώσσης 1. Dobr. γρ. κ' ἅτα.

358. ἔπεσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind.

359. βωμόλοχα ἔπη sunt *scurriliter dicta* (cf. Nub. 911.) et τοῦτο refertur ad τὸ βωμολοχεύεσθαι (v. ad Nub. 963.), s. βωμόλοχα ἔπη λέγειν, quod in præcedd. latet, quoad sensum, aut etiam χαίρειν ἔπ. β. quod Reisk. subintelligit. στάσις ἐχθρὰ non est, ut Brunck. vertit, *inimica seditio,* sed *hostilis*, h. e. quæ conspiratione cum hostibus facta excitatur. ῥιπίζειν a voc. ῥιπὶς *flabellum,* cujus ope ignis suscitatur, derivatum, *inflammare* significat. v. Phot. Lex. p. 362. præter alios grammatt. vett. Dind. μὴ δ' Ald. Junt. i. ii. iii. Gel. μὴ δ' Crat. Wech. Brub. εὔκολῆς Junt. i. ii. iii. Gel. Id.

361. χειμαζομένης. Verbum hoc Atticis scriptoribus quam in propria, pro *tempestate infestari,* tam in metaph. significatione, pro *vexari, perturbari,* ut h. l. familiare; adde insuper, pro *hyemem experiri,* ut ap. Theophr. de C. Pl. ii. 1. ubi id præcipue ad secundam seminum, arborum, plantarum germinationem requiri dicitur, χειμασθῆναι χειμῶσιν ὡραίοις καὶ καλοῖς *ut hyemem commodam et mitem sentirent.* Metaphoricæ vero, quæ in hoc Comici loco obtinet, hujus verbi significationis exempla apud poëtas Tragicos, eosque Atticos, usitata, ut quum Æsch. Prom. 567. Prometheum in Caucaso adfixum dicit χειμαζόμενον, Schol. πάσχοντα· et Soph. de Philoctete similiter gravi ulcerum morbo adflicto 1489. χειμαζομένῳ. Sic Menander de eo, qui uxorem ducit, ap. Stob. inquit, χειμαζόμενος ζῇ *miser vivit.* Qui alibi eam in rem quum usus fuerit voce ἐπιχειμάζειν, eamdem ut Alexandrinam cur in eodem scriptore Attico redarguat Phryn. [p. 172.] haud equidem video. Gl. vett. *Vexari,* ὀχλεῖν, χειμάζειν. Adde, quod etiam χειμὼν pro *calamitate* ap. Æsch. legitur Prom. 1014. οἷός τε χειμὼν etc. et Soph. Aj. 207. de Ajace furente: κεῖται χειμῶνι νοσήσας *jacet gravi morbo ægrotans s. calamitate oppressus.* Mitto quod χειμαζομένους de *dæmoniacis* dictum observat Salmas. de modo Usur. p. 788. Spanh. καταδ. 1. Dobr.

362. προδίδωσιν. Male vulgo προδίδωσι. v. ad Thesm. 450. Brunck. Ante Brunck. jam correxerat Dawes. M. C. p. 309. Dind. προδίδωσι Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. προδίδοσι Junt. i. Id. ἢ τἀπόῤῥ. ἄπον. Loci hujus meminit Schol. Eurip. ad Phœn. 1762. Kust. Ἀπόῤῥητα Atheniensibus dicta in genere, quæcunque lege erant prohibita, quod tradit Harpocr. [p. 57.

Blanc.] et quidem nominatim, quæ nec Athenas importare, nec inde, ut h. l. exportare licuit; aut de arcanis reipublicæ hostibus non prodendis. Prioris generis tanguntur hic a Comico *lora, lintea, pix*; quod nempe merces essent ad usum navium requisitæ, qualia Athenis exportare vetabatur. Quomodo Eqq. 278. a Cleone dicitur: Τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ δείκνυμι καὶ φήμ' ἐξάγειν Ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα (*cibaria*); nempe, juxta Schol., quæ navibus necessaria ligna, ceram, picem, quæque quum proprie ὑποζώματα dicerentur, Comice hic tamquam facto ad coquum sermone ζωμεύματα s. *juscula* dicuntur. Quamquam Hes. utramque vocem pro eadem sumit, ζωμεύματα, ὑποζώματα, σχοινία μέσην τὴν ναῦν δεσμευόμενα. Cleoni vero mox regerit ibidem ap. Comicum Demosth. 282. Νὴ Δί' ἐξαγαγών γε τἀπόρρηθ', ἅμ' ἄρτον καὶ κρέας Καὶ τεμάχη· quæ Comici loca, eumque, quem hic expendimus, erudite ad Maussaci in Harpocr. notas p. 238. adtigit Vales. Posterioris vero generis ἀπόρρητα s. *arcana reipubl.* hostibus prodita tangit Comicus Thesm. 370. Τἀπόρρητά τε τοῖσιν ἐχθροῖς ἡμετέροις λέγουσιν. Qua de re in Græcis Commentariis Sopatri ad Hermog. legitur p. 277. προδοσίᾳ δὲ καὶ ἐκφορᾷ τῶν ἀποῤῥήτων κοινὸν μὲν καὶ καθ' ἑνὸς ἀδίκημα· ὅσον γὰρ ἐπὶ σοι, τὴν πόλιν ἀπολώλεκας προδοῦσα τὰ ἀπόῤῥητα. Dein: εἷλον γὰρ αὐτὴν οἱ πολέμιοι, μαθόντες τὰ ἀπόῤῥητα. Dicta etiam quandoque ab Atticis ἀπόῤῥητα de *arcanis*, non, quæ hostibus prodita, sed, quæ ad salutem et commoda urbis senatui sunt declarata, ut ab Andoc. Or. ii. p. 250. εἰσαγγείλαντός μου ἀπόῤῥητα εἰς τὴν βουλὴν περὶ τῶν πραγμάτων. Spanh. τὰ 'πόῤῥητ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. τ' ἀπόῤῥητ' Bav. Dind.

363. Αἰγίνης. In quod commune Græcorum emporium prohibitæ fuerant illæ Atheniensium merces exportari ab eo, qui hic Thorycion vocatur; unde facilis erat eorum ad Peloponnesios, Atheniensium tum hostes, importatio. Ἐπιμιξίαν quidem s. commercium ab antiquo inter Athenienses et Æginetas fuisse docet sub initium Ἑλλην. lib. v. Xen. Ægina vero dein ab initio belli Pelop. quod ejusdem contra Athenienses excitandi auctores fuissent Æginetæ, obsessa erat ab iis et capta, ut ea de re Thucyd. ii. 27. et ejectis inde civibus, colonis ab Atheniensibus frequentata; quæque ita Atheniensium juris fuerit tempore acti hujus dramatis. Unde continuo lux huic loco accedit, quod non Athenis, sed ex urbe Ægina exportatæ merces inter ἀπόῤῥητα, quæ Athenis nefas erat exportare, recensentur. Spanh. Θωρυκίων ὢν est κακόφωνον. Reponam Θωρυκίων ὡς, quod invenisse videtur Frischl. vertens; *sicut Thorycio*; nam propriis libris Mss. plerique usi veterum hujus ordinis interpretum Latinorum. Facillime autem σ et ν finales inter se permutabantur. Hotib. Probabiliter. Thorycio, qui in illa insula vicesimam mercium, vectigalis s. portorii genus, recepit, opportunitate prohibitas merces et res ad navium usum necessarias inde Epidaurum et ad Peloponnesios deportandi usus erat. Conz. εἰκοστολόγος. Schol. τὰ εἰκοστὰ ἐν κρίσει σύναγων, quod Constantinus in Lex. vertit: *vigesimam partem punctorum in judicio referens*. Neutrum intelligo. Pollux vi. 31, 128. recenset inter ὀνόματα ἐπονείδιστα, haud secus atque hic poëta. Apparet autem ex eodem ix. 5. 29. ita vocatos fuisse publicanorum quoddam genus, qui vicesimam quamdam colligerent. Duck. (Mœr. p. 165. εἰκοστολόγον· τὸν εἰκοστώνην, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις. Est *conductor vicesimarum*. v. ibi Piers. Dind. εἰκοστολίγας Elb. Id.

364. Loci hujus meminit Etym. v. Ἀσκώματα, et Suid. ead. v. itemque Tho. M. v. Θύλακος. Kust. Infra Acharn. 97. Ἄσκωμ' ἔχεις. Interpres: *lorum tenes, quo scalmus munitur*: nempe juxta Schol. ἄσκωμα δὲ ἱμὰς ὁ συνέχων τὴν κώπην πρὸς τῷ σκαλμῷ. Hes. Ἄσκωμα (non, ut ibi, Ἄσκωμμα), δερμάτιον, ὃ ἐν ταῖς τριήρεσιν ἔχουσιν. Spanh. Gl. (Codd.) δέρματα. v. Scheff. nostrum de Militia Nav. p. 139. Brunck. πίτταν. Nempe ad naves illinendas. Acharn. 189. ὄζουσι πίττης καὶ νεῶν παρασκευῆς. Illos ergo jubet abesse ab istis sacris, qui mittunt hostibus res necessarias ad instruendas naves, ut sunt coria ad muniendos remos, vela, pix. Berg. ἀσκόματα Elb. πίτταν Ven. ii. Dind.

365. τῶν ἀντιπάλων. Hanc vocem ut σκληρὰν damnat Poll. i. 150. ubi v. Jungerm. παρέχειν τινὰ πείθει. Ms. Vat. U. παρέχειν ἀναπείθει. Kust. v. Eqq. 278. Berg. πείθει τινά B. Pors. ναυσὶ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. παρέχω Elb. (nisi ultima syllaba v. παρέχειν per compendium scripta, ut in Ald. ed., male est lecta.) Tum idem Cod. πείθ. (haud dubie ει super θ posita fuit.) Dind. Alcibiades existimabatur apud Cyrum effecisse, ut is Lysandro pecuniam crederet, non diu post prælium ad Arginusas commissum. Conz.

366. ἢ καταπ. τ. Ἑκαταίων. Vide, si

lubet, quæ de hisce *Hecatæis*, s. Hecates simulacris, et *Hecates cœna* notavimus ad Plut. 594. Spanh. Qui sint *κύκλιοι χοροί*, v. ap. Schol. ad Nub. 311. et 332. et Spanh. ad Call. H. in Dian. 267. Quod autem hic cyclicos choros memorat poëta, id etiam convenit Cinesiæ, qui *κυκλιοδιδάσκαλος* dicitur Av. 1403. ab Arist. et *κυκλίων χορῶν διδάσκαλος* a Schol. Nub. 332. Quomodo autem *κυκλίων χορῶν διδάσκαλος* dicatur *κυκλίοις χοροῖς ὑπᾴδειν*, non satis assequor: nisi putemus, ipsos illos poëtas *ᾄσματα* sua cecinisse et ad eorum cantus chorum cyclicum varios motus flexusque edidisse: unde etiam forte Nub. 332. poëta *ᾀσματοκάμπτας κυκλίων χορῶν* vocat. Sane Lucian. de Salt. p. 798. *ὑπᾴδειν* dicit eum, qui histrioni saltanti accinebat. Hoc si verum est, *κυκλιοδιδάσκαλος* est non solum, qui modum et rationem chori cyclici edocet, ut Spanh. l. d. censet, sed etiam, qui choro accinit. Duck. Schol. dicit Cinesiam hic intelligi, qui contumelia affecerit statuas Hecatæ: iste in Av. 1403. dicit se esse *κυκλιοδιδάσκαλον*, ubi Schol. *ἀντὶ τοῦ διθυραμβοποιόν*. De impietate ejus erga deos videri potest Harpocr. V. *Κινησίας* [p. 215. s. Blanc.] Potest autem verbum *κατατιλᾷν* accipi pro *contemnere*, ut *καταπαρδεῖν* non semel ap. Comicum. Sed videtur Cinesias re ipsa percacasse simulacrum aut potius sacellum aliquod Hecatæ, qualia vulgo ante ædes erant sita: hinc etiam Schol. ad 153. de eo dicit: *δοκεῖ δὲ κατησχημονηκέναι τοῦ τῆς Ἑκάτης ἀγάλματος*· quo etiam alludere videtur Comicus Eccl. 330. Berg. *κυκλίοισι χοροῖσι*, i. e. *choris dithyrambicis*. Kust. Innuitur Cinesias, poëta dithyrambicus, cujus mentio 153.—*ὑπᾴδων*. Sic solæ membr. In tribus reliquis *ἐπᾴδων*, perperam. V. ad 873. Bonam hanc lectionem (*ὑπᾴδων*) exhibet etiam Cod. E. Brunck. *κατατιλλᾷ* Bav. *ὑπάδων* sine iota subscr. edd. vett. Dind. *ὑπάδων* servant 1. 2. Dobr. *κατατίλαι* Schol. 153. *κυκλείοισι* B. Pors.

367. Agyrrium intelligit, de quo Schol. ad Conc. 102. *καὶ τὸν μισθὸν δὲ τῶν ποιητῶν συνέτεμε*. Proinde in Schol. ad hunc v. pro *Ἀρχῖνον* reponi debet *Ἀγύῤῥιον*. Brunck. Poëtis enim pro fabulis, quas componebant, honorarium publicum solvebatur. Sed oratores, si cui succensebant, dicendo efficiebant, ut illud præmium minueretur. Conz.

368. *τελετὰς Διονύσου* h. l. festa dici Dionysia, quibus comœdiæ edebantur, in promtu est. *πατρίαις* Elb. Dind.

369. Versus hujus metrum valde luxatum est, [ut olim vulg.] quod sic in integrum restitui posse puto: *Τοῖς δ' ἀπαυδῶ, κ' αὖθις ἀπαυδῶ, κ' αὖθις γε τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ*. Vocem *τρίτον* addidi ex Ms. Vat. U. qui eam nobis conservavit. Kust. Lege *τοῖσιν*. Bent. Pessime luxatum est in omnibus libris tum scriptis quam impressis hujus versus metrum. Sic vulgo legitur: *τούτοισιν ἀπαυδῶ, καὖθις ἀπαυδῶ, καὖθις μάλ' ἀπαυδῶ*, duplici vitio: primo, quia post quartum pedem cæsura est, tum quia deest syllaba in posteriore commate. Diversæ sunt Codd. lectiones, sed nihilo meliores: unice vera est ea, quam reposuimus e Gellii loco modo citato. Brunck. *μάλ' ἀπαυδᾷν* hinc laudat Porson. præf. ad Eurip. i. p. lxi. Lips. *τούτοις ἀπαυδῶ, κ' αὖθις ἀπαυδῶ, τρίτον μάλλ' ἀπαυδῶ* Borg. *τούτοισιν ἀπαυδῶ* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. *τὸ τρίτον* deest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. In cod. Bav. legitur et distinguitur: *κ' αὖθις τὸ τρίτον | μάλλ' ἀπαυδῶ ἐξιστ.— χόροις*. Pro *τούτοισιν* vulg. in Elb. est *τούτοις*. Pro *μάλ'* ex eodem Cod. affertur *τρίτον*. Dind. Mss. Gellii Præf. *Τούτοις αὐδῶ—κἀὖθις τὸ τρίτον μάλ'* — lege ergo, *Τοῖσδ' ἀπαυδῶ—κἀὖθις τὸ τρίτον*—Suid. ed. Med. *ἀπαυδῶ*—habet. *Τούτοις* et mox *τὸ τρίτον*. *τούτοις* B. Suid. ed. et Ms. *καὖθις τρίτον* B. *τὸ τρίτον* Suid. Ald. v. *ἀπαυδῶ*. *τὸ γ* Ms. (V. Pors. Opp. p. xc.) Pors. Pro versu, *τούτοις ἀπαυδῶ καὖθις ἀπαυδῶ* tantum 1. tum *ἐξίστ. μ. χοροῖς* bis habet. *τούτοις ἀπ. κᾇ. ἀπ. καὖθις τρίτον ἀπαυδῶ* 2. *τούτοις ἀ. κ. α. καὖθις τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ* 6. *γρ. καὶ τρίτον* L. Dobr.

370. *ἀνεγείρετε* (non *-ται*) B. Pors. *ἀνεγειρ.* per compendium scriptum in Crat. Ven. i. ii. ac si esset *ἀνεγείρεται*, quod plene scriptum in Wech. Dind.

371. *παννυχίδας*. Sic Bacchus paullo post ait, se cum eodem initiatorum e sequiori sexu in inferis choris iturum 447. *οὗ παννυχίζουσι θεαί*, *ubi noctem deæ pervigilant*, prout similiter Eurip. Hel. 1381. *παννυχίδες θεᾶς pervigilia deæ*, Cereris nempe. Spanh.

372-81. Tolle gll. *εἰς τούς*, *τῶν καθ' Ἅιδου*, (hæc quidem absunt Rav.) *κἀπισκώπτων*, duasque sequentes copulas, itidemque dele *μολπάζων* et *τὴν χώραν*, quod inductum ex quo corrupte atque ineleganter scribi cœpit *φήσ' ἐς τὰς ὥρας*, et habebis stropham et antistropham meris spondaicis ita decurrentes: *χώρει δὴ νῦν πᾶς ἀνδρείως | στροφή. εὐανθεῖς κόλπους λειμώνων, | ἐγκρούων, παίζων, χλευάζων | ἠρίστηται δ' ἐξαρκούντως. | Ἀλλ' ἔμβα, χὤπως αἴρῃς τὴν | ἀντιστρ. Σώτειραν φωνῇ γενναίως, | ἣ σώζειν φησίν σ' εἰς ὥρας, | κἂν Θωρυκίων μὴ βούληται.* Hæc, si

qui sensum habet, verisimillima esse confitebitur; vespertilionibus non scribo. Hotib. [Hos in sex versus dispescuit Bent. nec tamen antistrophicorum nomine insignivit, licet sex ejusdem mensuræ in ordinem redegerit quorum initium posuit in 377. Ἀλλ' ἔμβα.] δὴ νῦν: dele δὴ et leg. νυν encliticum: v. 441. χωρεῖτέ νυν. Bent. δη (post χώρει) om. B. Pors. Rursus semichori persona non est præfixa Elb. Post κολποὺς in Junt. i. additur τῶν καθ' ᾅδου. Dind.

373. εὐανθεῖς κόλπους. V. supra 351. Infra 442. 449. Eurip. Bacch. 804. χλοεραῖς ἐμπαίζουσα λειμακος ἡδοναῖς. Berg. κόλπους γρ. τόπους B. [κόλπους τῶν καθ' ᾅδου λ. Brunck. tacite, notatus a Pors. Opp. p. 31. Ita quoque Junt. 1515. Dind. Pors. τόπους 1. 6. κόλπους 2. Dobr.

374. Brunck. non monito nec in Not. nec in Add. nec in Suppl. ad h. l. lectore, dedit, τῶν καθ' ᾍδου λειμώνων, ἐγκρούων, sed verba τῶν κατ' ᾍδου, quæ etiam in pr. aliisque edd. desunt, recte de gl. suspecta esse judicavit Inv. Dind. ἐγκρούων, i. e. *pedibus humum pulsans;* quo sensu ἐγκατακρούων accipitur supra 331. Kust. Quod v. sequ. pro vulg. καὶ σκώπτων editum est κἀπισκώπτων, ex Rav., utrumque suspectum reddere potest. καὶ σκώπτων κ. π. Ald. et cett. edd. Dind.

375. Post χλευάζων in edd. vett. deest interpunctio. Primus Gel. punctum posuit. Dind.

376. ἠρίστηται δ' ἐξαρκούντως, *pransum est enim satis.* Sic vertit Berg. Inepta sententia. Reponendum censeo ἠρίστευται, quod in versione sequutus sum. In C. scriptum a prima manu ἠρήσεται superscripta emendatione ἠρίστηται. Brunck. Sed quidni h. l. de sacris epulis dictum putemus? Dind.

377. αἴρεις. αἴρῃς [ut Brunck. edidit] Cod. B. et meus, in quo gl. καὶ σκόπει, ὅπως ὑψώσῃς. In membr. χὤπως αἴροις. In C. χὤπως αἴρεις. Gl. σκόπει ὅπως μεγαλύνεις. Princeps ed. et aliæ vett. [etiam Rav. Cod.] χὤπως αἰρεῖς. Schol. αἰρεῖς τὴν Σώτειραν. ὑψώσεις τοῖς ἐπαίνοις. Vides fluctuare lectionem, cujus certiora vestigia in Ald. apparent. Scripserat poëta ἀρεῖς more suo. Nullibi enim, quod sciam, verbum cum ὅπως significante *quomodo*, a suppresso verbo σκόπει vel simili pendente, aliter construit quam in futuro indicat. aut aor. 2. subjunct., quod observavi ad Lys. 289. 1305. Thesm. 24. Locus classicus est Lys. 1152. ubi in duobus continuis versibus ὅπως bis positum diversa constructione, pro diversa significandi potestate: prius valet *quomodo*, alterum *ut* finale: νῦν οὖν ὅπως ἀγνεύσετε, ὅπως ἂν αἱ γυναῖκες ἡμᾶς ἐν πόλει ξενίσωμεν. Sed excidit h. l. vocula fulciendo metro necessaria. Versus est enim anapæsticus. Scribe itaque, χὤπως μὲν ἀρεῖς τὴν Σωτεῖραν γενναίως. Brunck. Χὤπως αἰρεῖς Ald. Rav. Junt. i. χ' ὤπως αἰρεῖς Junt. ii. iii. Crat. Wech. Gel. Bfub. χ' ὅπως αἰρεῖς Ven. i. ii. Raph. χ' ὤπως αἴρῃς Port. Pogg. Lugd. Amst. "Χὤπως ἀρεῖς, non αἰρεῖς." Scalig. Exc. Brunck. indocte μὲν ἀρεῖς. Dind. ἀρεῖς Valck. ad Theocr. i. 112. male, cum prima corripiatur. [Sed v. ad Med. 848.] αἴρῃς B. Pors. αἴρῃς 1. 2. σώτηραν 2. Dobr. Σώτειραν. Quomodo hæc Ceres Eleusinia Athenis dicta est et culta, ut vel ex Aristot. liquere potest Rhet. iii. 11. οἷα Περικλῆς Λάμπωνα ἐπήρετο περὶ τῆς τελετῆς τῶν τῆς Σωτείρας ἱερῶν. Unde continuo de eadem dea hic addit Comicus ἣ τὴν χώραν σώζειν φησ'—et 386. καὶ σῶζε τὸν σαυτῆς χορόν. Immo prout alibi, ut in numo Mediceo, in quo Ceres cum accensis pro more facibus et nomen CΩTEIPA, illinc ΑΠΑΜΕΩΝ. [Add. Spanh. ad Call. H. in Cer. 133. I. C. Schlægeri Comm. de diis hominibusque servatoribus ex numis atque marmoribus vetustis, Helmst. 1737. 4. p. 22. Eckhel. Num. vet. tab. xiv. 5. p. 242. ss. Dind.] Filia vero ejus Proserpina eodem quoque ΣΩΤΕΙΡΑΣ nomine quum alibi, tum in numis Cyzicenorum decorata conspicitur, nempe ΚΟΡΗ ΣΩΤΕΙΡΑ ΚΥΖΙΚΗΝΩΝ, prout Κόρης Σωτείρας templum Spartæ exstitisse, docet Pausanias iii. p. 184. [c. 13, 2. p. 385. t. i. Fac.]. Spanh. *Minervam* intelligi opinor. Hes. Σώτειρα, ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, et apparet ex epigr. ap. Suid. h. v. Itaque forte ap. Schol. legendum est, ἔστι γὰρ Ἀθηνᾶ ἡ σώτειρα λεγομένη. Nam ad Cererem hoc non pertinere docet v. 383. Duck. Nam h. l. jubentur Σωτεῖραν celebrare, infra aliud carmen in Cererem canere. Dind.

379. φονῇ Crat. Ven. i. ii. Wech. Dind.

380. φησ' ἐτ. Elb. (quod nescio quid sibi velit?) Dind. εἰς τὰς ὥρας: dele τὰς [recte: in hac formula non usurpatur articulus: cf. Lys. 392. et 1036.] Bent. ἐς τὰς ὥρας. In Thesm. 959. ἐκ τῶν ὡρῶν ἐς τὰς ὥρας. Berg. Casaub. ad Athen. p. 112. interpretatur, *in singulos annos, quotannis.* Reisk. *in posterum tempus*, quo sensu eadem phrasis accipitur Nub. 562. Kust.

381. Θωρυκίων. Nam iste hostibus fa-

vebat, 363. Berg. Chori nomen præfixum Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Gel. Brub. etc. Semichori in Ven. i. ii. *νυν* Ald. Junt. i. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. *νῦν* Junt. iii. Gel. Port. Lugd. Amst. Dind.

382. *ημ.* B. non *χο.* Pors. *ἡμιχ.* 1. 2. Dobr.

383. In Berg. et al. præmittitur *Χο.* recte. Dind.—*ἑτερ. ὕμν. ἰδίαν.* Qui in Cererem hymni dicti vulgo, ut ad Callim. ex Athen. monui p. 3. et 649. [p. 28. 157. et 732. s. t. ii. Ern.] *ἴουλοι* et *Δημητριακοί*, quod *οὖλος* et *ἴουλος* dicerentur colligati hordei manipuli. Spanh. *Καρποφόρον βασίλειαν.* Prius epitheton, nempe deæ *frugiferæ* in nummis et in lapidibus antiquis dictæ familiare: *βασίλειαν* vero, non ut vulgo pro *regno*, sed pro *regina* dixit Hom. exemplo Od. Η, 241. et Eurip. Med. 445. *βασίλεια κρείσσων, regina potior*, et jam ante Herodot. i. 11. *ὅκως ἡ βασίλεια καλέοι, quoties regina*, Lydorum nempe regis uxor, deum *vocaret.* Immo quod Attice dictum notat Mœr. p. 96. *βασίλειαι Ἀττικῶς· βασίλισσαι, Ἑλληνικῶς.* [Ap. Mœr. editum *βασίλειαν-βασίλισσαν.* add. intpp. Tho. M. h. v. Dind.] Quamquam *βασίλισσαν* dixerint etiam Attici, ut Demosth. adv. Neær. p. 737. sicut vulgo Græci auctores. Unde prout *Augusti* s. *Romani* Imperatores vulgo a Græcis *Βασιλεῖς* et Augustæ *Βασίλισσαι* itidem ab iis nuncupantur, et quomodo Hadriani uxor Sabina dicitur in vet. inscr. ap. Spon. Itin. p. 228. t. ii. ΣΑΒΙΝΑΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ. Mitto *βασιλίδα* etiam de *regina* dictum quum alibi, tum aliquoties ap. Joseph. Bell. Jud. i. 17. p. 754. et 758. Ap. Æsch. vero Pers. 591. *βασίλεια ἰσχὺς regias vires* notat. Spanh. *ζαθές* [i. e. *ζαθέοις*] B. Pors. *ζαθέοις* Elb. Dind. Nota semichorii abest Elb. ut et 397. Deest etiam h. l. in Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Gel. Brub. Est in Ven. i. ii. Raph. Port. Lugd. Amst. Id. Ald. et sequaces non habent 'HM. præmissum. Farr. autem Ed. habet. Berg. In membr. præfixa huic versui persona *ἡμίχορος*, quam omittunt tres alii. Eam jam adposuerat Zanet. Brunck. Hæc (384—393.) item satius est digeri in stropham et antistropham. Non distinguendum post *χορόν*, siquidem constructio verborum sic procedit: *καὶ σῷζε (τοῦτο) καὶ τὸν σαυτῆς χορόν με παῖσαί τε καὶ χορ. ἀσφ. παν.* Hotib.

384 et sqq. necnon 389. et sqq. disposuit Bent. ut exstant in edd. Kust. et Brunck. Dind. *γε* om. B. Pors. *ημιχ.* 1. non 2. Dobr.

385. *συμπαραστάτει.* Plut. 326. *συμπαραστάται ἔσεσθε, præsto adsitis*, et quæ ibi noto. Spanh. Æsch. Agam. 1068. *ἡ δ' αὖτε δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ, οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόοις παραστατεῖν.* In Sept. C. Th. 675. *οὔτ' — εἰμί νιν (τὴν Δίκην) αὐτῷ συμπαραστατεῖν πέλας*, ubi Schol. *βοηθῆσαι, auxiliari.* Berg.

388. Dubium videtur, utrum *τὸ παῖσαι* a *παίω*, an a *παίζω* hic deducendum sit, quoniam utraque vox de illis, qui choreas agunt, dici potest. Sed præstat tamen a *παίζω* (quod in fut. non solum habet *παίξω*, sed etiam *παίσω*) eam deducere, quoniam et paulo inferius 408. duo hæc conjunguntur *παίζειν τε καὶ χορεύειν.* Vide etiam quæ notavimus ad Thesm. 951. Kust. *παῖσαι*: lege *παῖξαι.* Bent.

389. Restituenda hæc sunt, ut ante Inv., cujus Cod. Rav. iambicos dimetros tollit et alios quoscunque numeros reponit, recte legebantur. *καὶ* ante *σπουδαῖα* in Cod. Rav. interpolationi debetur. *γελοῖα* in edd. ante Brunck. est; ille mutavit accentum ex præcepto Atticistarum. Dind. *πολλὰ μὲν γελοῖα — πολλὰ δὲ σπουδαῖα.* Quæ nempe jocorum graviumque sermonum mixtura, quum in solemnibus conviviis, ut ap. Xen., Plat., Plut., Athen., Julianum Cæs., tum in festis gentilium, et quidem juxta latas de iis leges, adhibita. Quod de Saturnalibus observat ab initio Deorum in Cæsaribus convivii ὁ *Παραβάτης* (Julianus) indeque se excusat, quod quum ea die jocandi (*παίζειν*) facultatem daret deus, ipse tamen *γελοῖον οὐδὲν οὐδὲ τερπνὸν* nosset; neque enim a natura aptus ad id foret; fabulam tamen dicturus sit, quæ aliquid delectatione et adtentione simul dignum habitura sit. Unde Silenus postea Socratis, quem vultu cæteroquin referebat, exemplo petit, ut sibi liceat, sicut hoc ap. Comicum loco, *μὴ πάντα γελοῖα λέγειν, ἀλλὰ καὶ σπουδαῖα.* Quomodo de Socrate dixerat quoque Galen. de Usu Part. i. 9. *Σωκράτους Μοῦσα μιγνύει ἀεὶ τὴν σπουδὴν ἐν μέρει παιδιᾶς.* Unde in Agathonis convivio, cui Socrates quoque intererat, et quod a Platone describitur, ab eodem Agathone de eo, quem modo habuerat, sermone dictum legitur p. 197. t. iii. [c. 19.] *τὰ μὲν παιδιᾶς, τὰ δὲ σπουδῆς μετρίας, καθ' ὅσον δύναμαι, μετέχων.* Quam jocis seria admiscendi rationem alibi tangit Plato de Legg. vii. p. 816. *ἄνευ γὰρ γελοίων τὰ σπουδαῖα καὶ πάντων τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία μαθεῖν οὐ δυνατόν, εἰ μέλλει τις φρόνιμος ἔσεσθαι.* [*σπουδὴν* et *παιδιὰν* sibi ita opponi, ut *seria* et *lusum* ap. Latt. do-

cuit Fisch. ad Plat. Phæd. xiii. 6., inprimisque Ruhnk. ad Tim. gl. Plat. p. 2. s. Dind.] Spanh. γελοῖά Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Brub. etc. γοιά Junt. i. Tum secunda syllaba v. εἰπεῖν ad sequ. versum refertur Ald. etc. Dind. γελοῖ' ἅμ' 1. 2. 6. Dobr.

390. πολλὰ δὲ σπουδαῖα καὶ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. πολλὰ σπουδ. (sine δὲ) καὶ Wech. Dind.

391. Hic καὶ deest Ald. etc. Dind. σῆς om. 1. non 6. Dobr.

392. Per σκώψαντα hic intelligit Comicus, non qui scurrilibus jocis plus nimio indulget, seu qui gaudet τῷ σκώπτειν μᾶλλον ἢ δεῖ, ut ait Philosophus Ethic. ad Nicom. iv. 14. ubi mox addit, πότερον οὖν τὸν εὖ σκώπτοντα ὁριστέον τῷ λέγειν ἃ πρέπει ἐλευθέρῳ, ἢ τῷ μὴ λυπεῖν τὸν ἀκούοντα, ἢ καὶ τέρπειν. Quales εὐτραπέλους seu *facetos* et *urbanos*, alios vero βωμολόχους s. *scurras* vocari ibidem obtineat. Quomodo a Porphyrio de Lacedæmoniis dicitur, de Abst. iii. p. 356. [§. 5.] παίζειν καὶ σκώπτειν ἄνευ βωμολοχίας: ac prout scommata Saturnalibus recepta tradit Lucian. in Crono-Solon. p. 618. t. ii. [c. 18.] ἐξέστω, ἥν τις ἐθέλῃ σκώμματος, ita tamen, ut id jam ante promiserat, ne alii sermones in Saturnalibus adhiberentur p. 615. [c. 13.] πλὴν εἴ τινες ἀστεῖοι καὶ φαιδροί, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες. Sed quæ pridem ad Juliani Cæss. adtigimus p. 325. Joci autem, quod obiter hic addendum est, recepti maxime in sanctis illis cæteroquin et religiosis adeo Eleusiniæ deæ sacris, in memoriam obscœnæ de Baubone a Cerere visa et vel e Clem. Alex. sat notæ narrationis. Spanh. παίσαντα Gel. Prima syllaba voc. νικήσαντα huic versui additur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

393. νικήσαντα ταινιοῦσθαι. Ex h. l. olim ad memoratos modo Juliani Cæss. p. 327. monui, in iisdem gentilium festis decertatum, quis potior in dicendis facetiis evaderet, eumque ut victorem corona s. vitta redimitum. Ad quod illud Horatii retuli ii. Od. 12. [18.] 'Nec certare joco,' etc. Spanh. Chori nomen præfixum in Port. Lugd. Amst. ὡραῖον Ven. ii. Dind. 394. et 398. Ἡμ. om. 1. habet 2. Dobr. Nulla persona præfixa huic versui in Codd. In Ald. semichorus. Brunck. Hic (394—97.) proodus, proprio metro conscriptus, sicut similes versus 384. s. Hotib. ὡραῖος dictus h. l. Bacchus, non ut senex ac maturus annis, sicut Admeti parens ap. Eurip. Alc. 516. πατήρ γε μὴν ὡραῖος εἴπερ οἴχεται, sed ut annis florens et pulcher, qualis vulgo in antiquis numis et marmoribus conspicitur: nempe prout apud Catull. dicitur Epith. Thet. 251. 'At parte ex alia florens volitabat Iacchus:' et Ovid. Met. iv. 8. 'Tu puer æternus et formosissimus,' et a Juliano in Cæss. τοῦ Διονύσου καλοῦ καὶ νέου idem nempe qui παῖς δ' ἦεν Ἴακχος in Orphicis ap. Clem. Alex. dicitur Protrept. p. 13. non barbatus proinde, qualis ejus effigies in priscis Thebanorum, Naxiorum, Olympiorum, et Catinensium numis adhuc cernitur. Spanh. Ἄγ' εἶα: forte Ἀλλ' εἶα. Bent. γε om. Rav. Baroc. Borg. Dind.

396. ὁ ξυνέμπορος (pr. συνοδοιπόρος Phot. Lex.) simpl. h. l. *sodalis*, socius, dicitur. Dind.

398. et sqq. Numeris Arabicis notavit versus quatuor, quos liceat systema à Anglice *stanza*] vocare. Bent.

398-414. itidemque illa, quæ continentur versibus 417-460. strophica sunt, quorum stropha prima et secunda, quæ quidem incipit verbis βούλεσθε δῆτα κοινῇ, duplices antistrophas habent, more Pindarico. cf. 895. ss. Strophen sic constitues: Ἴακχε—ἑορτῆς | ἥδιστον—συνακολούθει | πρὸς τὴν θεὸν, | καὶ δεῖξον, ὡς ἄνευ πόνου π. ὁδ. περαίνεις, seorsim positis verbis πρὸς τὴν θεόν· nam ita breviores cujuscumque generis versus fines systematum præparare adeoque clausularum loco esse solent, velut passim anapæstici monometri, trochaici monometri infra 992. Pac. 582. ubi seorsim ponenda verba καὶ φυλάξεις et ὃν ποθοῦμεν, monometer catal. Nub. 457. dimetri ibid. 1187. anacreontei in longis iambicis, ib. 1306. penthemimeris dactylica post hexametros heroïcos Nub. 471. ex nostra emendatione. Quin Eccl. 930. etiam iambicus monometer sic venit inter trochaicos. Hotib.

399. ξυνακ. B. Pors. δεῦρο ξυν. 1. (sic.) Dobr.

401. ἄνευ πόνου. Eurip. Bacch. 194. de Baccho: ὁ θεὸς ἀμοχθεὶ κεῖσε νῷν ἡγήσεται. Etiam chorus mulierum bacchantium non defatigatur cursu et saltationibus, ib. 64. Fertur autem ad Indos usque pervenisse Bacchus. Berg. Immo alluditur eo, quod pompa Iacchica sexto Eleusiniorum die inde a Ceramico Eleusinem ducebatur, ubi erat templum magnæ deæ. Præferebatur Bacchi simulacrum, cum myrtea corona in capite, face in manu. Post illud gestabatur mystica vannus, symbolum sejunctionis initiatorum et profanorum, tum calathus et cetera

insignia. Poeta haud dubie a festi illius et sacri ritibus nonnulla petiit. Via longa, quæ Eleusinem ferebat, dicebatur *sacra*. Paus. i. 36. Sensus verborum est: Te duce, Iacche, facile longam viam conficiemus. Conz. Perperam Inv. jussit πόνου versum singularem constituere. Debebat potius esse, πρὸς τὴν θεὸν καὶ δεῖξον ὡς | ἄνευ πόνου | π. ὁ π. Vulgo sunt quatuor versus, quorum tertius πρ. τιθ.—ὡς quartus ἄνευ π. —περ. Dind. Verba ἄνευ—περαίνεις unum versum efficiunt in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. (in qua ὁδὸν) etc. Id.

402. περ. ὁδ. 1. non 6. Schol. ed. ad 400. δείξεις τὰς ὁδοὺς ἄνευ πόνου τοῖς θεοῖς περαίνεσθαι. πάντα γὰρ αὐτοῖς εὐπετῆ. Ubi latere versum Eurip. Phœn. 702. olim vidit amicus quidam G. Burges. Res nunc palam fit e Schol. 2. πάντα γὰρ εὐπετῆ φασὶ τοῖς θεοῖς. Dobr.

403. Persona in membr. et in C. μέρος χοροῦ. In duobus reliquis ἡμίχορος. Vulgo hæc alteri semichoro continuantur. Brunck. Nimirum omnes versus a 398-418. unum vulgo μέλος κώλων ιη', cui præfixa persona Ἡμ. efficiunt. Dind. Hic et 409. 414. nomen semichori non præfigitur in Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. habent Junt. i. Brub. Id.

403. 409. Ἡμ. et 415. Ξα. præfigit (B. scil.) Pors. Ἡμιχ. præf. 1. 2. hic et 409. 415. Hic -πεμπε 1. sed -πομπε 409. 415. et Sch. τὸ ἐμὲ πρὸς τὸ πρόπομπε (sic) ἐστί. τὸ δὲ σὺν κοινωνίαν δηλοῖ. Per ε semper 2. t. et Sch. Dobr.

404. et sqq. systema β'. 4 vers. Bent. φιλογέλως dictus idem Bacchus a Juliano in Cæss. et ejus comites, et eorum exemplo Alexandrini φιλογέλωτες ap. Dion. Chrysost. Or. xxxii. p. 379. appellati: immo prout Anacreon Od. xxiv. [8. s.]: παίξω, γελάσω, χορεύσω Μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου· et ἐγερσιγέλωτι Λυαίῳ, *risum excitanti Lyæo s. Baccho* Anth. i. 147. ep. 23. [Paul. Silent. xl. 1. t. iii. p. 83. Br. Anal.] Demetrius vero Poliorceta, uti et Sylla φιλογέλωτες ap. Athen. dicti xiv. p. 614. s. De adnotatis vero Schol. ad hunc Comici locum, et quæ cæteroquin ab ejus explicatione sunt aliena, præter ea, quæ opportune hic monuit Kust. v. quæ ad argum. hujus fabulæ diximus. Spanh. σὺ γὰρ κατεσχίσω. Schol. διὰ σὲ κατεσχίσθη, *propter te laceratus est calceus*. Nempe quia in Bacchi festo agebantur comœdiæ, in quibus chorus saltabat. Berg. At igitur de Eleusiniis sacris et pompa Iacchi. Versus vulgo descripti aliter, ut Inv. jam monuit. Dind. σοὶ γὰρ διδόαμεν ἐπ' εὐτελείᾳ τὸν σ. Suid. Ms. v. εὐτ. Pors.

405. Lege τόν τε σανδαλίσκον. Suid. Εὐτέλεια, σμικροπρέπεια. Εὐτέλεια δὲ εὐδαιμονία παρὰ τὸ εὖ τελεῖν· Ἀριστοφάνης· Σοὶ γὰρ διδόαμεν Ἐπ' εὐτελείᾳ τὸν σανδαλίσκον. Videtur alius esse locus. [Non reperitur inter Aristoph. fragmenta a Brunck. congesta. Dind.] Bent.

405. Strophæ primæ antistropha prima legendum, maxime metri causa, κἀφ' εὐτελείᾳ τόν τε σανδαλίσκον. Hotib. τὸν σανδαλίσκον omissum hic ab interprete, quod de vili calceamento, eoque muliebri, vulgo *sandalio*, dici sat liquet. Spanh. Nimirum videntur eorum qui pompæ interérant, sandalia et vestimenta lacerata per lusum jocumque esse. Tribuitur autem Iaccho, quod per licentiam hujus pompæ cum Iaccho fiebat, unde etiam effecisse (ἐξευρεῖν) dicitur, ut impune ludere et tripudiare possent. ῥάκος de vili et lacero pallio dicitur. ἐπὶ γέλωτι κἀπ' εὐτ. reddunt *ad risum usque et ad vilitatem*; immo: ita ut risus existeret et viles videremur. γε ante ῥάκος in nullo alio Cod. et ed. præter Inv. additum. Exspectari potius poterat καὶ τόδε ῥάκος, aut τὸ ῥάκος simpliciter. Dind. V. Elm. ad Ach. 1201. Sunt tres versus hi in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. (in quinque his postremis post εὐτελ. interpungitur ita;) Brub. Raph. (in qua etiam post εὐτ.;) Port. Lugd. Amst. Gel. κἀπ' εὐτ. τόνδε | τὸν σανδ. καὶ τὸ ῥάκος | κἀξ. ὥστ' ἀζ. Dind. τὸ ῥάκος Suid. v. ῥάκος. Pors. Ut metro satisfiat expulso articulo ante σανδαλίσκον, lege, κἀπ' εὐτελείᾳ τόνδε σανδαλίσκον, id est, *discidisti sandalium unum, hoc videlicet*. Reisig.

408. παίζειν Gel. Dind.

410. et sqq. systema γ'. 4. vers. Bent. Διο. præf. 2. non 1. Dobr. τί Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

411. νῦν δεῖ Junt. ii. iii. μαλλ. Elb. Dind. Idem dicit aliis verbis Eurip. 834. φαρέων μαστὸν ὑπερτέλλοντ' ἐσιδών, *ex vestibus videns mammam eminentem*. Berg.

413. E nullo alio libro, præter Rav., notatur διαῤῥαγέντος et omnes tuentur παραῤῥαγέντος, quod exquisitius. Ut autem διαῤῥαγῆναι est discindi, ita παραῤῥαγῆναι ex altera parte scindi. Ita potuit προκύπτειν (prominere) mamma. Dind.

414. Hæc non Xanthiæ, sed cum superioribus semichoro tribuuntur in Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. (Xanthiæ nomen præfigunt Junt. ii. iii. Gel. Port. Lugd. Amst.

414. s. unum versum efficiunt in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

414-16. Si me audis, contrahes in duos iambicos senarios, quo metro hic, ut supra 337-39. uti Bacchum et Xanthiam, est con-

sentaneum, dum chorum nondum adorti, quod fit demum 435., inter se colloquuntur. Inepte autem τὸ χορεύειν ex 408. huc translatum numeros turbat sententiamque adulterat. Jocosus juvenum chorus formosissimam conspexerat συμπαίστριαν, quacum plus facere quam χορεύειν, idque adeo, quod 444. dicitur, eum cupiisse, satis indicat τιτθίου προκύψαντος commemoratio. Eodem sensu Bacchus gestit παίζειν cum illa. Locus sic scribendus: Διόν. Ἴακχε φιλοχορευτά, συμπρόπεμπέ με· | ἐγὼ δ' ἀεί πως φιλακόλουθός εἰμι, καὶ | παίζειν μετ' αὐτῆς βούλομαι. Ξανθ. κἄγωγε πρός. Ut ridicule supra 340. Proserpinam servus invocaverat, ita hic facetius etiam se ipse compellat Bacchus. Verba κἄγωγε πρὸς non Baccho fuisse olim attributa, ex Schol. intelligitur. Hotib. Mihi verba μετ' αὐτῆς videntur e gl. adscripto partic. παίζων exstitisse et delenda esse, ut iambicus senarius similis præcedenti et sequenti legatur. Dind.

415. Ξα. præf. 1. 2. Dobr.

416. παίζειν 1. (ων rub.) Dobr.

417. et sqq. disposuit ut exstant in Kust. et Brunck. quatuor systematibus 3 vers. notatis. Bent. δεῖτα Junt. i. κοινῇ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

418. Et ex h. l. manifestum est Ranas adscendisse in scenam a. 26. belli Peloponnesiaci, ut dictum est. Nam eo tempore Ἀρχέδημος προεστηκὼς ἐν Ἀθήναις καὶ τῆς Δεκελείας ἐπιμελούμενος, Ἐρασινίδῃ ἐπιβολὴν ἐπιβαλὼν, etc. quæ narrat Xen. i. [Hell. c. 7. § 1. ubi v. Schneid.] Ceterum ad h. l. Schol. bene notavit, jocum Arist. in eo potissimum esse, quod Archedemus ut extraneus traducitur; et pro ὀδόντας præter exspectationem dixisse; sed non notavit allusionem falsam nominis: nam φράτορας alludit non ad voc. ὀδόντας (quod ait Schol.), sed ad φραστῆρας, qui φραστῆρες sunt οἱ γνώμονες τῶν ἡλικιῶν ὀδόντες, ut ait Suid.; sed a notatione nominis non est dubium, quin sint dentes anteriores, qui ad loquendum sunt utiles, ἀπὸ τοῦ φράζειν, quod non notavit ille Lexicographus. Illi autem dentes anno septimo nascuntur. Ideo dicit, ἑπτ. ὢν οὐκ ἔφυσε (φραστῆρας debebat dicere, sed quasi errans pronunciavit) φράτορας, et in eo consistit gratia allusionis. Palmer. Exercc. p. 772. Præter exspectationem pro φραστῆρας. V. Suid. et Meurs. Gr. Fer. in Ἀπατούρια. Cf. not. ad Av. 1669. Archedemus, de quo hic agitur, Erasinidis accusator fuit. V. Xen. Hell. p. 41. ed. Lips. Brunck.

419. φράτορας vulgo *curiales*. [Alii φράτορα curionem, φρατριέας curiales dictos esse volunt. V. Ignarra de phratr. p. 55. qui p. 63. ss. de phratoribus Athh. copiosius egit. Dind. Athenis dictos constat, sicut Av. 768. et 1668. hic vero adluditur ad voc. φραστῆρας, qua, juxta Suid., designantur οἱ γνώμονες τῶν ἡλικιῶν ὀδόντες, *indices ætatis dentes*, quæque facta sit a v. φράζω, ut bene hic monuit Palmer. Addam solum legi Æsch. Suppl. 501. φράστορας ἐγχωρίων, *interpretes ex indigenis*, quæ propius adhuc accedit ad voc. φραστῆρες et ad utriusque originem a φράζειν, unde etiam Tragici illius Schol. explicat ibi φράστορας, τοὺς φράζοντας. Spanh. Alluditur hic ad morem initiatorum, qui, si ad pontem Cephissi venerant, spectatorum dicteriis acerbiora regerebant, ita, ut qui ceteris in hoc genere excelluisset, tanquam victor tænia redimiretur. De origine moris Diod. S. v. 4. vid. Archedemus autem, utpote peregrinus, nulli phratriæ erat adscriptus, quibus phratriis legitimi filii Athenn., jam pueri, festo Apaturiorum inscribebantur. Idem Erasinidem de peculatu et neglectis officiis accusavit. V. Xen. Hell. i. 21. Conz. 419. 20. Suid. δημαγωγεῖ. Pors.

421. Νεκροὺς vocat Athenienses, propterea, quod rem tunc male gesserant. V. Schol. ad h. l. Musgrav. ad Soph. Œd. R. 44. Hotib. Loquitur ex sententia mortuorum, quasi apud inferos demum sint vivi, apud superos autem, sive in terris, mortui, et videtur mihi respexisse ad illud Eurip. τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν, quod 1478. profert Comicus et 1080. Berg. Lege κἄστιν: mox Ms. Κλεισθένην. Bent. κἄστι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

422. τὰ πρῶτα. Lucian. in Timone [c. 55. t. i. p. 172. Hemst.]: ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα (primarius). Gorgias Encom. Hel. [p. 92. ed. Reisk. t. viii. Orr. Grr.] ὅτι μὲν οὖν φύσει καὶ γένει τὰ πρῶτα τῶν πρώτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἡ γυνὴ περὶ ἧς ὁ λόγος, οὐκ ἄδηλον οὐδ' ὀλίγοις. Heliod. x. p. 472. [p. 356. ed. Mitscherlich. Scrr. Erott. Gr. t. ii.] οὐ γὰρ ἐγχωρίους μόνον ἀλλὰ καὶ γένους τοῦ βασιλείου τὰ πρῶτα καὶ ἐγγύτατα. Eurip. Or. 1247. Μυκηνίδες, ὦ φίλαι, τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγικὸν ἕδος Ἀργείων. Theocr. Id. xv. 142. paullo aliter idem dicit: Οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί. Lucret. i. [86. ubi v.

intpp.] 'ductores Danaum delecti, prima virorum.' Berg. V. quæ de hac formula notavi ad Eurip. Or. 1251. Versum hunc laudavit nuper ad Soph. El. p. 28. Paris. Professor (Vauvilliers), cujus e longa errorumque et tædii refertissima nota ridicula quædam protuli ad Thesm. 56. Sed non animadvertit versum esse trimetrum iambicum, cujus in prima sede trochæus stare non potest, et proinde mendosum esse *κᾆτι* [ut olim lectum]. Quod tironum infimus ultro reposuisset *κᾆστιν*, est in Reg. membr. Hoc primum. Deinde quum quid apud poëtas intersit inter *πρῶτα* et *τὰ πρῶτα*, non intelligat, eaque promiscuæ significationis esse putet, ostendit se Græci sermonis proprietatis tam peritum esse quam prosodiæ et metrorum. At vero *γνωσθήσεται τάχα Παρισίνοις, οἷα διδάσκει τοὺς ἀνοήτους.* Quando ap. Æsch. Prometheus ait *μέμψιν οὔ τιν' ἀνθρώπων ἔχων,* | *οἳ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην*, in enumeratione miseriarum humani generis, quas sublevavit, istud *πρῶτα* valet *primum*, et sic in plerisque aliis, quæ nullo judicio advocat exemplis. Hac significatione *πρῶτα, ταπρῶτα*, ut *πρῶτον, τοπρῶτον*, promiscue adhibentur. Sed ubi memoratur quispiam *in aliqua re excellens, principatum tenens alicujus rei*, jam dici non potest *πρῶτα εἶναι, πρῶτα ἔχειν*, sed articulum *τὰ* omnino requirit Græcæ linguæ ingenium. Sic Medea [immo Jason] filiis suis dicit ap. Eurip. [Med. 912. s.] *οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι* — Diphilus ap. Stob. Floril. Grot. p. 137. *ὃς δ' οὔτ' ἐρυθριᾶν οἶδεν οὔτε δεδιέναι Τὰ πρῶτα πάσης τῆς ἀναιδείας ἔχει.* Quod non minus vere de aliquo dici posset, qui eruditis quibusvis obloqueretur, de rebus temere disputans, quas tam perspectas haberet, quam cœcus colores. Si quis poëta aliter scripsisse comperiatur, vim sibi a metri necessitate illatam ipse linguæ fecerit, quod illi quidem ignoscendum est, ut et nostris multa condonamus; sed rarius admissæ culpæ vim certissimæ legis non labefactant. Præterea distinguendæ poëtarum ætates, ut et carminum genera; maxime autem mendæ suspicione vacare debent exempla. In Eurip. fragm. ex inc. Trag. xii. ap. Musgr. poëtæ non agnosco manum. Stob. ed. Tigur. et Cod. Reg. habent *τὸ σκαιὸν εἶναι πρῶτ' ἀμουσίαν ἔχει.* In iis quæ ap. Tragicum sequebantur, ab excerptore omissis, alia proponebantur incommoda imperitiæ, quorum in illis versibus instituti cœpta enumeratio, ubi *πρῶτα* eadem significatione positum, qua in Æsch. versu, *οἳ πρῶτα μὲν, βλέποντες ἔβλεπον μάτην.* Varia lectio e prava nescio cujus emendatione falsæ interpretationi locum dedit. Hemst. laudavi ad ista Mercurii ad Timon. verba ap. Lucian. p. 147. *πλούτει πάλιν καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα.* V. virum eundem doctiss. ad Xen. Eph. in Misc. Obss. T. v. p. 38. Valck. ad Herod. p. 484, 47. Abresch. ad Æsch. p. 236. ubi exemplorum affatim. Brunck.

423. *τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω.* Ad h. l. respexit Schol. Theocr. ad Id. v. 43. sed qui male Cleonem pro Clisthene substituit. Kust. et Brunck. Schol. Theocr. l. l. hunc locum non recte exponit, quo nomine eum reprehendit Heins. Lect. Theocr. c. 9. Duck. In tribus Codd. scriptum *τὸν Κλεισθένους.* In C. *τὸν Κλεισθένην* et superscripta gl. *τὸν Καλλίαν*, quæ ad alteram lectionem referri videtur: sed mendosa illa est falsaque ejus interpretatio. Sermo est de Clisthene illo cinædo toties a Comicis exagitato, qui fingitur hic amico cuidam suo in monumentis parentare; sed alio sensu ista accipienda sunt, quod docent etiam veteres critici. Brunck. Ut mulieres solebant in funere sibi crines vellere et genas lancinare et plangere, ita hic Clisthenes dicitur facere mortuo Sebino Anaphlystio, quod est nomen fictum viri, quasi qui solitus esset ipsum *βινεῖν ἀναπεφλασμένος.* Berg. *Κλεισθένους* Elb. et Bav. Junt. i. Rav. Monac. Dind. *Κλεισθένην* B. Pors. *Κλεισθένους* l. 2. -*νην* 6. Gl. *υἱὸν* 1. Dobr.

426. Gl. *κόπτομαι, plango.* In Lys. 399. *ἡ γυνὴ 'πὶ τοῦ τέγους κόπτεσθ' Ἄδωνιν φησίν*, ubi v. Not. Berg. *κἀκόπτ'* Junt. ii. iii. (non Gel.) Dind.

427. *κἄκλαε.* Sic membr. et C. Vulgo *κἄκλαιε*, quod minus Atticum est. v. ad 653. Brunck. *κἄκλαιε* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind. —*έγη* 1.—*άγει* 2. (et Rav.) Dobr.

428. Nomen (*Σεβῖνος*) fictum, ut dicit Schol., unde fit formatum, facile apparet: videtur autem alludere simul ad voc. *Σαβάζιος*, quod est cognomen Bacchi, qui et ipse est *κατωφερής.* *Ἀναφλύστιος* quasi ex pago Attico Anaphlysto oriundus. Sed simul fit allusio ad v. *ἀναφλᾶν.* Est autem *ἀναφλᾶν τὸ αἰδοῖον masturbare et arrigere*, unde *ἀναπεφλασμένοι, arrigentes*, Lys. 1101. Abutitur autem voce *Ἀναφλύστιος* similiter Eccl. 974. *Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον—αὐτὴν σὲ βινεῖν*— Berg. Perperam in membr. *Σεβῖνος.* (—*νον* Rav.) Pagus erat Atticæ, *Ἀνάφλυστος* dictus, de quo v. Meur. Sed ut

fictum est viri nomen Χεβῖνος, a βινεῖν deductum, sic in gentili nomine allusio est ad obscœnum verbum ἀναφλᾷν. Idem jocus est in Conc. 979. Brunck. Brunck. pro ἐστὶν edidit ἔστ', et pro senario lectoribus suis quinarium venditavit. Sed legendum — ἐστὶν 'Α'ναφλύστιος, et loca ita capienda, ac si scriptum esset τὸν ξένον, τὸν 'Αναφλύστιον. Pors. ad Eurip. Or. 1645. Lege ὁ 'ναφλύστιος. Bent. ἐστὶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

430. Versus mendosus est. Nam ι paragogicum cum longum sit, facit in prima sede amphimacrum, qui versum iambicum non ingreditur. Sunt autem omnes hi versus trimetri ἑφθημιμερεῖς, ut notat Schol. ad principium hujus stroph. 417. Puto legendum τοῦτον. Ap. Suid. v. 'Ιππόνικος solum legitur τὸν 'Ιπποβίνου, nec monent editores, aliter apud poëtam legi. Duck. Sunt hujus commatis versus omnes iambici, inter quos trochaicus immisceri non debuit. Vulgo legitur τουτονὶ τὸν—. Recte in B. D. τοῦτον. Vim hujus pronominis declarat gl. in C. ὃν πάντες ἴσασι δηλονότι. Brunck. (qui recte τοῦτον recepit.) Ἱπποβίνου pro Ἱππονίκου. v. Avv. 284. Significat autem vox Ἱππόβινος, nimiam incontinentiam circa usum Veneris; eam vim habet voc. ἵππος in compositione. Schol. τὸ δὲ ἵππος πολλαχοῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου λαμβάνουσιν, 'Ιππόπορνε. V. Not. ad Nub. 1066. Berg. τοῦτον τὸν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. τουτονὶ τὸν (sic) Port. Lugd. Amst. Dind. τουτονὶ B. Pors. τουτονὶ 1. gl. ὃν πάντες ἴσασι. Dobr.

431. κύσθου Ms. et Suid. in 'Ιππόπορνε. Bent. Codd. omnes habent κύσθου, ut recte emendatum fuit in novissima Batav. Antea legebatur κίσθου. Brunck. Veram (κύσθου) solus noster Cod. (Elb.) exhibet lectionem. Ita autem legendum esse apparet ex Schol. ad 503. ubi locus hic laudatur, et Eustath. ad Il. I, 193. dum explicat voc. ταφών, ubi παρὰ τῷ Κωμικῷ κύσθου ἢ κύσου λεοντῆν dici asserit. Atque sic scribi jussit etiam Kust. Trendelenb. Vertit locum Brunck. *Quin et Calliam aiunt, istum Hippobini filium, cunni leonina indutum decertare prælio navali.* In quo ne mica quidem salis. V. an hæc proficiant: κύσθῳ λέοντα ναυμαχεῖν ἐνημμένον, ὡς intellecto in λέοντα, ellipsi Nostro perquam usitata. V. Schol. ad Plut. 295. 314. Lys. 928. Τὸ ναυμαχεῖν, quia tunc omnium in ore erat propter prælium ad Arginusas, ad rem obscœnam transtulit. Cave autem cogites de archonte Callia, cujus auspiciis docta est hæc fabula Ol. xciii. 3. belli Pelop. a. 26. quamquam, tecte eum tangi, haud negarim. Certe Hippobinus hic non magis, credo, in vivis fuit, quam Sebinus ille 428. Hotib. κίσθου Ald. et cett. edd. κύσθου Elb. — λεοντῆν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. λεοντῆν Port. Lugd. Amst. Dind. κύσθου 1. 2. Dobr.

432. ἔχοιτ' v. ad Plut. 960. Berg. Alloquitur Dionysus chorum. Non post νῷν debebat comma in ed. Lips. relinqui, sed post Πλούτων' poni. Olim recte post νῷν se habebat, quum Πλούτων ὅπου — sequeretur. Dind.

433. In Cod. (E.) scriptum Πλούτων', servato eleganti Atticismo. Repone, ἔχοιτ' ἂν οὖν φράσαι νῷν Πλούτων', ὅπου 'νθ. e. Nihil magis usitatum Græcis scriptoribus, quam verbis *dicendi, cogitandi, sentiendi*, accusativum subjungere personæ vel rei, quæ subjectum est sequentis verbi. Att. id schema appello, quia Atticis fuit valde adamatum: nam Hom. Pind. et optimis quibusque fuit frequentatum. Sic Il. B. 409. ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. Exempla quævis Comici pagina offert. Nub. 145. ἀνήρετο ψύλλαν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας. Conc. 1125. φράσατέ μοι τὸν δεσπότην, ὅπου 'στί. Lys. 769. λέγ' αὐτὸν ἡμῖν ὅ τι λέγει, pro, λέγ' ἡμῖν ὅ τι λέγει αὐτός. Latinis Comicis nihil eadem constructione frequentius. Sic Plaut. Rud. 'eam veretur ne perierit,' pro, 'veretur ne ea perierit.' Brunck. ὁπουνθάδ' Ald. Junt. ii. iii. Gel. Lugd. Amst. Recte scr. Junt. i. Crat. etc. ὅπου'νθάδ' Port. Dind. πλούτων' B. Pors. πλούτων' 1. (et Rav.) πλούτων 2. 6. Dobr.

435. Tribus versiculis iambicis percontatur Bacchus, quorum duo primi dimetri sunt (catalectici), tertius senarius. Totidem paribus versiculis constat chori responsio. μακρὰν pes est iambus. Hujus adverbii, ut et alius ejusdem familiæ, ἄγαν, ultima apud poëtas Atticos semper producta observatur; qua de re alibi agam. Quippe novi aliquem, qui his in rebus nihil certi se videre profitetur, a quo grandem me solidamque initurum gratiam confido, si gramias, quas in oculis habet, purgavero. Brunck. Citat Suid. v. μηδὲν μ. Pors.

436. μὴ δ' Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. μή δ' Junt. ii. iii. Gel. etc. — ἐπανέρημε Ald. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Raph. In al. ἐπανέρῃ με. Recte Port. et seqq. Dind.

438. Ms. αἴροι': v. 503. et 596. Bent. αἴροι' ἂν [ut Brunck. edidit] perspicue

tres Codd. In C. forma etiam verbi media, sed sine elisione *αἴροιο ἄν*. Vulgo *αἴροις*, quod mendosum esse vere pronuntiavit, multisque exemplis ostendit Dawes. p. 237. *αἴροιτ' ἄν* etiam Cod. Reg. quartus (E.) cum gl. *λάβοις ἄν*. Brunck. *αἴροι* in Elb. Pessime corruptus est senarius in ed. Lips. aut ita restituendus: *αἴροιτ' ἂν αὖθις αὖ γε, παῖ, τὰ στρώματα*, (quamquam in hac Brunck. lectione displicet *γε*,) aut cum Hotib. scribendus, ut respondeat v. 435. *αἴροι ἂν αὖθις αὖ, παῖ*, nam verba *τὰ στρώματα* ei videntur ex interpretamento accessisse. Alloquitur autem Dionysus servum, qui sarcinas deposuerat. *αἴροι* Elb. *αἴροιτ' ἂν* Ms. Barocc. 127. superscrip. *λάβοις ἄν*. *αἴροις ἂν* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. *αἴροιτ' ἄν*. Rav. Post *αὖθις* additur *αὖ γε* et *ὦ* ante *παῖ* omittitur Ald. Junt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Brub. etc. In Junt. I. *αὖθις ὦ παῖ τά γε στρ*. Dind. *αἴροιτ'* B. et *ὦ* pro *αὖγε*. Pors. *αἴροιτ'* 1. 2. 6. *ὦ* pro *αὖγε* 1. 6. U. *αὖγε* 2. *αὖγε*. *γρ. καὶ ὦ* L. Dobr.

439. Post *πρᾶγμα* et v. seq. post *στρώματα* plene interpungunt Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. Brub. (non interpungit Ven. II. Gel.) Colon habet Wech. interr. notam Raph. Port. Lugd. Amst. Dind.

440. *ἀλλ'* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. *Διὸς Κόρινθος ἐ. τ. στρ.* De illis, *qui eadem verba iterant et identidem repetunt*, proverbio dicebatur *ὁ Διὸς Κόρινθος*, quod nunc usurpat, quia quum semel supra 165. ad ipsum dixerit Bacchus *σὺ δὲ τὰ στρώματ' αὖθις λάμβανε*, nunc iterum dicebat 440. *αἴροιτ' ἄν*, etc. Utitur hoc proverbio Pind. Nem. vii. in fine: *ταυτὰ δὲ τρὶς τετράκις τ' ἀμπολεῖν, ἀπορία τελέθει, τέκνοισιν ἅτε, μαψυλάκας Διὸς Κόρινθος, eadem ter quaterve repetere et inculcare, velut parentes filiolis solent, inopia verborum est, et nugator Jovis Corinthus.* [Proverbium *ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ συνεχῶς λεγόντων*. De ejus origine diversa tradunt vett. Grammatici, quæ apud parœmiographos collecta videas. Conc. 827. Eo Nemeon. vii. concludit Pindarus. Brunck.] Originem proverbii talem tradunt fuisse: Quum aliquando Corinthiorum legatus apud Megarenses, colonos Corinthiorum, minaciter expostularet, quod a conditoribus suis defecissent, et aliquoties diceret, *δικαίως στενάζοι ὁ Διὸς Κόρινθος, εἰ μὴ λάβοι δίκην*, tunc Megarenses iratos ei verbera intendisse et dixisse, *παῖε, παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον*. Hæc ex Schol. Pind. et Arist. In Pind. Schol. alia etiam traditur origo: nempe mendicum aliquem olim consuluisse oraculum Jovis Dodonæi de Corinthi regno invadendo, et responsum tulisse, ipsum tunc potiturum regno, cum quis ei daret glebam terræ, deinde mendicantem eum in Corintho petiisse a rustico quodam panem, qui ei glebam dederit; quumque usus esset felici successu in occupando regno, eum urbem vocasse *Jovis Corinthum*, propter oraculum illud Jovis. Sed hæc non tam originem proverbii docent, quam cur *Corinthus* dicatur *Jovis*. V. Erasmum [p. m. 198. et 678.]. Opportune autem de stragulis dixit hoc proverbium Comicus, quia Corinthiaca stragula celebrabantur; Antiphanes Comicus ap. Athen. i. p. 27. *ἐξ Ἤλιδος μάγειρος, ἐξ Ἄργους λέβης, Φλιάσιος οἶνος, ἐκ Κορίνθου στρώματα.* Berg.

441. et sqq. et 445. et sqq. duo systemata 4 vers. Lege *χωρεῖτέ*: mox dele *θεᾶς*. Bent. Unus versus in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. et præfixum chori nomen. Dind. *Χο.* præf. 1. *Ἡμιχ.* 2. *ἱερὸν* om. et post *θεᾶς* repos. rub. in m. 1. Dobr.

441. ss. Hisce ut sua metra constent, facillimis mutationibus ita scribas: *χωρεῖτέ νυν, ἱερὸν κύκλον θεᾶς, ἀνθοφ. ἀν' ἄλσος* (*στροφή*.) | *παίζοντες, οἷς μετουσία θεοφιλοῦς ἑορτῆς* | *ἐγὼ δὲ σὺν ταῖσιν κόραισιν εἶμι καὶ γυναιξίν*, (*ἀντιστρ.*) | *οὗ παννυχίζουσιν θεαί, τὸ φέγγος ἱερὸν οἴσων*. Versus iambici tetram. catal., Comico usitatissimi, quorum primo *θεᾶς* metri causa *μονοσυλλάβως* pronuntiandum est, ut passim. Hotib. Huic versui præfixa in Cod. (E. s. quart. Reg.) nota *χορός*. Versui 446. præfixa nota *ἡμίχορος*, eique semichoro continuantur usque ad finem omnia, ut in mea ed. Brunck. *ἱερὸν ἀνὰ κύκλον*. Hoc pertinet ad choros cyclicos saltantium in sacris. V. Spanh. ad Call. h. in Dian. 267. Duck. Hunc Comici locum adduxi inter alia in Obss. ad Call. p. 313. [365. ed. Ern.], quo choreas circa deorum aras, aut alibi in orbem agi solitas illustrarem, qualesque inde *κύκλιοι* et *κυκλικοί*, item *ἐγκύκλιοι χοροί*, eorumque magistri *κυκλιοδιδάσκαλοι*, de quibus ibid. ad Battiadem, et jam ante p. 292. [342.] pluribus agimus, indicatis etiam antiqui illius ritus in veteri fœdere vestigiis. Unum addam, apud Comicum a choro mulierum hujus etiam Cereris sacris operantium similiter dictum Thesm. 763. *χώρει κοῦφα ποσίν, ἄγ' ἐς κύκλον χειρὶ σύναπτε χεῖρα, ῥυθμὸν χορείας*. Spanh. In Avv. 1379. *τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς*; Berg. V.

Kust. ad Plut. 761. Dind.

442. ἀνθόφ. ἀν' ἄλσος. Supra ad 376. Berg. ἀν ἄλσοι Junt. iii. Dind.

443. οἷς μετουσ. V. Plut. 630. Berg.

445. ΔΙ. omittit Ms. mox lege ταῖσιν —παννυχίζουσιν. Bent. Δι. om. 1. 2. Dobr. ἐγὼ δὲ —. Hic et tres seqq. versus Baccho vulgo tribuuntur, perquam absurde. In tribus Codd. eidem semichoro continuantur, nec ulla distinctio in membr. fuerat; sed postmodo inter lineas scripta persona, quam minime exspectes, ἱερεύς. Sacerdotis etiam, nescio illiusne, qui supra cum Baccho colloquebatur, an cujusvis alius, meminit idem librarius ad 382. cui præfixa in membr. persona ἡμίχορος ἢ ἱερεύς. Positam hic ab Aldo Bacchi personam sustulerunt Bern. Junta et edd. Veneti. Quod autem 440. et 448. personam præscripserim semichori, in eo tres Codd. consentientes habeo. In B. nulla persona est: impressi chorum habent. Ultimum semichori comma ad commendationem mysteriorum Eleusiniorum pertinet, quorum in superioribus plurimi adumbrati ritus. Credebant veteres Græci, solos initiatos post mortem in fortunatorum sedes admitti, qua de re vid. Brod. ad Crinagoræ Epigr. Anthol. p. 56. et Meurs. Eleusin. c. 17. 18. Brunck. ἐγὼ etc. in Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. ii. Gel. Brub. Raph. Port. etc. præmittitur Dionysi nomen (non in Junt. i. Ven. i.). Dind.

447. θεᾷ. Hanc scripturam vulgatæ θεαὶ prætulerunt etiam Höpfn. et Conz. Francog. interpres vertit, ac si θεαῖς legatur, 'dans le lieu, où elles se rassemblent la nuit pour honorer les déesses.' Dind. θεαὶ Ald. et cett. edd. Dind.

448. φέγγος ἱερὸν οἴσων. Quomodo hujus Bacchi cum face signum in templo Cereris Athenis conspici observat Pausanias i. p. 4. Spanh.

449. Ms. πολυῤῥόδους cum σχολ. πολυήχους. ibid. et sqq. necnon 455. et sqq. notantur quasi systemata, quæ in Ald. et Kust. sunt antistrophica. Bent. χωρῶμεν. Supra ad 372. Berg. Ms. Vatic. U. hic ponit Ἡμιχ. i. e. *semichorum* [pro olim vulg. XO.]. Sed nihil interest, utrum chorus integer, an vero dimidia tantum ejus pars hæc loqui statuatur. Kust. Vulgo hæc strophe dicitur et inde a 455. μόνοις etc. antistrophe incipit, quæ vulgo et ipsa sex est versuum. Dind. Chori nomen præfigitur in Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Brub. Raph. Port. etc. (Præmissum in Port. Lugd. Amst. στροφὴ et 458. ἀντιστροφή.) Semichori in Junt. i. Id. Ἡμ. pro Xo. et πολυῤῥόδους B. Pors. Ἡμιχ. 1. 2. πολυῤῥόδους 1. 6. Gl. πολυήχους ἢ πολυανθεῖς in 1. sed in 6. πολυήχους tantum. Vulg. 2. Dobr.

454. Brunck. reddit, 'Quas (choreas) beatæ Horæ quotannis reducunt.' Horas etiam prægressi intpp. induxerant. Rectius Mœras servavit Conz. quæ omnino dispensatrices fatorum celebrantur. Neque de quotannis institutis mysteriis quidquam dicitur, sed sensus est, Quam (choream) felici fato instituimus. De saltationibus, die quarto Eleusiniorum majorum in prato florido institutis cf. Ste. Croix p. 190. Dind.

455. Coray. in Σημειωτ. ad Heliod. t. ii. p. 290. ἔστι γὰρ ἐνταῦθα τὸ Ἥλιος καὶ φέγγος, οὐχ ὡς ἄν τις ὑπολάβοι τὸ τοῖς Γραμματικοῖς καλούμενον Ἓν διὰ δυοῖν σχῆμα, ἀντὶ τοῦ, Ἡλίου φέγγος, ἀλλὰ, ἥλιος καὶ σελήνη, ἢ ὥσπερ ἡ συνήθεια λέγει, ἥλιος καὶ φεγγάριον. Memorabilis omnino hic locus, quo solis in hac vita initiatis, quique, dum ea fruerentur, pie et benevole cum civibus exterisque vixerint, fato dein functis sol jucunde ac perpetuo lucere in inferis s. in beatorum apud eos campis, dicitur. Quod jam supra de eadem initiatorum sede dictum ab Hercule vidimus 155. Quomodo, non juxta Græcorum sed veterum prophetarum et ipsam dein Christi servatoris theologiam, de beatis post hanc vitam dicitur ab Esai. lx. 20. 'Non occidit ultra sol tuus, quia erit tibi Dominus Deus in lucem sempiternam:' et Matth. xiii. 43. 'Tunc justi fulgebunt, sicut sol in regno Patris eorum.' Quam in rem cæteroquin seu de initiatorum post hanc vitam et in inferis, juxta Græcorum scita, felicitate illustria sunt et hisce Aristoph. consentanea Soph. ap. Plut. de aud. Juv. poetis verba p. 21. (c. iv. p. 30.)—ὡς τρισόλβιοι | Κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη | Μολῶσ' ἐς ᾅδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ | Ζῆν ἐστι· τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά. Unde ab hoc ipso Comico dicitur Pac. 374. Δεῖ γάρ μυηθῆναί με πρὶν ἢ τεθνάναι. Plato Phædon. p. 82. t. i. (c. 29.) ὥσπερ δὲ λέγεται κατὰ τῶν μεμυημένων, ὡς ἀληθῶς τὸν λοιπὸν χρόνον μετὰ θεῶν διάγουσα, nempe ψυχή. Adde Anthol. i. 28. ep. 3. [t. i. p. 116. Anth. Gr. ed. de Bosch. s. Crinag. ep. 30. t. ii. p. 148. Brunck.] Τῶν ἄπο κῂν ζωοῖσιν ἀκηδέα, κ' εὖτ' ἂν ἵκηαι | ἐς πλεόνων, ἕξεις θυμὸν ἐλαφρότερον. Spanh.

456. φέγγος ἱλαρόν [ut ante Inv. lectum]. Paulo ante dixit φέγγος ἱερόν quamvis et ibi a quibusdam φέγγος ἱλα-

ῥὸν jam olim lectum esse, Schol. testetur. Kust. καὶ delet Ms. et legit ἱερόν: v. Schol. ad 441. Bent. Male ita Kust. immo Schol. ad 443. docet, h. l. pro ἱλαρὸν scribi ἱερὸν, ut recte vidit Duck. Et ἱερὸν e suis reposuit Inv. καὶ om. B. Pors. ἱλαρὸν Rav. Ald. et cett. edd. Dind. ἱερὸν 1. 6. ἱλαρὸν 2. Dobr.

457-59. Hæc vulgo in quatuor versus descripta sunt. μεμυήμεθ' Elb. In Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Brub. Raph. ὅσοι μεμυήμεθ' εὐ- | σεβῆ τε διήγομεν | τρόπον περί τε ξένους κ. τ. λ. In Port. Lugd. Amst. similiter nisi quod verba καὶ τ. ἰδ. singularem versum efficiunt. Dind.

458. εὐσεβῆ τε διάγομεν [sic] τρόπον. Notabilia quoque sunt hæc verba, quibus ea Solis et jucunda quidem post hanc vitam luce soli fruituri dicuntur, qui initiati pie seu benigne et juste cum civibus juxta et exteris vixerint. Nempe quod potiori utique jure a Servatore dictum Matth. v. 7. 'Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur.' Quomodo vox εὐσεβὴς eodem sensu usurpatur ab Argivorum rege ad Danaidas ad se ex Ægypto profugas ap. Æsch. Suppl. 644. πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὴς ἐγὼ πέλω; ac v. 423. γενοῦ πανδίκως εὐσεβὴς πρόξενος, *esto juste pius s. misericors, peregrinorum curam gerens*, non *hospes*, ut postremam vocem vertit interpres: at de qua voce προξένου mox. [Præmissa sunt huic animadversioni Spanh. in ed. Kust. verba, παρά τε ξένων καὶ ἰδιωτῶν. Dind.] Quod proinde hic additur de pietate seu beneficentia, quam initiati in hac vita non cum civibus solum suis, seu conterraneis, sed cum exteris quoque s. peregrinis egerint, inde potest illustrari, quod Athenienses, diverso a Lacedæmoniis instituto, patriis sedibus seditione aut bello pulsis, et quidem auctore Solone, juxta Plutarch. in ejus vita p. 95. [cap. 24.] stabilem in urbe sua sedem et etiam jus civium concessisse dicuntur a Thucyd. i. 2. et Strab. ix. p. 393. [§ 7. p. 342. t. iii. ed. Tzschuck.], atque ita se erga eosdem beneficos et misericordes præstiterint. Unde etiam id inter eosdem Athenn. ac Lacedæmonios discrimen, quorum postremi ξενηλασίαις, *peregrinorum expulsionibus*, locum darent, non vero Athenienses, qui urbem omnibus communem exhiberent, tangit alibi idem Thucyd. ii. 39. Adde quod constituti inde fuerint Athenis, qui hospitum seu peregrinorum aliunde in urbem advenientium curam continuo gererent, et qui πρόξενοι inde, ut in Æsch. l. laud., dicebantur. Avv. 1022. ποῦ πρόξενοι; *ubi hospitum patroni?* ut bene ibi a Kust. emendatum video pro altero, quod ibi legebatur, *ubi hospites?* Πρόξενοι enim non *hospites*, sed *hospitum patroni*, et qui advenarum curam susciperent, ut docet ibidem Schol.: προξένους ἐκάλουν τοὺς τεταγμένους εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι τοὺς ξένους τοὺς ἐξ ἄλλων πόλεων ἥκοντας. Ita Demosth. se omnium Heracleotarum πρόξενον esse dicit adv. Callim. p. 679. [p. 1237. t. ii. Reisk.] ἐγὼ δὲ προξενῶ πάντων τῶν Ἡρακλεωτῶν· mox, ἐξ ἀνάγκης γάρ ἐμοί ἐστιν ἁπάντων τῶν Ἡρακλεωτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Quomodo ab Andocide Or. iii. p. 267. [p. 91. t. iv. Orr. Gr. Reisk.] Miltiades dicitur exstitisse Athenis Lacedæmoniorum πρόξενος. Etsi ad Demosth. Midian. notat Ulpianus, quasi eligerentur demum apud Athenn. πρόξενοι, qui exciperent ab aliis urbibus Athenas missos; quod firmare insuper videtur Demosth. de Cor. [c. 25. ubi cf. Harl.] ubi legatos a Philistide missos apud Æschinem divertisse tradit, καὶ, ut addit, οἱ προξενεῖς αὐτῶν; quod tamen προξένων ap. Athenn. officium latius patuisse, docent adducta jam, quibus alia adhuc superaddi possent Atticorum auctorum loca. Verum quam in rem, veteris nempe ac celebrati Atheniensium de admittendis et in cives etiam adsciscendis peregrinis instituti, memorabilia sunt inprimis regis Servii Tullii ap. Dion. Halic. verba Arch. iii. p. 147. [c. 11. t. i. p. 436. Reisk.] ubi id Atheniensium exemplo factum a se docet, quod civitatem Romanam cum quibusvis advenis communicaret; nempe, ἡμεῖς γὰρ τοσοῦτον δέομεν αἰσχύνεσθαι κοινὴν ἀναδείξαντες τὴν πόλιν τοῖς βουλομένοις, ὥστε καὶ σεμνυνόμεθα ἐπὶ τούτῳ μάλιστα τῷ ἔργῳ, οὐκ αὐτοὶ τοῦ ζήλου τοῦδε ἄρξαντες, παρὰ δὲ τῆς Ἀθηναίων πόλεως τὸ παράδειγμα λαβόντες, ἧς μέγιστον κλέος ἐν Ἕλλησίν ἐστι καὶ διὰ τοῦτο οὐχ ἥκιστα, εἰ μὴ μάλιστα, τὸ πολίτευμα. Sed audiendus adhuc ipse orator adv. Aristocr. p. 485. [p. 661. s. t. i. Reisk.] ἐγὼ νομίζω, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅσοι μὲν τῶν ἡμετέρων ἠθῶν τε καὶ νόμων ἐπιθυμηταὶ γενόμενοι, πολῖται γενέσθαι ἐσπουδάκασιν, ἅμα τ' αὐτοὺς ἂν τυγχάνειν τούτων καὶ παρ' ἡμῖν οἰκεῖν καὶ μετέχειν, ὧν ἐπεθύμησαν. Ut vel inde sat liqueat, quo jure alibi dictus modo Dionysius ii. p. 89. [c. 17. p. 270. t. i. Reisk.] Athenienses inter alios redarguat, quod ad retinendam generis nobilitatem nullos illi aut raro cives admittant. Ut mittam postremo ἰδιώτας hic opponi ξένοις, ac proinde de civibus dici, unde ap. Hes. ἰδιῶται, πο-

λῖται. Infra vero 889. ἰδιώταις θεοῖς, de diis dicitur, quos velut proprios sibique peculiares colebat Eurip. Ἰδιώτης alioquin de privato ab Atticis vulgo dictum, et ap. Demosth. adv. Aristocr. p. 412. ὃς ἂν ἄρχων ᾖ ἰδιώτης. Spanh.

459. τοὺς omissum supplet Ms. Bent. Cod. E. (quart. Reg.) habet, ut est etiam in membr. [et in Borg.] περί τε τοὺς ξένους, quæ sincera lectio est. Legendi sunt isti versiculi, ut eos exhibui in not. ad Pac. 375. [Ibi ita scripsit: μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος | καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν, | ὅσοι μεμυήμεθ', εὐ- | σεβῆ τε διήγομεν τρόπον | περί τε τοὺς ξένους | καὶ τ. ἰδ. Vulgo fuit: ὅσοι μεμ. εὐ- | σεβῆ τ. διηγ. | τρόπον περί τε ξένους | κ. τ. λ.] Græculo, qui metra declaravit, quum libuisset canticum hoc in strophen et antistrophen dividere, is articulum, qui obstabat, deturbavit, licet hic salva linguæ indole non magis abesse possit, quam Eqq. 1074. Brunck. τοὺς ξένους Suid. v. ἰδιώται. (et Rav.) τε τοὺς ξ. B. τοὺς Suid. ed. Ms. sine τε v. ἰδ. Pors. τοὺς ξ. 1. 6. sine τοὺς 2. Dobr.

460. Incipit hinc act. ii. scena 1. e vulgari descriptione. Scena est in orco, ante fores ejus. Dionysus Xanthiam alloquitur, aut fortassis etiam chorum, qui solus morem domesticum poterat nosse. Dind.

462. In membr. οὑπιχώριοι, ut infra 965. οὑμοί, pro οἱ ἐπιχώριοι, οἱ ἐμοί. Per θλίψιν melius, quam per κρᾶσιν ista efferuntur et scribuntur. V. not. ad Eurip. Med. 818. Hec. 334. et ad Thesm. 158. Brunck. ὁ ὑπιχ. 1. οἱ 'πιχ. 2. Dobr.

463. Solœce vulgo διατρίψῃς. Hoc quidem facile editoribus condonari potest. Sed quis risum teneat, quum viderit, quemnam ex his verbis sensum elicuerint interpretes. Berg. post Frisch. vertit: *ne conteras, sed gusta januam, quippe qui Herculis ornatum et animum habes.* Nec aliter οὐ μὴ διατρίψῃς auctor Doctrinæ Particularum [Hoog.] p. 945., ubi ellipsin in οὐ μή, quæ nulla est, sic supplet: οὐ κοπτέον οὕτω, μὴ διατρίψῃς, *non ita pulsandum, ne confringas.* Scilicet juxta facetos illos interpretes verebatur Xanthias, ne pultando herus Plutonis foribus assulatim exitium afferret. Sed nondum pultaverat Bacchus, immo nescius, quinam apud inferos pultandi mos esset, servum ridicule percontatus est, quomodo pultare deberet: cui nugarum et moræ impatiens Xanthias respondet, οὐ μὴ διατρίψεις,—*ne tempus teras, sed aggredere januam.* Nusquam vidi διατρίβειν absolute, nec magis διατρίβειν θύραν positum pro, *januam confringere.* Sed διατρίβειν absolute significat *morari, cunctari,* i. q. στραγγεύεσθαι, κυπτάζειν, quorum verborum alterutro bene hic poëta usus fuisset, si per metrum licuisset. Nub. 131. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι; ib. 509. χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν· ubi Schol. τὸ δὲ κυπτάζεις, στραγγεύῃ, διατρίβεις. An etiam Strepsiades Socratis *januam* confringere cogitabat? Sed putidum esset, huius verbi explicationi diutius immorari. Elegans est locutio γεῦσαι τῆς θύρας, quam docte illustravit Kust. Sic etiam Latini *gustare* adhibent pro *experiri, periculum facere.* Plaut. Mostell. v. 1. 15. 'Herus meus hic quidem est; gustare ejus sermonem volo.' Sequentis versus sensum male etiam reddiderat Berg. Brunck. Οὐ. μὴ διατρίψῃς Ald. Junt. i. ii. iii. Gel. Port. Lugd. Amst. Οὐ, μ. διατρίψῃς· Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. Dind. γ' ἀλλὰ 1. Dobr. Verbum γεύεσθαι ap. Græcos eleganter interdum ponitur pro *experiri, periculum facere, aggredi, tentare* etc. Uti h. l. γεῦσαι τῆς θύρας significat *tenta januam,* i. e. *pulsa* eam, prout etiam phrasin hanc interpretatur Tho. M. v. Κόπτει τὴν θύραν [p. 547. ubi v. Oudend.]. Pari metaphora dixit Soph. Antig. [1018. s. 998. ed. Erf. ubi cfrr. Musgr. et Erfurdt.] ἐμπύρων ἐγευόμην, i. e. ut Schol. ibi exponit, ἀπεπειρώμην τῆς διὰ πυρὸς μαντείας. Pind. etiam aliquoties hac metaphora usus est, ut docebit Schmid. ad Pyth. ix. p. 337. Kusт. [Addi potest illud Matth. xvi. 26. γεύσονται θανάτου (quod tamen ab Hebraici sermonis usu potius repetendum est. V. Vorst. Phil. Sacr. p. 718. ss. Fisch. ad Leusden. de dial. N. T. p. 149.) Hesych. γεύσει· ἀποπειράσει. Nativo vero sensu Eurip. Cycl. 149. βούλει σε γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ; *tibi gustandum præbeam?* Spanh.] Per synecdochen speciei pro genere *gustare* ponitur pro *tangere, experiri.* Hes. γεύσασθαι, πειράσαι, ἅψασθαι. Soph. Trach. 1099. μόχθων μυρίων ἐγευσάμην, ubi Schol. ἐπειράθην, πεῖραν ἔσχον. Pind. Nem. vi. 40. οἵτε πόνων ἐγεύσαντο, *labores attigerunt,* et Nem. iii. 67. μυριᾶν δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται· ubi Schol. πολλῶν ἀρετῶν ἀτελῶς ἅπτεται. Berg. γεύσει—ἔχων; Elm. ad Eurip. Med. p. 251. Dind.

464. Infra 501. κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων. Berg. Sensus: et habitu et animo (fortitudine) Herculi similis. Reisk. legi maluit κοὐ τὸ λῆμ' ἔχων. Dind. λῆμμ' B. Pors.

465. Hæc dicens pultare tandem incipit Bacchus. Brunck. Dionysus fores

pulsans janitorem vocat, Æacus intus respondet. Dind.

466. Æacus est janitor Plutonis et servus. Apud Lucian. in dial. Menippi, Æaci, Pythagoræ etc. Menippus ad Æacum dicit, οἶδα ταῦτα καὶ σὲ ὅτι πυλωρεῖς. Hic in Ran. 749. introducitur tanquam servus et servili ingenio præditus. Iste h. l. aperuit ostium, Baccho pulsante: cumque audiret et ex habitu conjiceret, eum esse Herculem, qui Cerberum olim rapuerat, vehementer ipsum increpat et vult pœnas sumere. Non magis humaniter excipit deorum famulus Trygæum, cui ostium pulsanti aperuerat, Pac. 182. Berg. Ms. καὶ τολμηρὲ κἀναίσχυντε σύ: v. Pac. 181. et 361. Bent. κἀνέσχυντε Junt. ii. κἀναίσχυντε Gel. Dind. καὶ τολμ. κἀναισχ. B. Pors.

468. Ms. ἡμῖν. Bent. ἡμῖν 1. Dobr. ἐξελάσας. f. ἐξελῶν. Reisk. Causam non video. Neque enim in ἐξελάσας—ἀπῇξας est tautologia. Dind. τὸν νῦν Amst. Dind.

469. ἔχου Brub. Amst. Dind. ἀπῇξας ed. Dind.

470. ἔχει μέσος. Schol. ἀντὶ τοῦ, μέσος ἐλήφθης. Eccl. 260. μέση γὰρ οὐδέποτε ληφθήσομαι. Est metaphora ab athletis, ut Schol. ait. V. ad Nub. 1043. Berg. ubi μέσον ἔχω. Spanh. ἔχῃ Elb. ἔχε Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. ἔχει Brub. Gel. etc. Dind. ἔχει B. Pors.

471. ss. Sine dubio imitatus est Soph. in Trach. locum, quem adducam: εἶτα φοινίας [s. φοίνιος, ut Brunck.] ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο, ἐνταῦθα δὴ 'βόησε —καὶ διάδυνος σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο· μάρψας ποδός νιν—ῥιπτεῖ πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν. Habentur ibi hæc verba 780. 789. ss. [773. 780. ss. Erf.] Berg. In prioribus versibus alius Tragici, fortassis Æsch. locus expressus est. Admodum tragica est descriptio monstrorum illorum et fluviorum, quibus aditus Baccho præcludi dicitur. De fluviis cf. Plat. Phæd. 61. c. intpp. et Heyn. Exc. ix. ad Virg. Æn. vi. Ad nova figmenta pertinent Cocyti canes circa eum errantes (περίδρομοι). Dind. Τοία Στ. Versum hunc et octo seqq. citat Suid. v. Τοία Στυγός. Kust.

472. 'Αχερ. τε σκοπ. Citat Steph. Byz. (et Suid.) v. 'Αχέρων. Kust. αἱματοσταγὴς annotatum in Bekk. Anecd. i. p. 362, 9. Dind.

474. Ἔχιδνα etc. Hydra nempe, prout moneri uno verbo a Schol. ac verti ab interprete debuit; ac prout de illa depicta in Adrasti, unius e septem Græcorum adversus Thebanos ducibus, clypeo ab Eurip. dicitur, Phœn. 1151. ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γραφῇ [γραφὴν em. Valck.] Ὕδρας ἔχων—nempe juxta Schol. ἐχιδνώδεις γὰρ ἦσαν αἱ ταύτης κεφαλαί. Unde de ea idem Tragicus Herc. Fur. 1188. ἑκατογκεφάλων βαφαῖς ὕδρας, et quæ loca haud ita pridem alibi adtuli, ubi cæteroquin eadem hydra ἑπτακέφαλος s. septiceps in priscis nummis a me ibi adductis depingitur diss. de Pr. et V. N. p. 268. s. ed. ult. Spanh. ἑκατογκέφαλος. Sic iv. Codd. recte; (et Rav.) Versum trucidat vulgatum ἑκατοντακέφαλος. Labem non senserunt editores, qui mediam in ἔχιδνα corripiebant contra prosodiæ legem. Nub. 336. πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ, πρημαινούσας τε θυέλλας. Eurip. Herc. F. 1190. Brunck. Dele ἡ vel lege ἑκατογκέφαλος. Bent. Lege ἑκατογκέφαλος. Markland. ad Eurip. Suppl. 901. hunc versum citat ob exemplum anapæsti post tribrachyn. Sed talis licentia, si Comicis, certe non Tragicis, quos hic imitatur Aristoph. permissa est. ἑκατογκέφαλος Nub. 335. ipsa metri lex requirit, ubi tamen perperam ἑκατοντακέφαλος quædam edd. — ἑκατοντακ.] sic B. Suid. τοία. Pors. ἑκατογκέφαλος jam olim Biset. V. Pors. Adv. p. 242. Dobr. Soph. Trach. 771. 777. 778. comparavit Κοραῆς ad Xenocr. p. 185. Dind. ἑκατοντακέφαλος Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. In Not. Scal. "ἑκατογκέφαλος Bis." Id. γ' 1. δ' 2. ἑκατοντακ. 1. ἑκατογκ. 2. 6. Dobr.

475. πλευμόνων. Sic bene Ald. e dialecti [V. Tho. M. et Mœr. p. 309. cum intpp. et infra ad 828. Dind.] et Comici usu. V. ad Lys. 367. Atticismum una constantem litera sæpe oblitterarunt librarii, quorum inconstantia scrupulum injicere non debet, quum aliunde constet de idiotismo. V. intpp. ad Mœr. h. v. πλεύμων ubique apud Comicum scribendum. Hic iv. Codd. in vulgari forma πνευμόνων conspirant. V. Eustath. laudatum infra ad 711. Brunck. πνευμόνων Ms. (et Vat.) et Suid. Bent. πνευμόνων B. Suid. ed. Ms. Pors. πνευμόνων Elb. Dind. πνευμ. 1. 2. sed Sch. 2. ὅτι 'Αττικῶς τὸν πνεύμονα πλεύμονα φασίν. ὡς καὶ τὸ νίτρον, λίτρον:—Dobr.

476. Ταρτησία μύραινα. Pro vipera myrænam hic dici, notat Schol. Sic Æsch. Choeph. 991. μύραινά γ' ἢ ἔχιδν' ἔφυ, idque ob traditum a veteribus viperarum cum murænis coitum, et inde murænæ interitum. [Cum echidna vipera creditur coire, de qua paulo ante loquebatur; v. Athen. vii. p. 312. Vocat autem eam Tartesiam, quia illæ in pretio erant; Poll. vi. 10. [63.] παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὐδοκιμοῦσι

μύραινα ἐκ πορθμοῦ καὶ μύραινα Ταρτησία· alludens simul, ut puto, ad vocem *Tartarus*. Berg.] ad quod adludit ibid. Æsch. et alii Tragici, Soph. Antig. 537. Eurip. Ion. 1262. Aristot. Probl. 137. Nicand. Ther. 129. Lycophr. 1014. Athen. vii. p. 312. Galen. de Ther. i, 9. aliique. Spanh. Tartesiam murænam accipio *magnam*, sicut Tartesia felis dicitur: v. Erasm. Adag. 1, 2, 70. Eurip. hic expressit, monente Schol.; sed Eurip. itidem Æsch. Choeph. 964. Hotib.

477. ἀντέρεισιν Elb.—ἡμαιτωμ. sine iota subscr. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. ἡμαι. Port. etc. Dind.

478. Γοργόνες Τιθράσιαι. Schol. h. l. Τιθράσιος, τόπος τῆς Λιβύης. Æsch. vero Prom. 792. πρὸς Γοργόνια πεδία Κισθήνης, ubi priora Schol. habent: Κισθήνη, πόλις Λιβύης ἢ Αἰθιοπίας, sequentia vero, Κισθήνη, πόλις Αἰθιοπίας. Spanh. Τίθρας est pagus Atticus, unde Τιθράσιος teste Steph. Byz. Sed mihi videtur hic etiam alludere ad v. θράσσειν, quod exponitur a Suida ταράσσειν, ἐνοχλεῖν, νύσσειν, κινεῖν, ut dicantur Τιθράσιαι, quasi θράσσουσαι. Berg. A pago Atticæ habere nomen putant Meurs. de pop. Att. et intpp. Steph. Byz. Quum veteres Gorgonas in insula Oceani collocaverint, postea in continente Libyæ quæsitæ sunt. V. Heyn. ad Apollod. ii. p. 124. s. Hinc existimatum est, in Libya etiam Tithrasiam regionem esse quærendam, cujus tamen nulla, quantum scimus, apud alios est mentio. Probabilius igitur est ad Atticum pagum alludi. Dind. Suid. γοργόνες. Pors. τιθάσιαι (ρ rub.) 1. Dobr.

479. Etiam formula δρομαῖον ὁρμᾶν πόδα, pro, *currere* ad eas arcessendas, tragica est. Discedit nunc Æacus, et a v. sequ. inchoatur secunda scena apud nonnullos. Dionysus præ anxietate, corpore incurvato, aut calcibus pedum insidens, alvum exoneravit. Zon. t. i. p. 608. Ἐγκέχοδα· διὰ φόβον τινὰ ἔχεσα [ἀπεπάτησα]. Eadem præter. (ab ἐγχέζω) forma Vesp. 626. ἐγκέκοχα Elb. Dind.

480. κάλει θεόν. Est aliqua notatione dignum, quod hic tradit Schol., in Lenæis nempe, s. Dionysiacis κατ' ἀγροὺς agonibus, a *daducho* s. *Lampadifero*, [De hoc Daducho, proximo post Hierophanten sacrorum Eleusiniorum sacerdote, v. Ste. Croix p. 137. s. Dind.] facem præferri, dicendo, κάλει θεόν, et ab audientibus clamari, Σεμελήϊ' Ἴακχε, πλουτοδότα. Quibus additur in Schol., aut vero id ad eum ritum respicere, juxta quem in sacrificiis, ubi libatum esset, acclamatum continuo illud: κάλει θεόν. Spanh. Variæ hujus formulæ prostant in scholl. interpretationes. Probabilior mihi videtur ea, quæ statuit alludi ad sacrificiorum ritum, in quibus postquam libatum fuerat, acclamari solebat: κάλει θεόν. Comice his verbis significat Bacchus, se ventris omnem proluviem effudisse. Brunck. Suspectum θεόν. Forte servi nomen latet, cujus erat sordes heri detergere. [At servus aderat.] cf. v. 551. Aut spongiam aut linteum aut simile quid imperat. Num? ἐγκέχοδ'· οὐ κάλει θεόν, *ne me deum appelles quæso.* Sed tum potius μὴ κάλει dixisset. An est servi oratio: κᾆτ' εἶ θεὸς *et tamen deum te fers!* Reisk.

481. ἀναστήσῃ Elb. et Bav. Dind.

482. ὡρακιῶ. Sic infra de Cratino, veteris comœdiæ scriptore, Pac. 703. ὡρακιάσας *deliquium animi passus*; ubi Schol. οἷα ὠχριάσας ἢ ἐκλυθεὶς (non, ut ibi ἐλκυσθεὶς, quod aliud notat) ἢ λειποψυχήσας ἢ ἀθυμήσας, adductis ibi Lycophr. et Eratosth. de eadem voce testimoniis, a quo postremo explicatur, τὸ ὑπὸ ἐκλύσεως ἐσκοτῶσθαι, ac similiter in Schol. ad h. l.; unde sat firmatur adducta voc. ἐκλυθεὶς pro ἑλκυσθεὶς in iis ad Pac. emendatio. Spanh. Mœr. ὡρακιᾶν, Ἀττικῶς· λειποψυχεῖν, Ἑλληνικῶς. Cf. duas Hes. gl. In Pac. 702. Cratinus ἀπέθανεν ὡρακιάσας. Brunck. ὡρακιῶ per lenem, 1. 2. Dobr.

483. σπογγιάν. Nempe aquosam spongiam. In Vesp. 989. ubi etiam aliquis animæ deliquium patitur: οἴμοι, ποῦ 'σθ' ὕδωρ. Berg. Laudat Suid. addens esse ex Ranis h. v. Locum non notant editores. Spongiis autem, certa quadam ratione coactis, usos esse antiquos loco καρδιοφύλακος, notat ex h. l. Lindebrog. ad Ter. Eun. iv. 7. (v. 9.) Duck. Scripserat forte Comicus σφογγιὰν ex idiotismo Atticæ dialecti, quem hic in nullo meorum Codd. observatum reperi. Sed Ach. 463. ubi vulgo legitur: δός μοι χυτρίδιον σπογγίῳ βεβυσμένον, edidi ad trium Codd. fidem σφογγίῳ. Brunck. οἴσαι B. σπογγιάν. Suid. in v. Pors. οἴσαι Junt. i. Dind. οἴσαι 1. 2. Dobr.

484. Xanthias, dum porrigit spongiam, dicit ἰδοὺ λαβέ. Dind. In Ms. Vat. U. persona Xanthiæ collocatur ante verba illa ποῦ 'στιν; quod magis placet. Kust. Verbis π. 'σ. præfixa est persona *Xanthiæ*, ut erat in Ms. Vat. U. quod quidem præstare, ego etiam sentio cum Kust. Intelligitur nempe ἡ καρδία σου. Trendelenb. et Harl. Ms. πρόσθου ΞΑ. ποῦ 'στιν. Bent. πρόσθου. Hoc verbum Codd. omnes Baccho tribuunt, recte. Istud dicens famuli manum spongiam tenentem arripit,

ἕψων et ὀρνίθειον ζωμὸν *gallinam elixans* et *gallinarum jusculum* ap. Athen. viii. p. 341. Priorem vero vocem quod attinet, occurrit eadem Ach. 1004. ἀναβράττετ', ἐξοπτᾶτε, *elixate, assate,* ac Pac. 1201. juxta Florentem: *verso turdos ad coquendum,* seu *elixo,* ac Pherecrates similiter ap. Athen. vi. p. 269. κίχλαις τ' ἀναβράστοις *ferventibus turdis;* in hac autem fabula v. 561. κρέα ἀνάβραστα *elixas carnes,* sicut ap. Athen. ix. p. 384. ἀναβράστων δὲ κρεῶν μνημονεύει Ἀριστομένης. Spanh.

512. κᾆνον pro καὶ οἶνον. V. Suid. v. Κᾆνον et Etym. ead. v. ubi loci hujus mentio fit. Kust. ἔφυγε Junt. ii. iii. vitiose, tum eædem et Gel. κῷνον. Dind.

513. Scal. ΘΕ. pro ΔΙ. et delet ΘΕ. in vers. seq. Bent. εἴσειθ' B. [tum Δι. et Θε. habet, ut videtur. 513-14. Δι. et Θε. ut vulg. 1. 2. Dobr.] Pors. πάνυ καλῶς. Schol. παραιτούμενοι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, ut 509. κάλλιστ', ἐπαινῶ. Deest autem verbum ἔχει. Clearchus Comicus ap. Athen. xiv. p. 642. λάβ' ὕδωρ κατὰ χειρός. μηδαμῶς· καλῶς ἔχει. λάβ' ὦ 'γαθέ· ubi duo colloquuntur, qui jam A. et B. sunto: A. *Sume aquam lavandis manibus.* B. *Nequaquam: benigne.* A. *Sume, o bone.* Berg. ληρεῖς ἔχων οὐ γάρ σ' ἀφήσω. [ληρεῖς ἔχων. Av. 348. Attice pro ληρεῖς, ut supra φλυαρήσεις ἔχων 289. et mox adhuc 525. Spanh. Eccl. 995. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, μὴ 'γώ σ' ἀφήσω. Berg.] Absurde hæc verba Baccho tribuuntur, quæ ab ancilla proferri, in sensum mihi nunc incurrit. Invitatus primo Xanthias lepide recusat his verbis: κάλλιστ', ἐπαινῶ. Instat ancilla: *ita me Apollo amet, ut ego te nunquam sinam abire, quandoquidem* etc. Abnuit iterum Xanthias alia formula: πάνυ καλῶς. Potestne Bacchus servo nolenti ingredi et usque recusanti dicere? *Fatuus es, non enim te amittam.* Hoc dixit ancilla, quod secundæ recusationi Xanthiæ congruit, ut superiora illa primæ: οὐ μή σ' ἐγὼ περιόψομ' ἀπελθόντ'· ἐπεί τοι καὶ — et: οὐ γάρ σ' ἀφήσω· καὶ γὰρ αὐλητρὶς —. Dele itaque personam Bacchi, omniaque hæc ancillæ adscribe, sic: Θεράπαινα. ληρεῖς ἔχων. οὐ γάρ σ' ἀφήσω. καὶ γὰρ αὐλητρὶς etc. In A. et B. eadem est quæ vulgo personarum distinctio. In meo ante ληρεῖς ἔχ. persona est Bacchi, ante καὶ γὰρ Xanthiæ. In C. ante ληρ. ἔχ. persona est Bacchi, cui omnia continuantur usque ad ὀρχηστρ. ἥβυλλ. quibus verbis præfixa est persona Ancillæ. Quis de his diversitatibus certior factus animum non inducat, editorem, qui sciat, quid quamque personam deceat, ad fabulæ œconomiam et scenæ actionem loquendi vices sæpe melius dividere posse, quam a librariis harum rerum prorsus imperitis factum est? Hæc jam scripseram, quum aliud indagans in Excerp. Scal. scilicet an lectionem edd. Aldi et Ph. Juntæ in 523. ibi enotatam Kust. reperire potuisset, forte deprehendi eandem, [Legitur ibi: "ΘΕ. ληρεῖς ἔχων. (ante καὶ γὰρ αὐλ.) ΘΕ. dele. Alii habent τοι pro σοι."] quam unice veram esse personarum distinctionem serius quam oportuerat, intellexi, ibi indicatam esse, quam, quia mihi constans insederat suspicio, aliquid hic turbatum fuisse, utique restituissem, si mihi prius in mentem venisset, Excerpta illa consulere. Stulte, quod nunc agnosco et ultro fateor, ea neglexi, quia eis usum fuisse Kusterum noveram, nec opinabar, quidquam boni in eis esse, cujus ille non meminisset. Sed mihi nondum comperta erat hominis βλακεία, quam, quum has notas scribo, singulis fere paginis demonstratam video. Brunck. In Duk. notis Burmanno editis, quas nunc primum post impressas meas inspicio, video virum illum doctissimum censuisse etiam verba ληρεῖς ἔχων. οὐ γάρ σ' ἀφ. non Baccho sed Ancillæ tribuenda. At falli eum credo, quum ait sic in aliis esse edd. Quod ex ipsa sententia elicuit Scal. credidit *ille* ex alia quapiam edit. esse petitum. In errore, quem corrigimus, consentiunt, quas inspeximus, omnes. In præcedente nota v. 509. putabat metrum laborare, quia non meminerat ω ου poetas Atticos in unam syllabam contrahere solere, quod observavi ad Lys. 273. V. Thesm. 717. Soph. Antig. 458. Œd. T. 332. Œd. Col. 909. ἐγὼ οὔτ' ἄνανδρον etc. Exempla passim obvia. Id. Inv. putat hæc verba: ληρεῖς ἔχων. οὐ γάρ σ' ἀφήσω, quæ et ab ejus libris atque a cæteris vulgo Baccho tribuantur, inepte a Brunckio ancillæ tribui, quia sic locus omnem amitteret venustatem. Ancilla (scribit V. D.) primum a v. 502. ad v. 507. Herculem invitat. Laudat ille, non tamen se ingressurum domum promittit. Quare ancilla putans nolle eum domum ingredi a v. 507. v. 512. alia addit, quibus movere eum possit. Hactenus Hercules, sive servus ejus personam sustinens, solummodo laudarat. Neque id sine artificio est, ut videlicet Bacchus mulierculæ tam multa dicenti ob eam rem, quam ipsi vehementissime desiderabant, lepide responderet: *At, o muliercula, oppido ridicula es, quæ nos nolle perfrui tot tantisque bonis putas. Ne dubites, tecum veniamus.* Hopf. γέ νυ

Lugd. Amst. sed σοι in not. Scal. affertur. Dind.

515. μί' ἔνδον ἐσθ'. Codd., ut impressi, ἤδ' ἔνδον ἐσθ', quod absurdum est, adeo ut istud ἤδ', *hæcce*, omiserint in versione interpretes. Certissima, ni fallor, conjectura veram poëtæ manum restitui: αὐλητρὶς μία καὶ ὀρχηστρίδες δύο ἢ τρεῖς. Brunck. ἤδ' ἔνδον edd. ante Brunck. μί' ἔνδον Brunck. quod Rav. Borg.que librorum auctoritate confirmari narrat Inv. Quem de Rav. quum mendacii convicerit Bekk. credulus sit oportet qui de Borg. fidem non deneget. Recepi quæ mihi cum Seidl. communis emendatio est, ἤδη 'νδον. Ita μὴ 'νδον Thesm. 1187., ἤδη 'στὶν et ἤδη 'ξέρχεται in Pac. ἤδ' ἔνδον — Ald. et cett. edd. Dind. ἤδ' 1. 2. 6. κώργ. 1. Dobr.

516. In Ms. Vat. U. verba hæc et sequentia personis rectius, ut puto, sic assignantur: Ξανθ. πῶς λέγεις; Θε. ὀρχηστρ. Ἡβυλλ. etc. Kust. Ita Inv. auctoritate Rav. libri edidit. Vulgo ὀρχηστρίδες tribuitur, interrog. nota adjecta, Xanthiæ, et verbis Ἡβυλλ. etc. Ancillæ persona præfigitur. Dind. ἕτεραι — ὀρχ. Hic versus, propter homœoteleuton, excidit Ald. Est in Junt. i. ubi ὀρχηστρ. tribuitur etiam Xanthiæ, et ancillæ nomen sequenti versui præfigitur. Sic et Junt. ii. (ubi ὀρχιστρίδες) Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. (in qua etiam ὀρχιστρίδες;) Raph. Port. Lugd. In Junt. iii. Ven. i. ancillæ nomen omnino abest et oratio Xanthiæ continuatur. Dind.

517. ἡβυλλ. etc. Locum hunc citat Etym. v. Δορίαλλος et Suid. v. Ἡβυλλιῶσαι. Kust. Pherecrates ap. Athen. vi. p. 269. κόραι δ' ἀρτίως ἡβυλλιῶσαι καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι. Noster Eccl. 722. τὸν χοῖρον ἀποτετιλμέναι. Berg. αἱ γὰρ μελλόνυμφοι ἔτιλλον τὰς τρίχας ut Suid. Zon. et Schol. Cod. Rav. Dind. ἡ βαλλ. B. Pors.

518. τάτε μάχη Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Dind. τεμμάχη B. Pors.

519. ἔμελλ' B. Pors. ἀφαιρεῖν interpretantur, *foco detrahere*, aliter quam Schol., et εἰσήρετο, *intro ferebatur*. Dind. χἢ Ald. Junt. i. ii. Gel. χ' ἡ Junt. iii. etc. Dind.

520. Male Scal. φράσων. Nam Θεράποντα loquitur, non Θεράπων. ὀρχηστρίσι Ms. et Suid. in Αὐτός. Bent. ὀρχηστρίσι B. Suid. ed. Ms. v. αὐτός. Pors. ταῖς αὐλητρίσι. Virum egregium! qui pluris facit tibicinas, quam dominam ipsam, a qua illæ conductæ sunt. Berg. Unam tibicinam memoraverat famula, saltatrices vero complures, quarum ad mentionem gestire occœpit Xanthias: πῶς λέγεις; ὀρχηστρίδες; Cur modo audita tam cito conturbat? Longe melior et proculdubio vera est codicis, quem nunc versamus, (quarti Reg. s. E.) lectio: φράσον πρώτιστα ταῖς ὀρχηστρίσι. Brunck. E Rav. recepit Inv., etiam Hopf. Inv. tamen ὀρχηστρίσιν scripsit. νῦν Gel. φράσων in not. Scal. ταῖς αὐλητρίσι Ald. et cett. edd. Dind. ὀρχηστ. 1. 6. αὐλητ. 2. Dobr.

521. αὐτὸς ὡς εἰσέρχ. V. Suid. v. Αὐτὸς, ubi loci hujus meminit, et Nos ad Nub. 219. Kust. Scilicet de se, tanquam *hero*, loquitur. ἔνδοθεν οὖσ. αὐτὸς ὅτι γ' εἰσέρχ. Elb. Dind. ὅτι αὐτὸς εἰ. Ms. (et edd. Suid. in αὐτός.) ὅτ' εἰσ. B. Pors.

522. Melius forte interpungitur in nostro Cod. (Elb.) quam vulgo: ὁ παῖς ἀκολούθει, δεῦρο τὰ σκ. φ. Trend. Placuit et Hopf. Debebat tum etiam post δεῦρο comma poni. De form. ὁ παῖς ἀκολούθει Lennep. ad Phal. p. 96. dixit. Xanthias abitum parans ad Dionysum se convertit, eumque tanquam servum sequi se jubet. Sed hic eum verbis ἐπίσχες οὗτος retinet. Dind.

523. οὔ τι που. Vulgo οὔτοι που pessumdato metro, quod nemo non emendare potuisset. Tamen juxta vulgatam scripturam hunc versum profert auctor Doctrinæ Particc. loco ad 463. laudato: sed non longe infra p. 998. ubi de οὔ τι που agit, a Deuario monitus vitium agnoscit. οὔ τοι που ne quidem Græcum est. In interrogatione adhibentur plerumque istæ particulæ, quæ valent *num*. Lys. 354. οὔ τι που πολλαὶ δοκοῦμεν εἶναι; Conc. 329. οὔ τι που Κινησίας σου κατατετίληκέν ποθεν; ib. 372. οὔ τι που χέζεις; v. ad Nub. 1260. Hic in tribus Codd. scriptum perspicue οὔ τι που, quod reperisset etiam Kust. in edd. Ald. et Bern. Junt. si eas consuluisset. Typothetæ, ut videtur, errore excusum in ed. Phil. Junt. οὔ τοι που, unde in ceteras transiit menda, cujus immunis non est meus Cod. ex frequenti permutatione vocularum τι, τοι, τε, quæ observata fuit ad Thesm. 21. In Excerptis Scal. οὗτος, οὔτις που—operarum errore manifesto, pro οὔ τι που. Brunck. οὔ τι που etiam Reisk. conjecit. σπουδὴν ποιεῖν dicitur, qui aliquid pro serio habet, serio tractat. οὔτοι που σπ. ποεῖς Junt. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. ποεῖς etiam Ald. Junt. i. iii. In Amst. οὔτοι. — sed ποιεῖς. Dind. οὔτοι που. οὔτι που Schol. probante Valck. ad Eurip. Phœn. 455. et ante eum Reisk.; quomodo ediderat Ald. Vulga-

tum citat Schol. ad Plut. 143. οὔτοι — ποιεῖς B. Pors. οὔτι 1. 2. ποιεῖς servant 1. 2. 6. et Schol. ad Plut. 143. in edd. et Ms. 3. nescio an et aliis. Dobr.

524. Legebatur Ἡρακλέα γ' ἐσκεύασα. Inutilem γε particulam amovit Elm. ad Ach. 385. qua recepimus correctione. Dind. Ἡρακλέα 'σκεύασα B. Pors. γ' servant 1. 2. Dobr.

525. οὐ μὴ φλυαρήσεις. (v. 202.) Sic bene vulgo legitur in impressis omnibus. Sic etiam scriptum in B. C. Perperam in A. D. φλυαρήσῃς. Brunck. φλυαρήσῃς Monac. Elb. et Bav. οὐ, μὴ φλυαρήσεις Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Port. etc. οὐ; μ. φ. Junt. ii. iii. Gel. ὁ Ξανθία Ven. i. Raph. Dind. φλυαρήσῃς B. Pors. — ρήσῃς 1. — ρήσεις 2. Dobr.

526. In C. D. ἀράμενος οἴσεις, omissa particula, quæ ad sensum minime necessaria est, quaque tanquam fulcro metrum non indiget. Nam in ἀράμενος prima longa est. Eam sane abesse mallem. Brunck. ἀράμενος οἴσεις Dawes. Misc. Crit. p. 237. π. ο. B. sine γ'. Pors. στρώματα Elb. Dind.

527. οὐ δήπου μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ. [Contra ap. Soph. in Philoct. quum Neoptolemus arcum Philoctetæ injuste ademtum redderet, Ulysses, qui id nolebat fieri, dicit v. 1227. τί λέξεις; οὔ τι που δοῦναι νοεῖς; Berg. Schol. putat, τὸ οὐ δήπου hic positum esse pro ὄντως et affirmandi vim habere: quod secus est. Nam τὸ οὐ δήπου hic revera negat, dicitque Xanthias, 'Non cogitas, ut credo, mihi rursus adimere, quæ ipsemet dedisti.' Hinc patet, delendum etiam esse in textu Græco signum interrogandi post ἔδωκας αὐτὸς, ejusque loco ponendam τελείαν στιγμήν. Kust. δήπω 1. δήπου 2. 6. Dobr. διανοῇ Elb. et Bav. διανοῇ Junt. i. Dind.

528. ποῶ [ut edd. Kust. Berg.] Ellipsi literæ ι ob metrum; sic πόει pro ποίει Thesm. 758. et ποοῦσι 389. ab ποεῖν ibid. 1184. Spanh. Restituit Brunck. ποιῶ, quod et in Elb. Bav. est. αδωκας Gel. ποῶ Ald. et cett. edd. ποιῶ etiam Elb. et Bav. Dind. ποιῶ 1. Dobr.

529. κατάθου τὸ δέρμα. Jam detrahit ei pellem leoninam. Dind.

530. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι. Formula ab iis usurpata, qui sibi injuriam factam esse, alios antestantur. V. Nub. 1287. Xanthias eam injuriam diis vindicandam permittit. Dind.

531. ἀνόητον καὶ κενόν. Crat. οἴομαι μηδέν' οὕτως μωρὸν εἶναι καὶ κενόν. Berg. προσδοκεῖσαι Ven. ii. Dind.

532. ὡς δοῦλος. Objicit hoc infra Xanthias Baccho, v. 588. Berg. 'Αλκμήνης ἔσει. Hic, ut modo supra partic. γε insertam exhibent membranæ, 'Αλκμήνης γ' ἔσει; tam bene uno in loco, quam in altero. Brunck. ὡς δοῦλος quidam. Scal. not. — ἔσῃ Junt. i. — Dind.

533. ἀμέλει, καλῶς, sane recte. Bebαιωτικῶς dicitur ἀμέλει, ut bene Zonar. i. p. 163. Dum dicit ἔχ' αὐτὰ permittit ei pellem leoninam et clavam, Herculis habitum (αὐτά), et ipse sarcinas tollit. Dind. ἴσως γάρ τοι —. V. Æsch. Prom. 167. Berg.

534. Male in C. θέλει. (θέλῃ 1. Dobr.) V. not. ad Plut. 1037. Brunck. θέλει Schol. sup. 461. Pors. κακῶς Elb. et pro τοι idem σοι habet. Post καλῶς non interpungitur, sed post ἀμέλει, in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. γάρ τοι divisim edd. vett. Dind.

535-41. Qui sequuntur septem versus, perperam vulgo in decem digesti sunt. Sunt in hac stropha, uti in antistropha, quæ v. 590. incipit, omnes trochaici, excepto secundo qui iambicus est. Brunck. Ex Cod. Rav. auctoritate omnes erunt trochaici dimetri vel acatal. vel catalectici modo καὶ 536. ad præcedentis v. finem ponatur ut olim, v. 539. restituatur pristinum μεταστρέφεσθαι aut μεταστρέφεσθ, cum Brunck. et 541. dividatur in duos: δεξιοῦ — ἐστι, Καὶ — Θηρ. ut 11. versus existant. Vulgo scena iii. act. ii. hinc incipit. Dind. Ταῦτα μὲν Φρ. ἀνδρ. Versum hunc et septem sequentes citat Suidas v. Ταῦτα πρὸς ἀνδρός ἐστι. Kust. Chorus hæc ad Dionysum dicit, cujus itinera per magnam terrarum orbis partem notissima sunt. (V. Vesp. 368. Eurip. Bacch. 641. et infra ad Plut. 355.) Dind.

536. πολλὰ περιπεπλευκ. Suid. v. Ταῦτα, ἀντὶ τοῦ, εἰς πάντα τετριμμένον, in omnibus exercitati, versati. Ab eadem re Ulyssem laudat Hom. princip. Od. ubi Eust. πολύτροπον παραφράζει, οὐκ ἐφ' ἑνὸς ἑστῶτα οἷα γεγραμμένην εἰκόνα, respiciens, opinor, ad verba Comici 540. Duck. καὶ post φ. om. 1. non 2. 6. Dobr.

537. In membr. μετακυλινδεῖν γ' αὑτόν. Inutilem particulam non agnoscunt ceteri. Brunck. καὶ præcedenti versui addunt Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind. ἀεὶ B. Pors. ἀεὶ 1. Dobr.

538. Schol. dicit hunc locum similem esse Eurip. cuidam loco, quem etiam citat ex Alcmena, sed is nonnihil corruptus est: itaque eum describam, ut est editus in fragmentis a Barnes. [et Musgr. fr. 1. Alcm.]: οὐ γάρ ποτ' εἴων Σθενελὸν εἰς τὸν εὐτυχῆ | χωροῦντα τοῖχον, τῆς δίκης σ' ἀποστερεῖν. Numquam tulissem Sthe-

nelon ego partes sequi Feliciores et tibi esse injurium. Versio metrica est. [Sch. 2. in Eurip. τὸν Σθένελον πρὸς εὐτυχῆ. Dobr.] Idem Schol. monet proverbium esse πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον φέρειν· sumtum a navigantibus, qui, quum navis forte ex una parte incipit inundari, in alteram se conferunt. Ex contrario dicitur, *in parietem caducum inclinare;* de quo videantur notæ Barn. ad prædictum locum. Berg. τὸν εὖ πρ. μᾶλλον τοῖχον. Hoc ordine [quo Brunck. edidit] collocatæ voces in membr. Vulgo, τοῖχον μᾶλλον. Adumbratum hoc, teste Schol., ex Eurip. Alcmena. Proverbium est πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον ῥέπειν a navigantibus translatum, qui, si quando navis alterum latus fluctu deprimatur, in alterum transcurrunt, quod altius eminet. Brunck. Suid. Ms. ταῦτα πρὸς ἀ. μᾶλλόν γ' B. Pors.

539. τὸ δὲ μεταστρέφειν πρὸς τ. μ. Sic bene A. C. [pro vulg. μεταστρέφεσθαι]. In hoc gl. μεταστρέφεσθαι, quæ ab aliis librariis in textum invecta, occasionem dedit versuum divisioni, quæ vulgo recepta est, eademque pessima, ut ex antistr. apparebit. μεταστρέφειν neutraliter positum pro μεταστρέφειν ἑαυτὸν, elegans est. Brunck. Male novavit Italus, ex suo libro, extra quem nulla ipsi salus, reponens μεταστρέφεσθ' ἀεὶ pro μεταστρέφεσθαι, quod requirit versus ἀντίστοιχος 545. ubi itidem ille lapsus est. Nempe ἀεὶ quoque in istis voculis est, quas addere amant librarii et correctores. cf. Nub. 468. Hotib. Immo 594. est ἀντίστοιχος, ubi si ἀλῷς, non ἁλώσει legatur, patet hic nec μεταστρέφεσθαι, nec μεταστρέφεσθ' ἀεὶ ferri posse. μεταστρέφεσθαι (omisso ἀεὶ) Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Dind. μεταστρέφεσθ' ἀεὶ B. (et Rav.) Suid. v. δεξιός. Om. locum Ms. -εσθ' ἀεὶ Id. ed. Ms. μαλθακώτερον. Pors. δὲ δὴ μεταστρέφειν 1. 6. Vulg. 2. Gl. μεταστρέφειν in 1. supra μετακυλ. 540. Dobr.

541. Joco hic laudatur Theramenes, quia tali sit ingenio; apud Xen. autem serio propterea vituperatur, l. ii. Hell. [c. 3. § 31. Schneid.] ubi itidem adhibetur similitudo a navigantibus, sed alio quodam modo: δεῖ δὲ, ὦ Θηράμενες, ἄνδρα τὸν ἄξιον ζῆν οὐ προάγειν μὲν δεινὸν εἶναι τοὺς ξυνόντας ἐς πράγματα, ἢν δέ τι ἀντικόπτῃ, (*si quid non ex animi sententia cesserit*) εὐθὺς μεταβάλλεσθαι· ἀλλ' ὥσπερ ἐν νηὶ διαπονεῖσθαι, ἕως ἂν ἐς οὖρον καταστῶσιν· εἰ δὲ μὴ, πῶς ἀφίκοιντο ποτέ, ἔνθα δεῖ, εἰ, ἐπειδάν τι ἀντικόπτῃ, εὐθὺς ἐς τἀναντία πλέοιεν. Berg. Notissimus in illius temporis historia Theramenes, unus e xxx. tyrannis, qui Cothurnus appellatus fuit. De eo vid. Xenophon. Brunck. Propter levitatem et mobilitatem ingenii, auram popularem captantis et securitatem suam spectantis notatur. V. Xen. Hell. i. 20. 22. 23. Conz. Ad Theramenem cothurnum. Puricellus in Monumentis Basilicæ Mediolanensis, ubi de sepulcro Bernardi, regis Italiæ, nepotis Caroli M. loquitur, "repertos ait *calceos*, tam apte presseque ad suum quemque pedem congruentes, juxta ordinem digitorum in acutum versus primorem digitum desinentes, ut calceus dexter non nisi dextro pedi, sinisterque sinistro adaptari potuisset." Reisk. Θυραμένους Junt. I. Θειραμένους Junt. II. Recte scriptum in Ald. Junt. III. etc. Dind.

542. Aliud systema octo versuum [apud Brunck.], qui perperam vulgo in decem distributi sunt. tertii στρώμασι [ut vulgo erat] Μιλησίοις non constant numeri: nam etiamsi versus esset trochaicus, στρώμασιν tamen oporteret scribere. Brunck. Versus 11. ita scribendi partim e Rav. sunt: οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν, εἰ | Ξανθ. μ. δ. ὤν, ἐν | στρώμασιν Μιλησίοις | ἀνατετραμμένος, κυνῶν ὀρ- | χηστρίδ', εἶτ' ᾔτησεν ἀμίδ'; ἐ- | γὼ δὲ πρ. τ. βλέπων | τοὐ'ρεβίνθου 'δραττόμην· οὗ- | τος δ', ἅτ' ὢν αὐτὸς πανοῦργος | εἶδε, κᾆτ' ἐκ τῆς γνάθου, | πὺξ πατάξας μου 'ξέκοψε | τοὺς—προσθίους; Dind. οὐ γὰρ δὴ [olim vulg.] γελοῖον. Ms. Vat. U. (et Rav.) οὐ γὰρ ἂν γελ. quod metro magis [immo unice] convenit. Sunt enim versus trochaici, qui versibus præcedentis periodi et metro et numero syllabarum respondent. [Respondent potius his nostris 597. ss. inde emendandi. Dind.] Kust. Attice scribendum videtur γέλοιον, ut 6. Spanh. Intra hos tres versus 542-44. duæ remanserunt fœdissimæ mendæ. Intactas eas dimiserat Kust. [Ostenderat tamen ἂν pro δὴ reponendum esse. ἂν etiam in Rav. fuit. Dind.] et ipse, quum textum constituerem quumque deinde superiores notas scriberem, nescio qua mihi ob oculos objecta glaucoma, eas non deprehendi. Forte his diebus quum in hunc locum incidissem, quæ prius abstrusa fuerant, in superficie posita reperi. Ne diutius lectorem morer, sic scribendi hi versus: οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν, εἰ Ξανθίας μὲν δοῦλος ὢν | ἐν στρώμασιν Μιλησίοις | ἀνατετραμμένος, φιλῶν ὀρ- | χηστρίδ', εἶτ' ᾔτησεν— Primus versus tetrameter est trochaicus, aut esse debet, ut pari suo congruat, versui scilicet 597. sed primo pede turpiter claudicat. Præterea manifestum loci sensum non reddunt verba: 'Annon ri-

diculum erat' — immo, 'annon ridiculum esset,' ut ex vi sententiæ vertimus. Deest itaque hic partic. ἄν, quam linguæ indoles abesse non patitur. Jam videamus, quid sit in optimis vetustissimisque codd., quos rursus adii, postquam mihi in oculos incurrerunt istæ mendæ. In membr. et in C. scriptum οὐ γὰρ γέλοιον ἦν, [οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν liquido Cod. (quart. Reg. s. E.) ut emendandum esse ostendi] omisso illo δή, quod habent duo alii, sed ab imperito correctore insertum, qui versus syllabarum numero, non potestate metiebatur. A poëta est ἄν, quod jam sæpius a librariis omissum observavimus. Tertius versus dimeter est, aut saltem esse debet, trochaicus: sed tertio pede claudicat, qui pro trochæo spondeus est. Quod vulgo legitur κινῶν, [Etiam Cod. E. mendosum exhibet κινῶν, (κινῶν etiam Hopf.) superscripta cum gl. συνουσιάζων. Certum est, a poëta hoc non esse. V. not. ad Pac. 1138.] id affirmo glossema esse olim superscriptum ad declarandam vim et notionem genuinæ vocis φιλῶν. Quum enim sciret grammaticus φιλεῖν tria significare, *amare*, *osculari* et *futuere*, postrema significatione hic positum esse indicare voluit. Deinde, quod cum bona venia eorum dictum sit, qui, quomodo id fieri potuerit, non intelligunt (v. not. ad 874.), gl. in genuinæ vocis locum se intrusit. Hoc, si quid est certi, certissimum est. Ne quis autem arbitretur aliquid me novi huc adferre, Kusteri observationem subjungam iisdem quibus legitur verbis in copioso et utili indice verborum, quo editionem suam locupletavit: 'φιλεῖν honeste dicitur pro *concumbere*, pari ratione ac Gallis, *baiser une fille*.' Cujus rei in exemplum citat Conc. 910. Stupendæ, ut mihi videtur, fuisset industriæ opus, si quis tam brevi temporis spatio aliisque præterea districtus negotiis, Augiæ hoc stabulum ita perpurgasset, ut nihil antiquarum sordium remaneret. Mendæ haud paucæ, ad quas editor nullus vel interpres frontem contraxerat, acumen etiam meum fugerunt. Sed quo majorem mihi cum Comico familiaritatem affert quotidiana consuetudo, eo facilius citiusque in oculos mihi nunc incurrunt quicumque pulcherrimo in corpore supersunt nævi. Brunck. Οὐ γὰρ δὴ γελοῖον Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind. δή: Lege ἦ. Bent. ἂν pro δὴ B. (V. Pors. Opp. p. 182.) Pors. γὰρ ἂν 1. 6. γὰρ δὴ 2. Dobr.

543. στρώμασιν Μιλησίοις. *Milesiæ* nempe *lanæ* olim in pretio, e quibus delicata non solum, quod in Scholl. dicitur, sed pretiosa insuper et variegata seu purpura infecta parabantur *stragula*, quod vel ex Virg. Georg. iii. 306. s. obvium: 'quamvis Milesia magno Vellera mutentur, Tyrios incocta rubores.' Ubi Servius: 'Lanæ pretiosissimæ. Nam Miletus civitas Asiæ, ubi tinguntur lanæ optimæ.' Prout infra Lys. 732. ἔρια Μιλήσια, et Cic. in Verr. i. 34. 'Numquid a Milesiis lanam abstuleris?' E quibus præstantissimis Milesiorum lanis parati apud eos pretiosi olim tapetes, lecti, stragula. Unde Critias duobus ap. Athen. locis, priori i. p. 28. [p. 105. t. i. Schw.] Εὐναῖον δὲ λέχους ἔξοχα κάλλος ἔχει Μίλητός τε — Idem Critias ap. eund. xi. p. 486. [t. iv. p. 303.] κλίνη Μιλησιουργής. *lectus Mileti factus*, præter adductum hic a Schol. Theocriti locum xv. 128. Hinc ap. Demosth. adv. Mid. [c. 37. ed. Spald. t. i. p. 558. Reisk.] voc. χλανίδας interpretatur Ulpian. χλανίδας μὲν τὰς Μιλησίας. Corinthia cæteroquin *stragula* in laude olim habita, unde commendantur ab Aristoph. ap. Athen. i. p. 27. Φλιάσιος οἶνος, ἐκ Κορίνθου στρώματα. Spanh. ἀνατετραμμένος, i. e. *supinus jacens*. Male Frischl. *involutus*. Kust. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. στρώμασι μιλ. | ἀνατετρ. κινῶν ὀρ- | χηστρ. ε. ἐπ. ἀμίδ' (ἀμίδ' Amst.) ἐ- | γὼ — βλέπων | τοῦ 'ρεβίνθου δραττόμενον, οὐ- | τος δ' ἂν ἂν αὐτὸς πανοῦργος. Dind.

544. Lege κινῶν [et sic Brunck.] Bent. De κινῶν v. antea nott. ἀμὶς est τὸ οὐρητήριον ἀγγεῖον, Etym. M. p. 83. Zonar. i. p. 149. Sensus: 'Matulam a me posceret, afferri sibi a me juberet.' V. Brunck. ad Pac. 1138. Dind. V. Pors. Append. ad Toup. p. 488. -αμένος 1. Dobr.

545. s. πρὸς τοῦτον nempe, rem habentem cum saltatrice; unde facile libido Dionysum incessere potuit. ἐρέβινθος est τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον (Zon. i. 858.) ut Ach. 801. δράττεσθαι est *prehendere*, *capere*; *fricare* reddidit Brunck. Dind. ἀμίδ' asperum 1. 2. et tres primæ edd. ἁ. 6. Dobr.

546. αὐτὸς δ' ἂν ἂν πανοῦργος Rav. Vat. Baroc. Dind.

548. πὺξ πατάξας. Demosth. adv. Euerg. p. 643. εἰσιόντος δέ μου παίει πὺξ τὸ στόμα. Hesych. πύξ, πυγμῇ, γρόνθος. Mœr. vero p. 323. πὺξ Ἀττικῶς γρόνθος Ἑλληνικῶς. Ac similiter veteres Gl. Γρόνθος, *pugnus*: item *Pugnus*, Γρόνθος, γρόνθος, pro qua postrema voce, quæ ibi bis reperitur, Γρόθθος legendum liquet ex Cangii Gl. Græco-barbaro: Γρόνθος, γροθιά, γρόθθος. Spanh. μου 'ξέκοψε. Sic in Cod. meo scriptum per θλίψιν. In aliis

et in impressis, crasis est μοὐξέκοψε, quod accipi etiam potuit pro μοι ἐξέκοψε. V. ad Thesm. 158. In C. μ' ἐξέκοψε, alia constructione, nempe, πατάξας με, ἐξέκοψε. Brunck. Ms. μ' ἐξέκοψε. Bent. μ' οὐκ ἐξέκοψε Elb. μοὐξέκοψε Ald. Gel. Port. etc. μοῦ ξέκοψε Wech. Brub. Dind. μ' ἐξ. 1. Dobr. μ' ἐξέ. B. Pors. μοὐξέκοψε τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους. Galen. vol. iii. p. 871. ed. Kuhn. ἀλλ' εἰ μὲν χορόν τις ἔστησεν ἐν κόσμῳ δυοῖν καὶ τριάκοντα χορευτῶν, ἐπῃνεῖτο ἂν ὡς τεχνικός· ἐπεὶ δ' ὀδόντων χορὸν οὕτω καλῶς διεκόσμησεν ἡ φύσις, οὐκ ἄρα καὶ ταύτην ἐπαινεσόμεθα. Dind. χοροὺς τ. πρ. Quid hoc sibi vult? dentesne dici χορούς? Cave credas. Corruptum est hoc verbi, reponendumque fortasse τοὺς κόρους, siquidem sæpe κ et χ literæ inter se permutantur. Videri voluit Comicus derivari κόρους a κείρω, sicut fere Lys. 1027. culex dicitur δακτύλιος. Neque ægrius equidem hos pueros ferrem quam Inducias puellas Equitibus extremis et ἄνθρωπον Ἀχραδούσιον Eccl. 365. Hotib. Mirum est, alios interpretes omnes hoc voc. præteriisse. Nam quod Schol. affert, nullius est pretii. Fortassis, quoniam χοροὶ etiam πλῆθος ταγμάτων dicebatur (Zonar. ii. 1856.), ordinem anteriorum dentium indicavit. Dind.

549. Vulgo act. ii. scena quarta hic constituitur. Cauponæ accedunt, quarum alteri Plathanæ nomen est. Dind. Locus hic ita distinguendus est: Πλαθάνη, Πλαθάνη, δεῦρ' ἔλθ'. ὁ πανοῦργος οὑτοσὶ etc. i. e. *Plathane, Plathane, huc ades: hic est improbus ille*, etc. Kust. Verissime monuit; neque tamen recentt. edd. ei paruerunt. Reisk. conjecit, δεῦρ'. ἦλθ' ὁ παν. De scriptura Attica πανδοκεῖον (pro πανδοχεῖον) v. Stœber. et Oudend. ad Tho. M. p. 676. Dind. ἦλθ' B. Pors. ἦλθ' 1. 6. ἔ. 2. Dobr.

550. -χεῖον 1. -κεῖον 2. 6. Dobr.

551. Lege κατέφαγ'. Ms. ἡμῖν et vice ΠΛ. semper habet Ἑτερ. Πανδοκ. Bent. ἡμῖν B. Pors. ἡμῖν 1. Dobr. Ne dactylo anapæstus subjungatur, corrigit Hermann. de Metr. p. 152. s. κατέφαγ' ἡμῶν. Recte. Dind. νὴ Δία. Persona vulgo est Πλαθάνη. In meo Cod. ἑτέρα πανδοκεύτρια. Sic etiam B. C. In membr. hic Πλαθάνη. At 558. præfixum ἄλλη πανδοκεύτρια et 556. ante οὐμενοῦν præfixum πανδοκεύτρια. Brunck. ἐκκαίδεκ' Ven. I. II. Wech. Verbis νὴ Δία præfixum ΠΛ. in Ald. Junt. I. II. III. Ven. 2. II. etc. Dind.

552. κακὸν ἥκει τινὶ non est, *alicui malum imminet*; sed, *nobis*, aut *mihi* (ut et paullo post). Ita enim articulus ille sæpe ponitur. V. Fisch. ad Well. ii. p. 286. Brunck. ad Soph. Aj. 243. Colligere autem id Xanthias e voce et vultu cauponarum potuit, et pro se hæc dicit. Dind.

553. κρέα ἀναβρ. ε. i. e. *viginti frusta carnis elixæ*. V. quæ de hac signif. voc. κρέας notavimus ad Plut. 1138. Ceterum locum hunc citat Poll. ix. 64. et Suid. v. Ἀνάβραστα. Kust. ἀνάβραστ' v. not. ad 511. Spanh. τούτοις Elb. Dind.

554. Putant vulgo esse unam vocem ἀνημιωβολιαῖα, quæ composita sit ex ἀνὰ et ἡμιωβόλιον. Sed præstat divisim scribere ἀν' ἡμιωβολιαῖα, quod si plene scribatur, erit ἀνὰ ἡμιωβολιαῖα, i. e. *quorum singula semiobolo constant.* ἀνὰ enim interdum esse particulam *distributivam* (ut grammatici loquuntur) et sensu æquipollere Latinæ voci *singuli*, vel ex lexicis vulgatis lector discere poterit. Sententiam hanc confirmat auctoritas Poll. ix. 64. qui locum hunc Arist. vocis ἡμιωβολιαῖα gratia citat: unde Ms. quidam Cod. recte ibi vocem hanc dividit, scribendo ἀν' ἡμιωβολιαῖα, teste Jungerman. ad illum locum; qui tamen cur alteram lectionem, quam hodierni Codd. Arist. exhibent, potius sequendam statuat, causam nullam video. Nam Schol. nostro non semper credendum puto; cujus tamen solius auctoritate Jungerman. ibi nititur. Kust. V. Schol. Suid. h. v. ἡμίσεος ὀβολοῦ ἄξιον, ἤτοι ἡμιωβολίου, quod præfero. Nam ἡμιωβολ. per se est, quod valet dimidio obolo, neque debet dici ἄξιον ἡμιωβολιαίου, sed ἡμιωβολιαῖον simpliciter, vel ἄξιον ἡμιωβολίου, ut Suid. Sequentia autem Schol. verba Salmas. in not. Jungerm. ad Poll. l. l. ita emendat, ut pro ἐπὶ τοῦ ἀνημιωβολίου πωλούμενα legat ἐπὶ τοῦ ἡμιωβολίου, pro θεοεχθρία, quod tamen etiam Suid. habet θεοσεχθρία, (sic etiam Aristoph. alibi, at Lucian. Lexiph. [c. ii. t. ii. p. 338. Reiz.] θεοεχθία) pro ἀνημιωβόλιον, ἀνὰ ἡμιωβόλιον: poëtam enim licentia comica ex ἀνὰ et ἡμιωβόλιον (i. e. *fere, circiter, dimidius obolus*) composuisse ἀνημιωβολιαῖος. In Mss. autem ap. Poll. in ipsis poëtæ verbis legitur ἀν ἡμιωβολιαῖα, quod præferret Jungerman. nisi obstaret auctoritas Schol. Si legas ἀν' ἡμιωβολιαῖα, pro ἀνὰ, esset, *quarum singulæ valent dimidio obolo*, idque conveniret expositioni Schol. ἀντὶ τοῦ ἑκάστου αὐτῶν κ. τ. λ. eam enim vim habet præp. ἀνά. Sed relinquenda est ob auctoritatem Schol. et Suid. vulgata. Salmas. autem conjectura videtur vera, pro ἀνημιωβόλιον in Schol. legentis ἀνὰ ἡμιωβόλιον: nec tamen necesse est, ibi ἀνὰ verti, *circiter, fere*: sed recte vertas *singulæ*, ut modo dictum, quod conveniet

cum expositione Schol. Quod autem Lexica laudant *ἀνημιωβόλιον*, pro *dimidio obolo*, ex h. l. hauserunt: quod facere non debuerant. Ceterum nota Salm. etiam pertinet ad locum Suid., qui sua hausit e Schol. Duck. *ἀν' ἡμιωβολιαῖα* distincte in meo Cod. scriptum. Alii perperam conjunctim *ἀνημιωβολιαῖα*, librariorum imperitia. Gl. illis antiquior ad sinceram scripturam refertur in C.: *ἄξιον ἡμίσεος ὀβολοῦ ἓν ἕκαστον*. Verum viderat Kust. Brunck. Eupolis ap. Athen. vii. p. 328. *ἡμιωβολίου κρέα*. Aut potius *ἀνημιωβολιαῖα* sunt, *non-semiobolaria*, i. e. quæ pluris constiterint, quam semiobolo; vult enim rem exaggerare. Berg. *ἡμιωβόλιον*, *semiobolus*, ut ipsa vox continuo indicat, ut ap. Theophr. *περὶ μικρολ.* p. 32. [Char. 10, 1. cf. Fisch. Ind. Theophr. h. v.] *ἡμιωβόλιον ἀπαιτεῖν*, et ap. Aristot. Rhet. i. 14. *ὅτι παρελογίσατο τρία ἡμιωβόλια*, *quod defraudasset tribus semiobolis*, templi nempe fabricatores. Spanh. *ἀνημιωβολιμαῖα* Bav. *ἀνημιωβολιαῖα* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. *τὶς* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Wech. etc. *τίς* Ven. I. II. Dind. *ἀνημιοβολιαῖα* 1. *ἀν' ἡμιωβολιαῖα* 2. in textu quidem *ἡ'* ex em. et recentioris quidem, ut videtur; sed et sch. manus primæ *Παλαιόν*: *Ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ καλὸς καὶ [τοῦ] ἀγαθὸς σύνθετον ὄνομα γίνεται καλοκαγαθία, καὶ ἀπὸ τοῦ θεὸς καὶ τοῦ ἐχθρὸς θεοεχθρία, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἥμισυ καὶ τοῦ ὀβολὸς, ἡμιωβολιαῖον, τὸ ἡμιοβόλου ἄξιον. διὸ καὶ ἐπισημειοῦται τὴν λέξιν τῷ χ*: — *ἀνημιοβολιμαῖα* 6. *ἀνημιωβολιαῖα*. *μαῖα*. L. In fine Schol. prioris apud Ald. lege, *ἀνημιωβολιμαῖα δὲ* (vel *ἀν' ἡμ.* potius) *ἀντὶ τοῦ, ἕκαστον αὐτῶν ἡμίσεος ὀβολοῦ ἦν ἄξιον, ἤτοι ἡμιωβολίου*, partim e Suid. Ceterum apud Poll. ex quo hunc versum emendaverunt viri docti, sequitur paulo post, ix. 67. Philemonis locus, ita fere legendus: A. *ὀβολοῦ τὸ πρῶτον ἠνέχθη πιεῖν*, | *καὶ τεττάρων χαλκῶν μετὰ ταῦτα*. B. *καὶ μάλα* | *τρί' ἡμιωβόλι' ἐστί*. A. *χαλκοῦ θερμὸν ἦν*. An priora recte constituerim nescio; sed loci sensum non vidisse Bent. ad Menand. cclxxi. mirum est, præsertim post Jungerman. notam. Dobr.

556. *οὔμενοῦν με* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. *οὐ μενοῦν με* Amst. Dind. *γε* pro *με* B. Pors.

558. Hic Ms. addit *Ἑτερ. Π.* et ΠΑΝ. 559. et 561. cujus vice in locis proximis legit Bent. ΞΑ. Bent. Alteri cauponæ versus hic tributus in Cod. meo et in B. In membr. et in C. eidem continuatur, cui superior adscriptus. Brunck. Recte. Nam pergit altera hæc caupona enarrare, quæ devoraverit Hercules, salsamenta, caseum, etc. Dind. Hic et 564. simpliciter præfixum Πα. in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Dind. *τί δὲ* B. Pors. *τυρόν γε τὸν χλωρόν*. Sic Attici vocabant caseum *recentem*, ut constat ex Poll. Athen. et aliis, quorum loca collegit Meurs. Lect. Att. l. iii. c. ult. Kust. Vers. præced. *σε* tantum l. *τι* scil. ob seqq. omissis. Dobr. *ἂν γνῶναι* Elm. ad Ach. 178. Dind. *ἔχεις* B. Pors.

559. ΠΛ. et 564. Ξα. præfigit Pors. e B. scil. Dobr. 558. et tres sequentes versus *Πανδοκευτρίᾳ* A. tribuit John Seager in the Class. Journal, N. iii. p. 501. Dind.

560. *ὅνπερ σύν*: Ms. *ὃν οὗτος*. Bent. *Ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς* Ms. Vat. U. (et Rav.) *αὐτοῖς τοῖς* ed. Kust. Schol. *ὃν οὗτοι αὐτοῖς ταλ.* B. V. Suid. v. *αὐτοῖς ταλάροις*. Pors. *ὃν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιε*. Elegans lectio, quam e membr. restitui, in quibus scriptum *ὃν αὐτὸς αὐτοῖς ταλάροις* — omisso articulo, quem ad metri et sermonis normam inserui. Correctionem istam tam certam quam facilem confirmavit postmodum Reg. C., in quo perspicue scriptum, *ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιεν*. Inter voces *οὗτος* et *αὐτοῖς* superscripta gl. *σύν*· voci *ταλάροις* superscripta gl. *καλαθίσκοις*. *λέγει δὲ τὰ λεγόμενα ἰδιωτικῶς τυροβόλια*. Hæc scribens primum animadverto, eamdem lectionem e Vat. Cod. a Kust. enotatam fuisse, quam non indicare tantum, sed recipere debuerat. Fuit etiam ea olim in Cod. e quo meus derivatus. In hoc scriptum pessumdato metro, *ὃν οὗτος σὺν τοῖς ταλάροις κατήσθιε*. Vides præpos. *σὺν* e gl. in textum transiisse et genuinam vocem *αὐτοῖς* sede sua ejecisse. In B. *ὅνπερ σὺν αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κ.*, quæ lectio in novissimis edd. (Kust. Berg.) emendate repræsentata; nam in prioribus variis mendarum accessionibus depravata est. Mirare vero cum librariorum stuporem, tum glossatorum ineptam diligentiam. His quid opus erat observare suppressionem part. *σύν*, tanquam si rarius quid esset? Nihil apud quosvis scriptores hac ellipsi frequentius, cujus exempla congerere putidum esset. Brunck. Cod. E. *ὃν οὗτος αὐτοῖς ταλ. κατ.*, absorpto a præcedente syllaba articulo. Id. *ὅνπερ σὺν αὐτοῖσι τ. κ.* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Dind. *ὅνπερ σὺν αὐτοῖσι τοῖς*. *αὐτοῖς τοῖς ταλάροις* Schol. et grammaticus Bekkeri i. p. 466, 30. *ὃν οὗτος αὐτοῖσι ταλάροις* liber Pogg. *ὃν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς ταλάροις* Borg. Dind. *ὃν* (*σὺν* superscr.) *οὗτος αὐτοῖς ταλ.* 1. *σὺν* rubr. *ὅνπερ σὺν αὐτοῖς τοῖς ταλ.* 2. *ὃν οὗτος αὐτοῖς ταλ.* 6. *ὅνπερ σὺν αὐτοῖσι ταλ.* tres primæ edd.

sed αὐτοῖς τοῖς τ. Schol. [De hac ellipsi omnino videndus Elm. ad Med. pp. 109, 296. σὺν αὐτῷ τῷ Ἀγαμέμνονι Athen. xiii. p. 556. D.] Raro apud Atticos occurrit σὺν hoc usu. Dixit tamen Eurip. Hippol. 1213. αὐτῷ δὲ σὺν κλύδωνι, Ion. 32. αὐτῷ σὺν ἄγγει. (Cyclop. 701. συνναύτῃσι Canterus pro σὺν ναύτησι.) Exempla ex epicis, vel ex recentioribus, nil ad nos. Si quis id tanti putat, acervo suo addat Athen. iv. p. 128. D. σὺν αὐτῷ πίνακι, p. 180. D. σὺν αὐτῷ γε τῷ ἁμαρτήματι (ubi σὺν servat Eustath. ad Odyss. Δ. p. 1480, 19. ed. R. 145, 47. Bas.) Alciphr. iii. 3. ὡς Πασίωνα τὸν τραπεζίτην ἐλθὼν, ἀπημπόλησα, καὶ συναγαγὼν τὰ νομίσματα σὺν αὐτοῖς τόκοις, etc. ubi obiter nota, Pasionem danistam eundem forsan esse, quem sæpe memorat Demosth. Alienus est locus Hymn. in Apoll. 148. ubi σὺν σφοῖσιν τεκέεσσι cum Herman. legendum ex Thucyd. Mss. Loco ex Xen. Cyr. ii. 2, 9=28, 11. HSt. addo alium Hellen. vii. 4, 26=373, 4. σὺν αὐτῷ τῷ χωρίῳ. Simile est, quod σὺν post αὐτὸς non addunt Attici, ut monet Blomfield. ad Æsch. Theb. 601. quam et Pors. fuisse sententiam olim audivi, ni fallor. Dobr.

561. τἀργύριον ἐπραττόμην. Frischl. argentum exegissem symboli loco. Sed illud, symboli loco, est additamentum ineptum, quod neque sensum ullum habet, neque in Græco reperitur. Kust. Xen. Mem. i. [2, 7.] ἐθαυμάζετο δ' εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο. V. ad Thesm. 868. Berg. τ' ἀργύριον Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind.

562. Cod. E. κἀπεμυκᾶτό γε. Gl. ut in meo ἐπεβριμήσατο. Compositum illud an alibi occurrat, nescio: hic per metri legem locum non habet, quum prima in μυκᾶσθαι producatur. Brunck. εἰσέβλεψεν Elb. εἰς με scribendum præcepimus ad Eqq. 202. Dind. κἀπεμυκᾶτό γε B. εἰς μὲ δριμὺ (sic) κ' ἐμυκᾶτό γε Suid. Ms. ἐμυκᾶτο (γα superscr.). Pors. κἀπεμυκᾶτο μέ (sic) 1. sed istud punctum mero casu ut opinor. Ipsa lectio orta est ex με (γ superscr.) i. e. "με in γε vertendum est," acceptis pro μέ (γ superscr.) i. e. μέγα. κἀπεμυκᾶτό γε 6. Vulg. 2. Dobr.

563. οὗτος ὁ τρόπος πανταχοῦ. In Vesp. 1431. ὅμοιά σου καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις τρόποις. Berg. Ut a se malum avertat, servus hæc dicit, et quæ 533. s. minatus erat, rata facit. Dind.

564. ξίφος δ' B. Pors.

565. Ms. initio versus præfigit ΞΑΝ. Bent. νὴ Δία, τάλαινα. Verba hæc, quæ cauponæ vulgo continuantur, tres Codd. e quibus textum constitui, Xanthiæ tribuunt, A. B. D. In iisdem quæ sequuntur νὼ δὲ cauponæ adscripta sunt. [Hæc νὴ Δ. τ. etiam in cod. E. Xanthiæ tribuuntur: quæ sequuntur in eodem versu, cauponæ. Brunck. Ms. Vat. U. recte verbis ν. Δ. τ. præfigit personam Xanthiæ. Kust. Etiam in Elb. persona Xanthiæ recte hic præfixa est. Trend.] In C. ante νὴ Δία persona est Xanthiæ: sed eidem sequentia continuantur usque ad 568. cui præfixa persona Bacchi. Manifesta hujus distinctionis absurditas, quæ ostendit, aliquid jam olim hic turbatum fuisse. Verba νὴ Δία τάλ. non ejusdem personæ sunt, cujus præcedens versus. Cf. supra 552. Sed in Xanthiæ partes minime transferri debuerunt: sunt alterius cauponæ, cui ea reddi velim. Reponat itaque lector personam Πανδοκεύτρια A. Brunck. Hujus igitur personam præfixit etiam Hopf. Sequuti etiam Brunck. recte sunt Francog. interpres et Conz. Verbis νὴ Δία ταλ. nullum nomen præfixum in Ald. etc. Xanthiæ nomen in Elb., verbis νῷ (sic cum iota subscr.) κ. τ. λ. nomen Πλ. præfixum in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Gel. Lugd. Amst. νὼ —. Dind. Scribendum videtur πως. Id. Ξα. νὴ—Πανδ. νὼ 1. 2. Dobr.

566. κατήλιφα. Gl. κλίμακα. Brunck. Schol. de hac voce notationem κατήλιφα, μεσόδομον, ἢ τὴν κλίμακα, illustrat Hes. κατῆλιψ, μεσόδμη, μεσότοιχον, δοκὸς, ἢ ὑπό τινος βαστάζουσα τὸν ὄροφον. οἱ δὲ ἰκρίωμα τὸ ἐν τῷ οἴκῳ, ὃ καὶ βέλτιον. Idem jam ante κατῆλιψ, μεσόδμη, et similiter Poll. vii. 113. Inde hic apud Schol. μεσόδμην pro μεσόδομον e Poll. ac Suida legendum ad Poll. monuit, qui postremos libros eruditissimis notis illustravit, Hemst. Bene vero hanc vocem in Polluce pro κατειλῆφθαι, quæ nullo sensu ibi legebatur, e Mss. emendarunt viri docti; quod e lectionibus laudati Cod. Voss. ad oram mei Poll. pridem adscripseram. Spanh. Vulgo vertitur scala, rectius Brunck. superiorem contignationem. Dind. εὐρὺς Gel. Εὐρὺς Port. Id.

567. ἐξάξας [ut olim edd.]. Ab ἐξάγω, quod aliquando significat exeo, ut Hom. Il. H. 435. Potest tamen etiam deduci ab ἐξαΐσσω, sed tunc scribendum est cum ι subscripto, ἐξᾴξας. [Atque ita dedit, non monito lectore, Brunck. eumque recentt. edd. sequuti sunt. Dind.] Kust. Lege ἐξᾴξας. Bent. ἐξάξας sine iota subscr. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Dind. ψιάθους. Lys. 920. καί τοι τὸ δεῖνα ψίαθος ἔστ' ἐξοιστέα. K. ποία ψίαθος; ψίαθος nempe proprie, storeæ.

Gl. *ψίαθος, teges, matta.* Sic Theophr. H. Pl. ix. 4. *ψιάθους δὲ ἐκ τῶν φοινίκων πεπλεγμένας.* Idem nempe *ψίαθος*, quod *φορμός*, de quo ad Plut. 542. et Schol. ibid. Unde etiam Thucyd. Schol. ad illud ii. 75. *φορμηδὸν* notat: *φορμηδόν, ψιαθηδόν. φορμὸς γὰρ ψίαθος, ὅστις ἐναλλὰξ ἔχων τὸ πλέγμα ἐστί.* Vile proinde *straguli* genus *ψίαθος*: unde de Menedemo ap. Athen. dicitur x. p. 920. quod æstate quidem *ἡτοιμασμένη ψίαθος ἐφ' ἑκάστης κλίνης*, hyeme vero villosa pellis. Spanh. Notat Schol. in Callistrato scriptum esse *τοὺς ψιάθους*, idque ibi notari tanquam animadversione dignum, quod poëta eam vocem masculino genere usurpaverit. Etiam Suid. v. *ψιάθου* tradit, Aristoph. hanc vocem dixisse genere masculino, quum sit feminini. Respexit proculdubio ad hunc locum poëtæ, etsi interpretes de eo nihil notent. Callistratum autem inter antiquos Scholl. fuisse, e multis locis horum commentariorum constat. Duck.

568. Integrum hunc versum Xanthiæ tribuunt iv. Codd. cum vett. edd. recte. In recentioribus *ἀλλ' ἐχρῆν τι δρᾶν* Plathanæ, seu alteri cauponæ adscripta sunt. [Huc credo spectat observatio Reisk. ad v. sequ. "Pandokeutriæ persona promovenda est ad sequentem versum." Dind.] Superscripta in Codd. gl. sic phrasin supplet: *ἐχρῆν ὑμᾶς τι δρᾶν περὶ αὐτόν.* Sensus est: *Quid vero in pedes vos conjiciebatis? immo oportebat vos aliquid facere, quo pœnas ab eo sumeretis.* Brunck. Ut magis appareat, quomodo Comicus imitetur Soph. quemdam locum, ex v. 549. prima Pandoceutriæ verba repetam, et cum illis conjungam, quæ hic habentur et sequenti versu: *ὁ πανοῦργος οὑτοσὶ — τούτου τοὔργον — κάλεσον Κλέωνά μοι.* Soph. verba in Antig. 390. hæc sunt: *ἥ δ' ἔστ' ἐκείνη, τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη· τήνδ' εἵλομεν θάπτουσαν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων*; Festiva est allusio inter voc. *Κρέων* et *Κλέων*, ut subinde indicet Cleonis tyrannicum ingenium, quale erat Creontis. Cleonem Thucyd. iii. [c. 36.] dicit fuisse *βιαιότατον τῶν πολιτῶν*, quod etiam ex Comico satis apparet passim, maxime in Equitt. Hunc etiam apud inferos facit *προστάτην τοῦ δήμου*, qualis erat vivus. In Vesp. similiter, sed vivus, arcessitur Cleo ad puniendum aliquem v. 406. Berg. Nulla personarum nomina in Elb. præfixa. *δρᾶν* edd. vett. Dobr. Suid. *τοῦτο.* Pors. *τούτου τοῦτο* 1. et ita scripturus erat 2. sed mut. Dobr.

569. Cleon et Hyperbolus e vivis excesserant, quando acta hæc fabula. Hos facete Comicus cauponarum patronos apud inferos facit. Brunck. *τὸν προστάτην Κλέωνα.* Interpres, *urbis præsidem.* Ita forte verti potest, quod moderabatur pleraque pro suo arbitrio. Sed proprie *προστάται* Athenis erant patroni *τῶν μετοίκων*, v. Suid. et Harpocr. Æl. V. H. xii. 43. turbulentos quosdam demagogos et oratores, cujusmodi et Cleon erat, vocat *προστάτας τοῦ δήμου*: quæ significatio hic quoque locum habere potest. Cleonem autem jam tum obiisse, notat Schol., quum scena sit apud inferos, quod ad tempus, quo acta est hæc fabula, pertinet, ut et quod mox de Hyperbolo dicit. Duck. Δι. 2. Dobr. Non video, cur retracto accentu debeat dici *ἔμοιγ'*, pro *ἐμοί γ'*· deinde nec hoc intelligo, ad quem *ἡ πανδοκεύτρια* dicat *σὺ δέ*, quum una tantum sit ancilla *Πλαθάνη*, quacum loquitur; nisi putemus aliam etiam intelligi, tanquam mutam personam, quam alloquatur, quod mihi non verosimile videtur. Forte pro *σὺ δ' ἔμοιγ'* legendum est *σὺν δ' ἔτι γ', atque una, atque insuper una*: nam *σὺν* sine casu positum hoc notat. Duck.

570. Manifestum est ex ipsis verbis, hunc versum ab eadem persona proferri non debuisse, cujus est præcedens. Licet in tribus Codd., A. B. D. priori personæ continuatus sit, ut in impressis, tamen alterius cauponæ personam præposui, ipsamque postmodum hanc distinctionem in C. observatam reperi. Prodierant in scenam cauponæ, comitem unaquæque ancillam habens: utraque ancillam suam jubet patronum arcessere. Brunck. Continuantur superiori personæ in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Dind. Nulla persona præf. in 1. 2. Dobr. *Ὑπέρβολον.* Cfr. Suid. v. *Ὑπέρβολον* et Arist. Eqq. 1359. Kust. Hic etiam vivus non melior fuerat Cleone, et sæpe notatur a Comico; in Eqq. 1298. *ἄνδρα μοχθηρὸν πολίτην ὀξίνην Ὑπέρβολον*, ubi v. Not. Berg. Add. Thuc. viii. 73. et Plutarch. in Alcib. Conz.

571. Hic verbis *ὦ* — præfixum Πλ. in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. *μιαρὲ* Bav. Dind. Πανδ. 1. 2. *φάρυξ* 1. *γξ* 2. Dobr.

572. Phryn. Comicus ap. Athen. ii. p. 52. *τοὺς γομφίους ἅπαντας ἐξέκοψεν ἄν· οὐκ ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην κατάξαι.* Berg.

573. *φορτία* h. l. dicuntur *edulia*, uti sæpe omnino *merces*. Dind.

574. *ἐς τὸ β.* Vulgo *εἰς*. In B. D. *ἐγὼ δ' ἐς τό*, claudicante versu. In C. *ἐγὼ δ' εἰς τὸ —*. Bene membr. *ἐγὼ δέ γ' ἐς τὸ β.* Sed Atticum *ἐς* præferri debebat. *Βάραθρον* dictus Athenis erat locus alte ef-

fossus, in quem facinorosos morti damnatos præcipitabant, qui et ὄρυγμα nuncupabatur. V. Meurs. Att. Lect. i. 25. Brunck. Nullo modo hic versus Dionyso potest tribui, quod a nonnullis factum esse, in Rav. notatur. δέ γ' εἰς Ald. etc. δ' ἐς Elb. Dind. ἐς 2. Dobr.

575. Præfixum ΠΛ. in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. (Pers. om. 1. Dobr.) λάρυγγ' Elb. Dind. λάρυγξ est ἡ τῶν σιτίων εἴσοδος (gula s. fauces), φάρυγξ ἡ τῆς φωνῆς διέξοδος (guttur), Tho. M. p. 570. ubi hic locus laudatur. Add. Foës. Œcon. Hipp. p. 376. 651. Id. δὲ om. B. Pors.

576. Pronomen relativum ᾧ non ad δρέπανον respicit, quasi falce detraxisset panes, sed ad λάρυγγα, guttur, quo κατεβρόχθισε, ut Schol. loquitur, i. e. deglutivit. Ita enim usurpatur hoc verbum; in Eqq. 714. αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας. Ubi v. Not. Berg. De voc. κόλικες, quo panes minores designantur, v. quos laudat Tittmann. ad Zon. ii. p. 1220. Panes succineritios Brunck. interpretatur. V. Pac. 718. Phryn. Bekk. p. 72. χόλικες: οἱ πολλοὶ ἀῤῥενικῶς, οἱ δ' ἀρχαῖοι θηλυκῶς. δρέπανος Ven. ii. Dind. Utitur h. l. Thom. Mag. p. 570. in cujus libris insignis obtinet scripturæ varietas, alio dante κόλληκας, alio κόληκας, alio κόλικας. Sed recte habere illum Comici locum non ita demonstratum vidi, omnis ut mihi materia dubitandi exemta sit: suspicorque, corrigendum esse ᾧ τοὺς (aut, si malis, τὰς) χόλικας κατέσπασας. Schol. ἡ ἄρτους ἡ ἔντερα. Mecum facere video Schweigh. Anim. in Athen. vii. p. 540. Vulgatam scripturam tuetur Piers. ad Mœr. p. 405. b. Schæf. ad Greg. Cor. p. 560.

577. Κλέωνα Rav., ubi hoc voc. claudit praeced. versum. ἐπὶ τὸν Κλέων' est ad Cleonem arcessendum; de qua vi præposit. ἐπὶ consilium indicantis cf. Kuinoel. in Fisch. Anim. ad Well. iv. p. 248. Dind.

578. ἐκπηνιεῖται. Duplex hoc loco ferebatur olim lectio. Hanc solam exhibent Codd. alterius meminere vett. critici. Schol. e Cod. C. proponam. τὸ ἐκποινιεῖται ἡ διὰ τοῦ ο καὶ ι γράφεται ἀντὶ τοῦ μετὰ τιμωρίας ἀπαιτήσει. ἡ διὰ τοῦ η, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ ἐξάξει. ἐπειδὴ καὶ τὴν μέταξαν κατάγομεν ἐκ τοῦ σκώληκος ἐξάγομεν κατὰ μικρόν. πήνη δὲ ἡ μέταξα. Gl. in meo ἐκλύσει. Cod. perspicue ἐκποινιεῖται. Diphthongo οι superscriptum η, alterius lectionis index. Gl. μετὰ τιμωρίας λάβοι. Idem in marg. Schol., quod jam edidi. Brunck. Hesych. ubi ad h. l. respexit: Ἐκπηνιεῖται· ἐκμηρύσεται. Quod fit similiter ab Eustath., ubi a Comico usurpatam tradit hanc vocem, ad Hom. p. 1347. Spanh. Fut. Atticum pro ἐκπηνίσεται, a πηνίον. Hesych.: πηνίον, πανούκλιον, ἡ ἄτρακτος, εἰς ὃν εἱλεῖται ἡ κρόκη· panicula sive fusus, cui filum involvitur. Gl. πηνίον, panicola. Eædem, πανοῦκλα, panicula. Berg. Redditur, extricabit hæc. Cauponæ nunc discedunt cum ancillis. Hinc a v. seq. quinta scena actus ii. inchoatur. ἐκπονιεῖται Elb. — προσκαλουμένους Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Dind. ἐκποινιεῖται B. ἐκπην. Suid. Pors. ἐκποιν. 1. η eodem temp. ἐκπην. 2. Utramque lectionem memorat sch. 1. 2. Tum -λούμενος 1. 2. Dobr.

579. Secum hæc Dionysus dicit, dum accedit ad Xanthiam, ita tamen, ut hic audire possit. Dind.

582. πῶς ἂν Ἀλκμήνης —. Nam Bacchus ipse dicebat, absurdum esse, si Xanthias velit fieri Hercules, 525. Berg. εἰμὶ φιλῶ Junt. ii. iii. Gel. Dind.

583. ὅδε Ald. Junt. i. Crat. Correctum in Junt. ii. iii. etc. Dind.

584. θυμοῖ. Sic ad linguæ normam scribi debuit, siquidem secunda persona est verbi θυμόομαι. Barbarum est vulgatum θυμεῖ, quod tamen, vel obliterata forma Attica θυμῇ, obtulerant mihi tres codd. Demum in C. recte scriptum reperi θυμοῖ. Quibus alterum debetur, librarii ne conjugationum quidem canones sciebant. Ex eadem grammaticæ legis ignoratione legitur in Schol. ad Plut. δηλῇ pro δηλοῖ. V. Hemst. p. 43. et Valck. diatr. Eur. p. 231. Scriptum in textu Cod. E. θυμῇ. Superne vero a recentiori manu θυμοῖ. Brunck. θυμοῖ Valck. Diatrib. in Eurip. Fragm. xxi. p. 231. θυμῇ B. Pors. θυμοῖ 1. 2. Dobr. θυμεῖ Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. θυμῇ Elb. θυμοῖ Junt. i. Rav. Dind.

585. τύπτῃς Ms. et Suid. in Οἶδ' οἶδα. Bent. κἂν εἴ γε τύπτοις —. Sic B. Vulgo [etiam in utroque Cod. Inv.] κἂν εἴ με τύπτοις —. Perperam in C. D. τύπτεις, eodem errore, qui supra notatus 533. Brunck. Suid. οἶδ' οἶδα ubi γε om. Ms. [τύπτῃς οὐκ ἀντείποιμί σοιγε Suid. edd. Med. Kust. Dobr.] τύπτῃς B. Pors. εἴ με τύπτοις, οὐκ — Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. τύπτεις μ' οὐκ Elb. ἀντείποιμι Junt. ii. iii. Pro σοι Elb. σε. Dind. με τύπτῃς 1. γε τύπτεις μ' 2. Dobr.

586. Pac. 1085. οὐ ποτε δειπνήσεις τοῦ λοιποῦ γ' ἐν πρυτανείῳ. Berg. τουλοιποῦ junctim (etiam supposito signo conjunctionis) Ald. item Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. τουλιποῦ Port. Separavit Junt. i. Dind.

587-94. *πρόῤῥιζον* Atticis *radicitus, funditus*, ut Soph. [Electr.] 763. *πρόῤῥιζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος*, veterum nempe, de quibus ibi agitur, dominorum. Sic Andocid. Or. i. p. 246. *οὐκ ἔστιν ὑμῖν ἔτι λοιπὸν τοῦ γένους τοῦ ἡμετέρου οὐδείς, ἀλλ' οἴχεται πᾶν πρόῤῥιζον.* Qua voce utitur etiam ap. Eurip. Phædra, nutrici, ob prava ejus consilia, diras imprecata (uti hic quoque usurpatur) Hipp. 684. *Ζεύς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς πρόῤῥιζον ἐκτρίψειέν σε.* Respicit nempe h. l. Aristoph. quod meretur omnino hic adverti, ad solemnem Atheniensium ritum, seu ad juramenta, vulgo apud eos recepta, et quidem, ut non ipsi solum, qui jurarent, sed una cum uxore, liberis, familia totoque insuper genere funditus perirent, si pejerassent. Cujus imprecationis seu usitatæ in juramentis formulæ exempla sunt apud oratores Atticos obvia. Demosth. adv. Aristocr. p. 413. cogi eum tradit, qui apud Areopagitas quempiam cædis accusat, *πρῶτον μὲν διεξομεῖται κατ' ἐξωλείας αὐτοῦ καὶ γένους καὶ οἰκίας, ὁ τινὰ αἰτιώμενος εἰργάσθαι τι τοιοῦτον·* mox, *ἀλλ' ἐὰν ἐξελεγχθῇ μὴ λέγων ἀληθῆ, τὴν ἐπιορκίαν ἀπενεγκάμενος τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καὶ τῷ γένει.* Sic Antiphon Or. xiv. p. 292. *ἐξώλειαν αὑτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίᾳ τῇ σῇ ἐπαρώμενον.* Quibus utique eadem hic juramenti, qua Bacchus scilicet utitur, formula abunde illustratur: *πρόῤῥιζος αὐτός, ἡ γυνή, τὰ παιδία, κάκιστ' ἀπ.* *tum ego funditus, cum uxore, liberis, pessime peream.* Immo qua ratione etiam Athenis factum, ut illa juramenta in capita carissimorum, uxoris, liberorum, etc. iis etiam in judicio præsentibus, quo manifestior imprecatio fieret, conciperentur, quod docebit Demosth. adv. Conon. p. 693. *φασὶ γὰρ παραστησάμενον τοὺς παῖδας αὐτὸν κατὰ τούτων ὀμεῖσθαι, καὶ ἀρὰς δεινὰς καὶ χαλεπὰς ἐπαράσεσθαι.* Idem quoque adv. Aphobum iii. p. 517. *ἔτι τοίνυν ἡ μήτηρ ἠθέλησε πίστιν ἐπιθεῖναι κατ' ἐμοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς.* Ut hoc addam, quod in eadem quoque juramenti formula subinde adderetur, ut sicut pejerans cum liberis, familia totoque genere inde vel funditus periret, quod hic quoque apud Comicum sequitur, *κάκιστ' ἀπολοίμην,* sic vicissim ei, qui juramentum rite observarat, omnia prospera evenirent. Andocides Or. i. p. 221. *καὶ ἐπεύχεσθε, εὐορκοῦντί μοι εἶναι πολλὰ κἀγαθά, ἐπιορκοῦντι δέ, ἐξώλη αὐτὸν εἶναι καὶ γένος.* Sic in Fœdere Smyrnæorum et Magnetum Marm. Oxon. p. 12. [N. xxvi. § 78.] *εὐορκοῦντι μέν μοι εὖ εἴη· ἐπιορκοῦντι δὲ ἐξώλειαν, καὶ αὐτῷ καὶ γένει τῷ ἐξ ἐμοῦ.* Spanh. Liberos devovet etiam Silenus Bacchi famulus, ap. Eurip. in Cycl. dejerans v. 268. *ἀπώμοσα, μὴ τάδ' ἐξοδᾶν ἐγὼ ξένοισι χρήματ'· ἢ κακῶς οὗτοι κακοὶ οἱ παῖδες ἀπόλοινθ', οὓς μάλιστ' ἐγὼ φιλῶ.* V. Pac. 1218. *οἴμ' ὡς προθέλυμνόν μ' ἀπώλεσας.* Berg. *πρόρετος* (aut, *πρόῤῥιζος*) Elb. Dind.

588. Archedemi illius, cui cognomen fuit *Γλάμων*, sive ob oculorum vitium, sive alia de causa, meminit Lysias in or. contra jun. Alcib. p. 536. Brunck. Citat h. l. Suid. v. *Γλάμων* et v. *Κ' Ἀρχέδημος.* Kust. *κἀρχέδημος* Junt. i. *κ' Ἀρχέδημ.* Lugd. Amst. Dind.

589. *ἐπὶ τούτοις λαμβάνω.* Eurip. Alcest. 375. *ἐπὶ τοῖσδε παῖδας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου* (*hac conditione.*). Berg. Jam rursus Xanthias sumit Herculis habitum. Dind.

590. Scena quinta act. ii. vulgo hinc incipit. Dind. Respondent hi versus strophæ, quæ incipit 534. In membr. scriptum *ἣν εἶχες·* vulgo *ἥνπερ εἶχες,* e scioli interpolatione, qui metra perperam digessit. Excidit quidem syllaba, quam suo loco reposui, *σύ γ' — ἣν εἶχες σύ γ' ἐξαρχῆς.* Brunck. Facilius vero in uno illo Cod. excidere *περ*, quam in omnibus *σύ γ'* potuit. Quomodo Brunck. hanc antistrophen in septem versus, accommodate ad strophen, redegerit, Inv. jam ostendit, sed hic quoque undecim versus dimetros troch. vel acatal. vel catalect. puto, quorum primi tres, ita ut vulgo et ap. Inv., legantur, tum: *ἀνανεάζειν* [*αὑτὸν αἰεὶ*] | *καὶ βλέπειν αὖθις τὸ δεινὸν* | *τοῦ θεοῦ μεμνημένον,* | *ᾧπερ εἰκάζεις σεαυτόν.* | *εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσει* | *κἀκβαλεῖς τι μαλθακόν,* | *αὖθις αἴρεσθαί σ' ἀνάγκη* | *τις πάλιν τὰ στρώματα.* Si *αὑτὸν αἰεί*, quæ in Rav. et Borg. desunt, pro gloss. habentur; neque vero ea defendam; tum etiam 537. *μετακυλινδεῖν* legendum, omissis vocc. *αὐτὸν αἰεί*, quæ et ibi ex interpretamento accessisse videntur, ut sit monometer troch., idque præfero. Male autem 598. *αὖτις* reposuit Inv., sive significationem (v. Ammon. p. 27. Valck.) sive dialectum (V. Sturz. ad Maitt. d. dial. p. 173.) ex grammaticorum præceptis spectemus. Dind. Chori nomen non præfixum in edd. vett. (In Gel. exemplo meo perperam quis adscripsit Δι.) Verba *ἔργον ἔστ'* vitiose in Ald. scripta, sed in meo exemplo ita correcta, ut, quid primitus fuerit, non satis pateat, nec quod pro *ἔργον* ex Elb. affertur *ἐρ.* intelligo. In Junt. i. *ἔργον ἔνεστ' ἐπειδή.* — Junt. ii. iii. *ἐν στ' ἐπειδή,* — *ἔργον ἔστ', ἐπ.* Crat. Ven. i. ii. etc. *ἔργο ἔστ', ἐπ.* Woch. Id.

592. ἀναπαιδάζων Elb. ἀνακεδάζων σαυτὸν αἰεὶ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Dind.

593. αὖθις Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Dind.

594. σαυτὸν ἀεὶ omittit Ms. Bent. σαυτὸν αἰεὶ om. B. gl. (et Rav.) ἑαυτὸν πρὸς τὸ σοβαρόν. Pors. σαυτὸν αἰεὶ om. et gl. σεαυτὸν πρὸς τὸ σοβαρὸν 1. 6. Vulg. 2. Dobr. Scriptum in Cod. E. ὥσπερ εἰκάζεις σεαυτόν. Male divisit voces librarius: ob oculos habebat εἰκάζεις ἑαυτόν, quod optimum est et elegans. Pronomen ἑαυτοῦ secundæ etiam personæ servit, ut nobis sæpius fuit observatum. Brunck. ἢν δὲ παραλ. ἀλῷς καὶ βάλῃς. Sic (ut Brunck. edidit) optime membr., observata sermonis et metri ratione. Solœce vulgo, εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσει καὶ βαλῇς —. Pejus in meo ἁλώσῃ —. In C. (et Rav.) salva saltem constructionis lege, ἁλώσει καὶ βαλεῖς. Numquam εἰ cum subjunctivo construitur. Sed longe præstat membr. lectio, quæ alteri genuinæ plane congruit, quam suppeditant illæ etiam in 598. μεταστρέφειν. Brunck. Si igitur ... μεταστρέφειν legitur, recte etiam ... hic reponi et βάλῃς servari potest. ... autem versus duo dimetri trochh. catalectt. se excipient, et exquisitius certe ... μεταστρέφειν tum ἀλῷς dictum est. ἁλώσῃ Elb. et Bav. Dind. ἁλώσῃ B. Pors. ἁλώσει 1. 2. Ita 6. ἁλώσ(ει) ἄξιον. ... erat ἀλῷς, sed statim mutatum. Gl. ἐργαζόμενός τι ποιῶν καὶ οὐ τῆς Ἡρακλέους παρασκευῆς ἄξιον. ἀλῷς U. Dobr.

595. βάλῃς τι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Dind. βάλεις B. ... sed βαλεῖς puto voluisse Pors. Dobr.] ... βάλῃς 1. 2. sed futur. in gl. 1. ... Plut. 588. μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. Berg.

596. αὖθις αἴρεσθαί σ' ἀνάγκη τις, ... τ. στρ. Sic Codd. B. D. cum vett. ... In recentioribus versu ruente ἀνάγκη 'στὶ πάλιν. Metri vitium, quod nec Kust. nec Berg. suboluit, sensit Dawes. emendavitque, ἀνάγκη 'σται πάλιν. Nos ... lectionem revocamus, quæ bona est. Verbum substantivum eleganter suppletur: αὖθις ἀνάγκη τις ἔσται αἴρεσθαί σε πάλιν τὰ στρ. In C. τις omissum; major lacuna in membr. αὖθις αἴρεσθαί σε πάλιν τὰ στρώματα. Brunck. Lege 'στιν. Bent. ἀνάγκη 'σται Dawes. Misc. Crit. p. 237. τις typorum confusione ed. Ald. ἔσται quoque in ἔστι corruptum ut Plut. 584. Eccl. 685. [Imo e Mss. ... habuit Ald. ut e Brunck. liquet. τις ... etiam Cantab. alter. In Æsch. Eumen. 217. ὅρκος τὶς μ. Rob. ubi egregie Pors. ὅρκου 'στὶ μείζων. Amipsias Athen. vi. p. 270. F. κοὐδείς σοί τις τῶν πλουσίων μὰ τὸν Ἥφαιστον προσόμοιος. Lege σοὔστιν τῶν πλουτούντων ut fere e Mss. Schweigh. Dobr.] τις om. B. Pors. τὶς Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Pro ἀνάγκη 'στὶ (ita in Gel. et Port. Lugd. Amst. legitur), sed in not. Scal. ἀνάγκη τὶς Vet. ex Bav. affertur ἀνάγκη τὶς quod est in edd. vett. (et Lib. Inv.) Dind. τις om. 1. 6. non 6. Dobr.

597. Etiam hæc, a Brunck. in octo versus descripta, ut 542. ss. ita in 11. redigi possunt, uti vulgo etiam scribuntur, modo postremus in duos dimetros trochh., alterum acatal., alterum catal. dissolvatur. Vulgo παραινεῖτ' in uno versu Dind. παραινεῖτε Elb. παραινεῖτ' in hoc versu Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. ἀφερεῖσθαι Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Port. Id. καὐτοῖς statim fact. ...τὸς 2. Dobr.

598. ταῦτ' Ald. etc. (τοῦτ' Rav.) Tantum prima verbi πειράσεται syllaba in hoc versu Ald. Junt. I. (in qua est εὖ οἶδ' ὅτι) II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Dind. συνν. ταῦθ' v. l. in m. B. Pors.

599. ὅτι τι Elb. Dind. ἢν χρηστὸν ᾖ τ... valet: Si quid commodi inde redundet, quod rursus Herculis personam suscipio. Id.

600. πάλιν hic om. B. et post οἶδ' ὅτι 601 ponit B. Pors.

601. In A. B. D. recte cum elisione scriptum παρέξω 'μαυτόν, quod metri ratio flagitat. Brunck. Nam vulgo ἐμαυτὸν fuit. Μαυτὸν sine apostropho Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. 'μαυτὸν Bav. Port. Lugd. Amst. Dind.

601-2. Sic edidit Brunck. ἀλλ' ὅμως ἐγὼ παρέξω | 'μαυτὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα, καὶ βλέποντ' ὀρίγανον. Id. Suidas ... λῆμα, ubi παρέξομ' αὐτὸν scriptum. ...

602. βλέποντ' ὀρίγανον. Idem nempe (ut ea mittam, quæ de similibus apud Comicum locutionibus notavi ad Nub. 1178.) quod supra ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμύ, et Eqq. 628. κἄβλεψε νᾶπυ, ubi Schol. καὶ ἀνέβλεψε δριμύ. Nempe quod tam ὀριγάνου, quam νάπυος, origani et sinapis succi δριμεῖς, acres, fuerint, ut hæc duo simul inter alia tangit Theophr. H. Pl. i. 19. ubi de succorum varietate agens, quorum alii vinosi, alii pingues, alii dulces, alii, ut continuo addit, οἱ δὲ δριμεῖς, οἷον ὀριγάνου, θύμβρου, καρδάμου, νάπυος. Spanh. ... ita obtutum acrem et torvam describere ... Eqq. 627. Vesp. 455. βλεπόντων ... μα. Et alibi sæpe similiter. v. ... 328. Berg.

603. Suid. in δεῖν. Pors. ψόφου Junt. III. ψόφους idem Vet. Not. Scal. Dind.

604. Redit jam Æacus cum infernalibus lorariis, qui se paullo ante dicebat currere ad arcessendam Echidnam et Murænam; quæ monstra forte etiam in theatro jam apparent: forte etiam Cleon et Hyperbolus apparent, quos vocari jubebat Pandoceutria. Berg. Scena 6. act. ii. hic constituitur. Alloquitur Æacus servos et monstrat iis Xanthiam, tamquam Herculem, qui Cerberum, canem, fuerat furatus. ξυνδεῖ Elb. Dind.

605. ἥκει τῳ κακόν. Supra 552. κακὸν ἥκει τινί. Idem est τῳ et τινί, nisi quod istud communi dialecto dicitur, illud Attica. Ita autem edd. pristinæ, non ἥκει τῷ, ut nupera. Berg. δῶ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. δῷ Port. etc. Post τῳ comma in edd. vett. Gelenius delevit. Dind. κακόν τῳ B. Pors.

606. οὐκ ἐς κορ. μ. πρ. Alloquitur lorarios, qui ipsum aggredi volunt, et simul iis minatur Xanthias-Hercules. μάχῃ Elb. Junt. I. Dind. εἶεν καὶ μάχει; Sine interrogatione vett. grammatici hæc legerunt. Gl. in Codd. εἶεν ταῦτα ἃ λέγεις καὶ μάχῃ ἡμῖν. Quibus in verbis nullum sensum video. εἶεν valet ἄγε δή. Quocirca præstat forte legere εἶεν, καὶ μάχου. [Hoc mihi statim in mentem venit, nisi sensus requireret μὴ μάχου vel tale quid, *mitte hæc, noli resistere;* iterum sese opponit X. jamque Æacus servos vocat. Hopf.] Vel εἶεν accipiendo pro *esto*, quæ alia est hujus interjectionis significatio: εἶέν γ'· εἰ μάχει, ὁ Δεῖν. Postremum hoc magis mihi probatur. In Pac. 663. εἶέν γ' ἀκούω. [Nihil mutandum puto. Sensus: Atqui tu etiam pugnare vis? Dind.] Brunck.

607. Nonnulli existimant, poëtam risus causa Thracica hæc rudiora nomina elegisse. Sed quidni ea ipse finxerit? Conz. Nimirum mancipia Græcorum sæpe erant Thracicæ stirpis. V. Reitemeier. Gesch. u. Zust. d. Sclav. in Griech. p. 78. Vocat autem eos Æacus, ut jam aggrediantur Xanthiam et cum eo pugnent. Dind. ὁ δ' ἰτύλας Junt. I. Brub. σκεβλύας Rav. Elb. Borg. Ald. Junt. II. III. Gel. σκεβλίας Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. etc. Id. ὁ δ' ἰτύλας χὠ σκεβλύας 1. 2. Dobr.

608. μάχεσθαι Elb. τουτωὶ (sine punctis diær.) Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. τουτωΐ Brub. Port. etc. Dind. δεῦρο Rav. Id.

609. οὐχὶ δεινὰ —. Vesp. 1359. οὐ δεινὰ τωθάζειν σε, etc. Berg. Ironice hæc dicit Dionysus. Neque enim vere dicere ita potuit. Dind. Citat Suid. δεινά. Pors.

610. πρὸς hic valet προσέτι, καὶ ταῦτα. Ordo est: τύπτειν τουτονί, καὶ ταῦτα κλέπτοντα τἀλλότρια. Brunck. Claudicat hic versus in quarto pede, qui pyrrhichio constat. Legi possit, κλέπτοντα προσέτι τἀλλότρια; μάλ' ὑπερφυᾶ. Sed quia videmus nihil tam frequens esse apud Comicum quam καὶ μάλα, illudque καὶ sæpe a librariis omissum fuisse, quod deprehendimus in 745. et 751., hic etiam a poëta scriptum fuisse opinor, κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια; καὶ μάλ' ὑπερφυᾶ. Minus est probabile librarium notissimum προσέτι in reconditius πρὸς mutasse. Futilia sunt meritoque a nobis omissa, quæ Kust. de emendatione hujus versus indici suo inseruit in v. μάλα. Id. Verba hæc sunt: "Schol. (pro μάλα) legendum censet, μᾶλλα pro μὴ ἀλλά, uti et Ran. 757. V. etiam Av. 109. et Thesm. 286. ubi μὴ ἀλλὰ propter metrum coalescit, uti et μὴ ἄλλην in eadem fab. 483." Sed in not. ad. h. l. idem: "Non est necesse, ut cum Schol. scribamus μᾶλλ' ὑπερφ. per synalœphen, pro μὴ ἀλλά, quoniam lectio vulgata satis commodum habet sensum." At de metro quæritur. Dind. τύπτειν κλέπτοντα τουτονὶ Borg. πρός γ' ἀλλότρια Reisig. ad Soph. Œd. Col. p. 808. — Libri μάλ': de quo dictum ad Av. 109. Id. πρός τ' ἀλλότρια Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Lugd. Amst. ὑπερφυᾶ nonn. edd. vett. etiam Raph. Lugd. Id. Variam lectionem memorat, μὴ, ἀλλ' ὑπερφυᾶ Schol. sed improbat, quæ tamen placet Marklando ad Eurip. Iphig. T. 1018. jure. Schol. enim ratio futilissima est. Vulgatum inepte defendit Kust. V. Æsch. Choëph. 918. Pors. Ἠα. μάλ' 1. 2. Dobr.

611. σχέτλια —. Ironice hoc dicit Æacus, cui verba hæc tribuunt juxta impressos duo Codd. At Baccho adscripta sunt in B. D. [et Elb.]. Brunck. Rectius; ita enim respondent magis 609. σχέτλια etc. Bacchi personæ tribuuntur in Ald. Æaco in Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

612. ἐθέλω τεθνηκέναι. Festivum omnino hoc Xanthiæ in inferis juramentum, quod alioquin nimis in hac adhuc vita agentibus familiare. Spanh. ποτὲ Elb. εἴπω ποτ' Junt. II. Gel. — τεθνάναι male Junt. II. Dind.

613. ἄξιον καὶ τριχὸς de re minimi, vel potius nullius pretii dicitur. Suid. v. ἄξιος, Phryn. in Bekkeri Anecd. p. 10. 7. κλέψας Elb. Dind. ἄ. τε καὶ 1. Dobr.

614. Potestatem pronominis σοι rectè explicat gl. in C. χάριν σου. V. not. ad Lys. 1277. Brunck.

615. Versum hunc et sex sequentes citat Suid. v. Βασανίζειν. Kust. Nempe juxta receptum legibus Atheniensium morem, ut heri servos ad quæstiones de iis sumendas offerrent; immo ut tradi iidem ab eorum heris debuerint. Demosth. adv. Stephan. i. p. 629. προὐκαλεῖτο Στέφανον παραδοῦναι τὸν παῖδα σὸν ἀκόλουθον εἰς βάσανον. Idem adv. Euerg. p. 689. [1143. s. Reisk.] et alibi. Βάσανος alias et βασανίζειν quandoque apud eosdem scriptores Atticos de solo examine citra tormenta dictum, ut infra Acharn. 647. ὅτε καὶ βασιλεὺς Λακεδαιμονίων πρεσβείαν βασανίζων, ut rex Persarum, quando Lacedæmoniorum legationem examinabat: non, ut ibi interpres, quando torquebat Lacedæmone missos, sed prout Schol. βασανίζων, ἀκριβῶς ἐξετάζων, immo prout βασανιῶ et βασανισὶς de examine tragœdiarum dicitur infra 801. et 1121. Spanh.

616. ἄγων pro ἀπάγων, abductum ad supplicium. Dind. κἄν ποθ' ἕλῃς Suid. βασανίζειν (qui citat βασάνιζε τουτονὶ λ. Dem.) Pors. κἄν ποτε μ' Suid. Ms. v. βασανίζ. cetera ut ed. Id.

617. βασανιῶ Suid. in Βασανίζω et Κλιμακίζειν. Bent. βασανίζω; In c. βασανίσω. Si futurum tempus adhibuisset, scripsisset βασανιῶ, quod perinde admittit metrum. Brunck. -ζω l. 2. Dobr. βασανίσω præfert Pors. ad Eurip. Phœn. 740. Dind. πάντα τρόπον. Varia hic enarrantur quæstionum s. tormentorum genera, quibus ad ferenda testimonia adigebantur olim Athenis servi: quum ceteroquin testimonii dictio apud eos haud esset. Ut mirum proinde videri possit, quod, quum actiones injuriarum essent apud Athenn. contra eos, qui servos verberarant, ut e Xen. et aliunde monuerant jam viri docti, quibus addi potest Plato de Legg. ix. p. 872., ut, qui servum innocentem occidit, eo modo, quo quis, qui civem interfecit, puniatur; ad quæstiones tamen de iis habendas, et quibus, quod vel ex hoc et sequentibus tribus versibus liquet, torqueri variis modis ad ferenda testimonia possent, dari a dominis deberent. Sic, ut hoc unum adducam, Demosth. adv. Timoth. p. 664., quod jam occupasse video Petit. de Legg. Att. p. 251. ἠρόμην αὐτὸν πρὸς τῷ διαιτητῇ, εἰ ἔτι δοῦλος εἴη ὁ Αἰσχρίων αὐτοῦ καὶ ἠξίουν αὐτὸν ἐν τῷ αὐτοῦ δέρματι τὸν ἔλεγχον διδόναι. Spanh. ἐν κλίμακι δήσας. Thesm. 956. δῆσον αὐτὸν εἰσάγων, ὦ τοξότ', ἐν τῇ σανίδι. In Eqq. 366. οἷον σε δήσω ἐν τῷ ξύλῳ, ubi v. Not. Berg. Servi castigandi alligabantur columnæ ad scalam, etiam apud Rom. v. Hor. Epp. ii. 2, 15. s. Conz. πίναξι Suid. v. βασανίζειν. (V. ad Phœn. 740.) Pors.

618. ὑστριχίδι μαστ. In Pac. 746. μὴν ὑστριχὶς εἰσέβαλεν εἰς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ κἀδενδροτόμησε τὰ νῶτα. Berg. Hes. ὑστριχίς, μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὑείων τριχῶν. Etiam Poll. ii. 3, 24. ὑστριχὶς dicitur et iii. 8, 79. αἱ μάστιγες, ὑστριχίδες, et inter σκεύη ὑστριχὶς recensetur ab eodem x. 40, 158. Suid. ὑστριχίς, ἡ ἐξ ὑείων τριχῶν μάστιξ. Idem tamen, ὕστριξ, ἐκ δέρματος μετ' αὐτῶν τῶν τριχῶν μάστιξ, laudans h. l. Aristoph. Etym. M. ὕστριξ, ὕστριχος, ἡ ἐκ τῶν τριχῶν τῶν ὑῶν μάστιξ. [Apud Zonar. ii. p. 1788. (ubi cf. Tittmann.) auctoris vitio perperam scribitur ὑστρηχὶς et ὕστρηξ, et distinguitur a v. ὑστριχίς, quo animal (porcus-spinus) indicetur. Sed Phot. p. 464. ὑστριχὶς καὶ ὕστρηξ (nam ita pro ὕστηρξ scribendum) ἡ ἐκ τῶν ὑείων τριχῶν μάστιξ. Dind.] Ut adeo videatur et ὕστριξ et ὑστριχὶς dici pro flagello, quod etiam Constantinus docet auctoritate Suid. Sed quum nullum vel ab Etym. vel a Suid. exemplum adferatur, atque Suidas insuper τῷ ὕστριξ ex h. l. subjiciat ὑστρηχίδι μαστιγῶν, ego adhuc ἐπέχω, an pro flagello ὕστριξ dicatur nominandi casu. Duck. ὑστριχίδι. Gl. ἐξ ὑείων τριχῶν μάστιγι. Brunck. δείρας Rav. Dind.

619. στρεβλῶν. In Eqq. 771. τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων. Plut. 876. ἐπὶ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον εἰπεῖν, ἃ πεπανούργηκας. Berg. Intelligitur rota publice proposita, cui illigabantur servi. Conz. ἔτι δ' εἰς [Inv. e Rav. ἐς] τ. ῥ. ὀξ. ἐγχ. Sic recte Suid. in βασανίζειν [cum Rav.]. Codd. cum impressis, ἐπί τε τὰς ῥῖνας — quam lectionem pravam esse ostendit Dawes. Brunck. Misc. Cr. p. 235. s. ubi ἐγχέειν cum εἰς construi docet, et in Append. p. 463. additur: "cum Atticum sit ἐς, non liquet, cur vulgatum in εἰς mutaverit D. neque causæ quidquam fuisse censet Valck. ad Eurip. Hipp. cur τῷ ἐγχέας substitueretur ἐγχέων." Dind. ἐπί τε τὰς ῥῖνας Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. ἔτι δ' ἐς. Rav. Id. ἔτι δ' εἰς τὰς Suid. vv. βασανίζειν, κλιμακίζειν. Dawes. Misc. Crit. p. 238. ἔτι δ' ἐς Suid. ed. Ms. κλιμ. Pors. ἐπί τε servant l. 2. Dobr.

621. γητείῳ. Sic Codd. [etiam Elb. et Inv. Codd.] et edd. vett. Perperam in

recentioribus γηθείῳ. Sinceram scripturam exhibent Eqq. 677. Vesp. 496. 498. Brunck. Porris et alliis pueri se lusus causa feriebant. Vult igitur hoc: severe eum cædendum et torquendum esse. Cf. Petit. de Leg. Att. p. 442. Dind. μὴ δὲ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. γητείω Elb. γητείῳ Ald. Junt. I. II. III. etc. γηθείῳ Port. Lugd. Amst. In not. Scal. γηθείῳ vel γηθύῳ Vet. non γητείῳ. Id.

622. δίκαιος ὁ λόγος. Ita et infra 636. et Alexis ap. Athen. iii. p. 117. Berg. κἄν τι πηρώσω. Ideo scilicet quærit Æacus, an, dum torqueretur ad ferendum testimonium is, quem putabat, servus, pretium pro eo verberibus mutilato deberet refundere: quod lege Athenis receptum fuerit, datis etiam fidejussoribus, ut, si is caussa caderet, qui servum ad quæstionem depoposcerat, is damnum illud servi domino persolvere teneretur. Quod jam adductis eam in rem aliquot ap. Demosth. locis monuit Petitus de Leg. Att. p. 355. [441. Wess.]. Expressa utique sunt eam in rem ejusdem oratoris adv. Pantænetum verba p. 569. [p. 978. t. ii. Reisk.] ἀξιῶν ὃν φησιν οἰκέτην ταῦτα συνειδέναι, βασανίζεσθαι κἂν μὲν ᾖ ταῦτ' ἀληθῆ, τὴν δίκην ἀτίμητον ὀφλεῖν αὐτόν· ἐὰν δὲ ψευδῆ, τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα ἐπιγνώμονα τῆς τιμῆς εἶναι τοῦ παιδός. λαβὼν δὲ ἐγγυητὰς παρ' ἐμοῦ etc. Spanh. Solebant qui servos aut servas alterius ad torturam poscebant, damnum præstare, si illi ex tortura mutilarentur; Demosth. c. Neær. [p. 1387. t. ii. Reisk.] ἕτοιμος ἦν τὰς θεραπαίνας παραλαμβάνειν — ἐφ' ᾧ τε βασανίσαι αὐτός· — καὶ εἴ τι ἐκ τῶν βασάνων βλαφθείησαν αἱ ἄνθρωποι, ἀποτίνειν ὅ τι βλαβείησαν. Berg.

624. βασάνιζ' ἀπαγαγών. Qua ratione βασανιστὴν illum constituit larvatus Hercules illius de servo velut suo habendæ quæstionis; quum in foro Attico coram arbitro, ut vel ex adducto ad 618. Demosth. loco patet, illa quæstio de servis, et quidem multis servis præsentibus, habenda fuerit. Spanh. Quæ pro hoc versu Latina dedi, obscura sunt et pæne inepta: nec meliora dederat Berg. Verti debuit, 'Ne, quæso, eum mihi mutilaveris, sed proinde ut dixi abductum torque.' Hic est Græcorum sensus, quem optime declarat vetus gl. μὴ δῆτ' ἔμοιγε πηρώσῃς αὐτόν, ἀλλ' ἀπαγαγὼν αὐτὸν οὕτως ὡς ἔφην βασάνιζε. Brunck. In Ms. Vat. U. versus hic rectius Baccho tribuitur, et sic legitur: Διον. Μὴ δῆτ' ἐμέ γε· τοῦτον δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών. Et sic in quibusdam codd. jam olim lectam fuisse Schol. ad h. l. testatur. Kust. Sed ita quæ sequuntur non conveniunt, ex quibus patet hæc a Xanthia dicta esse et ei respondere. Nam v. 639. demum Æacus alloquitur Dionysum, eumque non mentiri jubet. Dind. Brunck tells us in his supplement, that μὴ δῆτ' ἔμοιγ' is to be rendered "Ne, quæso, mihi eum mutilaveris." But would any one, who wished his slave to escape mutilation, propose tortures so severe? Perhaps those words rather imply Xanthias's indifference whether he received the price of a slave he appeared so little to value, or not, and his unconcern about Bacchus's mutilation. Such an insinuation would be highly in character. John Seager in the Classic. Journal, N. iii. p. 502.

626. Ms. σὺ ταχέως τὰ σκεύη. Brunck. ταχ. τὰ σκ. B. Pors. τὰ σ. ταχ. 2. Dobr. χὤπως (sine iota subscr.) edd. vett. Dind.

627. ἀγορεύω τινὶ etc. Eurip. Bacch. 504. αὐδῶ, 'μὲ μὴ δεῖν (edico ne me ligetis), σωφρονῶν οὐ σώφροσιν. Indefinitum τὶς h. l. ad certam personam refertur, ut supra 552. κακὸν ἥκει τινί. V. ad Plut. 382. Berg.

628. ἀθάνατον ἔστ' [ut olim lectum]. εἰ δὲ μὴ —. Metri gratia scribendum est, ἀθ. ὄντα γ'· εἰ δὲ μὴ —. Kust. Claudicat hic versus, quem tamen sic scriptum exhibent libri omnes. Dispudet vitium non prius animadvertisse. Repone ocius, ἐμὲ μὴ βασ. ἔστ' ἀθάνατον· εἰ δὲ μή. Primam in ἀθάνατος producunt ob metri necessitatem epici poëtæ, quæ licentia ut in senariis inutilis est, ita scenicis numquam concessa fuit. Kust. notam si inspexissem, de metri labe admonitus fuissem, sed minus probassem, quod ille suadet, ἀθ. ὄντα γ' —. Brunck. εἰ δὲ μή. Sic libri recte quidem: nam quod volunt Kust. et Brunck., verbum ἀθάνατος prima producta non reperiri apud iambographos, exemplis adstruendum erat. Equidem eos hac in parte epicorum usu arbitror licentia, nec magis cum Kust. rescripserim ὄντα γ' εἰ, quam cum Brunck. ἔστ' ἀθάνατον, qua transpositione nimium extra ictum collocaretur vox gravissima. Similiter Gallus impegit Av. 1224. V. etiam Pors. ad Eurip. Med. 139. i. [p. 402. ed. Lips.] Hotib. ἀθάνατον ἔστ' Ald. et cett. edd. Dind. μὴ primo om. sed suprasc. ab eodem 2. γ' ἔστ' 1. sine γ' 2. Dobr.

629. Pro αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτ. Ms. Vat. U. αὐτὸς σεαυτὸν αἰτ. Kust. Recepit e Rav. Inv., sed videtur σὺ cum vi quadam positum esse. αὐτὸς ἑαυτὸν Berg. αὐτὸς σὺ σαυτὸν Ald. Junt. I. II. III.

Crat. etc. Dind. 6. σὺ om. B. Pors.

631. τὴν δὲ Elb. et Rav. Dind.

634. καὶ σὴ φ. vitiose Junt. i. Dind.

635. τύπτει. Secunda persona, pro τύπτῃ, Attice. Berg. τύπτῃ Elb. Dind.

636. ἴδοις [ut olim vulg.]. Scribe ἴδῃς, quod e membr. recipere debebam. Sic etiam est in Cod. [E.], quem nunc verso. Brunck. Recepit ex utroque suo libro Inv. γ' quod post χἀτέρου ex utroque suo libro addidit Inv., non sua vi caret. Anapaestum in quarta senarii sede, non Tragici quidem, sed Comici admisisse videntur. Dind. γ' ante ἂν deest edd. vett. — ποτ Junt. iii. ἴδοις Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id. ἴδῃς B. Pors. γ' ἂν 1. 6. ἴδῃς 1. 2. Dobr.

637. προτιμήσαντα. Gl. φροντίσαντα, ἢ αἴσθησιν λαβόντα. *Rationem habentem verberum, aut dolentem quum caeditur, ita se maerentem, ut sentire verberum dolorem videatur.* Sic enim Attici utuntur verbo προτιμῶ pro κήδομαι, ἐπιστρέφομαι, ἐντρέπομαι, ὑπόλογον ποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι. Infra 655. quaerenti Aeaco, ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν; respondet Bacchus, οὐδέν μοι μέλει. Plut. 883. οὐδὲν προτιμῶ σου. Eodem modo cum genit. ap. Demosth. occurrit p. 80. ed. Reisk. βούλεται καὶ δαπάνης οὐ μικρᾶς δαπανῶν εἰς τοὺς κατὰ θάλατταν κινδύνους, ὧν οὐδὲν προτιμᾷ. V. Bedaei Commentar. p. 677. et 714. Ach. 27. εἰρήνη δ' ὅπως ἔσται προτιμῶσ' οὐδέν. Brunck. κλαύσαντα Rav. Dind. κλαύ-ν-σαντα 2. ν postea, ab eodem, ut puto. Dobr.

639. σὺ om. B. gl. σὺ ὁ Ἡρακλέους σκευὴν ἔχων. Pors. σὺ servant 1. 2. Gl. 1. ὁ Ἡρακλέους σκευὴν ἔχων. Dobr.

640. χωρεῖς γὰρ ἐς τὸ —. Sic duo Codd. Vulgo χωρεῖς γὰρ εἰς — quod ingratum quid sonat. Brunck. Tamen εἰς retinuit Inv. Dind. ἐς B. Pors.

641. νὴ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Port. etc. νὼ Brub. Gel. Dind. καὶ πῶς οὖν 1. non 2. 6. Dobr.

642. πληγὴν παρὰ πληγὴν est, *alternis ictibus.* Dind.

643. ἰδού, σκόπει γ', ἤν με παρακινήσαντ' ἴδῃς (ut olim vulg.). In Ms. Vat. U. versus hic ita legitur: ἰδού, σκόπει νῦν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς. Et sic habet Suid. v. Ὑποκινήσαντα, ubi locus hic citatur. Kust. Ms. σκόπει νῦν ἤν μ' ἀποκινήσαντ' Ms. Vat. ὑποκ. recte. Bent. παρακινήσαντα. Quod nempe servorum terga ad plagas obduruissent, ut de iis a Syriano dicitur in Graecis ad Hermogenem commentariis p. 131.: καὶ τίς οὐκ οἶδεν, ὡς ἐπίσημός ἐστι καὶ ἄπιστος ἡ τῶν ἀνδραπόδων φύσις καὶ τῶν οἰκετικῶν ἐνίοτε [ἔθάδες] ὑπάρχοντες διακαρτερεῖσι πρὸς τὰς πληγάς. Spanh. σκόπει νῦν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς. Sic membr. optime, ut Suid. et Cod. Vat. (et Rav.) Kust. teste. In B., ut vulgo, σκόπει γ' ἤν με παρακινήσαντ' ἴδῃς. Sic etiam meus, nisi quod particulam γε post σκόπει omittit. In C. Aeaco tributum ἰδού, Xanthiae σκόπει νῦν ἤν με παρακινήσαντ' ἴδῃς. Eadem distinctio fuisse videtur in vetustissimo codice, e quo descriptae fuerunt membranae Regiae. Nam in iis post ἰδοὺ vacuum relictum spatium, quantum satis est personae nomini, et ante ἰδοὺ est ξ, initium nominis Ξανθίας, quod non absolvit librarius, postquam scripta jam prima litera errorem suum deprehendit: Αἰακὸς scribere debuit. Profecto unice vera est illa distinctio, quam juvat actio scenae, multo sic lepidior. ἰδοὺ dicit Aeacus elato brachio et in plagam inflicturi statu. Ad veram lectionem proxime accedit Cod. E., a nobis in eo tantum discrepans, quod ἀποκινήσαντ' habet: gl. ἐκτραπέντα τοῦ καθεστηκότος. Brunck. Xanthias dorsum verberibus praebet. Aeacus verberat. X. immotus stat. Hopf. ἰδού edidit Hopf. recte ut puto. σκόπει γ' ἤν με παρακινήσαντ' ἴδ. Ald. Junt. i. (in qua tantum vitiose σκέπει) ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind. σκόπει νῦν ἤν μ' ἀποκ. B. Pors. σ. νυν ἤν μ' ὑποκ. 1. γ' ἤν με παρακ. 2. νῦν ἤν με παρακ. 6. (et Borg.) Dobr.

644. Pro σ' in Elb. σε. Dind. Ad οὐ μὰ Δί' repetendum ex antecedd. ὑποκινήσει et ad δοκεῖς, ὑποκινῆσαι. Interpretes Latt. (etiam Brunck.) ad οὐ μὰ Δί' supplerunt ἐκτάξας (sed quomodo id dicere potuit?) et seqq. reddunt, Nec mihi videris sensisse. Reisk. pro δοκεῖς conjecit δοκῶ vel δοκεῖν. Dind. δοκεῖς: lege δοκεῖ vel δοκῶ [sic Reisk. et Schaef., si recte memini. Dind.] Bent.

645. πηνίκα; anxietatem haec quaestio de tempore, quo verberaturus sit, prodit. Dind.

646. ἔπταρον. Sternutatio in ominibus bonis malisve habebatur, unde etiam deus πταρμὸς Aristot. Probl. 33, 7. cf. Xen. Exp. Cyr. i. 3. Hinc jocus potest intelligi: Qui factum est, ut non sternutarem. Conz.

647. τουτὶ B. Pors.

648. Xanth. οὐκ. ἀν. ἰατταταῖ. Aeac. τί δ' ἰατταταῖ; Sic optime Cod. meus. Perperam vulgo, — τί δὴ ταταῖ; Exclamaverat Xanthias ἰατταταῖ. Eundem σχετλιασμὸν repetere debet Aeacus. In C. ἰατταταῖ. — τί ἰατταταῖ. Sic etiam in membr. sed sine personae interpositione, correcto ad marginem errore per diversam

lectionem sic: *Αἰακός. τί ἀτταταί.* Brunck. Quod pro his edidit Inv. (e Rav.) *οὐ. α. ἰατταταττατταττάτται*, id, si vel productior hæc vox ferri possit, metrum tamen respuit. Igitur quod Brunck. e suo Cod. recepit, quodque e gl. natum esse, non persuasit Inv., restituendum videtur. Dind. *ἰατταταί. Αι. τί δὴ ταταί;* Ald. et cett. edd. Pro postremis in Elb. est *τί δ' ἰατταταί* quod præfert Trendelenb. *οὐ. ἀνύσεις; ἰατταταῖ* Cod. Venet. Ex Borg. enotatum *ἰαταταὶ ἰαταταί. τί ἀτταταί.* Id. *δὴ* om. B. (i. e. habet *τὶ ταταί*). Pors. *δὴ* om. Ms. Bent.

649. *ὀδυνήθῃς* Elb. Dind. *ὠδυνήθεις* B. Pors.

649-50. *ἐφρόντισα γίνεται.* Suid. *Διόμεια. γίγνεται* B. Pors. *γίνεται* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

650. *Ἡράκλεια τὰ 'ν Διομείοις.* Hinc Athen. vi. p. 260. *τοῖς Ἀθήνησιν εἰς τὸ Διομέων Ἡράκλειον ἠθροισμένοις.* Male vero Casaub. Anim. p. 464. de *Diomeorum* festo hic agi existimat, quum *Ἡράκλεια*, ut vel ex hoc Comici loco et ad eumdem Schol. liquet, in Atticorum *Diomeorum* pago, ubi erat Herculis templum, celebrarentur. Hinc idem Athen. xiv. p. 614. *ἐν γοῦν τῷ Διομείῳ ἢ Ἡρακλείῳ συνελέγοντο*, ubi legendum forte, sicut in superiori ejusdem auctoris loco, *τῷ Διομέων Ἡρακλείῳ.* Adde, quod, etsi in singulis Atticæ pagis vigeret cultus Herculis, ac duodecim in iis viri essent electi, qui ejus sacra procurarent, ut a Diodoro Sinopensi ap. Athen. traditur vi. p. 239. is tamen eximie in Diomeorum pago ac templo ibi *Ἡρακλείῳ* coleretur. Neque vero in Atticæ solum pagis, sed intra urbem etiam postea celebrata *Ἡράκλεια* docet Demosth. de f. leg. p. 211. 216. Spanh. V. Meurs. de Pop. Att. in *Διόμεια.* Brunck. Pagus Atticus, in neutro genere pluraliter dictus *Διόμεια*, ubi fuit sacellum Herculi dedicatum, quod Diomus, a quo pagus nomen habebat, Herculis deliciæ fuisset. Ex Schol. et Steph. Byz. Cæterum uterque et Xanthias et Bacchus, quum partim voce partim lacrymis manifesta signa edant doloris, tamen quaslibet potius causas misere comminiscuntur, quam ut rem fateantur. Berg. Add. Meurs. Ath. Att. ii. 11. *ἰατταταὶ* exclamabant Diomenses in festo Herculis. Conz.

651. Lege *πάλι* et sic in 657. Bent.

652. *ἱππέας ὁρῶ.* Sic recte in membr. et in C., omissa inutili, quæ vulgo inserta est, particula [*γ'*]. Mœr. *ἱππέας, μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλληνικῶς·* ad q. l. v. omnino Piers. [p. 204. ubi hunc ipsum locum eam in rem laudat, add. p. 192.]. Etiam Cod. E. *ἱππέας ὁρῶ.* Brunck. Utrum ita temere excuset exclamationem *ἰού*, an ad *ἱππεῖς* eorumque nocturnas vigilias alludat, incertum est. Conz. *γ' ὁρῶ* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. *γ'* om. Rav. Dind. *γ'* om. B. Pors. *γ'* ante *ὁρῶ* om. 1. non 2. Dobr.

653. *κλάεις.* Sic recte membr. et B., non ut vulgo, *κλαίεις.* Mœr. *κλάειν καὶ κάειν μετὰ τοῦ α, Ἀττικῶς, μετὰ τοῦ ι Ἑλληνικῶς*, ubi v. Piers. [p. 231.]. Scripturam Atticam ubique apud Comicum reposui: quod semel monuisse satis sit. Brunck. Eurip. in Alc. 527. *τί δῆτα κλαίεις; τίς φίλων ὁ κατθανών;* Ibid. 761. *ὁ μὲν γὰρ ᾖδε, τῶν Ἀδμήτου κακῶν οὐδὲν προτιμῶν (miserias Admeti nihil curans)· οἰκέται δ' ἐκλαίομεν δέσποιναν.* Berg. Se olfacere cepas dicit, quoniam earum acris odor lacrymas elicit. *κλαίεις* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. *κλάεις* 1. Dobr. *κρομύων* B. Pors.

654. *ἔπειτα;* Ms. *ἐπεὶ* [et sic duo Harleiani teste Elm. ad Ach. 178. in Auctario. Dind.] Bent. *προτιμᾷς οὐδὲν* (ut Brunck. edidit), recte B. D. [et Rav.] In A. C. *προτιμᾷς τοὐδέν.* Vulgo *προτιμᾷς γ' οὐδέν.* Brunck. Servavit Inv. *γ'* suorum Codd. auctoritate. Elb. *ἐπεὶ* est. *γ'* ante *οὐδὲν* abest Rav. Dind. *ἔπειτα. τι* om. B. Pors. *ἐπεὶ* 1. 2. 6. *γ'* habent 1. 6. om. 2. Dobr.

655. *βαδιστέον γ' ἄρ'* impressi. In B. D. *βαδιστέον γάρ ἐστιν.* In A. *βαδιστέον ἄρ' ἐστίν* in C. et E. *βαδιστέον ἄρ' ἐστὶν* —Male omnes. Scribendum erat, *βαδιστέον τ' ἄρ' ἐστὶν—τ' ἄρ'* valet *τοι ἄρα.* V. Not. ad Lys. 798. et ad Eur. Phœn. 724. In Conc. 711. edidi, ubi mendosa est impressorum lectio, *βαδιστέον τ' ἄρ' ἐστὶν εἰς ἀγορὰν ἐμοί.* Brunck. V. Elm. ad Ach. 323. *γ' ἄρ'* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. *γ'* om. B. Pors. *γάρ ἐ.* 1. 2. 6. Dobr.

656. Xanthias *οἴμοι* exclamat, dum verberatur, et dum dicit *τὴν ἄκανθαν ἔξελε*, pedem protendit, ut Æacus ex eo spinam extrahat. *τὴν ἄκανθ' ἔξελε* Junt. i. Dind.

657. Simulat Æacus se non animadvertere, illos dolorem celare non posse, et ineptas causas suspirii et fletus prætexere; nempe propterea id simulat, ut amplius eos verberet. Berg. *δεῦρο* est, ad Dionysum. *τὸ* deest Elb. Dind. *οὔτοι* recte edd. Ald. et Kust. Pors.

658. Præ dolore Apollinem invocat, usus versu poëtæ antiqui. *Πυθῶν'* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

660. Non Hipponactis, sed Ananiæ, iambographi antiqui, de quo v. Fabricius Bibl. Gr. i. p. 547. [570. s. t. ii. p. 104. Harl.] senarium illum esse ait Schol.

quem Bacchus se contorquens et dolorem dissimulans, exclamavit. Animi perturbato convenit memoriæ lapsus, quo eum de industria errare facit Comicus. Duos Ananiæ iambos profert Schol. priori illi subjectos, quorum postremus mutilus et mendosus est. Brunck. ἱππαρνάκτος Berg. Hopf.

661. Notant hic Schol. σποδεῖν proprie dici, τὸ τοὺς βωμοὺς καθαίρειν, aras purgare. Unde illustratur Soph. Œd. Tyr. 21. ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ, ubi σποδὸς pro ara dicitur, cineribus nempe aræ accensæ, quibus vaticinia ibi celebrabantur. Spanh. Sensus est: nihil efficies dorsum ejus verberando, ilia s. ventrem cæde. Jam jubetur Dionysus ventrem protendere. Dind.

662. μὰ τὸν Δί'. Subaudiendum οὐδὲν ποιῶ ex præced. versu. μὰ enim semper est negantis ap. Arist. et plerosque veterum. Berg.

663-6. Hæc in versus redacta esse a poëta, non est quod dubites. Effictis duobus dochmaïcis, unoque dochmio, qui pro clausula usurpatur, ex more, ita legi potest: Δ. Πόσειδᾶον .... Ξ. ἤλγησέ τις. Δ. Αἰγαίου | πρωνῶν ὃς μέδεις, ἢ γλαυκᾶς μέδεις | ἁλὸς ἐν βένθεσιν. μέδεις bis habet Schol. ἔχεις ex 658. subintelligi in πρῶνας durissimum. Ceterum πρωνὸς legit Schol. Locus ex Laocoonte Soph. Hotib. Πόσειδον ad versus, quos recitat Dionysus, pertinet, (cf. Brunck. Soph. Fragm. Laoc. n. 2.) interpellatur a Xanthia, in cujus verbis τις sponte patet de Baccho dici.

664. πρῶνας. Scribo πρῶνος, ut respondeat genitivo sequenti, γλαυκᾶς ἁλός. Pendet enim a verbo sequ. μέδεις, quod genitivum ap. Græcos adsciscit. Per Αἰγαίου πρῶνος autem (quod Frischl. male reddidit colli Ægæo) intelligit Sunium, quod erat promontorium maris Ægæi, in Attica situm; unde Neptunus (de quo Comicus hic loquitur) appellatur Σουνιάρατος infra Eqq. 557. Kust. Paullo ante Apollinem invocans dicebat: ὅς που Δῆλον ἢ Πυθῶν' ἔχεις· quæ verba quia in Bacchi et in auditorum memoria hærere adhuc poterant, nunc quum invocat Neptunum, dicit tantum: ὃς Αἰγαίου πρῶνας, et verbum ἔχεις subaudiendum relinquit. Monet autem Schol., hunc versum esse ex Soph. Laoc. cujus locum adducit plenius: Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου μέδεις πρῶνας, ἢ γλαυκᾶς μέδεις εὐανέμου λίμνας, ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων. Ubi pro priori μέδεις legendum puto ἔχεις, quia μέδεις non potest construi cum accus. πρῶνας, et quia ejusdem verbi repetitio h. l. ingrata foret. Berg. Ad πρῶνας repetendum ἔχεις ex Hipponactis iambo, ut recte locum hunc exponit Berg. At Kust. male et contra vett. librorum fidem πρωνὸς legendum censet, ut respondeat genitivo sequenti γλαυκᾶς ἁλὸς, qui tamen genitivus non pendet a v. μέδω. Quis enim non videt, ordinem verborum sic institui debere? ἢ μέδεις (i. e. βασιλεύεις) ἐν βένθεσι ἁλός; Sunt autem, Schol. teste, desumti hi versiculi e Soph. Laoc. Brunck.

664. s. Unus versus in Ald. et cett. edd. sed in Elb. quoque distinctus in duo commata. Ibi μεδεῖς legitur. In Exc. Scal. πρωνὸς affertur. Dind.

ἧς

665. γλαυκάσης l. 6. i. e. γλαυκᾶς. Dobr. Inutile est de metro horum verborum quærere, cujus nulla habita ratione Dionysus recitat Sophoclea quædam. Dind.

666. ἁλός γ' l. 6. Dobr.

667. Οὔ τι Junt. ii. iii. Gel. Dind.

669. Non potest cognoscere uter sit deus, quia ambo dolorem dissimulare non poterant. Berg. ὁ δεσπότης paullo post Pluto dicitur, et γνώσεται est, dignoscet. αὐτὸς ὑμᾶς γν. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etcc. Dind.

670. Φερσέφαττα. Quomodo eadem ab Epicrate, et, quod contritum est, dicitur, sed, quod magis singulare, ubi illa a Κόρῃ distinguitur: quod est tamen pervulgatum hujus deæ apud vett. auctores et in numis etiam antiquis nomen, in quibus eadem ΚΟΡΗ ϹΩΤΕΙΡΑ ΚΥΖΙΚΗΝΩΝ inscribitur. Locus est ap. Ælian. de Anim. xii. 10. ἐπομνύουσα τὰν κόραν, τὰν Ἄρτεμιν, τὰν Φερσέφατταν jurans per Liberam, quod omisit hic interpres, per Dianam et Proserpinam: ubi Κόρη de Libera proprie dicitur, sicut ibi vertit quoque Grot. in Excerpt. Trag. p. 669. Ita Κόρην et Περσεφόνην, quod postremum est itidem Proserpinæ nomen, distinguit Artemidorus Onirocr. ii. 35. χθόνιοι δὲ Πλούτων καὶ Περσεφόνη καὶ Δημήτηρ καὶ Κόρη καὶ Ἴακχος etc. Φερσέφαττα vero, ut h. l., vulgo ab Atticis dicta Proserpina, unde Φερσεφάττιον Athenis de fano hujus deæ dictum ap. Demosth. adv. Conon. p. 689. Hes. Φερσεφάττιον, τόπος ἐν ἀγορᾷ. Eadem vero Περσέφασσα Æsch. Choëph. 488. et Eurip. Or. 914., apud alios Φερσεφόνη, Περσεφόνη, in antiquis vero, ut hoc addam, Apollinis Ismenii apud Thebanos templi versibus. ap. Aristot. Mirab. Auscult. [c. 145. p. 295. ed. Beckmann.] Φερσεφάεσσα et Πασσιφάεσσα. Quibus autem Φερσεφάττας et Φερσεφαίσσας nominibus, a facibus, quas eadem dea ferre

consuevit in numis antiquis, dictam eamdem licet statuere; qua ratione eadem Δάειρα, quod notat ibi Tzetzes, ap. Lycophr. vocatur. 710. Spanh. χῆ Ald. etcc. —φερσέφασσ' Elb. περσέφασ' Bav. φερσέφαττ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Περσέφαττ' alii. Scal. Not. περσέφαττ' ed. Brunck. -φασσα Borg. -φαττ' Rav. Dind. -φασ' B. Pors. -φασσ' 1. φερσέφασσ' 2. Dobr.

672. πρὶν ἐμὲ ex utroque libro suo recepit Inv. quum in aliis esset πρίν με. Nec sine vi ἐμὲ dicitur. Dind. πρίν με Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etcc. Id. ποιῆσαι B. (non -ῆσ-) Pors.

673. Versus strophæ duo primi ultimique ita digerendi: Μοῦσα—τέρψιν | ἀοιδὰς ἐμάς. | Νόμον ὡς ἀπολεῖ- | ται, κἂν ἴσαι γένωνται. In vulgatis versum secundum vix et ne vix quidem expedias, neque post anapæsticos dimetros inferri solet ejus generis monometer hypercatalectus. Media stropha, usurpatis anapæstico dimetro hypercat. et pentametro elegiaco, lubens ita reposuerim: φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ δὴ | χείλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται—et in antistropha (709. s.): ὁ πονηρότατος βαλανεύς, ὁπόσοι κρα- | τοῦσι κυκησιτέφρου, ψευδολίτρου, κονίας—Hotib. In Ven. i. ii. Raph. Lugd. Amst. præfixum στροφή. —Male in Amst. χορὸν—Dind.

674. Ms. ἐμὰς ἀοιδάς. Bent. ἐμὰς ἀ. B. Pors. ἐμ. ἀοι. 1. 6. ἀ. ἐ. 2. Dobr.

675. λαλῶν ὄχλον Ven. ii. Verba οὗ σοφίαι sequenti versui adduntur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etcc. Dind.

677. φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος. Locum hunc citat Schol. Eurip. ad Or. 901. Ad eumdem locum Palmer. in Exercc. [p. 773.] sequentia notavit: "Hæc verba evincunt Cleophontem nondum mortuum fuisse, quum hoc drama prodiit; sed videtur innuere, accusationem illi imminere, vel jam institutam esse. Mortuus autem est Cleophon teste Xen. lib. i. [Hell. c. 7. extr.] in quadam seditione, quæ facta est Athenis, post condemnationem Erasinidis et aliorum ducum, in qua evasit Callixenus et alii, quos populus, pœnitentia ductus et ægre ferens mortem tot illustrium virorum, carceri mandaverat, et sine dubio Cleophon erat e numero eorum, qui hanc accusationem reformidabant. Sed plures fuerunt eo nomine Athenis. Et de hoc quidem videtur loqui Lysias in or. c. Nicomach. [t. ii. p. 212. Auger.] qui periit condemnatus accusante Satyro. At de alio Cleophonte, qui fuit unus de xxx. tyrannis, v. Lysiam p. 172. [c. Agorat. t. i. p. 318. s. Aug.] Schol. ait, de hoc Aristoph. Cleophonte exstitisse drama Platonis Comici, *Cleophon*, in quo ut Thracem eum traducit, et ait Schol., matrem ejus fuisse Thressam; et de hoc etiam Schol. Eurip. in Orest. [901.] loquitur, sed ubi insigni mendo Delphi Thraces dicuntur. Sic enim legitur: Θρᾷξ ἦν ἐκ Δελφῶν ὁ Κλεοφῶν, et citat hunc Arist. locum. Sed legendum est ἐκ Δεουέλτου, ut ego suspicor. Nulla enim urbs Thraciæ propius accedit ad sonum vocis Δελφῶν." Kust. Hunc tanquam peregrinum et barbarum perstringit; et Æsch. de f. leg. [p. 254. t. iii. Reisk.] Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιός, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον, παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης. Eurip. etiam in Oreste hunc occulte tangit, et ibi Schol. putat, tamquam civem non germanum et oratorem turbulentum 900. κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος (loquax), ἰσχύων θράσει, Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος, θορύβῳ τε πίσυνος κἀμαθεῖ παῤῥησίᾳ. Argivum propterea dixit, quia scena est Argis: intelligitur autem facile, de Atheniensi esse sermonem, quum agatur Athenis fabula et homo sit sat notus. Berg. Suid. φιλοτιμ. φιλοτιμότ. B. Pors.

678. δὲ Suid. Ms. (pro δή.) ubi λόγον ante δρᾶμα additur, i. e. ὅλον. [Nempe cum λόγος passim scribatur ʎ (ut breviter hic innuit Pors.) passim confunditur cum ὅλος; quod olim me monuit. Dobr.) Pors.

679. ἐπιβρέμεται. Schol. ad 93. hunc locum respiciens scribit περιβρέμεται. Berg. ἐπιβρέμει Schol. ad Ran. 1580. Pors.

680. Θρῃκία. Perperam vulgo Θρηϊκία. Brunck. Garrulitatem et simul barbariem hominis notat, quia hirundo est *garrula*, et Cleophontis mater est oriunda ex Thracia, ut dicit Schol., ubi etiam Philomela, sive, ut alii volunt, Procne, in hirundinem est mutata. Barbarorum lingua comparatur cum hirundinum voce. Æsch. Agam. 1059. χελιδόνος δίκην, ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη· ubi Schol. ὅτι βάρβαρον τὸ ὄρνεον, διὰ τοῦτο παραβάλλει τοῦτο αὐτῇ· ἐν Θρᾴκῃ γὰρ ἡ μεταμόρφωσις αὐτῆς ἱστόρηται. Schol. Comici ad Avv. 1680. Αἰσχύλος τὸ βαρβαρίζειν, χελιδονίζειν φησὶ καὶ Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ τοὺς βαρβάρους χελιδόνας ἀρσενικῶς φησί. Comicus supra 93. ineptos et loquaces poëtas vocat χελιδόνων μουσεῖα, ubi v. Not. Berg. Lege Θρῃκία. Bent. Θρῃκία Ald. Θρηϊκία Junt. i. ii. iii. Crat. Borg. etcc. Dind.

682. κελαρύζει Suid. in Ἐπίκλ. Bent. κελαρύζει B. Suid. ed. Ms. v. ἐπίκλαυτον. [Imo -ζει edd. Med. Ald. Kust. Dobr.] Pors. κελαδεῖ et sup. γρ. κελαρύζει 6. Dobr. Citat Suid. v. Ἐπίκλαυτον. Kust. ἀηδόνιον νόμον. Quomodo ἀηδονίοισι νόμοις pro Ἰαονίοισι, Æsch. Suppl. 72. legi in Codd. aliquot ejus antiquis, et obvia ap. vett. poëtas loca de lugubri ἀηδόνων s. lusciniarum cantu, et Sirenibus etiam inde illa ἀηδόνων voce, juxta Cyrillum Alex. appellatis, haud ita pridem vidimus, Diss. de Num. Ant. p. 255. ed. ult. [t. i.] ac inde etiam ἀηδόνιον citra aliud, quale hic additur, epitheton de *lugubri* cantu intelligi. Tribuit hirundini carmen lusciniæ, non quia hirundo æque suaviter canat atque luscinia, sed quia erant sorores et utræque materiam carminis habebant lugubrem. De lusciniæ cantu Ityn filium lugentis Comicus Avv. 211. χῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς, τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι, ubi v. not. Berg. Sensus: lamentatur autem, quum periturus sit, etiamsi æqualia ferantur suffragia. κελαρύζει, quod in utroque libro Inv., Homericum potius est, quam Aristoph., etsi significatu non differt a κελαδεῖ (v. Zonar. ii. 1196. 1199.), et metro adversatur. Legit tamen etiam Suid. t. i. p. 812. Kust. κελαρύζει, et Zonar. i. p. 811. κελαρύζει. Dind. In toto hoc Choro deest Semichorus in Rav. Sed ante 685. scriptum est ἐπίρρημα, et ante 718. ἀντεπίρρημα, ut alibi semper. Inv. autem ea in re recte sequutus est Brunck. In eodem versu Elb. habet οἰδόνιον. Hopf.

683. ὡς ἀπολεῖται. Lugubre dicit eum canere, quia instet ei judicium, in quo vereatur, ne propter multa facinora, quorum sibi conscius sit, condemnetur. V. ad 1552. Berg. Meminit hujus loci Suid. v. Ὡς ἀπόλοιτο. Kust. ἀπόλοιτο Suid. vv. Ἴσαι ψῆφοι. ὡς ἀπόλοιτο. Pors.

684. κἂν ἴσαι γένωνται. Præter notum ac receptum Athenn. morem, ut in capitis judicio qui parem liberantium et condemnantium calculorum numerum ferrent, absolverentur continuo: prout in caussa Orestis ab Æsch. dicitur Eum. 756. ἴσον γάρ ἐστι τἀρίθμημα τῶν πάλων quique de eodem Orestis judicio, quo in pari calculorum numero est a parricidii crimine absolutus, agit haud uno loco Eurip. cujus ea de re loca jam huc adtulit Biset. et ad Æsch. Stanleius. Adeo ut, si vel uno calculo inferior foret reus, is continuo plecteretur, ut e Demosth. Midiana [c. 22.] ἀπολύω γὰρ αὐτὸν ἔγωγε μιᾷ μόνον ἁλῶναι ψήφῳ. Sic Æsch. adv. Ctesiph. p. 468. de quodam Athenis accusato, quod Rhodum per metum fugerit ex urbe: πρώην ποτὲ εἰσηγγέλθη καὶ ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο· εἰ δὲ μία μόνον μετέπεσεν, ὑπερώριστ' ἂν ἢ ἀπέθανεν. Atticis vero ἀγχώμαλοι ψῆφοι dicti, ubi par fere suffragiorum numerus. Thucyd. iii. 49. ἐγένοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι, ubi Schol.: ἀγχώμαλοι, ἐγγὺς ἴσαι, παραπλήσιοι, ἰσοσθενεῖς. Quomodo idem historicus alibi vii. 71. ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν, ubi Schol. itidem, ἀγχώμαλα, ἴσα. Consuli vero potest Aristot. Sect. 29. probl. 13. ubi quærit ac docet, cur absolvendus sit reus, ὅταν ψῆφοι ἴσαι. Spanh. κἂν edd. vett. κἢν Raph. Dind.

685. In Elb. præfigitur: παράβασις. In Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Gel. Ἡμ. (Semichor.)—Ἐπίρρημα. Ἡμ. Ven. i. ii. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. Ημ. om. 1. 2. Dobr.

686. Scribe Attica cum litera ξυμπαραινεῖν, ut et codd. omnes habent et impressi, præter editionem a Burm. curatam, quæ mihi fraudi fuit. Brunck. Tamen et in ed. Inv. mansit συμπ. Dind. ξυμπαραινεῖν Bav. edd. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Pro δοκεῖ in Elb. δοκῇ. Id. Scriptor vitæ Aristoph. in Commentariis in Nubes p. xxxvii., ubi συμπαραινεῖν scriptum, quemadmodum in Berg. ed. legitur, unde invitus retinuit Brunck. Id. πρῶτον μὲν οὖν B. Pors. πρῶτα οὖν 1. Dobr.

687. καφελεῖν Ven. i. ii. Gel. Dind.

688. Locum hunc a Frisch. non esse intellectum ex versione ejus satis patet. Quare ne lector ab illo in errorem inducatur, verum ejus sensum hic tradam, qui talis est: *Et si quis peccaverit aliquid, supplantatus Phrynichi artibus; facultatem esse dico oportere illis, qui tunc lapsi sunt, causa dicta, diluendi* (vel *corrigendi*) *priora peccata.* De quo autem Phryn. hæc intelligenda sint, non consentiunt Schol. aliis Phryn. belli ducem, aliis tragicum, aliis denique comicum a poëta nostro tangi censentibus. Schol. vetus ad Lys. 318. locum hunc de Phryn., belli duce, accipit, auctore Didymo et Cratero. V. etiam Suid. v. Παλαίσμασι et v. Φρυνίχου πάλαισμα, ubi loci hujus mentionem facit. Kust. παλαίσμασι. Metaphora a luctatoribus; dicit autem in plurali, ut subindicet, non illis tantum paratam esse debere veniam, qui semel peccassent, sed etiam illis, qui iterum iterumque, ad majorem clementiam adhortans Athenienses. In luctationibus qui ter esset

587-94. *πρόρριζον* Atticis *radicitus, funditus*, ut Soph. [Electr.] 765. *πρόρριζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος*, veterum nempe, de quibus ibi agitur, dominorum. Sic Andocid. Or. i. p. 246. *οὐκ ἔστιν ὑμῖν ἔτι λοιπὸν τοῦ γένους τοῦ ἡμετέρου οὐδείς, ἀλλ' οἴχεται πᾶν πρόρριζον.* Qua voce utitur etiam ap. Eurip. Phædra, nutrici, ob prava ejus consilia, diras imprecata (uti hic quoque usurpatur) Hipp. 684. *Ζεύς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς πρόρριζον ἐκτρίψειέν σε.* Respicit nempe h. l. Aristoph. quod meretur omnino hic adverti, ad solemnem Atheniensium ritum, seu ad juramenta, vulgo apud eos recepta, et quidem, ut non ipsi solum, qui jurarent, sed una cum uxore, liberis, familia totoque insuper genere funditus perirent, si pejerassent. Cujus imprecationis seu usitatæ in juramentis formulæ exempla sunt apud oratores Atticos obvia. Demosth. adv. Aristocr. p. 413. cogi eum tradit, qui apud Areopagitas quempiam cædis accusat, *πρῶτον μὲν διεξομεῖται κατ' ἐξωλείας αὐτοῦ καὶ γένους καὶ οἰκίας, ὁ τινὰ αἰτιώμενος εἰργάσθαι τι τοιοῦτον·* mox, *ἀλλ' ἐὰν ἐξελεγχθῇ μὴ λέγων ἀληθῆ, τὴν ἐπιορκίαν ἀπενεγκάμενος τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καὶ τῷ γένει.* Sic Antiphon Or. xiv. p. 292. *ἐξώλειαν αὐτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίᾳ τῇ σῇ ἐπαρώμενον.* Quibus utique eadem hic juramenti, qua Bacchus scilicet utitur, formula abunde illustratur: *πρόρριζος αὐτός, ἡ γυνή, τὰ παιδία, κάκιστ' ἀπ. tum ego funditus, cum uxore, liberis, pessime peream.* Immo qua ratione etiam Athenis factum, ut illa juramenta in capita carissimorum, uxoris, liberorum, etc. iis etiam in judicio præsentibus, quo manifestior imprecatio fieret, conciperentur, quod docebit Demosth. adv. Conon. p. 692. *φασὶ γὰρ παραστησάμενον τοὺς παῖδας αὐτὸν κατὰ τούτων ὀμεῖσθαι, καὶ ἀρὰς δεινὰς καὶ χαλεπὰς ἐπαράσεσθαι.* Idem quoque adv. Aphobum iii. p. 517. *ἔτι τοίνυν ἡ μήτηρ ἠθέλησε πίστιν ἐπιθεῖναι κατ' ἐμοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς.* Ut hoc addam, quod in eadem quoque juramenti formula subinde adderetur, ut sicut pejerans cum liberis, familia totoque genere inde vel funditus periret, quod hic quoque apud Comicum sequitur, *κάκιστ' ἀπολοίμην*, sic vicissim ei, qui juramentum rite observarat, omnia prospera evenirent. Andocides Or. i. p. 221. *καὶ ἐπεύχεσθε, εὐορκοῦντί μοι εἶναι πολλὰ κἀγαθά, ἐπιορκοῦντι δέ, ἐξώλη αὐτὸν εἶναι καὶ γένος.* Sic in Fœdere Smyrnæorum et Magnetum Marm. Oxon. p. 12. [N. xxvi. § 78.] *εὐορκοῦντι μέν μοι εὖ εἴη· ἐπιορκοῦντι δὲ ἐξώλειαν, καὶ αὐτῷ καὶ γένει τῷ ἐξ ἐμοῦ.* Spanh. Liberos devovet etiam Silenus Bacchi famulus, ap. Eurip. in Cycl. dejerans v. 268. *ἀπώμοσα, μὴ τοῦδ' ἐμπολᾶν ἐγὼ ξένοισι χρήματ'· ἢ κακῶς οὗτοι κακοὶ οἱ παῖδες ἀπόλοιντ', οὓς μάλιστ' ἐγὼ φιλῶ.* V. Pac. 1218. *οἴμ' ὡς προθέλυμνόν μ' ἀπώλεσας.* Berg. *πρόριτος* (sic, *πρόρριζος*) Elb. Dind.

588. Archedemi illius, cui cognomen fuit *Γλάμων*, sive ob oculorum vitium, sive alia de causa, meminit Lysias in or. contra jun. Alcib. p. 536. Brunck. Citat h. l. Suid. v. *Γλάμων* et v. Κ' Ἀρχέδημος. Kust. *κἀρχέδημος* Junt. i. *κ' Ἀρχέδημ.* Lugd. Amst. Dind.

589. *ἐπὶ τούτοις λαμβάνω.* Eurip. Alcest. 375. *ἐπὶ τοῖσδε παῖδας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου* (*hac conditione.*). Berg. Jam rursus Xanthias sumit Herculis habitum. Dind.

590. Scena quinta act. ii. vulgo hinc incipit. Dind. Respondent hi versus strophæ, quæ incipit 534. In membr. scriptum *ἣν εἶχες·* vulgo *ἥνπερ εἶχες*, e scioli interpolatione, qui metra perperam digessit. Excidit quidem syllaba, quam suo loco reposui, *σύ γ'* — *ἣν εἶχες σύ γ' ἐξ ἀρχῆς.* Brunck. Facilius vero in suo illo Cod. excidere *περ*, quam in omnibus *σύ γ'* potuit. Quomodo Brunck. hanc antistrophen in septem versus, accommodate ad strophen, redegerit, Inv. jam ostendit, sed hic quoque undecim versus dimetros troch. vel acatal. vel catalect. puto, quorum primi tres, ita ut vulgo et ap. Inv., legantur, tum: *ἀνανεάζειν* [*αὐτὸν αἰεί*] | *καὶ βλέπειν αὖθις τὸ δεινὸν* | *τοῦ θεοῦ μεμνημένον,* | *ᾧπερ εἰκάζεις σεαυτόν.* | *εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσει* | *καὶ βαλεῖς τι μαλθακόν,* | *αὖθις αἴρεσθαί σ' ἀνάγκη* | *τις πάλιν τὰ στρώματα.* Si *αὐτὸν αἰεί*, quæ in Rav. et Borg. desunt, pro gloss. habentur; neque vero ea defendam; tum etiam 587. *μετακυλινδεῖν* legendum, omissis vocc. *αὐτὸν αἰεί*, quæ et ibi ex interpretamento accessisse videntur, ut sit monometer troch., idque præfero. Male autem 593. *αὖτις* reposuit Inv., sive significationem (v. Ammon. p. 27. Valck.) sive dialectum (V. Sturz. ad Maitt. d. dial. p. 178.) ex grammaticorum præceptis spectemus. Dind. Chori nomen non præfixum in edd. vett. (In Gel. exemplo meo perperam quis adscripsit Δι.) Verba *ἔργον ἔστ'* vitiose in Ald. scripta, sed in meo exemplo ita correcta, ut, quid primitus fuerit, non satis pateat, nec quod pro *ἔργον* ex Elb. affertur *ἐρ.* intelligo. In Junt. i. *ἔργον ἔνεστ' ἐπειδή*, — Junt. ii. iii. *ἐν στ' ἐπειδή*, — *ἔργον ἔστ', ἐπ.* Crat. Ven. i. ii. etc. *ἔργο ἔνεστ', ἐπ.* Woch. Id.

592. ἀναπαιδάζειν Elb. ἀναπαιδάζειν σαυτὸν αἰεὶ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Dind.

593. αὖθις Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Dind.

594. σαυτὸν ἀεὶ omittit Ms. Bent. σαυτὸν αἰεὶ om. B. gl. (et Rav.) ἑαυτὸν πρὸς τὸ σοβαρόν. Pors. σαυτὸν αἰεὶ om. et gl. σεαυτὸν πρὸς τὸ σοβαρὸν 1. 6. Vulg. 2. Dobr. Scriptum in Cod. E. ὥσπερ εἰκάζεις σεαυτόν. Male divisit voces librarius: ob oculos habebat εἰκάζεις ἑαυτόν, quod optimum est et elegans. Pronomen ἑαυτοῦ secundæ etiam personæ servit, ut nobis sæpius fuit observatum. Brunck. ἢν δὲ παραλ. ἁλῷς καὶ βάλῃς. Sic (ut Brunck. edidit) optime membr., observata sermonis et metri ratione. Solœce vulgo, εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσει καὶ βαλῇς —. Pejus in meo ἁλώσῃ —. In C. (et Rav.) salva saltem constructionis lege, ἁλώσει καὶ βαλεῖς. Numquam εἰ cum subjunctivo construitur. Sed longe præstat membr. lectio, quæ alteri genuinæ plane congruit, quam suppeditant illæ etiam in 588. μεταστρέφειν. Brunck. Si igitur 588. μεταστρέφειν legitur, recte etiam ἁλῷς hic reponi et βάλῃς servari potest. Tum autem versus duo dimetri trochh. catalectt. se excipient, et exquisitius certe tum μεταστρέφειν tum ἁλῷς dictum est. ἁλώσῃ Elb. et Bav. Dind. ἁλώσῃ B. ει Pors. ἁλώσει 1. 2. Ita 6. ἁλώσ ἄξιον. Primo erat ἁλῷς, sed statim mutatum. Gl. ἀγωνίσῃ τι ποιῶν καὶ οὐ τῆς Ἡρακλέους παρασκευῆς ἄξιον. ἁλῷς U. Dobr.

595. βάλῃς τι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Dind. βάλεις B. [sic, sed βαλεῖς puto voluisse Pors. Dobr.] Pors. βάλῃς 1. 2. sed futur. in gl. 1. Dobr. Plut. 588. μαλακὸν δ' ἐνδόσετε μηδέν. Berg.

596. αὖθις αἴρεσθαί σ' ἀνάγκη τις, πάλ. τ. στρ. Sic Codd. B. D. cum vett. edd. In recentioribus versu ruente ἀνάγκη 'στὶ πάλιν. Metri vitium, quod nec Kust. nec Berg. suboluit, sensit Dawes. emendavitque, ἀνάγκη 'σται πάλιν. Nos veterem lectionem revocamus, quæ bona est. Verbum substantivum eleganter supprimitur: αὖθις ἀνάγκη τις ἔσται αἴρεσθαί σε πάλιν τὰ στρ. In C. τις omissum: major lacuna in membr. αὖθις αἴρεσθαί σε πάλιν τὰ στρώματα. Brunck. Lege 'στίν. Bent. ἀνάγκη 'σται Dawes. Misc. Crit. p. 237. τις typorum confusione ed. Ald. ἔσται quoque in ἔστι corruptum est Plut. 534. Eccl. 685. [Imo e Mss. τις habuit Ald. ut e Brunck. liquet. τις etiam Cantab. alter. In Æsch. Eumen. 217. ὅρκος τις μ. Rob. ubi egregie Pors. ὅρκου 'στὶ μείζων. Amipsias Athen. vi. p. 270. F. κοὐδεὶς σοί τις τῶν πλουσίων μὰ τὸν Ἥφαιστον προσόμοιος. Lege σοὔστιν τῶν πλουτούντων ut fere e Mss. Schweigh. Dobr.] τις om. B. Pors. τὶς Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Pro ἀνάγκῃ 'στὶ (ita in Gel. et Port. Lugd. Amst. legitur), sed in not. Scal. ἀνάγκη τὶς Vet. ex Bav. affertur ἀνάγκη τίς quod est in edd. vett. (et Lib. Inv.) Dind. τις om. 1. 6. non 6. Dobr.

597. Etiam hæc, a Brunck. in octo versus descripta, ut 542. ss. ita in 11. redigi possunt, uti vulgo etiam scribuntur, modo postremus in duos dimetros trochh., alterum acatal., alterum catal. dissolvatur. Vulgo παραινεῖτ' in uno versu. Dind. παραινεῖτε Elb. παραινεῖτ' in hoc versu Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. ἀφερεῖσθαι Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Port. Id. καὐτοῖς statim fact. -τὸς 2. Dobr.

598. ταῦτ' Ald. etc. (τοῦτ' Rav.) Tantum prima verbi πειράσεται syllaba in hoc versu Ald. Junt. I. (in qua est πει-ράσετ' εὖ οἶδ' ὅτι) II. III. Crat. Ven. I. II. etc. Dind. συνν. ταὖθ' v. l. in m. B. Pors.

599. ὅτι τι Elb. Dind. ἤν χρηστὸν ᾖ τ. valet: Si quid commodi inde redundet, quod rursus Herculis personam suscipio. Id.

600. πάλιν hic om. B. et post οἶδ' ὅτι 601 ponit B. Pors.

601. In A. B. D. recte cum elisione scriptum παρέξω 'μαυτόν, quod metri ratio flagitat. Brunck. Nam vulgo ἐμαυτὸν fuit. Μαυτὸν sine apostropho Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. 'μαυτὸν Bav. Port. Lugd. Amst. Dind.

601-2. Sic edidit Brunck. ἀλλ' ὅμως ἐγὼ παρέξω | 'μαυτὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα, | καὶ βλέποντ' ὀρίγανον. Id. Suidas v. λῆμα, ubi παρέξομ' αὐτὸν scriptum. Id.

602. βλέποντ' ὀρίγανον. Idem nempe (ut ea mittam, quæ de similibus apud Comicum locutionibus notavi ad Nub. 1178.), quod supra ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμύ, et Eqq. 628. κἄβλεψε νάπυ, ubi Schol. καὶ ἀνέβλεψε δριμύ. Nempe quod tam ὀριγάνου, quam νάπυος, origani et sinapis succi δριμεῖς, acres, fuerint, ut hæc duo simul inter alia tangit Theophr. H. Pl. i. 19. ubi de succorum varietate agens, quorum alii vinosi, alii pingues, alii dulces, alii, ut continuo addit, οἱ δὲ δριμεῖς, οἷον ὀριγάνου, θύμβρου, καρδάμου, νάπυος. Spanh. Solet ita obtutum acrem et torvum describere. Eqq. 627. Vesp. 453. βλεπόντων κάρδαμα. Et alibi sæpe similiter. v. ad Plut. 328. Berg.

603. Suid. in δεῦν. Pors. ψόφον Junt. III. ψόφους idem Vet. Not. Scal. Dind.

604. Redit jam Æacus cum infernalibus lorariis, qui se paullo ante dicebat currere ad arcessendam Echidnam et Muræнam ; quæ monstra forte etiam in theatro jam apparent : forte etiam Cleon et Hyperbolus apparent, quos vocari jubebat Pandoceutria. Berg. Scena 6. act. ii. hic constituitur. Alloquitur Æacus servos et monstrat iis Xanthiam, tamquam Herculem, qui Cerberum, canem, fuerat furatus. ξυνδεῖ Elb. Dind.

605. ἥκει τῳ κακόν. Supra 552. κακὸν ἥκει τινί. Idem est τῳ et τινί, nisi quod istud communi dialecto dicitur, illud Attica. Ita autem edd. pristinæ, non ἥκει τῷ, ut nupera. Berg. δῶ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. δῷ Port. etc. Post τῳ comma in edd. vett. Gelenius delevit. Dind. κακόν τῳ B. Pors.

606. οὐκ ἐς κορ. μ. πρ. Alloquitur lorarios, qui ipsum aggredi volunt, et simul iis minatur Xanthias-Hercules. μάχῃ Elb. Junt. I. Dind. εἶεν καὶ μάχει ; Sine interrogatione vett. grammatici hæc legerunt. Gl. in Codd. εἶεν ταῦτα ἃ λέγεις καὶ μάχῃ ἡμῖν. Quibus in verbis nullum sensum video. εἶεν valet ἄγε δή. Quocirca præstat forte legere εἶεν, καὶ μάχου. [Hoc mihi statim in mentem venit, nisi sensus requireret μὴ μάχου vel tale quid, *mitte hæc, noli resistere ;* iterum sese opponit X. jamque Æacus servos vocat. Hopf.] Vel εἶεν accipiendo pro *esto,* quæ alia est hujus interjectionis significatio: εἶέν γ'· εἰ μάχει, ὁ Δατ. Postremum hoc magis mihi probatur. In Pac. 663. εἶέν γ' ἀκούω. [Nihil mutandum puto. Sensus: Atqui tu etiam pugnare vis ? Dind.] Brunck.

607. Nonnulli existimant, poëtam risus causa Thracica hæc rudiora nomina elegisse. Sed quidni ea ipse finxerit ? Conz. Nimirum mancipia Græcorum sæpe erant Thracicæ stirpis. V. Reitemeier. Gesch. u. Zust. d. Sclav. in Griech. p. 78. Vocat autem eos Æacus, ut jam aggrediantur Xanthiam et cum eo pugnent. Dind. ὁ δ' ἰτύλας Junt. I. Brub. σκεβλύας Rav. Elb. Borg. Ald. Junt. II. III. Gel. σκεβλίας Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. etc. Id. ὁ δ' ἰτύλας χὠ σκεβλύας 1. 2. Dobr.

608. μάχεσθαι Elb. τουτωί (sine punctis diær.) Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. τουτωΐ Brub. Port. etc. Dind. δεῦρο Rav. Id.

609. οὐχὶ δεινὰ —. Vesp. 1359. οὐ δεινὰ τωθάζειν σε, etc. Berg. Ironice hæc dicit Dionysus. Neque enim vere dicere ita potuit. Dind. Citat Suid. δεινά. Pors.

610. πρὸς hic valet προσέτι, καὶ ταῦτα. Ordo est: τύπτειν τουτονί, καὶ ταῦτα κλέπτοντα τἀλλότρια. Brunck. Claudicat hic versus in quarto pede, qui pyrrhichio constat. Legi possit, κλέπτοντα προσέτι τἀλλότρια ; μάλ' ὑπερφυᾶ. Sed quia videmus nihil tam frequens esse apud Comicum quam καὶ μάλα, illudque καὶ sæpe a librariis omissum fuisse, quod deprehendimus in 745. et 751., hic etiam a poëta scriptum fuisse opinor, κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια ; καὶ μάλ' ὑπερφυᾶ. Minus est probabile librarium notissimum προσέτι in reconditius πρὸς mutasse. Futilia sunt meritoque a nobis omissa, quæ Kust. de emendatione hujus versus indici suo inseruit in v. μάλα. Id. Verba hæc sunt: "Schol. (pro μάλα) legendum censet, μᾶλλα pro μὴ ἀλλά, uti et Ran. 757. V. etiam Av. 109. et Thesm. 295. ubi μὴ ἀλλὰ propter metrum coalescit, uti et μὴ ἄλλην in eadem fab. 483." Sed in not. ad. h. l. idem : "Non est necesse, ut cum Schol. scribamus μᾶλλ' ὑπερφ. per synalœphen, pro μὴ ἀλλά, quoniam lectio vulgata satis commodum habet sensum." At de metro quæritur. Dind. τύπτειν κλέπτοντα τουτονὶ Borg. πρός γ' ἀλλότρια Reisig. ad Soph. Œd. Col. p. 308. — Libri μάλ' : de quo dictum ad Av. 109. Id. πρός τ' ἀλλότρια Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Lugd. Amst. ὑπερφυᾶ noan. edd. vett. etiam Raph. Lugd. Id. Variam lectionem memorat, μή, ἀλλ' ὑπερφυᾶ Schol. sed improbat, quæ tamen placet Marklando ad Eurip. Iphig. T. 1010. jure. Schol. enim ratio futilissima est. Vulgatum inepte defendit Kust. V. Æsch. Choëph. 918. Pors. Ἠα. μάλ' 1. 2. Dobr.

611. σχέτλια —. Ironice hoc dicit Æacus, cui verba hæc tribuunt juxta impressos duo Codd. At Baccho adscripta sunt in B. D. [et Elb.]. Brunck. Rectius ; ita enim respondent magis 609. σχέτλια etc. Bacchi personæ tribuuntur in Ald. Æaco in Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

612. ἐθέλω τεθνηκέναι. Festivum omnino hoc Xanthiæ in inferis jurамentum, quod alioquin nimis in hac adhuc vita agentibus familiare. Spanh. ποτὲ Elb. εἶτ' ἀπο ποτ' Junt. II. Gel. — τεθνακέναι male Junt. II. Dind.

613. ἄξιον καὶ τριχὸς de re minimi, vel potius nullius pretii dicitur. Suid. v. ἄξιος, Phryn. in Bekkeri Anecd. p. 10. 7. κλέψας Elb. Dind. ἄ. τε καὶ 1. Dobr.

614. Potestatem pronominis σοι recte explicat gl. in C. χάριν σου. V. not. ad Lys. 1277. Brunck.

615. Versum hunc et sex sequentes citat Suid. v. Βασανίζειν. Kust. Nempe juxta receptum legibus Atheniensium morem, ut heri servos ad quæstiones de iis sumendas offerrent; immo ut tradi iidem ab eorum heris debuerint. Demosth. adv. Stephan. i. p. 629. προὐκαλεῖτο Στέφανον παραδοῦναι τὸν παῖδα σὺν ἀπελευθέρῳ εἰς βάσανον. Idem adv. Euerg. p. 689. [1148. s. Reisk.] et alibi. Βάσανος alias et βασανίζειν quandoque apud eosdem scriptores Atticos de solo examine citra tormenta dictum, ut infra Acharn. 647. ὅτε καὶ βασιλεὺς Λακεδαιμονίων πρεσβείαν βασανίζων, ut rex Persarum, quando Lacedæmoniorum legationem examinabat: non, ut ibi interpres, quando torquebat Lacedæmone missos, sed prout Schol. βασανίζων, ἀκριβῶς ἐξετάζων, immo prout βασανιῶ et βασανιεῖς de examine tragœdiarum dicitur infra 801. et 1121. Spanh.

616. ἄγων pro ἀπάγων, abductum ad supplicium. Dind. κἄν ποθ' ἕλῃς Suid. βασανίζειν (qui citat βασάνιζε τουτονὶ λ. Dobr.) Pors. κἄν ποτε μ' Suid. Ms. v. βασανίζ. cetera ut ed. Id.

617. βασανιῶ Suid. in Βασανίζω et Κλιμακίζειν. Bent. βασανίζω; In c. βασανίσω. Si futurum tempus adhibuisset, scripsisset βασανιῶ, quod perinde admittit metrum. Brunck. -ζω 1. 2. Dobr. βασανίσω præfert Pors. ad Eurip. Phœn. 740. Dind. πάντα τρόπον. Varia hic enarrantur quæstionum s. tormentorum genera, quibus ad ferenda testimonia adigebantur olim Athenis servi: quum ceteroquin testimonii dictio apud eos haud esset. Ut mirum proinde videri possit, quod, quum actiones injuriarum essent apud Athenn. contra eos, qui servos verberarant, ut e Xen. et aliunde monuerunt jam viri docti, quibus addi potest Plato de Legg. ix. p. 872., ut, qui servum innocentem occidit, eo modo, quo quis, qui civem interfecit, puniatur; ad quæstiones tamen de iis habendas, et quibus, quod vel ex hoc et sequentibus tribus versibus liquet, torqueri variis modis ad ferenda testimonia possent, dari a dominis deberent. Sic, ut hoc unum adducam, Demosth. adv. Timoth. p. 664., quod jam occupasse video Petit. de Legg. Att. p. 351. ἠρόμην αὐτὸν πρὸς τῷ διαιτητῇ, εἰ ἔτι δοῦλος εἴη ὁ Αἰσχρίων αὐτοῦ καὶ ἠξίουν αὐτὸν ἐν τῷ αὐτοῦ δέρματι τὸν ἔλεγχον διδόναι. Spanh. ἐν κλίμακι δήσας. Thesm. 956. δῆσον αὐτὸν εἰσάγων, ὦ τοξότ', ἐν τῇ σανίδι. In Eqq. 366. οἷον σε δήσω ἐν τῷ ξύλῳ, ubi v. Not. Berg. Servi castigandi alligabantur columnæ ad scalam, etiam apud Rom. v. Hor. Epp. ii. 2, 15. s. Conz. πίνακι Suid. v. βασανίζειν. (V. ad Phœn. 740.) Pors.

618. ὑστριχίδι μαστ. In Pac. 746. μὴν ὑστριχὶς εἰσέβαλεν εἰς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ κἀδενδροτόμησε τὰ νῶτα. Berg. Hes. ὑστριχίς, μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὑείων τριχῶν. Etiam Poll. ii. 3, 24. ὑστριχὶς dicitur et iii. 8, 79. αἱ μάστιγες, ὑστριχίδες, et inter σκεύη ὑστριχὶς recensetur ab eodem x. 40, 158. Suid. ὑστριχίς, ἡ ἐξ ὑείων τριχῶν μάστιξ. Idem tamen, ὕστριξ, ἐκ δέρματος μετ' αὐτῶν τῶν τριχῶν μάστιξ, laudans h. l. Aristoph. Etym. M. ὕστριξ, ὕστριχος, ἡ ἐκ τῶν τριχῶν τῶν ὑῶν μάστιξ. [Apud Zonar. ii. p. 1788. (ubi cf. Tittmann.) auctoris vitio perperam scribitur ὑστρηχὶς et ὕστρηξ, et distinguitur a v. ὑστριχίς, quo animal (porcus-spinus) indicetur. Sed Phot. p. 464. ὑστριχὶς καὶ ὕστρηξ (nam ita pro ὕστηρξ scribendum) ἡ ἐκ τῶν ὑείων τριχῶν μάστιξ. Dind.] Ut adeo videatur et ὕστριξ et ὑστριχὶς dici pro flagello, quod etiam Constantinus docet auctoritate Suid. Sed quum nullum vel ab Etym. vel a Suid. exemplum adferatur, atque Suidas insuper τῷ ὕστριξ ex h. l. subjiciat ὑστρηχίδι μαστιγῶν, ego adhuc ἐπέχω, an pro flagello ὕστριξ dicatur nominandi casu. Duck. ὑστριχίδι. Gl. ἐξ ὑείων τριχῶν μάστιγι. Brunck. ὑείας Bav. Dind.

619. στρεβλῶν. In Eqq. 771. τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων. Plut. 876. ἐπὶ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον εἰπεῖν, ἃ πεπανούργηκας. Berg. Intelligitur rota publice proposita, cui illigabantur servi. Conz. ἔτι δ' εἰς [Inv. e Rav. ἐς] τ. ῥ. ὄξ. ἐγχ. Sic recte Suid. in βασανίζειν [cum Rav.]. Codd. cum impressis, ἐπί τε τὰς ῥῖνας — quam lectionem pravam esse ostendit Dawes. Brunck. Misc. Cr. p. 235. s. ubi ἐγχέειν cum εἰς construi docet, et in Append. p. 463. additur: "cum Atticum sit ἐς, non liquet, cur vulgatum in εἰς mutaverit D. neque causæ quidquam fuisse censet Valck. ad Eurip. Hipp. cur τῷ ἐγχέας substitueretur ἐγχέων." Dind. ἐπί τε τὰς ῥῖνας Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. ἔτι δ' ἐς. Rav. Id. ἔτι δ' εἰς τὰς Suid. vv. βασανίζειν, κλιμακίζειν. Dawes. Misc. Crit. p. 238. ἔτι δ' ἐς Suid. ed. Ms. κλιμ. Pors. ἐπί τε servant 1. 2. Dobr.

621. γηγείῳ. Sic Codd. [etiam Elb. et Inv. Codd.] et edd. vett. Perperam in

recentioribus γηθείῳ. Sincerum scripturam exhibent Eqq. 677. Vesp. 496. 498. Brunck. Porris et alliis pueri se lusus causa feriebant. Vult igitur hoc: severe eum cædendum et torquendum esse. Cf. Petit. de Leg. Att. p. 442. Dind. μὴ δὲ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. γητείω Elb. γητείῳ Ald. Junt. i. ii. iii. etc. γηθείῳ Port. Lugd. Amst. In not. Scal. γηθείῳ vel γηθύῳ Vet. non γητείῳ. Id.

622. δίκαιος ὁ λόγος. Ita et infra 636. et Alexis ap. Athen. iii. p. 117. Berg. κἄν τι πηρώσω. Ideo scilicet quærit Æacus, an, dum torqueretur ad ferendum testimonium is, quem putabat, servus, pretium pro eo verberibus mutilato deberet refundere: quod lege Athenis receptum fuerit, datis etiam fidejussoribus, ut, si is caussa caderet, qui servum ad quæstionem depoposcerat, is damnum illud servi domino persolvere teneretur. Quod jam adductis eam in rem aliquot ap. Demosth. locis monuit Petitus de Leg. Att. p. 355. [441. Wess.]. Expressa utique sunt eam in rem ejusdem oratoris adv. Pantænetum verba p. 569. [p. 978. t. ii. Reisk.] ἀξιῶν ὃν φησιν οἰκέτην ταῦτα συνειδέναι, βασανίζεσθαι· κἂν μὲν ᾖ ταῦτ' ἀληθῆ, τὴν δίκην ἀτίμητον ὀφλεῖν αὐτόν· ἐὰν δὲ ψευδῆ, τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα ἐπιγνώμονα τῆς τιμῆς εἶναι τοῦ παιδός. λαβὼν δὲ ἐγγυητὰς παρ' ἐμοῦ etc. Spanh. Solebant qui servos aut servas alterius ad torturam poscebant, damnum præstare, si illi ex tortura mutilarentur; Demosth. c. Neær. [p. 1387. t. ii. Reisk.] ἕτοιμος ἦν τὰς θεραπαίνας παραλαμβάνειν — ἐφ' ᾧ τε βασανίσαι αὐτός· — καὶ εἴ τι ἐκ τῶν βασάνων βλαφθείησαν αἱ ἄνθρωποι, ἀποτίνειν ὅ τι βλαβείησαν. Berg.

624. βασάνιζ' ἀπαγαγών. Qua ratione βασανιστὴν illum constituit larvatus Hercules illius de servo velut suo habendæ quæstionis; quum in foro Attico coram arbitro, ut vel ex adducto ad 618. Demosth. loco patet, illa quæstio de servis, et quidem multis servis præsentibus, habenda fuerit. Spanh. Quæ pro hoc versu Latina dedi, obscura sunt et pæne inepta: nec meliora dederat Berg. Verti debuit, 'Ne, quæso, eum mihi mutilaveris, sed proinde ut dixi abductum torque.' Hic est Græcorum sensus, quem optime declarat vetus gl. μὴ δῆτ' ἔμοιγε πηρώσῃς αὐτόν, ἀλλ' ἀπαγαγὼν αὐτὸν οὕτως ὡς ἔφην βασάνιζε. Brunck. In Ms. Vat. U. versus hic rectius Baccho tribuitur, et sic legitur: Διον. Μὴ δῆτ' ἐμέ γε· τοῦτον δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών. Et sic in quibusdam codd. jam olim lectum fuisse Schol. ad h. l. testatur. Kust. Sed ita quæ sequuntur non conveniunt, ex quibus patet hæc a Xanthia dicta esse et ei respondéri. Nam v. 639. demum Æacus alloquitur Dionysum, eumque non mentiri jubet. Dind. Brunck tells us in his supplement, that μὴ δῆτ' ἔμοιγ' is to be rendered "Ne, quæso, mihi eum mutilaveris." But would any one, who wished his slave to escape mutilation, propose tortures so severe? Perhaps those words rather imply Xanthias's indifference whether he received the price of a slave he appeared so little to value, or not, and his unconcern about Bacchus's mutilation. Such an insinuation would be highly in character. John Seager in the Classic. Journal, N. iii. p. 502.

626. Ms. σὺ ταχέως τὰ σκεύη. Bent. ταχ. τὰ σκ. B. Pors. τὰ σ. ταχ. 2. Dobr. χὤπως (sine iota subscr.) edd. vett. Dind.

627. ἀγορεύω τινὶ etc. Eurip. Bacch. 504. αὐδῶ, 'μὲ μὴ δεῖν (edico ne me ligetis), σωφρονῶν οὐ σώφροσιν. Indefinitum τὶς h. l. ad certam personam refertur, ut supra 552. κακὸν ἥκει τινί. V. ad Plut. 382. Berg.

628. ἀθάνατον ὄντ' [ut olim lectum]. εἰ δὲ μή —. Metri gratia scribendum est, ἀθ. ὄντα γ'· εἰ δὲ μή —. Kust. Claudicat hic versus, quem tamen sic scriptum exhibent libri omnes. Dispudet vitium non prius animadvertisse. Repone ocius, ἐμὲ μὴ βασ. ὄντ' ἀθάνατον· εἰ δὲ μή. Primam in ἀθάνατος producunt ob metri necessitatem epici poetæ, quæ licentia ut in senariis inutilis est, ita scenicis numquam concessa fuit. Kust. notam si inspexissem, de metri labe admonitus fuissem, sed minus probassem, quod ille suadet, ἀθ. ὄντα γ' —. Brunck. εἰ δὲ μή. Sic libri recte quidem: nam quod volunt Kust. et Brunck., verbum ἀθάνατος prima producta non reperiri apud iambographos, exemplis adstruendum erat. Equidem eos hac in parte epicorum usos arbitror licentia, nec magis cum Kust. reciperim ὄντα γ' εἰ, quam cum Brunck. ὄντ' ἀθάνατον, qua transpositione admissa extra ictum collocaretur vox gravissima. Similiter Gallus impegit Av. 1224. V. etiam Pors. ad Eurip. Med. 139. l. [p. 402. ed. Lips.] Hotib. ἀθάνατον ὄντ' Ald. et cett. edd. Dind. μὴ primo om. sed suprasc. ab eodem 2. γ' ὄντ' 1. sine γ' 2. Dobr.

629. Pro αὐτὸς σὺ σαυτὸν αὐτ. Ms. Vat. U. αὐτὸς σεαυτὸν αὐτ. Kust. Recepit e Rav. Inv., sed videtur σὺ cum vi quadam positum esse. αὐτὸς ἑαυτὸν Berg. αὐτὸς σὺ σαυτὸν Ald. Junt. i. ii. iii.

Crat. etc. Dind. 6. σὺ om. B. Pors.

631. τὴν δὲ Elb. et Bav. Dind.

634. καὶ σὴ φ. vitiose Junt. i. Dind.

635. τύπτε. Secunda persona, pro τύπτῃ, Attice. Berg. τύπτῃ Elb. Dind.

636. ἴδοις [ut olim vulg.]. Scribe ἴδῃς, quod e membr. recipere debebam. Sic etiam est in Cod. [E.], quem nunc verso. Brunck. Recepit ex utroque suo libro Inv. γ' quod post χὠπότερον ex utroque suo libro addidit Inv., non sua vi caret. Anapæstum in quarta senarii sede, non Tragici quidem, sed Comici admisisse videntur. Dind. γ' ante ἂν deest edd. vett. — περ Junt. iii. ἴδοις Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id. ἴδῃς B. Pors. γ' ἂν 1. 6. ἴδῃς 1. 2. Dobr.

637. προτιμήσαντα. Gl. φροντίσαντα, ἢ αἴσθησιν λαβόντα. *Rationem habentem verberum, aut dolentem quum cæditur, ita se moventem, ut sentire verberum dolorem videatur.* Sic enim Attici utuntur verbo προτιμῶ pro κήδομαι, ἐπιστρέφομαι, ἐντρέπομαι, ὑπόλογον ποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι. Infra 655. quærenti Æaco, ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν; respondet Bacchus, οὐδέν μοι μέλει. Plut. 883. οὐδὲν προτιμῶ σου. Eodem modo cum genit. ap. Demosth. commit p. 80. ed. Reisk. βούλεται καὶ δαπάνας οὐ μικρὰς δαπανᾷν εἰς τοὺς κατὰ θάλατταν κινδύνους, ὧν οὐδὲν προτιμᾷ. V. Budæi Commentar. p. 677. et 714. Ach. 27. εἰρήνη δ' ὅπως ἔσται προτιμῶσ' οὐδέν. Brunck. κλαύσοντα Bav. Dind. κλαύσαντα 2. ν postea, ab eodem, ut puto. Dobr.

639. σὺ om. B. gl. σὺ ὁ Ἡρακλέους σκευὴν ἔχων. Pors. σὺ servant 1. 2. Gl. 1. ὁ Ἡρακλέους σκευὴν ἔχων. Dobr.

640. χωρεῖς γὰρ ἐς τὸ —. Sic duo Codd. Vulgo χωρεῖς γὰρ εἰς — quod ingratum quid sonat. Brunck. Tamen εἰς retinuit Inv. Dind. ἐς B. Pors.

641. νὴ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Port. etc. νὴ Brub. Gel. Dind. καὶ πῶς οὖν 1. non 2. 6. Dobr.

642. πληγὴν παρὰ πληγὴν est, *alternis ictibus.* Dind.

643. ἰδού, σκόπει γ', ἤν με παρακινήσαντ' ἴδῃς (ut olim vulg.). In Ms. Vat. B. versus hic ita legitur: ἰδού, σκόπει νῦν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς. Et sic habet Suid. v. Ὑποκινήσαντα, ubi locus hic citatur. Kust. Ms. σκόπει νῦν ἤν μ' ἀποκινήσαντ' Ms. Vat. ὑποκ. recte. Bent. παρακινήσαντα. Quod nempe servorum terga ad plagas obduruissent, ut de iis a Syriano dicitur in Græcis ad Hermogenem commentariis p. 131.: καὶ τίς οὐκ οἶδεν, ὡς ἐνίοις ἐστὶ καὶ ἄπιστος ἡ τῶν ἀνδραπόδων φύσις, καὶ τῶν αἰκισμῶν ἀπαθῶς [ἀηδῶς] ὑπάρχοντες διακαρτεροῦσι πρὸς τὰς πληγάς. Spanh. σκόπει νῦν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς. Sic membr. optime, ut Suid. et Cod. Vat. (et Rav.) Kust. teste. In B., ut vulgo, σκόπει γ' ἤν με παρακινήσαντ' ἴδῃς. Sic etiam meus, nisi quod particulam γε post σκόπει omittit. In C. Æaco tributum ἰδού, Xanthiæ σκόπει νῦν ἤν με παρακινήσαντ' ἴδῃς. Eadem distinctio fuisse videtur in vetustissimo codice, e quo descriptæ fuerunt membranæ Regiæ. Nam in iis post ἰδοὺ vacuum relictum spatium, quantum satis est personæ nomini, et ante ἰδοὺ est ξ, initium nominis Ξανθίας, quod non absolvit librarius, postquam scripta jam prima litera errorem suum deprehendit: Αἰακὸς scribere debuit. Profecto unice vera est illa distinctio, quam juvat actio scenæ, multo sic lepidior. ἰδοὺ dicit Æacus elato brachio et in plagam inflicturi statu. Ad veram lectionem proxime accedit Cod. E., a nobis in eo tantum discrepans, quod ἀποκινήσαντ' habet: gl. ἐκτραπέντα τοῦ καθεστηκότος. Brunck. Xanthias dorsum verberibus præbet. Æacus verberat. X. immotus stat. Hopf. ἰδού edidit Hopf. recte ut puto. σκόπει γ' ἤν με παρακινήσαντ' ἴδ. Ald. Junt. i. (in qua tantum vitiose σκόπει) ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind. σκόπει νῦν ἤν μ' ὑποκ. B. Pors. σ. νυν ἤν μ' ὑποκ. 1. γ' ἤν με παρακ. 2. νῦν ἤν με παρακ. 6. (et Borg.) Dobr.

644. Pro σ' in Elb. σε. Dind. Ad οὐ μὰ Δί' repetendum ex antecedd. ὑπεκινήσα et ad δοκεῖς, ὑπεκινῆσαι. Interpretes Latt. (etiam Brunck.) ad οὐ μὰ Δί' supplerunt ἐτάραξας (sed quomodo id dicere potuit?) et seqq. reddunt, Nec mihi videris sensisse. Reisk. pro δοκεῖς conjecit δοκῶ vel δοκεῖν. Dind. δοκεῖς: lege δοκεῖ vel δοκῶ [sic Reisk. et Schæf., si recte memini. Dind.] Bent.

645. πηνίκα; anxietatem hæc quæstio de tempore, quo verberaturus sit, prodit. Dind.

646. ἔπταρον. Sternutatio in ominibus bonis malisve habebatur, unde etiam deus πταρμὸς Aristot. Probl. 33, 7. cf. Xen. Exp. Cyr. i. 3. Hinc jocus potest intelligi: Qui factum est, ut non sternutarem. Conz.

647. τουτὶ B. Pors.

648. Xanth. οὐκ. ἀν. ἰατταταῖ. Æac. τί δ' ἰατταταῖ; Sic optime Cod. meus. Perperam vulgo, — τί δὴ ταταῖ; Exclamaverat Xanthias ἰατταταῖ. Eumdem σχετλιασμὸν repetere debet Æacus. In C. ἰατταταῖ. — τί ἰατταταῖ. Sic etiam in membr. sed sine personæ interpositione, correcto ad marginem errore per diversam

lectionem sic: *Αἰακός. τί ἀτταταῖ.* Brunck. Quod pro his edidit Inv. (e Rav.) *οὐ. α. ἰατταττατταττατττάτται*, id, si vel productior hæc vox ferri possit, metrum tamen respuit. Igitur quod Brunck. e suo Cod. recepit, quodque e gl. natum esse, non persuasit Inv., restituendum videtur. Dind. *ἰατταταῖ. Αι. τί δὴ ταταῖ*; Ald. et cett. edd. Pro postremis in Elb. est *τί δ' ἰατταταῖ* quod præfert Trendelenb. *οὐ. ἀνύσεις*; *ἰατταταῖ* Cod. Venet. Ex Borg. enotatum *ἰαταταὶ ἰαταταί. τί ἀτταταί*. Id. *δὴ* om. B. (i. e. habet *τὶ ταταί*). Pors. *δὴ* om. Ms. Bent.

649. *ὀδυνήθης* Elb. Dind. *ὠδυνήθεις* B. Pors.

649-50. *ἐφρόντισα γίνεται.* Suid. *Διόμεια. γίγνεται* B. Pors. *γίνεται* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

650. *Ἡράκλεια τὰ 'ν Διομείοις.* Hinc Athen. vi. p. 260. *τοῖς Ἀθήνησιν εἰς τὸ Διομέων Ἡράκλειον ἠθροισμένοις.* Male vero Casaub. Anim. p. 464. de *Diomeorum* festo hic agi existimat, quum *Ἡράκλεια*, ut vel ex hoc Comici loco et ad eumdem Schol. liquet, in Atticorum *Diomeorum* pago, ubi erat Herculis templum, celebrarentur. Hinc idem Athen. xiv. p. 614. *ἐν γοῦν τῷ Διομείῳ ἢ Ἡρακλείῳ συνελέγοντο*, ubi legendum forte, sicut in superiori ejusdem auctoris loco, *τῷ Διομέων Ἡρακλείῳ.* Adde, quod, etsi in singulis Atticæ pagis vigeret cultus Herculis, ac duodecim in iis viri essent electi, qui ejus sacra procurarent, ut a Diodoro Sinopensi ap. Athen. traditur vi. p. 239. is tamen eximie in Diomeorum pago ac templo ibi *Ἡρακλείῳ* colеretur. Neque vero in Atticæ solum pagis, sed intra urbem etiam postea celebrata *Ἡράκλεια* docet Demosth. de f. leg. p. 211. 216. Spanh. V. Meurs. de Pop. Att. in *Διόμεια.* Brunck. Pagus Atticus, in neutro genere pluraliter dictus *Διόμεια*, ubi fuit sacellum Herculi dedicatum, quod Diomus, a quo pagus nomen habebat, Herculis deliciæ fuisset. Ex Schol. et Steph. Byz. Cæterum uterque et Xanthias et Bacchus, quum partim voce partim lacrymis manifesta signa edant doloris, tamen quaslibet potius causas misere comminiscuntur, quam ut rem fateantur. Berg. Add. Meurs. Ath. Att. ii. 11. *ἰατταταὶ* exclamabant Diomenses in festo Herculis. Conz.

651. Lege *πάλι* et sic in 657. Bent.

652. *ἱππέας ὁρῶ.* Sic recte in membr. et in C., omissa inutili, quæ vulgo inserta est, particula [*γ'*]. Mœr. *ἱππέας, μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλληνικῶς·* ad q. l. v. omnino Piers. [p. 204. ubi hunc ipsum locum eam in rem laudat, add. p. 192.]. Etiam Cod. E. *ἱππέας ὁρῶ.* Brunck. Utrum ita temere excusset exclamationem *ἰού*, an ad *ἱππεῖς* eorumque nocturnas vigilias alludat, incertum est. Conz. *γ' ὁρῶ* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. *γ'* om. Rav. Dind. *γ'* om. B. Pors. *γ'* ante *ὁρῶ* om. 1. non 2. Dobr.

653. *κλάεις.* Sic recte membr. et B., non ut vulgo, *κλαίεις.* Mœr. *κλάειν καὶ κλάειν μετὰ τοῦ α, Ἀττικῶς, μετὰ τοῦ ι Ἑλληνικῶς*, ubi v. Piers. [p. 231.]. Scripturam Atticam ubique apud Comicum reposui: quod semel monuisse satis sit. Brunck. Eurip. in Alc. 527. *τί δῆτα κλαίεις; τίς φίλων ὁ κατθανών*; Ibid. 761. *ὁ μὲν γὰρ ᾖδε, τῶν Ἀδμήτου κακῶν οὐδὲν προτιμῶν* (*miserias Admeti nihil curans*) *οἰκέται δ' ἐκλαίομεν δέσποιναν.* Berg. Se olfacere cepas dicit, quoniam earum acris odor lacrymas elicit. *κλαίεις* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. *κλάεις* 1. Dobr. *κρομύων* B. Pors.

654. *ἔπειτα*; Ms. *ἐπεὶ* [et sic duo Harleiani teste Elm. ad Ach. 178. in Auctario. Dind.] Bent. *προτιμᾷς οὐδὲν* (ut Brunck. edidit), recte B. D. [et Bav.] In A. C. *προτιμᾷς τοὐδέν.* Vulgo *προτιμᾷς γ' οὐδέν.* Brunck. Servavit Inv. *γ'* suorum Codd. auctoritate. Elb. *ἐπεὶ* est. *γ'* ante *οὐδὲν* abest Bav. Dind. *ἔπειτα. γε* om. B. Pors. *ἐπεὶ* 1. 2. 6. *γ'* habent 1. 6. om. 2. Dobr.

655. *βαδιστέον γ' ἄρ'* impressi. In B. D. *βαδιστέον γάρ ἐστιν.* In A. *βαδιστέον ἄρ' ἐστὶν* in C. et E. *βαδιστέον ἄρ' ἐστὶν* —Male omnes. Scribendum erat, *βαδιστέον τ' ἄρ' ἐστὶν*—*τ' ἄρ'* valet *τοι ἄρα.* V. Not. ad Lys. 798. et ad Eur. Phœn. 724. In Conc. 711. edidi, ubi mendosa est impressorum lectio, *βαδιστέον τ' ἄρ' ἐστὶν εἰς ἀγορὰν ἐμοί.* Brunck. V. Elm. ad Ach. 323. *γ' ἄρ'* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. *γ'* om. B. Pors. *γάρ ἐ.* 1. 2. 6. Dobr.

656. Xanthias *οἴμοι* exclamat, dum verberatur, et dum dicit *τὴν ἄκανθαν ἔξελε*, pedem protendit, ut Æacus ex eo spinam extrahat. *τὴν ἄκανθ' ἔξελε* Junt. i. Dind.

657. Simulat Æacus se non animadvertere, illos dolorem celare non posse, et ineptas causas suspirii et fletus prætexere; nempe propterea id simulat, ut amplius eos verberet. Berg. *δεῦρο* est, ad Dionysum. *τὸ* deest Elb. Dind. *οὔτι. οὗτοι* recte edd. Ald. et Kust. Pors.

658. Præ dolore Apollinem invocat, usus versu poëtæ antiqui. *Πυθῶν'* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

660. Non Hipponactis, sed Ananiæ, iambographi antiqui, de quo v. Fabricius Bibl. Gr. i. p. 547. [570. s. t. ii. p. 104. Harl.] senarium illum esse ait Schol.

quem Bacchus se contorquens et dolorem dissimulans, exclamavit. Animi perturbato convenit memoriæ lapsus, quo eum de industria errare facit Comicus. Duos Ananiæ iambos profert Schol. priori illi subjectos, quorum postremus mutilus et mendosus est. Brunck. ἱππαρνάκτος Borg. Hopf.

661. Notant hic Schol. σποδεῖν proprie dici, τὸ τοὺς βωμοὺς καθαίρειν, *aras purgare*. Unde illustratur Soph. Œd. Tyr. 21. ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ, ubi σποδὸς pro *ara* dicitur, *cineribus* nempe *aræ* accensæ, quibus vaticinia ibi celebrabantur. Spanh. Sensus est: nihil efficies dorsum ejus verberando, ilia s. ventrem cæde. Jam jubetur Dionysus ventrem protendere. Dind.

662. μὰ τὸν Δί'. Subaudiendum οὐδὲν ποιῶ ex præced. versu. μὰ enim semper est negantis ap. Arist. et plerosque veterum. Berg.

663-6. Hæc in versus redacta esse a poëta, non est quod dubites. Effictis duobus dochmaïcis, unoque dochmio, qui pro clausula usurpatur, ex more, ita legi potest: Δ. Ποσειδᾶον .... Ξ. ἤλγησέ τις. Δ. Αἰγαίου | πρωνῶν ὃς μέδεις, ἢ γλαυκᾶς μέδεις | ἁλὸς ἐν βένθεσιν. μέδεις bis habet Schol. ἔχεις ex 658. subintelligi in πρῶνας durissimum. Ceterum πρωνὸς legit Schol. Locus ex Laocoonte Soph. Hotib. Πόσειδον ad versus, quos recitat Dionysus, pertinet, (cf. Brunck. Soph. Fragm. Laoc. n. 2.) interpellatur a Xanthia, in cujus verbis τις sponte patet de Baccho dici.

664. πρῶνας. Scribo πρῶνος, ut respondeat genitivo sequenti, γλαυκᾶς ἁλός. Pendet enim a verbo sequ. μέδεις, quod genitivum ap. Græcos adsciscit. Per Αἰγαίου πρῶνος autem (quod Frischl. male reddidit *colli Ægæo*) intelligit Sunium, quod erat promontorium maris Ægæi, in Attica situm; unde Neptunus (de quo Comicus hic loquitur) appellatur Σουνιάρατος infra Eqq. 557. Kust. Paullo ante Apollinem invocans dicebat: ὅς που Δῆλον ἢ Πυθῶν' ἔχεις· quæ verba quia in Bacchi et in auditorum memoria hærere adhuc poterant, nunc quum invocat Neptunum, dicit tantum: ὃς Αἰγαίου πρῶνας, et verbum ἔχεις subaudiendum relinquit. Monet autem Schol., hunc versum esse ex Soph. Laoc. cujus locum adducit plenius: Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου μέδεις πρῶνας, ἢ γλαυκᾶς μέδεις εὐανέμου λίμνας, ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων. Ubi pro priori μέδεις legendum puto ἔχεις, quia μέδεις non potest construi cum accus. πρῶνας, et quia ejusdem verbi repetitio h. l. ingrata foret. Berg. Ad πρῶνας repetendum ἔχεις ex Hipponactis iambo, ut recte locum hunc exponit Berg. At Kust. male et contra vett. librorum fidem πρωνὸς legendum censet, ut respondeat genitivo sequenti γλαυκᾶς ἁλὸς, qui tamen genitivus non pendet a v. μέδω. Quis enim non videt, ordinem verborum sic institui debere? ἢ μέδεις (i. e. βασιλεύεις) ἐν βένθεσι ἁλός; Sunt autem, Schol. teste, desumti hi versiculi e Soph. Laoc. Brunck.

664. s. Unus versus in Ald. et cett. edd. sed in Elb. quoque distinctus in duo commata. Ibi μεδεῖς legitur. In Exc. Scal. πρωνὸς affertur. Dind.

ἧς

665. γλαυκάσης 1. 6. i. e. γλαυκᾶς. Dobr. Inutile est de metro horum verborum quærere, cujus nulla habita ratione Dionysus recitat Sophoclea quædam. Dind.

666. ἁλός γ' 1. 6. Dobr.

667. Οὔ τι Junt. ii. iii. Gel. Dind.

669. Non potest cognoscere uter sit deus, quia ambo dolorem dissimulare non poterant. Berg. ὁ δεσπότης paullo post *Pluto* dicitur, et γνώσεται est, *dignoscet*. αὐτὸς ὑμᾶς γν. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etcc. Dind.

670. Φερσέφαττα. Quomodo eadem ab Epicrate, et, quod contritum est, dicitur, sed, quod magis singulare, ubi illa a Κόρῃ distinguitur: quod est tamen pervulgatum hujus deæ apud vett. auctores et in numis etiam antiquis nomen, in quibus eadem ΚΟΡΗ ϹΩΤΕΙΡΑ ΚΥΖΙΚΗΝΩΝ inscribitur. Locus est ap. Ælian. de Anim. xii. 10. ἐπομνύουσα τὰν κόραν, τὰν Ἄρτεμιν, τὰν Φερσέφατταν *jurans per Liberam*, quod omisit hic interpres, *per Dianam et Proserpinam*: ubi Κόρη de *Libera* proprie dicitur, sicut ibi vertit quoque Grot. in Excerpt. Trag. p. 669. Ita Κόρην et Περσεφόνην, quod postremum est itidem Proserpinæ nomen, distinguit Artemidorus Onirocr. ii. 35. χθόνιοι δὲ Πλούτων καὶ Περσεφόνη καὶ Δημήτηρ καὶ Κόρη καὶ Ἴακχος etc. Φερσέφαττα vero, ut h. l., vulgo ab Atticis dicta Proserpina, unde Φερσεφάττιον Athenis de fano hujus deæ dictum ap. Demosth. adv. Conon. p. 689. Hes. Φερσεφάττιον, τόπος ἐν ἀγορᾷ. Eadem vero Περσέφασσα Æsch. Choëph. 488. et Eurip. Or. 914., apud alios Φερσεφόνη, Περσεφόνη, in antiquis vero, ut hoc addam, Apollinis Ismenii apud Thebanos templi versibus. ap. Aristot. Mirab. Auscult. [c. 145. p. 295. ed. Beckmann.] Φερσεφάεσσα et Πασσιφάεσσα. Quibus autem Φερσεφάττας et Φερσεφαέσσας nominibus, a facibus, quas eadem dea ferre

lectionem sic: Αἰακός. τί ἀτταταῖ. Brunck. Quod pro his edidit Inv. (e Rav.) οὐ. α. ἰατταττατταττατττάτται, id, si vel productior hæc vox ferri possit, metrum tamen respuit. Igitur quod Brunck. e suo Cod. recepit, quodque e gl. natum esse, non persuasit Inv., restituendum videtur. Dind. ἰατταταῖ. Αι. τί δὴ ταταῖ; Ald. et cett. edd. Pro postremis in Elb. est τί δ' ἰατταταῖ quod præfert Trendelenb. οὐ. ἀνύσεις; ἰατταταῖ Cod. Venet. Ex Borg. enotatum ἰαταταῖ ἰαταταῖ. τί ἀτταταῖ. Id. δὴ om. B. (i. e. habet τί ταταῖ). Pors. δὴ om. Ms. Bent.

649. ὀδυνήθῃς Elb. Dind. ὀδυνήθει[illegible] Pors.

649-50. ἐφρόντισα γίνεται. Suid[illegible] μεια. γίγνεται B. Pors. γίνεται A[illegible] i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

650. Ἡράκλεια τὰ 'ν Διομε[illegible] Athen. vi. p. 260. τοῖς 'Αθ[illegible] Διομέων Ἡράκλειον ἤθροιστ[illegible] vero Casaub. Anim. p. 46[illegible] rum festo hic agi existi[illegible] κλεια, ut vel ex hoc Cr[illegible] eumdem Schol. liquet, [illegible] meorum pago, ubi erat [illegible] celebrarentur. Hinc [illegible] 614. ἐν γοῦν τῷ [illegible] συνελέγοντο, ubi [illegible] in superiori ejus[illegible] Διομέων Ἡρακλ[illegible] γροφῇ. singulis Attic[illegible] Herculis, ac [illegible] ἐμᾶς ἀ. [illegible] sent electi, [illegible] 2. Dobr. ut a Diodor[illegible] ii. Verba οὐ tur vi. p. 2[illegible] adduntur in Ald. orum pag[illegible] etcc. Dind. retur. [illegible] ἑραι Κλεοφῶντος. Lo[illegible] sed int[illegible] Schol. Eurip. ad Or. 901. Ἡράκ[illegible] locum Palmer. in Exercc. [p. 211.] [illegible]entia notavit: "Hæc verba in [illegible] Cleophontem nondum mortuum ne[illegible] quum hoc drama prodiit; sed vi[illegible] innuere, accusationem illi immi[illegible], vel jam institutam esse. Mortuus autem est Cleophon teste Xen. lib. i. [Hell. c. 7. extr.] in quadam seditione, quæ facta est Athenis, post condemnationem Erasinidis et aliorum ducum, in qua evasit Callixenus et alii, quos populus, pœnitentia ductus et ægre ferens mortem tot illustrium virorum, carceri mandaverat, et sine dubio Cleophon erat e numero eorum, qui hanc accusationem reformidabant. Sed plures fuerunt eo nomine Athenis. Et de hoc quidem videtur loqui Lysias in or. c. Nicomach. [t. ii. p. 212. Auger.] qui periit condemnatus accusante Satyro. At de alio Cleophonte, qui fuit unus de xxx. tyrannis,

Etiam Cod. [illegible] Utrum ita te[illegible] ἰού, an ad ἰ[illegible] gilias allud[illegible] Ald. Ju[illegible] Rav. D[illegible] ὁρῶ ο[illegible]

67[illegible] no[illegible]

[illegible] A[illegible] quia scena est A[illegible] [illegible]tem facile, de A[illegible] [illegible]onem, quum agatur Ath[illegible] [illegible]omo sit sat notus. Berg. S[illegible] φιλοτιμεῖτ. B. Pors.

678. δὲ Suid. Ms. (pro δὴ.) [illegible] ante δρᾶμα additur, i. e. ἄλλον. [illegible] λ cum λόγος passim scribatur ο (ut leviter hic innuit Pors.) passim confunditur cum ὅλος; quod olim me monuit. Dobr.) Pors.

679. ἐπιβρέμεται. Schol. ad 93. hunc locum respiciens scribit περιβρέμεται. Dobr. ἐπιβρέμει Schol. ad Ran. 1580. Pors.

680. Θρῃκία. Perperam vulgo Θρῃκία. Brunck. Garrulitatem et simul barbariem hominis notat, quia hirundo est garrula, et Cleophontis mater est oriunda ex Thracia, ut dicit Schol., ubi etiam Philomela, sive, ut alii volunt, Procne, in hirundinem est mutata. Barbarorum lingua comparatur cum hirundinum voce. Æsch. Agam. 1059. χελιδόνος δίκην, ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη ubi Schol. ὅτι βάρβαρον τὸ ἄφωνον, διὰ τοῦτο παραβάλλει τοῦτο αὐτῇ· ἐν Θρᾴκῃ γὰρ ἡ μεταμόρφωσις αὐτῆς ἱστόρηται. Schol. Comici ad Avv. 1680. Αἰσχύλος τὸ βαρβαρίζειν, χελιδονίζειν φησὶ· καὶ Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ τοὺς βαρβάρους χελιδόνας ἀρσενικῶς φησί. Comicus supra 93. ineptos et loquaces poëtas vocat χελιδόνων μουσεῖα, ubi v. Not. Berg. Lege Θρῃκία. Bent. Θρῃκία Ald. θρηϊκία Junt. i. ii. iii. Crat. Borg. etcc. Dind.

...λ. BENT. ...λαυτον. ...αι.] ...

...ι. quum ferantur utroque li... ...jus est, quam ...atu non differt a ...1196. 1199.), et me... Legit tamen etiam Suid. ...ντ. κελαρύζει, et Zonar. i. ...λαρίζει. DIND. In toto hoc ...t Semichorus in Rav. Sed ante ...ptum est ἐπίῤῥημα, et ante ...ίῤῥημα, ut alibi semper. Inv. ... in re recte sequutus est ... In eodem versu Elb. habet οἱ ...ν.

... ἀπολεῖται. Lugubre dicit eum ... instet ei judicium, in quo ve... propter multa facinora, quorum ...us sit, condemnetur. V. ad ... Meminit hujus loci Suid. ...λοιτο. KUST. ἀπόλοιτο Suid. vv. ... ὡς ἀπόλοιτο. PORS.

...ἴσαι γένωνται. Præter notum ac Athenn. morem, ut in capitis ju...rem liberantium et condemnan...orum numerum ferrent, absol...ntinuo: prout in caussa Ores... dicitur Eum. 756. ἴσον γάρ ...ημα τῶν πάλων· quique de eo...tis judicio, quo in pari calculo...ro est a parricidii crimine abso... haud uno loco Eurip. cujus ea ... jam huc adtulit Biset. et ad ...Stanleius. Adeo ut, si vel uno ... inferior foret reus, is continuo ...r, ut e Demosth. Midiana [c. ... γὰρ αὐτὸν ἔγωγε μιᾷ μόνον ἀλῶναι ψήφῳ. Sic Æsch. adv. Ctesiph. p. 468. de quodam Athenis accusato, quod Rhodum per metum fugerit ex urbe: πρώην ποτὲ εἰσηγγέλθη καὶ ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο· εἰ δὲ μία μόνον μετέπεσεν, ...περόριστ' ἂν ἢ ἀπέθανεν. Atticis vero ...μαλοι ψῆφοι dicti, ubi par fere suf... ...n numerus. Thucyd. iii. 49. ἐγέ... ...ῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι, ubi ...μαλοι, ἐγγὺς ἴσαι, παραπλή... Quomodo idem historicus ...χώμαλα ἐναυμάχουν, ...ώμαλα, ἴσα. Con... Sect. 29. probl. cur absolvendus ...αι. SPANH. κἂν edd. ...IND.

... præfigitur: παράβασις. In ... II. III. Crat. Wech. Brub. ... (Semichor.)—Ἐπίῤῥημα. Ἡμ. ... II. Raph. Port. Lugd. Amst. DIND. ... om. 1. 2. DOBR.

686. Scribe Attica cum litera ξυμπαραινεῖν, ut et codd. omnes habent et impressi, præter editionem a Burm. curatam, quæ mihi fraudi fuit. BRUNCK. Tamen et in ed. Inv. mansit συμπ. DIND. ξυμπαραινεῖν Rav. edd. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Pro δοκεῖ in Elb. δοκᾷ. ID. Scriptor vitæ Aristoph. in Commentariis in Nubes p. xxxvii., ubi συμπαραινεῖν scriptum, quemadmodum in Berg. ed. legitur, unde invitus retinuit Brunck. ID. πρῶτον μὲν οὖν B. PORS. πρῶτα οὖν 1. DOBR.

687. καφελεῖν Ven. I. II. Gel. DIND.

688. Locum hunc a Frisch. non esse intellectum ex versione ejus satis patet. Quare ne lector ab illo in errorem inducatur, verum ejus sensum hic tradam, qui talis est: *Et si quis peccaverit aliquid, supplantatus Phrynichi artibus; facultatem esse dico oportere illis, qui tunc lapsi sunt, causa dicta, diluendi* (vel *corrigendi*) *priora peccata*. De quo autem Phryn. hæc intelligenda sint, non consentiunt Schol. aliis Phryn. belli ducem, aliis tragicum, aliis denique comicum a poëta nostro tangi censentibus. Schol. vetus ad Lys. 313. locum hunc de Phryn., belli duce, accipit, auctore Didymo et Cratero. V. etiam Suid. v. Παλαίσμασι et v. Φρυνίχου πάλαισμα, ubi loci hujus mentionem facit. KUST. παλαίσμασι. Metaphora a luctatoribus; dicit autem in plurali, ut subindicet, non illis tantum paratam esse debere veniam, qui semel peccassent, sed etiam illis, qui iterum iterumque, ad majorem clementiam adhortans Athenienses. In luctationibus qui ter esset

consuevit in nummis antiquis, dictam eamdem licet statuere; qua ratione eadem Δάειρα, quod notat ibi Tzetzes, ap. Lycophr. vocatur. 710. Spanh. χῇ Ald. etcc. —φερσέφασσ' Elb. περσέφασσ' Bav. φερσέφαττ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wecb. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Περσέφαττ' alii. Scal. Not. περσέφαττ' ed. Brunck. -φασσα Borg. -φατ' Rav. Dind. -φασσ' B. Pors. -φασσ' 1. φερσέφασσ' 2. Dobr.

672. πρὶν ἐμὲ ex utroque libro suo recepit Inv. quum in aliis esset πρίν με. Nec sine vi ἐμὲ dicitur. Dind. πρίν με Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etcc. Id. ποιῆσαι B. (non -ῆσ-) Pors.

673. Versus strophæ duo primi ultimique ita digerendi: Μοῦσα—τέρψιν | ἀοιδὰς ἐμᾶς. | Νόμον ὡς ἀπολεῖ- | ται, κἂν ἴσαι γένωνται. In vulgatis versum secundum vix et ne vix quidem expedias, neque post anapæsticos dimetros inferri solet ejus generis monometer hypercatalectus. Media stropha, usurpatis anapæstico dimetro hypercat. et pentametro elegiaco, lubens ita reposuerim: φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ δὴ | χείλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται—et in antistropha (709. s.): ὁ πονηρότατος βασιλεύς, ὁπόσοι κρα- | τοῦσι κυκησιτέφρου, ψευδολίτρου, κονίας—Hotib. In Ven. i. ii. Raph. Lugd. Amst. præfixum στροφή. —Male in Amst. χορὸν—Dind.

674. Ms. ἐμᾶς ἀοιδᾶς. Bent. ἐμᾶς ἀ. B. Pors. ἐμ. ἀοι. 1. 6. ἀ. ἐ. 2. Dobr.

675. λαλῶν ὄχλον Ven. ii. Verba οὗ σοφίαι sequenti versui adduntur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etcc. Dind.

677. φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος. Locum hunc citat Schol. Eurip. ad Or. 901. Ad eumdem locum Palmer. in Exercc. [p. 778.] sequentia notavit: "Hæc verba evincunt Cleophontem nondum mortuum fuisse, quum hoc drama prodiit; sed videtur innuere, accusationem illi imminere, vel jam institutam esse. Mortuus autem est Cleophon teste Xen. lib. i. [Hell. c. 7. extr.] in quadam seditione, quæ facta est Athenis, post condemnationem Erasinidis et aliorum ducum, in qua evasit Callixenus et alii, quos populus, pœnitentia ductus et ægre ferens mortem tot illustrium virorum, carceri mandaverat, et sine dubio Cleophon erat e numero eorum, qui hanc accusationem reformidabant. Sed plures fuerunt eo nomine Athenis. Et de hoc quidem videtur loqui Lysias in or. c. Nicomach. [t. ii. p. 212. Auger.] qui periit condemnatus accusante Satyro. At de alio Cleophonte, qui fuit unus de xxx. tyrannis, v. Lysiam p. 172. [c. Agorat. t. i. p. 818. s. Aug.] Schol. ait, de hoc Aristoph. Cleophonte exstitisse drama Platonis Comici, *Cleophon*, in quo ut Thracem eum traducit, et ait Schol., matrem ejus fuisse Thressam; et de hoc etiam Schol. Eurip. in Orest. [901.] loquitur, sed ubi iniquo mendo Delphi Thraces dicuntur. Sic enim legitur: Θρᾷξ ἦν ἐκ Δελφῶν ὁ Κλεοφῶν, et citat hunc Arist. locum. Sed legendum est ἐκ Δεουέλτου, ut ego suspicor. Nulla enim urbs Thraciæ propius accedit ad sonum vocis Δελφῶν." Kust. Hunc tanquam peregrinum et barbarum perstringit; et Æsch. de f. leg. [p. 284. t. iii. Reisk.] Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιός, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον, παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης. Eurip. etiam in Oreste hunc occulte tangit, ut ibi Schol. putat, tanquam civem non germanum et oratorem turbulentum 900. κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος (loquax), ἰσχύων θράσει, Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος, θορύβῳ τε πίσυνος κἀμαθεῖ παῤῥησίᾳ. Argivum præterea dixit, quia scena est Argis: intelligitur autem facile, de Atheniensi esse sermonem, quum agatur Athenis fabula et homo sit sat notus. Berg. Suid. φιλοτιμ. φιλοτιμότ. B. Pors.

678. δὲ Suid. Ms. (pro δή.) ubi λόγον ante δρᾶμα additur, i. e. ὅλον. [Nempe cum λόγος passim scribatur $\overset{\lambda}{o}$ (ut leviter hic innuit Pors.) passim confunditur cum ὅλος; quod olim me monuit. Dobr.) Pors.

679. ἐπιβρέμεται. Schol. ad 93. hunc locum respiciens scribit περιβρέμεται. Brunc. ἐπιβρέμει Schol. ad Ran. 1580. Pors.

680. Θρῃκία. Perperam vulgo Θρῃκίᾳ. Brunck. Garrulitatem et simul barbariem hominis notat, quia hirundo est *garrula*, et Cleophontis mater est oriunda ex Thracia, ut dicit Schol., ubi etiam Philomela, sive, ut alii volunt, Procne, in hirundinem est mutata. Barbarorum lingua comparatur cum hirundinum voce. Æsch. Agam. 1059. χελιδόνος δίκην, ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη· ubi Schol. ὅτι βάρβαρον τὸ ὄρνεον, διὰ τοῦτο παραβάλλει τοῦτο αὐτῇ· ἐν Θρᾴκῃ γὰρ ἡ μεταμόρφωσις αὐτῆς ἱστόρηται. Schol. Comici ad Avv. 1680. Αἰσχύλος τὸ βαρβαρίζειν, χελιδονίζειν φησί· καὶ Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ τοὺς βαρβάρους χελιδόνας ἀφώνους φησί. Comicus supra 93. ineptos et loquaces poëtas vocat χελιδόνων μουσεῖα, ubi v. Not. Berg. Lege Θρῃκία. Bent. Θρηικία Ald. θρηϊκία Junt. i. ii. iii. Crat. Borg. etcc. Dind.

682. *κελαρύζει* Suid. in Ἐπίκλ. Bent. *κελαρύζει* B. Suid. ed. Ms. v. *ἐπίκλαυτον*. [Imo -ζει edd. Med. Ald. Kust. Dobr.] Pors. *κελαδεῖ* et sup. *γρ. κελαρύζει* 6. Dobr. Citat Suid. v. Ἐπίκλαυτον. Kust. *ἀηδόνιον νόμον*. Quomodo ἀηδονίοισι νόμοις pro Ἰαονίοισι, Æsch. Suppl. 72. legi in Codd. aliquot ejus antiquis, et obvia ap. vett. poëtas loca de lugubri ἀηδόνων s. lusciniarum cantu, et Sirenibus etiam inde illa ἀηδόνων voce, juxta Cyrillum Alex. appellatis, haud ita pridem vidimus, Diss. de Num. Ant. p. 255. ed. ult. [t. i.] ac inde etiam ἀηδόνιον citra aliud, quale hic additur, epitheton de *lugubri* cantu intelligi. Tribuit hirundini carmen lusciniæ, non quia hirundo æque suaviter canat atque luscinia, sed quia erant sorores et utræque materiam carminis habebant lugubrem. De lusciniæ cantu Ityn filium lugentis Comicus Avv. 211. *χῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς, τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι*, ubi v. not. Berg. Sensus: lamentatur autem, quum periturus sit, etiamsi æqualia ferantur suffragia. *κελαρύζει*, quod in utroque libro Inv., Homericum potius est, quam Aristoph., etsi significatu non differt a *κελαδεῖ* (v. Zonar. ii. 1196. 1199.), et metro adversatur. Legit tamen etiam Suid. t. i. p. 812. Kust. *κελαρύζει*, et Zonar. i. p. 811. *κελαρύζει*. Dind. In toto hoc Choro deest Semichorus in Rav. Sed ante 685. scriptum est *ἐπίῤῥημα*, et ante 718. *ἀντεπίῤῥημα*, ut alibi semper. Inv. autem ea in re recte sequutus est Brunck. In eodem versu Elb. habet *αἰδόνιον*. Hopf.

683. *ὡς ἀπολεῖται*. Lugubre dicit eum canere, quia instet ei judicium, in quo vereatur, ne propter multa facinora, quorum sibi conscius sit, condemnetur. V. ad 1552. Berg. Meminit hujus loci Suid. v. Ὡς ἀπόλοιτο. Kust. *ἀπόλοιτο* Suid. vv. ἴσαι ψῆφοι. ὡς ἀπόλοιτο. Pors.

684. *κἂν ἴσαι γένωνται*. Præter notum ac receptum Athenn. morem, ut in capitis judicio qui parem liberantium et condemnantium calculorum numerum ferrent, absolverentur continuo: prout in caussa Orestis ab Æsch. dicitur Eum. 756. *ἴσον γάρ ἐστι τἀρίθμημα τῶν πάλων*· quique de eodem Orestis judicio, quo in pari calculorum numero est a parricidii crimine absolutus, agit haud uno loco Eurip. cujus ea de re loca jam huc adtulit Biset. et ad Æsch. Stanleius. Adeo ut, si vel uno calculo inferior foret reus, is continuo plecteretur, ut e Demosth. Midiana [c. 22.] *ἀκούω γὰρ αὐτὸν ἔγωγε μιᾷ μόνον ἁλῶναι ψήφῳ*. Sic Æsch. adv. Ctesiph. p. 468. de quodam Athenis accusato, quod Rhodum per metum fugerit ex urbe: *πρώην ποτὲ εἰσηγγέλθη καὶ ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο· εἰ δὲ μία μόνον μετέπεσεν, ὑπερώριστ' ἂν ἢ ἀπέθανεν*. Atticis vero ἀγχώμαλοι ψῆφοι dicti, ubi par fere suffragiorum numerus. Thucyd. iii. 49. *ἐγένοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι*, ubi Schol.: *ἀγχώμαλοι, ἐγγὺς ἴσαι, παραπλήσιοι, ἰσοσθενεῖς*. Quomodo idem historicus alibi vii. 71. *ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν*, ubi Schol. itidem, *ἀγχώμαλα, ἴσα*. Consuli vero potest Aristot. Sect. 29. probl. 13. ubi quærit ac docet, cur absolvendus sit reus, *ὅταν ψῆφοι ἴσαι*. Spanh. *κἂν* edd. vett. *κᾂν* Raph. Dind.

685. In Elb. præfigitur: *παράβασις*. In Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Gel. Ἡμ. (Semichor.)—Ἐπίρρημα. Ἡμ. Ven. i. ii. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. Ἡμ. om. 1. 2. Dobr.

686. Scribe Attica cum litera *ξυμπαραινεῖν*, ut et codd. omnes habent et impressi, præter editionem a Burm. curatam, quæ mihi fraudi fuit. Brunck. Tamen et in ed. Inv. mansit *συμπ*. Dind. *ξυμπαραινεῖν* Bav. edd. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Pro *δοκεῖ* in Elb. *δοκᾷ*. Id. Scriptor vitæ Aristoph. in Commentariis in Nubes p. xxvii., ubi *συμπαραινεῖν* scriptum, quemadmodum in Berg. ed. legitur, unde invitus retinuit Brunck. Id. *πρῶτον μὲν οὖν* B. Pors. *πρῶτα οὖν* 1. Dobr.

687. *κἀφελεῖν* Ven. i. ii. Gel. Dind.

688. Locum hunc a Frisch. non esse intellectum ex versione ejus satis patet. Quare ne lector ab illo in errorem inducatur, verum ejus sensum hic tradam, qui talis est: *Et si quis peccaverit aliquid, supplantatus Phrynichi artibus; facultatem esse dico oportere illis, qui tunc lapsi sunt, causa dicta, diluendi* (vel *corrigendi*) *priora peccata*. De quo autem Phryn. hæc intelligenda sint, non consentiunt Schol. aliis Phryn. belli ducem, aliis tragicum, aliis denique comicum a poëta nostro tangi censentibus. Schol. vetus ad Lys. 313. locum hunc de Phryn., belli duce, accipit, auctore Didymo et Cratero. V. etiam Suid. v. Παλαίσμασι et v. Φρυνίχου πάλαισμα, ubi loci hujus mentionem facit. Kust. *παλαίσμασι*. Metaphora a luctatoribus; dicit autem in plurali, ut subindicet, non illis tantum paratam esse debere veniam, qui semel peccassent, sed etiam illis, qui iterum iterumque, ad majorem clementiam adhortans Athenienses. In luctationibus qui ter esset

consuevit in numis antiquis, dictam eamdem licet statuere; qua ratione eadem Δάειρα, quod notat ibi Tzetzes, ap. Lycophr. vocatur. 710. SPANH. χῆ Ald. etcc. —φερσέφασσ' Elb. περσέφασσ' Bav. φαρσέφαττ' Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wecb. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Περσέφαττ' alii. Scal. Not. περσέφατθ' ed. Brunck. -φασσα Borg. -φατ' Rav. DIND. -φασσ' B. PORS. -φασσ' 1. φερσέφασσ' 2. DOBR.

672. πρὶν ἐμὲ ex utroque libro suo recepit Inv. quum in aliis esset πρίν με. Nec sine vi ἐμὲ dicitur. DIND. πρίν με Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etcc. ID. ποιῆσαι B. (non -ῆσ-) PORS.

673. Versus strophæ duo primi ultimique ita digerendi: Μοῦσα—τέρψιν | ἀοιδὰς ἐμὰς. | Νόμον ὡς ἀπολεῖ- | ται, κἂν ἴσαι γένωνται. In vulgatis versum secundum vix et ne vix quidem expedias, neque post anapæsticos dimetros inferri solet ejus generis monometer hypercatalectus. Media stropha, usurpatis anapæstico dimetro hypercat. et pentametro elegiaco, lubens ita reposuerim: φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ δὴ | χείλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται—et in antistropha (709. s.): ὁ πονηρότατος βαλανεὺς, ὁπόσοι κρα- | τοῦσι κυκησιτέφρου, ψευδολίτρου, κονίας—HOTIB. In Ven. I. II. Raph. Lugd. Amst. præfixum στροφή. —Male in Amst. χορὸν—DIND.

674. Ms. ἐμὰς ἀοιδᾶς. BENT. ἐμᾶς ἀ. B. PORS. ἐμ. ἀοι. 1. 6. ἀ. ἐ. 2. DOBR.

675. λακῶν ὄχλον Ven. II. Verba οὗ σοφίαι sequenti versui adduntur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. etcc. DIND.

677. φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος. Locum hunc citat Schol. Eurip. ad Or. 901. Ad eumdem locum Palmer. in Exercc. [p. 778.] sequentia notavit: "Hæc verba evincunt Cleophontem nondum mortuum fuisse, quum hoc drama prodiit; sed videtur innuere, accusationem illi imminere, vel jam institutam esse. Mortuus autem est Cleophon teste Xen. lib. i. [Hell. c. 7. extr.] in quadam seditione, quæ facta est Athenis, post condemnationem Erasinidis et aliorum ducum, in qua evasit Callixenus et alii, quos populus, pœnitentia ductus et ægre ferens mortem tot illustrium virorum, carceri mandaverat, et sine dubio Cleophon erat e numero eorum, qui hanc accusationem reformidabant. Sed plures fuerunt eo nomine Athenis. Et de hoc quidem videtur loqui Lysias in or. c. Nicomach. [t. ii. p. 212. Auger.] qui periit condemnatus accusante Satyro. At de alio Cleophonte, qui fuit unus de xxx. tyrannis, v. Lysiam p. 172. [c. Agorat. t. i. p. 818. s. Aug.] Schol. ait, de hoc Aristoph. Cleophonte exstitisse drama Platonis Comici, *Cleophon*, in quo ut Thracem eum traducit, et ait Schol., matrem ejus fuisse Thressam; et de hoc etiam Schol. Eurip. in Orest. [901.] loquitur, sed ubi insigni mendo Delphi Thraces dicuntur. Sic enim legitur: Θρᾷξ ἦν ἐκ Δελφῶν ὁ Κλεοφῶν, et citat hunc Arist. locum. Sed legendum est ἐκ Δεουέλτου, ut ego suspicor. Nulla enim urbs Thraciæ propius accedit ad sonum vocis Δελφῶν." KUST. Hunc tanquam peregrinum et barbarum perstringit; et Æsch. de f. leg. [p. 254. t. iii. Reisk.] Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιός, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον, παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης. Eurip. etiam in Oreste hunc occulte tangit, et ibi Schol. putat, tanquam civem non germanum et oratorem turbulentum 903. κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος (loquax), ἰσχύων θράσει, Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος, θορύβῳ τε πίσυνος κἀμαθεῖ παρρησίᾳ. Argivum præterea dixit, quia scena est Argis: intelligitur autem facile, de Atheniensi esse sermonem, quum agatur Athenis fabula et homo sit sat notus. BERG. Suid. φιλοτιμ. φιλοτιμότ. B. PORS.

678. δὲ Suid. Ms. (pro δή.) ubi λόγον ante δρᾶμα additur, i. e. ὅλον. [Nempe cum λόγος passim scribatur ο (ut breviter hic innuit Pors.) passim confunditur cum ὅλος; quod olim me monuit. DOBR.) PORS.

679. ἐπιβρέμεται. Schol. ad 93. hunc locum respiciens scribit περιβρέμεται. BRUNC. ἐπιβρέμει Schol. ad Ran. 1580. PORS.

680. Θρῃκία. Perperam vulgo Θρῃκίαν BRUNCK. Garrulitatem et simul barbariem hominis notat, quia hirundo est *garrula*, et Cleophontis mater est oriunda ex Thracia, ut dicit Schol., ubi etiam Philomela, sive, ut alii volunt, Procne, in hirundinem est mutata. Barbarorum lingua comparatur cum hirundinum voce. Æsch. Agam. 1059. χελιδόνος δίκην, ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη· ubi Schol. ὅτι βάρβαρον τὸ ὄρνεον, διὰ τοῦτο παραβάλλει τοῦτο αὐτῇ· ἐν Θρᾴκῃ γὰρ ἡ μεταμόρφωσις αὐτῆς ἱστόρηται. Schol. Comici ad Avv. 1680. Αἰσχύλος τὸ βαρβαρίζειν, χελιδονίζειν φησί· καὶ Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ τοὺς βαρβάρους χελιδόνας ὀνομάζει φησί. Comicus supra 93. ineptos et loquaces poëtas vocat χελιδόνων μουσεῖα, ubi v. Not. BERG. Lege θρῃκία. BENT. Θρῃκία Ald. θρηϊκία Junt. I. II. III. Crat. Borg. etcc. DIND.

682. κελαρύζει Suid. in Ἐπίκλ. Bent. κελαρύζει B. Suid. ed. Ms. v. ἐπίκλαυτον. [Imo -ζει edd. Med. Ald. Kust. Dobr.] Pors. κελαδεῖ et sup. γρ. κελαρύζει 6. Dobr. Citat Suid. v. Ἐπίκλαυτον. Kust. ἀηδόνιον νόμον. Quomodo ἀηδονίοισι νόμοις pro Ἰαονίοισι, Æsch. Suppl. 72. legi in Codd. aliquot ejus antiquis, et obvia ap. vett. poëtas loca de lugubri ἀηδόνων s. lusciniarum cantu, et Sirenibus etiam inde illa ἀηδόνων voce, juxta Cyrillum Alex. appellatis, haud ita pridem vidimus, Diss. de Num. Ant. p. 255. ed. ult. [t. i.] ac inde etiam ἀηδόνιον citra aliud, quale hic additur, epitheton de *lugubri* cantu intelligi. Tribuit hirundini carmen lusciniæ, non quia hirundo æque suaviter canat atque luscinia, sed quia erant sorores et utraque materiam carminis habebant lugubrem. De lusciniæ cantu Ityn filium lugentis Comicus Avv. 211. χῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς, τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι, ubi v. not. Berg. Sensus: lamentatur autem, quum periturus sit, etiamsi æqualia ferantur suffragia. κελαρύζει, quod in utroque libro Inv., Homericum potius est, quam Aristoph., etsi significatu non differt a κελαδεῖ (v. Zonar. ii. 1196. 1199.), et metro adversatur. Legit tamen etiam Suid. t. i. p. 812. Kust. κελαρύζει, et Zonar. i. p. 811. κελαρύζει. Dind. In toto hoc Choro deest Semichorus in Rav. Sed ante 685. scriptum est ἐπίῤῥημα, et ante 718. ἀντεπίῤῥημα, ut alibi semper. Inv. autem ea in re recte sequutus est Brunck. In eodem versu Elb. habet οἰδόνιον. Hopf.

683. ὡς ἀπολεῖται. Lugubre dicit eum canere, quia instet ei judicium, in quo vereatur, ne propter multa facinora, quorum sibi conscius sit, condemnetur. V. ad 1552. Berg. Meminit hujus loci Suid. v. Ὡς ἀπόλοιτο. Kust. ἀπόλοιτο Suid. vv. ἴσαι ψῆφοι. ὡς ἀπόλοιτο. Pors.

684. κἂν ἴσαι γένωνται. Præter notum ac receptum Athenn. morem, ut in capitis judicio qui parem liberantium et condemnantium calculorum numerum ferrent, absolverentur continuo: prout in caussa Orestis ab Æsch. dicitur Eum. 756. ἴσον γάρ ἐστι τἀρίθμημα τῶν πάλων· quique de eodem Orestis judicio, quo in pari calculorum numero est a parricidii crimine absolutus, agit haud uno loco Eurip. cujus ea de re loca jam huc adtulit Biset. et ad Æsch. Stanleius. Adeo ut, si vel uno calculo inferior foret reus, is continuo plecteretur, ut e Demosth. Midiana [c. 22.] ἀκούω γὰρ αὐτὸν ἔγωγε μιᾷ μόνον ἁλῶναι ψήφῳ. Sic Æsch. adv. Ctesiph. p. 468. de quodam Athenis accusato, quod Rhodum per metum fugerit ex urbe: πρώην ποτὲ εἰσηγγέλθη καὶ ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο· εἰ δὲ μία μόνον μετέπεσεν, ὑπερώριστ' ἂν ἢ ἀπέθανεν. Atticis vero ἀγχώμαλοι ψῆφοι dicti, ubi par fere suffragiorum numerus. Thucyd. iii. 49. ἐγένοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι, ubi Schol.: ἀγχώμαλοι, ἐγγὺς ἴσαι, παραπλήσιοι, ἰσοσθενεῖς. Quomodo idem historicus alibi vii. 71. ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν, ubi Schol. itidem, ἀγχώμαλα, ἴσα. Consuli vero potest Aristot. Sect. 29. probl. 13. ubi quærit ac docet, cur absolvendus sit reus, ὅταν ψῆφοι ἴσαι. Spanh. κἂν edd. vett. κἢν Raph. Dind.

685. In Elb. præfigitur: παράβασις. In Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Gel. Ἡμ. (Semichor.)—Ἐπίῤῥημα. Ἡμ. Ven. i. ii. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. Ημ. om. 1. 2. Dobr.

686. Scribe Attica cum litera ξυμπαραινεῖν, ut et codd. omnes habent et impressi, præter editionem a Burm. curatam, quæ mihi fraudi fuit. Brunck. Tamen et in ed. Inv. mansit συμπ. Dind. ξυμπαραινεῖν Bav. edd. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Pro δοκεῖ in Elb. δοκᾷ. Id. Scriptor vitæ Aristoph. in Commentariis in Nubes p. xxxvii., ubi συμπαραινεῖν scriptum, quemadmodum in Berg. ed. legitur, unde invitus retinuit Brunck. Id. πρῶτον μὲν οὖν B. Pors. πρῶτα οὖν 1. Dobr.

687. καφελεῖν Ven. i. ii. Gel. Dind.

688. Locum hunc a Frisch. non esse intellectum ex versione ejus satis patet. Quare ne lector ab illo in errorem inducatur, verum ejus sensum hic tradam, qui talis est: *Et si quis peccaverit aliquid, supplantatus Phrynichi artibus; facultatem esse dico oportere illis, qui tunc lapsi sunt, causa dicta, diluendi* (vel *corrigendi*) *priora peccata.* De quo autem Phryn. hæc intelligenda sint, non consentiunt Schol. aliis Phryn. belli ducem, aliis tragicum, aliis denique comicum a poëta nostro tangi censentibus. Schol. vetus ad Lys. 313. locum hunc de Phryn., belli duce, accipit, auctore Didymo et Cratero. V. etiam Suid. v. Παλαίσμασι et v. Φρυνίχου πάλαισμα, ubi loci hujus mentionem facit. Kust. παλαίσμασι. Metaphora a luctatoribus; dicit autem in plurali, ut subindicet, non illis tantum paratam esse debere veniam, qui semel peccassent, sed etiam illis, qui iterum iterumque, ad majorem clementiam adhortans Athenienses. In luctationibus qui ter esset

consuevit in numis antiquis, dictam eamdem licet statuere; qua ratione eadem Δάειρα, quod notat ibi Tzetzes, ap. Lycophr. vocatur. 710. Spanh. χὴ Ald. etcc. —φερσέφασσ' Elb. περσέφασ' Bav. φερσέφαττ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Περσέφαττ' alii. Scal. Not. περσέφαττ' ed. Brunck. -φασα Borg. -φατ' Rav. Dind. -φασ' B. Pors. -φασσ' 1. φερσέφασσ' 2. Dobr.

672. πρὶν ἐμὲ ex utroque libro suo recepit Inv. quum in aliis esset πρίν με. Nec sine vi ἐμὲ dicitur. Dind. πρίν με Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etcc. Id. ποιῆσαι B. (non -ῆσ-) Pors.

673. Versus strophæ duo primi ultimique ita digerendi: Μοῦσα—τέρψιν | ἀοιδὰς ἐμάς. | Νόμον ὡς ἀπολεῖ- | ται, κἂν ἴσαι γένωνται. In vulgatis versum secundum vix et ne vix quidem expedias, neque post anapæsticos dimetros inferri solet ejus generis monometer hypercatalectus. Media stropha, usurpatis anapæstico dimetro hypercat. et pentametro elegiaco, lubens ita reposuerim: φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ δὴ | χείλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται—et in antistropha (709. s.): ὁ πονηρότατος βασιλεύς, ὁπόσοι κρα- | τοῦσι κυκησιτέφρου, ψευδολίτρου, κονίας—Hotib. In Ven. i. ii. Raph. Lugd. Amst. præfixum στροφή. —Male in Amst. χορὸν—Dind.

674. Ms. ἐμὰς ἀοιδάς. Bent. ἐμὰς ἀ. B. Pors. ἐμ. ἀοι. 1. 6. ἀ. ἐ. 2. Dobr.

675. λακῶν ὄχλον Ven. ii. Verba οὗ σοφίαι sequenti versui adduntur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etcc. Dind.

677. φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος. Locum hunc citat Schol. Eurip. ad Or. 901. Ad eumdem locum Palmer. in Exercc. [p. 773.] sequentia notavit: "Hæc verba evincunt Cleophontem nondum mortuum fuisse, quum hoc drama prodiit; sed videtur innuere, accusationem illi imminere, vel jam institutam esse. Mortuus autem est Cleophon teste Xen. lib. i. [Hell. c. 7. extr.] in quadam seditione, quæ facta est Athenis, post condemnationem Erasinidis et aliorum ducum, in qua evasit Callixenus et alii, quos populus, pœnitentia ductus et ægre ferens mortem tot illustrium virorum, carceri mandaverat, et sine dubio Cleophon erat e numero eorum, qui hanc accusationem reformidabant. Sed plures fuerunt eo nomine Athenis. Et de hoc quidem videtur loqui Lysias in or. c. Nicomach. [t. ii. p. 212. Auger.] qui periit condemnatus accusante Satyro. At de alio Cleophonte, qui fuit unus de xxx. tyrannis, v. Lysiam p. 172. [c. Agorat. t. i. p. 318. s. Aug.] Schol. ait, de hoc Aristoph. Cleophonte exstitisse drama Platonis Comici, *Cleophon*, in quo ut Thracem eum traducit, et ait Schol., matrem ejus fuisse Thressam; et de hoc etiam Schol. Eurip. in Orest. [901.] loquitur, sed ubi insigni mendo Delphi Thraces dicuntur. Sic enim legitur: Θρᾷξ ἦν ἐκ Δελφῶν ὁ Κλεοφῶν, et citat hunc Arist. locum. Sed legendum est ἐκ Δεονέλτου, ut ego suspicor. Nulla enim urbs Thraciæ propius accedit ad sonum vocis Δελφῶν." Kust. Hunc tanquam peregrinum et barbarum perstringit; et Æsch. de f. leg. [p. 254. t. iii. Reisk.] Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιός, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον, παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης. Eurip. etiam in Oreste hunc occulte tangit, ut ibi Schol. putat, tamquam civem non germanum et oratorem turbulentum 903. κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος (loquax), ἰσχύων θράσει, Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος, θορύβῳ τε πίσυνος κἀμαθεῖ παρρησίᾳ. Argivum præterea dixit, quia scena est Argis: intelligitur autem facile, de Atheniensi eum sermonem, quum agatur Athenis fabula et homo sit sat notus. Berg. Suid. φιλοτιμ. φιλοτιμότ. B. Pors.

678. δὲ Suid. Ms. (pro δή.) ubi λόγον ante δρᾶμα additur, i. e. ὅλον. [Nempe

λ

cum λόγος passim scribatur o (ut breviter hic innuit Pors.) passim confunditur cum ὅλος; quod olim me monuit. Dobr.) Pors.

679. ἐπιβρέμεται. Schol. ad 98. hunc locum respiciens scribit περιβρέμεται. Brunck. ἐπιβρέμει Schol. ad Ran. 1580. Pors.

680. Θρῃκία. Perperam vulgo Θρᾳκία: Brunck. Garrulitatem et simul barbariem hominis notat, quia hirundo est *garrula*, et Cleophontis mater est oriunda ex Thracia, ut dicit Schol., ubi etiam Philomela, sive, ut alii volunt, Procne, in hirundinem est mutata. Barbarorum lingua comparatur cum hirundinum voce. Æsch. Agam. 1059. χελιδόνος δίκην, ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη· ubi Schol. ὅτι βάρβαρον τὸ ὄρνεον, διὰ τοῦτο παραβάλλει τοῦτο αὐτῇ· ἐν Θρᾴκῃ γὰρ ἡ μεταμόρφωσις αὐτῆς ἱστόρηται. Schol. Comici ad Avv. 1680. Αἰσχύλος τὸ βαρβαρίζειν, χελιδονίζειν φησί· καὶ Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ τοὺς βαρβάρους χελιδόνας ὀνομάζει φησί. Comicus supra 93. ineptos et loquaces poëtas vocat χελιδόνων μουσεῖα, ubi v. Not. Berg. Lege θρῃκία. Bent. Θρῃκία Ald. θρηϊκία Junt. i. ii. iii. Crat. Borg. etcc. Dind.

682. κελαρύζει Suid. in Ἐπίκλ. Bent. κελαρύζει B. Suid. ed. Ms. v. ἐπίκλαυτον. [Imo -ζει edd. Med. Ald. Kust. Dobr.] Pors. κελαδεῖ et sup. γρ. κελαρύζει 6. Dobr. Citat Suid. v. Ἐπίκλαυτον. Kust. ἀηδόνιον νόμον. Quomodo ἀηδονίοισι νόμοις pro Ἰαονίοισι, Æsch. Suppl. 72. legi in Codd. aliquot ejus antiquis, et obvia ap. vett. poëtas loca de lugubri ἀηδόνων s. lusciniarum cantu, et Sirenibus etiam inde illa ἀηδόνων voce, juxta Cyrillum Alex. appellatis, haud ita pridem vidimus, Diss. de Num. Ant. p. 255. ed. ult. [t. i.] ac inde etiam ἀηδόνιον citra aliud, quale hic additur, epitheton de *lugubri* cantu intelligi. Tribuit hirundini carmen lusciniæ, non quia hirundo æque suaviter canat atque luscinia, sed quia erant sorores et utræque materiam carminis habebant lugubrem. De lusciniæ cantu Ityn filium lugentis Comicus Avv. 211. χύσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς, τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι, ubi v. not. Berg. Sensus: lamentatur autem, quum periturus sit, etiamsi æqualia ferantur suffragia. κελαρύζει, quod in utroque libro Inv., Homericum potius est, quam Aristoph., etsi significatu non differt a κελαδεῖ (v. Zonar. ii. 1196. 1199.), et metro adversatur. Legit tamen etiam Suid. t. i. p. 812. Kust. κελαρύζει, et Zonar. i. p. 811. κελαρύζει. Dind. In toto hoc Choro deest Semichorus in Rav. Sed ante 685. scriptum est ἐπίρρημα, et ante 718. ἀντεπίρρημα, ut alibi semper. Inv. autem ea in re recte sequutus est Brunck. In eodem versu Elb. habet οἰκτρόν. Hopf.

683. ὡς ἀπολεῖται. Lugubre dicit eum canere, quia instet ei judicium, in quo vereatur, ne propter multa facinora, quorum sibi conscius sit, condemnetur. V. ad 1552. Berg. Meminit hujus loci Suid. v. Ὡς ἀπόλοιτο. Kust. ἀπόλοιτο Suid. vv. ἴσαι ψῆφοι. ὡς ἀπόλοιτο. Pors.

684. κἂν ἴσαι γένωνται. Præter notum ac receptum Athenn. morem, ut in capitis judicio qui parem liberantium et condemnantium calculorum numerum ferrent, absolverentur continuo: prout in caussa Orestis ab Æsch. dicitur Eum. 756. ἴσον γάρ ἐστι τἀρίθμημα τῶν πάλων quique de eodem Orestis judicio, quo in pari calculorum numero est a parricidii crimine absolutus, agit haud uno loco Eurip. cujus ea de re loca jam huc adtulit Biset. et ad Æsch. Stanleius. Adeo ut, si vel uno calculo inferior foret reus, is continuo plecteretur, ut e Demosth. Midiana [c. 22.] ἀκούω γὰρ αὐτὸν ἔγωγε μιᾷ μόνον ἁλῶναι ψήφῳ. Sic Æsch. adv. Ctesiph. p. 468. de quodam Athenis accusato, quod Rhodum per metum fugerit ex urbe: πρώην ποτὲ εἰσηγγέλθη καὶ ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο· εἰ δὲ μία μόνον μετέπεσεν, ὑπερώριστ' ἂν ἢ ἀπέθανεν. Atticis vero ἀγχώμαλοι ψῆφοι dicti, ubi par fere suffragiorum numerus. Thucyd. iii. 49. ἐγένοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι, ubi Schol.: ἀγχώμαλοι, ἐγγὺς ἴσαι, παραπλήσιοι, ἰσοσθενεῖς. Quomodo idem historicus alibi vii. 71. ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν, ubi Schol. itidem, ἀγχώμαλα, ἴσα. Consuli vero potest Aristot. Sect. 29. probl. 13. ubi quærit ac docet, cur absolvendus sit reus, ὅταν ψῆφοι ἴσαι. Spanh. κἂν edd. vett. κῆν Raph. Dind.

685. In Elb. præfigitur: παράβασις. In Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Gel. Ἡμ. (Semichor.)—Ἐπίρρημα. Ἡμ. Ven. i. ii. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. Ημ. om. 1. 2. Dobr.

686. Scribe Attica cum litera ξυμπαραινεῖν, ut et codd. omnes habent et impressi, præter editionem a Burm. curatam, quæ mihi fraudi fuit. Brunck. Tamen et in ed. Inv. mansit συμπ. Dind. ξυμπαραινεῖν Bav. edd. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Pro δοκεῖ in Elb. δοκᾷ. Id. Scriptor vitæ Aristoph. in Commentariis in Nubes p. xxxvii., ubi συμπαραινεῖν scriptum, quemadmodum in Berg. ed. legitur, unde invitus retinuit Brunck. Id. πρῶτον μὲν οὖν B. Pors. πρῶτα οὖν 1. Dobr.

687. καφελεῖν Ven. i. ii. Gel. Dind.

688. Locum hunc a Frisch. non esse intellectum ex versione ejus satis patet. Quare ne lector ab illo in errorem inducatur, verum ejus sensum hic tradam, qui talis est: *Et si quis peccaverit aliquid, supplantatus Phrynichi artibus; facultatem esse dico oportere illis, qui tunc lapsi sunt, causa dicta, diluendi* (vel *corrigendi*) *priora peccata*. De quo autem Phryn. hæc intelligenda sint, non consentiunt Schol. aliis Phryn. belli ducem, aliis tragicum, aliis denique comicum a poëta nostro tangi censentibus. Schol. vetus ad Lys. 313. locum hunc de Phryn., belli duce, accipit, auctore Didymo et Cratero. V. etiam Suid. v. Παλαίσμασι et v. Φρυνίχου πάλαισμα, ubi loci hujus mentionem facit. Kust. παλαίσμασι. Metaphora a luctatoribus; dicit autem in plurali, ut subindicet, non illis tantum paratam esse debere veniam, qui semel peccassent, sed etiam illis, qui iterum iterumque, ad majorem clementiam adhortans Athenienses. In luctationibus qui ter esset

consuevit in numis antiquis, dictam eamdem licet statuere; qua ratione eadem Δάειρα, quod notat ibi Tzetzes, ap. Lycophr. vocatur. 710. Spanh. χῇ Ald. etcc. —φερσέφασσ' Elb. περσέφασσ' Bav. φερσέφαττ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Περσέφαττ' alii. Scal. Not. περσέφατθ' ed. Brunck. -φασσα Borg. -φαττ' Rav. Dind. -φασσ' B. Pors. -φασσ' 1. φερσέφασσ' 2. Dobr.

672. πρὶν ἐμὲ ex utroque libro suo recepit Inv. quum in aliis esset πρίν με. Nec sine vi ἐμὲ dicitur. Dind. πρίν με Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etcc. Id. ποιῆσαι B. (non -ῆσ-) Pors.

673. Versus strophæ duo primi ultimique ita digerendi: Μοῦσα—τέρψων | ἀοιδὰς ἐμὰς. | Νόμον ὡς ἀπολεῖ- | ται, κἂν ἴσαι γένωνται. In vulgatis versum secundum vix et ne vix quidem expedias, neque post anapæsticos dimetros inferri solet ejus generis monometer hypercatalectus. Media stropha, usurpatis anapæstico dimetro hypercat. et pentametro elegiaco, lubens ita reposuerim: φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ δὴ | χείλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται—et in antistropha (709. s.): ὁ πονηρότατος βαλανεύς, ὁπόσοι κρα- | τοῦσι κυκησιτέφρου, ψευδολίτρου, κονίας—Hotib. In Ven. i. ii. Raph. Lugd. Amst. præfixum στροφή. —Male in Amst. χορὸν—Dind.

674. Ms. ἐμᾶς ἀοιδᾶς. Bent. ἐμᾶς ἀ. B. Pors. ἐμ. ἀοι. 1. 6. ἀ. ἐ. 2. Dobr.

675. λακῶν ὄχλον Ven. ii. Verba οὗ σοφίαι sequenti versui adduntur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etcc. Dind.

677. φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος. Locum hunc citat Schol. Eurip. ad Or. 901. Ad eumdem locum Palmer. in Exercc. [p. 772.] sequentia notavit: "Hæc verba evincunt Cleophontem nondum mortuum fuisse, quum hoc drama prodiit; sed videtur innuere, accusationem illi imminere, vel jam institutam esse. Mortuus autem est Cleophon teste Xen. lib. i. [Hell. c. 7. extr.] in quadam seditione, quæ facta est Athenis, post condemnationem Erasinidis et aliorum ducum, in qua evasit Callixenus et alii, quos populus, pœnitentia ductus et ægre ferens mortem tot illustrium virorum, carceri mandaverat, et sine dubio Cleophon erat e numero eorum, qui hanc accusationem reformidabant. Sed plures fuerunt eo nomine Athenis. Et de hoc quidem videtur loqui Lysias in or. c. Nicomach. [t. ii. p. 212. Auger.] qui periit condemnatus accusante Satyro. At de alio Cleophonte, qui fuit unus de xxx. tyrannis, v. Lysiam p. 172. [c. Agorat. t. i. p. 318. s. Aug.] Schol. ait, de hoc Aristoph. Cleophonte exstitisse drama Platonis Comici, *Cleophon*, in quo ut Thracem eum traducit, et ait Schol., matrem ejus fuisse Thressam; et de hoc etiam Schol. Eurip. in Orest. [901.] loquitur, sed ubi insigni mendo Delphi Thraces dicuntur. Sic enim legitur: Θρᾷξ ἦν ἐκ Δελφῶν ὁ Κλεοφῶν, et citat hunc Arist. locum. Sed legendum est ἐκ Δεουέλτου, ut ego suspicor. Nulla enim urbs Thraciæ propius accedit ad sonum vocis Δελφῶν." Kust. Hunc tanquam peregrinum et barbarum perstringit; et Æsch. de f. leg. [p. 254. t. iii. Reisk.] Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιός, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον, παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης. Eurip. etiam in Oreste hunc occulte tangit, et ibi Schol. putat, tanquam civem non germanum et oratorem turbulentum 903. κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος (loquax), ἰσχύων θράσει, Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος, θορύβῳ τε πίσυνος κἀμαθεῖ παῤῥησίᾳ. Argivum propterea dixit, quia scena est Argis: intelligitur autem facile, de Atheniensi eum sermonem, quum agatur Athenis fabula et homo sit sat notus. Berg. Suid. φιλοτιμ. φιλοτιμότ. B. Pors.

678. δὲ Suid. Ms. (pro δή.) ubi λόγων ante δρᾶμα additur, i. e. ὅλων. [Nempe cum λόγος passim scribatur ο (ut breviter hic innuit Pors.) passim confunditur cum ὅλος; quod olim me monuit. Dobr.) Pors.

679. ἐπιβρέμεται. Schol. ad 93. hunc locum respiciens scribit περιβρέμεται. Brunc. ἐπιβρέμει Schol. ad Ran. 1580. Pors.

680. Θρῃκία. Perperam vulgo Θρῃκίαις Brunck. Garrulitatem et simul barbariem hominis notat, quia hirundo est *garrula*, et Cleophontis mater est oriunda ex Thracia, ut dicit Schol., ubi etiam Philomela, sive, ut alii volunt, Procne, in hirundinem est mutata. Barbarorum lingua comparatur cum hirundinum voce. Æsch. Agam. 1059. χελιδόνος δίκην, ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη· ubi Schol. ὅτι βάρβαρον τὸ ὄρνεον, διὰ τοῦτο παραβάλλει τοῦτο αὐτῇ· ἐν Θρᾴκῃ γὰρ ἡ μεταμόρφωσις αὐτῆς ἱστόρηται. Schol. Comici ad Avv. 1680. Αἰσχύλος τὸ βαρβαρίζειν, χελιδονίζειν φησί· καὶ Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ τοὺς βαρβάρους χελιδόνας ὀνομάζει φησί. Comicus supra 93. ineptos et loquaces poëtas vocat χελιδόνων μουσεῖα, ubi v. Not. Berg. Lege θρῃκία. Bent. Θρῃκία Ald. θρηϊκία Junt. i. ii. iii. Crat. Borg. etcc. Dind.

682. κελαρύζει Suid. in Ἐπίκλ. Bent. κελαρύζει B. Suid. ed. Ms. v. ἐπίκλαυτον. [Imo -ζει edd. Med. Ald. Kust. Dobr.] Pors. κελαδεῖ et sup. γρ. κελαρύζει 6. Dobr. Citat Suid. v. Ἐπίκλαυτον. Kust. ἀηδόνιον νόμον. Quomodo ἀηδονίοισι νόμοις pro Ἰαονίοισι, Æsch. Suppl. 72. legi in Codd. aliquot ejus antiquis, et obvia ap. vett. poëtas loca de lugubri ἀηδόνων s. lusciniarum cantu, et Sirenibus etiam inde illa ἀηδόνων voce, juxta Cyrillum Alex. appellatis, haud ita pridem vidimus, Diss. de Num. Ant. p. 255. ed. ult. [t. i.] ac inde etiam ἀηδόνιον citra aliud, quale hic additur, epitheton de *lugubri* cantu intelligi. Tribuit hirundini carmen lusciniæ, non quia hirundo æque suaviter canat atque luscinia, sed quia erant sorores et utraque materiam carminis habebant lugubrem. De lusciniæ cantu Ityn filium lugentis Comicus Avv. 211. χῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς, τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι, ubi v. not. Berg. Sensus: lamentatur autem, quum periturus sit, etiamsi æqualia ferantur suffragia. κελαρύζει, quod in utroque libro Inv., Homericum potius est, quam Aristoph., etsi significatu non differt a κελαδεῖ (v. Zonar. ii. 1196. 1199.), et metro adversatur. Legit tamen etiam Suid. t. i. p. 812. Kust. κελαρύζει, et Zonar. i. p. 811. κελαρύζει. Dind. In toto hoc Choro deest Semichorus in Rav. Sed ante 685. scriptum est ἐπίρρημα, et ante 718. ἀντεπίρρημα, ut alibi semper. Inv. autem ea in re recte sequutus est Brunck. In eodem versu Elb. habet οἰδόνων. Hopf.

683. ὡς ἀπολεῖται. Lugubre dicit eum canere, quia instet ei judicium, in quo vereatur, ne propter multa facinora, quorum sibi conscius sit, condemnetur. V. ad 1552. Berg. Meminit hujus loci Suid. v. Ὡς ἀπόλοιτο. Kust. ἀπόλοιτο Suid. vv. ἴσαι ψῆφοι. ὡς ἀπόλοιτο. Pors.

684. κἂν ἴσαι γένωνται. Præter notum ac receptum Athenn. morem, ut in capitis judicio qui parem liberantium et condemnantium calculorum numerum ferrent, absolverentur continuo: prout in caussa Orestis ab Æsch. dicitur Eum. 756. ἴσον γάρ ἐστι τἀρίθμημα τῶν πάλων quique de eodem Orestis judicio, quo in pari calculorum numero est a parricidii crimine absolutus, agit haud uno loco Eurip. cujus ea de re loca jam huc adtulit Biset. et ad Æsch. Stanleius. Adeo ut, si vel uno calculo inferior foret reus, is continuo plecteretur, ut é Demosth. Midiana [c. 22.] ἀκούω γὰρ αὐτὸν ἔγωγε μιᾷ μόνον ἁλῶναι ψήφῳ. Sic Æsch. adv. Ctesiph. p. 468. de quodam Athenis accusato, quod Rhodum per metum fugerit ex urbe: πρώην ποτὲ εἰσηγγέλθη καὶ ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο· εἰ δὲ μία μόνον μετέπεσεν, ὑπερώριστ' ἂν ἢ ἀπέθανεν. Atticis vero ἀγχώμαλοι ψῆφοι dicti, ubi par fere suffragiorum numerus. Thucyd. iii. 49. ἐγένοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι, ubi Schol.: ἀγχώμαλοι, ἐγγὺς ἴσαι, παραπλήσιοι, ἰσοσθενεῖς. Quomodo idem historicus alibi vii. 71. ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν, ubi Schol. itidem, ἀγχώμαλα, ἴσα. Consuli vero potest Aristot. Sect. 29. probl. 13. ubi quærit ac docet, cur absolvendus sit reus, ὅταν ψῆφοι ἴσαι. Spanh. κἂν edd. vett. κἤν Raph. Dind.

685. In Elb. præfigitur: παράβασις. In Ald. Junt. I. II. III. Crat. Wech. Brub. Gel. Ἡμ. (Semichor.)—Ἐπίρρημα. Ἡμ. Ven. I. II. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. Ημ. om. 1. 2. Dobr.

686. Scribe Attica cum litera ξυμπαραινεῖν, ut et codd. omnes habent et impressi, præter editionem a Burm. curatam, quæ mihi fraudi fuit. Brunck. Tamen et in ed. Inv. mansit συμπ. Dind. ξυμπαραινεῖν Rav. edd. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Pro δοκεῖ in Elb. δοκῇ. Id. Scriptor vitæ Aristoph. in Commentariis in Nubes p. xxxvii., ubi συμπαραινεῖν scriptum, quemadmodum in Berg. ed. legitur, unde invitus retinuit Brunck. Id. πρῶτον μὲν οὖν B. Pors. πρῶτα οὖν 1. Dobr.

687. καφελεῖν Ven. I. II. Gel. Dind.

688. Locum hunc a Frisch. non esse intellectum ex versione ejus satis patet. Quare ne lector ab illo in errorem inducatur, verum ejus sensum hic tradam, qui talis est: *Et si quis peccaverit aliquid, supplantatus Phrynichi artibus; facultatem esse dico oportere illis, qui tunc lapsi sunt, causa dicta, diluendi* (vel *corrigendi*) *priora peccata.* De quo autem Phryn. hæc intelligenda sint, non consentiunt Schol. aliis Phryn. belli ducem, aliis tragicum, aliis denique comicum a poëta nostro tangi censentibus. Schol. vetus ad Lys. 313. locum hunc de Phryn., belli duce, accipit, auctore Didymo et Cratero. V. etiam Suid. v. Παλαίσμασι et v. Φρυνίχου πάλαισμα, ubi loci hujus mentionem facit. Kust. παλαίσμασι. Metaphora a luctatoribus; dicit autem in plurali, ut subindicet, non illis tantum paratam esse debere veniam, qui semel peccassent, sed etiam illis, qui iterum iterumque, ad majorem clementiam adhortans Athenienses. In luctationibus qui ter esset

603. Suid. in δεῖν. Pors. ψόφου Junt. III. ψόφους idem Vet. Not. Scal. Dind.

604. Redit jam Æacus cum infernalibus lorariis, qui se paullo ante dicebat currere ad arcessendam Echidnam et Murænam; quæ monstra forte etiam in theatro jam apparent: forte etiam Cleon et Hyperbolus apparent, quos vocari jubebat Pandocentria. Berg. Scena 6. act. ii. hic constituitur. Alloquitur Æacus servos et monstrat iis Xanthiam, tamquam Herculem, qui Cerberum, canem, fuerat furatus. ξυνδεῖ Elb. Dind.

605. ἥκει τῳ κακόν. Supra 552. κακὸν ἥκει τινί. Idem est τῳ et τινί, nisi quod istud communi dialecto dicitur, illud Attica. Ita autem edd. pristinæ, non ἥκει τῷ, ut nupera. Berg. δῶ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. δῷ Port. etc. Post τῳ comma in edd. vett. Gelenius delevit. Dind. κακόν τῳ B. Pors.

606. οὐκ ἐς κορ. μ. πρ. Alloquitur lorarios, qui ipsum aggredi volunt, et simul iis minatur Xanthias-Hercules. μάχῃ Elb. Junt. I. Dind. εἶεν καὶ μάχει; Sine interrogatione vett. grammatici hæc legerunt. Gl. in Codd. εἶεν ταῦτα ἃ λέγεις καὶ μάχῃ ἡμῖν. Quibus in verbis nullum sensum video. εἶεν valet ἄγε δή. Quocirca præstat forte legere εἶεν, καὶ μάχου. [Hoc mihi statim in mentem venit, nisi sensus requireret μὴ μάχου vel tale quid, *mitte hæc, noli resistere;* iterum sese opponit X. jamque Æacus servos vocat. Hopf.] Vel εἶεν accipiendo pro *esto*, quæ alia est hujus interjectionis significatio: εἶέν γ'· εἰ μάχει, ὁ Δετ. Postremum hoc magis mihi probatur. In Pac. 663. εἶέν γ' ἀκούω. [Nihil mutandum puto. Sensus: Atqui tu etiam pugnare vis? Dind.] Brunck.

607. Nonnulli existimant, poëtam risus causa Thracica hæc rudiora nomina elegisse. Sed quidni ea ipse finxerit? Conz. Nimirum mancipia Græcorum sæpe erant Thracicæ stirpis. V. Reitemeier. Gesch. u. Zust. d. Sclav. in Griech. p. 78. Vocat autem eos Æacus, ut jam aggrediantur Xanthiam et cum eo pugnent. Dind. ὁ δ' ἰτύλας Junt. I. Brub. σκεβλύας Rav. Elb. Borg. Ald. Junt. II. III. Gel. σκεβλίας Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. etc. Id. ὁ δ' ἰτύλας χὼ σκεβλύας 1. 2. Dobr.

608. μάχεσθαι Elb. τουτωὶ (sine punctis diær.) Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. τουτωΐ Brub. Port. etc. Dind. δεῦρο Rav. Id.

609. οὐχὶ δεινὰ —. Vesp. 1359. οὐ δεινὰ τωθάζειν σε, etc. Berg. Ironice hæc dicit Dionysus. Neque enim vere dicere ita potuit. Dind. Citat Suid. δεινά. Pors.

610. πρὸς hic valet προσέτι, καὶ ταῦτα. Ordo est: τύπτειν τουτονί, καὶ ταῦτα κλέπτοντα τἀλλότρια. Brunck. Claudicat hic versus in quarto pede, qui pyrrhichio constat. Legi possit, κλέπτοντα προσέτι τἀλλότρια; μάλ' ὑπερφυᾶ. Sed quia videmus nihil tam frequens esse apud Comicum quam καὶ μάλα, illudque καὶ sæpe a librariis omissum fuisse, quod deprehendimus in 745. et 751., hic etiam a poëta scriptum fuisse opinor, κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια; καὶ μάλ' ὑπερφυᾶ. Minus est probabile librarium notissimum προσέτι in reconditius πρὸς mutasse. Futilia sunt meritoque a nobis omissa, quæ Kust. de emendatione hujus versus indici suo inseruit in v. μάλα. Id. Verba hæc sunt: "Schol. (pro μάλα) legendum censet, μἀλλα pro μὴ ἀλλά, uti et Ran. 757. V. etiam Av. 109. et Thesm. 295. ubi μὴ ἀλλὰ propter metrum coalescit, uti et μὴ ἄλλην in eadem fab. 483." Sed in not. ad. h. l. idem: "Non est necesse, ut cum Schol. scribamus μἀλλ' ὑπερφ. per synalœphen, pro μὴ ἀλλά, quoniam lectio vulgata satis commodum habet sensum." At de metro quæritur. Dind. τύπτειν κλέπτοντα τουτονὶ Borg. πρός γ' ἀλλότρια Reisig. ad Soph. Œd. Col. p. 308. — Libri μάλ': de quo dictum ad Av. 109. Id. πρός τ' ἀλλότρια Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Lugd. Amst. ὑπερφυᾶ nonn. edd. vett. etiam Raph. Lugd. Id. Variam lectionem memorat, μή, ἀλλ' ὑπερφυᾶ Schol. sed improbat, quæ tamen placet Marklando ad Eurip. Iphig. T. 1010. jure. Schol. enim ratio futilissima est. Vulgatum inepte defendit Kust. V. Æsch. Choëph. 918. Pors. Ἠα. μάλ' 1. 2. Dobr.

611. σχέτλια —. Ironice hoc dicit Æacus, cui verba hæc tribuunt juxta impressos duo Codd. At Baccho adscripta sunt in B. D. [et Elb.]. Brunck. Rectius; ita enim respondent magis 609. σχέτλια etc. Bacchi personæ tribuuntur in Ald. Æaco in Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

612. ἐθέλω τεθνηκέναι. Festivum omnino hoc Xanthiæ in inferis juramentum, quod alioquin nimis in hac adhuc vita agentibus familiare. Spanh. ποτὲ Elb. εἰπέ ποτ' Junt. II. Gel. — τεθνηκέναι male Junt. II. Dind.

613. ἄξιον καὶ τριχὸς de re minimi, vel potius nullius pretii dicitur. Suid. v. ἄξιος, Phryn. in Bekkeri Anecd. p. 10. 7. κλέψας Elb. Dind. ἄ. τε καὶ 1. Dobr.

614. Potestatem pronominis σοι recte explicat gl. in C. χάριν σου. V. not. ad Lys. 1277. Brunck.

615. Versum hunc et sex sequentes citat Suid. v. Βασανίζειν. Kust. Nempe juxta receptum legibus Atheniensium morem, ut heri servos ad quæstiones de iis sumendas offerrent; immo ut tradi iidem ab eorum heris debuerint. Demosth. adv. Stephan. i. p. 629. προὐκαλεῖτο Στέφανον παραδοῦναι τὸν παῖδα σὺν ἀπελεύθερον εἰς βάσανον. Idem adv. Euerg. p. 689. [1148. s. Reisk.] et alibi. Βάσανος alias et βασανίζειν quandoque apud eosdem scriptores Atticos de solo examine citra *tormenta* dictum, ut infra Acharn. 647. ὅτε καὶ βασιλεὺς Λακεδαιμονίων πρεσβείαν βασανίζων, *ut rex* Persarum, quando *Lacedæmoniorum legationem examinabat*: non, ut ibi interpres, *quando torquebat Lacedæmone missos*, sed prout Schol. βασανίζων, ἀκριβῶς ἐξετάζων, immo prout βασανιῶ et βασανιεῖς de examine tragœdiarum dicitur infra 801. et 1121. Spanh.

616. ἄγων pro ἀπάγων, abductum ad supplicium. Dind. κἄν ποθ' ἅλῃς Suid. βασανίζειν (qui citat βασάνιζε τουτονὶ λ. Dobr.) Pors. κἄν ποτε μ' Suid. Ms. v. βασανίζ. cetera ut ed. Id.

617. βασανιῶ Suid. in Βασανίζω et Κλιμακίζειν. Brnt. βασανίζω; In c. βασανίσω. Si futurum tempus adhibuisset, scripsisset βασανιῶ, quod perinde admittit metrum. Brunck. -ζω l. 2. Dobr. βασανίσω præfert Pors. ad Eurip. Phœn. 740. Dind. πάντα τρόπον. Varia hic enarrantur quæstionum s. tormentorum genera, quibus ad ferenda testimonia adigebantur olim Athenis servi: quum cæteroquin testimonii dictio apud eos haud esset. Ut mirum proinde videri possit, quod, quum actiones injuriarum essent apud Athenn. contra eos, qui servos verberarant, ut e Xen. et aliunde monuerunt jam viri docti, quibus addi potest Plato de Legg. ix. p. 872., ut, qui servum innocentem occidit, eo modo, quo quis, qui civem interfecit, puniatur; ad quæstiones tamen de iis habendas, et quibus, quod vel ex hoc et sequentibus tribus versibus liquet, torqueri variis modis ad ferenda testimonia possent, dari a dominis deberent. Sic, ut hoc unum adducam, Demosth. adv. Timoth. p. 664., quod jam occupasse video Petit. de Legg. Att. p. 351. ἠρόμην αὐτὸν πρὸς τῷ διαιτητῇ, εἰ ἔτι δοῦλος εἴη ὁ Αἰσχρίων αὐτοῦ καὶ ἠξίουν αὐτὸν ἐν τῷ αὐτοῦ δέρματι τὸν ἔλεγχον διδόναι. Spanh. ἐν κλίμακι δήσας. Thesm. 956. δῆσον αὐτὸν εἰσάγων, ὦ τοξότ', ἐν τῇ σανίδι. In Eqq. 366. οἷον σε δήσω ἐν τῷ ξύλῳ, ubi v. Not. Berg. Servi castigandi alligabantur columnæ ad scalam, etiam apud Rom. v. Hor. Epp. ii. 2, 15. s. Conz. πίνακι Suid. v. βασανίζειν. (V. ad Phœn. 740.) Pors.

618. ὑστριχίδι μαστ. In Pac. 746. μῶν ὑστριχὶς εἰσέβαλεν εἰς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ κἀδενδροτόμησε τὰ νῶτα. Berg. Hes. ὑστριχίς, μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὑείων τριχῶν. Etiam Poll. ii. 8, 24. ὑστριχὶς dicitur et iii. 8, 79. αἱ μάστιγες, ὑστριχίδες, et inter σκεύη ὑστριχὶς recensetur ab eodem x. 40, 158. Suid. ὑστριχίς, ἡ ἐξ ὑείων τριχῶν μάστιξ. Idem tamen, ὕστριξ, ἐκ δέρματος μετ' αὐτῶν τῶν τριχῶν μάστιξ, laudans h. l. Aristoph. Etym. M. ὕστριξ, ὕστριχος, ἡ ἐκ τῶν τριχῶν τῶν ὑῶν μάστιξ. [Apud Zonar. ii. p. 1788. (ubi cf. Tittmann.) auctoris vitio perperam scribitur ὑστρηχὶς et ὕστρηξ, et distinguitur a v. ὑστριχίς, quo animal (porcus-spinus) indicetur. Sed Phot. p. 464. ὑστριχὶς καὶ ὕστρηξ (nam ita pro ὕστηρξ scribendum) ἡ ἐκ τῶν ὑείων τριχῶν μάστιξ. Dind.] Ut adeo videatur et ὕστριξ et ὑστριχὶς dici pro flagello, quod etiam Constantinus docet auctoritate Suid. Sed quum nullum vel ab Etym. vel a Suid. exemplum adferatur, atque Suidas insuper τῷ ὕστριξ ex h. l. subjiciat ὑστρηχίδι μαστιγῶν, ego adhuc ἐπέχω, an pro flagello ὕστριξ dicatur nominandi casu. Duck. ὑστριχίδι. Gl. ἐξ ὑείων τριχῶν μάστιγι. Brunck. δείρας Rav. Dind.

619. στρεβλῶν. In Eqq. 771. τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων. Plut. 876. ἐπὶ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον εἰπεῖν, ἃ πεπανούργηκας. Berg. Intelligitur rota publice proposita, cui illigabantur servi. Conz. ἔτι δ' εἰς [Inv. e Rav. ἐς] τ. ῥ. ὀξ. ἐγχ. Sic recte Suid. in βασανίζειν [cum Rav.]. Codd. cum impressis, ἐπί τε τὰς ῥῖνας — quam lectionem pravam esse ostendit Dawes. Brunck. Misc. Cr. p. 235. s. ubi ἐγχέων cum εἰς construi docet, et in Append. p. 468. additur: "cum Atticum sit ἐς, non liquet, cur vulgatum in εἰς mutaverit D. neque causæ quidquam fuisse censet Valck. ad Eurip. Hipp. cur τῷ ἐγχέας substitueretur ἐγχέων." Dind. ἐπί τε τὰς ῥῖνας Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. ἔτι δ' ἐς. Rav. Id. ἔτι δ' εἰς τὰς Suid. vv. βασανίζειν, κλιμακίζειν. Dawes. Misc. Crit. p. 238. ἔτι δ' ἐς Suid. ed. Ms. κλιμ. Pors. ἐπί τε servant l. 2. Dobr.

621. γηγείῳ. Sic Codd. [etiam Elb. et Inv. Codd.] et edd. vett. Perperam in

603. Suid. in δεῖν. Pors. ψόφον Junt. III. ψόφους idem Vet. Not. Scal. Dind.

604. Redit jam Æacus cum infernalibus lorariis, qui se paullo ante dicebat currere ad arcessendam Echidnam et Murænam; quæ monstra forte etiam in theatro jam apparent: forte etiam Cleon et Hyperbolus apparent, quos vocari jubebat Pandoceutria. Berg. Scena 6. act. ii. hic constituitur. Alloquitur Æacus servos et monstrat iis Xanthiam, tamquam Herculem, qui Cerberum, canem, fuerat furatus. ξυνδεῖ Elb. Dind.

605. ἥκει τῳ κακόν. Supra 552. κακὸν ἥκει τινί. Idem est τῳ et τινί, nisi quod istud communi dialecto dicitur, illud Attica. Ita autem edd. pristinæ, non ἥκει τῷ, ut nupera. Berg. δῶ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. δῷ Port. etc. Post τῳ comma in edd. vett. Gelenius delevit. Dind. κακόν τῳ B. Pors.

606. οὐκ ἐς κορ. μ. πρ. Alloquitur lorarios, qui ipsum aggredi volunt, et simul iis minatur Xanthias-Hercules. μάχῃ Elb. Junt. I. Dind. εἶεν καὶ μάχει; Sine interrogatione vett. grammatici hæc legerunt. Gl. in Codd. εἶεν ταῦτα ἃ λέγεις καὶ μάχῃ ἡμῖν. Quibus in verbis nullum sensum video. εἶεν valet ἄγε δή. Quocirca præstat forte legere εἶεν, καὶ μάχου. [Hoc mihi statim in mentem venit, nisi sensus requireret μὴ μάχου vel tale quid, mitte hæc, noli resistere; iterum sese opponit X. jamque Æacus servos vocat. Hopf.] Vel εἶεν accipiendo pro esto, quæ alia est hujus interjectionis significatio: εἶέν γ'· εἰ μάχει, ὁ Δισ. Postremum hoc magis mihi probatur. In Pac. 663. εἶέν γ' ἀκούω. [Nihil mutandum puto. Sensus: Atqui tu etiam pugnare vis? Dind.] Brunck.

607. Nonnulli existimant, poëtam risus causa Thracica hæc rudiora nomina elegisse. Sed quidni ea ipse finxerit? Conz. Nimirum mancipia Græcorum sæpe erant Thracicæ stirpis. V. Reitemeier. Gesch. u. Zust. d. Sclav. in Griech. p. 78. Vocat autem eos Æacus, ut jam aggrediantur Xanthiam et cum eo pugnent. Dind. ὁ δ' ἰτύλας Junt. I. Brub. σκεβλύας Rav. Elb. Borg. Ald. Junt. II. III. Gel. σκεβλίας Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. etc. Id. ὁ δ' ἰτύλας χὠ σκεβλύας 1. 2. Dobr.

608. μάχεσθαι Elb. τουτωὶ (sine punctis diær.) Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc. τουτωΐ Brub. Port. etc. Dind. δεῦρο Rav. Id.

609. οὐχὶ δεινὰ —. Vesp. 1359. οὐ δεινὰ τωθάζειν σε, etc. Berg. Ironice hæc dicit Dionysus. Neque enim vere dicere ita potuit. Dind. Citat Suid. δεινά. Pors.

610. πρὸς hic valet προσέτι, καὶ ταῦτα. Ordo est: τύπτειν τουτονί, καὶ ταῦτα κλέπτοντα τἀλλότρια. Brunck. Claudicat hic versus in quarto pede, qui pyrrhichio constat. Legi possit, κλέπτοντα προσέτι τἀλλότρια; μάλ' ὑπερφυᾶ. Sed quia videmus nihil tam frequens esse apud Comicum quam καὶ μάλα, illudque καὶ sæpe a librariis omissum fuisse, quod deprehendimus in 745. et 751., hic etiam a poëta scriptum fuisse opinor, κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια; καὶ μάλ' ὑπερφυᾶ. Minus est probabile librarium notissimum προσέτι in reconditius πρὸς mutasse. Futilia sunt meritoque a nobis omissa, quæ Kust. de emendatione hujus versus indici suo inseruit in v. μάλα. Id. Verba hæc sunt: "Schol. (pro μάλα) legendum censet, μᾶλλα pro μὴ ἀλλά, uti et Ran. 757. V. etiam Av. 109. et Thesm. 295. ubi μὴ ἀλλὰ propter metrum coalescit, uti et μὴ ἄλλην in eadem fab. 483." Sed in not. ad. h. l. idem: "Non est necesse, ut cum Schol. scribamus μᾶλλ' ὑπερφ. per synalœphen, pro μὴ ἀλλά, quoniam lectio vulgata satis commodum habet sensum." At de metro quæritur. Dind. τύπτειν κλέπτοντα τουτονὶ Borg. πρός γ' ἀλλότρια Reisig. ad Soph. Œd. Col. p. 308. — Libri μάλ': de quo dictum ad Av. 109. Id. πρός τ' ἀλλότρια Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Lugd. Amst. ὑπερφυᾶ nonn. edd. vett. etiam Raph. Lugd. Id. Variam lectionem memorat, μή, ἀλλ' ὑπερφυᾶ Schol. sed improbat, quæ tamen placet Marklando ad Eurip. Iphig. T. 1019. jure. Schol. enim ratio futilissima est. Vulgatum inepte defendit Kust. V. Æsch. Choëph. 918. Pors. Ἔα. μάλ' 1. 2. Dobr.

611. σχέτλια —. Ironice hoc dicit Æacus, cui verba hæc tribuunt juxta impressos duo Codd. At Baccho adscripta sunt in B. D. [et Elb.]. Brunck. Rectius; ita enim respondent magis 609. σχέτλια etc. Bacchi personæ tribuuntur in Ald. Æaco in Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

612. ἐθέλω τεθνηκέναι. Festivum omnino hoc Xanthiæ in inferis juramentum, quod alioquin nimis in hac adhuc vita agentibus familiare. Spanh. ποτὲ Elb. εἰπῴ ποτ' Junt. II. Gel. — τεθνακέναι male Junt. II. Dind.

613. ἄξιον καὶ τριχὸς de re minimi, vel potius nullius pretii dicitur. Suid. v. ἄξιος, Phryn. in Bekkeri Anecd. p. 10. 7. κλέψας Elb. Dind. ἄ. τε καὶ 1. Dobr.

614. Potestatem pronominis σοι recte explicat gl. in C. χάριν σου. V. not. ad Lys. 1277. Brunck.

615. Versum hunc et sex sequentes citat Suid. v. Βασανίζειν. Kust. Nempe juxta receptum legibus Atheniensium morem, ut heri servos ad quæstiones de iis sumendas offerrent; immo ut tradi iidem ab eorum heris debuerint. Demosth. adv. Stephan. i. p. 629. προὐκαλεῖτο Στέφανον παραδοῦναι τὸν παῖδα σὺν ἀκόλουθον εἰς βάσανον. Idem adv. Euerg. p. 689. [1143. s. Reisk.] et alibi. Βάσανος alias et βασανίζειν quandoque apud eosdem scriptores Atticos de solo examine citra tormenta dictum, ut infra Acharn. 647. ὅτε καὶ βασιλεὺς Λακεδαιμονίων πρεσβείαν βασανίζων, ut rex Persarum, quando Lacedamoniorum legationem examinabat: non, ut ibi interpres, quando torquebat Lacedæmone missos, sed prout Schol. βασανίζων, ἀκριβῶς ἐξετάζων, immo prout βασανιῶ et βασανιεῖς de examine tragœdiarum dicitur infra 801. et 1121. Spanh.

616. ἄγων pro ἀπάγων, abductum ad supplicium. Dind. κἄν ποθ' ἅλῃς Suid. βασανίζειν (qui citat βασάνιζε τουτονὶ λ. Dobr.) Pors. κἄν ποτε μ' Suid. Ms. v. βασανίζ. cetera ut ed. Id.

617. βασανιῶ Suid. in Βασανίζω et Κλιμακίζειν. Bent. βασανίζω; In c. βασανίσω. Si futurum tempus adhibuisset, scripsisset βασανιῶ, quod perinde admittit metrum. Brunck. -ζω l. 2. Dobr. βασανίσω præfert Pors. ad Eurip. Phœn. 740. Dind. πάντα τρόπον. Varia hic enarrantur quæstionum s. tormentorum genera, quibus ad ferenda testimonia adigebantur olim Athenis servi: quum ceteroquin testimonii dictio apud eos haud esset. Ut mirum proinde videri possit, quod, quum actiones injuriarum essent apud Athenn. contra eos, qui servos verberarant, ut e Xen. et aliunde monuerunt jam viri docti, quibus addi potest Plato de Legg. ix. p. 872., ut, qui servum innocentem occidit, eo modo, quo quis, qui civem interfecit, puniatur; ad quæstiones tamen de iis habendas, et quibus, quod vel ex hoc et sequentibus tribus versibus liquet, torqueri variis modis ad ferenda testimonia possent, dari a dominis deberent. Sic, ut hoc unum adducam, Demosth. adv. Timoth. p. 664., quod jam occupasse video Petit. de Legg. Att. p. 351. ἠρόμην αὐτὸν πρὸς τῷ διαιτητῇ, εἰ ἔτι δοῦλος εἴη ὁ Αἰσχρίων αὐτοῦ καὶ ἠξίουν αὐτὸν ἐν τῷ αὐτοῦ δέρματι τὸν ἔλεγχον διδόναι. Spanh. ἐν κλίμακι δήσας. Thesm. 956. δῆσον αὐτὸν εἰσάγων, ὦ τοξότ', ἐν τῇ σανίδι. In Eqq. 366. οἷον σε δήσω ἐν τῷ ξύλῳ, ubi v. Not. Berg. Servi castigandi alligabantur columnæ ad scalam, etiam apud Rom. v. Hor. Epp. ii. 2, 15. s. Conz. πίνακι Suid. v. βασανίζειν. (V. ad Phœn. 740.) Pors.

618. ὑστριχίδι μαστ. In Pac. 746. μὴν ὑστριχὶς εἰσέβαλεν εἰς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ κἀδενδροτόμησε τὰ νῶτα. Berg. Hes. ὑστριχίς, μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὑείων τριχῶν. Etiam Poll. ii. 3, 24. ὑστριχὶς dicitur et iii. 8, 79. αἱ μάστιγες, ὑστριχίδες, et inter σκεύη ὑστριχὶς recensetur ab eodem x. 40, 158. Suid. ὑστριχίς, ἡ ἐξ ὑείων τριχῶν μάστιξ. Idem tamen, ὕστριξ, ἐκ δέρματος μετ' αὐτῶν τῶν τριχῶν μάστιξ, laudans h. l. Aristoph. Etym. M. ὕστριξ, ὕστριχος, ἡ ἐκ τῶν τριχῶν τῶν ὑῶν μάστιξ. [Apud Zonar. ii. p. 1788. (ubi cf. Tittmann.) auctoris vitio perperam scribitur ὑστρηχὶς et ὕστρηξ, et distinguitur a v. ὑστριχίς, quo animal (porcus-spinus) indicetur. Sed Phot. p. 464. ὑστριχὶς καὶ ὕστρηξ (nam ita pro ὕστηρξ scribendum) ἡ ἐκ τῶν ὑείων τριχῶν μάστιξ. Dind.] Ut adeo videatur et ὕστριξ et ὑστριχὶς dici pro flagello, quod etiam Constantinus docet auctoritate Suid. Sed quum nullum vel ab Etym. vel a Suid. exemplum adferatur, atque Suidas insuper τῷ ὕστριξ ex h. l. subjiciat ὑστρηχίδι μαστιγῶν, ego adhuc ἐπέχω, an pro flagello ὕστριξ dicatur nominandi casu. Duck. ὑστριχίδι. Gl. ἐξ ὑείων τριχῶν μάστιγι. Brunck. ὑείοις Bav. Dind.

619. στρεβλῶν. In Eqq. 771. τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων. Plut. 876. ἐπὶ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον εἰπεῖν, ἃ πεπανούργηκας. Berg. Intelligitur rota publice proposita, cui illigabantur servi. Conz. ἔτι δ' εἰς [Inv. e Rav. ἐς] τ. ῥ. ὀξ. ἐγχ. Sic recte Suid. in βασανίζειν [cum Rav.]. Codd. cum impressis, ἐπί τε τὰς ῥῖνας — quam lectionem pravam esse ostendit Dawes. Brunck. Misc. Cr. p. 235. s. ubi ἐγχέων cum εἰς construi docet, et in Append. p. 463. additur: "cum Atticum sit ἐς, non liquet, cur vulgatum in εἰς mutaverit D. neque causæ quidquam fuisse censet Valck. ad Eurip. Hipp. cur τῷ ἐγχέας substitueretur ἐγχέων." Dind. ἐπί τε τὰς ῥῖνας Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. ἔτι δ' ἐς. Rav. Id. ἔτι δ' εἰς τὰς Suid. vv. βασανίζειν, κλιμακίζειν. Dawes. Misc. Crit. p. 238. ἔτι δ' ἐς Suid. ed. Ms. κλιμ. Pors. ἐπί τε servant l. 2. Dobr.

621. γηγείῳ. Sic Codd. [etiam Elb. et Inv. Codd.] et edd. vett. Perperam in

recentioribus γηθείῳ. Sinceram scripturam exhibent Eqq. 677. Vesp. 496. 498. Brunck. Porris et alliis pueri se lusus causa feriebant. Vult igitur hoc: severe eum cædendum et torquendum esse. Cf. Petit. de Leg. Att. p. 442. Dind. μὴ δὲ Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. γητείῳ Elb. γητείῳ Ald. Junt. I. II. III. etc. γηθείῳ Port. Lugd. Amst. In not. Scal. γηθείῳ vel γηθύῳ Vet. non γητείῳ. Id.

622. δίκαιος ὁ λόγος. Ita et infra 636. et Alexis ap. Athen. iii. p. 117. Berg. κἄν τι πηρώσω. Ideo scilicet quærit Æacus, an, dum torqueretur ad ferendum testimonium is, quem putabat, servus, pretium pro eo verberibus mutilato deberet refundere: quod lege Athenis receptum fuerit, datis etiam fidejussoribus, ut, si is caussa caderet, qui servum ad quæstionem depoposcerat, is damnum illud servi domino persolvere teneretur. Quod jam adductis eam in rem aliquot ap. Demosth. locis monuit Petitus de Leg. Att. p. 355. [441. Wess.]. Expressa utique sunt eam in rem ejusdem oratoris adv. Pantænetum verba p. 569. [p. 978. t. ii. Reisk.] ἀξιῶν ὅν φησιν οἰκέτην ταῦτα συνειδέναι, βασανίζεσθαι· κἂν μὲν ᾖ ταῦτ' ἀληθῆ, τὴν δίκην ἀτίμητον ὀφλεῖν αὐτόν· ἐὰν δὲ ψευδῆ, τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα ἐπιγνώμονα τῆς τιμῆς εἶναι τοῦ παιδός. λαβὼν δὲ ἐγγυητὰς παρ' ἐμοῦ etc. Spanh. Solebant qui servos aut servas alterius ad torturam poscebant, damnum præstare, si illi ex tortura mutilarentur; Demosth. c. Neær. [p. 1387. t. ii. Reisk.] ἕτοιμος ἦν τὰς θεραπαίνας παραλαμβάνειν — ἐφ' ᾧ τε βασανίσαι αὐτάς· — καὶ εἴ τι ἐκ τῶν βασάνων βλαφθείησαν αἱ ἄνθρωποι, ἀποτίνειν ὅ τι βλαβείησαν. Berg.

624. βασάνιζ' ἀπαγαγών. Qua ratione βασανιστὴν illum constituit larvatus Hercules illius de servo velut suo habendæ quæstionis; quum in foro Attico coram arbitro, ut vel ex adducto ad 618. Demosth. loco patet, illa quæstio de servis, et quidem multis servis præsentibus, habenda fuerit. Spanh. Quæ pro hoc versu Latina dedi, obscura sunt et pæne inepta: nec meliora dederat Berg. Verti debuit, ‘Ne, quæso, eum mihi mutilaveris, sed proinde ut dixi abductum torque.’ Hic est Græcorum sensus, quem optime declarat vetus gl. μὴ δῆτ' ἔμοιγε πηρώσῃς αὐτόν, ἀλλ' ἀπαγαγὼν αὐτὸν οὕτως ὡς ἔφην βασάνιζε. Brunck. In Ms. Vat. U. versus hic rectius Baccho tribuitur, et sic legitur: Διον. Μὴ δῆτ' ἐμέ γε· τοῦτον δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών. Et sic in quibusdam codd. jam olim lectum fuisse Schol. ad h. l. testatur. Kust. Sed ita quæ sequuntur non conveniunt, ex quibus patet hæc a Xanthia dicta esse et ei respondere. Nam v. 639. demum Æacus alloquitur Dionysum, eumque non mentiri jubet. Dind. Brunck tells us in his supplement, that μὴ δῆτ' ἔμοιγ' is to be rendered "Ne, quæso, mihi eum mutilaveris." But would any one, who wished his slave to escape mutilation, propose tortures so severe? Perhaps those words rather imply Xanthias's indifference whether he received the price of a slave he appeared so little to value, or not, and his unconcern about Bacchus's mutilation. Such an insinuation would be highly in character. John Seager in the Classic. Journal, N. iii. p. 502.

626. Ms. σὺ ταχέως τὰ σκεύη. Brit. ταχ. τὰ σκ. B. Pors. τὰ σ. ταχ. 2. Dobr. χὤπως (sine iota subscr.) edd. vett. Dind.

627. ἀγορεύω τινὶ etc. Eurip. Bacch. 504. αὐδῶ, 'με μὴ δεῖν (edico ne me ligetis), σωφρονῶν οὐ σώφροσιν. Indefinitum τὶς h. l. ad certam personam refertur, ut supra 552. κακὸν ἥκει τινί. V. ad Plut. 382. Berg.

628. ἀθάνατον ὄντ' [ut olim lectum]. εἰ δὲ μὴ —. Metri gratia scribendum est, ἀθ. ὄντα γ'· εἰ δὲ μὴ —. Kust. Claudicat hic versus, quem tamen sic scriptum exhibent libri omnes. Dispudet vitium non prius animadvertisse. Repone ocius, ἐμὲ μὴ βασ. ὄντ' ἀθάνατον· εἰ δὲ μή. Primam in ἀθάνατος producunt ob metri necessitatem epici poetæ, quæ licentia ut in senariis inutilis est, ita scenicis numquam concessa fuit. Kust. notam si inspexissem, de metri labe admonitus fuissem, sed minus probassem, quod ille suadet, ἀθ. ὄντα γ' —. Brunck. εἰ δὲ μή. Sic libri recte quidem: nam quod volunt Kust. et Brunck., verbum ἀθάνατος prima producta non reperiri apud iambographos, exemplis adstruendum erat. Equidem eos hac in parte epicorum usos arbitror licentia, nec magis cum Kust. receperim ὄντα γ' εἰ, quam cum Brunck. ὄντ' ἀθάνατον, qua transpositione admissa extra ictum collocaretur vox gravissima. Similiter Gallus impegit Av. 1224. V. etiam Pors. ad Eurip. Med. 139. i. [p. 402. ed. Lips.] Hotib. ἀθάνατον ὄντ' Ald. et cett. edd. Dind. μὴ primo om. sed suprasc. ab eodem 2. γ' ὄντ' 1. sine γ' 2. Dobr.

629. Pro αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτ. Ms. Vat. U. αὐτὸς σεαυτὸν αἰτ. Kust. Recepit e Rav. Inv., sed videtur σὺ cum vi quadam positum esse. αὐτὸς ἑαυτὸν Borg. αὐτὸς σὺ σαυτὸν Ald. Junt. I. II. III.

Crat. etc. Dind. 6. σὺ om. B. Pors.

631. τὴν δὲ Elb. et Rav. Dind.

634. καὶ σὴ φ. vitiose Junt. i. Dind.

635. τύπτει. Secunda persona, pro τύπτῃ, Attico. Berg. τύπτῃ Elb. Dind.

636. ἴδοις [ut olim vulg.]. Scribe ἴδῃς, quod e membr. recipere debebam. Sic etiam est in Cod. [E.], quem nunc verso. Brunck. Recepit ex utroque suo libro Inv. γ' quod post χἀτέρον ex utroque suo libro addidit Inv., non sua vi caret. Anapæstum in quarta senarii sede, non Tragici quidem, sed Comici admisisse videntur. Dind. γ' ante ἂν deest edd. vett. — νυν Junt. iii. ἴδοις Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Id. ἴδῃς B. Pors. γ' ἂν 1. 6. ἴδῃς 1. 2. Dobr.

637. προτιμήσαντα. Gl. φροντίσαντα, ἢ αἴσθησιν λαβόντα. *Rationem habentem verberum, aut dolentem quum cæditur, ita se moventem, ut sentire verberum dolorem videatur.* Sic enim Attici utuntur verbo προτιμῶ pro κήδομαι, ἐπιστρέφομαι, ἐντρέπομαι, ἐπίλογον ποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι. Infra 655. quærenti Æaco, ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν; respondet Bacchus, οὐδέν μοι μέλει. Plut. 883. οὐδὲν προτιμῶ σου. Eodem modo cum genit. ap. Demosth. occurrit p. 80. ed. Reisk. βούλεται καὶ δαπάνης οὐ μικρᾶς δαπανᾷν εἰς τοὺς κατὰ θάλατταν κινδύνους, ὧν οὐδὲν προτιμᾷ. V. Budæi Commentar. p. 677. et 714. Ach. 27. εἰρήνη δ' ὅπως ἔσται προτιμῶσ' οὐδέν. Brunck. κλαύσαντα Bav. Dind. κλαύ-
ν
σαντα 2. ν postea, ab eodem, ut puto. Dobr.

639. σὺ om. B. gl. σὺ ὁ Ἡρακλέους σκευὴν ἔχων. Pors. σὺ servant 1. 2. Gl. 1. ὁ Ἡρακλέους σκευὴν ἔχων. Dobr.

640. χωρεῖς γὰρ ἐς τὸ —. Sic duo Codd. Vulgo χωρεῖς γὰρ εἰς — quod ingratum quid sonat. Brunck. Tamen εἰς retinuit Inv. Dind. ἐς B. Pors.

641. νὴ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Port. etc. νὴ Brub. Gel. Dind. καὶ πῶς οὖν 1. non 2. 6. Dobr.

642. πληγὴν παρὰ πληγὴν est, *alternis ictibus*. Dind.

643. ἰδού, σκόπει γ', ἤν με παρακινήσαντ' ἴδῃς (ut olim vulg.). In Ms. Vat. U. versus hic ita legitur: ἰδού, σκόπει νῦν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς. Et sic habet Suid. v. Ὑποκινήσαντα, ubi locus hic citatur. Kust. Ms. σκόπει νῦν ἤν μ' ἀποκινήσαντ' Ms. Vat. ὑποκ. recte. Bent. παρακινήσαντα. Quod nempe servorum terga ad plagas obduruissent, ut de iis a Syriano dicitur in Græcis ad Hermogenem commentariis p. 131.: καὶ τίς οὐκ οἶδεν, ὡς ἐπιορκός ἐστι καὶ ἄπιστος ἡ τῶν ἀνδραπόδων φύσις καὶ τῶν αἰκισμῶν ἀνάλγητος [ἀηδὲς] ὑπάρχοντες διακαρτεροῦσι πρὸς τὰς πληγάς. Spanh. σκόπει νῦν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς. Sic membr. optime, ut Suid. et Cod. Vat. (et Rav.) Kust. teste. In B., ut vulgo, σκόπει γ' ἤν με παρακινήσαντ' ἴδῃς. Sic etiam meus, nisi quod particulam γε post σκόπει omittit. In C. Æaco tributum ἰδού, Xanthiæ σκόπει νῦν ἤν με παρακινήσαντ' ἴδῃς. Eadem distinctio fuisse videtur in vetustissimo codice, e quo descriptæ fuerunt membranæ Regiæ. Nam in iis post ἰδοὺ vacuum relictum spatium, quantum satis est personæ nomini, et ante ἰδοὺ est ξ, initium nominis Ξανθίας, quod non absolvit librarius, postquam scripta jam prima litera errorem suum deprehendit: Αἰακὸς scribere debuit. Profecto unice vera est illa distinctio, quam juvat actio scenæ, multo sic lepidior. ἰδοὺ dicit Æacus elato brachio et in plagam inflicturi statu. Ad veram lectionem proxime accedit Cod. E., a nobis in eo tantum discrepans, quod ἀποκινήσαντ' habet: gl. ἐκτραπέντα τοῦ καθεστηκότος. Brunck. Xanthias dorsum verberibus præbet. Æacus verberat. X. immotus stat. Hopf. ἰδού edidit Hopf. recte ut puto. σκόπει γ' ἤν με παρακινήσαντ' ἴδ. Ald. Junt. i. (in qua tantum vitiose σκόπει) ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind. σκόπει νῦν ἤν μ' ἀποκ. B. Pors. σ. νυν ἤν μ' ὑποκ. 1. γ' ἤν με παρακ. 2. νῦν ἤν με παρακ. 6. (et Borg.) Dobr.

644. Pro σ' in Elb. σε. Dind. Ad οὐ μὰ Δί' repetendum ex antecedd. ὑπεκίνησα et ad δοκεῖς, ὑποκινῆσαι. Interpretes Latt. (etiam Brunck.) ad οὐ μὰ Δί' supplerunt ἐπάταξας (sed quomodo id dicere potuit?) et seqq. reddunt, Nec mihi videris sensisse. Reisk. pro δοκεῖς conjecit δοκῶ vel δοκεῖν. Dind. δοκεῖς: lege δοκεῖ vel δοκῶ [sic Reisk. et Schæf., si recte memini. Dind.] Bent.

645. τηνίκα; anxietatem hæc quæstio de tempore, quo verberaturus sit, prodit. Dind.

646. ἤτταρον. Sternutatio in ominibus bonis malisve habebatur, unde etiam deus πταρμὸς Aristot. Probl. 33, 7. cf. Xen. Exp. Cyr. i. 3. Hinc jocus potest intelligi: Qui factum est, ut non sternutarem. Conz.

647. τουτὶ B. Pors.

648. Xanth. οὐκ. ἀν. ἰατταταῖ. Æac. τί δ' ἰατταταῖ; Sic optime Cod. meus. Perperam vulgo, — τί δὴ τατταῖ; Exclamaverat Xanthias ἰατταταῖ. Eumdem σχετλιασμὸν repetere debet Æacus. In C. ἰατταταί. — τί ἰατταταί. Sic etiam in membr. sed sine personæ interpositione, correcto ad marginem errore per diversam

lectionem sic: *Αἰακός. τί ἀτταταῖ.* Brunck. Quod pro his edidit Inv. (e Rav.) *οὐ. α. ἰατταταττατταττατάτται*, id, si vel productior hæc vox ferri possit, metrum tamen respuit. Igitur quod Brunck. e suo Cod. recepit, quodque e gl. natum esse, non persuasit Inv., restituendum videtur. Dind. *ἰατταταῖ. Αι. τί δὴ ταταῖ;* Ald. et cett. edd. Pro postremis in Elb. est *τί δ' ἰατταταῖ* quod præfert Trendelenb. *οὐ. ἀνύσεις; ἰατταταῖ* Cod. Venet. Ex Borg. enotatum *ἰαταταὶ ἰαταταί. τί ἀτταταί.* Id. *δὴ* om. B. (i. e. habet *τὶ ταταί*). Pors. *δὴ* om. Ms. Bent.

649. *ὀδυνήθῃς* Elb. Dind. *ὠδυνήθεις* B. Pors.

649-50. *ἐφρόντισα γίνεται.* Suid. *Διόμεια. γίγνεται* B. Pors. *γίνεται* Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

650. *Ἡράκλεια τὰ 'ν Διομείοις.* Hinc Athen. vi. p. 260. *τοῖς Ἀθήνησιν εἰς τὸ Διομέων Ἡράκλειον ἠθροισμένοις.* Male vero Casaub. Anim. p. 464. de *Diomeorum* festo hic agi existimat, quum *Ἡράκλεια*, ut vel ex hoc Comici loco et ad eumdem Schol. liquet, in Atticorum *Diomeorum* pago, ubi erat Herculis templum, celebrarentur. Hinc idem Athen. xiv. p. 614. *ἐν γοῦν τῷ Διομείῳ ἢ Ἡρακλείῳ συνελέγοντο*, ubi legendum forte, sicut in superiori ejusdem auctoris loco, *τῷ Διομέων Ἡρακλείῳ.* Adde, quod, etsi in singulis Atticæ pagis vigeret cultus Herculis, ac duodecim in iis viri essent electi, qui ejus sacra procurarent, ut a Diodoro Sinopensi ap. Athen. traditur vi. p. 239. is tamen eximie in Diomeorum pago ac templo ibi *Ἡρακλείῳ* coleretur. Neque vero in Atticæ solum pagis, sed intra urbem etiam postea celebrata *Ἡράκλεια* docet Demosth. de f. leg. p. 211. 216. Spanh. V. Meurs. de Pop. Att. in *Διόμεια.* Brunck. Pagus Atticus, in neutro genere pluraliter dictus *Διόμεια*, ubi fuit sacellum Herculi dedicatum, quod Diomus, a quo pagus nomen habebat, Herculis deliciæ fuisset. Ex Schol. et Steph. Byz. Cæterum uterque et Xanthias et Bacchus, quum partim voce partim lacrymis manifesta signa edant doloris, tamen quaslibet potius causas misere comminiscuntur, quam ut rem fateantur. Berg. Add. Meurs. Ath. Att. ii. 11. *ἰατταταὶ* exclamabant Diomenses in festo Herculis. Conz.

651. Lege *πάλι* et sic in 657. Bent.

652. *ἱππέας ὁρῶ.* Sic recte in membr. et in C., omissa inutili, quæ vulgo inserta est, particula [*γ'*]. Mœr. *ἱππέας, μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλληνικῶς·* ad q. l. v. omnino Piers. [p. 204. ubi hunc ipsum locum eam in rem laudat, add. p. 192.]. Etiam Cod. E. *ἱππέας ὁρῶ.* Brunck. Utrum ita temere excuset exclamationem *ἰού*, an ad *ἱππεῖς* eorumque nocturnas vigilias alludat, incertum est. Conz. *γ' ὁρῶ* Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. *γ'* om. Rav. Dind. *γ'* om. B. Pors. *γ'* ante *ὁρῶ* om. 1. non 2. Dobr.

653. *κλάεις.* Sic recte membr. et B., non ut vulgo, *κλαίεις.* Mœr. *κλάειν καὶ κάειν μετὰ τοῦ α, Ἀττικῶς, μετὰ τοῦ ι Ἑλληνικῶς*, ubi v. Piers. [p. 231.]. Scripturam Atticam ubique apud Comicum reposui: quod semel monuisse satis sit. Brunck. Eurip. in Alc. 527. *τί δῆτα κλαίεις; τίς φίλων ὁ κατθανών;* Ibid. 761. *ὁ μὲν γὰρ ᾖδε, τῶν Ἀδμήτου κακῶν οὐδὲν προτιμῶν (miserias Admeti nihil curans) οἰκέται δ' ἐκλαίομεν δέσποιναν.* Berg. Se olfacere cepas dicit, quoniam earum acris odor lacrymas elicit. *κλαίεις* Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind. *κλάεις* 1. Dobr. *κρομύων* B. Pors.

654. *ἔπειτα;* Ms. *ἐπεὶ* [et sic duo Harleiani teste Elm. ad Ach. 178. in Auctario. Dind.] Bent. *προτιμᾷς οὐδέν* (ut Brunck. edidit), recte B. D. [et Bav.] In A. C. *προτιμᾷς τοὐδέν.* Vulgo *προτιμᾷς γ' οὐδέν.* Brunck. Servavit Inv. *γ'* suorum Codd. auctoritate. Elb. *ἐπεὶ* est. *γ'* ante *οὐδὲν* abest Bav. Dind. *ἔπειτα.* τα om. B. Pors. *ἐπεὶ* 1. 2. 6. *γ'* habent 1. 6. om. 2. Dobr.

655. *βαδιστέον γ' ἄρ'* impressi. In B. D. *βαδιστέον γάρ ἐστιν.* In A. *βαδιστέον ἄρ' ἐστὶν* in C. et E. *βαδιστέον ἄρ' ἐστὶν* —Male omnes. Scribendum erat, *βαδιστέον τ' ἄρ' ἐστὶν*—*τ' ἄρ'* valet τοι ἄρα. V. Not. ad Lys. 798. et ad Eur. Phœn. 724. In Conc. 711. edidi, ubi mendosa est impressorum lectio, *βαδιστέον τ' ἄρ' ἐστὶν εἰς ἀγορὰν ἐμοί.* Brunck. V. Elm. ad Ach. 323. *γ' ἄρ'* Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind. *γ'* om. B. Pors. *γάρ ἐ.* 1. 2. 6. Dobr.

656. Xanthias *οἴμοι* exclamat, dum verberatur, et dum dicit *τὴν ἄκανθαν ἔξελε*, pedem protendit, ut Æacus ex eo spinam extrahat. *τὴν ἄκανθ' ἔξελε* Junt. I. Dind.

657. Simulat Æacus se non animadvertere, illos dolorem celare non posse, et ineptas causas suspirii et fletus prætexere; nempe propterea id simulat, ut amplius eos verberet. Berg. *δεῦρο* est, ad Dionysum. *τὸ* deest Elb. Dind. *οὗτοι*. *οὔτοι* recte edd. Ald. et Kust. Pors.

658. Præ dolore Apollinem invocat, usus versu poëtæ antiqui. *Πυθῶν'* Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

660. Non Hipponactis, sed Ananiæ, iambographi antiqui, de quo v. Fabricius Bibl. Gr. i. p. 547. [570. s. t. ii. p. 104. Harl.] senarium illum esse ait Schol.

quem Bacchus se contorquens et dolorem dissimulans, exclamavit. Animi perturbato convenit memoriæ lapsus, quo eum de industria errare facit Comicus. Duos Ananiæ iambos profert Schol. priori illi subjectos, quorum postremus mutilus et mendosus est. Brunck. ἱππαρνάκτος Borg. Hopf.

661. Notant hic Schol. σποδεῖν proprie dici, τὸ τοὺς βωμοὺς καθαίρειν, *aras purgare*. Unde illustratur Soph. Œd. Tyr. 21. ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ, ubi σποδὸς pro *ara* dicitur, *cineribus* nempe *aræ accensæ*, quibus vaticinia ibi celebrabantur. Spanh. Sensus est: nihil efficies dorsum ejus verberando, ilia s. ventrem cæde. Jam jubetur Dionysus ventrem protendere. Dind.

662. μὰ τὸν Δί'. Subaudiendum οὐδὲν ποιῶ ex præced. versu. μὰ enim semper est negantis ap. Arist. et plerosque veterum. Berg.

663-6. Hæc in versus redacta esse a poëta, non est quod dubites. Effictis duobus dochmaïcis, unoque dochmio, qui pro clausula usurpatur, ex more, ita legi potest: Δ. Ποσειδᾶον . . . . Ξ. ἤλγησέ τις. Δ. Αἰγαίου | πρωνῶν ὃς μέδεις, ἢ γλαυκᾶς μέδεις | ἁλὸς ἐν βένθεσιν. μέδεις bis habet Schol. ἔχεις ex 668. subintelligi in πρῶνας durissimum. Ceterum πρωνὸς legit Schol. Locus ex Laocoonte Soph. Hotib. Πόσειδον ad versus, quos recitat Dionysus, pertinet, (cf. Brunck. Soph. Fragm. Laoc. n. 2.) interpellatur a Xanthia, in cujus verbis τις sponte patet de Baccho dici.

664. πρῶνας. Scribo πρῶνος, ut respondeat genitivo sequenti, γλαυκᾶς ἁλός. Pendet enim a verbo sequ. μέδεις, quod genitivum ap. Græcos adsciscit. Per Αἰγαίου πρῶνος autem (quod Frischl. male reddidit *colli Ægæo*) intelligit Sunium, quod erat promontorium maris Ægæi, in Attica situm; unde Neptunus (de quo Comicus hic loquitur) appellatur Σουνιάρατος infra Eqq. 557. Kust. Paullo ante Apollinem invocans dicebat: ὅς που Δῆλον ἢ Πυθῶν' ἔχεις· quæ verba quia in Bacchi et in auditorum memoria hærere adhuc poterant, nunc quum invocat Neptunum, dicit tantum: ὃς Αἰγαίου πρῶνας, et verbum ἔχεις subaudiendum relinquit. Monet autem Schol., hunc versum esse ex Soph. Laoc. cujus locum adducit plenius: Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου μέδεις πρῶνας, ἢ γλαυκᾶς μέδεις εὐανέμου λίμνας, ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων. Ubi pro priori μέδεις legendum puto ἔχεις, quia μέδεις non potest construi cum accus. πρῶνας, et quia ejusdem verbi repetitio h. l. ingrata foret. Berg. Ad πρῶνας repetendum ἔχεις ex Hipponactis iambo, ut recte locum hunc exponit Berg. At Kust. male et contra vett. librorum fidem πρωνὸς legendum censet, ut respondeat genitivo sequenti γλαυκᾶς ἁλὸς, qui tamen genitivus non pendet a v. μέδω. Quis enim non videt, ordinem verborum sic institui debere? ἢ μέδεις (i. e. βασιλεύεις) ἐν βένθεσι ἁλός; Sunt autem, Schol. teste, desumti hi versiculi e Soph. Laoc. Brunck.

664. s. Unus versus in Ald. et cett. edd. sed in Elb. quoque distinctus in duo commata. Ibi μεδεῖς legitur. In Exc. Scal. πρωνὸς affertur. Dind.

ῆς

665. γλαυκάσης l. 6. i. e. γλαυκᾶς. Dobr. Inutile est de metro horum verborum quærere, cujus nulla habita ratione Dionysus recitat Sophoclea quædam. Dind.

666. ἁλός γ' l. 6. Dobr.

667. Οὔ τι Junt. ii. iii. Gel. Dind.

669. Non potest cognoscere uter sit deus, quia ambo dolorem dissimulare non poterant. Berg. ὁ δεσπότης paullo post *Pluto* dicitur, et γνώσεται est, *dignoscet*. αὐτὸς ὑμᾶς γν. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etcc. Dind.

670. Φερσέφαττα. Quomodo eadem ab Epicrate, et, quod contritum est, dicitur, sed, quod magis singulare, ubi illa a Κόρη distinguitur: quod est tamen pervulgatum hujus deæ apud vett. auctores et in numis etiam antiquis nomen, in quibus eadem ΚΟΡΗ ϹΩΤΕΙΡΑ ΚΥΖΙΚΗΝΩΝ inscribitur. Locus est ap. Ælian. de Anim. xii. 10. ἐπομνύουσα τὰν κόραν, τὰν Ἄρτεμιν, τὰν Φερσέφατταν *jurans per Liberam*, quod omisit hic interpres, *per Dianam et Proserpinam*: ubi Κόρη de *Libera* proprie dicitur, sicut ibi vertit quoque Grot. in Excerpt. Trag. p. 669. Ita Κόρην et Περσεφόνην, quod postremum est itidem Proserpinæ nomen, distinguit Artemidorus Onirocr. ii. 35. χθόνιοι δὲ Πλούτων καὶ Περσεφόνη καὶ Δημήτηρ καὶ Κόρη καὶ Ἴακχος etc. Φερσέφαττα vero, ut h. l., vulgo ab Atticis dicta Proserpina, unde Φερσεφάττιον Athenis de fano hujus deæ dictum ap. Demosth. adv. Conon. p. 689. Hes. Φερσεφάττιον, τόπος ἐν ἀγορᾷ. Eadem vero Περσέφασσα Æsch. Choëph. 488. et Eurip. Or. 914., apud alios Φερσεφόνη, Περσεφόνη, in antiquis vero, ut hoc addam, Apollinis Ismenii apud Thebanos templi versibus. ap. Aristot. Mirab. Auscult. [c. 145. p. 295. ed. Beckmann.] Φερσεφάεσσα et Πασσιφάεσσα. Quibus autem Φερσεφάττας et Φερσεφαίσσας nominibus, a facibus, quas eadem dea ferre

consuevit in numis antiquis, dictam eamdem licet statuere; qua ratione eadem Δάειρα, quod notat ibi Tzetzes, ap. Lycophr. vocatur. 710. Spanh. χῆ Ald. etcc. —φερσέφασσ' Elb. περσέφασ' Rav. φερσέφαττ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Περσέφαττ' alii. Scal. Not. περσέφαττ' ed. Brunck. -φασσα Borg. -φαττ' Rav. Dind. -φασ' B. Pors. -φασσ' 1. φερσέφασσ' 2. Dobr.

672. πρὶν ἐμὲ ex utroque libro suo recepit Inv. quum in aliis esset πρίν με. Nec sine vi ἐμὲ dicitur. Dind. πρίν με Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etcc. Id. ποιῆσαι B. (non -ῆσ-) Pors.

673. Versus strophæ duo primi ultimique ita digerendi: Μοῦσα—τέρψιν | ἀοιδᾶς ἐμᾶς. | Νόμον ὡς ἀπολεῖ- | ται, κἂν ἴσαι γένωνται. In vulgatis versum secundum vix et ne vix quidem expedias, neque post anapæsticos dimetros inferri solet ejus generis monometer hypercatalectus. Media stropha, usurpatis anapæstico dimetro hypercat. et pentametro elegiaco, lubens ita reposuerim: φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ δὴ | χείλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται—et in antistropha (709. s.): ὁ πονηρότατος βασιλεύς, ὁπόσοι κρα- | τοῦσι κυκησιτέφρου, ψευδολίτρου, κονίας—Hotib. In Ven. i. ii. Raph. Lugd. Amst. præfixum στροφή. —Male in Amst. χορὸν—Dind.

674. Ms. ἐμᾶς ἀοιδᾶς. Bent. ἐμᾶς ἀ. B. Pors. ἐμ. ἀοι. 1. 6. ἀ. ἐ. 2. Dobr.

675. λακῶν ὄχλον Ven. ii. Verba οὗ σοφίαι sequenti versui adduntur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etcc. Dind.

677. φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος. Locum hunc citat Schol. Eurip. ad Or. 901. Ad eumdem locum Palmer. in Exercc. [p. 778.] sequentia notavit: "Hæc verba evincunt Cleophontem nondum mortuum fuisse, quum hoc drama prodiit; sed videtur innuere, accusationem illi imminere, vel jam institutam esse. Mortuus autem est Cleophon teste Xen. lib. i. [Hell. c. 7. extr.] in quadam seditione, quæ facta est Athenis, post condemnationem Erasinidis et aliorum ducum, in qua evasit Callixenus et alii, quos populus, pœnitentia ductus et ægre ferens mortem tot illustrium virorum, carceri mandaverat, et sine dubio Cleophon erat e numero eorum, qui hanc accusationem reformidabant. Sed plures fuerunt eo nomine Athenis. Et de hoc quidem videtur loqui Lysias in or. c. Nicomach. [t. ii. p. 212. Auger.] qui periit condemnatus accusante Satyro. At de alio Cleophonte, qui fuit unus de xxx. tyrannis, v. Lysiam p. 172. [c. Agorat. t. i. p. 818. s. Aug.] Schol. ait, de hoc Aristoph. Cleophonte exstitisse drama Platonis Comici, *Cleophon*, in quo ut Thracem eum traducit, et ait Schol., matrem ejus fuisse Thressam; et de hoc etiam Schol. Eurip. in Orest. [901.] loquitur, sed ubi insigni mendo Delphi Thraces dicuntur. Sic enim legitur: Θρᾷξ ἦν ἐκ Δελφῶν ὁ Κλεοφῶν, et citat hunc Arist. locum. Sed legendum est ἐκ Δεουέλτου, ut ego suspicor. Nulla enim urbs Thraciæ propius accedit ad sonum vocis Δελφῶν." Kust. Hunc tanquam peregrinum et barbarum perstringit; et Æsch. de f. leg. [p. 264. t. iii. Reisk.] Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιός, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον, παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης. Eurip. etiam in Oreste hunc occulte tangit, ut ibi Schol. putat, tanquam civem non germanum et oratorem turbulentum 900. κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος (loquax), ἰσχύων θράσει, Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος, θορύβῳ τε πίσυνος κἀμαθεῖ παῤῥησίᾳ. Argivum propterea dixit, quia scena est Argis: intelligitur autem facile, de Atheniensi esse sermonem, quum agatur Athenis fabula et homo sit sat notus. Berg. Suid. φιλοτιμ. φιλοτιμότ. B. Pors.

678. δὲ Suid. Ms. (pro δή.) ubi λόγον ante δρᾶμα additur, i. e. ὅλον. [Nempe cum λόγος passim scribatur [illegible] (ut breviter hic innuit Pors.) passim confunditur cum ὅλος; quod olim me monuit. Dobr.) Pors.

679. ἐπιβρέμεται. Schol. ad 93. hunc locum respiciens scribit περιβρέμεται. Berg. ἐπιβρέμει Schol. ad Ran. 1580. Pors.

680. Θρῃκία. Perperam vulgo Θρηϊκία. Brunck. Garrulitatem et simul barbariem hominis notat, quia hirundo est *garrula*, et Cleophontis mater est oriunda ex Thracia, ut dicit Schol., ubi etiam Philomela, sive, ut alii volunt, Procne, in hirundinem est mutata. Barbarorum lingua comparatur cum hirundinum voce. Æsch. Agam. 1059. χελιδόνος δίκην, ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη ubi Schol. ὅτι βάρβαρον τὸ ὄρνεον, διὰ τοῦτο παραβάλλει τοῦτο αὐτῇ· ἐν Θρᾴκῃ γὰρ ἡ μεταμόρφωσις αὐτῆς ἱστόρηται. Schol. Comici ad Avv. 1680. Αἰσχύλος τὸ βαρβαρίζειν, χελιδονίζειν φησί· καὶ Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ τοὺς βαρβάρους χελιδόνας ἀρσενικῶς φησί. Comicus supra 93. ineptos et loquaces poëtas vocat χελιδόνων μουσεῖα, ubi v. Not. Berg. Lege Θρῃκία. Bent. Θρῃκία Ald. Θρηϊκία Junt. i. ii. iii. Crat. Borg. etcc. Dind.

682. κελαρύζει Suid. in Ἐπίκλ. Bent. κελαρύζει B. Suid. ed. Ms. v. ἐπίκλαυτον. [Imo -ζει edd. Med. Ald. Kust. Dobr.] Pors. κελαδεῖ et sup. γρ. κελαρύζει 6. Dobr. Citat Suid. v. Ἐπίκλαυτον. Kust. ἀηδόνιον νόμον. Quomodo ἀηδονίοισι νόμοις pro Ἰαονίοισι, Æsch. Suppl. 72. legi in Codd. aliquot ejus antiquis, et obvia ap. vett. poëtas loca de lugubri ἀηδόνων s. lusciniarum cantu, et Sirenibus etiam inde illa ἀηδόνων voce, juxta Cyrillum Alex. appellatis, haud ita pridem vidimus, Diss. de Num. Ant. p. 255. ed. ult. [t. i.] ac inde etiam ἀηδόνιον citra aliud, quale hic additur, epitheton de *lugubri* cantu intelligi. Tribuit hirundini carmen lusciniæ, non quia hirundo æque suaviter canat atque luscinia, sed quia erant sorores et utræque materiam carminis habebant lugubrem. De lusciniæ cantu Ityn filium lugentis Comicus Avv. 211. χύσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς, τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι, ubi v. not. Berg. Sensus: lamentatur autem, quum periturus sit, etiamsi æqualia ferantur suffragia. κελαρύζει, quod in utroque libro Inv., Homericum potius est, quam Aristoph., etsi significatu non differt a κελαδεῖ (v. Zonar. ii. 1196. 1199.), et metro adversatur. Legit tamen etiam Suid. t. i. p. 812. Kust. κελαρύζει, et Zonar. i. p. 811. κελαρίζει. Dind. In toto hoc Choro deest Semichorus in Rav. Sed ante 685. scriptum est ἐπίῤῥημα, et ante 718. ἀντεπίῤῥημα, ut alibi semper. Inv. autem ea in re recte sequutus est Brunck. In eodem versu Elb. habet αἰδόνιον. Hopf.

683. ὡς ἀπολεῖται. Lugubre dicit eum canere, quia instet ei judicium, in quo vereatur, ne propter multa facinora, quorum sibi conscius sit, condemnetur. V. ad 1562. Berg. Meminit hujus loci Suid. v. Ὡς ἀπόλοιτο. Kust. ἀπόλοιτο Suid. vv. ἴσαι ψῆφοι. ὡς ἀπόλοιτο. Pors.

684. κἂν ἴσαι γένωνται. Præter notum ac receptum Athenn. morem, ut in capitis judicio qui parem liberantium et condemnantium calculorum numerum ferrent, absolverentur continuo: prout in caussa Orestis ab Æsch. dicitur Eum. 756. ἴσον γάρ ἐστι τἀρίθμημα τῶν πάλων· quique de eodem Orestis judicio, quo in pari calculorum numero est a parricidii crimine absolutus, agit haud uno loco Eurip. cujus ea de re loca jam huc adtulit Biset. et ad Æsch. Stanleius. Adeo ut, si vel uno calculo inferior foret reus, is continuo plecteretur, ut e Demosth. Midiana [c. 22.] ἀκούω γὰρ αὐτὸν ἔγωγε μιᾷ μόνον ἁλῶναι ψήφῳ. Sic Æsch. adv. Ctesiph. p. 468. de quodam Athenis accusato, quod Rhodum per metum fugerit ex urbe: πρώην ποτὲ εἰσηγγέλθη καὶ ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο· εἰ δὲ μία μόνον μετέπεσεν, ὑπερώριστ' ἂν ἢ ἀπέθανεν. Atticis vero ἀγχώμαλοι ψῆφοι dicti, ubi par fere suffragiorum numerus. Thucyd. iii. 49. ἐγένοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι, ubi Schol.: ἀγχώμαλοι, ἐγγὺς ἴσαι, παραπλήσιοι, ἰσοσθενεῖς. Quomodo idem historicus alibi vii. 71. ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν, ubi Schol. itidem, ἀγχώμαλα, ἴσα. Consuli vero potest Aristot. Sect. 29. probl. 13. ubi quærit ac docet, cur absolvendus sit reus, ὅταν ψῆφοι ἴσαι. Spanh. κἂν edd. vett. κἢν Raph. Dind.

685. In Elb. præfigitur: παράβασις. In Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Gel. Ἡμ. (Semichor.)—Ἐπίῤῥημα. Ἡμ. Ven. i. ii. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. Ημ. om. 1. 2. Dobr.

686. Scribe Attica cum litera ξυμπαραινεῖν, ut et codd. omnes habent et impressi, præter editionem a Burm. curatam, quæ mihi fraudi fuit. Brunck. Tamen et in ed. Inv. mansit συμπ. Dind. ξυμπαραινεῖν Bav. edd. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Pro δοκεῖ in Elb. δοκῇ. Id. Scriptor vitæ Aristoph. in Commentariis in Nubes p. xxxvii., ubi συμπαραινεῖν scriptum, quemadmodum in Berg. ed. legitur, unde invitus retinuit Brunck. Id. πρῶτον μὲν οὖν B. Pors. πρῶτα οὖν 1. Dobr.

687. καφελεῖν Ven. i. ii. Gel. Dind.

688. Locum hunc a Frisch. non esse intellectum ex versione ejus satis patet. Quare ne lector ab illo in errorem inducatur, verum ejus sensum hic tradam, qui talis est: *Et si quis peccaverit aliquid, supplantatus Phrynichi artibus; facultatem esse dico oportere illis, qui tunc lapsi sunt, causa dicta, diluendi* (vel *corrigendi*) *priora peccata*. De quo autem Phryn. hæc intelligenda sint, non consentiunt Schol. aliis Phryn. belli ducem, aliis tragicum, aliis denique comicum a poëta nostro tangi censentibus. Schol. vetus ad Lys. 313. locum hunc de Phryn., belli duce, accipit, auctore Didymo et Cratero. V. etiam Suid. v. Παλαίσμασι et v. Φρυνίχου πάλαισμα, ubi loci hujus mentionem facit. Kust. παλαίσμασι. Metaphora a luctatoribus; dicit autem in plurali, ut subindicet, non illis tantum paratam esse debere veniam, qui semel peccassent, sed etiam illis, qui iterum iterumque, ad majorem clementiam adhortans Athenienses. In luctationibus qui ter esset

lapsus, omnino erat victus: Æsch. Eumen. 592. eadem utitur metaphora, apud quem Orestes cum Eumenidibus coram judicibus, qui quum fassus esset, se matrem occidisse, Eumenidum, chorus dicit: *ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.* Ubi Schol. *ἐκπέπτωκας, cecidisti*, et addunt: *μεταφορὰ δέ ἐστιν ἀπὸ τῶν παλαιόντων, οἳ ἐπὶ τοῖς τρισὶ πτώμασιν ὁρίζουσι τὴν ἧτταν.* Berg. Phryn. dux, Alcibiadis adversarius, ejus reditui ex exilio inprimis se opposuerat, cum Astyocho duce Spartanorum clam egerat, et quum ejus proditio Alcibiadi et ab hoc Atheniensibus esset denunciata, effugere variis artibus conabatur (v. Thuc. viii. 50. ss.) denique inprimis effecerat, ut quadringentis respublica committeretur. Quorum imperio abrogato fieri non potuit, quin multos, qui partes ipsius sequuti erant, in perniciem secum traheret. Eo referuntur, quæ sequuntur. Conz. De quatuor Phrynichis inprimisque acri Alcibiadis adversario cf. Sluiter. Lect. Andoc. p. 117. ss. *κἄν τις ἦμ.* Dind. *τι* om. B. Pors.

689. *ὀλισθοῦσι.* Manet in metaphora. Est enim *ὀλισθαίνειν* proprie *ἐκπίπτειν.* V. Zonar. ii. p. 1445. Sensus: illis, qui tum (quum oligarchicum imperium constitueretur) peccarunt, si causam exposuerint, purgare se ab olim commissis peccatis. Dind. *χρῆν* Lugd. Amst. *ὀλισθοῦσι* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

690. *λῦσαι τὰς πρότ. ἁμαρτίας.* Nempe quod jure Attico dicebatur, *τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους ποιεῖν, ut qui infamia notati erant, ab eadem* liberarentur; ut Patroclidis decreto Athenis factum post restitutam concordiam tradit Andocides Or. i. p. 207. et 211. ac prout continuo hic sequetur: *εἶτ' ἄτιμον φημὶ χρῆναι μηδέν' εἶναι ἐν τῇ πόλει.* Sic Lysias Or. xix. p. 295. [*Δημ. καταλύσ.* t. ii. p. 132. Aug.] *ἐξαιτούμεθα μὴ ἡμᾶς ἀντὶ μὲν ἐπιτίμων ἀτίμους ποιήσετε.* Haud unum vero fuisse Athenis *ἀτίμων*, seu qui infames declarati erant genus, quum aliunde præterea, tum maxime e dicta Andocidis Orat. i. p. 208. s. [p. 35. s. Reisk.] liquere potest; ubi *ἄτιμοι τὰ σώματα, corpore infames*, tam ipsi quam eorum posteri dicuntur, quibusque ex causis, ibidem traditur; alii nempe, qui, quum publico deberent, duplum solvere tenebantur, et quorum inde facultates vænirent; alii rursus, qui bona retinerent, quique *οὐ παντάπασιν ἄτιμοι ἦσαν, non per omnia infames erant.* Andocidis vero interpres minus accurate alio loco oratoris illius verba de dicto Patroclidis decreto *κατὰ μὲν ψήφισμα τουτὶ τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους ἐποιήσατε* vertit: *hoc decreto inglorios gloriosos reddidistis*, pro, *iis qui infamia notati erant, integram famam reddidistis.* Quale nempe est illud hic apud Comicum, ut paullo ante diximus, *λῦσαι τὰς πρότερον ἁμαρτίας priora peccata remittere*, prout id etiam hic tangit Schol. ad 677. ipse eadem occasione emendandus, *τουτέστιν ἐπιτίμους* (quod vel superiora arguunt, non *ἀτίμους*) *ποιῆσαι τοὺς ἀτιμωθέντας*, et ubi nempe dixerat Comicus 677. *ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας, exæquare cives* oportere, demto iis, quod addit, ob priorem lapsum metu. Immo, quod infra adhuc ab eo dicitur, remittendam omnibus, qui prælio (nempe ad Arginusas) navali interfuerant, noxam, quo ita se omnes (701.) *κἀπιτίμους καὶ πολίτας et famæ restitutos et cives* esse intelligant. Spanh. Ut causæ *ἀτιμίας* variæ fuerunt, perfidia in bello, abjectio clypei, ignavia, corruptio, perjurium, adulterium, furtum etc. ita gradus diversi; capitis deminutio s. amissio omnium civilium jurium et publicatio bonorum omnis familiæ; jactura jurium civilium cum multa aut publicatione bonorum civis; amissio quorumdam jurium, translatio e nobiliori in inferiorem civium classem. Conz. *λῦσαι* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. *χῦσαι* Elb. *τὰς προτέρας* Borg. Dind.

691. *μηδέν' εἶν' ἐν τῇ πόλει.* Sic tres Codd. In membr. verbum *εἶν'* omissum. V. ad Thesm. 916. Brunck. Prava scriptura est *εἶν' ἐν.* Plene in Cod. K. *εἶναι ἐν.* Scribe *εἶναι 'ν τῇ πόλει.* Male etiam infra 794. excudi passus sum *διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε* pro *διαγωνιεῖσθαι 'φασκε.* Diphthongi ante vocalem brevem rarissime eliduntur. Id. Id solum iis, quæ modo de *ἀτίμοις* apud Athenn. adtigi, hic addam; quod, sicut haud unum dixi extitisse eorum genus, ita haud una etiam essent illi conditione: dum aliis ex eorum numero cetera quidem omnia, quæ reliquis civibus, concederentur, nisi quod in concione populi verba facere vel consulere iis non liceret; alii vero accusare neminem possent; alii non deferre; aliis vero in Hellespontum, aliis in Ioniam navigare, quibusdam forum ingredi esset interdictum, quæ singula in dicta Andocid. or. p. 209. [36. Reisk.] enarrantur. Adde, quod inter intestabiles fuerint, ut istud e Demosth. adv. Neær. observavit Petit. de Leg. Att. p. 351. [440. Wess.] Omnes vero promiscue, qui *ἄτιμοι* adhuc erant, nempe tales senatus populique Athenn. judicio declarati, neque priori famæ restituti, nullo civium loco habiti, omnique reip. administratione indigni ha-

bebantur. Quomodo etiam ab Ulpiano ad Midianum dicitur: ἄτιμοι τῆς τῶν κοινῶν ἀπολαύσεως οὐ μετεῖχον. Spanh. L. εἶναι 'ν τῇ — εἶναι plene B. Pors. φημὶ et sup. γρ. φησὶ 1. μηδὲν 2. Dobr. Hic vers. deest Elb. Dind.

693. Πλαταιᾶς pro Πλαταιέας, a Πλαταιεύς. Schol. τοὺς συνναυμαχήσαντας δούλους Ἑλλάνικός φησιν ἐλευθερωθῆναι, καὶ ἐγγραφέντας ὡς Πλαταιεῖς συμπολιτεύεσθαι. [Hic locus est supplementum historiæ Xenoph. qui I. Hell. [vi. 24. Schneid.] de hoc negotio ita scribit de Athenn.: ἐψηφίσαντο βοηθεῖν ναυσὶν ἑκατὸν καὶ δέκα, ἐσβιβάζοντες τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας ἅπαντας, δούλους καὶ ἐλευθέρους. Ex h. l. igitur adde, præmium propositum fuisse servis, qui bonam operam in ea expeditione navassent, si reverterentur victores, liberos fore, et Athenis eodem jure usuros, quo Platæenses, qui in civitatem pridem recepti fuerant. Palmer. p. 774.] Intelligit autem prælium ad Arginusas: Platæensibus jus civitatis fuisse Athenis constat. Berg. κἄντι Ven. I. (κἂν τι Ven. II. etc.) Dind.

694. κοὐδὲ ταῦτ' (ut Brunck. edidit) membr. bene; quum sequatur μόνα γὰρ αὐτά. Vulgo τοῦτ'. μὴ οὐ in unam syllabam coalescunt, quod non Atticis solum, sed quibusvis poëtis usitatum. V. Clark. ad Hom. Il. E'. 349. Meleager epigr. xliii. in pentametro: καὶ χαρίεις, ἵν' ἔχω μὴ οὐχὶ φιλεῖν πρόφασιν. Brunck. Frischl. ego certe non possum dicere, hoc se habere sat probe; sensu prorsus contrario. Ait enim Aristoph.: neque dicere possim, hoc factum minus recte se habere. Probat nimirum et laudat factum Athenn., qui servos ob rem in pugna navali strenue gestam libertate donaverant. Kust. Vulgo τοῦτ' in utroque Inv. libro est. Hopf. μὴ καλῶς (omisso οὐ) Bav. Dind.

696. πρὸς δὲ, τούτοις—. Ita distinguo aliter, quam omnes edd., quæ comma ibi non habent, quum sit necessarium. [Id Brunck. toties in Berg. invectus, prætermittere non debebat. Verissimum enim est. Reisk. conjecit: πρὸς δὲ τούτους. Dind.] Illos cives, qui sæpe pugnassent pro patria et tamen honoribus essent exuti, opponit illis, qui quum semel tantum pugnassent et insuper fuissent servi, tamen et libertatem essent consequuti et jus civitatis, vultque dicere, minus decorum esse, quod cives et viros de repub. bene meritos ob levia peccata inclementer tractent, quum interea servos, (quamvis non plane immerito, propter utilem eorum semel navatam operam) tantis beneficiis ornent. Hæc autem subobscure dicuntur, quum oratio aliter cœpta aliter desinat; nam 692. dicebat: αἰσχρόν ἐστι τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν etc.; itaque hic 696. debebat dicere: τοῖς δὲ πολλὰ δὴ—ναυμαχήσασι — μὴ παρεῖναι μίαν ξυμφορὰν [non remittere unam noxam, scil. αἰσχρόν]. Nempe in orationis cursu convertit sese ad adhortationem. Berg. ἡμᾶς Elb. Dind. ἡμᾶς, sed ὑμῶν 2. Dobr.

697. χοἰ Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. προσήκουσι Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

698. συμφορὰν Bav.—αἰτουμένοις Ven. II. Dind. συμφοράν B. Pors.

699. ἀνέντες Rav. lib. παυσάμενοι. Hopf. Egregie Athenienses σοφωτάτους dicit φύσει. Nam a demagogis inducebantur, ut sæpe contra ingenium facerent insipide. Non minus præclara est, quæ sequitur, sententia, operam esse dandam, ut omnes homines sibi cognatos reddant. Dind.

700. συγγενεῖς B. Pors.

701. κἀπιτίμους, per prætores utique male hic verti, quivis vel e modo dictis intelligit, pro, famæ restitutos, aut, ab infamia liberos, remissa nempe iis ἀτιμίας pœna, si in eam incurrissent; ut ubique in his Comici fabulis verba et loquendi genera occurrant ex usu fori Attici desumta et ex eo proinde illustranda. Spanh. ξυνναυμάχῃ Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Dind.

702. εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκ. Sic meus. In B. τοῦθ' in C. ταῦθ', vulgo ταῦτ'. Brunck. Debebat Inv., si constare sibi volebat, et hic ex utroque suo libro reponere vulg. ταῦτ'. ταῦτ' Ald. et cett. edd. τοῦτ' etiam Bav. ὀγκωσόμεθα Elb. Dind.— σόμεθα 1. 2. Dobr. Verbo ὀγκοῦσθαι eodem sensu pro fastu tumescere, superbire, utitur aliquoties Eurip. ut, Hecub. 623. εἶτα δὴ ὀγκούμεθα, Androm. 320. βιοτὸν ὀγκώσας μέγαν. In Ione vero pro sepeliri, 388. ὀγκωθῇ τάφῳ, condatur sepulcro: nempe prout ὀγκωτοῦ τάφου, editi tumuli vel sepulcri, mentio fit in vet. epigr. Anth. i. c. 32. ἤνυσεν ὀγκωτοῦ Πύῤῥος ὕπερθε τάφου. Spanh.

703. Constructio est: καὶ ταῦτα, τὴν πόλιν ἔχοντες etc. i. e. et præsertim quum civitas nostra in ulnis fluctuum (i. e. in summo discrimine) constituta sit. Kust. τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες— Sic bene distinctum in meo Cod. πόλιν pendet a præced. verbo ἀποσεμνυνούμεθα, et ἔχοντες neutraliter adhibetur, ut 792. ἕξειν κατὰ χώραν. Brunck. κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. Æsch. Choëph. 585. πόντιαι ἀγκάλαι, ubi interpres nullo sensu, marinæque, ulnæ, pro, maritimi sinus, ut ap. eumdem Tragicum Prom. 1018. πετραία δ'

ἀγκάλη (*petreous sinus*) σε βαστάζω. Spanh. Rempublicam comparat cum navi, in mari fluctuante, aut naufragis inter fluctus natantibus. Sic Eurip. Rhes. 246. ὅταν ᾖ δυσάλιος ἐν πελάγει καὶ σαλεύῃ πόλις. V. Soph. Œd. T. 22. Schol. dicit, ex quodam Æsch. loco id esse, quem adducit: ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. Berg.

704. ὑστέρῳ χρόνῳ. Eurip. χρόνῳ γὰρ οὗτος ὑστέρῳ δώσει δίκην, ex fragm. in Phryxo [v. 10.]. Æsch. Agam. 1675. ἀλλ' ἐγώ σ' ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις μέτειμ' ἔτι. Etiam ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ. Soph. Œd. Col. 607. τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ τὰ τερπνὰ πικρὰ γίνεται. Berg. τότ' [ut olim lectum] αὖθις. Ms. Vat. U. rectius: ποτ' αὖθις. Kust. Sic meus. In B. ποθ' αὖθις. Vulgo πότ' —. Brunck. τότ' Ald. etc. edd. ποτ' Elb. et Bav. Dind. Ms. ποτ' Bent. ποτ' B. Pors. ποτ' 1. Dobr.

705. Ut v. 685. vulgo præfixum erat Ἡμίχορος, ita hic Χορὸς et infra 717. Ἡμίχορος. Dobr. Ἡμίχορος præfixum est in Elb. ἀντιστροφή in Ven. i. ii. Raph. Port. (in qua supra non erat στροφὴ præmissum) Lugd. Amst. Id. ἔγωγ' 1. 6. βίαν 2. Dobr.

706. καὶ τ. 1. 6. ἢ 2. Dobr.

707. Verba νῦν ἐνοχλῶν vulgo sequenti versui adtribuuntur. πολὺν cohæret cum voc. χρόνον, quod inferius sequitur. Sensus: non diu inter nos versabitur, vivet. Dind. ὁ πίθηκος γ' οὗτος ὁ — Vulgo in alienum locum translata cum metri labe particula ὁ πιθ. οὗτός γ' ὁ—Male illa in A. C. omissa est. Brunck. [quem recentt. edd. sequuti sint]. Schol. dicit, videri hunc etiam circa remp. versatum fuisse; erit itaque populi adulator, sive uno verbo, δημοπίθηκος, ut Comicus loquitur infra 1083. Berg. De balneatore hoc Cligene, et cur a poëta fuerit notatus, parum constat. Ita scribuntur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. Οὐ πολύν, οὐδ' ὁ πίθηκος οὗτος γ' ὁ | Νῦν ἐν. Κλ. ὁ μ. γ' οὗτος, ὁ etiam Elb. Dind. Ms. γ' οὗτος. Bent. γ' om. B. Pors. γ' om. 1. 6. Dobr.

708. Κλειγήνης Junt. ii. iii. Dind. κλεισθένης B. non Suid. Pors. κλεισθένης 1. t. et sch. 6. in text. nescio an sch. κλειγ. 2. Dobr.

709. ὁπόσοι pendet ab omisso πάντων, quod ad πονηρότατος subintelligitur. κυκησίτεφρος est, *cinere permixtus ideoque adulteratus*. κρατεῖν κονίας (*pulverem tenere, obtinere*) dicuntur, qui eum tractant, qui eo utuntur. Dind.

711. ψευδονίτρου τε κονίας. Dele τε. Bent. Locum hunc citat Poll. vii. 39. Suid. v. Κλειγένης et Eustath. ad Hom. p. 488. et 1714, 62. ed. Rom. Et Suid. quidem agnoscit vulg. lectionem ψευδονίτρου. At Pollux et Eustath. dictis locis habent ψευδολίτρου per λ, quod idem significat, ut πνεύμων et πλεύμων et similia alia. Kust. Vulgo inserta copula τε, reclamante metro: eam non agnoscunt Codd. B. D. Præterea scribi debuit ψευδολίτρου. Sic enim olim fuisse in Omnibus Codd., grammaticorum testimoniis constat. Eustath. p. 488, 8. Ἀθηναῖοι γὰρ ἀντὶ τοῦ ν ἔστιν ὅτε λ τιθέασιν· ὥσπερ καὶ τὸ νίτρον καὶ ὁ πνεύμων, ἃ ἐκεῖνοι λίτρον φασὶ καὶ πλεύμονα, ὡς δηλοῖ ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ, ψευδολίτρου κονίας, καὶ ἐν τῷ, [supra 477.] πλευμόνων ἀνθάπτεται. Pollux vii. 39. Ἀριστοφάνης δὲ τῶν πλυντικῶν καὶ τὴν κονίαν καὶ τὴν Κιμωλίαν εἶναί φησιν ἐν Βατράχοις, εἰπών, ψευδολίτρου τε κονίας καὶ Κιμωλίας γῆς. Mœris [p. 246.] λίτρον, Ἀττικῶς· νίτρον, Ἑλληνικῶς. In Thesm. ii. fragm. viii. v. 1. pro νίτρον reponendum etiam λίτρον e Ms. Cod. in quo perperam λίτραν. Brunck. ψευδολίτ. ed. Hopf. Post ψευδονίτρου addunt τε Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. ψευδομίθρου Suid. Ms. in Κλειγ. sed ψευδολίτρου in κυκησ. sed τε retinet. Pors. τε om. 2. Dobr.

712. Κιμωλίας γῆς. v. Bochart. Canaan i. 14. p. 454. et Eustath. ad Dion. Perieg. 530. Duck. Add. Hill. ad Theophr. de Lap. §. 106. p. 304. ss. vers. vernac. et Schmieder. ad eumdem Theophr. p. 73. Fuit argillæ s. cretæ pinguioris genus in litore insulæ, Cimolos, (Κίμωλος) lectæ. Dind. γῆς male Junt. i. Id. κιμωλίας B. Pors.

713. διατρίψει Elb. et pro οὐκ in eodem est οὐ. Dind. ἐκδίατρ. B. Pors. Ms. ἐνδιατρίψει: mox fo. ἰδὼν vice εἰδώς. Brunck. Borg. ἐνδιατρίψειεν ἐν χρόνον εἰδὼς, quod nihil est. Hopf. χρόνον multis verbis a πολὺν, quod est in 707. separatum, hoc in loco pæne nimia sedulitate inculcatur, in Borg. autem post verbum transpositum est. Inde colligas, a glossatore adscitum esse ad ellipsin enucliandam. Et id ita est, ut mihi videtur, versusque sic restituendus anapæsticus: ἐνδιατρίψει εἰδὼς ὅτι τάδ' οὐκ. Reisig.

715. κ' εἰρηνικὸς Elb.—κᾀ-πολυθῇ Junt. ii. iii. Gel. Dind.

716. s. ἄνευ ξύλου βαδίζειν. Locum hunc citat Suid. v. Ἄνευ ξύλου. Kust. In B. D. κἄνευ ξύλου. Melius abest copula. In exemplari, quod habeo ed. Rom. Juntæ emendavit olim nescio quis ἀπολυθῇ pro ἀποδυθῇ. Sed fefellit eum ratio.

Brunck. μαθόων vitiose Junt. I. κ' ἄ-Βεν. Dind. κἄνευ 2. Dobr.

717. πολλάκις γ' ἡμῖν. Nescio qua typothetæ aut mea oscitantia particula γε loco suo mota fuit. [Scilicet in Brunck. ed. legitur: πολλάκις ἡμῖν γ'—.] Corrige πολλάκις γ' ἡμῖν —. In C. particula prorsus omissa, ut ultima producatur ob sequentem aspirationem eadem ratione qua infra in προσῖλοῦμεν. Brunck. Hæc verba a quo proferantur, non notatur in Elb. nec in vett. edd. In Ven. I. II. Raph. Lugd. Amst. præfixum: ἀντεπίρρημα. In Port. 'Αντεπίῤῥημα ἐν στίχων κ. Dind. γ' om. B. Pors. γ' om. 1. 6. Dobr.

718. Comparatio est inter cives καλοὺς κἀγαθοὺς et τὸ ἀρχαῖον νόμισμα. Quæ debebat referri ad τὸ καινὸν χρυσίον, non apparet. Cives enim boni ac probi conferantur cum veteribus numis, non cum recentibus. Ut omnia congruant et plena sit oppositio, puto legendum: καλούς τε καὶ 'γαθούς· *mihi videtur civitas eamdem sequi rationem in civibus bonis ac malis, quam sequitur in numis veteribus et recens cusis aureis.* Duck. At ea emendatio adversatur constanti loquendi usui, neque plena oppositione est opus. Dind.

719. ἔς τε τἀρχαῖον—. Sic tres Codd. cum primariis edd. Aliæ cum Cod. C. εἴς τε τἀρχαῖον. Kust. εἴς τε τἀρχεῖον, quam mendam servavit novissima Batav. (Berg.) Brunck. Notabilia sunt hæc et seqq. Comici verba usque ad 726. τῶν πολιτῶν: quibus nempe magnum veteris ac recentis monetæ Atticæ discrimen, ac prioris præ altera præstantia et integritas tangitur: qua de re vix aliud, certe singulare adeo et expressum in Atticis, qui supersunt, scriptoribus vel monumentis testimonium exstare videas. Veterem quidem ac recentem Athenn. numum cum bonis ac malis inter eos civibus comparat, ita ut, quod in proximis mox verbis legitur, id redarguat Comicus, quod veterum numorum loco, qui omnes probi essent, sinceri, affabre cusi, immo *omnium*, quod ait, *pulcherrimi*, ac summo inde apud Græcos barbarosque in pretio, iis tamen rejectis recenter demum percussi, adulterini licet ac pessimi commatis, tum Athenis obtinerent. 'Αρχαῖον νόμισμα proinde de *prisco aureo Attico* hic dicitur; qualis vulgo, ut aliunde liquet, ac monuerunt jam veteris monetæ tractatores, Διδράχμον s. stateris etiam nomine vocabatur. [Nimirum *aureus* stater duarum drachmarum pondere fuit, sed *argenteus* tetradrachmo Attico par. V. Eckhel. Prolegg. ad doctr. num. vett. p. xl. s. Dind.] Unde, quod hic ei opponitur, καινὸν χρυσίον omnino de *recenti* id genus *aureo* explicandum liquet, qualis nempe superiori anno sub archonte Antigene, quod hic in Scholl. dicitur, cudi Athenis cœperat; neque proinde ea verba in καινὸν χαλκίον, quod conjiciebat vir eruditissimus, hic mutandum: ut ea de re mox ad 726. adhuc dicetur. Spanh. Notandum est, τὸ καινὸν χρυσίον paulo post ἐν ἀποδόσει respondere πονηροῖς χαλκίοις: unde alterutrum dicendum est, vel, per καινὸν χρυσίον Comico hic intelligi numos aureos recentiores ære mixtos, vel pro κ. χρυσ. scribendum esse, καινὸν χαλκίον. Considera rem, lector, et videbis, nodum hujus loci aliter solvi non posse. Kust. εἴς τε Port. Lugd. Amst. τὰ 'ρχαῖον Ald. Junt. II. III. Recte in Junt. I. Crat. etc. scribuntur. τἀρχεῖον Port. ἐς valet, *ad*, *quod attinet ad*. Dind.

718-9. εἰς bis B. Pors. κακοὺς 1. 2. Dobr.

720. Observandum bis positum τούτοισιν, priori loco pro ἐκείνοις esse dictum, et post hoc τούτοισιν comma ponendum, post κεκιβδηλ. autem delendum esse. Dind. οὐ κεκιβδηλευμένοις minus opportune interpres vertit per *numos, qui plumbei non sunt*, pro, *qui non sint adulterini:* quum de priscis Athenn. numis aureis iisque, quod hic dicitur, sinceris nec adulterinis agi, e superiori versu sat liqueat. *Plumbei* alioquin numi pro *vilissimis* subinde appellati, ut Plaut. Casin. ii. 3. 40. 'cui hodie homini peculi numus non sit plumbeus.' κεκιβδηλευμένοι vero haud minus ac κίβδηλοι dicti Atticis *numi adulterini*, quibus vilius aliquod metallum erat admixtum, quo sensu etiam vox illa legitur Polluc. iii. 10. 56. ubi id non e Platone solum, de Legg. l. iii. sed ex hoc Comici nostri loco illustrari insuper poterat. Ei vero opponitur ἀργύριον ἀκίβδηλον, *argentum sincerum s. non adulterinum*, apud eumdem Poll. Spanh.

722. μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι. Quales nempe exstiterint, ut hic traditur, superioribus, paullo ante quam fabulam Aristoph. docuit, temporibus veteres Athenarum numi. Prout vero χρυσὸν vel ἄργυρον κόπτειν apud Græcos, ita apud Latt. *aurum, argentum, cudere, percutere, ferire*, unde Romæ IIIVIRI s. *Triumviri*, iique toties in numis ævi Augustei signati A. A. A. F. F. *auro, ære, argento, flando, feriundo;* et in linguis vernaculis *battre la monnoye*. Quod vero hic dicuntur veteres illi Athenarum numi *soli probe percussi*, ac superiori etiam versu ἁπάντων κάλλιστοι, *omnium pulcherrimi*, idque, ut continuo hic additur, constanti apud Græ-

cos ac barbaros fama, adserenti id Comico in publico illo Atheniensium theatro fides omnis haud videtur deneganda. Quamquam id de numis illius ævi, qui supersunt adhuc magno numero, iique in omni metalli genere, aurei, [Paucissimos tamen adhuc innotuisse aureos Athenn. numos, eosque incertos, contra Spanh. observat Eckhel. Doctr. num. vet. ii. 206. idemque censet, Comicum h. l. καινῷ χρυσίῳ ironice dixisse, neque Athenienses vulgo aureis numis sed argenteis usos esse, (v. Eccles. 817.) et impugnat grammaticorum fidem, qui de aureis loquuntur. Dind.] argentei, ærei, et cujusmodi plures in tot præclaris cimeliarchiis vel museis versare mihi sæpenumero licuit, statui hodie haud possit: immo ut mirari haud semel mihi contigerit inconcinnam vulgo eorum fabricam, ac minime ad aliarum inter Græcos urbium, Siculorum maxime et Magnæ Græciæ, numorum venustatem, nullatenus ad reliquam urbis illius Græcorum principis famam civiumque elegantiam comparatam. [De artis defectu in numis Athenn. agens Eckhel. D. N. V. ii. p. 211. monet, καλλίστους non propter artem sed propter internam probitatem appellari a poëta. Dind.] Adeo ut pristinos illos tam pulchros et probe ac scite cusos omnibusque aliis præstantiores Athenn. numos nobis sequior ætas inviderit, et pro iis, quales mox depingit Comicus, recentes tum, aureos forte haud ita multos, sed argenteos æreosque plurimos, de quibus mox ait v. 725. κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι nobis reliquerit. Spanh. Borg. male κοπεισῶσι. Hopf. κωδωνισμένοις male Junt.
ὡς
II. III. Gel. Dind. ὀρθοῖς (ὡς rub.) 1. (v. Pors. ad Hec. 562.) Dobr.

723. τοῖς βαρβάροις ἁπανταχοῦ (ut Brunck. edidit). Sic meus. In C. βαρβάροις πανταχοῦ, claudicante metro: alii [etiam Inv.], ut vulgo: βαρβάροισι πανταχοῦ. Brunck. βαρβάροις B. Pors. βαρβάροις ἁπανταχαῦ Rav. Monac. Dind.

724. Citat Poll. ix. 91. Kust. χαλκίοις. [Hemst. ad Poll. ix. 6. 92. putat, ex h. l. patere, χαλκία peculiariter dicta numos aureos, quibus plurimum æris erat admixtum. Sane, quæ hic χαλκία, paulo ante dixerat χρυσίον. Jungerm. ib. n. 91. putat Pollucem, qui ibi h. l. laudat, dixisse, χαλκίον singulari numero dici ut ἀργυρίον, apud Aristoph. tamen et Eubulum dici etiam χαλκία. Duck.] Cur *ferreos*, pro, *æreos*, numos hic vertat interpres, quum *ferrei* cæteroquin non Atheniensium fuerint, sed Lacedæmoniorum, ex Lycurgi instituto, quod præter Plutarch. in ejus vit. [c. 9.] observat Porphyr. de abstin. iii. p. 250. [De eo tamen recte dubitatum est. V. Manso in lib. Sparta i. p. 162. ss. Dind.] immo quales Byzantiorum etiam fuisse tangit Comicus Nub. 637. Nisi forte inde se tueatur interpres, quod eodem sensu σιδηροῦς τ' ἀνὴρ de homine *impudente* vel *improbo* dicatur Ach. 490. ac paullo post 742. τοῖς δὲ χαλκοῖς de *hominibus* itidem *protervis* dicitur, ubi *ferreis* similiter vertit Frischl. Ut vero de vilitate Atheniensis tum monetæ præ veteri, tam ex materiæ quam ex formæ inter utramque discrimine, plenius constaret, post aureos, superiore demum anno sub archonte Antigene, eosque inconcinnos admodum nec sinceros cudi cœptos, *æreos* etiam numos, eosque *pessimi commatis* primum Athenis cusos hic memorat itidem Comicus. Inductam vero illam monetæ Atticæ minus florentibus Athenn. rebus, et recenter quidem, quod hic legimus, χθὲς καὶ πρώην, ac modo dicta arguunt, mutationem mox emendatam statuit in præclaro opere de Pecun. vet. p. 111. I. F. Gronov. Quod tamen haud brevi adeo contigisse, ex ipso hujus Comici loco, quo mox factam mutationem adstrui putat vir doctissimus, firmari potest: nempe Conc. 816. Ἀνέκραγ' ὁ κήρυξ, μὴ δέχεσθαι μηδένα χαλκοῦν τὸ λοιπόν· ἀργύρῳ γὰρ χρώμεθα. Actum vero hoc Ἐκκλησιαζουσῶν drama iv. Ol. xcvi. ut statuit Sam. Petit. Misc. i. 15. nec improbante Palmer. Exercc. ad Gr. auct. p. 784. archonte Athenis Demostrato, ac proinde duodecim circiter annis post editas Ranas, a. iii. Ol. xciii. archonte, ut diximus, Callia: intra quod annorum [xiii.] spatium cusos Athenis et communi usu receptos eosque pravos et adulterinos æneos numos, ex iisdem illis Comici verbis liquet. [Videntur etiam sequentibus temporibus plures ærei numi Athenis cusi esse. Hinc tanta æreorum superest copia. V. Mionnet descriptioe de Med. ant. ii. p. 111. ss. Utrum autem ex eo, de qua poëta loquitur, ætate æreus numus servatus sit, dubitari potest. v. Eckhel. l. l. p. 218. Dind.] Unde etiam paullo ante quærit Atheniensis Pheidolus v. 810. τοὺς χαλκοῦς δ' ἐκείνους ἡνίκα ἐψηφισάμεσθ'; Neque vero inde colligitur, argenteos vel aureos, qui soli, ut adducti modo duo priores Comici versus videntur arguere, deinceps recepti sint, Atheniensium numos cum priscis illis ἁπάντων καλλίστοις καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι, potuisse de præstantia et integritate contendere. Quod utique haud

comprobat, uti supra diximus, ea, quæ præstant etiamnum, veterum Atticorum numismatum, argenteorum inprimis et aureorum, penes. E quibus hactenus adnotatis, illud certe sat liquet, quod ad illud magnum, quod postea contigit, veteris ac recentis tum Athenn. monetæ discrimen plenius declarandum, viles etiam et pessimi commatis numos æreos, quum soli aurei et argentei antea Athenis iique pulchri et boni cuderentur, tum primum invectos tangat. Adde insuper, ut inde cum æreis illis ac pravis urbis Athenarum numis, viros itidem χαλκοῦς, uti eos paullo post vocat v. 729. seu *nauci vel improbos*, exactis probis et frugi civibus, in urbem adscitos, manifestius compararet. Ut proinde nihil mutandum esse in superioribus Comici verbis, nempe ut καινὸν χάλκιον pro καινὸν χρυσίον reponatur, haud negaturus sit, ut opinor, vir eruditissimus. Et hoc forte, ac præter institutum, aliquanto fusius, quo huic Comici, de magno priscæ ac recentis tum Athenn. monetæ discrimine, et singulari quidem eam in rem loco, lux aliquantum plenior adferretur. SPANH. 724-5. Suid. v. χαλκίοις. DIND.

725. χθές τε καὶ πρώην. De hac formula loquendi multa cumulavit loca Gatak. ad Marc. Antonin. x. 7. ad verba illa: πᾶν γὰρ τοῦτο ἐχθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν etc. KUST. Proverbiale de rebus nuperis et recentibus; dicitur autem fere cum contemtu. Demosth. c. Leochar. de cive novitio [p. 1093. t. ii. Reisk.] τὸν πρώην καὶ χθὲς ἐγγραφέντα. Idem de Corona [p. 270. t. i.] ὀψὲ γάρ ποτε, ὀψὲ λέγω, χθὲς μὲν οὖν καὶ πρώην ἅμα Ἀθηναῖος καὶ ῥήτωρ γέγονεν· quem locum citavit Camerarius, cum aliis tribus, in Soph. Antig. ad hæc verba 462. οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθές, ἀλλ' ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα. Juncus ap. Stob. (Serm. cxvi. p. 596. ed. Gesn.) σὺ δὲ ἄκουε λόγον οὐκ ἐμὸν οὐδὲ νεώτερον, ἐχθές που καὶ πρώην εὑρεθέντα καὶ μόλις εὐδοκιμήσαντα, παλαιῶν δὲ ἀνδρῶν σοφῶν τε, τεθαυμασμένον. BERG. Plut. 863. τοῦ πονηροῦ κόμματος. Ach. 516. ἀνδράρια παρακεκομμένα — παράσημα. ID. κακῷ Suid. ed. Ms. χαλκ. PORS.

726. τῶν πολιτῶν — Versum hunc et decem sequentes citat Stob. Ecl. xli. p. 241. KUST. Exstat alius, neque hic prætereundus, Comici locus, ubi insuper improbi homines adulterinorum ac pessimi commatis numorum nominibus appellantur, nempe Ach. 516. ubi veniam præfatus Dicæopolis, se de Athenarum urbe, hoc est, genuinis ejus ac præstantibus civibus non loqui, addit: ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρά, παρακεκομμένα, Ἄτιμα καὶ παράσημα καὶ παράξενα, *homunciones pessimi, notæ improbæ, infames, perperam signati et ignobiles*. SPANH.

727. καὶ ante δικαίους deest Elb. καὶ ante καλοὺς deest Junt. I. DIND. καλοὺς κα. (sic accent.) B. PORS. καὶ ante καλ. om. 1. 6. DOBR.

728. Stob. p. 241.=169. παλαίστρᾳ et in 734. ἀξίου γάρ: Grot. γοῦν. BENT. χοροῖσι B. PORS. Complectitur μουσικὴ omnium liberalium artium et disciplinarum orbem. v. ad Plut. 190. De musica proprie dicta, quæ cum saltatione et gymnastica exercitatione ex Solonis instituto ad educationem puerorum ingenuorum pertinebat, accepit Conz. DIND.

729. προστελοῦμεν, *procul ablegabimus*, scribi jussit Reisk. DIND. προσελοῦμεν. Lectionem hanc exhibet etiam Stob. l. l. itemque Suidas qui ad h. l. Comici proculdubio respexit, dum ait: προσελοῦμεν, ἀντὶ τοῦ προπηλακίζομεν. Est autem τὸ προσελοῦμεν a προσελεῖν, quod secundum magistros Græcos significat, *injuria et contumelia aliquem afficere*. Hes. προσέλει (lege προσελεῖ), προπηλακίζει. Etym. v. Προσέληνοι· προσουλλεῖν (lege προσελεῖν) τὸ ὑβρίζειν. His adde Schol. nostrum. Ceterum quamvis vox προσελοῦμεν auctoritatibus suis non destituatur, adversus metrum tamen contumax est, neque video, quomodo cum eo conciliari possit. Quare amplius de loco hoc cogitandum censeo. KUST. προσελοῦμεν Ms. Ald. Suid. et Stob. at Ms. unus Stob. προυγελοῦμεν: quæ vera est lectio. Hes. Προυγελεῖν. At Grot. προὐξελῶμεν: male. BENT. προσηλοῦμεν. Ita scribendum puto propter metrum et sensum. Demosth. c. Mid. [p. 549. t. i. Reisk. s. c. 29. extr. Spald.] λειποταξίου γραφὴν ἐκλελοιπέναι καὶ ἐφ' αἵματι φεύγειν καὶ μονονοὺ προσηλῶσθαι, ubi Scholia: τῷ δημοκοίνῳ παραδίδοσθαι, τῷ σταυρῷ τοῖς ἥλοις περιπήγνυσθαι, quæ posterior significatio est propria, prior synecdochica, speciei pro genere. Proprie usurpavit Plutarch. de aud. poët. (t. vi. p. 68. ed. Reisk.) τῷ τροχῷ προσηλῶσαι. Accipitur etiam latius pro, *exponere aliquem injuriæ aliorum, contumelia afficere*. Æl. epist. iii. εἰ Εὐπειθίδης ὁ Κορυδαλλεὺς ἐμαυτὸν περιόψομαι προσηλούμενον. V. et Stanl. ad Æsch. Prom. 437. Omnes autem edd. et citationes, προσελοῦμεν. BERG. προσέλοῦμεν. Gl. ὑβρίζομεν, ἀτιμάζομεν. Prima producitur vi aspirationis. V. not. ad Æsch. Prom. 438. et ad

Lys. 551. Mendose in novissima Batava προσηλοῦμεν. Versum 727. et decem sequentes excerpsit Stob. titulo περὶ πολιτείας, apud quem προσέλοῦμεν etiam legitur, perperam a Grotio Floril. p. 169. mutatum in προὐξελῶμεν. Schol. Ms. προσελεῖν, τὸ ὑβρίζειν Ἀττικοὶ φασίν. Brunck. V. Dawes. Misc. Crit. p. 162. Pors. προυσελοῦμεν edidisset Pors. quum Æsch. Prom. 441. προυσελούμενον ediderit. Ms. Stobæi et Hes. apud Bent. προυγελ. dant, mera confusione similium

σ

Γ et C vel σ. Id. προσελοῦμεν 1. 2. προυσε. 6. Id. Recte Blomfield. ad Æsch. Prometh. 447. προυσελοῦμεν. v. Kidd. ad Dawes. p. 295. προσελοῦμεν Bav. edd. Ald. Junt. i. Crat. etc. προσελθοῦμεν Junt. ii. iii. Gel. Hinc in Exc. Scal.: προσελθοῦμεν alii. πυρίοις (aut πυρίαις) Elb. Πυῤῥίαις Port. Lugd. Amst. Dind. πυῤῥίαις, *servis*, ut dicit Schol. Imponebant autem servis nomina a colore quandoque, ut *Pyrrhias, Xanthias:* aut a gente, ut *Cario, Syrus, Syra, Thratta:* aut ab officio, ut *Dromo, Sosias:* et aliunde; ut patet ex Terent., Plauto et Aristoph., apud quos omnia, quæ dixi, occurrunt. Lucian. in Tim. [c. 22. ubi omnino vid. Hemst. i. p. 132. ss.] ἢ καταπύγων οἰκέτης—ἀντὶ τοῦ τέως Πυῤῥίου ἢ Δρόμωνος ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, Μεγάβυζος ἢ Πρώταρχος μετονομασθείς. Berg. Suid. ed. Ms. προσελοῦμεν. Pors.

730. Suid. ed. Ms. πονηροῖς. Pors. κἀκ (καὶ ἐκ) πονηρῶν. Subintelligitur participium γεγονόσιν aut οὖσιν aut simile; in Eqq. 185. μῶν ἐκ καλῶν εἶ κἀγαθῶν; Deinde alter: μὰ τοὺς θεοὺς εἰμ' ἐκ πονηρῶν γε. Berg. Hac forma loquendi Græci sæpe notant homines improbos. De probis e contrario: οὐ κακὸς οὐδ' ἐκ κακῶν. v. Theocr. Id. xxv. 38. Duck.

732. φαρμακοῖσιν. [Respexit huc Aristides Orr. t. ii. p. 312. 9. ed. Jebb. οἷς οὐδὲ φαρμάκοις (scrib. φαρμακοῖς) τὸ τοῦ κωμῳδιοποιοῦ χρήσαιτ' ἄν τις ῥᾳδίως. Dind.] Frischl. pessime reddidit, *unguentariis;* quum vox ea dicatur de hominibus illis, qui tanquam victimæ piaculares pro salute populi publice occidebantur: de quo ritu et more sat multa a viris doctis observata sunt, quæ hic repetere non attinet. V. saltem Vales. ad Harpocr. v. Φαρμακός, Meurs. Lect. Att. iv. 22. itemque Schol. nostrum ad Eqq. 1133. Kust. Reprehendit Isocrates illam imprudentiam Athenn. circa eligendos magistratus, de Pace [p. 204. t. ii. Auger.]: τοιούτοις συμβούλοις χρώμεθα, ὧν οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐκ ἂν καταφρονήσειε, καὶ τοὺς αὐτοὺς τούτους κυρίους τῶν κοινῶν ἁπάντων καθίσταμεν, οἷς οὐδεὶς ἂν τῶν ἰδίων οὐδὲν ἐπιτρέψειε. τὸ δὲ πάντων σχετλιώτατον· οὓς γὰρ ὁμολογήσαιμεν ἂν πονηροτάτους εἶναι τῶν πολιτῶν, τούτους πιστοτάτους φύλακας ἡγούμεθα τῆς πολιτείας εἶναι. Berg. φαρμακοῖσιν. Gl. καθάρμασιν. Schol. in C. φαρμακοῖς, καθάρμασι. τοὺς γὰρ φαύλους, καὶ παρὰ τῆς φύσεως ἐπιβουλευομένους, εἰς ἀπαλλαγὴν αὐχμοῦ, ἢ λιμοῦ, ἤ τινος τῶν τοιούτων ἔθυον, οὓς ἐκάλουν καθάρματα. V. Meurs. Gr. Fer. in Θαργήλια. Imitatus est Comicus noster Eupolidem, cujus fragmenta duo opportune advocavit Berg. Prius est apud Athen. p. 425. e Fabula cui titulus Πόλεις. οὓς δ' οὐκ ἂν εἵλεσθ' οὐδ' ἂν οἰνόπτας πρὸ τοῦ, | νυνὶ στρατηγοὺς λεύσσομεν. ὦ πόλις, πόλις, | ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς. Alterum est apud Stob. Floril. Grotii p. 163. καὶ μὴν ἐγὼ, πολλῶν παρόντων, οὐκ ἔχω τί λέξω· | οὕτω σφόδρ' ἀλγῶ, τὴν πολιτείαν ὁρῶν παρ' ἡμῖν. | ἡμεῖς γὰρ οὐχ οὕτω τέως ᾠκοῦμεν οἱ γέροντες, | ἀλλ' ἦσαν ἡμῖν τῇ πόλει πρῶτον μὲν οἱ στρατηγοὶ | ἐκ τῶν μεγίστων οἰκιῶν, πλούτῳ γένει τε πρῶτοι, | οἷς ὡσπερεὶ θεοῖσιν ηὐχόμεσθα· καὶ γὰρ ἦσαν. | ὥστ' ἀσφαλῶς ἐπράττομεν. νυνὶ δ' ὅποι τύχοιμεν, | στρατευόμεσθ' αἱρούμενοι ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ στρατηγούς. Καθάρματα Eupolidi idem est quod Comico nostro φαρμακοί. Est autem illud Eupolidis fragmentum pars parabasis, in qua loquebatur ad spectatores conversus Chorus e senibus constans, unde v. 3. pro vulgato ὦ γέροντες, lego ἡμεῖς—οἱ γέροντες. Grotii versionem subjiciam. 'Ex multis quæ dicenda sunt non video unde incipiam. | Adeo hanc videre civitatem nequeo sine dolore. | Nos, ô senes, rempublicam non talem habuimus olim: | sed imperatores erant ducesque civitati | de gentibus primoribus, deque eminente censu, | quos venerabamur ut deos: et erant dei profecto. | Ita res secura tum stetit. Nunc, sicubi militandum est, | præficimus bello et copiis homines piaculares.' Brunck.

733. ἀλλὰ καὶ νῦν — Similiter Eupolis et eodem carminis genere ap. Stob. Serm. iv. ἀλλ' ἐμοὶ πείθεσθε πάντες, μεταβαλόντες τοὺς τρόπους· μὴ φθονεῖτε etc. Berg. ἀλλὰ νῦν (sine καὶ) Rav. Bav. Dind.

734. Locus hic male ab interprete Latino acceptus est; quem sic scribendum et interpretandum esse ratio suadet: χρῆσθε τοῖς χρηστοῖσιν αὖθις, καὶ κατορθώσασι πρίν. | Εὔλογον γὰρ κἄν σφαλῆτ', ἐξ ἀξίου γοῦν etc. *Utimini rursus viris bonis*

et qui antea rem bene gesserunt. Laudabile enim id est, etiamsi (ducibus illis) offendatis. Namque a digno saltem ligno (i. e. a dignis et laudandis viris), *si quid patiamini, pati sapientibus videbimini.* Nimirum malum aliquando auctoris gloria reddit levius, licetque interdum dicere cum Acheloo, qui ap. Ovid. init. l. ix. Metam. [5. ss.] pugnam suam cum Hercule, a quo victus erat, commemorans, ait:—*nec tam Turpe fuit vinci, quam contendisse decorum: Magnaque dat nobis tantus solatia victor.* Kust.

735. Ms. σφαλεῖτ'. Bent. του ξύλου. Perperam vulgo τοῦ. Hic posita illa vocula pro indefinito τινος. Allusio est ad proverbium: ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι, i. e. *si pereundum est, saltem decore perire oportet.* Hoc est, quod ait Nicias Eqq. initio: κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν· ἀλλὰ σκόπει ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα. Brunck. ἄξιον γὰρ τοῦ ξύλου Stob. τοῦ ξύλου Junt. ii. iii. Ven. i. ii. Wech. etiam Port. (του Brub. Dind. κἂν τε Suid. ἄξιον. (edd. Med. Kust.) κἄν τις Ms. σφαλεῖτ' B. κἂν gl. B. [ad γοῦν, scil.] δὴ Suid. Ms. [v. ἄξ.] γοῦν Suid. ed. v. κἄν τι. Locum om. Ms. Pors. τις 1. Dobr.

737. Ms. Αἰακ.: sed ex alia manu Δοῦλος Αἰακ.: et sic deinceps. Bent. Æacus in scenam redit cum Xanthia, quorum e colloquio percipiunt spectatores, quid in' ædibus Plutonis actum fuerit, et præparatur nova dramatis constitutio. Codd. aliquot pro persona *Æaci* habent *Famulum*. Inde est, quod in recensione fabulæ personarum conspicitur vulgo Οἰκέτης, qui cum Æaco unus et idem est. In B. D. recte ubique adscripta est persona Αἰακός: in C. primo loco Οἰκέτης Αἰακοῦ, postea semper Οἰκέτης, in membr. modo Αἰακός, modo οἰκέτης, et perturbatæ admodum personæ. —ʹκ—κοῦ Brunck. δου αι· B. bis. et postea aliq. [aliquoties.] sed δοῦλος videtur a m. rec. Pors. Αἰακὸς semper 1. 2. Dobr.

738. γὰρ om. B. Pors.

739. Attici post ὃς et ὅστις particulam γε emphaseos gratia addere solent. Pors. præf. ad Eurip. i. p. liv. ed. Lips. βινεῖν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Dind.

740. τὸ δὲ μὴ πατάξαι—Ellipsis: subintelligitur πῶς οὐ θαυμαστὸν aut simile. In Avv. 5. τὸ δ' ἐμὲ κορώνῃ πειθόμενον—περιελθεῖν. v. ad Plut. 593. Berg. ἐξελεγχθέντ'. Sic membr. [et uterque Cod. Inv.] Vulgo ἐξελέγξαντ'. Brunck. Pro πατάξαι σ' in Elb. πατάξας — ἐξελέγξαντ' Ald. et cett. edd. ἐξελεγχθέντ' Rav. Borg. Dind. ἐλεγχέντ' pro ἐξελέγξαντ' B. [Lege, "ἐλεγχθέντ' B." Ita Pors. sed nil de præpositione omissa notat lib. Ask. Dobr.] Pors. ἐξελεχθέντ' 1. ἐξενεχθέντ' 6. Vulg. 2. Dobr.

741. γ' ἂν primo 2. Dobr.

742. ᾤμωζε. Perperam vulgo οἴμωζε, omisso augmento nec observata temporum ratione. ᾤμωζε ἂν valet, *ploraret*: ᾤμωξε ἄν, *plorasset*, quod sententia hic flagitat. Brunck. Quod pro imperfecto aoristum dederim, id non sine auctoritate factum. In meo cod. perspicue scriptum οἴμωξε, quod monitum oportebat. Id. οἴμωζε. Ita Edd. Opportebat ᾤμωζε. Berg. Inv. dedit οἴμωζε, neque recte obloquutus est Brunck. quod ad augmentum attinet. οἴμωζε bis scriptum in Schol. libri Pogg. οἴμωζε Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. Wech. Gel. etc. οἴμοζε Ven. ii. οἴμοζε Bav. (Monac.) Dind. Lege ᾨμωζε—Pors.

744. ἐποπτεύειν δοκῶ. Juxta interpretem, *prætor aliquis mihi videor;* quum ad litteram fere vertere potuisset: *summum mysteriorum finem adsequutus mihi videor.* Pro nota nempe verbi ἐποπτεύειν ac vocis ἐποπτείας et ἐπόπτου in Eleusiniis apud Athenn. mysteriis significatione, juxta quam ap. Plut. dicitur Symp. l. viii. [probl. 2. t. viii. p. 867. Reisk.] τέλος ἐποπτεία τελετῆς. Quo loco non repetam, quæ de variis in mysteriis Eleusiniis gradibus, καθάρσει s. *purificatione, initiatione*, primo in minoribus mysteriis, et in majoribus dein, postremo in *sacrorum arcanorum inspectione* s. ἐποπτείᾳ, ut summi tum boni fruitione, a Scal. de emend. temp. v. p. 419. Casaub. ad Athen. p. 446. ac plenius adhuc et accuratius a Petavio, de quo monuit jam Kust. [not. ad Schol.], ad Themist. p. 411. ac Ism. Bullialdo ad Theon. p. 215. sunt observata. Unde varii etiam illi sacrorum Eleusiniorum ministri vel antistites ap. Plut. in Alcib. p. 202. [c. 22.] enumerati, ἱεροφάντης, δᾳδοῦχοι, κήρυκες, μύσται καὶ ἐπόπται. Neque enim quivis mystæ seu qui majoribus illis mysteriis erant initiati, quod vel a Symmacho in his Schol. dicitur, continuo erant vel dicebantur ἐπόπται, sed qui altero, a quo erant initiati anno, ad eadem arcana mysteria inspicienda erant admissi, ac verbum ἐποπτεύειν, ut h. l. eam in rem usurpatum. Quo sensu idem etiam est a Juliano imp. adhibitum, Or. vii. p. 237. ed. ult. de Pythagora, qui in Ægyptum sit profectus et Persas viderit καὶ παντα-

χοῦ πάντα τὰ μυστήρια τῶν θεῶν ἐποπτεῦσαι καὶ τελεσθῆναι παντοίας πανταχοῦ τελετάς. [Casaub. in Athen. vi. 151. p. 447. "Ultima meta τῆς μυήσεως erat fieri *epoptam* et *ephorum*: quare ἐποπτεύειν proverbii instar de *fruitione summi boni* dicitur. Arist. Ran. cet. Quæ de tempore, quod inter μύησιν et ἐποπτείαν intererat, ibidem disputat Casaub., refelluntur a Salmas. ad Hist. Aug. i. p. 119. ss. Add. Petit. ad Leg. Att. p. 30. [99. ss. ed. Wess.] Duck. Diversis temporibus varia observabantur annorum spatia inter μύησιν et ἐποπτείαν, v. St. Croix p. 183. s. et 211. s. Incidit ἐποπτεία in diem 20. s. 21. Boëdromionis. Dind.] Eodem ceteroquin verbo ἐποπτεύειν quum pro *inspicere* usus est in genere Æsch. ut de Cassandra Agam. 1249. ac de sole ὁ πάντα ἐποπτεύων Choëph. 985. tum etiam pro *respicere quid*, et *attentius observare*, ejusd. dram. v. 1. Ἑρμῆ χθόνιε, τὰ πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη. Sic ap. eumdem Tragicum Prom. 299. ἥκεις ἐπόπτης, *venisti inspector* hujus atrocis meæ calamitatis: alibi vero ἐποπτῆρες de diis, qui exaudiunt preces mortalium, Sept. C. Th. 647. ἐποπτῆρες λιτῶν, ubi Schol. ἐποπτῆρες, ἐξακουσταί, πληρωταί, et quo sensu θεοὶ ἐπόψιοι a Soph. dicuntur Philoct. 1014. et Jupiter ἐπόψιος similiter a Callim. h. in Jov. 82. et Apoll. Rh. ii. 1124. Spanh. Plus erat epoptam esse in sacris initiationum quam mystam; quum ergo mystæ sint beati, epoptæ multo magis. Berg. μάλα γ' ἐποπτ. δοκῶ. Sic quidem in duobus Codd. scriptum esse video, sed perperam et e librarii conjectura. In membr. et in Cod. cui nunc conferendo operam do (E.), scriptum est: μάλ' ἐποπτεύειν δοκῶ. Omissum hic fuit καί, ut mox 750. ubi repositum fuit e membr. Quomodo hæc exhibeat Cod. C., non recordor: penes me jamdudum desiit esse. Brunck. μάλλ. ἐποπτεύειν Rav. μάλιστ' ἐποπτεύειν Borg. V. ad Avv. 109. χαίρεις ἱκετεύων. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. "ἱκετεύω, ut in textu." Exc. Scal. Dind. Lege μ' ἀλλὰ. v. 103. et sic in 750. Bent. Lege μή, 'λλ' ἐποπτεύειν ex Symmacho apud Schol. — μάλ' ἐ. B. [ἱκετεύων edd. Bas. et Wechel. tacentibus de B. Pors. et collatore Ask. Dobr.] Pors. ἱκετεύω 1. -ων 2. μάλ' 1. μάλα γ' 2. Dobr.

745. δεσπότη μου B. Pors. Borg. incuria librariorum τὸν δεσπότην. Hopf.

746. τονθορύζων. Sic Vesp. 608. τονθορύσας, *murmurans*. Exstant Pherecratis Athen. Comici versus apud Poll. vi. 58. et Athen. vi. p. 268. in quibus τονθορυγοῦντες, nulla facta a viris eruditis ad Pollucem hujus verbi τονθορύζειν gemino apud Comicum nostrum loco mentione. Cui accedit Oppian. de elephantis Cyneg. ii. 541. φθογγὴν δ' ἐκ στομάτων μεροπηΐδα τονθορύζοντες, quæ est genuina lectio hujus verbi, quam hic etiam adderit Comici Schol. Spanh. Ms. τονθορύζειν. Bent. τονθυρίζων B. Pors. τονθορίζων 1. t. et Sch. -ύζων 2. Dobr.

747. ἀπῄς (ut olim lectum). Scribe ἀπίῃς θύραζε, ab ἄπειμι, *abeo*. Kust. Sic bene Kust. in not. V. ad Thesm. 944. Brunck. τοῦθ' Rav. (τοῦδ' Borg.) ἀπῄς θύρ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind. ἀπῇς 1. 2. 3. Dobr.

748. πολλὰ πράττων. Male gl. in Cod. meo πάσχων. πολλὰ πράττειν, πολυπραγμονεῖν, *male curiosum esse*, de eo dicitur, qui se negotiis immiscet, quæ ad eum non spectant. Pac. 1058. πολλὰ πράττεις, ὅστις εἶ, *magnus es ardelio, quisquis es*. Brunck. Ad ὡς μὰ Δί' etc. repetendum χαίρω: *ita lætor, ut nulla alia re me lætari scio*. Ad postrema Reisk.: f. οὐδὲν ἄλλ' (i. e. ἄλλο) ἐγὼ sc. ἥδομαι. Dind.

749. Fratrum est, invocare Jovem ὁμόγνιον. Schol. Eurip. Hec. 346. Berg.

750. Ms. Vat. U. rectius ὅτ' ἂν (pro ὅταν) λαλῶσι. Kust. Sic recte A. C. [et Inv. Codd.] Vulgo ὅταν λαλῶσι. Membr. καὶ μάλα πλεῖν. Vulgo μάλα γε πλεῖν. In C. utraque particula omissa et καὶ et γε. Brunck. Perperam Cod. E. hunc versum exhibet: ὅταν λαλῶσι;— μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι. Vides καὶ hic etiam male omissum fuisse, ut in C. Sinceram optimamque lectionem dederunt membranæ, ad quem modum similes aliis in locis librariorum errores corrigendi sunt. Id. μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι, i. e. *insanum in modum*. Phrasis hæc legitur etiam supra 103. Ceterum Ms. Vat. hic habet: καὶ μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι, prout legitur etiam supra loco laudato. Kust. Qui vehementer gaudent, illi quasi insaniunt. Eurip. Cycl. 463. ἰοὺ ἰού· γέγηθα, μαινόμεσθα τοῖς εὑρήμασι. Comicus paulo post (775.): ὑπερεμάνησαν. Berg. ὅταν λαλῶσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. μάλα γε πλεῖν (sine καὶ) Rav. Ald. Borg. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. (v. Avv. 109.) Dind. γε om. 1. 6. non 2. πλὴν (sic) 2. 6. Dobr. μάλα γε πλεῖν ἢ μαίνομαι. Lege (deleto γε) μή, 'λλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι. V. supra 103. 684. 757. γε om. B. Pors.

751-2. τοῖς θύραζε. Gl. τοῖς ἐκτός. Subauditur οὖσι. Vides θύραζε hic *foris* significare, nec verbo jungi motum ad locum significanti. Cfr. not. ad Thesm.

69. Brunck. ἐγώ, μὰ Δί', ἀλλ'—prave ista sunt distincta, prave etiam Latine conversa. Excudi debuit: ἐγώ; μὰ Δί', ἀλλ'—. Refertur μὰ Δία ad id, quod tacite negatur. Elliptica est phrasis, ad hunc modum supplenda: οὐ μὰ Δία χαίρω μόνον, ἀλλὰ καὶ, ὅταν δρῶ τοῦτο, ἐκμιαίνομαι. Verterim: *egone? non gaudeo modo, quando hoc facio, sed mehercle semen etiam emittere mihi videor.* Brunck. Postrema sic Reisk. correxit: τουτοὶ κἀκμιαίνομαι. Pro καταλαλῶν in Elb. est simplex λαλῶν. καταλαλεῖν ex Aristoph. affert Pollux ii. 125.: ex perdita Aristoph. fabula Γῆρᾳ Antiatt. Bekk. p. 102, 15. Dind.

752. Citat Phot. Μιαίνεσθαι. Bent. κἀκμιαίνομαι. Gl. ἀποσπερματίζω. ἁγνισμὸν λογίζομαι. Brunck.

753. ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιὰν—Soph. Trach. 1179. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι. Noster Vesp. 550. ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρα. Diphilus ap. Athen. p. 292. τὴν δεξιὰν ἐνέβαλον. Soph. Œd. Col. 1126. aliter: καί μοι χέρ' ὦ 'ναξ δεξιὰν ὄρεξον, ὡς ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα. Berg.

754. κἀμοί. Vulgo καί μοι. (sic Rav.) Illud magis ex usu Atticorum poëtarum. Brunck. Confirmavit Cod. Borg. καί μοι φράσον Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

755. ὁμομαστιγίας. Verbero verberonem obsecrat per Jovem converberonem, ut frater fratrem oraret per Jovem ὁμόγνιον, sodalis sodalem per ἑταιρεῖον. Berg.

756. οὗνδον. Sic cum primariis edd. B. D. In C. οὗνδον. Perperam Kust. ὁ ἔνδον. In membr. ὁ 'νδον. Brunck. οὗνδον. Sic et Ald. male ed. Kust. ὁ ἔνδον. Pors. χ' ἡ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Correxit Wech. θόρυβος καὶ χἠ β. Brub. καὶ βοὴ Rav. Dind. χ' ἡ βοὴ Borg. Hopf.

757. λοιδορισμός. Vocem hanc a puriore Atticismo abhorrere notat Tho. M. [p. 581. ubi v. Intpp.], ejusque loco λοιδορίαν dicendum esse pronunciat. Sed possumus ipsi observatiunculæ hujus facile gratiam facere, quum neminem fore putem, qui judicium magistelli hujus auctoritati Arist. præferendum censeat. Kust. λοιδορησμός. Ita edd. Ald. Juntæ, Farr. et Brub., non λοιδορισμός. Tale est ὀρχησμὸς et μελλησμός. V. ad Alciphr. p. 87. a. [121. ed. Wagn. ad i. 22.]. Berg. Sic tres Codd. cum primariis edd. Perperam Kust. λοιδορισμὸς, quæ prava est etiam cod. mei scriptura et Tho. Mag., cujus observationem hic ipse locus refellit. In hujus formæ verbalibus sæpe peccarunt librarii pro η scribendo ι. V. quæ notavi ad Æsch. S. C. Th. 563. Brunck. καὶ εὑρ. B. Pors. et λοιδορησμὸς habet ut videtur. Dobr. λοιδορησμός defendit Barker. ad Steph. Thes. vol. i. part. iii. p. 81. not. 5. Dind. λοιδορησμὸς etiam Ald. Junt. i. χῴλοιδορησμὸς Junt. ii. iii. Gel. χῴλοιδορησμὸς Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. χὠ λοιδορησμὸς Brub. χῴ λοιδορισμὸς Port. Lugd. Amst. Id. αἰσχύλου κεὐριπίδην (sic) 1. Dobr.

758. Ms. et Ald. πρᾶγμα πρᾶγμα: mox γὰρ omittit Ms. Bent. In Kust. ed. sic legitur hic versus: Ξα. ἆ. Αἰακ. πρᾶγμα γὰρ κεκίνηται μέγα, uno deficiente pede. Quod librariis sæpe contigisse jam plus semel observavi, ut vocem bis ab auctore positam semel tantum scriberent, eamdem hic admiserunt culpam operæ in officina Wecheli, ubi primum sic excusus hic versus. Inde in Frob. ed. et aliquot deinceps alias transiit menda. In minoribus tamen Batavis, ut in quinque primariis, recte excusum fuit: ἆ.—πρᾶγμα, πρᾶγμα γὰρ κεκίνηται μέγα. Sunt igitur edd. ad minimum septem, e quibus Kust. hunc versum restituere poterat: nec conjecturis opus erat, nec Vat. Cod. [Est versus mutilus, quem Ms. Vat. sic exhibet: Ξα. Ἆ πρᾶγμα, πρᾶγμα. Αι. μέγα κεκίνηται πάνυ. Recte, si numeros spectes. At quod ad personas attinet, malo cum edd. vulgg. solam tantum exclamationem Ἆ Xanthiæ tribuere, reliqua vero Æaco, ad hunc modum: Ξα. Ἆ. Αἰ. πρᾶγμα, πρᾶγμα μέγα κεκίνηται πάνυ. Kust. Etiam in Elb. πρᾶγμα bis ponitur. Idem bis legi in ed. Farr. in cett. edd. semel, mutilo versu, animadvertit etiam Berg. Dind.] Consentit Cod. meus vett. editionibus. Alii varias contraxerunt labes. In membr. αἰ.—πρᾶγμα, πρᾶγμα μέγα κεκίνηται πάνυ. In C. totus versus Xanthiæ tributus sic legitur: ὦ πρᾶγμα πρᾶγμα σφόδρα κεκίνηται μέγα. In B. male distinctis personis et mutilo versu: ὦ πρᾶγμα πρᾶγμα.—κεκίνηται μέγα. Brunck. Ex hac varietate, a qua etiam Borg. discrepat, intelligitur jam olim hæc non uno modo interpolata esse. Interim placet duorum vocabb. repetitio, quam ex Rav. recepit Inv. ἆ.—πρᾶγμα, πρᾶγμα μέγα κεκίν., μέγα, ἰ. τ. ν., utpote animo vehementer commoto congrua. Borg. ἆ.—πρ. πρ. γὰρ σφόδρα μέγα κεκ. Dind. πρᾶγμα, πρᾶγμα γὰρ κεκίν. μέγα Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Semel tantum πρᾶγμα habent Wech. Gel. Port. et seqq. πρᾶγμα etiam in Elb. bis scriptum. Id. Ξ. ἆ, πρᾶγμα, πρᾶγμα. Αἰ. μέγα κεκίνηται πάνυ Ms. Vat. Lege ex edit. Ald. Ξ. ἆ. Αἰ. πρᾶγμα πρᾶγμα γὰρ

κεκίνηται μέγα. πρ. πρᾶγμα κ. μέγα (om. γὰρ) B. Pors. Δι. ἆ. Ἱερεύς. πρ. 6. cetera ut vulg. 1. 2. 6. Dobr.

759. νεκροῖς Elb. et Bav. Dind. πάνυ πολλὴ B. Pors.

760. ἐκ τοῦ; *Quare.* Markland. ad Eurip. Suppl. 131. Pors. τὶς edd. vett. Dind.

761. ὁπόσαι μεγάλαι membr. Vulgo ὅσαι μ. Brunck. qui recepit. Sed non placent duo anapæsti, deinceps positi. Dind. ὅσαι Borg. et Rav. Hopf.

762. ξυντέχνων, quod nulla auctoritate reposueram (pro συντ.), exhibet Cod. E. Attica litera. Brunck. Ms. ξυντυχόν: et mox κατῆλθ'. Bent. συντέχνων Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. ξυντ. B. Pors. ξυντ. 1. Dobr.

763. ἐν Πρυτανείῳ. Nempe ut apud superos Athenis. Berg. Lex erat Athenis: τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ συντέχνων σίτησιν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν καὶ προεδρίαν. Conz.

764. θρόνον—λαμβάνειν, i. e. *juxta*, vel *proxime, Plutonem sedem capere;* non, ut Frischl. *solio Plutonis deinceps insideat.* Kust. θρόνου Elb. Dind. τότε δὴ B. Pors. τε 1. 2. Dobr.

766. τότε δὴ 1. τότε δὲ 2. Dobr.

768. τὸν τραγῳδικὸν θρόνον. E quibus verbis licet colligere, ea jam Comici nostri ætate constitutum tragicorum poëtarum θρόνον, sedem nempe sublimiorem, quam obtinebat ille, qui Atheniensium judicio primum inter tragicos locum promereri et inde præesse velut tragicorum choro censebatur. Qua ratione utique exstitisse eadem in urbe Sophistarum, seu qui declamando præ aliis, auscultantium suffragiis, tum excellerent, θρόνον e variis apud Philostr. locis discimus, et quem honorem Lolliano Ephesio primum Athenis delatum tradit ille de Vit. Soph. i. p. 526. προὔστη μὲν τοῦ Ἀθήνησι θρόνου πρῶτος, *primus Athenis in sublimi sede*, non, ut ibi interpres, *in subsellio, præsedit. Subsellia* enim erant inferiores in theatris locisve, ad declamandum recitandave poëmata destinatis, spectatorum vel auscultantium sedes. Id vero de id genus apud Athenn. θρόνοις peculiare tradit in Hadriano, Sophista Phœnicio, Philostratus de Soph. p. 284., quod non solum is *ad thronum* Athenis pervenerit, sed præterea quod μεγαλοπρεπέστατα τοῦ Ἀθήνησι θρόνου ἐπεμελήθη, ἐσθῆτα μὲν πλείστου ἀξίαν ἀμπεχόμενος, ἐξηρτημένος δὲ τὰς θαυμασιωτέρας τῶν λίθων. Addit insuper, eumdem, ut vel inde dignitatem huic Sophistarum folio insidentis æstimare liceat, ad Eleusinia sacra equo freno insigni argenteo vectum ivisse, factaque re divina, cum comitatu ex universa Græcia collecto in urbem rediisse. Id autem similis *throni*, seu singularis honoris decus, modo perpetuum, modo ad tempus aliquod deferri apud Athenn. consueverat. Postremum utique liquet ex eodem Philostr. de Vit. Soph. p. 617. ubi de Philisco Thessalo ait: τοῦ δὲ Ἀθήνησι θρόνου προὔστη ἐτῶν ἑπτά. Adde quod similis etiam Sophistarum s. Oratorum in urbe Roma θρόνου meminit alibi idem Philostratus, nempe de Evodiano Smyrnæo p. 593. τὰ δὲ τῆς φωνῆς ἆθλα ἐν τὴν Ῥώμην καὶ τὸν ἐκεῖθεν θρόνον. Quomodo alioquin Romæ sublimiores sedes s. θρόνους exstitisse eorum, qui poëmata in statio ad eam rem auditorio et consessu recitarent, aliunde constat, ut Pers. Sat. i. 15. unde superiora Philostrati verba de singulari Hadriani Sophistæ throno Athenis præsidentis ornatu illustrantur: 'Scilicet hæc populo pexusque togaque recenti Et natalitia tandem cum sardonyche albus *Sede* leges *celsa*.' Ubi *sede celsa* hic, θρόνῳ seu cathedra sublimiori, legisse poëma quodpiam nova ac splendida veste amictus, et cum pretiosa insuper gemma sardonyche, dicitur. Spanh.

770. ὅτε δὴ κατῆλθ' Εὐρ. Sic bene membr. et C. etiam Cod. E. Vulgo κατῆλθεν, redundante syllaba, quod editores non animadverterunt: scilicet quia versum metiebantur syllabarum numero, non potestate ὅτε δη | κατηλ | θεν Εὐ | ριπιδης | ἐπεδεικ | νυτο. sed in Εὐριπίδης secunda semper et ubique producitur. Brunck. κατῆλθεν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. L. κατῆλθ' ob metrum. κατῆλθ' B. Pors. ὅτε δὲ 1. 6. ὅτε δὴ 2. κατῆλθ' 1. 6. -θεν 2. Dobr. ἐπεδείκνυτο pessime Frischl. hic vertit, *ostensus est*, quum significet: *artis suæ specimen edidit.* Hinc δείξεις et ἐπιδείξεις dicuntur *commissiones*, sive specimina artis cujuscumque, quæ in theatris vel ludis publicis eduntur: ut a viris doctis jamdudum expositum est. Kust. Subaudiri potest τὴν τέχνην. Machon ap. Athen. viii. p. 348. ψάλτης κακὸς Στρατόνικον ἑστιῶν ποτε ἐπεδείκνυτ' αὐτῷ τὴν τέχνην παρὰ τὸν πότον (*ostentabat ei artem inter potandum*). Berg. Iniquiorem esse Euripidi Aristophanem, non ex hac solum, sed ex omnibus ferme quæ supersunt hujus Comici fabulis, sat liquet; in quibus tragicus ille passim in scenam adducitur, et omni scommatum ac probrorum genere præter meritum proscinditur. Unde etiam h. l. sceleratorum omnis generis, ut parricidarum aliorumque in inferis, in sublimem tragœdiæ thronum, expulso inde

Æschylo, suffragiis provectus dicitur. Ut omnino præteream quæ inter tragicos et comicos intercedere potuit apud Athenn. æmulationem ac simultatem, peculiares illius odii et insectationis perpetuæ, quibus Eurip. virum mortuumque prosequutus sit Aristophanes quasque hodie ignoramus, caussas oporteat exstitisse. Spanh.

771. τοῖσι βαλαντ. Sic membr. Vulgo τοῖς, minus numeroso versu. Brunck. καὶ βαλαντιοτόμοις B. Pors. τοῖς βαλαντιητ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. — βαλαντιοτόμοις Bav. Dind. -ταις καὶ τοῖς 1. 2. βαλαντιητ. 1. (sed o alia m.) Dobr.

772. πατραλίαισι Junt. II. Gel. — τυχωρύχοις Ven. I. II. Dind. τοῖς π. 1. -σι καὶ τοιχ. 1. 2. 6. τειχ. primo 2. ut videtur, sed statim mut. Dobr.

774. ἀντιλογικῶν Elb. Dind. λυγισμῶν. Quam vocem haud adsequutus est interpres, quæ desumta est e media palæstra, ubi λυγίζειν dicebatur, qui ictus adversarii celeri capitis, laterum vel femoris inflexione eluderet. Sic Vesp. 1478. πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥώμης, *latera torquentis præ robore*: ubi eruditus Schol. συστρέψαντος, περιαγαγόντος· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων, adducto ibidem Theocr. Id. i. 97. ubi λυγίζειν et ἐλυγίχθης pro, *flectere*, *flecti*, seu *superare* ac *superari* legitur. In Luciani Gymnas. de athletis, ab init., dicitur: οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, *alii alios præfocant et intorquent*, non *verberant*, ut ibi interpres. Hinc λυγισμὸς alibi in eodem dialogo p. 286. t. ii. [c. 24.] de luctatoribus: καὶ ὠθισμοὺς καὶ περιπλοκὰς καὶ λυγισμούς. Quo sensu eadem voce usus est Philostratus de Arrichionis lucta agens Icon. ii. p. 789. τῇ δὲ ἐπιτάσει τῶν σκελῶν ἀνειμένῃ χρησάμενος, οὐκ ἔφθη τὸν λυγισμὸν τοῦ Ἀῤῥιχίωνος ἐκλακτίσας. Adde Chrysostom. in Barlaam Martyr. t. v. p. 497. ed. Savil. καὶ ποδῶν κύκλους καὶ πάντων τῶν ἐν τῇ διαστροφῇ τοῦ λυγισθέντος σώματος φανέντων εἰδώλων τοὺς τύπους ἐναποθέμενοι. Qua ratione etiam factum est, ut λυγισμὸς de molli flexione saltantium, quod et athleticarum olim seu gymnasticarum exercitationum pars erat, diceretur, ut alibi apud eumdem Philostr. Vit. Apoll. iv. 7. ἐπεὶ δὲ ἤκουσεν ὅτι αὐτοῦ ὑποσημήναντος λυγισμοὺς ὀρχοῦνται, *postquam audivit ad sonum tibiæ illos molliter se inflectendo saltare*. Unde Porphyr. περὶ ἀποχ. l. i. p. 66. [§. 33. p. 56. ed. de Rhœr. qui cfr.] ubi equorum et athletarum tangit certamina, addit: ἢ τῶν ἐκλελυγισμένων ὀρχήσεων *vel saltationum quæ cum variis fiunt inflexionibus*. Illud vero de utroque harum vocum λυγίσαι et λυγισμοῦ in *lucta* et in *saltatione* usu obiter ex uno Comici nostri adducto ad Vespas loco adtigerat Salmas. ad Achill. Tat. p. 730., quod præterea e Polluce iii. 155. ac iv. 97. potest insuper illustrari. Spanh. Add. Hemst. in Lennep. Etym. L. Gr. p. 385. Accedit tertius usus de iis, qui in rotis torquentur, v. Lennep. ad Phalar. Epp. p. 73. et quartus de flexionibus et versutiis eorum qui in judiciis effugere pœnas student ap. Plat. de rep. iii. p. 405. c. Steph. (ubi in ed. Bipont. vi. p. 300. perperam λογιζόμενος legitur pro λυγ.) ad q. l. cf. Scholia a Ruhnk. edita p. 156. Ibi στροφὰς στρέφεσθαι et λυγίζεσθαι etiam junguntur. Dind. λογισμῶν B. Pors. λυγισμῶν ut hic 1. 2. 6. Gl. in 1. τῶν γνωμῶν ἢ τῶν καμπῶν, in 6. καμπῶν. Per γνωμῶν explicatur lectio, quam habet Baroc. 127. λογισμῶν, et quæ latet in Schol. editis, ita corrigendis; λυγισμῶν: καμπῶν. γράφεται λογισμῶν· τουτέστι παραλογισμῶν. De λογίζομαι et λυγίζομαι confusis v. Pors. Opusc. p. 266. Sed verum est λυγισμῶν. Dobr.

775. ὑπερεμάνησαν. Supra 750. πλεῖν ἢ μαίνομαι. Berg. Scilicet de summo in eum studio et favore dicitur. κἀνόμισαν Gel. Dind. σοφώτατον. σοφὸν utique apud Athenn. dictum Euripidem docebit Æsch. adv. Timarch. p. 283. [153. t. iii. Orr. Grr. Reisk.] ὁ τοίνυν οὐδενὸς ἧττον σοφὸς τῶν ποιητῶν Εὐριπίδης· item Athen. vi. p. 270. ὁ σοφὸς Εὐριπίδης. Immo etiam Soph. σοφώτερος dictus oraculo delphico, quod præter Suid. legitur in Schol. ad Nub. 145. qui πάνσοφος insuper alibi ab Athen. appellatur xv. p. 665. πάγχρυσος vero a Diphilo ap. eumdem x. p. 422. Hinc illud Plutarchi de tribus tragicorum coryphæis, de Glor. Ath. p. 948. ἡ Εὐριπίδου σοφία καὶ ἡ Σοφοκλέους λογιότης καὶ τὸ Αἰσχύλου στόμα. Adde quod idem Eurip. *scenicus philosophus*, ut ap. Sext. Empir. adv. Math. p. 57. [279. Fabric. qui ibi cfr.] Athen. iv. p. 158. et xiii. p. 581. Clem. Alex. Strom. v. p. 581. dici meruit. Mitto vero hic, quod Eurip. reprehensum ob frequentem usum vocis σοφὸς notant veteres critici ad Mede. 665. σοφοῦ Πανδίονος, quam itidem adhibet ejusdem dramatis haud dissitis invicem locis 285. 295. 298. 299. 309. et repetitum Androm. 244. σοφὴ σοφὴ σύ. Spanh.

776. ἀντελάβετον vitiose Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Correxit Gel. Dind.

777. κοὐκ [olim κ' οὐκ] ἐβάλλετο; Frischl. *annon inde deturbatus est?* At

sensus est: *annon spectatores saxa in eum jaciebant?* Solebant enim mali poëtæ, quum dramata in theatris ederent, lapidibus interdum a populo peti: qua de re v. Casaub. ad Athen. vi. 11. Kust. νὴ δία ante κοὐκ B. Pors.

778. ἀνεβόα est, *clamando jussit, postulavit.* Dind.

779. ἂν εἴη 1. 6. Dobr.

780. ὁ τῶν πανούργων. Subintellige ex præcedentibus δῆμος, i. e. *multitudo hominum improborum et callidorum.* Quare nemo non videt, Frischl. male hæc intellexisse, qui vertit: *hominem versutum.* Kust. νὴ Δί' οὐράνιόν γ' ὅσον. Repete ex antecedentibus ἀνεβόα. Eurip. Troad. 519. ἵππον οὐράνια βρέμοντα, *equum cujus fremitus cœlum ferit.* Comicus Vesp. 413. ἀλλὰ μὴ κεκράγατε, deinde alter: νὴ Δί' ἐς οὐρανόν γε. In Nubb. 355. οὐρανομήκη ῥήξατε κἀμοὶ φωνήν. V. Ran. 1160. Berg. νὴ δία om. B. Pors.

781. Αἰσχύλλου Gel. Dind.

782. ὥσπερ ἐνθάδε. Quasi oblitus se esse apud inferos loquitur, tanquam esset apud superos. Vult autem seculi mores perstringere. Berg. Ad theatrum se convertit hæc dicens Æacus, gestuque spectatorum turbam ostendit. V. supra ad 276. Brunck.

783. δρᾶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. etc. δρᾷν Port. Lugd. Amst. Dind.

784. ἀγῶνα ποιεῖν—Erant nempe, quod aliunde notum, constituti judices Athenis, qui de editis comicorum tragicorumque agonibus judicium ferrent, quis primus nempe, ut e residuis vett. grammaticorum didascaliis constat, iis vicisset; quis vero secundas demum vel tertias partes ferret. Quales proinde judices ab Æsch. de f. legat. p. 307. [Apud Æsch. c. Ctesiph. p. 625. t. iii. Reisk. κριταὶ οἱ ἐκ Διονυσίων. Dobr.] κριταὶ οἱ τῶν Διονυσίων, et a Demosth. in Midiana p. 324. κριταὶ ἐν τῷ θεάτρῳ dicuntur, et mox in ead. orat. [c. 8. ed. Spald.] προσδιαφθείρας τοίνυν τοὺς κριτὰς τῷ ἀγῶνι τῶν ἀνδρῶν. Ad quos etiam theatrales judices respicit Comicus Av. 445. ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι νικᾷν τοῖς κριταῖς. Ubi Schol. ἔκρινον οἱ κριταὶ τοὺς Κωμικούς· οἱ δὲ λαμβάνοντες τοὺς ε' ψήφους εὐδαιμόνουν· ubi notandum, quod victores Comici acceptis quinque calculis felices fierent. Factum vero notat Plutarch. Symp. v. qu. 2. p. 674., ut invectis in Pythia tragicis agonibus, majus negotium sit inde judicibus illis datum, multasque dein eorum, qui victi erant, inimicitias subierint. In Isthmiis vero nullos scenicos tragicorum aut comicorum agones, et quidem ex lege receptos, e Luciano discimus in Nerone p. 802. t. ii. [c. 9.] Spanh.

785. κἄλεγχον et κἄπειτα Bekk. Gel. (in qua fere semper iota subscr. omittitur). Post πῶς interr. nota in Raph. Dind.

786. ἀντελάβετο τοῦ θρόνου, i. e. *sedem affectavit,* vel, *sedem sibi deberi contendit:* non, ut Frischlinus, *sedem occupavit.* Kust. Cum accusat. jungit hoc verbum Alexis ap. Athen. xi. p. 502. καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀντιλάβηται τὸν χρόνον. Spanh. καὶ om. B. Pors.

787. V. Pors. Opusc. p. 216. Dobr.

788. κἀνέβαλλε B. Pors.

789. κἀκεῖνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου. Cave hæc cum Frischl. ita capias, ac si Æsch. Sophocli primam sedem cessisset, cum contra Aristoph. dicere velit, Soph. Æschylo hunc honorem exhibuisse, ut ex antecedentibus et sequentibus patet. Kust.

790. Κλειδημίδης. Hunc alii Soph. filium, alii probabilius histrionem esse putant, quo in agendis fabulis Soph. utebatur. Conz. κλειδημείδης B. Pors.

791. ἔφεδρος. Gl. perperam κριτής. Schol. Ms. ἔφεδρος, ὁ μαχομένων τινῶν παρακαθήμενος, καὶ μέλλων τῷ νενικηκότι μαχήσασθαι. *Tertiarius.* Æsch. Choëph. 866. Brunck. ἐφέδρους καθεδεῖσθαι. Non *spectator* solum, ut hic vertit interpres, *adsessurus* Soph. sed ut *subsidiarius,* qui nempe, ut hic continuo additur, si Æsch. vicerit in certamine, quod ibi agendum erat, scenico Eurip. mox cum eo de tragœdiæ palma sit certaturus. Ἔφεδρος utique, obvia, ut ad Callim. diximus Observ. p. 419. [Del. 125. p. 481. Ern.], in palæstra s. athleticis agonibus significatione, de *tertiario* dicitur, qui nempe duobus jam victis novus subibat athleta, ἀθλητὴς ἔφεδρος, ut cum victore congrederetur: unde in antiquis Gl. Ἔφεδρος, *tertiarius.* Quod tangunt etiam Schol. ad h. l. et, qui in iis indicatur Soph. Aj. 618. ut ad Battiadem itidem monui, ubi eadem quoque a Schol. verba, uti et ap. Suid. v. Ἔφεδρος, quæ in Schol. ad hunc Comici locum, adducuntur: ἔφεδρος ὁ μὴ πλανώμενος εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς νικῶσιν· adeo, ut priora illa verba, ὁ μὴ πλανώμενος, quæ et mihi suspecta continuo videbantur, nunc juxta trium illorum vett. grammaticorum consensum stare posse videantur: nempe ἔφεδρον dici, non qui promiscue cum victoribus athletis certaturus hinc inde vagatur, sed qui stans, aut *sedens,* ut hic dicitur, et ut in Schol. ap. Soph. additur, *ubi duo luctantur, paratus manet cum victore luctari,* ἀλλ' ὅταν

δύο παλαίουσι, παλαίειν τῷ νικήσαντι παρεσκευασμένος. Unum addam hic eam in rem insignem Æsch. in Choëph. 866. locum: Τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος | Δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης | Ἅψειν— *luctam talem solus existens* tertiarius *cum duobus dicinus Orestes debet subire;* prout verti locus ille debuit. Philo insuper Legat. ad Caium p. 996. [c. 3. p. 135. ed. Dahl. in Chrestom. Philon. t. ii.] τοῦτον μὲν δὴ καθάπερ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἔφεδρον ὑπολαβὼν εἶναι καταπαλαίει. Plura vero de his vocibus ἔφεδρος, ἐφεδρεία, et ἐφεδρεύειν ad Callim. d. l. notavimus. Spanh. De form. κατὰ χώραν ἔχειν, *loco se non movere, quietum esse,* v. ad Plut. 367. κρατεῖ Rav. Dind.

793. L. διαγωνιεῖσθαι ἔφασκε — γ' om. B. Pors. γ' deest in Elb. et Bav. Dind. πρὸς εἰ. 1. 2. 6. Dobr.

795. κἀνταῦθα δὴ est, *et quidem illo ipso in loco* (in regia Plutonis), τὰ δεινὰ autem, *grave certamen,* quod *excitatum iri* (κινηθήσεσθαι) dicitur. κἀνταῦθα Brub. Gel. sine iota subscr. ut in his ubique. Dind.

796. Locum hunc citat Poll. ix. 52. et Etym. v. Τάλαντον, qui pro σταθμήσεται legit κριθήσεται: prout etiam quidam codd. Pollucis loco laud. habent. At vulg. lectio σταθμήσεται reperitur etiam ap. Suid. v. Τάλαντον. Kust. Auctor Etym. M. p. 744, 20. hunc versum sic profert: ἀλλ' ἢ ταλάντῳ μουσικὴ κριθήσεται. Brunck. ἀλλ' ἢ ταλάντῳ Grammaticus Ms. in Biblioth. Coislin. p. 475. Dind. ταλάντῳ. Om. Suid. Ms. [ἀλλ' ἢ τ. edd. Med. Kust. in τάλαντον. Dobr.] Pors. σταθμηθήσεται 1. -μιθήσεται 6. -μήσεται 2. Dobr.

797. μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν. Præter longam hic Schol. ῥῆσιν de voce μεῖον et verbo μειαγωγήσουσι videri de iis potest Harpocr. in Μεῖον et Μειαγωγός, qui ex Eratosth., Apollodoro, Eupolide et Lysia eadem de iis docet. Synes. vero in Dione p. 55. de adpensa causas acturis clepsydræ mensura, ὅ τις ἂν ὑπηρέτης μειαγωγήσῃ δημόσιος, *quam publicus aliquis actor adpendat.* Spanh. Gl. ζυγοστατήσουσι. De potestate et usu hujus verbi apud Atticos v. Meurs. Gr. Fer. in Ἀπατούρια. Brunck. Phot. Lex. p. 186. μειαγωγῆσαι, θῦσαι. μεῖον γάρ ἐστι τὸ ἱερὸν τὸ θυόμενον, ἐπειδὰν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας εἰσάγωσιν. Idem paulo post p. 187. μειαγωγῆσαι τὸ ἐπιδοῦναι τοῖς φράτορσι τὸ μεῖον. Scilicet verbum hoc proprie significavit, μεῖον (victimam leviorem definito pondere, tum omnino victimam ad sacrificium, ubi quis inter φράτορας recipiebatur) adducere, offerre; inde quoniam ejus pondus explorabatur, ponderare instar victimæ talis (ovis aut capræ), ponderare omnino. V. Petit. Leg. Att. p. 224. et Ignarra de phratr. p. 45. s. Dind. τί δαὶ Ms. Bent. δαὶ B. Pors.

798. κανόνας—ἐπῶν. In Avv. 1000. κανόνες ἀέρος. Eurip. Hec. 601. οἶδεν τό γ' αἰσχρόν, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών. Berg.

799. ξύμπτυκτα B. σύμπυκτα Suid. Ms. v. πλαίσια. πλινθεύουσί B. Pors. Suid. in Πλαίσια habet ξύμπηκτα. Ms. ξύμπτυκτα. Bent. ξύμπυκτα 2. quod vel ex ξύμπηκτα vel ex ξύμπτυκτα depravari potuit. V. Pherecraten Hephæst. p. 56. Dobr. Citat Poll. x. 148. ubi Jungerman. pro σύμπηκτα ex Cod. Ms. restituit ξύμπτυκτα, me non probante. Kust. σύμπτυκτα habet omnino optimus Poll. Cod. Voss. quod ad eum ex aliis Mss. monuit Jungerm. Lubens tamen eam, quæ in Aristoph. codd. legitur, vocem σύμπηκτα cum Kust. hic retinendam crederem. Spanh. C. D. ξύμπυκτα. Gl. ἡνωμένα. In Poll. x. 148. ξύμπτυκτα quæ vera lectio est et reponenda. Atque sic πλαίσια ξύμπτυκτα liquido scriptum in Cod. E. Brunck. πλαίσια ξύμπηκτα πλινθεύσουσι vertitur, *quadrata compactilia* (s. coagmentata) *formabunt instar laterum.* σύμπτυκτα erit, *convoluta, composita.* Dind.

800. σφῆνες sunt *cunei,* v. ad Plut. 801. κατ' ἔπος autem ponitur pro καθ' ἕκαστον ἔπος, singulis versibus aut verbis. Dind.

801. φησι (sine accentu) Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

803. ἔβλεψε γοῦν. Sic iv. Codd. Vulgo ἔβλεψεν οὖν. Brunck. γοῦν melius videtur, quam δ' οὖν, quod e Rav. reposuit Inv. γ' οὖν etiam Cod. Elb. ἔβλεψεν οὖν Ald. et cett. edd. Dind. Ἔβλεψε γοῦν Ms. et Suid. in Ταυρηδόν. Bent. ἔβλεψε γοῦν B. Suid. ed. ταυρηδόν. γὰρ Ms. Pors. ἔκλεψε γοῦν 1. 2. 6. Dobr. ταυρηδόν. Sic de Socrate, accepto cicutæ poculo, Plato Phæd. p. 117. t. i. [c. 66, 10. Fisch.] ὥσπερ εἰώθει ταυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπον. V. si lubet, quæ de hoc Atticis et Comico nostro in primis familiari loquendi genere, βλέπειν ὀρίγανον, δριμύ, νάπυ etc. supra notavimus ad 614. ac pluribus ad Nub. 1178. quodque ibi omiseram, Pac. 1184. κακὸν βλέπων ὀπόν, juxta Florentem, *pessimum virus videns.* Spanh. Eurip. Med. 92. ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην. ib. 187. δέργμα ἀποταυροῦται, *adspectus ei effertur.* ἐγκύψας i. q. κάτω κύψας Vesp. 279. πολὺ δριμύτατός γ' ἦν — ὁπότ' ἀντιβολοίη τις, κάτω κύπτων, ubi v. Not. Berg.

804. δὴ om. B. Pors. τὶς Junt. iii.

Ven. I. II. cum puncto post *ταῦτα*. *τίς* sed cum puncto post *ταῦτα* Ald. Junt. I. II. Crat. Wech. Brub. Gel. *τίς ταῦτα*; Raph. Port. etc. DIND.

806. Metri gratia scribendum est, vel *Ἀθηναίοις συνέβαινεν Αἰσχ.*, vel, ut Ms. Vat. U. habet, *Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχ.* Frischl. autem *τὸ συνέβαινε* male hic vertit, *obtingebat*, quum significet, *conveniebat*. KUST.— *Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰσχ.* Sic optime B. [etiam Borg. et Elb.] Ita etiam in meo, nisi quod *συνεβ.* habet neglecta littera Attica. Vulgo redundante syllaba *Ἀθηναίοισι συνέβαινεν*. In A. C. [et Rav.] *Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχ.* Musicas aures non haberet qui hanc præferret lectionem. Gl. ad *ξυνέβαινεν*, *ἔχαιρεν*, *ἀπεδέχετο αὐτούς*. Cod. E. *Ἀθηναίοισι ξυνέβαινεν Αἰσχύλος*. BRUNCK. Lege *Ἀθηναίοις*: sed Suid. in *Ξυνέβαινεν* habet *Οὐ γὰρ Ἀθηναίοισι*. BENT. *οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαινεν Αἰσχύλος*. Lege ob metrum vel *Ἀθηναίοις* vel *συνέβαιν'*. *σαργανοῖσιν* male pro *σαργανοῖς* legitur in Cratini versu apud Athen. iii. 32. p. 119. *οὐ* pro *οὔτε* Suid. Ms. in *συνέβαινεν*. cetera ut text. i. e. *-οισι συνέβαινεν*. *ξυν.* B. PORS. *Ἀθηναίοισι συνέβαινεν* Ald. etc. *Ἀθηναίοις* Elb. DIND. *-οις ξυνέβαινεν* 1. (et 2. nisi quod *συν.*) DOBR.

808. *λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο, τοῦ γνῶναι πέρι φύσεις ποιητῶν*. Adverbii vice hic est *τὰ ἄλλα* et valet *præterea*. *λῆρον ἡγεῖτο αὐτούς*, nempe *τοὺς Ἀθηναίους*, *περὶ τοῦ γνῶναι*—. Non satis accurata est versio, quæ sic corrigenda: *præterea nihil nisi meras nugas eos censebat in dignoscendis poëtarum ingeniis.* Salse Atheniensibus exprobrat prava judicia, quibus sæpe optimæ exigebantur fabulæ, concessa deterioribus palma, quod et ipse quum alias expertus est, tum maxime quando Nubes docuit. BRUNCK. *πάρα* Vet. non *πέρι*. Not. Scal. DIND.

811. s. *οἱ δεσπόται* sunt Pluto et Dionysus, alter Æaci alter Xanthiæ herus. Sensus: Quando majori cum studio graves res agere cœperint domini, facile nobis, nisi adsimus, verbera (effectus, *κλαύματα* pro causa) parata sunt. DIND.

813. Totus hic locus verbis sonoris et cothurnatis turget, ad imitationem nempe Æschyli, cujus stilum et characterem Aristoph. hic exprimere voluit. KUST. *ἐριβρεμέτας*. Æsch. ita vocat, propter illius magniloquentiam. BERG.

813-28. Hi versus quatuor æqualia systemata constituunt, quorum singula a duobus hexametris incipiunt, (813-16. 817-20. 821-24. 825-28.) et ita quidem, ut in tribus dactylicis, syllaba syllabæ respondeat. 818. lege *σχινδαλάμων*. PORS. [Et quod utpote manifestum, opinor, monere supersedit, cetera examussim congruunt. Jure igitur hujus cantici artificium prorsus singulare mirabatur. Porro 817. *κορυθαίολα ῥήματα* legebat cum Salmas. ad Solin. p. 735, 2. D. post quem Wakefield. video suo more actum agentem ad Eurip. Herc. Fur. 1005. Ceterum Pors. in notis Mss. ad Æsch. postquam monuisset in Dioscoridis Epigrammate notissimo recte citavisse Salmas. ibidem, *Αἰσχύλος ἐξύφωσεν, ὁ μὴ σμιλευτὰ χαράξας Γράμματα*, addit. DOBR.] Ms. a Bent. collatus habuit *ἐξύχωσε νοηνσμιλευτα*, unde ille parum feliciter *νεοσμίλευτα*. *Σμιλευτὰ* ad Eurip. tacite refertur, et imitatus est Dioscorides Aristoph. quem v. Ran. 813-20. 899-903. 1003. 1004. ed. Brunck. Horum locorum primum dederat Salmas. In *ἐριβρεμέτας* Suid. Ms. *εἰς τ'*.—*ἄβροτον*—*μέλλων ἐπιστ.*—*γεωργὸν*—et *ἐν* om. PORS.

813. et seqq. Quatuor systemata septem vers. Bent. numeravit. DIND. Hos versus Inv. ita, ut vulgo descripti erant, auctoritate Cod. Rav. edidit, sed Brunck. sequutus recentiorem Schol. ita: *ἦπου δεινὸν*—*ἐνδ. ἕξει* hexam. | *ἡνίκ' ἂν*—*θήγοντος ὀδόντας* 815 | *ἀντιτέχνου*—*ὑπὸ δεινῆς* pentam. dactyl. | *ὄμματα στροβ.* troch. dimeter catal. | *ἔσται δ' ὑψ.*—*νείκη* | *σχινδαλμῶν*—*ἔργων*, | *φωτὸς*—*ἀνδρὸς* 820. | *ῥήμαθ' ἱπποβάμονα.* | *φρίξας*—*χαίταν* | *δεινὸν*—*ἥσει* | *ῥήματα*—*ἀποσπῶν* | *γηγενεῖ φυσ.* 825 | *ἔνθεν δὴ*—*λίσπη* | *γλῶσσ'*—*χαλινούς*, | *ῥήματα δαι. καταλ.* | *πνευμόνων π. πόνον*. DIND. Pro *ἕξει* Reisk. legendum conjecit *ἕλξει*. DOBR. *ἐριβρεμέτας*. *ὁ μεγαλόφωνος Αἰσχύλος*. BRUNCK.

814. Reisk. ad h. v. adscripsit conjecturam *τέρας*. Num igitur pro *περ* ita legi voluit? *ἡνίκ' α* ita, ut inter *κ* et *α* apostrophus positus sit, Elb. *ὀξυλάλον* (non *ὀξυλάλου*) Ald. Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. *ὀξυλάλων* Junt. II. III. DIND. *θήγοντος ὀδόντας ἀντιτ.* Sic bene recentiores edd., quibus adstipulantur præter Schol. Codd. B. D. Ingratus est hiatus in *ὀδόντα ἀντιτέχνου*, quam lectionem e prioribus edd. stulte revocavit Berg. [*θήγ. ὀδόντα*. Metaphora ab apris. In Lys. 1257. *αἴπερ τὼς κάπρως θάγοντας οἰῶ τὸν ὀδόντα*, ubi v. Not. Ita autem edd. pristinæ, non *ὀδόντας*. BERG. Etiam Inv. *ὀδόντα* dedit. DIND.] In membr. *ὀδόντ' ἀντιτέχνου*, cum elisione, quam metrum aversatur. Versus digessi, uti in membr. distincti sunt, quam rationem agnoscit etiam Schol. In proposita lectione *ξυ-*

λάλου substantive accipiendum est pro τὸ ὀξυλάλον, *garrulitas:* tametsi hac in formula vereor, ut sine offensione articulus omitti possit. Verbum ἰδεῖν ad alium sensum translatum, more poëtis familiari, qui sensuum verba commutant. Sic Æsch. S. C. Th. 103. κτύπον δέδορκα. In C. perspicue scriptum est ὀξυλάλου, quod adjective acciperetur, sicque vitaretur incommodum omissi articuli: ἡνίκ' ἂν περ ἴδῃ ὀξυλάλου ἀντιτέχνου θήγοντος ὀδόντας. Hac in phrasi neminem morari debet verbum ἰδεῖν cum patrio casu constructum. Verba sensuum duplicem adsciscunt casum, secundum et quartum. Ἴδῃ positum hic pro αἴσθηται et eamdem sequitur constructionem. Meliorem hanc lectionem puto. Brunck. Ms. ὀδόντ'. Ald. ὀδόντα. forte legendum θηγοντά τ' ὀδόντας. Bent. ὀδόντ' B. Pors. ὀδόντας Port. Lugd. Amst. In Not. Scal. ὀδόντα alii. Dind. ὀδόντα 1. 6.—ας 2. Dobr.

815. ἀντίτεχνον 1. sed gl. τοῦ Εὐριπίδου. Dobr.

816. ὄμματα στροβήσεται est, *oculos suos distorquebit.* Dind. ὀμμ 1. i. e. ὄμματα. Dobr.

817. ἱππολόφων B. (et Victor.) Pors. ἱππολόφων 1. 2. 6. in t. et Sch. omnes. Ita quoque L. Dobr. ὑψιλόφων. Infra 922. Eurip. dicit Æsch. proloqui ῥήματα βόεια ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους. Berg. A. C. D. ἱππολόφων. Brunck. Ita et Elb. Bav. estque exquisitius, quum ἵππος in nonnullis verbis compositis *magnum* indicet, ut in ἱππόπορνος. Possunt et *verba* esse, quæ veluti equinas (ex equinis pilis) cristas habent, ut ad ἱπποκόμους τρυφαλείας Hom. Il. M. 339. alludatur. Certe quod sequitur κορυθαίολος (ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων Apoll. Soph. Lex. Hom. p. 412.) Homericum est vocabulum. Cf. Heyn. ad Il. B. 816. Fortassis tamen ἱππολόφων e seq. ἱπποβάμονα exstitit. ὑψίλοφος idem est quod ἐπίλοφος, *cristatus.* V. Wakefield. ad Eurip. Herc. Fur. 1005. in Tragœdd. delectu t. i. ubi, pro voc. νείκη v. sequ. legi jubet μήκη, *longitudines verborum,* Horatii nempe—'ampullas et *sesquipedalia* verba.' Vulgatum indicat *acerrimas contentiones verborum cristatorum* (sublimium), quales vere in seqq. occurrunt. Dind. κορυθαίολα μήκη Salmas. in Solin. p. 735, 2. d. Id.

818. Lege σκινδαλάμων. Bent. σκινδάλαμων Suid. Ms. Pors. σχινδαλμῶν [ut Br. ed.]. Gl. λεπτολογιῶν. Mœr. [p. 360.] σχινδαλμός, ἐν τῷ χ, Ἀττικῶς· σκινδαλμὸς, Ἕλληνες, ubi v. Piers. In A. C. scriptum, ut vulgo [etiam ap. Inv.] σκινδαλμῶν, in B. D. σκινδαλάμων. Forma quadrisyllaba occurrit Nub. 130. λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους. Brunck. παραξόνια σχινδαλμῶν dicuntur rotationes (agitationes) audaces scindularum tenuium (argumentationum subtilium). σκινδαλμῶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. σκινδαλάμων 1. 6. -λαμῶν 2. Dobr. σμιλεύματά τ' ἔργων. *Minutias* seu *quisquilias,* quas sectatus sit in tragœdia Eurip. vitio hic ei vertit Comicus. Julian. Or. iv. p. 77. ἐργάτης γάρ ἐστι καὶ τούτων ἀγαθὸς, οὐκ ἀποσμιλεύων οὐδὲ ἀπονυχίζων ῥήματα, *est enim et dicendi peritus artifex: non ita tamen ut verba sua minute velut scalpro concidat et ad unguem exigat.* Spanh. Salmas. ad Solin. p. 735. b. c. "Æsch. in componendis tragœdiis majestatem et pondus verborum consectatum esse potius, quam elegantiam et nitorem veteres Critici observant. Contra ea Eurip. vitio datum est nimis accuratum et ornatum dicendi genus et nimius nitor in tragico argumento. Aristoph. in Ran. de Eurip. σκινδαλμῶν παραξόνια σμιλεύματά τ' ἔργων dicit, quibus in comparationem opponit Æschyli ἱπποβάμονα ῥήματα cet. Schol. σμιλεύματα interpretatur διαγλύμματα, quod ad calamos scriptorios scalpello temperatos referendum est. κάλαμοι διάγλυπτοι Crinagor. in Epigr." Idem Salmas. paulo ante σμίλην inter instrumenta librarii referri notat, i. e. scalpellum. Unde in veteri Epigramm. σμίλα δονακόγλυφος. Pollux vii. 21, 83. ait, σμιλεύματα h. l. dici a σμίλη coriariorum, ut sint *rejicula, resegmina.* Sed possunt in universum dici, ut videtur, σμιλεύματα omnia quæ resecantur τῇ σμίλῃ, etiam ea, quæ præciduntur in temperandis calamis. Suid. h. v. laudat l. l. et describit Schol. Interpres ibi vertit: *et quisquiliæ facinorum viri vim illatam fortiter propulsantis.* Quod est ap. Schol. ἐρεθίσματα, idem Interpres vertit, metaphorice, *quævis quisquiliæ.* Vox mihi suspecta est, neque enim alibi ἐρέθισμα hac significatione inveni. Tan. Faber ad Anacr. od. 22. putat legendum ἢ ξέσματα. Duck. Antiph. ap. Athen. iv. p. 161. λόγοι λεπτοὶ διεσμιλευμέναι τε φροντίδες. Berg.

819. φωτός. Eurip. intelligit. Berg. φρενοτέκτονος ἀνδρός. Æsch. nempe, qui non aliunde, sed ex semet voces illas grandiloquas in tragœdiis formarit: adde, qui haud semel compositis ex φρενὸς voc. sit vocibus usus, ut φρενοπληγεῖς Prom. 877. φρενώλεις Sept. c. Th. 763. et φρενοδαλὴς Eum. 327. ad quod adlusit forte insuper Comicus. Adde hic paulo post Æsch. de semet versum 814. Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα. Spanh.

Ven. I. II. cum puncto post ταῦτα. τίς sed cum puncto post ταῦτα Ald. Junt. I. II. Crat. Wech. Brub. Gel. τίς ταῦτα; Raph. Port. etc. Dind.

806. Metri gratia scribendum est, vel Ἀθηναίοις συνέβαινεν Αἰσχ., vel, ut Ms. Vat. U. habet, Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχ. Frischl. autem τὸ συνέβαινε male hic vertit, *obtingebat*, quum significet, *conveniebat*. Kust.— Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰσχ. Sic optime B. [etiam Borg. et Elb.] Ita etiam in meo, nisi quod συνεβ. habet neglecta littera Attica. Vulgo redundante syllaba Ἀθηναίοισι συνέβαινεν. In A. C. [et Rav.] Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχ. Musicas aures non haberet qui hanc præferret lectionem. Gl. ad ξυνέβαινεν, ἔχαιρεν, ἀπεδέχετο αὐτούς. Cod. E. Ἀθηναίοισι ξυνέβαινεν Αἰσχύλος. Brunck. Lege Ἀθηναίοις: sed Suid. in Συνέβαινεν habet Οὐ γὰρ Ἀθηναίοισι. Bent. οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαινεν Αἰσχύλος. Lege ob metrum vel Ἀθηναίοις vel συνέβαιν'. σαργανοῖσιν male pro σαργανοῖς legitur in Cratini versu apud Athen. iii. 32. p. 119. οὐ pro οὔτε Suid. Ms. in συνέβαινεν. cetera ut text. i. e. -οισι συνέβαινεν. ξυν. B. Pors. Ἀθηναίοισι συνέβαινεν Ald. etc. Ἀθηναίοις Elb. Dind. -οις ξυνέβαινεν 1. (et 2. nisi quod συν.) Dobr.

808. λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο, τοῦ γνῶναι πέρι φύσεις ποιητῶν. Adverbii vice hic est τὰ ἄλλα et valet *præterea*. λῆρον ἡγεῖτο αὐτούς, nempe τοὺς Ἀθηναίους, περὶ τοῦ γνῶναι—. Non satis accurata est versio, quæ sic corrigenda: *præterea nihil nisi meras nugas eos censebat in dignoscendis poëtarum ingeniis.* Salse Atheniensibus exprobrat prava judicia, quibus sæpe optimæ exigebantur fabulæ, concessa deterioribus palma, quod et ipse quum alias expertus est, tum maxime quando Nubes docuit. Brunck. πάρα Vet. non πέρι. Not. Scal. Dind.

811. s. οἱ δεσπόται sunt Pluto et Dionysus, alter Æaci alter Xanthiæ herus. Sensus: Quando majori cum studio graves res agere cœperint domini, facile nobis, nisi adsimus, verbera (effectus, κλαύματα pro causa) parata sunt. Dind.

813. Totus hic locus verbis sonoris et cothurnatis turget, ad imitationem nempe Æschyli, cujus stilum et characterem Aristoph. hic exprimere voluit. Kust. ἐριβρεμέτας. Æsch. ita vocat, propter illius magniloquentiam. Berg.

813-28. Hi versus quatuor æqualia systemata constituunt, quorum singula a duobus hexametris incipiunt, (813-16. 817-20. 821-24. 825-28.) et ita quidem, ut in tribus dactylicis, syllaba syllabæ respondeat. 818. lege σχινδαλάμων. Pors. [Et quod utpote manifestum, opinor, monere supersedit, cæsuræ examussim congruunt. Jure igitur hujus cantici artificium prorsus singulare mirabatur. Porro 817. κορυθαίολα νείκη legebat cum Salmas. ad Solin. p. 735, 2. D. post quem Wakefield. video suo more actum agentem ad Eurip. Herc. Fur. 1005. Ceterum Pors. in notis Mss. ad Æsch. postquam monuisset in Dioscoridis Epigrammate notissimo recte citavisse Salmas. ibidem, Αἰσχύλος ἐξύψωσεν, ὁ μὴ σμιλευτὰ χαράξας Γράμματα, addit. Dobr.] Ms. a Bent. collatus habuit ἐψύχωσε νοσησμια ευτα, unde ille parum feliciter νεοσμίλευτα. Σμιλευτὰ ad Eurip. tacite refertur, et imitatus est Dioscorides Aristoph. quem v. Ran. 813-20. 899-903. 1003. 1004. ed. Brunck. Horum locorum primum dederat Salmas. In ἐριβρεμέτας Suid. Ms. εἰς τ'.—ἄβροτον—μέλεαν ἐπιστ.—γεωργὸν—et ἐν om. Pors.

813. et seqq. Quatuor systemata septem vers. Bent. numeravit. Dind. Hos versus Inv. ita, ut vulgo descripti erant, auctoritate Cod. Rav. edidit, sed Brunck. sequutus recentiorem Schol. ita: ἦ που δεινὸν—ἔνδ. ἕξει hexam. | ἡνίκ' ἂν—θήγοντος ὀδόντας 815 | ἀντιτέχνου — ὑπὸ δεινῆς pentam. dactyl. | ὄμματα στροβ. troch. dimeter catal. | ἔσται δ' ὑψ.—νείκη | σχινδαλμῶν — ἔργων, | φωτὸς—ἀνδρὸς 820. | ῥήμαθ' ἱπποβάμονα. | φρίξας — χαίταν | δεινὸν — ἥσει | ῥήματα—ἀποσπῶν | γηγενεῖ φυσ. 825 | ἔνθεν δὴ—λίσπη | γλῶσσ'—χαλινούς, | ῥήματα δαι. καταλ. | πνευμόνων π. πόνον. Dind. Pro ἕξει Reisk. legendum conjecit ἕλξει. Dobr. ἐριβρεμέτας. ὁ μεγαλόφωνος Αἰσχύλος. Brunck.

814. Reisk. ad h. v. adscripsit conjecturam τέρας. Num igitur pro περ ita legi voluit? ἡνίκ' α ita, ut inter κ et α apostrophus positus sit, Elb. ὀξύλαλον (non ὀξυλάλου) Ald. Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. ὀξυλάλων Junt. II. III. Dind. θήγοντος ὀδόντας ἀντιτ. Sic bene recentiores edd., quibus adstipulantur præter Schol. Codd. B. D. Ingratus est hiatus in ὀδόντα ἀντιτέχνου, quam lectionem e prioribus edd. stulte revocavit Berg. [θηγ. ὀδόντα. Metaphora ab apris. In Lys. 1257. αἴπερ τὼς κάπρως θάγοντας οἷα τὸν ὀδόντα, ubi v. Not. Ita autem edd. pristinæ, non ὀδόντας. Berg. Etiam Inv. ὀδόντα dedit. Dind.] In membr. ὀδόντ' ἀντιτέχνου, cum elisione, quam metrum aversatur. Versus digessi, uti in membr. distincti sunt, quam rationem agnoscit etiam Schol. In proposita lectione ἀν-

λάλον substantive accipiendum est pro τὸ ὀξυλάλον, *garrulitas:* tametsi hac in formula vereor, ut sine offensione articulus omitti possit. Verbum ἰδεῖν ad alium sensum translatum, more poëtis familiari, qui sensuum verba commutant. Sic Æsch. S. C. Th. 103. κτύπον δέδορκα. In C. perspicue scriptum est ὀξυλάλου, quod adjective acciperetur, sicque vitaretur incommodum omissi articuli: ἡνίκ' ἂν περ ἴδῃ ὀξυλάλου ἀντιτέχνου θήγοντος ὀδόντας. Hac in phrasi neminem morari debet verbum ἰδεῖν cum patrio casu constructum. Verba sensuum duplicem adsciscunt casum, secundum et quartum. Ἴδῃ positum hic pro αἴσθηται et eamdem sequitur constructionem. Meliorem hanc lectionem puto. Brunck. Ms. ὀδόντ'. Ald. ὀδόντα. forte legendum θήγοντά τ' ὀδόντας. Bent. ὀδόντ' B. Pors. ὀδόντας Port. Lugd. Amst. In Not. Scal. ὀδόντα alii. Dind. ὀδόντα 1. 6.—ας 2. Dobr.

815. ἀντίτεχνον 1. sed gl. τοῦ Εὐριπίδου. Dobr.

816. ὄμματα στροβήσεται est, *oculos suos distorquebit.* Dind. ὀμμ 1. i. e. ὄμματα. Dobr.

817. ἱππολόφων B. (et Victor.) Pors. ἱππολόφων 1. 2. 6. in t. et Sch. omnes. Ita quoque L. Dobr. ὑψιλόφων. Infra 922. Eurip. dicit Æsch. proloqui ῥήματα βόεια ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους. Berg. A. C. D. ἱππολόφων. Brunck. Ita et Elb. Bav. estque exquisitius, quum ἵππος in nonnullis verbis compositis *magnum* indicet, ut in ἱππόπορνος. Possunt et *verba* esse, quæ veluti equinas (ex equinis pilis) cristas habent, ut ad ἱπποκόμους τρυφαλείας Hom. Il. M. 339. alludatur. Certe quod sequitur κορυθαίολες (ὁ τὴν κόρυθα ἀκίνητον ἔχων Apoll. Soph. Lex. Hom. p. 412.) Homericum est vocabulum. Cf. Heyn. ad Il. B. 816. Fortassis tamen ἱππολόφων e seq. ἱπποβάμονα exstitit. ὑψίλοφος idem est quod ἐπίλοφος, *cristatus.* V. Wakefield. ad Eurip. Herc. Fur. 1005. in Tragœdd. delectu t. i. ubi, pro voc. νείκη v. sequ. legi jubet μήκη, *longitudines verborum*, Horatii nempe—'ampullas et *sesquipedalia* verba.' Vulgatum indicat *celerrimas contentiones verborum cristatorum* (sublimium), quales vere in seqq. occurrunt. Dind. κορυθαίολα μήκη Salmas. in Solin. p. 735, 2. d. Id.

818. Lege σκινδαλάμων. Bent. σκινδάλμων Suid. Ms. Pors. σχινδαλμῶν [ut Br. ed.]. Gl. λεπτολογιῶν. Mœr. [p. 360.] σχινδαλμός, ἐν τῷ χ, Ἀττικῶς· σκινδαλμός, Ἕλληνες, ubi v. Piers. In A. C. scriptum, ut vulgo [etiam ap. Inv.] σκινδαλμῶν, in B. D. σκινδαλάμων. Forma quadrisyllaba occurrit Nub. 130. λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους. Brunck. παραξόνια σχινδαλμῶν dicuntur rotationes (agitationes) audaces scindularum tenuium (argumentationum subtilium). σκινδαλμῶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. σκινδαλάμων 1. 6. -λαμῶν 2. Dobr. σμιλεύματά τ' ἔργων. *Minutias* seu *quisquilias*, quis sectatus sit in tragœdia Eurip. vitio hic ei vertit Comicus. Julian. Or. iv. p. 77. ἐργάτης γάρ ἐστι καὶ τούτων ἀγαθὸς, οὐκ ἀποσμιλεύων οὐδὲ ἀπονυχίζων ῥήματα, *est enim et dicendi peritus artifex: non ita tamen ut verba sua minute velut scalpro concidat et ad unguem exigat.* Spanh. Salmas. ad Solin. p. 735. b. c. "Æsch. in componendis tragœdiis majestatem et pondus verborum consectatum esse potius, quam elegantiam et nitorem veteres Critici observant. Contra ea Eurip. vitio datum est nimis accuratum et ornatum dicendi genus et nimius nitor in tragico argumento. Aristoph. in Ran. de Eurip. σκινδαλμῶν παραξόνια σμιλεύματά τ' ἔργων dicit, quibus in comparationem opponit Æschyli ἱπποβάμονα ῥήματα cet. Schol. σμιλεύματα interpretatur διαγλύμματα, quod ad calamos scriptorios scalpello temperatos referendum est. κάλαμοι διάγλυπτοι Crinagor. in Epigr." Idem Salmas. paulo ante σμίλην inter instrumenta librarii referri notat, i. e. scalpellum. Unde in veteri Epigramm. σμίλα δονακόγλυφος. Pollux vii. 21, 83. ait, σμιλεύματα h. l. dici a σμίλῃ coriariorum, ut sint *rejicula, resegmina.* Sed possunt in universum dici, ut videtur, σμιλεύματα omnia quæ resecantur τῇ σμίλῃ, etiam ea, quæ præciduntur in temperandis calamis. Suid. h. v. laudat l. l. et describit Schol. Interpres ibi vertit: *et quisquiliæ facinorum viri vim illatam fortiter propulsantis.* Quod est ap. Schol. ἐρεθίσματα, idem Interpres vertit, metaphorice, *quævis quisquiliæ.* Vox mihi suspecta est, neque enim alibi ἐρέθισμα hac significatione inveni. Tan. Faber ad Anacr. od. 22. putat legendum ἢ ξέσματα. Duck. Antiph. ap. Athen. iv. p. 161. λόγοι λεπτοὶ διεσμιλευμέναι τε φροντίδες. Berg.

819. φωτός. Eurip. intelligit. Berg. φρενοτέκτονος ἀνδρός. Æsch. nempe, qui non aliunde, sed ex semet voces illas grandiloquas in tragœdiis formarit: adde, qui haud semel compositis ex φρενὸς voc. sit vocibus usus, ut φρενοπληγεῖς Prom. 877. φρενώλεις Sept. c. Th. 763. et φρενοδαλὴς Eum. 327. ad quod adlusit forte insuper Comicus. Adde hic paulo post Æsch. de semet versum 814. Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα. Spanh.

820. Voce ἱπποβάμων usus itidem Æsch. Prom. 804. στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποβάμον' et Suppl. 262. ἱπποβάμοσιν εἶναι καμήλοις et Æsch. exemplo de Centauris Soph. Trach. 1111. ἱπποβάμονα στρατόν. SPANH.

821. Φρίξας — λοφιᾶς. [Empedocles (immo Hom. Od. T. 446.) ap. Plutarch. in Quæst. Phys. (t. ix. p. 630. Reisk.): φρίξας εὖ λοφιήν, πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. Soping. ad Hesych. v. Λοφίη. BERG.] Locus hic ita vertendus: Erigens vero natura sua comatæ cervicis Horrendam jubam Et terribile supercilium contrahens, Rugiens emittet Verba compaginata, Tabularum instar ea avellens Terrestri (i. e. valido et vehementi) venti flamine. KUST. Forma χαίτην quam Inv. recepit pro vulg. χαῖταν ferri posset, nisi λοφιᾶς præcessisset. χαίταν Ald. et cett. edd. χαίτην Bav. DIND. λοφιᾶς (sic) et χαίτην Suid. Ms. v. αὐτοκόμου. PORS. et sic edd. Med. Ald. Kusteriana λοφίας — χαίταν. DOBR.

822. ἐπισκύνιον ξυνάγων. Gl. in C. συστέλλων. In B. D. textus exhibet ἐπισκύνιον ξυνέχων. Gl. in D. συνάγων, ὥσπερ οἱ θυμούμενοι θῆρες. Genuina lectio sæpe in gl. latet, quod alibi observavi. In Cod. B. contextus serie scriptum, βρυχώμενος ἥσει πέμψει. Sic etiam in C. nisi quod πέμπει habet. Gl. pro voce textus acceperunt boni librarii, quod non raro contigit. Hic manifestus est error. Sed aliæ sunt interpolationes, quæ facile fallant, nisi quis callidiori sensu præditus sit. Exemplo sit versus in Lys. 1299. BRUNCK. ἐπισκήνιον Brub. ξυνέχων Elb. DIND. βρυχώμενος. Æsch. intelligitur, quem paulo ante ἐριβρεμέταν dicebat. BERG. Vulgatum in omnibus edd. est, βρυχώμενος ἥσει —. Etiamsi forma βρυχόμενος ab Inv. recepta defendi possit (V. Zonar. v. Βρύχεται t. i. p. 410.), tamen quid sibi velit ἥσει, ab eodem repositum, non patet, nec comma post βρυχ. recte se habet, sed post ξυνάγων est collocandum. βρυχώμενος ἥσει Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. βρυγώμενος ἥσει Amst. DIND. — βρυχώμ. B. PORS. βρυχόμενος εἴσει (sed ἥ em. rub. et gl. πέμπει) 1. DOBR.

823. Suid. γομφοπαγῆ. PORS. πινακιδὸν 1. 6. -ηδὸν 2. DOBR. πινακιδῶν vitiose Ven. I. Raph. πινακηδῶν Ven. II. Post πινακηδὸν comma habent Port. Lugd. Amst. DIND.

824. γηγενεῖ φυσήματι. Gigantes dicebantur γηγενεῖς. V. ad Nub. 851. BERG.

825. Interpungatur hæc vulgo ita, ut post βασανίστρια recte comma ponatur, non post γλῶσσ', sed verba λίσπη γλ. ἀνελ. jungantur. Post ἀνελισσ. etiam comma esse debet et post δαιομένη. Nescio cur mutaverit Inv. στοματουργὸς est, quæ os format, dicendi magistra. Intelligitur autem Eurip. lingua. λίσπη γλῶσσα, auctore Photio Lex. p. 166. est ἡ ἐπιτετριμμένη. Vocabulum hoc varie explicatum est. V. Ruhnk. ad Tim. p. 175. Piers. ad Mœr. p. 245. Schneid. ad Lennep. p. 378. Certe non est lubrica, ut vulgo redditur, sed potius lævis. λίσπη Elb. DIND.

826. γλῶσσ' ἀνελισσομένη et versu abhinc secundo [ex Br. descriptione et lectione] πνευμόνων formæ sunt veteres, Ionicæ, eædemque antiquæ Atticæ dialecti, quam in plerisque sequuntur Tragici. Eas in chorico cantico, ubi Tragicorum μελοποιΐαν imitatur Comicus cum recentioris Atticismi formis γλῶττ' ἀνελιττομ. et πλευμόνων mutare nefas fuisset. Priores agnoscunt iv. Codd. Ald. πλευμόνων edidit, melius Bern. Junta πνευμόνων. BRUNCK. δαιομένη ῥήματα est, dissecans, concidens, Æsch. scilicet, adversarii dicta. ἀνελισσομένη male Amst. DIND.

826-27. -μένα bis 1. DOBR.

827. καταλεπτολογήσει. Nubb. 1499. διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς. BERG. "Id est, subtiliter examinabit verba turgida et sesquipedalia; quæ paulo ante dixit ἱπποβάμονα ῥήματα, γομφοπαγῆ, orationem ampullatam et dithyrambicam, quam pronunciari sine pulmonis vexatione et anhelitu non possit." Casaub. ad Pers. Sat. i. 14. p. 56. 'Grande aliquid, quod pulmo animæ prælargus anhelet.' DUCK. Syllaba λο in verbo λεπτολογ. bis scripta est in Elb. DIND.

828. πλευμόνων, Attice pro πνευμόνων. Sic Pac. 1073. ὁ πλεύμων, ubi Schol. Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ λ, ὁ πλεύμων. Eumœr. Ms. in dict. Att. πλεύμων, Ἀττικῶς, πνεύμων, Ἑλληνικῶς. SPANH. At v. not. Brunck. ad 822. πνευμόνων etiam Elb. πνευμόνων Elb. (et Rav.) Junt. I. Brub. DIND. Ms. πνευμόνων. BENT. πνευμόνων B. PORS. πνευμόνων 1. 2. DOBR.

829. Hic jam prodeunt Euripides, Æschylus, et Bacchus; deinde illi duo certant de primatu, Baccho judice. BERG. μεθείμην. Sic recte A. C. etiam E. Gl. παραχωρήσαιμι. Vulgo μεθείην, quam scripturam mendosam esse, jam ostenderat Dawes. p. 238. Verbum activum μεθίημι cum accus. semper, cum genit. numquam construitur. Forma passiva μεθίεμαι utrumque casum adsciscit. V. not. ad Vesp. 416. BRUNCK. Non prodeunt in scenam, sed exhibentur in eo loco, ubi jam altercati esse finguntur, et Eu-

rip. loqui pergit. Constituitur hic act. tertii scena secunda, sed ap. Francogall. interpr. est actus quinti scena prima. Dawes. p. 236. ed. sec. ita præcipit: "Qui vel verbum act. μεθίημι cum genit. vel med. μεθίεμαι cum accusat. rite conjungi existimat, quod in Comici editores cadere video, loquendi consuetudinem ab Atticis servatam ignorat." In Append. p. 463. in eamdem rem laudatur Valck. ad Phœn. p. 186. et ad Hipp. 323. Dind. Οὐ κἂν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Correxit Gel. Ms. Baroc. 127. μεθείμην. Id. Ms. μεθείμην. Bent. μεθείμην B. Pors. μεθείμην servant 1. 2. 6. Sed μεθείμην L. Dobr.

830. κρεῖττον sed acutus supra circumflexum, et ω supra ο B. Pors.

831. Malim hæc αἰσθάνει γὰρ τοῦ λόγου interrogative accipi. αἰσθάνῃ Elb. Dind.

832. Male Frischl. hæc ita vertit: *Primum magnifice se geret, quod undique Verborum monstra loquatur in tragœdiis.* Sensus est: Vultu ad gravitatem composito tacitus primum animo repetet verborum monstra, quæ identidem in tragœdiis proferre solebat. Kust. Infra 1018. Αἰσχύλε λέξον, μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε. Æsch. in tragœdiis introduxit sæpe personas nimis diu tacentes; infra 909. de eo dicit Eurip. πρώτιστα μὲν δή γ' ἕνα τινα 'κάθισεν ἐγκαλύψας etc. Berg. Suid. ἀποσεμνύνει. Pors. ἀποσεμνυνεῖται. Gl. σεμνῶς ἑαυτὸν σχηματίσει. Brunck.

833. ἐτερατεύετο Elb. Dind. τραγῳδίαις B. Pors.

834. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν. Quod nempe non in laudem sed in vituperium hic Eurip. a Baccho dicitur. Sic Conc. 560. et 779. ubi priori loco *o mi homo*, posteriori, *o infelix virorum*, a Tan. Fabro redditur. Sic jam ante ap. Æsch. S. C. Th. 891. Αἴ, αἴ, δαιμόνιοι (*infelices*). Alioquin Av. 1639. Hercules ad Neptunum: ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων, Πόσειδον, *o felix hominum, Neptune!* Priori vero sensu δαίμων de *infortunio* apud dictum modo Tragicum legitur Pers. 158. εἴ τι μὴ δαίμων παλαιός, *ne forte vetus infelicitas*: et Sept. Theb. 967. δαίμων, ubi Schol. δυστυχία. Spanh. Immo simpliciter est, *o bone*, ut sæpe ap. Hom. neque vel in laudem vel in vituperium per se dicitur. Contra metrum μέγα e suis libris, quibus Bav. adsentitur, recepit Inv. pro μεγάλα. Dind. μεγάλα Ald. et cett. edd. μέγα etiam Bav. Dind. Eupolis Eustath. ad Od. Α. p. 428, 51=1680, 26. [ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ φθονερὸν ἴσθ' ἀνδρίον.] μέγα B. μὴ μέγα λέγε Plato Phæd. p. 38, 11. Bas. [95. B. HSt. 62. Wyttenb.] Pors. μεγάλα servant 1. 2. 6. Dobr.

835. Locum hunc citat Suid. v. 'Αγριοποιός, v. 'Αθύρωτον et v. 'Εγῷδα. Kust. ἐγῷδα. [Sic Eqq. 118. et Ach. 905. Adde Eurip. Phœn. 723. Spanh.] Sic Codd. Perperam vulgo divisum ἐγ' ᾧδα. V. ad Thesm. 502. Sic ubique excudi volui, quod semel dictum sufficiat, nec librorum hanc varietatem amplius observabo. Brunck. 'Εγ' ᾧδα Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. τοῦτον, κἀξεπίσταμαι καὶ 3. Suid. in ἀγριοποιόν, non in ἐγῷδα, ubi Ms. παρὰ αἰσχύλων. Pors.

836. Locum hunc citat Gell. i. 15. [Noct. Att. p. 113. ed Conradi] ubi ait: "Hujuscemodi autem loquacitatem verborumque turbam magnitudine inani vastam facetissimus poëta Aristophanes insignibus vocabulis denotavit in his versibus: "Ανθρωπον ἀγριοποιόν, αὐθαδόστομον, ἔχοντ' | ἀχάλινον, ἀκρατές, ἀπύλωτον στόμα, | ἀπεριλάλητον, κομποφακελορρήμονα. [In edd. Gell. vett. erat ἀγριωπόν, in Ms. Reg. quod Jac. Gronov. laudat ἀγριωποιόν. Inv. e Rav. ἀθύρωτον dedit. Dind.] Kust. ἀγριοποιὸς est, qui ἀγρίους fingit, quos introducit. αὐθαδόστομον. Usus est Æsch. voce αὐθαδίσμασιν Prom. 963. h. e. juxta Schol. κομπάσμασιν, de *arrogantibus dictis* aut *factis*. Spanh. Suid. in 'Αγριοποιόν: et sic in 'Εγῷδα: at in 'Αγρίωπον ut Ms. e 2da manu: ubi σχολ. ἄγριον τὴν φωνήν: [quære an μορφὴν præbeat Ms.?] Bent. ἀγριοπὸν Bav. ἀγροιοποιὸν Junt. iii. Dind. ἀγρἰωπὸν 1. (ῖ ex em. m. pr. et gl. ἄγριον τὴν φωνήν. ἢ ἀγριόφθαλμον. ἢ ἄγρια ποιοῦντα ἔπη.) -οποιὸν 2. -ωποιὸν 6. Dobr.

837. ἔχοντ' ἀχάλ. — στόμα. Eurip. Fragmm. ex Menalippe [xx. 4.] ἀχάλιν' ἔχουσι στόματα. V. Not. Barnesii ad Eurip. Bacch. 385. ad hæc verba: ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας τὸ τέλος δυστυχία. Theophylact. Simocatta ep. 67. οὐκ εἰδώς, ἀχαλίνωτον γλῶτταν μείζονα τοῦ πλημμελήματος εἰσπραττομένην τὴν κόλασιν. Berg. Apud Lucian. Revivisc. p. 391. t. i. ex Eur. adducitur ἀχαλίνων στομάτων. Spanh. ἀπύλωτον στόμα, *os effrænum* seu *nullis claustris coercitum*. Cyrill. adv. Julian. ii. p. 38. ad hunc Comici locum forte respiciens, ἐπειδὴ δέ, ὡς ἔφην, ἀπύλωτον ἀνοιγνὺς τὸ στόμα. Id. Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 352, 11. ἀθύρωτος: ἄκλειστος. 'Αριστοφάνης. Dind. ἀπύλωτον Ald. et cett. edd. Dind. Suid. 'Απύλωτον: at ἀθύρωτον (sic Rav.) in 'Αγρίωπον. Bent. ἀθύρωτον Suid. ubi sup. [i. e. in ἀγρ.] et in v. hic tamen memorans alteram lectionem. Pors.

838. κομποφακελορρήμονα. V. infra 938. Berg. κομποφακελορρήμονα. Gl.

redonabo.' Anna Fabri ad Latinæ versionis sensum Homerica reddidit: utrumque ducem sequutus est totus novorum Gallicorum interpretum grex. At vir longe doctissimus, qui Græca ex ipsis Græcis vertere solebat, Jo. Boivin in Actis Reg. Paris. Acad. t. ii. p. 24. Nestoris sensum vere et eleganter expressit: "Et vous, fils d'Atrée, calmez la violence de vos transports, oubliez votre colère. C'est moi, *qui vous prie de vous relâcher en faveur d'Achille*, dont le bras, etc." Brunck.

851. οὐκ ἀπὸ Suid. χάλαζα. Pors. χαλαζῶν δ' Inv. δ' post χαλαζῶν abest Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Post χαλαζῶν colon in Lugd. Amst., in al. comma. Dind.

852. ἐκ ποδῶν pleræque vett. edd. Dind. σαυτὸν B. Pors. σαυτὸν 1. Dobr.

853. κεφαλαίῳ. Gl. καθολικῷ καὶ μεγάλῳ. Schol. ἁδρῷ. Nub. 975. κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος. "κεφάλαιον, κεφαλὶς et κεφαλὴ apud Dioscoridem et alios pro *capitulo* plantarum, ossium, immo quarumvis fere summitatum capitatarum occurrit, ut et Lat. *caput*. Et quia *caput* est pars crassior ac durior, inde Comicus κεφαλαίῳ ῥήματι τὸν κρόταφον θένειν dixit, *duriori verbo caput ferire*; ubi κεφαλαίῳ adjective sumitur pro *grandi* et *duro*, ἁδρῷ, *crasso*, ut Schol." Jo. Alberti Obss. Phill. in N. T. p. 179. Brunck. Rav. (Borg.) ἵνα μ' ἐν. i. e. μη. Dind.

854. ἐκχέῃ τὸν Τήλ. i. e. *ne effundat aut excutiat tibi mentem et sapientiam, quam præcipue ostendere voluisti in Telepho dramate*; μὴ ἐκχέῃ τὸ πᾶν σόφισμα, ut cum Soph. dicam ex Philoct. 13. Introduxerat autem Telephum tamquam facundum et disertum; in Ach. 428. sic describitur: χωλός, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν. Deinde alter dicit, οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον. Berg. θείνων Suid. in Κεφαλαίῳ. Bent. θεῖνειν Ald. Junt. I. θένων Junt. II. et recentiores edd. consentientibus, ut videtur, libris scriptis. Accentum correxit Blomfield. in Edinburgh Review, fasc. XXXVIII. p. 484.—Scribendum videtur ἐκχέῃς. Dind.

855. Citat locum hunc Suid. v. Πραόνως. Kust. Infra 996. μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις, ubi v. Not. Berg. πράως Bav. Dind. ἡμερωτέρως Gl. B. Pors.

856. Edd. vetustiores itemque Ms. Vat. U. et Suid. v. Πραόνως habent: Ἔλεγχ', ἐλέγχου [pro olim vulg. ἔλεγχ' ἐλέγχους]. Kust. Sic Codd. omnes. Gl. in C. D. ἔλεγχ' αὐτόν, ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ. Pars gl. in contextus seriem illata in B. ἔλεγχ' ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ. Nostram lectionem habent vett. edd., unde illam bene revocavit Berg. Nescio unde in recentiorum quasdam venerit ἔλεγχ' ἐλέγχους. Ad hæc ἔλεγχ', ἐλέγχου referuntur mox sequentia Eurip.: ἕτοιμός εἰμι δάκνειν, δάκνεσθαι. Brunck. οὐ πρέπει. Cod. E. οὐ θέμις. Id. ἔλεγχ', ἐλέγχου citat ad Il. K. Eustath. p. 801, 55=720, 19. δ' οὐ θέμις B. δὲ πρέπει Suid. Ms. πράονως. Sed teste amici epistola inter ejus chartas, λοιδορεῖσθαι οὐδὲ πρέπει C. C. C. in πράονως. λοιδορεῖσθ' οὐ πρέπει Ms. in σὺ δὲ μὴ π. Pors. Post ἔλεγχ' non interpungunt edd. vett. ἔλεγχ' ἐλέγχους Port. Lugd. Amst. Dind. ἐλέγχου 1. 2. 6. θέμις 1. 6. (hic supr. γρ. πρέπει) πρέπει 2. θέμις U. Dobr.

858. Versum hunc citat Schol. Arati ad Διοσημ. p. 135. ed. Ox. [315. s. 1047. p. 235. t. i. Buhl.] ubi ait, ὁ πρῖνος τῶν πάνυ καταξήρων ἐστί. Καὶ μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοφάνης λέγων· Σὺ δ' ὥσπερ πρῖνος εὐθὺς ἐμπρησθεὶς βοᾷς. Kust. εὐθεὶς Ven. II. Dind. ὡς pro ὥσπερ Suid. Ms. σὺ δέ. Pors. ἐμπρισθεὶς sed gl. καυθεὶς 1. Contra παραπρήσομαι 880. Dobr.

860. δάκνειν. Eqq. 493. μέμνησο τὸν δάκνειν, διαβάλλειν. Metaphora a gallis pugnantibus. Berg. εἰ τούτῳ δοκεῖ. Perperam in B. τοῦτο. V. ad Thesm. 428. Brunck. Dativum τούτῳ sententia et constructionis ratio flagitat. Hopf. Post πρότερος nulla interpunctio edd. vett. Port. verba δάκνεσθαι — δοκεῖ parentheseos notis inclusit. Sic et Lugd. Amst. τοῦτο Elb. Dind. δάκνω 1. unde possis δάκνων, sed præstat vulgata. Alia ratio loci Eq. 1236. ubi κλέπτων Ald. et Mss. recte. V. supra ad 416. Dobr.

862. Πηλέα disyllabum est. V. supra ad 76. Brunck. Sunt nomina fabularum Eurip. deperditarum. Conz. Πηλέα τε καὶ — Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

863. κἄτι Ven. II. Gel. — μάλα Elb. Borg. Bav. et Rav. μᾶλλον. Dind.

864. σὺ δὲ τί βουλεύειν (ν eras.) ποιεῖν B. Pors. δέ γε τί 1. 6. Dobr.

865. Vulgo legitur, ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε: verbis manifestum poëtæ sensum non referentibus. Particulam ἂν omisit librariorum socordia, quod iis solemne fuisse novimus. Eam desiderari vidit quidem Dawes. [ἐβουλόμην μὲν—volebam quidem? parum congruenter. Laudandus profecto aliquatenus Frischl. quod non tam Græcorum notioni quam sententiæ ingenio morem gesserit. Is utique sic interpretatur: Ego quidem nolim certare tragœdiis. Editoris vero munere idem cum ceteris juxta functus est, qui non viderit rescribi oportuisse, ἐβουλόμην ἂν — vellem hic loci non certare: vel ἐβουλόμην μὲν ἂν οὐκ — vellem quidem — ut Vesp. 964. Eccl. 151. Eurip. El. 387. Dawes. M. Cr.

p. 237.], sed pro μὲν reponendo ἂν poëtæ manum non restituit. Utraque retinenda particula. En fidejussorem meæ emendationis ipsum Comicum. Conc. 151. ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων λέγειν —. Ad eumdem modum hic legendum, ἐβουλ. μὲν ἂν οὐκ ἐρίζειν ἐνθ. Nullo partium studio ductus optimus Burges. quo cordatiorem novi neminem, ad tuendam contra Dawes. vulgatam lectionem duo Soph. advocat loca, quorum alter alieno sensu acceptus est, alter in mendo cubat, quod olim ostendam. Brunck. V. Burges. ad Soph. Œd. Tyr. 1374. et 1386. Hopf. ἂν deest Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind. Vulg. 1. 2. 6. Dobr.

866. Lege ὡ 'γὼν νῷν. Bent. Metri gratia scribendum est ἐστὶν ὡ 'γὼν (pro ὁ ἀγών), ut recte habet Ms. Vat. U. Et deinde pro τιὴ idem Ms. habet τί δαί; Kust. Eurip. in Iphig. ad Aul. 804. οὐκ ἐξ ἴσου γὰρ μένομεν Εὐρίπου πύλας. Berg. Vulgo sic legitur hic versus: οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ἀγὼν νῶϊν. — τιή; duplici menda. Primo νῶϊν, σφῶϊν, disyllaba poetis Atticis prorsus sunt inusitata, quod post alios observavi ad Æsch. Prom. 12. In membr. scriptum ἀγὼν νῷν, claudicante metro. Nam in ἀγὼν prima semper corripitur, quæ etiamsi anceps esset, quod falso crediderunt viri quidam docti, non tamen hic salva linguæ indole sine articulo stare hoc nomen posset, quum de certo et definito certamine sermo sit. Nihil verius est Dawes. emendatione οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ὡ'γὼν νῷν. — Sæpissime librarii ὡ'γὼν in ἀγὼν mutarunt, quod ad Eurip. Or. 857. observavimus. In ejusdem poetæ Heracl. 724. scribendum, ὡς ἐγγὺς ὡ'γὼν —. Pro τιὴ in membr. scriptum τί δαί; Hes. τί δαί; διατί δή; Ejusdem significationis est τιή. Brunck. ἐστιν 'ἀγὼν νῷν. Δι. τιή; Αἰσ. Ὅθ' ἡ π. Dawes. Misc. Crit. p. 239. Pors. ἐξίσου Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. ἀγὼν νῶιν Ald. Junt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Raph. Port. Lugd. ἀγὼν νῶϊν Junt. I. Brub. Amst. Pro τί δαὶ est τιὴ in Ald. et cett. edd. ὁτιὴ Elb. Dind.

867. Ms. Vat. U. rectius ὅτι ἡ ποίησ—. Kust. ὅτι ἡ π. distincte scriptum in A. C. Perperam vulgo ὁτιὴ ποίησις. Gl. in meo ad ὁτιή, διότι, ad ποίησις, ἡ. Scilicet indicare voluit glossator, articulum subintelligi, quem abesse non patitur sermonis ingenium. Hoc sensit quidem Dawes, sed perperam emendavit: ὅθ' ἡ ποίησις. [Misc. Crit. p. 238. ubi addidit: "denotat autem ἡ ποίησις non jam, uti cepit Frischl. *artem poeticam*, sed τὰ δράματα *fabulas* sive *poemata*, non secus atque infra ὥσπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποίησιν." Dind.] Observavi ad Lys. 611. ultimam in ὅτι numquam elidi. V. infra ad 922. 1386. Brunck. οὐχὶ συντέθνηκέ μοι. [Verbum hoc reddendum est, *simul ad orcum descendit*. Alludit ad populi Ath. decretum, quo scitum est, post ejus mortem τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνειν. V. Æsch. vitam. Cf. Philostr. V. Apoll. vi. p. 245. Poesin igitur suam inter vivos adhuc εἰρωνικῶς queritur, quum Eurip. poesis ad orcum, simul cum auctore descenderit. Tyrwhitt. in App. ad Dawes. p. 464.] Nam etiam post mortem Æsch. agebantur ejus tragœdiæ ex decreto publico; Schol. Comici ad Ach. 10. τιμῆς δὲ μεγίστης ἔτυχε παρ' Ἀθηναίοις ὁ Αἰσχύλος, καὶ μόνου αὐτοῦ τὰ δράματα ψηφίσματι κοινῷ μετὰ θάνατον (post mortem ejus) ἐδιδάσκετο. Scriptor vitæ Æsch. Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὡς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου, χορὸν λαμβάνειν. Ubi v. Stanl. etiam, quem non fugit prædictus Schol. locus. Berg. Scribendum συντέθνηκ' ἐμοί, siquidem ὀρθοτονουμένῳ rectius opponitur sequens τούτῳ. Hotib. ὁτιὴ ποίησις Ald. et cett. edd. ὅτι ἡ Rav. et Borg. Dind.

868. ὥσθ' ἕξει λέγειν. Quoniam res agitur apud mortuos et Euripidis poesis cum ipso mortua est, Æschyli autem, licet etiam mortui, poesis est apud vivos; dicit Æsch. Euripidi non defore verba, sibi autem forte defore. Sed eventus docebit, Eurip. tamen vinci ab Æsch. quamvis ipse artem ad inferos secum detulerit, Æsch. autem non; itaque tanto major est gloria Æsch.; quid enim fecisset, si et ipse artem secum detulisset? aut quid tunc demum fecisset, si ipse quidem detulisset secum artem, Eurip. autem non? Forte devorasset hominem. Berg. Sensum horum verborum neutiquam assequutus est interpres. [Frischl.] Vertit, *sicut ipse fatebitur*. Dixerat Æsch. *inter se et Eurip. inique comparatam esse in orco contentionem*. Quæsivit Bacchus: *Quid ita tandem?* Respondet Æsch. *Propterea quod poemata mea non sunt mecum* [illegible] *mortua, neque adeo ad orcum devenere*, [illegible] inde mihi in recitando sola memoriæ v[illegible] [illegible]dum erit. *Istius contra scripta mortu*[illegible] [illegible]um *simul mortua ad orcum comitata* [illegible]*le ei quum præsto sint ad manum, promptu erit recitare*. Dawes. (M. Cr. p. 238. a.) δ' post ὅμως deest Ald. et cett. δρᾶν Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. δρῷν Brub. Dind.

869. ὅμως δ' ἐπειδὴ —. Sic bene (Rav. et) A. C. Perperam vulgo particula δὲ

redonabo.' Anna Fabri ad Latinæ versionis sensum Homerica reddidit: utrumque ducem sequutus est totus novorum Gallicorum interpretum grex. At vir longe doctissimus, qui Græca ex ipsis Græcis vertere solebat, Jo. Boivin in Actis Reg. Paris. Acad. t. ii. p. 24. Nestoris sensum vere et eleganter expressit: "Et vous, fils d'Atrée, calmez la violence de vos transports, oubliez votre colère. C'est moi, *qui vous prie de vous relâcher en faveur d'Achille*, dont le bras, etc." Brunck.

851. *οὐκ ἀπὸ* Suid. *χάλαζα*. Pors. *καλαζῶν δ'* Inv. *δ'* post *χαλαζῶν* abest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Post *χαλαζῶν* colon in Lugd. Amst., in al. comma. Dind.

852. *ἐκ ποδῶν* pleræque vett. edd. Dind. *σαυτὸν* B. Pors. *σαυτὸν* 1. Dobr.

853. *κεφαλαίῳ*. Gl. *καθολικῷ καὶ μεγάλῳ*. Schol. *ἁδρῷ*. Nub. 975. *κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος*. "*κεφάλαιον*, *κεφαλὶς* et *κεφαλὴ* apud Dioscoridem et alios pro *capitulo* plantarum, ossium, immo quarumvis fere summitatum capitatarum occurrit, ut et Lat. *caput*. Et quia *caput* est pars crassior ac durior, inde Comicus *κεφαλαίῳ ῥήματι τὸν κρόταφον θένειν* dixit, *duriori verbo caput ferire*; ubi *κεφαλαίῳ* adjective sumitur pro *grandi* et *duro*, *ἁδρῷ*, *crasso*, ut Schol." Jo. Alberti Obss. Phill. in N. T. p. 179. Brunck. Rav. (Borg.) *ἵνα μ' ἐν*. i. e. *μη*. Dind.

854. *ἐκχέῃ τὸν Τήλ*. i. e. *ne effundat aut excutiat tibi mentem et sapientiam, quam præcipue ostendere voluisti in Telepho dramate; μὴ ἐκχέῃ τὸ πᾶν σόφισμα*, ut cum Soph. dicam ex Philoct. 13. Introduxerat autem Telephum tamquam facundum et disertum; in Ach. 428. sic describitur: *χωλός, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν*. Deinde alter dicit, *οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον*. Berg. *θείνων* Suid. in *Κεφαλαίῳ*. Bent. *θείνων* Ald. Junt. i. *θένων* Junt. ii. et recentiores edd. consentientibus, ut videtur, libris scriptis. Accentum correxit Blomfield. in Edinburgh Review, fasc. xxxviii. p. 484.—Scribendum videtur *ἐκχέῃς*. Dind.

855. Citat locum hunc Suid. v. *Πραόνως*. Kust. Infra 996. *μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις*, ubi v. Not. Berg. *πράως* Bav. Dind. *ἡμερωτέρως* Gl. B. Pors.

856. Edd. vetustiores itemque Ms. Vat. U. et Suid. v. *Πραόνως* habent: *Ἔλεγχ', ἐλέγχου* [pro olim vulg. *ἔλεγχ' ἐλέγχους*]. Kust. Sic Codd. omnes. Gl. in C. D. *ἔλεγχ' αὐτόν, ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ*. Pars gl. in contextus seriem illata in B. *ἔλεγχ' ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ*. Nostram lectionem habent vett. edd., unde illam bene revocavit Berg. Nescio unde in recentiorum quasdam venerit *ἔλεγχ' ἐλέγχους*. Ad hæc *ἔλεγχ', ἐλέγχου* referuntur mox sequentia Eurip.: *ἕτοιμός εἰμι δάκνειν, δάκνεσθαι*. Brunck. *οὐ πρέπει*. Cod. E. *οὐ θέμις*. Id. *ἔλεγχ', ἐλέγχου* citat ad Il. K. Eustath. p. 801, 55=720, 19. *δ' οὐ θέμις* B. *δὲ πρέπει* Suid. Ms. *πράονως*. Sed teste amici epistola inter ejus chartas, *λοιδορεῖσθαι οὐδὲ πρέπει* C. C. C. in *πράονως*. *λοιδορεῖσθ' οὐ πρέπει* Ms. in *σὺ δὲ μὴ π*. Pors. Post *ἔλεγχ'* non interpungunt edd. vett. *ἔλεγχ' ἐλέγχους* Port. Lugd. Amst. Dind. *ἐλέγχου* 1. 2. 6. *θέμις* 1. 6. (hic supr. *γρ. πρέπει*) *πρέπει* 2. *θέμις* U. Dobr.

858. Versum hunc citat Schol. Arati ad *Διοσημ*. p. 135. ed. Ox. [315. s. 1047. p. 235. t. i. Buhl.] ubi ait, *ὁ πρῖνος τῶν πάνυ καταξήρων ἐστί. Καὶ μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοφάνης λέγων· Σὺ δ' ὥσπερ πρῖνος εὐθὺς ἐμπρησθεὶς βοᾷς*. Kust. *εὐθεὶς* Ven. ii. Dind. *ὡς* pro *ὥσπερ* Suid. Ms. *σὺ δέ*. Pors. *ἐμπρισθεὶς* sed gl. *καυθεὶς* 1. Contra *παρατρήσματ'* 880. Dobr.

860. *δάκνειν*. Eqq. 493. *μέμνησο νῦν δάκνειν, διαβάλλειν*. Metaphora a gallis pugnantibus. Berg. *εἰ τούτῳ δοκεῖ*. Perperam in B. *τοῦτο*. V. ad Thesm. 423. Brunck. Dativum *τούτῳ* sententia et constructionis ratio flagitat. Hopf. Post *πρότερος* nulla interpunctio edd. vett. Port. verba *δάκνεσθαι — δοκεῖ* parentheseos notis inclusit. Sic et Lugd. Amst. *τοῦτο* Elb. Dind. *δάκνω* 1. unde possis *δάκνων*, sed præstat vulgata. Alia ratio loci Eq. 1236. ubi *κλέπτων* Ald. et Mss. recte. V. supra ad 416. Dobr.

862. *Πηλέα* disyllabum est. V. supra ad 76. Brunck. Sunt nomina fabularum Eurip. deperditarum. Conz. *Πηλέα τε καὶ* — Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

863. *κἄτι* Ven. ii. Gel. — *μάλα* Elb. Borg. Bav. et Rav. *μᾶλλον*. Dind.

864. *σὺ δὲ τί βουλεύειν* (*ν* eras.) *ποιῶν* B. Pors. *δέ γε τί* 1. 6. Dobr.

865. Vulgo legitur, *ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε*: verbis manifestum poëtæ sensum non referentibus. Particulam *ἂν* omisit librariorum socordia, quod iis solemne fuisse novimus. Eam desiderari vidit quidem Dawes. [*ἐβουλόμην μὲν — volebam quidem*? parum congruenter. Laudandus profecto aliquatenus Frischl. quod non tam Græcorum notioni quam sententiæ ingenio morem gesserit. Is utique sic interpretatur: Ego quidem *nolim* certare tragœdiis. Editoris vero munere idem cum ceteris juxta functus est, qui non viderit rescribi oportuisse, *ἐβουλόμην ἂν — vellem* hic loci non certare: vel *ἐβουλόμην μὲν ἂν οὐκ — vellem* quidem — ut Vesp. 964. Eccl. 151. Eurip. El. 387. Dawes. M. Cr.

p. 237.], sed pro μὲν reponendo ἂν poëtæ manum non restituit. Utraque retinenda particula. En fidejussorem meæ emendationis ipsum Comicum. Conc. 151. ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων λέγειν —. Ad eumdem modum hic legendum, ἐβουλ. μὲν ἂν οὐκ ἐρίζειν ἐνθ. Nullo partium studio ductus optimus Burges. quo cordatiorem novi neminem, ad tuendam contra Dawes. vulgatam lectionem duo Soph. advocat loca, quorum alter alieno sensu acceptus est, alter in mendo cubat, quod olim ostendam. Brunck. V. Burges. ad Soph. Œd. Tyr. 1374. et 1386. Hopf. ἂν deest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. Vulg. 1. 2. 6. Dobr.

866. Lege ὡ 'γὼν νῷν. Bent. Metri gratia scribendum est ἐστὶν ὡ 'γὼν (pro ὁ ἀγών), ut recte habet Ms. Vat. U. Et deinde pro τιὴ idem Ms. habet τί δαί; Kust. Eurip. in Iphig. ad Aul. 804. οὐκ ἐξ ἴσου γὰρ μένομεν Εὐρίπου πύλας. Berg. Vulgo sic legitur hic versus: οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ἀγὼν νῶϊν. — τιή; duplici menda. Primo νῶϊν, σφῶϊν, disyllaba poetis Atticis prorsus sunt inusitata, quod post alios observavi ad Æsch. Prom. 12. In membr. scriptum ἀγὼν νῷν, claudicante metro. Nam in ἀγὼν prima semper corripitur, quæ etiamsi anceps esset, quod falso crediderunt viri quidam docti, non tamen hic salva linguæ indole sine articulo stare hoc nomen posset, quum de certo et definito certamine sermo sit. Nihil verius est Dawes. emendatione οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ὡ'γὼν νῷν. — Sæpissime librarii ὡ'γὼν in ἀγὼν mutarunt, quod ad Eurip. Or. 857. observavimus. In ejusdem poetæ Heracl. 724. scribendum, ὡς ἐγγὺς ὡ'γὼν —. Pro τιὴ in membr. scriptum τί δαί; Hes. τί δαί; διατί δή; Ejusdem significationis est τιή. Brunck. ἐστιν 'ἀγὼν νῷν. Δι. τιή; Αἰσ. Ὅθ' ἡ π. Dawes. Misc. Crit. p. 239. Pors. ἐξίσου Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. ἀγὼν νῶϊν Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Raph. Port. Lugd. ἀγὼν νῶϊν Junt. i. Brub. Amst. Pro τί δαί est τιὴ in Ald. et cett. edd. ὁτιὴ Elb. Dind.

867. Ms. Vat. U. rectius ὅτι ἡ ποίησις. Kust. ὅτι ἡ π. distincte scriptum in A. C. Perperam vulgo ὁτιὴ ποίησις. Gl. in meo ad ὁτιή, διότι, ad ποίησις, ἡ. Scilicet indicare voluit glossator, articulum subintelligi, quem abesse non patitur sermonis ingenium. Hoc sensit quidem Dawes, sed perperam emendavit: ὅθ' ἡ ποίησις. [Misc. Crit. p. 238. ubi addidit: "denotat autem ἡ ποίησις non jam, uti cepit Frischl. *artem poeticam*, sed τὰ δράματα *fabulas* sive *poemata*, non secus atque infra ὥσπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποίησιν." Dind.] Observavi ad Lys. 611. ultimam in ὅτι numquam elidi. V. infra ad 922. 1386. Brunck. οὐχὶ συντέθνηκέ μοι. [Verbum hoc reddendum est, *simul ad orcum descendit*. Alludit ad populi Ath. decretum, quo scitum est, post ejus mortem τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνειν. V. Æsch. vitam. Cf. Philostr. V. Apoll. vi. p. 245. Poesin igitur suam inter vivos adhuc εἰρωνικῶς queritur, quum Eurip. poesis ad orcum, simul cum auctore descenderit. Tyrwhitt. in App. ad Dawes. p. 464.] Nam etiam post mortem Æsch. agebantur ejus tragœdiæ ex decreto publico; Schol. Comici ad Ach. 10. τιμῆς δὲ μεγίστης ἔτυχε παρ' Ἀθηναίοις ὁ Αἰσχύλος, καὶ μόνου αὐτοῦ τὰ δράματα ψηφίσματι κοινῷ μετὰ θάνατον (post mortem ejus) ἐδιδάσκετο. Scriptor vitæ Æsch. Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὡς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου, χορὸν λαμβάνειν. Ubi v. Stanl. etiam, quem non fugit prædictus Schol. locus. Berg. Scribendum συντέθνηκ' ἐμοί, siquidem ὀρθοτονουμένῳ rectius opponitur sequens τούτῳ. Hotib. ὁτιὴ ποίησις Ald. et cett. edd. ὅτι ἡ Rav. et Borg. Dind.

868. ὥσθ' ἕξει λέγειν. Quoniam res agitur apud mortuos et Euripidis poesis cum ipso mortua est, Æschyli autem, licet etiam mortui, poesis est apud vivos; dicit Æsch. Euripidi non defore verba, sibi autem forte defore. Sed eventus docebit, Eurip. tamen vinci ab Æsch. quamvis ipse artem ad inferos secum detulerit, Æsch. autem non; itaque tanto major est gloria Æsch.; quid enim fecisset, si et ipse artem secum detulisset? aut quid tunc demum fecisset, si ipse quidem detulisset secum artem, Eurip. autem non? Forte devorasset hominem. Berg. Sensum horum verborum neutiquam assequutus est interpres. [Frischl.] Vertit, *sicut ipse fatebitur*. Dixerat Æsch. *inter se et Eurip. inique comparatam esse in orco contentionem*. Quæsivit Bacchus: *Quid ita tandem?* Respondet Æsch. *Propterea quod poemata mea non sunt mecum mortua, neque adeo ad orcum devenere*, [illegible]inde mihi in recitando sola memoriæ v[illegible] [illegible]dum erit. *Istius contra scripta mortu*[illegible] [illegible]*um simul mortua ad orcum comitata* [illegible]*le ei quum præsto sint ad manum, promptu erit recitare*. Dawes. (M. Cr. p. 238. s.) δ' post ὅμως deest Ald. et cett. δρᾶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. δρᾷν Brub. Dind.

869. ὅμως δ' ἐπειδὴ —. Sic bene (Rav. et) A. C. Perperam vulgo particula δὲ

redonabo.' Anna Fabri ad Latinæ versionis sensum Homerica reddidit: utrumque ducem sequutus est totus novorum Gallicorum interpretum grex. At vir longe doctissimus, qui Græca ex ipsis Græcis vertere solebat, Jo. Boivin in Actis Reg. Paris. Acad. t. ii. p. 24. Nestoris sensum vere et eleganter expressit: "Et vous, fils d'Atrée, calmez la violence de vos transports, oubliez votre colère. C'est moi, *qui vous prie de vous relâcher en faveur d'Achille,* dont le bras, etc." Brunck.

851. *οὐκ ἀπὸ* Suid. *χάλαζα*. Pors. *καλαζῶν δ'* Inv. *δ'* post *χαλαζῶν* abest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Post *χαλαζῶν* colon in Lugd. Amst., in al. comma. Dind.

852. *ἐκ ποδῶν* pleræque vett. edd. Dind. *σαυτὸν* B. Pors. *σαυτὸν* 1. Dobr.

853. *κεφαλαίῳ*. Gl. *καθολικῷ καὶ μεγάλῳ*. Schol. *ἁδρῷ*. Nub. 975. *κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος*. "*κεφάλαιον, κεφαλὶς* et *κεφαλὴ* apud Dioscoridem et alios pro *capitulo* plantarum, ossium, immo quarumvis fere summitatum capitatarum occurrit, ut et Lat. *caput*. Et quia *caput* est pars crassior ac durior, inde Comicus *κεφαλαίῳ ῥήματι τὸν κρόταφον θένειν* dixit, *duriori verbo caput ferire;* ubi *κεφαλαίῳ* adjective sumitur pro *grandi* et *duro*, *ἁδρῷ*, *crasso*, ut Schol." Jo. Alberti Obss. Phill. in N. T. p. 179. Brunck. Rav. (Borg.) *ἵνα μ' ἐν.* i. e. *μη*. Dind.

854. *ἐκχέῃ τὸν Τήλ.* i. e. *ne effundat aut excutiat tibi mentem et sapientiam, quam præcipue ostendere voluisti in Telepho dramate; μὴ ἐκχέῃ τὸ πᾶν σόφισμα,* ut cum Soph. dicam ex Philoct. 13. Introduxerat autem Telephum tamquam facundum et disertum; in Ach. 428. sic describitur: *χωλός, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν*. Deinde alter dicit, *οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον*. Berg. *θείνων* Suid. in *Κεφαλαίῳ*. Bent. *θείνων* Ald. Junt. i. *θένων* Junt. ii. et recentiores edd. consentientibus, ut videtur, libris scriptis. Accentum correxit Blomfield. in Edinburgh Review, fasc. xxxviii. p. 484.—Scribendum videtur *ἐκχέῃς*. Dind.

855. Citat locum hunc Suid. v. *Πραόνως*. Kust. Infra 996. *μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις*, ubi v. Not. Berg. *πράως* Bav. Dind. *ἡμεροτέρως* Gl. B. Pors.

856. Edd. vetustiores itemque Ms. Vat. U. et Suid. v. *Πραόνως* habent: *Ἔλεγχ', ἐλέγχου* [pro olim vulg. *ἔλεγχ' ἐλέγχους*]. Kust. Sic Codd. omnes. Gl. in C. D. *ἔλεγχ' αὐτόν, ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ*. Pars gl. in contextus seriem illata in B. *ἔλεγχ' ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ*. Nostram lectionem habent vett. edd., unde illam bene revocavit Berg. Nescio unde in recentiorum quasdam venerit *ἔλεγχ' ἐλέγχους*. Ad hæc *ἔλεγχ', ἐλέγχου* referuntur mox sequentia Eurip.: *ἕτοιμός εἰμι δάκνειν, δάκνεσθαι*. Brunck. *οὐ πρέπει*. Cod. E. *οὐ θέμις*. Id. *ἔλεγχ', ἐλέγχου* citat ad Il. K. Eustath. p. 801, 55=720, 19. *δ' οὐ θέμις* B. *δὲ πρέπει* Suid. Ms. *πράονως*. Sed teste amici epistola inter ejus chartas, *λοιδορεῖσθαι οὐδὲ πρέπει* C. C. C. in *πράονως*. *λοιδορεῖσθ' οὐ πρέπει* Ms. in *σὺ δὲ μὴ π.* Pors. Post *ἔλεγχ'* non interpungunt edd. vett. *ἔλεγχ' ἐλέγχους* Port. Lugd. Amst. Dind. *ἐλέγχου* 1. 2. 6. *θέμις* 1. 6. (hic supr. *γρ. πρέπει*) *πρέπει* 2. *θέμις* U. Dobr.

858. Versum hunc citat Schol. Arati ad *Διοσημ.* p. 135. ed. Ox. [315. s. 1047. p. 235. t. i. Buhl.] ubi ait, *ὁ πρῖνος τῶν πάνυ καταξήρων ἐστί. Καὶ μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοφάνης λέγων· Σὺ δ' ὥσπερ πρῖνος εὐθὺς ἐμπρησθεὶς βοᾷς*. Kust. *εὐθεὶς* Ven. ii. Dind. *ὡς* pro *ὥσπερ* Suid. Ms. *σὺ δέ.* Pors. *ἐμπρισθεὶς* sed gl. *καυθεὶς* 1. Contra *παρατρήσομαι* 880. Dobr.

860. *δάκνειν*. Eqq. 493. *μέμνησο νῦν δάκνειν, διαβάλλειν*. Metaphora a gallis pugnantibus. Berg. *εἰ τούτῳ δοκεῖ*. Perperam in B. *τοῦτο*. V. ad Thesm. 423. Brunck. Dativum *τούτῳ* sententia et constructionis ratio flagitat. Hopf. Post *πρότερος* nulla interpunctio edd. vett. Port. verba *δάκνεσθαι — δοκεῖ* parentheseos notis inclusit. Sic et Lugd. Amst. *τοῦτο* Elb. Dind. *δάκνω* 1. unde possis *δάκνων*, sed præstat vulgata. Alia ratio loci Eq. 1236. ubi *κλέπτων* Ald. et Mss. recte. V. supra ad 416. Dobr.

862. *Πηλέα* disyllabum est. V. supra ad 76. Brunck. Sunt nomina fabularum Eurip. deperditarum. Conz. *Πηλέα τε καὶ* — Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

863. *κἄτι* Ven. ii. Gel. — *μάλα* Elb. Borg. Bav. et Rav. *μᾶλλον*. Dind.

864. *σὺ δὲ τί βουλεύειν* (*ν* eras.) *ποεῖν* B. Pors. *δέ γε τί* 1. 6. Dobr.

865. Vulgo legitur, *ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε*: verbis manifestum poëtæ sensum non referentibus. Particulam *ἂν* omisit librariorum socordia, quod iis solemne fuisse novimus. Eam desiderari vidit quidem Dawes. [*ἐβουλόμην μὲν* — *volebam quidem?* parum congruenter. Laudandus profecto aliquatenus Frischl. quod non tam Græcorum notioni quam sententiæ ingenio morem gesserit. Is utique sic interpretatur: Ego quidem *nolim* certare tragœdiis. Editoris vero munere idem cum ceteris juxta functus est, qui non viderit rescribi oportuisse, *ἐβουλόμην ἂν* — *vellem* hic loci non certare: vel *ἐβουλόμην μὲν ἂν οὐκ* — *vellem* quidem — ut Vesp. 954. Eccl. 151. Eurip. El. 387. Dawes. M. Cr.

p. 237.], sed pro μὲν reponendo ἂν poëtæ manum non restituit. Utraque retinenda particula. En fidejussorem meæ emendationis ipsum Comicum. Conc. 151. ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων λέγειν —. Ad eumdem modum hic legendum, ἐβουλ. μὲν ἂν οὐκ ἐρίζειν ἐνθ. Nullo partium studio ductus optimus Burges. quo cordatiorem novi neminem, ad tuendam contra Dawes. vulgatam lectionem duo Soph. advocat loca, quorum alter alieno sensu acceptus est, alter in mendo cubat, quod olim ostendam. Brunck. V. Burges. ad Soph. Œd. Tyr. 1374. et 1386. Hopf. ἂν deest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. Vulg. 1. 2. 6. Dobr.

866. Lege ὡ'γὼν νῷν. Bent. Metri gratia scribendum est ἐστὶν ὡ'γὼν (pro ὁ ἀγών), ut recte habet Ms. Vat. U. Et deinde pro τιή idem Ms. habet τί δαί; Kust. Eurip. in Iphig. ad Aul. 804. οὐκ ἐξ ἴσου γὰρ μένομεν Εὐρίπου πύλας. Berg. Vulgo sic legitur hic versus: οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ἀγὼν νῶϊν. — τιή; duplici menda. Primo νῶϊν, σφῶϊν, disyllaba poetis Atticis prorsus sunt inusitata, quod post alios observavi ad Æsch. Prom. 12. In membr. scriptum ἀγὼν νῷν, claudicante metro. Nam in ἀγὼν prima semper corripitur, quæ etiamsi anceps esset, quod falso crediderunt viri quidam docti, non tamen hic salva linguæ indole sine articulo stare hoc nomen posset, quum de certo et definito certamine sermo sit. Nihil verius est Dawes. emendatione οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ὡ'γὼν νῷν. — Sæpissime librarii ὡ'γὼν in ἀγὼν mutarunt, quod ad Eurip. Or. 857. observavimus. In ejusdem poetæ Heracl. 724. scribendum, ὡς ἐγγὺς ὡ'γὼν —. Pro τιή in membr. scriptum τί δαί; Hes. τί δαί; διατί δή; Ejusdem significationis est τιή. Brunck. ἐστιν 'ἀγὼν νῷν. Δι. τιή; Αἰσ. Ὅθ' ἡ π. Dawes. Misc. Crit. p. 239. Pors. ἐξίσου Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. ἀγὼν νῶϊν Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Raph. Port. Lugd. ἀγὼν νῶϊν Junt. i. Brub. Amst. Pro τί δαὶ est τιή in Ald. et cett. edd. ὁτιή Elb. Dind.

867. Ms. Vat. U. rectius ὅτι ἡ ποίησις. Kust. ὅτι ἡ π. distincte scriptum in A. C. Perperam vulgo ὁτιὴ ποίησις. Gl. in meo ad ὁτιή, διότι, ad ποίησις, ἡ. Scilicet indicare voluit glossator, articulum subintelligi, quem abesse non patitur sermonis ingenium. Hoc sensit quidem Dawes, sed perperam emendavit: ὅθ' ἡ ποίησις. [Misc. Crit. p. 238. ubi addidit: "denotat autem ἡ ποίησις non jam, uti cepit Frischl. *artem poeticam*, sed τὰ δράματα *fabulas* sive *poemata*, non secus atque infra ὥσπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποίησιν." Dind.] Observavi ad Lys. 611. ultimam in ὅτι numquam elidi. V. infra ad 922. 1386. Brunck. οὐχὶ συντέθνηκέ μοι. [Verbum hoc reddendum est, *simul ad orcum descendit*. Alludit ad populi Ath. decretum, quo scitum est, post ejus mortem τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνειν. V. Æsch. vitam. Cf. Philostr. V. Apoll. vi. p. 245. Poesin igitur suam inter vivos adhuc εἰρωνικῶς queritur, quum Eurip. poesis ad orcum, simul cum auctore descenderit. Tyrwhitt. in App. ad Dawes. p. 464.] Nam etiam post mortem Æsch. agebantur ejus tragœdiæ ex decreto publico; Schol. Comici ad Ach. 10. τιμῆς δὲ μεγίστης ἔτυχε παρ' Ἀθηναίοις ὁ Αἰσχύλος, καὶ μόνου αὐτοῦ τὰ δράματα ψηφίσματι κοινῷ μετὰ θάνατον (post mortem ejus) ἐδιδάσκετο. Scriptor vitæ Æsch. Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὡς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου, χορὸν λαμβάνειν. Ubi v. Stanl. etiam, quem non fugit prædictus Schol. locus. Berg. Scribendum συντέθνηκ' ἐμοί, siquidem ὀρθοτονουμένῳ rectius opponitur sequens τούτῳ. Hotib. ὁτιὴ ποίησις Ald. et cett. edd. ὅτι ἡ Rav. et Borg. Dind.

868. ὥσθ' ἕξει λέγειν. Quoniam res agitur apud mortuos et Euripidis poesis cum ipso mortua est, Æschyli autem, licet etiam mortui, poesis est apud vivos; dicit Æsch. Euripidi non defore verba, sibi autem forte defore. Sed eventus docebit, Eurip. tamen vinci ab Æsch. quamvis ipse artem ad inferos secum detulerit, Æsch. autem non; itaque tanto major est gloria Æsch.; quid enim fecisset, si et ipse artem secum detulisset? aut quid tunc demum fecisset, si ipse quidem detulisset secum artem, Eurip. autem non? Forte devorasset hominem. Berg. Sensum horum verborum neutiquam assequutus est interpres. [Frischl.] Vertit, *sicut ipse fatebitur*. Dixerat Æsch. *inter se et Eurip. inique comparatam esse in orco contentionem*. Quæsivit Bacchus: *Quid ita tandem?* Respondet Æsch. *Propterea quod poemata mea non sunt mecum* . . *mortua, neque adeo ad orcum devenere*, . . inde mihi in recitando sola memoriæ v. . . dum erit. *Istius contra scripta mortu* . . . *simul mortua ad orcum comitata* . . *le ei quum præsto sint ad manum, promptu erit recitare*. Dawes. (M. Cr. p. 238. s.) δ' post ὅμως deest Ald. et cett. δρᾶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. δρᾷν Brub. Dind.

869. ὅμως δ' ἐπειδή —. Sic bene (Rav. et) A. C. Perperam vulgo particula δὲ

redonabo.' Anna Fabri ad Latinæ versionis sensum Homerica reddidit: utrumque ducem sequutus est totus novorum Gallicorum interpretum grex. At vir longe doctissimus, qui Græca ex ipsis Græcis vertere solebat, Jo. Boivin in Actis Reg. Paris. Acad. t. ii. p. 24. Nestoris sensum vere et eleganter expressit: "Et vous, fils d'Atrée, calmez la violence de vos transports, oubliez votre colère. C'est moi, *qui vous prie de vous relâcher en faveur d'Achille*, dont le bras, etc." Brunck.

851. οὐκ ἀπὸ Suid. χάλαζα. Pors. καλαζῶν δ' Inv. δ' post χαλαζῶν abest Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Post χαλαζῶν colon in Lugd. Amst., in al. comma. Dind.

852. ἐκ ποδὸν pleræque vett. edd. Dind. σαυτὸν B. Pors. σαυτὸν 1. Dobr.

853. κεφαλαίῳ. Gl. καθολικῷ καὶ μεγάλῳ. Schol. ἀδρῷ. Nub. 975. κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος. "κεφάλαιον, κεφαλὶς et κεφαλὴ apud Dioscoridem et alios pro *capitulo* plantarum, ossium, immo quarumvis fere summitatum capitatarum occurrit, ut et Lat. *caput*. Et quia *caput* est pars crassior ac durior, inde Comicus κεφαλαίῳ ῥήματι τὸν κρόταφον θένειν dixit, *duriori verbo caput ferire;* ubi κεφαλαίῳ adjective sumitur pro *grandi* et *duro*, ἀδρῷ, *crasso*, ut Schol." Jo. Alberti Obss. Phill. in N. T. p. 179. Brunck. Rav. (Borg.) ἵνα μ' ἐν. i. e. μη. Dind.

854. ἐκχέῃ τὸν Τήλ. i. e. *ne effundat aut excutiat tibi mentem et sapientiam, quam præcipue ostendere voluisti in Telepho dramate; μὴ ἐκχέῃ τὸ πᾶν σόφισμα,* ut cum Soph. dicam ex Philoct. 13. Introduxerat autem Telephum tamquam facundum et disertum; in Ach. 428. sic describitur: χωλός, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν. Deinde alter dicit, οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον. Berg. θείνων Suid. in Κεφαλαίῳ. Bent. θείνων Ald. Junt. I. θένων Junt. II. et recentiores edd. consentientibus, ut videtur, libris scriptis. Accentum correxit Blomfield. in Edinburgh Review, fasc. XXXVIII. p. 484.—Scribendum videtur ἐκχέῃς. Dind.

855. Citat locum hunc Suid. v. Πραΰνως. Kust. Infra 996. μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις, ubi v. Not. Berg. πράως Rav. Dind. ἡμερωτέρως Gl. B. Pors.

856. Edd. vetustiores itemque Ms. Vat. U. et Suid. v. Πραΰνως habent: Ἔλεγχ', ἐλέγχου [pro olim vulg. ἔλεγχ' ἐλέγχους]. Kust. Sic Codd. omnes. Gl. in C. D. ἔλεγχ' αὐτόν, ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ. Pars gl. in contextus seriem illata in B. ἔλεγχ' ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ. Nostram lectionem habent vett. edd., unde illam bene revocavit Berg. Nescio unde in recentiorum quasdam venerit ἔλεγχ' ἐλέγχους. Ad hæc ἔλεγχ', ἐλέγχου referuntur mox sequentia Eurip.: ἕτοιμός εἰμι δάκνειν, δάκνεσθαι. Brunck. οὐ πρέπει. Cod. E. οὐ θέμις. Id. ἔλεγχ', ἐλέγχου citat ad Il. K. Eustath. p. 801, 55=720, 19. δ' οὐ θέμις B. δὲ πρέπει Suid. Ms. πράονως. Sed teste amici epistola inter ejus chartas, λοιδορεῖσθαι οὐδὲ πρέπει C. C. C. in πράονως. λοιδορεῖσθ' οὐ πρέπει Ms. in σὺ δὲ μὴ π. Pors. Post ἔλεγχ' non interpungunt edd. vett. ἔλεγχ' ἐλέγχους Port. Lugd. Amst. Dind. ἐλέγχου 1. 2. 6. θέμις 1. 6. (hic supr. γρ. πρέπει) πρέπει 2. θέμις U. Dobr.

858. Versum hunc citat Schol. Arati ad Διοσημ. p. 135. ed. Ox. [315. s. 1047. p. 235. t. i. Buhl.] ubi ait, ὁ πρῶτος τῶν πάνυ καταξήρων ἐστί. Καὶ μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοφάνης λέγων Σὺ δ' ὥσπερ πρῖνος εὐθὺς ἐμπρησθεὶς βοᾷς. Kust. εὐθεὶς Ven. II. Dind. ὡς pro ὥσπερ Suid. Ms. σὺ δὲ. Pors. ἐμπρισθεὶς sed gl. καυθεὶς 1. Contra παραπρήσομαι 880. Dobr.

860. δάκνειν. Eqq. 493. μέμνησο νῦν δάκνειν, διαβάλλειν. Metaphora a gallis pugnantibus. Berg. εἰ τούτῳ δοκεῖ. Perperam in B. τοῦτο. V. ad Thesm. 428. Brunck. Dativum τούτῳ sententia et constructionis ratio flagitat. Hopf. Post πρότερος nulla interpunctio edd. vett. Port. verba δάκνεσθαι — δοκεῖ parentheseos notis inclusit. Sic et Lugd. Amst. τοῦτο Elb. Dind. δάκνω 1. unde possis δάκνων, sed præstat vulgata. Alia ratio loci Eq. 1236. ubi κλέπτων Ald. et Mss. recte. V. supra ad 416. Dobr.

862. Πηλέα disyllabum est. V. supra ad 76. Brunck. Sunt nomina fabularum Eurip. deperditarum. Conz. Πηλέα τε καὶ — Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

863. κἄτι Ven. II. Gel. — μάλα. Elb. Borg. Bav. et Rav. μᾶλλον. Dind.

864. σὺ δὲ τί βουλεύειν (ν eras.) ποιεῖν B. Pors. δέ γε τί 1. 6. Dobr.

865. Vulgo legitur, ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε: verbis manifestum poetæ sensum non referentibus. Particulam ἂν omisit librariorum socordia, quod iis solemne fuisse novimus. Eam desiderari vidit quidem Dawes. [ἐβουλόμην μὲν—*volebam quidem?* parum congruenter. Laudandus profecto aliquatenus Frischl. quod non tam Græcorum notioni quam sententiæ ingenio morem gesserit. Is utique sic interpretatur: Ego quidem *nolim* certare tragœdiis. Editoris vero munere idem cum ceteris juxta functus est, qui non viderit rescribi oportuisse, ἐβουλόμην ἂν — *vellem* hic loci non certare: vel ἐβουλόμην μὲν ἂν οὐκ — *vellem* quidem — ut Vesp. 964. Eccl. 151. Eurip. El. 387. Dawes. M. Cr.

p. 237.], sed pro μὲν reponendo ἂν poëtæ manum non restituit. Utraque retinenda particula. En fidejussorem meæ emendationis ipsum Comicum. Conc. 151. ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων λέγειν —. Ad eumdem modum hic legendum, ἐβουλ. μὲν ἂν οὐκ ἐρίζειν ἐνθ. Nullo partium studio ductus optimus Burges. quo cordatiorem novi neminem, ad tuendam contra Dawes. vulgatam lectionem duo Soph. advocat loca, quorum alter alieno sensu acceptus est, alter in mendo cubat, quod olim ostendam. Brunck. V. Burges. ad Soph. Œd. Tyr. 1374. et 1386. Hopf. ἂν deest Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind. Vulg. 1. 2. 6. Dobr.

866. Lege ὡ 'γὼν νῷν. Bent. Metri gratia scribendum est ἐστὶν ὡ 'γὼν (pro ὁ ἀγών), ut recte habet Ms. Vat. U. Et deinde pro τιὴ idem Ms. habet τί δαί; Kust. Eurip. in Iphig. ad Aul. 804. οὐκ ἐξ ἴσου γὰρ μένομεν Εὐρίπου πύλας. Berg. Vulgo sic legitur hic versus: οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ἀγὼν νῶϊν. — τιή; duplici menda. Primo νῶϊν, σφῶϊν, disyllaba poetis Atticis prorsus sunt inusitata, quod post alios observavi ad Æsch. Prom. 12. In membr. scriptum ἀγὼν νῷν, claudicante metro. Nam in ἀγὼν prima semper corripitur, quæ etiamsi anceps esset, quod falso crediderunt viri quidam docti, non tamen hic salva linguæ indole sine articulo stare hoc nomen posset, quum de certo et definito certamine sermo sit. Nihil verius est Dawes. emendatione οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ὡ'γὼν νῷν. — Sæpissime librarii ὡ'γὼν in ἀγὼν mutarunt, quod ad Eurip. Or. 857. observavimus. In ejusdem poetæ Heracl. 724. scribendum, ὡς ἐγγὺς ὡ'γὼν —. Pro τιὴ in membr. scriptum τί δαί; Hes. τί δαί; διατί δή; Ejusdem significationis est τιή. Brunck. ἐστιν 'ἀγὼν νῷν. Δι. τιή; Αἰσ. 'Οθ' ἡ π. Dawes. Misc. Crit. p. 239. Pors. ἐξίσου Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. ἀγὼν νῶιν Ald. Junt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Raph. Port. Lugd. ἀγὼν νῶϊν Junt. I. Brub. Amst. Pro τί δαὶ est τιὴ in Ald. et cett. edd. ὁτιὴ Elb. Dind.

867. Ms. Vat. U. rectius ὅτι ἡ ποίησ. Kust. ὅτι ἡ π. distincte scriptum in A. C. Perperam vulgo ὁτιὴ ποίησις. Gl. in meo ad ὁτιή, διότι, ad ποίησις, ἡ. Scilicet indicare voluit glossator, articulum subintelligi, quem abesse non patitur sermonis ingenium. Hoc sensit quidem Dawes, sed perperam emendavit: ὅθ' ἡ ποίησις. [Misc. Crit. p. 238. ubi addidit: "denotat autem ἡ ποίησις non jam, uti cepit Frischl. *artem poeticam*, sed τὰ δράματα *fabulas* sive *poemata*, non secus atque infra ὥσπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποίησιν." Dind.] Observavi ad Lys. 611. ultimam in ὅτι numquam elidi. V. infra ad 922. 1386. Brunck. οὐχὶ συντέθνηκέ μοι. [Verbum hoc reddendum est, *simul ad orcum descendit*. Alludit ad populi Ath. decretum, quo scitum est, post ejus mortem τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνειν. V. Æsch. vitam. Cf. Philostr. V. Apoll. vi. p. 245. Poesin igitur suam inter vivos adhuc εἰρωνικῶς queritur, quum Eurip. poesis ad orcum, simul cum auctore descenderit. Tyrwhitt. in App. ad Dawes. p. 464.] Nam etiam post mortem Æsch. agebantur ejus tragœdiæ ex decreto publico; Schol. Comici ad Ach. 10. τιμῆς δὲ μεγίστης ἔτυχε παρ' 'Αθηναίοις ὁ Αἰσχύλος, καὶ μόνου αὐτοῦ τὰ δράματα ψηφίσματι κοινῷ μετὰ θάνατον (post mortem ejus) ἐδιδάσκετο. Scriptor vitæ Æsch. 'Αθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὡς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου, χορὸν λαμβάνειν. Ubi v. Stanl. etiam, quem non fugit prædictus Schol. locus. Berg. Scribendum συντέθνηκ' ἐμοί, siquidem ὀρθοτονουμένῳ rectius opponitur sequens τούτῳ. Hotib. ὁτιὴ ποίησις Ald. et cett. edd. ὅτι ἡ Rav. et Borg. Dind.

868. ὥσθ' ἕξει λέγειν. Quoniam res agitur apud mortuos et Euripidis poesis cum ipso mortua est, Æschyli autem, licet etiam mortui, poesis est apud vivos; dicit Æsch. Euripidi non defore verba, sibi autem forte defore. Sed eventus docebit, Eurip. tamen vinci ab Æsch. quamvis ipse artem ad inferos secum detulerit, Æsch. autem non; itaque tanto major est gloria Æsch.; quid enim fecisset, si et ipse artem secum detulisset? aut quid tunc demum fecisset, si ipse quidem detulisset secum artem, Eurip. autem non? Forte devorasset hominem. Berg. Sensum horum verborum neutiquam assequutus est interpres. [Frischl.] Vertit, *sicut ipse fatebitur*. Dixerat Æsch. *inter se et Eurip. inique comparatam esse in orco contentionem*. Quæsivit Bacchus: *Quid ita tandem?* Respondet Æsch. *Propterea quod poemata mea non sunt mecum mortua, neque adeo ad orcum devenere*, [illegible]inde mihi in recitando sola memoriæ v[illegible] [illegible]dum erit. *Istius contra scripta mortu*[illegible] [illegible]um *simul mortua ad orcum comitata* [illegible]*le ei quum præsto sint ad manum, promptu erit recitare*. Dawes. (M. Cr. p. 238. s.) δ' post ὅμως deest Ald. et cett. δρᾷν Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. δρᾷν Brub. Dind.

869. ὅμως δ' ἐπειδὴ —. Sic bene (Rav. et) A. C. Perperam vulgo particula δὲ

redonabo.' Anna Fabri ad Latinæ versionis sensum Homerica reddidit: utrumque ducem sequutus est totus novorum Gallicorum interpretum grex. At vir longe doctissimus, qui Græca ex ipsis Græcis vertere solebat, Jo. Boivin in Actis Reg. Paris. Acad. t. ii. p. 24. Nestoris sensum vere et eleganter expressit: "Et vous, fils d'Atrée, calmez la violence de vos transports, oubliez votre colère. C'est moi, *qui vous prie de vous relâcher en faveur d'Achille*, dont le bras, etc." Brunck.

851. *οὐκ ἀπὸ* Suid. *χάλαζα*. Pors. *καλαζῶν δ'* Inv. *δ'* post *χαλαζῶν* abest Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Post *χαλαζῶν* colon in Lugd. Amst., in al. comma. Dind.

852. *ἐκ ποδῶν* pleræque vett. edd. Dind. *σαυτὸν* B. Pors. *σαυτὸν* 1. Dobr.

853. *κεφαλαίῳ*. Gl. *καθολικῷ καὶ μεγάλῳ*. Schol. *ἁδρῷ*. Nub. 975. *κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος*. "*κεφάλαιον*, *κεφαλὶς* et *κεφαλὴ* apud Dioscoridem et alios pro *capitulo* plantarum, ossium, immo quarumvis fere summitatum capitatarum occurrit, ut et Lat. *caput*. Et quia *caput* est pars crassior ac durior, inde Comicus *κεφαλαίῳ ῥήματι τὸν κρόταφον θένειν* dixit, *duriori verbo caput ferire*; ubi *κεφαλαίῳ* adjective sumitur pro *grandi* et *duro*, *ἁδρῷ*, *crasso*, ut Schol." Jo. Alberti Obss. Phill. in N. T. p. 179. Brunck. Rav. (Borg.) *ἵνα μ' ἐν*. i. e. *μη*. Dind.

854. *ἐκχέῃ τὸν Τήλ.* i. e. *ne effundat aut excutiat tibi mentem et sapientiam, quam præcipue ostendere voluisti in Telepho dramate; μὴ ἐκχέῃ τὸ πᾶν σόφισμα*, ut cum Soph. dicam ex Philoct. 13. Introduxerat autem Telephum tamquam facundum et disertum; in Ach. 428. sic describitur: *χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν*. Deinde alter dicit, *οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον*. Berg. *θείνων* Suid. in *Κεφαλαίῳ*. Bent. *θείνων* Ald. Junt. I. *θένων* Junt. II. et recentiores edd. consentientibus, ut videtur, libris scriptis. Accentum correxit Blomfield. in Edinburgh Review, fasc. xxxviii. p. 484.—Scribendum videtur *ἐκχέῃς*. Dind.

855. Citat locum hunc Suid. v. *Πραόνως*. Kust. Infra 996. *μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις*, ubi v. Not. Berg. *πράως* Bav. Dind. *ἡμερωτέρως* Gl. B. Pors.

856. Edd. vetustiores itemque Ms. Vat. U. et Suid. v. *Πραόνως* habent: *Ἔλεγχ', ἐλέγχου* [pro olim vulg. *ἔλεγχ' ἐλέγχους*]. Kust. Sic Codd. omnes. Gl. in C. D. *ἔλεγχ' αὐτόν, ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ*. Pars gl. in contextus seriem illata in B. *ἔλεγχ' ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ*. Nostram lectionem habent vett. edd., unde illam bene revocavit Berg. Nescio unde in recentiorum quasdam venerit *ἔλεγχ' ἐλέγχους*. Ad hæc *ἔλεγχ', ἐλέγχου* referuntur mox sequentia Eurip.: *ἕτοιμός εἰμι δάκνειν, δάκνεσθαι*. Brunck. *οὐ πρέπει*. Cod. E. *οὐ θέμις*. Id. *ἔλεγχ', ἐλέγχου* citat ad Il. K. Eustath. p. 801, 55=720, 19. *δ' οὐ θέμις* B. *δὲ πρέπει* Suid. Ms. *πράους*. Sed teste amici epistola inter ejus chartas, *λοιδορεῖσθαι οὐδὲ πρέπει* C. C. C. in *πράους*. *λοιδορεῖσθ' οὐ πρέπει* Ms. in *σὺ δὲ μὴ π.* Pors. Post *ἔλεγχ'* non interpungunt edd. vett. *ἔλεγχ' ἐλέγχους* Port. Lugd. Amst. Dind. *ἐλέγχου* 1. 2. 6. *θέμις* 1. 6. (hic supr. *γρ. πρέπει*) *πρέπει* 2. *θέμις* U. Dobr.

858. Versum hunc citat Schol. Arati ad *Διοσημ.* p. 135. ed. Ox. [315. s. 1047. p. 235. t. i. Buhl.] ubi ait, *ὁ πρῖνος τῶν πάνυ καταξήρων ἐστί. Καὶ μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοφάνης λέγων· Σὺ δ' ὥσπερ πρῖνος εὐθὺς ἐμπρησθεὶς βοᾷς*. Kust. *εὐθεὶς* Ven. II. Dind. *ὡς* pro *ὥσπερ* Suid. Ms. *σὺ δέ*. Pors. *ἐμπρισθεὶς* sed gl. *καυθεὶς* 1. Contra *παρατρήσομαι* 880. Dobr.

860. *δάκνειν*. Eqq. 493. *μέμνησο τὸν δάκνειν, διαβάλλειν*. Metaphora a gallis pugnantibus. Berg. *εἰ τούτῳ δοκεῖ*. Perperam in B. *τοῦτο*. V. ad Thesm. 428. Brunck. Dativum *τούτῳ* sententia et constructionis ratio flagitat. Hopf. Post *πρότερος* nulla interpunctio edd. vett. Port. verba *δάκνεσθαι — δοκεῖ* parentheseos notis inclusit. Sic et Lugd. Amst. *τοῦτο* Elb. Dind. *δάκνει* 1. unde possis *δάκνων*, sed præstat vulgata. Alia ratio loci Eq. 1236. ubi *κλέπτων* Ald. et Mss. recte. V. supra ad 416. Dobr.

862. *Πηλέα* disyllabum est. V. supra ad 76. Brunck. Sunt nomina fabularum Eurip. deperditarum. Conz. *Πηλέα τε καὶ* — Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

863. *κἄτι* Ven. II. Gel. — *μάλα*. Elb. Borg. Bav. et Rav. *μᾶλλον*. Dind.

864. *σὺ δὲ τί βουλεύειν* (*ν* eras.) *ποεῖν* B. Pors. *δέ γε τί* 1. 6. Dobr.

865. Vulgo legitur, *ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε*: verbis manifestum poëtæ sensum non referentibus. Particulam *ἂν* omisit librariorum socordia, quod iis solemne fuisse novimus. Eam desiderari vidit quidem Dawes. [*ἐβουλόμην μὲν*—*volebam quidem*? parum congruenter. Laudandus profecto aliquatenus Frischl. quod non tam Græcorum notioni quam sententiæ ingenio morem gesserit. Is utique sic interpretatur: Ego quidem *nolim* certare tragœdiis. Editoris vero munere idem cum ceteris juxta functus est, qui non viderit rescribi oportuisse, *ἐβουλόμην ἂν* — *vellem* hic loci non certare: vel *ἐβουλόμην μὲν ἂν οὐκ* — *vellem* quidem — ut Vesp. 964. Eccl. 151. Eurip. El. 387. Dawes. M. Cr.

p. 237.], sed pro μὲν reponendo ἂν poëtæ manum non restituit. Utraque retinenda particula. En fidejussorem meæ emendationis ipsum Comicum. Conc. 151. ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων λέγειν —. Ad eumdem modum hic legendum, ἐβουλ. μὲν ἂν οὐκ ἐρίζειν ἐνθ. Nullo partium studio ductus optimus Burges. quo cordatiorem novi neminem, ad tuendam contra Dawes. vulgatam lectionem duo Soph. advocat loca, quorum alter alieno sensu acceptus est, alter in mendo cubat, quod olim ostendam. Brunck. V. Burges. ad Soph. Œd. Tyr. 1374. et 1386. Hopf. ἂν deest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. Vulg. 1. 2. 6. Dobr.

866. Lege ὡ 'γὼν νῷν. Bent. Metri gratia scribendum est ἐστὶν ὡ 'γὼν (pro ὁ ἀγὼν), ut recte habet Ms. Vat. U. Et deinde pro τιὴ idem Ms. habet τί δαί; Kust. Eurip. in Iphig. ad Aul. 804. οὐκ ἐξ ἴσου γὰρ μένομεν Εὐρίπου πύλας. Berg. Vulgo sic legitur hic versus: οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ἀγὼν νῶϊν. — τιή; duplici menda. Primo νῶϊν, σφῶϊν, disyllaba poetis Atticis prorsus sunt inusitata, quod post alios observavi ad Æsch. Prom. 12. In membr. scriptum ἀγὼν νῷν, claudicante metro. Nam in ἀγὼν prima semper corripitur, quæ etiamsi anceps esset, quod falso crediderunt viri quidam docti, non tamen hic salva linguæ indole sine articulo stare hoc nomen posset, quum de certo et definito certamine sermo sit. Nihil verius est Dawes. emendatione οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ὡ'γὼν νῷν. — Sæpissime librarii ὡ'γὼν in ἀγὼν mutarunt, quod ad Eurip. Or. 857. observavimus. In ejusdem poetæ Heracl. 724. scribendum, ὡς ἐγγὺς ὡ'γὼν —. Pro τιὴ in membr. scriptum τί δαί; Hes. τί δαί; διατί δή; Ejusdem significationis est τιή. Brunck. ἐστιν 'ἀγὼν νῷν. Δι. τιή; Αἰσ. Ὅθ' ἡ π. Dawes. Misc. Crit. p. 239. Pors. ἐξίσου Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. ἀγὼν νῶιν Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Raph. Port. Lugd. ἀγὼν νῶϊν Junt. i. Brub. Amst. Pro τί δαί est τιή in Ald. et cett. edd. ὅτιή Elb. Dind.

867. Ms. Vat. U. rectius ὅτι ἡ ποίησις. Kust. ὅτι ἡ π. distincte scriptum in A. C. Perperam vulgo ὁτιὴ ποίησις. Gl. in meo ad ὁτιή, διότι, ad ποίησις, ἡ. Scilicet indicare voluit glossator, articulum subintelligi, quem abesse non patitur sermonis ingenium. Hoc sensit quidem Dawes, sed perperam emendavit: ὅθ' ἡ ποίησις. [Misc. Crit. p. 238. ubi addidit: "denotat autem ἡ ποίησις non jam, uti cepit Frischl. *artem poeticam*, sed τὰ δράματα *fabulas* sive *poemata*, non secus atque infra ὥσπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποίησιν." Dind.] Observavi ad Lys. 611. ultimam in ὅτι numquam elidi. V. infra ad 922. 1386. Brunck. οὐχὶ συντέθνηκέ μοι. [Verbum hoc reddendum est, *simul ad orcum descendit*. Alludit ad populi Ath. decretum, quo scitum est, post ejus mortem τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνειν. V. Æsch. vitam. Cf. Philostr. V. Apoll. vi. p. 245. Poesin igitur suam inter vivos adhuc εἰρωνικῶς queritur, quum Eurip. poesis ad orcum, simul cum auctore descenderit. Tyrwhitt. in App. ad Dawes. p. 464.] Nam etiam post mortem Æsch. agebantur ejus tragœdiæ ex decreto publico; Schol. Comici ad Ach. 10. τιμῆς δὲ μεγίστης ἔτυχε παρ' Ἀθηναίοις ὁ Αἰσχύλος, καὶ μόνου αὐτοῦ τὰ δράματα ψηφίσματι κοινῷ μετὰ θάνατον (post mortem ejus) ἐδιδάσκετο. Scriptor vitæ Æsch. Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὡς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου, χορὸν λαμβάνειν. Ubi v. Stanl. etiam, quem non fugit prædictus Schol. locus. Berg. Scribendum συντέθνηκ' ἐμοί, siquidem ὀρθοτονουμένῳ rectius opponitur sequens τούτῳ. Hotib. ὅτιὴ ποίησις Ald. et cett. edd. ὅτι ἡ Rav. et Borg. Dind.

868. ὥσθ' ἕξει λέγειν. Quoniam res agitur apud mortuos et Euripidis poesis cum ipso mortua est, Æschyli autem, licet etiam mortui, poesis est apud vivos; dicit Æsch. Euripidi non defore verba, sibi autem forte defore. Sed eventus docebit, Eurip. tamen vinci ab Æsch. quamvis ipse artem ad inferos secum detulerit, Æsch. autem non; itaque tanto major est gloria Æsch.; quid enim fecisset, si et ipse artem secum detulisset? aut quid tunc demum fecisset, si ipse quidem detulisset secum artem, Eurip. autem non? Forte devorasset hominem. Berg. Sensum horum verborum neutiquam assequutus est interpres. [Frischl.] Vertit, *sicut ipse fatebitur*. Dixerat Æsch. *inter se et Eurip. inique comparatam esse in orco contentionem*. Quæsivit Bacchus: *Quid ita tandem?* Respondet Æsch. *Propterea quod poemata mea non sunt mecum mortua, neque adeo ad orcum devenere*, [illegible]nde mihi in recitando sola memoriæ [illegible] [illegible]dum erit. *Istius contra scripta mortu*[illegible] [illegible]*m simul mortua ad orcum comitata* [illegible]*le ei quum præsto sint ad manum*, *promptu erit recitare*. Dawes. (M. Cr. p. 238. s.) δ' post ὅμως deest Ald. et cett. δρᾶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. δρᾷν Brub. Dind.

869. ὅμως δ' ἐπειδὴ —. Sic bene (Rav. et) A. C. Perperam vulgo particula δὲ

Ven. I. II. cum puncto post ταῦτα. τίς sed cum puncto post ταῦτα Ald. Junt. I. II. Crat. Wech. Brub. Gel. τίς ταῦτα; Raph. Port. etc. Dind.

808. Metri gratia scribendum est, vel Ἀθηναίοις συνέβαινεν Αἰσχ., vel, ut Ms. Vat. U. habet, Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχ. Frischl. autem τὸ συνέβαινε male hic vertit, *obtingebat*, quum significet, *conveniebat*. Kust.— Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰσχ. Sic optime B. [etiam Borg. et Elb.] Ita etiam in meo, nisi quod συνεβ. habet neglecta littera Attica. Vulgo redundante syllaba Ἀθηναίοισι συνέβαινεν. In A. C. [et Rav.] Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχ. Musicas aures non haberet qui hanc præferret lectionem. Gl. ad ξυνέβαινεν, ἔχαιρεν, ἀπεδέχετο αὐτούς. Cod. E. Ἀθηναίοισι ξυνέβαινεν Αἰσχύλος. Brunck. Lege Ἀθηναίοις: sed Suid. in Ξυνέβαινεν habet Οὐ γὰρ Ἀθηναίοισι. Bent. οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαινεν Αἰσχύλος. Lege ob metrum vel Ἀθηναίοις vel συνέβαιν'. σαργανοῖσιν male pro σαργανοῖς legitur in Cratini versu apud Athen. iii. 32. p. 119. οὐ pro οὔτε Suid. Ms. in συνέβαινεν. cetera ut text. i. e. -οισι συνέβαινεν. ξυν. B. Pors. Ἀθηναίοισι συνέβαινεν Ald. etc. Ἀθηναίοις Elb. Dind. -οις ξυνέβαινεν 1. (et 2. nisi quod συν.) Dobr.

809. λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο, τοῦ γνῶναι πέρι φύσεις ποιητῶν. Adverbii vice hic est τὰ ἄλλα et valet *præterea*. λῆρον ἡγεῖτο αὐτούς, nempe τοὺς Ἀθηναίους, περὶ τοῦ γνῶναι—. Non satis accurata est versio, quæ sic corrigenda: *præterea nihil nisi meras nugas eos censebat in dignoscendis poëtarum ingeniis*. Salse Atheniensibus exprobrat prava judicia, quibus sæpe optimæ exigebantur fabulæ, concessa deterioribus palma, quod et ipse quum alias expertus est, tum maxime quando Nubes docuit. Brunck. πάρα Vet. non πέρι. Not. Scal. Dind.

811. s. οἱ δεσπόται sunt Pluto et Dionysus, alter Æaci alter Xanthiæ herus. Sensus: Quando majori cum studio graves res agere cœperint domini, facile nobis, nisi adsimus, verbera (effectus, κλαύματα pro causa) parata sunt. Dind.

813. Totus hic locus verbis sonoris et cothurnatis turget, ad imitationem nempe Æschyli, cujus stilum et characterem Aristoph. hic exprimere voluit. Kust. ἐριβρεμέτας. Æsch. ita vocat, propter illius magniloquentiam. Berg.

813-28. Hi versus quatuor æqualia systemata constituunt, quorum singula a duobus hexametris incipiunt, (813-16. 817-20. 821-24. 825-28.) et ita quidem, ut in tribus dactylicis, syllaba syllabæ respondeat. 818. lege σχινδαλάμων. Pors. [Et quod utpote manifestum, opinor, monere supersedit, cæsuræ examussim congruunt. Jure igitur hujus cantici artificium prorsus singulare mirabatur. Porro 817. κορυθαίολα μόνη legebat cum Salmas. ad Solin. p. 735, 2. D. post quem Wakefield. video suo more actum agentem ad Eurip. Herc. Fur. 1005. Ceterum Pors. in notis Mss. ad Æsch. postquam monuisset in Dioscoridis Epigrammate notissimo recte citavisse Salmas. ibidem, Αἰσχύλος ἐξύψωσεν, ὁ μὴ σμιλευτὰ χαράξας Γράμματα, addit. Dobr.] Ms. a Bent. collatus habuit ἐψύχωσε νοτησμια ευτα, unde ille parum feliciter νεοσμίλευτα. Σμιλευτὰ ad Eurip. tacite refertur, et imitatus est Dioscorides Aristoph. quem v. Ran. 813-20. 899-903. 1003. 1004. ed. Brunck. Horum locorum primum dederat Salmas. In ἐριβρεμέτας Suid. Ms. εἰς τ'.—ἄθροτον—μέλεων ἐπιστ.—γεωργὸν—et ἐν om. Pors.

813. et seqq. Quatuor systemata septem vers. Bent. numeravit. Dind. Hos versus Inv. ita, ut vulgo descripti erant, auctoritate Cod. Rav. edidit, sed Brunck. sequutus recentiorem Schol. ita: ἦπου δεινὸν—ἐνδ. ἕξει hexam. | ἡνίκ' ἂν—θήγοντος ὀδόντας 815 | ἀντιτέχνου —ὑπὸ δεινῆς pentam. dactyl. | ὄμματα στροβ. troch. dimeter catal. | ἔσται δ' ὑψ.—νείκη | σχινδαλμῶν—ἔργων, | φωτὸς—ἱππῆς 820. | ῥήμαθ' ἱπποβάμονα. | φρίξας—χαίταν | δεινὸν—ἥσει | ῥήματα—ἐκποτῶν | γηγενεῖ φυσ. 825 | ἔνθεν δὴ—λίσπη | γλῶσσ'—χαλινούς, | ῥήματα δαι. κατάλ. | πνευμόνων π. πόνον. Dind. Pro ἕξει Reisk. legendum conjecit ἕλξει. Dobr. ἐριβρεμέτας. ὁ μεγαλόφωνος Αἰσχύλος. Brunck.

814. Reisk. ad h. v. adscripsit conjecturam τέρας. Num igitur pro περ ita legi voluit? ἡνίκ' α ita, ut inter κ et α apostrophus positus sit, Elb. ὀξυλάλου (non ὀξυλάλου) Ald. Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. ὀξυλάλον Junt. II. III. Dind. θήγοντος ὀδόντας ἀντιτ. Sic bene recentiores edd., quibus adstipulantur pariter Schol. Codd. B. D. Ingratus est hiatus in ὀδόντα ἀντιτέχνου, quam lectionem e prioribus edd. stulte revocavit Berg. [θήγ. ὀδόντα. Metaphora ab apris. In Lys. 1257. αἴπερ τὼς κάπρως θάγοντας οἷω τὸν ὀδόντα, ubi v. Not. Ita autem edd. pristinæ, non ὀδόντας. Berg. Etiam Inv. ὀδόντα dedit. Dind.] In membr. ὀδόντ' ἀντιτέχνου, cum elisione, quam metrum aversatur. Versus digessi, uti in membr. distincti sunt, quam rationem agnoscit etiam Schol. In proposita lectione ὀξυ-

λάλον substantive accipiendum est pro τὸ ὀξυλάλον, *garrulitas:* tametsi hac in formula vereor, ut sine offensione articulus omitti possit. Verbum ἰδεῖν ad alium sensum translatum, more poëtis familiari, qui sensuum verba commutant. Sic Æsch. S. C. Th. 103. κτύπον δέδορκα. In C. perspicue scriptum est ὀξυλάλου, quod adjective acciperetur, sicque vitaretur incommodum omissi articuli: ἡνίκ' ἂν περ ἴδῃ ὀξυλάλου ἀντιτέχνου θήγοντος ὀδόντας. Hac in phrasi neminem morari debet verbum ἰδεῖν cum patrio casu constructum. Verba sensuum duplicem adsciscunt casum, secundum et quartum. ἴδῃ positum hic pro αἴσθηται et eamdem sequitur constructionem. Meliorem hanc lectionem puto. Brunck. Ms. ὀδόντ'. Ald. ὀδόντα. forte legendum θήγοντά τ' ὀδόντας. Bent. ὀδόντ' B. Pors. ὀδόντας Port. Lugd. Amst. In Not. Scal. ὀδόντα alii. Dind. ὀδόντα 1. 6.—ας 2. Dobr.

815. ἀντίτεχνον 1. sed gl. τοῦ Εὐριπίδου. Dobr.

816. ὄμματα στροβήσεται est, *oculos suos distorquebit.* Dind. ὄμμ 1. i. e. ὄμματα. Dobr.

817. ἱππολόφων B. (et Victor.) Pors. ἱππολόφων 1. 2. 6. in t. et Sch. omnes. Ita quoque L. Dobr. ὑψιλόφων. Infra 922. Eurip. dicit Æsch. proloqui ῥήματα βόεια ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους. Berg. A. C. D. ἱππολόφων. Brunck. Ita et Elb. Bav. estque exquisitius, quum ἵππος in nonnullis verbis compositis *magnum* indicet, ut in ἱππόπορνος. Possunt et *verba* esse, quæ veluti equinas (ex equinis pilis) cristas habent, ut ad ἱπποκόμους τρυφαλείας Hom. Il. M. 339. alludatur. Certe quod sequitur κορυθαίολος (ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων Apoll. Soph. Lex. Hom. p. 412.) Homericum est vocabulum. Cf. Heyn. ad Il. B. 816. Fortassis tamen ἱππολόφων e seq. ἱπποβάμονα exstitit. ὑψίλοφος idem est quod ἐπίλοφος, *cristatus.* V. Wakefield. ad Eurip. Herc. Fur. 1005. in Tragœdd. delectu t. i. ubi, pro voc. νείκη v. sequ. legi jubet μήκη, *longitudines verborum,* Horatii nempe—' ampullas et sesquipedalia verba.' Vulgatum indicat *celerrimas contentiones verborum cristatorum* (sublimium), quales vere in seqq. occurrunt. Dind. κορυθαίολα μήκη Salmas. in Solin. p. 735, 2. d. Id.

818. Lege σκινδαλάμων. Bent. σκινδάλμων Suid. Ms. Pors. σχινδαλμῶν [ut Br. ed.]. Gl. λεπτολογιῶν. Mœr. [p. 360.] σχινδαλμός, ἐν τῷ χ, 'Αττικῶς· σκινδαλμός, Ἕλληνες, ubi v. Piers. In A. C. scriptum, ut vulgo [etiam ap. Inv.] σκινδαλμῶν, in B. D. σκινδαλάμων. Forma quadrisyllaba occurrit Nub. 130. λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους. Brunck. παραξόνια σχινδαλμῶν dicuntur rotationes (agitationes) audaces scindularum tenuium (argumentationum subtilium). σκινδαλμῶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. σκινδαλάμων 1. 6. -λαμῶν 2. Dobr. σμιλεύματά τ' ἔργων. *Minutias* seu *quisquilias,* quas sectatus sit in tragœdia Eurip. vitio hic ei vertit Comicus. Julian. Or. iv. p. 77. ἐργάτης γάρ ἐστι καὶ τούτων ἀγαθὸς, οὐκ ἀποσμιλεύων οὐδὲ ἀπονυχίζων ῥήματα, *est enim et dicendi peritus artifex: non ita tamen ut verba sua minute velut scalpro concidat et ad unguem exigat.* Spanh. Salmas. ad Solin. p. 735. b. c. " Æsch. in componendis tragœdiis majestatem et pondus verborum consectatum esse potius, quam elegantiam et nitorem veteres Critici observant. Contra ea Eurip. vitio datum est nimis accuratum et ornatum dicendi genus et nimius nitor in tragico argumento. Aristoph. in Ran. de Eurip. σκινδαλμῶν παραξόνια σμιλεύματά τ' ἔργων dicit, quibus in comparationem opponit Æschyli ἱπποβάμονα ῥήματα cet. Schol. σμιλεύματα interpretatur διαγλύμματα, quod ad calamos scriptorios scalpello temperatos referendum est. κάλαμοι διάγλυπτοι Crinagor. in Epigr." Idem Salmas. paulo ante σμίλην inter instrumenta librarii referri notat, i. e. scalpellum. Unde in veteri Epigramm. σμίλα δονακόγλυφος. Pollux vii. 21, 83. ait, σμιλεύματα h. l. dici a σμίλῃ coriariorum, ut sint *rejicula, resegmina.* Sed possunt in universum dici, ut videtur, σμιλεύματα omnia quæ resecantur τῇ σμίλῃ, etiam ea, quæ præciduntur in temperandis calamis. Suid. h. v. laudat l. l. et describit Schol. Interpres ibi vertit: *et quisquiliæ facinorum viri vim illatam fortiter propulsantis.* Quod est ap. Schol. ἐρεθίσματα, idem Interpres vertit, metaphorice, *quævis quisquiliæ.* Vox mihi suspecta est, neque enim alibi ἐρέθισμα hac significatione inveni. Tan. Faber ad Anacr. od. 22. putat legendum ἢ ξέσματα. Duck. Antiph. ap. Athen. iv. p. 161. λόγοι λεπτοὶ διεσμιλευμέναι τε φροντίδες. Berg.

819. φωτός. Eurip. intelligit. Berg. φρενοτέκτονος ἀνδρός. Æsch. nempe, qui non aliunde, sed ex semet voces illas grandiloquas in tragœdiis formarit: adde, qui haud semel compositis ex φρενὸς voc. sit vocibus usus, ut φρενοπληγεῖς Prom. 877. φρενώλεις Sept. c. Th. 763. et φρενοβαλὴς Eum. 327. ad quod adlusit forte insuper Comicus. Adde hic paulo post Æsch. de semet versum 814. Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα. Spanh.

820. Voce ἱπποβάμων usus itidem Æsch. Prom. 804. στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποβάμον' et Suppl. 262. ἱπποβάμοσιν εἶναι καμήλοις· et Æsch. exemplo de Centauris Soph. Trach. 1111. ἱπποβάμονα στρατόν. Spanh.

821. Φρίξας — λοφιᾶς. [Empedocles (immo Hom. Od. T. 446.) ap. Plutarch. in Quæst. Phys. (t. ix. p. 630. Reisk.): φρίξας εὖ λοφιήν, πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. Soping. ad Hesych. v. Λοφίη. Berg.] Locus hic ita vertendus: Erigens vero natura sua comatæ cervicis Horrendam jubam Et terribile supercilium contrahens, Rugiens emittet Verba compaginata, Tabularum instar ea avellens Terrestri (i. e. valido et vehementi) venti flamine. Kust. Forma χαίτην quam Inv. recepit pro vulg. χαῖταν ferri posset, nisi λοφιᾶς præcessisset. χαίταν Ald. et cett. edd. χαίτην Bav. Dind. λοφιᾶς (sic) et χαίτην Suid. Ms. v. αὐτοκόμου. Pors. et sic edd. Med. Ald. Kusteriana λοφίας — χαίταν. Dobr.

822. ἐπισκύνιον ξυνάγων. Gl. in C. συστέλλων. In B. D. textus exhibet ἐπισκύνιον ξυνέχων. Gl. in D. συνάγων, ὥσπερ οἱ θυμούμενοι θῆρες. Genuina lectio sæpe in gl. latet, quod alibi observavi. In Cod. B. contextus serie scriptum, βρυχόμενος ἥσει πέμψει. Sic etiam in C. nisi quod πέμπει habet. Gl. pro voce textus acceperunt boni librarii, quod non raro contigit. Hic manifestus est error. Sed aliæ sunt interpolationes, quæ facile fallant, nisi quis callidiori sensu præditus sit. Exemplo sit versus in Lys. 1299. Brunck. ἐπισκήνιον Brub. ξυνέχων Elb. Dind. βρυχώμενος. Æsch. intelligitur, quem paulo ante ἐριβρεμέταν dicebat. Berg. Vulgatum in omnibus edd. est, βρυχώμενος ἥσει —. Etiamsi forma βρυχόμενος ab Inv. recepta defendi possit (V. Zonar. v. Βρύχεται t. i. p. 410.), tamen quid sibi velit ἥσει, ab eodem repositum, non patet, nec comma post βρυχ. recte se habet, sed post ξυνάγων est collocandum. βρυχώμενος ἥσει Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. βρυγώμενος ἥσει Amst. Dind. — βρυχόμ. B. Pors. βρυχόμενος οἴσει (sed ἥ em. rub. et gl. πέμπει) 1. Dobr.

823. Suid. γομφοπαγῆ. Pors. πινακιδὸν 1. 6. -ηδὸν 2. Dobr. πινακιδῶν vitiose Ven. I. Raph. πινακηδῶν Ven. II. Post πινακηδὸν comma habent Port. Lugd. Amst. Dind.

824. γηγενεῖ φυσήματι. Gigantes dicebantur γηγενεῖς. V. ad Nub. 851. Berg.

825. Interpunguntur hæc vulgo ita, ut post βασανίστρια recte comma ponatur, non post γλῶσσ', sed verba λίσπη γλ. ἀνελ. jungantur. Post ἀνελισσ. etiam comma esse debet et post δαιομένη. Nescio cur mutaverit Inv. στοματουργὸς est, quæ os format, dicendi magistra. Intelligitur autem Eurip. lingua. λίσπη γλῶσσα, auctore Photio Lex. p. 166. est ἡ ἐκτετριμμένη. Vocabulum hoc varie explicatum est. V. Ruhnk. ad Tim. p. 175. Piers. ad Mœr. p. 245. Schneid. ad Lennep. p. 378. Certe non est lubrica, ut vulgo redditur, sed potius levis. λίσπη Elb. Dind.

826. γλῶσσ' ἀνελισσομένη et versu abhinc secundo [ex Br. descriptione et lectione] πνευμόνων formæ sunt veteres, Ionicæ, eædemque antiquæ Atticæ dialecti, quam in plerisque sequuntur Tragici. Has in chorico cantico, ubi Tragicorum μελοποιίαν imitatur Comicus cum recentioris Atticismi formis γλῶττ' ἀνελιττομ. et πλευμόνων mutare nefas fuisset. Priores agnoscunt iv. Codd. Ald. πλευμόνων edidit, melius Bern. Junta πνευμόνων. Brunck. δαιομένη ῥήματα est, dissecans, concidens, Æsch. scilicet, adversarii dicta. ἀνελισπομένη male Amst. Dind.

826-27. -μένα bis 1. Dobr.

827. καταλεπτολογήσει. Nubb. 1490. διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς. Berg. "Id est, subtiliter examinabit verba turgida et sesquipedalia; quæ paulo ante dixit ἱπποβάμονα ῥήματα, γομφοπαγῆ, orationem ampullatam et dithyrambicam, quæ pronunciari sine pulmonis vexatione et anhelitu non possit." Casaub. ad Pers. Sat. i. 14. p. 56. 'Grande aliquid, quod pulmo animæ prælargus anhelet.' Duck. Syllaba λο in verbo λεπτολογ. bis scripta est in Elb. Dind.

828. πλευμόνων, Attice pro πνευμόνων. Sic Pac. 1073. ὁ πλεύμων, ubi Schol. Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ λ, ὁ πλεύμων. Emman. Ms. in dict. Att. πλεύμων, Ἀττικῶς, πνεύμων, Ἑλληνικῶς. Spanh. At v. not. Brunck. ad 822. πνευμόνων etiam Elb. πνευμόνων Elb. (et Rav.) Junt. I. Brub. Dind. Ms. πνευμόνων. Bent. πνευμόνων B. Pors. πνευμόνων 1. 2. Dobr.

829. Hic jam prodeunt Euripides, Æschylus, et Bacchus; deinde illi duo certant de primatu, Baccho judice. Berg. μεθείμην. Sic recte A. C. etiam E. Gl. παραχωρήσαιμι. Vulgo μεθείην, quam scripturam mendosam esse, jam ostenderat Dawes. p. 238. Verbum activum μεθίημι cum accus. semper, cum genit. numquam construitur. Forma passiva μεθίεμαι utrumque casum adsciscit. V. not. ad Vesp. 416. Brunck. Non prodeunt in scenam, sed exhibentur in eo loco, ubi jam altercati esse finguntur, et Eu-

rip. loqui pergit. Constituitur hic act. tertii scena secunda, sed ap. Francogall. interpr. est actus quinti scena prima. Dawes. p. 236. ed. sec. ita præcipit: "Qui vel verbum act. μεθίημι cum genit. vel med. μεθίεμαι cum accusat. rite conjungi existimat, quod in Comici editores cadere video, loquendi consuetudinem ab Atticis servatam ignorat." In Append. p. 462. in eamdem rem laudatur Valck. ad Phœn. p. 186. et ad Hipp. 323. Dind. Οὐ κἂν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Correxit Gel. Ms. Baroc. 127. μεθείμην. Id. Ms. μεθείμην. Bent. μεθείμην B. Pors. μεθεῖμεν servant 1. 2. 6. Sed μεθείμην L. Dobr.

830. κρεῖττον sed acutus supra circumflexum, et ω supra ο B. Pors.

831. Malim hæc αἰσθάνει γὰρ τοῦ λόγου interrogative accipi. αἰσθάνῃ Elb. Dind.

832. Male Frischl. hæc ita vertit: *Primum magnifice se geret, quod undique Verborum monstra loquatur in tragœdiis.* Sensus est: Vultu ad gravitatem composito tacitus primum animo repetet verborum monstra, quæ identidem in tragœdiis proferre solebat. Kust. Infra 1018. Αἰσχύλε λέξον, μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε. Æsch. in tragœdiis introduxit sæpe personas nimis diu tacentes; infra 909. de eo dicit Eurip. πρώτιστα μὲν δὴ γ' ἕνα τινα 'κάθισεν ἐγκαλύψας etc. Berg. Suid. ἀποσεμνύνει. Pors. ἀποσεμνυνεῖται. Gl. σεμνῶς ἑαυτὸν σχηματίσει. Brunck.

833. ἐτερατεύετο Elb. Dind. τραγῳδίαις B. Pors.

834. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν. Quod nempe non in laudem sed in vituperium hic Eurip. a Baccho dicitur. Sic Conc. 560. et 779. ubi priori loco *o mi homo*, posteriori, *o infelix virorum*, a Tan. Fabro redditur. Sic jam ante ap. Æsch. S. C. Th. 891. Αἴ, αἴ, δαιμόνιοι (*infelices*). Alioquin Av. 1639. Hercules ad Neptunum: ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων, Πόσειδον, *o felix hominum, Neptune!* Priori vero sensu δαίμων de *infortunio* apud dictum modo Tragicum legitur Pers. 158. εἴ τι μὴ δαίμων παλαιός, *ne forte vetus infelicitas*: et Sept. Theb. 967. δαίμων, ubi Schol. δυστυχία. Spanh. Immo simpliciter est, *o bone*, ut sæpe ap. Hom. neque vel in laudem vel in vituperium per se dicitur. Contra metrum μέγα e suis libris, quibus Bav. adsentitur, recepit Inv. pro μεγάλα. Dind. μεγάλα Ald. et cett. edd. μέγα etiam Bav. Dind. Eupolis Eustath. ad Od. Λ. p. 428, 51=1680, 26. [ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ φθονερὸν ἴσθ' ἀνδρίον.] μέγα B. μὴ μέγα λέγε Plato Phæd. p. 38, 11. Bas. [95. B. HSt. 62. Wyttenb.] Pors. μεγάλα servant 1. 2. 6. Dobr.

835. Locum hunc citat Suid. v. 'Αγριοποιός, v. 'Αθύρωτον et v. 'Εγῷδα. Kust. ἐγῷδα. [Sic Eqq. 118. et Ach. 905. Adde Eurip. Phœn. 723. Spanh.] Sic Codd. Perperam vulgo divisum ἐγ' ᾦδα. V. ad Thesm. 502. Sic ubique excudi volui, quod semel dictum sufficiat, nec librorum hanc varietatem amplius observabo. Brunck. 'Εγ' ᾦδα Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. τοῦτον, κἄξεπίσταμαι καὶ δ. Suid. in ἀγριοποιόν, non in ἐγῷδα, ubi Ms. παρὰ αἰσχύλον. Pors.

836. Locum hunc citat Gell. i. 15. [Noct. Att. p. 118. ed Conradi] ubi ait: "Hujuscemodi autem loquacitatem verborumque turbam magnitudine inani vastam facetissimus poëta Aristophanes insignibus vocabulis denotavit in his versibus: Ἄνθρωπον ἀγριοποιόν, αὐθαδόστομον, ἔχοντ' | ἀχάλινον, ἀκρατές, ἀπύλωτον στόμα, | ἀπεριλάλητον, κομποφακελοῤῥήμονα. [In edd. Gell. vett. erat ἀγριωπόν, in Ms. Reg. quod Jac. Gronov. laudat ἀγριωποιόν. Inv. e Rav. ἀθύρωτον dedit. Dind.] Kust. ἀγριοποιὸς est, qui ἀγρίους fingit, quos introducit. αὐθαδόστομον. Usus est Æsch. voce αὐθαδίσμασιν Prom. 963. h. e. juxta Schol. κομπάσμασιν, de *arrogantibus dictis* aut *factis*. Spanh. Suid. in 'Αγριοποιόν: et sic in 'Εγῷδα: at in 'Αγρίωπον ut Ms. e 2da manu: ubi σχολ. ἄγριον τὴν φωνήν: [quære an μορφὴν præbeat Ms.?] Bent. ἀγριωπὸν Bav. ἀγροιοποιὸν Junt. iii. Dind. ἀγρῖωπὸν 1. (ῖ ex em. m. pr. et gl. ἄγριον τὴν φωνήν. ἢ ἀγριόφθαλμον. ἢ ἄγρια ποιοῦντα ἔπη.) -οποιὸν 2. -ωποιὸν 6. Dobr.

837. ἔχοντ' ἀχάλ. — στόμα. Eurip. Fragmm. ex Menalippe [xx. 4.] ἀχάλιν' ἔχουσι στόματα. V. Not. Barnesii ad Eurip. Bacch. 385. ad hæc verba: ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας τὸ τέλος δυστυχία. Theophylact. Simocatta ep. 67. οὐκ εἰδώς, ἀχαλίνωτον γλῶτταν μείζονα τοῦ πλημμελήματος εἰσπραττομένην τὴν κόλασιν. Berg. Apud Lucian. Revivisc. p. 391. t. i. ex Eur. adducitur ἀχαλίνων στομάτων. Spanh. ἀπύλωτον στόμα, *os effrænum* seu *nullis claustris coercitum*. Cyrill. adv. Julian. ii. p. 38. ad hunc Comici locum forte respiciens, ἐπειδὴ δέ, ὡς ἔφην, ἀπύλωτον ἀνοιγνὺς τὸ στόμα. Id. Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 352, 11. ἀθύρωτος: ἄκλειστος. 'Αριστοφάνης. Dind. ἀπύλωτον Ald. et cett. edd. Dind. Suid. 'Απύλωτον: at ἀθύρωτον (sic Rav.) in 'Αγρίωπον. Bent. ἀθύρωτον Suid. ubi sup. [i. e. in ἀγρ.] et in v. hic tamen memorans alteram lectionem. Pors.

838. κομποφακελοῤῥήμονα. V. infra 938. Berg. κομποφακελοῤῥήμονα. Gl.

σκληρὰ καὶ συνδεδεμένα ἔπη λέγοντα. Brunck. (In schedis ;) Pollux ii. 125. τὸ καταλαλεῖν παρ' Ἀριστοφάνει· ὁμοίως ἡ λάλησις καὶ ἀπεριλάλητος παρ' Αἰσχύλῳ. Lege περὶ Αἰσχύλου. Pors.

839. ἄληθες. *Itane?* Plerumque hoc adverbium ironicæ interrogationi servit. Suid. : ἄληθες, ἀντὶ τοῦ ὄντως. ἀξιοῦσι δὲ ὀξύνειν τὴν πρώτην, ὅταν τοῦτο δηλοῖ τὸ ἐν ἐπερωτήσει λεγόμενον ὄντως, ἀληθῶς, οἷον· Ἄληθες, ὦ παῖ —. Tho. M. [ubi v. Intpp. p. 34.] ἄληθες παρὰ ποιηταῖς, τὸ κατ' εἰρωνείαν ἀντὶ τοῦ ὄντως λαμβανόμενον, ὡς τὸ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ· (123.) ἄληθες, ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων. Sic Lys. 433. ἄληθες, ὦ μιαρὰ σύ. Eadem significatione occurrit ap. Soph. Œd. T. 350. Antig. 758. quibus in locis adverbii hujus potestas interpretem latuit. Est autem hic parodia versus Euripidei, quem Musgr. in Telepho fuisse putat [n. cxcix. Fr. inc.] ἄληθες, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ ; Nomini θαλασσίας Thetidem apud Tragicum significanti ἀρουραίας substituit, Eurip. olera objiciens agrestia, quibus innutritus fuerat. V. Thesm. 456. et 910. Brunck. De matre Eurip. quæ olera venderet, hæc dici notat Schol. Quo spectant verba Eqq., ubi, postquam dixerat Nicias v. 18. εἴποιμ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψευριπιδικῶς, ait continuo Demosth. μὴ διασκανδικίσῃς, *ne vilem scandicem hic mihi vendites*, h. e. ne Euripideum quid jactes, quod mater ejus, ut ibidem in Scholl. tangitur, σκάνδικα ἐπίπρασκεν, ὅ ἐστιν, ἄγρια λάχανα. Ἀρουραῖος σμίνθιος de *agresti* cæteroquin mure ab Æsch. dictum in Sisypho, juxta Ælian. de Anim. xii. 5. et ἀρουραῖοι μύες similiter infra Ach. 762. Spanh. V. Thesm. 394. Εὐριπίδου τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας. Berg. ἀρούρας Elb. Dind. Joannes Alexandrinus Ms. ex Herodiano, cujus locum longiorem apponam : Ἔστι τινὰ (sc. ἐπιῤῥήματα) καὶ παρὰ αἰτιατικῆς γεγονότα, οἷον τὸ πέραν καὶ πέρην, ἀλλ' ὅσοι ναίουσι . . . ., καὶ μετὰ προθέσεως, ἀντιπέραν λεύσσουσα πυρὸς σέλας· καὶ ἀπὸ δοτικῆς, ἐπίσχες αὐτοῦ, μὴ πέρα προβῇς λόγου· Κρατῖνος ἐν Εὐμένισιν. καὶ τὸ πρώην δὲ παρ' αἰτιατικὴν σχηματίζουσι, τήνδε πρῴαν· καὶ τὸ, ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ· καὶ, ἀκμὴν τοι βρωὰ τήμος ἐπὶ στήθεσσι κέχυνται, ὡς παρὰ ἀεικὲς ὄνομα ὀξύτονον ἐπίῤῥημα τὸ, οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης τεθνάμεν· καὶ τὸ, ἐπιεικὲς ὀνομάζειν ἐστὶν ἑκάστῳ· καὶ τὸ, ὕε δ' ἄρα Ζεὺς συνεχές. οὕτως ἔδει καὶ παρὰ τὸ ἀληθὲς ὄνομα τὸ ἐπίῤῥημα ὀξύνεσθαι· ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀθηναίοις διαστολῆς ἔτυχεν, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ὀνόματος ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιῤῥήματος βαρύνεται· ἄληθες ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ, Ἀριστοφάνης Βατράχοις. καὶ ἐν Νεφέλαις, τί δ' ἂν καὶ παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις. ἄληθες, ὅσα περ ἐστὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις σοφά. τοιοῦτο ἐστὶ καὶ τὸ ἐπιτηδὲς ὀνοματικῶς ὀξυνόμενον, ἐπιῤῥηματικῶς προπαροξυνόμενον· καὶ τὸ αὐτοετὲς ὁμοίως. καὶ τὸ χάριν δὲ παρ' αὐτοῖς προπαροξυνόμενον, ὅτε καὶ ἐπιῤῥηματικῶς λέγεται· ὄνομα δὲ ὂν, παροξύνεται. καὶ τὸ σφόδρα βαρύνεται, ἐπίῤῥημα ὂν· ὄνομα δὲ ὂν, ὀξύνεται. καὶ τὸ ἠρέμα παροξύνεται, ἐπίῤῥημα ὂν, δέον προπαροξύνεσθαι, ὡς καὶ τὸ ἥσυχα· πλὴν εἰ μὴ παρὰ τὸ ἠρεμῶ γέγονεν, ὡς ἀτρεμῶ ἀτρέμα. τό τε ἡσυχῇ περισπᾶται, εἰ μὴ συνεξέδραμεν τοῖς εἰς $\overline{\chi\eta}$ ἐπιῤῥήμασι περισπωμένοις, τριχῇ, πενταχῇ. καὶ τὸ αὐθημερὸν ὀξύνεται, ἀπὸ τοῦ αὐθήμερος προπερισπώμενα. Dind.

840. στωμυλιοσυλλεκτάδη. Infra 1158. ad eumdem dicit Æsch. ὦ κατεστωμυλμένε ἄνθρωπε. Ceterum illa vox est composita ad comicam licentiam. Similis vox occurrit ap. Athen. iv. p. 157. ἄνδρες γενειοσυλλεκτάδαι (*barbam colligere soliti*). Berg. στωμυλ. Gl. παλιλογίας συλλέγων. Brunck. στωμυλ. Elb. σὺ δή μοι Liber Borg. Dind.

841. Hunc versum interpretabitur colloquium inter Dicæopolin et Eurip. in Ach. Brunck. πτωχοποιέ. V. Nub. 918. καί τοι πρότερόν γ' ἐπτώχευες Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων etc. et quæ ibi notavimus. Quo nomine Eurip. rursus, ob Telephum nempe Mysum mendici habitu ab eo in scenam adductum exagitat infra Ach. 418. ejusque σπάργανα et ῥάκωμα, *laceros* ac *viles pannos*. 429. s. Unde, quod hic sequitur, ῥακιοσυῤῥαπτάδη. Quæ singula respiciunt ad ea ejusdem Telephi in cognomine Eurip. dramate verba, quæ ap. Stob. leguntur et in Excerptis Grot. ex Eurip. p. 407. [Fr. Tel. 8. Musgr.] δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον. Unde Horat. illustratur Art. Poët. 95. 'Et Tragicus plerumque dolet sermone pedestri Telephus et Peleus, quum *pauper* et exul uterque.' Dind.

842. αὔτ' ἐρεῖς. Sic membr. Vulgo ταῦτ'. Infra 960. libri omnes, δημοκρατικὸν γὰρ αὔτ' ἔδρων. Brunck. παῦσ', Αἰσχύλε. Ms. Vat. U. recte, παῦ' Αἰσχύλε. Kust. Nemo tamen ei obsequutus est, et utrumque recte dicitur. Dind. αὔτ' (pro ταῦτ') ex em. ej. m. B. Pors. αὔτε χαίρων Junt. ii. iii. (non Gel.) ταῦτ' ἐρ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. αὔτ' 6. παῦ' L. Dobr.

843. πρὸς ὀργήν, *iracunde*. Sic 856. 996. Soph. El. 369. μηδὲν πρὸς ὀργήν, πρὸς θεῶν. Brunck. θερμήνῃ Rav. θερμήνῃς Junt. ii. iii. Gel. Dind. θερμαίνῃς B. non Suid. ed. Ms. θερμός. Pors. θερμαίνῃς 1. -ήνῃς 2. 6. Dobr.

844. ἀποφήνω (cum iota subscr.) Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. ἀποφήνω Brub. Dind.

845. τὸν χωλοποιόν. In Ach. 410. ad Eurip. aliquis dicit, οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς; mox ibi 426. afferuntur exempla claudorum ex tragœdiis illius: ἆ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὑτοσί; deinde alter dicit, οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κἀκεῖνος μὲν ἦν χωλός, προσαιτῶν, στωμύλος· deinde alter, οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον. Berg. Inv. ed. nescio unde κωλοποιόν, ed. Br. æque male χολοποιόν, quem typothetæ errorem tamen Brunck. in Suppl. correxit. χωλοποιὸν Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

846. Tangitur hic mos veterum, qui tempestati et procellis, ad vim earum averruncandam, agnam nigram immolare solebant: qua de re vide inter alios Paulum Leopardum Emendd. xx. 23. Kust. Ingentes motus in istis poëtis comparat cum vento impetuosissimo; itaque *agnam nigram* jubet efferri tempestatibus immolandam. *Nigræ pecudes* tempestatibus immolabantur. Virg. Æn. [iii. 120.] 'Nigram Hiemi pecudem, (mactavit) Zephyris felicibus albam.' Berg. Nempe non diis solum inferis *nigræ mactatæ* olim victimæ, uti et Telluri (ut istud ad Hom. Il. Γ. 103. οἴσετε δ' ἄρν' ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν, notarunt veteres Critici), sed procellis etiam ac tempestatibus noxiis, ut hic Typhoni et apud Maronem Hyemi: 'Zephyris vero, quorum felicior aura,' *albæ*, juxta notum illud Maronis Æn. iii. 120. Quomodo etiam *marinis numinibus* atras victimas immolandas tradit apud Euseb. Porphyr. Præp. Ev. iv. 9. et inde non Plutoni solum, quod aliunde notum, sed Neptuno quoque tauros nigros mactatos, ex Hom. tradunt ad Pind. Olymp. xiii. 98. Scholia. Spanh. Schol. Ms. ἄρν', ἄρνα μέλαιναν. τοιαῦτα γὰρ ἔθυον τῷ Τυφῶνι, ὁπότε στροβιλώδης ἐκινήθη ἄνεμος. τῶν γὰρ τοιούτων αὐτός ἐστιν ἔφορος. εἰκότως δὲ μέλαιναν, καὶ οὐ λευκήν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Τυφὼς μέλας. Virgil. Æn. iii. 118. Brunck.

847. τυφὼς γὰρ ἐκβαίνειν. Eqq. 508. πρὸς τὸν τυφῶ χωρεῖ, et Soph. Antig. 421. τυφὼν ἀείρας. Spanh.

848. Ὦ Κρητικὰς —. Unus ex Scholl. putat, Comicum respicere ad Phædram in Hippol. Eurip., quæ erat Cretensis et insano amore deperibat Hippolytum privignum; sane hæc monodias canit in prædicto dramate 197. ss. Infra etiam reprehendit Euripidem, quod tali modo de Phædra scripsisset; ubi Æsch. dicit, se fecisse fabulas, quæ continerent exempla virtutum, non autem tales, quales Eurip.; v. 1041. ἀλλ' οὐ μὰ Δί' etc. Deinde 1050. Eurip. quærit: πότερον δ' οὐκ ὄντα; cui Æsch. μὰ Δί' ἀλλ' ὄντ' etc. Berg. συλλέγων Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

849. γάμους δ' ἀνοσίους. Quæ omnino hic adludunt ad illud, quod Nub. 1361. s. de eodem Eurip. dixerat Comicus, eum longa oratione incestus fratris cum sorore uterina, ὁμομητρίᾳ, Macarii nempe cum Canace, nuptias prosequutum, qua de re videri possunt, quæ ibi notamus. Spanh. In Æolo Eurip. Macareus sororem Canacen duxit, ut etiam ceteri illius fratres ceteras sorores, ut notavit Schol. in Nubb. l. l. v. in Ran. 1107. Berg. εσφ. ἐς B. Pors. συμφέρων ἐς Borg. Dind. εἰσφέρων εἰς pro εσφ. ἐς e Rav. dedit Inv. Hopf.

850. Locus hic ita distinguendus est: Ἐπίσχες οὗτος, ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε. Ἀπὸ τῶν χαλαζῶν, ὦ πόνηρ' Εὐρ.— id est, *reprime te, o valde honorande Æschyle. A grandinibus autem* (verborum), *o miser Eurip. amove te, discedens hinc*, etc. Eleganter autem verba sesquipedalia Æsch. *grandinem* vocat; quorum minas Euripidi vitandas esse εἰρωνικῶς dicit. Kust. Observes in his Bacchi verbis manifestam imitationem loci Hom. Æsch. primo alloquitur, postea Eurip., denique ad Æsch. deliniendum rursus se confert. Hinc dicere poterat, ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. Sic Nestor Il. A. 275. Atridæ et Pelidæ jurgium sedans, ab eo, qui dignitate præstantior erat, incipit, Agamemnonemque primum hortatur, deinde Achillem, demum Agamemnoni iteratas admovet preces, in eoque desinit: μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐών, ἀποαίρεο κούρην, — | μήτε σύ, Πηλείδη, 'θέλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ — | Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε | λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν | ἕρκος Ἀχαιοῖσι πέλεται πολέμοιο κακοῖο. Pessime et summa cum imperitia Latinus interpres penultimi versus Græca sic reddidit: *Verum ego precabor Achillem deponere iram*; tamquam si λίσσομαι tempus esset futurum, tamquam si Græce dictum umquam a quoquam fuisset λίσσομαί τινι, pro, *precor aliquem*. Dativus Ἀχιλλῆϊ non pendet a λίσσομαι, quicum subauditur pronomen σε, sed a μεθέμεν. Constructio est: λίσσομαί σε μεθεῖναι Ἀχιλλεῖ τὸν χόλον, i. e. παύσασθαι τοῦ χόλου τῷ Ἀχιλλεῖ, παύσασθαι τοῦ χολοῦσθαι τῷ Ἀχιλλεῖ. Vel Ἀχιλλῆϊ valet Ἀχιλλῆος χάριν. (V. Valck. laudatum ad Lys. 1277.) Ad eumdem fere modum Horat. Od. iii. 3. 'Protinus et graves iras, et invisum nepotem, Troïa quem peperit sacerdos Marti,

redonabo.' Anna Fabri ad Latinæ versionis sensum Homerica reddidit: utrumque ducem sequutus est totus novorum Gallicorum interpretum grex. At vir longe doctissimus, qui Græca ex ipsis Græcis vertere solebat, Jo. Boivin in Actis Reg. Paris. Acad. t. ii. p. 24. Nestoris sensum vere et eleganter expressit: "Et vous, fils d'Atrée, calmez la violence de vos transports, oubliez votre colère. C'est moi, *qui vous prie de vous relâcher en faveur d'Achille,* dont le bras, etc." Brunck.

851. *οὐκ ἀπὸ* Suid. *χάλαζα*. Pors. *καλαζῶν δ'* Inv. *δ'* post *χαλαζῶν* abest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Post *χαλαζῶν* colon in Lugd. Amst., in al. comma. Dind.

852. *ἐκ ποδῶν* pleræque vett. edd. Dind. *σαυτὸν* B. Pors. *σαυτὸν* 1. Dobr.

853. *κεφαλαίῳ*. Gl. *καθολικῷ καὶ μεγάλῳ*. Schol. *ἀδρῷ*. Nub. 975. *κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος*. "*κεφάλαιον, κεφαλὶς* et *κεφαλὴ* apud Dioscoridem et alios pro *capitulo* plantarum, ossium, immo quarumvis fere summitatum capitatarum occurrit, ut et Lat. *caput*. Et quia *caput* est pars crassior ac durior, inde Comicus *κεφαλαίῳ ῥήματι τὸν κρόταφον θένειν* dixit, *duriori verbo caput ferire;* ubi *κεφαλαίῳ* adjective sumitur pro *grandi* et *duro, ἀδρῷ, crasso,* ut Schol." Jo. Alberti Obss. Phill. in N. T. p. 179. Brunck. Rav. (Borg.) *ἵνα μ' ἐν*. i. e. *μη*. Dind.

854. *ἐκχέῃ τὸν Τήλ.* i. e. *ne effundat aut excutiat tibi mentem et sapientiam, quam præcipue ostendere voluisti in Telepho dramate; μὴ ἐκχέῃ τὸ πᾶν σόφισμα,* ut cum Soph. dicam ex Philoct. 13. Introduxerat autem Telephum tamquam facundum et disertum; in Ach. 428. sic describitur: *χωλός, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν*. Deinde alter dicit, *οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον*. Berg. *θείνων* Suid. in *Κεφαλαίῳ*. Bent. *θείνων* Ald. Junt. i. *θένων* Junt. ii. et recentiores edd. consentientibus, ut videtur, libris scriptis. Accentum correxit Blomfield. in Edinburgh Review, fasc. xxxviii. p. 484.—Scribendum videtur *ἐκχέῃς*. Dind.

855. Citat locum hunc Suid. v. *Πραόνως*. Kust. Infra 996. *μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις,* ubi v. Not. Berg. *πρᾴως* Bav. Dind. *ἡμερωτέρως* Gl. B. Pors.

856. Edd. vetustiores itemque Ms. Vat. U. et Suid. v. *Πραόνως* habent: *Ἔλεγχ', ἐλέγχου* [pro olim vulg. *ἔλεγχ' ἐλέγχους*]. Kust. Sic Codd. omnes. Gl. in C. D. *ἔλεγχ' αὐτόν, ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ*. Pars gl. in contextus seriem illata in B. *ἔλεγχ' ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ*. Nostram lectionem habent vett. edd., unde illam bene revocavit Berg. Nescio unde in recentiorum quasdam venerit *ἔλεγχ' ἐλέγχους*. Ad hæc *ἔλεγχ', ἐλέγχου* referuntur mox sequentia Eurip.: *ἕτοιμός εἰμι δάκνειν, δάκνεσθαι*. Brunck. *οὐ πρέπει*. Cod. E. *οὐ θέμις*. Id. *ἔλεγχ', ἐλέγχου* citat ad Il. K. Eustath. p. 801, 55=720, 19. *δ' οὐ θέμις* B. *δὲ πρέπει* Suid. Ms. *πράονως*. Sed teste amici epistola inter ejus chartas, *λοιδορεῖσθαι οὐδὲ πρέπει* C. C. C. in *πράονως*. *λοιδορεῖσθ' οὐ πρέπει* Ms. in *σὺ δὲ μὴ π*. Pors. Post *ἔλεγχ'* non interpungunt edd. vett. *ἔλεγχ' ἐλέγχους* Port. Lugd. Amst. Dind. *ἐλέγχου* 1. 2. 6. *θέμις* 1. 6. (hic supr. *γρ. πρέπει*) *πρέπει* 2. *θέμις* U. Dobr.

858. Versum hunc citat Schol. Arati ad *Διοσημ.* p. 135. ed. Ox. [315. a. 1047. p. 235. t. i. Buhl.] ubi ait, *ὁ πρῖνος τῶν πάνυ καταξήρων ἐστί. Καὶ μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοφάνης λέγων· Σὺ δ' ὥσπερ πρῖνος εὐθὺς ἐμπρησθεὶς βοᾷς*. Kust. *εὐθεὶς* Ven. ii. Dind. *ὡς* pro *ὥσπερ* Suid. Ms. *σὺ δέ*. Pors. *ἐμπρισθεὶς* sed gl. *καυθεὶς* 1. Contra *παρατρήσομαι* 880. Dobr.

860. *δάκνειν*. Eqq. 493. *μέμνησο νῦν δάκνειν, διαβάλλειν*. Metaphora a gallis pugnantibus. Berg. *εἰ τούτῳ δοκεῖ*. Perperam in B. *τοῦτο*. V. ad Thesm. 428. Brunck. Dativum *τούτῳ* sententia et constructionis ratio flagitat. Hopf. Post *πρότερος* nulla interpunctio edd. vett. Port. verba *δάκνεσθαι — δοκεῖ* parentheseos notis inclusit. Sic et Lugd. Amst. *τοῦτο* Elb. Dind. *δάκνε* 1. unde possis *δάκνων*, sed præstat vulgata. Alia ratio loci Eq. 1236. ubi *κλέπτων* Ald. et Mss. recte. V. supra ad 416. Dobr.

862. *Πηλέα* disyllabum est. V. supra ad 76. Brunck. Sunt nomina fabularum Eurip. deperditarum. Conz. *Πηλέα τε καὶ* — Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

863. *κἄτι* Ven. ii. Gel. — *μάλα*. Elb. Borg. Bav. et Rav. *μᾶλλον*. Dind.

864. *σὺ δὲ τί βουλεύειν* (*ν* eras.) *ποιῶ* B. Pors. *δέ γε τί* 1. 6. Dobr.

865. Vulgo legitur, *ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε*: verbis manifestum poëtæ sensum non referentibus. Particulam *ἂν* omisit librariorum socordia, quod iis solemne fuisse novimus. Eam desiderari vidit quidem Dawes. [*ἐβουλόμην μὲν*—*volebam quidem?* parum congruenter. Laudandus profecto aliquatenus Frischl. quod non tam Græcorum notioni quam sententiæ ingenio morem gesserit. Is utique sic interpretatur: Ego quidem *nolim* certare tragœdiis. Editoris vero munere idem cum ceteris juxta functus est, qui non viderit rescribi oportuisse, *ἐβουλόμην ἂν — vellem* hic loci non certare: vel *ἐβουλόμην μὲν ἂν οὐκ — vellem* quidem — ut Vesp. 954. Eccl. 151. Eurip. El. 387. Dawes. M. Cr.

p. 237.], sed pro μὲν reponendo ἂν poëtæ manum non restituit. Utraque retinenda particula. En fidejussorem meæ emendationis ipsum Comicum. Conc. 151. ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων λέγειν —. Ad eumdem modum hic legendum, ἐβουλ. μὲν ἂν οὐκ ἐρίζειν ἐνθ. Nullo partium studio ductus optimus Burges. quo cordatiorem novi neminem, ad tuendam contra Dawes. vulgatam lectionem duo Soph. advocat loca, quorum alter alieno sensu acceptus est, alter in mendo cubat, quod olim ostendam. Brunck. V. Burges. ad Soph. Œd. Tyr. 1374. et 1386. Hopf. ἂν deest Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind. Vulg. 1. 2. 6. Dobr.

866. Lege ὡ 'γὼν νῷν. Bent. Metri gratia scribendum est ἐστὶν ὡ 'γὼν (pro ὁ ἀγών), ut recte habet Ms. Vat. U. Et deinde pro τιὴ idem Ms. habet τί δαί; Kust. Eurip. in Iphig. ad Aul. 804. οὐκ ἐξ ἴσου γὰρ μένομεν Εὐρίπου πύλας. Berg. Vulgo sic legitur hic versus: οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ἀγὼν νῷιν. — τιή; duplici menda. Primo νῷιν, σφῷιν, disyllaba poetis Atticis prorsus sunt inusitata, quod post alios observavi ad Æsch. Prom. 12. In membr. scriptum ἀγὼν νῷν, claudicante metro. Nam in ἀγὼν prima semper corripitur, quæ etiamsi anceps esset, quod falso crediderunt viri quidam docti, non tamen hic salva linguæ indole sine articulo stare hoc nomen posset, quum de certo et definito certamine sermo sit. Nihil verius est Dawes. emendatione οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ὡ'γὼν νῷν. — Sæpissime librarii ὡ'γὼν in ἀγὼν mutarunt, quod ad Eurip. Or. 857. observavimus. In ejusdem poetæ Heracl. 724. scribendum, ὡς ἐγγὺς ὡ'γὼν —. Pro τιὴ in membr. scriptum τί δαί; Hes. τί δαί; διατί δή; Ejusdem significationis est τιή. Brunck. ἐστιν 'ἀγὼν νῷν. Δι. τιή; Αἰσ. Ὅθ' ἡ π. Dawes. Misc. Crit. p. 239. Pors. ἐξίσου Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. ἀγὼν νῷιν Ald. Junt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Raph. Port. Lugd. ἀγὼν νῷιν Junt. I. Brub. Amst. Pro τί δαὶ est τιὴ in Ald. et cett. edd. ὅτιὴ Elb. Dind.

867. Ms. Vat. U. rectius ὅτι ἡ ποίησις. Kust. ὅτι ἡ π. distincte scriptum in A. C. Perperam vulgo ὁτιὴ ποίησις. Gl. in meo ad ὁτιή, διότι, ad ποίησις, ἡ. Scilicet indicare voluit glossator, articulum subintelligi, quem abesse non patitur sermonis ingenium. Hoc sensit quidem Dawes, sed perperam emendavit: ὅθ' ἡ ποίησις. [Misc. Crit. p. 238. ubi addidit: "denotat autem ἡ ποίησις non jam, uti cepit Frischl. *artem poeticam*, sed τὰ δράματα *fabulas* sive *poemata*, non secus atque infra ὥσπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποίησιν." Dind.] Observavi ad Lys. 611. ultimam in ὅτι numquam elidi. V. infra ad 922. 1386. Brunck. οὐχὶ συντέθνηκέ μοι. [Verbum hoc reddendum est, *simul ad orcum descendit*. Alludit ad populi Ath. decretum, quo scitum est, post ejus mortem τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνειν. V. Æsch. vitam. Cf. Philostr. V. Apoll. vi. p. 245. Poesin igitur suam inter vivos adhuc εἰρωνικῶς queritur, quum Eurip. poesis ad orcum, simul cum auctore descenderit. Tyrwhitt. in App. ad Dawes. p. 464.] Nam etiam post mortem Æsch. agebantur ejus tragœdiæ ex decreto publico; Schol. Comici ad Ach. 10. τιμῆς δὲ μεγίστης ἔτυχε παρ' Ἀθηναίοις ὁ Αἰσχύλος, καὶ μόνου αὐτοῦ τὰ δράματα ψηφίσματι κοινῷ μετὰ θάνατον (post mortem ejus) ἐδιδάσκετο. Scriptor vitæ Æsch. Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὡς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου, χορὸν λαμβάνειν. Ubi v. Stanl. etiam, quem non fugit prædictus Schol. locus. Berg. Scribendum συντέθνηκ' ἐμοί, siquidem ὀρθοτονουμένῳ rectius opponitur sequens τούτῳ. Hotib. ὁτιὴ ποίησις Ald. et cett. edd. ὅτι ἡ Rav. et Borg. Dind.

868. ὥσθ' ἕξει λέγειν. Quoniam res agitur apud mortuos et Euripidis poesis cum ipso mortua est, Æschyli autem, licet etiam mortui, poesis est apud vivos; dicit Æsch. Euripidi non defore verba, sibi autem forte defore. Sed eventus docebit, Eurip. tamen vinci ab Æsch. quamvis ipse artem ad inferos secum detulerit, Æsch. autem non; itaque tanto major est gloria Æsch.; quid enim fecisset, si et ipse artem secum detulisset? aut quid tunc demum fecisset, si ipse quidem detulisset secum artem, Eurip. autem non? Forte devorasset hominem. Berg. Sensum horum verborum neutiquam assequutus est interpres. [Frischl.] Vertit, *sicut ipse fatebitur*. Dixerat Æsch. *inter se et Eurip. inique comparatam esse in orco contentionem*. Quæsivit Bacchus: *Quid ita tandem?* Respondet Æsch. *Propterea quod poemata mea non sunt mecum una mortua, neque adeo ad orcum devenere;* proinde mihi in recitando sola memoriæ vi nitendum erit. *Istius contra scripta mortuum dominum simul mortua ad orcum comitata sunt: unde ei quum præsto sint ad manum, in promptu erit recitare.* Dawes. (M. Cr. p. 238. s.) δ' post δμως deest Ald. et cett. δρᾷν Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. δρᾷν Brub. Dind.

869. ὅμως δ' ἐπειδὴ —. Sic bene (Rav. et) A. C. Perperam vulgo particula δὲ

omissa, quæ alteri *μὲν* respondet 865. Brunck.

870. *ἴθι νυν* (s. *νῦν* ut Kust.) *λιβαν.* etc. Similis locus Vesp. 858. *ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω καὶ μυῤῥίνας καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν, ὅπως ἂν εὐξώμεσθα.* V. etiam Thesm. 37. Kust. Nescio cur *εὔξομαι* mox scribi, contra grammaticas leges, voluerit Reisk. Dind. *νῦν* Gel. Port. Lugd. Amst. *δεῦό* vitiose Ven. i. ii. Dind.

872. *τόνδε.* In B. *τοῦτον.* Sæpe commutarunt librarii ista pronomina. Brunck. *μουσικώτατα* est, peritissime. Dind.

873. Dicit Bacchus hæc conversus ad chorum, ut, quæ antecesserant, ad spectatores. Dind. Ms. *ὑπᾴσατε.* Bent. Citat locum hunc Etym. v. *Ὑπογραμμός*, qui tamen pro (vulg.) *προσᾴσατε* legit *ὑπᾴσατε.* En ejus verba: *Ὑπογραμμός, πρόγραμμός τις ὤν. ἡ γὰρ ὑπὸ ἀντὶ τῆς πρό, ὡς καὶ ἐν Βατράχοις Ἀριστοφάνης· ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσατε. ἀντὶ τοῦ προᾴσατε.* Egregie locus hic facit ad illustrandum et supplendum Schol. nostrum, cujus verba deformata et truncata hodie circumferuntur. Sic enim proculdubio scripserat: *τὸ ὑπᾴσατε ἴσον τῷ προᾴσατε· ὡς ὑπογραμμός, πρόγραμμός τις ὤν.* Nam quin Schol. noster cum Etym. *ὑπᾴσατε* pro *προᾴσατε* in loci hujus textu olim legerit, nullus dubito. Neque hic tantum factum, ut Schol. vocis authenticæ locum in textu occupaverit; sed et alibi non semel labes hæc Comicum nostrum invasit; ut suis locis lectorem monemus. Kust. Sic ait Kust. scite et prudenter, ut plerisque videbatur: sed videbatur tantum; res autem aliter se habet. Nempe nondum excogitatum fuerat invictum illud argumentum, cujus disertissimo Eruditorum Diarii scriptori habeant gratiam referantque vulgatorum textuum propugnatores. Non enim unica est hujus generis interpolatio, quam non tueantur, sic cavillantes, vel, ut ait Noster, *στρεβλοῖσι παλαίσμασιν ἀντιλογοῦντες*: "Nous ne concevons pas bien, comment ces glosses ont pu influer sur l'erreur dont il s'agit; mais il est fort aisé de comprendre qu' à l'aide d'une ressource de cette nature on ne doit jamais se trouver dans l'embarras." Journal des Sçavans, Nov. 1780. p. 719. *ὑπᾴσατε* tres Regii [et Rav.], ut perite Kust. legendum esse censuit. Meus *ἐπᾴσατε*, eodem errore, qui supra notatus ad 366. Vulgo *προσᾴσατε.* Olim gl. erat *προᾴσατε*, quæ in textum invecta, postmodum depravata fuit et mutata in *προσᾴσατε.* Perperam Cod. E. [atque etiam Elb.], sed vero propius *ἐπᾴσατε*, ut est in meo. *ὑπὸ* in compositione sæpe tantumdem valet ac *πρό.* V. primarii viri [Valck.] not. et animadv. ad Ammon. v. *Ὑπάγειν.* Sic Reisk. *ὑπολαβὼν* accipit in Æschin. Or. c. Timarch. p. 51. Brunck. *ὑπᾴσατε* ex Etym. legendum v. *ὑπογραμμός*, recte monuit Kust. accedit Schol. qui supra 829. *ἐπᾴσατε* legit. *ἐπᾴσατε* B. Pors. *τι* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. *προσᾴσατε* Ald. et cett. edd. *ὑπᾴσατε* Elb. Victor. Dind. *ἐπᾴσατε* 1. 2. 6. Dobr.

874. Ms. addit *ὦ.* Bent. *ὦ Διὸς*—Sic tres Regii [uterque Cod. Inv.]. Vulgo omissum *ὦ* [quod jam metricus Schol. non videtur legisse.] Brunck. *παρθένοι.* Musæ pro castis virginibus habebantur. Apud Lucian. [Deor. Dial. xix. 2. ubi cf. Hemst. i. 250. s.] Venus dicit ad Cupidinem, *αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι καὶ ἔξω βελῶν*; cui Cupido dicit: *αἰδοῦμαι αὐτάς, μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι καὶ ἀεί τι φροντίζουσι καὶ περὶ ᾠδὴν ἔχουσι.* Quomodo tamen famam virginitatis tueri possint, viderint ipsæ; nam scimus, quasdam earum peperisse ex clandestino concubitu. Berg. *ὦ Διὸς* B. Pors. *ὦ Διὸς* 1. 6. Dobr. *ὦ* ante *Διὸς* deest Ald. et cett. edd. Dind.

875. *λεπτολόγους—φρένας.* Nub. 153. *ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.* Berg.

876. *ἀνδρῶν γνωμοτύπων.* Eqq. 1376. Phæax rhetor dicitur *γνωμοτυπικός.* Thesm. 59. Agatho poëtæ dicitur *γνωμοτυπεῖν.* Berg. Nub. 941. *γνωμοτύποις μερίμναις, animum sollicitantibus curis.* Spanh.

877. *στρεβλ. παλαισμ.* Vulgo inserta copula *τε*, quæ nulla ratione locum hic habere potest. Eam non agnoscunt A. C. Additamentum est scioli, qui pessimum ad modum versus digessit, ut eos impressi exhibent. Brunck. Nempe ab initio versus ex vulg. et Inv. descriptione legitur *τε παλαίσμασιν ἀντ.* Possint autem recte legi: *ἔλθωσι στρεβλοῖς | τε παλαίσμ. ἀντ.* (anap. dim. catal.) Nam *ὀξυμερίμνοις στρεβλοῖς τε* cur non locum habeat? Ipse Br. vertit: 'Si quando in arenam cum suis acute excogitatis descendant versutisque artibus luctatoriis, contradicendo inter se certaturi.' Videtur tamen *τε* etiam in Rav. defuisse. *τε παλαίσμασιν* Ald. etc. *στρεβλοῖσιν* Elb. Dind. Omittit *τε* Ms. (*τε* om. 1. 6. Dobr.) Lege *στρεβλοῖς.* Bent. Suid. *στρεβλός.* Pors.

878. Brunck. sic ordinavit: *ἔλθ. ἐποψ. δύναμιν | δεινοτάτοιν στομ. | πορίσασθε ῥήματα, | καὶ παραπρ. ἐπῶν. | νῦν γὰρ ἀγὼν σοφίας | ὅδε μέγας χωρ. πρ. ε. η.* Ita in Ald. et cett. edd. leguntur: *ἔλθετ. ἐποψόμεναι | δύναμιν δειν. στομ. | πορίσασθε ῥήματα, | παραπρίσματ'* (sine

καὶ) ἐπ. νῦν γὰρ ἀγὼν | ὅδε σοφίας μέγας | χωρήσεται Elb.—καὶ ante παραπρ. abest etiam a Bav.—σοφίας ὅδε μέγας Bav. ὁ δὲ Junt. III. DIND.

879. πορίσατε Kust. de Usu Verb. Med. i. 30. PORS. πορίσασθαι Rav. et Venet. DIND. Scribendum cum Inv. δεινοτάτοιν στομάτοιν. πορίσασθε | ῥήματα καὶ παραπρ. ἐπῶν. DIND.

880. καὶ παραπρ. Quam opportune hic iv. Codd. [etiam Rav. ut videtur] exhibent copulam, eam impressi perperam omittunt [sed et Cod. Bav.]. BRUNCK. παραπρίσματα ἐπῶν. Supra 818. σμιλεύματά τ' ἔργων. Nub. 130. λόγων ἀκριβῶν σκινδαλμούς. BERG. ῥήματα καὶ π. B. PORS. καὶ π. 1. 6. U. DOBR.

881. ἀγὼν σοφίας ὅδε μέγας. Optima hæc est vocum collocatio in iv. Codd. [etiam Bav. et Rav.] Vulgo ἀγὼν ὅδε σοφ. μ. metrici rursus interpolatione. Primus hujus commatis versus dimeter est anapæsticus: qui sequuntur omnes dactylici sunt, præter ultimum, qui est trochaicus. BRUNCK. Ms. σοφίας ὅδε. BENT. σοφίας ὅδε B. PORS. σ. ἀ. ὁ. 1. ἀ. ὁ. σ. 2. ἀ. σ. ὁ. 6. DOBR.

882. πρὸν (pro πρὸς) vitiose Ald. Junt. II. III. Gel. DIND.

883. Alloquitur Dionysus Æsch. et Eurip. Interea allatus est foculus cum carbonibus ardentibus, atque thus, quod primus immisisse Dionysus videtur, tum et Æsch. simul preces faciens. τὰ 'πη Junt. II. III. Gel. Port. DIND.

884. Δήμητερ. Æsch. vocat Cererem ingenii sui nutricem, quia Cereris initiatiorum sacra peragebantur Eleusine, unde ipse erat oriundus. [Æsch. Eleusinius erat: quapropter Cererem invocat. BRUNCK.] Schol. πάρεστιν Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον ὁ Αἰσχύλος ἦν. Scriptor vitæ Æsch. Αἰσχύλος ὁ Τραγικός, γένος μὲν ἦν Ἀθηναῖος, Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον. BERG. Infin. εἶναι ab εὔχομαι pendet e superioribus repetendo verbo. Versus e fabula quadam Æsch. sunt desumti. DIND.

886. ἐπίθες—In Nub. 425. οὐδ' ἂν θύσαιμ' οὐδ' ἂν σπείσαιμ' οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτόν. BERG. Scriptura Cod. Rav. quam Inv. recepit, ἐπίθες καὶ δὴ σὺ λιβανωτὸν λαβὼν — bis peccat in metrum. Restituendus igitur est vulg. ordo: ἐπ. λαβὼν δὴ καὶ σὺ λιβαν. DIND. ἐπίθ. λαβὼν δὴ καὶ σὺ λιβ. Ald. etc. DIND. ἐ. καὶ σὺ λιβανωτὸν λαβὼν sine δὴ B. καὶ σὺ δὴ sine λαβὼν Suid. ed. Ms. καλῶς. PORS. Vulg. 1. 2. 6. et θεοῖς 916. DOBR. καλῶς. Frischl. *perplacet*. Imo contra Eurip. hic significare vult, sibi dictum non placere, neque sibi animum esse parendi monitis Bacchi. Hoc enim sensu vox καλῶς apud Atticos interdum accipitur, uti apud Latinos *benigne* et *gratia est*. V. nos supra ad 505. ubi κάλλιστα eodem sensu capitur. KUST. καλῶς i. e. μηδαμῶς. Adverbium est negandi cum εὐφημισμῷ, ut Latinis *recte*, quo sæpissime utuntur Comici hac significatione, vel pro *nihil*. BRUNCK.

887. οἷσιν εὔχομαι, θεοί (ut Brunck. edidit) membr. Vulgo οἷσιν εὔχομαι θεοῖς. BRUNCK. Sextus Empir. adv. Mathem. p. 57. [c. Grammat. 288. p. 279. Fabr.] versus Eurip. adducit, in quibus dicit, *se nescire, quem precetur*, λέγων μὴ εἰδέναι ᾧ προσεύχεται, qui nempe leguntur in Troad. 804. ὦ γῆς ὄχημα, ἐπὶ γῆς ἔχων ἕδραν, | ὅστις ποτ' εἶ σύ. Cujusmodi plures occurrent in aliis quoque ejusdem Tragici dramatibus de diis, an dentur vel non dentur, sententiæ; ut Orest. 418. δουλεύομεν θεοῖς, ὅ τι ποτ' εἰσὶ θεοί. Adde Hecub. 488. Iph. Aul. 1304. Cycl. 334. 353. et alibi. Unde etiam de eodem Eurip. dicitur infra Thesm. 457. Νῦν δὲ οὗτος ἐν ταῖσι τραγῳδίαις ποιῶν Τοὺς ἄνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεούς. SPANH. Eurip. facit novatorem circa divina tamquam Socratis imitatorem, cujus erat studiosus. Socratem autem propterea maxime esse condemnatum, ὅτι καινὰ εἰσήγαγε δαιμόνια, constat ex Apol. Plat. et Xen. BERG. Vulgatum recte tuitus est similium locutionum exemplis Lobeck. ad Soph. Aj. 801. p. 348. DIND. σοι: Ms. εἰσὶ et Suid. in Καλῶς. BENT. εἰσι pro σοι B. σοι Suid. Ms. (v. καλῶς.) PORS.

888. V. not. ad Thesm. 451. BRUNCK. Pro σοι in Elb. εἰσὶ — καὶ deest in Elb. et Bav. DIND.

889. προσεύχου τ. ἰδ. θ. Citat Suid. V. Ἰδιώτης. KUST. Ambiguitas quædam hujus voc. notanda est. Nam et *peculiares* et *vulgares, plebeios*, indicat, ideoque in contemtum dicitur. ἴθι δὴ quod initio versus e Rav. recepit Inv., videri potest glossema vulgati ἴθι νυν. DIND. ἴθι νυν Ald. et cett. edd. ἴθι νῦν Gel. Port. Lugd. Amst. ID.

890. Αἰθὴρ—Sic Nubes, quas Socratem pro deabus habuisse fingit, Sophistas pascere dicuntur Nub. 330. οὐ γὰρ μὰ Δί' ὅτι ἡ πλείστους αὗται βόσκουσι σοφιστάς. Ibid. 263. Socrates etiam invocat Aërem et Ætherem: ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἀμέτρητ' Ἀὴρ—λαμπρός τ' Αἰθήρ, ubi v. Not. BERG. γλώσσσης στρόφιγξ. In Nubb. 422. dicit Socrates, νομιεῖς θεὸν οὐδένα, πλὴν ἅπερ ἡμεῖς· τὸ Χάος τουτὶ καὶ τὰς Νεφέλας καὶ τὴν Γλῶτταν, τρία ταυτί. Idem Berg. γλώσσης Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. DIND.

891. ξύνεσις τε καὶ μ. Brunck. repo-

suit, hac addita nota: Vulgo, ruente metro, καὶ ξύνεσις καὶ μ. Dawes. emendat: καὶ ξύνεσι καὶ—. Nostra lectio modulatior est. Brunck. Apud Dawes. quidem M. Cr. p. 239. legitur ἃ ξύνεσι καὶ— sed in App. p. 464. jam monitum edd. habere καὶ ξ. non ἃ—Ibid. Burges. docet, salvum fore metrum, si legatur, καὶ ξύνεσις ἢ μ., et ἢ ap. Atticos interdum idem esse quod ἠδὲ apud Ionas, h. e. καί. Reisk. quoque inciderat in hanc emendationem ξύνεσι, eamdemque probavit Pors. ad Eur. Phœn. 187. et e Rav. recepit Inv. Dind. καὶ ξύνεσις Ald. etc. edd. ὀσφραντίριοι Elb. ὀσφαντήριοι Ven. II. Id. Lege ξύνεσίς τε καί. Bent. ξύνεσι l. Dobr.

892. ἐλέγχειν scil. τοὺς λόγους adversarii, ὧν ἂν ἅπτωμαι. Dind. ἅπτομαι ω suprascr. eodem temp. B. Pors. ἂν om. 2. Dobr.

893. et sqq. Στρ. 990. et sqq. Ἀντιστρ. Bent. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. etc.: παρὰ σ. ἀνδρ. ἀκοῦσαι | τινὰ λόγ. ἐμμ. | ἐπι τε δ. ὁδ. Pro ἐμμέλειαν in Elb. ἀμμέλειαν. Dind.

895. ἐπί τε δαΐαν ὁδόν. (v. 1019.) Peculiaris est hic illa utriusque vocis significatio: prioris nempe, quæ vulgo *hostilem* aut *infelicem* apud vett. Tragicos solet designare, ut στρατῷ δαΐῳ, *hostili exercitui* Æsch. Sept. Theb. 149.; alterius vero apud eumdem Tragicum Pers. 281. Πέρσαις δαΐοις, *Persis infelicibus*, non, *pugnacibus*, ut ibi interpres; et Suppl. 1071. γάμον δυσάνορα, δάϊον, *nuptias cum viris infestis, infelices*, ut ap. Soph. Aj. 82. δαΐα Τεκμήσσα, *infelix Tecmessa*; ubi eodem sensu ab Æsch. sumi hanc vocem, quod adducta modo exempla comprobant, notat Schol. Adde δάϊον pro *vehementi* ac *velocissimo*, ut Nub. 334. νεφελᾶν στρεπταιγλᾶν δάϊον ὁρμὰν (*velocissimum impulsum*). Verum h. l., quod monuit Schol., δάϊον pro ἔμπειρον, seu *peritum*, nempe ἀπὸ τοῦ δαῆναι, *scire, discere*, usurpat Comicus. ὁδὸν vero de *scientia*, seu in *arte*, quam excolerent Æsch. et Eurip. præstantia hic dicitur, sicut Eqq. 1012. λογίων ὁδὸν, *oraculorum vim*, pro λόγια, prout ap. Æsch. Agam. 1168. θεσπίας ὁδοῦ, *divinatricis artis*, nempe pro θεσπιῳδοῦ, dicitur: quomodo ceteroquin ὁδὸν εἰρήνης pro *pace* adhibent LXX. Esa. lix. 8. et inde Apostolus Rom. iii. 17. Occurrit alioquin apud dictum modo Tragicum ὅδιον κράτος Agam. 104., quod *felix auspicatumque imperium* reddit interpres, et ὀρνίθων ὁδίων de *avibus oscinibus* in eodem dramate 164. Spanh. Subauditur verbum ἐλθεῖν vel simile. In meo Cod. scriptum ἔπιτε cum gl. ἐπέλθετε, quæ etiam est in C., licet ibi scriptum sit ἐπί τε. Brunck. ἔπιτε etiam Junt. [ἐπί γε (pro τε) leg. et versus hic post 928. (post verba ἀκίν. φρένες) collocandus. Reisk.] Verbi exquisiti ἐμμέλειαν gl. est ὁδόν. Mire Brunck. in his subaudiri ἐλθεῖν vel quiddam simile sibi persuadebat. Tu scribes: καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν (*anapæst. dimetr*) παρὰ σοφοῖν ἀνδροῖν ἀκοῦσαί τινα) dochλόγων ἐμμέλειαν ἐπιτηδείαν.) miaci. Parodus hic est; sequentia ad 981. usque stropha duabusque antistrophis continentur, quas, itidem sublato interpretamento ἐμπεσόντα, sic constituas: (στροφή.) γλῶσσα μὲν γὰρ ἠγρίωται, λῆμα δ' οὐκ ἄτ. ἀμφοῖν, | οὐδ' ἀκιν. φρένες. | (ἀντιστρ. α'.) προσδοκᾶν οὖν εἰκ. ἐστι, τὸν μὲν ἀστ. τι λέξαι | καὶ καταῤῥινημένον. | (ἀντιστρ. β'.) τὸν ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισι συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδ. ἐπῶν. De duplice antistropha v. ad 896. Hotib.

896. γλῶσσα μὲν γὰρ ἠγρίωται. Male Frischl. *lingua nostra est agrestis*. Sensus enim est: *lingua enim illorum* (Æsch. et Eurip.) *ira efferari cœpit et in minas verborum erruptura videtur*. Kust. Non aliis armis nisi lingua pugnaturi sunt. Nub. 418. τῇ γλώττῃ πολεμίζων. Berg. Duo versus in Ald. etc. quorum secundus οὐδ' ἀκ. φρ. Dind.

897. In Nub. 456. λῆμα μὲν πάρεστι τῷδε οὐκ ἄτολμον, ἀλλ' ἕτοιμον. Berg. Suid. Ms. λῆμα. παρὰ δὲ Εὐριπίδου καὶ α. Pors.

899. λέξειν, pro quo λέξαι e Rav. recepit Inv., in omnibus aliis libris esse videtur. λέξειν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Antea ἀστεῖόν τε Junt. II. III. Dind. κατεῤῥινημένον. Sic recte etiam habet Ms. Vat. U. et ed. Ald. At ed. Flor. male κατεῤῥινησμένον. Kust. Quod de Æsch. dicitur, et quidem, ut videtur, quod ipse eadem voce sit usus Suppl. 755. βραχίον' εὖ κατεῤῥινημένους, *lacertis bene compactos*. Hes., qui et hinc emendandus, κατεῤῥινημένοις, ἐντελέσιν. Κατεῤῥινημένον, κατασκευασμένον, καταδεδερματισμένον, ubi male in utroque καταῤῥινωμένοις et καταῤῥινωμένον legitur. Eam vocem adhibuit haud semel Alexandrinus Cyrillus adv. Julian. i. p. 19. ταῖς οὕτως ἰσχναῖς καὶ οἱονεὶ κατεῤῥινημέναις, (non, ut ibi, κατεῤῥινισμέναις) ἐννοίαις, ταῖς περὶ θεοῦ δηλονότι, et l. ix. p. 296. νοῦ κατεῤῥινημένου καὶ συνιέντος ἰσχὺν τοῦ κατὰ Χριστὸν μυστηρίου τὴν δύναμιν. Spanh. Duo versus Ald. etc. posterius καὶ κατερρανημένον (ita Ald. Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst.). κατεῤῥινησμένον Junt. II. III. Gel. Dind. Paullo corruptius

Suid. ἀστεῖα. τὸν μὲν Εὐριπίδην — λέξαι Suid. Ms. (in λῆμα scil.) κατερρινησμένον. κατερρινημένον Suid. v. λῆμα. ed. Ald. et Schol. ed. Ald. ed. Kust. [Aristoph.] ex Ms. Vat. U. κατερινισμένον B. -ερινημ. Suid. Ms. Pors. κατερρινισμ. 1. Dobr.

900. αὐτοπρέμνοις. Quæ vox non hic solum, sed ap. Æsch. Eum. 404. Aristophontem [immo Antiphanem] ap. Athen. i. p. 23. ac Soph. Antig. 725. legitur, ac similiter ap. Hes. Αὐτόπρεμνον, αὐτόρριζον, prout eadem etiam a Soph. Schol. redditur. Spanh. Metaphora ab arboribus. Antiphanes ap. Athen. i. [p. 85. s. ed. Schw.] ὁρᾷς παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις ὅσα Δένδρων ἀεὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν Βρέχεται, μέγεθος καὶ κάλλος οἷα γίγνεται· Τὰ δ' ἀντιτείνονθ', οἱονεὶ δίψαν τιν' ἢ ξηρασίαν ἔχοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται. Quæ est parodia ex Soph. Antig. 723. ss. Berg. [αὐτοπρέμνους legi maluit Reisk. At quo illud referetur? Nam ἀστεῖόν τι præcesserat. Sensus est: alterum convellentem illum, radicitus evulsis verbis irruentem, multas dissipaturum esse verborum tricas. Si αὐτοπρ. τ. λογ. ad Eurip. dicta pertineret deberet potius esse αὐτοπρέμνους τοὺς λόγους. Itaque ad Æsch. potius refero, ut is dicatur αὐτοπρέμνοις (h. e. grandibus) λόγοις ἐμπεσεῖν et ἀνασπῶντα συσκεδᾶν ἀλινδήθρας ἐπῶν. Dind.] τόνδ' Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. etiam Port. τὸν δ' Brub. sola. ἀνασπῶν τ' Ald. Junt. II. Recte Junt. I. etc. αὐτοπρέμοις Elb. Dind. αἰσχύλος τόνδ' Suid. Ms. (in λῆμα scil.) Pors. Suid. ed. Med. v. ἀλινδεῖσθαι. αὐτοπρέμνοις—ἐπῶν Suid. αὐτόπρεμνον. Id.

901. λόγοις Elb. Dind.

902. πολλὰς ἀλινδ. ἐπῶν. (v. Schol. ad Nub. 32.) Citat Suid. v. Ἀλινδεῖσθαι. Kust. Eustath. ad Hom. Il. p. 289, 28. Berg. Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. συσκεδᾶν πολ- | λὰς ἀλινδήθρας ἐπ. Dind.

903. Dionysus utrumque poëtam alloquitur. Incipit hinc vulgo quarti actus scena prima. Dind. ὁρεῖτε B. Pors. Al. om. 1. Dobr.

904. εἰκόνες, *imagines*, *adumbrationes*, *figmenta*, opponuntur rebus ipsis. Vult igitur eos vere dicere, et sine imaginibus aut fictionibus, quæ sunt. οἷ (sine apostropho) Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Raph. Port. οἷ' Brub. Lugd. Dind.

905. ἐμαυτὸν deest Bav. Dind. καὶ pro γε B. (et Borg.) Pors.

906. πρῶτ' ἐλέγξω. Sic etiam habet Ms. Vat. U. et ed. Ald. At ed. Flor. aliæque recentiores πρῶτ' ἐξελέγξω, invito metro. Kust. ἐλέγξω Ald. Junt. I. Crat. etc. ἐξελέγξω Junt. II. III. Gel. Port. Lugd. Amst. (sed in Exc. Scal. notatur lectio πρῶτ' ἐλέγξω.) Dind. τοῖς ὁ. B. Pors.

908. ἐξηπάτα. Quod Æsch. hic objicit Euripides, quasi spectatores suorum dramatum deceperit, quos jam fatuos reddiderat insulsa Phryn. tragœdia. Cujusmodi tamen ἀπάτην a tragœdiis Æsch. amolitur auctor ejus vitæ anonymus, ubi de eo dicitur, ταῖς τε γὰρ ὄψεσι καὶ τοῖς μύθοις πρὸς ἔκπληξιν τερατώδη μᾶλλον ἢ πρὸς ἀπάτην κέχρηται. Quamquam tragicam ἀπάτην non in vitio sed in laude positam fuisse, qualisque eadem fuerit, doceat Plutarch. de Glor. Athen. p. 348. [t. vii. p. 372. Reisk.] item alibi de aud. poët. p. 15. [c. i. p. 6. ed. Krebs. cujus not. cfr.] et in utroque loco tradat, tragœdiam dictam inde a Gorgia ἀπάτην. Nempe tragica vel comica ἀπάτη inde dicebatur, quod res vetustate obsoletas, uti ante plures annos vel sæcula etiam gestas, arte histrionum ut præsentes reddat. Qua ratione etiam ὑποκριταὶ quasi *simulatores* dicti a Græcis tragici vel comici *histriones*, totaque illa ars theatralis vere ἐν ὑποκρίσει ac proinde ἐν ἀπάτῃ foret sita. Quo respicere videntur hæc Aristot. verba Rhet. ii. 8. ubi quum dixisset iis, quæ prope apparent, perpessionibus commiserationem excitari, non vero iis, quæ decem abhinc annorum millibus factæ sunt aut futuræ, addit, ἀνάγκη τοὺς συναπεργαζομένους σχήμασι καὶ φωναῖς καὶ ἐσθήσεσι, καὶ ὅλως τῇ ὑποκρίσει ἐλεεινοτέρους εἶναι· ἐγγὺς γὰρ ποιοῦσι φαίνεσθαι, τὸ κακὸν πρὸ ὀμμάτων ποιοῦντες, ἢ ὡς μέλλον, ἢ ὡς γεγονός. Spanh. Mox μωροῖς legi maluit Reisk. μώρους Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Dind. Φρυνίχῳ. Huic antiquam simplicitatem adhuc infuisse, vult dicere, dum ei tribuit spectatores stultos; major autem Æsch. erat ætate, et videtur Æsch. illum quandoque imitatus. Auctor argumenti in Persas Æsch.: Γλαῦκος ἐν τοῖς περὶ Αἰσχύλου μύθων, ἐκ τῶν Φοινισσῶν φησὶ Φρυνίχου τοὺς Πέρσας παραπεποιῆσθαι. Utriusque meminit Herodot. [Phryn. vi. 21. ubi v. Valck. p. 471. Æsch. ii. 156. de Phryn. add. Harles. ad Fabric. B. Gr. ii. 316. ss. Dind.] Berg.

909. In A. C. πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα τινα κάθισεν. [Ita etiam Borg., nisi quod γὰρ omittit. Dind.] In meo, πρώτιστα μὲν γὰρ δή γ' ἕνα τινα κάθισεν. Melius in B. γὰρ δῆτα ἕνα —. Unde veram lectionem reconcinnavi: πρώτιστα μὲν γὰρ

δηθ' ἕνα τιν' ἐκάθισεν. [Confirmavit Cod. Rav., unde recepit Inv. Dawes. M. Crit. p. 209. scribi maluit, πρ. μὲν γὰρ δῆνα (h. e. δὴ ἕνα) τινα καθεῖσεν vel γὰρ ἕνα γε τινὰ καθεῖσεν. Idem usum v. ἐγκαλύπτειν illustrat. Pors. præf. ad Eur. i. p. xliv. scripsit, μὲν γὰρ ἕνα γε τινὰ καθεῖσεν — ubi de his tetrametris iambicis apud Comicos disputat. Dind.] Nauci non est vulgatum δή γ' ἕνα. Brunck. γὰρ δὴ 'να τινὰ καθεῖσεν Dawes. Misc. Crit. p. 209. ἐκάθισεν ed. Kust. 'κάθισεν Ald. γὰρ ἕνα τινα (om. δή γ') B. Pors. Pors. πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα γέ τινα καθεῖσεν: recte omnia, nisi quod καθεῖσεν scripsit. Restitui depravatam ubique fere ab librariis aoristi formam, καθῖσεν. V. Thucyd. Bekk. vol. ii. p. 419, 6. et vol. iii. p. 129, 1. (vi. 66. vii. 82.) Elm. ad Ach. 569. et Dobr. ad Plut. 980. καθῖζεν. Dind. δή γ' ἕνα τινὰ 'κάθισεν Ald. et cett. edd. τινὰ 'κάθισεν etiam Rav. Apostrophum ante κάθισεν omisit Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. — ἐγκαλύψας Ven. i. ii. Wech. Dind. δή γ' om. 1. habet 2. qui τιμὰ vel τιμα (sic). Dobr. ἐγκαλύψας κ. τ. λ. Redarguitur hic et in proximis verbis ab Eurip. Æschylus, quod quum Achillem tum Nioben, velatum utrumque ac tecto capite et præterea vix verbum proferentes in scenam induxerit; priorem nempe, quod in Scholiis dicitur, in *Phrygibus* s. *Hectoris Lytro*, alterum in cognomine *Niobes* dramate. Quod utrumque in Æsch. vita paullo ante memorata tangitur; eum nempe ob adfectatam personarum gravitatem ab Aristoph. perstringi, et quidem, quod additur, ἐν γὰρ τῇ Νιόβῃ ἕως τρίτου μέρους (juxta emendationem P. Victorii, quam alibi pluribus adstruimus, non, ut ibi legitur, ἕως τρίτης ἡμέρας) ἐπικαθημένη τῷ τάφῳ τῶν παίδων, οὐδὲν φθέγγεται ἐγκεκαλυμμένη. Deinde de Achille: ἐν δὲ δὴ τοῖς Ἕκτορος Λύτροις Ἀχιλλεὺς ὁμοίως ἐγκεκαλυμμένος οὐ φθέγγεται πλὴν ἐν ἀρχαῖς ὀλίγα πρὸς Ἑρμῆν ἀμοιβαῖα, quæ satis clara sunt, ut interpretatione haud indigeant. Quod utrumque ingratum omnino et a dramatum id genus legibus et institutis alienum videbatur, ut quæ personæ præcipuas in iis partes agere debuerant, quum obvoluto capite nec proinde conspicuæ, tum mutæ ferme ac silentes spectatorum oculos auresque simul fugerent. Spanh. Quod in Æsch. reprehendit Eurip. ipse etiam fecit; nam in Suppl. Adrastum humi prostratum et obvelatum facit, ut nec agnosci possit; quare ibi Theseus 104. dicit, τίς δ' ὁ στενάζων οἰκτρὸν ἐν πέπλοις ὅδε; deinde eum compellans dicit 100. σὲ τὸν κατήρη χλανιδίοις ἀνιστορῶ· λέγ' ἐκκαλύψας (*te velatum vestimentis interrogo: dic, revelans caput*). Etiam Hecubam in cognomine dramate ita introduxit 485. αὕτη πέλας σου νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθονί, Ταλθύβιε, κεῖται συγκεκλεισμένη πέπλοις. Hoc tantum interest, quod ap. Eurip. istæ personæ loquantur, quod illæ ap. Æsch. fecisse non videntur. Berg.

910. τίν' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. τιν' Gel. Amst. Dind. Post Νιόβην adscripsit τινὰ Bent. Id.

911. πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντες οὐδὲ τουτί. Mentem hujus loci haud continuo ex interprete licet adsequi. Πρόσχημα nempe a Græcis dictum de eo, qui vel mutus in scenam, seu ad ostentationem tantum prodit, nempe ut κωφὸν πρόσωπον. Sic Philo in Flaccum p. 968. [p. 520. t. ii. Mang. s. c. 2. p. 15. t. ii. Dahl. Chrestom. Philon.] κωφὸν ὡς ἐπὶ σκηνῆς προσωπεῖον ἕνεκα προσχήματος (*ostentationis ergo*), αὐτὸ μόνον παραλαμβάνοντες ἐπιγεγραμμένον ὄνομα ἀρχῆς. Unde Josephus de Hyrcano ait, quod in speciem rex Judæorum vocaretur, dum vis omnis imperii penes duos fratres, Herodem et Phaselum fuerit, Antiq. xiv. 12. πρόσχημα μὲν εἶναι λέγοντες τῆς βασιλείας τὸν Ὑρκανόν, τούτους δὲ τὴν πᾶσαν ἔχειν ἐξουσίαν. Quum autem in veterum tragœdiis ea vulgo esset sors satellitum ac scenicorum, qui in scenam ad pompam tantum prodibant ac muti cæteroquin ibi agebant, seu, quod hic dicitur, γρύζοντες οὐδὲ τουτί, *nihil quidem hiscentes*, hinc ut τραγῳδίας πρόσχημα, sicut hoc apud Comicum loco, ita vulgo, quod aliunde constat, τραγῳδίας δορυφόρημα, *tragœdiæ satellitium* appellati, ut ap. Julian. in Cæss., quod olim ad eos vidimus, de Claudio imp. sine duobus liberis, quibus se totum addixerat, in Deorum convivium prodeunte [c. 6. ed. Harl.]: ἐστὶ γὰρ ἐκείνων δίχα τῆς τραγῳδίας τὸ δορυφόρημα, μικροῦ δέω φάναι, καὶ ἄψυχον. Quod similiter κωμικὸν δορυφόρημα duobus apud Lucian. locis dicitur Quom. conscr. Hist. p. 602. t. i. [c. 4. t. ii. p. 5. Reiz.] et Icaromen. p. 192. t. ii. [c. 9. p. 760. t. ii.] ad quem priorem locum notat Schol. nuper ed. iis verbis, quæ a me aliquot jam annis antequam essent postrema ac Batava Luc. ed. divulgata, e Ms. Voss. in Anglia perlustrata, ad Julian. Cæss. adtuli p. 355. δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἃ τινα ξυνεξέρχεται μὲν τοῖς κωμῳδοῦσιν, ἄλλο δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. Planum utique

jam est, cur similiter πρόσχημα τῆς τραγῳδίας hic dicantur muti, et, ut hic additur, *ne verbum hiscentes*, in dubbus Æsch. dramatibus, ac proinde, velut totidem *satellites* ac *servi*, utriusque alioquin tragœdiæ heros ac heroïna, Achilles et Niobe. Verum non plane Achillem vel Nioben in iisdem illis Æsch. dramatibus tacuisse, ut vel de Achille, e memorata Æsch. vita, et de Niobe in Strab. l. xii. fine [p. 870. Almel.] constare potest: quod inter alia, de quibus meam sententiam flagitaverat olim, dum Parisiis agerem, Menagius, peculiari diatriba, eaque lingua Gallorum vernacula, sed quæ hactenus lucem non vidit, est a me excussum. Quam in rem præterea addam hic solum Aristidis verba Palinod. de Smyrn. ab init. [p. 263. t. i. Jebb.] ἐμοὶ μὲν, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, συνέβη ταὐτὸ ὥσπερ τοῖς ἐν τραγῳδίαις μέχρι πολλοῦ σιωπῶσιν, ἔπειτα, καιροῦ παρασχόντος, φθεγξαμένοις, ἢ πρὸς χορὸν ἢ πρὸς ὅντινα δήποτε. Spanh.

912. ἤρειδεν (*protrudebat*) ὁρμαθοὺς—. In Eqq. 622. ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων, κρημνοὺς ἐρείδων. De voc. ὁρμαθὸς ad Plut. 765. Berg. Pro γ' ἤρειδεν Elb. ἤρειδεν. Dind. γ' om. B. Pors. δῆτα γ' —χοροὺς εἴρηκεν (sed mut. rub. in ἤρειδεν et gl. σφοδρῶς διεξῄει) 1. χοροὺς ἤρειδεν 2. Dobr.

913. Pro μελῶν Elb. μέλλων, et pro ξυνεχῶς idem ἐχῶς. εἶδ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. (in qua εἰσίγων) Brub. Gel. Raph. Port. etc. Dind. ἂν om. B. sed videtur scripturus ante ξυνεχῶς. Pors. ἂν om. 1. ante ξυνεχῶς posuit 2. Dobr.

914. σιωπῇ Ven. i. ii. — μετ' οὔτ' ἔτ. Junt. iii. Dind.

915. οὐκ ἧττον Ven. ii. Dind. γάρ; lege ἆρ' [sic Elm. in Edinburgh Rev. N. 37. p. 87. Dind.] vel γ' ἆρ'. Bent.

916. δοκῷ Ven. i. ii. — ὁ δεῖνα Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Brub. Raph. ὁ δ. Gel. Port. Lugd. Amst. Dind.

917. ὑπ' ἀλαζονείας. Ex arrogantia, quod spectatorum adtentionem suspenderet vel eluderet, silentes in scenam inductos ab Æsch. Achillem ac Nioben dicit hic Eurip. Quod de Achille quoque, sed velut ex ipsius, non ex poëtæ arrogantia, et quasi a Soph. non ab Æsch. factum fuerit, tradit hujus Æsch. Schol. ad Prom. 435. σιωπῶσι παρὰ ποιηταῖς τὰ πρόσωπα, ἢ δι' αὐθάδειαν, ὡς Ἀχιλλεὺς ἐν τοῖς Φρυξὶ Σοφοκλέους· sed ubi omnino pro Σοφοκλέους reponendum esse Αἰσχύλου, quum a Soph. nullum tale drama legatur editum, [Immo ab utroque scriptam esse fabulam hoc nomine, quamquam observatio Schol. ad Prom. pertineat ad Æsch. fabulam, ostendit Brunck. ad fragm. Soph. t. iii. p. 462. sed Eurip. Phrygas edidisse recte negat Valck. Diatr. p. 14. Dind.] monuit jam Menagius in Responso Gallico seu Definitione ad Terent. Heautontimor. Spanh. καθοῖτο. Sic tres Regii. Meus, ut vulgo, καθῆτο. Bona est utraque lectio. ἵνα, ὡς, ὅπως, cum indicat. legitime construi observavi post alios multos ad Æsch. Prom. 155. Eurip. Phœn. 214. Apoll. i. 281. v. Pac. 136. Menandri fragm. e Nauclero ap. Athen. p. 166. Eurip. fragm. ex Inone vii. ubi lapsus est Latinus interpres: ne plura excitem loca. Alteram ob consensum Regg. Codd. prætuli. V. ad Lys. 149. Brunck. Buttman. κάθοιτο scribit. V. ejus grammat. vol. i. p. 546. Dind. καθῆτο Ald. etc. κάθοιτο Elb. et Bav. Id. καθῆστο v. l. sup. B. Pors. καθῆτο 1. καθοῖτο 2. Dobr.

918. φθέγξαιτο δή. Ms. Vat. U. φθέγξαιτό τι· quæ lectio melior est, neque metrum eam respuit. Nam brevis syllaba aliquando per cæsuram produci potest. Kust. τὸ δρᾶμα δ' ἂν διήει. Haud necesse est id cum Schol. explicare, donec drama ad finem perveniret, sed quod, dum sileret Niobe, drama interea pergeret. Eam enim non usque ad finem dramatis, sed usque ad tertiam ejus partem, ἕως τρίτου μέρους, siluisse, juxta emendatum a Victorio ex optimo ac vetere Ms. Vitæ Æsch. locum paullo ante vidimus, et Strabone præterea, qui ex illa Æsch. Niobe, uti jam ante diximus, aliquot adducit versus circa finem l. xii. Neque etiam, quod censebat Menagius, id infert hic verbum διήει, ut drama ad finem perductum intelligatur. Quod refellunt utique vel obvia alibi ap. Comicum loca, ut Ach. 845. χλαῖναν δὲ ἔχων φανὴν δίει, *i læna amictus splendida*; et Av. 1392. ἅπαντα γὰρ δίειμι (*percurram*) σοι τὸν ἀέρα. Sic Demosth. Philipp. iv. p. 75. [t. i. p. 142. Reisk.] δίειμι δὲ ὥσπερ ἄρτι τὸν αὐτὸν τρόπον, ac Lucian. Necyom. p. 326. t. i. [c. 3. t. i. p. 458.] καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην ἐμήν. Spanh. τι φθέγξαιτο et om. δὴ B. Pors. τι φθέγξαιτο sine δὴ et αι ex em. 1. Dobr.

919. ὁ παμπόνηρος. Ita Æsch. non Eurip. appellat. οἷ sine apostr. Ven. i. ii. Wech. Raph. Port. Dind. ὃ circumfl. 2. sed in Sch. vulgato dat ὃ ἀντὶ τοῦ φεῦ λέγ. ὦ, παμπόνηρος ὑπάρχει αὐτὸς—. Duplex accentus in 1. text. et Sch. Dobr.

920. σκορδινᾷ. V. Ach. 30. Berg. ὅτι

αὐτόν. Vulgo *ὅτ' αὐτόν*. In iv. Codd. scriptum *ὅτι*; mendose in C. *ὅτι ἑαυτόν*. V. ad Lys. 611. et supra 867. BRUNCK. *σκορ.* vertunt, *pandicularis*. Phot. Lex. p. 387. *σκορδινᾶσθαι, τὸ παρὰ φύσιν ἀποτείνειν τὰ μέλη μετὰ τοῦ χάσματος διακλώμενον*. Add. Zonar. ii. 1658. dicit autem Dionysus hæc ad Æsch. *ὅτ' αὐτὸν ἐξελ.* Ald. etc. *ὅτι αὐτὸν ἐλέγχω* Elb. DIND. *σκορδινιᾷ* B. et *ὅτι*. PORS. *σκορδονιᾷ* 1. et gl. *δριμύτατα βλέπεις. δριμέα γὰρ τὰ σκόροδα.* Tum *ὅτι* 1. 2. DOBR.

921. *καὶ* ante *τὸ* om. 1. DOBR.

922. *βόεια* de grandibus ac strepitu plenis vocibus dici notat Schol., prout in Schol. Soph. Aj. 232. *ἵππος γὰρ τὸ μέγα παρ' Ἀττικοῖς, ὥσπερ καὶ τὸ βοῦς*, ac prout jam ante vidimus ad Plut. 374. vocem *βουλιμιᾷ*, ubi a Schol. *βοῦ ἐπιτάσεως δηλωτικὸν* dicitur. Sic *βούπαις ἀντὶ τοῦ μέγας παῖς*, et in Schol. Æsch. Prom. 531. *βουφόνοις, ἢ μεγάλοις*. SPANH.

922-24. *ῥήματα ἀγνῶτα τοῖς θεωμένοις* Suid. *ἀγνῶτα. ῥήματ' —— εἶπεν*. Suid. *βόεια*. PORS.

923. *ὀφρῦς—λόφους*. Supra 817. *ὑψιλόφων τε λόγων*. SPANH. et BERG. *ὀφρῦς ἔχοντα* dicitur de superbis et severitatem præ se ferentibus. Alexis ap. Athen. vi. p. 237. *σεμνοπαράσιτον — ὀφρῦς ἔχοντά γε χιλιοταλάντους*. In Vesp. 135. *ἔχων τρόπους ὀφρυαγμοσεμνακουστίνους*. BERG. *δεῖν'* [sic, pro *δεινά*, non *δεῖν'*, ut ed. Lips. scribendum] *ἄττα*. Sic bene novissima Batav. (Berg.) Priores perperam *δεῖν' ἄττα*. In membr. *δεινάττα* conjunctim et una voce, quod Dawes. suspicionem confirmare possit de voc. *ἄττα* p. 302. BRUNCK. *μορμορωπά*. Schol. *καταπληκτικά, φοβερά, ἐκ μεταφορᾶς τῆς Μορμοῦς, τῆς τὰ βρέφη φοβούσης* (*per metaphoram a Mormone, quæ infantes terrefacit*). BERG. Cf. Pors. ad Eur. Hec. 1179. V. Valck. Comm. ad Theocr. Adon. p. 347. s. DIND. *δεῖν' ἄττα μ.* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. In Exc. Scal. *ἄττα μ.* affertur. Pro *ἄττα* in Elb. est *καὶ μ.* ID. Hinc ut videtur et ex 1002. profecit Antipater Anthol. iii. 25. 28. (Brunck. ii. p. 124.) Ὁ *τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν Πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ, Αἰσχύλος——ὀκρυόεσσαν* nescio unde Stanl. Sed antiquum *ὀφρυόεσσαν* revocaturus erat Pors. DOBR. *δεῖν' ἄττα μ.* 1. *δεῖν' ἄττα καὶ μ.* 2. ID.

924. *ἄγνωτα*. Scribebatur *ἀγνῶτα*. Correctum ex Herodiano apud Schol. Suid. v. *ἄγνωτα*. Philemone Lex. p. 3. ed. Burn. v. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 274. DIND.

925. Pors. præf. ad Eurip. i. p. xxxvii. existimat poëtam dedisse *σαφὲς δ' ἂν εἶπεν οὐδ' ἂν ἕν*. Interrumpit Dionysus orationem Eurip. dum ipse ad Æsch. dentibus frendentem dicit, *μὴ πρῖε κ. τ. λ.* DIND. *οὐδὲν* B. PORS.

926. *ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρους*. Qua utique *Σκαμάνδρου* voce usus est haud semel Æsch. ut Agam. 520. ac 1166. Choeph. 364. Eum. 401. SPANH. *ἢ τ' ἀσ.* 2. (sic) DOBR. *'πασπίδων* Ven. I. Raph. —*ἀσπίδας* Junt. III. DIND.

927. *γρυπαιέτους*. Hanc vocem in iis, quæ supersunt, Æsch. tragœdiis legi hodie haud putem, sed *γρυπῶν* tantum Prom. 250. SPANH. Non vera, sed fictitia, avis ita dicta est. *γρυπαίετας* Elb. DIND. *γρυπεέτους* B. PORS. *ἱππόκρημνα* h. e. *ὑψίκρημνα*, qua voce usus est Æsch. in Glauco, juxta Pind. Schol. ad Pyth. i. 152. SPANH. quasi dicas, *verba fragorem edentia, instar saxorum ex alto præcipitio devolutorum*. Significat autem *ἵππος* in compositione quandoque magnitudinem, ut dixi in Nub. ad voc. *Κρόνιππος* v. 1066. et hic in Ran. ad v. *Ἱπποβῖνος* v. 432. Ceterum characterem Æsch. similiter describit Phidippides Socrati et Eurip. addictus in Nub. 1371. *ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς ψόφου πλέων — κρημνοποιόν*. BERG.

928. Dele *ἦν*. [sic Elm. l. c. p. 86. (et Reisig. i. p. 99.)] BENT. *οὐ ῥᾴδι' ἦν* scribit Pors. præf. ad Eurip. i. p. xlv. quia quartus pes tetrametri iambici semper iambus aut tribrachys esse debet, anapæstus esse nequit. *ῥ' διον* Elb. DIND. *ῥάδιον ἦν* 1. 2. *καί, ῥάδια* L. *ῥᾴδι' ἦν* U. DOBR.

929. Parodia est versuum Eurip. in Hippol. 378. s.: *ἤδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ, θνητῶν ἐφρόντισ' ᾗ διέφθαρται βίος*. Cf. Eqq. 1290. ubi Euripidea illa loquendi forma rursus deridetur. BRUNCK. Cf. ad Nub. 1417. DIND. Præf. Hecub. p. xlv-vi. Opusc. p. 195. DOBR.

930. *τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα*. Postrema hac voce usus fuerat in Myrmidonibus Æsch. ut id a Schol. dicitur ad Pac. 1177. ubi *ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν* ut h. l. similiter legitur, ac præterea Avv. 801. ubi in Schol. eadem vox *ἱππαλεκτρυὼν, βουλευτὴς* s. *senator* redditur, addita ratione, *ὁ γὰρ ἀλεκτρυὼν ἐν ταῖς ὄρνισι τιμιώτερος*. Quod vero ad hujus fabulæ verba in Schol. additur: *τινὲς δὲ τὸ ἵππον ἐπὶ τοῦ μεγάλου*, notatur similiter, ut jam ante vidimus, a Soph. Schol. ad Aj. 132. SPANH. *ἱππαλεκτρύων*. PORS. *ἔστι* Elb. DIND.

931. *σημεῖον, οὐδ' ἐν ταῖς ν. ἐπιγεγρ.* (ut Brunck. ed.) Vulgo *σημεῖον ἐν ταῖς* —

Marclandi emendationem recepi, quem v. ad Eurip. Suppl. 109. Brunck. Recte Inv. indicavit, hac emendatione, quæ scriptis libris adversatur, opus non esse. Sed comma post σημεῖον in ed. Lips. delendum, nam verba jungenda σημεῖον ἐνεγέγραπτο ἐν ταῖς ναυσίν. Ex Brunck. lectione sensus est: erat signum, quod pictum erat in navibus. De his insignibus (παρασήμοις s. ἐπισήμοις) navium v. Ruhnk. (s. Enschedii) diss. in Ruhnk. Opusc. (LB. 1807.) p. 257. ubi p. 282. et hic locus et Phot. in Lex. [p. 84.] laudantur. Dind. Aristoph. Babylon. apud Harpocrat. v. ἐπιβάτης. Εὖ γ' ἐξεκολύμβησ' οὑπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυον. Ita legendum. Pors. μαθέστατε Elb. Dind.

932. De Philoxeno, Eryxidis filio, qui filium ipse habuit patri suo, ut Græcis erat mos, cognominem, v. Periz. ad Æl. V. H. x. 9. Brunck. Ἐρυξιν. Schol. οὗτος γὰρ ὡς ἄμορφος καὶ ἀηδὴς διαβάλλεται. Etiam in Avv. hominem quemdam comparat cum Hippalectryone 801. sed aliam ob causam. Ceterum dicatne Comicus Eryxin Philoxeni filium, ut plerumque in talibus ellipsibus *filius* subauditur, [Filium recte plerique intpp. intelligunt. Dind.] an vero Philoxeni patrem, hactenus incertum mihi est. Apud Aristot. i. Nicom. c. 10. est, Φιλόξενος Ἐρύξιος, et ap. Athen. i. p. 6. Φιλόξενος Ἐρύξιδος. Berg. φιλοξέν. Elb. Dind.

933. Euripidis persona non est præfixa in Elb. Dind.

934. ποῖά γ' ἐστὶν ἅττ' ἐποίεις; Sic membr. Vulgo inconcinne, ποῖ' ἅττ' ἐστὶν ἅττ' ἐπ. Brunck. Ms. Vat. U. (et Rav.) ποῖά γ' ἐστίν quod magis placet. Kust. Ms. ποῖά γ'. Bent. θεοῖς—ποῖα γ' B. οἷ' ἅττα Cratinus Athen. iv. p. 164. x. Pors. ποῖα γ' 1. ποῖ' ἅττ' 2. Dobr. ποῖ' ἅττ' ἐστὶν Ald. Berg. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wec' Brub. Gel. Raph. Port. etc. ποῖ' ἅτ. ἐστὶν ἅττ' quidam. Not. Scal. ἅπτ' ἐποίεις Elb. Dind.

935. Huc, ut credo, respexit Hes. Ἱππαλεκτρυών, τὸν μέγαν ἀλεκτρυόνα, ἢ τὸν γραφόμενον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιστρώμασι. Nimirum hinc discimus, aulæa Persica vel Babylonica variis animalium monstrosorum figuris olim ornata et distincta fuisse: qua de re videri etiam potest Is. Voss. Not. ad Catull. p. 197. Kust. τραγελάφους. Philemon ap. Athen. xi. p. 497. adhuc majus monstrum formavit ἱπποτραγέλαφοι. Berg. οὐχ ἱππαλεκτρυόνας μαΔία καὶ τραγελάφους, Elm. in Edinburgh Review fasc. xxxvii. p. 85. γε ejectum videtur ex quo οὐδὲ scribi cœpit. Recepi Pors. emendationem: οὐχ ἱπ. γε μὰ Δί', οὐ τρ., απ. συ. Dind. ἅπερ Junt. iii. Id. οὐ τρ. B. Suid. in ἅπερ σύ. Pors. Præf. Hecub. p. xlv.-vi. Opusc. p. 195. Sed vix putem Pors. probatum fuisse talem versum, οὐχ ἱππαλεκτρυόνας γε μὰ Δί', οὐ τραγελάφους, ἅπερ σύ, et v. Kidd. p. 373. Malim cum Reisig. p. 99. οὐχὶ μὰ Δί' ἱππαλεκτρυόνας, οὐ τραγελάφους, ἅπερ σύ. Sed ille γ' post ἱππ. infercit, ne scilicet Porsoni regulæ conveniat versus. Dobr.

936. παραπετάσμασιν. (sic Rav.) Sic scribendum erat, ne versus claudicaret. Vulgo ν in fine omissum. Brunck. Aulæa, in quibus depictæ erant monstrosæ animalium figuræ, *Medica* hic dicuntur, quæ alioquin *Persica*, [Περσικοῖς in Rav. ex interpretamento legitur, et βήλοις fortassis e Βαβυλωνίοις per compendium scribendi exstitit. Dind.] ut ab Hipparcho ap. Athen. dicuntur xi. p. 471. Ἀλλ' ἢ δαπίδιον ἕν, ἀγαπητόν, ποικίλον, Πέρσας ἔχον καὶ γρῦπας ἐξώλεις, Τῶν Περσικῶν. Quomodo alibi tapetes variis animalium figuris intextos, Persicos vocat Athen. v. p. 197. ψιλαὶ δὲ Περσικαὶ τὴν ἀναμέσον τῶν ποδῶν χώραν ἐκάλυπτον, ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσαι ζωδίων. Neque enim audiendus est ibi Casaub., qui non de *tapetibus* sed de *stragulis* locum illum explicat, et cui ceteroquin plane geminum apud Æsch. legas Agam. 918. πέδον κελεύθου στρωννύναι πετάσμασιν, etc. Eumdem vero Athen. locum ad Historiam Augustam [Vopisc.] in Carino c. 21. adduxit Salmas. sed qui velut incerti auctoris ap. Eustath. legeretur. Apud Aristot. vero Mirab. Auscult. c. 119. [99. p. 200. s. ed. Beckmann.] Medicæ id genus et Persicæ vestis fit mentio, quæ ἑκατέρωθεν διείληπτο ζωδίοις (uti modo ap. Athen.) ἐνυφασμένοις, ἄνωθεν μὲν Σούσοις, κάτωθεν δὲ Πέρσαις; ut proinde *Medica* simul eadem et *Persica* fuerit. Eadem vero aulæa id genus animalium figuris intexta, *Babylonica* dicta ap. Plaut. Stich, ii. 1, 54. 'Tum Babylonica peristromata, conchyliata tapetia:' et a Martiali haud uno loco, ut viii. epigr. 28. 'Non ego prætulerim *Babylonica* picta superbe Texta, Semiramia quæ variantur acu.' Quæ vero παραπετάσματα hic dicuntur, ap. Æsch. πετάσματα, citra additam præpositionem, vocantur in adducto paullo ante versu de stratis id genus tapetibus, per quos Argos redux progrederetur Agamemnon. Παραπέτασμα

vero, ut hoc addam, apud Atticos quandoque pro *prætextu* vel *obtentu* dicitur, ut Demosth. adv. Steph. i. p. 624. [p. 1107. t. ii. Reisk.] *οἱ δὲ τῇ προκλήσει χρησάμενοι παραπετάσματι.* Menander vero ap. Stob. Flor. tit. xciii. *παραπέτασμα τοῦ βίου*, Grotio interprete, *vitæ choragium* vocat, et Incertus apud eumdem Stob. tit. xcvi. *εἶχον δὲ παραπέτασμα τὴν ἐρημίαν*, juxta eumdem *τὸν πάνυ*, *sibi mantellum faciunt solitudinem.* Spanh. *παραπετάσμασι* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind. *τοῖς π.* B. Pors.

937. *τοπρῶτον μὲν εὐθύς.* Metri gratia scribendum est *πρῶτον μὲν εὐθὺς* — ut recte habet Ms. Vat. U. [Etiam in Elb. et Bav. *τὸ* abest, probante Trendelenb. ap. Harl. In Rav. *τοπρῶτον* et *μὲν* deest. Dind.] Kust. *τοπρῶτον εὐθύς.* Vulgo *τοπρ. μὲν εὐθ.* syllaba ultra numerum excurrente. Spurium est *μέν*, quod ne syntaxis quidem hic admittit. In A. et C. *παρὰ σοῦ πρῶτον εὐθύς.* In meo *παρὰ σοῦ πρῶτον μὲν εὐθύς.* Pejus omnium B. *τὴν τέχνην πρῶτον μὲν εὐθύς.* A vero aberrare non sinebat lex metri. Brunck. *τοπρῶτον μὲν εὐθύς.* Dele *μέν.* Cf. Dawes. Misc. Crit. p. 173. l. 1. Quæ mala fide in repetita Dawesiani libri ed. omisit Cl. Burges. *παρὰ σοῦ τὴν τ. εὐ.* (om. *τοπρῶτον μὲν*) B. Pors. *τοπρῶτον μὲν εὐθὺς* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind. Ald. omittit *μέν.*

γε

Bent. *σοῦ πρῶτον εὐθὺς* 1. *γε* eodem temp. et ut esset textus. *σοῦ πρῶτον μὲν εὐθὺς* 2. Cet. ut vulg. 1. 2. *ὥσπερ ἔλ.* U. Dobr.

938. *καὶ* om. B. non Suid. Ms. ed. *οἰδοῦσαν.* In Suid. *οἰδοῦσαν* fine *οἶ* addit Ms. Pors.

939. Citat Suid. v. *Ἴσχανα.* [Etiam Zonar. ii. p. 1120. et in utroque male *ἴσχανα* legitur. Hes. autem *ἰσχανάα* et *ἴσχνανα* confudisse, docuit Toup. Emm. in Suid. et Hes. iii. p. 517. Dind.] Kust. *τὸ βάρος ἀφεῖλον.* Quod *βάρος* utique Æsch. proprium fuisse in ejus tragœdiis, traditur in illius vita, aliquoties antea memorata et a quodam Anonymo conscripta: *μόνον γὰρ σπουδάζων τὸ βάρος* (*gravitatem*) *περιτιθέναι τοῖς προσώποις, ἀρχαῖον εἶναι κρίνων τουτὶ τὸ μέρος, μεγαλοπρεπές τε καὶ ἡρωϊκόν·* mox, *ὥστε διὰ τὸ πλεονάζειν τῷ βάρει τῶν προσώπων* (affectata personarum gravitate) *κωμῳδεῖται παρὰ Ἀριστοφάνους·* additque de Niobe et Achille (de quibus paullo ante), quos opertos ac silentes ferme inducat. Quibus utique ad hunc Comici locum, uti et ad superiorem de Niobe et Achille, respici sat liquet. *Ἀρχαῖον* vero illud, *μεγαλοπρεπὲς καὶ ἡρωϊκόν*, in quo Æschyli *βάρος* positum fuisse, in adductis modo verbis dicitur, tangit similiter, qui ea haud parum illustrat, Dio Chrysost. Or. lii. p. 549. *ἥ τε γὰρ τοῦ Αἰσχύλου μεγαλοφροσύνη καὶ τὸ ἀρχαῖον, ἔτι δὲ τὸ αὔθαδες τῆς διανοίας καὶ φράσεως, πρέποντα ἐφαίνετο τραγῳδίᾳ καὶ παλαιοῖς ἤθεσι τῶν ἡρώων, οὐδὲν ἐπιβεβουλευμένον οὐδὲ στωμύλον οὐδὲ ταπεινόν.* Adde Philostratum de Æsch. inter alia dicentem Vit. Apoll. vi. 6. p. 276. *ἐνθυμηθεὶς δὲ καὶ τὴν τέχνην, ὡς προσφυᾶ τῷ μεγαλείῳ μᾶλλον ἢ τῷ καταβεβλημένῳ.* Idem vero, quod hic prædicat Eurip. demtam nempe a se tragœdiis gravitatem, ei attribuit quoque Aristides, et eo quidem loco, quo eum ad hæc Aristoph. verba respexisse abunde liquet ex iis, quæ ibi continuo ex hac Comici fabula infra adduntur ad v. 1101. nempe ex or. p. Quatuorv. p. 221. t. iii. ubi facta Æsch. et Soph. mentione, additur de Euripide [p. 133. t. ii. Jebb.] *ἀφελεῖν τι δόξαντα τοῦ βάρους*, *quod visus sit de gravitate*, quam nempe duo illi Tragici in tragœdiam invexerant, *aliquid detrahere.* Dum vero hic Eurip. gravitatem tragœdiæ ab Æsch. adlatam sustulisse se hic jactat, ac tenue et exile dicendi genus pro grandiloquo ac sublimi a se invectum, et, quod addit, concisis versibus, minutis verbis, succisque tenuibus conspersam a se tragœdiam, non Æsch. quidem sed se deridendum spectatoribus præbet. Spanh. *ἴσχνα* Suid. Ms. in v. sed *ἰσχν.* in *πτισάνῃ*, ubi ed. *ἴσχανα.* Pors. *ἴσχνανα* in omnibus edd. inveni. Dind. *ἴσχανα* 1. *ἴσχνανα* 2. Dobr.

940. *ἐπυλλίοις καὶ περιπάτοις.* Euripidi *ἐπύλλια* (versiculos) rursus tribuit Comicus, de quo ait Ach. 396. *συλλέγων ἐπύλλια*, et Pac. 523. *ἐπύλλια Εὐριπίδου.* *περιπάτων* vero voce infra quoque utitur 951. ubi Schol. *περίπατοί γε διατριβαί·* et in Scholl. ad h. l. *περιπατεῖν ἐστὶ τὸ διατρίβειν.* Lucian. in Icaromen. p. 202. t. ii. [c. 21.] *καὶ παύσῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς*, *et quæ in Peripato habentur finem impones disputationibus.* Spanh. *ἐπηλλίοις* Elb. Dind. *τευτλ. λ.* Suid. v. *Ἴσχανα* habet *τευτλίοισι λευκοῖς* prout etiam legitur in Ms. Vat. U. Kust. Aurium solum judicium sequutus vocum ordinem inverti: vulgo *καὶ τευτλίοισι μικροῖς.* Brunck. Haud obvium continuo certe a Græco Schol. et a Suid. præterea, qui hunc locum adduxit in *Ἴσχανα*, præteritum, cur inter alia jactet hic Eurip. quod diverso plane ab Æsch. consilio et instituto seu tumido illius et

inflato dicendi genere, exiguarum betarum succo dictionem suam tragicam conspersérit. Quod tamen haud frustra a festivissimo Comico hic dictum licet facile statuere. Id autem e veteri Geoponicorum scriptore Sotione eruere hic mihi cum aliqua lectoris gratia et illustrare dabitur. Tradit nempe ille Geopon. xii. 15. [t. iii. p. 873. ed. Niclas.] μιγνύμενος δὲ ὁ χυλὸς τοῦ σεύτλου (promiscue enim σεῦτλον, τεῦτλον et τευτλίον de *beth* dici a Græcis constat) ἅμα κηρῷ καὶ λυόμενος καὶ μετὰ πανίου ἐπιτιθέμενος, πάντα σκληρὰ καὶ οἰδαίνοντα πάθη θεραπεύει (*betæ autem succus permixtus cum cera et liquefactus ac panniculo exceptus, omnia dura ac tumentia impositus curat*). Æschyli nempe dura et confragosa verba perstrinxerat paullo ante Eurip. quodque artem tragicam ab eo accepisset οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν *tumentem* inani strepitu verbisque asperis ac molestis; ipse autem, quod addit, tenui et exili sermonis genere, tum exiguarum betarum succo, qui nempe illatam illam ab Æsch. in artem tragicam tumidam et inflatam dictionem dispelleret ac sanaret. Qua ratione plana jam omnia et ad verum hujus loci sensum et Comici simul hujus artem ac leporem declarandam plane accommodata cernimus. [τευτλίοισι. Nempe μητρόθεν δεδεγμένος, ut quidam dicit ad eum in Acharn. 477. Habuit enim mater Eurip. betas, ut quæ esset λαχανοπωλήτρια, ut est in Thesm. 394. Berg.] Adde quod opportune in sequ. versu pro (olim vulg.) ἀπ' ἠθῶν in Schol. ἀπηθῶν *percolans* legitur: nempe qua voce in adducto Sotionis loco de *succo betæ* dicitur cum cera liquefacto et panniculo dein excepto, utique *percolato*. Parum autem hic refert, an τευτλίοις μικροῖς legatur, an, sicut ap. Schol., λευκοῖς. Τευτλία enim seu *betæ* vulgo inter exiguas plantas, ut ap. Theophr. ii. Pl. i. 8. καὶ τῶν ἐλαττόνων, βαλάνου, τεύτλου et ap. Plin. xix. 8. 'beta hortensium levissima.' *Betam* vero dari aliam *albam*, aliam *nigram*, quod et aliunde constat, tradit Dioscorides ii. 49. Spanh. τευτλίοισι λευκοῖς Inv. e Rav. et Borg. τευτλ. μικροῖς Ald. &c. edd. μικροῖς τε τευτλίοισι ed. Brunck. Dind. λευκοῖς pro μικροῖς Suid. v. ἴσχνανα. (ed. Ms.) τευτλίοις λευκοῖς B. Pors. Ms. λευκοῖς. Bent. τευτλίοις 1. μικροῖς 1. 2. sed Sch. in utroque, εἰώθασιν οἱ τῶν ἰατρῶν παῖδες τὰς τῶν σωμάτων καθάρσεις διὰ περιπάτων καὶ τεύτλων λευκῶν καὶ ἑτέρων ποτῶν ποιεῖσθαι. τὸ δὲ ἐπυλλίοις ἀντὶ τοῦ λογίοις μικροῖς. In 1. gl. μικροῖς supra ἐπυλλίοις, unde statim apparet origo lectionis τευτλίοισι μικροῖς, gl. scilicet μικροῖς indicans τευτλίοις diminutivum esse. In Nub. 1012. pro μικροὺς alii λεπτοὺς alii λευκοὺς, teste Schol. Videtur illud ex vicinis στῆθος λεπτὸν ortum, in alterum degenerasse. V. Pors. ad Orest. 140. Med. 1185. Dobr.

941. στωμυλμάτων. Supra 840. vocabat cum στωμυλιοσυλλεκτάδην. Ἀπὸ βιβλ. Eurip. studium suum in legendis veterum libris clare indicat in Alcest. sub nomine Chori 962. ἐγὼ καὶ διὰ Μούσας καὶ μετάρσιος ᾖξα· καὶ πλεῖστον ἁψάμενος λόγων, κρεῖσσον οὐδὲν ἀνάγκας εὗρον. Berg. ἀπ' ἠθῶν etiam habet Suid. loco laud. itemque ed. Flor. et reliquæ eam secutæ. At ed. Ald. rectius una voce ἀπηθῶν (i. e. *percolans*, sive *per colum transmittens*) quam lectionem etiam agnoscit Eustath. ad Hom. loco eo, quem Biset. adduxit. Kust. ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν. [Hoc ἀπ' ἠθῶν prætulit Lessing. Obss. Critt. p. 125. ex ed. Reichenbach. quod ita legisse videretur Plutarch. de profect. in virtut. vol. vi. p. 294. ubi τὸ τῆς λέξεως μεταβάλλειν εἶδος, ὅπερ ἐστὶν ἠθικώτατον καὶ βέλτιστον. Nam pro Sophoclis nomine, quod præcedit ap. Plut., Εὐριπίδης poni jubet, et Plut. ex h. l. hausisse sua putat. Dind.] Sic C. D. In Ald. ἀπηθῶν, quod nihil aliud est, quam vulgatum in seqq. omnibus edd. ἀπ' ἠθῶν. Nostram lectionem agnoscit etiam Schol. et auctor Etym. M. in ἠθμὸς p. 422, 37. Brunck. ἀπηθῶν. Rav. Borg. tuēturque grammaticorum auctoritas, Etym. M. p. 422, 37. et Eustathii p. 1753, 5. Dind. ἀπ' ἠθῶν Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. Id. ἀπηθῶν Kust. ad Suid. ii. p. 155. v. ἴσχανα. ἀπανθῶν B. vulg. Suid. ed. Ms. (v. ἴσχ.) ἀπὸ ἠθῶν ed. Ms. πτισ. [Alibi; Dobr.] ἀπηθεῖν ex Ranis Eustath. p. 1753, 5. Pors. ἀπ' ἠθῶν disj. 1. sed gl. ἐκλεγόμενος. ἀπηθῶν 2. Dobr.

942. Κηφισοφῶντα μιγνύς. Iste credebatur Eurip. adjuvare in scribendo et cum uxore ejus rem habere, ut dicit Schol.; quod ad prius attinet, id satis clare indicat Comicus 1439. ubi ex eo quærit Bacchus: ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὗρες ἢ Κηφισοφῶν; de posteriori suspicari licet, quia conjux ejus videtur fuisse adultera, ut patet ex illis, quæ ad eum dicit Æsch. 1046. ἃ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτρίας, etc. ubi v. not. V. infra ad Schol. 1404. Berg. καιφησοφῶντα Elb. Dind.

943. Ut ὅ τι τύχοιμι de is dicitur, quæ obveniunt, sponte se offerunt, ita ἐμπε-

σὼν de iis, in quæ incidit, quæ ipse occupat, excogitando. φύρειν autem est *commiscere, coagmentare ea temere.* ἐλύρουν Elb.—ὅτι Ald. Junt. I. etc. ὅ, τι primus Port. —ἐκπεσὼν non ἐμπεσών. Not. Scal. DIND.

944. πρώτιστα μέν μοι. Perperam B. D. μέντοι. BRUNCK. Etiam Bav. μέν τοι —εἶπ' ἂν εὐθὺς quod e Rav. recepit Inv. pro εἶπεν εὐθ. sequentibus παρῆκ' ἄν, ἔλεγεν ἄν, magis respondet, valetque, *dicere fere statim solebat.* Nam ἂν cum indic. cujusvis temporis conjunctum sæpe nihil aliud significat, quam accidere vel accidisse aliquid, non certo quodam tempore, sed quotiescumque occasio ita ferret, quæ sunt verba Hermann. ad Viger. p. 785. μέν τοι Bav. εἶπειν εὐθὺς Ald. etc. edd. DIND. ἂν om. B. PORS. μέντοι 1. 2. DOBR.

945. κρεῖττον γάρ. Hæc vulgo Æschylo tributa melius, meo judicio, in B. adscripta sunt Baccho, quem in tota hac scena scurriliter jocantem, Euripidemque amariori sale defricantem inducit Comicus. BRUNCK. Dionysi personam præfixerunt Inv. et Höpf. κρεῖττον etc. Æsch. rectius tribuunt Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. DIND.

946. οὐδὲν παρῆκ' ἂν ἀργὸν est, *nullam facile personam otiosam et mutam esse patiebar.* DIND.

947. ἀλλ' ἔλεγεν (ἔλεγον B. PORS.) ἡ γυνή—. Quo nomine sugillatus est olim Eurip. quod nulla apud eum decori habita fuerit ratio, dum mulieribus ac servis eos, qui illas personas non decerent, sermones tribuit. Hinc præter Schol. h. l., Comicus Ach. 399. ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη, ὅθ' ὁ δοῦλος οὑτωσὶ σαφῶς ἀπεκρίνατο. Ubi v. Schol. Origenis vero ea de re locum opportune huc (ad Schol.) adtulit Kust. Festivum autem illud rursus et Comicum, videre hic Eurip. de manifestis tragœdiarum suarum vitiis magnifice se efferentem. SPANH. τέ μοι Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. χ' ᾡ Junt. I. χὠ utroque loco Brub. Gel. DIND.

948. χἠ παρθ. Ald. Crat. Venet. I. II. Wech. Raph. Port. etc. χῆ Junt. I. II. III. Brub. Gel. χὴ γραῦς Ald. Junt. I. II. III. Brub. Gel. χἠ γρ. Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Port. etc. DIND.

949. ταῦτ' ἐχρῆν. Sic bene meus. Vulgo ταῦτα χρῆν. In A. C. οὐκ ἀποθανεῖν σε δεῖ ταῦτα τολμῶντα. Immo in A. τοιαῦτα. In B. οὐκ ἀποθανεῖν σε χρῆν ταῦτα τολμῶντα. BRUNCK. Etiam Bav. ταῦτ' ἐχρῆν, atque ita Inv. edidit, non tamen suis Codd. laudatis. ταῦτα χρῆν Ald. etc. edd. ταῦτ' ἐχρῆν etiam Bav. DIND. ἐχρῆν 1. DOBR.

950. τοῦτο μὲν ἔασον—. Vulgo τουτί. Illud præferunt tres Codd. In C. τοῦτο μὲν οὖν ἔασον. BRUNCK. [a quo Inv. τοῦτο habet.] Ad Eurip. ut vult Schol. BERG. Et recte quidem; nam ad Æsch. non esse dictum potest. Ceterum vulgo scribitur ὦ τᾶν. τουτὶ μὲν Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. ω τᾶν Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. DIND. τουτί: Ms. τοῦτο. BENT. αὐτ'—τοῦτο B. PORS. τοῦτο μὲν 1. DOBR.

951. περίπατος. Schol. διατριβή, quæ vox inter alia et *disceptationem* significat in Gl. BRUNCK. οὐ σοὶ Ald. et cett. edd. DIND. οὐ σοί. γρ. καὶ ἐμοὶ L. ID.

952. τουτουσὶ λαλεῖν ἐδίδαξα. Intelligit rhetoras; sunt autem Eurip. tragœdiæ utiles ad causas forenses; nam apud illum sæpe duæ partes tamquam in foro disceptant. Sed Æsch. reipublicæ perniciosam putat artem dicendi, nempe propter abusum; hinc etiam 1067. ad eumdem dicit: εἶτ' αὖ λαλιάν, etc. Ipse Eurip. in hanc rem præclare dicit in Hippol. 486. τοῦτ' ἔστ' ὃ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας δόμους τ' ἀπόλλυσ', αἱ καλοὶ λίαν λόγοι· οὐ γάρ τι τοῖσιν ὠσὶ τερπνὰ δεῖ λέγειν, ἀλλ' ἐξ ὅτου τις εὐκλεὴς γενήσεται. V. ad Nub. 915. BERG. τουτοισὶ — ἔδειξα Suid. ed. v. γων. τουτουσὶ ἔδειξα Ms. PORS. 'δίδαξα Elb. DIND.

954. λεπτῶν τε κανόνων ἐσβολάς. Supra 827. ῥήματα δαιομένη καταλεπτολογήσει· ubi Schol. τὴν τοῦ Αἰσχύλου λεπτολογίαν βασανίσει ὁ Εὐριπίδης, sed quod imperiti alicujus magistelli, qualia plura optimis hujus Comici Schol. sunt inspersa, gl. Neque certe λεπτολογία Æsch. sed oppositum potius tumidæ et confragosæ dictionis vitium a Comico superioribus paullo ante verbis et alibi tribuitur, hæc autem λεπτολογία ipsi Eurip. et hic quoque aliisque locis adscribitur. SPANH. ἐπῶν τε γωνιασμούς. Loci hujus meminerunt Harpocr. v. Γωνιασμὸς, Hes. ead. v. et Suid. v. Γωνία. [Etiam Zonar. ii. p. 461. ubi ἐπῶν δὲ, sed reliqua etiam contracta sunt. γων. exponitur ἀποφυγὰς ἀπαγωγάς. Recentiores: *verborumque flexus.* DIND.] Ceterum oblique Aristoph. hic reprehendit Euripidem, quod nimia arte in conscribendis tragœdiis usus fuerit. KUST. εἰσβολὰς B. PORS.

955. ἐρᾶν Ald. Junt. I. II. III. Crat. (in qua et ὁρᾶν) etc. ἐρᾷν Brub. Port. Lugd. Amst. DIND.

956. κἀχ' ὑποτοπεῖσθαι. Sic divisim scriptum in B. D. [et Rav.]. In hoc gl. priori voci superscripta κακά. In A. C. κᾆθ' ὑποτοπεῖσθαι. Vulgo conjunctim ka-

χυποτοπεῖσθαι, quod æque bonum esse possit. καχύποπτος ex Aristoph., καχυπονόητος e Plat. enotavit Pollux ii. 57. Vulgatum agnoscere videtur Suid. Sed veriorem lectionem esse reor eam, cujus vestigia servant Codd. A. C. quamque tuetur auctor Etym. M. p. 762. l. 15. τοπάζειν, στοχάζεσθαι, ὑπονοεῖν — καὶ καθυποτοπεῖσθαι, τὸ ἐπὶ (male vulgo ὑπὸ) τὸ χεῖρον ὑπονοεῖν. Sæpissime κᾆτα et κατὰ commutarunt librarii, quod suis locis observamus. κάχ' ὑποτοπεῖσθαι. Sic divisim etiam hic Cod. Gl. ὑπονοεῖν, ἐάν τις εἰς αὐτοὺς τεχνάσηται, quæ expositio iisdem verbis in vulgatis Schol. legitur. Brunck. Interpellat Euripidem Æsch. et ille sermonem v. 957. continuat. καχυποτοπεῖσθαι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. Ms. εἶθ' ὑποτοπεῖσθαι: Suid. in Καχυποτοπεῖσθαι. Bent. εἶθ' ὑποτοπεῖσθαι B. vulg. Suid. in v. Pors. Borg. χύποτοπεῖσθαι. Rav. Lib. explicat: τὸ τέλειον κατὰ ὑπονοεῖν. Hopf. κἄχ' ὑποτοπεῖσθ sine αι 1. (et primo habuit τῦπ) κάχ' ὑπ. 1. Dobr.

958. οὗτοι. Spectatores manu significasse videtur. Pro γ' ἂν Elb. γὰρ—. Verba ἐξ ὧν γ'—τὴν τέχνην v. sequ. parentheseos notis inclusit Port. Sic et Lugd. Amst. Dind.

959. ἐκομπολάκουν. Verbum κομπολακεῖν (i. q. κομπάζειν, κομπώδη λέγειν) hinc restituit Hes. Toup. Emm. in Suid. et Hes. t. iii. p. 517. Dind.

961. Κύκνους majori litera excudendum esse monuit Brunck. κωδωνοφαλαροπώλους. Est vox comica licentia composita ex κώδων, nola, vel *tintinnabulum*, φάλαρα, *phalera*, et πῶλος, *equus*; significatque, *habentes equos, ex quorum phaleris tintinnabula dependent*. Veteres enim tintinnabula phaleris equorum addere solebant, præcipue quum pompa aliqua aut decursio equestris instituebatur, unde Longin. c. 23. fin. [de Sublim.] voc. κώδων ponit pro phaleris et pompa orationis, ad quem locum v. Fabrum. Kust. Soph. in Œd. Col. 1063. ἀμπυκτήρια φάλαρα πώλων. Eurip. de Rhesi equis in Rhes. 306. Γοργὼ δ', ὡς ἐπ' αἰγίδος θεᾶς, χαλκῆ, μετώποις ἱππικοῖσι πρόσδετος, πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον. Etiam ex clypeis videntur tintinnabula suspendisse. Ibid. 383. κλῦτε δὲ κόμπους κωδωνοκρότους, παρὰ πορπάκων τοὺς κελαδοῦντας. Berg. ἑκατέρους (ut Brunck. ed.) μαθητάς. Sic tres Reg. Vulgo ἑκατέρου. Brunck. Similiter ap. Alciphr. i. epist. 34. ex moribus discipulorum Thais jubet conjecturam facere de præceptoribus: σύγκρινον, εἰ βούλει, Ἀσπασίαν τὴν ἑταίραν καὶ Σωκράτην τὸν σοφιστὴν, καὶ ὁπότερος ἄμεινον ἐπαίδευσεν ἄνδρας, λόγισαι· τῆς μὲν γὰρ ὄψει μαθητὴν Περικλέα, τοῦ δὲ Κριτίαν. Berg. Vulgo, ut Rav. et Bav. (qui tamen γ' omittit ante ἐκ.) ἑκατέρου. Borg. κᾀμοῦ ἑκατέρων. Hopf.

963. In A. C. τούτου μὲν Φορμίσιος. In B. D. τούτου μὲν ὁ Φ., utrique male. Nominis Φορμίσιος antepenultima producitur, ut constat e Conc. 97. Brunck. Φορμίσιος. Iste erat hirsutus, ut dicit Schol. ad Eccl. 97. et propterea truculento adspectu; hinc eum facit discipulum Æschyli ut dicit Schol. ad præsentem locum; supra etiam 836. Æsch. dicebat esse ἀγριοποιόν. Berg. τούτου μὲν ὁ Φορμίσιος, Florentini quattuor. τούτου μὲν Φορμίσιος, Florentini duo et Suid. utroque loco. τούτου μὲν γὰρ Φ. Flor. unus. τούτου μὲν ἰφορμίσιος Cod. Venet. Recte Rav. τουτουμενὶ Φορμίσιος. Dind. Μεγαίνετος θ' ὁ Μάνης. In membr. ὁ Μάγνης, quod verum est. Taxantur homines isti tamquam barbari. Gl. ἀμφότεροι βάρβαροι. Μάνης autem est nomen servile, et apud Comicum nihil aliud quam *servum, famulum* notat. Brunck. Nempe inter consueta olim servorum nomina, *Manes*: unde Sotion ap. Athen. viii. p. 336. τύρβαζε Μάνη, juxta τὸν πάνυ [Casaub.] *dede te voluptati, Manes*: servile nomen, quod addit ὁ πάνυ et sciunt omnes. Quomodo hic Schol. τινὲς δὲ δούλων ὀνόματα. Spanh. Hunc stupidum fuisse tradit Schol. Supra 908. dicit Eurip. Æschyli spectatores fuisse μωρούς, fatuos et stultos, ita ut se ab illo decipi fuerint passi. Videtur iste dictus esse μάνης, quod esset servili et stolido ingenio. In Av. 523. οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους ἁγίους τ' ἐνόμιζον, νῦν δ' ἀνδράποδ', ἠλιθίους, μανᾶς—. Erat autem Μάνης sive Μανῆς vulgo servorum nomen, ut Μανία servarum et utrumque occurrit apud Comicum non semel. Berg. Pro οὖν in Elb. ὁ. Dind. οὖν om. B. μεγαίνυετος B. Locum in Μεγαίν. om. Ms. Pors. μὲν ὁ φ. 2. Dobr.

964. σαλπιγγολογχυπηνάδαι. Hæc ad Phormilium pertinent, ut Schol. dicit, nempe propter vocem ὑπήνη, quæ hic latet. Berg. σαρκασμοπιτυοκάμπται. Schol. σαρκάζοντες καὶ προσποιούμενοι τὰ πολεμικά, *qui simulate affectant virtutem bellicam*, qui videri volunt tam fortes, quam fuit Pityocamptes, alias Sinnis dictus, latro. σαρκάζειν est *superficiaria opera aliquid agere*, metaphora a canibus ossa rodentibus. In Pac. 480. οὐδ' οἱ Μεγαρεῖς δρῶσ' οὐδὲν, ἕλκουσιν δ' ὅμως

γλισχρότατα σαρκάζοντες, ὥσπερ κυνίδια. Ubi v. Schol. Berg. Forte *καρβανοπιτυοκάμπται* vel *στομφασμο—*. Suid. agnoscit *Σαρκασμοπιτυοκάμπται*. Bent. Sch. 2. non 1. *πιτυοκάμπτης ἐστὶ φάρμακον φθοροποιόν· ὡς ἐν τοῖς νόμοις εὕρηται.* De *πιτυοκάμπτῃ* somniabat Græculus. Dobr.

965. *οἱ 'μοὶ—*. Perperam Kust. edidit: *οἱ ἐμοὶ—*. Priores edd. habent *ὁὑμοὶ* ut et tres Codd. In C. [et Borg.] omisso male articulo *ἐμοί*. V. ad 461. Brunck. *Κλειτοφῶν τε καὶ Θηραμένης.* Hos tamquam veteratores notat, ut dicit Schol.; de posteriore plus constat quam de priore. V. 540. Theramenis præceptorem Schol. Comici Nub. 360. dicit fuisse Prodicum: *διδάσκαλος δὲ ἦν οὗτος τοῦ ἐπικαλουμένου Κοθόρνου, ὃς τῆς τῶν Τριάκοντα τυραννίδος μετέσχεν.* Theramenem autem illum esse, qui Cothurnus fuerit dictus, constat. V. Suid. in *Πρόδικος*. Berg. Hinc patet, hanc fabulam præcessisse mortem Theramenis, qui periit sub xxx. tyrannis, anno 28. belli Peloponnesiaci. Palmer. Exercc. p. 774. Quod e Rav. recepit. Inv. *ὁὑμὸς δὲ*— ex *ὁὑμοὶ* exstitit, neque ferri potest, quum duo memorentur. *οἱ 'μοὶ* Rav. *ὁὑμοὶ* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. *οὑμοὶ* Gel. Port. Dind. *οὑμὸς* Suid. in *Κομψός*. Bent. *ὁὑμὸς* Suid. v. *κομψόν*. Pors.

966. *εἰς τὰ π.* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. *ἐς* B. Pors.

968. Eustath. ad Od. A. de hoc loco sic ait: *τῶν κατὰ τοὺς ἀστραγάλους βόλων ὁ μὲν τὰ ἓξ δυνάμενος Κῷος καὶ ἑξίτης ἐλέγετο· ὁ δὲ τὸ ἕν, Χῖος* (in astragalorum jactibus is, qui valet sex, Cous et Sextius dicebatur, qui vero unum, Chius) *ὅθεν καί τις παροιμία· Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐάσω· ἧς μέμνηται Στράττις ἐν τῷ· Χῖος παραστὰς οὐκ ἐᾷ Κῷον λέγειν. Ἔνθα ἐνθυμητέον καὶ τὸ τοῦ Κωμικοῦ· πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν οὐ Χῖος ἀλλὰ Κεῖος, καὶ νοητέον, ὡς ἡ ἔσφαλται ἡ γραφὴ τοῦ Κεῖος, ἢ ἄλλα παρῴδηται ἀπὸ τοῦ Κωμικοῦ.* Ex his verbis videtur Eustath. voluisse legi h. l. non *Κῖος* vel *Κεῖος*, sed *Κῷος*, ut opponatur felicissimus jactus astragalorum infimo et infelici. Quod autem ait Comicus: *πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν*, ideo dicit, quod Theramenes, quum fuisset trierarchus in pugna ad Arginusas, et illi, ut aliis, impositum fuisset ad naves submersas opitulari et enatantes servare, tamen calumniando ad populum decem duces salvum evasisse. Id narrat Xen. l. i. [7,4.] Palmer. [p. 774. s.] Versus hujus Aristophanici Eustath. meminit non solum eo loco, quem Palmer. adduxit et occurrit p. 1397, 41. ed. Rom. sed etiam ad Od. Γ. p. 1462, 46. ubi ait: *ὅτι δὲ τῇ Χίῳ νήσῳ παρωνόμασταί καί τις βόλος πεττευτικὸς, οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ· πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῷος· ἢ, κατά τινας, Κεῖος ἐν τῇ α΄ ῥαψῳδίᾳ προγέγραπται.* Kust. Præter Eustath. loca, a Palm. et Kust. adducta, in quibus ille hujus loci meminit, ac pro ultimâ voce *Κῖος* legendum putat *Κῷος*, qua voce infelicissimus astragalorum jactus sicut priori voce felicissimus notabatur, addi insuper potest similis ejusdem Eustath. locus ad Il. Ψ. p. 1289. Contrarium vero Salmas. mendum alibi notavimus, qui Simonidem patria *Ceum*, *Coum* vocat ad Inscr. Herod. Att. p. 32. Spanh. *οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῷος.* Sic legendum non, ut ap. Eustath. ter ad minimum habetur, *ἀλλὰ Κῷος*, vel *Κεῖος*. Nulla hic allusio ad talorum jactum. Proverbialis est locutio in versatilis ingenii hominem, qui rebus se accommodat et tempori servit, qui tamquam vespertilio in fabulis, modo mus est modo volucris, prout illi usu venit, quique ad potiorem partem semper se convertit, ut est supra 538. V. Xen. Hell. ii. 25. et Heindorf. ad Plat. Protag. p. 577. Dind.

969. *τοιαῦτα μέντοι 'γὼ φρονεῖν* omnes alii libri, neque sine vi *ἐγὼ* ponitur, sed rectius tamen *μέντοι σωφρονεῖν* e Rav. ediderunt Inv. et Höpf., ut *τοιαῦτα* sit *tali modo*. *μέντοι 'γὼ φρονεῖν* Ald. etc. edd. Dind.

974. Ob hoc ipsum male audivisse Eurip., quod ad res minutas et domesticas Melpomenem detruserit, observat Pors. ad Eurip. Or. 1166. Dind.

975. *ἄμεινον* B. Pors.

976. *ἔχεις* Inv. haud dubie ex utroque libro suo recepit, atque inde nota ejus emendanda est. Nam *ἔχει* (*quomodo hoc se habet*) est lectio aliarum edd. omnium, sed *ἔχεις* melius sequentibus, inprimisque verbo *ἔλαβε*, respondet. *ἔχει* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

977. *τοῦτ'*. lege *τόδ'*. Bent. *ἔλαβεν* Elb. Dind.

978. s. *Νῦν γοῦν—*. Totum hunc locum citat Suid. v. *Μικροπρεπείας ῥήματα*. Kust. Suidas v. *Αἶκε πάθοι* et v. *Μικροπρεπείας* laudat hæc fere omnia, sed non satis accurate. Quod autem Schol. habet ad 981. *μικροπρεπείας δείγματα*, apud eum posteriore loco legitur *μικροπρεπείας ῥήματα*. Describit autem poëta mores Athenn., quos mire fuisse sollicitos, ne quid servorum sibi fraude periret, et in rebus minutis et parvi pretii attentos fuisse, etiam ex h. l. notat Casaub. ad Theophr.

Char. p. 282. Μικροπρέπειαν accipi a Schol. et Suida ἀντὶ μικρολογίας notat ibid. [ad c. 10. p. 128. Fisch.] Duck.

979. Suid. Αἶκε πάθοι. Bent. πᾶς Suid. ed. Ms. αἶκε. In μικροπρ. ἅπαντας τις Ms. Pors. ἅπαντας τις 1. m. pr. Dobr.

980. ἐκέκραγε ed. Ms. [in μικροπ.] Pors.

981. ζητεῖτε Suid. in Ποδοστί μ' ἡ. Bent. ζητεῖτε in imperativo, *quærite*, legi jussit Reisk. Immo rectius quilibet Atheniensis hæc quærere dicitur. Post ζητεῖ τε non interpungitur (sed commá post ζητεῖ est) in Ald. Junt. I. II. III. Gel. In Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. omnis interpunctio deest. Primus post ζητ. τε interpunxit Portus, cumque eo Lugd. Amst. ποδοστιν Gel. Dind.

982. ἀπεδήδοκεν. . Male vulgo ν finale omissum. In dimetris tam iambicis quam trochaicis et anapæsticis ultima syllaba non est indifferens. Brunck. Anaxilas Comicus ap. Athen. viii. p. 342. τοῦ κεστρέως κατεδήδοκε τὸ κρανίον (mugilis devoravit caput). Berg. Μαίνη s. μαινὶς est pisciculus, qui halecum instar sale condiebatur, francog. *mendole*. V. Camus ad Arist. H. A. t. ii. p. 494. s. ἀπεδήδοκε Ald. Junt. I. II. III. etc. Dind.

983. τὸ τρυβλίον τὸ περύσινον est *catinus superiore anno emtus*, et τεθνηκέναι est *periisse, fractum esse*. τρύβλιον edd. vett. etiam Port. Lugd. Amst. Dind. τρύβλιον [Suid.] Ms. Pors. τρυβλίον 1. τρύ. 2. Dobr.

984. τέθνηκέ μοι Ald. Junt. I. II. III. etc. Dind.

985. Lege σκορόδιον. Bent. τὸ σκόροδόν μοι τὸ χθές. Vulgo cum metri labe omissum est pronomen μοι, quod exhibent B. D. Brunck. Recte Lobeck. ad Phryn. p. 323. ποῦ τὸ σκόροδον τὸ χθιζινόν. μοι ante τὸ χθεσ. abest Ald. Junt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. σκόρ. καὶ χθεσινόν Junt. I. Dind. ποῦ τὸ σκόροδον τὸ χθ. sic B. Suid. bis. Pors. μοι τὸ 2. Vulg. 1. Dobr.

986. Ms. ἐλαίας. Suid. τὰς ἐλάας bis. Bent. ἐλάας. Sic bene, servato dialecti idiotismo, A. D. παρέτραγεν exhibent tres Codd. Vulgo in hac voce peccatum, ut supra in ἀπεδήδοκε. Brunck. De Philoxeno parasito Athen. vi. p. 216. πατάξας τὸ τρυβλίον (quod hic modo præcesserat) ἔφη, μάστιξεν δὲ ἐλάαν, *percusso catino, olivam inde excussit*, quam nempe, ut hic quoque de Atheniensi oliva in genere a Baccho dicitur, deglutiret. Spanh. τὰς Suid. v. αἶκε. ἐλαίας B. τὰς ἐλάας Suid. ed. Ms. sed αι Ms. μικρ. Eust. Il. A. p. 84, 9=63, 15. [τὴν ἐλαίαν ἐλάαν ἀττικῶς οἷον τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν.] Pors. ἐλάας etiam Ald. Junt. I. II. III. etc. παρέτραγε Ald. etc. — γεν Elb. Dind. ἐλαίας 1. ἐλάας 2. Contra αὖ 1. αὐῶν 2. mox 993. Dobr.

987. Hos versiculos sic exhibet Cod. E.: τέως δ' ἀβελτερώτατοι | κεχηνότες Μαμμάκουθοι | Μελιτίδαι καθῆντο. Estque hæc lectio maximam partem optima. Tribus in locis, ubi eosdem versus citat Suid. ἀβελτερώτατοι præfert. Superlativo, præter alia, favet aurium judicium. Brunck. In Nub. 1205. τί κάθησθ' ἀβέλτεροι. Berg. ἀβελτερώτεροι Ms. Bent. ἀβελτερώτατοι Suid. [ed. Ms.] in v. ἀβελτερώτατος B. Suid. ed. et Ms. in Βουταλίων. Μαμμάκυθος (sic). Pors. τέως δ' ἀβελτερώτεροι Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. δ' om. Rav. et Borg. — τατοι Rav. et Borg. Dind.

988. Μαμμάκυθοι. Sic etiam habent edd. Ald. et Flor. At editt. recentiores, Μαμμάκουθοι, per diphthongum ου in syllaba penultima (prout etiam habet Suid. v. Ἀβελτερώτατος, v. Βουταλίων, et v. Μαμμάκουθος, sed cui lectioni metrum repugnat. Quare dubium non est, quin vera lectio sit Μαμμάκυθος, per υ in syllaba penultima; prout etiam nomen hoc scriptum reperitur apud Hes. [Phot.], Themistium p. 323. ed. Harduin. et alios. Kust. Ut hæc de Atheniensibus, ita de Athenis ait infra Comicus Eqq. 1260. τῇ Κεχηναίων πόλει, ubi Schol. hoc de Atheniensibus dici notat, ὡς μετέωρα τῶν Ἀθηναίων φρονούντων. Μαμμάκυθοι, seu Metagenis fabulæ ita appellatæ, meminit Athen. viii. p. 355. alibi vero xiii. p. 571. velut Aristagoræ, sed quæ suspecta ibi lectio Casaub. quamque Epigenis fabulam fuisse superiori Athenæi loco idem censet, sed quod μνημονικὸν ejus ἁμάρτημα, *Epigenis* pro *Metagenis*, cui drama illud ibi tribuitur. Spanh. μαμμάκυθοι Suid. in Μεταγένης. Bent. μαμμάκουθοι. Μαμμάκυθοι edd. Ald. Flor. Kust. μαμάκουθοι B. ου etiam Suid. [in ἀβελ.] v. Suid. Ms. Βουτ. bis Ms. Μαμ. Μαμμάκυθος, μ. β. κ. Suid. Ms. μῶροι. Pors. μαμάκουθοι Elb. et Bav. Vulgatum est in Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. μαμμάκουθοι Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. μαμμάκουθοι 1. μαμάκουθοι 2. Dobr.

989. καὶ Μελιτίδαι 'κάθηντο [sic]. Versus gratia legendum est: Μελιτίδαι 'κάθηντο, absque copula. Nam syllaba secunda in Μελιτίδαι longa est, uti et in Μέλιτος infra 1298. Hinc copula illa recte deest non solum in Ms. Vat. U. sed etiam ap. Suid. v. Ἀβελτερώτατος, v. Βουταλίων et v. Μαμμάκουθος, ubi loci

hujus mentio fit. Kust. Hæc mihi non probanda videntur. Cur enim lex metri in hoc versu jubet tolli τὸ καί? quia, inquit Kust., secunda in Μελίτου longa est. At quomodo hoc probat? quia Suidas in Μέλιτος, καὶ omisit: inde scilicet apparet, id debere deesse et eam syllabam longam esse. At quis nobis affirmabit, potius ap. Arist. τὸ καὶ delendum esse, quam ap. Suid. excidisse: quum præsertim etiam ibi vitiose σκολιὰ Μελίτου legatur pro σκολιῶν. Puto falsum esse, quod Kust. et Bent., cujus auctoritatem se in eo sequi fatetur ad v. Ἀβελτερώτατος, volunt, mediam in Μέλιτος et antepenultimam in Μελιτίδης longam esse, nam 1. repugnat origo harum vocum, quæ ἀπὸ τοῦ μέλι ducuntur, auctore Eustath. in Od. N. p. 1735, 51. et Schol. h. l., μέλι autem utramque brevem habere, certum est. 2. aliæ cognatæ voces, quarum duæ priores syllabæ eædem sunt, eas utrasque breves habent: Μελίτη, Nereis, Hesiod. Theog. 246. Hom. Il. Σ. 42. Virg. v. Æn. 825. Μελίτη, δῆμος Atticus, Arist. Ran. 504. Μελίτη insula, unde catuli Μελιταῖοι, ap. Holsten. ad Steph. in epigr. ined. Quod autem ap. Suid. omnibus locis legitur κάθηνται, non improbandum videtur. Nam cur in imperf. dicatur κάθηντο, nulla ratio est. Duck. καὶ Μελιτίδαι κάθηντο. Sic, ut vulgo, B. D. male. Delendum est importunum καί, quod me nolente et imprudente hic remansit. In Μέλιτος, Μελιτίδαι, secunda syllaba producitur, quod in 1298. fuit observatum. V. Suid. ll. ll. ubi hi prolati versiculi, quorum ultimus omisso καὶ sic legitur: Μαλιτίδαι κάθηνται. Et sic plane scriptum est in A. C. sed tempus imperfectum sententia postulat; excudi debuit: τέως δ' ἀβελτερώτεροι [imo — τατοι] | κεχηνότες Μαμμάκυθοι | Μελιτίδαι καθῆντο. Brunck. Duck. Kust. et Bent. obloquitur, copulam apud Comicum retinendam esse statuens et ap. Suid. reponendam: secundam enim in Μέλιτος corripi, quia derivatur hoc nomen a μέλι, cujus utraque syllaba brevis est. Sed nugas agit. πόλις utramque syllabam corripit: tamen in πολίτης media semper producitur, itidemque in πολιτεύομαι secunda. De quantitate nominis Μέλιτος constat exemplis: v. fragm. Gerytadæ ix. Quod autem censet Suid. præferendam esse lectionem κάθηνται, id manifesta loci refellit sententia. Τέως ibi significat πρὸ τοῦ, πρότερον, antea, et opponitur adverbio νῦν, quod est 980. Proinde, ut dixi, verbum non potest esse temporis præsentis. Id. κάθηνται Suid. vv. Βουταλίων. Μαμμάκουθος. καὶ om. Suid. [ed. Ms.] v. ἀβελτερώτατος. B. et Suid. Ms. Βουτ. Μαμμ. κάθηνται Suid. l. in Βουτ. Ms. et Μαμ. Pors. καὶ ante Μελιτ. additur Ald. et cett. edd. om. Rav. et Borg. Dind. καὶ om. 1. non 2. Dobr.

990. Cod. E. perspicue λεύσσεις. IV. Codd. habent τάδε μὲν λεύσεις, male, siquidem verbum est in tempore præsenti. Frequens hic est librariorum error, de quo egi ad Apoll. Rhod. i. 1307. Brunck. Sunt verba Æsch. ex Myrmidonibus sumta, ut non solum discimus ex Schol. ad h. l., sed etiam ex Harpocr. v. Προπεπωκότες, qui locum hunc Æsch. auctiorem sic exhibet: Ἐν ἀρχῇ δὲ τῶν Μυρμιδόνων Αἰσχύλος· τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ, | δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους, | οὓς προπέπωκας εἴσω κλισίας. *Haccine spectabis, inclyte Achilles? Bello laborantium Danaorum clades, quos prodidisti intra tentorium.* Hinc colligi potest, verba hæc fuisse legatorum, qui a Græcis ad Achillem missi erant, ut non solum clades Græcorum et victorias Trojanorum ei nunciarent, sed etiam illi persuadere conarentur, ut ira posita Græcis laborantibus opem ferret. Historia est apud Hom. Ceterum in versu secundo pro δοριλυμάντους legere malim δοριλυμάντων, ut referatur ad Δαναῶν. Spanh. λεύσσεις B. Pors. Præstat legere λεύσσεις, quod Inv. cum Brunck. recepit. Hopf. λεύσεις Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind.

991. Lege Σὺ δέ: mox forte legendum μόνον ὅπως μνημονεύσῃς ut respondeat Strophæ. Bent. δ' εἴτι 1. Dobr. Pro τί, φέρε, in Elb. φέρε, τί. Dind.

992. Citat Suid. v. μή σ' ὁ θυμὸς. qui et Schol. exscripsit. Suid. ed. μή σ' ὁ θ. om. Ms. Pors.

993. ἐκτὸς—ἐλαῶν, id est, *extra terminum orationis.* Loquitur autem quasi de certaminibus equestribus; erant enim in extremo illius campi, ubi cursus equestres peragebantur, oleæ plantatæ, ut dicit Schol., ubi flectendum erat. Est autem proverbium. Berg. Tho. Mag. v. Ἐλάα legit ἐλαῶν, sed invito metro. Syllabam enim penultimam in ἐλαιῶν per versum oportet esse longam. Kust. ἐλαῶν A. C. et Tho. M. qui locum hunc profert in Ἐλάα. Putabat Kust. illam lectionem metro adversari: nempe ignorabat Atticorum α pro communi αι longam esse, ut in κλάειν, κάειν, qua de re vid. Pierson. ad Mœr. p. 231. Observes velim, particulas ὅπως μὴ ad rectam loquendi normam hic cum fut. indic. construi: tamen ap. Schol. videbis ἐκτὸς οἴσῃ. De ratione, quam sequuti sunt veteres, satis constat: quis

imperitos Græculos et librarios morabitur? Cod. E. etiam ἐλαῶν. Licet hic οἴσει recte exhibeat, cum ὅπως μὴ constructum, paulo infra, quæ imperitorum librariorum est inconstantia, habet ἀντιλέξῃς, plane solœce. BRUNCK. ἐλαιῶν Ald. et cett. edd. DIND. ἐλαῶν B. PORS.

994. κατηγόρηκέ σου B. PORS.

996. Totum hunc locum usque ad καθεστηκὼς λάβῃς citat Suid. v. Ἱστίον et Λεῖον. KUST. Soph. Electr. 371. μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν· ὡς τοῖς λόγοις ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις τοῖς τῆσδε χρῆσθαι· τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν. Ubi Scholl. μηδὲν πρὸς ὀργήν· ἀντὶ τοῦ ὀργίλως. καὶ πρὸς βίαν, ἀντὶ τοῦ βιαίως· καὶ πρὸς εὐσέβειαν, ἀντὶ τοῦ εὐσεβῶς· καὶ πρὸς ἀλήθειαν, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. καὶ πολλὰ ἕτερα λέγεται οὕτως ἀντὶ ἐπιῤῥήματος· nempe in istis phrasibus nomen cum præposit. ponitur pro adverbio. Ibid. Soph. 466. πρὸς εὐσέβειαν (pie) ἡ κόρη. V. ad Ach. 73. BERG. ἀντιλέξῃς Suid. in Ἱστίοις et Λεῖον (ed. Ms.). BENT. ἀντιλέξῃς ἡ Elb. et Bav. DIND. -ξῃς 1. -ξεις 2. DOBR.

997. ἄκροισι χρώμενος τοῖς ἱστίοισι. Metaphora a navigantibus, qui contrahunt vento nimio turgida vela. Eurip. Med. 522. δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν, ἀλλ' ὥστε νηὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν. V. ad Eqq. 433. BERG. Lege ἱστίοις: et sic Suid. l. c. BENT. ἄκροισιν Elt. DIND.

999. μᾶλλον, μᾶλλον—. Semel tantum in C. scriptum hoc adverbium. BRUNCK. -ξεις 1. -ξῃς 2. DOBR. μᾶλλον semel scriptum in Suid. v. λεῖον.—εἴξεις Seidler. Libri et Suid. ἄξεις. DIND.

1000. V. ad Pac. 748. BERG. τὸ πνεῦμα. Intelligit θυμοῦ πνοὰς, ut loquitur Eurip. Phœn. 411. i. e. iracundiam Æsch., vento vehementi similem, quæ ipsum, tamquam navem abreptura sit, nisi sedetur; itaque, dum nimium flat ventus iracundiæ, jubet Æsch. verba contrahere, ubi autem remiserit, tunc passis velis invehi. BERG. Verba πνεῦμα λεῖον singularem versum efficiunt Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. καθεστηκὼς Brub. DIND.

1001. In Ἱστίοις Suid. καθεστήκοι λάβοις. BENT. Philostratum Vit. Soph. ii. 1. p. 564. τὸ μὲν πνεῦμα οὐ σφοδρὸν, ἀλλὰ λεῖον καὶ καθεστηκὸς comparavit Lobeck. ad Soph. Aj. p. 320. DIND.

1002. πυργώσας ῥήματα σεμνά. V. Schol. ad Pac. 748. et Adr. Junii [Proverb.] Cent. ii. 86. KUST.

1003. Ex h. l. profecit Antipater Thessal. epig. lvii. quod quia breve est, integrum adponam [Jacobs. Anth. Gr. ii. p. 110. s.]: Ὁ τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν | πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ, | Αἰσχύλος Εὐφορίωνος, Ἐλευσινίης ἑκὰς αἴης | κεῖται κυδαίνων σήματι Τρινακίην. BRUNCK. κρουνὸν ἀφιέναι, emittere rivum dicitur, qui verborum flumen emissurus est. DIND.

1004. Incipit hinc vulgo act. IV. scena ii. Versus sunt anapæstici Aristophanei. DIND. τῇ ξυντυχίᾳ. Qua voce usus fuerat ipse Æsch. Suppl. 93. μέλαιναι ξυντυχίαι. SPANH. σπλάγχνα ἀγ. Brub. DIND.

1005. πρὸς αὐτὸν quod pro πρ. τοῦτον ex utroque suo libro recepit Inv., metri lex respuit. τοῦτον igitur reponendum. In fine versus videntur plerique intpp. ellipsin admisisse: volo (ut Berg.), aut, faciam, contendam; qua tamen non est opus; imo convertit statim se ad Eurip. πρὸς τοῦτον δεῖ Ald. etc. με ἀντιλ. Brub. φάσκειν Elb. et Bav. DIND. ἐμὲ B. PORS.

1006. Pro χρὴ [ut olim vulg.] Cod. E. (etiam Rav.) habet δεῖ, quæ verba sæpissime commutantur. BRUNCK. Non tamen videtur Aristoph. duobus versibus deinceps idem verbum repetiisse. οὕνεκα Ald. οὕνεκα Junt. I. II. III. etc. χρὴ pro δεῖ Ald. etc. edd. DIND. δεῖ pro χρὴ Rav. χρὴ Sextus Empir. Pyrrhon. Hypotypos. i. 189. ID. Hoc πύσμα vocat S. Empiricus Pyrrhon. Hypot. i. 189. ubi ἕνεκα, ut B. δεῖ pro χρὴ B. (V. ad Odyss. i. 199.) PORS.

1007. Non recte Tho. M. rejicit νουθεσία. Illustrat h. l. Victor. 34. Var. lect. 1. ubi de fructu, ubi e poëtis legendis capitur. DUCK. νουθεσίας. Vocem hanc, tamquam minus Atticam, damnat Tho. M. Sed frustra est. BRUNCK. V. Oudend. ad Tho. et Piers. ad Mœr. p. 270. qui tamen in Eurip. Herc. Fur. 1247. νουθετήσεις pro νουθεσίας scripsit, quod et ab Herm. receptum est. DIND. νοθεσίας Elb. — ποοῦμεν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. ποιοῦμεν Port. etc. ID. τ' ἐποιοῦμεν 1. τε ποιοῦμεν 2. DOBR.

1008. In quarta sede anapæst. Arist. ita sæpe anapæstum πόλεσιν, πόλεων legi docuit Pors. præf. ad Eurip. i. p. lvi. DIND. πόλεσι Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. ID.

1009. ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους. Neque vero solus id Eurip. objicit Æsch. sed ipse quoque Aristot. Poët. 25. ὀρθὴ δὲ ἐπιτίμησις καὶ ἀλογία καὶ μοχθηρία (recte autem tum reprehenditur poëta et præter rationem improbe-

que dicitur fecisse), *ὅταν μὴ ἀνάγκης οὔσης χρήσεται τῷ ἀλόγῳ, ὥσπερ Εὐριπίδης τῇ Αἰγείητου* (D. Heinsio *Αἰγίσθου*) *πονηρίᾳ, ὥσπερ ἐν Ὀρέστῃ τοῦ Μενελάου*. Haud dissimilem *πονηρίαν* Menelai exhiberi ab eodem Eurip. in Androm., quum nihil esset necesse, observat in notis ad superiora Aristot. verba Heins. Addo, quod e Comico infra redarguitur idem Eurip. quod mulieres omnes malas fecerit, et quidem Menalippas, Phædras; neque uspiam Penelopes temperantem vitam fuisse tradiderit; de se vero dicat Æsch. 1041. se nuspiam Phædras produxisse meretrices, nec Sthenobœas. Mitto, quod ab Aristot arguitur alibi idem Eurip. quod ridicula sint, quæ dicit Helena in cognomine dramate, quibus illa se ad matrem interficiendam compulsam tradit. Spanh. *ἀπέδειξας*. Plut. 210. *βλέποντ' ἀποδείξω σε*. Vesp. 1476. *τοὺς τραγῳδοὺς φησιν ἀποδείξειν Κρόνους*. V. ad Eqq. 814. Berg. Pro *ἀπέδειξας* Elb. *ἀπέφηνας*. Dind.

1010. *τεθνάναι*. Ridiculi causa hoc dicit Comicus. Nam Euripides apud inferos jam versabatur, utpote mortuus: qui proinde pœnæ causa mortem iterum subire non poterat. Kust. Quomodo morietur mortuus? Sed est hyperbole, vultque significare illum dignissimum esse, ut vel bis moriatur; non enim curamus, an aliquid sit possibile, quum rem exaggeramus; in Plut. 483. *ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσι*. Forte etiam, ut Schol. putat, ridiculi causa hoc dicitur. Quod si convenienti mortuum supplicio voluisset afficere, debebat dixisse: *reviviscendum illi esse;* ut ille mortuus supra 177. quum vellet sibi maximum malum imprecari, dicebat, *ἀναβιῴην πάλιν*. Sed talis pœna Eurip. haud ingrata fuisset, quia non fuerat adeo perosus lucem, ut non vellet rursus vivere; hinc etiam infra 1472. increpat Bacchum, quod se patiatur mortuum: *ὦ σχέτλιε, περιόψει με δὴ τεθνηκότα*; Berg. *τὶ παθ.* nonn. edd. vett. *τί* Crat. etc. *ἐρῶτα* Junt. I. II Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Raph. Dind.

1011. *τοίνυν οἵους*. Sic tres Codd. Insertam vulgo particulam [*γ'*] solus agnoscit B. v. supra ad 321. Brunck. Etiam Bav. [et Monac.] *γ'* post *τοίνυν* omittit, neque Inv. restituit. *γ' οἵους* Ald. etc. Dind. *γ'* om. B. Pors.

1012. *τετραπήχεις*, i. e. *proceros*. Statura enim procera apud veteres habebatur ea, quæ quatuor cubitorum sive sex pedum mensuram impleret. V. Casaub. ad Sueton. [Tiber.] c. 68. Kust. Vesp. 547. *ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπήχεις*, ubi notat Ta. Faber, hanc quatuor cubitorum mensuram non excedere justam hominis mensuram. De Goliath certe, Philistæo gigante, seu qui justam illam mensuram excederet, dicitur I Sam. xvii. 4. 'altitudinis sex cubitorum et palmæ,' prout habet etiam, et juxta Hebr. contextum, præstantissimus codex Alex. seniorum: *ὕψος αὐτοῦ ἕξ* (non, ut Vatic. *τεσσάρων*, ac si *τετραπήχυς* demum fuisset) *πήχεων καὶ σπιθάμης*. Notum præterea, quod de Hoghi Regis ac Riphæorum progenie dicitur Deut. iii. 11. 'lecti ejus longitudinem fuisse novem cubitorum, latitudinem vero quatuor cubitorum, ad mensuram cubiti ejusdem;' de quibus postremis verbis consuli possunt interpretes. Haud mirum vero videri debet, *τετραπήχεις* hic et alibi apud eumdem Comicum de *viris justæ staturæ* vel *magnitudinis* intelligi, quum utique sex pedes vulgo apud Romanos justa hominis statura censeretur, et qui septimum pedem implerent, gigantum loco haberentur, ut e Sidonio Apollinari ad Suet. in Tib. c. 68. monuit Casaub. Ut vero *τετραπήχεις*, ratione staturæ, sic *τετράγωνοι* a Græcis, ut pridem ad Juliani Cæs. vidimus p. 280. et 443. dicti de viris in proposito constantibus et adversus quosvis fortunæ ictus paratis; juxta illud Simonidis: *ἀνὴρ τετράγωνος ἄνευ ψόγου τετυγμένος*, a Plat. bis in Protag. p. 339. et 344. adductum. Spanh. *διαδρασιπολίτας*. Sic vocat cives, qui præ ignavia molestias et pericula pro republ. subeunda subterfugiebant, et emolumenta tantum præmiaque viris fortibus debita captabant: quos poëta noster egregie describit, et simul aceto comico perfundit in Ach. 601. ubi tales homines *διαδεδρακότας* vocat. Kust. Phryn. in Bekkeri Anecd. p. 34, 20. *διαδρησιπολίτης: ὁ διαδιδράσκων τὰς τῆς πόλεως ὑπουργίας καὶ μὴ βουλόμενος ἐν τοῖς ἀναγκαίοις καιροῖς παρεῖναι τῇ πατρίδι*. Dind. *γενναίως* Crat. Ven. I. II. Wech. Dind.

1013. *μήτ' ἀγ. μήτε κοβ.* Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind. *μὴ δ' ἀγ. μὴ δὲ κ.* B. Pors.

1014. *πνέοντας — λόγχας — θυμούς*. Chion epist. 3. *καὶ μηδὲν ἔτι ἐκείνου τοῦ ἀδίκου καὶ ἀρπακτοῦ Ἄρεος πνέοντας*. Eurip. Phœn. 189. *οἱ πνέοντες μεγάλα*. Comicus Eqq. 435. *ὡς οὗτος ἤδη κακίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ*. Soph. Electr. 612. *ὁρῶμένος πνέουσαν*. Berg. *λευκολόφους τρυφαλείας*. Infra 1509. *τοῦ Λευκολόφου*. et Conc. 641. *ἢ Λευκόλοφος πάππαν με καλεῖ*. Eurip. Phœn. 120. *τίς οὗτος ὁ λευκόλοφος; quis ille fulgenti cono?* qui versus cum sequenti ad ingressum Valeriani imp. in

deorum convivium a Juliano Imp. in Cæsaribus adducitur. Spanh. τρυφαλεία λευκόλοφος est *galea insignis alba crista*, sed πήληκες sunt *cassides*. τριφαλείας scribi jussit Reisk. τριφαλείας Gel. Dind.

1015. ἑπταβοείους. Ovid. Met. [xiii. 2.] 'clypei dominus septemplicis Ajax.' [Il. l. sunt animi Ajacis septemplicem clypeum gestantis, i. e. heroici. Dind.] Berg. πήλικας B. Pors. πήλικας 1. Dobr. πήλικας Port. Lugd. Amst. κνημῖδας Rav. Dind.

1016. Höpfn. et Conz. versui nomen Dionysi præfixerunt, antiquum ordinem restituit Inv. Codd. suis obsequutus. Sed magis convenit Dionyso dicere: jam procedit hoc malum (h. e. imminet mihi hoc malum); enecabit me galeas faciens (galeatos introducens). Dind. Primam hujus versus partem Eurip. alteram Baccho tribuunt impressi, [et Rav.] cui totum melius adscribunt membr. In Cod. E. totus hic versus cum sequente Eurip. tributus est. Brunck. In Nub. 907. αἰβοῖ, τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν. κρανοποιῶν. Schol. κράνη καὶ λόφους διηγούμενος. Similiter Virgil. Ecl. vi. 62. 'Tum Phaëthontiadas musci circumdat amaræ Corticis, atque solo proceras erigit alnos,' i. e. canit, illa ita esse facta. αὖ commode adhibetur in indignatione, quum aliquem idem tædiose dicimus inculcare. Eurip. Rhes. 874. ὁ δ' αὖ τὸν αὐτὸν μῦθον οὐ λήξει λέγων. Berg. ταύτῃ (*illuc*) pro τουτὶ legi vult Reisk. ἐτρίψει Junt. i. Dind. γὰρ pro αὖ B. Pors. κρ. γάρ μ' 1. et totus versus Euripidis. Dobr.

1017. Versus hic anapæsticus cæsura caret, quod indicium est, turbatum hic aliquid esse et corruptum. Quare præferenda hic est lectio Cod. Ms. Vat. U., qui recte sic habet: καὶ σὺ τί δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας. Kust. Ms. σὺ τί δράσας αὐτοὺς οὕτως ἀνδρείους ἐξεδίδαξας. Bent. In hac lectione vis est et sonus, ut debet, in σύ, quod secus est in ea, quam e Rav. recepit Inv.: καὶ τί σὺ δρ. etc. Höpf. dederunt: σὺ τί δὴ δρ. οὐ. ἀ. γενν. ἐξεδ. sed Höpf. mallet scripturam Cod. Vat. retineri. Dind. Vulgo sic legitur hic versus consentientibus tribus e meis Codd. καὶ σὺ τί δὴ δράσας, αὐτοὺς οὕτως ἀνδρείους ἐδίδαξας; Quæ scriptura in legem commatum anapæsticorum offendit, quam si bis aut ter ad summum apud Comicum violatam reperias, aut ex ineluctabili necessitate id factum, aut labem contraxerunt a librariis hi versus, quos suis singulos locis examinabimus. In Vat. Cod. cujus collationem habuit Kust. et in Oxon., cujus meminit Bent. Ep. ad Mill. p. 21. atque in Cod. E. legitur, καὶ σὺ τί δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας; Eamdem lectionem exhibet C. nisi quod pro γενναίους ibi est ἀνδρείους, quod e gl. ortum videtur. καὶ et δὴ simul in versu stare non possunt; alterutra particula ejicienda erat: tametsi primam tuentur tres memorati Codd., alteram, ut magis aptam, præfero. καὶ e præced. versu male repetitum fuisse videtur. Animadvertendum est frequens librariorum peccatum in omittendis præpositionibus verborum compositorum, cujus plurima jam exempla ostenderunt hæ notæ. V. ad Lys. 408. Brunck. σὺ τί δράσας—ἐξεδίδαξας; Bent. ex Ms. Oxon. Epist. ad Mill. p. 19. Kust. ex Ms. Vat. U. Ms. Oxon. præterea, οὕτως αὐτοὺς γενναίους—δὴ om. B. γ. ἐξε. B. (i. e.) γενναίους ἐξεδίδαξας. Pors. Sed de transpositis οὕτως αὐτοὺς nil Pors. Forsan error est Bent. ita citantis. Ceterum v. Præf. Hec. p. liii. Dobr. Inspecto Bent. libro, comperi eum e B. enotasse, καὶ σὺ τί δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας; Erratum est in Class. Journal, N. xxiii. p. 109. γενναίους ἐξ. et Εὐρ. omitti, nil præterea collator Ask. Id. in Add. καὶ σὺ τί δρ. αὐτοὺς οὕτως ἀνδρείους ἐξεδίδαξας, et 1017-18. Bacchi 1. (Primo ἀνδρείως habuisse sed statim emendavisse puto.) Omnia ut vulgo 2. Id. καὶ σὺ τί δὴ δράσας αὐτοὺς οὕτως ἀνδρείους ἐδίδαξας Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Dind. καὶ τί σὺ δ. Rav. καὶ σὺ τί δ. Borg. οὕτως αὐτοὺς Rav. Borg. γενναίους Rav. ἐξεδίδαξας Rav. Borg. Id.

1018. μὴ δ' Ald. Junt. i. ii. iii. μήδ' Crat. etc. Dind.

1019. δρᾶμα ποιήσας Ἄρεος μεστόν· tragœdiam nempe, quod sequitur, *Septem ad Thebas*; de qua similiter Gorgias ap. Plutarch. Symp. vii. 9. 10. p. 715. καὶ οὐχ ὡς Γοργίας εἶπεν, ἓν τῶν δραμάτων αὐτοῦ μέγιστον Ἄρεως εἶναι τὰς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Spanh. ποῖον; Interrogationem hanc Baccho tribuunt B. C. D. Euripidi vulgo adscripta est. Brunck. ποῖον; Euripidi tribuitur in Ald. etc. edd. Dind. Lege Θήβαις ut hodie titulus est. sed Eustath. p. 1218. Bas. θήβας. Bent. θήβας accus. etiam 1. 2. Locis a VV. DD. citatis adde Lysiam et Demosth. vel sophistas eorum nomina mentitos, in Epitaphiis, pp. 191. l. 26. HSt. (66. Reisk.) 746. n. 13. Paris. (1391. Reisk.) Diodorus xiii. 97. ἔδοξε (Thrasybulus) ὑποκρίνεσθαι τραγῳδίαν Εὐριπίδου Φοινίσσας. τῶν δ' ἀνταγωνιστῶν ὑποκρινομένων τὰς Ἱκέτιδας δόξαι τὴν Καδμείαν νίκην αὐτοῖς προσγενέσθαι, καὶ πάν-

τας ἀποθανεῖν, μιμουμένους τὰ πράγματα τῶν ἐπὶ Θήβας στρατευσάντων. Dobr. Θήβας Eustath. Il. Σ. p. 1160, 50. Alia Schæf. ad Bos. p. 277. Ox. Id. in Add.

1020. ὁ θεασ., vitium edd. Kust. et Brunck. pro ὅ θεασ., correxit John Seager in the Classical Journal n. iii. p. 502. Dind. ἂν abest Bav. Id.

1021. Θηβαίους — ἀνδρειοτέρους — Gl. τῶν Ἀργείων, ὧν πολὺ κατὰ πόλεμον κλέος. Æsch. vituperat Bacchus, quod in *Septem ad Thebas* dramate Thebanos fortiores Argivis exhibuerit, qui tamen bellica laude Thebanis sint multo clariores; sed alio sensu verba ista accipit Æsch. inde occasionem sumens Athenienses carpendi, ob neglectum bellicarum artium studium. Brunck. τουτὶ μέντοι Reisig. i. p. 300. κάκ' εἴργ. Bav. Dind.

1022. ἕνεκα B. Pors. ἕνεκα 1. Dobr.

1023. αὔτ' B. Pors. αὔτ'. Gl. τὰ πολεμικά. Brunck. Scilicet rerum bellicarum studia dicuntur. τοῦτο τράπεσθαι Rav. ἡμῖν Elb.—ἐτρέπεσθε Elb. et Bav. [Monac.] Dind. ὑμῖν 1. Dobr.

1024. τοὺς om. Ms. recte si legas ἐξεδίδαξα. Bent. τοὺς Πέρσας. Quod tamen drama ante illud *Septem ad Thebas* ab Æsch. editum hic a Schol. dicitur. Verum potior omnino Aristophani fides hic habenda, qui Æsch. ferme suppar Athenis exstitit, ac de tempore acti illius dramatis certo potuit statuere. Spanh. In hac, quæ vulgo obtinet, lectione observes velim εἶτα et μετὰ τοῦτ' esse, quod mox Æschylo exprobrabitur δὶς ταυτὸν εἰπεῖν. In duobus Codd. reperi μετὰ ταῦτ'. Notum est sæpe commutari μετὰ et κατά: inde ad meliorem et veram lectionem conjectura ductus sum: εἶτα διδ. τ. Πέρσας, κατὰ ταὔτ' ἐπιθ. ἐδίδ. Brunck. Nihilo magis tautologum εἶτα μετὰ τοῦτο (vel codd. ταῦτα) quam εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις Nub. 971. et similia. Nihilo magis tautologum quam Av. 811. εἶτα τοῖς θεοῖς θῦσαι μετὰ τοῦτο, aut illud Philemonis ap. Stob. p. 395. ed. Grot. ἔπειτα μετὰ ταῦτ' εὐθὺς εὑρέθη θανών. Sosipater Athen. ix. p. 378. b. ἔπειτα μετὰ ταῦτ' εὐθὺς ἀρχιτεκτονεῖν. Sed sive μετὰ τοῦτο legis sive κατὰ ταὐτὰ, numeri sunt pessimi, [Scilicet cæsuram non fieri in præpositione vel articulo docuit Pors. p. liv. In Elb. et Bav. pro ἐδίδ. est ἐποίησα. Dind.] quod et ipse Brunck. in simili versu Ach. 636. sensit. Articulum τοὺς omittunt tres Mss. quos ipse contuli, neque dubito, quin cum iis conspirent alii. Ergo legendum: εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ ταῦτ', ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα. Fortius est hoc, quam simplex ἐδίδαξα· deinde melius junguntur, διδάξας ἐξεδίδαξα· porro hoc ipsum mendum paullo ante corrupit cæsuram 1022. quem ex Mss. restituere editores. Pors. præf. ad Eurip. t. i. p. lv. s. Pro τοῦτ' Elb. et Bav. [Monac.] ταῦτα, pro ἐδίδαξα Elb. ἐποίησα. μετὰ τοῦτ' ex utroque suo libro restituit Inv. Dind. τοὺς ante Πέρσας om. B. Pors. τοὺς om. 1. Dobr.

1025. νικᾶν αἰεί. Sic membr. Reliqui ἀεί. Brunck. ἀεὶ Junt. iii. Dind. ἀεὶ B. Pors. ἀεὶ 1. 2. Dobr.

1026. Forte legendum ἡνίκ' ἀκούσας περὶ Δαρείου τοῦ τεθνεῶτος Ὁ χορός γ' vel ἡνίκα γ' ἤκουσεν Δαρείου —. Darius enim magnam dramatis partem loquitur et Chorus tum ἰὼ οἳ οἳ lamentatur. Suid. Ἰαυοῖ· σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα. Bent. Vulgo legitur, sine ulla metri forma: ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἤκουσα περὶ Δαρείου τοῦ τεθνεῶτος. [Neque vero ea emendatur lectione, quam ex utroque suo libro dedit Inv. imo magis etiam corrumpitur: ἐχάρην γοῦν, ἡνίκα ἤκουσα περὶ Δαρείου τεθ. Recepit tamen Höpf. nihil opponi posse ratus. Dind.] Nihil differunt tres Codd. [Quartum Cod. E. addidit Brunck. in Suppl. igiturque unum tantum Cod. veram lectionem exhibuisse monet. Dind.] e quibus fabulam hanc emendavi, nisi quod articulum τοῦ omittunt, et recte quidem. E conjectura reposui: ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἐπήκουσ' ἂν περὶ Δαρείου τεθνεῶτος, qua scriptura anapæsto saltem consultum erat. Sed nunc e cod. C. genuinam, quæ sua se simplicitate commendat aptioremque multo lectionem proferam, quam auctori suo restituat lector: ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἀπηγγέλθη περὶ Δαρείου τεθνεῶτος. Brunck. Frustra hic æstuant Schol. quod in hoc Persarum dramate Darii mors non adnuncietur: quum tamen de regis illius obitu fiat non solum in eodem mentio, sed defunctum eumdem lugeat laudibusque prosequatur senum Persarum chorus, imo ejusdem animam seu idolum ex inferis evocet, quod futuram Persarum cladem iis adnuntiat. Spanh. Quare videntur duæ edd. illius dramatis fuisse, ut etiam putarunt quidam veterum, eodem teste; ut Comicus non ad istud respiciat, quod exstat. Berg. At videtur Comicus omnino non laudare locum diligenter voluisse. Dind. ἡνίκα ἤκουσα Rav. et Borg. ἡνίκ' ἤκουσα Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. τοῦ ante τεθνεῶτος addunt Ald. etc. [τοῦ om. Rav. et Borg.] Id. τοῦ ante τεθ. om. B. Pors. τοῦ om. 1. 2. cet. ut vulg. Dobr.

1027. Non ἰαυοῖ quidem a choro Persarum senum, acclamantium in memoriam

exstincti Darii, sed ἒ ἒ, ἢ ἤ, et αἶ αἶ, lugentium formulæ in eo dramate adducuntur. Spanh. συγκρ. B. Pors.

1028. ταὐτά γ' ἄρ'. Vulgo γάρ. Brunck. Passim Brunck. γὰρ particulam, sibi minus intellectam, solet mutare: quod minime probandum. Hotib. ταῦτα γὰρ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. χρὴ ἄνδρας Elb. et Bav. Dind. χρὴ π. ἄ. ἀσκ. (om. γὰρ) B. Pors.

1029. γεγένηται vitiose Junt. iii. Ven. ii. Dind.

1030. Ὀρφεὺς — κατέδειξεν. Quod dixit similiter Eurip. Rhes. 943. Μυστηρίων τε τῶν ἀποῤῥήτων φωνὰς Ἔδειξεν Ὀρφεύς. [Iisdem quibus Comicus verbis de Orpheo Demosthenes c. Aristog. [ii. p. 772. Reisk.] ὁ τὰς ἁγιωτάτας ἡμῖν τελετὰς καταδείξας Ὀρφεύς. Berg. De voc. τελετὴ cf. Fisch. ad Plat. Phæd. xiii. 49. ὁ τῆς τελετῆς ποιητὴς Orpheus dicitur ap. Clem. Alex. Coh. p. 16, 8. Dind.] Et in Anthol. i. c. 25. ep. 9. [Damageti v. 5. ap. Brunck. Anal. ii. p. 39.] de Orpheo: καὶ τελετὰς μυστηρίδας εὕρετο Βάκχου. Unde etiam Ὀρφεοτελεσταὶ olim dicti sacrorum arcanorum mystæ, ut ap. Theophr. περὶ δεισιδ. [char. xvi. 3. ubi v. intpp.] et Athen. v. p. 198. Sed hæc de Orpheo, mysticæ gentilium theologiæ parente, jam trita. Spanh. Suid. v. Ὀρφεὺς scribit etiam ferri librum illius Τελετὰς, sed ab aliis Onomacrito tribui. Interpres ibi *initia* vertit, Kust. laudans hunc locum Comici, *ritus sacrorum*. Sane τελεταὶ utrumque notat. Hes. τελεταὶ, θυσίαι, ἑορταὶ, μυστήρια. Serv. in vi. Æn. 645. 'Orpheus primus Orgia instituit.' Orgia autem generali appellatione dicuntur omnium sacrorum cerimoniæ. Duck. γὰρ abest Bav. Dind. Ὀρφ. γὰρ τὰς τ. B. a m. rec. Pors.

1031. Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων. Quam hic Musæo [Fragmenta ex ejus Oraculis et medicis scriptis habet Passow in Introd. ad Musæi carmen de Hero p. 60. ss. Add. Fabric. B. Gr. i. p. 120. s. Harl. Dind.] laudem tribuit Æsch. eam in cognomine apud eumdem dramate sibi vindicat Prometheus 437. ubi, postquam dixisset: εἴ τις εἰς νόσον πέσοι, addit continuo: Ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων, Αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνονται νόσους. Spanh.

1032. γῆς Junt. i. ii. iii. Gel. Dind. τῆς ἐργ. 1. solenni errore. V. Pors. Advers. p. 126. Eurip. Suppl. 479. et Markland. p. 262. ed. Gaisford. In Eurip. Alcest. 606. malim, ἀρότοις δὲ γυᾶν καὶ πεδίων δαπέδοις ὅρον ἀμφὶ μὲν ἀελίου κνεφαίαν ἱππόστασιν αἰθέρος γᾶν Μολοσσῶν τίθεται (ἱππόστασιν αἰθέρος ut ὄχθῳ χθονὸς Ion. 12.) εὐθενοῦντα γᾶ et γαμόρῳ dudum emendavi in Æsch. Eumen. 893. 947. ed. Stanl. v. Classical Journal, No. iii. p. 655-6. Comicus Incertus Stob. lv. (lvii. Grot.) quem locum Philemoni tribuit Clerici stupor p. 348. ἔγωγ' ὁρῶ τὸν ἀγρὸν οὐχ ὅπως τρέφῃ | αὐτός με, παρ' ἐμοῦ δ' ἵνα τροφὴν προσλαμβάνῃ. Plene ἔγωγε Trincav. i. e. ἐγὼ γεωργῶ. Dobr.

1033. κλέος ἔσχεν. Perperam vulgo ἔσχε, eadem menda, quæ in v. 862. Male inversus ordo in iv. Codd. τιμὴν ἔσχε καὶ κλέος. [Recte voces in Cod. E. collocatæ: ἀπὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλέος ἔσχε. Sed ν paragogicum metri lex requirit. Brunck. In Codd. Elb. et Bav. ita ut in 4. illis legitur. Dind.] Sunt ejusmodi trajectiones in codd. frequentissimæ, quas ubi observarunt primi editores, voces ad metri legem collocarunt. Sed supererant hujus generis labes adhuc permultæ, quarum aliquot diligentiam meam fugerunt. [V. ad Vesp. 247. quem versum h. l. emendat.] Brunck. τιμὴν ἔσχε καὶ κλέος Venet., Elb., Monac., —τοῦδ' Bent. Legebatur τοῦθ'. Dind. ἔσχε Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. ἔσχε καὶ κλέος inverso verborum ordine Elb. et Bav.—ἐδίδαξεν Elb. Id. ἔσχεν καὶ κλ. 2. Dobr.

1034. ΔΙ. sed. Ms. ΕΤ. Bent. Pro Δι. Εὐ. B. Pors. Εὐρ. καὶ μ. 1. 2. Dobr. Παντακλέα. Hunc rudem et ineptum fuisse testatur Eupolis ap. Schol.: Παντακλέης σκαιός. Berg.

1035. πρφὴν Port. Lugd Amst. Dind. ἔπεμπε B. Pors.

1036. Adducuntur hic in Scholl. poetæ versus, ad quos respicit Comicus, qui nempe de Alexandro seu Paride dicuntur Il. Γ. 337. 338. Spanh. Sensus est: nuper, quum pompam ageret, prius galea capiti imposita et circumligata tum cristam alligare ei voluit. Dind. ἔμελλ' B. Pors. et Elb. Dind.

1037. Λάμαχος ἥρως. Ach. 574. et 578. ὦ Λάμαχ' ἥρως. Berg. Videtur Comicus, qui ægre fecerat Lamacho, forti duci, qui externo etiam habitu et adspectu terrere alios studebat, in Ach. 270. et 566., eum restituere suo honori h. l. voluisse. Conz. Vulgo, ut Brunck. atque Cod. Borg. ἀλλ' ἄλλους τοι πολλοὺς ἀγαθούς. Nobis præplacet lectio libri Rav. ab Inv. recepta. Hopf. πολλοὺς κἀγαθοὺς est usitata formula, quam recte Inv. et Hopf. ex Rav. restituerunt, quum vulgo esset πολλοὺς ἀγαθούς —. Illustravit illam Sluiter. Lect. Andoc. p. 143. ubi κἀγαθοὺς h. l. scribi jussit, nesciens ita jam editum esse. ὅθεν mox ad Homer. est re-

δ' ἡβῶσι. Particulam aliquis recentiorum editorum infersit. Id.

1054. Schol. ἔστι δὲ Λυκαβηττὸς ὄρος Ἀθηναίων. Berg. Suid. v. Λυκαβηττὸς laudat h. l. sed corrupte, emendatus a Kust. in notis. Est autem mons Atticæ, ut idem docet et Plin. H. N. iv. 7. Ait autem Suid. Λυκαβηττοὺς et Παρνασσῶν μεγέθη dici ἐπὶ τῶν εἴς τι μεγαλαυχούντων. Παρνασσῶν μεγέθη dicit, quod ejus montis altitudo celebratur ab antiquis. V. Bochart. Geogr. p. 469. Duck. δεῖ excidit in Junt. ii. iii. Gel. Hinc in not. ed. Lugd.: "πάνυ δεῖ." λυκαβάττους Rav. Dind. δὲ pro δὴ B. Λυκαβηττὸς bis Suid. Ms. et mox τὰ χρηστὰ cet. ut ed. Pors ἢν οὖν σὺ λέγῃς Λυκαβηττοὺς Καὶ Παρνασσῶν ἡμῖν μεγέθη, etc. Photii Ms. Πάρνης: τὸ ὄρος θηλυκῶς f. (i. e. ἐστιν) πάρνηθ' ὀργισθεῖσαι φροῦδε κατὰ τὸν λυκάβηττον. ἀριστοφάνης νεφέλαις. Lege ἐς τὴν — φροῦδαι. Fragmentum desumtum est e Nub. Prioribus. Hinc in Aristoph. Ran. 1055. forsan legendum est Παρνήθων. Pors. V. de confusione Πάρνης et Παρνασὸς, Ruhnk. ad Tim. ab Hermanno citatum. Ach. 346. Παρνήθιοι Gray. poeta, levi errore pro Παρνήσιοι, quomodo recte Hotib. et Elm. [V. (Elm. ni fallor) Class. Journ. n. xi. p. 137.] Dobr. π. δὲ 1. λυκαβηττοὺς 1. -ττοὺς 2. Dobr.

1055. Παρνασῶν, unico σ. Sic IV. Codd. et primariæ edd., recte. Sic etiam in poetarum Latt. accuratis edd. semper legitur. Virg. Ecl. x. 11. 'Nam neque Parnasi vobis juga' etc. Brunck. Forte Παρνήθων. Bent. Παρνασσῶν Gel. Port. Lugd. Dind. παρνασῶν (σ sup. m. pr.) 1. -ασῶν 2. Dobr.

1056. ὃν χρὴ φράζειν ἀνθρωπείως. Strato Comicus ap. Athen. ix. p. 383. de quodam, qui verbis utebatur a vulgari usu alienis: πλὴν ἱκετεύω γ' αὐτὸν, ἤδη μεταβαλεῖν ἀνθρωπίνως (*humano more*) λαλεῖν τε. Berg. φάσκειν 1. Dobr. ανειά B. [i. e. ἀνθρώπεια] ἀνθρωπίως Suid. in v. Ms. omittit nomen Aristoph. In eadem pag. λυπησίλογος Ms. Pors.

1057. τά γε ῥήματα. Istud γε, quod primi editores jam intrusere, est a mala manu et expungendum. Non est in Cod. (E.), quem nunc verso, et animadvertere debebam, particulam illam non unum agnoscere Cod. e tribus, quos ante excusum textum adhibui. Nullus dubito, quin absit etiam in C., cujus rursum adeundi facultas mihi amplius non suppetit. Satis sit, in quatuor Codd., qui nunc ad manum sunt, illam non comparere: omnes habent ἴσα καὶ τὰ ῥήματα τ. Addatur hoc exemplum iis, quæ enotavi ad Pl. 1065. Brunck. γε om. Ms. Bent. γε post ῥήματα deest Elb. et Bav. Dind. τάγε ῥήματα. Lege τὰ ῥήματα. V. ad Vesp. 976. γε om. B. Pors. τὰ ῥ. 1. 2. Dobr.

1058. ἄλλωστ' pro κἄλλως B. χρῆσθαι μεί. B. Pors. κἄλλος Junt. i. Dind.

1059. Post χρῶνται additur τοῖς in Junt. ii. iii. Dind. ἱμερίοις B. Pors.

1060. 'ἀμοῦ, ἃ ἐμοῦ. Duæ vocales per crasin in unam coalescunt, ut produci possit, metro ita flagitante. Perperam in vett. edd. excusum ἃ 'μοῦ: pejus in Kust. ἃ ἐμοῦ. Brunck. Pro ἃ in Elb. ἅ. — χρηστὸς Junt. ii. iii. — διελυμήνω Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Port. etc. διελυμήνω Ven. i. ii. Gel. Raph. Dind. καταδιδάξαντος B. Ἃ 'μοῦ quoque Ald. Pors. διελυμείνω 2. Dobr.

1061. τοὺς βασιλ. ῥάκι' ἀμπίσχων. Hoc nomine Eurip. salse ridetur a Comico nostro in Ach. 411. sqq. Kust. ἐλεινοί. Vulgo legitur ἐλεεινοί, syllaba ultra numerum excurrente, ita ut octonarius sit acatalecticus, quo metro Aristoph. nunquam usum fuisse, nec ullum poetam, constat. Jam typis descripta erat hæc fabula, versu sic emendato, quum harum, quibus otium nostrum impendimus, literarum decus et columen David. Ruhnk., donum mihi misit pretiosissimum, Homericum in Cererem hymnum, quem præter omnem exspectationem e tenebris Moscuæ erutum ab erudito Germano, egregio illustratum commentario, plaudentibus Musis, in lucem edidit vir præstantissimus. Ibi eamdem formam, eodem quo usus sum jure, *licentiam* dixerit Flos Criticorum nostrorum, restituit in hoc versu: τοῦ δὲ κασίγνηται φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλεινήν, ubi ut hic Codd. ap. Comicum exhibent ἐλεεινοὶ, Mosq. Cod. habet ἐλεεινήν. Versus est integræ ed. 283. ad quem formam hanc adstructam videas. In heroico illo versu, sicut in Comici anapæsto, quin ea reponeretur, nulla erat causa: in Soph. laudato senario Philoct. 870. τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα, aliisque ubi occurrit, non ita manifesta causa est, quod alibi expendemus. Brunck. Lege ἐλεινοί [sic probante Pors. Præf. Hec. p. 8. Dind.] Bent. ἀπίσχων Elb. A Bav. hic et sequ. versus absunt. ἐλεεινοὶ Ald. et cett. edd. Dind. ἐλεεινοὶ ut vulg. 1. 2. et φαίνωντ' mox. Dobr.

1062. φαίνοιντ' εἶναι. In A. B. φαίνονται εἶναι. In c. φαίνωνται εἶναι. Vulgo φαίνωντ' εἶναι. Sermonis indoles optati-

vum flagitat, quo pacto vitatur etiam diphthongi elisio. In meo Cod. [et Bav.] hic versus et præcedens omissi sunt. Scripto 1060. librarius deflexit oculos ad alterum τί δράσας in fine 1062. quod sæpissime contigit. — τοῦτ' οὖν ἔβλαψα; τί δράσας; Aliter locum hunc accipit Reisk. sublato interrogandi signo post ἔβλαψα, hac constructione: τοῦτο οὖν δράσας τί ἔβλαψα; meo judicio, melius. Præstaret adhuc: τοῦτ' οὖν ἔβλαψά τι δράσας; *Num quid ergo hoc facto damni dedi?* Brunck. Sic distinguit Bent. ἔβλαψά τι δράσας; In Reisk. Animm. legitur: τ. οὖν δράσας τί ἔβλαψα. Dind. Ineptissimam interpunctionem edd. omnium, τοῦτ' οὖν ἔβλαψα; τί δράσας; solus correxit Reisk. Id. φαίνοντ' Ald. etc. φαίνοντ' Elb. "Post hunc versum repetita sunt in Elb. verba versus præcedentis hac ratione: πρῶτον μὲν τοὺς βασιλεύοντας ρ — tum, ut apparet, errorem, in quem propter ὁμοιοτέλευτον sc. τὶ δράσας, inciderat, animadvertit librarius atque hæcce verba falso repetita punctis inferius notavit." Trend. Dind.

1063. τριηραρχία munus erat publicum, civibus pro facultatum censu impositum. Qui illud declinare volebant, pauperes se esse caussabantur. V. in hanc rem Petit. de Legg. Att. p. 355. sqq. Brunck. γε om. B. Pors. Οὔκουν Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

1064. περιειλούμενος legi, metro adversante, jubet Reisk. Mox χιτὼν (ἐξ) οὔλων ἐρίων est *tunica e molli lana texta*, quam *subtus* (ὑπένερθε) i. e. sub pannis, habere dicuntur divites. κλάει Ald. Junt. I. II. III. Brub. Port. Lugd. Amst. κλαίει Elb. κλάει Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. Raph. Dind. -οις δοιειλύμενος (sic) 2. Dobr.

1065. ὑπένερθεν Elb. Dind.

1066. κᾆν ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ. Frischl. locum hunc male vertit, cujus sensus hic est: 'Et cum his verbis homines deceperit, in foro piscatorio identidem conspicitur:' ad pisces nempe delicatiores, (quibus luxuriosi inter Græcos præcipue delectabantur) emendos. Ceterum in Ms. Vat. pro παρὰ τοὺς ἰχθύας legitur περὶ τοὺς ἰχθ. quod magis placet. Kust. παρὰ τοὺς ἰχθῦς. v. ad Lys. 557. Perspicue in IV. meis Codd. παρὰ scriptum, non περί. Illud agnoscit etiam Schol., siquidem in vocum textus expositione sic habet: παρὰ τ. ἰχθῦς ἀνεκ. παρὰ τὰ ἰχθυοπώλια. [Apud Atticos enim sæpe rerum nomina ponuntur de locis et foris, ubi illa venduntur. V. Piers. ad Mœr. p. 351. s. ubi etiam usus voc. ἰχθύες illustratur. Add. Schweigh. Anim. ad Athen. ii. p. 219. Dind.] Quod autem Kust. ait, in Vat. Cod. esse περὶ τοὺς ἰχθῦς, id fide illius nititur, qui in ejus usum variantes illius Cod. excerpsit. Probabile est, eum deceptum fuisse nota compendiaria librariis adhiberi solita pro παρὰ, tenuissimo discrimine ab ea differente, qua περὶ pingebant, quod observavi ad Eurip. Phœn. 893. παρὰ cum accusat. tam in motus significatione quam absque ea construitur. V. quæ notavi ad Apoll. ii. 496. p. 76. et 222. Eurip. Phœn. 243. χορὸς γενοίμαν ἄφοβος παρὰ μεσόμφαλα γύαλα Φοίβου. Thesm. 489. ἠρειδόμην παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ. Brunck. περὶ Suid. Ms. χιτών. ἐξέκυψεν B. Pors. κἄνταῦθα 1. m. pr. παρὰ servant 1. 2. Dobr.

1067. λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι. Quod utique λαλιᾶς s. *loquacitatas* in Eurip. vitium non unus hic redarguit Æsch. ut id jam ad 91. vidimus, adductis inter alia Plutarchi ea de re verbis, sed quam in rem notabilia sunt inprimis et quidem ubi de Æsch. et Soph. tamquam ab ea garrulitatis labe, qua laboraverit Eurip. immunibus agit, et quæ integra ad h. l. distulimus Aristidis verba Or. p. Quatuoru. p. 221. t. iii. [Cant. s. 133. t. ii. Jebb.] ὁρῶ δέ τοι καὶ περὶ τὴν τραγῳδίαν, Αἰσχύλον μὲν αἰτίαν οὐ σχόντα, ὡς εἰσαγάγοι λαλιὰν, οὐδὲ τὸν ἥδιστον εἰπεῖν Σοφοκλέα, οὐδαμοῦ ταῦτ' ἀκούσαντα, ὡς ἐπῇρεν Ἀθηναίους λαλεῖν, ὅτι οἶμαι τῆς σεμνότητος ὡς οἷόν τε μάλιστα ἀντείχοντο, καὶ κρείττονα ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τὰ ἤθη παρείχοντο. Εὐριπίδην δὲ λαλεῖν αὐτοὺς ἐθίσαι καταιτιαθέντα, ἀφελεῖν τι δόξαντα τοῦ βάρους καὶ τῶν καιρῶν καὶ μετ' ἐκεῖνον (quæ postrema supra jam adduximus ad 91.) αὖ πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα Ἀριστοφάνης μειράκια γενέσθαι φησι. Nempe ut istud proximis hic verbis dicitur, quod hæc Eurip. loquacitas καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψε τῶν μειρακίων. Spanh. In Nub. 931. λαλιὰν μόνον ἀσκῆσαι. Berg.

1068. Nub. 1052. ταῦτ' ἐστι, ταῦτ' ἐκεῖνα ἃ τῶν νεανίσκων ἀεὶ τῆς ἡμέρας λαλούντων πλῆρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας. Berg. τὰς πυγὰς ἐνέτριψε. Qui rhetoricæ, poëticæ, aliisque hujus generis artibus operam dabant, impudicitiæ crimine notantur a Comico, tamquam ætatis flore magistris minerval solventes. Idcirco Praxagora Conc. 112. disertissimos juvenum esse ait, ὅσοι πλεῖστα σποδοῦνται. Hinc facetissimus jocus est Eqq. 428. Brunck. 'ξεκένωσε Elb. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. ἐνέτριψεν Elb. Dind.

1069. Παράλους pro quibusvis *remigibus* hic dici notat Schol. Præter vero

duas illas sacras ac notissimas Athenn. triremes, Πάραλον et Σαλαμινίαν dictas, quæque simul recensentur Avv. 1204., tres alias postea additas docet Ulpian. ad Midian. p. 867. quæ Ἀντιγονὶς, Πτολεμαὶς et Ἀμμωνιὰς sint dictæ, et qua postrema ad Jovem Ammonem sacra deferebantur. Spanh. ἀνέπεισε Elb. Dind. στωμυλομ. B. Pors. ἐνέπεισεν 1. Dobr.

1070. ἄρχουσι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat Ven. i. ii. etc. Pro τότε γ' Elb. τό γ', Bav. τοί γ' ἡνίκ'. Mox rescribendum ἐγὼ —. Dind. τόθ' ἡνίκα γ' ἔγωγ' ἔζων Baroc. Apud Herodianum Hermanni p. 316., qui hæc propter imperfecti formam ἔζων affert, ita scriptum in Cod. Augustano, καί τοι τότε ἦν ἐγὼ ζῶν. Dind.

1071. ἠπίσταντ'. ἀλλ' ἢ Ald. Junt. i. ii. iii. ἠπίσταντ', ἀλλ' ἢ Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Comma etiam abest Gel. οὐκ ἠπίσταντ' ἀλλ', ἢ. Port. οὐκ ἠπίσταντ' ἄλλ', ἢ Lugd. Amst. Dind. μάζαν καλέσαι. Remigum nempe victus, panis vino et oleo maceratus, juxta Thucyd. iii. 49. Notum vero, μάζαν promiscue de quovis id genus edulii genere, oleo, aqua vel vino permixti, ab Atticis dictum. Hesych. μάζα· ἄλφιτα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. Spanh. ῥυππαπαὶ B. Pors. ῥυπαπαὶ 1. 2. Dobr. ῥυπαπαὶ uno loco ap. Zonar. ii. p. 1622. sed altero p. 1623. recte scribitur ῥυππαπαί. Dind. ῥυππαπαί. Nauticum celeusma, quo remiges excitabantur, ut hic in Scholl. dicitur, et quod similiter exstat infra Vesp. 904. Unde ap. Hes. omnino emendandum, ut conjecerat Florens, ubi hactenus ῥυπαττεί, ναυτικὸν ἐπιφώνημα. Ipse alioquin, quem remiges edebant, dum remos impellerent, strepitus πίτυλος dicebatur, ut Æsch. S. C. Th. 861. ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον. Ubi Schol.: πίτυλος ἐστὶ κυρίως ὁ ὑπὸ τῶν ἐρεσσομένων κωπίων γενόμενος θόρυβος. Unde verbum πιτυλεύσας Vesp. 678. ubi Schol. πίτυλος καλεῖται ἡ καταβολὴ τῆς κώπης· quo sensu πίτυλος adhibetur etiam ab Eurip. Iph. T. 1346. ταρσῷ κατῆρει πίτυλος ἐπτερωμένον, *remorum impulsorum strepitum velocem.* Hunc autem in remorum impulsu sonum ῥάθαγον etiam dictum notat, ut obiter hoc addam, Nicandri Schol. ad Ther. 194. ῥάθαγος δὲ κυρίως ὁ τῆς κώπης κτύπος. Occurrit alioquin Ach. 807. verbum ῥοθιάζουσ', juxta Schol., μετὰ κτύπου φωνῆς ὁρμῶσι, alibi vero ῥόθιον, juxta Hes. κῦμα μετὰ ψόφου γινόμενον. Spanh. ῥυππαπαί. Gl. ἐπιφώνημα ναυτικόν. Brunck.

1072. τῷ θαλάμακι. Præter ea, quæ e præclaris ad h. l. Scholl. et aliunde quoque de tribus antiquis remigum, secundum navis altitudinem, non longitudinem, ordinibus notarunt jam viri præstantes, iique inprimis ad h. l. a Kust. memorati, et juxta eos ad Trajani Columnam Fabretti p. 119. addendus insuper insignis eam in rem apud ipsum Æsch. qui hic apud Comicum loquitur, locus Agam. 1626. Σὺ ταῦτα φωνεῖς, νερτέρᾳ προσήμενος κώπῃ, κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δόρος. Schol. ibidem: νερτέρᾳ προσήμενος, ἐν ὑποδεεστέρᾳ καθέδρᾳ ὢν· οἱ γὰρ ζυγοὶ τῶν θαλαμίων ἐπάνωθέν εἰσι. Dicti nempe θαλάμιοι, θαλαμῖται, et hoc apud Comicum loco θαλάμακες, inferiores id genus remiges, et quidem a θαλάμαις, inferioris navis, ad quæ remi adligabantur, foraminibus, quorum fit infra mentio, Pac. 1331. τῃδὶ διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμιᾶς. Ubi Schol.: κυρίως γὰρ ἡ κάτω τῆς νεὼς τρώγλη θαλαμιὰ λέγεται. Spanh. Itaque idem et θαλάμαξ dicitur et θαλαμίτης et θαλάμιος, imo et θαλαμακεὺς, ut ex Suida apparet; etiam mediorum remigum nomen diverso modo dicitur, ut apparet ex istis locis itemque ex Hes. et Etym. Berg. V. Kust. not. ad Schol. et Palmer. Exercc. p. 176. ss. Dind. εἰς B. Pors. γε primo sed em. rub. γ' ἐς 1. Dobr.

1073. μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον. Haud dissimilis legitur ap. Demosth. locus, ubi non remigum quidem sed Cononis filiorum in Aristonem ac συσσίτους ejus contumeliam refert, adv. Conon. p. 668. [p. 1257. t. ii. Reisk.] καὶ τὰς ἀμίδας κατεσκεδάννυον καὶ προσεούρουν (*matulis petebant ac permingebant;*) et quidem ut κοινῇ πάντες οἱ σύσσιτοι prætorem (quod addit, quo de illatis sibi id genus injuriis querentur) convenirent. Ita Æsch. redarguit Athen. i. p. 17. quod is alicubi Græcos ebrios inducat, qui matulas illisis mutuis plagis frangerent. Spanh. Operarum errore in Kust. edit. τῶν ξ. quam mendam religiose servavit editor Batav. novissimus. Brunck. Post ἐκβὰς edd. pleræque comma ponunt. Dind.

1074. Cod. E. tria verba in infinitivo exhibet: ἀντιλέγειν, ἐλαύνειν, πλεῖν, superscripta primo gl. ἀνέπαυσεν αὐτούς. Sincera est ista lectio: sed e proximo repetendum: νῦν δ' οὐκ ἐπίστανται ἄλλο, ἢ ἀντιλέγειν —. Inficeta est h. l. transitio a plurium numero ad singularem. *Nunc autem nihil nisi obloqui remosque non amplius agere et huc illuc navigare temere.* Brunck. κοὐκ ἔτ' Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. κοὐκέτ' Junt. ii. iii. Gel. Port. etc. Dind. -γειν οὐκ ἔτ' ἐλαύνειν B. Pors. ἀντιλέγειν — ἐλαύνειν — πλεῖν 1. Dobr.

1075. καὖθις ἐκεῖσ' αὖ. Sic ad anapæstici metri legem scribi debuit. Perperam vulgo καὖθις ἐκεῖσε. Comico, ut poetis quibusvis frequentatum αὖθις αὖ. Thesm. 552. 862. Ach. 854. Supra 304. mox 1232. et multis aliis in locis. Brunck. Facilius metro consuluit Inv. scribendo ex utroque libro: καὖθις ἐκεῖσεν. Mihi credibile videtur tetrametro usum Aristophanem dixisse, νῦν δ' ἀντιλέγων κοὐκέτ' ἐλαύνων πλεῖ δευρὶ καὖθις ἐκεῖσε. Dind. ἐκεῖσε Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Id. πλεῖν B. Pors.

1076. ἔστ' in hoc versu Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Raph. etc. αἴτιός ἐστιν Junt. i. Brub. Dind. ἔσθ' οὑτοσὶ B. Pors. ἔστιν sed non οὑτοσὶ 1. Dobr.

1078. τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς. Schol. dicit, Eurip. scripsisse Augen, quæ in templo enixa sit. Apud Comicum mulier, quæ erat in loco sacro et se parturire simulabat, invocat Lucinam, ut inhibeat partum, usque dum veniat in locum, ubi possit parere, Lys. 742. ὦ πότνι' Εἰλείθυι', ἐπίσχες τοῦ τόκου, ἕως ἂν εἰς ὅσιον μόλω 'γὼ χωρίον. Berg. κατέδειξεν Elb. Dind.

1079. καὶ μιγν. τ. ἀ. V. de nuptiis Macarei cum Canace sorore, et quidem ὁμομητρίᾳ, *uterina*, quæ notavi ad Nub. 1375., quos γάμους ἀνοσίους ab Eurip. inductos exprobravit ei jam ante 849. idem Æsch. Spanh. Schol. ὡς αἱ τοῦ Αἰόλου θυγατέρες. Scripsit autem Æolum Eurip. ex quo fragmenta quædam exstant. Hom. de Æolo et ejus liberis Od. K. 5. τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες, ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν, ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες. ἔνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτας. V. in Nub. 1375. Ceterum Eurip. hoc barbarorum esse dicit in Androm. 173. τοιοῦτον πᾶν τὸ βάρβαρον γένος· πατήρ τε θυγατρὶ παῖς τε μητρὶ μίγνυται, κόρη τ' ἀδελφῷ. Berg.

1080. καὶ φασκούσας —. Monet Schol., respexisse hic Comicum ad locum illum Eurip. in Phryxo: τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, | τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν; Atqui eamdem sententiam ex Hippol. Eurip. citat Schol. quidam infra 1473. et ex Polyido [n. 2. ubi v. Musgrav.] Schol. Eurip. ad Hipp. 191. Quare existimo, Schol. nostrum confundere citatum locum Eurip. cum alio simili ejusdem Tragici, quem producit Stob. Ecl. cxix. [Phryx. fr. 11. Musgr.] τίς δ' οἶδεν, εἰ ζῆν τοῦθ', ὃ κέκληται θανεῖν, τὸ ζῆν δὲ θνήσκειν ἐστί; Posterior sententia potuit esse sumta ex Phryxo Eurip. prior vero vel ex Polyido vel ex Hippol. Kust. ζῆν (sine iota subscr.) Crat. Ven. i. ii. Wech. Gel. Raph. Port. Dind.

1082. ἀνεμεστώθη. Ms. Vat. U. ἀνεστομώθη, sed invito metro. Kust. Per γραμματέας intelliguntur scribæ publici, quibus demagogi et oratores ad recitandas leges utebantur, fortassis etiam ii, qui a plebe ad varia negotia forensia adhibebantur. Conz.

1082-83. Suid. ἀνεμεστώθη. Pors. ὑπογρ. junctim 1. non 2. Dobr.

1084. ἐξαπατόντων Elb. Dind.

1085. λαμπάδα δ' οὐδεὶς —. V. Casaub. ad Theophr. Char. p. 132. Kust. Ad cap. iii. 2. ubi ostendit (p. 44. Fisch.) fuisse λαμπαδουχίας certamina varia Athenis, in quibus, quis maximas faces gestare currendo posset, certaverint. Pro λαμπάδα δ' Elb. λαμπάδ'. Dind. οὐδεὶς
στι
οἶδε φ. — ἔτι (στι rub.) 1. Dobr.

1086. ὑπ' ἀγυμνασίας. Lampadum nempe, quarum fit mentio in superiori versu, et de quibus hic agitur, decora gestatio in aliquot ap. Athenn. festis, Prometheis, Vulcaniis et Panathenæis erat præscripta, et quidem ab institutis eam in rem, quique festis illis præerant, gymnasiarchis. Hinc Xen. de redit. Ath. c. iv. circa finem [§. 52. ubi v. Zeun.] πλείω ἢ ἐν ταῖς λαμπάσι (decursione cum facibus) γυμνασιαρχούμενοι. Isæus vero Or. v. p. 474. [154. t. vii. Orr. Grr. Reisk. κεχορήγηκε δὲ τραγῳδοῖς, γεγυμνασιάρχηκε δὲ λαμπάδι (certamini lampadum s. facum præfuit), et qui inde emendandus sequenti Or. vi. p. 496. (uti id a Meurs. et erat certe obvium, jam occupatum video in Fer. Græc. v. Προμήθεια) γεγυμνασιάρχηκα εἰς Προμήθεια τοῦδε τοῦ ἐνιαυτοῦ φιλοτίμως, ὡς οἱ φυλέται πάντες ἴσασιν. Προμήθεια enim, quod aliunde notum et hic in Scholl. traditur, unum e tribus statis Athenn. festis, in quibus illa solemnis lampadum decursio locum habuit, quomodo ap. Lysiam Or. p. 423. ['Απολ. δωροδ. p. 699. t. v. Reisk. p. 34. t. ii. Aug.] εὐθὺς ἐγυμνασιάρχουν εἰς Προμήθεια. Spanh. Pro ὑπ' in Bav. ἀπ'. Dind. ἐστὶ pro ἔτι B. Pors.

1087. Eustath. ad Odyss. A. p. 1387, 2. ed. Rom. loci hujus mentionem faciens, legit ἀπαφαυάνθην: at Suid. ἐπαφαυάνθην h. v., quæ lectio reliquis præstat. Verbum enim est ἀφαυαίνεσθαι, unde fut. pass. i. ἀφαυανθήσομαι occurrit ap. Comicum Eccl. 146. Hinc est ἐπαφαυαίνεσθαι, compositum ex ἐπὶ, ἀπὸ, et αὑαίνω· quod proprie quidem significat ξηραίνεσθαι, *exsiccari, arefieri*; at metonymice, *enecari, exanimari*; quia mortui sicci sunt et aridi

succoque vitali carent. Sed de hac significatione vocis *αὖος* et *αὐαίνεσθαι* plura diximus ad Thesm. 853. Kust. *ἐπαφαυάνθην* bene Suid. quod non asserere solum, sed etiam recipere debebat Kust. Librariorum errore vulgo legitur *ἀπεφαυάνθην*, quod verbi monstrum tuetur quidem Biset. sed frustra. Simplex est *αὔω*, compositum *ἀφαύω*, bicompositum *ἐπαφαύω*, *ἐπὶ* relationem ad causam notante: *ἀφαυάνθην γελῶν ἐπὶ τούτῳ ὅτε* — *φαύω*, *φαναίνω* ne Græca quidem sunt. Est boni commatis verbum *φαύζω*, sed ejus significatio tam e loco Rhesi, quem Biset. profert, quam ab hoc Comici aliena est. Fucum Biset. fecit prava quæ ap. Eurip. obtinebat scriptura ante Musgravii ed., in qua legitur Rhes. 322. *ἡνίκ' ἐξώστης Ἄρης Ἔθραυσε λαίφη τῆσδε γῆς μέγας πνέων*. Operarum errore in Kust. ed. excusum *οὐ δῆτ' ὥστ'*, rursusque 1110. *οὐκ ἔτ' οὕτω*. Neutram mendam corrigere sustinuit Batav. editor. Brunck. A *φαύω* esset *φαυαίνω*, unde aor. 1. pass. *ἐφαυάνθην*, in comp. *ἀπεφαυάνθην*. Aut potius *ἀπαφαυάνθην* legendum, ut sit sine augmento ab *ἀπαφαναίνω* ex *ἀπὸ* et *ἀφαναίνω*· unde *ἀφαυανθήσομαι* Eccl. 146. Berg. *ἀπεφαυάνθην* Suid.: sed in serie sua *Ἐπαφαυάνθην*. Lege *ἐπαφηνάνθην*. Bent. *ἀπεφ.* *ἐπαφ.* Suid. Ms. bis. [v. *ἐπαφ.*] —*αυναυθ.* Suid. Ms. Pors. *ἀπεφάνθην* sed gl. *ἐξηράνθην* 1. *ἀπεφαυάνθην* ut vulg. 2. Dobr. *ὥστε* Brub. *ἀπεφαυάνθην* Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

1088. *Παναθηναίοισιν* Junt. III. Dind. *δὴ* om. 1. Dobr.

1090. *ὑπολειπόμενος*, id est, *postremus*. V. Kuhn. ad Poll. vi. 8. 44. Pro *βραδὺς* autem in versu præced. si legeretur *βραχὺς*, hoc utique præferrem: nam hominibus brevibus et pinguibus utique molestior est cursus; sed et breves solent magis incurvo capite et cervice incedere, præsertim si pingues: adde, quod non necesse erat, bis idem dicere; nam ex eo, quod *ὑπολειπόμενον* dicit, satis intelligitur, eumdem *βραδὺν* fuisse. Duck.

1091. *δεινὰ ποιῶν*, id est, *miros motus et gestus edens*, non, ut Frischl. *ægre affectus*. Vid. etiam Nub. 387. 583., ubi eadem phrasis, quamvis sensu paulo diverso, occurrit. Kust. *κεραμῆς*. Perperam A. C. *κεραμεῖς*. Sic etiam in B. Sed altera lectio superscripta. Meus perspicue Att. formam sæpe in codd. obliteratam repræsentat, *κεραμῆς*. V. ad Nub. 210. Brunck. *κἆθ'* Ald. Crat. Ven. I. Wech. Gel. *κᾆθ'* Junt. I. II. III. Ven. II. Raph. Port. etc. *κᾆτ'* Brub. Dobr. *κεραμεῖς* B. Pors. *κεραμεῖς* 1. Dobr.

1093. *τὴν γαστ.* B. Pors.

1094. *ταῖσι πλατείαις*. Subauditur *χερσὶν* aut *μάστιξιν*, aut ipsæ plagæ dictæ sunt *πλατεῖαι*. Schol. Berg.

1095. s. vertunt hæc vulgo, quasi post *ὑποπερδόμενος* esset comma. Imo subinde pedendo exstinxisse facem dicitur. Dind.

1096. *φυσσῶν* B. Pors. *φυσσῶν* 1. *φυσῶν* 2. Dobr.

1097. Præfigitur vulgo *στροφὴ κώλων ί.* Præmittitur in Port. *στροφή*. Pro *ἀδρὸς* Bav. *ἀνδρός* —. Dind. Schol. ait *στροφὴν* et *ἀντιστροφὴν* singulas esse 10. versuum *ἐπιμεμιγμένων τριβραχέσιν*; et quidem 1. 4. 6. et 10. esse trochaicos tetrametros catalecticos, reliquos trochaicos dimetros acatalecticos; nisi quod septimus versus *στροφῆς* sit anapæsticus *πενθημιμερής*, octavus autem dimeter brachycatalecticus. Septimus vero est: *ὅτι περ* | *οὖν ἔχε* | *τον ἐρί* | *ζειν*; qui mihi videtur *ἐφθημιμερὴς* atque insuper prima sede tribrachyn habet, quod ap. Aristoph. in anapæsticis observare non memini. Octavus: *λέγετον* | *ἔπιτον* | *ἀναδαί* | *ρετον*: in quo rursus duo tribrachys. Quæ autem porro Schol. dicit de numero versuum 1. 4. 6. 10. ea tantum *ἀντιστροφῇ* [ut vulgo lecta est] conveniunt. Nam in *στροφῇ* sunt trochaici tetrametri, immisto pede tribrachy, 1. 2. 3. 5. et 9. Sed mihi incidit suspicio ex eo, quod Schol. *στροφῆς* et *ἀντιστροφῆς* versus pares facit, secundum versum *στροφῆς* dividendum esse in duos trochaicos dimetros eo, quod alioquin in ea non 10. séd tantum 9. sunt versus, et quod secundus in fine abundat syllaba una: *χαλεπὸν* | *οὖν ἔρ* | *γον δι* | *αιρεῖν* | *ὅταν ὁ* | *μὲν τεί* | *νῃ βι* | *αίως*: quem si dividas, duo erunt trochaici dimetri: *Χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν Ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως*. Quo pacto omnia constabunt. Duck. Multum se torquet Duck. in declaratione metrorum hujus strophæ et antistrophæ, deceptus a Schol. qui hic plane delirat. Septimus strophæ dimeter est trochaicus acatalectus: *ὅ τι περ* | *οὖν ἐ* | *χετον ἐ* | *ρίζειν*. Sic etiam qui illi opponitur in antistr. *αἱ φυ* | *σεις τ' αλ* | *λως κρα* | *τισται*. Qui, malum, prior haberi potuit pro anapæstico, cujus primus pes trium temporum est, quales metrum anapæsticum nullos admittit, sed pedes tantum quatuor temporum: quocirca proceleusmaticum non aversatur, qui tamen infrequens est. Octavus in stropha et in antistr., quod declaravi, non magis quam præcedentes formam anapæstorum habent. Fuit Duck. vir sane quam doctus, præclaraque quam in Thucyd. præstitit opera magnam ab eruditis omnibus iniit gratiam: sed metro-

rum doctrina non satis erat instructus, ut poetas eodem successu quo historicos tractare posset. Brunck.

1098. Hic et sequens versus perperam vulgo in unum coaluerunt, ità ut strophe novem tantum esset versuum, tametsi in Kust. edit. præfixus est ei titulus cubitalibus literis ΣΤΡΟΦΗ ΚΩΛΩΝ Ι'. Brunck. In una linea leguntur in ed. Ald. Junt. I. II. III. sed ὅταν majuscula litera initiali est scriptum, in Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. Lugd. Amst. minuscula. Etiam in Elb. et ed. Gel. sunt duo versus. — τεῖνει Brub. Dind.

1099. τείνειν βιαίως de contentione valida et impetu vehemente accipiendum, sed ἐπαναστρέφειν est convertere se atque repellere aggredientem, et ἐπερείδεσθαι τορῶς scite obniti. Jubet chorus altercantes μὴ ἐν ταυτῷ καθῆσθαι, non in eodem loco, eadem altercationis ratione, commorari, quum multi alii etiam (χᾄτεραι vulgo male scribitur) aditus (opportunitates) callide excogitatorum argumentorum, argutiarum, pateant, quum variis et callidis rationibus aggredi se possint. Dind.

1100. κᾀπερίδεσθαι Elb. Dind.

1102. χᾄτεραι Ald. Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Port. χἄτεραι Brub. Χ' ᾄτεραι (tamquam novi versus initium) Junt. I. χ' ᾄτεραι Junt. II. III. χ' ἄτεραι Gel. χ' ἄτεροι Bav. Dind. εσβ. γάρ εἰσι. tres voces om. B. Pors. χἄτεροι 1. Dobr.

1104. Est hic versus dimeter trochaicus, ut octavus antistrophæ, seu 1114. νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται. Vulgo autem legitur metro jugulato: λέγετον, ἔπιτον, ἀναδαίρετον, ubi pes tertius anapæstus [Ap. Brunck. male legebatur dactylus, quod Hopf. repetiit. Dind.] est, quartus iambus, quorum hic nullo loco recipitur, ille paribus locis tantum. Præterea ἀναδαίρετον est plane vox nihili. Quod Comici interpretum nulli suboluerat, id Dawes. intellexit. Sed diu ante eum idem monuerat H. Steph. Thes. Ind. col. 410. 'Αναδαίρετον, *explicate, denudate, et aperte*. Ita v. l. ex Aristophane, sed non sine manifesto mendo. Veteris lexici auctor vocis sensum e glossa aliquatenus assecutus est, sed bis lapsus est, tum quia scripturæ mendam non animadvertit, tum quia verbum modi imperativi pro adverbio habuit. Loci hujus corrigendi frustra conatum cepit Dawes. eo tantum nomine laudandus, quod vulgatum ἀναδαίρετον ineptum et barbarum esse declaraverit. Codd. IV. habent λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρετον. In B. et D. additum in contextus serie, tamquam auctoris verbum, προφέρετε, quæ pars est veteris gl. In C. et D. verbo ἀναδέρετον superscripta gl. ἀνακαλύπτετε. Jam vides, unde venerit illud ἀναδαίρετον. Qui vel unum Græcum codicem versavit, novit nihil librariis solemnius fuisse permutatione elementorum αι et ε, quæ illi eodem efferebant sono. Sed et illud ipsum ἀναδέρετον, quod sententiæ aptum est, metro non congruit, cui examussim conveniet, si correcto librariorum errore, pro activa mediam formam reposueris ἀναδέρεσθον. Et hæc est vera poetæ manus. Cod. E. ad verum proxime, ut ceteri, ἀναδέρετον. Sed librario bene sit, quod integram descripserit gl., e qua suspicatus fueram verbum προφέρετε in duorum Codd. textum irrepsisse. Sic illa se habet ἀνακαλύπτετε καὶ εἰς τὸ μέσον προφέρετε. Brunck. ἀναδάζεσθον: sed syllaba brevis esse debet. lege ἀναδιαίρετον. Bent. Vertit ille locum: *Hoc dicite, percurrite, et revelate tam vetera quam recentia*. Reisk. hæc adscripsit: "num ἀνὰ δ' αἴρετον per tmesin, pro, *in medium ferte*, sed rectius ἀναδείρετον." Postquam Dawes. Misc. Crit. p. 240. animadvertit vulgatum metro et linguæ adversari, pergit: "Si ἀναδιαίρετε a poetæ manu profectum sit, facile fieri potuit, ut aliquis in ejus locum sufficeret ἀναδιαίρετον, ut cum dualibus ἔχετον etc. accuratius quadraret, nescius interim pedem ultimum hoc pacto creticum effici; nam ultimis dimetrorum syllabis nulla apud Græcos permissa est licentia. Hoc autem postea per librarii oscitantis incuriam in corruptum ἀναδαίρετον qui migraverit, conceptu facillimum est. Sin scripserit Comicus vel ἀναδιέλετον, vel ἀναδασασθον, quorum utrumvis tam metro quam sententiæ aptissime convenit, ἀναδιαίρετον interpretamentum primo fuisse censendum est, temporis autem progressu in contextum receptum, forma denique altera, quæ hodie obtinet, dehonestatum. Erit autem loci sensus, sive ἀναδιαίρετε, seu ἀναδιέλετον seu ἀναδασασθον legeris, *accurate dispertite*. Hes. et Suid. 'Αναδάσασθαι· ἀναμερίσασθαι. Uterque fortassis ex aliquo hujus loci interprete revera descripsit: ἀναδάσασθον· ἀναμερίσασθον." Dind. ἀναδαίρετον Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. ἀναδέρετον Elb. et Bav. in quo additur προφέρετε. ἀναδέρετον etiam Ms. Barocc. 127. superscripto ἀνακάλυπτε. Id. ἔπετον B. ἔπιτον v. l. m. ἀνεδέρετον B. ἀναδέρετον v. l. m. Pors. ἀναδέρετον 1. 2. έ forsan ex em. sed m. pr. 2. Gl. 1. ἀνακαλύπτετε καὶ εἰς τὸ μέσον προσφέρετε. Dobr.

1105. Pro καινὰ Elb. et Bav. νέα. Dind.

1107. εἰ δέ —. In Port. præfigitur ἀντιστροφὴ κώλων ι'. Dind. His vulgo præfixum : Ἀντιστροφὴ κώλων ι'. Sed versus hunc sequentes ita divisi sunt, strophæ convenienter: τοῖς θεωμένοισιν, ὡς τὰ | λεπτὰ μὴ γν. λεγόντοιν, | μηδὲν ὀρρ. τοῦθ'· ὡς οὐκ ἔθ' οὕτω ταῦτ' ἔχει. | ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι· | βιβλίον τ' — δεξιά· | αἱ φύσεις τ' ἄλλ. κράτισται· | νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται. | μηδὲν οὖν δείσητον, ἀλλὰ | πάντ' ἐπεξ. — σοφῶν. Corrupti sunt versuum numeri in libro Rav. quem sequutus est Inv. Non necessarium erat, ut θεωμένοισ' ab eo cum apostropho scriberetur. Dind. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. τοῖς θεωμένοισιν ὡς τὰ | λεπτὰ μ. γν. λεγ. Id.

1110. Reisk. jam scribi jussit οὐκ ἔσθ' οὕτω, quod ut deinde ἔχειν, contra metri leges recepit Inv. Neque vero sententia ita melior existit. Dind. ὡς οὐκ ἔσθ' οὕτω ταῦτ' ἔχειν Rav. οὐκ ἔθ' οὔ. τ. ἔχει Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Brub. Gel. Raph. Lugd. Amst. οὐκ ἔσθ' οὔ. τ. ἔχει Ven. i. ii. οὐκ ἔτ' οὕτω ταῦτ' ἔχει Port. Id.

1111. ἐστρατευμένοι εἰσι Attice pro ἐστράτευσαν, ut supra 36. βαδίζων εἰμι, et quæ ibi notamus. Spanh. Comma post ἕκαστος delendum est. Verba præced. ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι (sunt homines, qui expeditionem fecerunt) illustrat Lessing. Obss. Crit. p. 63-8. ita ut Berg. versionem vituperaret, qui male intellectis Schol. verbis reddidit: nam exercitati sunt. Nimirum respici putat ad illos, quibus expeditio nuper suscepta et prælium ad Arginusas jus civitatis dederat, et cum eo etiam prudentiam dedisse videbatur, ita ut de certaminibus tragicis adeo judicare possent. Dind. In εἰσι (Elb. εἰσὶν) versus finitur, tum βιβλ. — δεξιὰ secundus versus, et tertius αἱ φύσ. — κράτ. in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. etc. (Pro δ' Elb. τ'). Id.

1113. αἱ φύσεις τ' ἄλλως. Sic IV. Codd. [etiam Cod. Rav. et Elb.] Perperam vulgo pro τ' est δ'. Brunck. δ' retinuit Inv. sed τε antecedentia postulant. — κράτισται. Captat benevolentiam spectatorum. Supra etiam 675. τὸν πολὺν ὀψομένη λαῶν ὄχλον, οὗ σοφίαι μυρίαι κάθηνται. Habebantur autem Athenienses pro sapientissimis Græcorum. Herodot. i. [c. 60.] ἐν Ἀθηναίοισι τοῖσι πρώτοισι λεγομένοισιν εἶναι σοφίην. Demosth. epist. iii. [p. 1477. t. ii. Reisk.] τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων συνέσει καὶ παιδείᾳ πάντων προέχειν δοκοῦντα. Berg. τ' 1. 2. Dobr.

1114. παρηκόνηνται acriores facti sunt, acutius eorum ingenium est. μηδ' οὖν δείσ. quod Inv. recepit, et metro adversatur et sensui; nam opponitur πάντα. Dind. παρηκόνηνται Ven. i. ii. Verba μηδὲν (sic) οὖν δ. ἀλλὰ singularem versum efficiunt in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. μηδὲν οὖν δ. Lugd. Amst. Id.

1116. θεατῶν — σοφῶν. Eqq. 228. καὶ τῶν θεατῶν ὅστις ἐστὶ δεξιὸς, *tum spectatorum quisquis est peritus et intelligens*, non ut ibi interpres, *vir probus*. Sic paullo ante 1112. μανθάνει τὰ δεξιά· imo quo sensu σοφῶν hic itidem de *peritis* tragœdiarum spectatoribus dicitur. Spanh. θεατῶν γ' οὕνεχ' est, *quod quidem ad spectatores attinet*. A voc. θεατῶν novus versus incipit in Elb. Dind. γ' om. B. Pors.

1117. τοὺς τροπολόγους B. προλόγους suprascr. m. rec. Pors. Lege σοι. Bent. Fortasse scribendum, καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους γε τρέψομαι. σου deest Elb. et Bav. [Monac.] Vulgo hic constituitur act v. scena 1. Dind. σοι τρέψομαι. Sic optime membr. In B. D. omisso plane pronomine προλόγους τρέψομαι. Demum in C. vulgata lectio est προλόγους σου, quæ est absurdissima. [Inv. qui σου cum Rav. retinuit, censet Eurip. primo Æsch. tum Bacchum alloqui, quæ subita conversio non est probabilis. Dind.] Eurip. Bacchum alloquitur, ut e versu abhinc secundo atque etiam tertio liquet; et Bacchus ei respondet. σοι hic eleganter abundat, ut Conc. 136. Ἰδού γέ σοι πίνουσι. Soph. Phil. 261. ὅδ' εἰμ' ἐγώ σοι κεῖνος —. Similem mendam elsi sine librorum ope in Lys. 202. ubi v. not. et ad 1074. Sic locum hunc verterat Berg. *Igitur ad prologos tuos me convertam, ut primam tragœdiæ partem primo examinem, quid habeat boni: erat enim obscurus in rebus enunciandis.* Quis non sentit hæc male cohærere? Nam si Eurip. Æschylo dicit, *ad prologos tuos me convertam*, addere debet, *eras enim obscurus*, non vero *erat*. Tum αὐτοῦ τοῦ δεξιοῦ non significat, *quid habeat boni*, sed, *sciti illius poetæ*. Brunck. At scribendum est ἰδού γε, σοὶ —. est enim: *ecce, bibere tu putas cives in concione.* In Timoclis comici versu ex fragmento Dionysiazusarum apud Athen. lib. vi. p. 223. b. ὦ 'τὰν ἄκουσον, ἤν τι σοὶ μέλλω λέγειν, *ausculta, quæso, si quid tibi dicturus videor:* in istis igitur verbis, dativum σοὶ quoniam non intellexit Casaub. ὅτι σοι μέλλω — scriptum a poeta fuisse conjecit. Stob. autem in Grotii Florilegio, Tit. cxxv. Tit. παρὰ Trincav., scriptum prodidit: ἤν τι σοι δοκῶ λέγειν. Sed δοκῶ a grammatico olim est positum, qui dativi

potestatem non perciperet. Eadem loquendi vi usi sunt Romani, ut Tibullus libro iv. eleg. 13. 'Tu mihi sola places, nec jam te præter in urbe Formosa est oculis ulla puella meis.' Reisio.

1118. τοτρῶτον Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Port. Dind.

1120. ἀσαφὴς —. Supra 925. σαφὲς δ' ἂν εἶπεν οὐδὲ ἕν. Berg. Ms. ἀσαφές. Bent. ἀσαφὲς B. Pors.

1122. Æschyli Orestia, ut hic a Schol. dicitur, e tribus ejus dramatibus constabat, Agamemnone, Choëphoris, et Eumenidibus; quibus additus Proteus satyricus tetralogiam tragicam efficiebat. Trilogia vero, ut in Scholl. sequitur, ab aliis dicta eadem Orestia, quod revera tria, ut modo diximus, essent Æsch. dramata, quæ ad Orestem respicerent, quum Proteus ille satyricus nihil commune cum illo haberet et alterius esset plane argumenti. Etsi vero in priore ex tribus illis tragœdiis s. Agamemnone obiter tantum fiat Orestis mentio: quia tamen mors illius regum regis et Orestis parentis occasionem et argumentum suppeditat duobus sequentibus ejusdem Tragici dramatibus, Choëphoris et Eumenidibus, in quibus præcipuæ sunt Orestis partes, hinc Orestiæ nomen huic τριλογίᾳ vel τετραλογίᾳ indi omnino potuit. Mitto quod cæteroquin in aliis dictis veterum Tragicorum, quarum fit subinde mentio a priscis auctoribus et grammaticis, tetralogiis haud opus fuerint, ut quatuor, e quibus illa constabant, dramata unius essent vel similis argumenti, quod statuit tamen Casaub. in eruditissimo de satyrica veterum poesi libello p. 63. Quod vel abunde refellit ad Medeæ argumentum adducta a veteribus Criticis Eurip. Τετραλογία, nempe Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι, ut bene postrema verba emendat in dissert. Malelæ addita p. 15. Rich. Bent. Quibus adde Xenoclis Tetralogiam ab Æliano memoratam Var. H. ii. 8. 'Œdipum, Lycaonem, Bacchantes et Athamantem satyricum.' Accedit alia insuper ipsius Æsch. Tetralogia, cujus meminit vetus auctor argumenti tragœdiæ ad Persas, ubi Æschylum dicit vicisse Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ Ποτνιεῖ, Προμηθεῖ. Spanh. Forte 'Ορεστείας. Bent. Ex Eustath. ad Il. K. principio videtur legendum esse 'Ορεστείας, idque probat Stanl. ad Æsch. in Not. ad Catal. p. 709. Bent. etiam in ep. ad Mill. p. 19. 'Ορέστεια dicitur. Duck. 'Ορεστείας. Sic tres Codd. Solus C. ut vulgo 'Ορεστίας. In Thesm. 135. eadem forma est Λυκουργίας. Ex Æsch. Lycurgo versum profert Longinus Sect. xv. p. 102. ed. Lips. ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη. Brunck. ὀρεστείας (sic 1. 2. Dobr.) B. Pors. δέ μοι Ald. et cett. edd. 'Ορεστίας Ald. etc. 'Ορεστίας Gel. 'Ορεστείας etiam Elb. et ed. Brub. Dind.

1124. 'Ερμῆ χθόνιε. Hic et duo sequentes versus tres primi sunt Choëphororum, secundi Æsch. Orestiæ dramatis. Quid vero in iis redarguat Eurip. mox videbitur. Spanh. Principium ex Choëphoris Æsch. ubi Orestes in patriam redux venit ad tumulum patris cum Pylade, ut patet ex illis, quæ hodie exstant; quamvis ibi versus isti, quos Comicus adducit, desiderentur et alii plures: in edit. autem Stanleii hinc ex Aristoph. illud principium restitutum est. Berg. Add. ad Choëph. Schütz. et Both. qui etiam 'Ερμῆν χθόνιον, cui mortui curæ erant, illustrant. ἑρμῆ Ven. i. ii. Dind.

1125. Laudat hunc v. Tho. M. v. Αἰτοῦμαι p. 22. ex Æsch. et ostendit Attice hoc medium pro activo adhiberi. Dind. μοι (sine accentu) Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. σύμμαχος Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Id.

1126. ἐς γῆν. Sic IV. Codd. hic et infra, ubi eadem repetuntur verba. Impressi minus bene εἰς. Ex hoc Comici loco Stanl. initium Choëphorarum Æsch. quod desideratur, partim restituit. Brunck. Ex Æsch. hunc versum laudat Tho. M. v. Ἥκω p. 418. et v. Κατέρχομαι p. 511. εἰς Ald. etc. edd. ἐς etiam in Elb. Dind. ἐς 2. Dobr.

1127. τί Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. edd. Dind. λέγειν B.

1117-20. It is evident from Bacchus's reprehension of Æschylus, that the latter had just before interposed: no doubt that verse ἀλλ' οὐδὲ πάντα ταῦτά γ' ἔστ' ἀλλ' ἢ τρία is to be allotted to him. Just in the same manner Æschylus interrupts Euripides, and Bacchus reprimands him in v. 926. of this play. John Seager in the Classical Journal n. iii. p. 503.

1128. Ms. ταῦτα πάντα. Bent. τρία. Subintelligitur ἔπη aut ἰαμβεῖα, ut dicit Schol. Pherecrates: κωμνύουσι μὴ πιεῖν ἀλλ' ἢ μίαν subaudi κύλικα, ap. Athen. xi. p. 481. Berg. Pro πάντα f. leg. κῶλα: Tota ista dictio non constat pluribus quam tribus versibus. Reisk. Ante Br. legebatur: ταῦτά γ' ἐστ', ἀλλ' ἢ τρία. Mutavit ille — ἔστ' ἀλλ', ἢ τρία. Dind. ἀλλ' (non ἄλλ') Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. ταῦτα πάντ' ἔ. B. Pors.

1129. εἰκοσί γ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

1130. σιγῶν B. Pors. σιωπῶν Gel. Dind.

1130-32. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 41. Dind.

1131. Sensus: præter tres illos iambicos versus etiam plurium reus eris, h. e. plures perstringentur tui iambici versus. ἰαμβίοισιν Elb. In eodem φανῇ. Dind. ἰαμβείοις B. Pors. ἰαμβίοις 1. -βίοισι 2. Dobr.

1132. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ'; — ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί. Sic distincte in membr. et optime, quem ad modum, vulgo etiam recte expressum 1227. ἐγὼ πρίωμαι τῷδ'; — ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί. In B. D. scriptum hic, ut vulgo legitur: ἐγὼ σιωπῶ τῷδέ γ'; ἂν—. In C. non interposita Bacchi persona τῷδε ἂν πείθῃ. Lys. 530. σοί γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ 'γώ; Brunck. Usum conjunctivi σιωπῶ, taceam, illustrat Dawes. M. Cr. p. 78. τῷδέ γ'. Δι. ἂν πείθῃ — Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. τῷδ' Phryn. Dind. γ' prius om. B. Pors.

1133. οὐράνιόν γ' ὅσον, *immane quantum*. Hes. οὐράνιον ἄχος· δηλοῖ καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ ὑψηλόν. Spanh. V. ad 780. In Vesp. 1520. ῥίπτε σκέλος οὐράνιον, ubi v. Not. Eurip. Alc. 229. βρόχῳ δέρην οὐρανίῳ (*sublimi*) πελάσαι. Berg.

1134. ὁρᾷς ὅτι ληρεῖς. Absurde vulgo hæc verba Æsch. tribuuntur, qui nondum scit, quid in suis versibus carpere velit Eurip.; ideo mox ab eo percontatur, quid in eis peccaverit. Sunt ista Eurip. ad Bacchum, ad quæ hic etiam respondet, ἀλλ' ὀλίγον γ' ἐμοὶ μέλει. Accedit Codd. auctoritas. Sunt ista verba in B. D. Euripidi continuata. Brunck. Recte in vulg. Æsch. tribuuntur: is, tacere jussus, audita tam gravi accusatione, Baccho dicit: viden' te nugari, quum mihi silentium imponis? nam talibus obmutescere, ignavi esset. Ad quæ Bacchus: ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει, quæ formula est ægre concedentium. Similiter 1148. deus retunditur a magnanimo poeta. Euripidi qui dictum suum nullis etiam argumentis adstruxerat, ita loqui, tamquam re confecta, minime conveniens. Hotib. ἀλλ' ὀλίγον etc. Ms. Vat. his verbis rectius præfigit personam Euripidis. Kust. Verba ὁρᾷς ὅ. λ. Æsch. tributa in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. (Personæ bis evanidæ 1. Dobr.) γέ μοι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

1135. φῆς (sine iota subscr.) Brub. Gel. μ' abest Bav. ἐξαρχῆς Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

1136. Corrigendum in ed. Lips. ἐποπτεύων. Dind.

1137. Perperam ante Brunck. legebatur οὐκοῦν puncto post τεθν. posito. Dind.

1139. πότερον Elb. αὖ pro οὖν in Bav. — ἑρμῆν Ven. i. ii. Dind. πότερον οὖν B. Pors. πότερον τὸν 1. Dobr.

1140. χειρὸς Elb. Dind. χειρὸς B. Pors. χειρὸς 1. Dobr.

1142. τὸν 'Εριούνιον. Quomodo Mercurius duobus ap. Hom. locis dictus legitur Il. Υ. 73. et Ω. 360. ubi postremo loco μεγαλωφελὴς in brevibus Scholl. redditur. Spanh. ἐκεῖνον. Schol. τὸν δόλιον δηλονότι, ἀλλὰ τὸν ἐριούνιον. Nempe, quia dixerat: δόλοις λαθραίοις. Erat autem δόλιος cognomen Mercurii. V. ad Plut. 1158. ut et 'Εριούνιος ap. Hom. Berg. Nimirum ἐριούνιος est emolumenta adferens, ὠφέλιμος. V. Apoll. Soph. L. Hom. h. v. Zonar. ii. 859. intpp. Hom. l. l. χθόνιον γέρας est non terrestre munus, nec χθόνιος, *terrestris*, ut redditur, sed, quod ad inferos pertinet, unde lepide Bacchus eum dicit a patre accepisse munus vespillonis (τυμβωρύχου). Dind. Hic et ss. Æsch. tribuuntur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Id.

1143. προσεῖπε Elb. Dind.

1145. Ms. μᾶλλον. Bent. μᾶλλον pro μεῖζον B. Pors. μᾶλλον et μεῖζον sup. rub. quasi gl. 1. Dobr.

1147. οὕτως ἂν B. Pors.

1148. V. ad Plut. 809. Spanh. Citat Erotianus [p. 284. ed. Franz.] v. Οἶνος ἀνθοσμίας et Suid. v. 'Ανθοσμίας. Kust. Erotianus in expositione vocum Hippocr.: οἶνος ἀνθοσμίας, ὁ εὐώδης καὶ ἡδύς. ὡς 'Αριστοφάνης ἐν Βατράχοις καὶ Θεσμοφοριαζούσαις. Posteriores Thesm. intelligit; nam in prioribus, quæ exstant, nomen illud non reperitur. Brunck. Suid. ἀνθοσμίας. Pors.

1149. τὸ βλάβος Attice pro βλάβη. Antiphon Or. xiv. p. 133. ἐν δὲ τοῖς ἀνηκέστοις πλέον βλάβος τὸ μεταγνῶναι. Spanh. Add. Tho. M. p. 144. et Mœr. p. 103. atque utriusque intpp. ἀνιστήσω vitiose Junt. ii. iii. Dind.

1150. σωτὴρ —. Hæc ab illis pendent, quæ ex Choëphoris adducebat Æsch. supra 1134. Berg. Etiam h. l. σύμμαχος Ald. etc. Dind.

1151. ἐς 2. et τήνδε ex em. ej. m. Dobr. εἰς γῆν Ald. etc. Dind.

1153. πῶς δίς; Hoc bene in C. D. Baccho, ut vulgo, tributum: in duobus aliis Æsch. Brunck. ῥῆμα Elb. Dind.

1154. εἰς γ. φ. τήνδε B. Pors. H. l. ἐς γῆν Ald. etc. φησι Ald. Junt. i. ii. iii. etc. Dind.

1155. Versum hunc et tres sequentes

citat Gell. xiii. 24. ubi ait: "Videturne tibi utroque in loco M. Cicero duobus verbis idem, sicuti tu putas, significantibus inepte et frigide esse usus, ac tali joco dignus, quali ap. Aristoph. facetissimum Comicorum Eurip. Æschylum insectatus est, quum ait: Δὶς ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος· Ἥκω γὰρ εἰς γῆν, φησὶ etc. Kust. ἥκω δὲ —. Perperam vulgo ἥκειν, manifesto errore. In meo, bona syntaxi sed pessundato metro, scriptum est ἥκειν δὲ ταυτόν ἐστι τῷ κατέρχεσθαι. [Ita tamen legi jusserat Wasius in Senario p. 14. ratus σ ante θ non raro liquescere post vocalem brevem. κατέρχεσθαι etiam in Elb. legitur eumdemque infinitivum prætulit Trendelenburg. ap. Harl. Dind.] Haud imperite judicavit librarius, utrumque verbum ejusdem modi esse debere: sed ipsa Æsch. verba repetenda erant. In C. hic versus omissus est. Scripturam hujus et seq. versus dudum sic emendaveram non inspecto Gellii loco, quem protulit Kust. sed quod in eo præcipuum erat, omittens. Dum has notas scribo, forte fortuna recordor bonæ operæ, quam præstitit idem mihi Gell. ad Thesm. 456. et negligentiæ, cujus ibi reum Kust. egi, et versus hujus fab. 356. e Gell. etiam emendati. Illum itaque adeo, experiri cupiens, an eum mihi consentientem sim habiturus. Sic autem apud eum xiii. 24. Comici versus leguntur: δὶς ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος. | ἥκω γὰρ εἰς γῆν, φησί, καὶ κατέρχομαι. | ἥκω δὲ ταυτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι· | νὴ τὸν Δί', ὥσπερ εἴ τις εἴποι γείτονι, | χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει κάρδοπον. Comico non fecisset injuriam Kust. si, quæ sunt in his bonæ lectiones, eas illi restituisset. Brunck. Abresch. Anim. ad Æsch. i. p. 405. Æschylum tuetur ita, ut nec prorsus idem valere ἥκειν et κατέρχεσθαι observet, et non inusitatum esse moneat, conjungi verba fere idem valentia. Dind. Sic sugillatus ab Eubulo Comico Tragicus Chæremon juxta Casaub. apud Athen. ii. p. 43. in versu ὕδωρ τε ποταμοῦ σῶμα διαπεράσαμεν· nempe quod bis idem dixerit, quum sufficeret vel ὕδωρ vel ποταμοῦ σῶμα de *aqua* ibi dictum. Etsi hanc fuisse Eubuli ibi mentem, ut eo nomine Chæremonem redargueret, haud utique manifesto liqueat. Verum idem poterat huic Comico verius objici, dicenti non solum Plut. 288. ὥστ' ἥδομαι καὶ τέρπομαι, sed insuper Pac. 290. ὥστ' ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι, ubi non *bis* solum, ut in adducto hic Æsch. versu, sed *ter* idem dicitur, nisi quod alii sunt comicæ licentiæ, alii tragicæ gravitatis fines. Spanh. ἥκειν Ald. et cett. edd. Pro κατέρχομαι in Elb. est κατέρχεσθαι, probante, si antea ἥκειν legatur, Trendelenb. Dind. Lege ἥκω. Bent. κατέρχεσθαι B. Pors. ἥκειν—κατέρχεσθαι 1. 2. Dobr.

1156. ὥσπερ εἰ (ut Brunck. ed.). Vulgo γε inserunt [ὥσπερ γ' εἰ]: immo in membr. geminatur: ὥσπερ γ' εἴ τίς γ' εἴποι. Tam a poëta est unum, quam alterum. Brunck. γ' om. 1. Advers. p. 37. Dobr.

1157. χρ. μοι σὺ B. Pors.

1159. Versus [e vulg. lect.] claudicat, utpote uno pede brevior, quem Ms. Vat. U. integrum nobis sic exhibet: Ἄνθρωπε, ταῦτα 'στ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχει. Lectio hæc vulgatæ, utpote non solum mutilæ, sed etiam frigidæ, longe præstat, cujus sensus est: *Haud sane, o blatero et verbose homo*, hæc ita comparata sunt; sed (versus hic omnium) versuum optime se habet. Nimirum præcedens versus, ut huic respondeat, sic scribendus est: Οὐ δῆτά γ' οὕτως, ὦ κατεστωμυλμένε. Kust. Iste versus cum præced. recte cohæret hoc modo: οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὦ κατεστωμυλμένε· Ἄνθρωπε ταύτῃ 'στ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχει· *haud sane istud, o garrule homo, hoc modo est comparatum; sed optime* omnium *versuum* iste *se habet*. Alias in præced. versu pro τοῦτο foret οὕτως scribendum cum Kust. Biset. in quibusdam vetustis exemplaribus invenit hunc versum ita scriptum: — ταῦτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον. Quæ lectio est non mala, si modo hic etiam ταύτῃ scribatur hoc modo: Οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὦ κατεστ. Ἄνθρωπε ταύτῃ 'στ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον· *haud sane istud* carmen — *ita comparatum est, sed omnium optime se habet*. ἐστιν ἔχον pro ἔχει, ut Pac. 334. ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον. Berg. Vulgo sic legitur hic versus toto pede defectus: ἄνθρωπε, ταύτῃ 'στ', ἀλλ' ἑτέρως ἔχον. Meliorem lectionem Kust. suppeditaverat Vat. Cod. collatio. At vero optima est et sincera, quam dedi e meis. [Scriptus in Cod. E. hic versus, ut eum exhibet textus noster. Brunck. Sic etiam uterque Cod. Inv. Dind.] ἄνθρωπε, ταῦτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον. Tres habent ἔχον· solus B. ἔχει. Tres ταῦτ', bene: solus C. ταῦτ' cum gl. οὕτως. Euripidis criminationi ἥκω ταυτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι, et δὶς ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν respondet Æsch. οὐ δῆτα τοῦτο τὸ αὐτό ἐστιν, ἀλλ' ἔστιν ἄριστα ἔχον τῶν ἐπῶν. ἔστιν ἔχον valet ἔχει, eleganter in altero membro participio ἔχον posito, ab ἔστιν prioris membri pendente. Sic Pl. 371. τὸ δ' ἔστιν οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ἑτέρως ἔχον. Minus bene ibi legeretur ἔχει. Scripta

jam hac nota animadverto eamdem plane quam dedi lectionem esse in ed. Bern. Junt. unde enotata fuit in Excerptis Scal. In minoribus Batavis integer saltem senarius legitur: *ἄνθρωπε, ταύτῃ γ' ἐστὶν, ἀλλ' ἑτέρως ἔχον.* Sed hæc lectio ab interpolatore [Biseto] concinnata fuit. Brunck. Lege *ταὐτόν ἐστιν ἀλλ' ἑτέρως.* Ms. et ed. vet. *ταὖτ' ἐστ' ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν.* Bent. *ταύτῃστ' ἀλλ' ἑτέρως ἔχον* Ald. *ταύτῃ'στ' ἀλλ' ἑτέρως ἔχον* Junt. II. III. Gel. *ταὖτ' στ' ἀλλ' ἑτέρως ἔχον* Crat. Ven. I. II. Wech. *ταὖτ' ἐστ' ἀλλ' ἑτέρως ἔχον* Raph. *ταύτῃ 'στ' ἀλλ' ἑτέρως ἔ.* Port. *ταύτῃ γ' ἐστὶν ἀλλ' ἑτέρως ἔ.* Lugd. Amst. In not. ed. Lugd. "*ταύτῃ 'στ'* vel *ταὖτ' ἐστ' ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχ.* Vet." *ταὖτ' ἔστ' ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον* Junt. I. Brub. In fine *ἄριστ' ἐπῶν ἔχον* etiam Elb. et Bav. [Monac.] Lib. Pogg. *ἄνθρωπε ὅδ' ἐστ' ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.* Dind. *ταύτῃ 'στὶν ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον* B. Pors. *ταὖτ' ἔστ'* 1. *ταύτῃστ'* 2. primo *ταῦ* uterque, sed accentus mut. eadem m. ut puto in 1. certe in 2. tum *ἄριστ' ἐπῶν ἔχον* 1. 2. Dobr.

1160. *καθ' ὅτι δὴ λέγεις.* Sensus gratia legere malim: *τοῦθ' ὅ τι δὴ λέγεις.* Kust. Euripidi tribuitur in Ald. Junt. I. etc. *καθ' ὅτι* edd. vett. etiam Port. *καθ' ὅ, τι* Lugd. Amst. Dind. *ὅτι σὺ λ.* B. Pors.

1161. Versum hunc et sequentem male interpretatus est Frischl. quorum sensus hic est: 'in patriam *ἐλθεῖν* dicitur ille, qui ejus particeps est (sive, cui quovis tempore in eam redire licet). Nam nullo antea exilio mulctatus in eam venit. Exul autem in patriam et *ἥκειν* et *κατέρχεσθαι* dicitur.' Nimirum *κατέρχεσθαι* dicitur de illis, qui post exilium in patriam redeunt, volentibus hoc ipsum et permittentibus aliis civibus. At alii, quibus numquam reditu in patriam interdictum fuit, simpliciter *ἥκειν* vel *ἔρχεσθαι* in eam dicuntur. Hic est verus hujus loci sensus, quem interpres Latinus minime intellexit, ut ex ejus versione satis colligi potest. Kust. *Εἰς γῆν μὲν ἐλθεῖν* Suid. in *Ἥκω.*

Bent. *εἰς—ὅτῳ* B. Pors. *μετ τῇ* Ald. tres Junt. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Primus *μετῇ* recte dedit Port. Dind.

1162. *ἄλλης* appears to me to make nonsense; it must be exchanged for *ἄλλως. ἄλλως γὰρ ἐλήλυθε,* "for he comes without being peculiarly circumstanced," *χωρὶς ξυμφορᾶς,* "without the calamity of exile." Lucian. Deor. judic. *ἄλλως ἠρόμην,* "I asked for no particular reason." John Seager in the Classical Journal n. iii. p. 503. *συμφορᾶς* Ald. etc. *ἐλήλυθεν* Elb. Dind.

1163. *κατέρχεται.* Schol.: *ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν φυγάδων χρῶνται τῷ κατέρχεται.* De omnibus, qui in patriam veniunt, possumus uti verbis *ἐλθεῖν* et *ἥκειν*, et de exulibus; sed de istis peculiariter usurpatur v. *κατελθεῖν* s. *κατέρχεσθαι.* Demosth. c. Aristocr. [p. 636. t. i. Reisk.] *δέον γὰρ μηδὲ ἐξέπεσέ τις τὴν ἀρχὴν, οὐκ ἐπὶ δίκῃ κατελθεῖν εἰς ταύτην.* Ap. Æsch. Eumen. 465. Orestes, de quo hic sermo est, dicit: *κἀγὼ κατελθὼν, τὸν πρόσθε φεύγων χρόνον.* Soph. Antig. 206. de Polynice: *φυγὰς κατελθών.* Berg. Add. Pors. ad Eur. Med. 1011. Dind.

1164. *σὺ τί* B. Pors.

1165. *οὔ φημι* etc., id est, *nego Orestem exulem impetrata venia domum rediisse.* Interpres rursus aliud hic egit. Kust.

1166. *λάθρα γὰρ ἦλθεν.* Ap. Eurip. Electr. 88. Orestes dicit: *ἀφῖγμαι δ' ἐκ θεοῦ χρηστηρίων Ἀργεῖον οὖδας, οὐδενὸς ξυνειδότος — τοὺς κυρίους.* Ægisthum et Clytæmnestram intelligit. Berg. *ἦλθεν* Vat. Dobr. *ἦλθε* Junt. III. Dind.

1167. *ἑρμῆ* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. Wech. Brub. Gel. Raph. *ἑρμῆ* Ven. II. *ἑρμῆν* Port. Lugd. Amst. Mox *ὅτι* edd. vett. In Brub. Lugd. Amst. *ὅ, τι* — *δ'* ante *οὐ μ'* deest Bav. Dind. *ἑρμῆν* B. Pors. *ἑρμῆν* 1. 2. Dobr.

1169. *σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.* Hoc supra 1149. dixit: *σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος.* Kust. *εἰς* B. Pors.

1170. *τύμβου* —. Hæc cum illis cohærent, quæ recitabat 1150. Berg. *τάδε γε.* *γε* om. B. Pors. *τῷδε* in Æsch. Choëph. 4. edidit Pors. Dobr. *τῷδε* Rav. Legebatur *τάδε γε.* Particulam Borg. Dind. *τάδε κ.* 1. *τάδε γε κ.* 2. Dobr. Lege *λέγε.* Bent.

1171. *τοῦθ' ἕτερον.* Sic quidem Codd., sed, ut opinor, mendose. Scribendum *ταὐθ' ἕτερον,* id est, *ἕτερον τὸ αὐτὸ αὖθις λέγει,* quod in versione expressi. Brunck.

1173. *τεθνηκόσιν.* Perperam vulgo *ν* finale omissum, cum versus labe: emendata in membranis est scriptura et in C., quod quum observo, vereor ne stulte diligens videar. Brunck. *τεθνηκόσι* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. Dind.

1174. Quod de mortuis ter invocatis hic a Baccho tangitur, ad receptum pridem apud Græcos ritum respiciunt, juxta quem defunctorum peregrinis in oris animas ter magna voce erant soliti vocare superstites socii, quo illæ domum scilicet repeterent. Cujus utique rei luculentum exstat ap. Hom. exemplum, apud quem post interfectos sex a Ciconibus Ulyssis

socios, naves non ex eo littore prius dicuntur recessisse Od. Γ'. 65. πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι, οἳ θάνον ἐν πεδίῳ Κικόνων ὕπο δηϊωθέντες. Quod velut ἀρχαῖον ἔθος, adducta ritus illius causa, in brevibus ad poëtam Schol. et ap. Eustath. etiam tangitur. Hinc apud Maronem Æneas, viso trucidato in inferis Deïphobo, Æn. vi. 505. 'Tunc egomet tumulum Rhœteo in limine inanem Constitui, et *magna* manes *ter voce* vocavi:' ubi adduci a viris eruditis haud dissimilia Ausonii verba video quæ exstant Parental. i. 13., hunc vero Homeri locum, quem ante oculos habuit Maro, quique idoneus est vetusti illius ritus index, ut nunc de hujus Comici nostri eam in rem verbis sileam, quantum equidem norim, prætermitti, et de quo silet ibidem Servius. Haud omisit vero eumdem Mæonidæ locum ad Ausonium Vinetus, uti nec alium Theocr. Id. xxiii. 43. postremus Ausonii apud Batavos editor, vir doctus: Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὃ μεν κρύψει τὸν ἔρωτα, Κἢν ἀπίκῃ, τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον ὦ φίλε, κεῖσαι. SPANH. στοιβήν. Gl. σωρείαν λέξεων ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ πρέποντος, παρὰ τὸ πρέπον. BRUNCK.

1175. ἐποίης Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. DIND.

1176. κἂν που δίς. Hoc propterea Comicus facit Eurip. dicere, ut contra seipsum sententiam ferat; nam Eurip. sæpius eamdem rem bis dicit, ut v. g. Phœn. 1371. de Eteocle et Polynice: δισσὼ στρατηγὼ καὶ διπλὼ στρατηλάτα· ubi duæ priores voces plane idem significant, quod duæ posteriores, et alterutræ hoc loco sunt prorsus supervacaneæ; nam nulla exaggeratione opus ibi est, in qua alias cumulari possunt voces ejusdem significationis, aut etiam eædem repeti. Hinc rectissime ad illum locum Barnes: 'inanis', inquit, 'et frivola tautologia.' Stanl. ad illum Æsch. locum, quem Eurip. sugillat: "Ab hoc vitio δὶς ταυτὸ λέγειν, quod Æschylo impingit, immunem sese gloriatur Eurip. ap. Aristoph. in Ranis: an satis recte, hæreo; quid enim aliud in Oreste 140.? σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης τιθεῖτε, (τίθετε Pors.) μὴ κτυπεῖτε, μήδ' ἔστω κτύπος·" deinde pergit: "Nec vero idem tantum est μήδ' ἔστω κτύπος, quod μὴ κτυπεῖτε, sed, quod frigidius, minus est." Hæc ille. Sed non animadvertit vir acutissimus, quam optime et decore id ibi fecerit poëta; nam illa verba dicuntur ab Electra, quæ fratri ægro et jam dormienti assidet, ad chorum venientem non sine strepitu, adeo ut periculum sit, ne excitetur dormiens, quod Electra minime voluisset; nam dicit ibi: ἐμοὶ τόνδ' ἐξεγεῖραι συμφορὰ γενήσεται. Itaque vix potest satis verborum invenire, ut ostendat, quantopere cupiat silentium esse. Non debuit ergo ille locus reprehendi, quum sit longe elegantissimus; quod fatebitur, qui et sequentia ibi legerit. Præterea cur dicit minus esse μήδ' ἔστω κτύπος, quam μὴ κτυπεῖτε? imo etiam plus est; nam potest esse strepitus, etiamsi ego non strepam. BERG. στοιβήν. Sic Comicus noster eleganter appellat voces istas, quæ fulciendi tantum metri gratia in versum a poëtis inculcantur, sensum autem nihil juvant; cujusmodi esse solent otiosa illa epitheta, τὰ ὑπερείδοντα τὸ πίπτον τοῦ μέτρου καὶ ἀναπληροῦντα τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ, ut Lucian. inquit initio Timonis. KUST. ἴδοις Suid. in στοιβῇ. BENT. Corrupte Suid. Ms. in στοιβ. qui et Soph. tribuit. PORS. ταυτὸ 1. DOBR.

1178. μοὔστιν pro μοι ἐστιν. Suid. Οὐ γάρ μοὔστιν· ἀλλ' ἀκουστέα. τὸ τέλεον· οὐ γὰρ ἀλλά μοί ἐστιν ἀκουστέα· ἀντὶ τοῦ πάνυ γάρ· Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· καὶ ἐν Ἱππεῦσιν (v. 1202.) Ἄπιθ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ χάρις. V. Eq. 996. 1088. [addi poterat v. infr. 1495.] BENT. οὐ γάρ μου 'στίν. Sensum sic supplet gl.: γνῶναι πρὸ τοῦ ἀκοῦσαι, quod paulo longius arcessitum videtur. Quidni? οὐ γάρ μου 'στὶ λέγειν. Rem transegit Berg. hæc verba in versione omittendo, qua ratione nihil profecto tutius vel facilius est. Perperam in Cod. E. [ut in Rav.] ἀκουστέον, neglecto eleganti Atticismo. Subobscurus est hic locus, in quo plenum ad sensum aliquid deficit. Salebram transiluit Berg. Ego, quod maxime probabile videbatur, in versione expressi. Sed aliter sententiam supplet gl. Cod. οὐ γὰρ μοὔστὶ πρὶν ἀκοῦσαι γνῶναι· *non enim mihi fas est judicare priusquam audierim;* μοὔστὶ accepto pro μοι ἐστί. BRUNCK. Lege et distingue οὐ γάρ μοι 'στιν ἀλλ' ἀκουστέα Τῶν—*etenim me audire oportet tuorum*—. ἀκουστέον B. PORS. λέγε Elb. et Bav. μοὔστὶν Ald. Junt. I. III. Wech. μου 'στὶν Junt. II. Crat. Ven. I. II. Brub. Gel. etc. DIND. μοὔστὶν (οι) 2. DOBR.

1179. τῆς τ' 1. sed τ' recentius. DOBR.

1180. ἦν Οἰδίπους. Schol. ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. ἔστι δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος. Non exstat hodie. BERG. Ms. Vat. U. rectius [pro vulg. εὐτυχὴς] εὐδαίμων ἀνήρ. KUST. Sic optime Vat. Cod., quod absque eo etiam reponi poterat ex Æsch. responso: *Non hercle* εὐδαίμων, *sed* κακοδαίμων. Hoc illud sibi opponi flagitat: loci gratiam corrupit, qui e gl. interpolavit vulgatum εὐτυχής. Idem Euripidei prologi voca-

bulum repetit etiam Bacchus v. 1193. ubi εὐτυχὴς metrum admittere non gravabatur. Brunck. εὐτυχής. εὐδαίμων Ms. apud Valck. ad Eurip. Phœn. 1591. sed εὐτυχὴς quoque Schol. ad Æsch. Theb. 781. εὐδαίμων B. Pors. εὐτυχὴς ἀνὴρ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. Inde corrigenda nota Inv. Dind. εὐδαίμων 1. sed εὐτυχὴς 1217. εὐτυχὴς utroque loco 2. Dobr. Ms. εὐδαίμων. Bent.

1181. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτα. Quam priorem Œdipi felicitatem ei prorsus hic abnegat Æsch. in eo tamen idem agnoverat Sept. Theb. 778. Τίν' ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἐθαύμασαν Θεοὶ καὶ ξυνέστιοι πόλεως, Πολύβοτός γ' αἰὼν βροτῶν, Ὅσον τότ' Οἰδίπουν τίον. Cui adde Soph. Œd. Tyr. 1214. τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον τὰς εὐδαιμονίας φέρει etc. Spanh. κακοδαίμων φύσει. Sane et ipse Eurip. aliter in Phœn. 1589. ubi Œdipus dicit: ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον, Cf. totum istum locum; nam ibi usque 1605. eadem fere dicuntur, licet aliter, quæ hic apud Comicum usque ad 1195. Berg. Inv. ex utroque suo libro νὴ τ. Δ. edidit; usitatius est μὰ sequente οὐ, ut paulo post. μὰ τὸν Δί' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. cett. Pro οὐ δῆτ' in Elb. οὐ δί· οὐ δῆτ'. Dind.

1182. Metrum versus hujus laborat. Quare præferenda est lectio Cod. Ms. Vat. U. qui sic habet: ὅν τινά γε πρὶν ἢ φῦναι μὲν ὠ'πόλλων ἔφη. Kust. ὅντινά γε, πρὶν φῦναι μέν, ὠ'πόλλων ἔφη. Sic e membr. edidi, in quibus tamen mendose Ἀπόλλων, versu ob articuli defectum claudicante. Eadem plane est scriptura in C. Duo alii ut vulgo perversissime: ὅν τινά γε, πρὶν μὲν ἢ φῦναι, Ἀπόλλων ἔφη. ὠ'πόλλων est in Vat. Cod. cujus scripturam ad eumdem modum jam emendaverat Valck. ad Eurip. Phœn. p. 539. [ed. prim.] Plane eadem Cod. scriptura, quam e membr. enotavimus. Brunck. Eamdem in duobus suis invenit Inv. atque recepit etiam Ἀπόλλων, quum non tantum propter articuli necessitatem, sed etiam metri causa legendum sit ὠ'πόλλων. Dind. πρὶν φῦναι μὲν Rav. Borg. πρὶν μὲν ἢ φύναι Ἀπ. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Id. πρὶν φῦναι μὲν B. (V. ad Phœn. 1613.) Pors. πρ. φ. μὲν 1. Dobr. πρὶν μὲν ἢ φῦναι Ἀπόλλων: Ms. πρὶν φῦναι μέν: Lege ὠ'πόλλων. Bent.

1184. Inv. qui antea cum Brunck. et, ut videtur, suis libris consentientibus dederat εὐδαίμων, hic tamen εὐτυχὴς reposuit ex iisdem. At probabilius est, Æschylum repetiisse vocab., quod Eurip. adhibuerat. Dind. οὗτος deest Elb. Bav. Id. εὐτηχὴς ed. 1532. in εὐτυχὴς mutat Pors.; hoc igitur, non εὐδαίμων, habet B. Dobr.

1186. Vulgo erat οὔμενουν. Mutavit Brunck. Sensus: non desiit esse infortunatus. Dind. ἀλλὰ μὰ τὸν Bav. οὔμενουν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. etc. Dind. Liber Borg. μὰ τὸν Δί' οὐ μὲν οὖν οὐ δῆτ'. Id.

1188. ἐν ὀστράκῳ, id est, in olla. Omnia enim vasa fictilia vel figlina Græci ὄστρακα vocant. Kust. In χύτραις nempe seu ollis exponi solitos olim infantes tradit hic Schol., unde χυτρίζειν id sit ab iis dictum. Id vero tangit et illustrat manifestus eam in rem apud Comicum locus Thesm. 512. Τὸ δ' εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον Ἵνα μὴ βοώῃ κηρίῳ βεβυσμένον, qua de re in Schol. ibid. et ad Ach. 462. agitur. Spanh.

1189. ἐκτραφεὶς plene Elb. Dind.

1190. ἤῤῥησεν. Gl. μετὰ φθορᾶς ἦλθεν. Est ab ἔῤῥω, cujus verbi vis et significatio in gl. Hes. satis explicata. Futurum Attici a forma contracta derivant: ἐῤῥήσω, ut τυπτήσω. v. ad Lys. 459. In eadem fabula 1240. οὐκ ἐῤῥήσετ', ὦ μαστιγίαι; Ab hoc futuro derivantur cognata tempora, ut aoristus hic et præteritum Thesm. 1075. ὀχληρά γ' εἰσήῤῥηκας. Brunck. οἰδῶν τὼ πόδε. ὅθεν νιν Ἑλλὰς ὠνόμαζεν Οἰδίπουν, in Phœn. Eurip. 27. Berg.

1193. Perperam vulgo et solœce εὐδαίμων ἄρ' ἦν. [Interrumpit hoc faceto dicto utriusque poëtæ orationem Dionysus. Euripides, quæ sequuntur, non ad hunc, sed ad Æsch. dicit. Dind.] Nostra lectio [εὐδ. ἂν ἦν] perspicue scripta est in B. v. not. ad Lys. 149. et supra 864. Brunck. Retinuit Inv. cum utroque suo Cod. vulgatum, neque ἂν non subintelligi potest. αὐτὸν Junt. ii. iii. Ven. ii. Gel. Dind.

1194. Hæc ironice dicta, quæ miserabilem Erasinidæ sortem innuunt, manifeste arguunt, hanc fabulam post ejus viri condemnationem et mortem actam fuisse et cum aliis locis firmant nostram et antiqui Schol. de ejus didascalia sententiam. Periit enim Erasinides cum aliis ducibus eodem anno, quo ad Arginusas pugnatum est, Callia archonte, anno belli xxvi. Palmer. [Exercc. p. 775.] Si unus ex decem illis ducibus fuisset, qui pugnarunt ad Arginusas, ex quibus plerique, nempe qui Athenas redierant, vincti condemnati ad mortem fuerunt, quod illos, quos in prælio amiserant, sepulturæ non dedissent, ut est ap. Xen. i. Hell. [c. 7.] et ap. Schol. Dicit autem ironice; nam minime fuisset beatus, si unus illorum fuisset. Berg. κἀστρατήγησε Ald. Junt. i. ii. iii.

Gel. Etiam in Elb. ν finale deest. κἀστρατήγησέν Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. κἀστρατήγησε Port. Lugd. Amst. — γ' Brub. Dind.

1195. καλῶς. Superscriptum in C. καλοὺς pro varia lectione. Brunck. καλοὺς 1. Vat. Dobr.

1196. κνίσω τὸ ῥῆμα. Infra 1226. ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους. Berg. Sensus: non in singulis versibus unumquodque dictum vellicabo. τοῖσι Elb. Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. τοῖσιν Port. Amst. Hoc etiam in not. Scal. ed. Lugd. affertur. Dind. κατ' ἔπος δὲ Suid. in 'Απὸ ληκυθίου. Bent. δέ σου Suid. ed. Ms. ληκυθ. Pors.

1197. τὸ ῥῆμά θ' ἕκαστον Borg. Dind.

1198. ἀπὸ ληκυθίου σοι eleganter membr. Inde depravata est vulgata lectio, quam repræsentant C. D. ἀπὸ ληκυθίου σου. Meliorem exhibet B. sed nostræ non præferendam: ἀπὸ ληκυθίου τοὺς σοὺς προλόγους διαφθ. Brunck. V. Opusc. p. 32. ἀπὸ ληκυθίου τοὺς σοὺς προλόγους διαφθερῶ. Sic in Cod. scriptum: recte, ut intelligas e proximo versu: ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς; Pors. Hic versus deest Elb., librarii negligentia, quia sequens eodem vocabulo incipit. Dind. σου τοὺς 1. 2. λόγους sine pro 2. Dobr.

1200. ὥστ' ἐναρμόττειν. Ita facis prologos, ut quibusdam versibus applicari possint voces istæ: ληκύθιον, κωδάριον, θυλάκιον, et similes, salvo metro et sensu alio evadente ridiculo: nempe quum verbo aliquo tertiæ personæ, ut ἀπώλεσεν, quod commode construi possit cum aliquo nomine tertiæ personæ exstante in verbis Eurip. Duo ergo observanda sunt, si quis velit alicubi applicare voces ληκύθιον ἀπώλεσεν, ut et metrum constet, et sensus fiat non ineptus. Male itaque applicarentur Prologo Phœnissarum illæ voces hoc modo: ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδὸν, καὶ χρυσοκολλήτοισιν ληκύθιον ἀπώλεσεν. Nam et sensus nullus est, et versus alter abundat uno pede; commodius autem possunt applicari prologo Hecubæ hoc modo: ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπὼν, ἵν' ᾅδης ληκύθιον ἀπώλεσεν. Hic et versus constat et est aliquis sensus: venio, inferorum recessu et tenebrarum portis relictis, ubi Pluto ampullam perdidit. Nam credibile est illos, qui in tenebris degunt ampullam perdidisse; si enim haberent ampullam cum oleo, accenderent lucernam. Berg. ἐναρμόζειν Rav. V. Lobeck. ad Phryn. p. 241. ἐναρμώττειν in Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. scriptum, pro quo ex Elb. ἐναρμόττειν affertur. Dind. ἐναρμόζειν B. [Ad Med. p. 23. Opusc. p. 376.] Pors. Vulg. 1. 2. ἐναρμόζειν Vat. Dobr.

1201. θυλάκιον. Ne quis miretur, quomodo hæc vox eodem modo possit ingredi in versum, quo ληκύθιον aut κωδάριον, quum in istis prima syllaba sit longa, in θυλάκιον autem in hoc ipso versu brevis; sciendum est, illam alias produci, ut in Plut. 763. ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. Berg. Eccl. 538., pro λήκυθον in Monacinum codicem venit λύκηθον. Ran. versu, καὶ κωδάριον καὶ ληκύθιον καὶ θυλάκιον, mendum in fine tollendum. In vocabulo enim θυλάκιον principium versatur corruptelæ. Post grammatici accessit manus metri prosodiæque intelligentis, qui posuit θύλακον. Sed quum alii minus illi quidem docti, verum elegantiores tamen homines perspicerent, deminutivis nominibus deminutivum adjungi oportere, revocarunt θυλάκιον: quod ita esse ex Schol. annotatione apparet. μικροπρεπὲς, inquit, τὸ κωδάριον. οὐχ οὕτω δὲ θύλακον. ἀλλ' ἐάν τις ποιήσῃ θυλάκιον, ἐγχωρεῖ. 'Insigniter corruptum locum' dicit Pors. ad Eurip. Med. 140. xi. Sed quantilla est correctio, καὶ κωδάριον καὶ ληκύθιον καὶ κυάθιον. Pollux enim Onomastico, lib. VI. cap. XIX. 105., τὰ δὲ ἀγγεῖα, inquit, τῶν μύρων, λήκυθος μυρηρὰ, καὶ ἀλάβαστρον. Φερεκράτης δὲ ἐν Λήροις εἴρηκε καὶ κυάθιον διάργυρον, ᾧ τὸ μύρον ἐγχεόμενον: vulgatum est ἐγχέομεν: paullo post, ᾧ τὸ μύρον ἐνῆν. Reisig. Consulto Aristoph. tria nomina elegit talia quæ adjecto ἀπώλεσεν idonea essent perdendis trimetris Euripideis. θυλάκιον tuetur etiam Suid. v. ληκύθιον. Dind. θολάκιον Ven. II. Id.

1202. ἰάμβοισιν Elb. et Bav. Dind. τοῖσιν B. Pors. ἰαμβίοισι 1. Dobr.

1203. καὶ δεῖ χρὴ λ. Crat. Ven. I. II. Wech. Dind. καὶ δὴ B. [δεῖ male Bas. 1.] Pors.

1204. Ex Archelao Euripidis principium, ut quidam dixerunt, teste Schol. [v. fragm. Eurip. Arch. 1.] Berg. ἀρχελάου ἡ ἀ. B. [sic 1. Dobr.] Pors.

1205. ναυτήλῳ Elb. Dind.

1206. ληκύθιον ἀπώλεσεν. V. Bent. ad Fragm. Callim. CCCXIX. [p. 548. Ern. ubi ληκύθειος Μοῦσα.] Kust.

1207. Hunc versum Euripidi, sequentem Baccho tribuunt tres Codd. Solus C. (et E.) juxta impressos utrumque Baccho adscribunt. Brunck. Dionyso una cum sequ. versu tribuitur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. τί post τουτὶ abest Bav. et ed. Gel. Dind.

1208. γνῶ Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

1209. ὑψιπύλης ἡ ἀρχὴ B. [sic 1.

DOBR.] PORS. Initium Hypsipyles Eurip.; tertii versus clausulam profert Schol., παρθένοις ξὺν Δελφίσι. Genuinam formam servarunt membr. πεύκῃσι, [Nam vulgo, etiam in utroque Cod. Inv. fuit πεύκαισι. DIND.] de qua v. Valck. ad Eurip. Phœn. p. 23. et nobis ad Medeæ 482. notata. In Lys. 330. vulgo etiam legitur δούλῃσιν ὠστιζομένη. Παρνασὸν est in IV. Codd. ut supra 1055. BRUNCK. V. Macrob. Saturn. i. 18. ubi etiam loci hujus Eurip. mentionem facit. KUST. θύρσοις etc. Eurip. Bacch. 137. de Baccho: νεβρίδος ἔχων ἱερὸν ἐνδυτόν. Ibid. 176. θύρσους ἀνάπτειν καὶ νεβρῶν δορὰς ἔχειν. Ceterum ut hic καθαπτὸς, ita Eccl. 504. συναπτός. Ab ἅπτειν est ἐνημμένος, de quo ad Nub. 72. BERG. νευρῶν Elb. — θύρσοισι καὶ νεβρῶς vitiose Lugd. DIND. Hinc emendabis Anonym. apud Montfaucon. ii. p. 501. Bibl. Coisl. ubi legis, νεβρῶν δορῇ καθαπτοὺς. PORS.

1210. ἐν πεύκῃσι etc. Quod de Baccho tradit similiter Eurip. Bacch. 306. πηδῶντα σὺν πεύκαισι δορυφόρον πλάκα: et Iph. Taur. 1243. τὰν βακχεύουσαν Διονύσῳ Παρνάσιον κορυφάν. Immo prout a Comico supra dictum Nub. 603. Παρνασίαν θ' ὃς κατέχων Πέτραν σὺν πεύκαις σελαγεῖ, ubi Æschyli præterea adduxi eam in rem et alia loca. Adde Catull. Epithal. Thet. [lxiv.] 391. Sæpe vagus Liber Parnassi vertice summo. SPANH. καταπτὸς Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. πεύκαισι παρνασσὸν κάτα Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. etc. παρνασὸν Elb. DIND. παρνασὸν B. PORS.

1211. πηδᾶ edd. vett. etiam Gel. πηδᾷ Crat. etc. DIND. τὸ λεῖπον τοῦ ἔπους παρθένοις σὺν δ. Marg. B. PORS. τὸ λεῖπον παρθένοις σὺν δελφοῖσι 1. et fere 2. DOBR.

1215. οὐκ ἔστιν —. Sthenobœæ principium, teste Schol. ad 1217. Ceterum hunc primum versum laudat Nicostratus Comicus ap. Stob. Serm. ciii. οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ. Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν συντόμως γε φιλτάτε Εὐριπίδη τὸν βίον ἔθηκας εἰς στίχον. Et Diphilus ap. eumdem Serm. cvi. Ὅταν ἀτυχεῖν σοι συμπέσῃ τι, δέσποτα, Εὐριπίδου μνήσθητι, καὶ ῥᾴων ἔσῃ· Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ. Qui Diphilus et ap. Athen. x. p. 422. egregio encomio ornat Euripidem: εὖ γ' ὁ κατάχρυσος εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης. BERG. παντᾷ 'νὴρ quidam. Not. Scal. DIND. σθενεβοίας ἡ ἀ. 1. DOBR.

1217. τὸ λεῖπον πλουσίαν ἀρεῖ (sic) πλάκα 1. DOBR. Ληκύθιον. N. B. et cæsura est et casus nominativus ante ἀπώλεσεν venit. Ληκυθ — est casus accusativus. BENT.

1218. Lege τί ἐστ'; BENT. ὑφέσθαι μοι δοκεῖς. id est, vela mihi contrahere videris. Metaphora enim sumta est a navigantibus, qui vento increbescente vela nimis turgida submittere vel contrahere solent; quod Græci ὑφέσθαι vocant. Eleganter Soph. Electr. p. 97. ed. Hen. Steph. [v. 337. s. 329. Erf.]: νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ. Schol. ad illum locum: ὑφειμένῃ· μὴ ὅλον τὸ ἱστίον ἀναπετασάσῃ ἀντὶ τοῦ, δοκεῖ μὴ ταπεινῶς διαλέγειν καὶ ὑπηκόως. μεταφορικῶς δὲ λέγεται ἀπὸ τῶν πλεόντων, οἱ πρὸς τὴν βίαν τῶν ἀνέμων οὐκ ἀντίσχοντες ὑφιᾶσι τῶν ἱστίων. Postquam ergo poëta noster voce ὑφέσθαι eo, quo diximus, sensu usus est, in versu sequ. cœptam metaphoram continuat, dum ait: τὸ ληκύθιον etc. nam lecythulus hic validum emittet turbinem. Ceterum sensui hujus loci multo aptior et convenientior lectio foret δοκεῖ pro δοκεῖς, ut Bacchus Eurip. dicat: censeo, Euripides, vela tibi submittenda esse. Nam lecythulus hic validum emittet flatum (a quo naviculæ tuæ periculum imminet). Apud Græcos autem δοκεῖ μοι ὑφέσθαι (pro, censeo vela esse submittenda) eodem modo dicitur, quo δοκεῖ μοι ποιεῖν, videtur mihi esse faciendum, et in citato loco Soph. δοκεῖ μοι πλεῖν, videtur mihi esse navigandum; et sexcenta alia. KUST. ὑφέσθαι μοι δοκεῖς. Better ὑφέσθαι μοι δοκεῖ. "I advise you to lower your sails. I am for lowering your sails." JOHN SEAGER in the Classic. Journal, n. iii. p. 503.

1219. τοῦτο πνευσεῖται. Insertam vulgo particulam γε omittunt tres Reg. πνευσεῖται forma est dorica Atticis poëtis in futuris mediis frequentata. V. quæ notavi ad Eurip. Hipp. 1104. Plut. 496. Menander ap. Stob. p. 59. Floril. Grot. εἰ τοὺς ἀδικηθέντας, πάτερ, φευξούμεθα. BRUNCK. Dele γε post τοῦτο. BENT. Post τοῦτο additur γε in Ald. etc. edd. deest in Elb. DIND. γε om. B. PORS. γε om. 1. DOBR.

1220. Per Cererem 884. juraverat Æsch. Eleusinius, quem inepte, ut et alibi, Eurip. videtur imitari; nisi loqui hæc potest tamquam μεμυημένος. HOTIB. δήμητραν B. PORS.

1222. Hunc versum Baccho recte tribuunt IV. Codd. Manifesto in impressis errore Æsch. adscriptus est. BRUNCK. Æschyli nomen præfixum in Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dionysi primum in Lugd. Amst. ἴθη (aut ἴθι?) λέγ' sine δή, Bav. DIND. Δι. 1. 2. DOBR.

1223. Est versus, ut monet Schol., ex Eurip. Phryxo posteriore, cujus etiam mentionem faciunt Lucian. in Macrob. p.

475. ed. Amst. [c. 23.] Plutarch. in vit. Isocrat. p. 837. [t. ix. p. 331. Reisk.] et Hes. v. Γλυκερῷ Σιδωνίῳ. Locus autem huic simillimus occurrit apud eundem Eurip. in Bacch. 170. s. Κάδμον ἐκκάλει δόμων, Ἀγήνορος παῖδ', ὃς πόλιν Σιδωνίαν λιπὼν etc. Kust. Initium est Eurip. Phryxi. Suppressam alterius versus partem habet Schol. ἵκετ' ἐς Θήβης πέδον. Brunck. Σιδόνιον δήποτ'. Junt. i. et Borg. Dind. Σιδώνιον δή ποτ' B. Pors. δή ποτ' 1. et τοῦ δευτέρου φρύξου ἡ ἀ. Dobr.

1224. τὸ λεπτὸν ἵκετ' εἰς Θήβης πέδον. 1. Dobr.

1225. ἀπωνρίω τὴν λήκ. Hoc Bacchus Eurip. dicit, suadens ei ut pestiferum illum lecythum emat: mox v. 1233. Æsch. suadet, ut eum vendat. Manifestus sensus est: et si forte in verbi significatione hæsitabat Berg., quidni Steph. Thes. consulebat? Non inepte vertisset: *vende lecythum. — Quid ita? Egone huic vendam?* Brunck. Illud toties repetitum ληκ. ἀπωλ. alludit eo, quod ληκυθίζειν de iis, qui opera expoliebant et exornabant, dictum est, ita ut ad artificiosam et quæsitam dicendi rationem Eurip. respiciatur. Conz.

1226. διακναίσῃ. Strattis: Εὐριπίδου δὲ δρᾶμα δεξιώτατον διέκναισε; ap. Schol. Eurip. Or. 269. Berg. ὁμῶν 1. Dobr.

1227. Pro τῷδ' in Elb. et Bav. τῷδέ γε, ut supra. Dobr. πρίομαι 1. 2. τωδί γ' 1. τῷδε γ' 2. ἐὰν servant 1. 2. Dobr.

1228. ἐπειδὴ B. (sic 1. Dobr.) Pors. ἐπειδὴ προλέγους, omisso πολλοὺς, Rav. Borg. Dind.

1229. ἕξ vitiose Junt. i. Dind.

1230. Principium ex Iphigenia apud Aulidem, ut dicit Schol., et exstat hodienum. Berg. εἰς Πίσαν. Sic bene A. C. Fœdissima menda vulgo: Πίσσαν. Brunck. Iphigeniæ Tauricæ exordium.— Πείσαν Rav. ut Cod. Mediceus Herodoti ii. 7. ἐπὶ Πίσσαν scriptor vitæ Isocratis in Orelli opusculis moralibus vol. ii. p. 8. Scripsi ego Πῖσαν, non impediente Pindaro, qui Πίσαν correpta ι dixit. Herodian. Ms. περὶ διχρόνων: Τὰ εἰς ᾱ λήγοντα θηλυκὰ, εἴτε ἐπὶ ὀνομάτων εἴτε καὶ ἐπὶ μετοχῶν, εἰ ἔχοι τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς δίχρονον καταλήγουσαν, πάντως ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχει, πᾶσα, στᾶσα, δῦσα, φῦσα, πῖσα, κρῖσα, κνῖσα. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι πίσαν εἶπε τὴν πόλιν κατὰ συστολὴν πίνδαρος· εἰ μέντοι εἰς σύμφωνον λήγει ἡ πρὸ τέλους συλλαβὴ, τὸ δίχρονον συστέλλεται, θάλασσα, ἄνασσα, πίσσα, νύσσα, λίσσα. Cf. Stephan. Byzant. v. Πίσα. Dind. Pro εἰς in Elb. ἐς. Πίσσαν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Id. πανταλίας B. Pors. παντέλειος (sic) 2. τῆς ἐν τ. l. ἀ. 1. Dobr.

1231. θοαῖσιν ἵπποις. Reliqua pars iambi: Οἰνομάου γαμεῖ κόρην. Berg. θοαῖσιν deest Elb. — ληκύθιον perperam Junt. i. Dind. τὸ λ. οἰνομάου (vel οἰν.) γ. κ. tantum 1. Dobr.

1232. αὖθις αὐτὴν Junt. i. Dind.

1233. ἀπόδου, *vende*. Sic perspicue in membr. ut perite emendavit Dawes. Vulgata lectio ἀπόδος alienam hujus loci significationem habet: *redde, restitue* [supra 272. *solve*]. Brunck. ἀπόδος Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Ita et Ms. Barocc. 127. υ tamen superscripta: ἀπόδυς. Dind. ἀπόδου Dawes. Misc. Crit. p. 243. et ex 2. manu Ms. B. 127. Pors. Hæc ex exempl. ed. 1547. In 1532. tacet, sed supra πάσῃ τέχνῃ, ἤγουν πάσῃ μηχάνῃ, et in margine, ἡ ἀπόδοσις

οἰνο
εἶλεν
μάου
ἀποδό
γαμεῖ
μενον
κόρην

Omnia ex B. procuidubio. V. Cod. lectionem accurate repræsentatam a Kidd. ad Dawes. p. 430. Dobr. ἀπόδος servant 1. 2. et habent Schol. editum. Id.

1234. λήψει. λαμβάνειν et καταλαμβάνειν pro *emere* ab Aristoph. inter alios sæpe adhibitum erudite jam ad Lucian. p. 959. t. i. [ed. Amst.] monuit Græv. quod hic quoque locus comprobat. Spanh. καλήν τε κἀγαθήν. Hoc ex usu loquendi et formula, qua nihil tritius, reponere quivis potuisset. Sic in IV. Codd. Vulgo καλήν γε κἀγαθήν. Brunck. λήψῃ Elb. Pro τε est γε in Alb. et cett. edd. τε etiam Elb. et Bav. Dind. καλήν τε Dawes. Misc. Crit. p. 245. καλήν τε κ. B. Pors. τε 1. 2. Dobr.

1235. γ' deest Elb. Dind. γ' om. B. Pors.

1236. Est ex prologo Meleagri, cujus hoc erat exordium: Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίας χθονὸς | ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσ' εὐδαίμονα. | Οἰνεὺς δ' ἀνάσσει τῆσδε γῆς Αἰτωλίας, | Πορθάονος παῖς· ὅς ποτ' Ἀλθαίαν γαμεῖ, | Λήδης ὅμαιμον, Θεστίου δὲ παρθένον. | οὗτός ποτ', ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν | θύων ἀπαρχὰς, οὐκ ἔθυσεν ἐν μέρει | Ἀρτέμιδι — Brunck. Male ληκύθιον Junt. i. Dind. οἰνέως ἡ ἀ. 1. Dobr.

1237. Ms. ἔσεισεν. Bent.

1238. Ms. πολύβοτρυν. Bent. πολύβοτρυν B. Pors. πολύβοτρυν sed sup. rub.

γρ. πολύμετρον 1. et τὸ λεῖπον ἀρτέμιδι οὐκ ἔθυσεν. πολύβοτρυν L. Dobr.

1239. ἀπώλεσε Ald. etc. sed ἀπώλεσεν etiam Elb. Dind.

1240. Post θύων nota interr. primum et tantum in Lugd.—αὖθ' Junt. ii. iii. Gel. Port. Lugd. Amst. Dind. αὖθ' B. Pors.

1241. ἔα 'υτὸν, ὦ 'τάν. Sic perspicue scriptum in B. D. Perperam vulgo ἔ' αὐτὸν, tamquam si in ἔα elidi posset ultima, quæ longa est. v. ad Lys. 945. Male in membr. scriptum [ut in ed. Kust.] ἔα αὐτόν· pejus in C. ἔασον αὐτόν. Poëtæ Attici semper in unam syllabam ἔα contrahunt. Nub. 932. δεῦρ' ἴθι, τοῦτον δ' ἔα μαίνεσθαι. Soph. Œd. Tyr. 1451. ἀλλ' ἔα με ναίειν — Antig. 95. ἀλλ' ἔα με καὶ τὴν —. Ut in illis versibus ἀλλ' ἔα pes est spondeus, sic ἀλλ' ἔα 'υτὸν est antibacchius, qui senarium inchoat. Sic scripserat idem Soph. in versu Œd. Col. vexatissimo 1255. ed. Johns., cujus sensum solus percepit Dawes. veramque lectionem adseruit, sed prava scribendi ratione [ἀλλ' ηὐτὸν] obscuratam: ἀλλ' ἔα 'υτὸν εἰσὶ χ' ἀτέροις γοναὶ κακαί. Sibi habeant auferantque secum nugas suas viri clarissimi, qui Soph. adfingere voluerunt, alter ἀλλ' εὖτοι (pro εὖ τοι), alter ἄλις (pro ἅλις) αὐτόν· quæ suo loco, ut par est, explodentur. [V. Brunck. Not. ad Soph. l. l.] Brunck. Melius uterque Cod. Inv. ἔασον, ὦ 'τάν. Ἐάυτὸν Ald. ἔ' αὐτὸν Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. ἔ' αὐτὸν Port. Amst. ὦ τᾶν etiam hic Ald. etc. Dind. Inaccurate ed. Kust. Ἔα αὐτόν. recte habet Ald. Ἔα 'ὐτὸν — Pro his ἔασον B. Pors. ἔασον ὦ τὰν 1. et sic, certe ἔασον, L. Dobr.

1242. Initium est prologi Melanippæ sapientis: Ζεὺς, ὃς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο, |Ἕλλην' ἔτικτε. Brunck. [V. Fragm. Melan. 2. ed. Musgr. Dind.] μελανίππης τῆς σοφῆς ἡ ἀ. 1. Dobr.

1244. προλόγοις Elb. Dind.

1245. Loci hujus meminit Poll. ii. 65. De significatione autem voc. σῦκον, qua ulcus palpebrarum notat, ut h. l., vid. Foës. Œcon. Hippocr. V. Σῦκα. Kust. Hes. Σῦκα· τὸ ἐπὶ τοῖς βλεφάροις νόσημα, οἵτινες σύκωσιν. Spanh. τοὺς ὀφθαλμοὺς Suid. Ms. σῦκον αἰτεῖς. Pors.

1246. Pro τῶν Elb. τὸν habet. Dind.

1247. Non præfixum Eurip. nomen in ed. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Pro ἔχω γ' Elb. ἔγ'. In Gel. γ' excidit. Dind. ἐπιδείξω B. Pors.

1248. ταὔτ'. ταὔτ' scribenda est hæc vox cum acuto in penultima; non vero, ut priores edd. habent, cum circumflexo; quia τὸ πλῆρες est ταυτὰ, ut recte Schol. monet. Kust. ταὔτ' Ald. Junt. i. Crat. Ven. ii. Wech. Brub. ταῦτ' Junt. ii. iii. Ven. i. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind. ταῦτ' sed ταυτὰ explicat in Sch. 1. Dobr.

1249. Στροφὴ præfigitur in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Ante πρᾶγμα addit τὸ Elb. Dind.

1250. et sqq. Duo systemata trium versuum. F. ἐγὼὐκ vice ἔγωγ'. Bent. ἔγω (haud dubie ἔχω) deesse dicitur in Elb. Dind.

1251. γ' om. Ms. Bent. γ' om. B. Pors. γ' om. 1. Dobr.

1254. νῦν ὄντων: lege νυνί: v. 1086. ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί [sic Gaisford. ad Hephæst. p. 303.]. Bent.

1256. Ms. πέμψεται mox lege τουτονί. Bent. ὅπη μέμψεται. Sic tres Codd. Solœce vulgo legitur μέμψαιτο, quod habet etiam B. Fœdissimam mendam, si minus e perspecta loquendi ratione, saltem e Schol. eluere poterant editores: hic enim metra declarans hunc versum constare ait ἐκ ἀντροχαίου, καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχεος, quod verum est in nostra lectione, in vulgata secus deprehenditur. Gl. ad seq. v. τὸν ἔνθεον ἄρχοντα τῶν μελῶν, τὸν ἐκβακχεύοντα ἐν τῇ ποιήσει. Brunck. μέμψεταί ποτε. Sic etiam hic Cod. ut tres alii. Id. μέμψαιτο Ald. et cett. edd. μέμψεται Pogg. Elb. et Bav. Dind. μέμψεταί B. Pors. μέμψεταί 1. 2. Dobr.

1257. Forte ἀνάκτορα. Hes. 'Ανάκτωρ. Bent. τὸν βακχεῖον ἄνακτα. Æsch. quasi *regem* in arte tragica, seu Tragicorum ut vidimus throno insidentem his verbis exornat chorus h. l. et *Bacchium* inde vocat; quomodo Διονυσιακοὶ dicti olim *histriones* apud Græcos, quod in Bacchi honorem tragœdiæ sint repertæ et institutæ, ac si Panathenæa excipias, in solis etiam Dionysiis s. Bacchi festis ap. Athenn. ederentur. Sic *Regi Artis*, fabrilis nempe, de Vulcano dictum legitur in præclaro, de quo alibi egimus, Claudii Gothici numo; prout ἄνακτες a Græcis cæteroquin appellati in quavis arte præstantissimi, seu doctores ejus et magistri, ap. Æsch. Eum. 16. de Delpho rege, seu rectore regionis Delphicæ: Δελφός τε χώρας τῆσδε πρυμνήτης ἄναξ. Ut mittam, quod alibi remiges ab eodem Pers. 378. κωπῶν ἄνακτες dicuntur ac similiter ab Eurip. Cycl. 86. Inde etiam χειρῶναξ ab eodem ap. Stob. in Exc. H. Grotii p. 71. χειρώνακτες ἄνθρωποι λόγων, *viri sermonis artifices*; et παιδώνακτες qui puerorum institutioni præerant. Hes. παιδώνακτες (non, ut ibi hactenus παδανίκται, quod viderunt jam alii), οἱ προεστάμενοι τῆς τῶν

παίδων εὐκοσμίας. Spanh.

1259. δείξει δὴ τάχα. Plenius in Lys. 377. τοὔργον τάχ' αὐτὸ δείξει, ubi v. Not. Berg. Inchoatur hinc act. v. scena ii. βάνυ vitiose Junt. i. θαυμαστὰ, neque post hoc voc. interpungitur, in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. καὶ πάνυ γε ab initio versus Elb. sed δὴ deest. Dind. π. δὴ μ. B. (et Rav.) Pors.

1260. γὰρ εἰς ἓν Elb. Dind.

1261. Versum hunc libri omnes scripti et impressi, etiam posterior editio Veneta, Baccho tribuunt, ita ut typothetæ errore, non Berg. judicio, adscriptus sit Æsch. in novissima Batav. Brunck. Lepide Bacchus dicit: fragmenta carminum melicorum Æsch. computabo, sumtis calculis. Tibicen Diaulium accinit, ut præeat voce sequens melos. Post προσαυλεῖ (πρὸς αὐλεῖ Ven. i.) deest τις in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind. Post προσαυλεῖ additur τις in Ms. et Suid. in Διαύλιον. Bent. δ. προσαυλεῖ τις B. Pors. Εὐρ. διαύλιον προσαυλεῖ τις 1. in m. sed ut in t. reponenda. διαύλιον προσαυλεῖ rubr. inter lin. 2. Dobr.

1262. Ridiculi hujus centonis duo primi versus sunt ex Myrmidonibus Æsch.: tertius est e Psychagogis: quinto et sexto diversam sedem tribuunt veteres Critici: unde essent, Aristarchus et Apollonius ignorarunt, aliis ad Telephum, aliis ad Iphigeniam eos referentibus. Brunck. Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ. Ex Myrmidonibus Æschyli: suntque verba legatorum ad Achillem, quem vocabant ad opem ferendam ceteris Græcis, quum a Trojanis jam premerentur: ex Schol. Notandum autem, quod mox Schol. scribit: προφέρει καὶ Εὐριπίδης εἰς γέλωτα ἄλλα ἐξ ἄλλων δραμάτων συναγαγών. διὸ καὶ ἀσαφῆ, μίαν ἁρμονίαν οὐκ ἔχοντα· οὐκ ἄρα τὰ μὴ ξυνετὰ ζητητέον. Berg. ἀνδροδάϊκτον (*virorum cædes*). Hac voce præter Myrmidonum drama, in quo, ut e Scholl. liquet, eam adhibuerat Æsch., usus est insuper Choëph. 860. Spanh. Ἀχιλλεῦ Elb. Dind. ἀχιλλεῦ 1. et ἐκ μυριδόνων (sic). Dobr.

1263. Pleræque edd. post ἀρωγὰν habent punctum, Port. h. l. interr. notam, postea punctum. Sic et Lugd. Amst. Dind. τοῦτο ἐκ τῶν αἰσχύλου ψυχαγωγῶν 1. et Sch. — τὸ δὲ ἑρμᾶν μὲν τίομεν λέγουσιν οἱ ἀρκάδες διὰ ταῦτα· ἐν τῇ κυλλήνῃ ἣ ἐστιν ὄρος ἀρκαδίας ἐτιμᾶτο ὁ ἑρμῆς. διὰ γοῦν τὴν ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων τιμὴν, ὡς πρόγονος τούτοις ἐδόκει. ᾄδουσι δὲ καί τινα ἱστορίαν μυθώδη. λίμναν δὲ λέγει τὴν στυμφαλίδα, ἐν ἀρκαδίᾳ γὰρ καὶ αὕτη. Dobr.

1264. Ex Æsch. Psychagogis, ut ait Schol. Berg. Ap. Brunck. 1264-65. unum efficiunt versum, antea ita, ut ap. Inv. divisi. μὲν deest Elb. Etiam in Ald. Junt. i. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. 1264. s. duo sunt versus, contracti in unum in Junt. iii. Dind. δύω B. Pors. δύω 1. Dobr.

1265. ἰήκοπον [*heu laboriosum*]. Athen. ix. p. 363. τὸ δαιμόνιον ἵλεων ἠξίουν γίνεσθαι, ἐπιφωνοῦντες ἰή, ἰή. Ceterum hic versus intercalaris est in sequentibus; [Videtur Euripides eum adhibuisse ad exemplum τοῦ, ληκύθιον ἀπώλεσεν. Conz.] proprie autem ad præcedentia Æsch. verba pertinet, ut dicit Schol. ad 1256.— οὐ πελάθεις, etc. Eurip. Rhes. 557. τί ποτ' οὐ πελάθει (*appropinquat*) σκοπός; Berg.

1266. δύο κόπω. Nempe quia bis illud ἰήκοπον occurrerat, ita ut duplex labor se defendendi Æschylo esset. Dind. τούτῳ male Junt. i. Id.

1267. Aristarchus et Apollonius ap. Schol. videndum esse aiunt, unde hæc sint depromta: ibidem refertur, alium grammaticum putasse, ex Telepho Æsch. hæc esse; alium, ex ejusdem Iphigenia. Ego invenio in Suppl. Æsch. 14. κύδιστ' ἀχέων ἐπέκρανε. Quod fere simile est illis, quæ ap. Comicum sunt: κύδιστ' Ἀχαιῶν—πολυκοίρανε, sed longe aliud significant. Berg. υἱέ Gl. B. et παῖ om. 1268. Pors. ἀτρέως τε 2. ὡς γὰρ τιμαχίδας φησὶν, ἐκ τηλέφου αἰσχύλος. ἀσκληπειάδης δὲ ἐξ ἰφιγενείας 1. (sic.) Dobr. Ἀτρέως τε Elb. et Bav. Dind.

1268. μάνθανε παῖ. Sic membr. omisso μου, quod pronomen vulgo inseritur. Brunck. Videtur μου etiam in Elb. et Bav. aliisque fuisse, in libris Inv. defuisse. Et hos duo versus, atque 1271. s., ut 1274. s. in unum versum contrahendos puto. Sic æqualia omnia fiunt. μάνθανέ μου παῖ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. etc. Dind.

1270. Quum antea Αἰσχύλε lectum fuerit, aut hic ex utroque libro Inv. non reponendum ὦ 'σχύλε, aut antea idem etiam legendum erat, quamquam articulo non est opus. ὦ 'σχύλε Rav. et Borg. Αἰσχύλε Ald. et cett. edd. Dind. ὦ Αἰ. B. Pors. ὦ 'σχύλε 1. Dobr. Ad hunc modum construenda sunt verba hujus versus: τρίτος Αἰσχύλε σοι κόπος οὗτος. Reisig.

1271. εὐφαμεῖτε μελισσονόμοι. Vertit Berg. *bona verba dicite, apiarii.* Quid, quæso, apiariis rei est cum Dianæ templo? Μελισσονόμοι sunt Melissarum, seu

sacerdotum Dianæ, præsides. Mulieres fatidicas, quæ in templis ministrabant, *μέλισσας* dictas fuisse notum est. Brunck. Libri omnes *μελισσονόμοι*. Schol. *εὐφημεῖτε μελισσονόμοι. οἱ διανέμοντες τὰ τῆς πόλεως, ἢ οἰκοῦντες ἐν τῇ πόλει.* Unde quod et ego et Seidl. conjeceramus *πολισσονόμοι*, nuper etiam Lobeck. restituit in dissertatione prima de mysteriorum Eleusiniorum gradibus. *εὐφημεῖτε* Elb. Dind. *εὐφημ.* 1. 2. sed *η* in 1. ex em. alius. *ἐξ ἱερειῶν αἰσχύλου* 1. Dobr.

1272. In C. non *δόμον* sed *δρόμον* scriptum, et ista habetur gl.: *εὐφήμως λέγετε οἱ δίκην μελισσῶν νεμόμενοι ἐν τῷδε τῷ τῆς θεᾶς ἄλσει.* Brunck.

1274. *ὁσίων* ad *ἀνδρῶν* relatum meliorem sensum dare videtur. Sed neutrum sincerum est. In Æsch. Agam. unde hic versus desumtus est, exstat 104. *ὅδιον*, quod cur Comicus mutaret, nulla erat ratio. Immo *ὅσιον* ex Asclepiadis interpolatione esse tradit Schol., cujus verba ab exscriptoribus male habita recte emendat Paw. ad Æsch. locum: *ἐν τοῖς πλείστοις ὅδιον· Ἀσκληπιάδης δὲ ὅσιον.* Illud a lectore reponi velim. In B. *κύριός εἰμι λέγειν*—. Vides gl. pro genuino auctoris verbo. Brunck. Brunck. dedit *ὁσίων*, Inv. e Rav. restituit *ὅδιον κρ.* eumque Höpf. sequutus est. De loco ipso v. Schütz. in Comm. p. 156. (qui interpretatur: possum celebrare faustum virorum principum ad bellum proficiscentium robur), sed prorsus mutavit lectionem Bothius, reponens: *Κύριός εἰμι θροεῖν δαιόκροτος αἴσιον ἀνδρῶν κ. τ. λ.*, vocabulo et sensu incommodo. Dind.

1274-5-6. desunt in Ms. Bav.—Ald. etc. *κύριός εἰμι θροεῖν ὅσιον κράτος* | *αἴσιον ἀνδρῶν*. His autem verbis in Crat. Ven. II. Wech. Brub. præfixum Dionysi nomen, non in aliis edd. Dind.

1275. Huic versui rursus præfixum est Eurip. nomen in Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. (non in Gel.) Port. etc. Dind.

1276. *ὦ Ζεῦ βασιλεῦ.* In Nub. 2. *ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον.* Berg. Pro *κόπων* Elb. *νύκτων*, haud dubio errore librarii, qui primi Nubb. versus erat recordatus. Dind. *Εὐ.* om. B. Pors.

1277. *βούλομαι.* Subintelligitur *τρέχειν* aut simile. In Plut. 953. *ἐς τὸ βαλανεῖον τρέχε.* Berg. Ms. Vat. U. post *βούλομαι* addit *ἀπελθεῖν*, apte quidem ad sensum, sed non ad metrum, quippe quod verbum hoc, ut superfluum, respuit. Potest autem verbum hoc cum metro quoque conciliari, si versus iste ita scribatur: *ἐγὼ μὲν ἀπελθεῖν ἐς βαλανεῖον βούλομαι.* Et sic scripsisse Aristoph. nihil credere vetat. Kust. Cod. B. in contextu sic exhibet *ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι ἀπελθεῖν.* Ultimum verbum gl. est, in C. D. verbis textus superscriptum. De hujus verbi et similium frequentissima ellipsi et Kust. commento gl. in versum intrudentis, v. Dorv. ad Charit. p. 796. ss. Brunck. *οὖν* Suid. Ms. om. [in *βουβωνιῶ.*] Pors.

1278. *νεφρὼ* hic forte pro *ὄρχεις*, ut ap. Athen. ix. p. 382. Philippides: *καλοί γε φασὶν οἱ νεφροί*, qui *ὄρχεις* ibidem paullo ante appellantur. Spanh. Sensus est ex ambiguitate facetus: præ *κόποις* (laboribus) renes mihi intumuerunt. *βουβωνιῶ* Elb. et Bav. *βουνιῶ* Junt. II. III. Dind. *βουβ. γὰρ τὼ ν. ὑπὸ τ. κ.* Suid. ed. Ms. in *βουβ.* Pors.

1279. Legebatur *πρίν γ' ἀκούσῃς. πρίν γ' ἂν ἀκούσῃς* Reisig. i. p. 66. et Elm. ad Ach. 176. Fallitur Elm. ad Med. p. 119. *χἀτέραν* Ald. Junt. I. Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. Port. etc. *χ' ἑτέραν* Junt. II. III. *χἀτέραν* Brub. *χ' ἀτέραν* Gel. Dind. *ἀκούσεις* B. Pors. *ἀκούσεις* 1. Dobr.

1280. *κιθαρῳδικῶν νόμων.* Quorum auctor exstitisse Terpander a Plut. de Mus. p. 1132. [t. x. p. 652. s. Reisk.] aliisque dicitur. Inter quos *κιθαρῳδικοὺς νόμους* locum habuit, qui appellatus est *ὄρθιος νόμος*, ab eodem quoque Plutarcho memoratus p. 1134. et quo usum Æsch. a Timachide tradi, docet *h. l.* Schol. De *πυῤῥίχης* saltatione, quod illa exigat *τοὺς ὀρθίους νόμους* tradit Athen. xiv. p. 631. Spanh.

1281. *κόπον μ. πρ.* h. e. non adhibe illum versum intercalarem, in quo *κόπος* occurrit. Æsch. nomen præfixum Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind. *Αι.* Lege *Δι.* Bent. *Δι.* 1. 2. Dobr.

1282. Parodia est canticorum Æsch. centonis itidem in modum concinnata e versibus variorum illius dramatum. In Agam. 109. isti leguntur: *ὅπως Ἀχαιῶν* | *δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας* | *ξύμφρονα ταγὰν,* | *πέμπῃ ξὺν δορὶ δίκας πράκτορι* | *θούριος ὄρνις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν.* E Sphinge desumtus est iste: *Σφίγγα δυσαμεριᾶν, πρύτανιν κύνα, πέμπει.* Versus intercalaris unica voce constat a Comico ficta ad deridendum strepitum inanem verborum Æsch., ut probabiliter Berg. videtur. Apud Æsch. male vulgo legitur *Ἑλλάδος ἥβαν.* Stanl. merito *ἥβας* præferebat, et sic apud Comicum edi oportuit ad vetustissimorum *Codd.* fidem. [Ita e duobus suis Codd. edidit Inv. Schutz. et ap. Æsch. recepit, sed

Both. scripsit: ὅπως ἀγαυὸν δίθρονον κράτος | Ἑλλάδος ἀκμᾶς ξ. τ. | πέμπει ξὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι etc. Dind.] Quippe in membr. et C. perspicue scriptum ἥβας, cum gl. in posteriore Cod. ἀκμῆς, ἰσχύος, quod doctam plane confirmat Stanleii conjecturam. Cohærent apud Tragicum ταγὸν ξύμφρονα ἥβης Ἑλλάδος. Jocum inde captans Comicus pro ξυμφρ. ταγὸν alios e Sphinge adsuens versus substituit πρύτανιν κύνα, σφίγγα δυσαμερίαν: quod ridiculum est et facetum. In cantici fine frustra nexum sententiarum quæras et probabilem aliquem sensum: de industria hos Æsch. e diversis dramatibus versus coagmentavit Comicus, personandis spectatorum auribus sine ullo animi motu; nisi forte versus ita delegit, ut Atheniensium in memoriam revocaret Tragici cantica quædam, quæ ob nimiam grandiloquentiam et κομποφακελοῤῥημοσύνην in reprehensionem incurrissent. A Græcis nimium recedit Latina versio, quam sic reformatam vellem: *Quomodo Achivorum geminum imperium, Hellenicæ pubis, — Sphingem tristificam, rectorem canem mittit—cum hasta et manu vindice impetuosus ales, incidere faciens in audaces canes aëra pervagantes — quod ad Ajacem inclinat* —. Brunck. τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ. Hac voce fictitia videtur voluisse significare inanem strepitum verborum Æsch. Simile est θρετταναλὸ in Plut. 290. et βομβαλοβομβὰξ Thesm. 50. Berg. Probabiliter ita modi citharœdici, quibus usus est Æsch., perstringuntur, quod iis genuina musica ars fuerit corrupta. Nam nec cum Schlossero existimari potest, alludi ad frequentem reditum literarum *aaa, ooo, eee*, in Æsch. choris, nec cum aliis, objici Æsch. cantica ejus omni carere sensu. Conz. In una linea Ald. Junt. I. II. III. Crat. Wech. Brub. Gel. sed Δίθρονον majuscula litera, minuscula in Ven. I. II. Raph., duabus lineis Port. Lugd. Amst. ἥβας Rav. Borg. ἥβαν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. etc. Dind. ἥβας B. Pors. Ms. ἥβας. Bent. ἥβας 1. gl. ἀκμῆς καὶ ἰσχύος. ἥβας L. Dobr.

1284. Σφ. δυσαμ. Ex Sphinge Æsch. ut ait Schol. Berg. πρύτανιν κύνα. Non ea hic repetam, quæ vel de vario voc. πρύτανις usu diximus in edita de Vesta et Prytanibus Græcorum diatriba, et quibus locis ibi adductis hic quoque addendus est, vel quæ de diversis etiam *Sphingum* (qualis Thebana in superiori versu) memoratis apud veteres, ac *Simiarum* inter alias, ad quas accederent Sphinges, κυνοκεφάλων a *canino capite* dictarum, speciebus alibi tangimus Diss. de Præst. Num. p. 240. etc. Spanh.

1284. s. Sunt duo versus etiam in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. Dind. δυσαμε. (η) 2. Dobr.

1285. om. B. et 1289. Pors.

1286. σὺν — ὄρνις. Hæc vulgo duo versus efficiunt, quorum alter est θουρ. ὀρν. Dind. ξὺν Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. etc. Verba θούριος ὄρνις singularem versum efficiunt in Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. etc. Dind. Æsch. Agam. 113. 114. πέμπει ξὺν δορὶ δίκας πράκτορι Θούριος ὄρνις. Forsan hinc legendum Πέμπη ξὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι — quod Antistrophæ optime quadrat. χερσὶ καὶ δορὶ B. Pors. Ms. χερσὶ καὶ δορί. Bent. σὺν χειρὶ καὶ δ. Dobr.

1288. ἐπαμαῖς κυσί. Schol. τοῖς ἁρπακτικοῖς ἀετοῖς· et observa, quæ statim Schol. ibidem dicit: ταῦτα δὲ ὡς ἀσαφῆ πάρελθε, *hæc autem tanquam obscura, præteri*. Berg. Neque semel ab Æsch. quod ei itidem hic tribuitur, *canum* nomine vocantur *aquilæ*. Sic Prom. 1020. πτηνὸν κύων δαφοινὸς ἀετὸς, et de aquilis itidem Agam. 139. πτανοῖσι κυσὶ πατρὸς, *velocibus canibus parentis*, nempe Jovis. Spanh. ἀκροφοίταις Junt. I. Dind.

1289. τὸ φλαττοφλαττόθρατ. Ald. Junt. I. III. Crat. etc. atque ita etiam v. 1291. In Junt. II. h. l., prorsus omittitur, et mox legitur, ut vulgatum. Dind.

1291 τὸ συγκλινὲς — Apollonius ap. Schol. ex Thressis Æsch. ait esse. Berg. Ms. συγκλινές τ'. In quibusdam exemplaribus h. v. deest. Vid. Schol. Bent. συγκλινές τ' B. Pors. τ' ἐπ' 1. Dobr. τὸ συγκλινές τ' ἐπ' Junt. I. Dind.

1292. Vulgo sic locus erat distinctus: τί τὸ φλαττόθρατ; τοῦτ' ἐστὶν ἐκ Μαραθῶνος; ἢ | πόθεν συνέλ. (s. ξύνελ. ut Br.) Ita, ut in Inv. ed. scriptus, interpungi eum Brunck. in Suppl. jussit. Dind. Pro φλαττόθραττο ex Rav. affertur φλαττόθρατ. φλαττόθρατ' Junt. I. III. Crat. Ven. I. II. Wech. etc. φλαττοθρατ' Junt. II. φλαττόθρατ Gel. Port. etc. Non post ἐστὶν, sed post Μαραθῶνος interpungitur Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Primus interr. notam post Μαραθ. posuit Port. comma in Amst. Id. θραττο inserunt 1. 2. Dobr.

1293. ἱμονιοστρόφου μέλη. Conc. 351. ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς, juxta Tan. Fabrum: *sed tu funem cacas*. Ἱμονιὰ nempe, quod hic in Scholl. dicitur, *funis sitularum*, qui nt plurimum in pu-

teis pendebat. Unde ἱμαῖον de cantu dictum, quem canebant οἱ ἀντλητοὶ, qui aquam e puteis hauriebant, hic in Scholl. adducto eam in rem Callimachi versu, legitur; et cujus aliqua fit etiam a Suid. mentio. [Sunt igitur ἱμονιοστρ. μέλη proprie carmina, aut modi, quos servi, haurientes aquam, cantant. Conz.] Quod vero hic in priori versu ab Æsch. quærit Bacchus, an ex Marathone adduxerit repetitum illud aliquoties φλαττοθραττοφλαττόθρατ, ad hæc duo videtur respicere: unum quod celebri illi ad Marathonem pugnæ interfuisse Æsch. seseque strenue ac fortiter in ea gessisse, quum in ejus vita ab Anonymo descripta, tum a Pausania dicitur i. p. 26.; alterum, quod juxta Schol. flos, dictus φλέως, copiosus esset in campo Marathonis, paludoso quippe loco. Spanh. Schol. οἷον σχοινιοστρόφου μέλη. Gl.: *Restio*, σχοινιοστρόφος. Videtur autem vocem illam φλαττοθρ. *restionis carmen* dicere, quia *restis* instar longa est, et quia quasi ex voc. φλοῦς est composita, quæ *scirpum* significat, ut est in gl.; possunt autem ex scirpo ἱμονιαὶ sive funes fieri a restionibus. Ceterum videtur ille φλοῦς in campo Marathonio præcipue provenisse; hinc versu præced. dicit: ἐκ Μαραθῶνος etc. Berg. συνέλεξας Ald. etc. συλλέξας Bav. Dind. ξυνέλ. 1. Dobr.

1294. εἰς B. Pors.

1295. Comparat hunc Phryn. [Intelligitur non Tragicus, sed Melius, qui videtur ex antiquioribus lyricis poëtis hausisse. Conz.] cum avicula; clarius in Av. 741. et 749.—ἔνθεν ὥσπερ ἡ μέλιττα, Φρύνιχος ἀμβροσίων μελῶν ἀπεβόσκετο καρπόν. Berg. αὖθ' B. Pors. Pro ἤνεγκον αὖθ' in Bav. est: ἀλλ' ἐγκὸν αὖθ'. Dind.

1296. λειμῶνα Μουσῶν ἱερόν. Sic scribi debuisse, statim deprehendit, qui metra primis labris adtigit. Sic est in C. D. E. Vulgo pessumdato versu et quod ad syntaxin minus eleganter ἱερῶν. Brunck. ἱερὸν Ms. Bent. ἱερὸν legi jam Reisk. jussit. ἱερῶν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. edd. ἱερὸν in not. exc. Scal. adfertur. Dind. ἱερὸν B. Pors. ἱερὸν 1. 2. Dobr.

1297. πορνίδων Elb. Dind. οὗτος δ' ἀπὸ πάντων πορνιδίων μέλη φέρει Pors. apud E. Maltby Thes. Prosod. p. 823. De πορνίδιον v. ad Nub. 993. Alicubi enotaverat Pors. οὐσίδιον ex Nicomacho Athen. ii. p. 58. a. ubi secunda producitur, et recte quidem, quum vox fluat ab οὐσία. Dobr.

1298. Μελίτου: Ms. Μιλήτου. lege Μελήτου. et sic Athen. xii. p. 551. mox dele καί: et sic Suid. in Μέλιτος. Bent. σκολιῶν Μελίτου. Multa de illo carminum genere, quod σκολιὸν dicebatur et in comessationibus cani consueverat, hic in Scholl. traditur; quibus gemina habet Proclus in Chrestomathia: τὸ δὲ σκολιὸν μέλος ᾔδετο περὶ τοὺς πότους· διὸ καὶ παροίνιον αὐτὸ καλοῦσι. Add. Athen. xv. p. 694. Eorum quoque σκολιῶν fit mentio Ach. 531. et Vesp. 1217. Spanh. Copula καὶ [quæ vulgo fuit ante Καρ. αὐλ.] hic delenda est non solum metri causa (nam syllaba secunda in præced. voce Μελίτου longa est, uti et in v. Μελιτίδαι supra 989.), sed etiam quia voculam illam nec agnoscit Ms. Vat. U. nec Suid. v. Μέλιτος et v. Σκολιὰ, ubi loci hujus mentionem facit. Ceterum totum h. l. Frischl. pessime interpretatus est, qui sic Latine vertendus erat: *Hic vero* (Eurip. cantica sua) *sumit ab omnibus meretriculis, Schol. Meliti, Caricis tibiæ modis, lessis, choricis cantilenis.*—Reprehendit nimirum Eurip. quod mele sive cantica dramatum suorum undique corrogarit, parum pensi habens, utrum majestati et gravitati tragœdiæ convenirent, an non. Sed hæc non ex rei veritate, sed tantum comica quadam licentia poëta noster Eurip. objicit. Kust. Perperam vulgo καὶ Καρικῶν. A mala manu inserta fuit copula, quæ sermonis venustati et metro officit. Secunda in Μέλιτος longa est, ut observatum ad 989. "Quis non animadvertit, si καὶ interponatur, multum elegantiæ loco decedere? nam tota sententia progreditur sine aliqua particula, qua membra copulantur. Sed ut nullus dubitandi locus relinquatur amplius, hic ipse versus citatur a Suid. in Μέλιτος, nec ibi apparet καί." Verba sunt Bent. in diss. Phalaridea de orig. trag. p. 168. Istud καὶ plane abest in membr. et in meo: primo scriptum fuit in C. postea litura inductum, ut vix appareat, quid prius scriptum fuerit. σκολιῶν Μελίτου, Καρικῶν αὐλημάτων. Sic etiam quintus hic Cod. omisso importuno καί. Brunck. Καρικῶν αὐλημάτων. Barbari nempe et agrestes habiti olim a Græcis reliquis Cares; unde βαρβαροφώνων ab Hom. quod observat in v. Βάρβαρος Steph. περὶ Ἐθν., pridem appellati Il. xv. 867. Ita βαρβαρίζειν dictum quasi καρίζειν, ut notat ad eum locum Eustath. p. 367. Adde Cicer. Orat. c. 8. "Itaque Caria, Phrygia et Mysia, quod minime politæ minimeque elegantes sunt, adsciverunt aptum suis auribus opimum quoddam et tamquam adipatæ dictionis genus." Spanh. μελήτου et om. καὶ B. Locum om. Suid. Ms. v. μέλιτος. καὶ om. Suid. ed. Ms. σκολιά. Pors. Per η scribendum Μέλητος, utpote a μέλειν deriva-

tum, censebat Pors. V. Pors. ad Argum. Nub. et meam collationem. ΜΕΛΗΤΟΣ Inscriptio apud Spon. Itin. t. iii. p. 70. Per ἢ edd. vett. Luciani t. ii. p. 638, 94. Theodoreti Mss. Ἑλλ. π. θερ. p. 120, 12. ed. Sylburg. (sed ι p. 109, 50. V. ind. rerum) quem locum olim mihi monstravit Elm.; ter in Athen. xii. p. 551. c. Ald. et Ms. V. Kidd. ad Dawes. p. 488. Schol. in Ms. Clark. (nunc Bodl.) Platonis f. 8. b. ad Apol. Socr. p. 18. B. HSt. in Pors. Schedis; οὗτος ὁ ἄνυτος ἦν ἀνθεμίωνος υἱὸς ἀθηναῖος γένος· ἀλκιβιάδου ἐραστής· πλούσιος ἐκ βυρσοδεψικῆς· ὅθεν καὶ σκωπτόμενος ὑπὸ σωκράτους διὰ τοῦτο 2. ἔνεισε μισθωῖ [" In hoc spatio fuerat nomen proprium 6 vel 7 literarum quarum duæ ultimæ τη fuisse videntur." Postea, " Imo credo μέλητον esse." Dind.] ἀσεβείας γραφὴν δοῦναι κατὰ σωκράτους· μέμνηται λυσίας ἐν σωκράτους ἀπολογίᾳ καὶ ξενοφῶν ὁμοίως· καὶ ἀριστόξενος ἐν τωῖ σωκράτους βίωι· 3. θεόπομπος δὲ στρατιώτισιν ἐμβάδαν αὐτὸν εἶπεν παρὰ τὰς ἐμβάδας· ἐπεὶ καὶ ἀρχιππος ἰχθύσιν εἰς [Primo ὡς Pors. sed ascripsit, " εἰς plane Ms." Dind.] σκυτέα αὐτὸν σκώπτει· μέλητος δὲ φαῦλος τραγωιδίας ποιητής· 4. ὡς ἀριστοφάνης βατράχοις πελαργοῖς. λαΐου υἱὸν αὐτὸν λέγων· [Pors. " Videtur fuisse ἐφ' ὧι." Legendum igitur ἐπεὶ ᾧ ἔτει. Dind.] ἐν ωἶ ἔτει οἱ πελαργοὶ ἐδιδάσκοντο καὶ ὁ μέλητος οἰδιποδείαν ἔθηκεν· ὡς ἀριστοτέλης διδα — 5. σκαλίαις· ἐν δὲ γεωργοῖς ὡς καλλίαν περαίνοντος αὐτοῦ μέμνηται· μέμνηται αὐτοῦ καὶ λυσίας ἐν σωκράτους ἀπολογίαι. Epicrates Athen. xiii. p. 605. E. ἐρωτικὰ μεμάθηκα ταῦτα παντελῶς | Σαπφοῦς μέλη, τοῦ Κλεομένους Λαμυνθίου. | Lege, τἀρωτίκ' ἐκμεμάθηκα ταῦτα παντελῶς | Σαπφοῦς, Μελήτου, Κλεομένους, Λαμυνθίου. Qui locus nostro plane gemellus. Quid moverit Schw. ut Cleomenem citharœdum, non poëtam, faceret, non exputo. Idem esse videtur, cujus mentio fit a Chionide sive alio, xiv. p. 638. D. ubi non opus erit cum Casaub. legere Κλεόμαχος, si in Cratini Bubulcis probaris τῷ Κλεομάχου, ut mox in Horis; ut scilicet Cleomenes fuerit Cleomachi filius. Sed hæc, fateor, incerta. Dobr. κελίτου Rav.—καὶ ante Καρικῶν addunt Ald. etc. σκολίων Lib. Pogg. Dind. μελήτου 1. cet. ut vulgo 1. 2. Dobr.

1299. χορίων Elb. In eodem est δηλωθήσεται. τάχα. ταχὺ, *mox*, legi maluit Reisk. Dind. Schol. τάρταρόν γε ναίειν. L. Τάρταρόν τε ναίειν ex Schol. ad Ach. 581. Pors.

1300. τὶς Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

1301. Höpf. putat Eurip. hæc ad scenam conversum dicere. ἐπὶ τούτου mox est *ad istum* (Eurip.), *apud eum*, h. e. quum huic, cantica recitanda a me sint. τούτων Lib. Pogg. ποδοστὶν Gel. Dind. τούτων 1. Dobr. ἢ τοῖς ὀστράκοις—. Nimirum pauperiores olim, inopia meliorum instrumentorum musicorum, fictilibus crepitaculis sive figlinis acetabulis uti solebant, qua de re vid. quæ notavit Casaub. ad Athen. lib. v. c. 4. Kust. De musica quæ fiebat complosis testis vel conchis v. Casaub. ad Ath. v. 4. et ad Suet. Ner. 20. Scal. ad Copam Virg. p. 255. Duck. ὀστράκοις αὕτη κροτοῦσα δεῦρο μοῦσ' Εὐριπίδου Phryn. in Bekk. Anecd. p. 46, 3.: unde recepi αὕτη pro vulgato αὐτή. Dind. αὕτη κρ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. etc. Id.

1303. ταῦτ' ᾄδειν [ut olim vulg.] Ms. Vat. U. (et Rav.) rectius: ἐπιτήδεια τάδ' ἔστ' ᾄδειν μ. Kust. Tacite recepit Brunck. ἐπιτήδεια ταῦτ' ᾄδειν μέλη Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. ᾄδει μέλη in nott. exce. Scal. legitur. Dind. ταῦτ': Ms. τάδ' ἐστ'. Bent. τάδ' ἐστ' ᾄ. B. Pors. Supra ταῦτ' in 2. ἐστὶν rubr. ita ut nescias pro gl. an pro v. l. Dobr.

1304. ἐλεσβίαζεν. Quasi de meretrice, ita loquitur de Eurip. Musa, et paulo ante dicebat eum a meretriculis sumere cantilenas. Nota est obscœnitas Lesbidum: Vesp. 1341. μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας: ergo idem fere esset ac si dixisset ejus μέλη esse κατεγλωττισμένα, ut Agathonis Thesm. 137. Aut alludit ad proverbium: Λέσβιος ᾠδὸς, quod de eo dicebatur, qui Musicam corrumperet et ad scurrilitatem flecteret. V. H. Steph. Schediasm. c. ix. p. 244. et Schrevel. [aliique Intpp.] ad Hes. v. Λέσβιος ᾠδός. Infra 1489. dicit Eurip. abjecisse Musicam, ἀποβαλόντα τὴν Μουσικήν. Berg. οὐκ [ut in fine versus edidit Brunck. cumque eo Höpf.] V. ad Lys. 373. Vulgo οὔ. [οὖν pro οὐ legit voluit Reisk. Dind.] In membr. hæc vocula Euripidi tribuitur. De verbo λεσβιάζειν, quod Latinis est *fellare*, digna habet Eustath., quæ hic proponantur, p. 741. ubi laudato Comici loco, sic pergit l. 20. εἰσὶ βλασφημίαι καὶ ἀπὸ ἐθνῶν καὶ πόλεων καὶ δήμων πολλαὶ, ῥηματικῶς πεποιημέναι· ἐθνῶν μὲν, οἷον κιλικίζειν καὶ αἰγυπτιάζειν (Thesm. 922.), τὸ πονηρεύεσθαι, καὶ κρητίζειν, τὸ ψεύδεσθαι. ἐκ πόλεων δὲ, οἷον λεσβιάζειν, τὸ αἰσχροποιεῖν. εἶτα παραγαγόντες Φερεκράτους

χρῆσιν ἐν ἰάμβῳ, τό· δώσει δέ σοι γυναῖκας ἑπτὰ Λεσβίας· ἐπάγουσιν ἀμοιβαῖον τό· καλόν γε δῶρον ἔπτ' ἔχειν λαικαστρίας· ὡς τοιούτων οὐσῶν τῶν Λεσβίων γυναικῶν. ἐκ δήμων δὲ βλασφημία, τὸ αἰξωνεύεσθαι ἤγουν κακολογεῖν. Αἰξωνεῖς γὰρ δημόται Ἀττικοί, σκωπτόμενοι ὡς κακολόγοι, καθὰ καὶ οἱ Σφήττιοι ἐπὶ ἀγριότητι· ὅθεν ὁ Χαιρεφῶν Σφήττιος ἔσκωπται. In meretriculam hujus ad finem turpitudinis ludens Martialis, illam exinde Lesbiam vocat [ii. 50.]: 'Quod fellas et aquam potas, nil, Lesbia, peccas: Qua tibi parte opus est, Lesbia, sumis aquam.' BRUNCK. Non interrogationis signa habent vett. edd. nec Gel. Port. etc. ἐλεσβίαζεν οὖν Reisk. et Elm. ad Ach. 428. Verba αὕτη ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζε affert Eustath. p. 741, 20. DIND.

1305. Priusquam ostendam, unde hoc ex Eurip. sumserit Æsch. adscribam ex Scholl. quædam: χαρακτηρίζει τὰ Εὐριπίδου μέλη, ὡς ἐκλελυμένα (characterem odarum Eurip. ostendit, quasi illæ sint dissolutæ; deinde ad v. sequ.: ἐξ ἄλλων καὶ ἄλλων Εὐριπίδου δραμάτων κόμματα τίθησι, καὶ οὐδὲν κατὰ τὸ ἑξῆς λέγει μέλος. ἔστι δὲ τὸ προκείμενον ἐξ Ἰφιγενείας τῆς ἐν Αὐλίδι. Ubi etiam debuisset addere: hæc non ad verbum ita referri ut habentur in Eurip. sed mutata. Quod autem ait istum locum esse ex Iph. in Aul., in eo fallitur ut puto; nam ibi hodie nihil tale est; sed in Iph. Taur. est aliquid simile, nempe 1089. Ὄρνις, ἃ παρὰ τὰς πετρίνας Πόντου δειράδας, Ἀλκυών, Ἔλεγον οἶτον ἀείδεις. In sequentibus et alia quædam inde esse sumta patebit. Etiam paulo post in Comico est εἱλίσσετε, et Tragico quoque paulo post prædictum locum εἱλίσσουσαν. BERG. Eadem ratione consutus est hic cento e diversis Eurip. canticis, ac superior ille in derisionem Æsch. Initium traductum ex Iphig. T. 1096. ὄρνις — ἀείδεις. Locum indicavit Berg.; ubi paulo infra usus est Eurip. v. εἱλίσσω: λίμναν θ' εἱλίσσουσαν ὕδωρ κύκνειον. Sed aliud quid respexisse videtur Comicus: nam quæ hic profert, nimium quantum ab Euripideis illis immutata sunt. ἀεννάοις [pro olim vulg. ἀενάοις] scriptum est in IV. Codd. BRUNCK. ἀενάοις Ald. et cett. edd. ἀεννάοις Bav. (Monac.) et Lib. Pogg. DIND.

1306. στωμύλλεται Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. DIND. ἀεννάοις 1. ἀενάοις 2. ἐξ ἰφ. τῆς ἐν αὐλίδι εὐρ. 1. DOBR.

1307. νοτίοις, quod ex utroque suo Cod. dedit Inv. pro vulg. νοτερῆς, debebat potius esse νοτίαις, ut νοτίαις ἅλμαις Eurip. Hipp. 150. Pro πτερῶν legi πτερὸν jubet Reisk. νοτεροῖς Florentini quattuor et Elb. νοτίοις Rav., Borg. νοτίαις Lib. Pogg. Ita Schol. legisse videtur: τέγγονται νοτεραῖς. τὸ ἑξῆς, νοτίαις ῥανίσι πτερύγων χρόα δροσιζόμεναι. νοτεραῖς Florentinus unus. — πτερὸν Reisk. νοτερῆς Ald. Junt. I. II. III. etc. νοτεροῖς πτερὸν Elb. DIND. τέγκουσαι νοτεραῖς B. PORS. τέγκουσαι νοτίαις 1. DOBR.

1307-8. Unus versus in Junt. I. DIND.

1309. ὑπώροφοι Bav. Αἴθ' ὑπωρόφιαι Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Primus Port. Αἴδ' ὑπ. Inde Lugd. Amst. Verba κατὰ γωνίας desunt Ald. Junt. II. III. Gel. Addidit Junt. I. inde Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. Port. etc. DIND. ὑπωρόφιοι. κατὰ γωνίας addit ed. Kust. Omittunt Ald. Junt. 1525. non 1515. neque Mss. Cantabr. De B. tacet Pors.; consentit igitur cum ed. 1532. et verba habet. PORS. ὑπορόφιον 1. κ. γ. servant 1. 2. ἐκ μελεάγρου καὶ ἐξ ἠλέκτρας εὐρ. 1. DOBR.

1310. s. Hæc in edd. præcedd. etiam Brunck. unum constituunt versum atque sic scribuntur: εἰ εἰ εἰ εἰ εἰ εἱλίσσετε δ. φ. Etiam in Elb. sunt duo versus, aliter tamen quam ap. Inv. distincti. Ald. Junt. I. II. III. Gel. Port. Lugd. Amst. εἰ εἰ εἰ εἰ εἰ εἱλίσσετε δακτ. φάλαγγες. (Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Raph. εἰ εἰ εἰ εἰ εἰ εἰ εἱλίσσ.)—In Elb. legitur ita: εἰ, εἰ, εἰ, εἱλίσσετε | δακτύλοις φυλάσσετε. Septies εἰ in Bav. legitur. (sic Monac.) DIND. εἰ sexies Suid. ed. Ms. 2°. om. B. [i. e. εἱλίσσετε et εἰ quater præmissum B. εἱλίσσετο tantum Suid. in φάλαγξ, si Pors. notam intelligo. Imo ad v. εἶ spectat Pors. nota. DOBR.] Corrupte Suid. in φάλαγξ. ubi Ms. λύσσετε δακτύλοις. PORS. Ante εἱλίσ. quater εἰ habet 1. ter 2. DOBR. Ms. lacerus. BENT.

1311. πηνίσματα. Schol. ὑφάσματα, nempe de textura vestium, et inde pro vestibus, ut ὕφασμα ap. Æsch. Choëph. 229. 1015. et alibi. Πήνιον vero, quod notum, de stamine ab Hom. pridem dictum, Iliad. ψ, 762. et Lycophr. 145. πῆναι. Unde ap. Eurip. Or. 838. χρυσοπηνήτων φαρέων, et in Anthol. i. c. 70. ep. 5. μίσθια νῦν σπαθίοις πενιχροῖς πηνίσματα κρούει, mercedis causa nunc instrumento textorio misero telam pulsat. SPANH. ἱστόνα vitiose Junt. II. Gel. Post πηνίσματα additur καὶ in Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. DIND.

1312. κερκίδος ἀοιδοῦ appositio est ad πηνίσματα. Præposita vulgo copula gratiam omnem loci corrumpit: eam non agnoscit Cod. meus. Sumtus est hic versiculus, teste Schol. ex Eurip. Meleagro. *Radium* ἀοιδὸν, *canorum*, appellat, non *quia*, ut ait ille, textrices inter opus faciundum canere solent; sed ob stridulum quem edit sonum, dum inter fila staminis trajicitur, cujus soni tamquam musici et jucundi solemne est poëtis Græcis laudem adjungere, sicubi pectinis meminerint. Leonidas Tar. epigr. 8. τὰν ὄρθρια κρεκομέναν κερκίδα, τὰν ἱστῶν μολπάτιδα. Antipater Sid. epig. 22. κερκίδα δ' εὐποίητον, ἀηδόνα τὰν ἐν ἐρίθοις, Βακχυλὶς, εὐκρέκτους ᾗ διέκρινε μίτους. ep. 26. κερκίδα, τὰν ὀρθρινὰ χελιδονίδων ἅμα φωνᾷ Μελπομέναν, ἱστῶν Παλλάδος ἀλκυόνα, ep. 9. κερκίδα τὰν φιλαοιδὸν Ἀθηναίῃ θέτο Βιττώ. Hinc illud Virgilii: 'Arguto tenues percurrens pectine telas.' Brunck. Quod ex Eurip. Meleagro desumtum hic a Schol. dicitur, legitur etiamnum in illius dramatis fragm. ap. Stob. Serm. 73. ed. H. Grot. p. 309. εἰ κερκίδων μὲν ἀνδράσιν μέλοι πόνος. Verum alia sunt in residuis illius Tragici dramatibus loca, ubi κερκίδος mentio, modo ut *radii textorii*, sicut Hecub. 563. Iph. T. 212. Bacch. 1334. modo pro *tela* ipsa, seu texta jam veste, in priori seu Hecubæ dramate de Trojanorum virginibus 1153. ἔχουσαι κερκίδ' Ἠδωνῆς χερὸς, *tenentes telam Edonicæ manus* etc. h. e. Macedonicæ, juxta Schol., nempe quam Ἠδωνίδ' αἶαν vocat Æsch. Pers. 495. Spanh. Totus locus vertitur sic a Brunck.: et vos, quæ sub tectis in angulis habitantes araneæ e e e e evolvitis digitis extenta jugo fila, pectinis arguti curas.

1312. s. Unus versus in Junt. I. Dind.

1313. Hic et seq. versus desumti sunt ex Eurip. Electr. ubi legitur 438. ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφὶς | πρώραις κυανεμβόλοι- | σιν εἱλισσόμενος. Brunck. Postrema μαντεῖα καὶ σταδίους abrupta et aliunde petita videntur. Nam commodo sensu destituta sunt hæc, quæ vulgo vertuntur: ubi tibiarum amans delphin exsultabat proris cæruleis (circa proras, quarum rostra sunt cærulea), oracula et stadia. Dind.

1314. κιανεμβόλοις Crat. Ven. I. II. Dind.

1316. Ex Eurip. Hypsipyle desumta hæc dicuntur a Schol. In Phœn. vero ejusdem Tragici 238. legitur: πολύκαρπον οἰνάνθας ἱεῖσα βότρυν, *fecundam florentis vitis producens botrum*. Qui versus adducitur in Schol. ad Av. 591. τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται. Ut vero οἰνάνθας hic vocat γάνος ἀμπέλου, mox βότρυος, sic idem Tragicus Bacch. 381. ὁπόταν βότρυς ἔλθῃ Γάνος ἐν δαιτὶ θεῶν. Alioquin jam ante apud ipsum, qui hæc in Eurip. redarguit Æschylum, sed absque addita simul, ut hic ab Eurip., voce βότρυος legitur, Pers. 627. ἀμπέλου γάνος de *vino* similiter; quomodo etiam Eurip. Cycl. 414. Διονύσου γάνος. Spanh. Ex Eurip. versu in Hypsipyle, qui sic ferebatur juxta Schol.: οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν. Ex eodem dramate est etiam 1320. Simile est, quod exstat in Phœn. 314. ἀμφίβαλλε μαστὸν ὠλέναισι ματέρος. In Hypsipyle erant etiam hæc verba: ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον, cujus epitheti significatio apud Tragicum obscura est: sed hic facete Cyrenæ tribuitur, nobili scorto, cujus mentio Thesm. 98. Omnes illa Veneris figuras exprimebat, quas Philænis Elephantisque obscenis descripserunt libellis. Supra 1300. adversario objecerat Æsch. eum a quibusvis meretriculis carmina sua sumere. Brunck. γάννος Elb. Pro ἀμπέλους affertur ἀμπέλου ex Bav. sed haud dubie vice versa erat scribendum. Dind. ἐξ ὑψιπύλης παρὰ τὸ οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν 1. Dobr.

1316-7. Hæc (quod nescivit Kust.) citat Suid. v. γάνος. Pors. ἐξ ὑψιπύλης παρὰ τὸ οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν 1. Dobr.

1317. ἕλικα παυσίπονον. Idem Eurip. Iph. T. 451. παυσίπονος, *finem adlaturus*, quod præcesserat, miseriis. Idem vero Troad. 525. ὦ πεπαυμένοι πόνων. Spanh. Hic et seq. desunt Bav. Dind.

1318. περίβαλ' Elb. Florentini sex. Dind. περίβαλ' B. Pors. περίβαλ' 2. et ita Schol. in ed. Ald. Dobr.

1319. Observa, ποῦς hic significare ῥῆσιν metricam, sive, ut Schol. exponit, ῥυθμὸν ἢ μέλος, *rhythmum vel carmen*: quo sensu etiam capiendus est celebratus ille et simul vexatus ποῦς ἐναγώνιος κηρύκων (i. e. ῥῆσις rhythmica sive carmen, quod præcones in commissionibus pronuntiare solebant, cujus mentio fit ap. Lucian. in Demonacte extr. [c. 65. t. ii. p. 395.] Polluc. iv. 91. et alios. Kust. πόδα de ῥυθμῷ hic dici notat Schol. Rhythmi nempe, quod de eo tradunt veteres musicæ auctores et Hermogenes, ut jam ante vidimus ad Nub. 651., Commentarii p. 400. duæ erant partes, ἄρσις καὶ θέσις et quidem ἐπὶ τῶν τοῦ ποδὸς κρουμάτων ἄνω καὶ κάτω ὁρμὴν λαμβά-

νοντες, *elatio et positio quæ juxta pedis pulsus supra vel infra se moverent*; quodque βάσις dicebatur, ut aliunde liquet, et in iisdem quoque commentariis tradi diximus. Quibus addam id solum, quod κροαίνειν de illo motu pedum in cantu a Græcis dictum sit, ut ap. Anacr. Od. 56. [Fragm. i. 6. ed. Fisch. qui cfr.] λιγυρὸν μέλος κροαίνων, *argutum carmen strepens.* Unde Hes. κροαίνειν· τοῖς ποσὶ κρούειν. Spanh. Ambiguitas in eo est, quod Æsch. versus pedem, Dionysus pedem proprie intelligit. Dind. τοῦτον τὸν πόδ' ὁρᾷς Pors. ut me aliquando monuit Kidd. Dobr.

1320. Post τοῦτον interr. notam habent Ald. Junt. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Gel. non Junt. I. Brub. Raph. Port. Dind. τί δὲ B. Pors.

1321. Pro σὺ in Bav. σοὶ est. Dind. τοιαυτὶ B. Pors. τοιαυτὶ 1. (et Rav.) Dobr.

1322. τὰ 'μὰ Amst. Dind.

1323. ἀνὰ τὸ δ. Ex Hypsipyle, ut ait Schol. ubi: ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄντρον. Κυρήνης. Hæc valde fuit subacta meretrix, et profitebatur duodecim schemata coitus. Cum istis schematibus componit carmina Eurip. supra etiam 1298. a meretricibus dicebat Eurip. sumere carmina: οὗτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων. Deinde 1304. de Eurip. Musa dicit: αὕτη ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν; οὐκ; Cyrenes hujus mentionem facit etiam Thesm. 103. Berg. Præter hanc impudicam Cyrenem, sed alio sensu, δωδεκαμήχανος dictus Xenocles Tragicus a Platone Comico in Sophistis, juxta Schol. ad Pac. 794. Spanh. Sensus: qui duodecim Cyrenes figuras melicis carminibus imitaris. Dind.

1324. κηρύνης Elb. Dind. ἐξ ὑψιπύλης ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄντρον. Dobr.

1325. ταῦτα. Pro τοιαῦτα. V. ad Plut. 8. Berg. μέλη σοι. Not. Scal. Dind.

1326. τῶν σῶν "quidam" in excerptis Scal.—πόνον pro τρόπον, Elb. et Florentini septem, quorum in duorum marginibus altera annotata scriptura, τρόπον. Dind. πόνον 2. Dobr.

1327. Asclepiades ap. Schol. putat hæc ad imitationem illorum esse facta, quæ sunt in Hecuba Eur. 68. ὦ στεροπὰ Διός· ὦ σκοτία νύξ· τί ποτ' αἴρομ' ἔννυχος οὕτω δείμασι, φάσμασι. Ego autem et uc puto Comicum respexisse, et simul, propter voces νυκτὸς ὄρφνα, ad illud Iph. Taur. 151. οἵαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων νυκτὸς, τᾶς ἐξῆλθ' ὄρφνα; Berg. κελαινοφαής. Sic quatuor Codd. [A. B. D. E.] cum primariis edd. In aliis κελαινοφανής quod est etiam in C. Conficta hæc ad imitationem monodias Hecubæ in cognomine dramate v. 68. Propter voces νυκτὸς ὄρφνα putat Berg. respexisse etiam Comicum ad Iph. T. 151. Versus digessi ut sunt in membr. e quibus et ex meo Doricam formam δύστανον recepi, quæ est etiam in Cod. E. Brunck. Ed. Ald. κελαινοφαής· quamvis in Schol. ejusdem edit. κελαινοφανὴς etiam legatur. Kust. μελαινοφαὴς Bav. κελαινοφανὴς Junt. II. III. Gel. Port. "κελαινοφαὴς alii." Scal. Dind. κελαινοφαὴς Suid. in v. ed. Ald. [et Med. et Ms. ut videtur.] Pors. -φανὴς 1. et habuit A. Dobr. Versus in edd. ante Brunck. ita sunt descripti: ὄρφνα, τίνα μοι δύστηνον | ὄνειρον πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς, | Ἀΐδα πρόπολον | ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα, | μελαίνας νυκτὸς παῖδα, | φρικώδη δεινὰν ὄψιν,— Rav. ὄρφνα — ὄνειρον | πέμπεις — πρόπολον | ψυχὰν — μελαίνας | Νυκτὸς — ὄψιν. Dind.

1328. δύστηνον Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Voc. ὄνειρον sequenti versui præfigunt, ita ut ab 'Ἀΐδα novus versus incipere videatur, Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind. δύστανον B. Pors. ὄρνα (sic) 2. Dobr.

1329. πέμπεις—'Ἀΐδα. In Iph. T. 159. ἀΐδᾳ πέμψας, *Plutoni mittens.* Berg. 'Ἀΐδα πρ. Sic 'Ἀΐδα κόσμον idem Eurip. Mede. 981. 'Ἀΐδα φόνον Androm. 1048. et 'Ἀΐδα τε πύλας Alc. 123. pro ἄδου in singulis illis locis, ut id ei in ea voce familiare exstitisse liqueat. Spanh. πρόπολον. Sic membr. et B. Vulgo πρόσπολον. Cod. E. nec πρόσπολον nec πρόπολον agnoscit, sed πρόμολον, qua voce nescio an augeri debeant Lexica. Adposita gl.: πρόδρομον καὶ θανάτου σημαντικόν. Brunck. πρόσπολον Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind. πρόμολον B. (et Victor.) Pors. πρόμολον 1. (et gl. πρόδρομον καὶ θανάτου σημαντικὸν) mero errore pro πρόπολον. Similiter τί μαθὼν ubivis dant libri pro τί παθὼν, quod semper reponendum puto. Frustra enim in significationibus distinguendis laboratur, nisi certioribus exemplis constiterit Græcum esse τί μανθάνω, ut certe est τί πάσχω. προμολπον (i. e. πρόμολον) Ita L. Dobr.

1330. Hic somnum vocat noctis filium; et in Hecuba somniorum mater dicitur terra, 70. ὦ πότνια χθὼν, μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων. Hæc ex Schol. Berg. φρικ. δεινὰν ὄψιν. Nempe Hecub.

77. εἶδον γὰρ φοβερὰν ὄψιν. Spanh. Verba μελαίνας νυκτὸς παῖδα singularem versum constituunt in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. ψυχρὰν 2. Dobr.

1331. φρικώδη om. A. Dobr.

1332. s. μελανονεκ.—δερκ. Hi unum efficiunt versum ap. Brunck. μελανονεκυείμων dicitur qui *ferali pulla veste est indutus*. φόνια δερκόμενος, *cruento*, i. e. *truculento, adspectu*. Dind. μελανοκυ. A. sed vulgatam agnoscit gl. Dobr.

1333. ἀπολλώνιος ἀπὸ τῶν εὐμενίδων φησὶν εἶναι 1. Lege τῶν τημενιδῶν. Dobr.

1334. ss. Aliis verbis idem dicit Eurip. Hec. 609. Σὺ δ' αὖ λαβοῦσα, etc. v. 1330. Berg. ἅψαται Crat. Ven. i. ii. Wech. Dind.

1335. Aqua (δρόσος) quæ sitnla (καλπίσι) e fonte puro haurienda hic dicitur, quo manus continuo post infaustum somnium laventur, quodque ex Eurip. Eumenidibus [At Eurip. non scripsit Eumenides, et Apollonius ap. Schol. simpliciter Eumenides (Æsch.) memorat. Dind.] petitum hic docet Schol. Quomodo jam ante solemnis hujus moris, infausta somnia marinæ vel fluviatilis aquæ ablutione averruncandi, exemplum Æsch. in Persis adtigerat, ubi Atossa, Xerxis mater, somnio quo curru excussus filius Xerxes, adstante mortuo jam ante patre Dario, perterrita ait Pers. 201. ἐπεὶ δ' ἀνέστην καὶ χεροῖν καλιῤῥόου Ἔψαυσα πηγᾶς σὺν θυηπόλῳ χερὶ (*religiosa manu*) libum, quod addit, averruncis diis continuo obtulit. Ita quoque Circe post infausta somnia abluit se aqua marina ap. Apoll. Rhod. iv. 670. Τῷ καὶ ἐπιπλομένης ἠοῦς νοτίδεσσι θαλάσσης Ἐγρομένη πλοκαμούς τε καὶ εἵματα φαιδρύνεσκε. E quibus sat, ut opinor, hic Comici locus illustratur, et quod mox additur 1336. ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω, *ut hoc divinitus immissum somnium aqua abluam*. Spanh. Verba v. seq. θέρμετε δ' ὕδ. versui præcedenti addidit Brunck. θέρμειν pro θερμαίνεσθαι illustrat Toup. Emm. in Suid. etc. iii. p. 518. ὕδωρ produxit in modum Homerici, θέρμετο δ' ὕδωρ. ποταμοῦ Bav. Dind. θ' 1. Dobr.

1336. Veteres tristi aliquo somnio viso, ut minas ejus a se averterent, aqua vel marina, vel, ut hic, fluviali se abluere solebant. Hinc Anna, soror Didonis, ap. Silium Ital. viii. [124. s.] diro somnio exterrita: 'Sub lucem (inquit) ut visa secundent Oro Cœlicolas, ac vivo purgor in amni.' V. ad eum locum Dan. Heins. Crepundia [aliosque intpp. in ed. Drakenborch.]. Kust. Qui triste insomnium viderant, primo mane se lustrabant marina aut fluviali aqua. Hujus moris exemplum est in Apoll. Arg. iv. 663. ubi viso sub Medeæ et Jasonis adventum somnio exterrita Circe ἐπιπλομένης—φαιδρύνεσκε. Brunck. Pers. Sat. 2. [v. 16.] 'et noctem flumine purgat,' quem locum citavit Stanl. ad Persas Æsch. 200. ubi Atossa, insomniis territa, dicit se, lotis prius manibus, sacrificare diis, ut avertant mala: Καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω. Ἐπεὶ δ' ἀνέστην καὶ χεροῖν καλιῤῥόου Ἔψαυσα πηγῆς σὺν θυηπόλῳ χερὶ (*sacrifica manu*) Βωμῷ παρέστην, ἀποτρόποισι δαίμοσι Θέλουσα θῦσαι πέλανον. Berg.

1337. πόντιε δαῖμον. Neptunus nempe, ut in Scholl. dicitur, et ap. Soph. Œd. Col. 1126. τὸν πόντιον Γαιάοχον, quique alias ποντομέδων, quod apud veteres Tragicos itidem obvium, est dictus. Spanh. τοῦτ' ἐκεῖν'. Hoc illud est, quod mihi per somnum portendebatur; nempe Glyce mihi furata est gallum. Ridicule autem majestati tragicæ tribuit humilitatem plebeiam, quæ Comicis propria est. De τοῦτ' ἐκεῖνο v. ad Av. 353. Iph. T. 157. Ἰὼ δαῖμον, ὃς τὸν μόνον με κασίγνητον συλᾷς. Berg. ἐκεῖνο ἰδὲ sine ὄνοικοι, Bav. Dind. πόντιμε B. Pors. δαίμων in δαῖμον, vel contra, statim mut. A. Dobr.

1338. θεάσασθαι Junt. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. "θεάσασθαι Vet." Not. Scal. Dind. θεάσασθε (B.) Pors.

1339. Duas syllabas postremas voc. ξυναρπάσασα sequ. versus initio ponunt Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. ξυναρπάσατε Bav. Dind. In ξυναρπάσασα desinit B. Pors. μου in t. om. et habet supra ξυν. A. Dobr.

1340. φρούδη. Iph. T. 155. οἴμοι φροῦδος γέννα (*eheu interiit meum genus*). In Hecub. 163. φροῦδος πρέσβυς, φροῦδοι παῖδες. Hæc quidem vox alibi etiam sæpe occurrit; sed hæc loca propterea adduxi, quia et antecedentia inde erant. Berg. νύμφαι ὀρεσίγονοι. Ex Eurip. Xantriis, ut ait Asclepiades ap. Schol. Berg. Lege ὀρεσσίγονοι. [sic Flor. unus.] Bent. ὀρεσίγονος Bav. ὀρεσσίγονοι Ald. Dind. ὀρεσιγόοις sine νύμ. (Ita enotavi) A. Dobr.

1341. Μανία est nomen mulieris et forte ancillæ; in Thesm. 738. ἴωμεν ἐπὶ τὰς κληματίδας, ὦ Μανία. Machon ap. Athen. xiii. p. 578. Ἴσως δ' ἂν ἀπορήσαι τις, εὐλόγως θ' ἅμα, Τῶν νῦν ἀκροατῶν ἥτις Ἀττικὴ γυνὴ Προσηγορεύετ' ἢ ἐνομίσθη Μανία. Αἰσχρὸν γὰρ ὄνομα Φρυ-

γυναικὸν γυναῖκ' ἔχων, Καὶ ταῦθ' ἑταίραν ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος. Sic et *Manes* servi nomen Phrygium videtur fuisse. Schol. aliter exponit Comici locum: τὸ δὲ, μανία ξύλλαβε, νῦν λέγει διὰ τὸν ἄτοπον ὄνειρον, εὐχομένη μανίας τυχεῖν, ἵνα μηδενὸς τούτων αἰσθάνοιτο. Cujus expositionis mentionem feci, si forte alicui placeat. Berg. Μανία est nomen ancillæ, ut Thesm. 728. a Μάνης deductum, quod est nomen servi. Brunck.

1342. ἀνάλαιva Junt. i. Dind. Cod. E. pro ἔτυχον habet ἐτύγχανον. Brunck.

1343. ἐμαυτοῖς Elb. — ἔργοισιν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind. λίνου μεστὸν ἄτρακτον — Eurip. Or. 1431. Ἁ δὲ λίνον ἠλακάτᾳ δακτύλοις ἕλισσε. Berg.

1344. Ter tantum legitur εἰ in edd. ante Brunck. εἰ ει ει ειλίσσουσα Ald. Junt. i. ειειειειλίσσουσα Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. χερειν Elb. Deest in Bav. et εἱ quater legitur in hoc. Dind. Ante εἱλ. quater εἱ 1. 2. Dobr.

1345. κλωστῆρα ποιοῦσ'. Priori voce, uti et altera λίνου, quæ præcessit, usus ipse Æsch. Choëph. 505. κλωστῆρα σώζοντες λίνου. Κλωστὸν vero de contortis nauticis funibus dixit alibi Eurip. nempe Troad. 537. κλωστοῦ δὲ ἀμφιβόλοισι λινέοισι. Spanh. Pro κνεφαίως Schol. legit κνεφαῖος, quod præstat. Kust. κνεφαῖος legendum pro κνεφαίως, cum Schol.; ed. Farr. etiam habet κνεφαίος, sed sic accentus non recte habet. Hom. hymn. in Merc. 17. ἠῷος γεγονὼς μέσῳ ἤματι ἐγκιθάριζεν Ἑσπέριος βοῦς κλέψεν. Virg. [Æn. viii. 465.] 'Nec minus Æneas se matutinus agebat.' Idem [Georg. iii. 538.] 'nocturnus obambulat.' κνεφαῖος. Ita edd. pristinæ, non κνεφαίως. Berg. Sic Codd. et primariæ edd. tres, quod e Schol. reposuit Berg. Peccarunt operæ in officina Cratandri κνεφαίος exprimentes, quæ menda in Venetas transiit, et postea male correcta vulgatum peperit κνεφαίως. Brunck. κνεφαῖος. κνεφαίως vulgo. Sed jure præfert Schol. lectionem Kust. κνεφαῖος, quam exhibet quoque Suid. v. κνεφαῖος. [κνεφαίος (sic) ed. Bas. 1. in -αῖος mut. a Pors. scil. e Suid. ed. Dobr.] Pors. Cod. Bav. hunc et tres sequentes tribus versibus sic constitutos et scriptos habet: κλωστῆρα ποῖον σ' ὅπως κνεφαῖος εἰς ἀρὰν | φέρουσ' ἀποδείην. ὁ δ' ἀνέπτατ' ἂν | ἀνέπτατ' εἰς αἰθέρας —ἀκμαῖς. — κνεφαῖος etiam Cod. Elb. ed. Ald. Junt. i. ii. iii. Gel. Raph. κνεφαίος Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Hinc κνεφαίως Port. Lugd. Amst. (In not. Scal.: κνεφαῖος Vet.) Dind. κνεφαῖος 1. 2. A. Dobr.

1346. Articulum τὴν ante ἀγ. cum Rav. omisit Inv. reponendo εἰς ἀγορὰν pro vulg. ἐς τὴν ἀγ. uti mox ἐς αἰθέρα est. Cod. E. (Brunck.) habet ἀποδοίμην ἄν, ex interpretatione. Sensus: glomerem faciens, ut primo mane in forum ferrem et venderem. ἐς τὴν ἀγορὰν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. εἰς Elb. εἰς ἀγορὰν Rav. Dind. εἰς ἀ. Suid. ed. Ms. κνεφαῖος. Pors. εἰς ἀγ. 1. A. -μην A. Dobr.

1347. ἐς αἰθέρα Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. εἰς Elb. Dind. εἰς A. 1. Dobr.

αις

1348. κουφοτάταιν (αις rub.) 1. Dobr.

1349. κατέλιπεν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. κατέλιπε etiam Elb. ἐμοὶ δ' ἄχεα κατέλ. Bav. Dind. Semel ἄχεα, ut videtur, A. Dobr.

1350. τ' om. A. Dobr.

1351. ἔβαλον, ἔβαλον. Imitatur in istis repetitionibus earumdem vocum Eurip., qui multus est in illis, ut v. g. Helen. 195. τίς ἔμολεν ἔμολεν, δάκρυα δάκρυά μοι φέρων. Ibid. 208. ἀφανὴς, ἀφανής. In Iph. T. 138. τί με πρὸς ναοὺς ἄγαγες, ἄγαγες; et alibi sæpissime. Berg. Cod. E. bis ἔβαλλον. Brunck. -λλον bis 1. Dobr.

1352. Ex Cretensibus Eurip., ut ait Schol. Berg. Ἴδας, Dorica forma, habent tres Codd. Brunck. Hic et sequens versus e Cretensibus Eurip. desumti sunt. Gl. nomini κῶλα superscriptam protuli, [" τὰ κῶλα. Gl.: τοὺς πόδας ἐμῶν."] ut ostenderem veteres Criticos ei non eamdem significationem tribuisse, quam Biset., id est, pro *retibus* non accepisse, quibus parum convenire videtur verbum ἀμπάλλετε. Ista notio adscivisset ἀμπετάσατε, ἀμφιβάλλετε, vel simile quid. Brunck. Ἴδης Ald. Junt. i. ii. iii. Crat.

η

etc. Dind. ἐκ κρητῶν εὐρ. 1. Ἴδας A. Dobr.

1354. τὰ κῶλα τ' ἀμπάλλετε, id est, *et crura leviter movete.* Nam tam *Frischl.* quam Biseti interpretatio a vero aliena est. [Interpres: *membra.* Immo *retia*, ut recte Biset. probante Jungerm. ad Poll. v. 4. 27. Duck.] Κῶλον autem apud poëtas Græcos sæpe significare *crus* vel *pedem*, res est notissima. Sic Eurip. Phœn. 1421. κῶλον δεξιὸν προβάς· Hecub. 1164. τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας καὶ κῶλα. Vide nos etiam ad Schol. 296. Uti autem hic dicitur ἀμπάλλετε κῶλα, ita Eurip. Troad. 325. eodem sensu legitur: πάλλε πόδ' αἰθέριον. Kust. ἀμπάλλετε pro ἀναπάλλετε. Eurip. Bacch. 149.: δρόμῳ καὶ χοροῖς ἐρεθίζων ἰαχαῖς τ' ἀναπάλλων (*clamoribus*

excitans). Apud eumdem Troad. 325. verbum simplex eamdem vim habet, quam apud Comicum compositum: *πάλλε ποδ' αἰθέριον, vibra pedem sublimem*: quem locum indicavit Kust. Hic in Ran. 348. γόνυ πάλλεται γερόντων. Comicus Lys. 1315. verbum compositum construit cum dat. ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν. Berg. Ald. Junt. I. II. III. etc. τὰ κῶλα τ' ἀμπ. κυκλούμεναι | τὴν οἰκίαν. ἅμα δὲ | Δίκτ. π. Ἄρτ. | καλὰ, τὰς κυνίσκας | ἔχουσ' ἐλθ. δ. δόμων | πανταχῆ. σὺ δ' ὦ Διὸς | διπύρους ἀνέχ. λαμπ. Male Amst. κυκλούμενον. Dind.

1355. Vox Ἄρτεμις, quæ forte ex gl. se intrusit, sine ullo dispendio abesse posset. Brunck.

1356. In meo Cod. διὰ δόμων ταχύ. Brunck. Sic et Bav. Cod. ἔκουσ' Ven. II. Dind.

1357. διπύρους ἀνέχ. λαμπ. id est, *utraque manu tenens facem*; quomodo etiam in quibusdam veterum numis conspicitur Diana, quæ inde ἀμφίπυρος dicitur a Soph. in Trach. ut erudite monet Spanh. ad Callim. p. 132. [h. in Dian. v. 11. p. 164. Ern.] Kust. Hecate nempe, quæ inde φωσφόρ' Ἑκάτη apud Eurip. invocatur Hec. 576. cujusque statua cum λαμπαδουχίαις colebatur in insula Zerynthο, ut ap. Lycophr. legitur 1179. De Dianæ vero seu Lunæ simulacris cum face in utraque manu res obvia et contrita e priscis auctorum, lapidum ac numorum monumentis, qua de re obiter jam ad Plut. vidimus. Spanh. Eurip. Ion. 716. ἵνα Βάκχιος ἀμφιπύρους ἀνέχων πεύκας λαιψηρὰ πηδᾷ. Berg. In C. διαπύρους cum hac gl. διακαεῖς, ἢ διπύρους, ἤτοι διπλᾶς. Brunck. διαπύρους. Gl. διακαεῖς Lib. Pogg. Dind. διαπύρους (sed gl. διακαεῖς ἢ διπλοῦς) 1. διπ. A. et gl. διπλᾶς. Dobr.

1358. Tres Codd. ὀξυτάτας ad λαμπάδας relatum, minus bene. Vulgatum habet B. Brunck. ὀξυτάταιν ex em. m. pr. et "i. e. αις supr. rub. 1. ὀξυτάτ. i. e. -τας A. Dobr. παράφηνον ἐς Γλύκης, i. e. *præluce mihi in domum Glyces, ut ingressa rem furtivam in ea deprehendam*. Γλύκης recte ed. Ald. habet; at quædam edd. male γλύκυς. Kust. Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. παράφηνον εἰς γλύκης. ὅπως (sine ἂν) εἰσελθ. φωρ. (ἂν Florentinis.) παράφηνος Elb.—γλύκυς Crat. Ven. I. II. Wech. Port. Dind. ὅπως ἂν 1. U. Dobr.

1359. ὅπως ἂν εἰσ. φ. Versus est iambicus. Particulam ἂν, quæ vulgo omissa est, exhibent Codd. A. C. Rarissime Comicum ὅπως, *ut*, sine ἂν adhibere observavi ad Lys. 384. *ut ingressa perscruter ad deprehendendum furtum*. Hac significatione adhibitum verbum φωρᾶν Nub. 499. Brunck.

1360. Ex hoc senario perperam vulgo duos versus faciunt. Brunck. Verba κἀμοί γ' ἅλις in Ald. et cett. edd. singularem versum efficiunt. Etiam Elb. cum antecedd. conjungit. Dind.

1361. γὰρ ἀγαγεῖν: Insere αὐτόν: vel τοῦτον ut in 1377. et 1384. vel κατ' ἔπος ut 1403. Bent. Sic scriptus vulgo hic versus toto deficiente pede: ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι. Kust. e conjectura sic supplet: ἐπὶ τὸν σταθμόν γ' ὑμᾶς γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι, [Est procul dubio versus iambicus, uti et sequentes, sed cui integer pes deest. Quare non solum metri, sed etiam sensus, gratia addendum puto ὑμᾶς, versumque hunc ita scribendum: ἐπὶ τὸν σταθμόν γ' ὑμᾶς γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι. Kust.] parum concinne et falso sensu: Æsch. enim solum Eurip. ad libram ducere vult. Frischl. ex vi sententiæ bene verterat: *Nunc ad stateram volo virum hunc deducere*. Et illud ipsum est, quod Græce dedi, haud quidem e conjectura, quam tamen facile quivis facere poterat, sed e tribus Codd. qui versum sic exhibent: ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν, βούλομαι. In B. eodem sensu, integroque versu sed minus modulato: ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ τοῦτον ἀγαγεῖν βούλομαι. Brunck. ἐπεὶ Junt. I. —αὐτὸν deest Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. habet Pogg. Dind. αὐτὸν ἀγ. 1. 2. A. Διον. præf. A. Dobr.

1362. γ' deest Elb. μόνον Rav. Hopf. ὥσπερ ἐ.—μόνως A. Dobr.

1363. βασανίαν Bav. Dind.

1364. Et Δι. et γε om. A. Dobr.

1365. Mendose in impressis omnibus, ne quidem excepta hac mea ed., fertur hic versus, quod me imprudente contigit: nam eum recte emendatum habebam. Vulgo sic legitur, pessumdato metro: ἀ. π. τυροπωλῆσαι τὴν τέχνην. [Articulus τὴν in versu redundat, qui proin spongia corrigendus. Syllaba enim prima voc. τυροπωλῆσαι producitur. Kust.] Quod excudi passus sum, τυροπολῆσαι, ne quidem Græcum est. Legendum, ἀ. π. τυροπωλῆσαι τέχνην. Articulum τὴν et sententiam et metrum inutili gravantem onere non agnoscebant membr. nec meus Cod. eumque postmodo vidi abesse etiam in C. Sic optime etiam Cod. E. omisso articulo. Gl. ἐριοπωλικῶς ζυγῆσαι. Brunck. τὴν ante τέχνην additur in Ald. et cett. edd. Deest Elb. Bav. et Rav. Dind. τ. τὴν τέχνην. Dele τὴν, ut constet metrum. Pors. τὴν om. 1. 2. A. Dobr.

1366-1420. Desunt omnes versus in Bav. nec locus vacuus est relictus. Dind.

1367-8. *τόδε*. Edd. omnes *τὸ δὲ*, male. Berg. *τὸ δὲ* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc.—*πέρας* Ven. ii. Dind. Huc respiciens Suid. v. *νεοχμὸς* legit *πλέον*. Fallitur vero Cl. Kust. qui referri putabat ad Thesm. 708. *ἀτοπίας πλέων*. f. Suid. *ἀτοπίας. πλέον* Suid. ed. Ms. *νεοχμόν*. Pors. *νεωχμὸν* A. (et Rav.) Dobr.

1369. *Oτὶς* Junt. iii. *Oτίς* Junt. i. ii. Brub. Gel. Port. Dind. *ὅστις* primo, tum *ὅτεν*. A. Dobr.

1370. Adhibitum quandoque id juramenti genus apud veteres, ut majoris venerationis ergo nomen ipsius dei, per quem juraret quis, omitteretur. Præclarus est et opportunus valde ad h. l. illustrandum Philonis locus de spectaculo p. 770. [de special. legg. t. ii. 271. Mang.] ubi, quum laudem iis deberi dixisset, qui, quum urgentur jurare, cunctando religionem injiciunt non spectatoribus solum, sed ad jurandum provocantibus, addit continuo: *εἰώθασιν γὰρ ἀναφθεγξάμενοι τοσοῦτον νὴ τὸν, ἢ μὰ τὸν, μηδὲν προσλαμβάνοντες, προφάσει τῆς ἀποκοπῆς, τρανοῦν ὅρκον μὴ γενόμενον, solent enim quidam hoc solum proferre per . . . parum solliciti, an ex eo, quod reticuerunt, illud pro vero juramento habeatur, nec ne.* Spanh. Schol. in margine Cod. E.: *δέον εἰπεῖν μὰ τὸν Δία, μὰ τὸν εἶπε μόνον. καὶ ἔστι τοῦτο εὐλαβείας ἴδιον τὸ πεφεισμένως καὶ ἐλλειπτικῶς τοῦ ὅρκου ἅπτεσθαι.* Simile exemplum est in Philodemi festivo epigr. viii.: *πέντε δίδωσιν ἑνὸς τῇ δεῖνα ὁ δεῖνα τάλαντα, | καὶ βινεῖ φρίσσων, καί, μὰ τὸν, οὐδὲ καλήν.—μὰ τὸν—*. Subauditur *Δία* vel *Ἀπόλλω* vel *Ποσειδῶ*, vel alius cujusvis dei nomen, quod religionis ergo supprimebant, qua de re videndi Schol. et Spanh. Diversa ratione istud *μὰ τὸν* adhibet Strato in venustissimo epigr. xliii. ubi nomen dei non supprimit ex usu illo loquendi, sed juraturus se reprimit, inchoatumque non absolvit juramentum: *εἰ μὴ νῦν Κλεόνικος ἐλεύσεται, οὐκέτ᾽ ἐκεῖνον | δέξομ᾽ ἐγὼ μελάθροις, οὐ μὰ τὸν . . . οὐκ ὀμόσω.* Ad eumdem modum dicebant *οὐ μὰ τὴν* quod Hes., apud quem perperam excusum *οὐ μάτην*, exponit *οὐκ ἀληθῶς*, in quam gl. v. Bent. ad Menandri fragm. p. 49. Brunck.

1372. *ἐπιθόμην*. Sic recte B. Vulgo reclamante metro *ἐπειθόμην*. Sunt enim juxta Schol. metricum versus isti omnes trochaici. In tertio *νεοχμὸν* pes est trochæus per synizesin duarum vocalium. Non tamen refragarer, si quis mallet versum illum dimetrum iambicum dicere, et duos postremos sic digerere, ut iambici itidem essent: *ἐπιθόμην, ἀλλ᾽ ᾤμην | ἂν αὐτὸν αὐτὰ λῃρεῖν.* Brunck. *ἐπειθόμην* Ald. et cett. edd. *ἐπιθόμην* etiam Elb. Dind. *ἐπιθόμην* 2. A. Dobr. *Ἐπιθόμην* Bent. in Menandr. p. 58. Pors.

1373. *ἑαυτὸν* sed gl. *ἐκεῖνον* 1. Dobr.

1374. Constituitur hic act. v. scena tertia. Magna autem trutina in scenam allata est, ad quam poëtæ accedunt. *Ἴθι δὴ* quod pro *ἴθι νυν* e Rav. recepit Inv., gl. similius est. *ἴθι νῦν* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. etc. Dind. *πλάστιγγ᾽*. Nicander Ther. 651. *πλάστιγγα πεσοῦσαν*, et 955. *πλάστιγγι* itidem de *lance*, ut Comicus h. l. usurpat Pac. 1247. *πλάστιγξ* dicta *patella*, cujus usus erat in ludo *κοττάβων*, ubi consuli potest Schol. et ante in eadem fab. ad 342. Apud Æsch. vero Choëph. 288. *πλάστιγξ* pro *flagello* dicitur: *χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας* apud Eurip. de *bulla*, equorum collo circumdata, Rhes. 303. *χρυσῇ δὲ πλάστιγξ αὐχένα* etc. Spanh. *ἰδοὺ* et mox 1371. *ἐχόμεθα* Æsch. vulgo adscripta, membr. tribuunt Eurip. Prius in B. tributum Æsch. posterius Eurip. De meo Cod. nihil est, quod referam: nam desunt in eo 154. versus, incipiente lacuna post 1365. At in C. personæ multo melius indicatæ, utrique, Æsch. simul et Eurip. tributis illis. Sic plane in fabulis nostris sæpe duæ aut plures personæ simul proloquentes paucis verbis consensum suum significant. Verbo *ἐχόμεθα*, ut et voci *ἰδού*, et vocibus *ἢν ἰδοὺ* 1386. præfixa in Cod. E. duplex persona simul loquentium Æschyli et Euripidis. Brunck. *παρὰ* deest Elb. *ἰδοὺ* Æsch. tribuitur Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Recte utrique personæ Pogg. ut C. et E. apud Brunck. Dind. *τάρασθον περὶ* A. (sic.) Dobr.

1376. *μεθεῖσθον* juxta impressos [vett.] membranæ etiam, male. Vetandi particula *μὴ* verbum aoristi temporis in *subjunctivo* flagitat. V. ad Lys. 1036. In B. et C. [uti in Rav.] recte scriptum *μεθῆσθον*, quod reponi debet [et reposuit Inv.]. Brunck. *κοκκύσω*. In Conc. 31. *ὁ κῆρυξ ἀρτίως —δεύτερον ἐκόκκυκεν.* Est cuculorum. In Avv. 506. *εἴποθ᾽ ἡ κόκκυξ εἴποι κόκκυ.* Berg. *μεθεῖσθον* Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. *μεθῆσθον* 2. Dobr.

1377. *εἰς τὸν σταθμόν*. Sic tres Regii [atque Elb.]. Vulgo *ἐπὶ τὸν σταθμόν*, eadem præpositionum commutatione, quæ observata fuit supra ad 620. Brunck. V. ad Orest. 141. *ἐπὶ* Rav. *ἐχόμεθα* Æschylo

tribuitur in Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind. ἐχόμεσθα 1. 2. Tum ἐς τὸν 1. εἰς τὸν 2. Gl. ἐπὶ in 1. hic et 1347. Dobr.

1378. Eurip. versus initium est Medeæ: Æsch. versus erat in illius Philoctete. Brunck. διαπτᾶσθαι pleræque editiones tam Eurip. quam Aristoph. Verum tum debebat esse verbum πτάομαι, πτῶμαι, quod nullum est. Attici enim adhibent πέταμαι, πέταμαι. Optime dedit Kust. διαπτάσθαι, cui accedunt Lascaris et Eustath. ad Il. Δ. p. 452. 33. etc. Pors. ad init. Med. Ἀργοῦς Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind. διαπτᾶσθαι servant 1. 2. (ex em. 2. sed m. pr.) ἀρχὴ τοῦ τῆς μηδείας δράματος 1. σκάφη A. Dobr.

1379. βοόνομοί τ' ἐπιστροφαί. Frischl. inepte: *pascuique vortices*. Sensus est: *et pascua*, in quibus boves versantur. Ἐπιστροφὴ enim interdum significat locum, in quo aliquis *versari* vel *commorari* solet. Hes. ἐπιστροφαί· διατριβαί, δίαιται. Cf. Suid. v. Βουνιτῆσι, ubi locum hunc citat. Kust.

1380. μεθεῖτε bis habet Aristoph. Ran. (hic et 1489.) quod ex pristina verbi forma ἔω deductum est. Lege utrobique μέθεσθε, in media voce, quæ longe aptior, ut λαβομένω 1375. μεθῆσθον 1376. etc. Pors. ad Eurip. Or. 141. κατωτέρω· ἄφετε τὰς πλάστιγγας. Εὐρ. χωρεῖ — tum om. Εὐρ. (Hæc omnia agnoscit Sch. marg.) A. Dobr. κόκκυ. μεθεῖτε. Ita videtur distinguendum. Etym. et ex eo Suid. ut emendant edit. κόκκυ, οἱ Ἀττικοὶ τὸ ταχύ. Hes. τὸ ἐλάχιστον. Eustath. in Od. Δ. p. 1479, 43. ait, apud Comicum esse adverbium. Respexit forte ad h. l. Mihi videtur esse vox ficta h. l. Nam quum paulo ante dixisset καὶ μὴ μεθῆσθον—κοκκύσω pro λέξω vel βοήσω, voce ea, ut videtur, ridiculi gratia usus, nunc ob eamdem causam inclamat κόκκυ. Duck. Primum recte interpungitur in Lugd. Etiam in Amst. post κόκκυ deest interpunctio. Dind.

1381. τὸ τοῦδε. Supplent fere ἔπος. Sed intelligenda potius est lanx (μέρος τοῦ σταθμοῦ), cui Æsch. versum quasi imposuit ita gravem, ut ea lanx deprimeretur et inferius vergeret. Pro ταὔτιον (ut Ald. Crat. Ven. II. Wech. Brub.) in Elb. est ταὔτ' αἴτιον. τ' αἴτιον Junt. I. II. III. Ven. I. Gel. Raph. Port. Lugd. Amst. Dind.

1382. ὅτι εἰσέθηκε. Sic tres Reg. Perperam vulgo ὅτ' εἰσέθηκε. Brunck. ἐριοπωλικῶς. Loci hujus meminit Suid. v. Ἐριοπωλικῶς. Kust. Ultimam literam voc. ὅτι non elidi, docuit pluribus locis laudatis etiam Hopf. ὅτ' εἰσέθ. Ald. etc. ὅτι etiam Elb. ἐριοπολικῶς Elb. ἐριπωλικῶς Junt. I. Dind. ὅτι 1. 2. Dobr.

1383. ποήσας Brub.—τ' ἄρια Junt. II. III. Gel. Dind.

1384. ἔπος ἐπτερωμένον, *alatus versus*, est, admodum levis, qui lanci impositus facit, ut illa surgat. ἀντιστῆσαι valet, vicissim appendere. Versum 1384. Æsch. verba esse vult Reisk. Dind.

1385. τι fere excidit in Junt. II. In meo exemplo conspicitur tantum τ. Dind.

1386. ἦν' ἰδού. His vocibus rursus in C. duplex præposita persona, Æschyli et Euripidis: solius Æsch. in membr. Brunck. ἦν sine apostropho scripsit Hopf. Nam grammatici vett. ἦν ψιλὸν pro ἰδοὺ poni monent. v. Phot. h. v. λάβεσθαι Ven. II. (in I. ultima syllaba per compendium scripta, ut et in Raph.) Verba ἦν' (sic in edd. omnibus) ἰδού, λέγε Æschylo tribuuntur in Elb. Dind. Εὐρ. Αἰσ. ἦν. Διο. λέγε sine ἰδού, et personæ ante ἀλλ' ἔ. et λάβεσθε omissæ vel evanidæ 1. Διο. λαβ.—Αἰσ. ἦν. ἰδού. λέγε 2. Αἰσ. ante ἦν etiam A. Dobr.

1387. Citat Suid. v. πειθώ. Pors. ἐξ ἀντιγόνης 1. Dobr.

1388. Versus est ex Antigone Eurip. sequens ex Æsch. Niobe, juxta Schol.: nam qui plenius Æschyli fragmentum protulerunt Stob. et Eustath. dramatis non meminere. Versus ipsos subjungam cum Grotii versione: μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ· | οὐδ' ἄν τι θύων οὐδ' ἐπισπένδων λάβοις, | οὐδ' ἔστι βωμὸς οὐδὲ παιωνίζεται· | μόνου δὲ Πειθὼ δαιμόνων ἀποστατεῖ. 'Nescit Deum Mors una muneribus capi: non sanguis illi, non merum templo fluit, non dulce resonat carmen, aut aræ calent. hanc quippe solam Suada non novit deam.' Brunck. Ex Niobe Æsch. teste Schol. unde et Stob. Serm. 117. locum adducit plenius: Μόνος θεῶν γ. θ. οὐ δ. ἐ. Οὔτ' ἄν τι θ. οὔτ' ἐ. λάβοις. Οὐ βωμός ἐστιν οὔτε π. Μόνου—ἀποστ. Ubi in secundo versu λάβοις scripsi pro ναοῖς, quia ita legitur et commodius ap. Eustath. ad Il. IX. quem locum indicavit Stanl. Berg. V. Æsch. Fragm. ed. de Pauw. t. ii. p. 642. Aliter versum secundum scripsit Bothius p. 578. Grotii versio ναοῖς exprimit. πειθοῦσ' Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. ἐρᾶ Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. ἐρᾷ Brub. Dind. Citat Suid. v. θανατῶν. Pors.

1389. Jungendæ particulæ καί γε; dimittite stateram; etenim rursus Æschyli lanx vergit. Dind. αὖ ex em. ej. m. 2. Dobr.

1393. ζητεῖ τι. Ms. Vat. U. rectius ζητεῖτε. Utrique enim et Æsch. et Eurip. Bacchus ista dicit. Kust. Nisi ζητεῖ-τι τῶν scriptum sit in C., quod observasse non memini, lectionem hanc nullus agnoscit Cod. In membr. mendose ζητεῖτε τῶν. In B. ζήτει τῶν claudicante versu. Demum in quinto Cod. (E.) reperio ζήτει γε τῶν, quod sincerum esse videtur. Brunck. Manifestum est, Dionysum hæc tantum ad Euripidem, cui favet, dicere. In Elb. est ζητεῖ τε. Trendelenb. etiam ζητεῖτε male præfert. ζήτει τὶ Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. ζήτει γε τῶν 1. ζητεῖτε τῶν A. Dobr.

1394. ὅτι Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. κρατερὸν A. Dobr.

1395. μου 'στι scriptum est in membr. In B. μοῦστι. In C. μοῦστι. Est pro μοι ἐστὶ et excudi debuit δῆτά μοι 'στί; quod quum ubivis ob perspicuitatem præstat, tum hic etiam ob euphoniam. Ingratum enim quid sonat quater repetita diphthongus ου. Brunck. μοὐστὶ Ald. Lugd. Amst. μοὐστί Junt. i. ii. iii. Crat. Wech. Gel. Port. μου 'στὶ Ven. i. ii. Brub. Raph. Dind. τοιοῦτον 1. Dobr.

1396. βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα, id est, *jecit Achilles duo puncta et quatuor;* sive *sex*. Duabus nempe tesseris puncta *duo* (singulis videlicet *unum*) et una sive tertia tessera *quatuor*. Κύβος enim in h. l. non significat ipsam tesseram, ut male Frischl. existimavit, sed punctum sive μονάδα tesseræ, ut recte ex vett. grammaticis locum hunc Comici exponens monet Eustath. ad Od. A. p. 1397, 18. ss. Verba ejus hæc sunt: Κύβον, φασὶ, διχῶς ἔλεγον, αὐτό τε τὸ ἀναρριπτούμενον καὶ τὴν ἐν αὐτῷ μονάδα. Ὅθεν λυθείη ἂν καὶ τὸ ζητούμενον ἐν τῷ παρὰ Ἀριστοφάνει κωμῳδουμένῳ στίχῳ· Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα. λέγει γὰρ δύο μονάδας καὶ τέτταρα. ἔκειτο δ' ὁ στίχος ἐν τῷ Εὐριπίδου Τηλέφῳ σὺν ἄλλοις ἰαμβικοῖς, ἔνθα κυβεύοντας τοὺς ἥρωας εἰσήγαγε. περιῃρέθη, δέ, φησιν, ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιον, χλευασθέντος ἐπ' αὐτῷ τοῦ ποιητοῦ. Hæc utique bonæ notæ sunt, utpote ex veteri grammatico Herodoto, qui nunc intercidit, excerpta, ut Eustath. ibidem monet. Kust. In Eurip. derisionem utitur hoc versu Comicus, quem ille fecerat in Telepho, [Alii in Iphigenia Aul., alii in Philoctete, alii in Myrmidonibus hunc locum quæsiverunt. Probabilius Aristoph. ipse, alludens ad similem quemdam Eurip. locum, hunc versum Dionyso tribuit, significaturus, Æschylum esse qui in hoc ludo vicerit. Conz.] ubi heroës inducebantur tesseris ludentes, quod episodium, quia theatri risum excitaverat, poëta suppressit. Hic vero idem significat, quod nobis formula e tesserarum etiam ludo desumta, *à vous le dé*. Hunc versum veterumque ad eum Criticorum observata illustrat Dan. Souter. in libello de tabula lusoria et aleatoribus p. 49. Brunck. δύω potius quam δύο 1. ἐκ μυρσδόνων (sic) 1. Dobr. ΑΙ. Lege ΑΙ. mox 1397. est ex ore ΑΙ. Bent.

1397. στάσις. Ms. Vat. U. φράσις, quod magis placet. Kust. Citat Suid. v. βρῖθος. Pors. λέγοι τ' ἂν Junt. ii. λέγοιτ' Ven. ii.—αὐτῄστὶ Ald. Junt. i. ii. Crat. Gel. αὔτη 'στὶ Junt. iii. Ven. i. Wech. Raph. αὐτήστὶ Ven. ii. Brub. αὔτη 'στὶ Port. Lugd. Amst. σφῷν Ald. Junt. i. ii. iii. Gel. Port. Lugd. σφῷν Crat. σφῷιν Ven. i. ii. Wech. Brub. Raph. Amst. Dind. ταύτη 'στὶ 1. Dobr.

1398. Versus est ex Eurip. Meleagro sequens ex Glauco Potniense Æschyli, cujus locum pleniorem profert Schol. Eurip. ad Phœn. 1201. edit. Valck. [primæ]: ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῷ νεκρὸς | ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι. Brunck. In postremo fragm. versu Berg. habet ἐκπεφευγμένοι, Bothius p. 567. ἐκπεφασμένοι (*occisi*). σιδηροβριθὲς et ἔλαβεν Elb. Dind. ἐκ μελεάγρου 1. Dobr.

1399. ἐφ' ἅρματι Elb. Dind. ἅρματι 1. ἐκ γλαύκου ποτνιέως 1. Dobr.

1401. δύο. Vulgo legitur δύω. Atticis δύω usitatum non fuisse observavit Dawes. aurei libelli p. 347. [Repugnavit tamen Fisch. ad Well. ii. 156. auctoritate grammaticorum vett. cf. Sturz. ad Maitt. p. 46. Dind.] Idem adseruit Valck. ad Phœn. p. 220. [585. p. 289. ed. sec.], Atticam formam δύο Tragicis sæpe restituendam esse monens, partemque nobilis ex Erechtheo ῥήσεως tantillæ rei ignoratione penitus obscuratam fuisse. Locus, quem innuit, hic est [Fragm. 1. v. 39. ss. ubi v. Not. in ed. Lips.]: τῇ 'μῇ δὲ παιδὶ στέφανος, ἣ μία μόνη | πόλεως θανοῦσα τῆσδ' ὑπερδοθήσεται, | καὶ τὴν τεκοῦσαν καὶ σὲ δύο θ' ὁμοσπόρους | σώσει. Legebatur cum fœdissima sententiæ et metri labe—δύ' ὁμοσπόρους. In re manifesta summis viris fidem derogandam esse non duxi, ipseque in eorum sententiam concessi ad Eurip. Or. 857. ubi versum ex Helen. 1099. prout legi debet, protuli: μέγας γὰρ ἁγὼν καὶ βλέπω δύο ῥοπάς. At ecce vir longe eruditissimus Reg. Professor [Vauvilliers], qui sibi verba dari non facile patitur, quique callide novit, *quantum inter dicta et probata intersit* (v. not. in Soph. El. 1024.), nos omnes ad ferulam

suam revocat in not. ad Soph. Aj. 819. Dawes. reprehendens, quod in senarii Euripidei fine δύο pro δύω reponendum esse statuerit. Jam cupiam scire, quo argumento ille ostendat posteriorem formam Atticos non refugisse? Undenam corruptelæ tuendæ potius tela arcessivisset, quam ex ipsius corruptelæ armamentario? Sic solent boni isti homines mendam menda defendere, non animadvertentes vix unicum esse Græcum vocabulum, in quo describendo diversis modis non lapsi sint librarii. Versum ex Comici nostri Eqq. protulit 1347. quem sic in impressis legerat: καὶ νὴ Δία γ', εἰ δύω λεγοίτην ῥήτορε. Sed discat clarissimus Professor, versum illum deinceps sic lectum iri: καὶ νὴ Δία γ', εἰ δύο σοι λεγοίτην ῥήτορε. Quid mirum, si librorum olim descriptoribus, hominibus imperitis parumque adtentis, δύω sæpe pro δύο in calamum venerit? Hic in duobus Regg. Codd. quos adhibueram, scriptum repereram δύω, quod mihi scrupulum non injecit, nec in mora fuit, quin Atticam formam reponerem. Demum in C., qui Cod. majoribus exaratus est calami ductibus, perspicue quantum potest scriptum reperio ΔΥΟ. Hoc tibicine non egebat mea emendatio. In Cod. E. δύ' ἅμαρτ' εἰσήνεγκε. Brunck. Ita, non εἰσήνεγκεν, quod metro obest, e Rav. scribi debebat pro vulg. εἰσέθηκε, quod tamen nescio an præferendum sit. ΔΥΟ Cod Rav. εἰσέθηκε Ald. et cett. edd. δύω Ald. etc. Dind. νεκροὺς A. Dobr.

1402. Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ'. Citat Suid. v. Ἄραιντο. Kust. Ægyptios ut bajulos a Comicis perstringi notat hic Schol. Sic Avv. 1133. οὐκ Αἰγύπτιος πλινθοφόρος, ubi similiter Schol. οἱ Αἰγύπτιοι ἐκωμῳδοῦντο ὡς ἀχθοφόροι. Hinc Ægyptus dicta Exod. xx. 2. 'domus servitutis;' nempe quod Hebræi in ea coacti fuissent non πλινθοφορεῖν solum, sed insuper πλινθουργεῖν *lateres coquere*, quodque πλινθείας et πλινθουργίας vocibus ab iisdem Senioribus dicitur, et inde *servilia opera*, quod additur Exod. i. 14. præstare. Ut proinde facile liceat adsequi, cur Ægyptii ad designanda servilia, quibus adsueti erant, opera πλινθοφόρων voce a Comico hic appellentur. Spanh. Suid. ἄραιντο. ἀχθοφόρον. [ὡς tacite Brunck. notatus a Pors. Opusc. p. 31. Dind.] Pors. οὓς etiam Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Rav. etc. ἄραιντ' Ven. ii. Dind.

1403. κατ' ἔπος. Reddunt, *singulis versibus certet;* quasi verbum sit omissum. Sententia est, *ex singulis versibus penderetur*, h. e. singuli versus statera examinentur. καὶ μὴ κατ' ἔπος ἔμοιγ' ἔτ' Elm. ad Ach. 178. in Auctario (p. 72. ed. Lips.) τὸ σταθμὸν Ven. i. Dind.

1404. Dele comma post γυνή: notat τὴν κιναιδίαν Cephisophontis. Bent. αὐτὸς, τὰ παιδί', ἡ γυνή, Κηφ. Omnis Veneris expertium mala librariorum manus gratiam hujus versus corruperat, copulam inserendo, quæ nulla aut saltem triplex esse debebat. Sic enim vulgo legitur: αὐτὸς, τὰ παιδία, χ' ἡ γυνή, Κηφ. In B. (et Cod. E.) χ' ἡ γυνὴ χὠ Κηφισοφῶν. Posteriorem copulam metrum admittere gravatur; utramque respuit sermonis venustas. Eleganter supra 587. Bacchus ait: πρόρριζος αὐτὸς, ἡ γυνή, τὰ παιδία, κάκιστ' ἀπολοίμην. Cf. not. ad 1298. Quum sic a me fuisset editum, idem etiam Reiskio placuisse vidi. Brunck. τὰ παιδία χ'ἡ γυνὴ K. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. τὰ παιδία χἠ Ven. i. Raph. (χἠ Ven. ii.) χω (χὠ) Κηφισοφῶν Elb.—Κηφισοφῶν Port. Dind. χἠ γ. 1, 2. χὠ κ. 2. non 1. χἠ et χὠ A. Dobr.

1406. μόνον A. Dobr.

1407. Inchoatur hinc actus quinti scena quarta, qua superioribus accedit Pluto. Dind. φίλοι. Ms. Vat. U. et ed. Ald. σοφοί: nullo sensus discrimine. Kust. Tres Regii cum Vat. et primariis edd. ἄνδρες σοφοὶ, quod longe præstat et reponi debuit. φίλοι primum editum fuit in officina Phil. Juntæ, nescio unde [Male Cod. E. ἄνδρες φίλοι, quod in alio nullo repereram. Brunck. Videntur tamen φίλοι etiam uterque Cod. Inv. et Elb. atque Rav. habere. Dind.]: sed mutationis causam deprehendere mihi videor. Verba hæc corrector esse credidit in vocativo et ad chorum directa, ut ea acceperunt etiam interpretes, quos temere sequutus sum. Sunt autem in casu recto, subaudito verbo εἰσί. [Dubito an non ita omitti potuerit εἰσὶ, et adversatur Brunckii rationi versus 1453. ubi unus tantum (Eurip.) σοφὸς dicitur. Itaque puto hæc potius ad spectatores esse dicta, lectione tamen σοφοὶ servata, ut 700. illi σοφώτατοι dicuntur. καὶ in κἀγὼ explico: *sane*. Conz.] Corrige itaque versionem etiam: *Sapientes sunt isti viri*. Nisi ita intelligatur, qui inferri possit sequens copula? *nec litem eorum discernam*. σοφοὶ retinuit prior Basil. et ex ea servatum fuit in utraque Venet. Illud φίλοι prorsus auctoritate caret. Brunck. ἄνδρες σοφοί,—Better ὦνδρες σοφοί,—. John Seager in the Classic. Journal, n. iii. p. 503. ἄνδρες σοφοὶ Ald. Junt. i. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. ἄνδρες φίλοι Junt. ii. iii.

Gel. Port. Lugd. Amst. In not. Scal. "Δι. Ἄνδρες σοφοὶ Vet. non Ἄνδρες φίλοι." DIND. φίλοι et γρ. σοφοὶ 1. σοφοὶ 2. A. αὐτὸς 1. DOBR.

1408. δι' ἔχθρας — γενήσομαι. Æsch. Prom. 120. τὸν πᾶσι θεοῖς δι' ἀπεχθείας ἐλθόντα. Sic δι' ἡσυχίας εἶναι, quiescere, apud Herodot. in Clione [i. 206.] δι' ἀπεχθείας ἐλθεῖν idem est quod εἰς ἔχθος ἐλθεῖν. Eurip. Phœn. 886. εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου. Ibid. 482. καὶ μὴ δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φόνου μολών. BERG. Suid. δι' ἔχθρας. PORS. οὐδετέρω Junt. I. II. III. Crat. Amst. οὐδετέρῳ Crat. etc. DIND.

1409. Dissident hic, ut e Schol. liquet, veteres grammatici, dum Aristarchus prius illud (τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφὸν) de Euripide dici, alterum (τῷ δ' ἥδομαι) de Æschylo statuit; contrarium vero tuentur alii. Verum consultum omnino videtur Aristarcho suffragari, ut per σοφὸν intellexerit Eurip. cui id nomen, ut vidimus ad 775. magno veterum consensu tributum legitur, et quidem addere hic liceat Isidorum Pelus. iv. ep. 125. πῶς δὲ Εὐριπίδης ὃν σοφὸν εἶναι ὁρίζετε; SPANH.

1410. Berg. in versione hæc verba interrogative expressit. Ita et Conz. DIND.

1411. ἄπει perperam Berg. et Conz. de imperativo accipiunt. Recte Brunck. abibis. DIND.

1413. φέρει δὴ [ut olim editum]. Particula δὴ in versu redundat, quæ proinde recte deest in Ms. Vat. U. KUST. πύθεσθε. Gl. ἀκούσατε.—τοδί. In C. τοδί. BRUNCK. Dele δή: mox lege οὖν ἄν. BENT. εὐ δαιμονίης Elb. εὐδαιμονίοις Junt. II. III. εὐδαιμονοίης Brub.—Post φέρε additur δὴ in Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. DIND. πείθεσθε sed emendatum rubr. 1. τοδὶ 2. (sic) δὴ om. A. DOBR.

1414. In ed. Ald. persona Æschyli hic (ante τοῦ χάριν) deest; quæ etiam delenda est ex sententia Schol., censentis personam Bacchi hic continuari. At ego assentior potius Msto. Vat., qui loco huic præfigit personam ΠΛ. i. e. *Plutonis*. KUST. Hæc interrogatio (τοῦ χ.) in tribus Codd., ut in edd. Bern. Juntæ, Cratandri, et Venetis Plutoni tributa est; in Ald. prorsus omissa persona; in recentioribus adscriptus Æsch.; mihi Eurip. idque, ut reor, verisimilius: eum enim, tamquam petulantem et protervum, priorem semper in verba erumpere facit Comicus. Ejusdem personæ debet esse hæc percunctatio ac altera 1420. ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γν. Posteriorem Æschylo duo Codd. tribuunt: unus, cui consentio, Eurip. BRUNCK. Adscripta etiam in cod. E. Plutonis persona. BRUNCK. In Eh. Euripidis. Vidit etiam Höpf., non incommode hæc Plutoni tribui posse. Euripidi tribuunt Inv. et Conz. ἐπὶ τεσπὶ est, ad poëtam arcessendum. Ad Æschyl. et Eurip. hæc a Dionyso dici censet Conz. DIND. Verbis τοῦ χάριν nullum præfixum nomen in Ald. Junt. II. III. Gel. (nec sequenti versui) Plutonis in Junt. I. Crat. Ven. I. II. (ubi κάριν) Wech. Brub. Raph. Æsch. nomen præfixit Port. tum Lugd. Amst. ID.

γ

1415. ἤδη (γ rubr.) 1. DOBR.

1416. ὁπότερος οὖν ἂν—[Ita jam Reisk. legi jusserat, transpositione facta. DIND.] Vulgo inversæ voculæ cum metri labe, ἂν οὖν. Nihil ab impressis differebant prius inspecti Codd. Nunc demum in C. quem restitui vocum ordinem reperio. Sic etiam Cod. E. BRUNCK. ὁπότερος ἂν οὖν Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. et in Scal. not. "ἂν οὖν Vet." (ὁ. οὖν ἂν 1. DOBR.) σοφωνέστερ Junt. II. DIND.

1417. τί Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. DIND.

1418. ἔχετε A. DOBR.

1419. δυστοκεῖ difficulter parit, est omnino, dubia est, nescit quid agat. DIND. ἑκάτερος εἴπατον U. ut quidem enotavi. DOBR.

1420. In Cod. E. ut in membr. tributa hæc percontatio Æsch. [cui et olim adscripta fuit]. Melius, ut mihi videtur, in B. adscripta Eurip. persona. BRUNCK. Verbis ἔχει præfixum Æschyli nomen in Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Post γνώμην edd. vett. punctum ponunt, etiam Gel.; primus notam interr. posuit Raph. tum Port. Lugd. Amst. DIND. δὲ om. A. DOBR.

1421. Hæc de Alcibiade dicta innuunt, jam eo tempore Alcibiadem absentem esse post infelicem ad Ephesum Antiochi ejus subpræfecti pugnam, postquam in Cherronesum secessit, ut notat antiquus Schol. ad vocem Ἀλκιβιάδου, qui quidem optime de eo tempore judicavit: sed ei scholio assutus est pessimus cento ex altero Schol. qui ait eum tum ivisse Lacedæmonem et Spartiatas de munienda Decelea monuisse; quod est rejiciendum ut falsum et contrarium iis, quæ optime decernuntur in scholii initio. PALMER. Exercc. p. 775. Versus hujus mentionem facit Plutarch. in Alcib. p. 199. [c. 16. p. 29. t. ii. Reisk.] KUST. Suid. v. Σιγῶ refert versum Ionis, quem Aristoph. hic imitatur et adducit Schol.: σιγῶ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται γε μήν. Deinde in Σίφνιοι· ἐκ τῶν Ἴωνος Φρουρῶν. φησὶ δὲ

καὶ Ἀριστοφάνης· πρθεῖ μὲν cet. quæ ad locum illum non pertinent ac forte male divulsa sunt ab iis, quæ refert idem in σιγῶ. Kust. ad Suid. v. σιγῶ ait, versum illum esse Eurip. teste Schol. Arist. h. l., in quo notanda est ejus incuria. Nam Schol. ait esse ἐκ τῶν Ἴωνος Φρουρῶν. Portus in Σίφνιοι hoc vertit *ex Ionis opere de præsidiis*; male. Φρουροὶ nomen est dramatis, quod Ion scripserat. Meminit ejus Athen. l. 4. c. 25. et Hes. in Νιφόεσσα Ἑλένη. V. Casaub. ad Athen. p. 318. Ceterum pro βούλεται δ' ἔχειν, quod est ap. Suid., Schol. habet: βούλεταί γε μήν. Duck. Sumtus hic versus, teste Schol., ex Ionis Chii Φρουροῖς. In alio ejusdem Tragici dramate, cui titulus erat Φοῖνιξ ἢ Καινεὺς, erat heroicus iste versus, quem in rem suam traduxit Comicus supra 706. εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, ὦ πολιῆται. De Ione Chio vid. Bent. in Epist. ad Millium [et Fabric. Bibl. Gr. ii. p. 307. s. ed. Harl.] Brunck. αἰχθαίρει Elb. Dind. ἐχθραίνει A. Dobr.

1423. ὠφελεῖν etc. Eurip. Hec. 862. —θέλοντα μέν μ' ἔχεις Σοὶ ξυμπονῆσαι, καὶ ταχὺν προσαρκέσαι· Βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι. Berg. πατέρα A. Dobr.

1424. μέγα δὲ γε βλάπτειν ταχὺς B. juxta impressos. A. C. μεγάλα δὲ βλ. τ. ut et Suid. in Σίφνιοι. Vulgatum prætuli, in quo βλάπτειν absolute positum et μάλα γε ad ταχὺς refertur. Brunck. φανεῖται pro πέφυκε male Suid. v. Σίφνιοι. Rescribendum totidem literis, μεγάλα δὲ βλάπτειν, ut optime habet Suid. v. Σίφνιοι. V. Taylor. ad Lycurg. p. 323. cui eandem locutionem restituit. Adde Æschin. c. Timarch. init. Plutarch. de audiend. Poët. p. 40. ed. Potter. Mnesitheum apud Athen. xi. 10. p. 483. F. Thucyd. viii. 60. Eustath. in Hom. Il. K. p. 789. Θ. p. 707. [p. 707, 62. μεγάλα βλαβήσονται. p. 789, 63. μεγάλα βλάπτει.] φανεῖται, μεγάλα δὲ Suid. ed. Ms. σίφνιοι. Pors. Quod e Rav. pro vulg. πέφυκε edidit Inv. φανεῖται, dubitari potest, an ex interpretamento fluxerit; reposui tamen μεγάλα δέ. βραδὺς πέφυκε Ald. etc. μάλα δέ γε βλ. Ald. etc. edd. γε abest Elb. Dind. γε om. 1. μεγάλα, et om. δέ γε, A. Dobr.

1425. Ἀμήχανον. Eurip. in Mede. 408. εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται, κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται. Synesius epist. 47. ὦ πρὸς τὰ καλὰ πάντων σὺ ποριμώτατε. Berg. αὐτῷ Ven. II. Dind.

1427. Οὐ χρὴ λέοντος —. Citat idem Plutarch. loco laud. et Suid. v. Οὐ χρὴ λέοντος. Meminit etiam Valerius Max. lib. vii. cap. de sapienter dictis et factis [2.] n. 9. [7.] extern. ubi ait: 'Aristophanis quoque altioris est prudentiæ præceptum, qui in comœdia introduxit remissum ab inferis Periclem, vaticinantem, non oportere in urbe nutriri leonem: sin autem sit alitus, obsequi ei convenire.' Recte quidem cetera, sed de Pericle quod ait, memoriæ lapsus est. Nam non Pericli, sed Æsch. sententia ista ab Aristoph. hic tribuitur. Kust. Etsi hanc sententiam Æsch. hic pronunciet, tamen illa occurrit apud Eurip.; nudis verbis, non allegorice, in Troadd. 718. de Astyanacte, Hectoris filio, occidendo: λέξας, ἀρίστου παῖδα μὴ τρέφειν πατρός. Allegorice autem, ut hic ap. Comicum, in ejusdem Eurip. Heracl. 1005. ubi Eurystheus, qui Herculis liberos sibi interficiendos putabat, dicit ad Alcmenam: Οὐκοῦν σύ γ' ἀναλαβοῦσα τὰς ἐμὰς τύχας, Ἐχθροῦ λέοντος δυσμενῆ βλαστήματα Ἠλαύνες ἂν κακοῖσιν; ἀλλὰ σωφρόνως Εἴασσας οἰκεῖν Ἄργος; οὔ τιν' ἂν πίθοις. Berg. Inter versus Οὐ χρὴ λ. et Ἢν δ' ἐκτραφῇ τις etc. medius insertus hic comparet in edd. omnibus: μάλιστα μὲν· λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν. [Spurium versum, quem e textu ejeci, habet Cod. E. Brunck.] Parum emunctæ naris fuerunt, qui fraudem Comico factam statim non olfecerunt; furcillis expulissent supposititium versum, si tantillum arte critica valuissent. Eum satis damnabat cum suamet ipsius ineptia, tum Plutarchi auctoritas, qui hanc sententiam proferens in Alcib. p. 21. nullam adulterini versus mentionem facit. Sed qui ante nostram ætatem veteres tractabant poëtas, quidvis potius passi fuissent, quam unum alicui versum eximi, etiamsi esset longe absurdissimus. Et sunt etiamnum boni viri, coævis suis adeo iniqui, ut si solœcismum quempiam atrocissimum perite emendemus, nos veterum scripta temerare clamitent: iidemque, si media in barbarie insulsus aliquis librarius inter venustos poëtæ versus absoni quid *infercierit*, id pro genuino haberi volunt; tantum apud eos valet quatuor vel quinque plus minus seculorum auctoritas. Nec per eos licet a germanis spuria segregare: sin quis id aggrediatur, ei confestim violatæ antiquitatis crimen intentant, quo si me nunc arcessant, tam eis opto, ut ineptiarum non damnentur, quam me majestatis absolutum iri confido. Quippe fidejussores habeo tres Codd., quorum ne in uno quidem vel tenuissimum apparet vestigium rejecti a me versus. Hic subsistere possem, ut feci in Apoll. Rhod. ii. 1117.

Non tamen frustra satagere videbor, si inquiram, quænam fuerit mens hominis, qui non diu multum ante Suid. ætatem pannum hunc Comico adfuit. Scilicet quia sententiam suam dixerat Euripides tribus conclusam versibus, lepidiorem ille locum futurum credidit, si par Eurip. faceret Æsch. totidemque versibus suam proponeret sententiam: itaque versum illum labore non magno, sententia nulla, cudit. Arreptum eum postea ludimagistri, quum plus sapere quam illius conditor vellent, alius eum Euripidi, alius Baccho, quin etiam alius choro, tribuere; verecundiores nihil decreverunt. Hoc declarat posterior pars Schol. ad h. l. Pars prior, usque ad verba ἔν τισι, bonæ notæ est et e vett. criticorum commentariis excerpta; spectatque illa tres Eurip. versus et duos Æsch. quales eos exhibent Codd. et nostra ed. Quæ sequuntur, nauci non sunt, et tam versus conditor, quam illius interpretes fungi fuere. Brunck. Val. Maximus vii. 2. 7. extern. "Aristophanis quoque altioris est prudentiæ præceptum, qui in comœdia introduxit remissum ab inferis Atheniensem Periclem, vaticinantem, non oportere in urbe nutriri leonem; sin autem sit alitus, obsequi ei convenire." Dind. οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν· | μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν· | ἢν δ' ἐκτρέφῃ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν. Male apud Aristoph. et Suid. legitur ἐκτραφῇ. Hi versus nescio quo casu vertigine quadam oculos virorum doctorum obscuraverint. Pronunciantur apud Aristoph. ab Æsch. sed Æschyli esse, nec Schol., nec Suid., nec Plutarch., nec, qui sententiam loci Aristophanei retulit, Val. Max. vii. 2. dicit. Gatak. tamen Misc. p. 604. c. primum versum quasi certo Æsch. a Plutarch. citari ait, augendumque dicit alteris duobus ex Aristoph. At hos duos habet Plutarch. ut Aristoph. primum autem omittit. Idem autem Gatak. p. 858. primum versum, quem hic quoque Æsch. tribuit, ab Aristoph. cum alteris duobus tamquam alius cujuspiam versibus componi refert: de qua re nihil apud Aristoph. Brunck. ira occæcatus, medium versum trium codicum auctoritate, quibus accedere videtur etiam Venet. optimus liber, delevit, omissum eum etiam a Plutarch. clamans, qui, ut diximus, non hunc, sed primum omittit. Rav. servat medium, satis illum et Plutarchi, et binis Suid. locis munitum. Nec, si quibus in Codd. deest, alia omissionis caussa fuit, quam aberratio librariorum propter repetitionem postremorum verborum. Est enim, si quisquam, genuinus, modo Baccho tribuatur, more suo inepte interloquenti, quod jam ex antiquis quidam intellexerunt faciendum esse. Itaque jam de primo tantum atque ultimo quæstio est, utrum Æsch. sint, an Aristoph. Plutarchi citatio nihil ad rem. Hic primum versum omisit, quia quid Aristoph. de Alcibiade sensisset, dicere volebat. Si testibus agendum, Aristoph. videri debet hos versus ad exemplum dictionis Æschyleæ composuisse, quoniam hunc loquentem faciebat. Nemo enim diserte scribit, ab ipso Æsch. factos esse. Sed quum et fugere quædam Schol. potuerint, neque integros habeamus veterum commentarios, versusque ipsi tales sint, quales ab Æsch. alicubi positos veri simillimum sit, præsertim quum eadem sententia in Agamemnone 726. seqq. inveniatur: facile credam, ipsius poëtæ verbis usum esse Aristoph. Hermann. in dissertat. de Æsch. Danaidibus p. xiii. xiv. Post ἐν π. τρέφειν legitur in Ald. Rav. etc. hic versus: μάλιστα μὲν λέοντα μὴν πόλει τρέφειν. (In Junt. I. Wech. Gel. etc. μη 'ν, Junt. II. Crat. μὴν, Junt. III. Ven. I. Brub. Raph. Lugd. Amst. μὴ ν, Ven. II. μὴν). Dind. δὲ pro μὲν I. Dobr.

1428. ἐκτρέφῃ Plutarch. Alcibiad. i. p. 199. Suid. Ms. om. οὐ χρὴ λ. Ut volg. in σκύμνος. Pors. ἠπηρετεῖν male Junt. III. Dind.

1429. δυσκρίτως γ' ἔχω. Eurip. in Erechtheo ap. Clem. Alex. Strom. vi. [fragm. 12. in coll. Musgr. Αἰδοῦς γὰρ αὐτὸς δυσκρίτως ἔχω πέρι· καὶ δεῖ γὰρ αὐτῆς, κἄστιν οὖ κακὸν μέγα. Æsch. in Prom. 663. χρησμοὺς ἀσήμους δυσκρίτους τ' εἰρημένους. Berg.

1430. ὃ μὲν γὰρ σοφῶς Junt. I. Perperam etiam Ven. I. et Raph. ὁ μὲν σαφῶς γὰρ—. Hinc in not. Scal.: "ὁ μὲν σαφῶς alii." In fine ἕτ. τε σαφῶς Brub. Dind.

1433. Suid. v. Λεώκριτος, ubi locum hunc citat, pro Κλεόκριτον legit Λεώκριτον. Deinde notandum est, πτερώσας τις hic dictum esse pro πτερώσαντος τινος, ut ex Corintho de dial. Att. jam monuimus ad Plut. 277. Secundum constructionem enim grammaticam verba hujus loci ita collocanda sunt: εἰ αὖραι αἴροιεν πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα (Κλεόκριτον καὶ Κινησίαν) πτερώσαντός τινος Κλεόκριτον Κινησίᾳ. Nimirum nominativum apud Atticos sæpe poni pro genitivo absoluto, pluribus ostendimus supra ad Plutum loco indicato. Ceterum versum hunc et quatuor sequentes, ut ἐμβολιμαίους et a sensu

loci alienos, obelo olim confixerant Aristarchus et Apollonius grammatici, teste Schol.; quorum censuram non puto esse repudiandam. Nam ne dicam versus illos frigidos mihi videri, iisdem etiam sublatis series orationis et ἀκολουθία sensus multo clarior erit et manifestior; quippe tunc Baccho præcipienti et hortanti ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον, | περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν Euripides ἀμέσως et apte respondebit: ἐγὼ μὲν οἶδα καὶ θέλω φράζειν: quæ omnino conjungi debere et male interjectis quinque illis versiculis dirimi, res ipsa attentum lectorem docebit. Nihilominus versus illi non solum in omnibus edd. sed etiam in Mss. reperiuntur. KUST. Aristarchus illos versus repudiavit, tamquam indignos festivo Comici ingenio, quæ causa levissima est; Apollonius, quod nexum turbarent, nec ipsi inter se bene juncti essent, quæ gravior ratio est. Et quum Brunck. emendatio 1438. ἕτερον μὲν οἶδα nimis violenta sit, existimo his ἐγὼ μὲν οἶδα responderi verbis 1432. unde interjectos uncinis inclusi, inprimis, quum iis interpositis nimis sero Æsch. loqui incipiat. CONZ. εἴ τις πτερώσαι [ut Berg. ed.]. Est 3. pers. aor. 1. optat. Edd. omnes: εἴ τις πτερώσας. BERG. Recte, o bone, edd. omnes; nec solum eæ, sed etiam Codd. omnes: nec aliter poëtam scripsisse manifestum est: nam cum tua tertia persona, priori verbo alterum sine copula subjici non potest: εἴ τις πτερώσαι—καὶ αὖραι αἴροιεν. An loquendi formam alioquin minime insolitam Kust. tibi non satis declaraverat? Nominativus est absolutus pro genit.: εἰ, πτερώσαντός τινος Κλεόκριτον Κινησίᾳ, αὖραι αὐτοὺς αἴροιεν πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα. Qui tot putidissimas mendas silentio præteriisti, nunc demum corrigere incipis, ut, quod non modo sanum, sed etiam elegans est, pervertas et corrumpas! At tibi non ita sum iniquus, quin credam, te ineptam hanc notulam deleturum fuisse, si, antequam prelo subjiceretur, lucubrationem tuam retractavisses. De nominativo et accusativo absolute positis v. Greg. de dial. Att. §. 7. et 35. Sæpe dubitari potest, utro casu, rectone an quarto, sic positum sit participium neutrum, ut in Lys. 13. εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε—. Sed indubitati nominativi exempla ubivis obvia. V. Valck. ad Eurip. Phœn. p. 101. et ad Hippol. 23. Soph. Antig. 259. λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοί, φύλαξ ἐλέγχων φύλακα. Sed hæc tralatitia sunt. Aristarchum et Apollonium, nobiles grammaticos, versum hunc et quatuor seqq., proindeque etiam 1448-9. tamquam Aristophane indignos obelo notasse refert Schol., quorum Kust. judicium probat. Utique male cohærent cum reliquis: ideo 1438. edidi ἕτερον μὲν οἶδα pro eo, quod in libris omnibus legitur: ἐγὼ μὲν οἶδα. Hoc si quis non probet, septem versus, qui tamen insulsi non sunt, quibusque inest aliquid comicæ lasciviæ, prorsus repudiet, loco sic constituto post 1432. περὶ τῆς πόλεως—σωτηρίαν. | Εὐρ. ἐγὼ μὲν οἶδα καὶ θ. φρ. Δ. λέγε. | Εὐρ. ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα etc. | 1447. Δ. εὖ γ' ὦ Παλάμ. —φύσις. | τί δαὶ λέγεις σύ; Αἰσχ. τὴν πόλιν νῦν μοι φράσον. BRUNCK. Facile crederem cum priscis et accuratis Criticis, Aristarcho et Apollonio, quibus etiam suffragatur Kust. hunc et quatuor seqq. versus esse ὑποβολιμαίους, nec ab Arist. profectos, et versum 1438. ἐγὼ μὲν οἶδα etc. respondere ei, quo ab Eurip. quærit Bacchus 1432. *quam de republica salutis spem haberent?* Nec mirum videri deberet, si iidem quinque versus in hodiernis Aristoph. Codd. reperirentur, quum jam in iis exstarent, qui Aristarchi et Apollonii ætate prostabant. Sed ne hoc prætercam, id forte obstare videtur, quod quum quarto ex iisdem quinque versibus ὀξίδων fiat mentio, ab Eurip. vero postea quærat Bacchus 1447. an ipse vel Cephisopho auctor esset eorum, quæ modo dixerat, respondet Eurip. a se solo id profectum, nisi quod τὰς ὀξίδας repererit Cephisopho. SPANH. Κλεόκριτον Κινησίᾳ. Hæc satis faceta sunt, sed oportet prius scire, quales isti duo fuerint. Cleocritus erat valde vastus et magnus; hinc Avv. 877. matrem ei tribuit struthiocamelum, quam facit Magnam Deum matrem. Si ergo talis fuit, minus facile potuisset volare, quam alius aliquis, qui esset levissimo corpore; ut erat Cinesias, qui licet etiam esset procerus, tamen supra modum erat gracilis. Athen. xii. p. 351. ἦν δ' ὄντως μακρότατος καὶ λεπτότατος Κινησίας. Hujus ergo tantam levitatem corporis esse vult dicere, ut, si iste Cinesias loco alarum applicetur Cleocrito, quamvis magnæ molis homini, utrumque venti sint in sublime sublaturi. Quam rem per jocum dicit utilem fore Athenn. reip. Nam si isti duo sublime volantes in præliis navalibus aceto conspergant hostium oculos, ut videre non possint, facilius eos vincent Athenienses. BERG. "Λεόκριτον Suid. v. Λεόκριτος." KUST. Λεόκριτον Suid. ed. in v. sed et Κλεόκ. ordine. Om. Ms. PORS.

1433-7. Lineis uncis circumdedit Bent. Cf. Kœn. et Schäf. ad Greg. Cor. p. 151. s. DIND.

1434. Ad hunc versum affertur ab Harl.: εὕροιεν. Elb. εὕροιαν (αἴροιεν. αἴροιαν reponendum). αἴροι ἐν αὔρᾳ Lib. Pogg. Dind. αἴρει ἐν αὔρα 1. αἴροιαν 2. A. Dobr.

1435. γελοῖον Ald Junt. i. ii. iii. Crat. etc. τινὰ cum puncto post hoc voc. Ald. Junt. i. ii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. sine interpunctione Junt. iii. interr. notam posuerunt Lugd. Amst. Dind.

1436. Vulgo sic legitur hic versus: εἰ ναυμαχοῖεν ἂν, κατέχοντές τ' ὀξίδας—. In membr. scriptum reperi, ut etiam est in C.: εἰ ναυμαχοῖεν κατέχοντες ὀξίδας. [Lego κατέχοντες ὀξίδας sine conj. τε, ut Schol. Berg. [Ita etiam legi voluit Toup. Emendd. in Suid. et Hes. iii. p. 518. ubi pro 'Οξίδαι in Hes. reposuit 'Οξίδας ex h. l.] Sic scriptus est hic versus in Cod. E. εἰ ναυμαχοῖεν, κατέχοντές τ' ὀξίδας. Brunck.] Inde proclive fuit, veram restituere lectionem: εἰ ναυμαχοῖεν, κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας—κατὰ et κᾆτα sæpe a librariis commutata fuere, ut observatum fuit ad 956. Particula ἂν hic prorsus est inutilis: importuna copula et aliena significatio verbi κατέχειν. Jam has notas scribens primarias edd. ad manus habeo et Scal. Excerpta. Sicubi textus meus a Kust. differt, primarias illas inspicio, deinde Scal. Excerpta, si forte harum varietates ab eo enotatæ fuerint. Aldina, quam, una excepta, reliquæ omnes expresserunt, vulgatam lectionem habet, Scal. ad hunc versum nihil. At unica illa, quæ a reliquis dissentit, quænam ea est, quidve habet? Est ed. Bern. Juntæ, omnium optima, quam neglexerunt editores omnes, quam Kust. ne quidem novit, in qua hæc ipsa nostra lectio totidem exstat literis, ne uno apice mutato. Idem jam observavimus supra in v. 1159. Mirari subit, qui Barthol. Zanett. cujus ex officina prodiit elegans xi. comœdiarum ed. Basil. Cratandri potius expresserit, quam illam Bern. Juntæ. Fueritne jam tum rarior, quæ hodie est rarissima? Brunck. εἰ ναυμαχοῖεν ἂν κατέχοντές τ' ὀξίδας Ald. Junt. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. εἰ ναυμαχοῖεν κᾆτ' ἔχοντες ὀξ. Junt. i. Rav. Dind. ν. δὴ 1. ν. ἂν 2. κατέχοντές τ' 1. 2. κᾆτ' ἔ. (om. ἂν et τ') A. Dobr.

1437. Pro ἐς in Elb. εἰς. Dind. 1, 4. Al. ter præf. A. Dobr.

1438. Cod. E., ut libri ceteri omnes, ἐγὼ μὲν οἶδα, unde satis liquet, constituendum esse hunc locum, ut in notis declaravi. Brunck. Reponi illud debet, pro verbis ἕτερον μὲν οἶδα, quæ sola conjectura nituntur. ἐγὼ μὲν οἶδα καὶ —Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

1439. Versum hunc et novem sequentes citat Suid. v. Σαφέστερον. Kust. τὰ νῦν γ' ἄπιστα. Dicere nequeam, quo casu quave mea incogitantia hic se intruserit partic. γε, quam in nullo libro reperio: eam deleat lector. Brunck. γ' post τὰ νῦν abest Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. πίστ' ἄπιστα 1. Dobr.

1440. τὰ δ' ὄντα πίστ', ἄπιστα. Sic sensu exigente rescripsi pro τὰ δ' ὄντ' ἄπιστα πιστά: nulla literarum facta mutatione, sed tantum separatis, quæ male conjuncta erant. Kust. οὐ μανθάνω etc. Hæc imitatus est Strato Comicus ap. Athen. ix. p. 382.—οὐ μανθάνω τούτων οὐδὲν, οὐδὲ βούλομαι. ἀγροικότερός εἰμ' ὥσθ' ἁπλῶς μοι διαλέγου. Berg. Suid. ἀμάθητος. Pors. τὰ δ' ὄντ' ἄπιστα πιστά. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

1444. χρησαίμεσθ' ἴσως σωθεῖμεν ἂν [ut Brunck. edidit] perite emendavit Dawes. cujus judicium confirmant Codd. A. C. (etiam E.), in quibus ἴσως σωθείημεν ἄν, ut ap. Suid. in σαφέστερον, forma grammaticis tradi solita, cuique assueti erant librarii, sed quæ Atticis saltem poëtis inusitata fuit. Cf. Toup. ad Suid. i. 49. Hic loquendi ratio optativum flagitat, et solœcum est, quod vulgo legitur: ἴσως σωθῶμεν ἄν. Brunck. σωθεῖμεν Dawes. Misc. Crit. p. 246. favente partim Suid., qui v. σαφέστερον versum sic exhibet: Τούτοισι χρησαίμεσθα, σωθείημεν ἄν. [Sic Rav. Borg.] Obiter emenda Menandr. apud Eund. v. ἀπ' ἐχθρῶν. Οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεσθ' ἴσως σωθεῖμεν ἄν. Ita scripserat Menander, quem eodem modo prorsus quo Aristoph. truncaverat Suid. omittendo ἴσως et inferciendo σωθείημεν. [V. Append. ad Toup. p. 439. et Pors. Opusc. p. 382. fin.] τούτοις χρησαίμεθα, σωθείημεν Suid. Ms. σαφέστερον, [ubi citantur 1440.] Pors. χρησαίμεσθ' ἴσως σωθῶμεν ἂν Ald. Junt. ii. iii. Crat. etc. χρησαίμεθ' ἴσως σωθῶμεν ἂν Junt. i. Brub. (vitiose Ven. ii. s. Farr. χρησαίμεσθ' ἴσων—). Dind. -μεθ' 1. ἴ. σωθείημεν ἂν 1. A. -θῶμεν ἂν 2. Dobr.

1446. Versum hunc et duos sequentes producit Suid. v. Κηφισοφῶν. Kust. Schol.: πρὸς Εὐριπίδην. ὅτι εἰκὸς ἐκ Παλαμήδους πεπλάσθαι ταῦτα (quia videntur hæc ex ejus Palamede efficta), ἢ ἐπειδὴ ὁ Παλαμήδης μηχανητικὸς καὶ ἐφευρετὴς ἦν — διὰ τοῦτο Παλαμήδην τοῦτον καλεῖ. Posterius videtur verisimilius. Eupolis ap. Athen. i. p. 17. Παλαμηδικόν γε τοῦτο τοὐξεύρημα καὶ σοφόν. Berg. πράξαντες et om. οὐ Ms. Pors. τἀναντία

πράξαντες Rav. (ταπαντι' ἂν scribi debet. Reisig.) Dind.

1447. Κιφισοφῶν Elb. et sic etiam v. sequ. scribitur. Dind.

1448. πότερον Ms. Pors. Hos pro spuriis rejecit Bent. κυσοφῶν Ven. ii. Dind. 1418-9. κιφη. bis 1. Dind.

1450. τί δαὶ λέγεις σύ; Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Pro δαὶ in Elb. δὲ est. Non sine vi quadam dicitur, quod e Rav. editum est; τί δαί; σὺ τί λέγεις — pro vulg. τ. δ. λέγεις σύ —. Dind. σὺ λέγεις 1. Dobr.

1451. πόθεν; Hæc interrogatio idem valet quod μηδαμῶς, minime, ut et Schol. dicit. Eccl. 971. οὗτος τί κόπτεις; μῶν ἐμὲ ζητεῖς; deinde alter πόθεν; Ibid. 331. addit partic. οὐ· οὔτι που Κινησίας σοῦ κατατετίληκεν; alter πόθεν; οὐκ. ἀλλὰ—. v. ibi not. Berg. Negatio morata per interrogationem. Sic Conc. 976. percunctanti anui respondet adolescens πόθεν; id est οὐδαμῶς, sed, ut ait Hes. μεθ' ὑποκρίσεως. V. Hemst. ad Lucian. Tim. p. 115. Brunck. Pro τίσι in Elb. τοῖσι et pro πότερα est πότερον. Dind. τοῖσι 2. A. πότερον A. Dobr.

1452. μισεῖν A. Dobr.

1453. πρὸς βίαν. Eccl. 468. ἀναγκάσουσι πρὸς βίαν, ubi v. Not. ad Ach. 73. Berg. χρῆται πρὸς βίαν, eis uti cogitur: vi utitur coacta. Ach. 73. πρὸς βίαν ἐπίνομεν, cogebamur bibere. Varii substantivi cum præpos. πρὸς adverbiorum vicem sustinent. πρὸς βίαν, vi: πρὸς ἀνάγκην, vi, necessario: πρὸς καιρὸν, opportune: πρὸς εὐσέβειαν, pie: πρὸς ἡδονὴν, jucunde: aliaque multa, quæ recensere meum non est; non enim lexicon facio. πρὸς βίαν perperam acceperunt Soph. interpretes in Electr. loco, quem bene distinctum dedi, 1456. ὡς, εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος | ἐξῄρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὁρῶν νεκρὸν, | στόμια δέχηται τἀμὰ, μηδὲ πρὸς βίαν, | ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν, φύσῃ φρένας. Ordo est: μηδὲ, προστυχὼν ἐμοῦ κολαστοῦ, φύσῃ φρένας πρὸς βίαν. Quod non intellexisse Parisinum Professorem, ad eum locum ostendam. Brunck. ἐκεῖνο γ' vitiose Junt. iii. Dind.

1454. Formam loquendi πῶς — ἂν σώσειε illustravit Dawes. M. Cr. p. 207. σώσειεν Elb. Dind. σώσεις Suid. Ms. σισύρα. Pors.

1455. μήτε χλαῖνα, μήτε σισύρα. Quarum illa nempe e lana, hæc e pilis caprinis, ut monet etiam Schol., parabatur; atque ita, quarum illa levius indumentum, hæc gravius ad evitandum frigus. Quamquam χλαῖνα et χλανὶς de veste hyberna contra frigus fuerit etiam dicta ap. Pind. Ol. ix. 146. ψυχρᾶν εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν, frigidarum tepidum remedium aurarum: quod, ut a priscis ad eum locum grammaticis dicitur, ἐν Πελλήνῃ χλαῖνα ἐδίδοτο τῷ νικῶντι χειμῶνος ὥρᾳ, et cujus χλαίνης Πελληνίδος fit ap. Athen. mentio x. p. 414. Ita Vesp. 1127. χλαῖνα quasi ad suffocandum foret idonea vestis et eadem cum σισύρᾳ 1129. et 1133. Spanh. H (sine iota) male Gel. Port. Dind. συμφ. Ms. Pors.

1456. ἀναδύσει referunt interpretes ad urbem, hoc sensu: reperi aliquid, si (an) forte e malis emergere rursus possit, præeuntibus antiquis Scholl. sed' mihi videtur potius secunda persona futuri medii esse: siquidem emergere rursus (ad superos) vis. Ita quod sequitur ἐκεῖ, quod est apud superos, melius convenit. Ita Cæsar ap. Plut. vit. Pomp. c. 57. extr. dixit? ὅπου γὰρ ἂν τῆς 'Ιταλίας ἐγὼ κρούσω τῷ ποδὶ τὴν γῆν, ἀναδύσονται (e terra emergent) καὶ πεζικαὶ καὶ ἱππικαὶ δυνάμεις. Dind. εὕρισκε, νὴ Δί', εἴπερ ἀναδύσει πάλιν. This verse should, I think, be read thus, νὴ Δί', ᾗπερ ἀναδύσει πάλιν. "Discover, I conjure you, how its prosperity may be restored." John Seager in the Classic. Journal, n. iii. p. 504.

1457. φράσαι μ' Raph. Dind.

1458. Metri gratia scribendum est, ἐνθάδ' ἀνίει, ut recte habet Ms. Vat. U. Kust. Itane, O bone? Videamus ergo, quibusnam, recepta hac lectione, pedibus incedat versus: μη δη | τα συγ' ἀλλ' | ενθαδ' α | νιει | τὰ | γαθα. In quarta sede spondeus est: sed concedam tibi iambum esse, quia ignorabas, verbum ἵημι primam semper producere, ut observavi ad Lys. 150. Quid facies quinto pede tam misere fracto? ἐνθάδ' habet etiam Cod. C., sed in duobus aliis, ut in impressis, est ἐνθένδ', quod genuinum esse facile deprehendit quicumque metra primoribus labris adtigit. Brunck. ἐνθάδ' 1. A. Dobr. ἀνίῃ Elb. — τ' ἀγαθὰ Junt. ii. iii. Dind.

1459. Citat Suid. v. Τὴν γῆν. Kust. Aristides Panathen. [t. i. p. 265. Cant. s. i. p. 152. Jebb.] μόνοι γὰρ ἀνθρώπων τῶν εἰς τὸ κοινὸν πολιτευσαμένων τὴν μὲν οἰκείαν ὥσπερ ἀλλοτρίαν ἐνόμισαν· τὴν δὲ ἀλλοτρίαν, οὐχ αὐτῶν ἀλλοτρίαν, ἀλλὰ τῶν σὺν κακίᾳ νεμομένων. Berg. Pro ὅταν in Elb. et Victor. ὁπόταν. Dind. ὁπόταν 1. 2. A. Dobr.

1460. σφετέρων priore loco, 1. sed correxisse videtur. Dobr.

1461. πόρον inter alia de lucro, emolu-

mentis, ratione redituum alicujus urbis vel loci ab Atticis dictum, vel unus docere potest Xen. liber inscriptus Πόρος ἢ περὶ προσόδων, [Inscribitur Πόροι. Cf. Sturz. Lex. Xen. iii. p. 632. Dind.] et prout ab Æsch. dicitur Prom. 111. μέγας πόρος, *magnum lucrum s. emolumentum*. Simile vero, quod hic dicitur, de præcipua Athenn. vi in navibus sita Periclis ad eos consilium tangit hic Schol., quod legitur in oratione, qua eos ad bellum Peloponnesiacum hortatur, Thucyd. i. 143. ut nempe ædificiorum et agrorum ratione ab iis spreta suam vim navibus committerent, et si terrestribus copiis agrum Athenn. infestent Peloponnesii, Athenienses classe incursionem in eorum ditionem faciant. Πόρος proinde Atticis *ratio parandæ pecuniæ*, ut in dicto Xen. libro et ap. Demosth. Phil. i. p. 35. [i. p. 48. Reisk.] πόθεν οὖν ὁ πόρος τῶν χρημάτων, et mox πόρου ἀπόδειξις, ubi docet præsidia pecuniam comparandi. Idem περὶ Συμμορ. p. 107. [p. 184. t. i. Reisk.] ὑπὲρ δὲ χρημάτων καὶ πόρου φανεροῦ (jam quod ad pecuniam adtinet, et manifestam aliquam eam comparandi rationem). Hinc Julianus Imp. Or. i. p. 21. χρημάτων δὲ ἐπενόεις πόρους. Unde πορισταὶ apud eosdem Atticos, *vectigalium collectores*, uti paulo post dicuntur v. 1553. In sequentibus autem his verbis ἀπορίαν δὲ τὸν πόρον, πόρος ibi de terrestris Atheniensis exercitus *transitu* seu expeditione intelligitur, prout πόρος inter alia ὁδὸν, διάβασιν, itidem, *viam, transitum*, notat; quo sensu infra Pac. 624. καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται; Ἀπορία vero hic, uti Thucyd. ii. 19. pro ἀδυναμίᾳ, ut ibi Schol.; nempe quod, uti in navibus seu classis apparatu salus et emolumenta Athenn. erant posita, sic vicissim in terrestri expeditione imbecillitas eorum futura sit manifesta. Spanh. Illos reditus et quæstus, quos tunc percipiebat civitas, non haberi debere pro reditibus aut quæstibus dicit, sed pro contrario. Intelligit autem, ut Schol. dicit, τὰ θεωρικὰ, ἢ δικαστικὰ, ἢ ἐκκλησιαστικὰ, i. e. *pecuniam, aut illam quæ ad res sacras et festa celebranda plebi distribuebatur, aut quæ ex judiciis redibat, aut quam accipiebant, qui in concionem venissent.* Sed præcipue illam pecuniam videtur intelligere, quæ ex judiciis redibat, ut patet ex versu sequenti. Athenienses enim civitatibus illis, quæ ipsis erant subjectæ, jus dicebant: et oportebat illos, qui litem aut controversiam de re aliqua inter se haberent, Athenas proficisci, et ibi rem in judicium adducere: et sycophantæ, quorum Athenis erat magnus proventus, sexcentas inveniebant causas, ut litibus involverent et peregrinos Atheniensibus subjectos et incolas et cives; hinc Atheniensium civitas assidue erat occupata in judicando: nec id ingratum erat plebi; nam ex mercede judiciaria alebantur plerique. Hos ergo reditus perniciosos esse reip. vult dicere Æsch. apud Comicum. Berg. Pro πόρον Elb. πότερον. Dind. πότερον δέ. Dobr.

1462. πλὴν ὁ δικαστὴς (ut Brunck. edidit) duo Codd. et primariæ edd. Particulam γε nescio unde adsciverunt recentiores, in quibus πλήν γ' ὁ—. Pejus in C. et E. εὖ γε πλὴν ὁ —. Brunck. πλὴν καὶ ὁ Suid. Ms. [Περικλῆς et mox νόμος. πλὴν γε ed. Med. Dobr.] Pors. γ' post πλὴν non est in Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. habent Port. Lugd. Amst. γ' habent Rav. et Port. Dind. αὐτὸς A. Dobr.

1463. Verba κρίνοις ἂν tribuuntur Eurip. in Elb. σφῷιν Ald. Junt. i. ii. iii. Brub. Gel. Port. Lugd. Amst. σφῷν Crat. Ven. i. ii. Wech. Raph. Dind.

1465. μεμνημένος νυν—. Vulgo est νῦν. In B. μεμνημένος νῦν δὴ τῶν —. Vides voculam δὴ interpretamentum esse alterius νυν, quod olim superscriptum in textum translatum fuit. Post verba οὓς ὤμοσας Cod. C. habet in contextus serie πρὶν κατελθεῖν: quod aliud gl. est. V. seq. ad τοὺς φίλους gl. ἐμέ. Brunck. νῦν Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. etc. Dind. οὖν pro νῦν A. Dobr.

1466. οἴκαδε (plene) Elb. Dind.

1467. ἡ γλῶσσ'—. Codd. ut impressi ἡ γλῶττ'—. Sunt ipsius Eurip. verba, quorum forma mutari non debuit. Brunck. Eurip. jugulatur proprio gladio; dum enim Bacchum jubet jusjurandum observare, Bacchus, quasi ab Eurip. doctus, contemnit juramentum. Alludit enim, ut et Schol. notavit, ad illud in Hipp. 611. ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Vid. 101. Similiter in Thesm. 201. Euripidem capit ipsius Eurip. verbis; quum enim ibi rogaret Eurip. Agathonem, ut sua causa vellet aliquid facere, Agathon videns id periculosum esse, dicit, Εὐριπίδη — ἐποίησάς ποτε, Χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; ubi, quum Euripides dixisset, ἔγωγε, Agatho inquit, μὴ νῦν ἐλπίσῃς τὸ σὸν κακὸν ἡμᾶς ὑφέξειν. V. mox ad 1471. Berg. ἡ γλῶττ' Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. — ὀμώμοκ' Elb. Dind.

1468. ὦ μιαρώτατ' ἀνθρώπων. [ἀνθρώπων, ἀνδρῶν, ita superlativis additum illustrat Pors. præf. ad Eurip. i. p. 62. Dind.] Oblitus est se ad deum loqui. Sic Avv. 1637. Hercules ad Neptunum dicit: ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων Πόσειδον. Berg.

1469. In fine Codd. etiam habent οὔ, perperam. Brunck. οὔ (pro οὐκ) Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Pleræque edd. vett. νικᾶν. Dind.

1470. αἴσχιστον — προσβλέπεις. Demosth. contra Dionysod. [p. 1289. t. ii. Reisk.] τοιαῦτα διαπεπραγμένος οὐδὲν ἧττον τολμᾷ βλέπειν εἰς τὰ ὑμέτερα πρόσωπα. Est autem impudentis, turpi facinore commisso non vereri conspectum aliorum. In Ach. 286. ἀναίσχυντος εἶ καὶ βδελυρὸς, ὦ προδότα τῆς πατρίδος· εἶτα δύνασαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν. V. ad Eqq. 1234. Berg. εὔσχιστον ἔργον Ald. Junt. i. ii. Crat. Wech. Brub. αἴσχιστον ἔργ. Junt. iii. Ven. ii. etc. αἴσχυστον ἔ. Ven. i. Pro ἔργον μ' ex Elb. affertur: μ' ἔγον. (num μ' ἔργον?) — προβλέπεις male Port. Dind. εἰργασμένος l. A. μ' om. A. sed suprasc. ab eodem, ut puto. Dobr.

1471. τοῖσι θεωμ. Sic membr. Vulgo τοῖς. V. supra ad 286. 772. Est autem hic versus parodia Eurip. versus in Æolo [fr. 1.]: τί δ' αἰσχρὸν, ἢ μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ. Eumdem versum salse in Eurip. retorsit Laïs, meretrix, cujus dictum ex Machone refert Athen. p. 582. c. Versus, quia faceti sunt, hic subjungam: Λαΐδα λέγουσι τὴν Κορινθίαν ποτὲ | Εὐριπίδην ἰδοῦσαν ἐν κήπῳ τινὶ | πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον | ἔχοντ', Ἀπόκριναί, φησιν, ὦ ποιητά μοι, | τί βουλόμενος ἔγραψας ἐν τραγῳδίᾳ | Ἔρρ' αἰσχροποιέ; καταπλαγεὶς δ' Εὐριπίδης | τὴν τόλμαν αὐτῆς, καὶ γὰρ, ἔφη, τίς μοι δοκεῖς | σύ γ' αἰσχροποιός. ἡ δὲ γελάσασ' ἀπεκρίθη· | τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ; Verba ista ἔρρ' αἰσχροποιὲ sunt in Eurip. Mede. 1346. Brunck. εἰ μὴ duo Mss. Plutarchi ii. p. 33. εἰ μὴ — δοκεῖ; Macho apud Athen. p. xiii. 5. p. 582. Hunc versum, in Æoli fragmentis insertum, iterum male dat in Incertis Musgrav. Pors. τοῖς θεωμένοις Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. —θεομένοις Elb. Dind.

1472. με primo om. sed mox repos. 1. Dobr.

1473. Parodia est versuum Eurip. in Phrixo [fr. 15. Musgr.] quos servavit Stob.: τίς δ' οἶδεν, εἰ ζῆν τοῦθ' ὃ κέκληται θανεῖν | τὸ ζῆν δὲ θνήσκειν ἐστί; πλὴν ὅμως βροτῶν | νοσοῦσιν οἱ βλέποντες, οἱ δ' ὀλωλότες | οὐδὲν νοσοῦσιν οὐδὲ κέκτηνται κακά. Id est, interprete Grotio, Floril. p. 494. 'Quis scit, morine vivere, atque hoc, vivere quod nos vocamus, sit mori? hoc certe liquet: morbis laborat vita; qui summum diem obiit, miseriis pariter et morbo vacat. Eadem sententia erat in Eurip. Polyido [fr. 2. coll. Musgr.] τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, | τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται; et diversis verbis in Hippol. legitur 107.: ἄλλο τι τοῦ ζῆν φίλτερον, ἀλλ' ὁ | σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις. | δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες | τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γᾶν, | δι' ἀπειροσύναν ἄλλου βιότου, | κοὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαῖαν. | μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα. Brunck. Cum nostro maxime convenit ea scriptura fragmenti e Polyido, quæ ap. Schol. est. Sed postremam partem noster jocose invertit: *et dormire*, (somnus) est vellus; velleribus enim incubabant dormientes. Sensus: quis scit, an non omnia sint contraria? Dictum hoc adversus sophistas, qui tum omnia pervertebant et paradoxa tuebantur. Conz. τίς δ' οἶδεν Suid. τίς δ' οἶδ'. τὸ κατθ. (Rav. et) Suid. Ms. Pors. τίς δ' οἶδεν U. τίς δ' εἶδεν A. Dobr. ζῆν Junt. i. ii. iii. Crat. etc. ζῆν Brub. Dind.

1474. Pro πνεῖν in Elb. πονεῖν. Dind. τὸ πνεῖν δὲ πνεῖν τὸ δὲ κ. Suid. Ms. Pors. τὸ δὲ καθ. 1. 2. Dobr.

1475. χωρεῖτε τ. ὦ Διονύσ' εἴσω. [Brunck. tacite edidit ἔσω. Dind.] Sæpe cum vocativo singulari verbum plurale adhibetur, quando ad plures directa oratione unus tantum compellatur. Lys. 1166. ἄφετ', ὦ 'γάθ', αὐτοῖς, *concedite illis, o bone*. Sic verti debuit, non vero *o boni*. Vesp. 975. οἰκτείρατ' αὐτὸν, ὦ πάτερ, καὶ μὴ διαφθείρητε. Exempla apud Comicum nostrum frequenter obvia. Sic etiam Latini. Ter. Adelph. circa finem: 'Nunc adeo si ob eam rem vobis mea vita invisa, Æschine, est—effundite, emite, facite, quod vobis lubet.' Soph. Œd. Col. 1104. προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρί. 1112. ἐρείσατ', ὦ παῖ, πλευρόν. 1102. ὦ τέκνον, ἦ πάρεστον; Egregie nugatur Heath. ad Philoct. 869. ὦ σχέτλι', ἦ τολμήσατ'—. Brunck.

1476. Ms. Vat. U. (et Victor.) ἀποπλεῖν [pro ἀπελθεῖν], nullo, quod ad sensum adtinet, discrimine. Kust. Vulgo legitur: πρίν γ' ἀπελθεῖν—εὖ λέγεις. In membr. et C. scriptum πρὶν ἀποπλεῖν.—εὖ λέγεις. [πρὶν ἀποπλεῖν etiam postremum inspectus Cod. (E.) V. not. ad fragm. xii. Senectutis. Brunck.] In B. πρὶν ἀπελθεῖν.— εὖ λέγεις. Primo vides, particulam γε a nullo Cod. agnosci: nec

eam in Vat. esse, cujus varietas Kust. non satis accurate indicata, quavis sponsione contendam: tum ἀποπλεῖν cum Vat. tres Regios, eosque optimos præferre. ἀπελθεῖν nihil aliud est quam glossema. Sed laborabat metrum. In ἀποπλεῖν ex Comici usu media produci non debet: exciderat syllaba, quam haud infeliciter restituisse me confido: εὖ τοι λέγεις. V. Pac. 934. Plut. 198. Brunck. πρίν γ' ἀπελθεῖν Ald. et cett. edd. Pro ἀποπλεῖν in Elb. ἀπελθεῖν. εὖ λέγεις (sine τοι) Ald. Junt. I. II. III. et cett. Dind. V. App. ad Toup. p. 468. πρὶν ἂν ἀποπλεῖν 1. πρίν γ' ἀποπλεῖν 2. et εὖ λ. ut vulgo 1. 2. Ita A. ἵνα ξενήσω σφὼ πρίν γ' ἀποπλεῖν. Δι. εὖ λέγεις. Dobr.

1478. Vulgo legitur μακάριόν γ' ἀνὴρ ἔχων. Kust. scribendum μακάριος ad Vat. Cod. fidem censet: nec tamen dicit, an Cod. ille partic. γε habeat nec ne. In duobus Reg. scriptum repereram μακάριος ἀνὴρ ἔχων: [Minus eleganter etiam Cod. E. μακάριος ἀνὴρ ἔχων. In Pl. 782. ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι. Conc. 236. χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή. Et sic passim, adeo ut mirer librarios hic lapsos fuisse. Periit Cod. E. folium, quod quinque ultimos fabulæ versus continebat. Brunck.] eademque plane scriptura est in C. Ob Codd. consensum μακάριος prætuli, stulte, ut quod res est dicam. Nam illud μακάριον longe elegantius non sane correctorem sapit: tuetur id Schol. et bene explicat, quod non animadverteram, fuitque proculdubio in Cod. quo usus est Ald. Quod ad partic. γε attinet, eam retinui, ut hic versus ejusdem cum sequentibus omnibus esset metri, nempe trochaicus: sin omittatur, pro trochaico dimeter erit pæonicus. μακάριον hic non solum elegantius est, sed etiam sententiæ melius convenit, quæ generalis est: non enim hoc de Æsch. dicitur, sed absolute: μακάριόν γε χρῆμά ἐστιν ἀνὴρ ἔχων ξύνεσιν, quod deinde confirmatur Æsch. exemplo. Nihil frequentius ellipsi substantivi χρῆμα. Menander ap. Bent. p. 9. εὑρετικὸν εἶναί φασι τὴν ἐρημίαν. Ad quem versum vide summi viri observationem. Plena locutio est in Lys. 677. ἱππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κἄποχον γυνή. Reponat itaque lector μακάριον. Brunck. Probavit hoc Brunck. judicium eamque loquendi rationem illustravit Wakefield. Silv. Crit. iv. p. 20. Inv. tamen μακάριός γ' ἀ. retinuit. μακάριόν γ' ἀνὴρ Ald. etc. μακάριος ἀνὴρ Elb. Dind. μακάριος ἀ. ἔ. 1. 2. μακάριος ἀνήρ γ' ἔ. A. Dobr.

1480. Supra observavi versus istos trochaicos esse, quorum nonnulli crucifragio multati fuerant. Hic metri lex flagitat πολλοῖσιν, 1492. σεμνοῖσιν, 1486. συνετὸς, non ut vulgo ξυνετός. Ita Codd. etiam refragantibus emendari debebant. In A. C. scriptum συνετός. Brunck. παρὰ male Brunck. πάρα δὲ πολλοῖσι μ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. II. Wech. Brub. etc. Dind.

1481. εὖ φρονεῖν. Ita edd. Ald. et Junt., non εὐφρονεῖν, ut posteriores. Berg. εὐφ. 1. 2. ὁ γὰρ εὖ φ. A. Dobr.

1482. πάλιν δ' 1. t. et gl. Dobr. Pro αὖθις Dind. legit αὖ.

1485. συγγενέσι Ven. II. Dind.

1486. ξυνετὸς Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind. ξυνετός. συνετὸς ob metrum. Pors. συνετὸν sed gl. φρόνιμος A. Dobr.

1487. μὴ Σωκράτει παρακαθήμενον. λαλεῖν. Quibus verbis omnino ad Eurip. respicitur, quem Socrati familiarem aliunde liquet exstitisse, et e quo scilicet λαλιὰν ille suam, de qua ad v. 1067., hauserit Eurip. Spanh. καλεῖν male Junt. I. Dind. χάριν μὲν οὖν μοι A. Dobr.

1490. τά τε μέγιστα παραλ. Ald. Junt. I. II. III. Crat. (ubi παρλιπόντα) Ven. I. II. (ubi item παρλιπόντα) ut et in Wech. Brub. Gel. Raph. Port. Lugd. καὶ τὰ μέγιστα Rav. Dind.

1492. σεμνοῖσι λόγοις Ald. Junt. II. III. Crat. etc. σεμνοῖς λόγοις Junt. I. Dind.—σι bis A. Dobr.

1493. Perperam in C. σκαριφισμοῖσι cum gl. σκιαῖς. Brunck. Sunt σκαριφισμοὶ λήρων subtiles nugæ. Cf. ad Schol. Tertio abhinc versu perperam Inv. e Rav. recepit καὶ τὰ μέγιστα —. Non admittit metrum trochaicum dimetrum in primo pede dactylum. Reponendum igitur vulgatum: τά τε μέγιστα. σκαριφίσμισι Elb. (num—μασι?). Dind.

1494. διατριβεῖν Ven. I. Raph. Dind. ἀργὸν διατριβὴν ex Isocrate Panegyr. t. i. p. 188, 4. Auger. (49. C. HSt.) citat Pors. in Schedis. Dobr.

1496. Vulgo constituitur actus v. scena 5.—Ms. Vat. U. ὦ 'σχύλε. Kust.

1499. εἰσίν. Sic ob metrum scribendum. Vulgo εἰσί. Brunck. εἰσὶ Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

1500. δὸς τουτὶ—. Restim mittit Cleophonti, ut se suspendat, ut putat Schol. Supra 683. de isto tamquam omnino perituro dicebat: ὡς ἀπολεῖται κἂν ἴσαι γένωνται. Ceteri etiam, ad quos dat mandata, ut cito veniant ad inferos, videntur homines fuisse luce non digni. Berg. Κλεοφῶντι. De quo Cleophonte in pen-

ultimo hujus fabulæ versu fit adhuc mentio, ac posterea Thesm. 812. καὶ μὲν δὴ καὶ Κλεοφῶν χείρων πάντως δήπου Σαλαβακχοῦς. Nempe qui ut barbarus et peregrinus omnibusque vitiis contaminatus a Comicis perstringatur. Mitto quæ a Palmer. de eodem Cleophonte adducuntur. Spanh. τοῦτο et τούτοις Suid. in Πλούτων. Bent.

1501. Lege τούτοισιν. Bent. Ms. Vat. U. rectius: καὶ τουτοῒ τοῖσι π. Kust. καὶ τουτὶ —. Sic A. C. Vulgo καὶ τούτοις. Brunck. πορισταῖς. Hæc vox hic, quod paullo ante diximus, de φορολόγοις s. *vectigalium collectoribus* a Schol. redditur. Antiphon Or. xvi. p. 163. [p. 791. t. viii. Orr. Gr. Reisk.] οἵτινες καὶ νῦν τριάκοντα μνᾶς λαβόντες παρὰ τῶν ποριστῶν καὶ τῶν πολιτῶν [Reiskius ex ingenio correxit πωλητῶν, idemque ποριστὰς interpretatus est, Lieferanten. Dind.] καὶ τῶν πρακτόρων, *qui nunc contra me triginta minis acceptis a quæstoribus, a civibus, ab exactoribus.* Verum quum *quæstores* vulgo ab Atticis, quod ex eorum oratoribus itidem constat, ταμίαι dicerentur, satius est eamdem ποριστῶν vocem hic de φορολόγοις itidem interpretari. Apud Poll. iv. 34. ποριστὴς in genere de *largitore* dicitur. Spanh. L. καὶ τοῦτ' αὐτοῖς τοῖσι πορισταῖς. Aliquatenus facit Suid. qui pro τούτοις, v. Πλούτων dat τοῦτο. τοῦτο Suid. ed. Ms. Πλούτων. Pors. καὶ τουτὶ Pogg. καὶ τουτογὶ Elm. ad Ach. p. 127. (209. ed. Lips.) καὶ τούτοισι τοῖσι π. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind. τουτοῒ τοῖσι l. τοῦτο pro αὐτοῖς L. Primo τούτοισι τοῖς, nunc τουτοῒ τοῖσι A. (sic.) Dobr.

1502. Νικομάχῳ. Hic est, ut reor, Nicomachus, contra quem Lysias accusationem instituit, quæ exstat. Fuit autem scriba, γραμματεὺς, non ὑποκριτὴς, ut quidam Schol. male autumat. Palmer. Exercc. p. 775. μήρμικι l. Dobr.

1503. Ἀρχενόμῳ. Hunc Suid. v. Ἀδείμαντος vocat Ἀρχέμορον. Kust. τόδ' ἀρ. primo l. sed mox corr. Dobr.

1506. κἂν μὴ ταχέως ἥκωσιν, ἐγὼ —. Sic anapæsto constant sui numeri. Vulgo κἂν μὴ ταχέως ἥκωσι. Integer versus erat ap. Suid. v. δεῦρο, quod Toup. indicavit: eandemque quam restituimus lectionem, demum reperimus in C. In B. scriptum ἥκωσιν, sed omissum ἐγώ. Brunck. Ex Suida ἥκωσιν, ἐγὼ Toup. in Suid. i. p. 90. ἥκωσιν, ἐγὼ Suid. ed. Ms. δευρί. Pors. Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. Ven. i. ii. Wech. Brub. Gel. Raph. etc. κἂν (κἂν Ven. i. Port. Lugd. Amst.) μὴ ταχέως ἥκωσι, | νὴ τ. Ἀ. στ. αὐτ. Dind. ἐγὼ addit L. non 1. 2. A. Dobr.

1507. στίξας αὐτούς. Vesp. 1287. ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος (*punctus*) βακτηρίαις. στίγματα nempe, quod tralatitium, vulgo servis inusta. Spanh. μὰ τὸν Ἀπόλλωνα Suid. Pors.

1508. In ξυμποδίσας Atticismum vulgo neglectum servant tres Codd. Brunck. συμποδίσας Ald. et cett. edd. ξυμποδίσας Elb. Dind. ξυμ. 1. 2. A. Dobr.

1509. Apud Plat. in Protagora [p. 315. ed. Serr. s. t. iii. p. 98. Bip.] Adimantus vocatur filius Λευκολοφίδου, ut notavit Kust. ad Suid. in A. p. 5. n. 13. Ibi tamen Schol. noster videtur legisse Λευκολοφίου. Apud Xen. Hell. i. p. 258. ed. H. Steph. Λευκοροφείδου, ubi in margine rectius: Λευκολοφίδου. Eccl. 644. Λευκόλοφος. Ap. Schol. ad hunc in Ran. locum Eupolis de Adimanto; Οὐκ ἀργαλέον δῆτ' ἐστὶ πάσχειν τοῦτ' ἐμὲ Τὸν Λευκολόφου παῖδα; Berg. Λευκολόφου videtur hic esse nomen appellativum e nomine proprio per derisionem factum. Adimantus, de quo hic agitur, filius erat Leucolophidæ. Xen. Hell. p. 25. vocatur Ἀδείμαντος ὁ Λευκολοφίδου. Sic enim ibi legendum est ad Codd. fidem, non, ut perperam editum est, Λευκοροφείδου. Potest tamen etiam accipi pro nomine proprio, siquidem referente Schol., *Eupolis* in urbibus Adimantum hunc inducebat sic de se loquentem: οὐκ ἀργαλέον — παῖδα; Brunck. ἀδιμάντου Elb. Dind. λευκοφόρου Suid. Ms. συμποδίσας. Pors. μετὰ δ. 1. Dobr.

1511. Ms. Vat. U. θᾶκον, quam lectionem metrum requirit. Sunt enim versus hi anapæstici dimetri acatalectici. θῶκος autem idem significare, quod θᾶκος vel θρόνος, notum est. Kust. τὸν θᾶκον. Vulgo τὸν θρόνον, gl. in locum genuinæ vocis recepta, et sic corruptis numeris. Sed hic ut infra 1510. θᾶκον scribi debuit ex Atticorum usu. Brunck. Lege θᾶκον. Pors. θρόνον: an θᾶκον. Bent. θρόνον 1. 2. θῶκον et gl. θρόνον A. Dobr. σὺ δὲ τὸν θρόνον Ald. Junt. i. ii. iii. Crat. etc. Dind.

1513. καὶ διασώζειν. (Confirmat hoc Rav.) Vulgo καὶ σώζειν, profligato metro. V. not. ad Lys. 408. Mendosi sunt in hoc versu Codd. Ab impressis non differunt A. B. In C. τηρεῖν ἐμοὶ καὶ σώζειν. Brunck. Librarii sæpe compendii causa omiserunt præpositiones verbis adhærentes, inprimis si eas ad sensum nihil conferre arbitrarentur; poëtis autem composita simplicium vice sæpius sunt usurpata. Hopf. Lege

καί μοι σώζειν [sic Tyrwhitt. in Not. Mss.] Bent. Lege metro et sensu conspirante, *κἀμοὶ σώζειν—et mihi servare.* Pors. *ἐμοὶ* ad *τηρεῖν* etiam in Lib. Pogg. adscriptum. *καὶ σώζειν ἦν* — Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Dind.

1515. *σοφίᾳ κρίνω δεύτερον εἶναι.* Secundas nempe post se partes, ac proinde ante Eurip. Sophocli tribuit hic Æsch. Et Euripidem quidem quod attinet, cum majestate, splendore, ac suavitate simul orationis, ob quam postremam laudem *Μέλισσα* dici meruit Soph. adde et ob decorum in moribus, vinci ab eodem Euripidem, veteres juxta et recentiores melioris notæ Critici, et ex prioribus princeps Aristoteles haud obscure decernunt: quam in rem post memoratum supra ad 972. disertissimi juxta et gravissimi auctoris, Dionis Prusæensis, de Æsch. judicium, illud quod dein de tribus illis Tragicorum coryphæis idem paulo post protulit, nempe eadem orat. 52. p. 552. [p. 272. t. ii. Reisk.] juvabit huc adferre, et ex quibus cui e tribus illis thronum tragicum, de quo lis hic erat, adjudicet, licebit facile statuere: *ὅ τε Σοφοκλῆς* [Recte a Reisk. editum est *ὁ δὲ Σ.* Dind.] *μέσος ἔοικεν ἀμφοῖν εἶναι, οὔτε τὸ αὔθαδες καὶ ἁπλοῦν τὸ τοῦ Αἰσχύλου ἔχων, οὔτε τὸ ἀκριβὲς καὶ δριμὺ καὶ πολιτικὸν τὸ τοῦ Εὐριπίδου, σεμνὴν τε τινα καὶ μεγαλοπρεπῆ ποίησιν τραγικώτατα καὶ εὐεπέστατα ἔχουσαν, ὥστε πλείστην εἶναι ἡδονὴν μετὰ ὕψους καὶ σεμνότητος ἐνεδείκνυτο* [*ἐνδείκνυσθαι*]. Sophocli certe primas ac tragicum proinde (quem ei, ut subsidiario tantum et ne eum occupet Eurip. relinquit in inferis rediturus inde Athenas Æsch.) thronum tribuit haud obscure Cicero in Orat. c. 2. 'Nam in poëtis non Homeri soli locus est, ut de Græcis loquar, aut Archilocho, aut Pindaro, sed horum vel secundis vel etiam infra secundos.' Idem vero ancipitem inter tres illos Tragicos victoriam relinquit de Orat. iii. 7. 'Atque id primum in poëtis cerni licet, quibus est proxima cognatio cum oratoribus, quam sint inter se Ennius, Pacuvius Acciusque dissimiles, quam apud Græcos Æsch. Soph. Eurip. quamquam omnibus par pene laus in dissimili scribendi genere tribuatur.' Ita cuinam tragicus ille thronus, Sophocline nimirum an Eurip., a quibus superatum in arte tragica Æsch. statuit, cedi debuerit, pronunciare non sustinet Quintilian. Instit. x. 1. 'sed longe clarius illustraverunt hoc opus Soph. atque Eurip., quorum in dispari dicendi via uter sit poëta melior, inter plurimos quæretur. Idque ego, quia ad propositam materiam nihil pertinet, injudicatum relinquo.' Quæ verba sæpe se mirum tradit vir præter alia decora editis quoque tragœdiis inclytus D. Heins. de Constit. trag. c. xvii., dum, qui nempe ex alteris duobus, Soph. et Eurip. alteri in poësi præstet, metu quasi omittat Fabius; quum neque ei in foro, neque in scena nobis, ut ait, magnopere de hoc sit dubitandum, et primas ibi continuo in utroque Soph. tribuat. Spanh. *σοφίαν* A. Dobr.

1517. Post *βωμολόχος* addit *γε* Junt. I. Dind.

1518. Ms. Vat. U. *εἰς τὸν θᾶκον*, ut et paullo ante. Kust. In membr. recte scriptum *θᾶκον*, in C. *θᾶκον.* in B. *θάκον.* V. quæ de hujus nominis scriptura observavi ad Æsch. Prom. 288. et ad Eurip. Bacch. 343. et interpp. ad Lucian. Jov. Trag. ii. p. 660. *θάκημα* est ap. Soph. Œd. Col. 1360. *ταγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους κρατοῦσιν.* Brunck. *θᾶκον* Elb. *θᾶχον* Junt. II. III. Dind. *θάκον* et *θρόνον* supr. 1. (sed potius pro gl.) *θᾶκον* A. Dobr.

1519. *μὴ δ'* Ald. Junt. I. II. III. Crat. Ven. I. Wech. Brub. Gel. Raph. Port. etc. *μήδ'* Ven. II. Dind.

1520. De Æsch. *ab inferis educendo* loquens videtur respexisse ad locum in Eumenidd. illius, ubi de istis deabus *ad inferos deducendis* 1008. *πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπὸν ἴτε.* Ibid. 1025. *πέμψω τε φέγγη λαμπάδων σελασφόρων εἰς τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπους.* Berg. Alloquitur Plutus chorum Initiatorum. *φαίνεται* Elb. Dind. *τοίνυν γ'* 2. Dobr.

1521. *χᾶμα* deest Bav. *χἅμα* Junt. 1. Gel. *χ' ἅμα* Brub. Dind. *χἅμα* om. A. Dobr.

1522. In vulgata hujus versiculi scriptura nec vola metri nec vestigium est: *τοῖς τούτου τοῦτον μέλεσι.* Numeros ad membr. [Quibuscum consentit Rav. Dind.] fidem restitui. In duobus aliis saltem est *τοῖσι*, sed bis omissum *ν* finale. Sequens versus in A. C. omissus. *μολπαῖσιν* ob metrum scribi debuit. Brunck. Versus gratia scribendum est: *τοῖσιν τούτου* etc. ut habet Ms. Vat. U., et in versu sequ. *μολπαῖσιν* ob eandem rationem. Kust. Edd. ante Brunck. *τοῖς* et *μολπαῖς.* Correcta ex libris, in quibus etiam Pogg. est. *τοῖσιν ἑαυτοῦ* Tyrwhitt. *τοῖς τούτου τοῦτον μέλεσι* Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Pro *τοῖς* in Elb. *τοῖσι.* Dind.

1523. *μολπαῖς. μολπαῖσιν* Kust. Pors. Lege *μολπαῖσιν.* Bent. *μολπαῖς* Ald.

Junt. I. II. III. Crat. etc. μολπαῖσι Elb. Dind. Omissus 1. 2. Dobr.

1524-9. Hi vulgo sunt sex hexametri, bene descripti nec loco huic atque cantici generi incongrui.

1524. s. Unus versus in Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. εὐωδίαν Crat. Ven. I. II. Wech. Raph. εὐοδίαν. Poll. ix. 161. Dind. πρῶτον 2. ἀνιόντι L. A. Gl. in A. ἀνερχομένῳ. ἀπ. servant 1. 2. τῶ π. 1. Dobr. πρῶτα μέν. Ex Æsch. Glauco Potniensi, ut notat Schol. qui locum adducit: Εὐοδίαν (carmina feliciter precantia) μὲν πρῶτα ἀπὸ στόματος χέομεν. Berg.

1525. Κὲς φάος Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. κατὰ γαῖαν Ald. Junt. I. II. III. Crat. etc. Etiam octo sequentes versus sunt quatuor in Ald. Junt. I. II. III. etc. ἐς—γαίας Rav. Dind. ἐς non κὲς 1. 2. Dobr.

1526. s. τῇ τε πόλει. Ex Eumenidd. Æsch. 1015. εἴη δ' ἀγαθῶν ἀγαθὴ διάνοια πολίταις. Berg.

1527. Pro ἀχέων est 'Αχαιῶν in Crat. Ven. I. II. Wech. ἀχαιῶν Raph. Pro ἂν οὕτως Bav. οὕτως ἄν. Dind. π. οὕτως ἂν A. In fine 2. ἀριστοφάνους βάτραχοι :—Dobr.

1528. Κλεοφῶν. Erat enim ille Cleophon de numero eorum, qui pacem respuebant, et ante hoc tempus post victoriam Athenn. ad Cyzicum Endio Laconi legato pacem petenti multum adversatus fuerat, ut ait Diodor. l. xiii. [c. 53. ubi v. Wesseling.] et iterum postea post pugnam ad Cynossema, Theopompo archonte, ut ait Eurip. Schol. ad Or. p. 158. et 202. Palmer. Exercc. p. 776. Cleophontem tanquam peregrinum taxavit Comicus supra 678. quapropter eum hic pugnare jubet in patrio suo solo, apud Barbaros. Periit Cod. folium, quod quinque ultimos fabulæ versus continebat. Brunck. ξύνοδοι ἐν ὅπλοις antea sunt armorum conflictus. μάχεσθαι Elb.—Κλεοφῶν Port. Lugd. Amst. Dind.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ I.

P. 577. lin. 2. *ἐκκλησιάσασαι.* Sic membr. Vulgo *ἐκκλησιάζουσαι.* Brunck.

— 5. *πώγωνας περιθέτους ποιοῦνται, καὶ* —. Hæc, quibus carent impressi, verba addunt membr. in quibus etiam *ἀναλαμβάνονται* pro vulgato *ἀναλαμβάνουσι.* Quæ mox sequuntur duo participia in ordinem suum reposui. Brunck. Scilicet pro *προασκήσασαι καὶ προνοήσασαι τὸ σῶμα* etc. dedit quod in Inv. ed. legitur. Dind.

— 8. *ἐξ* tacite omisit Brunck. Dind.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ II.

lin. 1. *Σκίροις. Σκίρα, τὰ, ἑορτή ἐστι τῆς Σκιράδος Ἀθηνῆς, dies Minervæ Sciradi sacer.* Cereri quidam, alii Liberæ sacrum fuisse aiunt. Agitabantur autem *Scira* mense Scirophorione: hæc ex Schol. Græco [ad 18.] Eadem ex Suida, eadem ex Harpocratione peti possunt. Arbitror et Scirophoria dicta fuisse. Hes. locum emendato qui in vicinia est. Ubi enim legitur *σκιρθῶσι, σκληρυνθῶσι,* legendum est *σκιρωθῶσι.* Faber.

— 2. *περιθέμεναι* positum pro *περιθεῖναι.* Hic alii peccavere, qui id haud viderint. Faber.

— 7. *μυρίων.* Lege, *μυρίῳ,* vel *μυρίοις.* Utrovis modo legas, perinde est, modo ne vulgatam lectionem retineas. Faber. Recte recentiores edd. *μυρίῳ.* cf. H. Steph. Thes. t. ii. p. 989. Dind.

— 9. *τὰ χρήματα καὶ χρῆσθαι ἅπασιν ἐξίσου ταῖς οὐσίαις καὶ ταῖς γυναιξὶ μετατίθεσθαι τοὺς νόμους.* Ms. Monac. 187. Dobr.

De Cod. suis Brunck. hæc adnotavit: "In membr. Regiis, seu Cod. MMDCCXII. servati fuere hujus Fabulæ versus tantum 444 priores: reliqua pars, et quæ forte olim eodem in libro sequebantur alia dramata, temporis injuria periere. In altero Reg. MMDCCXV. exstat hæc Fabula, nec tamen integra: desinit in v. 1185. sed non itidem ob foliorum aliquot interitum. Extremam Fabulæ partem non descripsit librarius: duo ultimi versus in summa pagina conspiciuntur, cujus reliquum spatium, ut et septem sequentium, vacuum: postea demum incipit fabula ΕΙΡΗΝΗ, quæ hujus Cod. ultima est. In eo nec argumentum est nec personarum synopsis: quin etiam nullibi in fabulæ serie personæ notatæ. Mediis in versibus ubi persona mutatur, aliquantulum vacui relictum spatii: initio versuum nullus personarum index. Aristoph. Fabularum quæ supersunt, hæc omnium erat depravatissima." — De altero Cod. Reg. in quo hæc fabula pessime interpolata est, v. Reisig. i. Præf. p. viii. Personæ; *γυνή τις Πραξαγόρα | ἑτέρα γυνή | χορός | ἀνήρ τις | ἕτερος ἀνὴρ Βλέπυρος | ἕτ. ἀν. ἀπὸ ἐκκλησίας Χρέμης | ἄλλος ἀν. φειδωλός | κῆρυξ | γραῦς | ἑτέρα νέα | θεράπαινα.* Mss. Monac. Dobr.

1. *ὦ λαμπρὸν ὄμμα.* Orditur stylo tragico, quasi Soli aut Lunæ nescio quid nar-

raret. Ut v. g. Soph. Aj. [845. Br.] *ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν ἥλιε.* et Eurip. initio Phœn. Sæpe autem Comicus jocatur, Tragicorum cothurnos rebus vilibus et frivolis aptando. Quod et alios Comicos fecisse apparet; sic, cum in Med. Eurip. 57. dicatur *ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ λέξαι μολούσῃ δεῦρο Μηδείας τύχας.* Philemon [Athen. vii. p. 288 D.] inde fecit: *ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ λέξαι μολόντι τοὖψον ὡς ἐσκεύασα.* Berg. *τοῦ τροχηλάτου λύχνου.* Sic *Patinam* vocat *τροχήλατον* Xenarchus Comicus apud Athen. ii. p. 64. — *τῆς τροχηλάτου κόρης Πίμπλησι λοπάδος στερνοσώματον κύτος· Rotæ — agitatione — factæ Puellæ Patinæ implet capacem sinum:* ubi recte Casaub. '*τροχήλατος κόρη* dicitur Patina fictilis: allusione clara ad figulinam rotam.' Illa autem verba itidem tragicum quiddam spirant; ut recte idem Vir Magnus vidit, cum inquit: 'Non dubito de industria Poëtam Tragica et ampullata loquendi genera usurpasse, ut suorum æqualium Tragicum aliquem aut dithyrambicum ineptum irrideret: quod videmus ab Aristophane et sæpissime fieri, et semper urbanissime.' Berg.

2. *εὐσκόποισιν.* Si Schol. (quem vid.) sequamur, *εὔσκοποι* erunt *sapientes;* sin autem placeat minus pro *vigilibus* accipies. Sed cave facias. Nam utrumque illud falsum est: neque *εὔσκοπος* est *sapiens*, neque *εὔσκοπος* est *φύλαξ*. Deinde istud *ἐξητημένον* nunquam erit *εὑρημένον*; contra enim pugnat Linguæ Græcæ usus: (Suspicari tamen aliquis possit, scriptum olim fuisse *ἐξησκημένον*, unde forsan exierit gl. illud *εὑρημένον.*) Præterea quid hoc sit, *εὑρημένον ἐν τοῖς σοφοῖς?* nihil. Dicendum enim fuerat, *εὑρημένον τοῖς σοφοῖς.* Quocirca omissis illis nugamentis, lege mecum ut interpretatus sum [*tenebricosis in locis apprime expetitum certit.* Dind.] *εὐσκότοισιν ἐξητημένον*, sensu planissimo et necessario. Ceterum hinc intelligas licet satis vetustam esse in scriptore nostro hanc labem; sed et aliæ multæ sunt labes, uti in progressu operis cognosces. Faber. Scal. malebat, *ἐξησκημένον.* At rectius Palmer. legendum censet, *ἐξηρτημένον*, (ab *ἐξαρτᾶσθαι, suspendi*) et *εὐσκόποισιν* retinet, locumque hunc optime his verbis exponit: "Sensus planior foret et melior, si legeretur *ἐξηρτημένον.* Signum nempe erat lucerna accensa in loco edito suspensa, ut ibi convenirent mulieres. Nam *εὔσκοποι τόποι* sunt *loci eminentes*, qui undiquaque prospiciuntur; et utitur ea voce Aristot. lib. ix. de Hist. Anim. cap. 41. et ideo postea dicit Aristoph. ex persona Praxagoræ lucernam alloquentis: *Ὅρμα φλογὸς σημεῖα τὰ ξυγκείμενα.* Nam frustra lucernam accendisset ad signum dandum, nisi in loco eminente, unde facile videri posset, suspendisset." Hæc Palmer. recte. Eandem emendationem orbi erudito proposuit Cl. Iensius Lect. Lucian. lib. i. cap. 5. qui cum Palmer. nullam faciat mentionem, non dubito, quin ignoraverit, locum hunc a viro illo docto jam ante emendatum fuisse. Kust. *ἐξηρτημένον.* Ita Ed. nupera [Kuster.], subscripto iota priori *η* (quasi esset ab *ἐξαιτοῦμαι*) quod nulla vetus Ed. habet. Legendum autem puto *ἐξηρτημένον.* ut in Thesm. 445. *εὖ διεξηρτημένους.* aliorum conjecturæ sunt, *ἐξησκημένον* et *ἐξηρτημένον.* Antecedens autem *εὐσκόποισι* nollem cum Fabro in *εὐσκότοισι* mutare, sed cum Schol. expono. Ita Mercurius dicitur *εὔσκοπος* ab Hom. [Il. Ω'. 24.] Berg. *ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρτημένον.* Sic legi debere in patulo est. Mendose Codd. et impressi *ἐξῃτημένον*, quod nihili prorsus est. Brunck. Lege *εὐσκόποισιν* [ut vulgo] *ἐξηρτημένον.* Bent. *Ἐξητημένον. ἐξαπτόμενον* J. Cleric. Art. Crit. ii. p. 381.! Pors. *ἐξητημένον* Ms. Monac. Dobr.

3. *γονάς τε γὰρ σάς.* Ridicule. De lucerna enim tanquam de Deo vel Heroe aliquo loquitur. De illorum enim partu et nativitate signate dici solebat Γοναί. Hinc Polyzelus Comicus scripsisse legitur, *Διονύσου Γονὰς, Μουσῶν Γονὰς, Ἀφροδίτης Γονὰς*, teste Suid. [*Ἀφροδίτης γονὰς* etiam Antiphanes. Athen. t. iv. p. 307. Dind.] Philiscus, *Διὸς Γονὰς, Πανὸς Γονὰς, Ἑρμοῦ Γονὰς*, teste eodem: Ararus, filius Aristoph. *Πανὸς Γονὰς*, teste eodem Suid. et Athen. p. 175. Kust. Mendose in codd. *γονάς τε γὰρ δισσάς.* Brunck.

4. *ῥύμης ἄπο.* Scribe, *ῥύμης ὕπο.* Kust.

5. *μυκτῆρσι λαμπρ.* i. e. In naribus ellychnia habes, quæ edunt flammam Solis æmulam; vel usum et vicem Solis noctu præbentem. Kust. *μυκτῆρσι.* Ita vocat canaliculos prominentes in lucerna in quibus cubant ellychnia. apposite admodum: nam sic *λύχνος δίμυξος, τρίμυξος· duo aut tria habens ellychnia.* Hinc etiam *προμύξαι λύχνον*, *emungere lychnum.* Berg. *λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς* vertendum fuisse *splendidum solis munus* monet Seidl. ad Eurip. Electr. 988. Dind.

6. *ὅρμα. Excita flammæ signa constituta*, i. e., ad quæ mulieres constituerunt convenire. Berg. *φλογὸς σημεῖα.* Faber hæc refert ad divinationem per lucernas,

et proinde vertit, *signa faventia*; sed male. Nam nec ξυγκείμενα unquam recte interpreteris *faventia*; nec de divinatione per lucernas locus hic intelligendus est: sed simpliciter de signi datione per lucernam, ut nempe convenirent mulieres. Kust.

8. κἀν τοῖσι. Ita Edd. pristinæ; non κἀν τοῖσιν, ut nuper [Kust. qui vitium reliquit e Gel. et Porti edd.]. Berg. Ἀφροδίτης τρόπων. Ritus modosque Veneris vel *Figuras*, ut est in Priapeis, 'tot figuras, quot Philænis invenit.' vel etiam aliter Græce μηχανάς. unde τὸ Κυρήνης δωδεκαμήχανον. V. Ran. 1362. Berg. Verti *Schemas*; quod in hac materia proprium est ut quod maxime. Suet. in Tiberio c. 43. 'Ne cui exemplar imperatæ schemæ deesset.' Martialis *figuras* vocavit; ut et scriptor liberi carminis: 'rogatque tentes si pictas opus edat ad figuras.' (Ibi *opus* significat τὸ τῆς συνουσίας ἔργον, quod ἐν παρέργῳ dictum.) De Schemis Venereis plures olim scripsere; in quibus insignes fuerunt illa Philænis, tum Cyrene, quæ δωδεκαμήχανος dicta fuit, διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν [Schol. ad Ran. 1363.]; dein Elephantidem quoque de præclaro argumento scripsisse comperio; ut ne Astyanassam præteream; ita enim me alicubi apud Hes. [t. i. p. 588.] legisse memini. Patrum autem nostrorum memoria Caraccii fratres ea præstitere; quæ etc. opus elaboratissimum, sed quod laudare nihil attinet; certe haud necesse est. Faber. Depravata in Codd. lectio τρόπω. [Voluit fortasse τρόπῳ. Sic certe B. Junt.] Qui olim de Schemis Venereis scripsere, eorum in numerum perperam refert ingeniosus Faber Cyrenen meretricem, cujus mentio in Ran. 1328. Ad figuras quascunque opus illa quidem edebat, sed de illis aliquid scripsisse non comperitur. Obscenarum istius generis descriptionum auctor nobilissimus fuit Polycrates Atheniensis, qui Philænidis nomen commentationi suæ inscripsit, ut castam mulierem libidinis infamaret; at ejus calumniam contudit Æschrio Samius in choliambis qui apud Athen. leguntur p. 335. [Add. Lusac. Lectt. Att. p. 154-58. sciens omitto alios. Dind.] Quod addit Faber de fratrum Caracciorum elaboratissimo opere, id vero non est consentaneum. Nam xvi. quas innuit figuræ ex Julii Romani delineatione æri incisæ fuerunt a Marco Antonio Bononiensi. (V. Dictionn. de Bayle art. Aretin.) Exstant Bern. Monetæ in xv. tabulas disticha, cum præfatione, et disticho in P. Aretini imaginem. Venustos elegos impurus nescio quis bibliopola non ita pridem in lucem edidit, fœdissimis mendis contaminatos. Lectoribus rem gratam facturum me arbitror, si illorum partem aliquam hic exhibeam. 'Aretine, tuæ memorantur ubique figuræ: Nam solet has vulgi dicere lingua tuas, Et quod scalptoris fieri commune decebat, In solum vatem transtulit illa decus. Tu versus patrios sub imagine quaque locaras Bis septem, quos nunc vix reperire datur. His ego, jacturæ parva heu solatia magnæ Substitui Latio disticha tincta sale, Hortorum placitura Deo, qui, rustica quamvis Suetus verba loqui, frater Amoris erat. In P. Aretini imaginem. Excudit Veneres Marcus, quas Julius ante Pinxerat; has scribens vicit utrumque Petrus.' Brunck.

9. πλησίος Ms. Monac. Dobr.

10. χορδουμένων. Sic et reliquæ Edd. habent. At Suid. in hoc loco olim legit λορδουμένων: quam lectionem vulgatæ præferendam esse jam monuimus ad dictum Suid. v. λορδουμένων: ubi etiam diximus, τὸ λορδοῦσθαι interdum de obscœna corporis incurvatione dici. Ibi Nos vide. Kust. κινουμένων, inquit Schol. at ego secus intelligo, συμπεπλεγμένων, ἐμπεπλεγμένων, συνηημένων. Suid. autem legerat, λορδουμένων, quod erit συγκεκαμμένων. Sed minus placet. Χορδούμενα σώματα mire expressit Lucret. in his rebus ingeniosissimus: [iv. 1098.] 'Denique cum membris conlatis flore fruuntur Ætatis.' et alibi: [ibid. 1101.] 'Affigunt avide corpus.' et: [ibid. 1106.] 'usque adeo cupide Veneris compagibus hærent.' Est aliquid apud Petron. sed otiosi quærant. Ceterum pene omiseram monere legendum esse, ne quid in legem Pædiam peccetur: χορδουμένων τε σωμάτων ἐπιστάτην. Neque id modo metri, sed et sensus ratio postulat. Faber. λορδουμένων. Sic bini Codd. recte. Vulgo χορδουμένων, quod frustra tuetur Faber. V. Suid. in λορδουμένη et λορδουμένων, collato Toup. t. ii. p. 134. Brunck. Per λ. Suid. ed. Ms. Pors. Scal. λορδουμένων. Bent.

13. ἀφαύων τὴν ἐπανθ. τρίχα. De eadem re v. Chorus mulierum in Lys. 827. ἀλλ' ὅμως etc. Thesm. 242. podicis etiam pilos ustulat Eurip. Mnesilocho: ἀνίστασ' ἵν' ἀφεύσω etc. Berg. Longe melius videatur, si scribas ἀφεύων. Ἀφαύειν enim potius sit *arefacere* et *siccare* quam *ustulare*; εὕειν autem est φλογίζειν: usus est Hesiod. cum alicubi [Ἔργ. 650.] de uxore quæ incommodis moribus sit, ait, *illam virum urere sine face*, εὕει ἄτερ δαλοῦ quod et eleganter et vere dictum est.

Inde *εὕστρα, ustrina;* usus est Comicus ἐν Ἱππ. [1236. Br.], et Hom. Od. [B. 300.] Magistri [Schol. minor et Eustath. 1446, 22. ed. Rom.] exponunt, ἐργαστήριον ἐν ᾧ χοῖροι εὕονται· at Poll. [vi. 91.]: Βόθρος ἐν ᾧ εὕεται τὰ χοιρίδια. Ceterum de depilatione aut deglaberatione per lucernam alibi noster. FABER. Fab. ἀφεύων: recte. BENT. ἀφεύων. Sic bini Codd. recte. Vulgo ἀφαύων. V. Thesm. 216. 590. maxime vero Lys. 825. ubi gloriatur mulier se τὸν σάκανδρον habere οὐ κομήτην, ἀλλ' ἀπεψιλωμένον τῷ λύχνῳ. BRUNCK. Cf. Schw. ad Athen. t. vii. p. 633. DIND. Hinc explicandus Plato Comicus apud Athen. x. 11. p. 441. F. 442. A. ubi μύρτων χειρὶ παρατετιλμένων vertes, *cunnorum manu depilatorum.* Nam, ut subjungit Comicus, λύχνων — δσμὰς οὐ φιλοῦσι δαίμονες. PORS. V. App. ad Toup. p. 480. Opusc. p. xciii. DOBR.

14. καρποῦ. i. e. σίτου. V. Coray ad Plutarch. Vit. t. v. p. 352. DIND. Στοάς. Id est, *horrea. Horreum* non modo σιτοφυλακεῖον est, sed et cella vinaria. Horat. Od. xii. [v. 18.] lib. 4. 'Eliciet cadum, Qui nunc Sulpiciis accubat horreis.' Et odario illo divinissimo lib. 3. quod 28. est. [v. 8.] 'Parcis deripere horreo Cessantem Bibuli consulis amphoram.' FABER. Στοὰς — ὑποιγνύσαισι. De furtis mulierum in Thesm. 426. Chorus mulierum: ἃ δ' ἦν ἡμῖν etc. mox προτοῦ μὲν οὖν ἦν, etc. BERG. Scal. Βακχίου at βακχείου Suid. in Στοά. BENT. Βακχίου τε νάματος. Sic Codd. ed. Bern. Junt. et Venet. Perperam Ald. quem recentiores sequuntur, Βακχείου, metro repugnante. De binis hujus nominis formis videndus præstantissimus Valck. in egregio ad Eurip. Phœn. commentario p. 11. BRUNCK. στοᾶς — πλήρης Ms. Monac. DOBR.

17. συνοίσει. Viderunt alii legendum esse συνείσει pro communi συνοίσει, *eris conscius.* Ita et Theocr. in aureo illo Idyl., cui titulus est Ἠλακάτη [xxviii. 2.], dixit sermone ad colum converso, γυναιξὶν νόος οἰκωφελέεσσι σὺς ἐπήβολος. FABER. Edd. omnes quas vidi συνοίσει, quod huc non quadrat. συνείσει scribendum esse Biset. et alii viderunt etiam. Ceterum idem dicit quod Soph. Electr. 30. τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω. BERG. ἀνθ' ὧν ξυνείσει. Sic Berg. [qui non ξυνείσει sed συνείσει habet. συνείσει etiam Reisk. DIND.] Certa est emendatio. Codd. etiam male συνοίσει. BRUNCK. Lege συνείσει. BENT.

18. Σκίροις interpretantur Schol. de festo, quod Scirophorione mense fiebat. Sed cum mensis ille fuerit æstivus, et fere solstitialis, cui non convenit, ut populi convocatio fiat πρὸς ὄρθρον, *ad diluculum,* ut fit in hac fabula; puto non de festo, sed de loco τὸ Σκίροις intelligi debere. Nam locus fuit Atticæ in Atheniensium suburbio Σκίρα, de quo Strabo lib. ix. et Pausanias in Atticis [xxxvi. 3.], et Suid. [add. Phot. Lex. p. 385.]. Steph. quidem in singulari Σκίρον vocat: alii vero omnes Σκίρα, vel Σκύρα, τά. PALMER. Σκίρα, ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιροφοριών. videndus de hoc festo Meurs. in Græcia feriata. BRUNCK. V. Thesm. 841. Στηνίοισι καὶ Σκίροις etc. BERG.

19. V. Lys. 4. BERG.

20. πρὸς ὄρθρον ἐστίν. Sic alter Reg. omissa particula, quam, ut impressi, insertam exhibent membr. [Recte γ' ab Inv. revocatum (tacite). καίτοι — γε quævis pagina offert. DIND.] Post hæc verba in utroque Cod. distinctum, scriptumque ἡ δ' ἐκκλ. — Vulgo totus versus sic legitur, tanquam absoluta phrasis: καίτοι πρὸς ὄρθρόν γ' ἐστὶν ἡδ' ἐκκλησία. BRUNCK. V. infra 84. BERG.

21. καταλαβεῖν δ' ἡμᾶς. Sic bini Codd. Omissa vulgo particula connexiva. Subauditur δεῖ, aut repetendum proximum verbum ἔσται. BRUNCK. δ' om. Ms. Monac. DOBR.

22. ὡς Σφυρόμαχος. Vulgo ἃς Σφ. — contra loci sensum. Alluditur ad plebiscitum quoddam rogante Sphyromacho latum, cujus nescio an alibi mentio occurrat. BRUNCK. Σφυρόμαχος. Alii [ut adnotavit Schol. ed. et grammaticus in Cod. Rav.] Λεώμαχος, alii Κλεώμαχος. V. Schol. Melius in collectaneis Suid. [v. Σφυρόμαχος]: εἰσηγήσατο ὥστε τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ἄνδρας χωρὶς καθέζεσθαι. Cæterum in versu mendum est; legi enim debet δεῖν, non δεῖ. [Reisk. δεῖν et deinde λαβεῖν pro λαθεῖν legens "Quæ hic, inquit, ἀγαθιζόμεναι rariore vocabulo appellantur sunt meretrices, alias αἱ χαμαιζόμεναι." DIND.] Illam autem lectionem κἀγαθιζομένας, pro συγκαθεζομένας, ejiciendam puto una cum Biseti interpretatione. Locum autem hunc, meo judicio difficilem, sic interpretor: Sphyromachum decrevisse ut mulieres in theatro separatim spectarent, neque cum viris sederent; nisi quæ meretrices haberi vellent. Sed quam multæ separatim spectabant, quæ licet meretrices non dicerentur, illis tamen non magis castæ erant? Ait itaque Praxagora, quæ genus muliebre norat scilicet. Nunc certe liberum nobis erit (nam priores sumus et vacat theatrum) ea loca capere, quæ antea ἑταίραις a Sphyro-

macho assignata fuerant. Antehac subsellia nostra usurpabant meretrices; sed illa nobis vindicabimus. Ridiculum hic est. 'Hem! qui minus licet nobis ibi sedere? quia matronæ εὐσχήμονες sumus; nugæ. An quia ea non habet matrona quæ meretrix? an quia minus perita rerum est? siquis ordinem nostrum novit, scit ille nil scire meretriculas, quod a primariis feminis recte atque ordine præstari nequeat.' Si ipsum Sphyromachi decretum hodie superesset aliud fortasse quid ad hunc locum dici posset. Faber.

23. καγαθιζομένας [ut vulgo legitur]. Biset. τὸ ἀγαθιζομένας hic exponit ἀγαθὰ λεγούσας. At Palmer. vocem hanc deductam putat ab ἀγαθὶς, *glomus*; putans scilicet locum hunc sic interpretandum esse: *Oportet meretrices, etiam cum glomerant, latere.* Sed neutra interpretatio mihi probatur. Non viderunt enim vocem illam mendo laborare, ejusque loco scribendum esse, ἐγκαθιζομένας, ut recte conjecit Magnus Scal. Sic infra 98. ἣν δ' ἐγκαθιζώμεσθα πρότεραι, etc. V. etiam Fabrum ad h. l. Kust., cujus notam repetens Berg. hæc addit "vertendum itaque: *oportet meretrices, etiam cum in medio sedent, latere.* Nempe ut meretrices inter matronas sedentes sæpe fallunt, et pro matronis etiam habentur; ita nos etiam oportet clam inter viros sedere ornatas habitu virili. Alludere autem videtur ad dictum aliquod Sphyromachi illius: aut potius decretum quoddam ejus aliorsum torquet; ut infra 1085. Canoni Psephisma. Schol. monet legi etiam Κλεόμαχος aitque Cleomachum fuisse Histrionem Tragicum. et irrisum esse, quia in dramate aliquo inepte quiddam et κακεμφάτως pronunciaverit; forte eo respexerit Comicus. Ut in Ran. 303. ubi de Eurip. Histrione: ἔξεστι δ', ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν, ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν ὁρῶ. quamvis autem Edd. et Schol. consentiant in Σφυρόμαχος, tamen mallem Φυρόμαχος." Berg. Nititur, ni fallor, hæc conjectura locis Athen. ubi Phyromachi nomen exstat, t. ii. p. 127., t. iii. p. 264., ad quem locum Coray ap. Schw. Not. t. iv. p. 559., in eandem cum Berg. suspicionem incidens, "Forsan idem qui apud Aristoph. Conc. 22. vocatur Σφυρόμαχος." denique t. iv. p. 14. Dind. ἐγκαθιζομένας λαθεῖν, idem est quod ἐγκαθίζεσθαι λάθρα, Thesm. 184. Sic recte emendasse videtur Scal. In Codd. scriptum: δεῖ τὰς ἑταίρας καθαγιαζομένας πως λαθεῖν. Ald. edidit δεῖ τὰς ἑταίρας καθαγιζομένας [imo κἀγαθιζομένας.] λαθεῖν, quæ lectio per ceteras deinceps edd. propagata fuit. Brunck. Codd. fere καθαγιαζομένας, Rav. δεῖ τὰς ἑταίρας πῶς κωλαθιζομένας λαθεῖν. Faber conjecit δεῖν et λαβεῖν, quæ vera puto, commate posito post ἔτι, legendumque adeo esse: — — καταλαβεῖν ἡμᾶς ἕδρας, | ἃς Σφυρόμαχος ποτ' εἶπεν, εἰ μέμνησθ' ἔτι, | δεῖν τὰς ἑταίρας πως καθαγιζομένας λαβεῖν. καθαγιζομένας (ἕδρας), sacrificio quasi consecratas, tanquam templum; quod ridiculum in personis turpioribus. Nescio, quid displicuerit hæc lectio viris doctis. Hotib. Lege κἀγκαθ — vel δεῖν — κἀγαθιζομένας; v. Hes. et Etym. Ἀγαθιζομένη. Bent. πῶς κἀγαθιζομένας Ms. Monac. Dobr. Eadem hæc omnia laborant difficultate. Nam cur Praxagora se reliquasque mulieres vel comparet cum ἑταίραις, vel eas se sedes occupaturas esse dicat, quas Sphyromachus ἑταίραις assignaverit, intelligi plane non potest. Tenendum equidem puto Scal. ἐγκαθιζομένας, idque multo graviorem quam Scal. auctoritatem habet ab Schol. ad. v. 1., quam rem editores solita negligentia prætervideruut. Ex quo duo lucramur: ἐγκαθιζομένας et πῶς vel πως, quod præterea utriusque Cod. Paris. et Rav. auctoritate confirmatur, ut repudiari nequeat. unde enim illatum dicas? Quæ si vere dixi, necesse est ἑταῖραι ejiciantur. Hermanni emendationem ἑτέρας (scil. ἕδρας) confirmatam reperi optima Bern. Juntæ ed. ne, in qua scriptum exstat δεῖ τὰς ἑτέρας κἀγαθιζομένας λαθεῖν. Sic igitur legendum: καταλαβεῖν δ' ἡμᾶς ἕδρας, | ὡς Σφυρόμαχος ποτ' εἶπεν, εἰ μέμνησθ' ἔτι· | δεῖ τὰς ἑτέρας πως ἐγκαθιζομένας λαθεῖν. Quæ res his verbis spectetur sic nihilo quidem clarius; at sensus tamen inest. De Schol. interpretatione, qua nihil offensus esse videtur Casaub. ad Theophr. c. 5. p. 71. Fisch., suo loco dicetur. Dind.

24. Hic versus et duo sqq. in neutro Cod. leguntur. Horum in ultimo male vulgo excusum θοιμάτια, et κλεψάσαις λαθεῖν. Frequens in permutatione verborum λαθεῖν, λαβεῖν, λαλεῖν librariorum lapsus. Brunck. τί δῆτ' ἂν εἴη. Terent. et Plaut. ubique: 'Quid hoc sit; Quid dicam esse.' Non minus belle. Faber. Eurip. Rhes. 577. τί δῆτ' ἂν εἴη; μῶν λόχος βέβηκέ πη; Ceterum ut hic mulier in concionem itura, ceteras præstolatur, et de causis disputat secum, quæ eas domi detineant; ita Vesp. 273. viri eodem ituri, quendam exspectantes dicunt: τί ποτ' οὐ πρὸ θυρῶν etc. Berg.

25. τοὺς πώγωνας. Et infra 68. Berg.

26. θαἰμάτια recte Ald. (v. 75. et

275.) θοιμάτια citat Toup. Cur. Posterior. in Theocr. v. 19. Pors. λαβεῖν Ms. Monac. Dobr.

29. μή καί τις ἂν ἀνὴρ ὁ προσιὼν τυγχάνῃ. Sic in altero Reg. at in membr. τυγχάνεις. Scribere debuit librarius τυγχάνει, quod et genuinum esse posset. μὴ, eo quo hic ponitur sensu, cum indicativo construi potest; quod alibi ostendetur. Brunck. τυγχάνεις Ms. Monac. Dobr.

30. ὁ κῆρυξ. Iste præco, si Diis placet, gallinaceus est, qui Prudentio alicubi dicitur, ales diei nuntius. Ideo autem gallum præconem habuerant mulierculæ, quod πρὸς ὄρθρον ἦν ἡ ἐκκλησία. Faber. τις γυνὴ præf. Ms. Monac. Dobr.

31. ἡμῶν προσιόντων. Bene interpres ad manifestum loci sensum, poëtæque mentem, *prodeuntibus nobis domo:* sed leviter Græca depravata sunt. Legendum προϊόντων. προσιὼν bene positum erat 29. quod librario fraudi fuit. Nihil frequentius permutatione verborum προϊέναι, προσιέναι: προελθεῖν, προσελθεῖν. V. Abresch. ad Aristænet. p. 24. Quia autem mulier hic de se loquitur, non ideo plurale participium genere feminino poni debuit, quod censebat Faber. V. quæ notavimus ad Eurip. Med. 316. Brunck. Lege προσιουσῶν. Bent. κεκόκκυκεν. κοκκύζω, ait Interpr. in Βατράχοις [Schol. ad 1427. ed. Kust.], est, δίκην ἀλεκτρυόνος ᾄδειν. Proprie autem et κυριολεκτικῶς, cuculli vox est κοκκύζω. Eustath. [p. 1277, 1. ed. Rom.] Faber. Nempe, ut et Faber autumat, Præco ille est gallus gallinaceus: qui etiam dicitur κοκκύζειν, ut docet Poll. lib. v. 89. Berg.

32. ἐγρηγόρουν. Sic alter Reg. In membr. ἐγρηγορεῖν. Vulgo ἐγρηγορῶ. Brunck. ἐγρηγορεῖν Rav. quoque. Inde ἐγρηγόρειν scribendum esse recte monuerunt Censor. ed. Inv. in Diar. Ienens. a. 1797. Nr. 227. Schneid. ad Xen. Anab. p. 239. et Reisig. i. p. x. — Pors. ad Xen. Anab. p. lii. (in Schneid. ed. l. l.) corrigit ἐγρηγόρη. Dind.

34. θρυγανῶσα. Suid. locum hunc citans, pro θρυγανῶσα legit τρυγονῶσα, per τ et ο; idque cum Schol. vertit, ἠσύχως κνῶσα, *leniter scalpens:* quæ interpretatio recte se habet. Significat enim idem quod κνύειν; unde κνῦμα: de qua voce in nota sequente dicetur. Quare miror, doctissimum Fabrum τὸ θρυγανῶσα hic vertisse, *leniter concrepans digitis:* quod longe aliud sonat. Kust. θρυγονῶσα. Ita Edd. pristinæ, in Schol. etiam. Nupera [Kust.] θρυγανῶσα. Berg. τρυγονῶσα τὴν θύραν. Sic alter Reg. In membr. τρυγανῶσα. Primariæ edd. θρυγονῶσα: recentiorum quædam θρυγανῶσα. Posteriorem scripturam tuetur Hes. θρυγανᾷ· κνᾶται, ξύει. Nostram Suid. τρυγονῶσα, ἠσύχως κνῶσα. Ἀριστοφάνης· τρυγονῶσα τὴν θύραν. Brunck. Lege θρυγανῶσα ex Hes. Bent.

36. γυνὴ præf. Ms. Monac. Dobr. τὸ κνίσμα. Rescribendum est τὸ κνῦμα, auctoritate Suid. v. κνῦμα, et Herodiani Grammatici apud Eustath. ad Od. Ν. p. 1746, 7. [τὸ κνῦμα. Sic recte membr. In altero τὸ κνῆμα. Perperam vulgo τὸ κνίσμα. Suidas: κνῦμα, ὁ ἠρεμαῖος κνησμός. ubi hunc Comici locum profert. Brunck.] Est autem κνῦμα, non, ut Faber vertit, *pulsatiuncula digitorum;* sed ὁ ἠρεμαῖος κνησμὸς, (ut Suid. recte) i. e. *lenis scalptio*, quæ fit unguibus vel digitis. Solebant enim amantes, qui noctu ante amicarum ædes stabant, intromitti ab illis cupientes, januas potius digitis scalpere, quam easdem pulsare, vel digitis concrepare; quoniam pulsatio et crepitus sunt soni distinctiones, et qui facilius animadvertuntur, præcipue quia non nisi ab hominibus proficisci solent. At scalptio, licet audiatur, vel ob hoc ipsum tamen magis fallit, quod causa ejus ad animalia etiam domestica, puta, feles, canes, etc. referri queat. Est autem κνῦμα a κνύειν; qua voce usus est Comicus noster in Thesm. 488. ubi fœmina de amante ait: οὗτος πόθῳ μοῦ ᾿κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν. Suid. qui locum illum adducit v. ἔκνυεν, vocem eam exponit, ἔξυεν ἠρέμα, leniter scalpebat: quod confirmat nostram de significatione vocis κνῦμα sententiam. Ad τὸ κνύειν vel κνῦμα (ut hoc obiter moneam) refero etiam locum illum Tibulli lib. i. Eleg. 2, 31. 'Et vocet ad digiti me taciturna sonum.' Interpretes quidem illic aliter: sed, ut puto, falluntur. Kust. κνῦμα Gry. [De illa ed. v. ad Thesm. 2.] Bent. κνῦμα Suid. ed. Ms. In Schol. lege λαβοῦσα. Pors.

38. Σαλαμίνιος. Quippe nautæ, (tales autem erant plerique Salaminiorum,) in Venerem effusi. Rem autem mire expressit Aristoph. cum dixit ἤλαυνε, quæ vox rei est nauticæ, nec minus uxoriæ. Latini *agitare*. Exempla utriusque linguæ in propatulo sunt. Scaphas autem dici mulieres, pertractatum est. Faber. Σαλ. Hoc præmittit, quia verbum ἐλαύνειν inferet, quod de *agitatione narium* usurpatur. Erant autem Salaminii insulani, ac proinde sæpe navigabant. Nisi potius vult dicere remigem navis Salaminiæ; quos inprimis oportebat strenue remos ducere: nam navis illa, ut et socia ejus Paralos, erant μάλιστα ταχυναυτοῦ-

σαι. Schol. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Σαλαμινίας νεὼς νοεῖσθαι τὸ Σαλαμίνιος. Berg.

39. ἤλαυνέ με. Tanquam de nave, sed simul aliud significatur. Ut in oraculo de Adonide, quod Plato Comicus ejus Patri redditum dixit, in dramate cognomini, referente Athen. x. p. 456. Ὦ Κινύρα βασιλεῦ κυπρίων ἀνδρῶν δασυπρώκτων, Παῖς σοι κάλλιστος μὲν ἔφυ θαυμαστότατος τε Πάντων ἀνθρώπων, δύο δ' αὐτὸν δαίμον' ἔχητον· Ἡ μὲν ἐλαυνομένη λαθρίοις ἐρετμοῖς, ὁ δ' ἐλαύνων. Berg.

40. λαβὼν Ms. Monac. Dobr.

41. Hic et seq. versus eidem vulgo continuantur mulieri: in membr. diversæ tribuuntur, præfixa persona, γυνή. Similis locus est Lys. 65. Brunck. Person. om. et 46. Ms. Monac. Dobr. V. 41. 42. Brunck., ut Inv., assignavit Γυν. A. Reisk. "41. est Praxagoræ." Dind.

43. οὐκοῦν ἐπείξεσθ'. Malim ego legi, ἐρωτηματικῶς, sic οὔκουν ἐπείξεσθε; Faber. Tacite sequuti sunt Brunck. et Inv. Recte. Dind.

44. Versum hunc et seq. adducit Schol. ad Ach. 960. Kust. τὴν ὑ. Ms. Monac. Dobr. οἴνου. Facete admodum. Hinc intelligi vult Comicus merobibas et multibibas esse mulieres; sed cum ἐρεβίνθων addit, salaces esse innuit. Ἐρέβινθος enim, cicer, vox est flagitiosa; αἰδοῖον scilicet: cujus significationis apud hunc nostrum plura sunt vestigia. Ait enim in Βατρ. [544. Br.] ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων τοῦ 'ρεβίνθου 'δραττόμην. Ad quem locum τοῦ 'ρεβίνθου, inquit interpres, τοῦ αἰδοίου. In Ach. autem [801. Br.]: Δ. Τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους; Κ. κοΐ, κοΐ. Ἔπαιζε πρὸς τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς, ἐπεὶ καὶ ἐρέβινθον αὐτὸ καλοῦσι. [sunt verba Schol.] Hujus autem significationis ratio ex eo petenda videtur, quod ἐρέβινθος sit ἐπεγερτικὸς πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Deinde in ἐρέβινθος est aliquid ad ἐρᾷν et βινεῖν, quod etsi novum affero, placebit tamen; et Comici genii est. Cum autem cicer frixum aut tostum bibendi ὄρεξιν faciat, ideo statim post vini mentionem cicer addit. Sensus autem hujus loci est, (nam opinor, haud abs re fuerit, ridere) 'Quæ postrema omnium venerit, ea nobis et florem Liberi, quantum sit satis, dare tenebitur; tum validos artitosque virgatores præbeat, qui nos strenue et belle.' Faber.

45. ἡμῶν. Sic bini Codd. et primariæ editt. Male in aliis ἡμῖν. Ordo est: τὴν ὑστάτην ἡμῶν ἥκουσαν ἀποτίσειν τρεῖς χοᾶς οἴνου. Suid. etiam in χοᾶ, ubi hos versus profert, legit ἡμῶν. Brunck. ἡμῖν ἀποτίσειν. L. ex ed. Ald. Suid. v. χοᾶ, ἡμῶν ἀποτίσειν. Vulgatum citat Schol. ad Ach. 960. ἡμῶν om. Suid. in χοᾶ. et alia corrupta. [i. e. Suid. Ms. nam edd. Med. Ald. Kust. habent ἡμῶν. In Schol.] ἕκοντον. Lege ἕκαστον. Idem mendum ex Aristot. Hist. Anim. ix. 35. sustulit Hemst. ad Plut. p. 314. Pors.

46. Lege Αλλ. Γυ. Bent. Perperam rursus in impressis continuantur Praxagoræ hi versus, quos lineola in membr. præfixa indicat alius esse personæ. At id multo melius adhuc monstrat ipsa dialogi ratio. Brunck. "46. est alterius mulieris. 47. καὶ μοὶ δοκεῖ etc. est Praxagoræ." Dind.

48. κατὰ σχολήν. Suid. ἀντὶ τοῦ μόλις, ἢ ἀψοφητί. Non placent istæ interpretationes. κατὰ σχολὴν est *otiose*, eo sensu quo dixit Terent. Andria [ii. 3, 25.] 'aliam otiosus quæret.' ἑτέραν κατὰ σχολὴν ζητήσει. *A son aise.* Brunck. παρά τ' ἀνδρός. Lege παρὰ τἀνδρὸς ex Suid. v. κατὰ σχολήν, et ita ed. Kust. Pors.

49. γυνή τις præf. et 54. 60. Ms. Monac. Dobr.

51. Φιλοδωρήτου — Χαιρητάδου. Sic recte scripta virorum hæc nomina exhibent membr. In altero Χωρητάδου. Brunck. Ald. φικιδωρίτου. Bent. φιλοδωρίτου — χαρητάδου Ms. Monac. Dobr.

53. Ὅ,τι περ ἔστ' ὄφελος. Schol. τουτέστιν εὐγενεῖς, *nobiles et generosæ* fortasse. Sed tutius multo, et propius est ea ratione intelligere, qua verti, *mulieres scilicet quæ alicui rei sunt*, ut diceret Comicus Afer. Faber. Locum hunc adducit Suid. v. ὅ,τι περ et v. ὄφελος; ubi phrasin hanc cum scholiaste exponit per εὐγενεῖς, i. e. *nobiles, generosæ*: quæ interpretatio tamen non tam late patet, quam sensus et vis verborum Græcorum. Nam τὸ ὄφελος apud Græcos, et præcipue Atticos, non solum dicitur de iis, qui genere, sed etiam qui divitiis, honoribus, virtute, fortitudine, etc. inter reliquos excellunt. Phrasis est elegans et nostra animadversione digna. Lucian. in Herodot., sub finem [t. i. p. 837. ed. Reitz.]: αὐτοί τε οὖν ἤδη συνεληλύθατε, ὅ,τι περ ὄφελος ἐξ ἑκάστης πόλεως. Ubi interpres non male: *Vos itaque convenistis ex singulis civitatibus præstantissimi quique.* Arrian. de Expedit. Alex. M. lib. ii. cap. vii. p. 71. ed. Gronov. ἀλλὰ Περσῶν ὅ,τι περ ὄφελος καὶ Μήδων. Ubi interpres Latinus male, *sed summam imperii Persici ac Medici.* Vertendum enim erat: *Sed florem Persarum et Medorum.* Vel, *Persarum et Medorum lectissimos quosque.* Synes. de Regn. p. 31. ed. Petav. ἀνάγκη συνεραστὰς σοι γενέσθαι πολλοὺς, ὧν τι καὶ ὄφελος. Ubi Petav. recte: *Necesse*

enim erit, rivales tibi esse multos, qui quidem aliquo in honore ac pretio sint. V. eundem in notis ad illum locum, ubi ad phrasin hanc illustrandam præter alia adducit etiam illud ex Theocr. Idyll. xiii. 18. —*οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο, Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι.* Id est, *Præstantissimi quique et lectissimi ex omnibus civitatibus eum sequebantur.* Huc facit, quod *τὸ ὀνήϊστος* (quæ est vox Ionica, et, ut notum est, proprie significat idem quod *ὠφέλιμος*) simili sensu capiatur in dicto illo Heracliti apud Laert. lib. ix. sect. 2. *ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀποθανεῖν πᾶσι, οἵτινες Ἑρμόδωρον ἑωυτῶν ὀνήϊστον ἐξέβαλον λέγοντες· Ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήϊστος ἔστω. εἰ δέ τις τοιοῦτος, ἄλλῃ τε καὶ μετ' ἄλλων.* Hic enim *τὸ ὀνήϊστος* significat eum, *qui excellit*, interprete ipso Cic. qui *ῥῆσιν* illam Heracliti sic Latine reddidit lib. v. [c. 36.] Tuscul. Quæst. 'Est apud Heraclitum Physicum de principe Ephesiorum Hermodoro. Universos ait Ephesios esse morte mulctandos, quod, cum civitate expellerent Hermodorum, ita locuti sunt: Nemo de nobis unus excellat: sed si quis extiterit, alio in loco, et apud alios sit.' Idem dictum Heracliti refert etiam Strabo lib. xiii. p. 950. ed. noviss. Amstel. Kust. *ὄφελός ἐστ'* Petav. ad Synes. p. 31. *ἐστιν ὄ.* Suid. Ms. *ὄφελος.* ubi *τε* om. Pors. *πάρεστ'* Ald. Bent.

55. *τὴν νύχθ' ὅλην.* Locum hunc adducit Schol. ad Eq. 659. Kust.

56. *τριχίδων.* Sunt qui Sardas putant; alii pro alosa sumi volunt. Quam tamen pro *θρίσσᾳ* accepit Theodor. Qui piscis, ut ait Schol. *τὴν βῆχ' ἀνεγείρει*: ita enim lego, non *ἀναγείρει.* Faber. *ἐμπλησμένος.* [sic veteres edd.] Suid. legit *ἐμπλήμενος*, h. v. quæ lectio præferenda est. Nam et Eq. 931. Comicus noster dixit *ἐμπλήμενος τευθίδων*: et Vesp. 422. *ὀργῆς ἐμπλήμενος.* *Ἐμπλησμένος* vero pro *ἐμπεπλησμένος*, insolens est, nec usitatum Atticis. Kust. *ἐμπλήμενος.* Membr. *ἐμπεπλησμένος*: alter, ut vulgo, omisso augmento, *ἐμπλησμένος.* Suid. nostram lectionem habet in *ἐμπλημένος.* At in *τριχίδες*, ubi locum hunc iterum profert, habet *πεπλησμένος.* Proba est utraque lectio: at Comicus priorem frequentat. V. Vesp. 1127. Brunck. *πεπλησμένος* Schol. ad Eq. 659. At v. Vesp. 422. Bent. *ἐμπλησμένος.* [Ita tres primæ. Dobr.] *ἐμπεπλησμένος* citat Casaub. ad Athen. vii. 24. p. 570, 46. *πεπλησ.* Suid. ed. Ms. *τριχίδες.* *ἔβιττε* Suid. Ms. Pors. *ἐμπλησμένος* Ms. Monac. Dobr.

57. *ὡς ἂν ἀνέρωμαι τάδε.* Certissima est Dawes. [Miscel. p. 300.] emendatio. Vulgo *ὡς ἀνείρωμαι τάδε*, duplici vitio. Primum *εἴρομαι* vel *ἀνείρομαι* dialectus Attica respuit. Tum *ὡς*, ut finale significans, non solet Noster sine particula ἂν cum subjunctivo adhibere, quod observavi ad Lys. 384. et quantum ad hoc spectat emendatior est binorum Codd. scriptura, *ὡς ἂν εἴρωμαι τάδε.* Brunck.

61. *λόχμης δασυτέρας.* Eadem metaphora utuntur Latini, 'silva comæ,' et 'pilus fruticans,' apud Juvenal. (Athenienses tum temporis affectabant hirsutos esse sub axillis, quo scilicet fortes et atroci animo viderentur. Hinc in suffragiis ferendis, quæ fiebant per *χειροτονίαν*, brachia altius extollebant, ut latere nudato pars illa fruticante pilo neglecta conspiceretur. V. Casaub. ad Theophr. Charact. [cap. 19. p. 199. sq. Fisch.] Faber. *λόχμης.* Nescio quid cogitavit alterius R. librarius, quum scriberet *λέχους.* Brunck. *λόγμης* Ms. Baroc. Dobr. *κατάπερ.* *ὥσπερ* Suid. ed. Ms. *λόχμη.* *ξυγκ.* Ms. Post *εἶναι* addit Ms. *ἀλειψαμένη τὸ σῶμ' ὅλον δι' ἡ. ἐχλιαίνετο πρὸς τὸν ἥλιον ὥστε μελανθῆναι ὡς ἀνήρ.* [Omittit ista ed. Kust. non Med. Ald. quæ *καὶ ἀλειψάμεναι ἐχλιαίνοντο.* Dobr.] Pors.

62. *ὁπόθ' ᾿ἀνὴρ* Dawes. Misc. Crit. p. 217. et mox *ἐχλιαινόμην*, cujus prima [secunda] producitur Lys. 387. Pors.

63. *δι' ἡμέρας.*. Hæc verba male vulgo cum *ἀλειψαμένη* conjunguntur, et in versione ab interprete neglecta fuerant. Brunck.

64. *ἐχλιαινόμην πρὸς τὸν ἥλιον.* Id Græcis dicebatur *ἡλιοῦσθαι* et *ἡλίωσις*: Latinis *insolari* et *insolatio.* Verum cui non dictus Hylas? Faber. Dawes. l. l. *ἐχλιαινόμην* propter Lys. 387. *χλιαινᾶς*, monente Pors. apud Kidd. Dind.

65. *τὸν ξυρόν.* Sic Ald.: at bini Codd. ed. Bern. Junt. et utraque Veneta *τὸ ξυρὸν*, quod præstat et reponi debuit. Neutro genere hoc nomen Comicum nostrum extulisse inde probabile est, quod masculinum *ξυρὸς*, tanquam rarius, notatione dignum judicaverit Poll. eoque usum fuisse Archippum observet, l. x. 177. *τὸ δὲ ξυρὸν πολλῶν εἰρηκότων, παρατηρητέον, ὅτι Ἄρχιππος ἐν τῷ Ῥίνωνι ἀρρενικῶς αὐτὸ εἴρηκε.* Brunck. 65. 70. 71. *ἑτέρα γυνὴ* præf. *τὸν ξ.* Ms. Monac. Dobr.

67. *προσφερής.* Lege *προσφερὲς*, (recte. Bent.) etiam si vulgata lectio ferri possit: tamen hanc nostram aio esse *Ἀττικωτέραν.* Faber. Ignoscendum hoc Fabro, ut multa hujusmodi in ejus notis. Dind.

68. *δὲ* Ms. Monac. Dobr.

69. *ὑμῶν* Ms. Monac. Dobr.

70. *τὸν καλὸν ἔγωγε.* Vulgo omissus articulus cum metri labe et contra Atticis-

mi rationem. Ignoranti poëtas Atticos in καλὸν primam semper corripere, melior videri posset alterius R. lectio. νὴ τὴν Ἑκάτην, ἔγωγε καλὸν τουτονί. Qui voces hoc ordine disposuit librarius metro se recte consulere arbitrabatur. Markland. viro alioqui doctissimo, fucum forte fecisset. Is enim ad Eurip. Suppl. 728. dubitat an vera sit illa de quantitate nominis καλὸς observatio, Scenicorumque versus aliquot profert, quorum vulgata scriptura aliud quid suadere videtur. Sed a corruptelis librorum non minus quam ab *hypothesibus* cavendum est. In Iphig. A. v. 21. recte edidit optimus Musgr. τοῦτο δέ γ' ἔστιν τὸ καλὸν σφαλερόν. In Eurip. versu ex Archelao, quem ignorans Musgr. undenam desumtus esset inter incerta fragmenta retulit xxxiv. Regius Stob. Cod. præter dramatis titulum sinceram lectionem exhibet, quæ absque eo etiam reponi poterat et debebat: σὺν μυρίοισι τὰ καλὰ γίγνεται πόνοις. In Soph. Philoct. 1304. (vulgo 1342.) e Codd. legendum est: ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' ἔστιν, οὔτε σοι. Versum autem 1381. (vulgo 1421.) quomodo legi debeat jamdudum declaravi ad Æsch. S. Th. 784. ἃ σοί τε κἀμοὶ κάλ' ἰσορῶ τελούμενα. Nec harum rerum perito cuiquam non probabitur illa emendatio, quam abunde confirmant quæ ad Lys. 408. et alibi observavi, præ inepta τοῦ δεῖνα [Vauvillerii] conjectura, ἃ σοί τε κἀμοὶ κάλ' ἂν ὁρῶ τελούμενα. Quid, malum, sibi vult eo loco particula ἂν in certa affirmatione? Anne dicere debuit Neoptolemus? *quæ tibique et mihi honesta futura videre possim.* At dubitantis hoc est: ille vero minime dubitat, certusque ait: *quæ tibique et mihi honesta futura esse perspicio.* Emendationem hujus comici versus præcepit Dawes. [Misc. p. 300.] quem adeas. Brunck. Veram scripturam præbet Cod. Rav. in quam dudum inciderat Bent. apud Kidd. l. l. Cf. Reisig. i. p. 178. Heindorf. ad Plat. Phæd. p. 62. Dind. Lege καλόν γ'. Bent. νὴ τὴν Ἑκάτην καλὸν ἔγωγε τουτονί. τὸν καλὸν Dawes. Misc. Crit. p. 307. Pors. In marg. ed. 1532. Athen. p. 574. d. Mss. τὸν ἁβρόν. V. Adv. p. 137. et ad Ach. 1048. De prima in καλὸς semper ab Atticis correpta, præter Brunck. v. Gaisford. ad Markland. Suppl. p. 162. De Philoct. 1381. (1421.) Pors. Opusc. p. 220. In Eurip. Stob. xxix. p. 200, 8. (129.) μυρίοισι habere Trincavellum notat Pors. Gnomæ εἰς εὐτυχίαν. κοινὸν δὲ καλόν ἐστι χρηστὸς εὐτυχῶν. Versus est Menandri apud Stob. xli. p. 241, 8. (167.) apud Cler. p. 220. κοινὸν ἀγαθόν ἐστι τοῦτο, χρηστὸς εὐτυχῶν. Lege ob metrum τοῦτ' ἔστι, et compara Demosth. F. L. p. 271. n. 604. (450.) κοινὸν γὰρ ὑμῖν ἅπασι τοῖς ἄλλοις τοῦτο ἀγαθὸν γίγνεται. Ita recte Mss. sine articulo, qui delendus et in Xen. Œcon. vii. 12. (p. 487, 39. HSt.) κοινὸν γὰρ ἡμῖν καὶ τοῦτο ἀγαθόν. V. Plat. Phæd. p. 68. d. Gorg. p. 505. e. HSt. Ut in Menandro, ita in Thesm. 744. καλὸν pro ἀγαθὸν irrepsit; vide Pors. Gnomæ; Εἰς Γυναῖκας. Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον, οὐδὲ τῆς καλῆς. | Εἰς Δούλους. Δούλου δὲ χεῖρον οὐδὲν, οὐδὲ τοῦ καλοῦ. Recentiores versificatores prodere videntur καλῆς et καλοῦ isto sensu. Hactenus hæc; sed forsan aliquis malit cum Bent. et Rav. καλόν γ' ἔγωγε τουτονί. Primum igitur meminerit, semper fere ubi duplicatur γε, utrique particulæ suam rationem constare, ut Plut. 74. Deinde probet, γ' ἔγωγε apud nostrum jungi. Postremo, ne quem offendat adjectivi positio in Pors. lectione, ἔγωγε τουτονὶ καλὸν, conferat σαπρὸν Plut. 542. σαπροῦ Ach. 1100. ἄβυσσον Ran. 138. μέγαν, ἐπίχαλκον, Vesp. 16, 18. ἀπείρονα fragm. ap. Schol. Villois. Il. Z. 200. (Epigenem Athen. ix. p. 384. a. Menandrum Piscat. 8. ex Pors. emendationibus, Opusc. p. 315. et Adv. p. 292.) Verte, *By Hecate have I; see, a fine one.* Dobr.

71. Ἐπικράτους. Erat hic ampla uberrimaque barba nobilis; quamobrem, ut quidem videtur, a Plat. Comico [ap. Schol. ad h. l.] Σακεσφόρος eo dictus est, quod ea latitudine illius barba foret, ut scutum referret. Erat autem Epicrates rhetor, aut tribunus, seu demagogus. Plat. autem versus, quia summæ elegantiæ est, et ad ridiculum facit, afferam. Ἄναξ ὑπήνης Ἐπίκρατες σακεσφόρε. Faber. Ita vocatur etiam ab Aristippo in Epistola, quæ est inter Socraticas 13. cum inquit: καὶ τῶν τὰ κοινὰ πρασσόντων Ἐπικράτεα τὸν Σακεσφόρον. Alias σακεσφόρος cognominatur Aj. a Soph. in cognomini dramate 19. quia præ ceteris Heroibus magnitudine insignem gerebat clypeum. Scite autem transfertur; nam cum σάκος, σάκους, sit *clypeus*, σάκος, σάκου, i. e. *saccus*, accipitur quandoque pro *barba*; v. 502. unde σακεσφόρος dicitur pro σακοφόρος· quod idem est ac σακκογενειοτρόφος. Berg. V. Suid. v. πώγων, et v. Ἐπικράτης; itemque Maussac. ad Harpocr. v. Ἐπικράτης. Kust.

72. καταινεύουσι γάρ. Sic bene membr. In altero καταινεύσαιτε γάρ. Bern. Junta, καταινεῦσαι γάρ. Male Ald. quem alii fere omnes sequuntur pro γὰρ dedit γοῦν. Brunck. γοῦν Ms. Monac. Dobr. καταινεύσαιτε γάρ confictum ex scriptura,

quæ in exemplari Bern. Junt. extat. Reisig.

74. Λακωνικάς. Ἐμβάδας scilicet, quarum in aliis fabulis sæpe apud Aristoph. nostrum mentio est. Calceamentum virile erat, rubro colore. Faber.

75. In Rav. τἀνδρεῖα καὶ θαἰμάτια—legitur. Nimirum τἀνδρεῖα primo forte omissum, tum oræ versus ascriptum fuit. Reisig. Lege θαιμάτια. V. 26. 99. 275. Pors. καὶ θ. τ. Ms. Monac. Dobr.

77. τὸ τοῦ Λαμίου. Lamia fuit femina, et Lamias vir, carceris custos; ut ait Schol. In masculino genere dicit Lamiam, et alludit ad locum Pherecratis, qui de Lamia femina: ὅτι σκύταλον ἔχουσα ἐπέρδετο. ut est apud Schol. cujus verba adduxi in Vespis 1177. ad hæc verba ἡ Λαμί' ἁλοῦσ' ἐπέρδετο. Berg.

78. ὧν πέρδεται. Id est ὑφ' ὧν φερομένων πέρδεται, τοσοῦτο βάρος ἐστίν. ὅπερ ῥηθὲν εἰς ἄκρον τοῦ γελασίμου ἐλαύνει· quæ vel scriptoris facundissimi virtus est, naturæ tristiori commodissima. Faber. Legendum censeo: τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο, τὸ σκύταλον, ᾧ πέρδεται: Hoc illud est, baculus, quamobrem pedit. Immanis fingitur ille baculus, ut pedat, cui sit gestandus. Abundabant ejusmodi jocis Comici: cf. Ranas primas, Eq. 1007. De Lamia pedente v. Schol. ad h. l., Brunck. ad Vesp. 1216. Hotib. cujus interpunctionem tantum, non reliquam mutationem, probat Reisig. i. p. 270. Sine caussa anonymus in Class. Journal n. iii. p. 507. ἐκεῖνο in ἐκείνων mutat. Dind. ἐκείνων Suid. ed. Ms. σκύταλον. Pors.

79. ἐπιτήδειος. Alludit hic proculdubio Aristoph. ad historiam aliquam suo tempore gestam; quæ cum ignoretur, non mirum est locum hunc esse obscurum. Kust. Cum hæc historia nulli, quod quidem sciam, adhuc innotuerit, eaque in altissimo silentio apud Schol. cubet, licebit, opinor, in ea investiganda ariolari. Mihi itaque persuadeo, carnifici cuipiam os sublitum fuisse, eique non verba data, quod vulgo dicimus, sed prægrandem aliquem stipitem, qui veste virili exornatus ei suppositus fuerit, miseri alicujus loco, qui ad mortem rapiebatur. Utrum autem antagonistarum aliquem, in cujus dramate id sit factitatum, mordeat Aristoph. haud sane affirmarim; sed nec negare in animo est. Ait autem mulier attulisse se baculum, qui ea sit magnitudine, ut aptissimus decipiendo carnifici possit haberi. Credo ego hanc historiam Cratinum spectasse. Nam a pluribus veterum video illum laudari ἐν Πανόπταις: quemadmodum in ὑπομν. εἰς τὰς Νεφέλας [ad v. 981. Kust. p. 405. Hermann.]. Ceterum quod ego monendum judico, non modo τὸ σκύταλον, sed et ὁ σκύταλος dici necesse est. Alioqui non sit quo referatur ἐπιτήδειος, etc. Faber. ἐπιτήδειος scil. ὁ Λάμιος: male Faber ad σκύταλον refert. Bent. Hic et sqq. — ἐπιτήδειός γ' ἂν ἦν, Τὴν τοῦ Πανόπτου διφθέραν ἐνημμένος, εἴπερ τις ἄλλος, βουκολεῖν τὸν δήμιον. Hæc manus Comici. Excarnificant eum cum suo carnifice (nam vulgo legitur τὸν δήμιον) interpretes Græci ac Latini. Quamobrem fere sugillari soleant Clisthenes, Cleonymi et ejus farinæ homines quam plurimi, dixi ad Vesp. 22. Eorum e numero et hunc Lamiam fuisse arbitror, etsi Schol. norint tantum eum πένητα καὶ ἀπὸ ξυλοφορίας ζῶντα: nam de δεσμοφύλακι nugæ, exortæ illæ ex falsa lectione τὸν δήμιον. Pastori Argo comparatur Lamias, ingentem baculum ferenti; populus Athenn. Ioï vaccæ, quem optime ille queat pascere, homo quadratus, sicut Cleon, ut qui tantum gestet baculum. Nosti, quid sæpe sit βουκολεῖν, pascere, quo pertinet proverbium Vulpes bovem ducit. Hotib.

80. τοῦ Πανόπτου. Æsch. Suppl. 310. ποῖον πανόπτην οἰοβουκόλον λέγεις; respondetur: Ἄργον, τὸν Ἑρμῆς παῖδα γῆς κατέκτανε. Berg.

81. Vulgo legitur: εἴπερ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸν δήμιον. In membran. vox ἄλλος omissa. At in altero scriptum: εἴπερ τι βουκολεῖν ἐθέλει τὸν δήμιον. Quod recepi, mutato tantum ἐθέλει in ἐθέλοι. βουκολεῖν non pro *custodire* accipio, sed pro *decipere*. Ordo est: ἐπιτήδειος ἂν ἦν — βουκολεῖν τὸν δήμιον, εἴπερ τι ἐθέλοι. Referuntur autem ista ad Λαμίαν, non vero ad ὁ σκύταλος, ut arbitratur Faber. Obscurus est locus, quia rei tum publice notæ, ad quam Comicus alludit, non supersunt hodie satis manifesta vestigia, quibus insistentes, sensum deprehendere possimus. E Schol. colligere est Lamiam illum fuisse carceris custodem, et alludere Comicum ad Soph. Inachum, quo in dramate inducebatur Argus Ionem servans. Utique nomine πανόπτου Argus innuitur. Hoc fundamento nititur conjectura viri elegantissimæ doctrinæ E. H. van Eldik, locum sic legentis et explicantis: ἐπιτήδειός γ' ἂν ἦν, | τὴν τοῦ πανόπτου διφθέραν ἐνημμένος, | εἴπερ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸν δέσμιον. 'Juvencam exspectasses, cujus custodia Lamias, Argi instar, dignetur: præter opinionem intulit, ni fallor, τὸν δέσμιον. Schemate isthoc παρὰ προσδοκίαν gaudet Comicus, sæpius non animadverso.' At ego nullus video cur contra Codd. fidem τὸν δήμιον loco moveri debeat; prorsusque me fugit,

si quid faceti est in eo quod sic præter exspectationem infertur. In eadem allusione ad Soph. Inachum permanens, per τὸν δήμιον Mercurium intelligo, qui Argum obtruncans *carnificis* munere fungebatur. 'Lamias iste, si Argi renonem indueret, nedum a carnifice obtruncaretur, ipse carnifici quibus vellet modis os sublineret.' Longe vero probabilius est quod primo ait Schol. Lamiam fuisse hominem pauperem ἐκ ξυλοφορίας victitantem, qui sæpe magna onera ferens pedebat, quod nimio pondere pressis contingere solet: vide Ran. 9. et Petronium cap. 117. Ferebatur autem fabula de larva quadam, cui nomen Λαμία, in qua narrabatur, ὡς ἡ Λαμί' ἁλοῦσ' ἐπέρδετο, ut est in Vesp. 1177. Ex his omnibus collatis intelligendus est jocus, qui est in 78. Brunck. τὸν δήμιον. Videtur omnino nomen proprium esse debere hominis alicujus in carcerem conjecti, aut potius digni, qui eo conjiciatur, ad quem custodiendum aptus sit Lamias cum suo scipione. Sed quia tam mali ominis nomina non sunt usitata; quis enim filio suo imponeret nomen Δήμιος, quod carnificem significat? putarem pro δήμιον scribendum esse Δημέαν. Hanc conjecturam non possum aliunde confirmare, nisi quod videatur ad hujus Demeæ opificium respexisse, cum Lamiæ, quem custodiendo Demeæ aptum dicit, tribuit διφθέραν· nam Demeam Collytensem, victum sibi quæsivisse ἀπὸ χλαμυδουργίας dicit Xen. ii. Apomn. [c. 7, 6.] Berg. τὸν δήμιον ministrum publicum, qui metuendum erat ne mulieres ex his locis abacturus esset, recte intelligere videtur Herman. Dind. v. Reisig. i. præf. ix.

82. λέγοιτ' ἂν ὅπως. In membr. λέγεθ' ὅπως. (et sic Monac.) Vulgo λέγοιθ' ὅπως. Particula potentialis hic omnino requiritur. Mirum est quam sæpe illius omissio editores fefellerit. Exstant apud Stob. Menandri versus ex Bœotia, misere depravati, qui sic ad Cod. fidem legendi sunt: πολλὰ δύσκολα | εὕροις ἂν ἐν τοῖς πᾶσιν· ἀλλ' εἰ πλείονα | τὰ συμφέροντ' ἔνεστι, τοῦτο δεῖ σκοπεῖν. V. jam quid sit in Floril. Grotii p. 455. λέγοιμ' ἄν, λέγοις ἂν centies in his fabulis occurrunt. Infra 132. Lys. 97. 119. Ran. 1401. et alibi passim. Brunck. Primo pede amputato in Rav. et vacuo relicto spatio, Γυ. . . . ὅπως καὶ τἄλλ' τούτοις δράσομεν. Restituo νῦν οὖν: quæ ut interirent, aliquid caussæ videtur quærendum esse in præmisso personæ signo, fallente nonnihil litterarum similitudine, Γυ. νῦν οὖν ὅπως καὶ τἄλλ' τούτοις δράσομεν, Fieri etiam potuit, ut inutile illud et vitiosum personæ signum ipsum ex νῦν nasceretur, ex quo genere errorem in eisdem Eccl. libro ii. expediam. nam verba illa sunt Praxagoræ tribuenda, et fecit tacite Brunck. versus autem 78–81. a Brunck. mulieri assignati, in exemplaribus ante eum editis meis quidem omnibus Praxagoræ sunt, excepto uno Brub. in quo commode versus 78. Praxagoræ est datus: 79-81. mulieri cuidam: deinceps sequentes itidem Praxagoræ. Nam λέγεθ' ante ὅπως, in Ms. Brunck. membr. Monac.que, et exemplaribus Junt. A. 1515. et 1540., Gormontiano, Brub. principio grammaticus posuit, ut haberet illud, unde penderet: metricus corrector in λέγοιθ' convertit, quod in cæteris typis impressis inde ab Aldo legitur: triplicem interpolationem adhibuit Brunck. λέγοιτ' ἄν. Reisig. λέγοιθ' suspectum. forte deest unus versus, a quo id verbum olim pendebat, aut σπεύδοιθ' vel potius σπεύδετε δ' ὅπως. Reisk. Quærendum quomodo id quod excidit probabiliter restitui possit. Elm. ad Ach. p. 118. scribendum videtur οὕτω(ς) δ' ὅπως. posses etiam—et hoc quidem paulo probabilius — ἄγε νυν ὅπως, ut in Eq. 1011. Sed suspicor antiquitus scriptum fuisse ΠΡΑΞΑΓΟΡΑΔΟΠΩΣ (i. e. Πραξαγ. ὅρα δ' ὅπως), quod male intellexerunt. V. infra 300. Verba νῦν οὖν enim ut interierint, aliquid caussæ quærendum esse videri in pravo personæ signo Γυ. Meam conjecturam Hermanno placere memini. Quod in Codd. hæc alii mulieri tribuuntur, librariorum est emendatio, facta ex quo 79-81., quas mulieris cujusdam esse paulo ante vidimus, Praxagoræ continuati sunt. Dind.

85. ἐξ ἕω. V. Supra 20. et Ach. 19. Berg.

87. λίθῳ. Βήματι Schol. ita et Aristoph. Ach. [683. Br.]: quo loco senes de se aiunt: τονθορύζοντες δὲ γήρᾳ τῷ λίθῳ προσέσταμεν. Ubi vetus interpres annotat fuisse βῆμα ἐν τῇ Πνυκὶ δικαστηρίῳ. Adeundus Meurs. qui hæc, ni fallor, alicubi pluribus persecutus est. [Attic. Lectt. i. 6. p. 15. sq.] Faber. V. Pace 679. Berg.

88. ταυτί γέ τοι. Elm. ad Ach. 108. p. 116. corrigit: ἔγωγέ τοι. rarissima enim esse apud Aristoph. ὁδί γε, οὑτοσί γε, et similia. Vulgata scriptura sanissima est. Dind.

90. τάλαινα. Ita vulgo Græci: Theocr. [iv. 60.] ἀκμάν γ', ὦ δείλαιε. Non quod miseros haberi vellent quos ita προσεφώνουν; aliquando enim φιλοφρονητικόν, erat, aliquando ἐπιτιμητικόν. Faber. cf. Seidler. ad Eurip. Electr. p. 154. Dind.

92. ἐστί μου. Sic bini Codd. Elegantius

esset: γυμνά δ' ἐστί μοι τὰ παιδία. Brunck. Facile caremus hac elegantia, quæ etiam alibi Brunckio mirum quantum placet. Dind.

94. Ἴθει. Unde fac καθημένοισι δεῖ. Ms. Monac. Dobr.

95. πλήρης ὁ δῆμος. Eurip. Androm. 1097. ἀρχαί τ' ἐπληροῦντο. Iphig. T. 306. πολλοὶ δ' ἐπληρώθημεν ἐν μικρῷ χρόνῳ. Berg. Ceterum Elm. ad Ach. 323. sine idonea caussa corrigit καλά τὰν πάθοιμεν. Dind. Frob. τύχῃ. Ald. Gry. τύχοι [ita Kust.] Bent.

97. Ald. et Edd. Vet. τό. Lege τὸν ut Suid. in Φορμίσιος. Bent. Φορμίσιον. Quia Phormisius quidam δασὺς ἦν, ideo ejus iconismo usus est Poeta, ut et eugium significaret. Eugium autem ea pars qua mulieres maxime mulieres sunt. Faber. V. Schol. hic et ad Ran. 996. Berg.

99. L. θαιμάτια ex Ald. Pors.

102. Ἀγύρριος. Muliebris patientiæ scortum Agyrrius. Pronomus autem aulœdus fuit bene barbatus. Hoc nomen sæpe commutatum vidi in Agyrium. Studiosi emendabunt. Faber. Citat Suid. v. Ἀγύριος. Ejusdem Agyrrii mentio in Pluto 176. ubi nos vide. Kust. τὸν Πατρονόμου Suid. in Ἀγύρριος: at recte Προνόμου in Πρόνομος. Bent. In πρόνομος Ms. ἀγύρρι (sic). ἐλάνθανεν ed. Ms. [Pejus ἀσσύριος ed. Med. Dobr.] Pors. Ἀγύρριος. Sic bene membr. ut in Pl. 176. At alter eodem errore qui ibi notatus fuit, Ἀργύριος. Similem mendam in Philemonis versibus apud Athen. p. 340. e. corrigendam esse monuit summus Bent. Hujus Agyrrii meminit etiam Plato Comicus his versibus [apud Plutarch. x. orat. vit. p. 801. b.]: λαβοῦ, λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστά μου· | μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύρριον. Brunck.

103. πρότερον δ' ἦν οὗτος γυνή. Eadem ratione vir vocatur fœmina apud Æsch. contra Tim. [p. 128. Reisk.]: ἐκκλησίας οὔσης, εἶπεν, ἀναστὰς, ὦ Ἀθηναῖοι, κλέπτουσιν ὑμῶν κοινῇ ἀνὴρ καὶ γυνὴ χιλίας δραχμάς. θαυμασάντων δὲ ὑμῶν, πῶς ἀνὴρ καὶ γυνὴ, καὶ τίς ὁ λόγος, εἶπε μικρὸν διαλιπών· ἀγνοεῖτε, ἔφη, ὅ,τι λέγω; ὁ μὲν ἀνήρ ἐστιν Ἡγήσανδρος ἐκεῖνος νυνὶ, ἔφη· πρότερον δ' ἦν καὶ αὐτὸς Λεωδάμαντος γυνή· ἡ δὲ γυνὴ Τίμαρχος. Berg.

104. νυνὶ δ' ὁρᾷς. Pro ὁρᾶτε: ut apud Hom. Il. H'. [448.] Ita ἄγε pro ἄγετε, et alia id genus apud Latinos. Potest et aliter verti: *Nunc, ut vides, civitatis longe potentissimus est.* Faber. πράττει τὰ μέγιστα. Id est, *potentia, opibus et honoribus præstat reliquis:* vel, *summum in Republ. locum tenet:* non vero, ut interpretes [Faber.], *maximas res gerit.* Vide quæ de phrasi hac Attica notavimus supra ad Plut. 341. Kust. V. Av. 800. εἶτ' ἐξ οὐδενὸς μεγάλα πράττει. qui locus, si et antecedentia species, similis est huic. Berg. πράττει: latet forte obscenum. Theocr. Id. ii. 143. Ἐπράχθη τὰ μέγιστα καὶ ἐς πόθον. Bent. τὰ om. Ms. Monac. Dobr.

105. Lege τουτί γε (sed v. Elm. ad Ach. 108. in Auct.). Bent. Somniant de nescio quo hyperbato, Schol. audientes, quos jam Faber merito retudit. Servanda est lectio librorum, τοσούτου γ' οὕνεκα, propter ea, quæ jam dictura est Praxagora, ut rempublicam feminæ capessant. Eam ob causam, inquit, τούτου (Ἀγυρρίου) τόλμημα τολμῶμεν, i. e. viris nos assimilemus, sicut ille fecit. Nihil planius. Hotib. Tum τὸ τόλμημα potius dicendum fuisset. Vera est Schol. ratio, Reisk. quoque probata. "Pertinet, inquit, οὕνεκα ad præcedens τούτου." cf. Brunck. not. ad v. sq. Dind. νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν. Paulo aliter jurant apud nos plebeiæ mulierculæ, *oui par le saint jour de Dieu qui luit.* Atticæ autem jurabant non per præsentem diem, sed per crastinum; itaque idem erat ac si dixissent, *Ne vivam die crastino, nisi etc.* quod et rusticæ nostræ dicunt, *Que je ne voie jamais le jour de demain.* Qui verterunt ἐπιοῦσαν ἡμέραν per *diem præsentem*, habebant in animo ἐπιούσιον ἄρτον Evangelii: sed miror hactenus non vidisse doctos ἐπιούσιον ἄρτον significare panem, seu cibaria, quæ in diem crastinum necessaria sunt, ut absque omni sollicitudine Deo vacemus. Verum his locus non est; alibi erit, si quando notulas meas ad N. Testam. vacabit relegere, quod erit aut non, certe dormire haud malum est. Faber.

106. Gry. τοσοῦτόν γ': et sic Schol. recte: male Faber. Bent. τοσοῦτον οὕνεκα. Sic bini Codd. Immo in altero posita distinctio post τοσοῦτον, recte. Edit. B. Juntæ τοσοῦτόν γ' οὕνεκα. male in ceteris τοσούτου γ' οὕνεκα. Verborum constructionem, et quomodo hyperbaton resolvi debeat, distinctio indicat: τούτου γέτοι οὕνεκα, νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον, ἤν πως — Brunck.

109. οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν. Alludit ad Proverbium: ἂν ἀργύριον ᾖ πάντα θεῖ κ' ἐλαύνεται *Si pecunia adsit, omnia ventis remisque feruntur.* Meminit Schol. et Suid. in θεῖ. Occurrit apud Aristænet. Epist. 14. lib. i. — ubi meretrix avara adolescenti: ἀλλ' ἐὰν ἀργύριον ᾖ, πάντα θεῖ κ' ἐλαύνεται. ubi v. Mercerum. Berg.

110. θηλύφρων ἐξουσία. Eurip. sapit,

Condimentum comœdiæ lascivientis, characterum mixtio, quod hic observandum. Itaque θηλύφρ. ἐξουσία, ut *cor Ennii, Is* Ἡρακλείη, etc. Faber. θηλύφρων ξυνουσία. Sic bini Codd. et ed. Bern. Junt., recte. Vulgo θηλύφρων ἐξουσία. Brunck. ἐξουσία Ms. Monac. Dobr.

112. λέγουσι γάρ. Huc pertinet illud in Eq. 874. οὐκ ἴσθ' ὅπως etc. Berg. ὅσα Ms. Monac. Dobr.

113. Hes. σποδεῖσθαι. περαίνεσθαι. Isto sensu hic accipiendum. hinc jocus in Eq. 425. et rursus 879. Brunck.

115. δεινὸν δ' ἐστίν. Media particula in binis Codd. omissa. Utique sine ullo incommodo abesse potest. Brunck. ἡ μὴ 'μπειρία. Hanc vocem in versione innovare necesse fuit [vertit *inexperientia*], quo exprimerem illud ἡ μὴ 'μπειρία. Ita enim legi debere et ratio postulat, et jam pridem viderat ex Phav. Canterus vir summæ in Græcis diligentiæ. Igitur ἡ μὴ 'μπειρία; (non autem ἡ 'μὴ 'μπειρία, ut vult Schol., qui ait dictum pro ἡ ἐμὴ ἐμπειρία, quod disertim falsum est) erit hyphen, cujusmodi est apud Comicum minorem [Terent. Andr. i. 2. 4.] 'semper-lenitas;' apud Lucret. [ii. 929.], 'non sensus: Scire licet gigni posse ex non sensibus sensus.' Ita Virg. 'ante mala.' Tibul. 'ante-comas.' Catul. 'olim furores.' Plaut. 'nunc-homines.' Ita et apud Herodian. [i. 8. 3.] est ἀεὶ καταφρόνησις, *perpetuus contemtus*. Faber. ἡ 'μὴ 'μπειρία. ἡ μὴ 'μπειρία Suid. v. ἡ μὴ, ubi vulgatum male probat Kust. Sic μὴ-σπάνις, *copia*, Eurip. Hec. 12. οὐ-σπάνις Orest. 912. οὐκ-ἀπόδειξιν Hippol. 197. Male igitur solicitavit Musgr. Bacch. 455. πλόκαμός τε γὰρ σοῦ ταναὸς, οὐ-πάλης ὕπο. Οὐ-πάλης ὕπο idem est quod ὑπ' ἀγυμνασίας Aristoph. Ran. 1120. V. et Eurip. Bacch. 1288. Cf. et C. A. Duk. ad Thucyd. i. 137. Pors. V. Valck. ad Schol. Phœn. 15. ad Hippol. 191. notas ad Greg. Dial. Att. xlii. Tyrwhitt. ad Dawes. p. 215, 6. ed. Kidd. Lock. Paraphras. ad Rom. i. 21. 'Set up to themselves fictitious no gods.' Dobr. ἡ 'μὴ Ms. Monac. Id.

116. Suid. v. ἐπίτηδες. Pors. ubi in fine addit Pors. ex ed. Med. καὶ αὖθις· ὥσπερ ἐπίτηδες. Dobr.

117. ὅπως προμελετήσωμεν. Rarissime apud Comicum occurrere ὅπως, *ut* finale significans cum subjunctivo constructum sive particula ἂν, observavi ad Lys. 384. et Ran. 1363. Aliud exemplum est in Vesp. 1525. Nihilominus hic legi mallem: ὡς ἂν προμελετήσωμεν, ἅ'κεῖ δεῖ λέγειν. Brunck. Kidd. ad Dawes. Misc. p. 137. ὅπως προμελετήσαιμεν. Nihil mutandum. V. Hermann. Obss. in Æsch. et Eurip. p. 21. Dind.

118. οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη; Observa particulam ἂν geminatam, ut in Eurip. versu ex Heraclidis [721. Elm. quem vide.], quem protuli ad Pl. 1133. φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε συγκρύπτων δέμας; Hujus Comici versus si Musgr. in mentem venisset, futilem inepti hominis conjecturam non recepisset. Brunck.

120. οὐ λαλεῖν ἐπίσταται. In loquacitatem mulierum; unde Eunomia apud Plaut. [Aulular. ii. 1. 5.] facetissime: 'Nam multum loquaces merito omnes habemur, Nec mutam profecto repertam ullam esse Hodie dicunt mulierem ullo in seculo.' Et in Cistellaria [i. 2. 3.]: 'Largiloquæ extemplo sumus, plus loquimur quam sat est.' ὦ μέλε. Ita et infra ὦ τάλαν. Dicendum autem erat ὦ τάλαινα; sed apud Comicos frequenti in usu est, neque generis ratio habetur, quemadmodum aliquando numerus negligitur; ut εἶ δ' ἄγε πάντες et οὐχ ὁρᾷς; cum interjicitur, pro οὐχ ὁρᾶτε; Faber.

121. περίδου. Rhetores enim seu δημαγωγοὶ coronati dicebant. Aristoph. in Θεσμοφ. [379.]: Τίς ἀγορεύειν βούλεται; Γ. Ἐγώ. Κ. περίθου νῦν τόνδε πρῶτον πρὶν λέγειν. Per τόνδε autem intelligit στέφανον, non autem indumentum, quod quidam μαμμάκουθος existimavit. Infra autem planissime est: Τίς ἀγορεύειν βούλεται; Γ. ἐγώ. Πρ. περίθου δὴ τὸν στέφανον τύχ' ἀγαθῇ. Faber. ἴσθι σὺ Suid. Ms. περίδου. Pors.

123. τοι pro τι Ald. Pors.

124. σκέψαι τάλαν. Schol. inepte: παρέλκει τὸ τάλαν. Legendum puto σκέψαι τάλιν. Hotib. Recte legitur τάλαν. V. Jacobs. Addit. Animadv. in Athen. p. 311. Dind.

126. σηπίαις. Mira vero εἰκασία, quam recte ἀπρόσλογον ait esse Schol. [Talis est et illa in Vespis 1307. ἔοικας, ὦ πρεσβύτα, νεοπλούτῳ τρυγί. Nempe talibus etiam risus captatur. Berg. Ceterum ἀπρόλογος, vitium ed. Kust., e Schneid. Lex. ejiciendum. Dind.] quibus sæpe utuntur mulierculæ, ubi incaluerunt in dicendo, et vernilitate dicendi κωτίλλουσι. Hujusmodi autem multæ εἰκασίαι in nostro idiomate sunt, quas nec urbanitas refugit. Faber. V. Ach. 1040. τὰς σηπίας στάθευε. Berg.

128. ὁ περιστίαρχος. Quis apud veteres Athenn. diceretur Περιστίαρχος abunde constat ex Suid. Poll. et aliis. Kust. περιφέρειν, *circumferre*. Vox lustrationibus solennis. Utuntur et Latini, sed significa-

tione paulo alieniore. Plaut. in Amphitr. [ii. 2. 144.]: 'quæso, quin tu isthanc jubes Procerrita circumferri.' Virgil. [Æn. vi. 229.] quoque non abhorruit: 'Idem ter socios pura circumtulit unda.' Ad quem locum Servius: *Circumtulit* est *purgavit*. Nam lustratio, etc. quæ inde petito, si sit tanti. Græci περικαθαίρειν dicunt. Faber. Alias ad lustrationem comitii adhibebatur χοιρίδιον, *porcellus*, et dicebatur καθάρσιον de quo Poll. viii. 104. unde χοιρίδιον περιφέρειν idem est quod καθάρσιον περιφέρειν Æschin. in Tim. [p. 48. Reisk.], cujus locum plenius describam, propter illa, quæ mox apud Comicum sequuntur: ἐπειδὰν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ, καὶ ὁ κῆρυξ τὰς πατρίους εὐχὰς εὔξηται· προχειροτονεῖν κελεύει τοὺς προέδρους περὶ ἱερῶν τῶν πατρίων, καὶ κηρύκων, καὶ πρέσβεων, καὶ ὁσίων. καὶ μετὰ ταῦτα ἐπερωτᾷ ὁ κῆρυξ. τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότων; Illud καθάρσιον a Comico nostro alibi dicitur κάθαρμα· locum adducam nota seq. Berg. τὴν γαλῆν. Comica licentia pro τὸ χοιρίδιον. Porcello enim lustrabatur concio: qui autem lustrabat περιστίαρχος appellabatur. Poll. viii. 104. περὶ Περιστιάρχων. ἐκάθαιρον χοιριδίοις μικροῖς οὗτοι τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον. καθάρσιον δὲ ἐκαλεῖτο τοῦτο τὸ χοιρίδιον. Sic constituendus videtur Onomastici locus. κάθαρμα etiam vocabatur illa hostia. Noster. Ach. 44. πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος. Locus Æschin. in Orat. c. Tim., quem Schol. ad illum versum adducit, est in edit. Reisk. p. 48. Brunck. Sunt qui putent dictum παρὰ προσδοκίαν et ridiculi gratia, cum χοιρίδιον dici oportuerit: porcellum scilicet (καθάρσια enim, seu περίστια, erant porcelli, quibus ad lustrationem utebantur veteres). Usos autem vel fele vel mustela, (utrumque enim significat γαλῆ,) sane nullus memini. Ita tamen intellexit summus ille Casaub. cum in Theophr. Characteres [c. 16. p. 177. ed. Fisch.] scripsit: 'Quid quod etiam purgandi vim quandam in hoc animali (mustela) inesse crediderunt Athenienses? qui propterea quando in concionem conveniebant, circumferri felem (γαλῆν) jubebant; eratque hoc purificationis et lustrationis certum genus. Aristoph. Conc. ὁ περιστίαρχος περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν. Faber.

129. πάριτ'. Lege πάριθ', non πάριτ', id est, *prodi*, non *prodite*. Faber. V. Ach. 43. ubi etiam idea concionis exhibetur. Berg. παρίτ' Ms. Monac. Dobr. Ἀρίφραδες παῦσαι λαλῶν. Quasi mulieribus sit immistus, garriatque plusquam illæ, quæ tamen valde sunt loquaces. Solebat autem iste ἐς τὰ πορνεῖ' εἰσιὼν ἑκάστοτε λείχειν τὴν ἀπόπτυστον δρόσον, ut Comicus de eo loquitur partim Vesp. 1281. partim in Eq. 1280. Ceterum παῦσαι λαλῶν, κάθιζε. ut alias in Conc. σίγα, κάθιζε. in Ach. 123. Berg. Ariphrades notus ex Eq. 1281. et Vesp. 1280. Facete hic fingit Comicus eum inter mulieres sedere. Brunck. Ἀρίφραδες. Salem Atticum! Nam qui poterat ingeniosius hominem traducere, quam facere ut immistus muliercułis conventus particeps foret, eique, utpote plus paulo loquaciori, silentium a Praxagora imperaretur? Schol. citharœdum fuisse ait, qui αἰσχρὸς πρὸς τὰς γυναῖκας fuerit, id est cunnilingus, ut Latine et simpliciter a Martiale dicitur. Unde ἐν Ἱππεῦσιν scriptum est: τὴν γὰρ αὑτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαίνεται, ἐν κασαυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον. *Quem rorem?* Dii boni! Nunquam erit ille, *Humor algens quem serenis astra sudant noctibus*. Nunquam *uniones*, nunquam *cœlestia mella*, ex illa provenient, scio. O vere fœdas, fœtidasque ineptias! o nasi, ubi eratis cum hæc fiebant? *Per pice torrentes atraque voragine ripas*. O salsamentum, quod sola Mephitis amet! Sed audi quod superest: καὶ μολύνων τὴν ὑπήνην, καὶ κυκῶν τὰς ἐσχάρας. Notum autem quid intelligat per ἐσχάρας, videlicet τὰ τοῦ Φορμισίου χείλη. Latini, si memini, *landicam* vocant. In Vesp. Γλωττοποιεῖν εἰς τὰ πορνεῖ' εἰσιόνθ' ἑκάστοτε. Faber. Hæc nota est ridicula. Dind. λαλῶν Suid. v. Ἀριφράδης. Pors.

130. τίς ἀγορεύειν βούλεται; Formula erat in concionibus et comitiis populi Athenn. olim usitata, qua cuivis, qui vellet, dicendi potestas concedebatur. Eandem formulam habes et infra Thesm. 386. et apud Lucian. in Deorum Concil. sub init. ubi Mercurius ut præco Deorum hæc pronuntiat. Ἄκουε, σίγα. Τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν; V. plura hac de re apud S. Petit. de Leg. Attic. p. 209. [p. 291. Wessel.] Kust.

131. Loci hujus meminit Suid. v. περίθου. Cf. etiam Nostrum infra in Thesm. 387. ubi itidem fœmina concionatura coronam sibi jussu præconis imponit. Kust. τύχῃ 'γαθῇ. Priores ed. τύχ' ἀγαθῇ: quod vel metrum respuit. Id. Perperam membr. et primariæ edd. τύχ' ἀγαθῇ. Brunck. παράθου Ms. Monac. Dobr.

132. πρὶν πιεῖν. Hæc in bibacitatem mulierum. In eam rem sæpe lusit Plaut. præsertim vero prima Curculione act. i. sc. i. Interim Athenn. ipsos non minus exagitat quam has malas merces. Faber.

ὦ θερμόταται γυναῖκες, ὦ ποτίσταται, κἀκ παντὸς ὑμεῖς μηχανώμεναι πιεῖν. inquit in Thesm. 745. Berg.

133. Veteres coronati potabant, ut satis notum. Berg.

135. κἀκεῖ. Sic bene Cod. uterque et ed. Bern. Junt. Vulgo ἐκεῖ. Brunck.

136. ἰδού γε, σοὶ — — ecce, bibere tu putas cives in concione. Sic recte Reisig. i. p. 25. Dind.

138. Potest defendi ἐνθυμουμένοις si quis secum reputet atque expendat ipsorum actiones. f. tamen leg. ἐνθυμούμενοι, quæ agunt destinato consilio. Reisk. ὅσοι ἂν Ms. Monac. Dobr.

139. ὥσπερ μεθύοντ' ἐστί. Legi et restitui, μεθυόντων. Neque aliter ferri potest; et id metrum et ratio efflagitant. Faber. μεθυόντων in Junt. [anni 1515.] legi annotat Berg. Dind. μεθυόντων post Fabef. Kust., atque ita Suid. v. παραπεπληγμένα, ed. et Ms. Pors.

140-41. σπένδουσι. Quod ex religionis præscripto fiebat a viris, ubi in concionem ventum erat, id amore vini fieri interpretatur muliercula sitiens. Faber. Vulgo legitur ἢ τίνος χάριν τοσαῦτα γ' εὔχοντ' — quæ venustus Faber sic reddidit: *Sin minus, cujus rei gratia ita diis supplicarent, vinum nisi adesset?* Recte ad poetæ mentem et loci sententiam: sed depravata erant Græca. Bern. Junt. edidit: τοσαῦτ' ἐπεύχοντ'. Potentialem particulam, quam linguæ ratio abesse non patitur, reposui. Sed ἐπεύχοντ' in imperfecto indicativi servari debebat. V. quæ notavi ad Lys. 149. [cf. Herm. ad Viger. p. 812. s.] et ad Pl. 583. locus itaque sic legendus: ἢ τίνος ἂν χάριν | τοσαῦτ' ἐπεύχοντ', εἴπερ οἶνος μὴ παρῆν; In membr. scriptum τοσαῦτά γ' εὔχονται εἴπερ ἐμπεπτωκότες.— In altero τοσαῦτά γ' εὔχοντ' εἴπερ ἐκπεπτωκότες, intermediis in utroque omissis. πεπωκὼς et πεπτωκὼς in libris sæpe permutantur, quod observavimus ad Lys. 395. Brunck. Ediderat Brunck. ἢ τίνος ἂν χάριν τοσαῦτ' ἐπεύχοντ'. — τοσαῦτά γ' εὔχοντ' legi voluerant Faber. et Reisk. Veterem lectionem recte revocavit Inv. Dind. Gry. τοσαῦτ' Ald. τοιαῦτ'. Bent. τοσαῦτ' ἔχοντ' Ms. Monac. Dobr.

142. ἐκπεπωκότες. Scal. legit, ἐμπεπωκότες: quod præfero. Kust. ἐμπεπωκότες. Ita ed. Far. quædam edd. male ἐκπεπωκότες. Berg. ἐμπ. primus edidit Bern. Junta. Dind. Lege ex ed. Ald. ἐμπεπωκότες. V. ad Pac. 1143. Pors. ἐμπεπτωκότες Ms. Monac. Dobr.

143. καὶ τὸν παρ. ἐκφ. οἱ τοξόται. Nempe ut in conviviis; Aristoph. Comici parasitus apud Athen. p. 238. dicit: Ἄν τις ἑστιᾷ, πάρειμι πρῶτος· ὥστ' ἤδη πάλαι Ζωμὸς καλοῦμαι· δεῖ τιν' ἄρασθαι μέσον τῶν παροινούντων; παλαιστὴν νόμισον αὐτάργειον μ' ὁρᾶν. Ita etiam infra 258-60. Berg. τοξόται. Ita vocant lictores, satellites, apparitores. Noster alibi sæpe. Cæterum plerumque Scythæ erant. Faber.

144. Frob. κάθησ': Ald. κάθιζ': [sed] v. 169. κάθησ'. Bent. οὐδὲν γὰρ εἰ. V. Eurip. Herc. F. 634. Φιλοῦσι παῖδες etc. Iphig. Taur. 115. τοὺς πόνους etc. V. ad Aves 800. Berg.

146. ἀφαναυθήσομαι. Dissiliam: ἐκ τοῦ ἑπομένου scilicet. Quæ enim extra modum sunt exsiccata, dissiliunt. Ita et in Ran. [1089. Br.]: μὰ Δί' οὐ δῆθ', ὥστ' ἀπαφαυάνθην Παναθηναίοισι γελῶν. Faber. In binis Codd. ut in ed. Bern. Junt. ὡς ἔοικε φαναυθήσομαι. V. not. ad Ran. 1098. Brunck. Recte Rav. ὡς ἔοικ'. V. Herman. Præf. ad Epitom. doctr. metr. p. xiv. Idem vitium in Anaxandride Athen. t. iii. p. 95. Dind. Schol. ἀλλαχοῦ. Eq. 391. Pors.

157. δεῖ et om γ' Ms. Monac. Dobr.

148. distingu. Prax. ἴθι δὴ στεφανοῦ. Mulier. καὶ γὰρ τὸ χρῆμ' ἐργάζεται (id est, ut alibi effert, καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο δρῶ.) Prax. Ἄγε νυν. Reisk. χρῆμ' ἐργάζεται. Schol. ἀνύεται. Malui vertere, urget. Faber.

150. διερειδομένη. Nam alias deberet aut διηρεισμένη, aut διερηρισμένη esse, quorum neutrum metrum admittit. Reisk. διερεισμένη. Recte Schæf. ad Dion. Halic. de compos. verbor. p. 164. διερεισαμένη. Dind. τῇ βακτηρίᾳ. Ed. Bern. Junt. τῆς βακτηρίας, qua in lectione rursus consentientes habet binos Codd. Brunck.

151. ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων. Ut oratores solent. Demosth. Philip. i. init.: εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προυτίθετο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λέγειν, ἐπισχὼν ἂν ἕως οἱ πλεῖστοι τῶν εἰωθότων γνώμην ἀπεφήναντο, εἰ μὲν ἤρεσκε τί μοι τῶν ὑπὸ τούτων ῥηθέντων ἡσυχίαν ἂν ἦγον. εἰ δὲ μή, τότ' ἂν αὐτὸς ἐπειρώμην, ἃ γινώσκω, λέγειν. Isocr. initio Archidami. Berg.

152. ἥσυχος. Debuerat verti: *Quieta et otiosa;* sed meminisse necesse est mulieres quidem loqui, at assimulare se viros cum cultu, tum oratione. Faber.

153. κατά γε τὴν ἐμήν, (subaudi γνώμην) μίαν scilicet κάπηλον, quod nomen e proximo καπηλείοισι adsumendum. Sic, mutata solum distinctione [comma scilicet post ἐμὴν olim aberat], locum hunc, qui antea obscurus erat, illustravit Toup.

quem v. in Suid. i. 80. Brunck. Caute Criticus præstantissimus in Append. ad Toup. t. iv. p. 441. "Considerandum, an recte dicatur οὐκ ἐάσω μίαν pro οὐδεμίαν ἐάσω." Confidentius dicere debebat solœcam esse orationem. Comma, quod addiderunt, recte abest a veteribus edd. Porro Schol. ἐμὴν μίαν.] λείπει γνώμην. Vides ejus explicationi μίαν præfixum; quod si ipse, ut puto, præfixit, non potuit, nisi cum antecedentibus cohærebat. Corrigo κατά γε τὴν ἐμὴν μιᾶς, quod prope abest a Reisk. ratione, cujus hæc est ad hunc locum nota: "locum aliquando suspectum habebam, et pro μίαν conjiciebam βίαν. [βίαν etiam Dawes. Misc. p. 302. Kidd. p. 539. κατά γε τὴν ῥώμην ἐμὴν (eadem elegantia qua Toup. olim κατά γε τὴν γνώμην ἐμὴν), quocum locum Soph. Troch. 1019., jam antea a Dawes. temere arreptum, comparat. Dind.] Certe, ni fallor, visus mihi sum aliquando βία pro δύναμις legere in libro i. Athen. Sed μίαν docte tuetur in literis ad me datis cl. Valck. cujus sententiæ non possum non subscribere. Subintelligitur nempe γνώμην, et idem valet atque si dixisset κατὰ τὴν ἐμοῦ καίτοι μιᾶς γνώμην. similiter μίαν pro μίαν γνώμην dixit Æl. Hist. Anim. v. 9. 4. et Polyb. p. 469. 58. κατά γε τὴν ἐμὴν dixit. Vid. Wetsten. ad N. T." add. Schæf. ad Bos. Ell. p. 85. Bœckh. in Plat. Min. p. 126. Dind. V. Pors. Append. p. 441.

154. ἐν τοῖσι —. Bini Codd. ἐν τοῖς, quod mihi gratius ad aures accidit. Brunck. ἐν τοῖς Reisk. Dind.

155. μὰ τὼ θεώ. Faber vertit *per Castorem et Pollucem*. At rectius vertisset, *per Cererem et Proserpinam*. Quoniam enim ex hoc loco patet, μὰ τὼ θεὼ, fuisse formulam jurisjurandi muliebris: magis utique fœminis Atticis conveniebat, jurare per Cererem et Proserpinam, quam per Castorem et Poll. V. etiam Nunnes. ad Phryn. pag. 39. qui nostram sententiam confirmat. Kust. Cf. Schæf. Melet. p. 30. (V. ad Ach. 905.) Dind.

157. Supra 132. Berg.

160. ὢ —. Sic in binis Codd. accentu notata admirandi hæc interjectio. In impressis ὦ. Brunck.

161. οὐκ ἂν προβαίην. [Sic Ms. Monac.] Sic etiam legitur apud Suid. v. ἀκριβῶ [et Zonar. i. p. 114.]. At quis non videt metri gratia scribendum esse, οὐ προβαίην ἂν πόδα. Vel (quod potius credo) versus recte se habebit, dummodo pro ἐκκλησιάζουσα legatur ἐκκλησιάσουσα. Kust. Lege ἐκκλησιάσουσ' mox οὐδ' ἂν προβαίην τὸν ἕτερον πόδα — ταῦτ' Suid. in 'Ακριβωθήσεται: ubi Kust. οὐ προβαίην ἂν: sed nos rectius οὐδ'. Bent. οὐ προβαίην ἂν πόδα Kust. ad Suid. i. p. 92. ἐκκλησιάσουσ' Id. ad Aristoph. Lege vero cum Suid. οὐδ' ἂν. Pors. V. ad Orest. 1427. ubi οὐκ ἂν edd. 1798. 1811. sed forma casu. οὐδ' Bent. (Pors. Opp. p. xciii.) Dobr. οὐ προβαίην sine ἂν. Reisi. οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα. Nota istud verbum transitive positum, ut apud Eurip. in Electr. 94. καὶ τειχέων μὲν ἐντὸς οὐ βαίνω πόδα. ubi v. Not. Cl. Barnesii. Brunc. Vulgo legitur metro prorsus corrupto: ἐκκλησιάζουσ' οὐκ ἂν προβαίην τὸν τὸν ἕτερον, εἰ μὴ —. In altero Regio hæc est scriptura: ἐκκλησιάζουσ' οὐ προβαίην τὸν πόδα τὸν ἕτερον, εἰ μὴ — ad metri legem bene: sed vides particulam potentialem quæ male vulgo in priore versu ponitur, in altero propriam suam sedem habere, et librarii culpa omissam fuisse; proinde rescribi debuisse, τὸν ἕτερον ἂν, εἰ μὴ —. Brunck. Inexercitatus corrector pravam ἂν particulæ lituram adhibuit quamvis in promptu esset ἐκκλησιάσουσ', quod vidit Kust. Brunck. iterum aberavit conjectura. Reisio. Cf. Erfurdt. Kœnigsb. Archiv. iii. p. 430. Hermann. Elem. doctr. metr. p. 181. Sed v. Buttman. Gr. Gr. t. i. p. 403. Dind.

162. εἰ μὴ τοῦτ' ἀκριβωθήσεται. Cum futuro indicativi εἰ bene construitur, licet in altero membro verbum sit optativi modi cum particula ἂν. Eurip. Hippol. 484. ἦτ' ἄρ' ἂν ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἂν, εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν. In Philemonis versibus e Rhodia, quos protuli ad Pl. 1064. bene legeretur: εἰ πάντες ἀποθανούμεθ', οἷς μὴ γίγνεται | ἃ βουλόμεσθα πάντες ἀποθανοίμεθ' ἄν. Sed præstat eo in loco Cod. fidem sequi. Brunck. om. ἂν Ms. Monac. Dobr.

165. αἱ καθήμεναι. Sedebant enim in Concione: Demosth. Philipp. ii. [p. 66. Reisk.] ubi de Oratoribus et Auditoribus: πρῶτον μὲν ἡμεῖς οἱ παριόντες· mox deinde ἔπειθ' ὑμεῖς οἱ καθήμενοι. Berg.

167. Hominem belle pictum et basilice ornatum. Putat illa se coram mulieribus dicere, quia respexit Epigonum. Idem sane dicit Aristoph. ac si inclamitaret e proscenio: Νῦν, ὦ θεαταί, λακκόπρωκτον ἔστ' ἰδεῖν, | Μᾶλλον δὲ γυναῖκα μεστὴν εὐρυπρωκτίας. Sed unde illi duo versus? quære, et frustra quæres, ni dixero tibi in aurem, quis illorum Faber sit. Faber. μὰ Δί' οὐκ 'Επίγονόν γ' ἐκεῖνον ἄνδρα νομιστέον ἀλλὰ γυναῖκα ex sententia est. Male Faber. Bent. Ald. εἴ τι βλέψουσα. Id. [unde firmatur aliquatenus conjectura Elm. ad Ach. 178. in Auct. Dind.] 'Επί-

γεσεν. Hunc tanquam mollem et effœminatum atque comtulum instar mulieris, ridet. Similiter Agathonem in Thesm. 102. cum enim is prodiret, diceretque quidam illum esse Agathonem, alter inquit: ἀλλ' ἢ τυφλὸς μὲν εἰμί, ἐγὼ γὰρ οὐχ ὁρῶ ἄνδρ' οὐδέν' ἐνθάδ' ὄντα, Κυρήνην δ' ὁρῶ. erat autem Cyrene meretrix. Sic et Clisthenem ibid. 580. nam illo accedente, Chorus mulierum dicit: γυνή τις ἡμᾶς προστρέχει. Berg. δι' Ἐπίγονόν γ' ἐκεῖνον. Sic optime bini Codd. vulgo μὰ Δί', Ἐπίγονόν γ' ἐκεῖνον, sine sensu. μὰ repetiit oscitabundus alius librarius e 158. Brunck. εἴτι βλέψασα Ald. Pors. εἴ τι βλέψασα Ms. Monac. Dobr.

169. ἄπερρε καὶ σὺ, καὶ κάθησ' —. Sic libri omnes, nisi quod mendose in Codd. ut in primariis editt. est κάθησθ' —. Sollicitandum non erat καὶ σὺ, quod optime habet, nec cum Markl. ad Eurip. Suppl. 1181. legendum, ἄπερρε, χ' ἥσυχος κάθησ' ἐντευθενί. In hanc cogitationem non incidisset vir optimus, si Comici editione usus fuisset, quæ personas recte distinctas, uti nunc primum conspiciuntur, exhibuisset. Mulieri ix. hæc dicit Praxagora: quia vero mulieri viii. jam dixerat 144. σὺ μὲν βάδιζε, καὶ κάθιζ'. οὐδὲν γὰρ εἶ. Huic, quæ post illam pro concione verba facere temere aggressa est, ait: καὶ σὺ, et tu quoque, ut prior illa, facesse hinc. Brunck. κάθησθ' Ald. Pors. Ad Brunckii not. scribit Pors. "Sed istam notam" (ad Suppl. 1181.) "in secunda ed. omisit Markl. ut et alteram quam supra 70. examinandam sibi sumsit Brunck." Nempe ad Suppl. 728. Dobr. κάθησθ' Ms. Monac. Id.

170. ὑμῶν γ' Ms. Monac. Dobr.

173. ἐμοὶ δ' ἴσον. Æque ad me attinet. Potes et aliter vertere, videlicet, æqua mihi hujusce regionis cura vobiscum est. Ceterum fallitur Schol., qui ad hæc verba: τὰ τῆς πόλεως, ait: ἐντεῦθεν ἡ ὑπόκρισις τῆς δημηγορίας. Neque enim hinc eam orditur Praxagora, sed ab hoc versu: ἐμοὶ δ' ἴσον etc. Faber. Perperam vulgo ἐμοὶ δ' ἴσον. V. not. ad Lys. 739. Brunck. qui edidit ἐμοί γ' ἴσον. Error in Brunck. edd. satis frequens. Cum vulgata, quæ recte habet, compara Ach. 509., eodem modo a Brunck. corruptum, et Tragicorum locos apud Elms. ad Eurip. Heracl. 986. et Pors. ad Eur. Or. 511. Dind.

173-75. Citat Suid. vv. μέτα. προστάτης, monente Toup. in Suid. iii. p. 89. In ultimo autem ex Suid. v. προστάτης legendum est, pro ἅπαντα, τοιαῦτα. [Sed in v. προστάτης, τοιαῦτα intrusit Portus, secuto Kust. Vocem omnino omittunt Med. Ald. Frob. V. App. ad Toup. p. 505. l. 1. Dobr.] Suid. ed. Ms. μέτα. Pors.

174. παρ' Ms. Monac. Dobr.

175. ἅπαντα βαρέως πράγματα. Inconcinne in utroque Cod. ἅπαντα πράγματα βαρέως. Brunck. ἅπαντα om. Suid. Ms. προστάτης. Pors.

176-78. Citat Suid. v. προστάτης. Pors.

178. Ald. et Gry. γίγνεται. Bent. γίγνεται est in primariis edd. et in binis Codd. Nescio cujus editoris libidine vulgo legatur γίνεται. Brunck.

179. πλείον' ἔτι —. Corrige typothetæ [qui πλεῖον' ἔτι dederat] errorem. Brunck.

180. Ald. δυσαρέτως [Suid. ut editum in Δυσαρεστούμενος.]. Bent. δυσαρέτους Ms. Monac. Dobr.

181. Versum hunc et sequentem adducit Suid. v. ἑκάστοτε. Kust. Add. Zonar. i. p. 680. qui priorem versum omisit. Uterque ἀντιβολεῖσθ'. Dind. φιλεῖν μὲν Kust. εἰ τ. φ. μὲν Suid. ed. Ms. v. δυσαρεστούμενος. τοὺς μὲν φ. ed. Ms. v. ἑκάστοτε. Pors.

182. ἀντιβολεῖσθ' Suid. vv. δυσαρεστούμενος. ἑκάστοτε. [ed. et Ms. ut videtur. Dobr.] Pors.

184. Ἀγύῤῥιον. v. 102. Forte alludit ad ἀργύριον. Berg.

185. χρωμένων. subaud. ὑμῶν. Fugit hoc Bos. Hotib.

189. ταυτασὶ Ms. Monac. Dobr.

190. Lege ὤμνυσας. Bent.

191-92. εἶπας-εἶπω. L. εἶπες-εἶπον. Pors. εἶπας Ms. Monac. Dobr.

192. ἀλλ' οὐκ ἂν εἶποι. Sic bene uterque Cod. Perperam impressi οὐκ ἂν εἴπω. Quum dixisset Praxagora: Lepida vero et jocosa nobis faceres, in concione si id diceres, respondet mulier: At non dicerem, ἀλλ' οὐκ ἂν εἶπον. Unde liquet bene me in superiore versu pro vulgato εἶπας, reposuisse εἶπες. Brunck. νυν sine accentu exarandum. Reisk.

193. Unicus est hic locus in hac fabula, unde possit aliquid colligi de tempore didascaliæ ejus, si quid commentati essent Schol.: sed tacent, nisi quod ad 196. dicit breviter, Κόνωνα λέγει: quod non dubito ex ampliori quodam antiquo scholio desumptum fuisse. Debebat certe adjicere, quibus auctoritatibus aut conjecturis fultus id assereret: quod quando non fecit, id tentabo supplere. Omnino enim verum puto Cononem innuere voluisse Comicum nostrum. Et primum quidem τὸ συμμαχικὸν non potest intelligi quam de celebri illa societate, quæ inter Athenienses, Bœotos, Argivos, et

Corinthios facta est contra Lacedæmoniorum nimiam potentiam: unde ortum est bellum, quod dictum est συμμαχικὸν et Corinthiacum; de qua societate Xen. sed sine anni notatione, lib. iv. c. 4. Diodor. vero. l. xiv. [c. 82.] ad Olymp. 96. a. 2. Archonte Diophanto eam districte ponit: Τούτων δὲ τὴν ἀρχὴν παρειληφότων, Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι, πρὸς δὲ τούτοις Κορίνθιοι καὶ Ἀργεῖοι συμμαχίαν πρὸς ἀλλήλους ἐποιήσαντο. μισουμένων γὰρ τῶν Λακεδαιμονίων, etc. Quod autem ad 196. adtinet, is optime de Conone intelligitur. Nam ejus præcipue opera et suasione Rex Persarum pecunias misit, quibus adjutus Conon socios Lacedæmoniorum ad Athenienses deficere persuasit, et capta Cythera Corinthum ivit, et ibi societatem provexit datis pecuniis. Anno vero sequente, cum muros Athenarum instaurasset, a Teribazo Sardis incarceratus est: unde nunquam rediit. Ideo dicit Aristoph. ᾤχετο. Hæc omnia ex Diodor. lib. xiv. et ex Æm. Probo, seu Corn. Nep. in vita Cononis constant. Ideo credo hanc fabulam prodiisse post Cononis incarcerationem, quæ evenit Eubulide Archonte, anno 3. Olymp. 96. Cæterum apud Schol. ubi verba Philochori adducit, corrigenda est vox Λακεδαιμονίων, et pro eo substituendum Ἀθηναίων, ex historia, et id etiam optime censet doctissimus Petit. Palmer.

195. Lege δὴ δ'. v. 315. et 827. [et Elm. ad Ach. 10.] Bent. ὅτε δὴ δ' ἐγένετ'—. Sic bene ambo Codd. Vulgo ὅτε δή γ'—. Brunck. Cf. Reisig. i. p. 228. Dind. L. ὅτε δὴ δ' ἐγένετ'. V. ad Lys. 523. Pors.

196. ὁ τοῦτ' ἀναπείσας. Cononem intelligi ait Schol. et probat Palmer. Berg. In Cononem hoc minime cadere mihi videtur. Totus hic locus admodum obscurus est ob monumentorum historicorum penuriam. Brunck.

199. Κορινθίοις ἄχθεσθε. ἤχθεσθε et post σοι ponendum punctum. Reisk. Legendum credo ἤχθεσθε: maxime si, ut Palmer. videtur, ed. fuit hæc fabula post initam Atheniensibus cum Corinthiis, Argivis et Bœotis contra Lacedæmonios societatem. Præterea manifesta est oppositio temporum quibus diversimode erga se invicem affecti erant Corinthii et Athenienses, quæ nulla esset, si ἄχθεσθε in præsenti retineretur. Brunck. Signo interrogandi distingue post ἄχθεσθε et mox post ἀμαθής. Hotib.

201. Ἀργεῖος —' Ἱερώνυμος. Comice alterum pro altero posuit. Nam Ἀργεῖος σοφὸς ἦν, Ἱερώνυμος δὲ ἀμαθής. Faber. Sensus hic esse videtur: Argivus antea rudis audiebat: nunc vero Hieronymus rerum peritus esse comperitur. Quibus in verbis rursus est oppositio opinionis quæ antea obtinuerat, et illius quæ tum fovebatur de Argivis. Proinde Hieronymus ille Argivus fuerit, atque diversus ab eo cujus meminit Diodor. lib. xiv. cap. 81. qui Atheniensis erat. Brunck.

202-3. παρέκυψεν. Id est, *leviter caput exseruit*, vel, *vix se nobis ostendit:* non ut Faber, *detortis oblique oculis nos aspexit*. Kust. Cimmeriis tenebris involuti sunt; nec dubito quin eorum scriptura depravata sit: Vulgo legitur ἀλλ' ὁρίζεται. In membr. vero, ut in ed. B. Junt. ἀλλ' οὐχ ὁρίζεται. Concedamus negationem inepte a librario additam fuisse; tamen sensum quem e vulgatis Faber elicuit, ea neutiquam admittunt: *Sed eam excludit Thrasybulus ipse.* Nec ὁρίζω nec ὁρίζομαι *excludendi* significatione usquam occurrit. Multo meliorem lectionem dat alter Reg. cui facile est sequentem versum accommodare: ἀλλ' οὐ χρῄζετε. Bini versus itaque sic legi possint: σωτηρία παρέκυψεν· ἀλλ' οὐ χρῄζετε, | Θρασύβουλον αὐτὸν οὐχὶ παρακαλούμενοι. Et hoc quidem in versione secutus sum: at in re obscura et admodum incerta emendationem meam in textum inferre veritus fui, quo recipietur olim, si eruditorum virorum trium aut quatuor, quorum est hac de re sententiam ferre, calculo comprobabitur. Thrasybulus autem hic intelligitur nobilis ille Atheniensium libertatis vindex, sive suadeat Comicus civibus suis, ut eum, forte tum absentem, arcessant et reipublicæ præficiant, sive metonymice Thrasybuli nomine quemvis alium significare velit popularis status defensorem, qui rempublicam totam ab omni periculo præstare possit. Nec priori interpretationi repugnat temporum ratio. Nam si, juxta Palmer. prodiit hæc fabula postquam Conon a Tiribazo in vincula conjectus est, id est post annum 3. Ol. xcvi. nihil obstat quin ipsum Thrasybulum hic intelligamus, qui quarto post anno demum ab Aspendiis interfectus fuit, scilicet anno 3. Ol. xcvii. V. Diodor. l. xiv. cap. 99. Brunck. Lege ὠστίζεται vel ὠθίζεται: v. 300. Bent. ἀλλ' ὁρίζεται. Sic fere Junt. major; minor οὐχ ὁρίζεται; Brunck. Reg. alter ἀλλ' οὐ χρῄζετε, quo recepto locum sic convertit Gallus eruditus: Salus leviter caput exseruit; at illam respuitis, nec Thrasybulum ipsum advocantes. Sententia quidem satis bona, sed fides unius codicis parum idonea, mutationes-

que frequentiores. Unam vocem ὁρίζεται corruptam reor, legendumque ita: Σωτηρία παρέκυψεν, ἀλλ' οὐ ῥύσεται | Θρασύβουλος αὐτὸς οὐχὶ παρακαλούμενος. Totum locum sic παραφραστέον. Corinthiis (denuo) suscensetis? At illi ut vobis nunc sunt benevoli, ita et vos illis invicem sitis curatote. Argivi (ceteri) rudes? At Hieronymus (Argivus) sapiens (propterea que ceteri Argivi sunt ferendi). Salus caput exseruit (eo tempore, quo in libertatem vos vindicavit Thrasybulus, in quo fortuna vobis ducem ac prætorem dignissimum ostendebat), sed nimirum haud servabit vos ipse Thrasybulus, nisi eum ad clavum reip. advocantis. Similiter Demea Terent. Ad. iv. 7. extrema: 'ipsa, si cupiat, Salus servare prorsus non potest hanc familiam.' Thrasybulus anno demum Olymp. xcvii. 3. ab Aspendiis interfectus est, ut monet Brunck. Alium ejus nominis male hic intelligunt Schol. Faber, Hemst. ad Plut. 550. Hotib. Θρασύβουλος. Cave confundas cum illo inclyto Thrasybulo, qui rempublicam Atheniensem liberavit: tempora pugnant. Cum autem dicit οὐ παρακαλούμενος, ita intellige, hunc quidem vocari Thrasybulum, sed eum nihil habere commune cum præstantissimo illo Thrasybulo, qui superioribus annis salus reipublicæ fuerat, ad restituendam libertatem votis popularium suorum vocatus. Faber. Θρασύβουλος. Ad hanc vocem sic Schol.: οὗτος αὐθάδης καὶ δωροδόκος, ὑπερόπτης ὢν τοῦ δήμου, etc. Non fuit igitur ille Thrasybulus ὁ Θράσωνος, de quo Plutarch. in Alcib. [c. 36.] qui hoc tempore vigebat, et Alcibiadem ad populum calumniatus est post malam ad Ephesum pugnam. Palmer. Anonymus in Class. Journal, n. iii. p. 570. conjicit ἀλλ' ἐρίζεται, quod sic interpretatur: *An opportunity of establishing security presents itself; but even Thrasybulus himself contends against you because he is not invited to join you.* Si quid mutandum, de quo dubitari posse in animadv. ostendam, suspicor ἀλλ' ὀργίζεται. Idem aliquando Hermann. conjiciebat. Dind.

204. Lege ὡνήρ. Bent.

205. Legendum ὑμεῖς γάρ ἐστ', ὦ δῆμε. V. ad Nub. 1349. Hotib. V. infra ad 558. Dind.

206. Versum hunc et duos seqq. adducit Stob. Eclog. x. περὶ ἀδικίας καὶ φιλαργυρίας etc. p. 126. Kust.

207. σκοπεῖθ'—. Vulgo σκοπεῖσθ', quod retineri debebat. In binis Codd. σκοπεῖς. Membr. ὅτι τί κερδανεῖς. Alter, ὅτι τί κερδανεῖ. Brunck.

208. τὸ δὲ κοινόν. Ita ἁπλῶς Græci, Latinique bona publica vocant. Horat. [Od. ii. 15. 14.]; 'Commune magnum.' Faber. ὥσπερ Αἴσιμος. Apud Stob. loco laudato male legitur ὥσπερ σιμός. Adrianus Junius Centur. iii. 95. locum hunc sic citat, ὥσπερ Σιμόεις κυλίνδεται: additque Simoëntem esse fluvium Trojanum, Homeri et Virgilii scriptis nobilitatum. Sed vulgata lectio (quam non solum omnes edd. agnoscunt, sed etiam Suid. v. Αἴσιμος [et Zonar. i. p. 72.]) mutari non debebat, tum sensus tum etiam metri gratia. Nam cum syllaba prima in Σιμόεις brevis sit, syllaba una versui deerit, si lectionem illam admittas. Rectius ergo de Æsimo quodam, homine claudo et nullius pretii, locum hunc accipiendum esse monent Schol. et Suid. Kust. Schol. Lege χωλὸς Αἴσιμος et hic et apud Suid. in v. Pors.

209. σωθήσεσθ' ἔτι. Schol. male: nam ait hic παρέλκειν τὸ, ἔτι. Valde fallitur. Vult enim Praxag. spem aliquam salutis etiamnum superesse; nondum pessundatam rempublicam. Faber. πέπεισοι Suid. Ms. ἔτι. Pors. Ed. Med. πέπεισθε. Dobr. πείθεσθε Ms. Monac. Id.

211. ἡμᾶς παραδοῦναι. Sic bini Codd. et ed. Bern. Junt. Perperam vulgo ὑμᾶς, quum sequatur χρώμεθα, et mox rursus ἡμῶν. Brunck. καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις. In Lys. etiam utitur hoc argumento, 498. οὐ καὶ τἄνδον χρήματα πάντως ἡμεῖς ταμιεύομεν ὑμῖν. Berg.

215. πρῶτα μετάρια Suid. βάπτουσι. μὴ τἄρια Ms. Pors.

216. βάπτουσι, πλύνουσιν. Schol. et ex eo Suid. Brunck.

219. F. εἰς τοῦτο (*in eo, per id*) χρηστῶς εἶχεν, *bene valeret, bene se haberet urbs*, κἀσώζετο (id est, καὶ ἐσώζετο.). Reisk. χρηστῶς. ἀντὶ τοῦ φυλακτικῶς. 'Αριστοφάνης·—ἀντὶ τοῦ, ἐφυλάττετο τὸν ἀρχαῖον νόμον, καὶ μὴ ἐπολυπραγμόνει, καὶ τὰς καινὰς ἔφερε (l. εἰσέφερε) πολιτείας. Verba sunt Suid. qui hunc locum profert, *non in iis quæ hodie exstant fabulis* reperiendum, ut Kust. videbatur. Brunck. Pro οὐκ ἂν ἐσώζετο Elm. ad Ach. 127. p. 118. scribit οὐκ ἐσώζετ' ἄν. Recte habet vulgaris ordo, quem Suid. quoque auctoritas tuetur. V. quæ ad Ach. locum dicentur. Dind.

220. εἰ μή τι καινόν. Notat Athenienses tanquam novatores. v. 586. Berg.

221. φρύγουσιν. Schol. ad verbum φρύγουσιν addit, λείπει τὸ, τρίχας: ego autem aliter sensi; unde et verti *obsonia*, vel *fruges frigunt*, aut *torrent*. Etsi sciam non ita solere nostras. Et Fotis

illa Apuleiana et Palæstra Luciani non sedebant. Schol. scripserat κριθὰς, quod juratus dixerim. Faber.

222. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Peculiaris mulieribus ferendorum onerum ratio: unde quasi rem novam annotavit Mela, Ægyptios onera capitibus accipere. Lib. i. c. 10. Forum ac negotia feminæ, viri pensa ac domos curant. Onera illæ humeris, hi capitibus accipiunt. Faber. Propria mulieribus ferendorum onerum ratio: unde quasi rem novam et a more aliarum gentium alienam annotavit Herodot., Ægyptios onera capitibus accipere, in Clione [imo, ii. 35.]: τὰ ἄχθεα οἱ μὲν ἄνδρες ἐπὶ κεφαλέων φορέουσι, αἱ δὲ γυναῖκες ἐπὶ τῶν ὤμων. Et Nymphod. Hist. ap. Schol. Soph. ad Œd. Col. 329. καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν φέρειν τὰ φορτία, τὰς δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων ἠνάγκασε. Loquitur autem de Sesostri rege Ægyptiorum, qui viros coegerit more mulierum vivere. Berg. Post 222. versum πέττουσι om. Ms. Monac. Dobr.

224. Parasitus in Plauti Menæchm. iv. 1. roganti mulieri, quid sibi cum marito sit agendum, respondet: 'Idem quod semper, male habeas.' Brunck.

226. αὐταῖς παροψωνοῦσιν. Lege levissima mutatione, αὐταί. Kust. αὐτοῖς παροψωνοῦσιν. Id est τοῖς μοιχοῖς. Positum αὐτοῖς, pro αὐτῶν χάριν. V. not. ad Ran. 615. Vulgo male legitur αὐταῖς. *Levissima mutatione* emendationem tentabat Kust. αὐταί. At ego leviori, αὐτοῖς. Græca non adtigit ingeniosus Faber, sed sensum perspexit: *in obsonando fallunt*. Gallice dicimus: *Elles ferrent la mule*. Adde, *mœchorum gratia*. Brunck. αὐταῖς παροψωνοῦσιν. 'Sibi ipsis opsonant. Berg. Lege αὐταῖς π., i. e. ἑαυταῖς π., sibi solis per fraudem (hoc enim indicat τὸ παρὰ) obsonantur, viris vel inscientibus vel absentibus. Sensum loci perspexit Inv. Brunck. malebat αὐτοῖς (μοιχοῖς), quo nihil opus. Hotib.

231. τί ποτ' ἄρα. Sic bini Codd. et primariæ edd. Brunck. Vulgo τί ποτ' ἆρα. Dind.

234. ἐπιθυμοῦσι. Legendum erat ἐπιθυμήσουσι(ν). Faber. Versus claudicat, ob unius syllabæ defectum. Quare vel cum Scal. scribere possis, σώζειν μάλ' ἐπιθυμοῦσιν; addita nimirum vocula μάλ': vel cum Fabro, σώζειν ἐπιθυμήσουσιν. [Fabri emendationem commode confirmavit Rav. Dind.] Kust. σώζειν μάλ' ἐπιθυμοῦσιν. Sic bene Scal. Media vocula vulgo omissa cum versus labe. In binis Codd. σώζουσιν ἐπιθυμοῦσιν, constantibus quidem numeris, sed corrupta sententia. Brunck. ἐπιθυμοῦσιν Ms. Monac. Dobr.

235. τις om. Suid. ed. Ms. v. θᾶττον, ut recte pro μᾶλλον. Pors.

239. Lege γ' ἄν. Bent. ταῦτα κἄν. Ita omnes. Sed potius ταὐτά γ' ἄν. Berg. Vulgo sic legitur hic versus: τὰ δ' ἄλλ' ἐᾶσαν ταῦτα κἂν πείθησθέ μοι. Istud κἂν mendosum est, cui hic nullus locus esse potest. Scripserat poeta: τὰ μὲν ἄλλ' ἐᾶσαν ταῦτα δ' ἂν πείθησθέ μοι. Brunck.

240. Ald. διείξετε. Gry. διάξετε. Bent. διείξετε. (sic.) Pors. Neque hoc intelligo, neque quæ causa fuerit mutandi conjicio. Dobr. διέξετε Ms. Monac. Id.

242. ὦ τάλαινα. Istud ὦ τάλαινα σὺ, non idem Græcis quod hodie sonat. Itali propius accedunt, et Galli. Nam in plurimis nostrarum Provinciarum, cum dicunt, miselle amice, non miserum intelligunt, sed dilectum potius, et quem familiariter ament. Itali *la poveretta* etc. Faber. In hoc versu fortuito accidit, ut pro ἔμαθες item sit ἔμαθ' proditum Junt. exemplaribus A. 1514. et 1540. videlicet apostropho ex incurva lineola orto, qua per compendium ες scribitur. v. 375. Reisig.

243. Lege Πυκνί. [ita Mss.] Bent. ἐν Πυκνί. Sic bini Codd. recte. Vulgo ἐν Πυκνί. V. not ad Thesm. 658. μετὰ τἀνδρὸς etiam in binis Codd. scriptum est, quod jam reposueram antequam eos inspexissem. [Nihil ad Thesm. 658. reperies nisi errores. Rectius Kust. ad illum locum. Præter locos a Brunck. in indice commemoratos, in quibus Cod. Rav. constanter formam a Kust. defensam præbet, hæc accedant. Demosth. t. i. 244. 2. e vulgata olim scriptura. Ms. A. apud Schw. Not. in Athen. t. iii. p. 202. Bekk. Anecd. i. 299, 12. (quem locum ediderat Ruhnk. ad Tim. p. 219.) Alberti ad Hes. t. ii. p. 1079. Duck. ad Thucyd. viii. 97. Buttm. Gr. Gr. t. i. p. 237. Ceterum notandum puto quod in Cod. Rav. aliquoties (ut Pace 681. Eq. 759.) reperitur Πυκνῇ, cujus formæ nominativum Πυκνὴ annotarunt Suid. t. iii. p. 238., ubi Kust. contra grammatici mentem, opinor, Πυκνί vult, et Phot. Lex. p. 351. Genitivum vero et accusativum hujus formæ non memini legere. Dind.] Articulum hic prorsus flagitat Atticismi ratio. [Vulgo μετ' ἀνδρός.] Supra 48. παρὰ τἀνδρός. Perperam in altero Cod. ἕκασ'. Brunck. Lege ἐν Πυκνί. Nam licet hæc vox varie scribatur in hoc tertio casu, qualis foret rectus ejus dativi? Num Πὺκνς? at foret inpronuntiabilis hic rectus. Ceterum ad

illud *ἐν ταῖς φυγαῖς* neque Schol. nec Bisetus aliquid dixerunt; et interpres, tanquam foret *κύριον*, *in Phygis* interpretatur. Lepide certe. At debebat interpretari in *tempore fugarum*. Intelligit enim *fugas* quæ factæ sunt ab agris et pagis in urbem initio belli Peloponnesiaci: quo tempore ob multitudinem migrantium, omnia loca publica, tum sacra tum profana occupata sunt: *τά τε ἔρημα τῆς πόλεως ᾤκησαν, καὶ τὰ ἱερὰ, καὶ τὰ ἡρῷα πάντα, τό τε Πελασγικὸν καλούμενον.* Et paulo post: *κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοὶ, καὶ ὡς ἕκαστός που ἐδύνατο.* Sic Thucyd. lib. ii. [Locus est cap. 17. Sed inutilis Palmerii conjectura. V. præter editores Popp. Obs. criticas in eum scriptorem p. 283. Dind.] ubi suspicor legendum *κατεσκηνώσαντο*, i. e., *tentoria*, vel *tuguriola sibi fecerunt*. Igitur ἡ Πνὺξ, area publica (in qua ecclesiæ et conciones fiebant, eo quod plurimum spatii habebat in circuitu) procul dubio quosdam etiam ex illis novis incolis accepit: nam in ipso medio non credo; ob necessitatem convocandi populum. Ergo ait Praxagora, se didicisse concionari, quando in *fugarum* tempore habitabat in Pnyce, et ibi sæpe concionantes Rhetoras audiebat. Palmer. Monuit Schol. locum fuisse in Pnyce seu foro. Haud memini me alibi legere. Nil Harpocr. nil Hes. Sed emenda locum, qui mihi apud illum forte occurrit: *φυγὴ, φύσις, σώματος ἡλικία.* Legendum *φυὴ*, non *φυγή*. Cum autem addit *σώματος ἡλικία*, respicit locum Homeri in i. [v. 115.] Il. Faber. Tangit eam rem et in Eq. 788. *τοῦτον ὁρῶν* etc. ubi v. Not. Berg.

244. Lege vel *ἀκούσασ'* vel *ἀκούουσ'* ut Gry. Bent. *ἀκούουσ'*. Ita edd. Brub. et Nupera [Kust.]. Junt. *ἀκούους·* vitiose. aliæ *ἀκοῦσ'*. male, et contra metrum. Berg.

246. Olim volui *στρατήγιδ'*: at postea nihil mutandum vidi ob 491. 499. et 727. Bent. *καί σε στρατηγεῖν.* Sic bini Codd. et ed. Bern. Junt. Vulgo *στρατηγόν.* Brunck. *αὐτόθεν.* Vel *ex hoc die;* vel aliter, *γυναῖκες αὐτόθεν*, mulieres Athenienses. Vel *in posterum*. Faber. V. Schol. Berg.

248. *Κέφαλος.* Demagogus aliquis fuit: ut ait Schol. Berg. Cf. Ruhnk. Hist. Orator. in Reisk. Orat. t. viii. p. 127.— *σοι λοιδορῆται.* Nunc cum dativo; at mox in activa voce cum accusativo 254. Berg. V. quæ ad Schol. ad Plut. 456. monebuntur. — *προσφθαρεὶς*, *accedens*. *φθείρεσθαι* Atticis scriptoribus significat *ire*, *venire*, sed in malam partem semper accipitur, de iis qui cum suo aut aliorum malo vel damno *eunt*, aut *vagantur*. Av. 916. *ἀτὰρ, ὦ ποιητὰ, κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης;* v. Pac. 72. Demosth. c. Mid. p. 560. *ἀλλὰ δεινοί τινες εἰσιν φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους, καὶ παρεῖναι, καὶ μαρτυρεῖν.* Bene Reisk. interpretatur: *cum contentione, quasi certatim, concurrere, ruere, ferri ad divites, ad horum divitum fraudem pestemque.* Plura de hujus verbi diversis significationibus v. Misc. Obs. t. iv. p. 451. Brunck. quem cf. ad Soph. Œd. Tyr. 1502. Taylor ad Lycurg. p. 167. sqq. Reisk. Dind.

253. *κακῶς κεραμεύειν.* Venustas servari non potest: *κεραμεύειν* enim fingere significat. Sed *κεραμεύειν εὖ καὶ καλῶς τὴν πόλιν*, est *rempublicam male habere.* Ceterum hic Cephalus figuli filius erat, quo respicit Poeta. Faber. *τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς.* V. Schol. Posset utcunque iste jocus, qui consistit in ambiguitate verbi *κεραμεύειν*, exprimi etiam in Latino sermone, et locus ita verti: *sed etiam patinas eum dicerem male conficere, rempublicam autem probe.* Berg.

254. *Νεοκλείδης ὃς ἐστι μὲν τυφλὸς, κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν*, ut de eo dicit in Plut. 666. v. hic in Eccl. 401. Berg. Suid. *γλάμων.* Pors.

255. Lege *μὲν ἂν εἶπον* Suid. in *Τούτῳ* habet *μὲν εἴπω.* Bent. Id communi proverbio in lippos dicebatur: *ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν καὶ τριῶν ἀλωπέκων.* Faber. Schol. ad Ach. 863. locum hunc sic citat: *τούτῳ μὲν εἶπον, ἐς κυνὸς πρωκτὸν βλέπε.* Addit ibi Schol. hoc dictum fuisse in eos, qui oculorum morbo laborarent. Kust. Vulgo legitur: *τούτῳ μὲν εἶπον ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν.* Quod significat, *huic quidem dixi*, sententia repugnante. Faber vertit, *huic ego dicam:* ad sensum recte, sed non ex Græcis. Jamdudum sinceram poetæ manum restitueram: *τούτῳ μὲν ἂν εἴποιμ'.* Emendationem hanc plane confirmavit alter Reg. in quo perspicue scriptum, *τούτῳ μὲν εἴποιμ'*, male omissa particula potentiali, qua in re tot jam librariorum socordiæ exempla enotavi, ut pigeat crambem hanc recoquere. Nisi quis prorsus Attici sermonis imperitus sit, statim animadvertit a Comico non aliter scribi potuisse. Mendosa impressorum lectione usus est nuper Paris. Professor [Vauvillerius] in nota ad Soph. Aj. 183. ubi pro solito suo more ineptissime nugatur: *πεπλάνηντ' ἐκεῖνος, καὶ φρένας κούφας ἔχει.* Notam illam alibi ad examen revocabo: nunc unica observatione defungar. Nihil verius est, quam quod alicubi ait Dawes. apud solos poetas

certam reperiri sermonis Attici normam. Hos ab infinitis corruptelis, quibus scatent oratores, vix apud eos animadversis, incolumes præstitit metrorum ratio. Æschin. orat. c. Tim. hisce forte diebus legebam, cujus statim initio [p. 32. ed. Reisk.] offendit me solœcismus, quem librarii imperitiæ deberi neminem fugiet, qui cum Aristoph. familiaritatem contraxerit. προσήκειν δ' ἔγωγε νομίζω, ὅταν μὲν νομοθετῶμεν, τοῦθ' ἡμᾶς σκοπεῖν, ὅπως καλῶς ἔχοντας καὶ συμφέροντας νόμους τῇ πολιτείᾳ θησοίμεθα. Certum est oratorem scripsisse θησόμεθα. Horum θησοίμεθα, θησόμεθα, in versu vix fieri posset, ut alterum in alterius locum irrepsisset salva metri lege, cujus indicio fraus detegeretur. At in solutæ orationis scriptore ad ista non advertunt, qui singulorum Græcorum vocabulorum significationem norunt, Græci tamen sermonis proprietatem et indolem ignorant. Brunck. In Aristoph. Brunck. a vero longissime aberravit. εἶπον quum per se ita est comparatum ut mutari nequeat, tum minus etiam potest propter Schol. ad Ach., quem Kust. citavit, auctoritatem. Elm. ad Eurip. Med. pag. 127. de hoc loco hæc scripsit: "εἶπον pro futuro ἐρῶ usurpat Aristoph. Eccl. 254. Ex alterius Cod. scriptura τούτῳ μὲν εἴποιμ', male Brunck. τούτῳ μὲν ἂν εἴποιμ'." Equidem εἶπον mutato accentu (εἰπόν. V. Boeckh. ad Pind. Ol. vi. 92.) pro imperativo habeam. Erunt quibus hoc ineptum videbitur propter antecedentia et sequentia; qui videant, ne dissimilia pro similibus habeant. Neque hoc obstat, quod Elm. l. c. imperativo illo Atticos prorsus abstinuisse contendit. Eurip. locum Ion. 330. Elm. sine causa mutat. ex Plat. post alios citavit Boeckh. l. l. Euphorioni ap. Athen. t. iv. p. 370. satis probabiliter Schw. restituit. Rarior est ille imperativus quoniam εἰπὲ plerumque (ut in εἰπέ μοι) numeris trochaicis commodius est, quam εἰπόν. Cautior Elm. Eustath. p. 1435. extr. Cf. Schæf. ad Dion. de comp. verb. p. 436. cui adde προσεῖπα ex Eurip. Cycl. 101. Creuzer. Comment. Herodot. i. p. 81. Paulo frequentior hujus aor. usus apud mediæ et novæ comœdiæ auctores. Dind. εἶπω ἐς πυγὴν κυνὸς Suid. ed. Ms. v. τούτῳ μέν. Pors. μὲν εἶπον Ms. Monac. Dobr. V. Reisig. i. Præf. ix. et Tract. ejus de vi et usu ἂν part. p. 138.

256. ὑποκρούσωσι. [ὑποκρούσωσίν scribendum fuisse monet Brunck. ad Nub. 753. (755. ed. Lips., in qua vitiose προκινήσομαι scriptum.) Dind.] Venustas et lepos servari non possunt. Nam ὑποκρούειν pulsare significat; sed et ὑποκρούειν verbum rei Veneræ est; subagitare, succutere. Κροῦμα quoque Idiom pulsatio est: at hic alluditur ad κροῦμα ἀφροδίσιον. Liceat fortasse succussatorem dicere. Intelligit argutum illum mulieris motum quem edit συναμφοτερίζουσα. Faber. Sic infra ludit in verbo κρούειν 990. etiam προσκινήσομαι de motu Venereo in Lys. 227. Berg. ὑποκρούωσι Suid. Ms. bis (in ὑποκρούουσιν sc.) προσκιν. per ι Ms. sed dubitanter. Pors. προσκινήσομαι. Est verbum rei venereæ, quo usus etiam est Aristoph. in Pace et Lys. Kust. In Lys. 227. κακῶς πεπόσω, κοὐχὶ προσκινήσομαι. Jocus est in ambiguo. ὑποκρούειν pulsare significat, verberare; sed et verbum est palæstræ venereæ, subagitare. Quod priori sensu mulier dixerat, altero Praxagora accipit, ideo respondet προσκινήσομαι. Brunck.

258. ἥν σε τοξόται ἕλκωσιν. In Eq. 661. κᾆθ' εἷλκον αὐτὸν οἱ πρυτάνεις, χ' οἱ τοξόται. Berg. ἥν σοι Ald. Pors. σοι v. Ms. Monac. Dobr.

259. ἕλκωσιν, trahere velint. Duplicem mendam [ποτε—ἐξαγκονιῶ], quarum prior est editt. omnium, altera typographi mei, corrige: ποτ'—ἐξαγκωνιῶ. Diverso sensu ἐξαγκωνίζεσθαι apud Diod. occurrit l. xiii. cap. 27. ubi a Wessel. illustratur. Brunck. ἐξαγκωνιῶ ὡδί. Cum addit ὡδί, gestum designat, qui talis erat, ut mulier subnixis alis incederet; ita enim Latini dicebant. Plaut. in Persa [ii. 5. 5.]: ——' Nunc ego huic graphice facetus fiam: subnixis alis me inferam, atque amicibor gloriose.' Comice autem addit mox infra: 'Sed quis hic ansatus ambulat?' Faber.

264. τὰς χεῖρας αἴρειν. Ad hæc Schol.: ὥσπερ οἱ ῥήτορες οἱ κρινόμενοι. Hæc sit ad αἴρειν τὰς χεῖρας: nec planum est, quid intelligat. Sed certum est Comicum intelligere de manuum exertatione, quæ fiebat in ferendis suffragiis. Quod aiunt mulieres solitas esse αἴρειν τὰ σκέλη, sensus est obscœnus. Id Martial. dixit, tollere pedes. Palmer. Veteres Athenienses nimirum in faciendis psephismatis, sive plebiscitis, porrectione manuum sententias suas declarare solebant: qua de re v. præter alios elegantissimum Muret. in Var. Lect. Lib. x. cap. 9. Formula autem verborum, quæ præconi in ejusmodi rebus usitata erat, hæc traditur a Schol. Æschyli ad Suppl. [629.] Ἀράτω τὰς χεῖρας, ὅτῳ ταῦτα δοκεῖ. Observavit itidem Muretus dicto loco. Kust.

265. αἴρειν τὰ σκέλη. Notius est quid sit pedes tollere. Martial. 'Tolluntur-

que pedes, o medicina gravis!' Juvenal. 'Et tollit pendentis præmia coxæ.' Licet fortasse diversum sit schema συνουσίας, et alibi longe alia res agatur. Cicero alicubi ad Atticum: 'Noli, inquam, de uno pede sororis queri. Licet etiam alterum tollas.' Ibi de P. Clodio viro optimo agit. Faber. In Lys. 229. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰς Περσικάς. Quid sit *tollere pedes*, ostendit versu illo Ovid. de A. A. iii. 775. Milanion humeris Atalantes crura ferebat. Gons. de Salas ad Petron. cap. 55. ubi plura dabunt alii interpretes. Brunck.

267. De constructione v. Schæf. Melet. p. 88. sq.

268. τὰ χιτώνια male redditum in versione per *vestes*. Verti debuit, *tunicas succingite*. Hunc locum explicat Oct. Ferr. de Re Vestiaria partis ii. lib. iv. p. 149. seqq. Brunck.

270. ὅτει κκλησίαν (sic) m. pr. Ms. Monac. Dobr.

271. μέλλοι. Legendum μέλλει. Schæf.

275. τἀνδρεῖά γ' ἅπερ. Perperam vulgo τἀνδρεῖα τάπερ. In binis Codd. τἀνδρεῖα θ' ἅπερ. Articulo præpositivo ὁ voce relativi ὃς, Tragici quandoque utuntur, Aristoph. nunquam; ut nec eodem articulo utitur vice pronominis οὗτος vel αὐτὸς, quod observavi ad Pl. 44. ubi male excusum ὃς pro ὁ. Brunck. θαἰμάτια Ald. recte. Male citat vulgatum Toup. in Suid. i. p. 146-47. τἀνδρεῖά γ' ἅπερ ε. ἐπαναβάλεσθε Toup. partim ex Suid. in Suid. i. p. 147. Corrige obiter καταβάλλουσ' in Alexid. apud Athen. xiii. 3. p. 568. Hermip. ib. ii. 15. p. 56. c. πάντες ἐμβαλοῦσιν αἰεί. Pors. τάπερ Ms. Monac. Dobr.

276. ἐπαναβάλεσθε per λ simplex Suid. ed. Ms. in v. et bis περιστολίζεσθε. Pors. Lege ἐπαναβάλεσθε. Bent. ἐπαναβάλεσθε. Sic bene alter Reg. [et Zon. i. p. 819.] Sed sine Cod. ope tolli poterat editionum menda ἐπαναβάλλεσθε. Hunc locum emendaverat Toup. ad Suid. i. 416. Brunck. ἐπανεβάλλεσθε (sic) Ms. Monac. Dobr.

277. ᾄδουσαι. Apparet quandoque cantantes ire solitos in concionem. In Vesp. 219. Berg.

281. Πνύχ'. Ita Junt. Farr. et Brub. Ald. autem et Nupera (K.) Πύκν'. Berg. V. dicta ad 243. Dind. Lege Πνύκ' et 283. πνύκα ut Suid. in Ὑπαποτρέχειν. Bent. πύκν' Ms. Monac. Dobr.

282. Lege σπεύσαθ'. Bent. σπεύσαθ'. Vulgo corrupto metro σπεύσασθ', quod etiam sine Cod. emendari poterat. Illud est in altero Reg. Brunck. L. σπεύσαθ'. Pors. Pers. om. Ms. Monac. Dobr.

283. Lege omnino ὀρθρίοις Junt. 1515. ex Suid. v. ὑπαποτρέχειν. V. Ran. 1391. Valck. ad Theocr. vii. 21. Toup. Epist. Crit. p. 26. et corrige μεσονύκτιοι apud Theocr. xiii. 69. ὀρθρίοις Suid. ὑπαποτ. (ante ὑπάγγελτος sc.) sed hunc versum om. Ms. altero posito. Mox vero utrumque habet in ordine. πύκνα Suid. Ms. [V. ad Hec. 979. Opp. p. xciii. Dobr.] Pors. ὀρθρίοις Ms. Monac. Dobr. Πνύκα. Hic etiam Edd. illæ ita variant et conveniunt. Berg.

284. Scal. πάσπαλον: sed potius πασπάλην. Bent. Gallice eadem ratione dicimus, *Vous n'y gaignerez pas un clou. Il n'y a pas un clou à gaigner.* Sunt tamen quibus legendum videatur, οὐδὲ πάσπαλον, vel οὐδὲ πασπάλην, i. e. *granum milii*, vel rem nullius momenti. [Apud Biset. hæc commemorantur. Nescio unde hauserit.] Unde ab Hes. vertitur, τὸ τυχόν: Gall. *un zest*. Hæc utut sunt, tamen haud sane quidquam mutarim; imo illud prius multo magis placet, et κωμικώτερον videtur, *ita ut ne paxillum quidem ligneum lucrentur, unde se domi suspendant.* Faber. μηδὲ πάτταλον. Citat Suid. v. Πάτταλον. Kust. Schol. τὸ τυχόν. οἱ γὰρ ὕστερον ἐλθόντες οὐκ ἐλάμβανον τὸ ἐκκλησιαστικόν. nempe triobolum: infra 380. ad redeuntem ex concione: τριώβολον δῆτ' ἔλαβες; dein ille: εἰ γὰρ ὤφελον, ἀλλ' ὕστερος νῦν ἦλθον. V. et mox 292. Quod autem ad οὐδὲ πάτταλον attinet, videtur id proverbiale esse, aut allusio ad Proverbium: παττάλου γυμνότερος. quod occurrit apud Aristænet. Ep. 18. lib. ii. ὡς δὲ λοιπὸν τὸν ἀθλίως ἐρώμενον ἐψίλωσαν χρημάτων, καὶ κατέστησαν παττάλου γυμνότερον, ἀπέλιπον αὐτὸν ἐν πενίᾳ δήπου μυρίᾳ. Dicitur autem οὐδὲ πάτταλον, ut οὐδὲ γρὺ, et similia, quæ congessi ad Plut. 17. ubi etiam πασπάλη, quod forte erit, qui in isto etiam loco reponere velit. Berg. μηδὲ πάτταλον. Sic etiam bini Codd. nec sollicitari debet. πασπάλην, quod a poetæ manu esse suspicari quis possit, occurrit Vesp. 91. diverso modo constructum: ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην. V. Piers. ad Mœr. p. 330. Brunck.

285. ἐστι. ἔστι. Reisig. τοῦτο τὸ ῥῆμα Suid. in ἐξολ. Pors.

286. Elm. in Mus. Crit. Cantabrig. n. iv. p. 483. καὶ μήποτ' ἐξολίσθῃ. i. e. ἐξολισθέτω. Aristoph. enim ὡς finale cum conjunctivo non dicere sine ἄν. Dind.

287. ἡμᾶς. Pronomen hoc non pendet ab ἐξολίσθῃ. Ordo est: τοῦτο γὰρ χρὴ μεμνημένας ἡμᾶς ἀεὶ λέγειν, ὡς μήποτ' ἐξολίσθῃ. Brunck. ὁ γὰρ κ. Suid. ed. Ms. ἐξολ. Pors.

288. Lego ἐνδυόμεναι, atque ita verti. [*aggressæ* vertit. Dind.] Schol. καταδυόμεναι εἰς τηλικαύτην τόλμαν λάθρα. Faber. ἐνδυόμεναι. Sic recte Faber. Vulgo ἐνδούμεναι, quod nihili est. Brunck. ἐνδυόμεναι Ms. Monac. (v. 332.) Dobr.

289-310. Egregiam carmini olim pro corruptissimo habito opem præstitit Cod. Rav. Adscribam totum locum, emendatis levibus vitiis, quæ in ed. Lips. relicta sunt. In plerisque sequutus sum Pors. a quo emendatum hoc carmen exhibuit Gaisford. ad Hephæst. pag. 316. Dind. Ἡμιχόριον. (1) στροφή. χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ἄνδρες· ἠπείλησε γὰρ | ὁ θεσμοθέτης ὃς ἂν | μὴ πρῴ πάνυ τοῦ κνέφους | ἥκῃ κεκονιμένος | (5) στέργων σκοροδάλμῃ, | βλέπων ὑπότριμμα, μὴ | δώσειν τὸ τριώβολον. | ἀλλ', ὦ Χαριτιμίδη, | καὶ Σμίκυθε καὶ Δράκης | (10) ἕπου κατεπείγων, | σαυτῷ προσέχων, ὅπως | μηδὲν παραχορδιεῖς | ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι· | ὅπως δὲ τὸ σύμβολον | (15) λαβόντες ἔπειτα πλησίοι καθεδούμεθ', ὡς | ἂν χειροτονῶμεν | ἅπανθ', ὁπόσ' ἂν δέῃ | τὰς ἡμετέρας φίλας. | (20) καίτοι τί λέγω; φίλους | γὰρ χρῆν μ' ὀνομάζειν. De toto carmine hæc monuit Hotib. "Miror, huic loco tam adhæsisse Brunck. Sane strophicus est, quod nec fugerat Dawes. Misc. Crit. p. 305. sqq. [538. sqq. Kidd.] Constant autem hæ strophæ 12. versibus, quorum primus, Brunck. quoque observante, est asynartetus ex dimetro iamb. et dimetro troch. cat., reliqui præter 6 et 8 sunt asynarteti ex duobus anacreonteis catal., quorum duo, 3 et 10, catalectici, 6 vero et 8 sunt ejusdem generis brachycatalectici. Comica licentia hi iambici (nam iambicæ formæ hi anacreonteï) secunda regione usurpant anapæstum. Metrum recurrit Equ. 1119. seqq." Dind. Hic et mox om. Ἡμίχ. et versus dividit ut in vett. edd. Ms. Monac. Dobr. (2) ὡς ἂν μή, etc. Sane non est Græcum, ἠπείλησε ὡς δώσειν. Deinde laborat oratio: quamobrem lego ὃς ἂν μή. Ceterum non est quod Biseto credas, qui hæc, βλέπων ὑπότριμμα, et στέργων σκοροδάλμῃ, ridicula et barbara trajectione ad Thesmothetam refert. Quippe ad eos refertur qui δικάσοντες ἥκουσιν. Et ita intellexerat Schol. quem ille ducem sequi poterat. Faber. ὃς ἂν μὴ πρῴ —. Sic bini Codd. recte. Vulgo ὡς ἄν. Fabri certissima emendatio in novissima Bat. recepta fuit. Brunck. ὃς ἂν e Suida v. πρῴ et κεκονιμένος restituit Dawes. p. 305. De usitatissima orationis structura v. Schæf. ad L. Bos. p. 264. Dind. ὡς ἂν Ald. Junt. 1515. 1525. Ms. Monac. ὃς Mss. et Suid. Dobr. ὃς Suid. ed. Ms. et πρῷ ἢ κεκονιμένος οὗς Ms. in πρώ. Pors. (3) πρῴ πάνυ τοῦ κνέφους. Hinc oritur non levis suspicio, quod hæc fabula prodierit Lenæis Liberalibus hieme, ut Comici fictio concordet cum tempore, quo repræsentabatur fabula. Nam tunc hiems erat, et dies brevissimi: ideo diluculo cogebatur populus; non vero tam mane verno tempore, jam diebus satis prolixis. Palmer. (4) ἥκει Suid. in Κεκονιαμένος. Bent. κεκονιμένος. Ed. Genev. male habet κεκονιαμένος: at reliquæ edd. κεκονισμένος, a κονίζω: quod licet non damnem, præferendum tamen ei censui τὸ κεκονιμένος, auctoritate Suid. v. κεκονιμένος, et v. πρώι, ubi locus hic Comici citatur. Significat autem κεκονιμένος proprie *pulvere respersus*; et figurate, *festinabundus*: quoniam qui festinant, inter currendum pulvere perfundi solent. Usus est hac voce præter alios Lucian. scriptor tersus et Ἀττικώτατος, diversis in locis: ut in Timone p. 141. Ed. Amstel. [t. i. p. 156. ed. Reitz.] συνθέουσι κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶντες. Idem in Dial. Mercur. et Maiæ, p. 233. [t. i. p. 275.] ἡμεροδρομοῦντα καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον. V. eundem de Gymnas. p. 270. et 271. [t. i. p. 912.] ubi vox illa proprio sensu capitur, et *pulverulentum* significat. [κεκονιμένοι e Philostr. Heroic. p. 681. (64. Boiss.) addit Kidd. ad Daw. p. 541.] Alterum autem verbum κονίζειν, unde κεκονισμένος, apud scriptores Atticos non æque frequens est. Kust. κεκονιμένος. Sic bene uterque Cod. ut legi volebat Kust. Minus bene vulgo κεκονισμένος. Brunck. κεκονιμένος Suid. ed. Ms. in vv. κεκονιμένος. πρώ. probante Kust. in indice. βλ. ὑ. στ. σκ. Eodem ordine Suid. ὑπότ. Pors. κεκονισμένοις (sic) edd. κεκονισμένος Rav. Dobr. (5) Pro στέργων quod agnoscit Suid. in Ὑπότριμμα legerim βλέπων ὑπότριμμα κἀρ-εὔγων σκοροδάλμην: sic alibi κρομμυοξυρεγμίας [Pac. 518.] Bent. Pro στέργων, quod agnoscit Suid. in ὑπότριμμα, legerim βλέπων ὑπότριμμα, κἀ | ρεύγων σκοροδάλμην. Kidd. ad Dawes. p. 541. (5-8.) Dawes. Βλέπων ὑπότριμμα, Στέργων σκοροδάλμῃ· ἀλλ' Ἄγ', ὦ Χαριτιμίδη Καὶ Σ. Quatuor primas voces transponit Pors. τὸ ante τριώβολον om. edd. non Mss. Utraque lectio per se proba, sed articulum poscit metrum. Tum ἀλλ' ὦ edd. Mss. σὺ δ' Pors. Nempe συ ita fere σ scriptum, ut sæpe in Phot. Galeano, facillime in ω abit. Exempli gratia in Vesp. 1426. ἀβδάρει Suid. V. etiam Pors. Opp. p. 277. Hoc dato, cetera sponte sequuntur. χάριτι μία ἢ καὶ edd. ΧΑΡΙΤΙΜΙΔΗ καὶ Brunck. Charitimides clas-

sis Atticæ dux apud Ctesiam post Herodot. Wessel. p. 818. Dobr. (6) βλέπων ὑπότριμμα, στέργων σκοροδάλμη, μὴ δ. τὸ τριώβ. Legam potius σκορόδαλμα a σκορόδαλμος, quomodo dicuntur ἄναλμος, ἔφαλμος. Certe nusquam alibi in his versibus eo loco syllaba longa pro brevi est, quanquam ex regula iambicorum et hoc licebat. Hotib. Sustuli vitium metricum transpositis duobus versibus. Eodem modo Pors. apud Gaisford. Dind. βλέπων ὑπότριμμα. Poeta, *asper, acerba tuens.* Ceterum hæc amat Aristoph. Ἐν Ἱππεῦσι [631. Br.] dixit, βλέπειν νάπυ [νᾶπυ]. Et ἐν Βατράχοις [603.] dixit βλέπειν ὀρίγανον. Faber. Schol. δριμύ. nempe ut βλέπειν νάπυ in Eq. 627. et similia. ὑπότριμμα autem est in re culinaria, *intritum;* quod forte quandoque ex amaris et acribus fuit compositum. Hoc loco poterit ita etiam accipi ut πρότριμμα, in Nub. 446. Berg. (7) μὴ δώσειν τριώβ. Nisi quis mature venerit, ei se non daturum mercedem, juravit Thesmotheta. In Vesp. 696. ὅστις ἂν ὑμῶν ὕστερος ἔλθῃ τοῦ σημείου, τὸ τριώβολον οὐ κομιεῖται. Berg. τὸ τριώβολον. Articulum, qui in impressis omissus est, exhibent ambo Codd. Brunck. Cf. Reisig. i. p. 175. Dind. (8) ἀλλ' ὦ Χαριτιμίδα, ἢ καὶ Σμίκυθε. Sane an Charitimias sit nomen Græcum, viderint alii. Utut sit, certum est hunc versum laborare. Quid autem istud ἢ sibi vult? Lego: ἀλλ' ὦ Χαρίδημε, καὶ Σμίκυθε, καὶ σὺ Δράκη. Illud autem σὺ longum habebitur propter literas sequentes Δρ. Faber. Lege Χαριτιμίδη. Bent. Sic in primariis editt. legitur hic versus, ut in membr. ἀλλ' ὦ χάριτι μία ἢ καὶ σμίκυθε καὶ δράκη. In recentioribus vero alia syllabarum distinctio, quam exhibet etiam alter Reg. ἀλλ' ὦ Χάρι τιμία, ἢ καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκη. Depravatam scripturam alii aliter restituere tentarunt, sed pariter omnes luserunt operam. Literis capitalibus, quæ olim solæ in usu erant, ista scribas, et verum facile deprehendes nomen: ΑΛΛΩΧΑΡΙΤΙΜΙΑΗΚΑΙ. Perperam A aut scriptum, aut lectum fuit pro Δ, quod millies contigisse tironibus jam notum, cujusque rei exemplum enotavi ad Thesm. 456. Scriptum erat in antiquioribus libris ΩΧΑΡΙΤΙΜΙΔΗ ΚΑΙ. Hoc certissimum est. Vides quam facile erat mendam illam eluere, modo quis recta methodo usus fuisset. Hac occasione ridiculum errorem ostendam, quo obscuratur lex Attica ab Æschine prolata in Orat. c. Tim. p. 23. ed. Cantabr. [p. 60. Reisk.] μεταξὺ ἀνηκέστως λέγῃ. Istud ἀνηκέστως torsit interpretes, idque qui melius eorum explicare sibi visus est, nihil adtulit sani. Transpositæ literæ sunt librarii culpa: scribere debebat ἀνεστηκώς. Ut autem e diverticulo in viam revertar, observandum superest codicem utrumque exhibere Δράκης. Sic Lys. 254. Χώρει, Δράκης, ἡγοῦ βάδην. Brunck. Χάρι τιμία. Potius Χαριτιμία, ut Biset. Hunc v. Faber ita legit: ἀλλ' etc. Hoc magis placet. Compellat autem fœminas nominibus virorum. Smicythus et Draces occurrit alibi etiam apud Comicum. Berg. ὦ Χάρι τίμιε. *Charis* vel *Chares* est nomen propr. Reisk. χάρι τιμία ἢ Ms. Monac. Dobr. (9) δράκη edd. δράκης Mss. et Dawes. Dobr. (11) Bini Codd. ut et Suid. (v. ἕπου) et ed. Bern. Junt., habent: ἕπου κατεπείγων, σαυτῷ προσέχων, ὅπως. quod Ald. lectioni κατεπείγων σαυτὸν, προσέχων— præferri debuit, et reponi velim. Brunck. Lege σαυτῷ προσέχων νοῦν cum Fabro et σαυτῷ Suid. (Ms.) in Παραχορδιεῖς. (sic) recte. Bent. σαυτὸν duæ edd. et Dawes. σαυτῷ 1515. et ut videtur Rav. quod paulo melius judicabat Pors. Ita etiam Bent. Dobr. (12) μηδὲν παραχορδιῇς. Schol. παρὰ ῥυθμὸν ποιῇς, μηδὲν παραφθέγξῃ· Metaphora a Musicis. Mallem autem παραχορδιῇ aut παραχορδιεῖ, a παραχορδίζω. Fut. Att. παραχορδιοῦμαι 2 Pers. παραχορδιεῖ. Berg. παραχορδιεῖς. Locum hunc exponit Suid. v. παραχορδιεῖς. Cf. Hes. v. παρακεχόρδικε. Kust. Vulgo παραχορδιῇς, quod non solœcum modo, sed etiam barbarum est: dedissent saltem παραχορδίσῃς. Sed ὅπως cum futuro indicativi construi debet, ut jam sæpius monui, et παραχορδιεῖς ad certam Att. normam reposuissem, etiamsi alter Reg. cum Suid. id non subministrasset. Brunck. Kidd. ad Dawes. p. 542. citat Antiatt. in Bekk. Anecd. 113, 2., qui vereor ut hunc locum spectaverit. Dind. παραχορδιῇς edd. ·εῖς Ms. et Suid. Pors. παραχορδιῇς Ms. Monac. Dobr. (14) Mirum Pors. (ad Hec. 402.) errorem notavit Seidler. ad Eurip. Troad. p. 20. Dind. Suid. σύμβολον.— ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν ἀπὸ τοῦ α ἕως τοῦ κ τὸ σύμβολον λαβόντες, ἔπειτα πλησίοι καθεδούμενοι. Lege et distingue, ἕως τοῦ κ. Τὸ σύμβολον—καθεδούμεθα. Quæ leguntur apud Aristoph. Eccl. 296. Pors. (15) In membr. et in ed. Bern. Junt. pro πλησίον est πλησία, quod Att. genuinum esse possit, ut πότερα pro πότερον. In ed. Ald. aliisque est πλησίοι. Male uterque Cod. καθεδοῦμεν, et seq. v. ὅπως ἂν δέῃ. Brunck. πλησίοι, quod in Rav. quoque est, probavi cum Pors. Dind. πλησίοι duæ edd. et Dawes. πλησία 1515. πλη-

σίον Brunck. et ni fallor Pors. πληθίοι (sic) Ms. Monac. Dobr. (18) ὁπόσων ἂν δέῃ ταῖς ἡμετέραις φίλαις. Reisk. (21) Ald. Gry. χρῆν μ'. Bent. χρῆν μ' ὀνομάζειν. Sic bini Codd. et primariæ edd. In recentioribus pronomen omissum. Brunck. L. ex Ald. χρῆν μ' ὀνομάζειν. Pors. χρῆν μ' (vel χρῆν μ') edd. et Mss. μ' om. ed. Kust. et Dawes. Si recte memini, servari posse pronomen censebat Pors. Dobr. Ἡμιχόριον. (1) ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομεν τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεως | ἥκοντας, ὅσοι προτοῦ | μὲν ἡνίκ' ἔδει λαβεῖν | ἐλθόντ' ὀβολὸν μόνον | (5) καθῆντο λαλοῦντες | ἐν τοῖς στεφανώμασιν· | νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν. | ἀλλ' οὐχί, Μυρωνίδης | ὅτ' ἦρχεν ὁ γεννάδας, | (10) οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα | τὰ τῆς πόλεως διοι- | κεῖν, ἀργύριον λαβών, | ἀλλ' ἧκεν ἕκαστος | ἐν ἀσκιδίῳ φέρων | (15) πιεῖν, ἅμα τ' ἄρτον αὖ, | καὶ δύο κρομμύω | καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας. | νυνὶ δὲ τριώβολον | ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν | (20) πράττωσί τι κοινὸν, ὥσ- | περ πηλοφοροῦντες. (1) ἕτερος χορὸς præf. Ms. Monac. Dobr. Huic versui in membr. præfixa nota χορὸς ἕτερος, quod idem est ac ἡμίχορος: quæ nota versui etiam 289. præponi debuit. [sed ἡμιχόριον scribi debebat. V. Seidler. ad Eurip. Troad. p. 21.] ὠθήσομεν est in membr. In altero ὀνήσομεν: vulgo ὠθήσομαι. ["ὠθήσομαι etsi potest ferri, quia Chorus loquitur; tamen satius multo est, ὠθήσομεν." Faber. ὠθήσομεν etiam Rav., et alteri scripturæ recte hoc cum Brunck. prætulit Elm. ad Eur. Med. p 141. 289. ὠθήσομαι Pors. ap. Gaisf. et ad Hec. 402. Dind.] In utroque τούσδε τοὺς ξένους. Melior est Ald. lectio τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεως, modo ἄστεος per ο scribatur. [V. Buttmann. Gram. t. i. p. 193.] Brunck. Lege et distingue ὅρα δ' ὅπως ωθησομαι, τους τε τους εξ αστεως Ηκοντας, ὅσοι· προτου—. Verte, *vide quantum prememur, et illos ex urbe venientes, quam multi sint.* Sanctamand. ap. Burges. ad Dawes. p. 428. Retinui [in versione] vocem *astu*, qua et Terent. usus. καὶ γὰρ, et ita arbitror, ἔοικεν ἐνθάδ' ὁ ποιητὴς ταύτῃ χρώμενος πρὸς τὴν ἀντιδιαστολὴν τῶν λοιπῶν πολιτῶν, ἀλλ' οὔγε ἀστῶν ὄντων μὰ Δία. Faber. (4) ἐλθόντ': lege ἱκόντ'. Bent. Turbatum verborum ordinem restituit Pors. Male Rav. ἐλθόντας. Eandem scripturam recepit Brunck. hac nota adscripta "Sic bini Codd. Vulgo ἐλθόντ'." Dind. λαβεῖν ὀβολὸν μόνον. Merces comitialis et judicialis aliquando fuit unus obolus; in Nub. 861. ὃν πρῶτον ἔλαβον ὀβολὸν Ἡλιαστικόν. ubi v. Schol. ad duos obolos judiciales alludit in Ran. v. 140. ubi v. Schol. trioboli sæpius meminit. Berg. ἐλθόντ' ἕ. λ. edd. pejus etiam Mss. ἐλθόντας ἕ. λ. Emendavit Dawes. ἐλθόντ' ἔδει Ms. Monac. Dobr. Ad h. vers. Kidd. ad Dawes. p. 542. "leg. ἱκόντα." Non intelligo, ut multa in isto libro. Dind. (5) καθῆντο. In utroque Cod. ut in ed. Bern. Junt. pro ἐκάθηντο λαλοῦντες est κάθηντο λαλοῦσαι. Prius adsumi potuit; sed καθῆντο excudi debuit. V. not. ad Thesm. 479. Brunck. κάθηντο quoque edd. Ald. Basil. 1532. Pors. (6) Versum in edd. omissum supplet Rav. Athen. xv. p. 685. b. ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις δὲ Ἀγαθοῖς Φερεκράτης ἢ Στράττις φησί, Λουσάμενοι δὲ πρὸ λαμπρᾶς ἡμέρας ἐν τοῖς στεφανώμασιν, οἱ δ' ἐν τῷ μύρῳ, λαλεῖτε περὶ σισυμβρίων κοσμοσανδάλων τε. Vulgo λαλεῖται. V. an potius legendum sit λαλεῖτ' ἀεὶ, nam de metro nil expedio. De μύρῳ cf. Eq. 1372. Eupolis apud Schol. ad Vesp. 1263. χειμωνίας ἐκεῖνος ἀμέλει κλαύσεται. Ὅτι ὢν ἄγροικος ἵσταται πρὸς τῷ μύρῳ. Θεῶν ἕνεχ' ὡς ἔπλευσε κακὸς ὢν εἴσεται. μύρῳ pro μορίῳ audacter repono, de ceteris non valde contendo. Dobr. ἐν τοῖς σ. om. Ms. Monac. Id. (8) ἀλλ' οὐχὶ Μυρωνίδης. Prima facie hic locus mihi suadebat, hanc fabulam debere poni in ordine primarum, quas composuerat Comicus. Nam illa verba ἐν ἀσκιδίῳ φέρων πιεῖν ἅμα τ' ἄρτον etc. videbantur esse ejus qui viderit et meminerit: at Myronides ille Remp. tractabat anno 24 post fugam Xerxis, et annis 26 ante bellum Peloponnesiacum, et eo anno vel circiter superavit Bœotos ad Œnophyta, ut notat Euseb. in sua chronologia. Sed postea cum accuratius id pensitavi, et annos numeravi, mutavi sententiam. Nam et potuit post eam victoriam plures annos vixisse Myronides; nam de anno, quo mortuus est, nihil dicunt Historici, qui exstant, et senes septuagenarii poterant eum vidisse adolescentes, et senes ut plurimum se seniores faciunt, et omnia se vidisse mendaciter jactant, quod comice taxat Aristoph. Itaque non pugnat hic locus cum aliis, quos notavi innuere hanc fabulam prodiisse non multum ante Plut. Palmer. Occurrit et in Lys. 804. V. Thucyd. lib. i. [c. 105. et 108.] Berg. (9) γεννάδας edd. Dobr. (11) πόλεως edd. πόλεος Dawes. Dobr. (12) ἀργύριον λαβών. Vulgo φέρων, quod poeta pro suo agnosci nolit, quum sequens versus in idem participium φέρων desinat, quæ librario causa fuit erroris. λαβὼν propriam in suam sedem revocavi. V. 186. 187. 302. et 309. et cf. not. ad 614. Brunck. Pors. ap.

Raisf. φέρων retinuit. Recte etiam Rav. λαβὼν. Dind. φέρων edd. Mss. Dawes. λαβὼν probabiliter Brunck. judice Pors. V. ad Eq. 987. Dobr. φέρων Ms. Monac. Id. (14) ἀσκιδίῳ. Poll. x. 72. testatur, Aristoph. in Ach. voce ἀσκίδιον usum esse. Sed hodie vox ista in ea fabula non reperitur. Quare fieri potuit, ut Pollux per errorem μνημονικὸν Ach. pro Eccl. nominaverit. Kust. (15) ἄρτον αὖ. f. ἄρτον αυον. Reisk. Quod insertum exhibent impressi αὖ, non agnoscunt Codd. In membr. δύω recte alter δύο. Brunck. Legendum versus causa ἀρτίδιον vel ἄρτιον, sententiæ ἂν pro αὖ, sicut statim habes καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας. ἧκεν ἂν, solebat advenire. Hotib. αὖ: lege ἕν—α καί. Bent. ἄρτον αὖ καὶ δύο edd. αὖ om. Brunck. Mss. non Rav. ἂν Dawes. probante Pors. Dobr. (16) Excidit syllaba. Dawes. κάσως, ad quod in Kidd. ed. p. 546. hæc adscripta sunt "κάσως indiligens nimium exaravit R. D.; melius forte καίσως quod exprimit P. P. D." Ne ille P. P. D. quidem recte: debebant saltem κᾶσως, etsi est cur de hoc quoque dubitem. Melius Pors. καὶ πρός. Dind. (17) τρεῖς ἂν ἐλάας. Tres quatuorve oleas. Ea autem proprietas est τοῦ ἂν hoc loco. Faber. (21) ὥσπερ π. ὡς χειροτέχναι καὶ μισθωτοί. Ms. Monac. Dobr. Lege in strophicis: χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν | ἄνδρες· ἠπείλησε γὰρ | ὁ Θεσμοθέτης, ὃς ἂν | μὴ πρῴ πάνυ τοῦ κνέφους | ἥκῃ κεκονιμένος, | βλέπων ὑπότριμμα | στέργων σκοροδάλμην, | μὴ δώσειν τὸ τριώβολον | κ. τ. λ. et in antitheticis ὅρα δέ πῶς εὖ θήσομεν | τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεος | ἥκοντας, ὅσοι πρὸ τοῦ | μὲν, ἡνίκ' ἔδει λαβεῖν | ἐλθόντ' ὀβολὸν μόνον, | καθῆντο λαλοῦντες, | ἐν τοῖς στεφανώμα- | σιν· νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν | κ. τ. λ. Inter quæ reposui ὅρα δὲ πῶς vice ὅρα δ' ὅπως: quæ frustra allegavit Pors. ad Hec. 402. lectiones pravas ad tuendum. Neque commentum illud persuasit Elm. ad Ach. 930. [in Auctar. p. 138.] cujus tamen conjectura οὕτω est parum felix. Mox ὠθήσομεν præbent Mss. 2. alter ὀνήσομεν; reposui εὖ θήσομεν bene disponamus scil. ἐν τοῖς στεφανώμασι in vulgi stante corona.— Deinde ad cantus mediam partem lege ὅπως δὲ τὸ σύμβολον | λαβόντες ἔπειτα πλη- | σίοι καθεδούμεθ', ὡς | ἂν χειροτονῶμεν | et in antistrophis ἐν ἀσκιδίῳ φέρων | ἔσθειν ἅμα τ' ἄρτον ἕν' | ἂν καὶ δύο κρομμύω | καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας. Inter hæc reposui ἔσθειν vice πιεῖν: etenim ludit comicus in proverbio κρόμμυα ἐσθίειν: quod sane facere solent ii, qui lacrymas extorquere volunt ex oculis alioqui siccis. Et ne quis hæreat de ἔσθειν, adeat Suid. ἐσθόμενος— ἔσθω γὰρ τὸ ῥῆμα καὶ ἔσθοντες, ἐσθίοντες. Denique vice αὖ dedi ἕν' ἂν, et sane ἕν-α voluit Bent. et ἂν Hotib. et Elm. ad Ach. 163. Burges. in Class. Journ. n. 27. p. 225. sq. In fine carminis Brunck. hæc adnotavit: "Quæ a binis Semichoris hic recitantur, nullam fere metri formam habere, recte observavit Dawesius, qui ea in xl. versiculos divisit, sibi antistrophice respondentes: quod ut procederet, necesse habuit quædam recidere, quædam inserere, alia immutare. Vix ego credam verba μὴ δώσειν τὸ τριώβολον, v. 292. glossema esse, quo carere sententia possit. In codd. distincti sunt postremi duo versus, ut vulgo: ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν πράττωσί τι κοινὸν, ὥσπερ πηλοφοροῦντες. Primus in utroque Semichoro versus asynartetus est ex dimetro iambico et dimetro trochaico catal. utque duo isti sibi congruunt, probabile est decem sequentes singulis singulos olim congruisse. Librariorum fraude luxata sunt metra, quæ cujusnam fuerint generis quum ignoremus, eorum restitutionem tentare temerarium esset. In altero Semichoro quædam deesse videntur. Prioris duo ultimi versus ad senariorum formam facile redigi possunt: ἅπανθ', ὁπόσ' ἂν τὰς ἡμετέρας φίλας δέῃ. | καί τοι τί λέγω: φίλους γὰρ ὀνομάζειν μ' ἐχρῆν. Sed hoc nihil expedit." Hæc Brunck. Dind.

311. ἀνήρ τις Βλέπυρος præf. ut videtur Cod. certe infra Blepyrum nominat. Ms. Monac. Dobr.

312. ἡ δ' οὐ φαίνεται. In Rheso Eurip. 865. χρόνον γὰρ ἤδη φροῦδος ὢν οὐ φαίνεται. *Diu enim jam abest et nusquam apparet.* Berg.

315. Complectar hac nota aliorum errores.—ὅτε δ' ἤδ' ἐκεῖνο. Non hic locum habere debet ἤδε, unde istud ἤδ' fictum. Sed legendum ὅτε δ' ἤδη 'κεῖνο etc. quod elegantia non vulgari respondet ἐκ παραλλήλου huic alteri ἤδη, quod in versu sequenti legitur. Quamobrem sic lege et interpunge: ὅτε δ' ἤδη 'κεῖνο, ψηλαφῶν, οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν, ὃδ' ἤδη τὴν θύραν Ἐπεῖχε κρούων κοπρεαῖος. Quodsi Latinis non placeat, haud magni interest; nam Græcis hominibus hæc scribuntur. Faber. Observa elisionem vocalis longæ ante brevem; ἤδ' enim pro ἤδη est. Nec audiendum puto Fabrum, qui legit: —ὅτε δ' ἤδη 'κεῖνο—peccat enim contra legem metri. V. Pac. 690. Berg. f. ὅτε δ' ἐζήτουν ἐκεῖνο. Reisk. Lege ὅτε τῇδ' ἐκεῖσε: immo δὴ δ': v. 827. Bent. ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο. Perperam vulgo ὅτε δ' ἤδ' ἐκεῖνο: id est, ὅτε δὲ ἤδη ἐκεῖνο, ubi

ultima in ἤδη eliditur, quæ elisionem non patitur. Recte in membran. scriptum, ut edidimus: in altero ὅτε δῆτ' ἐκεῖνο. Sic supra 195. ὅτε δὴ δ' ἐγένετ', ἤχθοντο. Vesp. 121. vulgo etiam legitur ὅτε δὴ δὲ ταῖς τελεταῖς οὐκ ὠφέλει. Necesse non est itaque rescribere ὅτε δ' οὐδ' ἐκεῖνο, quæ conjectura est Toup. ad Suid. iii. 312. Brunck. cui assentitur Pors. Append. ad Toup. iv. 481. De numeris hujus versus v. Reisig. i. 13. 10. 229. et Hermann. Elem. doct. metr. p. 138. sq. Dind. Lege ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο. V. ad Lys. 523. [V. Append. ad Toup. p. 481. penult. Dobr.] Pors.

316. θύραν. Græci Latinique per θύραν et portam, podicem intelligunt. Exempla obvia sunt; et quædam alicubi collegit Magnus ille Josephus. Faber.

317. ἐπεῖχε κρούων. *Instabat pulsando.* Pace 1122. παῖ' αὐτὸν, ἐπέχων, τῷ ξύλῳ. Berg. κοπρεαῖος. Nomen a Poëta fictum, quasi Stercoreum dixeris, vel Merdaceum: debet autem non intelligi intestinum rectum, quod quidam putant; sed onus procidentis stercoris, et podicem opprimentis exitu jam maturo. Faber. Sic ἀνὴρ κόπριος in Eq. 898. et hic in Eccl. 362. per ἄνθρωπον Ἀχραδούσιον intelligit τὴν ἀπὸ ἀχράδος κόπρον. Berg. Perperam codd. et B. Junta κοπραῖος. Brunck.

318. ἡμιδιπλοΐδιον. 332. κροκώτιον id vocat et χιτώνιον 374. Berg. ἡμιδιπλοΐδιον Toup. in Suid. iii. p. 312. (Append. ib. p. 481.) Pors.

319. Περσικὰς ὑφέλκομαι. 346. de eodem calceamento: ἐς τὼ κοθόρνω τὼ πόδ' ἐνθείς. Berg. ὑφέλκομαι. Verti *induo.* Id enim significat. Etsi proprie sit *attraho.* Latini eo verbo non utuntur hac notione, sed sane dicunt *detrahere calceos* pro *exuere.* Suetonius, alii. Faber. Perperam membr. ἐφέλκομαι: pejus alter ἀφειλόμην. Brunck.

320. ἐν καθαρῷ. Id est, si proprie quis vertere velit, *in loco puro,* (*ab hominibus* scilicet:) sive, in loco, ubi nullus est homo, qui nos cacantes videat. Hunc enim loci hujus esse sensum, clare patet ex versu statim sequente 322. οὐ γάρ με νῦν χέζοντά γ' οὐδεὶς ὄψεται. Faber igitur minus recte locum hunc sic vertit: *Sed ubi quis in libero et aperto loco cacaverit?* Nam contra illi, qui alvum exoneraturi sunt, quærere solent loca secreta et minus aperta: unde ἀποπατεῖν id Græci vocant; quasi dicas, *a via* vel *semite secedere.* Kust. ἐν καθαρῷ, in loco *puro* ab hominibus. Horat. Epist. ii. 271. 'Puræ sunt plateæ, nihil ut meditantibus obstet.' Significandi vim explicat Apollonius iii. 1201. ἀλλ' ὅτε δὴ ἔδε χῶρον, ὅτις πάτου ἔκτοθεν ἦεν ἀνθρώπων, καθαρῇσιν ὑπεύδιος εἰαμενῇσιν. inde ἀποπατεῖν, quia alvum exoneraturi loca secreta quærere solent. Brunck.

321. ἔστιν ἐν καλῷ. Idem est, ac si dixisset, καλόν ἐστι: i. e. *opportunum, honestum, non indecorum est.* Ea enim interdum est apud Atticos vis hujus phraseos. Kust. In Thesm. 292. ποῦ ποῦ καθίζωμ' ἐν καλῷ; Berg.

323. In Thesm. 420. δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή ex Eurip. Berg.

324. Ald. γυναῖχ'. Bent.

328-30. Βλ. νὴ — Ἀν. εἰπέ μοι — Βλ. πόθεν Ms. Monac. Dobr. νὴ τὸν Δί', αὐτὸς δῆτ' ἐκεῖνος. Perperam vulgo hæc verba Blepyro tribuuntur: alteri viro continuantur in membr. recte. Sic Mysis in Ter. Andr. iv. 6. 6. 'Quem video? estne hic Crito sobrinus Chrysidis? is est.' Eun. iii. 4. 7. 'Sed quisnam a Thaïde exit? is est, annon est? ipsus est.' Brunck.

329. τουτό σοι. Ita edd. pristinæ. Nupera (K.) τοι pro σοι. τὸ πυῤῥόν. Est quidem vestis color, sed iste putat aliud esse; nempe ut infra 1061. αὐτοῦ τι δρῶντα etc. *Videbis me cacare,* inquit. Berg. His significatur color muliebris pallæ qua indutus est Blep. quam priusquam discernat ille nescio quis, Blep. quem rubentem conspicit, a Cinesia cinædo concacatum fuisse arbitratur. Brunck. οὔτι που om. Suid. Ms. τί τοῦτο. Pors.

330. Κινησίας σου' καταπεπίληκεν. Alludit ad πυῤῥίχην Κινησίου, de qua in Ran. 153. et quia idem iste καταπεπίληκε τῶν Ἑκαταίων. V. ad Ran. 369. πόθεν; ut infra 390. Berg. Ultima hujus versus vox Blep. vulgo tribuitur, sic scripta, πόθεν; pro morata negatione, de qua v. not. ad Ran. 1455. Sed hic illa locum non habet, quum sequatur absoluta negatio οὐκ. Brunck. καταπέπληκεν Ms. Pors.

332. τὸ κροκώτιον. Crocotam et crocotulam retinuit inter vestes muliebres nostra Gallia, *cotte.* Crediderim tamen κροκώτιον, seu *crocotulam,* melius vocari vestem, seu, si liceat dicere, cycladem interiorem, *une juppe de dessous.* Sed ii, quibus res vestiaria cordi est, viderint. Sane κροκώτιον et χιτώνιον idem sunt: infra enim huic nostro Blepyro dicit Chremes: τὸ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει χιτώνιον. Ceterum versui superiori remedium faciendum est: legendum enim (quippe recto talo non stat) τὸ κροκώτιον ἀμπισχόμενος, ὃνεδύετο. Id est ὃ ἐνεδύετο. Ceterum La-

tinis nota etiam crocotula. Plaut. in Epidico [ii. 2, 17.]: 'Caltulam aut crocotulam.' Etiam designavit Virg. [Æn. ix. 614.]: 'vobis picta croco et splendenti murice vestis.' Quippe viros male viros alloquitur. Faber. Ald. κροκώτιον: lege κροκώτιόν γ': mox Fab. οὐνεδύετο v. 341. Bent. τὸ κροκωτίδιον. Sic omnino legendum, ne titubet versus. Vulgo cum metri labe τὸ κροκώτιον. Mendosius in utroque Cod. τὸ κροκώπιον. Lys. 47. τὰ κροκωτίδια, καὶ τὰ μύρα, καὶ περιβαρίδες. οὐνδύεται. Sic bini Codd. recte. Iidem etiam 341. οὔγὼ 'φόρουν, pro ὃ ἐνδύεται, et ὃ ἐγώ. Brunck. κροκώπιον (sic) Ms. Monac. Dobr.

335. ἐκέλευσα Ms. Monac. Dobr.

337. ἐκτετρύπηκε. ἐκτρυπᾶν est non per foramen exire, sed clam exire quoquo modo id facias, seu per januam, seu per fenestram, seu alia quavis ratione. Hes. ἐκτρυπῆσαι, ἐξελθεῖν λεληθότως. Eadem venustas in nostro idiomate hæsit. Dicimus enim de iis, qui clam aufugerunt, *il a fait un trou*, etc. Faber. Faber vocem hanc recte exposuit. Contrarium huic est τὸ εἰστρυπᾶν, quod Suid. exponit, παρεισέρχεσθαι. Kust.

338. ὅ. Nemini vel mediocriter in his litteris trito dubium erit quin legendum sit, ᾧ. Sic enim Attici potius, quam ὅ. Faber. Faber emendat ᾧ. At Nos nihil mutandum esse censemus. Nam ὃ hic positum est pro διὸ, *quare*. Kust. ὃ—. Sic etiam bini Codd. id est δι' ὅ. Fallitur Faber legendum censens ᾧ. V. quæ notavi ad Eurip. Hec. 13. et Phœn. 270. Apollonius i. 205. ὃ καὶ μεταρίθμιος ἦς πᾶσιν ἀριστήεσσιν —. Similis sententiæ versus est in Eurip. Med. 37. δέδοικα δ' αὐτὴν, μήτι βουλεύσῃ νέον. Ad quem v. quæ notavi. Sæpe νέον ponitur eodem sensu quo κακόν. Sic Bac. 358. κἀξαιτώμεθα ὑπέρ τε τούτου, καίπερ ὄντος ἀγρίου, ὑπέρ τε πόλεως, τὸν θεὸν, μηδὲν νέον δρᾶν. Brunck. ᾧ probat Valck. ad Eurip. Phœn. 157. Pors.

339. ταυτὰ—ἐμοὶ πέπονθας. Eurip. in Bacch. 189. ταὐτά μοι πάσχεις ἄρα. et in Cycl. 634. ταυτὸν πεπόνθατ' ἄρ' ἐμοί. Berg.

340. ᾗ ξύνειμ' ἐγώ. Ita et mulier de viro supra 38. Berg.

342. κοὐ τοῦτο λυπεῖ μ' —. Subauditur μόνον, cujus frequens est ellipsis. καὶ οὐ τοῦτο μόνον λυπεῖ με, ἀλλὰ και—. Mox 358. plena phrasis est: οὐδὲ τοῦτό με μόνον τὸ λυποῦν ἐστιν, ἀλλ'—. Brunck. Si quis plura cupiat, adeundas esse Bos. Ellipses per se intelligitur. De omisso μόνον v. præterea Porsoniana apud Monk. ad Eurip. Hippol. 359. Dind. τοῦτό πω Ms. Monac. Dobr.

344. Lego οὐδ' ἐγώ γε τὰς ἐμάς. Sed hæc delicatiora sunt et tenuiora. Faber. [quem cf. infra ad 582.] οὐδ' ἄρ' ἔγωγε τὰς ἐμάς. [Sic enim ed. Br.] Vulgo οὐδ' ἐγὼ γὰρ τὰς ἐμάς. Brunck. Recte vulg. revocavit Inv. V. Reisig. i. p. vii. οὐδ' ἔγωγε τὰς ἐμάς. Elms. ad Ach. 127. pag. 118. Dind.

345. Λακωνικάς. Atqui supra 314. dicebat τὰς ἐμβάδας ζητῶν. Distinguuntur autem hæc duo clare in Vesp. 1152. ἄγε νῦν, ἀποδύου, etc. Berg. Ald. ἔτυχεν, Gry. ἔτυχον. Bent. ἔτυχε Ms. Monac. Dobr.

346. ἱέμην. Sic Reg. alter optime. Vulgo ἵμαι, quod triplici ex causa mendosum est. Prima, quia non constat temporum ratio: ὡς ἔτυχον χεζητιῶν, ἵεμαι. Sed hoc utcunque defendi posset, quia in narrationibus solent tempora variari. Secunda, quia præsens ἵεμαι orationem solœcam reddit, sequente ἵνα cum optativo, quod sic nonnisi præteriti temporis verbo subjungi potest. Sed hoc negant etiam homines quidam, qui lexicon aliquod devorarunt, et ideo se Græce doctissimos esse autumant. Denique quod nullum colorem recipit, hoc est: ἵεμαι metrum pessundat. Prima hujus verbi semper brevis est, nisi in temporibus quæ augentur in quibus ι vi augmenti producitur. Sic Eq. 625.: εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἱέμην. Hac occasione similem mendam, quam imprudens in Eurip. Bac. reliqui, tollam. Ibi 618. tetrameter est trochaicus, qui ut rectis incedat pedibus, sic legendus est: ἵετο, ξίφος κελαινὸν ἁρπάσας, δόμων ἔσω. Male in mea ed. ut in ceteris, legitur ἵεται. Brunck. ἵεμαι Ms. Monac. Dobr.

347. μ' ἠγχήσαιμ' εἰς Suid. Ms. φανή. [sed alterum η ita scr. ut parum distet ab ε. Dobr.] Pors. φανή. Sic χλαῖναν φανὴν in Ach. 845. Berg.

349. γνώμην γ' ἐμήν. Pace 232. ἐξιέναι γνώμην ἐμὴν μέλλει. Berg. V. Phryn. in Bekk. Anecd. i. 32. 25. Dind. Schol. Hæc sua fecit Suid. v. γνώμην, ut monuit Toup. ad Suid. i. p. 80. Pors.

350. 'Αν. οὔκουν Ms. Monac. Dobr. Perperam hic versus alteri viro vulgo tribuitur. In altero R. ὅσον κἄμ' εἰδέναι. Brunck. κἄμ'. Sic Suid. Ms. ὅτι μ' εἰ. Pors. Ed. Med. κἀμοί. Dobr.

351. ἱμονιάν. Citat Suid. v. ἱμονιάν. Kust. Latini non habent, quo hoc exprimant. Galli αὐτότατα dicunt, *je croi que vous ** des cordes*. Faber.

351-52. ἐμοὶ δ' Ὥρα — εἰς ἐκκλησίαν. Pors.

352. *εἰς ἐκκλησίαν.* Vulgo inseritur articulus invito metro: eum neuter agnoscit Codd. Brunck. Dele *τὴν.* Bent.

354. *νυνὶ δέ μου.* Lege *νῦν.* Bent. Metri gratia lege *νῦν δέ μου.* Kust. *νῦν δ' ἐμοῦ.* Vulgo syllaba extra numerum excurrente, *νυνὶ δέ μου.* In altero R. est *νῦν.* Sic etiam a prima manu scriptum fuerat in membr. ubi post *νῦν* in vocum exigua intercapedine ὶ postmodo additum, et accentus super ῦ litura inductus. Sed mendæ, quales sunt istæ duæ postremæ, Codd. non exspectant opem. Brunck. *νυνὶ δέ μου* Ms. Monac. Dobr.

355. *ἀχράς.* Citat Suid. v. *ἀχράς.* [Bekk. Anecd. i. 475. 10.] Kust. Pira sylvestria, *ἀχράδες,* ventrem adstringunt, *τὴν γαστέρα ἐπέχουσι.* Faber. V. Schol. *ἐγκλείσασ' ἔχει.* Av. 1802. *τὰς περιστεράς θ' ὁμοίως ξυλλαβὼν εἵρξας ἔχει.* In istis locis potest quidem per *continere* exponi verbum *ἔχειν* sed quandoque non potest, ut v. g. in isto Soph. in Elec. 592. *τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς κἀξ εὐσεβῶν βλαστόντας ἐκβαλοῦσ' ἔχεις.* Berg. 'Αν. ἀχρά τις σ' εγκλήσασ' Ms. Monac. Dobr.

356. *Θρασύβουλος.* Hujus Thrasybuli historia in Schol. legitur. Pollicitus fuerat se Lacedæmoniis contradicturum; donis dein corruptus, finxit se achradas esitasse, atque adeo irritatis faucibus loqui haud posse. Faber. V. Schneid. in Add. ad Xen. Hel. p. 104. Dind.

357. *οὖν* Ms. Monac. Dobr.

359. Leg. *ὅ,τι ἂν φάγω,* quodcunque ederim; non hoc piro tantum, sed quovis cibo, laborat senex. Hotib.

361. *βεβαλάνωκε.* V. Schol. Vesp. 200. *καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλόν.* Berg.

362. *ἄνθρωπος Ἀχραδούσιος* idem valet quod 317. *ὁ κοπρεαῖος.* Finxit autem a præcedenti *ἀχρὰς* gentile nomen, quasi a pago aliquo Attico. Ita Berglerus, haud improbabiliter. Pro vero tamen nomine hoc habet Steph. quem v. in *Ἀχραδοῦς.* Sæpe jocum petit e pagorum nominibus Comicus. V. not ad Ran. 426. [et ad Av. 1126.] Brunck. Prima in *ἀχρὰς* corripitur, et corripi etiam debet in derivato *Ἀχραδούσιος.* Vix credo licentiam hic obtinere posse, quæ in nominibus propriis conceditur: proinde scribendum censuerim: *νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν, | ὅστις ποτ' ἔστ' ἄνθρωπος, ὡχραδούσιος.* ordine sic instituendo: *νῦν μὲν γὰρ οὗτος ὁ Ἀχραδούσιος, ὅστις ποτ' ἔστ' ἄνθρωπος, βεβαλάνωκε τὴν θύραν.* Id.

363. *τίς ἂν οὖν.* Ita edd. pristinæ Ald. et Farr. atque sic si scribas, constabit metrum. In Nupera (K.) itidemque Basil. et Genev. omissum *οὖν.* *πετέλθοι.* V. ad Pac. 278. Berg. *τίς οὖν* vel *τίς νῦν* T. Faber. L. ex Ald. *τίς ἂν οὖν.* *τίς ἂν οὖν* Æsch. Theb. 1068. recte restituit ex Mss. duobus, quibus adstipulatur Turnebi ed. Brunck. quod restituendum est apud eundem Agamemn. 1350. Pors.

364. *καταπρώκτων.* Sane hic contra quam Schol. videtur *καταπρώκτους* accipio pro draucis, non autem pro pathicis. Ut ita sentiam me impellit rei quæ agenda est ratio: quippe opus est aliquo qui immisso clystere ventrem aperiat et dedocat; quamobrem *καταπρώκτους* vocavit hic pharmacopolas; et tamen aliud intelligit. Comparatio autem drauci cum ejusmodi hominibus non absona est. Notum illud 'hesternæ occurrere cœnæ:' ut et quod in Priapeiis legitur: 'Ad me respice fur, et æstimato Quot pondo tibi mentula cacanda est.' Ceterum *τέχνην καταπρώκτων* in gemino sensu. Faber. Lege *τῶν κατὰ πρωκτὸν* [ita Ms.] ut Plato *διδάσκαλος τῶν κατὰ μουσικήν.* Bent. *τίς τῶν κατὰ πρωκτὸν δεινός ἐστι τὴν τέχνην.* Sic distincte et perspicue scriptum in altero R. In membr. *τῶν κατὰ πρωκτῶν* mendose. At mendosius in impressis *τῶν καταπρώκτων,* quod sensu prorsus caret. Hujus loci emendationem tentavit Toup. quem non frustra lector adjuverit ad Suid. iii. 311. [t. ii. 373. Oxon.] licet eruditissimi viri conjecturam [eleganter se conjecisse ait *τίς τὴν κατάπρωκτον δεινός ἐστι τὴν τέχνην.* Eodem sermonis vitio in Plat. Legg. p. 28. Ast. olim legebatur *τὴν ναυτικὴν τὴν ἐπιστήμην,* et similia hic illic librariorum culpa. Dind.] non receperim, cui præstat Cod. lectio. *οἱ κατὰ πρωκτὸν* sunt ii, qui circa partem illam occupantur, qui in ea operam suam ponunt, sicque non minus quam medici, innui possunt drauci, qua in ambiguitate consistit jocus. Brunck. *τίς τῶν καταπρώκτων δεινός ἐστι τὴν τέχνην*; integra Aristoph. verba *τῶν καταπρώκτων,* leviter corrupta in Membranis *τῶν κατὰ πρωκτῶν,* ille in summam insulsitatem convertit, *τῶν κατὰ πρωκτὸν*: et nimia judicii levitate laudavit Brunck. An bonum non est vocabulum *κατάπρωκτος* perinde atque *κατάπυγος* vel *καταπύγων*? Præpositio vero in *οἱ κατὰ πρωκτὸν* num aliter potest accipi atque in loquendi modis *οἱ κατ' οἶκον, οἱ κατὰ γένος*? Quid ergo? nonne illud ista ratione absurde dicitur? *Οἱ κατὰ πρωκτὸν,* inquit Brunck.;

sunt ii qui circa partem illam occupantur, qui in ea operam suam ponunt,. cogitavit de *οἱ περὶ πρωκτόν*. Reisig. V. Reisig. i. p. xi. *τὴν κατάπρωκτον δ*. Toup. in Suid. iii. p. 311. Pors. *κατὰ πρώκτων* Ms. Monac. Dobr.

365. *'Αμύνων*. V. Schol. Berg.

366. Versum hunc et quatuor sequentes adducit Suid. v. *πρωκτός*. Kust. *'Αντισθένη*. Sic alter Reg. ut Suid. in *χεζητιάων*. Vulgo *'Αντισθένην*. Brunck. *πάσῃ τέχνῃ*. V. Thesm. 70. Berg. Cf. Brunck. ad Soph. Œd. Col. 375. et V. D. in Class. Journal. n. v. p. 67. Falli videntur qui, præsertim dissentientibus libris, formas in *ην* præferunt. In Æsch. S. c. Theb. 45., ubi unice verum est *'Αρη τ'*, errorem olim, duce Pors. commissum Blomf. nuper repetiit ad Agam. p. 299. In versu apud Quintil. t. i. p. 428. Spald. dubito de *κισοκράτην*, quod scribi voluit Buttman. in Gr. Gr. t. i. p. 122. Dind. *'Αντισθένην*. Sic Suid. Ms. *χεζητ*. Pors. *'Αντισθένη*. sic Mss. v. Elm. in Quarterly Rev. n. xiv. p. 453. ad Suppl. 928. Dind.

367. *οὗτος γὰρ ἀνήρ*. Sic bini Codd. et Suid. cum impressis. Scribi posset *οὗτος γὰρ ἁ'νήρ*, quod Toup. [l. c.] voluisse videtur. Sed *ἀνήρ* sic, vel comite, vel absente pronomine, sine articulo tam sæpe apud Comicum occurrit, ut vix dubitem, quin id tulerit familiaris Atticorum sermo. Porro *notandum illud στεναγμάτων, quo festive adlusit Comicus ad τὸ στενὸν τοῦ πρωκτοῦ*. Verba sunt Toup. loco modo laudato. Brunck. Annotatione Brunck. *οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἕνεκα γε στεναγμάτων*, opinionem suam persuasit eidem Wolfio, annotationem commentanti ad Demosth. Leptin. p. 263., attice dici et *οὗτος ὁ ἀνὴρ* et *οὗτος ἀνήρ*. Sed hoc ubicunque vel apud poëtas vel pedestris orationis scriptores Atticos reperitur, scribendum est, *οὗτος ἁ'νήρ, οὗτος ἅ'νθρωπος*, cætera. Ista enim crasis, Dawes. auctore poëtis Atticorum restituta, pedestris quoque sermonis scriptoribus communis est Atticis, eamque primus Xen. reddidit Henr. Schæf. velut Œcon. xx. §. 4. et alibi, nec dubitare ea de re videtur Heindorf. ad Plat. Phæd. p. 9. Reisig.

368. Ald. *βουλέται*, Suid. [bis] *βουλέται*. Bent. *πρωκτ εται χεζητιῶ* (sic). Ms. Monac. Dobr.

369. Terent. [Andr. iii. 1. 15.] 'Juno Lucina fer opem, obsecro.' Faber. *ὦ πότνι' Εἰλείθυια*. Claudicat hic versus, eodemque modo emendandus est, ac Lys. 742. *ὦ πότνια Εἰλείθυι'* [sic.]—. Brunck. Si quid mutandum, malim credere, particulam *'Αλλ'* addendam esse initio versus. Similis omissio accidit in ed. Ald. Eurip. Phœn. 1806. in pluribusque edd. Comici Av. 1693. *'Αλλὰ γαμικὴν χλανίδα δότω τις δεῦρό μοι*. ut legendum e Schol. ad 1565. Pors. Indocte tractavit Brunck. et jure reprehenditur a Pors. quanquam hic ipse de correctione frustra cogitavit. Haud aliter *ὦ πότνι'* Philemon posuit Rhodia apud Athen. xiv. p. 645. A., quemadmodum Eurip. Iphig. in Aul. *ὦ πότνι' αἰδώς*. Reisig. *μή με περιΐδῃς διαρραγέντα*. *Ne siveris ut disruptus sim. Ne permiseris: hæc adspiciens, ne patiaris, ut* etc. V. ad Pac. 10. Berg.

369-70. Suid. *βεβαλανωμένον*. (V. Opp. pp. 35-36.) Pors. *μηδὲ βεβαλανωμένον*. Istud *μηδὲ* jungi non debet cum *βεβαλ*., sed cum *περιΐδῃς*, idque *ἀπὸ κοινοῦ*, ut grammatici dicunt. Faber. Suid. vocem hanc exponit, *ὑπὸ τῆς κόπρου κατεχόμενον*. V. *βεβαλανωμένον* [et Zonar. i. 385.]. Kust.

372. *'Ανὴρ ἀπὸ ἐκκλησιας Χρέμης* præf. Ms. Monac. Dobr.

374. Ald. *τριβώνιον* [et sic Mss. at *χιτώνιον* Junt.] Bent. Vulgo legitur *τὸ τῆς γυναικὸς δ' ἀμπέχει χιτώνιον*. In membr. *τὸ τῆς γυναικὸς ἀμπέχῃ τριβώνιον*; Paulo melius alter *τί τ. γ. ἀμπέχει τριβώνιον*; Desideratur particula connexiva *δὲ*, quam alieno loco positam exhibent impressi. Legendum: *τί δὲ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τὸ χιτώνιον*. Primariæ edd. etiam *τριβώνιον* habent perperam. *χιτώνιον*, etsi nulla, quod sciam, veteris Cod. auctoritate, bene repositum. Brunck. Recte vulgo hic locus legitur: mirabundus hæc dicit Chremes. V. Reisig. i. pp. xii. et xvi. Dind. *τριβώνιον*. Ms. Monac. Dobr.

377. *νὴ Δί'*. Perperam vulgo *νὴ τὸν Δί'*. Articulum versus recipere gravatur, eumque ejecisset quilibet editor, nisi fungus aut stipes fuisset: eum neuter agnoscit codicum. Brunck. Distinguendæ personæ sic: Chr. *νὴ τὸν Δία*. Blep. *ὄρθριον μὲν οὖν*. Chr. *καὶ δῆτα*. Reisk. *Βλ*. ante *ἤδη* om. tum *Βλ. νὴ τὸν Δί'* — *Χρ. καὶ δῆτα* Ms. Monac. Dobr.

378. *ἡ μίλτος*. Is mos legitur in Schol. videlicet, fune, qui rubrica tinctus esset, cives e foro ad concionem propellebantur. Faber. In Ach. 22. *σχοινίον τὸ μεμιλτωμένον*. ubi v. Not. Berg.

380. *τὸ τριώβολον*. Sic bini Codd. et ed. B. Junt. Perperam in aliis omissus est articulus. Brunck. *εἰ γάρ*. Ita recte Ald. aliæ *εἰ γάρ*. Berg.

381. *ἀλλ' ὕστερος νῦν ἦλθον*. Supra ad 292. Berg. In Junt. a. 1525. et Cod. Rav. pro *νῦν* scriptum est *νὴ Δί'*, ex quo veram scripturam *ἀλλ' ὕστερος ἦλθον, νὴ Δί'*, restituit Reisig. i. p. xvi. Dind.

Ald. νῦν. Gry. νὴ Δί. Bent. νῦν pro νὴ Δί Kust. Pors. νυνὶ ἦλθον Ms. Monac. Dobr. Lege BA. ἦλθεν. XP. ἔστ' [si bene memini.] Bent. Vulgo legitur perquam absurde: ἔστ' αἰσχύνομαι | μὰ τὸν Δί' οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν θύλακον. Quod profecto miror editores concoxisse. In utroque cod. scriptum: οὐδὲν ἄλλο ἢ—. Ex vi sententiæ reposui: ἔχων μὰ Δί' οὐδὲν ἄλλο γ', ἢ τὸν θύλακον. Brunck. Faber vertit quasi esset: οὐδὲν ἄλλο γ' ἤ. Alias vertendum: *Nemo est coram quo magis erubescam, quam coram sacco farinario.* Nempe quia vacuus jam erit, postquam non accepi mercedem comitialem, unde farinam eram emturus. ἀπὸ γὰρ τοῦ μισθαρίου νῦν ἄλφιτα ἔχειν δεῖ, ut ait judicum chorus in concionem iturus, in Vesp. 299. ad quem cum ibi puerorum grex dixisset: *Quod si non exerceatur hodie judicium?* Tunc ille ad saccum farinarium sermonem convertens, dicit: ἀνόητον ἄρα σ', ὦ θυλάκιόν, γ' εἶχον ἄγαλμα. Berg.

382. μὰ τὸν Δί' [sine ἔχων, proculdubio]—ἄλλον ἢ Ms. Monac. Dobr.

384. Vulgo legitur mendosissime ex nescio cujus interpolatione: ὅσος οὐδέποτ' ἦλθεν ἀθρόως ἐς τὴν Πνύκα. [Πνύκα. Ita nunc omnes quas vidi; nulla Πύκνα. Berg. Inv. haud dubie et Cod. Rav., Πύκνα. V. ad 244. Dind.] Versum non male emendaverat Dawes. cujus crisin plane confirmant bini codd. In altero scriptum, ut edidimus: ὅσος οὐδεπώποτ' ἦλθ' ἀθρόος ἐς τὴν Πνύκα. Sic etiam est in membranis, nisi quod pro ἦλθ' plene scriptum est ἦλθεν, repugnante metro. In primariis vero editt. versus sic legitur: ὅσος οὐδεπώποτ' ἦλθεν ἀθρόως ἐς τὴν Πνύκα. Vides ex indole linguæ positum nomen adjectivum ἀθρόος, quod male in adverbium ἀθρόως mutatum fuerat. In mendosa interpolatoris lectione prima illius adverbii producitur, licet juxta artis præscriptum apud Comicum non aliter uspiam occurrat, quam prima correpta. Denique οὐδέποτε cum futuro tantum construitur; [Errat: οὐδέποτε recte etiam præterito jungitur. Vide Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 313. Ex Aristoph. satis est attulisse Av. 956. οὐδέποτ' ἤλπισα. quem Brunck., ut solet propter regulas suas, corrupit. Cf. etiam Pors. ad Eurip. p. 406. b. ed. Lips. Dind.] nusquam apud Comicum cum præterito reperitur, quod observavimus ad Thesm. 32. Cum præterito adhibetur οὐδεπώποτε, ut vides hic a Comico factum fuisse. Nec aliter alii scriptores solent. Quæ pauca afferuntur e solutæ orationis scriptoribus contraria loca, aut editorum libidinem aut malam librariorum manum experta sunt, et a peritiore manu facilem emendationem exspectant. In Xen. Hell. ed. Steph. p. 362. lin. ult. [vii. 1. 34.] ubi vulgo legitur: εἶχε γὰρ λέγειν καὶ ὅτι μόνοι τῶν Ἑλλήνων βασιλεῖ συνεμάχοντο ἐν Πλαταιαῖς, καὶ ὅτι ὕστερον οὐδέποτε στρατεύσαιντο ἐπὶ βασιλέα—in Reg. Cod. ad quem nuper amicissimi Valck. seu potius, ut in votis est, literatorum omnium in gratiam, præstantissimum illud opus contuli, scriptum est οὐδεπώποτε. Hinc liquet sinceram eam esse lectionem Theocriti versus in Pharmaceutria 157. quam reposueram: νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὅτέ νιν οὐδὲ ποτεῖδον. Quod alii præferunt οὐδέποκ' εἶδον depravatum mihi videtur. Reperientur in poetis loca paucissima, ubi metri necessitas huic regulæ vim intulit, quod jam olim observavit Phryn. laudatus Piersono ad Excerpta ex Herodiano p. 461. [nunc ed. in Bekkeri Anecd. t. i. p. 53. De metri necessitate nihil in grammatici verbis legitur. Dind.] In Stratonis Epigramm. xxi. μηδέποτε positum est pro μήποτε. Brunck. Ald. Gry. οὐδεπώποτ': mox lege ἦλθ' [ita Ms.] Bent. ὅσος οὐδεπώποτ' ἦλθεν ἀθρόως edd. Wechel. Francofurt. unde Dawes. Misc. Crit. p. 198. legit, ὅσοι οὐδεπώποτ' ἦλθ' ἀθρόοι. Pors. ἦλθεν ἀθρόος Ms. Monac. Dobr.

385. καὶ δῆτα πάντες. Fortasse corrigi debet, πάντας σκυτοτόμοις εἰκάζομεν etc. Edd. quædam ᾐκάζομεν, quod Atticum erit. Ceterum quos hic σκυτοτόμους putabat, mulieres erant, quæ, ut coriarii, obscuro lumine utebantur. Faber. πάντας σκυτοτόμοις ᾐκάζομεν. Sic locum hunc emendavimus, non solum auctoritate Suid. v. σκυτοτόμος, sed quia etiam sensus lectionem hanc postulat. Priores enim edd. habent, πάντες σκυτοτόμοι εἰκάζομεν: quod Faber recte etiam corruptum esse vidit, et locum hunc ita, ut diximus, corrigendum esse monuit. Kust. Vertendum itaque ad verbum: *Et sane cunctos sutoribus assimilabamus, cum eos videremus.* Dicit autem hoc, quia sutores albi essent; utpote qui sole non infuscantur; sed totos dies domi sedent, et sub umbra opus facerent: ἐπεὶ ἐν σκιᾷ καθεζόμενοι ἐργάζονται, inquit Schol. Mulieres etiam plerumque candidiores esse viris, in iis locis, ubi non sunt omnes nigri, docent oculi. Berg. καὶ δῆτα πάντας σκυτοτόμοις ᾐκάζομεν. Sic jam ex Kust. sententia excusum fuit in novissima Batava [Berg.]. Priores edd. ut Codd. habent καὶ δῆτα πάντες σκυτοτόμοι ᾐκάζομεν—. Brunck. Sutoribus mulieres comparatas dicit ob pallorem, quem illi con-

trahunt, indignum eum viris liberalibus, quos palæstricus decet color. Schol. ἐπεὶ ἐν σκιᾷ καθεζόμενοι ἐργάζονται, τοῦτο ἔφη. Quorum utrumque et in mulieres cadit. Hotib. Censor ed. Inv., quem supra laudavi, nihil offensus vitio metrico, corrigit: πάντες σκυτοτόμοις ῃκάζομεθ'. Nam de viris Atheniensibus, non de mulieribus, hæc intelligenda esse, verisimile fieri e versu 432. ubi τὸ σκυτοτομικὸν πλῆθος. Recte sensum perspexit, sed ῃκάζομεν non debebat mutare. Quæ de sutoribus narrat Scholiastes ridicula sunt. Sutorum gregem quis dicat λευκοπληθῆ? Dind. Lege ut Suid. Σκυτοτόμοις, vel σκυτομεῖ: mox Ald. ῃκάζομεν. Bent. σκυτοτόμοις T. Faber et Kust. ex Suida v. σκυτοτόμος. σκυτοτόμοις εἰκ. Suid. ed. Ms. Pors. πάντες σκυτοτόμοι Ms. Monac. Dobr.

386. οὐ γὰρ ἀλλά. Ne quis male in his literis subactus fallatur, οὐ γὰρ ἀλλὰ non quod videtur significat: sed, *enimvero, nam alioqui*, etc. Cæterum mira elegantia in his verbis est, et quæ nisi eruditis haud adpareat: οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἡ'κκλησία. Faber.

387. λευκοπληθής. Ob album nempe colorem mulierum. Illæ enim cum in umbra et sub tecto maximam vitæ partem exigant, faciem solent habere magis albam minusque fuscam, quam viri. Non aliam hujus loci interpretationem quærendam puto. Kust. Cur λευκοπληθὴς videbatur Concio? Nempe quia erat γυναικοπληθὴς ut loquitur Æsch. in Persis 122. γυναικοπληθὴς ὅμιλος *plena mulierum caterva*. et Eurip. in Alcest. 951. ξύλλογοι γυναικοπληθεῖς, *cœtus frequentes mulierum*. Isti vero putabant illud examen mulierum esse ἀρσενοπληθῆ ἑσμὸν, ut loquitur Æsch. in Suppl. 30. Berg. Ald. λευκοπληθὲς [λευκοπληθὴς Suid. in Οὐ γάρ]. Bent. λευκοπληθὲς Ms. Monac. Dobr.

391. ἀλεκτρυών. Articulus abesse non potest: scriptum omnino oportuit ὡ'λεκτρυών. Brunck.

392. Ἀντίλοχε. Venustas Latine servari non potest. Est autem parodia ex Æsch.: en tibi: Ἀντίλοχ' etc. Quorum versuum hæc sententia est: *Antiloche luge me viventem impensius, quam eum qui mortuus est*. Quamobrem neç Latine, nec etiam Græce, quod audaculum forte videatur, justa parodia est, quippe in qua partium relatio non servetur. Faber. Hic versus et sequens facete traducti sunt ex Æsch. Myrmidonibus [apud Schol.], in quibus erat: Ἀντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος | τὸν ζῶντα μᾶλλον. Nec dubito quin versus clausula τἀμὰ γὰρ διοίχεται ex Æsch. etiam sit: capitalibus itidem literis excudi debuerat. Brunck. (Cf. Pors. ad Eurip. p. 457. Lips.)—ἀποίμωξον. V. Suid. v. ἀποίμωξον. Kust.

393. τἀμὰ γὰρ διοίχεται. Recte Schol.: ἀντὶ τοῦ ἀπόλωλα. Ut sit τὰ ἐμὰ pro ἐγώ. Eurip. Androm. 234. ὡς δὴ σὺ σώφρων, τἀμὰ δ' οὐχὶ σώφρονα. Berg.

394. χρῆμ' ὄχλου. Pro ὄχλος: gemma est et emblema vermiculatum. Alibi apud nostrum [Lys. 83.], καλὸν χρῆμα τιτθίων: *bellæ papillæ*. χρῆμα νυκτῶν ὅσον, *quantæ noctes*, alibi; ita et apud Xenophontem sæpe, apud Herodot. et Æl. Plaut. in Amphitr. [ii. 2. 1.]: 'Satin parva res est voluptatum in vita.' Faber. V. Nub. 2.

395. ἐν ὥρᾳ. V. Vespis 242. Berg.

398. Νεοκλείδης. V. 254. παρείρπυσεν. Schol. παρείρπυσεν, ὡς ἐπὶ ὄφεως· ego autem ὡς περὶ γέροντος, et sanius multo. Senilis ingressus, reptare, Plauto, Terentio etc. exempla congerere supersedeo. Faber. Citat Suid. in Παρείρπυσεν et 411. in Δημοτικά [ubi exstat] σωτηρίας δεόμενον at δε — σω — in Τετραστατήρου. Bent. πρῶτος. sic, et παρείρπ. Suid. Ms. παρείρπ. [Ed. Med. πρῶτον et παρείρ. Dobr.] Pors.

399. πόσον δοκεῖς. Hoc non interrogativum, sed admirativum est. Ita et ἐν Νεφέλαις. κἀκ τῶν σιδίων βατράχους ἐποίει, πῶς δοκεῖς! ὅπως δ' ἐκείνω τὼ λόγω, etc. quem locum non est assecutus Frischl. Schol. ad eum locum: εἶτα τὸ, πῶς δοκεῖς, θαυμάζων προφέρεται καθ' ἑαυτόν. Faber. V. ad Nub. 879. Berg. V. not. ad Pl. 742. Brunck.

400. ὡς δεινὰ τολμᾷν—. Sic alter Reg. vulgo οὐ δεινὰ —. In membr. nec οὐ, nec ὡς comparet. Brunck. οὐ recte revocat Reisig. i. p. 300., comparans Vesp. 417. ταῦτα δῆτ' οὐ δεινά; Dind.

401. καὶ ταῦτα περὶ σωτηρίας προκειμένου. Qui hæc non intelligebant, legerunt, προκειμένης, sed irato Apolline. Sensus manifestus est: *Cum præsertim de salute reipublicæ ageretur*. Mitto dicere sensum nullum satis commodum elici posse ex illa ficta lectione. Faber.

402. ὡς αὐτός. Legi, ut legi debet, ὃς, non ὡς αὐτὸς etc. Cæterum hujus Neoclidis historiam in Pluto legere est. Faber. Legendum ὅς, ut recte monet Faber. Ceterum in hanc sententiam Æschin. contra Tim. [p. 55. Reisk.]: τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς οἰκήσαντα, καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως

ἡγήσατο διαθήσειν, καὶ οὐκ ἐδόκει οἷόν τ' εἶναι τῷ νομοθέτῃ τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον ἰδίᾳ μὲν εἶναι πονηρὸν, δημοσίᾳ δὲ χρηστόν. οὐδ' ᾤετο δεῖν ὁ νομοθέτης τὸν ῥήτορα ἥκειν ἐπὶ τὸ βῆμα, τῶν λόγων ἐπιμεληθέντα πρότερον ἢ τοῦ βίου. BERG. ὃς αὐτὸς—. Sic bene uterque Cod. Mendose vulgo ὡς. BRUNCK. Faber ὃς [ita Mss.]: et in 416. τραπῇ: ut Suid. in Κναφεύς. BENT.

404. Eurip. Or. 550.: Τί χρῆν με δρᾶσαι; Vel hunc vel similem locum alicujus tragici tangi puto. HOTIB. σκόροδ' ὁμοῦ τρίψαντ' ὀπῷ etc. Similiter Eubulus Comicus apud Athen. ii. p. 66. κόκκον λαβοῦσα Κνίδιον, ἢ τοῦ πεπέριος, τρίψασ' ὁμοῦ σμύρνῃ διάπαττε τὴν ὁδόν. Ceterum Neoclidis oculos non mitioribus medicamentis curasse fingitur Æsculapius in Pluto 718. BERG.

405. *Tithymallum generis Laconici.* Satis bene et lepide Schol. contra pharmacopolas nostros: εἰώθασι δὲ αἱ ἰατροὶ καὶ ἐκ πατρίδος ὑπ' ἀλαζονείας τὰς βοτάνας ὀνομάζειν: quo loco ἀλαζονεία impostura verti debet. FABER. τιθύμαλλον. Reisk. vult τιθυμάλλου. DIND.

406. σαυτοῦ Suid. v. γλάμων et supra σκορόδων. PORS. τὰ βλέφαρα. Metri fulciendi gratia scribendum est, τὰ βλέφαρά γε. V. etiam Suid. v. γλάμων, ubi locus hic adducitur. KUST.

410. Vertit T. Faber, *Ipse enim negabat se pallium habere.* Unde liquet eum legisse, quomodo et citat Dawes. Misc. Crit. p. 214. μέντ' οὐ 'φασκεν. At vero si hoc voluisset poeta, dixisset, οὐκ ἔφασκεν. Vocalis enim initialis nunquam eliditur ob οὐ præcedentem. Deinde omni sensu caret ista lectio. Legendum igitur, μέντοι 'φασκεν. *Accessit nudus, ut plerisque videbatur, quamvis ipse contrarium affirmaret.* Sic in hac et Ald. ed. legitur, Vesp. 159. μ' οὐχρησεν quod in Kust. ed. recte exaratur, μοι 'χρησεν. Ald. vero recte quoad sensum exhibet μέντ' οὔφασκεν. Quæ scripsit Heath. ad Eurip. Troad. 592. ὅτε σὸς γόνος ἐξέφυγ' ᾅδαν, frustra scripsit. Dawes. eundem errorem erravit Pauwius ad Æsch. Chœph. 930. Fl. Chr. ad Lys. 460.. Th. Burges. ad Soph. Œd. Tyr. 1387. PORS. Narratur Euæon in medium prodiisse nudus, uti visus esset plerisque: ipse tamen, jam non convenit negabat, sed aiebat sese esse indutum veste. hoc enim est ἔχειν ἱμάτιον, quemadmodum in aliis locis apud Pors. in Adv. p. 286. Etenim tam lacerata vestis erat tamque discissa, ut cutem non obtegeret: iccirco cæteri eum putabant nudum esse, ipse vero se uti amictu affirmabat. Hoc est illud ridiculi. Ego nullus hic locus est particulæ οὐ, sed verbi μέντοι ἔφασκεν tantummodo. REISIG. syntagmate critico de constructione trium carminum Aristoph. (Jenæ 1818.) p. 21., qui ibid. p. 26. monet crasin sic faciendam fuisse: μέντοὔφασκεν. Eodem modo Elm. ad Ach. 611. Præf. ad Œdip. Tyr. p. 8. JOHN SEAGER. in Classical Journal, n. iii. p. 508. et his omnibus prior V. D. in Monthly Review Sept. 1789. p. 249. et Febr. 1796. p. 131., quem indicavit Maltby ad Morell. Lexic. prosod. p. 380. DIND. μέν τ' οὐ φάσκων Ms. Monac. DOBR.

411. Versum hunc, et decem sequentes, citat Suid. v. τετραστατήρου. KUST.

411-12. Minus emendate Suid. v. δημοτικά. PORS.

412. σωτ. δ. Suid. Ms. τετραστ. et στατήρ. [In τετραστ. ed. Med. δ. σ. sed in στατὴρ, σ. δ. DOBR.] PORS. ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας. Eurip. in Heracl. 11. σώζω τάδ', αὐτὸς δεόμενος σωτηρίας. BERG.

413. τετραστατήρου. V. Poll. ix. 59. qui ad h. l. Comici nostri respexit. KUST. Per salutem, quæ tanta pecunia constet, sine dubio vestes bonas intelligit. BERG. V. Boeckh. Staatsh. d. Athen. i. p. 116. DIND.

415. Citat Suid. v. κναφεύς. KUST. οἱ κναφῆς. Perperam Codd. κναφεῖς neglecto dialecti idiotismo. Sed monui ad Pl. 166. scribendum esse οἱ γναφῆς. BRUNCK. Errat: recte scribitur κναφῆς. V. Reisig. i. p. 108. DIND. γὰρ om. Suid. Ms. τετραστ. [et edd. Med. Ald. Kust.] κναφεῖς Ms. τετ. [et edd. Tum notat] om. Suid. Ms. κναφεῖς. [quod incertus sum utrum pertineat ad γὰρ 415. an πρῶτον 416. In κναφεύς, γὰρ om. Med. Ald. non Kust. πρῶτον servant tres edd. Et γὰρ et πρῶτον in τετρ. omittunt edd. 416. DOBR.] om. πρῶτον ed. Ms. [v. τετραστ. scil.] ἡλίου τραπῇ Ms. [in τετ. ut videtur.] PORS.

416. ἥλιος τράπη. Scribendum, ἥλιος τραπῇ quemadmodum aliis scriptoribus ἥλιος τρέπεσθαι dicitur, non τρέπειν. FABER. Intellige de solstitio hyberno. KUST. Intelligendum de solstitio autumnali. Male autem omnes edd. quas vidi, habent τράπῃ pro τραπῇ. BERG. τρέπῃ Ms. Monac. DOBR.

417. Suid. v. κναφεὺς sic habet: πλευρῖτις ἂν ὑμῶν οὐδένα βλάψοι ποτέ. Item tamen v. τετραστατήρου etiam legit, οὐδέν' ἂν λάβοι ποτέ. Quare nihil hic mutandum. KUST. ἂν ὑμῶν Suid. Ms. τ.

βλέψει Suid. v. κναφεύς. Pors. εὐθὺν Ms. Monac. Dobr.

418. μή ἐστιν Suid. Ms. σκυλοδέψων. Pors.

419. κ. ἐς τὰς ἀπονεμημενας (sic) Ms. [in v. τετ. ubi ed. Med. κ. ἐς τοὺς ἀπονενεμημένους. Dobr.] Pors.

420. σκυλοδεψῶν. Ita ed. nupera. Ald. vero et Juntina κυλοδεψῶν vitiose. Farr. et Brub. σκυτοδεψῶν. Berg. Vestium et κωδίων interpolatores. Ita malui vertere quam *coriarios*, cum id ratio suadeat, et σκῦλον etiam ἔνδυμα sit. Emenda Hes. Σκυλοδέψιος, etc. leg. σκυλοδέψης, etc. Nam σκυλοδέψιος Græcum non est. Ita βυρσοδέψης, ῥινοδέψης, σκυτοδέψης, etc. Suid. autem meo judicio ridiculus est, qui hoc explicat, ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων λαθεῖν. Hominem vide. Faber. ἐς τὸ σκυλοδεψῶν. Subintellige, οἶκον, vel δῶμα: quæ Ellipsis, ut constat, Atticis est frequentissima. Sic Nub. 961. ἐς κιθαριστοῦ, *in domum citharistæ:* 969. ἐν παιδοτρίβου. 999. εἰς ὀρχηστρίδος. Thesm. 802. καταδαρθῶμεν ἐν ἀλλοτρίων. Theophrast. in Charact. cap. [19.] περὶ δυσχερείας: εἰς ὀρνιθοσκόπου τῆς μητρὸς ἐξελθούσης. Lucian. in Sympos. p. 644. ed. Amst. [t. iii. p. 435. r.] ἐν γειτόνων οἰκῶν: ut plurima alia loca hic omittam. Kust. "Ἐς τῶν σκυλοδεψῶν. Ita Ald. ed. et Suid. in Σκῦλα. Legitur καὶ σκύτος ἀμφιδόρου in Ἀμφίδωρον Ἀχαΐνη et Ἀχαΐνη: quod tu tamen ex integro Epigrammate recte dedisti in Θίασος [ubi] dixeram Τὸ σκύλος ἀερέης: sed postea incidi in Suid. locum Ἀγρεία. Τὸ σκύτος ἀγρείης εἵνεκα τῆς πλατάνου." Hæc sunt ex Addend. Epist. Prior. Bent. σκυλοδεψῶν ceteræ edd. recte. V. Kust. ad Plut. 514. et ita Suid. in v. τὴν θύραν Suid. v. ἀλφιταμοιβούς. ἐς τῶν σκ. Ms. τετρ. Pors. ἣν δ' ἀποκλίνῃ τῇ θύρᾳ. Locus hic sine dubio corruptus est. Multa conjicio; quid eorum verum sit, vid. ἣν δ' ἀποκλείῃ τῆς θύρας, vel ἀποκλείῃ τὴν θύραν, vel ἣν δ' ἀποκλεισθῇ ἡ θύρα. Vel, quod probo magis, ἣν δ' ἀποκλείῃ τις θύραν. Nam sequitur ὀφειλέτω. Si quidem sensus pateretur, explicari posset, ἣν δ' ἀποκλίνῃ τῇ θύρᾳ. *Si quis eos ad januam cubare jubeat.* Sed etc. Faber. Recte quidem locum hunc corruptum esse vidit acutissimus Faber, sed frustra emendare conatus est. Nam conjecturæ et suspiciones, quas affert, ne ipsi quidem satisfacere videntur. Nos nulli dubitamus, quin levissima mutatione reponendum sit, ἣν δ' ἐπικλινῇ ἡ θύρα, i. e. *si claudatur janua:* vel ἣν δ' ἐπικλίνῃ τὴν θύραν, *si quis claudat januam;* quod proxime accedet ad lectionem Suid. v. ἀλφιταμοιβούς, ubi legitur, ἣν δ' ἀποκλίνῃ τὴν θύραν. Idem tamen v. τετραστατήρον, eundem locum citans, cum vulgatis edd. Aristoph. habet, ἣν δ' ἀποκλίνῃ τῇ θύρᾳ. Non videntur autem intellexisse librarii phrasin illam ἐπικλίνειν τὴν θύραν, quæ apud Græcos significat, *claudere januam:* ut clare testatur Poll. x. 25. Contrarium huic est τὸ ἀνακλῖναι τὴν θύραν, quod *januam aperire* significat. Poll. loco laudato; τῷ ἀνοῖξαι (τὴν θύραν) ταυτὸν ἐστὶ τὸ ἀνακλῖναι, ἀνεῖναι, ἐκπετάσαι. Suid. ἀνακλῖναι. ἀνοῖξαι. Ὅμηρος. Idem v. ἐπισπαστῆρες: τῶν θυρῶν τὰ προσηλωμένα σιδήρια, δι' ὧν ἀνακλίνεται καὶ ἐπιτίθεται ἡ πύλη. Notandum est, τῷ ἀνακλίνεσθαι hic opponi τὸ ἐπιτίθεσθαι, quod idem significat ac ἐπικλίνεσθαι, i. e. *claudi:* quo sensu vox ista manifeste capitur in notissimo illo hemistichio: θύρας ἐπίθεσθε βεβήλοις: *claudite januas profanis:* ne scilicet templa et loca sacra intrarent. Vulgo quidem apud Lucian. de Sacrific. sub finem [t. i. p. 537.], et alios scriptores, qui hemistichium illud citant, legitur, θύρας ἐπίθεσθε βέβηλοι, pro βεβήλοις: sed nullo sensu. Nam non ipsi profani januas claudebant, sed illis januæ templorum ab aliis occludebantur, ne scilicet sacris interesse possent. Quare apud Lucian. dicto loco pro βέβηλοι elegantissimus Græv. ex Cod. Ms. recte reposuit βεβήλοις. Sed hæc obiter. Pro ἐπιθεῖναι τὴν θύραν, Græci interdum etiam dicunt, προσθεῖναι τὴν θύραν. Phrasis occurrit apud Laert. [ii. 105.] in Phædone: ἀλλὰ τὸ θύριον προστιθεὶς μετεῖχε Σωκράτους: qui locus a Magno Casaub. tanquam mendosus immerito sollicitatur. Nam contra τὸ θύριον προστιθεὶς ibi est phrasis singularis elegantiæ, significans, *cum clausisset ostiolum:* ut recte locum illum interpretatur doctissimus Kuhn. vir literarum Græcarum peritia nulli suo tempore secundus. Certe Pollux loco ante dicto, ubi de vocibus et phrasibus ad *januam* pertinentibus agit, inter reliqua verba, quæ *claudendi* significationem habent, expresse etiam ponit τὸ προσθεῖναι τὴν θύραν· quod hic monere non abs re visum fuit, quia id a modo laudato Kuhn. prætermissum videbam. Kust. [Cum extrema notæ Kust. parte cf. Wessel. Lectio de Aristobulo p. 129. sq. quem hæc Kust. fugisse videntur. Dind.] ἣν δ' ἐπικλίνῃ τὴν θύραν. Sic omnino legendum, ut Kust. vidit, quod ad membran. men-

dosam scripturam proxime accedit. Est in illis, ut apud Suid. in ἀλφιταμοιβοὺς, ἣν δ' ἀποκλίνῃ τὴν θύραν. Proprium est in hac re verbum ἐπικλίνειν, oppositum τῷ ἀνακλίνειν. In altero Reg. scriptum: ἐς τὸν σκυλοδεψόν. ἣν δ' ἀποκλίνῃ τῆς θύρας. In Comici vero edd. mendosissime legitur, ut et apud Suid. in τετραστατῆρου, ἣν δ' ἀποκλίνῃ τῇ θύρᾳ. [Sic etiam Rav. et Ms. Monac. ap. Reisig. i. p. xi. Dind.] Pronum esset emendare ad alterius Reg. scripturam, ἣν δ' ἀποκλείσῃ τῆς θύρας. Sic Lys. 423. ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκέκλεισμαι τῶν πυλῶν. Æsch. Prom. 675. ἐξήλασέν με κἀπέκλεισε δωμάτων. Sed probabilior et præstantior est altera lectio. Scribi etiam potuit, ἣν δ' ἀποκλείσῃ τῇ θύρᾳ. [Similiter Abresch. Lectt. Aristænet. lib. ii. p. 270.: ἣν δ' ἀποκλείῃ τῇ θύρᾳ, merito probante Reisig. l. l. Dind.] ut in Solonis lege apud Lysiam, p. 359. [Reisk.] ὅστις δὲ ἀπείλλῃ τῇ θύρᾳ, et in Vesp. 775. οὐδεὶς σ' ἀποκλείσει Θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι. Sed quod dedimus probabilius est. Brunck. ἀποκλίνῃ τῇ θύρᾳ Ms. Monac. Dobr.

421. ὀφειλέτω. Sic Suid. ed. Ms. τετρ. sed ἀφείλετο in σισύρα. Pors.

422. εἰ δὲ κᾀκεῖνα π. Suid. ἀντεχειροτόνησεν. Pors.

424. ἀλφιταμοιβὰς Ms. Monac. Dobr.

425. κλαίειν Suid. v. ἀλφιταμοιβοὺς. Pors. ἢ κλάειν μακρά. Ed. Farr. ἢ κλάειν μακράν. utrumque usitatum. Berg.

426. Ναυσικύδους. Schol. ait hunc fuisse ἀλφιταμοιβὸν ex quorundam sententia; quod verum puto. Nam idem patet ex Xen. Apomn. ii. p. 440. [7, 6.] ubi eum ex ἀλφιτοποιΐαις divitem esse factum scribit: εἶτ' οὐκ οἶσθ' ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν τούτων ἀλφιτοποιΐας Ναυσικύδης οὐ μόνον ἑαυτόν τε καὶ τοὺς οἰκέτας τρέφει, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις καὶ ὗς πολλὰς καὶ βοῦς, καὶ περιποιεῖται τοσαῦτα, ὡς καὶ τῇ πόλει πολλάκις λειτουργεῖν. Berg.

427. εὐπρεπής. Γυναικόφωνος, ἁπαλὸς, εὐπρεπὴς ἰδεῖν, ut in Thesm. 198. loquitur. Erat autem Praxagora, uxor istius Blepyri. Berg. In altero R. εὐτρεπής. Nomina hæc sæpissime commutari, tironibus notum. Sic etiam πρέπω et τρέπω. Scripserat Eurip. in Danae [fr. 2.]: φεῦ· τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἁπανταχοῦ | πρέπει χαρακτὴρ χρηστὸς εἰς εὐψυχίαν. Sic in Stob. Cod. Ms. In Musgrav. ed. et in Grot. Florileg. legitur τρέπει. Brunck.

428. Lege ἀνεπήδησ' (v. Elm. ad Ach. 178. in Auct.) Bent. "Citat Suid. v. λευκή τις." Toup. in Suid. ii. p. 127. Numerosior vero incedet versus, si cum Suid. legamus, ἀνεπήδησ'. Suid. Ms. om. λευκή τις. Pors. Intellige Niciam illum, clade sua nobilem. Fuit enim simplicissimis moribus, et εἰρηνικώτατος. Faber. Non turbare aliquem debet hic locus, ut inducatur credere, Nicia duce illo celebri adolescente hanc fabulam actam fuisse. Nam plures eo nomine fuerunt Niciæ; et hic, de quo loquitur Aristoph. fuit, ut puto, Niciæ illius ducis, qui in Sicilia periit, ex Nicerato filio nepos; qui Niceratus sub xxx. Tyrannis occisus est: de quo loquitur Lysias in oratione περὶ τῆς δημεύσεως τοῦ Νικίου ἀδελφοῦ, de quo etiam mentionem fecit Æl. lib. iv. c. 23. et tempus bene concordat. Nam de Nicia, ut de adolescente imberbi loquitur, cujus pater ante duodecim, aut circiter, annos Archonte Pythodoro perierat. At ille Nicerati filius, de quo Lisias loquitur, erat adhuc infans, et positus est super genua Pausaniæ. Poterat igitur tempore hujus didascaliæ natus esse sexdecim aut septendecim annos, et imberbis esse, ut mulier. Palmer. Nicias, cujus hic mentio, diversus est a nobili expeditionis Siculæ duce, hujus forte nepos, ut censet Palmer. Brunck.

429. κἀπεχείρησε λέγειν. Xen. v. [6, 34.] Exp. Cyri: ὁ δὲ Σιλανὸς ἐβόα, καὶ ἐπεχείρει λέγειν ὡς δίκαιον εἴη ἀπιέναι τὸν βουλόμενον. Berg. κἀπεχείρησεν. Sic bini Codd. Claudicat vulgo metrum ob omissionem ν paragogici. Brunck.

431. εἶτ' ἐθορύβησαν, — ὡς εὖ λέγοι. Xen. v. [1, 3.] Exp. Cyri: ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ στρατιῶται ἀνεθορύβησαν ὡς εὖ λέγοι. Berg.

437. μή πω τοῦτ' ἔρῃ: Ne adhuc me istud roges. Cur adhuc? Malim equidem μή που. Hotib. ἔρου, interroga. Reisk. ἔρει Ms. Monac. Dobr.

438. Frob. κλέπτειν [ideoque mox συκοφαντεῖν voluit Bent. at Ald. κλέπτην. Dind.]. Bent.

440. ἄλλως Ald. et Gry. Bent. τίς δὲ τοῦτ' ἄλλως λέγει; Sic Codd. et primariæ edd. Perperam in recentioribus ἄλλος. Brunck.

441. νουβυστικόν. Id est νοῦ βεβυσμένον, *sapientia refertum*. V. ad Vesp. 1285. Berg. Ald. γυναῖκα δ' ἔφη πρᾶγμ' εἶναι Suid. in Νουβυστικόν. ut editum. Bent. ἔφη π. ε. νουβαστικὸν Ms. Monac. Dobr.

442. κοὔτ' ἀπόρρητ' ἔφη. Ex mysteriis, quæ in honorem Cereris et Proserpinæ a mulieribus celebrabantur. Ceterum

emendandus hic versus. Lege, κοὔτε τ' ἀπόῤῥητ' ἔφη. Illud, τ' ἀπ. longum erit, ἐκ [scripsit opinor ut. Dawes. l. l.] τ' ἀγαθά. Faber. Versus hic claudicat, ut recte vidit Faber: qui proinde eum sic fulciendum censet, κοὔτε τ' ἀπόῤῥητ'. Sed et ita syllaba ei deerit. [Mirus error, notatus a Brunck. ad Nubes p. 344. ed. Lips.] Quare, ut versus omnino ἄρτιπους fiat, scribendum erit, κοὔτε τά γ' ἀπόῤῥητ'. Kust. Faber κοὔτε τἀπόῤῥητ': et sic Gry. Bent. κοὐχὶ τἀπόῤῥητ'—. Legebatur in impressis κοὔτ' ἀπόῤῥητ' labante versu. Fabri emendatio κοὔτε τἀπόῤῥητ' recepta fuit in novissima Batava: huic patrocinantur membr. in quibus ad eum modum perspicue scriptum, κοὔτε τἀπόῤῥητ'. Sed mendosa est ea lectio, absolute posito οὔτε, sine relatione ad alterum vel οὔτε, vel τε, vel καί. In altero R. scriptum καί γε [Ineptam interpolationem notavit Reisig. i. p. xi. Dind.] τἀπόῤῥητ' —. Ob oculos proculdubio habebat librarius κοὔ γε, quod locum tueri posset: sed longe melius est quod dedimus ex Dawes. emendatione. Brunck. κοὔτε τἀπόῤῥητ', jam Bent. apud Kidd. probatum, confirmavit Cod. Rav. et est unice verum. V. Reisig. i. p. 213. Dind. κοὐχὶ τἀπόῤῥητ' Dawes. Misc. Crit. p. 316. Pors. κοὔτ' ἀ. Ms. Monac. Dobr.

443. ἐκ Θεσμοφόροιν. Bini Codd. ἐκ Θεσμοφόρων. Bern. Junta, ἐκ θεσμοφόρω. Brunck.

444. Veteres edd. cum Codd. δουλεύοντε. In permutatione literarum ΒΔ, quæ hic casu et librarii oscitantia facta, jocum quæsivit auctor nescio quis epigrammatis, cujus acumen prava scriptura obtusum est cum alibi, tum in Analectis nostris t. iii. p. 160. Sic autem scribendum est: Τοῦτο τὸ ΟΥΛΕΥΕΙΝ εἶχες πάλαι. ἀλλὰ τὸ Βῆτα | οὐκ ἐπιγιγνώσκω· Δέλτα γὰρ ἐγράφετο. In eodem Comici versu libri omnes habent τοῦτο δρῷν, bene. ταῦτα me imprudente et invito irrepsit. Brunck. δουλεύοντε Ald. Pors. δουλεύοντε Ms. Monac. Dobr.

446. συμβάλλειν. Suid. v. ἱμάτιον χρυσίον 447. Ms. et 448. [ut edd. 1532. Kust.] Pors.

447. χρυσίον, Suid. in Συμβαλεῖν: an χρυσόν. Bent.

448. μόνας μόναις γ', οὐ μαρτύρων ἐναντίον. [sic. voluit haud dubie ἐναντίον, ut certe edidit.] Sic Cod. In Ald. μόνας μόναις οὐ μαρτύρων γ' ἐναντίον. In edit. Bern. Junt., μόνας μόναις γ' οὐ μαρτύρων γ' ἐναντίον. Brunck. Cum B. Junta consentit Junt. a. 1540. et recte hoc prætulit Reisig. i. p. 249. Dind.

449. ἀποφέρειν. Hoc loco nil aliud esse potest quam, ἀποδιδόναι. Faber. Suid. ἀποφέρειν. Pors.

451. μαρτύρων τ' ἐαντίον. μαρτύρων γ' ἐναντίον. Reisk. et sic tacite edidit Inv., haud dubie e Cod. Rav. γ' prætulit Reisig. i. p. 253. Dind. τ' Ms. Monac. Dobr.

453. ἄλλα τε πολλὰ κἀγαθά. Vulgo corrupto metro ἄλλα πολλά τε κἀγαθά. In Cod. ἄλλα πολλὰ κἀγαθὰ, male omisso τε. Brunck. Dele τε. Bent. ἄ. πολλά τε κ. Ms. Monac. Dobr.

455. ἐπιτρέπειν γε τὴν πόλιν αὐταῖς. Pessime vulgo ἐπιτρέπειν σε τὴν πόλιν ταύταις. Quod reposuimus γε est in Cod. Brunck. σε Ms. Monac. Dobr.

456. ταύταις. 458. θ' αὐταῖς (sic). 459. τ' ἔμελλεν. Ms. Monac. Dobr.

462. στένειν. Hic, ut etiam infra, per ἀστενακτεὶ, intelligit stultam illam exclamationem, seu potius oscitationem sonoram, quæ post somnum cum pandiculatione fieri solet. Schol. in Ran. p. 255. (ad 954.) τί σκορδινᾷ· οὕτως ἔλεγον τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν, σκορδινᾶσθαι· τινὲς δὲ, περὶ τοὺς ἐγειρομένους, etc. Faber. ἔτι πρᾶγμ' ἐστι μοι. Sic Cod. Vulgo ἔτι πρᾶγμ' ἆρά μοι. Brunck. ἆρα recte revocatum e Cod. Rav. Dind. στέγειν Ms. Monac. Dobr.

464. ἀστενακτί. Sic Cod. Perperam impressi ἀστενακτεί. Sincera est prior forma, ut ἀστακτὶ, ἀνοιμωκτί. De his adverbiis in ι et ει legisse operæ pretium erit quæ notavit Valck. ad Theocr. Sel. Idyll. p. 228. Brunck. [Adde quæ Hermann. ad Ajacem p. 150. attulit. Dind.] οὐδ' ἀστενακτὶ Suid. ἀστ. σὺ δ' ἀστενακτὶ Suid. Ms. [eo loco ut videtur.] Pors. ἀστενακτεὶ, et pro μενεῖς tantum μ. Ms. Monac. Dobr.

465. τοῖσιν ἡλίκοισι νῷν. V. Schæf. ad Lamb. Bos. p. 479. Dind.

466. τῆς πόλεως τὰς ἡνίας. Similia comparat Boiss. ad Marinum p. 81. 147. Adde Eqq. 1109. Dind.

467. πρὸς βίαν. V. ad Ran. 1029. Berg.

468. κινεῖν, et versu abhinc altero κινῇς habent Cod. et primariæ edd. Huic verbo suffectum a nescio quo recentiore ed. alterum ejusdem potestatis βινεῖν βινῇς, absque ulla necessitate. Brunck. Ed. Farr. κινεῖν, quod in eadem significatione sæpe usurpatur. Berg. κινεῖν ἑαυτὰς ed. Ald. [et Gry. Bent.] Pors. Post 468. ἀριστᾶτε — κινεῖς Ms. Monac. Dobr. Post h. v. inseruit Bent. e Gry.

BA. Ἄριστον οὐ δώσουσι. ΧΡ. σὺ δέ γε νὴ Δία | Δρᾷ ταῦθ' ἵν' ἀριστᾷς τε καὶ κινῇς ἅμα. Dind.

469. Hic versus et sequens non erant in Cod. e quo descripta fuit hæc fabula in Ald. officina: proinde desunt in ed. principe. Qui alium melioremque Cod. nactus fuerat B. Junta, ut ex infinitis lectionibus, Ald. longe præstantioribus, colligere est, binos versus in suum locum reposuit. Inde recepti fuerunt in Basil. Cratandri, in utramque Venet. porro in Paris. Wecheli. Jam mirare Kust. socordiam; sic ille ad hunc locum: "In edit. Paris. et aliis quibusdam sequentes duo στίχοι inserti leguntur:—Sed duo illi versus in duabus antiquiss. edd. Aldina et Florent. non reperiuntur, quarum auctoritas potior apud nos fuit, quam aliarum editt. recentiorum." Vides vere me alicubi in his notis dixisse, Kust. de optima ed. Bern. Juntæ ne fando quidem audivisse. Saltem Crat. aut Venetarum alterutram ad hunc locum consuluisset, unde didicisset hos versus in Paris. Wecheli officina non cusos fuisse. Sed hoc negligentiæ est: istud autem stoliditatis, non persensisse nullam esse sententiarum connexionem, si, sublatis his versibus, Chremis questioni ἣν δὲ μὴ δυνώμεθα; respondeat Blepyrus, τὸ πρὸς βίαν δεινότατον. Spreta Kust. crisi binos illos versus in textu restitui voluit Berg. insertique sunt in novissima Batava, uncis inclusi, quod nescio an ex Berg. sententia factum fuerit: hoc solum scio, signa illa, quæ νοθείας suspicionem injiciunt, inepte fuisse posita. Sunt autem duo illi versus in Reg. Cod. scripti, ut eos exhibui ne una mutata litera. Perperam in edit. Bern. Juntæ excusum δώσουσιν — ἀριστᾷ — κινεῖς. Personas absurde Faber, et post eum Berg. distinxerat. Brunck. Personas sic distinxerant: Χρ. ἣν δὲ μὴ — δώσουσιν. Βλ. σὺ δέ γε — ἅμα. Χρ. τὸ πρὸς βίαν—ὑγίαινε. Dind.

470. δρᾷ ταῦτ' ἵν' ἀριστᾶτε καὶ βινεῖς ἅμα. [sic enim vulgo.] Legendum, δρᾷ ταῦθ', ἵν' ἀριστᾷς τε καὶ βινῇς ἅμα. In contextu Græco personam Chremetis statue ante initium hujus versus τὸ πρὸς etc. Faber.

473. λόγος τέ τοι etc. Pia hæc sententia, de stultis Atheniensium consiliis, ope deorum bene cadentibus, exstat in Nub. etiam 588. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι, ταῦτα μέντοι τοὺς θεοὺς ἅττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν. In hanc sententiam et Eupolis apud Athen. x. p. 425. ὦ πόλις, ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς. Berg. γέ τοι Suid. et γεραιτέρων v. γεραίτερος. γέ Suid. ed. τε Ms. v. γεραιτ. τί τι Ms. μῶρα. Pors.

474. ὅσ' ἂν ἀνόητα καὶ μῶρα βουλευσώμεθα. [ὅσα μῶρα κἀνόητα βουλευσώμεθ' ἄν. Reisk. Ferendamne putas talem ταυτολογίαν in Aristophane? Mihi non sic videtur, cumque librarius Rav. proculdubio aut exararit aut certe invenerit, quanquam nonnihil fortasse depravatum, hoc: ὅσ' ἂν ἀνόητα μῶρα vel ἀνόητ' ἢ μῶρα, reposuerim equidem: ἅτ' ἂν ἀνόητα μυρία βουλευσώμεθα etc. Hotib.] Lege ob versus rationem, ὅσ' ἂν ἀνόητα μῶρα τε βουλευσώμεθα. Faber. Ad illustrationem loci hujus non parum faciunt ea, quæ notat Schol. Comici nostri ad Nub. 857. V. etiam Suid. v. γεραίτερος, ubi hic ipse locus adducitur. Cæterum versus hujus metrum, quod claudicat, recte in integrum restituit Faber. Kust. Faber μῶρά τε: sed lege ἢ μῶρα: Suid. in Γεραίτερος et Μῶρα habet χ' ἢ μῶρα. Bent. ὅσ' ἀνόητα χἠ' μ. Suid. ed. Ms. utroq. l. βουλευσώμ. Ms. μῶρα. Pors. ἀνόητα καὶ μ. Ms. Monac. Dobr. ἀνόηθ' ὅσ' ἂν καὶ μῶρα βουλευσώμεθα. Sic optime Cod. In impressis prorsus ἀμέτρως legitur, ὅσ' ἂν ἀνόητα καὶ μῶρα βουλευσώμεθα. Eandem sententiam v. Nub. 587. et Suid. in Ἀθηναίων δυσβουλία, ubi qui laudatur Eupolidis versus, est ex fragmento quod protulimus ad Ran. 733. Brunck. Ad veram scripturam ὅσ' ἂν ἀνόητ' ἢ μῶρα — ducit Cod. Rav. Monuit Reisig. i. p. x. Dind.

475. Nub. 594. ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει ξυνοίσεται. Berg. ἡμῖν. ἡμῖν Ms. μῶρα. Pors. ἧμιν hic et alibi Ms. Monac. Dobr.

478-503. Variis modis hunc locum corruperunt Critici, quorum notas deinceps apponam. Dind. Videri possint hi versus respondere sibi tanquam stropha et antistropha; sed quid tunc faciemus quatuor illis, qui sequuntur? Satius igitur est, hæc omnia proodum statuere, et reliqua demum cantionis strophica. Hotib. ἆρ' ἐστὶ τῶν ἀνδρῶν τις, ἡμῖν ὅστις ἐπακολουθεῖ; (στρ. α'.) | ἔμβα, στρέφου, χώρει, σκόπει, | φύλαττε σαυτὴν ἀσφαλῶς (πολλοὶ γὰρ οἱ πανοῦργοι.) (ἀντιστρ. α'.) | μή πού τις ἐκ τοὔπισθεν ὢν τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ, | (5) ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνην φέροι, | πάσαισι παρὰ τοῖς ἀνδράσιν τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐλεγχθέν | πρὸς ταῦτα συστίλλου σεαυτὴν (στρ. β'.) | τῇδ' εὖ περισκοπουμένη | κἀκεῖσε καὶ τἀνδέξια, | (10) μὴ ξυμφορὰ γενήσεται· ἀλλ' ἐγκονῶμεν κ.

τ. λ. usque ad | (16) κοὐ μή τις ὄψεθ' ἡμᾶς. | (17.) χἠμῶν τὸ πρᾶγμ' ἴσως κατείπῃ (ἀντιστρ. β'.) | ἀλλ' εἶα, δεῦρ' ἐπὶ σκιᾶς | ἐλθοῦσα πρὸς τὸ τειχίον | παραβλέπουσα θατέρᾳ, | πάλιν μετασκεύαζε σαυτὴν αὖθις ἧπερ ἦσθα· | (22) ἀλλ' ὡς μάλιστα τοῖν ποδοῖν μετ' οὐ κτύπου βάδιζε· | καὶ μὴ βράδυνε κ. τ. λ. usque ad τὸ σχῆμα τοῦτ' ἔχουσαι. V. 5. Ita Ms. Rav. v. 8. Vulgo καὶ περισκοπουμένη κἀκεῖσε καὶ τά γ' ἐκδεξιᾶς. At Bent. εὖ περ — mox Brunck. καὶ τὰ τῇδε ἐκ δεξιῶν: dein Faber καὶ τἀνδέξια. Unde reposui τῇδ' εὖ περ — κἀκεῖσε καὶ τὰ 'κδέξια. Et sane τῇδε tuetur Thesm. 666. καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς. Av. 424. τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο. Cf. quoque Orest. 1259. ἐκεῖθεν ἐνθάδ' εἶτα πάλιν. V. 10. Vocem πρᾶγμα, quæ vulgo sequitur γενήσεται, trajeci ad v. 17. ubi Rav. comprobat κατείπῃ conjecturam Kust. V. 22. Hic versus vulgo sedem habet post v. 3. sic scriptus; exceptis μετ' οὐ κτύπου: quæ erui ex ἐπικτύπων. De formula loquendi οὐ κτύπος pro σιγῇ v. Valck. et Monk. ad Hipp. 196. Burges. in Classical Journal, n. xxviii. p. 226.

478. ἔμβα. Redeunt mulieres ex Concione. Berg.

481. φύλαττε σαυτήν. Male Cod. φύλασσε σεαυτήν. Brunck.

482. τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ. In Cod. verbum est simplex φυλάξῃ, omissa præpositione, quæ solemnis librariorum culpa. Brunck.

483. ἐπικτυπῶν βάδιζε. Infra 545. Berg.

484. Vulgo legitur ὑμῖν δ' αἰσχύνην φέροι, solœca phrasi, et corrupto metro. Versus est dimeter iambicus, qui saltem in Cod. rectis incedit pedibus, ἡμῖν δέ γ' αἰσχύνην φέρει. Sed vera est lectio quam reposui: ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνην φέροι. Omissa fuerat particula potentialis ἄν, quod centies ad minimum in his fabulis contigisse animadvertas. Brunck. ἂν om. Ms. Monac. Dobr. Ald. ἡμῖν δ': lege δέ γ' vel δ' ἄρ'. Bent.

485. τοῖς ἀνδράσιν. Vulgo claudicat versus propter omissionem ν paragogici. Brunck.

486. Hæc strophica esse, deletis, tanquam glossematibus, verbis τὸ πρᾶγμα 509. totoque versu 491., proindeque probandum non esse Valck. commentum prolatum ad Eurip. Phœn. p. 96., dubium videri cuipiam hodie vix potest. Et de verbis quidem τὸ πρᾶγμα, ex prope antecedente loco traductis, qui dicam mihi scribat, neminem facile exorturum puto; sed cur, inquies, recidendus versus 491? Aio, non strophæ tantum rationi adversari hoc quicquid est versiculi, sed etiam, quod majus, sententiam nobis falsam propinare: nam qui, quæso, unus locus dici potest, unde omnes hæ mulieres ad concionem profectæ fuerint, quæ ex tota urbe et ex agris confluxerant ad ædes Praxagoræ? v. 52, 53, 281. Imo locum, i. e. plateam, dicit chorus et domum, ubi hæc habitat, dux sua: nam illuc primum redeunt sciscitatum, quid porro faciendum sit. Cf. 513. seqq. Ista igitur ὅθεν περ ἡ στρατηγὸς etc. ad τόπον pariter atque οἰκίαν referri, cum nescio quis non advertisset, verba τοῦ τόπου stolida glossa seorsim declaranda sibi sumsit, quæ postmodo utcunque versificata est. Hotib.

487. Nemo est qui non videat ἀνακολουθίαν hic esse, et suspendi orationem. Quamobrem ex sensu et ordine partium verti, quasi legeretur: περισκόπει κινουμένη | τὰ 'κεῖσε καὶ τὰ 'κδεξιᾶς. Quod quin eruditis placeat non diffido. Faber. καὶ περισκοποῦ πάντη (aut ταύτῃ aut τῇδε) κἀκεῖσε. Reisk. Hunc et seq. versum ex præclara Valck. emendatione, prolata ad Eurip. Phœn. p. 96. exhibui. Vulgo legitur numeris prorsus corruptis: καὶ περισκοπουμένη κἀκεῖσε, καὶ τά γ' ἐκ δεξιᾶς. | μὴ ξυμφορὰ —. At in Cod. scriptum: περισκοπουμένη κἀκεῖσε καὶ τά τ' ἐκ δεξιῶν | μὴ ξυμφορὰ γένηται τὸ πρᾶγμα. Inde præeunte viro doctissimo edidi: κύκλῳ περισκοπουμένη κἀκεῖσε, καὶ τὰ τῇδε | ἐκ δεξιῶν, μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα. Optime καὶ τὰ τῇδε restitutum, revocatis tribus quæ aufugerant literis: nam primariæ etiam edd. ut Cod. habent τα τ' — non τα γ' —. Sic Thesm. 666. καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς. et Av. 423. σὰ ταῦτα γὰρ δὴ πάντα, καὶ | τὸ τῇδε, καὶ τὸ κεῖσε, καὶ | τὸ δεῦρο —. Quod autem ad illud καὶ attinet, quod initio versus exhibent impressi, Cod. vero non agnoscit, ex ipsa phrasi manifestum est inepti interpolatoris esse additamentum, vel potius e genuina voce depravationem. [Nihil minus: excidit verbum, ad quod καὶ pertinet, quod etiam Reisig. i. p. xi. extr. animadvertit. Sed de toto carmine dicam in animadversionibus. Dind.] Si quid velis, quod ad illud propius accedat, pro κύκλῳ, repone ex Thesm. supra laudato versu καλῶς, cujus evanida posterior syllaba isti καὶ ortum dare potuit. Brunck. Καί: lege εὖ: et cum Fabro τἀκεῖσε καὶ τὰ 'κδεξίας. [ita Rav.] Bent. κύκλῳ — κἀκεῖσε καὶ τὰ τῇδε 'Εκ δεξιᾶς Valck. ad Eurip. Phœn. 272. [Alibi confert Av. 1196. Dobr.] Pors. τά τ' Ms. Monac. cetera ut Kust. Dobr.

490. Scal. εἶμεν. Bent.

491. ἡ στρατηγός. Praxagora. v. 246. Berg.

494. Hoc versu finitur stropha, sententia quidem imperfecta, cujus rei plura exempla v. sis ad Pac. 584. seqq. Hotib. πώγωνας ἐξηρτημένας. Verti, *barbis aptas:* quod etiamsi barbare dictum cuidam videri possit, non est. Eadem ratione apud poetam, *stellis ardentibus aptum* (stellas προσημμένας habens) quod ipsum hic intelligi debet. Faber.

495. Sic dividit Bent. Χήμῶν—εκτη | Ἀλλ'—σκιᾶς | Ἐλθ—χιον | Παρα—ρῳ | Παλ—σαυτ—ἢν—ἦσθα. [et sic Rav.] Dind.] κατόπτη. Quædam editt. κατέπτῃ. Sed neutra lectio sana est. Puto scribendum esse, κατείποι. [Sic calami, opinor, lapsu scripsit, quum vellet κατείπῃ.— Hinc Berg. "ut minus recedatur, præstat in conjunctivo κατείπῃ." Reisk. "κατείπῃ. hoc aliquanto rectius quam Kust. κατείποι." Dind.] i. e. *deferat, accuset.* V. Thes. H. Steph. [t. i. p. 1224.] in quo reperies κατειπεῖν τινος, cum genitivo, pro, *aliquem deferre,* vel *accusare.* Deinde, quæ sequuntur, ob versus rationem sic scribenda esse judico, ἀλλὰ δεῦρ' ἐπὶ σκιᾶς γε. Kust. Pessime vulgo e quatuor versiculis, quorum primus dimeter est catalecticus, tres alii dimetri sunt acatalecti, duas lineas fecerunt, nobisque pro versibus obtruserunt. Hic autem scriptura Cod. hæc est: χήμῶν εἴσω κατέπτη. In Ald. excusum χήμῶν ἴσως κατέπτῃ: in ed. B. Juntæ, χήμῶν ἴσω κατέπτῃ. Quod ex Kust. conjectura in textum intulit Berg., χήμῶν ἴσως κατείπῃ, ineptissimum est. Multo satius erat corruptam lectionem intactam relinquere, quam sententiam tam absurdam ingenioso Comico affingere. Levis menda cuivis paulo acutius cernenti statim in oculos incidit. Scribendum erat: χήμῶν ἔσω καταπτῇ. *et medium in nostrum agmen involet.* Brunck. Errat. ἐς ante vocalem et ἔσω non dicunt Comici: v. quæ ad Vesp. 152. dicentur. Kust. κατείπῃ confirmavit Cod. Rav. Dind. ἴσω κατέπτη Ms. Monac. Dobr.

496. Citat Suid. in Παραβλέπουσα, et 507. in Παρεγρύσασα. Bent. ἐπὶ σκιᾶς. Male Cod. ἐπὶ σκιᾷ. ἐπὶ motum ad locum significans cum genitivo construitur. Brunck.

497. τειχίον. Non temere positum. Quid sit autem proprie, docet Hes. τειχίον, Ἀττικοὶ τὸν περίβολον τοῖς χωρίοις etc. Ita in hac significatione vox est Attica. Faber.

498. θἀτέρῳ. Elm. ad Ach. 828. p. 128. θἀτέρᾳ. Dind.

499. (Br.) ἧπερ ἦσθα. Male Cod. ὅπερ ἦσθα. Brunck.

502. σάκον. Σάκος apud Græcos intermedium significat, *barbam prægrandem:* unde Epicrates olim dictus fuit σακεσφόρος; ob barbæ nimirum prolixitatem: teste Schol. supra ad 71. fabulæ hujus, et Harpocr. v. Ἐπικράτης. Kust. σάκον. Schol. τὸν πώγωνα λέγει. Inde petenda origo et ratio nominis σάκανδρος, quod significat τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον. V. Lys. 824. Hinc intelligendum acumen in Frontonis Epigrammate, quod ante nos ediderant Orvil. ad Charit. p. 615. [p. 577. Lips.] et Hes. præstantissimus interpres t. ii. col. 1140. demumque post nos Toup. Cur. Nov. in Suid. p. 141. [t. iii. p. 191. Oxon.] Μέχρι τίνος πολεμεῖς μ', ὦ φίλτατε ΚΥΡΕ; τί ποιεῖς; | τὸν σὸν ΚΑΜΒΥΣΗΝ οὐκ ἐλεεῖς; λέγε μοι. | μὴ γίγνου ΜΗΔΟΣ. ΣΑΚΑΣ γὰρ ἔσῃ μετὰ μικρὸν, | καί σε ποιήσουσιν αἱ τρίχες ΑΣΤΥΑΓΗΝ. Quidquid Toupio libeat, ita legendum est ad Vat. membranarum fidem hoc carmen. πολεμεῖς με quam bene Græce dicatur, abunde ostendit Orvil. Quia in sequenti epigrammate scripsit Fronto ποιήσει σ' ὁ χρόνος ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΝ, non inde inferri potest eum in alio carmine, diverso tempore scripto, eadem forma usum fuisse: καί σε ποιήσουσιν dant eædem membranæ, quod tam bonum est ac καὶ ποιήσουσίν σ'. Veteribus poetis haud credo vitio daturum Toup. quod formulas suas variaverint. Sumta sunt nomina propria illius carminis omnia ex Xen. Cyrop. et ad alium sensum deflexa. Μῆδος alludit ad τὸν μὴ δόντα, μὴ χαριζόμενον: nomen est gentile, cui gentile alterum opponi debet: est autem hoc Σάκας: frequens Sacarum seu Scytharum in illa historia mentio: barbari erant, horridi et inculti, barbam alentes. Eo respicit Fronto, non autem ad Sacam Astyagis pocillatorem, qui pulcher erat, Regique in deliciis. Σάκας ἔσῃ, *hispidus fies,* quod declarat sequens versiculus, καί σε ποιήσουσιν αἱ τρίχες Ἀστυάγην. Postremi nominis ratio explicata ad Lys. 152. Non aliud gentile nomen in Xen. historia reperire poterat, quod τῷ Μῆδος opponeret, et τὸ Σάκας adsumens, ad σάκος barbam manifesto respexit. Brunck.

503. Quænam sunt istæ αὗται? et quomodo πάλαι τὸ σχῆμα significet τὸ πάλαι σχῆμα, vestem solitam? Legendum esse arbitror: καίτοι γ' ἀνῆκέν σοι πάλαι τὸ σχῆμα τοῦτ' ἐχούσῃ, quamvis deceret te modo hic habitus cum eo utereris. Legitur autem vulgo non ἥκουσιν, sed ἥκουσι. [ἥκουσιν ob metrum scribendum erat. Perperam vulgo ἥκουσι. Brunck.] De verbo ἐχούσῃ fefellit librarios iotacismus, sicut et 539. Hotib. Pro ἔχουσα

Reisk. vult ἀφελοῦσαι. Dind.

508. χλαῖνα ἠνίας Λακωνικάς. Quod antea ἁπλῶς dixit Λακωνικάς. Ceterum lege χάλα τε, non χάλα. Notum est autem, in stylo grandiori, *vincla pedum* pro calceis sumi: id quod et ὑπόδημα significat. Faber. "Temere Brunck. ne admonito quidem lectore, quod in Monac. quoque Ms. repertum est χάλα, mutavit in χαλᾶτε." Reisig. i. p. 238.

513. Lege ξυνενεγκάμην, vel ξυνενέγκαμεν. Faber. Ὅθεν περ ἔλαβον et ἃ 'πηνεγκάμην aut potius ἃ 'ξηνεγκάμην, quod in lectione a Fabro in notis citata latet. Reisk. Frob. ὅθενπερ: dele περ. mox Ald. ἃ 'ξενέγκαμεν. Bent. ὅθεν περ ἔλαβον, τἄλλα θ', ἃ 'ξηνεγκάμην. (corrige typothetæ errorem ['ξενηγκ.]) Sic legendus est hic versus. ὅθεν περ ἔλαβον est in Cod. et in ed. B. Juntæ. In ea etiam, ut in Ald. est ἃ 'ξηνέγκαμεν, activa forma pro media male posita: mendosius in Cod. ἃ ξυνέκαμεν. ['ξηνέγκαμεν Ms. Monac. Dobr.] In recentioribus edd. nescio quo corruptelæ auctore, legitur: ὅθεν παρέλαβον, τἄλλα θ', ἃ 'πηνέγκαμεν. Quod hic perperam fecerunt, ut περ in præpositionem mutatum sequenti verbo jungerent, id fieri debet in Vesp. 1060. ubi pro εἴπερ ἐλαύνων legendum est εἰ παρελαύνων. Frequentes sunt ejusmodi errores. Brunck. Omittit περ ed. Kust. Ald. ἃ ξυνεγκάμην. T. Faber, ξυνενεγκάμην vel ξυνενέγκαμεν. Ed. Kust. ἃ 'πηνέγκαμεν. Legendum vix lineola mutata ἃ 'ξηνεγκάμην, i. e. ἃ ἐξηνεγκάμην. Verbum occurrit supra 76. atque ita ed. Francofurt. Ald. Pors.

514. Lege κεῖται δ' ἤδη vel δή τοι. Bent. Metrum vitiosum est: lege κεῖται δὴ πάνθ' ἅπερ εἶπας, σὸν δ' ἔργον νῦν τ' ἄλλα διδάσκειν. Faber. Hic et qui sequuntur usque ad actus finem versus tetrametri sunt anapæstici, quorum primus fractis pedibus incedebat, deficiente in priore colo syllaba: κεῖται δὴ πάνθ' ἅπερ εἶπας. Legendum ἤδη κεῖται πάνθ' ἅπερ εἶπας. Pejus in Cod. κεῖται δὲ —. Brunck. Transpositione verborum nonnisi summa necessitate compulsi utimur. Monuit passim Brunck. et recte quidem, præpositiones verbales temere vel addi vel omitti solere a librariis. Reponam igitur: κεῖται δὴ πάνθ', ἅπερ ἐξεῖπας. ἅπερ ἐξεῖπας, *quæ prolocuta es, quæ edixisti.* Hotib. Olim conjecerat Pors. κεῖται μὲν δή. Dind. κεῖται δὴ Ms. Monac. Dobr.

515. Ὅ,τι σοὶ δρῶσαι ξύμφορον ἡμεῖς δόξομεν ὀρθῶς ὑπακούειν.· [Ita recte Juntina. Cæteræ quas vidi ἐπακούειν. Berg.] Quid facientes tibi utile videamur nos alacriter obedituræ. Quis tam obscuram, tam contortam, approbet sententiam? Legendum Ὅ τι σοὶ δρώσῃ etc. Δρῶσα dicitur sola Praxagora, ἡ τὸ πρᾶγμα εὑροῦσα: ceterarum mulierum non tam est ipsas δρᾷν, quam ὀρθῶς ὑπακούειν. Sic passim scriptores, velut soli agere dicuntur actores primarii, qui alios viliores mercede conducebant. V. C. A. Bœttigeri Prolusio de 4. ætatibus rei scenicæ apud veteres, ed. 1798. Hotib.

516. ξυμμίξασ' οἶδα. Sic Cod. et edd. septem primariæ. In Frob. primum, typothetæ, ut videtur, errore, excusum fuit ξυμμίξας, masculino genere pro feminino. Suid. Ξυμμίξασα; ξυντυχοῦσα, οὐδὲ μιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σου ξυμμίξασα οἶδα γυναικί. Nec ulla vetere inspecta ed. nec Suid. consulto, monuerat Faber., [Mulier loquitur; quare lege συμμίξασ' οἶδα. Et ita in quibusdam editionibus legitur. Lege etiam οὐκ οἶδα. Faber. Cf. Valck. ad Herodot. ii. 64.] ξυμμίξασ' in feminino scribendum esse. At Kust. nec Fabri, nec Suid. sui, nec veterum edd. ullam rationem habuit, et sicco pede mendam transiit. Sinceram scripturam scite revocavit Berg. ut et eam restituendam esse monuerat Dawes. [M. p. 310. (547. Kidd.)] et Toup. [in Suid. t. i. p. 423.] Nollem Th. Burges. ea scripsisse quæ in Dawes. emendationem adnotavit. ξυμμίξας solœcismus est nullo exemplo defendendus. Brunck. F. συμμίξασ'. sæpe tamen chorus mulierum de se in genere masculino loquitur. Reisk. ξυμμίξασ' edd. Ald. Wech. Bas. 1532. Suid. v. ξυμμίξασ', probantibus Dawes. Misc. Crit. p. 317. Valck. ad Herodot. ii. 64. Toup. in Suid. ii. p. 162. et ita T. Faber. Pors.

518. ξυμβούλοισιν ἁπάσαις ὑμῖν. Sic quidem libri omnes: vitium tamen est in hac lectione. Solutos pedes amare versum anapæsticum norunt tirones, vitaruntque poetæ, quantum fieri potuit, cæsuram post secundum pedem. Scripserat Comicus: ξυμβούλοισιν πάσαις ὑμῖν —. Brunck. cui assentitur Pors. Præf. ad Hec. p. lxii. ed. Lips. ἁπάσαις jure defendunt Herman. Elem. doctr. metr. p. 401. et Reisig. i. p. 173., hic etiam Monac. libri auctoritate. Dind. Lege χρήσωμαι. Bent. L. χρήσωμαι. Pors. ἡμῖν Ms. Monac. Dobr.

520. ὁ ἀνὴρ præf. Ms. Monac. Dobr.

521. ὡς εὐηθικῶς. Hæc verba recte viro continuantur in Cod. Brunck.

522. περί του μοιχοῦ. Perperam vulgo περὶ τοῦ μοιχοῦ, diverso et perquam absurdo sensu. Brunck. ἐνὸς Ms. Monac. recentioris. Dobr.

526. οὐ δῆ τάλαιν' ἔγωγε. οὐ δῆτα, τάλαν, ἔγωγε. aut saltem οὐ δῆτα, τάλαιν', ἔγωγε. Reisk. πῶς οὖν ὄρθριον ᾤχου σὺ καὶ πῇ; Sic Cod. optime. Tres ultimæ voculæ in unam coaluerant in Ald. Cod. nisi ipsius Aldi interpolatio est, σιωπῇ. In ed. B. Juntæ est ᾤχουσι πῇ — θοιμάτιον λαβοῦσά μοι. Sic libri omnes. At hic mallem λαβοῦσά μου [quod c. Rav. confirmat]. Brunck. Recte σιωπῇ e Cod. Rav. revocatum. V. Reisig. i. p. xii. Dind. Lege μοῦ [ita Rav.] Bent. μοι Ms. Monac. Dobr.

527. Lege μοῦ [ita Rav.]. Bent. μοι Ms. Monac. Dobr.

528. γυνή μέ τις — μετεπέμψατ' ὠδίνουσα. Alciphron. Epist. 28. lib. i. ὠδίνουσά με ἀρτίως ἥκειν ὡς ἑαυτὴν ἡ τοῦ γείτονος μετέπεμψε γυνή. Berg.

530. τῆς λεχοῦς δ' ἦν φροντίσαι. Sic Cod. Vim et venustatem habet istud ἦν quod mulier marito regerit. Vulgo τῆς λεχοῦς δ' οὐ φροντίσαι — cum interrogatione. Brunck. Vulgata scriptura recte e Rav. revocata. V. Reisig. i. p. xii. Dind. φράσουσαν Ms. Monac. Dobr.

532. Numeri innumeri. Reponas licet ἐνταυθί. Hotib. μὰ τὼ θεώ. V. nos supra ad 155. Kust.

534. μετῆλθε. Id est, *accersitum venit.* Sic enim scribendum est pro μεθῆκε, quod omnes, quas vidi, edd. priores habent. Kust. μεθῆκε. *Accersiit,* sive *accersitum venit,* a μεθήκω· quod occurrit in Eqq. 933. ubi v. Notam. Est etiam μεθῆκε a μεθίημι. ut apud Synes. Epist. 4. μεθῆκεν οὖν ἐκ τῶν χειρῶν ὁ κυβερνήτης τὸ πηδάλιον· Sed istud est in tempore perfecto, alterum autem in imperfecto. Nempe μεθῆκον, *accersebam:* μεθῆκα, *dimisi.* Berg. μετῆλθε Kust. improbante Markl. ad Eurip. Suppl. 670. Pors.

536. An ἐπιβαλοῦσα? Bent. ἐπιλαβοῦσα. Me imprudente et invito menda hæc e prioribus edd. irrepsit. Nemo non videt legendum esse ἐπιβαλοῦσα, [Sic jam Faber. ἐπιβαλ. τε τοὔγκ. Kust. Dind.] quod in versione expressi. Sic etiam est in Cod. ubi hic versus sic scriptus conspicitur: ἀλλ' ἔμ' ἀποδύσασ' ἐπιβαλοῦσα τοῦ κύκλου. In primariis edd. est ἐπιλαβοῦσα τοὔγκυκλον, sine copula, quæ in recentioribus inserta fuit. Mulier sumta mariti veste, ei pallam suam reliquerat, qua indutus ille prodiit in scenam. V. 331. Miror œconomiam fabulæ non melius perspectam fuisse Fabro, qui locum hunc inepte vertit. Brunck.

537. προκείμενον. Mortuum, νεκρόν. Schol. Pers. Satyr. iii. 'beatulus alto compositus lecto.' Virg. [Æn. ii. 644.] 'At vos sic positum affati discedite corpus.' Locus quidam in eam rem est apud Lucian. in Timone: ut et de corona mortuorum. Faber. Verbum προκεῖσθαι de mortuo occurrit etiam in Av. 474. τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον. Res ipsa dicebatur πρόθεσις· Latine collocatio. Berg. Citat Suid. in Ὤιχου. Bent.

538. στεφανώσασ'. Mortui nimirum olim coronari solebant: de quo more v. præter alios Meurs. ad Lycophron. 799. Kust. Hæc etiam ad mortuos pertinent. Corona et ampulla cum unguentis. Infra 1032. ad vetulam sepulchro maturam: καὶ ταινίωσαι, καὶ παράθου τὰς ληκύθους. Berg. Mortui coronabantur. Eurip. in Phœn. 1626. ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφων ἁλῷ Ἢ γῇ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται. Id. Vitiosam Ms. Monac. scripturam λύκηθον commemorat Reisig. i. p. 139. Dind.

540. ἵν' ἀλεαίνοιμι. Priores edd. corrupte habent ἵνα λεαίνοιμι: prout etiam legit vetus Schol., qui τὸ λεαίνοιμι exponit, θερμαίνοιμι. Sed veram lectionem nunc primum Comico nostro restituimus; quam etiam agnoscit Suid. v. ἀλεαίνοιμι [et Zonar. i. 135.], vocem illam recte exponens, θερμάνοιμην, i. e. *calefierem.* Kust. Add. Phryn. Bekk. i. 14. 24. ubi ἀλεαίνοιμι sine auctoris nomine affertur. Hinc quod ibid. 376, 1. ἀλέοιμι ex Aristoph. citatur, quomodo corrigendum sit apparet. Integer versus ibid. 381, 25. sic scriptus affertur: οὐκοῦν ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπεσχόμην. Dind. Frob. ἵνα λεαίνοιμι: lege ἵν' ἀλεαίνοιμι B. [fortasse ed. B. Juntæ: sed v. ad 888.] v. Suid. Ἀλεαίνοιμι: qui ita legit. Bent. ἵν' ἀλεαίνοιμι edidit Kust. ex Suid. v. ἀλεαίνοιμι. Pors. ἵνα λ. Ms. Monac. Dobr.

543. ᾤχοντο μετὰ σοῦ καὶ κατά τι. Faber recte monuit, et sensus et metri gratia omittendam hic esse particulam καί. Cæterum in ed. Paris. legitur, μετὰ σοῦ κᾆτι χ' ἡ βακτηρία: corrupte quidem, sed quod non difficulter sic emendare possis, μετὰ σοῦ κᾆτι (pro καὶ ἔτι, *et præterea*) χ' ἡ βακτηρία. Kust. κᾆτι χ' ἡ βακτηρία. Sic legendum esse perite vidit Kust. In Cod. scriptum est: μετὰ σοῦ. κᾆστι χὴ βακτηρία. Inde depravata est B. Juntæ lectio, κᾆστιχ' ἡ βακτηρία. [Ita etiam Farr., et Brub. potestque excusari, ut sit pro καὶ ἔστιχε ἡ — a στείχω, *incedo, eo.* simul alludendo ad præteritum perf. verbi στίζω, quia τῇ βακτηρίᾳ στίζεσθαι dicitur. Ald. καὶ κατίσχ' ἡ, quod sensui et metro repugnat. Ed. Nup. καὶ κατά τι χ' ἡ, quod metro repugnat et coactum est. Cl. Kust. conjectura κᾆτι χ' ἡ, tolerabilis. Berg.] In vetustissimis Codd. sic exa-

ratum erat ΚΑΙΤΙΧΗ — ι in σ mutatum fuit, κἄστι pro κᾆτι. Depravatissima est Ald. ed. lectio: μετὰ σοῦ καὶ κατίσχ' ἡ βακτηρία. Brunck. Veram lectionem, dudum a Fabro restitutam, e Rav. dedit Inv. Dind. Dele καὶ [et sic Rav.]: Ald. καὶ κατίσχ' ἡ Gry. κἄστὶ χῆ. Bent. Delet καὶ T. Faber. κᾆτι χ' ἡ β. Kust. sequente Toup. in Suid. iii. p. 56. Fabro vero assentiente Cur. Noviss. in Suid. p. 88. [V. Pors. ibid. p. 503.] Pors. κατίσχ' ἡ Ms. Monac. Dobr.

547. ἐκτέα, ὃν χρῆν. In Cod. ἐκτέον ὃ χρῆν. Inusitata forma est ἐκτέον pro ἐκτεύς. At compositum ἡμιεκτέον in usu est. V. Nub. 645. Brunck.

550. Βλ. ἡ 'κκλησία. Πρ. μὰ Δί' ἀλλ' ἔγωγ' ᾠχόμην. | ἀτὰρ γεγένηται; Βλ. ναὶ μὰ Δί' οὐκ ᾔδεισθά με | φράσαντά σοι χθές; Hi versus plurifariam laborant. Nam personæ male distinctæ sunt. Praxagora fatetur hic, se ivisse ad concionem, quod tamen non debuit, nec etiam fecit; se enim ad puerperam quandam ivisse dictitavit; unde fingit ignorare se quæ in eo conventu decreta erant. Deinde hic versus laborat: ἡ 'κκλησία, etc. Quamobrem sic distingue et corrige, ἡ 'κκλησία. Πρ. μὰ Δί'. Βλ. ἀλλ' ἐγὼ γοῦν ᾠχόμην. | Πρ. ἀτὰρ γεγένηται; Βλ. ναὶ μὰ Δί', οὐκ ᾔδεισθά με etc. Verte igitur: *Verum ego illuc ivissem.* Faber. Nec metrum nec sensus constat. Ed. Farr. μὰ Δί' ἀλλ' ἔφην ἔγωγ' ᾠχόμην. quæ lectio viam videtur sternere ad emendationem: si enim scribas levissima mutatione, μὰ Δί' ἀλλ' ἐφ' ἣν ἔγωγ' ᾠκόμην, sensus fit planus; non minus tamen laborante adhuc metro; de quo sanando cogitandum: sensus autem est talis. Cum Vir interrogasset: num concio peperisset masculum infantem? uxor ejus dicit: *non certe, sed illa mulier, ad quam abieram.* Berg. μὰ Δία, λεχὼ δ' οἷ (vel οὗ) ᾠχόμην. *non concio, sed puerpera, ad quam abii.* ἀτὰρ τί γεγένηται? *at quid tamen accidit?* Reisk. Ald. ἔφην ἔγωγ' ᾠχόμην: lege ἐφ' ἣν ἐγὼ 'χόμην [ita Rav.] B. et Gry. ἐφ' ἣν [De isto B. v. ad 540.]. Bent. μὰ Δί', ἀλλ' ἐφ' ἥνπερ ᾠχόμην. Vulgo legitur sententia nulla et corrupto metro: μὰ Δί', ἀλλ' ἔγωγ' ᾠχόμην. In Cod. sic scriptum: μὰ Δί', ἀλλ' ἐφ' ἣν 'γώ γ' ᾠχόμην. Inde, ni fallor, veram poetæ manum restitui. In primariis edd. est: μὰ Δί' ἀλλ' ἔφην ἔγωγ' ᾠχόμην. A mala manu est pronomen illud personale, quod nullo pacto versui aptari potest, et sensui prorsus est inutile. Brunck. Fallitur. Rav. ἀλλ' ἐφ' ἣν ἐγ' ᾠχόμην (ut in Nub. 1363. κᾆγ' οὐκ ἔτ'), ex quo sponte prodit crasis ἐγᾠχόμην. Et sic scriptum citavit Reisig. i. p. 309. Dind. ἔγωγ' Ms. Monac. Dobr.

551. ἀτὰρ γεγένηται; Nempe ut perierit sextarius tritici. Berg. ᾔδησθα. Vulgo ᾔδεισθα. Att. formam revocavi. Auctor Etym. M. p. 420. l. 12. ᾔδεισθα. τὸ κοινότερον διὰ τοῦ ε· τὸ δὲ 'Αττικώτερον, διὰ τοῦ η, ᾔδησθα. Εὔπολις. V. eruditam Valck. notam ad Iliad. xxii. 280. [in Opusc. t. ii. p. 58. ed. Erfurdt.] Brunck. ᾔδεισθά Ms. Monac. Dobr.

554. κάθησο τοίνυν σηπίας μασωμένη. Sensus est: Sede et in posterum laute et beate vivito; Tibi enim magnum imperium paratum video. Sepiæ igitur iis temporibus majoris fiebant quam hodie sint, (v. Athen. [t. iii. p. 187. sqq.]) aut lautius condiebant; nam malim me coria edere, quam ejusmodi piscem. Faber. Suid. hunc locum exponit per τρυφᾷν, ut notavit Bisetus. Berg. Frob. κάθισο. Scal. κάθησο. Bent. κάθησο Kust. κάθησον — μασώμενος (vel μασσώμ.) Ms. Suid. σηπία. Ed. Med. κάθησο v. σηπείας μασσώμενος. Pors.

555. ὑμῖν δέ. *Vobis enim.* Berg. παραδιδόσθαι Ms. Monac. Dobr.

556. τίνων; Sic bene Cod. et ed. B. Juntæ. Vulgo τίνος. Brunck. τινος Ms. Monac. Dobr.

557. κατὰ πόλιν. Perperam Cod. κατὰ τὴν πόλιν. Brunck. Cf. Schæf. ad Soph. t. i. p. 254. Dind.

558. μακάρια γὰρ etc. In Gr. *Beata enim erit civitas.* Quo loco γὰρ παρέλκει ut supra [367.]: οὐδ' ἐγὼ γὰρ τὰς ἐμὰς Λακωνικάς. Ubi videri poterat legendum γε non γάρ; sed alibi ita Aristoph. ita et Terent. Plautusque sexcentis locis eadem particula utuntur. Faber. Pro vulgato γὰρ dedi γ' ἄρ' —. Brunck. Pessime. V. Herman. ad Orphica p. 216. Lobeck. ad Ajac. p. 302. Notavit etiam Reisig. i. p. vii. Vitium a Brunck. hic illatum supra 205. recte sustulit Both. Dind.

559. Hic versus et sequens in Cod. omissi. Causa manifesta. Brunck.

561. F. οὐδαμοῦ καταμαρτυρεῖν. Reisk.

563. μηδ' ἀφέλῃς μου τὸν βίον. Innuit Blepyrus his malis artibus se sibi victum parare. Faber. Soph. Philoct. 930. πρὸς θεῶν πατρῴων τὸν βίον μή μ' ἀφέλῃς. Berg.

564. Hunc versum ut et 568. alii viro tribuunt, cujus non video quænam hic esse possint partes, nec cui rei in scenam induceretur. Eos ego Choro tribuo. Brunck. [Sequutus est Inv.] ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν. Verti, *o mi homo.* Sic Homer. sexcentis locis. Faber. Praxagoræ Ms. Monac. Dobr.

567. μὴ 'νεχυραζόμενον φέρειν. Mallem ἐνεχυρασόμενον. Sensus autem est: Nec

quemquam portare res suas tanquam eas oppigneraturum. Nub. 240. τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι. Eccl. 755. ἦ φέρεις ἐνέχυρα θήσων (αὐθά); Berg.

568. ἄλλος ἄν. præf. Ms. Monac. Dobr.

569. Locus huic germanus ἐν Νεφέλαις [1342. Br.]: ὥστε γε οὐδ' αὐτὸς ἀκροασάμενος, οὐδὲν ἀντερεῖς. Faber. ὥστ' ἔμοιγε. Ita recte edd. pristinæ; non ὥστε μοί γε. Berg. Scilicet Kust. dederat ὥστε μοί γε, quod habet pars veterum edd. ὥστ' ἔμοι γε etiam Reisk. Dind. ὥστ' ἐμοί σε μαρτυρεῖν. Ad Chorum pertinet pronomen σε, ad Blepyrum autem τοῦτον, v. sq. Vulgo legitur ὥστ' ἔμοιγε. Longe diversa est Cod. scriptura ἀλλ' ἀποφανῶ τόνδ'. ὅστις ἄν μοι μαρτυρῇ. Facile commutantur γε et σε: versu abhinc secundo, ubi in impressis bene legitur δεῖ σε, Cod. habet δεῖ γε. Brunck. ὅστις γε μοι Ms. Monac. Dobr. ὥστ' ἔμοιγε recte ed. Ald. Francofurt. Pors.

571. Congeram in hanc notam incredibilium errorum farraginem. — "Hæc quoque interpretamentis nonnullis corruptelisque lectionum inquinata sunt: nam versui 2 strophæ interposito γε, quod vulgò abest, succurrendum erat; 3 vulgo mancus est, exarato ταῖσι pro ταύταισι. Porro legitur κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτ. ἔρχεται, ut sæpe δὲ et γὰρ inter se commutantur, numeris quidem perversis. Τῷ πολίτην adscriptum δῆμον, quod miror ferre diu potuisse viros doctos; exaratum quoque in vulgatis versu invito ἐπαγλαϊοῦσα et μυρίαισιν εὐτυχίαισι βίου, δηλοῦν, ὅ τι etc. quo loco Ms. Rav. μυρ. ὠφελίαισι β.: scires, utrumque nomen esse additititium, reponendumque esse μυρίοις. Et hæc quidem in stropha. Antistrophæ versus 2 et 3 Brunck. propemodum restituit, quanquam ratione horum metrica non perspecta. Sed τῷ εἰρημένα adhuc nescio cujus interpolatoris adsutus habetur pannus, πω πρότερον, et pro μ. γ. ἂν τὰ π. π. θεώμενοι, quod sententiam haud minus quam versum juvat, ἀμέτρως in vulgatis legitur: μ. γάρ, ἢν τὰ π. π. θεῶνται. μισοῦσι γὰρ ἄν, solent odisse. Sic itaque scribendus locus: (στρ.) Νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὰν φρένα (glycon.) | Καὶ φιλόσοφόν γ' ἐγείρειν (anacreont.) | Φροντίδ', ἐπισταμένην ταύ- (dactylic. trim.) | ταισι φίλαις ἀμύνειν. (anacreont.) | Κοινῇ δ' ἔρχετ' ἐπ' εὐτυχίαισι (anapæst. dim.) | Γνώμης ἐπίνοια, πολίτην (anapæst. parœm.) | 'Αγλαϊοῦσα μυρίοις, (troch. dim. catal.) | (ἀντιστρ.) "Οττι περ καιρὸς δύναται. | Δεῖται γάρ τι σοφοῦ 'ξευ- | ρήματος ἡ πόλις ἡμῶν. | 'Αλλὰ μόνον πέραινε | Μήτε δεδραμένα, μήτ' εἰρημένα· | Μισοῦσι γὰρ ἂν τὰ παλαιὰ | Πολλάκις θεώμενοι. Anacreonteos diversarum formarum versus invicem sibi respondere, demonstravimus ad Vesp. 278. De non finita sententia in extrema stropha v. ad Pac. 584." Hotib. (" στρ.) Νῦν δεῖ σοί γε πυκνὰν φρένα | καὶ φιλόσοφον γλῶτταν ἐγείρειν | φροντίδ' ἐπισταμένην ταῖσι φίλαισιν ἀμύ- | νειν κοινῇ ἐπ' ὠφελίαις· | δηλοῦν δ', ὅτι περ δύνασαι, (5) | καιρός· ἔρχεται 'πίνοια | δῆμον ἐπαγλαϊοῦσα πολίτην. | (ἀντ.) δεῖται κάρτα σοφοῦ τινὸς (8) | ἐξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν. | ἀλλὰ πέραινε μόνον μήτε δεδραμένα μήτ' | εἰρημένα πω πρότερον | μισοῦσι γάρ, ἢν τὰ παλαί- | ων γε πολλάκις θεῶνται, | μυρίαισιν βίου εὐτυχίαισι. (14) V. 1. Vulgo δὴ δεῖ σε. Ms. δὴ δεῖ γε. V. 2. Huc retuli γλώττης, in γλῶτταν mutatum, quod vulgo legitur (nam Brunck. edidit γνώμης) ante ἐπίνοια. ib. φιλόσοφον primam producit jure metri Anapæstici. V. 4. Vulgo hic γὰρ ἐπ' εὐτυχίαις et in v. 14. εὐτυχίαισι βίου: ubi tamen Rav. ὠφελίαισι. verum illa varia lectio pertinet ad locum priorem — ut liquet ex isto γὰρ — nato scilicet e γρ. i. e. γράφεται: v. Schow. ad Hes. p. 111. V. 5. Vulgo δύναται· at sententiæ nexus postulat δύνασαι. V. 8. Ms. γάρ τοι: inde erui κάρτα: quod sæpe corrumpitur. Hoc carmen esse antistrophicum voluit et Hotib. cujus tamen ratio ordinandi, ni fallor, paucis probabitur." G. Burges. in Classical Journal, n. xxviii. p. 227. Antistrophicam responsionem huic carmini nuper restitui voluit Reisig. in Syntagm. critico, quod supra ad 433. commemoravi, p. 4. sqq. hoc modo: "(α.) Νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὴν φρένα καὶ φιλόσοφον ἐγείρειν | (α.) φροντίδ' ἐπισταμένην ἐπὶ ταῖσι φίλαισιν ἀμύνειν. | (β.) κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτυχίαισιν ἔρχεται γνώ- | μης ἐπίνοια πόλιν | (β.) πάνδημον ἐπαγλαϊοῦσα μυρίαισιν | ὠφελίαισι βίου | ἐπῳδός. δηλοῦν ὅ,τι περ δύναται, καιρός. | (Α'.) δεῖται γάρ τι σοφοῦ τινος ἐξευ- | ρήματος ἡ πόλις ἡμῶν. | (Β'.) ἀλλὰ πέραινε μόνον | (Β'.) μήτε δεδραμένα πω | (Α'.) μήτ' εἰρημένα πω πρότερον, μι- | σοῦσι γὰρ ἢν τὰ παλαιὰ | ἐπῳδός. πολλάκις θεῶνται. Ita habemus duo systemata α'. α'. β'. β'. ἐπῳδὸς Α'. Β'. Β'. Α'. ἐπῳδός." Hæc Reisig.

Meliorem versuum distinctionem conservavit liber Rav. aliquot scripturæ vitia tollenda restant. Initium carminis diu est quum sic correxi: νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὴν φρένα καὶ φιλόδημον ἐγείρειν | φροντίδ' ἐπισταμένην ταῖς σαῖσι φίλαισιν ἀμύνειν. Et φιλόδημον non displicuit Hermanno in censura libelli Reisig. quæ inserta est

Diariis Lips. a. 1818. n. 121., ubi Vir Summus hoc carmen sic emendavit: νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὴν φρένα καὶ φιλόδημον ἐγείρειν | φροντίδ' ἐπισταμένην | ταῖσι φίλαισιν ἀμύνειν. | κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτυχίαισιν | ἔρχεται γλώττης ἐπίνοια, πολίτην | δῆμον ἐπαγλαΐζουσα | μυρίαισιν ὠφελίαισι βίου, δη- | λοῦν ὅ τι περ δύναται. καιρὸς δέ· δεῖται γάρ τι σοφοῦ τινὸς ἐξευ- | ρήματος ἡ πόλις ἡμῶν. | ἀλλὰ πέραινε μόνον | μήτε δεδραμένα, μήτ' εἰ- | ρημένα πω πρότερον. μι- | σοῦσι γάρ, ἢν τὰ παλαιὰ | πολλάκις θεῶνται. | ταῖς σαῖσι enim non putat necessarium esse. Dind. πυκνάν. Doricam formam non agnoscit Cod. in quo scriptum δεῖ γε πυκνήν. Postremum hoc recipi debebat. Brunck. πυκνὴν etiam B. Junt. et Gormontium habere adnotavit Reisig. Idem pronunciari vult φιλόσοπφον, quod in scena Attica fieri non potest. Dind.

573. κοινῇ etc. Paulo intricatiora hæc sunt, et, quemadmodum in choris assolet, attonita: nam quibusdam choris id peculiare est, ut obscuritate utantur. Qualis propemodum in Prophetis Hebræorum, et iis qui divino spiritu correpti creduntur. Quamobrem nullibi minus suas leges servat oratio: ita omnia rursum prorsum feruntur, aguntur; nam et character mutatur; et sensus grandiores, et audaciores nimio in iis occurrunt, etc. Id a magistris artis tractatum est: quamobrem actum ne agamus aliud agamus. Faber. Num κοινῆς (id est κοιναῖς) sed et alterum potest explicari, licet non tam commode. Reisk.

574. γνώμης ἐπίνοια. Vulgo γλώττης. Nomina ista facile permutantur. V. Markland. ad Eurip. Suppl. 547. et not. ad Ran. 355. Brunck. γλώττης, quum de muliere sermo sit, multo aptius esse recte monet Herman. Dind. γνώμης Markl. ad Eurip. Suppl. 547. Pors.

575. Recte e Rav. ὠφελίαισι repositum. Reisig. de hac forma affert Etym. M. 462, 20. Alphei Epigr. II. v. 6. Deinde Reisk. βίου. δηλοῦν θ' ὅτι. legi vult. Dind. εὐτυχίαισι Ms. Monac. Dobr.

577. Vulgo sic legitur hic versus, quem frustra pro tetrametro anapæstico aliquis venditaret: δεῖται γάρ τοιγε σοφοῦ τινος ἐξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν. In Cod. scriptum γάρ τοι σοφοῦ. Inde recisa inutili voce τινὸς et mutato τοι in τι, quorum alterum quam sæpe in alterius locum irrepserit, tironibus notum, pulcher emergit hexameter heroicus: δεῖται γάρ τι σοφοῦ 'ξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν. Brunck. τι pro τοί γε. Pors. In ἐξευρήματος Ms. Monac. linea per ἐξ ducta, forsan syllabam damnans. Dobr.

578. πέραινε. Æsch. in Pers. 701. εἰπὲ καὶ πέραινε ταῦτα. Eurip. in Ion. 1348. λέγε, πέραινε σοὺς λόγους et apud Comicum aliquoties. Berg.

581. ἀλλ' οὐ μέλλειν ἀλλ' ἅπτεσθαι. Καὶ δὴ χρῆν ταῖς διανοίαις. [ἅπτεσθαι κἀπιχειρεῖν ταῖς διανοίαις. Reisk.] Quia interpunctio non placuerat, neque solitarium illud χρῆν ταῖς διανοίαις, etc. verti ego quasi legeretur, ἀλλ' οὐ μέλλειν, ἀλλ' ἅπτεσθαι καὶ δὴ χρῆν τῆς διανοίας. [Brunck. e Cod. suo χρὴ dedit. Dind. Faber malebat τῆς διανοίας. recte: sive τῶν διανοιῶν. Berg.] Quod placeat nec ne, tuum erit arbitrium: sed non omnem lectorem, etc. at eum modo qui sit κρόταλον, τρίμμα, παιπάλη etc. Faber. Lege ἀλλὰ πετέσθαι v. Lys. 55. [et 321. πέτου sed ἅπτεσθαι stare potest; nam] Faber τῆς διανοίας. recte. Bent. χρῆν Ms. Monac. Dobr.

582. ὡς τὸ ταχύνειν etc. Contra Eurip. in Phœn. 455. ἐπίσχες, οὔτι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει. βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύουσιν σοφόν. Berg. χαρίτων μετέχει πλεῖστον. Subauditur μέρος, qua ellipsi nihil frequentius. Alibi id nomen expressum occurrit. Plenam locutionem observes in Pl. 226. ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ πλούτου μέρος. Ran. 335. φιλοπαίγμονα τιμάν, | χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν | μέρος. Qui locus nostro simillimus. Idcirco minime necesse est πλείστων legere, ut placet Toup. ad Suid. iii. 228. [t. ii. p. 276. Oxon.] Brunck. πλείστων Toup. in Suid. iii. p. 228. sed nihil opus. Thucyd. i. 84. αἰδὼς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχει. Subintelligitur scilicet μέρος. Ran. 337. χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν μέρος, quæ vulgatam satis firmant. Obiter moneam locum Aristoph. Dætaleusi, ut citatur a Phot. recte legi, ταχὺ νῦν πέτου, non Toup. τάχυνον. [V. Append. ad Toup. p. 477.] Pors. V. Schæf. ad Bos. Ell. p. 279. etc. Dind.

583. Veterum edd. interpunctionem: καὶ μὴν ὅτι μὲν χρηστὰ διδάξω πιστεύω· τοὺς δὲ θεατάς, | εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν, καὶ μὴ τοῖς ἤθεσι λίαν | τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν, τοῦτ' ἔσθ', ὃ μάλιστα δέδοικα. revocandam esse recte monet Reisig. i. p. 179. Dind. τοὺς δέ. Ita edd. pristinæ; nupera τούσδε, quod disperdit sensum. Berg. Gry. τόνδ' οὐδ' [ita B. Junt. et Mss.]. Bent.

584. τοῖς ἤθεσι. Nunc de rebus usitatis, et passive, ut τὰ εἰωθότα in Ran. i. Alias plerumque de personis ambo ista, et active. Berg. τοῖς ἤθεσι λίαν τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν. Vel cœco apparet sic legendum esse. Mendose vulgo: τοῖς ἤθεσι λίαν, τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν. In Cod. co-

pula non est: τοῖς ἠθάσι λίαν τοῖς ἀρχαίοις — et super ἠθάσι scriptum ab eadem manu pro diversa lectione, γρ. ἤθεσι. Istud ἠθάσι librarii errore primum invectum fuit. Brunck. Fallitur: recte dicitur τοῖς ἠθάσι. V. Pors. ad Eur. Orest. 264. Lobeck. ad Ajac. p. 270. Buttm. Gr. Gr. t. i. p. 259. qui tacite τοῖς τ' ἠθάσι τοῖς τ' ἀρχαίοις scripsit. Dind. ἤθασι Ms. Monac. Dobr.

586. περὶ μέν. Supra etiam 220. tangit libidinem novandi in Atheniensibus: ἡ δ' Ἀθηναίων πόλις — οὐκ ἂν ἐσώζετο, εἰ μή τι καινὸν ἄλλο περιειργάζετο. Berg.

587. ἐστι menda est priorum editionum, quæ me imprudente relicta est. Scr. ἐστιν. Brunck. Citat Suid. v. ἀντ' ἄλλης, monente Toup. Epist. Crit. p. 27. Pors.

589. ἐπίστασθαι. Elm. ad Eurip. Med. p. 120. ἐπιστῆσαι. — φράζοντος ἀκοῦσαι. Neminem turbet quod genus mutarit (quippe φραζούσης ἀκοῦσαι, dicere debuerat:) virum assimulat Praxagora, et ἀνδριστὶ loquitur. Faber. Hoc dicit tanquam sententiam generalem, oratori esse auscultandum; itaque in masculino genere loquitur, licet ipsa sit fœmina. Berg.

590. μετέχοντες Ms. Monac. Dobr.

592. μηδὲ ταφῆναι. Plut. 556. εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μηδὲ ταφῆναι. Berg. V. Plut. 556. Æschin. p. 47. [ed. Taylor. = 14, 13. H. Steph. In marg. 1532. addit Demosth. Mid. p. 125, 18. Tayl. = 349, 9. ed. Par. 549, 12. Reisk. Dobr.] Pors.

593. Observa, ἀνδράποδον, mancipium est: ἀκόλουθος fere talis est, qualis apud nos servi conductitii. Emenda versum, et lege τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ. Faber. Cogitavi aliquando ἀκολουθεῖν. Si vulgata manet, debet τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ legi. Dio Chrysost. p. 486. d. [t. ii. p. 159. ed. Reisk.] οὐ μόνον ἄοικος καὶ ἀνέστιος, ἀλλὰ μηδὲ ἀκόλουθον ἕνα γοῦν ἐπαγόμενος. Reisk. τὸν δ' ἀκολούθῳ. Et sensus et metrum manifesto laborant: quod miror ab interpretibus non fuisse monitum. Certum enim est scribendum esse, τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ: i. e. *ne uno quidem pedissequo*. Faber vertit, *uno pedissequo*: ut legisse videatur, τὸν δ' ἑνί γ' ἀκολούθῳ. At nostram lectionem sensui loci hujus melius convenire quis non videt? Opponit enim hic poeta hominibus ditissimis homines extreme pauperes; de quibus nimirum in versu præcedenti dixerat, eos ne quidem relinquere, unde sepeliri queant. Tales igitur homines probabilius ... nullum habere pedissequum, quam ...um. Kust. Kust. non inspexerat Fa... Dind. τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ. Sic bene edidit B. Junt. In Cod. τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθοις. In ceteris edd. est τὸν δ' ἀκολούθῳ, claudicante versu, sententiaque minus bona. Depravatam lectionem, cujus tamen vitium sensit, in versione expressit Faber: *illum autem uno pedisequo*. Nos vero: *illum autem ne pedisequum quidem habere*. Brunck. οὐδ' om. Ms. Monac. Dobr.

595. Legendum πρότερός μου. Sin minus; istud μοι erit dativus Atticus; qui quid sit norunt qui Plaut. et Terentium norunt. Is dativus cum κατεδεῖ debet jungi, et erit παρέλκον. Hoc autem, ut obiter explicem, Praxagora dixit, intempestive a Blepyro interpellata, contra quam vetuerat; quippe supra prædixerat (ne quis nescius esset) [619.] μὴ νῦν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντείπῃ etc. Quamobrem cum ille rogasset: Quid inter nos erit commune? σπέλεθος, inquit illa. Quod is miratus, ait, τῶν σπελέθων κοινωνοῦμεν? Illa autem subjicit: Id eo dixi, quod me interpellaris: sed aliud longe dictura fueram, nempe, τὴν γῆν πρώτιστα etc. Ceterum quando de re stercoraria dicendum est, σπέλεθον grammatici vertunt κόπρον; quod non proprie Latine diceres. Sed in veteri Glossario, quo quondam usus est I. Scal. legitur σπέλεθος, *struntus*; quod an Latinum sit nescio. Gallice nomen respondet. Intelligo autem rotundiora stercora. Quare cum Schol. σπέλεθον per κόπρον explicant, non satis explicant. Faber. κατεδεῖ σπέλεθον πρότερός μου. Sic in Cod. scriptum, ut legendum esse conjecerat Faber; non, ut vulgo, μοι. Proverbialis locutio esse videtur in eos qui loquentem intempestive interpellant. Levis menda hic est in accentu. Libri omnes habent κατεδεῖ. Oportuit κατέδει. [κατεδεῖ defendit Sch. Not. in Athen. t. vi. p. 362. Meliora nota ex Hermanni libro de em. rat. Gr. Gr. p. 276. Dind.] Atticis ἔδομαι futurum est, cujus secunda est ἔδει, κατέδει. Phryn. βρώσομαι, κακῶς ὁ Φαβωρῖνος. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀντ' αὐτοῦ τῷ ἔδομαι καὶ κατέδομαι χρῶνται. Auctor Etym. M. p. 786. l. 23. φάγομαι — ὁ μέσος μέλλων β' φαγοῦμαι ὤφειλεν εἶναι. ἀλλὰ σεσημείωται τὸ φάγομαι, πίομαι, ἔδομαι. Brunck. Lege μου. Bent. κατεδεῖ — μοι Ms. Monac. Dobr.

596. Ut versus fulciatur, post κοινωνοῦμεν addidi voculam δέ. Κοινωνοῦμεν autem hic dictum est pro κοινωνήσομεν, cujus enallages exempla sunt frequentissima: qua de re Nos alibi latius. Kust. Adscribere piget Fabri conjecturam τῶν σπελέθων κοινωνήσομεν; Πρ. οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ἔφθης μ' ὑποκρούσας. Dind. καὶ τῶν. Ita ed. Junt. [1515.] Cæteræ non

habent καὶ versu laborante; cui ut succurreretur, nuper ed. τῶν δέ. Berg. τῶν σπελέθων κοινωνοῦμεν. Facete; quia Praxagora dixerat: omnia fore communia, tantum merdam prius comesurum Blepyrum; iste, quasi non recte audivisset, dicit: anne merda nobis erit communis? id est, anne tu una mecum comedes? Id. τῶν οὖν σπέλεθων ob metrum. Pors. Lege γὰρ vel οὖν. Bent.

599. καὶ τῶν pro κοινῶν Ms. Monac. Pors.

601. πῶς οὖν ὅστις. In his verbis ἀνακόλουθον est, ne quis frustra æstuet. Faber.

602. καὶ Δαρεικούς. Sunt aurei numi a Dario rege Persarum dicti. Subauditur enim χρυσοῦς sub Δαρεικός. V. Poll. [iii. 87. Add. Boeckh. Staatshaush. d. Athen. t. i. p. 28.] Berg. ἀφανῆ πλοῦτον. ἀφανὴς πλοῦτος apud Græcos præcipue dicitur *pecunia numerata*, opponiturque fundis, agris, villis, aliisque bonis, quæ vulgo immobilia vocantur. V. Harpocr. v. ἀφανὴς οὐσία. Kust. ταῦτ'. Vulgo τοῦτ' —. Brunck.

603. καὶ μὴ καταθεὶς ψευδορκήσει. H. e. bona fide deponet; non pejerabit, minus sibi esse, quam est. cf. 607. Lapsi sunt interpretes. Hotib. Brunck. verterat: *Hæc in medium deponet, et qui non deposuerit, pejerabit*. Dind. διὰ τοῦτο. Pro διὰ τούτου: per hoc perjurium scilicet rem sibi peperit. Nam διὰ cum accusandi casu interdum hoc apud Atticos significat; quod a me alibi contra sententiam multorum demonstratum est. Faber. Lege ΒΛ. κἂν μὴ καταθῇ. ΠΡ. ψευδορκήσει. Bent.

604. ἀλλ' οὐδέν τοι. Perperam Cod. ἀλλ' οὐδέν τι. Modo monui has voculas sæpissime commutatas reperiri, quia eodem sono Græculi eas efferebant, ut et hodie multi faciunt. Brunck. Malim ἀλλ' οὐδὲν ἔτι χρ. etc. Hotib.

605. οὐδεὶς οὐδ' ἐν πενίᾳ δράσει. Sic verti ac si legeretur, οὐδεὶς οὐδὲν πενίᾳ δράσει· quod si cui non placebit, diversus abeat; id tamen non sine exemplo dixerit Aristoph. Dein durius esset, nisi etc. Faber. οὐδ' ἐν. Pro οὐδ' lego οὖν: et deinde verto, *Nemo pauperem aget vitam*. Faber aliter, sed cui non puto esse assentiendum. Kust. οὐδεὶς οὐδὲν πενίᾳ δράσει. Perperam vulgo οὐδ' ἐν πενίᾳ. Ridiculo librarii errore in Cod. scriptum est, οὐδεὶς οὐδὲν πνεύματι δράσει. Brunck. Lege οὐδέν. Bent. οὐδ' ἐν Ms. Monac. Dobr.

609. ὦ 'τὰν, sic bene Cod. Vulgo ὦ 'ταῖρ' — νόμοις διεχρώμεθα. Ad hæc verba ita commentatur Faber. "Prava lectio. Scribe, τοῖσι νόμοισιν ἐχρώμεθα. Ita postulat versus et hellenismus. Nam διεχρώμεθα aliud est quam ἐχρώμεθα." In metris parum intelligebat Faber, quod passim ostendunt ejus notæ. V. quam bellus esset tetrameter sic, ut ille volebat, scriptus: προτερον γ' | ω 'ταν | ὅτε τοι | σι νομοι | σιν εχρω | μεθα τοῖς | προτεροι | σι. in quo cæsura est post quartum pedem contra artem. Quod autem ad *hellenismum* adtinet, illius eum non minus fugit ratio. Meliora ab H. Steph. edoceri poterat, si illius Thesaurum consuluisset, ubi t. iv. col. 615. 'διαχρῶμαι, vacante præpositione pro χρῶμαι utor, passim apud Herodot. ut διαχρώμενοι ἐσθῆτι. Et διαχρῶνται οἴνῳ. Item διαχρῶνται τρόπῳ ζωῆς τοιῷδε. Et διεχρήσατο ἔθεσι ξεινικοῖσι. Et διαχρᾶσθαι τῷ αὐτῷ τρόπῳ.' Alia exempla profert in vocum Herodoti recensione et interpr. p. 12. appendicis ed. Wessel. Composita verba sæpissime occurrunt cum apud alios scriptores, tum apud Comicum nostrum, in quibus præpositio multum ad ornatum, nihil ad significationem confert, qua de re opportunior erit ad Nub. [987.] dicendi occasio. Brunck.

611. ἢν μείρακ' ἰδὼν — τοῦτον σκαλαθῦραι. Schol. ad h. l. hæc annotat: Μείρακα δ' ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρῆσθαι, (ita enim corrigo) καί τοι 'Αμμωνίου λέγοντος, μειράκιον καὶ μείρακα ταύτῃ διαφέρειν, ὅτι τὸ μὲν μειράκιον ἐπὶ ἀρσενικοῦ τὸ δὲ μεῖραξ ἐπὶ θηλυκοῦ. ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναίδων. Sed audacter affirmo nil tale in Aristoph. legi; atque ita allata ab Ammonio [p. 93. Valck. qui vereor ut jure Schol. illud *antiquissimum* dixerit in Præf. p. xvi. Dind.] differentia stabit (si nil aliud obstet). Μείρακα autem hic generis esse fœminini vel ex responso Praxagoræ satis patet: καὶ ταύτας γὰρ etc. At, inquies, nonne contra te palam stat Aristoph.? Nam ait βούληται τοῦτον σκαλαθῦραι? stare nego; videri, fateor. Quippe istud τοῦτον a sciolo homine est, qui cum hanc vocem infersit, legem versus turbavit; nam hæc vox e versu quati foras debet, nedum ejus tantillula ratio habenda. [τοῦτον jam Scal. ejici voluerat. Assentiuntur Kust. et Berg. Sed Reisk. in ταύτην mutabat. Dind.] Interim plerosque vidi hoc Aristoph. loco niti cum μείρακα adolescentulum esse asserunt: quod taceri non debuerat. Faber. σκαλαθῦραι. Schol. συνουσιάσαι. Quod autem addit μείρακα hic *marem* significare, ineptum est. Fraudi fuit Græculo, nam Schol. illud recentioris est monetæ, nec antiquum grammaticum sapit, interpolata horum versuum lectio, quos sic exhibent

edd. primariæ: ἢν μεῖραξ ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούλεται τοῦτον σκαλαθύραι, | ἕξει τούτων ἀφελὼν δοῦναι. τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μετέξει. Quæ in recentioribus emendatius repræsentantur βούληται et μεθέξει; sic recte scripta sunt in Cod. ubi mendose σκαλαθῦραι. Pronomen τοῦτον, quod metrorum imperito Græculo suspectum non fuit, ei persuadere debuit μείρακα hic puerum significare. Sed uno ore clamarunt eruditi omnes, istud τοῦτον, quod versus respuit, tollendum esse: nihilominus id in textu reliquit vel Berg. vel illius lucubrationum caupo. At in altero versu pro τούτων Berg. ipse reposuit ταύτην, '*audacter*,' ut ait, 'invitis edd. omnibus, et insuper Schol.' At ego aio: 'stultissime, invita sententia, et insuper communi sensu.' Quid enim sibi vult ταύτην ἀφελὼν, *puellam hanc eximens?* ineptum est. ἕξει (i. e. δυνήσεται) δοῦναι (scilicet τῇ μείρακι) ἀφελὼν, *demens, detrahens, decerpens*, τούτων, *ex iis quæ ille sibi reservarit, nec in commune deposuerit.* Brunck. Lege βούληται σκαλαθῦραι omisso τοῦτον et sic Suid. in Σκαλαθῦραι. Bent. καὶ βούλεται τοῦτον σκαλαθύραι. Dele τοῦτον et lege βούληται, quod posterius habet ed. Kust. τοῦτον quoque delet Faber. Versus recte scriptus legitur apud Suid. v. σκαλαθῦραι. Ex ed. 1532. Dele τοῦτον et lege βούληται cum H. Steph. Thes. L. G. iii. p. 806. B. Suid. v. σκαλαθῦραι, ubi Ms. μειράκιον. μείρακος (sic) ed. Med. Pors. Suid. ed. Kust. Ἀμαρτεῖν εἴρηκε τὸ ἁμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπέτισι. Ποδαποὺς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μείρακες, οὐκ ἂν ἁμαρτεῖν. καὶ ὅλως σύνηθες αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο Pors.; "Si hujus loci sana lectio est, frustra T. Faber ad Aristoph. Eccl. 607. μεῖραξ pro *puero* adhiberi posse negat. Sed indignor Kust. quod ποδαπὰς ex ed. Med. non reposuerit. Verum altera menda subest. Quomodo enim ἁμαρτεῖν pro ἁμάρτοιμι usurpari possit equidem ignoro. Repone ex ordine literarum, ἁμάρτοιν. Ita τρέφοιν in fragmento Eurip. apud Etym. M. p. 764, 52. quod injuria solicitat Valck. Diatrib. p. 153. Ἀμαρτοῖν bis ex correctione, sed ab eadem manu, et ποδαπὰς C." (Ms. C. C. C.) "Kust. negligentia Piersoni oculis tenebras offudit ad Mœrin p. 262. quod fieri non potuerat si alia Piers. ed. usus esset." V. Grammaticum Hermanni p. 434. Dobr. βούλεται σ. Ms. Monac. Dobr.

612. Ald. et. Gry. ἀφελῶν: ab ἀφελής. Bent.

614. τοῖς ἀνδράσι συγκατακεῖσθαι. Sic scribendum; non, ut vulgo, ξυγκ. — Atticam literam hic respuit metri lex. In Cod. ut in ed. B. Juntæ pro ξυγκατακεῖσθαι, repetitum e præc. v. ξυγκαταδαρθεῖν. Hoc modo sæpe contigit, ut idem vocabulum in duorum continuorum versuum fine scriberetur, ubi fere semper se prodit oscitantis librarii culpa. Aldus edidit ξυγκατακεῖσθαι, e scripto libro, ut probabile est; sin ex conjectura, laudandum est illius acumen, bonaque retinenda emendatio. Similem mendam sustuli in Apollonii Arg. i. ubi vers. 593. et sequens eodem participio εἰσορόωντες claudebantur. Emendationem, quam haud verear luculentam appellare, in indicem flagitiorum meorum retulit Flos Criticorum nostratium. (V. Journal des Sçavans, mai 1781.) Brunck. Lege συγκατακεῖσθαι. V. infra ad 619. Pors.

614-15. Blepyri. Dobr.

615. πῶς οὖν εἰ ex Ald. ed. Kust. Pors.

616. ἐρείδειν.'Ερείδειν, ἐλαύνειν, etc. sunt verba rei Venereæ. V. Suid. v. ἐρείδειν. Kust. ἐρείδειν, συνουσιάζειν. V. fragm. Inc. ii. et Eustath. [1570, 5.] ibi laudatum. Brunck. ζητοῦσιν Ald. Pors. ζητοῦσιν— καθευδοῦνται Ms. Monac. Dobr.

617. σεμνάς. Proprie, *superbas*, vel, *fastum præ se ferentes*. At per metonymiam *consequentis* pro *antecedenti*, *formosas, pulchras*. Puellæ enim *formosæ* fastu carere non solent. Kust.

619. συνῶμεν. Perperam vulgo ξυνῶμεν. Brunck. ἢν ταῖς αἰσχραῖσι ξυνῶμεν. *Si cum turpioribus simus.* Latinum non videbitur pueris, at erit doctis. Varro libro v. L. L. 'Æque eadem modestia potius cum muliere fuisse, quam concubuisse dicebant.' Locus observandus; nam ab ultima Latinitate est. Memini me alicubi apud Plautum legere: at non succurrit locus. Quare esse cum muliere erit ξυνεῖναι γυναικί. Faber. Lege συνῶμεν. Bent. Ob metrum lege συνῶμεν. Idem mendum sustulimus supra Vesp. 50. contrarium Thesm. 603. (v. Cl. Brunck. ad Æsch. Prometh. 243.) Ran. 1538. συνετός. Æsch. Choeph. 609. ξύμμετρον. Pors.

621. Sic habent Græca: Πρ. οὐχὶ μαχοῦνται; Βλ. περὶ τοῦ; Πρ. τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. Ad quæ verba multi multa, sed omnes æque nihil, et eos refellere in animo non est. Primo sciendum est non debere adscribi notam interrogationis post μαχοῦνται. Dein corrigendus versus qui laborat; legendum enim: Πρ. οὐχὶ μαχοῦνται; Βλ. περὶ τοῦ; Πρ. περὶ τοῦ; τοῦ μή σοι ξυγκαταδαρθεῖν. Dixerat Blepyrus: Qui tandem fieri poterit ut nos cauda non deficiat? Salse respondet Praxagora, *non pugnabunt puellæ*. *Qua de re*, inquit Blepyrus: *Qua de re*, ait Pra-

xagora, *rogas? non pugnabunt ne non tecum lusitent et conturbent pedes.* Quod quin ex ingenio Aristophanis sit diffitebitur nemo. Faber. Multa de h. v. Biset. sed non e mente Poetæ nostri. Quare præferes ea, quæ Faber hic notavit. Kust. Vulgo interrogationis nota ponitur post μαχοῦνται. sed eam recte Faber delet: et non est in ed. Farr. Berg. περὶ τοῦ; Ita recte ed. Farr.; in cæteris antiquis aliter atque aliter erratum. nupera περί του; Id. καί σοι τὸ περὶ τούτων δὴ μαχ. Versus hic est mutilus, qui in quibusdam edd. sic legitur: καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει, omissis illis, τὸ περὶ τούτων δὴ μάχεσθαι. Biset. utramque lectionem in unam quasi massam conflat, ut versum integrum reddat. Sed quid multa? Expectandi sunt meliores Codd. qui facem in his tenebris præferant. Multa quidem fateor, hic ariolari liceret: sed quis præstare possit, ea esse Aristoph.? Kust. καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει. Ita Ald. Farr. et Brub. et Junt. etiam, nisi quod hæc ὑπάρχει. Nupera, nescio unde, καί σοι τὸ περὶ τούτων δὴ μάχεσθαι, quorum nullus sensus. Omnibus autem perperam his præmittitur Βλ. cum tamen manifestum sit Praxagoram hæc etiam dicere. Sensus perspicuus. Berg. Hunc et seq. versum ad fidem codicis in integrum restitui, qui dimidia fere sui parte mutili erant. Sic legebantur: οὐχὶ μαχοῦνται. — περὶ τοῦ; — τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. | καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει. In Cod. vero sic scripti sunt: οὐχὶ μαχοῦνται περί σου θάῤῥει. μὴ δείσῃς. οὐχὶ μαχοῦνται. | περὶ τοῦ; — τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. καί σοι τοιοῦτον ὑπάρχει. Juxta Cod. scripturam prior horum versuum totus est mulieris. Fraudi fuit librario prava lectio περί σου, pro περὶ τοῦ. Illud est etiam in ed. B. Juntæ. At Ald. dedit περί του. Loquendi vices personis melius me divisisse arbitror, marito bis περὶ τοῦ; tribuendo. Si priore loco dixisset mulier περί σου, nihil fuisset causæ cur maritus iterum percontaretur περὶ τοῦ; In minore Batava sic interpolatus fuit posterior versus: καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει. καί σοι τὸ περὶ τῶνδε μάχεσθαι. Omissis sinceris, spuria in editione sua exhibuit Kust. sic denuo immutata: καί σοι τὸ περὶ τούτων δὴ μάχεσθαι. Egregium sane judicii specimen! Quæ in sequentibus obtinebat personarum distinctio erat absurdissima. Nihil prorsus hic viderunt interpretes: postremus omnium Berg. prioribus non fuit acutior. Ista τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν pressius verti debuerunt: *Si cum illis non concubueritis; vel, quia cum illis non concumbetis.* Brunck. H. v. post ὀφείλειν inseruit Bent. et ad oram libri scripsit, "Illum ordinem versuum serva et lege, οὐχὶ μαχοῦνται; ΠΡ. περὶ τοῦ; ΒΛ. περὶ σοῦ. ΠΡ. καὶ σοὶ τὸ τοιοῦτον ὑπάρξει. ubi περὶ σοῦ intellige *sexum muliebrem*: ut σοὶ in 199." Dind. περὶ τοῦ; ΠΡ. περὶ τοῦ; τοῦ μὴ σοὶ Faber. L. περὶ τοῦ; ΠΡ. περὶ τοῦ; περὶ τοῦ μή. Cf. Av. 609. [V. Opp. p. 23.] Pors. Πρ. οὐχὶ μαχοῦνται περὶ σοῦ. θάῤῥει μὴ δείσῃς. Βλ. οὐχὶ μαχοῦνται; | περὶ τοῦ; Πρ. τοῦ μὴ — ὑπάρξει Ms. Monac. Dobr.

622. Ed. Ald. καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει. Pors.

623. Βλ. τὸ μὲν ὑμέτερον. Sola Junt. hic recte ὑμέτερον, cæteræ, quas vidi, ἡμέτερον. in quibus hæc perperam tribuuntur Praxagoræ. Itaque præmisi Βλ. sequente autem versu ante τὸ δὲ id delevi, recte enim jam hæc omnia tribuuntur Blepyro in Junt. Berg. τὸ μὲν ἡμέτερον. Sic Cod. et Ald. ed. Mendose Bern. Junta ὑμέτερον, quod inepte revocavit Berg. non videns hæc ex ipsa sententia mulieri continuari debere. Brunck. Lege ὑμέτερον. Ald. [enim] delet ΠΡ. et ΒΛ. in 624. Bent. Videtur personarum nomina hoc et sequente versu delenda, et legendum ὑμέτερον. Hæc scripsi, cum vidi nullam personarum distinctionem agnoscere Ald. Pors.

623-25. Blepyri Ms. Monac. Dobr.

624. τρύπημα, τρῆμα, et τρυμαλιά, sunt voces synonymæ, quæ aliquando notant centrum illud perforatum, quod τὸ κέντρον virile intrat. Notum est dictum Sotadis de Ptolemæo Philadelpho Rege Ægypti: εἰς οὐκ ὁσίην τρυμαλιὰν τὸ κέντρον ὠθεῖς. Sed cui non dictus hic Hylas? Kust. τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν τι ποιήσει. Qui argutior paullo videri vellet, is sane τὸ τῶν ἀνδρῶν ad podicem cinædorum referret; cum proxime legatur de feminis μηδεμιᾶς τρύπημα κενόν. Verum, ut quod res est dicam, non videtur eo confugiendum: sed occulta dicendi ratio latet, λέξεως arcanum non ὑπονοίας. Idem enim hic intelligi par est cum dicitur τὸ τῶν ἀνδρῶν, ac intelleximus cum supra mulier de ceteris dixit τὸ ἡμέτερον, licet aliorsum possit deflecti. Ceterum cum Blepyrus in amorem masculum pronior sermonem eo vertisset, solerter admodum Praxagora avertit, cum ait: κοὐκ ἐξέσται παρὰ τοῖς καλοῖς καταδαρθεῖν ταῖσι γυναιξί. (Quippe ita legendum) neque enim de feminarum amore egerat Blepyrus: illa autem vafra mulier rem avertit ad amorem muliebrem. τρύπημα autem h. l. etc. de mulieribus. Notus est Sotadis locus

[ap. Athen. t. v. p. 240.]: alibi apud Aristoph. τρῆμα eadem notione legere est. Faber. μηδεμιᾶς ἢ τρύπημα κενόν. Scripsisset, si per metrum licuisset, τὸ τρύπημα. Hic locus, ut multi alii, exemplo esse possit Comicis licuisse nomen substantivum efferre sine articulo, quem solutæ orationis scriptores non omitterent. V. not. ad Lys. 152. Brunck.

625. Legi ἐπὶ τοὺς δέ. Bent. αἰσχρούς. Optime Ald. αἰσχίους ut edidit Kust. Mox lege, ἐπὶ τοὺς δέ. Pors.

626. οἱ φαυλότεροι Ms. Monac. Dobr.

627. Tyrwhit. apud Gaisford. ad Eurip. Suppl. p. 206. hæc sic corrigit: ἀλλὰ φυλάξουσ' οἱ φαυλότεροι τοὺς καλλίους ἀπιόντας | ἀπὸ τοῦ δείπνου καὶ τηρήσουσ' ἐπὶ τοῖσιν δημοσίοισιν | κοὐκ ἐξέσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καὶ τοῖς μεγάλοις καταδαρθεῖν etc. Vitiosa edd. Gelenii et Porti scriptura τοὺς αἰσχροὺς deceptus Kust. scripsit ad h. l. quæ afferre piget: "Versui aliquid deest. Quare scribere possis, ἐπὶ δέ γε τοὺς καλούς. Vel sic φεύγοντες μὲν γὰρ τοὺς αἰσχρούς, ἐπὶ τοὺς καλοὺς β. Ed. Ald. habet τοὺς αἰσχίους: quod præ cæteris conjecturis probamus." Dind.

628. Hic versus in Cod. omissus. Primariæ editt. recte habent τοῖσι καλοῖς, ut etiam excusum fuit in novissima Bat. mendose recentiores quædam τοῖς καλοῖς. At quod v. seq. dedi τοῖσι μικροῖς, id insigne peccatum est. Libri omnes habent ταῖς, quod lectorem, ut reponat, oro. V. quæ notavi ad Pl. 147. 240. Brunck. Lege ob metrum τοῖσι καλοῖς ex Ald. Hoc leve mendum non sustulit Ruhnk. ad Tim. p. 195. V. ad Vesp. 390. Pors.

629. Veterum edd. ταῖς γ. emendavit Faber. τοῖς μικροῖς. Lennep. Animadv. ad Coluthum p. 160. non satis exploratum habens, qui per τοῖς μικροῖς intelligendi sint, legit τοῖς σιμοῖς, comparans 701. 613. Dind. χαρίσωνται. Verbum amatorium. Operæ pretium erit veterem Schol. Pindari [p. 513. ed. Heyn. noviss.] adire; nam et h. l. explicat, et alterum, qui ἐν Ἱππεῦσι [517. Br.]. Is sic se habet: χαρίζεσθαι κυρίως τὸ συνουσιάζειν λέγεται. Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππ. ἐκ μεταφορᾶς. Πολλῶν γὰρ ἤδη πειρασάντων αὐτὴν ὀλίγοις χαρίσασθαι· καὶ Σαπφώ, etc. Locus ille, ut Schol. ait, metaphoricus: at si voluisset habere proprium, hunc quem in manibus habemus adduxisset. [V. Ruhnk. ad Tim. p. 274. Dind.] Kust. χαρίσωνται. Reisig. i. p. 65. corrigit χαρίσασθαι. Aristoph. enim et prosaicos scriptores, iis exceptis, qui ornatiori dicendi genere utantur, post πρὶν et ἕως cum conjunctivo ἂν non solere omittere. Sed alia est anapæstorum ratio, de qua re explicatius dicetur ad Aves et Vespas. πρὶν χαρίσωνται mecum tuetur grammaticorum Princeps. Dind. ταῖσι γυναιξὶ ed. Kust. quomodo citat Ruhnk. ad Tim. p. 195. Lege præterea πρὶν ἂν — χαρίσωνται. Vesp. 724. πρὶν ἂν — ἀποδείξω. Pac. 84. πρὶν ἂν ἰδίσῃς καὶ διαλύσῃς. Eq. 957. πρὶν ἂν — ἀκούσῃς. Lys. 766. πρὶν ἂν — ἐκτραχηλίσῃ. 1004. πρὶν ἂν — ποιησώμεσθα. Eccl. 1016. πρὶν ἂν — προκρούσῃ. 857. πρὶν ἂν ἀπενέγκῃς. 752. πρὶν ἂν ἐκπύθωμαι. 789. πρὶν ἄν γ' ... Vesp. 915. πρὶν ἄν γ' ἀκούσῃς. 577. πρὶν ἂν — εἴπῃ. Av. 1409. πρὶν ἂν — διαδράμω. Ach. 175. πρὶν ἂν στῶ. 228. πρὶν ἂν — ἐμπαγῶ. Pors. Imo lege γυναιξὶν — χαρίσασθαι cum Pors. apud Gaisford. ad Eur. Suppl. p. 206. ubi locus citatur e palmaria Tyrwhitti emendatione. De πρίν. πρὶν ἂν omnino v. Elm. ad Heracl. 959. ad Med. pp. 119-121. et si libet, Reisig. p. 65. Dobr.

630. Frob. Λυσιστράτους. Ald. Λυσικράτους: recte [ita Suid. in Λυσικράτης]. Bent. ἡ Λυσικράτους ῥίς. Id est, Lysicrates ille ingenti naso nobilis; itaque deformis. Versum hunc aliter scribo: ἢ Λ. ἄρα νυνὶ ῥὶς τοῖς καλοῖς ἴσα φρονήσει. Nam in καλὸς prior anceps est. [Error ortus ex vitiosa vett. edd. scriptura ἴσα. Dind.] Faber. Λυσικράτους. Deformem fuisse satis apparet: sic et infra ejus mentio 704. Berg. Λυσιστράτης. Λυσικράτους ed. Kust. Ald. Pors.

631. καταχήνη, κατάγελως. V. Vesp. 575. Brunck. Eundem locum attulerat Berg. Lege γ' ἡ (ita Brunck.). Bent. δημοτικὴ γ' Suid. ed. καταχήνη. δ' Ms. Pors. δημοτικὴν ἡ Ms. Monac. Dobr.

632. τῶν σφραγῖδας ἐχόντων. In Nub. 331. Berg.

633. Hic versus in Cod. omissus. Caussa manifesta: ad ὅταν sequentis versus aberravit librarii oculus. Vulgo autem sic legitur metro prorsus corrupto, et sententia nulla: ὅταν ἐμβάδι γ' εἴπῃ, πρότερος παραχώρει· κᾆτ' ἐπιτήρει. Qua in scriptura ne forma quidem apparet tetrametri anapæstici. Deinde quisnam est nominativus verbi εἴπῃ? non alius esse possit, quam καταχήνη, quod ineptissimum est. Metro et sententiæ subvenit Faber, acuteque genuinam detexit lectionem: ὅταν ἐμβὰς δή γ' εἴπῃ· Πρότερος παραχώρει, κᾆτ' ἐπιτήρει. Per embadem intellige id hominum genus qui ἐμβάσι utebantur: ii autem erant senes. Plut. 759. ἐκτυπεῖτο δὲ | ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν. Brunck. In Brunck. lectione præter alia istud δή γε perineptum est. Rectius de hoc loco judicasse videtur Hotib. cujus hæc est nota: "Ἐμ-

βάσι solos senes fuisse usos, non probat Brunck. nec, si vel hoc concedatur, ideo, senes dictos fuisse ἐμβάδας, aut sponte verisimile est (quamvis κατωνάκη, vestis servilis, designet servum infra 724.), aut facetum, præsertim cum non juvenes et seniores inter se comparentur hoc loco, sed pauperes et divites, nihilque ad rem faciat, senex sit is an juvenis, qui oraturus sit in concione. Legam igitur potius "Οταν 'Εμβαδίων εἴπῃ πρότερος etc. 'Εμβαδίων, nomen ridiculi causa fictum, ut passim alia apud Hunc, velut Εὐαίων supra 431., sonat eum, qui ἐμβάδας facit, sutorem." Nomen proprium hic latere jam Reiskius suspicatus erat. "Sine dubio, ait, latet nomen proprium in ἐμβάδι. nisi ἐμβὰς fuerit appellatio alicujus potentis et honesti, ut κόθορνος erat Theramenis." In Cod. Rav. ἐμβάδ' ἔχων scriptum est. Dind. Forte propria nomina sub illis latent, "Οταν 'Εμβαδίᾳ γ' εἴπῃ Πρότερος. Bent.

634. δευτεριάζειν, *secundas partes agere*. Metaphora a scena sumta. Pro δευτεριάζόμενος, ridiculo errore in Cod. scriptum παρατάζόμενος, quod exhibet etiam ed. B. Juntæ. Brunck. Suid. δευτεριάζειν. Pors.

635. αὐτοῦ ed. Kust. Pors.

636. πατέρας ἅπαντας. Lege πατέρας γὰρ ἅπαντας. Est enim ætiologia. Præterea versus non stabit nisi ita legeris. Faber. Lege γὰρ ἅπαντες. Bent. πατέρας γὰρ omnino lege, metro et sensu postulante, ut edidit Kust. Pors. πρᾶσαν pro πατέρας γὰρ Ms. Monac. Dobr.

638. ἑξῆς. Vox hæc in Codd. omissa. Brunck. οὔκουν Ms. Monac. Dobr.

639. ἰόντα Ms. Monac. Dobr.

640. ἄγχουσι. Av. 1352. ἄγχειν ἐπιθυμῶ τὸν πατέρα. Berg. κἀπιχέσοῦνται. Ita in Βατράχοις [366.]: ἢ κατατιλᾷ τῶν 'Εκαταίων. Faber.

641. ἀλλ' ὁ παρεστὼς οὐκ ἐπιτρέψει. Verti, *sed qui forte illis aderit non permittet*. Olim quidem putaveram, ἀλλ' ὁ προεστώς; *Præfectus id vetabit*; sed nil mutandum. Sensus est, qui a me redditus fuit; et porro explicatur, τότε δ' αὐτοῖς, etc. Faber.

643. μὴ αὐτὸν ἐκεῖνον. Lege μὴ τὸν ἑαυτοῦ. (male. Bent.) Faber. Legendum certe: μὴ 'ὑτοῦ ἐκεῖνον etc., i. e. μὴ αὐτοῦ (πατέρα) ἐκ. τ. sed ἐπέχω. Hotib. μὴ τὸν ἑαυτοῦ T. Faber, improbante Marklando ad Eurip. Iph. Taur. 1010. qui scribit μὴ 'υτὸν ἐκεῖνον. Pors.

644. τὰ μὲν ἄλλα λέγεις οὐδὲν σκαιῶς. Id est οὐ σκαιῶς. Familiare est Atticis οὐδὲν adhibere pro οὐ. Brunck. 'Επίκουρος. Ne quis in doctrina temporum hospes bonum illum senem Gargettium, nobilem philosophum, cogitet. Faber.

645. Λευκολόφας est vitium typorum pro -φος. Reisk. πάππαν με καλεῖ. Mendose vulgo πάπαν με καλεῖ. Sequitur mox εἴ σε φιλήσειεν. Brunck. Pac. 119. πάππαν με καλοῦσαι. Berg. καλῇ Ald. Pors. πάππαν με καλῇ Ms. Monac. Dobr.

647. 'Αρίστυλλος. Aristyllus nempe fellator erat. V. Schol. supra ad Plut. v. 314. et Suid. v. 'Αρίστυλλος. Kust. Homo erat αἰσχροποιὸς, lingua et ore aliorum subserviens libidini, cujus mentio in Pluto 314. Brunck. Δυσωδίας μεστὸς fuerit necesse est. Sed unde illud vitium ortum sit, divinandum est: fortasse ἐγλωττοποίει. Faber. Hunc Aristullum, cujus basium ait timendum esse, exagitavit etiam in Pluto, ut vir, cujus nasus stercus olebat, et de nare loquebatur, quod et rursus indicat hanc fabulam et Plutum non multum differre tempore. Palmer. αὐτοῦ ed. Kust. εἴ γε Suid. v. 'Αρίστυλλος. Pors.

648. Citat Suid. v. καλαμίνθη. Kust. καλαμίνθης. Plut. 314. μινθώσομεν θ' ὥσπερ τράγου τὴν ῥῖνα etc. Berg. Lege τ' αἴ. Bent. τ' ὄζεις sine ἂν Suid. ed. Ms. v. καλ. Pors. οἰμώζοι μ' ἂν Ms. Monac. Dobr.

649. γέγονεν ob metrum scribi debuit. Perperam vulgo γέγονε. Brunck.

650. μή σε φιλήσῃ. Cod. οὐ μή σε φιλήσει. Hinc οὐ μὴ est etiam in ed. B. Juntæ, reclamante metro. — δεινὸν μέντ' ἄν γ' ἐπεπόνθη. Vulgo δεινὸν μέντ' ἂν ἐπεπόνθειν. Primo post ἂν inseri debuit γε ob metrum. [Imo crasi facta scribendum μέντἄν. μέντἄν γε dici non solet. Brunck. errorem notavit Pors. ad Med. 863. Dind.] Tum ἐπεπόνθη e puriori Atticismo reposui. [Confirmavit Cod. Rav.] Nec aliter hic Suid. legisse videtur, cujus hæc est nota ex ed. Med. descripta: ἐπεπόνθη, ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθειν· καὶ ἑωράκη, ἀντὶ τοῦ ἑωράκειν· καὶ ᾔδη, ἀντὶ τοῦ ᾔδειν. Omnia ista sunt tertiæ personæ, quam Attici terminatione a prima non distinguebant. [Tertiæ quoque personæ hæc esse, recte negare videtur Buttm. Gr. Gr. t. i. p. 432. 433. sq. Dind.] V. Kœn. ad Cor. de Dial. Att. §. lviii. [p. 121. 122. Schæf.] et cf. not. ad Pl. 696. In ed. B. Juntæ [et aliis vett.] pro ἐπεπόνθειν est ἐπεπόνθην, quod ad verum propius accedit. Prioris coli vulgata lectio bona est, ὥστ' οὐχὶ δέος, μή σε φιλήσῃ. E Cod. scriptura diversa hæc concinnari posset: ὥστ' οὐ δέος, οὐ μή σε φιλήσει. *Ita ut nihil causæ sit cur*

metuas; non te osculabitur. Brunck. Lege ἆρ' ἐπεπόνθειν. vel — θη. Attice. Bent. Suid. ed. Kust. ἐπεπόνθη ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθει. καὶ ἐωράκη ἀντὶ τοῦ ἐωράκει. καὶ ᾔδη ἀντὶ τοῦ ᾔδει. ubi Pors.; "Lege ex ed. Med. cum interprete ἐπεπόνθειν — ἐωράκειν — ᾔδειν. quomodo quidem legunt Kœn. ad Cor. p. 50. Brunck. ad Aristoph. Eccl. 646. sed pessime pro tertiis personis accipiunt." Tres primæ edd. Aristoph. ἐπεπόνθην, quomodo citat Elm. ad Ach. 323. ἐπεπόνθει Pors. ad Med. 863. casu, opinor. Legendum enim cum Brunck. et Bent. (Pors. Opp. p. xciii.) ἐπεπόνθη. Tertiam personam utcunque defendas, vertendo, *Non id impune tulisset Aristyllus.* Sed recte Faber, secutis Berg. et Brunck., *id sane graviter ferrem,* (tulissem.) Anglice reddendum, *that would indeed have been intolerable.* Hoc enim sonat δεινὸς in δεινὰ πάσχειν, δεινὸν ποιεῖσθαι, δεινὸν λέγεις, etc. V. exempla apud Elm. l. c. [In ed. 1547. ἐπεπόνθην vertit in ἐπεπόνθειν Porsonus, in tertia scil. persona; v. ad Vesp. 633. Quum ad Med. 863. ἐπεπόνθει citaret, vereor ne consulto id fecerit, putans plusquam perfecti formam, -ειν, -εις, ει, jam tum Athenis invaluisse. V. Kidd. ad Dawes. p. 412. Certe Plut. 738. servat ἀνεστήκει. Recte an secus, non decerno; tantum dico, immerito culpatum videri Kœn. quippe qui pro prima persona recte acceperit, etsi non satis clare est locutus. Ejus autem conjecturam, saltem quod ad ἐπεπόνθειν, confirmat C. C. C. apud Burges. Præsulem ad Dawes. p. 462. (412. K.) Atque ἐπεπόνθη Rav. Cum δεινὸν omnino compara Latinorum *indignum.* Nos, *very hard, shameful, too bad,* etc. Lysist. 1099. δεινὰ idem est atque αἰσχρὰ 1100. Alia exempla dat Reisig. pp. 198. 216. 299, 300. Dobr. ἐπεπόνθη (sic) Ms. Monac. Id.

652. V. Suid. et Poll. qui hanc rem explicant; legitur et aliquid in Schol. V. locum in Cronosolone Luciani [t. iii. p. 399.], ὅταν τὸ στοιχεῖον ᾖ ἑξάπουν. Vide etiam omnino Salmas. in Solin. [p. 446.], qui hinc colligit, nec dum eo tempore in usu fuisse horologia sciatherica, ut nec diem in particulas seu horas divisisse; sed horarum vice umbras pedibus dimensas; ex ea mensura diei tempus collegisse. Faber. Lege λιπαρῷ [Rav. et Ms. λιπαρὸν] χωρεῖν: ut alibi [scil. Plut. 616.] λιπαρὸς χωρεῖν ἐκ βαλανείου. Bent. δεκάπουν τὸ στοιχεῖον. Hoc explicat Casaub. ad Athen. vi. 10. [t. iii. p. 431. Not. Schw.] ubi Schol. emendat, cujus nota sic scribenda: ἡ τοῦ ἡλίου σκιὰ, ὅταν ᾖ δέκα ποδῶν. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτε γίνεται ὀψέ. — Τὸ παλαιὸν οἱ καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον, καὶ οἱ καλούμενοι παρεσημαίνοντο τὴν σκιάν. καὶ οὕτως οἱ μὲν ἀνέμενον τοὺς κληθέντας, οἱ δ' ἀφῖξαν ἐπὶ τὰς ἑστιάσεις· οὐδέπω τηρήσεως οὔσης ἑτέρας, ἀφ' ἧς εἰδέναι τε ἦν τεκμήρασθαι εἰς πόσας ὥρας προήκει. Huc respexisse videtur Poll. vi. 44. τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη. Brunck. λιπαρὸν χωρεῖν. Sic bene Cod. Vulgo λιπαρῶς. Id. εἰς δεῖπνον Suid. ed. M. δεκάπουν. λιπαρῶς. sic Suid. Ms. v. δεκάπουν. [et ed. M.] Pors.

653. περὶ jungendum est in constructione cum ἔρεσθαι. Reisk.

655. ἦν. Ms. Monac. apud Reisig. i. p. 255. εἰ. Dind. δίκην τῳ. Omnes quas vidi δίκην τῷ· male: debet enim esse pro τινί. Berg. Lege δίκην τῳ. Bent.

657. τουτὶ πόσους ἐπιτρίψει. Hoc in Athenienses, qui litium causa hoc loco, ut sæpe alibi, ab Aristoph. vapulant; vel perpetua comœdia Σφηκῶν. Nam quod illa tanquam reipublicæ saluberrimum dixerat, litium semina modo extinctum iri; *quot cives nostros, dii boni, ea res pessundabit,* inquit Blepyrus. Ceterum legendum τουτὶ δὲ πόσους, etc. nam τι in τουτὶ vel longum est vel breve. Faber. δὲ abest ab Ald. lege vel γε vel γ' ἀπολεῖ. Bent. τουτὶ πόσσ' ἐ. Ms. Monac. Dobr.

658. Lege AN. [voluit fortasse XO. cui Rav. tribuit Νὴ τὴν Δήμητρ' εὖ γε διδάσκεις: ubi Bent. adscripsit AN. sed v. 726.] Ald. et Gry. ΠΡ. τοῦ. Bent. ταύτῃ γνώμῃ γ' Toup. in Suid. i. p. 157. ubi notat hæc verba citari a Suida v. ἐθέμην. Pors. κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. Toup. in Suid. t. i. p. 200. κἀγὼ ταύτῃ γνώμῃ γ' ἐθέμην, comparans Soph. Philoct. 1448. κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι, ubi Elm. ad Eurip. Heraclid. 1053. contraria ratione ex hoc Aristoph. loco corrigit κἀγὼ γνώμην ταύτην τίθεμαι, de quo dubitat Blomfield. ad Æsch. Agam. p. 279. In Aristoph. si quid mutandum, frequens usus formulæ ταύτῃ τίθεσθαι suadet, ut ταύτῃ γνώμην ἐθέμην potius scriptum putemus, in quod jam Reisig. i. p. 180. incidisse video. Similiter Herodot. i. 120. ταύτῃ πλεῖστος γνώμην εἰμί. Dind.

659. ἑνὸς οὕνεκα. Perperam vulgo εἵνεκα. V. not. ad Pl. 329. Brunck.

660. πόθεν οὖν ἐδάνεισ' ὁ δανείσας. *Unde acceptam fœnori dedit pecuniam ille, qui dedit?* Nimirum ex publico furatus est; nam privatim nemo quicquam possidet: atque sic non poterit in jus vocare debitorem. Hoc autem dicit, non

fore deinceps fœneratores, ac proinde nec lites de fœnore. Berg.

661. *κλέπτων δήπου 'στ' ἐπίδηλος.* Recte in antiquis edd. hæc tribuuntur adhuc Praxagoræ. Berg. Scilicet in Gel. Port. Kust. edd. hæc Blepyro tribuuntur. Deinde *νὴ τὴν Δ. εὖ γε δ.* Praxagoræ, reliqua denuo Blepyro. Dind. Βλ. delent Ald. Gry. Bent.

662. *Πρ. νὴ τήν.* Ita recte ed. Farr. et Brub. præmisere Βλ. non recte nupera Πρ. quæ ante *τουτὶ* demum id habet. Berg. Personæ mutatio. Secunda uti debuerat, *φράσον μοι.* Id hodie Italis frequentissimum. Faber. Subauditur autem *τις* sub *φρασάτω·* ut *τουτὶ φρασάτω μοι* sit, *hoc aliquis mihi dicat.* Berg. *τουτὶ τοίνυν σὺ φράσον μοι.* Vulgo *τουτὶ τοίνυν φρασάτω μοι,* perquam inficete illata tertia persona statim post secundam, in eodem ad eandem personam sermone: *διδάσκεις — φρασάτω.* Brunck. Tollitur hæc difficultas, quæ vel sic nulla erat, meliore personarum distinctione in Cod. Rav. Dind. Lege, *τουτί τις νῦν φρασάτω μοι.* Pors.

663. *τύπτοντες.* "*κλέπτοντες* Ald. leg. *ληφθέντες.*" Bent. apud Kidd. ad Dawes. p. 550. — Dind. *τῆς αἰκίας πόθεν ἐκτίσουσιν;* Subauditur *τὴν δίκην,* seu potius *τὸ τίμημα.* Pl. 480. *τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ;* Piget me eorum, quæ ad hunc versum scripsit Dawes. [p. 310. (550. Kidd.)] Oratorum Græcorum ne unam quidem paginam legisse videtur. *αἰκία* producta media apud Poetas Atticos sæpe occurrit. V. Æsch. Prom. 93. 117. Brunck. Ald. Gry. *κλέπτοντες*: alii *τύπτοντες.* lege *ληφθέντες.* Bent. *τὰς αἰκίας.* Reisk. *τὰς αἰκίας* vel potius *αἰκείας,* sive *ᾀκείας* Dawes. De ellipsi *δίκην* Burgess. ad Dawes. addit Dorv. ad Charit. p. 456. (478. Lips.) Dind.

664. *οἶμαί σ' ἀπορήσειν. Puto hærebis, nec extricare poteris.* Berg.

665. *ἀπὸ τῆς μάζης.* In Lacedæmone, ubi communiter vescebantur cives, quem morem Praxagora Athenis etiam vult introducere, mos fuit ita mulctare. Nicocles apud Athen. iii. p. 141. *διακούσας δὲ πάντων δ' Ἔφορος ἤτοι ἀπέλυσεν, ἢ κατεδίκασεν· ὁ δὲ νικήσας ἐζημίωσεν ἐλαφρῶς ἤτοι κάμμασιν ἢ καμματίσι·* Sunt autem ista liba quædam, aut placentæ. Berg.

666. Versus non stat. Verti quasi legeretur *οὐχ ἑξῆς ὑβρ.* Faber. Versui huic integrum deesse pedem recte observavit Faber: qui proinde defectum illud supplet, addendo vocem *ἑξῆς.* At ego malim post *φαύλως* inserere *πώποτε.* Kust. Vocem *οὐδεὶς* addidi, sententia flagitante et metro. Toto pede mutilus erat versus. Faber reponebat *ἑξῆς,* ut supra 638. Kust., *πώποτε*: quorum illud frigidum, hoc solœcum. Neuter animadverterat deesse nominativum verbi *ὑβριεῖται.* Eadem diphthongus initio utriusque vocis, alterius omittendæ causa fuit. Genuinum hoc esse ostendit alterum quod infertur v. seq. *οὐδείς.* Brunck. Veram scripturam *οὕτως αὖθις* debemus Cod. Rav. Dind. Lege *οὐδεὶς οὕτως.* Bent. *αὖθις* om. Ms. Monac. Dobr.

667. *πῶς γὰρ κλέψαι, μετὸν αὐτῷ;* Sensus est: Cur enim furetur aliquis, cum quilibet omnium rerum et bonorum, utpote cunctis civibus communium, etiam absque furto particeps esse possit? Sic nimirum habet Suid. v. *μετὸν,* unde locum hunc emendavimus. In prioribus enim edd. sic legitur, *πῶς γὰρ κλέψαιμι τὸ 'μαυτοῦ;* quæ verba licet prima specie bonam valetudinem mentiantur, latens tamen in iis mendum deprehendet, qui rem attentius consideraverit. Nam Attici non solent vocalem ε post articulum *τὸ* elidere, sed potius per crasin duas illas syllabas in unam contrahere, dicentes *τοὐμαυτοῦ;* ut *τοὐμὸν,* pro *τὸ ἐμόν*: *τοὔπος* pro *τὸ ἔπος,* et sexcenta alia. Sed crasin illam versus ratio non admittit. Quare dubitandum non est, quin vera manus Aristoph. sit, quam Suid. dicto loco nobis conservavit. Est autem *μετὸν* participium neutrum, (a verbo *μετεῖναι*) quod absolute ponitur; ut *ἐξὸν, ἐνὸν,* et similia. Kust. *πῶς γὰρ κλέψει, μετὸν αὐτῷ;* In impressis erat, *πῶς γὰρ κλέψαιμι τὸ 'μαυτοῦ;* E Suid. qui locum hunc profert in *μετὸν,* monuit Kust. legendum esse, *πῶς γὰρ κλέψαι, μετὸν αὐτῷ;* quam lectionem in textu exhibet novissima Bat. sic quoque in Cod. scriptum est. Sed solœca est oratio. Oporteret *πῶς ἂν κλέψαι,* immo Attice *κλέψειε —.* Scripserat Comicus, quod reposui, *κλέψει.* Brunck. *πῶς γὰρ κλέψαι; μετὸν αὐτῷ.* Kust. ex Suid. v. *μετόν.* Lege præterea *κλέψει.* Suid. ed. Ms. nisi quod hic *μετεστιν. ἐξόν.* (sic.) Pors. Nescio an potius *μετεστον* enotet Pors. Dobr.

668. *οὐκ ἦν οἴκοι.* Comice, *καὶ παρὰ προσδοκίαν.* Quippe certum si quis servat domi, tutum eum a *λωποδυτῶν* perpetuo fore, seu sub Praxagora, seu sub Archonte quovis. Faber. *καθεύδῃς. καθεύδῃ* (scil. *τις*) ob sequentia *δώσει, κομιεῖται, αὐτῷ* etc. Reisk. Lege ΑΝ. *οὐκ ἦν.* Bent. "Citat Suid. v. *οὐκ ἀποδύσῃ.*" Toup. in Suid. ii. p. 180. Pors.

671. *κομιεῖται ἐκείνου* Ms. Monac. Dobr.

672. οὐδὲ κυβεύσουσ' ἄρα γ' ἄνθρωποι. Sic Reisig. i. p. 153. et x. Dind. περὶ om. Suid. τοῦ γάρ. Pors.

674. συῤῥήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα. Terent. Adelph. [v. 7. 10.] 'Atque hanc in horto maceriam jube dirui, quantum pote est; hac transfer, unam fac domum,' et infra: 'fratri ædes fient perviæ.' Faber. Repetit Berg. Dind.

675. παραθήσεις. Sic Cod. ut impressi. Markland. ad Eurip. Suppl. 932. legendum censet παραθήσει in forma media, cujus rei me fugit ratio. Brunck. ὃς ἂ. Ms. Monac. Dobr.

676. τὰς στοάς. Hic et infra ubicunque hæc vox occurrit, scriptum in Cod. στόας. In impressis est στοιάς. Prior syllaba ob metrum produci debet. Analogiæ magis congruum mihi videtur στωὰ, quam στοιά. Ab illo, στωὰ, derivatur nomen Στωϊκοί. Formam στοιὰ, cujus nescio, an apud scriptorem quempiam exemplum occurrat, cujusque non meminerunt Lexicographi, adfirmare videtur auctor Etym. M. p. 550. l. 7. Sed voces fingere, quas usus numquam admisit, grammaticis solemne est. Brunck. Στοιὰ, quod et hic et aliis in locis habet Cod. Rav., cum similibus formis, quales χροιὰ, ῥοιὰ, comparat et defendit Elm. ad Eurip. Heracl. 481. — ἀνδρῶνας. Vocem Græcam in versione retinui ut Vitruv. et alii. Intellige loca satis ampla, numerosis virorum conviviis apta. Faber. στοὰς Suid. ἀνδρῶνα. Pors. στοιὰς Ms. Monac. Dobr.

677. βῆμα. Loci hujus meminit Suid. v. βῆμα. Kust.

680. ἵνα μὴ δειπνῶσι. Mutatio numeri. Debuerat dicere ἵνα μὴ δειπνῇ. Faber. Gry. γε. Ald. τε [male v. Pors. Advers. p. 38.]. Bent.

681. V. Suid. v. κληρωτήρια, qui locum hunc ex Comico nostro adducit. Kust. Male hic Schol. qui κληρωτήρια exponit τὰς κληρωτικὰς ἀρχάς. Κληρωτήρια hic aut locum, aut, quod magis placet, sortes ipsas significat. Faber. *Urnas vero sortium quo conferes?* in quas sortes conjiciuntur, in sortitione judicum. Berg.

682. κᾆτα στήσασα. *Deinde ubi eas collocavero juxta* etc. Berg. In Cod. [et Suida v. κληρωτήρια] καταστήσασα. Brunck.

683. ἐν ὁποίῳ γράμματι δειπνεῖ. Ad hujus loci illustrationem non parum faciunt ea, quæ tam Schol. vetus, quam Nos notavimus ad Plut. 277. et 978. Kust. Schol. δέον εἰπεῖν δικάζει, εἶπε δειπνεῖ. Sic in Pluto 973. ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι; ubi v. notam. Berg.

684. ἐκ τοῦ βῆτα. Literis distinguebantur loca, ubi jus dicebatur. V. ad locum modo citatum. Berg. ἐπὶ τὴν στοάν. Leg. τὴν στοιὰν, ut et infra. Faber. στοὰν Suid. in Κληρώσω. [sed v. Elm. ad Ach. 548.] Bent. στοιὰν Ms. Monac. Dobr.

685. τὴν Βασίλειον. Quia incipit a βῆτα. Berg. τοὺς Θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην. Subaudi λαχόντας: τοὺς Θῆτα λαχόντας. Vulgo legitur, τὸ δὲ Θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην. At vero in Cod. scriptum est, δειπνήσοντας. τοὺς δ' ἐκ τοῦ Θῆτα παρ' αὐτήν. Quam lectionem sinceram esse credo, et versum, qui sequebatur, excidisse. Porticum Thracum designari arbitratur Meurs. Ath. Att. pag. 15. Schol. vero minus probabiliter, τὸ Θησεῖον, *Thesei templum*. Brunck. Schol. intelligit τοὺς θῆτας ituros in Θησεῖον. Igitur παρὰ ταύτην intellige στοὰν λεχθεῖσαν παρὰ τὸ γράμμα τουτὶ θ. vox observanda: posset et proximam significare; at non hic. Faber. βασίλειαν Suid. v. κληρωτήρια. De hac porticu agens J. Meurs. Attic. Lect. vi. 17. hunc locum omisit. [Ita in ed. 1547. notat; sed voluit κληρωτήρια, ubi βασίλειον ed. Med. -ίλειαν Kust. Dobr.] Pors.

686. τὴν στοιὰν τὴν ἀλφιτόπωλιν. Porticus nimirum olim Athenis fuit, Ἀλφιτόπωλις dicta, quod farinæ illic venderentur. Hes. Ἀλφίτων στοά, ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾗ τὰ ἄλφιτα ἐπωλεῖτο. Hujus porticus etiam meminit Schol. supra ad Ach. 547. et Eustath. ad Il. A. [p. 868, 37. Rom.] Kust. In ed. 1532. στοὰ μυρόπωλις apud Megalopolitas Arcadiæ Pausan. viii. 30. p. 663, 14. Pors. στοιὰν Ms. Monac. Dobr.

687. Personæ in hoc versu perquam absurde distinctæ erant. Brunck. cujus distinctionem tacite sequutus est Inv. Vulgo ἵνα κάπτωσιν Praxagoræ continuabatur; deinde Βλ. μὰ Δί' — ἅπαντες. — ἵνα κάπτωσι. Hoc jam, non quasi στοὰ illa ἀλφιτόπωλις incipiat ab eadem litera, sed quia verbum κάπτειν est vorare. Berg. τὸ γράμμα. Nunc sors est, signum habens literam aliquam, qua unum ex dicasteriis erat insignitum; ad quæ dicasteria alluditur. Id. Petitum a more judiciorum apud Athen. Aristoph. alibi. V. Sigon. et Meurs. Faber. Lege ΒΛ. ἵνα κάπτωσιν; ΠΡ. μὰ Δί' ἀλλ' ἵν' ἐκεῖ δειπνῶσιν. ΒΛ. ὅτῳ. Ald. et Suid. κάμπτωσι: Gry. κάπτωσι. mox Suid. οὕτω — ἐξελῶσιν ἅπαντες. Bent. ἵνα κάπτωσιν Praxagoræ, reliqua Blepyri Ms. Monac. Dobr.

688. ἀπελῶσιν ἅπαντες. Sic recte

Cod. non, ut vulgo, ἅπαντας. Brunck. ἅπαντες, ut videtur, Ms. Monac. Dobr.

689. Ald. Gry. et Suid. ἐστί. Bent. Mendose Ald. ἔστι. Pors: ἔστι Ms. Monac. Dobr.

691. Quid sit κωμάζειν, hic meminisse necesse est. Adeundus Philostratus in Κώμῳ. Theocr. in κωμαστ., et ad eum Casaub. Aristoph. in Pluto. Horat. alicubi tetigit: 'Hic hic ponite lucida funalia et vestes et arcus oppositis,' etc. quæ κωμαζόντων arma erant. Faber. Citat Suid. v. αὐτῷ στεφάνῳ. Kust. αὐτῷ στεφάνῳ πᾶς τις ἄπεισι τὴν δᾷδα λαβών. Coronas gestabant et facem, cum irent comissatum. In Pluto 1042. ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν φαίνεται, inquit alter, στέφανον γέ τοι καὶ δᾷδ' ἔχων πορεύεται. ubi v. not. Berg.

692. ἄπεισι. Hæc rursus menda e prioribus edd. me imprudente remansit: scribe ob metrum ἄπεισιν. Brunck.

693. διδδους. Suid. v. δίοδοι. Kust. Citat Suid. in Προσπίπτουσαι. Bent. Suid. δίοδοι, ubi τοῦ δείπνου. Pors.

694. ἀπὸ τοῦ δ. Suid. ed. Ms. προσπ. Pors. δείπνων (sed suprasc. si collationem assequor). Dobr.

695. δεῦρο παρ' ἡμᾶς. Videtur respexisse ad Sirenas Odyss. Notissimi versus sunt. Faber. πρὸς ἡμᾶς. Reisig. i. p. 204. Dind.

698. Verba καὶ καλλίστη καὶ λευκοτάτη Reisig. l. l. post ὡραία 696. collocat. Dind.

699. πρότερον — αὐτῆς. Notetur ut duriusculum. Debuerat enim dici πρότερον ἢ παρ' αὐτῇ. Faber.

701. τοῖς δ' εὐπρεπέσιν γ'. Inserenda fuit ob metrum particula. Brunck. τοῖς εὐπρεπέσιν δ'. scribendum fuisse monuit Pors. in Censura Ar. Brunck. p. 572. Schæf. (Mus. crit. Cantabr. v. p. 121.) Dind. Lege τοῖς εὐπρεπέσιν δ'. Bent. τοῖς εὐπρεπέσιν δ'. (V. Opusc. pp. xciii. 29-30.) Pors.

702. αἱ φαυλότεραι sententia ipsa flagitante reponi debuit: vulgo absurde οἱ φαυλότεροι. Brunck. Lepidum hoc ἀκολουθοῦντες — αἱ φαυλότεραι, quod Brunck. vertit *sequutæ deformiores*, notavit Reisig. i. p. xxi. John Seager in Classical Journal, n. iii. p. 509. de h. l. hæc scripsit: "Notwithstanding Brunck's opinion, οἱ φαυλότεροι appears to me the true reading: the ugly men check the handsome, and assert the right, given them by the new laws, of going first." Dind. φαυλότεροι Ms. Monac. Dobr.

703. τοῖ θεῖς. Ita Ald. Farr. et Brub. Nupera θέεις. Berg.

707. Novum commentum concitandæ libidinis. Ingeniosi homines in hac parte Græculi; qui utinam sibi in describendis quæ tam libenter factitabant, temperassent: nam his patienter satis careret sæculum nostrum vitiorum ferax, σωφροσύνης incuriosum. Faber. Schol. hæc verba non intellexit, et nescio quæ de prurigine, quam facit asperitas foliorum, et de aliis nugatur. Sed nihil aliud intelligit Comicus per δίφορον συκῆν, quam τὸ πέος, membrum virile: quod sic vocat, διὰ τὸ ἔχειν ὄρχεις δύο κρεμαμένους ὥσπερ καρπούς, ob duos testiculos appendentes: et sic ridiculi gratia alludit ad ficus, quæ dicuntur duplices, eo quod combinatos fructus ferant. Sensus est obscœnus, in quo explicando non est immorandum. Palmer. ὑμᾶς δὲ πέος. Citatur hic locus ab Athen. lib. iii. cap. iv. p. 77. [t. i. p. 304. Schw.] et Suid. v. δέφεσθαι. Kust. Pervulgatum accentus vitium θρία emendavit Brunck. ad Vesp. 1312. Errat Schw. ad Athen. t. viii. p. 159. Dind. διφόρου συκῆς. Palmer. dicit intelligi τὸ πέος propter geminos testiculos ab radicibus ejus pendentes, et alludi ad ficus, quæ dicantur διφόροι, quia combinatos fructus ferant. Quæ expositio, etsi non nimis apta videatur, tamen potest utcunque confirmari ex isto Comici in Pace 1349. τοῦ μὲν μέγα καὶ παχύ, τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον. nam ibi intelliguntur partes genitales. Berg.

708. διαφόρου Suid. v. δέφεσθαι. Mendose γ' ὡς pro πέος Athen. iii. 4. p. 77. διφόρου συκῆς. sic Suid. v. δέφεσθαι. [i. e. Ms. nam edd. Med. Ald. Port. Kust. omnes διαφόρου. Dobr.] Pors.

709. δέφεσθαι. *Masturbari*; quod quid sit, diserte docebit Martial. lib. 9. 'Pontice, quod numquam futuis, sed pollice læna Uteris, et Veneri servit amica manus; Hoc nihil esse putas? scelus est, mihi crede, sed ingens, Quantum vix animo concipis ipse tuo.' etc. Quæ e libro ipso petas. Faber. Lege προθύροισι. Bent. L. προθύροισι. Pors. προθύροισι ob metrum scribendum fuit, non, ut vulgo, προθύροις. Emendata hic est scriptura codicis. Brunck.

710. φράσον μοι. Scripsisse Aristoph. arbitror φρασατόν μοι. neque enim potest Praxagora rogare Blepyrum, ut simul pro choro respondeat. Evanuisse enim chori quædam verba, ex iis perspicuum est, quæ subjungit Praxagora, 714. ἠρημένῳ Ἄρχειν. Reisig. i. p. 288. ἀρέσκει enotatur Ms. Monac. Dobr.

711. Legi quasi in Græco fuerit, ut et corrigi debet: βαδιστέον νῦν ἐστιν. Fa-

526. οὐ δῆ τάλαιν' ἔγωγε. οὐ δῆτα, τάλαν, ἔγωγε. aut saltem οὐ δῆτα, τάλαιν', ἔγωγε. Reisk. πῶς οὖν ὄρθριον ᾤχου σὺ καὶ πῇ; Sic Cod. optime. Tres ultimæ vocolæ in unam coaluerant in Ald. Cod. nisi ipsius Aldi interpolatio est, σιωπῇ. In ed. B. Juntæ est ᾤχουσι πῇ — θοιμάτιον λαβοῦσά μοι. Sic libri omnes. At hic mallem λαβοῦσά μου [quod c. Rav. confirmat]. Brunck. Recte σιωπῇ e Cod. Rav. revocatum. V. Reisig. i. p. xii. Dind. Lege μοῦ [ita Rav.] Bent. μοι Ms. Monac. Dobr.

527. Lege μοῦ [ita Rav.]. Bent. μοι Ms. Monac. Dobr.

528. γυνή μέ τις — μετεπέμψατ' ὠδίνουσα. Alciphron. Epist. 28. lib. i. ὠδίνουσά με ἀρτίως ἥκειν ὡς ἑαυτὴν ἡ τοῦ γείτονος μετέπεμψε γυνή. Berg.

530. τῆς λεχοῦς δ' ἦν φροντίσαι. Sic Cod. Vim et venustatem habet istud ἦν quod mulier marito regerit. Vulgo τῆς λεχοῦς δ' οὐ φροντίσαι — cum interrogatione. Brunck. Vulgata scriptura recte e Rav. revocata. V. Reisig. i. p. xii. Dind. φράσουσαν Ms. Monac. Dobr.

532. Numeri innumeri. Reponas licet ἐνταυθί. Hotib. μὰ τὼ θεώ. V. nos supra ad 155. Kust.

534. μετῆλθε. Id est, *accersitum venit*. Sic enim scribendum est pro μεθῆκε, quod omnes, quas vidi, edd. priores habent. Kust. μεθῆκε. *Accersiit*, sive *accersitum venit*, a μεθήκω· quod occurrit in Eqq. 933. ubi v. Notam. Est etiam μεθῆκε a μεθίημι. ut apud Synes. Epist. 4. μεθῆκεν οὖν ἐκ τῶν χειρῶν ὁ κυβερνήτης τὸ πηδάλιον· Sed istud est in tempore perfecto, alterum autem in imperfecto. Nempe μεθῆκον, *accersebam*: μεθῆκα, *dimisi*. Berg. μετῆλθε Kust. improbante Markl. ad Eurip. Suppl. 670. Pors.

536. An ἐπιβαλοῦσα? Bent. ἐπιλαβοῦσα. Me imprudente et invito menda hæc e prioribus edd. irrepsit. Nemo non videt legendum esse ἐπιβαλοῦσα, [Sic jam Faber. ἐπιβαλ. τε τοὔγκ. Kust. Dind.] quod in versione expressi. Sic etiam est in Cod. ubi hic versus sic scriptus conspicitur: ἀλλ' ἔμ' ἀποδύσασ' ἐπιβαλοῦσα τοῦ κύκλου. In primariis edd. est ἐπιλαβοῦσα τοὔγκυκλον, sine copula, quæ in recentioribus inserta fuit. Mulier sumta mariti veste, ei pallam suam reliquerat, qua indutus ille prodiit in scenam. V. 331. Miror œconomiam fabulæ non melius perspectam fuisse Fabro, qui locum hunc inepte vertit. Brunck.

537. προκείμενον. Mortuum, νεκρόν. Schol. Pers. Satyr. iii. 'beatulus alto compositus lecto.' Virg. [Æn. ii. 644.] 'At vos sic positum affati discedite corpus.' Locus quidam in eam rem est apud Lucian. in Timone: ut et de corona mortuorum. Faber. Verbum προκεῖσθαι de mortuo occurrit etiam in Av. 474. τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον. Res ipsa dicebatur πρόθεσις· Latine collocatio. Berg. Citat Suid. in Ὤιχου. Bent.

538. στεφανώσασ'. Mortui nimirum olim coronari solebant: de quo more v. præter alios Meurs. ad Lycophron. 799. Kust. Hæc etiam ad mortuos pertinent. Corona et ampulla cum unguentis. Infra 1032. ad vetulam sepulchro maturam: καὶ ταινίωσαι, καὶ παράθου τὰς ληκύθους. Berg. Mortui coronabantur. Eurip. in Phœn. 1626. ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφων ἁλῷ Ἢ γῇ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται. Id. Vitiosam Ms. Monac. scripturam λύκηθον commemorat Reisig. i. p. 139. Dind.

540. ἵν' ἀλεαίνοιμι. Priores edd. corrupte habent ἵνα λεαίνοιμι: prout etiam legit vetus Schol., qui τὸ λεαίνοιμι exponit, θερμαίνοιμι. Sed veram lectionem nunc primum Comico nostro restituimus; quam etiam agnoscit Suid. v. ἀλεαίνοιμι [et Zonar. i. 135.], vocem illam recte exponens, θερμάνοιμην, i. e. *calefierem*. Kust. Add. Phryn. Bekk. i. 14. 24. ubi ἀλεαίνοιμι sine auctoris nomine affertur. Hinc quod ibid. 376, 1. ἀλέοιμι ex Aristoph. citatur, quomodo corrigendum sit apparet. Integer versus ibid. 381, 25. sic scriptus affertur: οὐκοῦν ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπεσχόμην. Dind. Frob. ἵνα λεαίνοιμι: lege ἵν' ἀλεαίνοιμι B. [fortasse ed. B. Juntæ: sed v. ad 888.] v. Suid. Ἀλεαίνοιμι: qui ita legit. Bent. ἵν' ἀλεαίνοιμι edidit Kust. ex Suid. v. ἀλεαίνοιμι. Pors. ἵνα λ. Ms. Monac. Dobr.

543. ᾤχοντο μετὰ σοῦ καὶ κατά τι. Faber recte monuit, et sensus et metri gratia omittendam hic esse particulam καί. Cæterum in ed. Paris. legitur, μετὰ σοῦ κἄστι χ' ἡ βακτηρία: corrupte quidem, sed quod non difficulter sic emendare possis, μετὰ σοῦ κἄτι (pro καὶ ἔτι, *et præterea*) χ' ἡ βακτηρία. Kust. κἄτι χ' ἡ βακτηρία. Sic legendum esse perite vidit Kust. In Cod. scriptum est: μετὰ σοῦ. κἄστι χὴ βακτηρία. Inde depravata est B. Juntæ lectio, κἄστιχ' ἡ βακτηρία. [Ita etiam Farr., et Brub. potestque excusari, ut sit pro καὶ ἔστιχε ἡ—a στείχω, *incedo*, *eo*. simul alludendo ad præteritum perf. verbi στίζω, quia τῇ βακτηρίᾳ στίζεσθαι dicitur. Ald. καὶ κατίσχ' ἡ, quod sensui et metro repugnat. Ed. Nup. καὶ κατά τι χ' ἡ, quod metro repugnat et coactum est. Cl. Kust. conjectura κἄτι χ' ἡ, tolerabilis. Berg.] In vetustissimis Codd. sic exa-

ratum erat ΚΑΙΤΙΧΗ — ι in σ mutatum fuit, κἄστι pro κᾆτι. Depravatissima est Ald. ed. lectio: μετὰ σοῦ καὶ κατίσχ' ἡ βακτηρία. BRUNCK. Veram lectionem, dudum a Fabro restitutam, e Rav. dedit INV. DIND. Dele καὶ [et sic Rav.]: Ald. καὶ κατίσχ' ἡ Gry. κἄστι χἠ. BENT. Delet καὶ T. Faber. κᾆτι χ' ἡ β. Kust. sequente Toup. in Suid. iii. p. 56. Fabro vero assentiente Cur. Noviss. in Suid. p. 88. [V. Pors. ibid. p. 503.] PORS. κατίσχ' ἡ Ms. Monac. DOBR.

547. ἐκτέα, ὃν χρῆν. In Cod. ἐκτέον ὃ χρῆν. Inusitata forma est ἐκτέον pro ἐκτεύς. At compositum ἡμιεκτέον in usu est. V. Nub. 645. BRUNCK.

550. Βλ. ἡ 'κκλησία. Πρ. μὰ Δί' ἀλλ' ἔγωγ' ᾠχόμην. | ἀτὰρ γεγένηται; Βλ. ναὶ μὰ Δί' οὐκ ᾔδεισθά με | φράσαντά σοι χθές; Hi versus plurifariam laborant. Nam personæ male distinctæ sunt. Praxagora fatetur hic, se ivisse ad concionem, quod tamen non debuit, nec etiam fecit; se enim ad puerperam quandam ivisse dictitavit; unde fingit ignorare se quæ in eo conventu decreta erant. Deinde hic versus laborat: ἡ 'κκλησία, etc. Quamobrem sic distingue et corrige, ἡ 'κκλησία. Πρ. μὰ Δί'. Βλ. ἀλλ' ἐγὼ γοῦν ᾠχόμην. | Πρ. ἀτὰρ γεγένηται; Βλ. ναὶ μὰ Δί', οὐκ ᾔδεισθά με etc. Verte igitur: *Verum ego illuc ivissem.* FABER. Nec metrum nec sensus constat. Ed. Farr. μὰ Δί' ἀλλ' ἔφην ἔγωγ' ᾠχόμην. quæ lectio viam videtur sternere ad emendationem: si enim scribas levissima mutatione, μὰ Δί' ἀλλ' ἐφ' ἣν ἔγωγ' ᾠκόμην, sensus fit planus; non minus tamen laborante adhuc metro; de quo sanando cogitandum: sensus autem est talis. Cum Vir interrogasset: num concio peperisset masculum infantem? uxor ejus dicit: *non certe, sed illa mulier, ad quam abieram.* BERG. μὰ Δία, λεχὼ δ' οἷ (vel οὗ) ᾠχόμην. *non concio, sed puerpera, ad quam abii.* ἀτὰρ τί γεγένηται? *at quid tamen accidit?* REISK. Ald. ἔφην ἔγωγ' ᾠχόμην: lege ἐφ' ἣν ἐγὼ 'χόμην [ita Rav.] B. et Gry. ἐφ' ἣν [De isto B. v. ad 540.]. BENT. μὰ Δί', ἀλλ' ἐφ' ἥνπερ ᾠχόμην. Vulgo legitur sententia nulla et corrupto metro: μὰ Δί', ἀλλ' ἔγωγ' ᾠχόμην. In Cod. sic scriptum: μὰ Δί', ἀλλ' ἐφ' ἣν 'γώ γ' ᾠχόμην. Inde, ni fallor, veram poetæ manum restitui. In primariis edd. est: μὰ Δί' ἀλλ' ἔφην ἔγωγ' ᾠχόμην. A mala manu est pronomen illud personale, quod nullo pacto versui aptari potest, et sensui prorsus est inutile. BRUNCK. Fallitur. Rav. ἀλλ' ἐφ' ἣν ἐγ' ᾠχόμην (ut in Nub. 1363. κᾆγ' οὐκ ἔτ'), ex quo sponte prodit crasis ἐγᾦχόμην. Et sic scriptum citavit Reisig. i. p. 309. DIND. ἔγωγ' Ms. Monac. DOBR.

551. ἀτὰρ γεγένηται; Nempe ut perierit sextarius tritici. BERG. ᾔδησθα. Vulgo ᾔδεισθα. Att. formam revocavi. Auctor Etym. M. p. 420. l. 12. ᾔδεισθα. τὸ κοινότερον διὰ τοῦ ε· τὸ δὲ 'Αττικώτερον, διὰ τοῦ η, ᾔδησθα. Εὔπολις. V. eruditam Valck. notam ad Iliad. xxii. 280. [in Opusc. t. ii. p. 58. ed. Erfurdt.] BRUNCK. ᾔδεισθά Ms. Monac. DOBR.

554. κάθησο τοίνυν σηπίας μασωμένη. Sensus est: Sede et in posterum laute et beate vivito; Tibi enim magnum imperium paratum video. Sepiæ igitur iis temporibus majoris fiebant quam hodie sint, (v. Athen. [t. iii. p. 187. sqq.]) aut lautius condiebant; nam malim me coria edere, quam ejusmodi piscem. FABER. Suid. hunc locum exponit per τρυφᾷν, ut notavit Bisetus. BERG. Frob. κάθισο. Scal. κάθησο. BENT. κάθησο Kust. κάθησον — μασόμενος (vel μασσόμ.) Ms. Suid. σηπία. Ed. Med. κάθησο v. σηπείας μασσόμενος. PORS.

555. ὑμῖν δέ. *Vobis enim.* BERG. παραδιδόσθαι Ms. Monac. DOBR.

556. τίνων; Sic bene Cod. et ed. B. Juntæ. Vulgo τίνος. BRUNCK. τινος Ms. Monac. DOBR.

557. κατὰ πόλιν. Perperam Cod. κατὰ τὴν πόλιν. BRUNCK. Cf. Schæf. ad Soph. t. i. p. 254. DIND.

558. μακάρια γὰρ etc. In Gr. *Beata enim erit civitas.* Quo loco γὰρ παρέλκει ut supra [367.]: οὐδ' ἐγὼ γὰρ τὰς ἐμὰς Λακωνικάς. Ubi videri poterat legendum γε non γάρ; sed alibi ita Aristoph. ita et Terent. Plautusque sexcentis locis eadem particula utuntur. FABER. Pro vulgato γὰρ dedi γ' ἄρ' —. BRUNCK. Pessime. V. Herman. ad Orphica p. 216. Lobeck. ad Ajac. p. 302. Notavit etiam Reisig. i. p. vii. Vitium a Brunck. hic illatum supra 205. recte sustulit Both. DIND.

559. Hic versus et sequens in Cod. omissi. Causa manifesta. BRUNCK.

561. F. οὐδαμοῦ καταμαρτυρεῖν. REISK.

563. μηδ' ἀφέλῃς μου τὸν βίον. Innuit Blepyrus his malis artibus se sibi victum parare. FABER. Soph. Philoct. 930. πρὸς θεῶν πατρῴων τὸν βίον μή μ' ἀφέλῃς. BERG.

564. Hunc versum ut et 568. alii viro tribuunt, cujus non video quænam hic esse possint partes, nec cui rei in scenam induceretur. Eos ego Choro tribuo. BRUNCK. [Sequutus est Inv.] ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν. Verti, *o mi homo.* Sic Homer. sexcentis locis. FABER. Praxagoræ Ms. Monac. DOBR.

567. μὴ 'νεχυραζόμενον φέρειν. Mallem ἐνεχυρασόμενον. Sensus autem est: Nec

quemquam portare res suas tanquam eas oppigneraturum. Nub. 240. τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι. Eccl. 755. ἦ φέρεις ἐνέχυρα θήσων (αὐθά); Berg.

568. ἄλλος ἄν. præf. Ms. Monac. Dobr.

569. Locus huic germanus ἐν Νεφέλαις [1342. Br.]: ὥστε γε οὐδ' αὐτὸς ἀκροασάμενος, οὐδὲν ἀντερεῖς. Faber. ὥστ' ἔμοιγε. Ita recte edd. pristinæ; non ὥστε μοί γε. Berg. Scilicet Kust. dederat ὥστε μοί γε, quod habet pars veterum edd. ὥστ' ἔμοι γε etiam Reisk. Dind. ὥστ' ἐμοί σε μαρτυρεῖν. Ad Chorum pertinet pronomen σε, ad Blepyrum autem τοῦτον, v. sq. Vulgo legitur ὥστ' ἔμοιγε. Longe diversa est Cod. scriptura ἀλλ' ἀποφανῶ τόνδ'. ὅστις ἄν μοι μαρτυρῇ. Facile commutantur γε et σε: versu abhinc secundo, ubi in impressis bene legitur δεῖ σε, Cod. habet δεῖ γε. Brunck. ὅστις γε μοι Ms. Monac. Dobr. ὥστ' ἔμοιγε recte ed. Ald. Francofurt. Pors.

571. Congeram in hanc notam incredibilium errorum farraginem. — "Hæc quoque interpretamentis nonnullis corruptelisque lectionum inquinata sunt: nam versui 2 strophæ interposito γε, quod vulgo abest, succurrendum erat; 3 vulgo mancus est, exarato ταῖσι pro ταύταισι. Porro legitur κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτ. ἔρχεται, ut sæpe δὲ et γὰρ inter se commutantur, numeris quidem perversis. Τῷ πολίτην adscriptum δῆμον, quod miror ferre diu potuisse viros doctos; exaratum quoque in vulgatis versu invito ἐπαγλαϊοῦσα et μυρίαισιν εὐτυχίαισι βίου, δηλοῦν, ὅ τι etc. quo loco Ms. Rav. μυρ. ὠφελίαισι β.: scires, utrumque nomen esse addititium, reponendumque esse μυρίοις. Et hæc quidem in stropha. Antistrophæ versus 2 et 3 Brunck. propemodum restituit, quanquam ratione horum metrica non perspecta. Sed τῷ εἰρημένα adhuc nescio cujus interpolatoris adsutus habetur pannus, πω πρότερον, et pro μ. γ. ἂν τὰ π. π. θεώμενοι, quod sententiam haud minus quam versum juvat, ἀμέτρως in vulgatis legitur: μ. γὰρ, ἢν τὰ π. π. θεῶνται. μισοῦσι γὰρ ἄν, solent odisse. Sic itaque scribendus locus: (στρ.) Νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὰν φρένα (glycon.) | Καὶ φιλόσοφόν γ' ἐγείρειν (anacreont.) | Φροντίδ', ἐπισταμένην ταύ- (dactylic. trim.) | ταισι φίλαις ἀμύνειν. (anacreont.) | Κοινῇ δ' ἔρχετ' ἐπ' εὐτυχίαισι (anapæst. dim.) | Γνώμης ἐπίνοια, πολίτην (anapæst. parœm.) | Ἀγλαϊοῦσα μυρίοις, (troch. dim. catal.) | (ἀντιστρ.) Ὅττι περ καιρὸς δύναται. | Δεῖται γάρ τι σοφοῦ 'ξευ- | ρήματος ἡ πόλις ἡμῶν. | Ἀλλὰ μόνον πέραινε | Μήτε δεδραμένα, μήτ' εἰρημένα· | Μισοῦσι γὰρ ἂν τὰ παλαιὰ | Πολλάκις θεώμενοι. Anacreonteos diversarum formarum versus invicem sibi respondere, demonstravimus ad Vesp. 278. De non finita sententia in extrema stropha v. ad Pac. 584." Hotib. ("στρ.) Νῦν δεῖ σοί γε πυκνὰν φρένα | καὶ φιλόσοφον γλῶτταν ἐγείρειν | φροντίδ' ἐπισταμένην ταῖσι φίλαισιν ἀμύ- | νειν κοινῇ ἐπ' ὠφελίαις· | δηλοῦν θ', ὅτι περ δύνασαι, (5) | καιρός· ἔρχεται 'πίνοια | δῆμον ἐπαγλαΐουσα πολίτην. | (ἀντ.) δεῖται κάρτα σοφοῦ τινὸς (8) | ἐξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν. | ἀλλὰ πέραινε μόνον μήτε δεδραμένα μήτ' | εἰρημένα πω πρότερον | μισοῦσι γάρ, ἢν τὰ παλαί- | ων γε πολλάκις θεῶνται, | μυρίαισιν βίου εὐτυχίαισι. (14) V. 1. Vulgo δὴ δεῖ σε. Ms. δὴ δεῖ γε. V. 2. Huc retuli γλώττης, in γλῶτταν mutatum, quod vulgo legitur (nam Brunck. edidit γνώμης) ante ἐπίνοια. ib. φιλόσοφον primam producit jure metri Anapæstici. V. 4. Vulgo hic γὰρ ἐπ' εὐτυχίαις et in v. 14. εὐτυχίαισι βίου: ubi tamen Rav. ὠφελίαισι. verum illa varia lectio pertinet ad locum priorem — ut liquet ex isto γὰρ — nato scilicet e γρ. i. e. γράφεται: v. Schow. ad Hes. p. 111. V. 5. Vulgo δύναται· at sententiæ nexus postulat δύνασαι. V. 8. Ms. γάρ τοι: inde erui κάρτα: quod sæpe corrumpitur. Hoc carmen esse antistrophicum voluit et Hotib. cujus tamen ratio ordinandi, ni fallor, paucis probabitur." G. Burges. in Classical Journal, n. xxviii. p. 227. Antistrophicam responsionem huic carmini nuper restitui voluit Reisig. in Syntagm. critico, quod supra ad 433. commemoravi, p. 4. sqq. hoc modo: "(α.) Νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὴν φρένα καὶ φιλόσοφον ἐγείρειν | (α.) φροντίδ' ἐπισταμένην ἐπὶ ταῖσι φίλαισιν ἀμύνειν. | (β.) κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτυχίαισιν ἔρχεται γνώ- | μης ἐπίνοια πόλιν | (β.) πάνδημον ἐπαγλαϊοῦσα μυρίαισιν | ὠφελίαισι βίου | ἐπῳδός. δηλοῦν ὅ,τι περ δύναται, καιρός. | (Α'.) δεῖται γάρ τι σοφοῦ τινος ἐξευ- | ρήματος ἡ πόλις ἡμῶν. | (Β'.) ἀλλὰ πέραινε μόνον | (Β'.) μήτε δεδραμένα πω | (Α'.) μήτ' εἰρημένα πω πρότερον, μι- | σοῦσι γὰρ ἢν τὰ παλαιά | ἐπῳδός. πολλάκις θεῶνται. Ita habemus duo systemata α'. α'. β'. β'. ἐπῳδός Α'. Β'. Β'. Α'. ἐπῳδός." Hæc Reisig.

Meliorem versuum distinctionem conservavit liber Rav. aliquot scripturæ vitia tollenda restant. Initium carminis diu est quum sic correxi: νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὴν φρένα καὶ φιλόδημον ἐγείρειν | φροντίδ' ἐπισταμένην ταῖς σαῖσι φίλαισιν ἀμύνειν. Et φιλόδημον non displicuit Hermanno in censura libelli Reisig. quæ inserta est

Diariis Lips. a. 1818. n. 121., ubi Vir Summus hoc carmen sic emendavit: νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὴν φρένα καὶ φιλόδημον ἐγείρειν | φροντίδ' ἐπισταμένην | ταῖσι φίλαισιν ἀμύνειν. | κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτυχίαισιν | ἔρχεται γλώττης ἐπίνοια, πολίτην | δῆμον ἐπαγλαΐουσα | μυρίαισιν ὠφελίαισι βίον, δη- | λοῦν ὅ τι περ δύναται. και- | ρὸς δέ· δεῖται γάρ τι σοφοῦ τινὸς ἐξευ- | ρήματος ἡ πόλις ἡμῶν. | ἀλλὰ πέραινε μόνον | μήτε δεδραμένα, μήτ' εἰ- | ρημένα πω πρότερον. μι- | σοῦσι γὰρ, ἢν τὰ παλαιὰ | πολλάκις θεῶνται. | ταῖς σαῖσι enim non putat necessarium esse. Dind. πυκνάν. Doricam formam non agnoscit Cod. in quo scriptum δεῖ γε πυκνήν. Postremum hoc recipi debebat. Brunck. πυκνὴν etiam B. Junt. et Gormontium habere adnotavit Reisig. Idem pronunciari vult φιλόσοφον, quod in scena Attica fieri non potest. Dind.

573. κοινῇ etc. Paulo intricatiora hæc sunt, et, quemadmodum in choris assolet, attonita: nam quibusdam choris id peculiare est, ut obscuritate utantur. Qualis propemodum in Prophetis Hebræorum, et iis qui divino spiritu correpti creduntur. Quamobrem nullibi minus suas leges servat oratio: ita omnia rursum prorsum feruntur, aguntur; nam et character mutatur; et sensus grandiores, et audaciores nimio in iis occurrunt, etc. Id a magistris artis tractatum est: quamobrem actum ne agamus aliud agamus. Faber. Num κοινῆς (id est κοιναῖς) sed et alterum potest explicari, licet non tam commode. Reisk.

574. γνώμης ἐπίνοια. Vulgo γλώττης. Nomina ista facile permutantur. V. Markland. ad Eurip. Suppl. 547. et not. ad Ran. 355. Brunck. γλώττης, quum de muliere sermo sit, multo aptius esse recte monet Herman. Dind. γνώμης Markl. ad Eurip. Suppl. 547. Pors.

575. Recte e Rav. ὠφελίαισι repositum. Reisig. de hac forma affert Etym. M. 462, 20. Alphei Epigr. II. v. 6. Deinde Reisk. βίον. δηλοῦν θ' ὅτι. legi vult. Dind. εὐτυχίαισι Ms. Monac. Dobr.

577. Vulgo sic legitur hic versus, quem frustra pro tetrametro anapæstico aliquis venditaret: δεῖται γάρ τοιγε σοφοῦ τινος ἐξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν. In Cod. scriptum γάρ τοι σοφοῦ. Inde recisa inutili voce τινὸς et mutato τοι in τι, quorum alterum quam sæpe in alterius locum irrepserit, tironibus notum, pulcher emergit hexameter heroicus: δεῖται γάρ τι σοφοῦ 'ξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν. Brunck. τι pro τοί γε. Pors. In ἐξευρήματος Ms. Monac. linea per ἐξ ducta, forsan syllabam damnans. Dobr.

578. πέραινε. Æsch. in Pers. 701. εἰπὲ καὶ πέραινε ταῦτα. Eurip. in Ion. 1348. λέγε, πέραινε σοὺς λόγους· et apud Comicum aliquoties. Berg.

581. ἀλλ' οὐ μέλλειν ἀλλ' ἅπτεσθαι. Καὶ δὴ χρῆν ταῖς διανοίαις. [ἅπτεσθαι κἀπιχειρεῖν ταῖς διανοίαις. Reisk.] Quia interpunctio non placuerat, neque solitarium illud χρῆν ταῖς διανοίαις, etc. verti ego quasi legeretur, ἀλλ' οὐ μέλλειν, ἀλλ' ἅπτεσθαι καὶ δὴ χρῆν τῆς διανοίας. [Brunck. e Cod. suo χρὴ dedit. Dind. Faber malebat τῆς διανοίας. recte: sive τῶν διανοιῶν. Berg.] Quod placeat nec ne, tuum erit arbitrium: sed non omnem lectorem, etc. at eum modo qui sit κρόταλον, τρίμμα, παιπάλη etc. Faber. Lege ἀλλὰ πετέσθαι v. Lys. 55. [et 321. πέτου sed ἅπτεσθαι stare potest; nam] Faber τῆς διανοίας. recte. Bent. χρῆν Ms. Monac. Dobr.

582. ὡς τὸ ταχύνειν etc. Contra Eurip. in Phœn. 455. ἐπίσχες, οὔτι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει. βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύουσιν σοφόν. Berg. χαρίτων μετέχει πλεῖστον. Subauditur μέρος, qua ellipsi nihil frequentius. Alibi id nomen expressum occurrit. Plenam locutionem observes in Pl. 226. ἡμῖν μετάσχῃ τοὐδὲ τοῦ πλούτου μέρος. Ran. 335. φιλοπαίγμονα τιμὰν, | χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν | μέρος. Qui locus nostro simillimus. Idcirco minime necesse est πλείστων legere, ut placet Toup. ad Suid. iii. 228. [t. ii. p. 276. Oxon.] Brunck. πλείστων Toup. in Suid. iii. p. 228. sed nihil opus. Thucyd. i. 84. αἰδὼς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχει. Subintelligitur scilicet μέρος. Ran. 337. χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν μέρος, quæ vulgatam satis firmant. Obiter moneam locum Aristoph. Dætaleusi, ut citatur a Phot. recte legi, ταχὺ νῦν πέτου, non Toup. τάχυνον. [V. Append. ad Toup. p. 477.] Pors. V. Schæf. ad Bos. Ell. p. 279. etc. Dind.

583. Veterum edd. interpunctionem: καὶ μὴν ὅτι μὲν χρηστὰ διδάξω πιστεύω· τοὺς δὲ θεατὰς, | εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν, καὶ μὴ τοῖς ἠθάσι λίαν | τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν, τοῦτ' ἔσθ', ὃ μάλιστα δέδοικα. revocandam esse recte monet Reisig. i. p. 179. Dind. τοὺς δέ. Ita edd. pristinæ; nupera τούσδε, quod disperdit sensum. Berg. Gry. τόνδ' οὐδ' [ita B. Junt. et Mss.]. Bent.

584. τοῖς ἠθάσι. Nunc de *rebus* usitatis, et passive, ut τὰ εἰωθότα in Ran. i. Alias plerumque de *personis* amboista, et active. Berg. τοῖς ἤθεσι λίαν τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν. Vel cœco apparet sic legendum esse. Mendose vulgo: τοῖς ἠθάσι λίαν, τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν. In Cod. co-

pula non est: *ταῖς ἤθάσι λίαν ταῖς ἀρχαίοις* — et super *ἤθάσι* scriptum ab eadem manu pro diversa lectione, *γρ. ἤθεσι.* Istud *ἤθάσι* librarii errore primum invectum fuit. Brunck. Fallitur: recte dicitur *τοῖς ἤθάσι.* V. Pors. ad Eur. Orest. 264. Lobeck. ad Ajac. p. 270. Buttm. Gr. Gr. t. i. p. 259. qui tacite *τοῖς τ' ἤθάσι τοῖς τ' ἀρχαίοις* scripsit. Dind. *ἤθασι* Ms. Monac. Dobr.

586. *περὶ μέν.* Supra etiam 220. tangit libidinem novandi in Atheniensibus: *ἡ δ' Ἀθηναίων πόλις — οὐκ ἂν ἐσώζετο, εἰ μή τι καινὸν ἄλλο περιειργάζετο.* Berg.

587. *ἐστι* menda est priorum editionum, quæ me imprudente relicta est. Scr. *ἐστιν.* Brunck. Citat Suid. v. *ἀντ' ἄλλης,* monente Toup. Epist. Crit. p. 27. Pors.

589. *ἐπίστασθαι.* Elm. ad Eurip. Med. p. 120. *ἐπιστῆσαι. — φράζοντος ἀκοῦσαι.* Neminem turbet quod genus mutarit (quippe *φραζούσης ἀκοῦσαι,* dicere debuerat:) virum assimulat Praxagora, et *ἀνδριστὶ* loquitur. Faber. Hoc dicit tanquam sententiam generalem, oratori esse auscultandum; itaque in masculino genere loquitur, licet ipsa sit fœmina. Berg.

590. *μετέχοντες* Ms. Monac. Dobr.

592. *μηδὲ ταφῆναι.* Plut. 556. *εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μηδὲ ταφῆναι.* Berg. V. Plut. 556. Æschin. p. 47. [ed. Taylor. = 14, 13. H. Steph. In marg. 1532. addit Demosth. Mid. p. 125, 13. Tayl. = 349, 9. ed. Par. 549, 12. Reisk. Dobr.] Pors.

593. Observa, *ἀνδράποδον, mancipium* est: *ἀκόλουθος* fere talis est, qualis apud nos servi conductitii. Emenda versum, et lege *τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ.* Faber. Cogitavi aliquando *ἀκολουθεῖν.* Si vulgata manet, debet *τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ* legi. Dio Chrysost. p. 486. d. [t. ii. p. 159. ed. Reisk.] *οὐ μόνον ἄοικος καὶ ἀνέστιος, ἀλλὰ μηδὲ ἀκόλουθον ἕνα γοῦν ἐπαγόμενος.* Reisk. *τὸν δ' ἀκολούθῳ.* Et sensus et metrum manifesto laborant: quod miror ab interpretibus non fuisse monitum. Certum enim est scribendum esse, *τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ*: i. e. *ne uno quidem pedissequo.* Faber vertit, *uno pedissequo*: ut legisse videatur, *τὸν δ' ἑνί γ' ἀκολούθῳ.* At nostram lectionem sensui loci hujus melius convenire quis non videt? Opponit enim hic poeta hominibus ditissimis homines extreme pauperes; de quibus nimirum in versu præcedenti dixerat, eos ne quidem relinquere, unde sepeliri queant. Tales igitur homines probabilius est nullum habere pedissequum, quam ullum. Kust. Kust. non inspexerat Fabri notam. Dind. *τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ.* Sic bene edidit B. Junt. In Cod. *τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθοις.* In ceteris edd. est *τὸν δ' ἀκολούθῳ,* claudicante versu, sententiaque minus bona. Depravatam lectionem, cujus tamen vitium sensit, in versione expressit Faber: *illum autem uno pedissequo.* Nos vero: *illum autem ne pedissequum quidem habere.* Brunck. *οὐδ'* om. Ms. Monac. Dobr.

595. Legendum *πρότερός μου.* Sin minus; istud *μοι* erit dativus Atticus; qui quid sit norunt qui Plaut. et Terentium norunt. Is dativus cum *κατεδεῖ* debet jungi, et erit *παρέλκον.* Hoc autem, ut obiter explicem, Praxagora dixit, intempestive a Blepyro interpellata, contra quam vetuerat; quippe supra prædixerat (ne quis nescius esset) [619.] *μὴ νῦν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντείπῃ* etc. Quamobrem cum ille rogasset: Quid inter nos erit commune? *σπέλεθος,* inquit illa. Quod is miratus, ait, *τῶν σπελέθων κοινωνοῦμεν?* Illa autem subjicit: Id eo dixi, quod me interpellaris: sed aliud longe dictura fueram, nempe, *τὴν γῆν πρώτιστα* etc. Ceterum quando de re stercoraria dicendum est, *σπέλεθον* grammatici vertunt *κόπρον*; quod non proprie Latine diceres. Sed in veteri Glossario, quo quondam usus est I. Scal. legitur *σπέλεθος, struntus*; quod an Latinum sit nescio. Gallice nomen respondet. Intelligo autem rotundiora stercora. Quare cum Schol. *σπέλεθον* per *κόπρον* explicant, non satis explicant. Faber. *κατεδεῖ σπέλεθον πρότερός μου.* Sic in Cod. scriptum, ut legendum esse conjecerat Faber; non, ut vulgo, *μοι.* Proverbialis locutio esse videtur in eos qui loquentem intempestive interpellant. Levis menda hic est in accentu. Libri omnes habent *κατεδεῖ.* Oportuit *κατέδει.* [*κατεδεῖ* defendit Sch. Not. in Athen. t. vi. p. 362. Meliora nota ex Hermanni libro de em. rat. Gr. Gr. p. 276. Dind.] Atticis *ἔδομαι* futurum est, cujus secunda est *ἔδει, κατέδει.* Phryn. *βρώσομαι, κακῶς ὁ Φαβωρῖνος. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀντ' αὐτοῦ τῷ ἔδομαι καὶ κατέδομαι χρῶνται.* Auctor Etym. M. p. 786. l. 23. *φάγομαι — ὁ μέσος μέλλων β' φαγοῦμαι ὤφειλεν εἶναι. ἀλλὰ σεσημείωται τὸ φάγομαι, πίομαι, ἔδομαι.* Brunck. Lege *μου.* Bent. *κατεδεῖ — μοι* Ms. Monac. Dobr.

596. Ut versus fulciatur, post *κοινωνοῦμεν* addidi voculam *δέ.* *Κοινωνοῦμεν* autem hic dictum est pro *κοινωνήσομεν,* cujus enallages exempla sunt frequentissima: qua de re Nos alibi latius. Kust. Adscribere piget Fabri conjecturam *τῶν σπελέθων κοινωνήσομεν*; *Πρ. οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ἔφθης μ' ὑποκρούσας.* Dind. *καὶ τῶν.* Ita ed. Junt. [1515.] Cæteræ non

habent καὶ versu laborante; cui ut succurreretur, nuper ed. τῶν δέ. Berg. τῶν σπελέθων κοινωνοῦμεν. Facete; quia Praxagora dixerat: omnia fore communia, tantum merdam prius comesurum Blepyrum; iste, quasi non recte audivisset, dicit: anne merda nobis erit communis? id est, anne tu una mecum comedes? Id. τῶν οὖν σπελέθων ob metrum. Pors. Lege γὰρ vel οὖν. Bent.

599. καὶ τῶν pro κοινῶν Ms. Monac. Pors.

601. πῶς οὖν ὅστις. In his verbis ἀνακόλουθον est, ne quis frustra æstuet. Faber.

602. καὶ Δαρεικοὺς. Sunt aurei numi a Dario rege Persarum dicti. Subauditur enim χρυσοῦς sub Δαρεικός. V. Poll. [iii. 87. Add. Boeckh. Staatshaush. d. Athen. t. i. p. 23.] Berg. ἀφανῆ πλοῦτον. ἀφανὴς πλοῦτος apud Græcos præcipue dicitur *pecunia numerata*, opponiturque fundis, agris, villis, aliisque bonis, quæ vulgo immobilia vocantur. V. Harpocr. v. ἀφανὴς οὐσία. Kust. ταὔτ'. Vulgo τοῦτ' —. Brunck.

603. καὶ μὴ καταθεὶς ψευδορκήσει. H. e. bona fide deponet; non pejerabit, minus sibi esse, quam est. cf. 607. Lapsi sunt interpretes. Hotib. Brunck. verterat: *Hæc in medium deponet, et qui non deposuerit, pejerabit.* Dind. διὰ τοῦτο. Pro διὰ τούτου: per hoc perjurium scilicet rem sibi peperit. Nam διὰ cum accusandi casu interdum hoc apud Atticos significat; quod a me alibi contra sententiam multorum demonstratum est. Faber. Lege ΒΛ. κἂν μὴ καταθῇ. ΠΡ. ψευδορκήσει. Bent.

604. ἀλλ' οὐδέν τοι. Perperam Cod. ἀλλ' οὐδέν τι. Modo monui has voculas sæpissime commutatas reperiri, quia eodem sono Græculi eas efferebant, ut et hodie multi faciunt. Brunck. Malim ἀλλ' οὐδὲν ἔτι χρ. etc. Hotib.

605. οὐδεὶς οὐδ' ἐν πενίᾳ δράσει. Sic verti ac si legeretur, οὐδεὶς οὐδὲν πενίᾳ δράσει· quod si cui non placebit, diversus abeat; id tamen non sine exemplo dixerit Aristoph. Dein durius esset, nisi etc. Faber. οὐδ' ἐν. Pro οὐδ' lego οὖν: et deinde verto, *Nemo pauperem aget etiam.* Faber aliter, sed cui non puto esse assentiendum. Kust. οὐδεὶς οὐδὲν πενίᾳ δράσει. Perperam vulgo οὐδ' ἐν πενίᾳ. Ridiculo librarii errore in Cod. scriptum est, οὐδεὶς οὐδὲν πνεύματι δράσει. Brunck. Lege οὐδέν. Bent. οὐδ' ἐν Ms. Monac. Dobr.

609. ὦ 'τᾶν, sic bene Cod. Vulgo ὦ 'ταῖρ' — νόμοις διεχρώμεθα. Ad hæc verba ita commentatur Faber. "Prava lectio. Scribe, τοῖσι νόμοισιν ἐχρώμεθα. Ita postulat versus et hellenismus. Nam διεχρώμεθα aliud est quam ἐχρώμεθα." In metris parum intelligebat Faber, quod passim ostendunt ejus notæ. V. quam bellus esset tetrameter sic, ut ille volebat, scriptus: προτερον γ' | ω 'ταν | ὅτε τοι | σι νομοι | σιν εχρω | μεθα τοῖς | προτεροι | σι. in quo cæsura est post quartum pedem contra artem. Quod autem ad *hellenismum* adtinet, illius eum non minus fugit ratio. Meliora ab H. Steph. edoceri poterat, si illius Thesaurum consuluisset, ubi t. iv. col. 615. 'διαχρῶμαι, vacante præpositione pro χρῶμαι utor, passim apud Herodot. ut διαχρώμενοι ἐσθῆτι. Et διαχρῶνται οἴνῳ. Item διαχρῶνται τρόπῳ ζωῆς τοιῷδε. Et διεχρήσατο ἔθεσι ξεινικοῖσι. Et διαχρᾶσθαι τῷ αὐτῷ τρόπῳ.' Alia exempla profert in vocum Herodoti recensione et interpr. p. 12. appendicis ed. Wessel. Composita verba sæpissime occurrunt cum apud alios scriptores, tum apud Comicum nostrum, in quibus præpositio multum ad ornatum, nihil ad significationem confert, qua de re opportunior erit ad Nub. [987.] dicendi occasio. Brunck.

611. ἣν μεῖραξ' ἰδὼν — τοῦτον σκαλαθῦραι. Schol. ad h. l. hæc annotat: Μείρακα δ' ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρῆσθαι, (ita enim corrigo) καί τοι 'Αμμωνίου λέγοντος, μειράκιον καὶ μείρακα ταύτῃ διαφέρειν, ὅτι τὸ μὲν μειράκιον ἐπὶ ἀρσενικοῦ· τὸ δὲ μεῖραξ ἐπὶ θηλυκοῦ. ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναίδων. Sed audacter affirmo nil tale in Aristoph. legi; atque ita allata ab Ammonio [p. 93. Valck. qui vereor ut jure Schol. illud *antiquissimum* dixerit in Præf. p. xvi. Dind.] differentia stabit (si nil aliud obstet). Μείρακα autem hic generis esse fœminini vel ex responso Praxagoræ satis patet: καὶ ταύτας γὰρ etc. At, inquies, nonne contra te palam stat Aristoph.? Nam ait βούληται τοῦτον σκαλαθῦραι? stare nego; videri, fateor. Quippe istud τοῦτον a sciolo homine est, qui cum hanc vocem infersit, legem versus turbavit; nam hæc vox e versu quati foras debet, nedum ejus tantillula ratio habenda. [τοῦτον jam Scal. ejici voluerat. Assentiuntur Kust. et Berg. Sed Reisk. in ταύτην mutabat. Dind.] Interim plerosque vidi hoc Aristoph. loco niti cum μείρακα adolescentulum esse asserunt: quod taceri non debuerat. Faber. σκαλαθῦραι. Schol. συνουσιάσαι. Quod autem addit μείρακα hic *marem* significare, ineptum est. Fraudi fuit Græculo, nam Schol. illud recentioris est monetæ, nec antiquum grammaticum sapit, interpolata horum versuum lectio, quos sic exhibent

edd. primariæ: ἣν μείρακ' ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούλεται τοῦτον σκαλαθύραι, | ἕξει τούτων ἀφελὼν δοῦναι. τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μετέξει. Quæ in recentioribus emendatius repræsentantur βούληται et μεθέξει; sic recte scripta sunt in Cod. ubi mendose σκαλαθύραι. Pronomen τοῦτον, quod metrorum imperito Græculo suspectum non fuit, ei persuadere debuit μείρακα hic *puerum* significare. Sed uno ore clamarunt eruditi omnes, istud τοῦτον, quod versus respuit, tollendum esse: nihilominus id in textu reliquit vel Berg. vel illius lucubrationum caupo. At in altero versu pro τούτων Berg. ipse reposuit ταύτην, '*audacter*,' ut ait, 'invitis edd. omnibus, et insuper Schol.' At ego aio: 'stultissime, invita sententia, et insuper communi sensu.' Quid enim sibi vult ταύτην ἀφελὼν, *puellam hanc eximens?* ineptum est. ἕξει (i. e. δυνήσεται) δοῦναι (scilicet τῇ μείρακι) ἀφελὼν, *demens, detrahens, decerpens*, τούτων, *ex iis quæ ille sibi reservarit, nec in commune deposuerit*. Brunck. Lege βούληται σκαλαθῦραι omisso τοῦτον et sic Suid. in Σκαλαθῦραι. Bent. καὶ βούλεται τοῦτον σκαλαθύραι. Dele τοῦτον et lege βούληται, quod posterius habet ed. Kust. τοῦτον quoque delet Faber. Versus recte scriptus legitur apud Suid. v. σκαλαθῦραι. Ex ed. 1532. Dele τοῦτον et lege βούληται cum H. Steph. Thes. L. G. iii. p. 806. b. Suid. v. σκαλαθῦραι, ubi Ms. μειράκιον. μείρακος (sic) ed. Med. Pors. Suid. ed. Kust. Ἀμαρτεῖν εἴρηκε τὸ ἀμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπέτισι. Ποδαποὺς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μείρακες, οὐκ ἂν ἀμαρτεῖν. καὶ ὅλως σύνηθες αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο Pors.; "Si hujus loci sana lectio est, frustra T. Faber ad Aristoph. Eccl. 607. μεῖραξ pro *puero* adhiberi posse negat. Sed indignor Kust. quod ποδαπὰς ex ed. Med. non reposuerit. Verum altera menda subest. Quomodo enim ἀμαρτεῖν pro ἀμάρτοιμι usurpari possit equidem ignoro. Repone ex ordine literarum, ἀμάρτοιν. Ita τρέφοιν in fragmento Eurip. apud Etym. M. p. 764, 52. quod injuria solicitat Valck. Diatrib. p. 153. 'Ἀμαρτοῖν bis ex correctione, sed ab eadem manu, et ποδαπὰς C." (Ms. C. C. C.) "Kust. negligentia Piersoni oculis tenebras offudit ad Mœrin p. 262. quod fieri non potuerat si alia Piers. ed. usus esset." V. Grammaticum Hermanni p. 434. Dobr. βούλεται σ. Ms. Monac. Dobr.

612. Ald. et. Gry. ἀφελῶν: ab ἀφελής. Bent.

614. τοῖς ἀνδράσι συγκατακεῖσθαι. Sic scribendum; non, ut vulgo, ξυγκ. — Atticam literam hic respuit metri lex. In Cod. et in ed. B. Juntæ pro ξυγκατακεῖσθαι, repetitum e præc. v. ξυγκαταδαρθεῖν. Hoc modo sæpe contigit, ut idem vocabulum in duorum continuorum versuum fine scriberetur, ubi fere semper se prodit oscitantis librarii culpa. Aldus edidit ξυγκατακεῖσθαι, e scripto libro, ut probabile est; sin ex conjectura, laudandum est illius acumen, bonaque retinenda emendatio. Similem mendam sustuli in Apollonii Arg. i. ubi vers. 593. et sequens eodem participio εἰσορόωντες claudebantur. Emendationem, quam haud verear luculentam appellare, in indicem flagitiorum meorum retulit Flos Criticorum sestratium. (V. Journal des Sçavans, mai 1781.) Brunck. Lege συγκατακεῖσθαι. V. infra ad 619. Pors.

614-15. Blepyri. Dobr.

615. πῶς οὖν εἰ ex Ald. ed. Kust. Pors.

616. ἐρείδειν.'Ερείδειν, ἐλαύνειν, etc. sunt verba rei Venereæ. V. Suid. v. ἐρείδειν. Kust. ἐρείδειν, συνουσιάζειν. V. fragm. Inc. ii. et Eustath. [1570, 5.] ibi laudatum. Brunck. ζητοῦσιν Ald. Pors. ζητοῦσιν— καθευδοῦνται Ms. Monac. Dobr.

617. σεμνάς. Proprie, *superbas*, vel, *fastum præ se ferentes*. At per metonymiam *consequentis* pro *antecedenti*, *formosas, pulchras*. Puellæ enim *formosæ* fastu carere non solent. Kust.

619. συνῶμεν. Perperam vulgo ξυνῶμεν. Brunck. ἢν ταῖς αἰσχραῖσι ξυνῶμεν. *Si cum turpioribus simus*. Latinum non videbitur pueris, at erit doctis. Varro libro v. L. L. 'Æque eadem modestia potius cum muliere fuisse, quam concubuisse dicebant.' Locus observandus; nam ab ultima Latinitate est. Memini me alicubi apud Plautum legere: at non succurrit locus. Quare esse cum muliere erit ξυνεῖναι γυναικί. Faber. Lege συνῶμεν. Bent. Ob metrum lege συνῶμεν. Idem mendum sustulimus supra Vesp. 50. contrarium Thesm. 608. (v. Cl. Brunck. ad Æsch. Prometh. 243.) Ran. 1538. συνετός. Æsch. Choeph. 609. ξύμμετρον. Pors.

621. Sic habent Græca: Πρ. οὐχὶ μαχοῦνται; Βλ. περὶ τοῦ; Πρ. τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. Ad quæ verba multi multa, sed omnes æque nihil, et eos refellere in animo non est. Primo sciendum est non debere adscribi notam interrogationis post μαχοῦνται. Dein corrigendus versus qui laborat; legendum enim: Πρ. οὐχὶ μαχοῦνται; Βλ. περὶ τοῦ; Πρ. περὶ τοῦ; τοῦ μή σοι ξυγκαταδαρθεῖν. Dixerat Blepyrus: Qui tandem fieri poterit ut nos cauda non deficiat? Salse respondet Praxagora, *non pugnabunt puellæ*. *Qua de re*, inquit Blepyrus: *Qua de re*, ait Pra-

xagora, rogas? non pugnabunt ne non tecum lusitent et conturbent pedes. Quod quin ex ingenio Aristophanis sit diffitebitur nemo. Faber. Multa de h. v. Biset. sed non e mente Poetæ nostri. Quare præferes ea, quæ Faber hic notavit. Kust. Vulgo interrogationis nota ponitur post μαχοῦνται. sed eam recte Faber delet: et non est in ed. Farr. Berg. περὶ τοῦ; Ita recte ed. Farr.; in cæteris antiquis aliter atque aliter erratum. nupera περί του; Id. καί σοι τὸ περὶ τούτων δὴ μαχ. Versus hic est mutilus, qui in quibusdam edd. sic legitur: καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει, omissis illis, τὸ περὶ τούτων δὴ μάχεσθαι. Biset. utramque lectionem in unam quasi massam conflat, ut versum integrum reddat. Sed quid multa? Expectandi sunt meliores Codd. qui facem in his tenebris præferant. Multa quidem fateor, hic ariolari liceret: sed quis præstare possit, ea esse Aristoph.? Kust. καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει. Ita Ald. Farr. et Brub. et Junt. etiam, nisi quod hæc ὑπάρχει. Nupera, nescio unde, καί σοι τὸ περὶ τούτων δὴ μάχεσθαι, quorum nullus sensus. Omnibus autem perperam his præmittitur Βλ. cum tamen manifestum sit Praxagoram hæc etiam dicere. Sensus perspicuus. Berg. Hunc et seq. versum ad fidem codicis in integrum restitui, qui dimidia fere sui parte mutili erant. Sic legebantur: οὐχὶ μαχοῦνται. — περὶ τοῦ; — τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. | καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει. In Cod. vero sic scripti sunt: οὐχὶ μαχοῦνται περί σου θάῤῥει. μὴ δείσῃς. οὐχὶ μαχοῦνται. | περὶ τοῦ; — τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. καί σοι τοιοῦτον ὑπάρχει. Juxta Cod. scripturam prior horum versuum totus est mulieris. Fraudi fuit librario prava lectio περί σου, pro περὶ τοῦ. Illud est etiam in ed. B. Juntæ. At Ald. dedit περί του. Loquendi vices personis melius me divisisse arbitror, marito bis περὶ τοῦ; tribuendo. Si priore loco dixisset mulier περί σου, nihil fuisset causæ cur maritus iterum percontaretur περὶ τοῦ; In minore Batava sic interpolatus fuit posterior versus: καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει. καί σοι τὸ περὶ τῶνδε μάχεσθαι. Omissis sinceris, spuria in editione sua exhibuit Kust. sic denuo immutata: καί σοι τὸ περὶ τούτων δὴ μάχεσθαι. Egregium sane judicii specimen! Quæ in sequentibus obtinebat personarum distinctio erat absurdissima. Nihil prorsus hic viderunt interpretes: postremus omnium Berg. prioribus non fuit acutior. Ista τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν pressius verti debuerunt: *Si cum illis non concubueritis;* vel, *quia cum illis non concumbetis.* Brunck. H. v. post ἀφελδεῖν inseruit Bent. et ad oram libri scripsit, "Illum ordinem versuum serva et lege, οὐχὶ μαχοῦνται; ΠΡ. περὶ τοῦ; ΒΛ. περὶ σοῦ. ΠΡ. καὶ σοὶ τὸ τοιοῦτον ὑπάρξει. ubi περὶ σοῦ intellige *sexum muliebrem:* ut σοὶ in 199." Dind. περὶ τοῦ; ΠΡ. περὶ τοῦ; τοῦ μὴ σοὶ Faber. L. περὶ τοῦ; ΠΡ. περὶ τοῦ; περὶ τοῦ μή. Cf. Av. 609. [V. Opp. p. 23.] Pors. Πρ. οὐχὶ μαχοῦνται περὶ σοῦ. θάῤῥει μὴ δείσῃς. Βλ. οὐχὶ μαχοῦνται; | περὶ τοῦ; Πρ. τοῦ μὴ — ὑπάρξει Ms. Monac. Dobr.

622. Ed. Ald. καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει. Pors.

623. Βλ. τὸ μὲν ὑμέτερον. Sola Junt. hic recte ὑμέτερον, cæteræ, quas vidi, ἡμέτερον. in quibus hæc perperam tribuuntur Praxagoræ. Itaque præmisi Βλ. sequente autem versu ante τὸ δὲ id delevi, recte enim jam hæc omnia tribuuntur Blepyro in Junt. Berg. τὸ μὲν ἡμέτερον. Sic Cod. et Ald. ed. Mendose Bern. Junta ὑμέτερον, quod inepte revocavit Berg. non videns hæc ex ipsa sententia mulieri continuari debere. Brunck. Lege ὑμέτερον. Ald. [enim] delet ΠΡ. et ΒΛ. in 624. Bent. Videtur personarum nomina hoc et sequente versu delenda, et legendum ὑμέτερον. Hæc scripsi, cum vidi nullam personarum distinctionem agnoscere Ald. Pors.

623-25. Blepyri Ms. Monac. Dobr.

624. τρύπημα, τρῆμα, et τρυμαλιά, sunt voces synonymæ, quæ aliquando notant centrum illud perforatum, quod τὸ κέντρον virile intrat. Notum est dictum Sotadis de Ptolemæo Philadelpho Rege Ægypti: εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὰν τὸ κέντρον ὠθεῖς. Sed cui non dictus hic Hylas? Kust. τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν τι ποιήσει. Qui argutior paullo videri vellet, is sane τὸ τῶν ἀνδρῶν ad podicem cinædorum referret; cum proxime legatur de feminis μηδεμιᾶς τρύπημα κενόν. Verum, ut quod res est dicam, non videtur eo confugiendum: sed occulta dicendi ratio latet, λέξεως arcanum non ὑπονοίας. Idem enim hic intelligi par est cum dicitur τὸ τῶν ἀνδρῶν, ac intelleximus cum supra mulier de ceteris dixit τὸ ἡμέτερον, licet aliorsum possit deflecti. Ceterum cum Blepyrus in amorem masculum pronior sermonem eo vertisset, solerter admodum Praxagora avertit, cum ait: κοὐκ ἐξέσται παρὰ τοῖς καλοῖς καταδαρθεῖν ταῖσι γυναιξί. (Quippe ita legendum) neque enim de feminarum amore egerat Blepyrus: illa autem vafra mulier rem avertit ad amorem muliebrem. τρύπημα autem h. l. etc. de mulieribus. Notus est Sotadis locus

[ap. Athen. t. v. p. 249.]: alibi apud Aristoph. *τρῆμα* eadem notione legere est. Faber. *μηδεμιᾶς ἢ τρύπημα κενόν*. Scripsisset, si per metrum licuisset, *τὸ τρύπημα*. Hic locus, ut multi alii, exemplo esse possit Comicis licuisse nomen substantivum efferre sine articulo, quem solutæ orationis scriptores non omitterent. V. not. ad Lys. 152. Brunck.

625. Legi *ἐπὶ τοὺς δέ*. Bent. *αἰσχρούς*. Optime Ald. *αἰσχίους* ut edidit Kust. Mox lege, *ἐπὶ τοὺς δέ*. Pors.

626. *οἱ φαυλότεροι* Ms. Monac. Dobr.

627. Tyrwhit. apud Gaisford. ad Eurip. Suppl. p. 206. hæc sic corrigit: *ἀλλὰ φυλάξουσ' οἱ φαυλότεροι τοὺς καλλίους ἀπιόντας | ἀπὸ τοῦ δείπνου καὶ τηρήσουσ' ἐπὶ τοῖσιν δημοσίοισιν· | κοὐκ ἐξέσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καὶ τοῖς μεγάλοις καταδαρθεῖν* etc. Vitiosa edd. Gelenii et Porti scriptura *τοὺς αἰσχροὺς* deceptus Kust. scripsit ad h. l. quæ afferre piget: "Versui aliquid deest. Quare scribere possis, *ἐπὶ δέ γε τοὺς καλούς*. Vel sic *φεύγοντες μὲν γὰρ τοὺς αἰσχρούς, ἐπὶ τοὺς καλοὺς β.* Ed. Ald. habet *τοὺς αἰσχίους*: quod præ cæteris conjecturis probamus." Dind.

628. Hic versus in Cod. omissus. Primariæ editt. recte habent *τοῖσι καλοῖς*, ut etiam excusum fuit in novissima Bat. mendose recentiores quædam *τοῖς καλοῖς*. At quod v. seq. dedi *τοῖσι μικροῖς*, id insigne peccatum est. Libri omnes habent *ταῖς*, quod lectorem, ut reponat, oro. V. quæ notavi ad Pl. 147. 240. Brunck. Lege ob metrum *τοῖσι καλοῖς* ex Ald. Hoc leve mendum non sustulit Ruhnk. ad Tim. p. 195. V. ad Vesp. 399. Pors.

629. Veterum edd. *ταῖς γ*. emendavit Faber. *τοῖς μικροῖς*. Lennep. Animadv. ad Coluthum p. 160. non satis exploratum habens, qui per *τοῖς μικροῖς* intelligendi sint, legit *τοῖς σιμοῖς*, comparans 701. 613. Dind. *χαρίσωνται*. Verbum amatorium. Operæ pretium erit veterem Schol. Pindari [p. 513. ed. Heyn. noviss.] adire; nam et h. l. explicat, et alterum, qui *ἐν Ἱππεῦσι* [517. Br.]. Is sic se habet: *χαρίζεσθαι κυρίως τὸ συνουσιάζειν λέγεται. Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππ. ἐκ μεταφορᾶς. Πολλῶν γὰρ ἤδη πειρασάντων αὐτὴν ὀλίγοις χαρίσασθαι· καὶ Σαπφὼ*, etc. Locus ille, ut Schol. ait, metaphoricus: at si voluisset habere proprium, hunc quem in manibus habemus adduxisset. [V. Ruhnk. ad Tim. p. 274. Dind.] Kust. *χαρίσωνται*. Reisig. i. p. 65. corrigit *χαρίσασθαι*. Aristoph. enim et prosaicos scriptores, iis exceptis, qui ornatiori dicendi genere utantur, post *πρὶν* et *ἕως* cum conjunctivo *ἂν* non solere omittere. Sed alia est anapæstorum ratio, de qua re explicatius dicetur ad Aves et Vespas. *πρὶν χαρίσωνται* mecum tuetur grammaticorum Princeps. Dind. *ταῖσι γυναιξὶ* ed. Kust. quomodo citat Ruhnk. ad Tim. p. 195. Lege præterea *πρὶν ἂν — χαρίσωνται*. Vesp. 724. *πρὶν ἂν — ἀκούσῃς*. Pac. 84. *πρὶν ἂν ἰδίσῃς καὶ διαλύσῃς*. Eq. 957. *πρὶν ἂν — ἀκούσῃς*. Lys. 706. *πρὶν ἂν — ἐκτραχηλίσῃ*. 1004. *πρὶν ἂν — ποιησώμεσθα*. Eccl. 1016. *πρὶν ἂν — προκρούσῃ*. 857. *πρὶν ἂν ἀπενέγκῃς*. 752. *πρὶν ἂν ἐκπύθωμαι*. 769. *πρὶν ἄν γ' ἴδω*. Vesp. 915. *πρὶν ἄν γ' ἀκούσῃς*. 577. *πρὶν ἂν — εἴπῃ*. Av. 1409. *πρὶν ἂν — διαδράμω*. Ach. 176. *πρὶν ἂν στῶ*. 228. *πρὶν ἂν — ἐμπαγῶ*. Pors. Imo lege *γυναιξὶν — χαρίσασθαι* cum Pors. apud Gaisford. ad Eur. Suppl. p. 206. ubi locus citatur e palmaria Tyrwhitti emendatione. De *πρίν*, *πρὶν ἂν* omnino v. Elm. ad Heracl. 960. ad Med. pp. 119-121. et si libet, Reisig. p. 65. Dobr.

630. Frob. *Λυσιστρατους*. Ald. *Λυσικράτους*: recte [ita Suid. in *Λυσικράτης*]. Bent. *ἡ Λυσικράτους ῥίς*. Id est, Lysicrates ille ingenti naso nobilis; itaque deformis. Versum hunc aliter scribo: *ἡ Λ. ἄρα νυνὶ ῥὶς τοῖς καλοῖς ἴσα φρονήσει*. Nam in *καλὸς* prior anceps est. [Error ortus ex vitiosa vett. edd. scriptura *ἴσα*. Dind.] Faber. *Λυσικράτους*. Deformem fuisse satis apparet: sic et infra ejus mentio 704. Berg. *Λυσιστράτης*. *Λυσικράτους* ed. Kust. Ald. Pors.

631. *καταχήνη, κατάγελως*. V. Vesp. 575. Brunck. Eundem locum attulerat Berg. Lege *γ' ἡ* (ita Brunck.). Bent. *δημοτική γ'* Suid. ed. *καταχήνη*. *δ'* Ms. Pors. *δημοτικὴν ἡ* Ms. Monac. Dobr.

632. *τῶν σφραγῖδας ἐχόντων*. In Nub. 331. Berg.

633. Hic versus in Cod. omissus. Causa manifesta: ad *ὅταν* sequentis versus aberravit librarii oculus. Vulgo autem sic legitur metro prorsus corrupto, et sententia nulla: *ὅταν ἐμβάδι γ' εἴπῃ, πρότερος παραχώρει· κᾆτ' ἐπιτήρει*. Qua in scriptura ne forma quidem apparet tetrametri anapæstici. Deinde quisnam est nominativus verbi *εἴπῃ*? non alius esse possit, quam *καταχήνη*, quod ineptissimum est. Metro et sententiæ subvenit Faber, acuteque genuinam detexit lectionem: *ὅταν ἐμβὰς δή γ' εἴπῃ· Πρότερος παραχώρει, κᾆτ' ἐπιτήρει*. Per embadem intellige id hominum genus qui *ἐμβάσι* utebantur: ii autem erant senes. Plut. 759. *ἀκτυπεῖτο δὲ | ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν*. Brunck. In Brunck. lectione præter alia istud *δή γε* perineptum est. Rectius de hoc loco judicasse videtur Hotib. cujus hæc est nota: "Ἐμ-

βάσι solos senes fuisse usos, non probat Brunck. nec, si vel hoc concedatur, ideo, senes dictos fuisse ἐμβάδας, aut sponte verisimile est (quamvis κατωνάκη, vestis servilis, designet servum infra 724.), aut facetum, præsertim cum non juvenes et seniores inter se comparentur hoc loco, sed pauperes et divites, nihilque ad rem faciat, senex sit is an juvenis, qui oraturus sit in concione. Legam igitur potius Ὅταν Ἐμβαδίων εἴπῃ πρότερος etc. Ἐμβαδίων, nomen ridiculi causa fictum, ut passim alia apud Hunc, velut Εὐαίων supra 431., sonat eum, qui ἐμβάδας facit, sutorem." Nomen proprium hic latere jam Reiskius suspicatus erat. "Sine dubio, ait, latet nomen proprium in ἐμβάδι. nisi ἐμβὰς fuerit appellatio alicujus potentis et honesti, ut κόθορνος erat Theramenis." In Cod. Rav. ἐμβάδ' ἔχων scriptum est. Dind. Forte propria nomina sub illis latent, Ὅταν Ἐμβαδίᾳ γ' εἴπῃ Πρότερος. Bent.

634. δευτεριάζειν, *secundas partes agere*. Metaphora a scena sumta. Pro διαπραξάμενος, ridiculo errore in Cod. scriptum παραπραξάμενος, quod exhibet etiam ed. B. Juntæ. Brunck. Suid. δευτεριάζειν. Pors.

635. αὐτοῦ ed. Kust. Pors.

636. πατέρας ἅπαντας. Lege πατέρας γὰρ ἅπαντας. Est enim ætiologia. Præterea versus non stabit nisi ita legeris. Faber. Lege γὰρ ἅπαντες. Bent. πατέρας γὰρ omnino lege, metro et sensu postulante, ut edidit Kust. Pors. πρᾶσιν pro πατέρας γὰρ Ms. Monac. Dobr.

638. ἑξῆς. Vox hæc in Codd. omissa. Brunck. οὔκουν Ms. Monac. Dobr.

639. ἔσται Ms. Monac. Dobr.

640. ἄγχουσι. Av. 1352. ἄγχειν ἐπιθυμῶ τὸν πατέρα. Berg. κἀπιχεσοῦνται. Ita in Βατράχοις [366.]: ἢ καταπιλᾷ τῶν Ἑκαταίων. Faber.

641. ἀλλ' ὁ παρεστὼς οὐκ ἐπιτρέψει. Verti, *sed qui forte illis aderit non permittet*. Olim quidem putaveram, ἀλλ' ὁ προστάς; *Præfectus id vetabit;* sed nil mutandum. Sensus est, qui a me redditus fuit; et porro explicatur, τότε δ' αὐτοῖς, etc. Faber.

643. μὴ αὐτὸν ἐκεῖνον. Lege μὴ τὸν ἑαυτοῦ. (male. Bent.) Faber. Legendum certe: μὴ 'υτοῦ ἐκεῖνον etc., i. e. μὴ αὐτοῦ (πατέρα) ἐκ. τ. sed ἐπέχω. Hotib. μὴ τὸν ἑαυτοῦ T. Faber, improbante Marklando ad Eurip. Iph. Taur. 1010. qui scribit μὴ 'υτὸν ἐκεῖνον. Pors.

644. τὰ μὲν ἄλλα λέγεις οὐδὲν σκαιῶς. Id est οὐ σκαιῶς. Familiare est Atticis οὐδὲν adhibere pro οὐ. Brunck. Ἐπίκουρος. Ne quis in doctrina temporum hospes bonum illum senem Gargettium, nobilem philosophum, cogitet. Faber.

645. Λευκολόφας est vitium typorum pro -φος. Reisk. πάππαν με καλεῖ. Mendose vulgo πάπαν με καλεῖ. Sequitur mox εἴ σε φιλήσειεν. Brunck. Pac. 119. πάππαν με καλοῦσαι. Berg. καλῇ Ald. Pors. πάππαν με καλῇ Ms. Monac. Dobr.

647. Ἀρίστυλλος. Aristyllus nempe fellator erat. V. Schol. supra ad Plut. v. 314. et Suid. v. Ἀρίστυλλος. Kust. Homo erat αἰσχροποιὸς, lingua et ore aliorum subserviens libidini, cujus mentio in Pluto 314. Brunck. Δυσωδίας μεστὸς fuerit necesse est. Sed unde illud vitium ortum sit, divinandum est: fortasse ἐγλωττοποίει. Faber. Hunc Aristullum, cujus basium ait timendum esse, exagitavit etiam in Pluto, ut vir, cujus nasus stercus olebat, et de nare loquebatur, quod et rursus indicat hanc fabulam et Plutum non multum differre tempore. Palmer. αὐτοῦ ed. Kust. εἴ γε Suid. v. Ἀρίστυλλος. Pors.

648. Citat Suid. v. καλαμίνθη. Kust. καλαμίνθης. Plut. 314. μινθώσομεν θ' ὥσπερ τράγου τὴν ῥῖνα etc. Berg. Lege τ' αἴ. Bent. τ' ὄζεις sine ἂν Suid. ed. Ms. v. καλ. Pors. οἰμώζοι μ' ἂν Ms. Monac. Dobr.

649. γέγονεν ob metrum scribi debuit. Perperam vulgo γέγονε. Brunck.

650. μή σε φιλήσῃ. Cod. οὐ μή σε φιλήσει. Hinc οὐ μὴ est etiam in ed. B. Juntæ, reclamante metro. — δεινὸν μέντ' ἂν γ' ἐπεπόνθη. Vulgo δεινὸν μέντ' ἂν ἐπεπόνθειν. Primo post ἂν inseri debuit γε ob metrum. [Imo crasi facta scribendum μέντἂν. μέντἂν γε dici non solet. Brunck. errorem notavit Pors. ad Med. 863. Dind.] Tum ἐπεπόνθη e puriori Atticismo reposui. [Confirmavit Cod. Rav.] Nec aliter hic Suid. legisse videtur, cujus hæc est nota ex ed. Med. descripta: ἐπεπόνθη, ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθειν· καὶ ἐωράκη, ἀντὶ τοῦ ἐωράκειν· καὶ ᾔδη, ἀντὶ τοῦ ᾔδειν. Omnia ista sunt tertiæ personæ, quam Attici terminatione a prima non distinguebant. [Tertiæ quoque personæ hæc esse, recte negare videtur Buttm. Gr. Gr. t. i. p. 432. 433. sq. Dind.] V. Kœn. ad Cor. de Dial. Att. §. lviii. [p. 121. 122. Schæf.] et cf. not. ad Pl. 696. In ed. B. Juntæ [et aliis vett.] pro ἐπεπόνθειν est ἐπεπόνθην, quod ad verum propius accedit. Prioris coli vulgata lectio bona est, ὥστ' οὐχὶ δέος, μή σε φιλήσῃ. E Cod. scriptura diversa hæc concinnari posset: ὥστ' οὐ δέος, οὐ μή σε φιλήσει. *Ita ut nihil causæ sit cur*

metuas; non te osculabitur. Brunck. Lege ἄρ' ἐπεπόνθειν. vel — θη. Attice. Bent. Suid. ed. Kust. ἐπεπόνθη ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθει. καὶ ἑωράκη ἀντὶ τοῦ ἑωράκει. καὶ ᾔδη ἀντὶ τοῦ ᾔδει. ubi Pors.; "Lege ex ed. Med. cum interprete ἐπεπόνθειν — ἑωράκειν — ᾔδειν. quomodo quidem legunt Kœn. ad Cor. p. 50. Brunck. ad Aristoph. Eccl. 646. sed pessime pro tertiis personis accipiunt." Tres primæ edd. Aristoph. ἐπεπόνθην, quomodo citat Elm. ad Ach. 323. ἐπεπόνθει Pors. ad Med. 863. casu, opinor. Legendum enim cum Brunck. et Bent. (Pors. Opp. p. xciii.) ἐπεπόνθη. Tertiam personam utcunque defendas, vertendo, *Non id impune tulisset Aristyllus.* Sed recte Faber, secutis Berg. et Brunck., *id sane graviter ferrem,* (tulissem.) Anglice reddendum, *that would indeed have been intolerable.* Hoc enim sonat δεινὸς in δεινὰ πάσχειν, δεινὸν ποιεῖσθαι, δεινὸν λέγεις, etc. V. exempla apud Elm. l. c. [In ed. 1547. ἐπεπόνθην vertit in ἐπεπόνθειν Porsonus, in tertia scil. persona; v. ad Vesp. 633. Quum ad Med. 863. ἐπεπόνθει citaret, vereor ne consulto id fecerit, putans plusquam perfecti formam, -ειν, -εις, ει, jam tum Athenis invaluisse. V. Kidd. ad Dawes. p. 412. Certe Plut. 738. servat ἀνεστήκει. Recte an secus, non decerno; tantum dico, immerito culpatum videri Kœn. quippe qui pro prima persona recte acceperit, etsi non satis clare est locutus. Ejus autem conjecturam, saltem quod ad ἐπεπόνθειν, confirmat C. C. C. apud Burges. Præsulem ad Dawes. p. 462. (412. K.) Atque ἐπεπόνθη Rav. Cum δεινὸν omnino compara Latinorum *indignum.* Nos, *very hard, shameful, too bad,* etc. Lysist. 1099. δεινὰ idem est atque αἰσχρὰ 1100. Alia exempla dat Reisig. pp. 198. 216. 299, 300. Dobr. ἐπεπόνθη (sic) Ms. Monac. Id.

652. V. Suid. et Poll. qui hanc rem explicant; legitur et aliquid in Schol. V. locum in Cronosolone Luciani [t. iii. p. 399.], ὅταν τὸ στοιχεῖον ᾖ ἑξάπουν. Vide etiam omnino Salmas. in Solin. [p. 446.], qui hinc colligit, nec dum eo tempore in usu fuisse horologia sciatherica, ut nec diem in particulas seu horas divisisse; sed horarum vice umbras pedibus dimensas; ex ea mensura diei tempus collegisse. Faber. Lege λιπαρῷ [Rav. et Ms. λιπαρὸν] χωρεῖν: ut alibi [scil. Plut. 616.] λιπαρὸς χωρεῖν ἐκ βαλανείου. Bent. δεκάπουν τὸ στοιχεῖον. Hoc explicat Casaub. ad Athen. vi. 10. [t. iii. p. 431. Not. Schw.] ubi Schol. emendat, cujus nota sic scribenda: ἡ τοῦ ἡλίου σκιά, ὅταν ᾖ δέκα ποδῶν. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτε γένηται ὀψέ. — Τὸ παλαιὸν οἱ καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον, καὶ οἱ καλούμενοι παρεσημαίνοντο τὴν σκιάν. καὶ οὕτως οἱ μὲν ἀνέμενον τοὺς κληθέντας, οἱ δ' ἀπῄεσαν ἐπὶ τὰς ἑστιάσεις οὐδέπω τηρήσεως οὔσης ἑτέρας, ἀφ' ἧς οἷόν τε ἦν τεκμήρασθαι εἰς πόσας ὥρας προήκει. Huc respexisse videtur Poll. vi. 44. τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη. Brunck. λιπαρὸν χωρεῖν. Sic bene Cod. Vulgo λιπαρῶς. Id. εἰς δεῖπνον Suid. ed. M. δεκάπουν. λιπαρῶς. sic Suid. Ms. v. δεκάπουν. [et ed. M.] Pors.

653. περὶ jungendum est in constructione cum ἔρεσθαι. Reisk.

655. ἦν. Ms. Monac. apud Reisig. i. p. 255. εἰ. Dind. δίκην τῳ. Omnes quas vidi δίκην τῷ· male: debet enim esse pro τινί. Berg. Lege δίκην τῳ. Bent.

657. τουτὶ πόσους ἐπιτρίψει. Hoc in Athenienses, qui litium causa hoc loco, ut sæpe alibi, ab Aristoph. vapulant; vel perpetua comœdia Σφηκῶν. Nam quod illa tanquam reipublicæ saluberrimum dixerat, litium semina modo extinctum iri; *quot cives nostros, dii boni, ea res pessundabit,* inquit Blepyrus. Ceterum legendum τουτὶ δὲ πόσους, etc. nam τι in τουτὶ vel longum est vel breve. Faber. δὲ abest ab Ald. lege vel γε vel γ' ὑπόσους. Bent. τουτὶ πόσσ' ἐ. Ms. Monac. Dobr.

658. Lege AN. [voluit fortasse XO. cui Rav. tribuit Νὴ τὴν Δήμητρ' εὖ γε διδάσκεις: ubi Bent. adscripsit AN. sed v. 726.] Ald. et Gry. ΠΡ. τοῦ. Bent. ταύτῃ γνώμῃ γ' Toup. in Suid. i. p. 157. ubi notat hæc verba citari a Suida v. ἐθέμην. Pors. κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. Toup. in Suid. t. i. p. 200. κἀγὼ ταύτῃ γνώμῃ γ' ἐθέμην, comparans Soph. Philoct. 1448. κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι, ubi Elm. ad Eurip. Heraclid. 1053. contraria ratione ex hoc Aristoph. loco corrigit κἀγὼ γνώμην ταύτην τίθεμαι, de quo dubitat Blomfield. ad Æsch. Agam. p. 279. In Aristoph. si quid mutandum, frequens usus formulæ ταύτῃ τίθεσθαι suadet, ut ταύτῃ γνώμην ἐθέμην potius scriptum putemus, in quod jam Reisig. i. p. 180. incidisse video. Similiter Herodot. i. 120. ταύτῃ πλεῖστος γνώμην εἰμί. Dind.

659. ἑνὸς οὕνεκα. Perperam vulgo εἵνεκα. V. not. ad Pl. 329. Brunck.

660. πόθεν οὖν ἐδάνεισ' ὁ δανείσας. *Unde acceptam fœnori dedit pecuniam ille, qui dedit?* Nimirum ex publico furatus est; nam privatim nemo quicquam possidet: atque sic non poterit in jus vocare debitorem. Hoc autem dicit, non

fore deinceps fœneratores, ac proinde nec lites de fœnore. Berg.

661. *κλέπτων δήπου 'στ' ἐπίδηλος.* Recte in antiquis edd. hæc tribuuntur adhuc Praxagoræ. Berg. Scilicet in Gel. Port. Kust. edd. hæc Blepyro tribuuntur. Deinde νὴ τὴν Δ. εὖ γε δ. Praxagoræ, reliqua denuo Blepyro. Dind. Βλ. delent Ald. Gry. Bent.

662. Πρ. νὴ τήν. Ita recte ed. Farr. et Brub. præmisere Βλ. non recte nupera Πρ. quæ ante τουτὶ demum id habet. Berg. Personæ mutatio. Secunda uti debuerat, *φράσον μοι.* Id hodie Italis frequentissimum. Faber. Subauditur autem τις sub φρασάτω· ut τουτὶ φρασάτω μοι sit, *hoc aliquis mihi dicat.* Berg. τουτὶ τοίνυν σὺ φράσον μοι. Vulgo τουτὶ τοίνυν φρασάτω μοι, perquam inficete illata tertia persona statim post secundam, in eodem ad eandem personam sermone: διδάσκεις — φρασάτω. Brunck. Tollitur hæc difficultas, quæ vel sic nulla erat, meliore personarum distinctione in Cod. Rav. Dind. Lege, τουτί τις νῦν φρασάτω μοι. Pors.

663. τύπτοντες. "κλέπτοντες Ald. leg. ληφθέντες." Bent. apud Kidd. ad Dawes. p. 550. — Dind. τῆς αἰκίας πόθεν ἐκτίσουσιν; Subauditur τὴν δίκην, seu potius τὸ τίμημα. Pl. 480. τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ; Piget me eorum, quæ ad hunc versum scripsit Dawes. [p. 310. (550. Kidd.)] Oratorum Græcorum ne unam quidem paginam legisse videtur. αἰκία producta media apud Poetas Atticos sæpe occurrit. V. Æsch. Prom. 93. 117. Brunck. Ald. Gry. κλέπτοντες: alii τύπτοντες. lege ληφθέντες. Bent. τὰς αἰκίας. Reisk. τὰς αἰκίας vel potius αἰκείας, sive ἀκείας Dawes. De ellipsi δίκην Burgess. ad Dawes. addit Dorv. ad Charit. p. 456. (478. Lips.) Dind.

664. *οἶμαί σ' ἀπορήσειν. Puto hærebis, nec extricare poteris.* Berg.

665. ἀπὸ τῆς μάζης. In Lacedæmone, ubi communiter vescebantur cives, quem morem Praxagora Athenis etiam vult introducere, mos fuit ita mulctare. Nicocles apud Athen. iii. p. 141. διακούσας δὲ πάντων ὁ Ἔφορος ἤτοι ἀπέλυσεν, ἢ κατεδίκασεν· ὁ δὲ νικήσας ἐζημίωσεν ἐλαφρῶς ἤτοι κάμμασιν ἢ καμματίσι· Sunt autem ista liba quædam, aut placentæ. Berg.

666. Versus non stat. Verti quasi legeretur οὐχ ἑξῆς ὑβρ. Faber. Versui huic integrum deesse pedem recte observavit Faber: qui proinde defectum illud supplet, addendo vocem ἑξῆς. At ego malim post φαύλως inserere πώποτε. Kust. Vocem οὐδεὶς addidi, sententia flagitante et metro. Toto pede mutilus erat versus. Faber reponebat ἑξῆς, ut supra 638. Kust., πώποτε: quorum illud frigidum, hoc solœcum. Neuter animadverterat deesse nominativum verbi ὑβριεῖται. Eadem diphthongus initio utriusque vocis, alterius omittendæ causa fuit. Genuinum hoc esse ostendit alterum quod infertur v. seq. οὐδείς. Brunck. Veram scripturam οὕτως αὖθις debemus Cod. Rav. Dind. Lege οὐδεὶς οὕτως. Bent. αὖθις om. Ms. Monac. Dobr.

667. πῶς γὰρ κλέψαι, μετὸν αὐτῷ; Sensus est: Cur enim furetur aliquis, cum quilibet omnium rerum et bonorum, utpote cunctis civibus communium, etiam absque furto particeps esse possit? Sic nimirum habet Suid. v. μετὸν, unde locum hunc emendavimus. In prioribus enim edd. sic legitur, πῶς γὰρ κλέψαιμι τὸ 'μαυτοῦ; quæ verba licet prima specie bonam valetudinem mentiantur, latens tamen in iis mendum deprehendet, qui rem attentius consideraverit. Nam Attici non solent vocalem ε post articulum τὸ elidere, sed potius per crasin duas illas syllabas in unam contrahere, dicentes τοὐμαυτοῦ; ut τοὐμὸν, pro τὸ ἐμόν: τοὔπος pro τὸ ἔπος, et sexcenta alia. Sed crasin illam versus ratio non admittit. Quare dubitandum non est, quin vera manus Aristoph. sit, quam Suid. dicto loco nobis conservavit. Est autem μετὸν participium neutrum, (a verbo μετεῖναι) quod absolute ponitur; ut ἐξὸν, ἐνὸν, et similia. Kust. πῶς γὰρ κλέψει, μετὸν αὐτῷ; In impressis erat, πῶς γὰρ κλέψαιμι τὸ 'μαυτοῦ; E Suid. qui locum hunc profert in μετὸν, monuit Kust. legendum esse, πῶς γὰρ κλέψαι, μετὸν αὐτῷ; quam lectionem in textu exhibet novissima Bat. sic quoque in Cod. scriptum est. Sed solœca est oratio. Oporteret πῶς ἂν κλέψαι, immo Attice κλέψειε —. Scripserat Comicus, quod reposui, κλέψει. Brunck. πῶς γὰρ κλέψαι; μετὸν αὐτῷ. Kust. ex Suid. v. μετόν. Lege præterea κλέψει. Suid. ed. Ms. nisi quod hic μετεστιν. ἐξόν. (sic.) Pors. Nescio an potius μετεστον enotet Pors. Dobr.

668. οὐκ ἦν οἴκοι. Comice, καὶ παρὰ προσδοκίαν. Quippe certum si quis servat domi, tutum eum a λωποδυτῶν perpetuo fore, seu sub Praxagora, seu sub Archonte quovis. Faber. καθεύδῃς. καθεύδῃ (scil. τις) ob sequentia δώσει, κομιεῖται, αὐτῷ etc. Reisk. Lege ΑΝ. οὐκ ἦν. Bent. "Citat Suid. v. οὐκ ἀποδύσῃ." Toup. in Suid. ii. p. 180. Pors.

671. κομιεῖται ἐκείνου Ms. Monac. Dobr.

673. οὐδὲ κωλύσουσ' ἄρα γ' ἄνθρωποι. Sic Reisig. i. p. 153. et x. Dind. περὶ om. Suid. τοῦ γάρ. Pors.

674. συῤῥήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα. Terent. Adelph. [v. 7. 10.] 'Atque hanc in horto maceriam jube dirui, quantum pote est; hac transfer, unam fac domum,' et infra: 'fratri ædes fient perviæ.' Faber. Repetit Berg. Dind.

675. παραθήσεις. Sic Cod. ut impressi. Markland. ad Eurip. Suppl. 932. legendum censet παραθήσει in forma media, cujus rei me fugit ratio. Brunck. ὃς ἂ. Ms. Monac. Dobr.

676. τὰς στοάς. Hic et infra abicunque hæc vox occurrit, scriptum in Cod. στόας. In impressis est στοιάς. Prior syllaba ob metrum produci debet. Analogiæ magis congruum mihi videtur στωὰ, quam στοιά. Ab illo, στωὰ, derivatur nomen Στωϊκοί. Formam στοιὰ, cujus nescio, an apud scriptorem quempiam exemplum occurrat, cujusque non meminerunt Lexicographi, adfirmare videtur auctor Etym. M. p. 550. l. 7. Sed voces fingere, quas usus nunquam admisit, grammaticis solemne est. Brunck. Στοιὰ, quod et hic et aliis in locis habet Cod. Rav., cum similibus formis, quales χροιὰ, ῥοιὰ, comparat et defendit Elm. ad Eurip. Heracl. 481. — ἀνδρῶνας. Vocem Græcam in versione retinui ut Vitruv. et alii. Intellige loca satis ampla, numerosis virorum conviviis apta. Faber. στοὰς Suid. ἀνδρῶνα. Pors. στοιὰς Ms. Monac. Dobr.

677. βῆμα. Loci hujus meminit Suid. v. βῆμα. Kust.

680. ἵνα μὴ δειπνῶσι. Mutatio numeri. Debuerat dicere ἵνα μὴ δειπνῇ. Faber. Gry. γε. Ald. τε [male v. Pors. Advers. p. 33.]. Bent.

681. V. Suid. v. κληρωτήρια, qui locum hunc ex Comico nostro adducit. Kust. Male hic Schol. qui κληρωτήρια exponit τὰς κληρωτικὰς ἀρχάς. Κληρωτήρια hic aut locum, aut, quod magis placet, sortes ipsas significat. Faber. *Urnas vero sortium quo conferes?* in quas sortes conjiciuntur, in sortitione judicum. Berg.

682. κᾆτα στήσασα. *Deinde ubi eas collocavero juxta* etc. Berg. In Cod. [et Suida v. κληρωτήρια] καταστήσασα. Brunck.

683. ἐν ὁποίῳ γράμματι δειπνεῖ. Ad hujus loci illustrationem non parum faciunt ea, quæ tam Schol. vetus, quam Nos notavimus ad Plut. 277. et 973. Kust. Schol. δέον εἰπεῖν δικάζει, εἶπε δειπνεῖ. Sic in Pluto 973. ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι; ubi v. notam. Berg.

684. ἐκ τοῦ βῆτα. Literis distinguebantur loca, ubi jus dicebatur. V. ad locum modo citatum. Berg. ἐπὶ τὴν στοιάν. Leg. τὴν στοιὰν, ut et infra. Faber. στοὰν Suid. in Κλῃρώσω. [sed v. Elm. ad Ach. 548.] Bent. στοιὰν Ms. Monac. Dobr.

685. τὴν Βασίλειον. Quia incipit a βῆτα. Berg. τοὺς Θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην. Subaudi λαχόντας: τοὺς Θῆτα λαχόντας. Vulgo legitur, τὸ δὲ Θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην. At vero in Cod. scriptum est, δειπνήσοντας. τοὺς δ' ἐκ τοῦ Θῆτα παρ' αὐτήν. Quam lectionem sinceram esse credo, et versum, qui sequebatur, excidisse. Porticum Thracum designari arbitratur Meurs. Ath. Att. pag. 15. Schol. vero minus probabiliter, τὸ Θησεῖον, *Thesei templum.* Brunck. Schol. intelligit τοὺς θῆτας ituros in Θησεῖον. Igitur παρὰ ταύτην intellige στοὰν λεχθεῖσαν παρὰ τὸ γράμμα τουτὶ θ. vox observanda: posset et proximam significare; at non hic. Faber. βασίλειαν Suid. v. κληρωτήρια. De hac porticu agens J. Meurs. Attic. Lect. vi. 17. hunc locum omisit. [Ita in ed. 1547. notat; sed voluit κληρωτήρια, ubi βασίλειον ed. Med. -ίλειαν Kust. Dobr.] Pors.

686. τὴν στοιὰν τὴν ἀλφιτόπωλιν. Porticus nimirum olim Athenis fuit, Ἀλφιτόπωλις dicta, quod farinæ illic venderentur. Hes. Ἀλφίτων στοά, ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾗ τὰ ἄλφιτα ἐπωλεῖτο. Hujus porticus etiam meminit Schol. supra ad Ach. 547. et Eustath. ad Il. A. [p. 868, 37. Rom.] Kust. In ed. 1532. στοὰ μυρόπωλις apud Megalopolitas Arcadiæ Pausan. viii. 30. p. 663, 14. Pors. στοιὰν Ms. Monac. Dobr.

687. Personæ in hoc versu perquam absurde distinctæ erant. Brunck. cujus distinctionem tacite sequutus est Inv. Vulgo ἵνα κάπτωσιν Praxagoræ continuabatur; deinde Βλ. μὰ Δί' — ἅπαντες. — ἵνα κάπτωσι. Hoc jam, non quasi στοὰ illa ἀλφιτόπωλις incipiat ab eadem litera, sed quia verbum κάπτειν est vorare. Berg. τὸ γράμμα. Nunc sors est, signum habens literam aliquam, qua unum ex dicasteriis erat insignitum; ad quæ dicasteria alluditur. Id. Petitum a more judiciorum apud Athen. Aristoph. alibi. V. Sigon. et Meurs. Faber. Lege ΒΛ. ἵνα κάπτωσιν; ΠΡ. μὰ Δί' ἀλλ' ἵν' ἐκεῖ δειπνῶσιν. ΒΛ. ὅτῳ. Ald. et Suid. κάμπτωσι: Gry. κάπτωσι. mox Suid. οὕτω — ἐξελῶσιν ἅπαντες. Bent. ἵνα κάπτωσιν Praxagoræ, reliqua Blepyri Ms. Monac. Dobr.

688. ἀπελῶσιν ἅπαντες. Sic recte

Cod. non, ut vulgo, ἅπαντας. Brunck. ἅπαντες, ut videtur, Ms. Monac. Dobr.

689. Ald. Gry. et Suid. ἐστί. Bent. Mendose Ald. ἔστι. Pors: ἔστι Ms. Monac. Dobr.

691. Quid sit κωμάζειν, hic meminisse necesse est. Adeundus Philostratus in Κώμῳ. Theocr. in κωμαστ., et ad eum Casaub. Aristoph. in Pluto. Horat. alicubi tetigit: 'Hic hic ponite lucida funalia et vestes et arcus oppositis,' etc. quæ κωμαζόντων arma erant. Faber. Citat Suid. v. αὐτῷ στεφάνῳ. Kust. αὐτῷ στεφάνῳ πᾶς τις ἄπεισι τὴν δᾷδα λαβών. Coronas gestabant et facem, cum irent comissatum. In Pluto 1042. ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν· φαίνεται, inquit alter, στέφανόν γέ τοι καὶ δᾷδ' ἔχων πορεύεται. ubi v. not. Berg.

692. ἄπεισι. Hæc rursus menda e prioribus edd. me imprudente remansit: scribe ob metrum ἄπεισιν. Brunck.

693. διδόους. Suid. v. δίοδοι. Kust. Citat Suid. in Προσπίπτουσαι. Bent. Suid. δίοδοι, ubi τοῦ δείπνου. Pors.

694. ἀπὸ τοῦ δ. Suid. ed. Ms. προσπ. Pors. δείπνων (sed suprasc. si collationem assequor). Dobr.

695. δεῦρο παρ' ἡμᾶς. Videtur respexisse ad Sirenas Odyss. Notissimi versus sunt. Faber. πρὸς ἡμᾶς. Reisig. i. p. 304. Dind.

698. Verba καὶ καλλίστη καὶ λευκοτάτη Reisig. l. l. post ὡραία 696. collocat. Dind.

699. πρότερον — αὐτῆς. Notetur ut duriusculum. Debuerat enim dici πρότερον ἢ παρ' αὐτῇ. Faber.

701. τοῖς δ' εὐπρεπέσιν γ'. Inserenda fuit ob metrum particula. Brunck. τοῖς εὐπρεπέσιν δ'. scribendum fuisse monuit Pors. in Censura Ar. Brunck. p. 572. Schæf. (Mus. crit. Cantabr. v. p. 121.) Dind. Lege τοῖς εὐπρεπέσιν δ'. Bent. τοῖς εὐπρεπέσιν δ'. (V. Opusc. pp. xciii. 29-30.) Pors.

702. αἱ φαυλότεραι sententia ipsa flagitante reponi debuit: vulgo absurde οἱ φαυλότεροι. Brunck. Lepidum hoc ἀκολουθοῦντες — αἱ φαυλότεραι, quod Brunck. vertit *sequutæ deformiores*, notavit Reisig. i. p. xxi. John Seager in Classical Journal, n. iii. p. 509. de h. l. hæc scripsit: "Notwithstanding Brunck's opinion, οἱ φαυλότεροι appears to me the true reading: the ugly men check the handsome, and assert the right, given them by the new laws, of going first." Dind. φαυλότεροι Ms. Monac. Dobr.

703. ποῖ θεῖς. Ita Ald. Farr. et Brub. Nuper a θέεις. Berg.

707. Novum commentum concitandæ libidinis. Ingeniosi homines in hac parte Græculi; qui utinam sibi in describendis quæ tam libenter factitabant, temperassent: nam his patienter satis careret sæculum nostrum vitiorum ferax, σωφροσύνης incuriosum. Faber. Schol. hæc verba non intellexit, et nescio quæ de prurigine, quam facit asperitas foliorum, et de aliis muginatur. Sed nihil aliud intelligit Comicus per δίφορον συκῆν, quam τὸ πέος, membrum virile: quod sic vocat, διὰ τὸ ἔχειν ὄρχεις δύο κρεμαμένους ὥσπερ καρπούς, ob duos testiculos appendentes: et sic ridiculi gratia alludit ad ficus, quæ dicuntur duplices, eo quod combinatos fructus ferant. Sensus est obscœnus, in quo explicando non est immorandum. Palmer. ὑμᾶς δὲ τέως. Citatur hic locus ab Athen. lib. iii. cap. iv. p. 77. [t. i. p. 304. Schw.] et Suid. v. δέφεσθαι. Kust. Pervulgatum accentus vitium θρία emendavit Brunck. ad Vesp. 1812. Errat Schw. ad Athen. t. viii. p. 159. Dind. διφόρου συκῆς. Palmer. dicit intelligi τὸ πέος propter geminos testiculos ab radicibus ejus pendentes, et alludi ad ficus, quæ dicantur διφόροι, quia combinatos fructus ferant. Quæ expositio, etsi non nimis apta videatur, tamen potest utcunque confirmari ex isto Comici in Pace 1349. τοῦ μὲν μέγα καὶ παχύ, τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον. nam ibi intelliguntur partes genitales. Berg.

708. διαφόρου Suid. v. δέφεσθαι. Mendose γ' ὡς pro τέως Athen. iii. 4. p. 77. διφόρου συκῆς. sic Suid. v. δέφεσθαι. [i. e. Ms. nam edd. Med. Ald. Port. Kust. omnes διαφόρου. Dobr.] Pors.

709. δέφεσθαι. *Masturbari*; quod quid sit, diserte docebit Martial. lib. 9. 'Pontice, quod numquam futuis, sed pollice læna Uteris, et Veneri servit amica manus; Hoc nihil esse putas? scelus est, mihi crede, sed ingens, Quantum vix animo concipis ipse tuo.' etc. Quæ e libro ipso petas. Faber. Lege προθύροισι. Bent. L. προθύροισι. Pors. προθύροισι ob metrum scribendum fuit, non, ut vulgo, προθύροις. Emendata hic est scriptura codicis. Brunck.

710. φράσον μοι. Scripsisse Aristoph. arbitror φρασατόν μοι. neque enim potest Praxagora rogare Blepyrum, ut simul pro choro respondeat. Evanuisse enim chori quædam verba, ex iis perspicuum est, quæ subjungit Praxagora, 714., ἠρημένον Ἄρχειν. Reisig. i. p. 288. ἀρέσκει enotatur Ms. Monac. Dobr.

711. Legi quasi in Græco fuerit, ut et corrigi debet: βαδιστέον νῦν ἐστιν. Fa-

BER. Lege νῦν vel γ' ἄρ'. BENT. βαδιστέον τ' ἄρ' —. Vulgo βαδιστέον ἄρ'. V. not. ad Ran. 656. BRUNCK.

713. Necesse fuit innovare et quasi hibridam facere: quia lingua Lat. non habet quo exprimat præconem feminam. Nemini enim dubium, quin, quod ab aliis prævisum, legendum sit, κηρύκαιναν; id est, si placet, præconissam, aut præconem fœminam. FABER. Interpres vertit *lyram novam*, mutans proculdubio, et legens λύραν καινήν. At tu repone meo periculo κηρυκαίνην, id est, *præconissam*, nec mirum, si novis vocibus utitur, et ab eo ipso formatis in rebus novis et non antea visis nec cogitatis. PALMER. κηρύκαιναν. Sic pro λυρόκαιναν (quod priores edd. nullo sensu habent) scribendum esse jam ante etiam recte viderunt Scal. Faber., et Palmer. KUST.

716. τήμερον. Vulgo minus bene σήμερον. BRUNCK.

717. Veterum edd. εὐωχησόμεθα emendavit Faber. DIND.

719. δῆλον τουτογί. Vulgo τοῦτο τί. Quæ scriptura retineri poterat, distinctis personis, ut in Cod. distinctæ sunt: Βλ. ἱνατί; Πρ. δῆλον τοῦτο. Βλ. τί; Sed longe præstat τουτογί, quod reponendum esse acute vidit Kœn. ad Cor. p. 56. [134.] BRUNCK. τουτοΐ aut τοῦτό τοι. REISK. τοῦτο τί Ms. Monac. DOBR. Lege τουτογὶ (ita Kœn. ad Greg. p. 56.). BENT.

720. Librorum omnium scripturam ἔχωσιν αὗται Brunck. in ἔχωμεν αὑταί, ne monito quidem lectore, mutavit. Nihil erat mutandum nisi μὴ 'χωσιν, quod incredibili sagacitate animadvertit, ut videtur, Inv. DIND. ἔχωσιν Ms. Monac. DOBR.

722. ὑφαρπάζειν Κύπριν. Ita in Thesm. [211.] de Agathone aurei versus sunt, et in re turpissime honestissimi: δοκῶν γυναικῶν ἔργα νυκτερείσια | κλέπτειν, ὑφαρπάζειν τε θήλειαν Κύπριν. FABER.

724. κατωνάκη servorum est vestis. Hic metonymice ponitur res pro persona, quæ re utitur, ut supra 633. ἐμβάς. κατωνάκῃ valet igitur τῶν δούλων χάριν. Mentio κατωνακῶν in Lys. 1151. ad quem locum respexit Hes. Ad metonymiam non adtenderant, nec ad usum dativi personam significantis pro genitivo cum ellipsi nominis χάριν, qui hoc aliter acceperunt, et optimam lectionem temere sollicitarunt. BRUNCK. κατωνάκη, et κατωνάκης, ου, satis notum. At hic adjectivum fecit Aristoph. κατωνάκη χοῖρον, i. e. θεραπαίνης χοῖρον. Locus hic suavissimus, τὸν κατωνάκη χοῖρον. More Latino dicerem, cunnum palliolatum; atque ita servarem χαριεντισμόν; quippe ex Martiale ancillæ palliolatæ. Poterat verti villosum, sed nulla gratia. FABER. Locus est paulo obscurior, et ab interpretibus non recte, ut puto, intellectus. Faber nimirum existimat, κατωνάκη hic esse adjectivum, locumque hunc ita interpretatur, ac si meretrices κατωνάκας gestassent; quod tamen secus est. Nam κατωνάκη non erat vestis meretricum, vel famularum, sed servorum; ut ex pluribus auctorum locis facile probari posset, si hoc nunc agerem. Taceo, nimis durum et coactum mihi videri, vocem κατωνάκη, quæ semper est substantivum, hic adjective capere; tum quia nullum hujus χρήσεως affertur exemplum; tum etiam, quia figura illa audacior est, quam ut socco Comico conveniat. Quare aliud placuit doctissimo Palmerio: quippe qui pro ἀποτετιλμένον scribendum censet ἀποτετιλημένας, ab ἀποτιλάομαι, quod exponit *detergo*. Sed nec illa conjectura mihi probatur. Nam vox ἀποτιλάομαι est prorsus commentitia, nec usquam mihi lecta; cujus exemplum a Palmerio productum vellem. Ne dicam, metrum quoque lectioni huic manifesto repugnare. Nam syllabam τι in ἀποτετιλημένας secundum legem metri hic oporteret esse brevem, quæ tamen longa semper est in reliquis compositis, ut ἐπιτιλάω, κατατιλάω, etc. Nos igitur censemus locum hunc mendo quidem carere, sed aliter interpretandum esse. Nam κατωνάκῃ hic accipio pro dativo casu; ut dicat Comicus, meretrices servis, sive in servorum gratiam, qui *catonaca* induti esse solebant,——vulsum habere debere. Nisi locus esset obscœnus, plura ad illustrationem ejus afferre possem. Sed sapienti sat. KUST. Placet Cl. Kust. expositio, qui κατωνάκῃ in dativo accipit. De hac re in Lys. 89. κομψότατα τὴν βληχώ γε παρατετιλμένη. BERG. Lege κατωνάκη, τὸν: citat Suid. in Κατωνάκης. BENT.

725. Lege AN. i. e. maritus Praxagoræ. BENT.

726. με Ms. Monac. DOBR.

727. Recitato hoc versu Blepyrus et Praxagora in forum ituri e scena egrediuntur. Hoc intellexere Faber et Kust. qui sequentes versus viro cuidam supellectilem suam in commune depositurо tribuerunt. In primariis edd. versus 728. et sequens perquam absurde Praxagoræ tributi erant: pravam illam distinctionem inepte revocavit Berg. Œconomiam fabulæ parum perspectam habuerunt editores, minime vero omnium po-

strenuus ille. Post versum 727. actus finitur, quo exacto, Chorus cantando et saltando partes suas agebat: sed temporis injuria et priscorum grammaticorum socordia periere chorica cantica hujus fabulæ tantum non omnia. Brunck.

728-29. Hos duos versus Praxagoræ tribuunt antiquæ edd. Nupera Viro, qui inferius. Berg. Verba inde a 730. in pristinis edd. Viro tribui monet Berg. Dind. ἔγωγ' —. Sic legendum esse manifestum est. Perperam vulgo ἐγὼ δ' —. Similis erat menda 173. Brunck. Junt. minor ἐγὼ δι', ἵν' — major ἐγὼ δ' ἵν' — quod eodem redit. Hoc non deterius vulgato. Hotib. Prax. — ἐγὼ δ' — ἀγορὰν τε Ms. Monac. Dobr.

730. Supellectilem suam foras effert quidam, eamque ordine disponit ante ædes. Alloquitur autem singula vasa, ut in comœdia, tanquam essent homines: assignatque singulis locum et officia, qualia in pompis et sacrificiis esse solebant quarundam personarum. Nam istud omnino tenendum, hæc ad imitationem pompæ fieri. Hinc infra 751. quidam ista videns dicit: οὔτι μὴ 'Ιέρωνι τῷ κήρυκι πομπὴ πέμπεται; Quodnam autem sit vas illud, quod primum effert, et κιναχύραν vocat, incertum est; Faber admodum verisimiliter putat esse *cribri genus*, adductus, credo, etymologia vocis, παρὰ τὸ κινεῖν ἄχυρα. Berg. Schol. κιναχύρα est ὄνομα δούλης. καλὴ καλῶς. Pac. 1330. χῶπως μετ' ἐμοῦ καλὴ καλῶς κατακείσει. Plaut. Asin. iii. 3. 'I sane bella belle.' Curcul. iv. 2. 'Sequere istum bella belle.' Brunck.

732. ἐντετριμμένη. Hoc ambiguum: nam saccus bene fricatus erat, sed persona fingitur callida τοῦ κανηφορεῖν, ad quod evocatur; utrumque autem significat τὸ ἐντετριμμένη. Schol. σμηχθεῖσα, ἢ εἰδυῖα. Hotib. Citat Suid. v. ἐντετριμμένη. 'Εντρίβεσθαι autem apud Græcos interdum significat, *fucari*, vel, ut proprie dicam, colorem aliquem faciei infricare, sive per frictionem illinere: cujus significationis passim apud scriptores occurrunt exempla. Lucian. in Judic. Dear. p. 223. ed. Amstel. τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, ὥσπερ ἑταίραν τινα. Sed pluribus exemplis, ut in re nota, abstinemus. Kust. Canephoros sis. Puto ipsum innuere illam Cinachyram (quicquid tandem sit) emeritam esse. Puellæ enim cum jam nubiles erant, ἐκανηφόρουν. Ceterum ἐντετριμμένη præter solitas significationes fucatam quoque significare potest; sed ante quærendum fuerit, quid sit Cinachyra. Quæ dico ut conjectanea. Nam certi nil habeo, nisi quod satis constare puto non esse hoc loco servam intelligendam. Faber. De virginibus canephoris v. Meurs. Panathen. c. 23. cujus in fine laudantur Comicorum versus, quos servavit Nostri Schol. ad Av. 1550. ubi Hermippi fragmentum depravatum est, quod vel aliter, vel hoc modo legendum est. ὥσπερ αἱ κανηφόροι | λευκοῖσιν ἀλφίτοισιν ἐντετριμμένοις. | ἐγὼ δ' ἕνεκα ψαλαγμάτων τὴν διφροφόρον. [Videtur legendum ἐντετριμμέναι, ut ad κανηφόροι referatur. Berg. Lege, ἐγὼ δ' ἐνέκαψα, λανθάνων τὴν διφροφόρον. ἐνέκαψα feliciter detexit Valck. ad Herodot. ii. 93. Totum versum misere corrupit Brunck. Pors. Advers. p. 287. (254. ed. Lips.)] Dativus ἐντετριμμένοις pertinet ad substantivum quod præcedebat in eodem casu. Brunck. Ut ed. sic Ms. Suid. ἐντετ. Pors.

733. θυλάκους στρέψασ' ἐμούς. I. e. in quam multi sacci scortei (nam tales οἱ θύλακοι), farinæ pleni, effusi sunt; id quod ipsa fecisse dicitur tanquam persona; unde Schol. στρέψασα, κλέψασα. Hotib. Id est, in quam tot mei sacci inversi sunt purgandæ farinæ; si perstandum sit in significatione τῆς κιναχύρας. Interpretes hactenus interpretati reticulum panis; quod rejicit Casaub. Θύλακος enim *saccus scorteus*, quem secum ferebant in forum, qui farinam emtum ibant. Faber.

734. Citat Suid. v. δίφρον. Kust. Schol. ad Aves, 1550. ταῖς γὰρ κανηφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον ἀκολουθεῖ τις ἔχουσα. Berg.

735. Comice risum captat. Olla nigerrima quidem, verum ne sic quidem satis apta tingendis Lysicratis capillis. Alludit nempe ad illos molles, qui fuco seu pharmaco canitiem celabant. Clem. Alexandr. vocat χρίσματα πολιῶν. Faber. νὴ Δία, μέλαινά γ' οὐδ' ἂν εἰ τὸ φ. Verum hujus loci sensum nec Faber, nec alii interpretes perspexerunt. Vertendum enim erat: *Per Jovem nigra sane; adeo ut non fores nigrior, etiamsi pharmacum* (vel *pigmentum*) *coxisses, quo Lysicrates comas denigrat.* Nimirum elegans [Cur Kust. elegantem dixerit ellipsin, ignoro: mihi quidem videtur paullo durior. Schæf. ad L. Bos. Ellips. p. 787.] hic latet ellipsis, nondum a quoquam, quod sciam, observata. Integra enim oratio foret, νὴ Δία μέλαινά γ', (ὥστε οὐκ ἂν εἴης μελαντέρα,) οὐδ' εἰ τὸ φάρμακον, etc. Hujusmodi autem ellipses apud Atticos frequentissimæ sunt, ut ignorare non possunt, qui veteres scriptores Græcos triverunt. Cf. nos ad Plut. 468. ubi similem ellipsin, itidem paucis ante co-

gnitam, exposuimus. Kust. Lege *οὐδαμῶς*: vel *οὐ γὰρ ἢ* vel *οὐ γὰρ οὖν*. Bent. *εἰς. εἰ* Suid. ed. Ms. *λυσικ. φάρμακον*. Pors. *εἰς τὸ* Ms. Monac. Dobr.

736. *Λυσικράτης*. Lysicrates hic a Comico ut mollis ridetur. Solebant enim olim homines effœminati, et mulierculatum amori plus nimio dediti, ingravescente jam ætate, capitis nivem pharmaco quodam sive pigmento celare, capillosque nigro colore inficere, ut juniores viderentur: qua de re passim exstant apud scriptores veteres testimonia. Unum tantum hic adducam locum ex Sereno Sammonico de Medicina, p. 2. ed. Amstel. qui apprime huc facit. "Quos pudet ætatis longæ, quos sancta senectus Offendit, cupiunt properos abscondere canos, Et nigrum crinem fuco simulare doloso." Et paulo post: "Præterea niveum poterit depellere crinem, Resina ex facili cera viscoque coacta." Kust. Schol. *ὡς τοῦ Λυσικράτους φαρμάκῳ μελαίνοντος ἑαυτοῦ τὰς πολιάς*. Lysicratis mentio supra 630. Berg. *ἐψοῦσ'* om. Suid. ed. Ms. *φάρμ.* Pors.

737. *κομμώτρια*. Quin aliud intelligat ac loquatur, dubium esse non debet. Sed divinare quid sit, non est meum; nisi eandem ollam fuligine inunctam *κομμώτριαν* vocet. Ceterum corrige versum corruptum, et lege: *δεῦρ' ἴθ' ἡ κομμώτρια*. Eadem ratione qua supra, *ἡ χύτρα δεῦρ' ἔξιθι*. Et mox infra, *σὺ δὲ δεῦρ' ἡ κιθαρῳδὸς ἔξιθι*. Faber. Perperam vulgo legitur: *δεῦρ' ἴθι κομμώτρια*. Emendandi rationem vidit Faber, cujus crisin confirmat Cod. in quo *δεῦρ' ἴθ' ἡ κωμώτρια*. Suid.: *κομμωτὴς, καλλωπιστής. κομμώτρια, ἐμπλέκτρια, ἡ κοσμοῦσα τὰς γυναῖκας*. Brunck. L. cum Fabro, *δεῦρ' ἴθ', ἡ κομμώτρια. ἴθι* Suid. ed. Ms. *ἴστω*. Pors.

738. *ὑδριαφόρε*. Intelligo basin sustinendæ hydriæ suppositam. Faber. De Hydriaphoris videndus Meurs. Panathen. cap. 21. Brunck.

739. *ἡ κιθαρῳδός*. Gallinaceum intelligit, qui *ὄρθριος ᾄδων* dormientes e somno excitat. Hunc 30. præconis nomine designat mulier: hic citharœdus est, unde intelligendus jocus in *ὄρθριον νόμον*, quo adluditur ad musicum modum, qui *ὄρθιος* appellatur. Brunck.

740. *ἀναστήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν ἀωρὶ νυκτῶν*. Quia summo mane ibant in concionem. Hinc illa hyperbole in Vesp. 100. *τὸν ἀλεκτρυόνα* etc. Etiam ista concio, a qua nomen habet hæc comœdia, fuit *πρὸς ὄρθρον*, ut loquitur supra 20. Berg.

741. Quid sit nomus in Musicis notissimum est. *Νόμος ὄρθριος* erat canticum quod sub diluculum pro foribus accinebatur; hodie apud nos dicitur *une aubade*, quod sub *albam*, i. e. auroram edi soleat. Ceterum *ἀωρὶ νυκτῶν*, ne mediam noctem cogites, sed spatium illud tantum quod tenebrarum lucisque confinio miscetur, diluculum scilicet; quod eo dico quia inepte diceret Aristophanes: neque enim intempesta nocte gallinæ canunt et galli. Ceterum alludit ad canticum *ὄρθιον*. Faber. *ὄρθριον νόμον*. Quamvis hic Comicus intelligat *galli cantum*, lepide tamen, et quasi aliud agendo alludit ad *νόμον ὄρθιον*, qui ex Musicis veteribus notus est. Kust. Pro *ὄρθιον νόμον*, quia tanquam de citharœdo loquitur, et tamen intelligit matutinum galli cantum. In Av. 490. gallum dicit *ὄρθριον ᾄδειν*. Berg. Citat Suid. *ἀωρὶ τῶν νυκτῶν* [*νυκτῶν* Ms. Monac. Dobr.] in *'Αωρίᾳ*. Bent. Citat Suid. v. *ὄρθριος*. *νύκτωρ* Suid. Ms. *ὄρθριος ν*. (sic) sed mox sine *ρ*. Pors.

742. Pro alveolo in quo favus est, accipio. Ceterum versus hic aliquo modo hærere videtur; sed nil mihi succurrit, nisi quod in alia ed. *κόμιζε, καὶ θαλλοὺς κ. τ.* Faber. *ὁ τὴν σκάφην*. Qua significatione *σκάφην* accipi debeat, valde incertum est. Meursius loco modo citato et Lect. Att. iv. 8. *ligonem* esse ait: alii *mactram*, in qua pinsitur farina. Hoc adfirmare videntur excerpta e Phot. lex. [p. 382.] prolata ab Hes. interprete ad *σκαφηφόρων*; illud vero probabile reddit quod docet Harpocr. in *Μετοίκιον*: *ἐκάλουν δὲ οἱ κωμικοὶ σκαφέας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι*. Sane *σκαφεὺς fossorem* notat, cujus instrumentum est *ligo*. Sed hoc comicæ licentiæ esse possit. Altera acceptio probabilior mihi videtur. Prava distinctione locus hic impeditus erat, et copula inepte inserta in seq. v. quam Cod. non agnoscit. Sic legitur in Kust. ed. *ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προΐτω τὰ κηρία· | κόμιζε τοὺς θαλλοὺς καὶ καθίστη πλησίον, | καὶ*—. Brunck.

743. Lege *Κόμιζε, καὶ θαλλοὺς καθίστη*. [ita Sch.] Bent.

744. *τὼ τρίποδ'*. I. e., *mensas tripedes*. V. Poll. x. 80. Kust. Infra 786. *καὶ δὴ μὲν οὖν τωδὶ ξυνάπτω τὼ τρίποδε*. Quod vulgatam hujus versus confirmat lectionem. In Cod. vero, *τὸν τρίποδ'*. Brunck. *τῶ τρίδ'* (sic) Ms. Monac. Dobr.

746. Prodit homo tenax et parcus, qui non vult obtemperare edicto Praxagoræ de afferendis in commune possessionibus. Berg. Ald. AN. Bent. *ἀνὴρ φειδωλὸς* præf. Ms. Monac. Dobr.

747. Versus hic uno pede brevior est,

quem Scal. recte, ut puto, sic supplet: νὴ Δί' ἔσομαι. Kust. ἀνὴρ ἔσομαι. Sic Cod. Harum vocum prior in impressis omissa cum versus ruina. Brunck. Scal. νὴ Δί' ἔσομαι. Gry. ἀνὴρ ἔσομαι [ita Ms. E nota Brunck. patet ed. Gry. aut ignotam illi fuisse aut neglectam. γ' ἐκτημένος B. Bent.

748. μὰ τὸν Ποσειδῶ γ' οὐδέποτ'. Pors. Advers. p. 36. (32. Lips.) corrigit: μὰ τὸν Ποσειδῶ οὐδέποτέ γ'. post jusjurandum enim non sequi particulam γε, nisi alio vocabulo interposito. Eodem modo hæc corrigit Elm. in Auct. ad Ach. 127. p. 118. Reisig. i. p. 254., qui recte monet, jurandi formam μὰ τὸν Ποσειδῶ non alio modo trimetro accommodari solere, nisi ut cæsuram efficiat penthemimerem, verius videtur μὰ τὸν Ποσειδῶ οὐδέν ποτ', ἀλλὰ—, vel μὰ τὸν Ποσειδῶ οὐδ' ἄν ποτ', ἀλλὰ—. Vulgatam et h. l. et Av. 11. scripturam contra Pors. nuper defendit Meineck. Quæst. Menandr. Specim. i. p. 52., comparatis pluribus Juliani, Libanii, Themistii locis, quibus aliquot Plutarchei addi poterant, ut Moral. t. i. p. 203. Wytteub., sed qui perinde omnes nihil faciunt ad Aristoph. Nam et ex serioribus scriptoribus petiti sunt et hoc habent singulare, quod omnes in formula καὶ νὴ Δία γε versantur, cujus longe alia ratio est. Recte enim, etsi antiquiores repudiasse videntur, dicitur καὶ νὴ Δία γε: non potest νὴ Δία γε, μὰ τὸν Ποσειδῶ γε, quia in his γε nihil significare potest. In Aristoph. scribendum videtur μὰ τὸν Ποσειδῶ 'γὼ οὐδέποτ'—ἐγὼ elisa ultima perfrequens in veteribus libris. Dind. οὐδέπω 'λλά. Bent.

751. οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως. Citatur a Suid. v. οὐδὲν πρὸς ἔπος, et v. οὑτοσί: unde versum hunc supplevimus, addita voce οὕτως, quæ in prioribus edd. deest. Kust. οὐδὲν πρὸς ἔπος. Temere, nullius rei causa, etc. Faber. Schol. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔτυχεν, ἕνεκα μηδενός. Sic ἐκ σμικροῦ λόγου, ob levem causam, apud Soph. in Œd. Col. 613. Idem in Aj. 477. οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν, ὅστις —. Berg. οὕτως ἀνοήτως ex Suid. vv. οὐδὲν πρὸς ἔπος. οὑτοσὶ Biset. Faber. Kust. οὕτως Suid. v. οὐδὲν πρὸς ἔ. locum om. Ms. sed habet in οὕτως. [Alibi in Sched. huc forsan respicens,] οὕτως adverbio jungitur Soph. Elect. 101. 218. Aristoph. Plut. 89. Æsch. Prometh. [scil. 195. ed. Pors.] Pors.

752. L. πρὶν ἂν ἐκπύθωμαι. V. supra 631. Pors. Elm. ad Eurip. Med. p. 119. legit: πρὶν ἂν ἐκπύθωμαι. Reisig. i. p. 65. vulgatam scripturam defendenti Aristoph. tragicum versum imitari videtur. Dind.

754. πότερα. Vulgo πότερον. Illud magis Atticum est, et Comico frequentatum. Brunck. Inutilem mutationem notavit Reisig. i. p. 27. Dind.

755. ἐνέχυρα θήσων. In Plut. 451. ποίαν ἀσπίδ' οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἡ μιαρωτάτη; Berg.

756. Locus hic citatur a Prisc. l. xviii. col. 1196. ed. Putsch. Kust. ἐπὶ στοίχου. Sic Cod. et edd. primariæ. In recentioribus ἐπὶ στίχου. Brunck. Gry. et Scal. οὕτως. Bent. οὕτως. Ita Junt. et Farr. et Brub. Ald. autem et nupera οὗτος. Berg. οὕτως jam Faber voluerat.—οὔτι που. Vulgo οὔτι μὴ, quod nescio an Græce dicatur pro *num*. At οὔτι που frequenter apud Poetas Atticos occurrit. V. not. ad Ran. 522. Eurip. Helena 95. πῶς; οὔτι που σῷ φασγάνῳ βίον στερεῖς; | (483) πότ'; οὔτι που λελήσμεθ' ἐξ ἄντρων λέχος; | (549.) οὔ τι που κρυπτεύομαι | Πρωτέως ἀσέπτου παιδὸς ἐκ βουλευμάτων; Herc. Fur. 968. οὔ τι που φόνος σ' ἐβάκχευσεν νεκρῶν, οὓς ἄρτι καίνεις; Brunck. οὔ τι μὴ tacite revocavit Inv. Dind. οὗτος Ms. Monac. Dobr.

757. Metaphora. In pompa, ut notum est, res ἐπὶ στίχου procedebant; itidem hic supellectilia foras efferuntur, et veluti ad pompam ordinantur, ut sub Hierone præcone notissimo illius ætatis veneant. Faber. πομπὴν πέμπετε; Sic Cod. et ed. B. Juntæ. In ceteris πομπὴ πέμπεται; Brunck. πέπεται Ms. Monac. Dobr.

761. ὅπως; ῥᾳδίως. Scribe, ut est in libris omnibus, πῶς; ῥᾳδίως. Istud ὅπως, quod me nolente et imprudente irrepsit, metrum perimit. Brunck.

767. τὸ ταττόμενον. Hic versus et antecedentes quinque conferri possunt cum hoc Eurip. loco in Phœn. 1640. ubi Creon et Antigone colloquuntur: Κρ. Ἐτεοκλέους βουλεύματ', οὐχ ἡμῶν, τάδε. Ἀν. ἄφρονά γε, καὶ σὺ μωρὸς, ὡς ἐπείθου τάδε. Κρ. πῶς; τἀντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν; Ἀν. οὐκ, ἢν πονηρά τ'. ᾖ, κακῶς τ' εἰρημένα· Berg.

769. In Frob. οὕτως abest. Supplet Bent. e Suid. in οὐδὲν πρὸς ἔπος. [ita olim Biset.] Bent. οὐ κ. Ms. Monac. Dobr.

772. ἀλλ' ἰδὼν ἂν ἐπιθόμην. Solœce vulgo ἀλλ' ἰδὼν ἐπειθόμην. Sæpissime a librariis istæ formæ ἐπιθόμην, ἐπειθόμην male commutatæ, cujus rei exemplum enotatum fuit ad Ran. 1376. aliaque occurrent. Equidem quempiam novi, cui vulgata lectio, nedum vitii suspecta sit,

digna visa est, quæ tanquam exemplum proponeretur, ad cujus normam Græcus sermo exigi posset: sed *μάταιός ἐστι, καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖ.* V. not. supra ad 255. Brunck. Vulgatam scripturam revocavit Inv. Dind. Affirmare possum, Brunck. ad hunc locum ἂν inferciendo horridiorem reddidisse. Scribi debet ἀλλ' ἰδὼν ἐπειθόμην. Reisig.

773. *λέγουσι γοῦν—λέξουσι γοῦν.* In repetitione earundem vocum sita est venustas, cujus maxima pars perit, si legas, ut vulgo, *λέξουσι γάρ.* Postrema hæc particula rursus perperam infertur in trium sequentium versuum fine; quo sententiæ nexu, ostendet qui eam tueri volet. Brunck. *γὰρ* recte ab Inv. revocatum. Dind. *λέγουσι γὰρ* Ms. Monac. Dobr.

775. *ἀπολεῖ, peribis,* aut *ἀπόλοι'* (pro *ἀπόλοιο*), *pereas.* Reisk.

776. Vulgo sic fertur hic versus uno pede claudus: *ὁ Ζεὺς σ' ἐπιτρίψειεν.—ἐπιτρίψειε γάρ.* At in Cod. et in primariis edd. legitur: *ὁ Ζεύς σ' ἐπιτρίψειεν.—ἐπιτρίψουσι γάρ.* [In ed. Farr. sic scribitur. Berg.] Brunck. In Frob. deest *σ'*: id reposuit Bent. ex Ald. Gry. quæ mox *ἐπιτρίψουσι γάρ.* Bent.

777-79. *'Αν. οἴσειν—Φει. ὅστις—'Αν. οὐ γὰρ—Φει. νὴ Δία* tum *οἱ* om. Dobr.

779. In ed. Farr. hæc ita distinguuntur personis: *ἀν. ὅστις—ἔχει. φει. οὐ γὰρ—ἐστίν. ἀν. ἀλλὰ λαμβ.—δεῖ; φει. νὴ Δία—θεοί.* Nempe cum Tenax dixisset: *putasne quenquam allaturum bona sua?* respondet Vir alter: *quicunque eorum mentem habet feret scilicet:* Ten. *enimvero id non est vernaculum.* Vir alter: *sed acciperene nos tantum decet?* Ten. *Ita profecto; nam et dii accipiunt scilicet.* Berg. *καὶ γὰρ οἱ θεοί.* Subintellige, *λαμβάνουσι*: ut recte monuit vir doctus ad marginem libri Postelwaythiani. Kust. Cum abruptum *καὶ παρακεκινδυνευμένον* sensum videret Scal. putavit versum hic deesse; quod minus verum. Nam postquam dixit, poeta, *ἀλλὰ λαμβάνειν ἡμᾶς μόνον δεῖ, νὴ Δία·* addit, *καὶ γὰρ οἱ θεοί.* Scilicet *λαμβάνουσι*: quod mox exponit. Faber.

780. *γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν τε καὶ ἀγαλμάτων.* Lego, *γνώσει δ' ἀπὸ τῶν ἱερῶν τε τῶν ἀγαλμάτων, id autem ex sacris et imaginibus illorum disces.* Nam quin illud *χειρῶν* ibi ridiculum sit dubitari non potest, præsertim cum dicat *χειρῶν τε καὶ ἀγαλμάτων.* Adde (quod ineptius esset) versu abhinc secundo legitur, *ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτίαν.* Bene autem junxit *ἱερὰ καὶ ἀγάλματα,* quum sciamus in plurimis sacris stipes mitti solitas; interdum autem simulacris in manum dari. Sane quin vera restauratio hæc sit, puto dubitare neminem. Faber. Hic versus in Ald. Cod. mutilus erat; sic legitur in ed. principe: *γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν τε, καὶ* Sinceriore Cod. usus Bern. Junta integrum versum edidit: *γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν τε, καὶ τἀγάλματα.* Totidem iisdemque literis scriptum est in Reg. Cod. Hanc lectionem repræsentavit Cratander, quam postea imperite mutavit Zanett. pro *τἀγάλματα* posito *τἀγαλμάτων.* Bona lectio rursus prodiit in Paris. Wech. Ant. Frac. et Frob. mutilum Aldi versum exhibuerant. Kust. vero ex Fabro edidit: *γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν τε καὶ [ἀγαλμάτων].* Satius erat bellis illis editoribus postremam vocem, quam pro spuria habebant, prorsus omittere, quam pravum adeo senarium in Comici textum inferre. *καὶ* ante *ἀγαλμάτων* necessario eliditur, et scribendum erat *κἀγαλμάτων,* quo pacto versus non stetisset. Quæ ad hunc locum commentatus est Faber nauci non sunt, nec Abreschii meminisse quidquam adtinet, qui in Dilucid. Thuc. p. 439. ridicule se torquet, ut pravam Fabri lectionem tueatur. At Kust. nescio quo nomine appellem, qui alterius lectionis *τἀγάλματα* notitiam habuerit, nec tamen viderit eam unice veram esse. In Cod. scriptura leve vitium est, librariorum solemni errore: *τε* mutandum in *γε.* Verba autem sic ordinari et suppleri debent: *λαμβάνειν ἡμᾶς μόνον δεῖ. καὶ γὰρ οἱ θεοὶ (μόνον λαμβάνουσι.) γνώσει δὲ (τοῦτο) ἀπὸ τῶν χειρῶν γε (αὐτῶν.) καὶ γὰρ ὅταν εὐχώμεσθα (αὐτοῖς) διδόναι (ἡμῖν) τἀγαθὰ, τὰ ἀγάλματα ἕστηκεν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτίαν.* Brunck. Longas editorum notas inutiles reddidit libri Rav. scriptura *γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν τε τῶν ἀγαλμάτων,* in qua nihil mutandum esse nisi *τε* in *γε* recte animadverterunt Censor Inv. supra p. 638. commemoratus et Hotib. Dind. Gry. *τἀγάλματα*: deest in Ald. Bent.

781. *τε καὶ* sine *ἀγ.* Ms. Monac. Dobr.

782. *τὴν χεῖρ' ὑπτίαν,* idem quod *τὴν χεῖρα κοίλην,* Thesm. 937. Brunck.

783. *ὅς τι—τις λ.* Ms. Monac. Dobr.

784. *σύ γ' ἔμ' ἔα.* In Cod. *σύ γε ἔα,* male omisso pronomine. In impressis minus concinne: *ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἔα με τῶν προὔργου τι δρᾶν:* Mendas primariarum edd. referre nihil adtinet. Brunck. In Plut. 623. *μὴ—διακωλύσῃ τι τῶν προὔργου ποιεῖν.* Berg. Recte vulgatam h. v. scripturam revocavit Inv. *ἔα* sæpe monosyllabum. V. Brunck. ad Ran. 1243. Erfurdt. Præf. ad Soph. Antig. p.

ix. ed. maj. Dind. τὸν π. Ms. Monac. Dobr.

785. ποῦ μοι 'σθ' ἱμάς; Vulgo ποῦ μοὐσθ' ἱμάς; Brunck. De crasi Brunck. parum constabat. Recte μοὖσθ' revocavit Inv. Dind. συνδοτέα Ms. Monac. Dobr.

789. Ald. τί δρᾷς; Bent. δρᾷς Ms. Monac. Dobr.

791. Locum huic supparem apud Terent. habes in Phormione: "A. Quamobrem? aut quid dicet? G. Rogas? Quot res! Post illa monstra evenerunt mihi: Introiit in ædes ater alienus canis: Anguis per impluvium decidit de tegulis: Gallina cecinit: interdixit hariolus: Haruspex vetuit ante brumam aliquid novi Negoti incipere; quæ causa est justissima." Quem locum ideo adduxi, non quod ibi monstra similia sint, (nam ne unum quidem) sed quod ibi agatur de disturbandis saltem fictis vanæ causæ obtentu Phormionis nuptiis. Ceterum istud διάξειεν γαλῆ mire dictum est. Horat. [Od. iii. 27. 5.] aliquid simile: "Rumpat et serpens iter institutum," etc. "Similis sagittæ," etc. Faber. σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις. Male interpretes: si terræ motus creber fiat. Unus nimirum sufficiebat omini. Πολλάκις, h. e. *fortasse*, pertinet ad παύσαιντ' ἄν. Cf. 1150. Hotib. Cf. Heindorf. ad Plat. Phæd. p. 19. Dind.

792. διάξειεν γαλῆ. Nimirum γαλῆς transcursus per viam, vel occursus, mali ominis loco habebatur: ut patet ex Theophr. Charact. cap. [16.] περὶ δεισιδαιμονίας. Διάξειεν autem est a verbo διαΐσσειν, non διάγειν: ne quis forte hac in re erret. Kust. διάξειεν: Lege διάξειεν. Bent. Latent hæc apud Suid. v. σύμβολα, ubi lege οὐκ ἐπετέλουν, ut Schol. Polyæn. vii. 11. 1. διῆξε restituit Casaub. male Heringa Obs. p. 129. διήλασε. διαΐξειεν Ms. Pors. διίξειεν Ms. Monac. Dobr.

793. ἂν Ms. Monac. Dobr.

794. Frob. μ' ἤχοιμ': lege μὴ 'χοιμ' vel μὴ σχοίμ'. Bent. Hic quoque 'Elm. ad Ach. 323. p. 122. χαριεντά τἂν πάθοιμ' ἄν. Dind. πίθοιμ' Ms. Monac. Dobr.

795. καταθείην. Vulgo καταθείμην. Brunck. καταθείμην, quod recte revocavit Inv., scriptum citat Reisig. i. p. 198.—μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι. Vertit Faber: *Cave metuas, fieri non potest quin habeas ubi possis deponere, etiamsi ad ultimum mensis diem veneris.* Quod frigidum est et alienum a Græcorum significatione. Concisa phrasis est et elliptica, sic supplenda: ἀλλὰ δέδοικα μὴ οὐκ ἔχῃς ὅποι λάβοις. *Times ne habeas ubi deponas: at ego tibi timeo*, vel, *time vero potius, ne habeas ubi capere possis.* Dixerat supra idem homo 778. ἀλλὰ λαμβάνειν ἡμᾶς μόνον δεῖ. Brunck. γὰρ istud παρέλκει: quod Atticorum est: qua de re infra. Faber. λάβῃς Heindorf. ad Plat. Phæd. p. 86. Dind.

796. ἔνην. Sic Cod. Vulgo ἔνης. Brunck. ἔνης genitivus casus. V. in Nub. 1182. Berg. κατατεύξῃ Suid. ed. Ms. ἔνῃ. Pors.

797. ἐγᾦδα. Sic Cod. V. ad Thesm. 502. Brunck. τούτοις Ms. Monac. Dobr.

799. οἴσουσιν. Hic interrumpitur oratio de inconstantia decretorum populi Atheniensis usque ad 803. Berg. Legendum arbitror εἰ δὲ μὴ οὐκ οἴσουσι, τί; Alterius verbis utitur hic, ut supra 775. seqq., et in hoc consistit jocus; μὴ οὐκ pro horum alterutro, ut apud Xen. laudante Steph. quicum cf. Æsch. Prom. 619, 776. Hotib. Lepida nota. Dind.

801. μαχούμεθα τοῖς voluit librarius. Ms. Monac. Dobr.

803. δὴ Ms. Monac. Dobr.

806. Qui sciret quale decretum proposuerit hic Antisthenes, in hoc loco non laboraret; at id ferendum ut et plurima alia. Subolet mihi in illius decreto fuisse προθεσμίαν triginta amplius dierum. Unde παρ' ὑπόνοιαν intulit Poeta, χέσαι πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας· cum dicendum esset ἀναμεῖναι πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας. Quem hujus loci genuinum sensum esse non dubito. At quid rogarit Antisthenes, nescire me fateor. Faber. Ironice. Vult autem dicere: Hunc Antisthenem, quamvis alias ægre possit cacare, tamen libentius vel triginta dies cacaturum, quam bona sua in commune allaturum. De Antisthene tanquam difficulter et cum gemitu egerente excrementa 367. οὗτος γὰρ ἀνὴρ etc. ita enim illum recte accepit Palmer. Berg. πάνυ γ' ἂν οὖν 'Αντισθένης. Hæc admodum turbata videntur, nec ex hoc loco, ut legitur, potest elici commodus sensus: nec ad aliud refero Schol. silentium, quam quod eum locum desperatæ sanitatis existimaverunt: tamen eum resarcire tentabo. Primum igitur de Antisthene supra locutus est, ut de viro durum cacante, 366. Hic vero etiam avarum fuisse innuit, ut Callimachum pauperem. Pheidolus igitur, qui demovere vult virum deponentem a bonis deponendis, allegat et adducit ad exemplum hos viros, quorum alterum propter avaritiam, alterum propter paupertatem nihil deposituros confidit, et ait, si deponendæ forent res, eos promptissimos fuisse ad deponendum: et sic a con-

trario sensu eos viros Comico sale inspergit poeta. Vir autem deponens ait, non mirum esse, si Antisthenes nondum deponat, cum adeo sit avarus, et a deponendo aliquid alienus, ut antequam feces deponat, gemat plusquam triginta dies. Sic ergo lego et distinguo: Φειδ. πάνυ γ' ἂν οὖν Ἀντισθένης | αὔτ' εἰσενέγκοι πολύ γ' ἐμμελέστερον. | Αν. πρότερον χέσαι πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας | οἰμώζει. Φειδ. Καλλίμαχος δ' ὁ Χοροδιδάσκαλος | αὐτοῖσιν εἰσοίσει τι πλείω Καλλίου. Ultimo autem hoc versu pungit Calliam Hipponici, ut helluonem et dilapidatorem avitarum et paternarum divitiarum, et qui multa deponebat: de cujus vita prodiga et morte voluntaria ob paupertatem imminentem v. Æl. Var. Hist. iv. 23. et Andocidem περὶ τῶν Μυστηρίων [p. 55. sqq. Reisk.]: et Aristotel. Rhet. iii. 2. PALMER.

807. πολὺ γὰρ ἐμμελέστερον (sub. ἔσται vel δόξει αὐτῷ) πρότερον χέσαι—. Fallitur Berg. istud χέσαι accipiens pro tertia persona optativi, quum sit infinitivus. Si χέσαι esset optativi modi, oporteret πολύ γ' ἂν, tumque ἐμμελέστερον, sic adverbialiter accipiendum, nullo nexu cum ceteris orationis partibus cohæreret. Præterea forma illa optativi χέσαιμι, χέσαις, χέσαι, Attica non est. BRUNCK. χέσαι. 3 pers. aor. 1. opt. act. Alias in media etiam voce, sed rarius; ut in isto simili in Eq. 1054. loco: ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιτο, χέσαιτό γε πρὶν μαχέσαιτο. Est autem hyperbole, χέζειν πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας. Sicut ille mentitur in Ach. 82. qui dicit κἄχεζον ὀκτὼ μῆνας. BERG. πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας. In Ach. 857. ῥιγῶν τε καὶ πεινῶν ἀεὶ πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας τοῦ μηνὸς ἑκάστου. ID.

809. οἰμώζει. Ut in Av. 1571. et alibi. BERG. Καλλίμαχος. Pauperem fuisse apparet, et ita dicit Schol. ID.

810. αὐτοῖσιν εἰσοίσει τι πλείω Καλλίου. Nullus omnino sensus. Lego et interpungo: αὐτοῖσιν εἰσοίσει. Α. τί; Φ. πλείω Καλλίου. FABER. τί πλεῖον. Sic Cod. et ed. Bern Juntæ. Male vulgo τί πλείω. BRUNCK. Καλλίου. V. Schol. V. in Av. 287. BERG. Faber: εἰσοίσει: AN. τί; ΦΕ. πλείω: Gry. πλεῖον. BENT. πλείω Ms. Monac. DOBR.

811. ὥ 'νθρωπος οὗτος ἀποβαλεῖ τὴν οὐσίαν. Ita ed. Farr. Vulgo minus recte ὦ 'νθρωπος οὗτος, ἀποβαλεῖ etc. Dicit autem hoc secum. BERG. Dele AN. BENT. 'Αν. ὤνθρωπος (sic) Ms. Monac. DOBR.

812. δεινά γε λέγεις. Nunc redit ad illum sermonem de inconstantia decretorum populi Atheniensis, inceptum supra 792. BERG. Fortasse δεινόν γε λέγεις antiquitus scriptum fuit. REISIG. i. p. 216. φει. δεινά —. 'Αν. τί δ. Ms. Monac. DOBR. Adscribe AN. et lege ΦΕΙ. τί [ita omnia in Kust.]. BENT.

814. ἐκεῖν', ἄ'δοξε, τὰ περὶ τῶν ἁλῶν. Sic bene Cod. Duo enim fuisse decreta intelligitur, quorum posteriore prius abrogatum fuit. Vulgo οὐ'δοξε, τὸ—. BRUNCK. τὸ περὶ τῶν ἁλῶν. V. Schol. BERG. Eadem, Latine versa, Faber. DIND.

815. τοὺς χαλκοῦς δ' ἐκείνους. Intelligit æreos illos nummos, qui sub Archonte Callia cusi fuerunt. Schol. supra ad Ran. 737. ἐπὶ Καλλίου χαλκοῦν νόμισμα ἐκόπη. KUST.

815-16. Personas ter invertit Ms. Monac. DOBR.

816. ἐψηφισάμεθ'. Sic Cod. et ed. B. Juntæ. In Ald. et aliis exinde ἐψηφισάμεσθ'. V. not. ad Ran. 800. BRUNCK.

818. μεστὴν ἀπῇρα τὴν γν. Simiarum scilicet more, qui nummos in buccis abscondunt: [illegible] quod crumenam vertit interpres, est sine exemplo. PALMER. Citat locum hunc Poll. ix. 92. Ut autem hæc recte intelligantur, sciendum est, morem olim fuisse Athenis hominum viliorum et sordidiorum, qui in foro res venales habebant, ut pecunias ex venditione collectas in os et buccam conderent. Patet hoc etiam ex alio fragmento Comici nostri, quod legitur apud Poll. ix. 63. διώβολον, ὅπερ λοιπὸν μόνον ἦν ἐν τῇ γνάθῳ. Clare etiam Theophrast. in Charact. cap. [vi.] περὶ ἀπονοίας, circa fin. καὶ τοὺς τόκους ἀπὸ τοῦ ἐμπολήματος εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν. V. ibi accuratissimum Casaub. [p. 96. ed. Fisch.], qui plura de hoc more docte ibi notavit. KUST. Nempe iste, ut ipse dicit, buccam chalcis repletam habens, (nam erat tunc moris pecuniam in ore gestare,) ivit cum sacco ad emendam farinam; sed abrogatis interea chalcis, vacuum retulit saccum. Sicut ille in Avib. 504. qui etiam ad emendam farinam iverat cum pecunia in ore, quam deglutiverat imprudens, cum ad conspectum milvii, pro more, supinus humi jaceret. De pecunia in ore condenda videatur locus, ad quem ibi lectorem remitto. Poll. etiam ix. 63. citat Comici nostri fragmentum, ubi v. Jungerman. BERG. Ald. γλίαθον. BENT. γλιάθον Ms. Monac. DOBR.

821. sq. V. Schneid. in Add. ad Xen. Hellen. p. 96. DIND.

822. χαλκοῦν. sic Suid. ed. Ms. ὑπέχοντος. PORS. Videtur Pors. aut χαλκὸν aut ἀργυρῷ conjecisse. DOBR.

823. τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνυμεν. Sic legitur hic versus in Cod.

et in ed. B. Juntæ. Immo sic legitur etiam in ed. Kust. in quam nescio quo casu irrepsit bona lectio. Quin eam a sciente et volente receptam fuisse credam, facit ejus nota: 'Placet conjectura Scal. qui versum hunc sic supplet et emendat: τί δ'; οὐκ ἔναγχος τοῦθ' ἅπαντες ὤμνυμεν;' Diu mecum quæsivi, quid sibi hæc nota vellet: non enim videbam, quid causæ esset cur aut supplementi aut emendationis indigeret vulgata lectio. Rem altius repetendam esse suspicatus sum. Fabri ed. adii, in qua exstat: τὸ δ' ἔναγχος οὐχὶ τοῦτο πάντες ὤμνυμεν: Licet iners mihi τοῦτο videretur, nihil tamen in versu hiulci aut mendosi deprehendebam, aliudque a Scal. lectum fuisse intellexi. Principem editionem consului, in qua demum versum hunc sic constitutum vidi: τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ὤμνυμεν; Aldi lectionem repræsentarunt Frac. Crat. Venet. Wech. Frob. Bat. ita ut nesciam unde sincerum istud ἡμεῖς ab Aldo omissum in Kust. ed. migrarit. Scal. itaque cum suo supplemento valere jubeamus. BRUNCK. Ald. AN. lege ΦΕ. [ita Kust.] mox ἡμεῖς deest in Frob. non Gry. BENT. οὐχ ἅπαντες ὤμνυμεν. Edidit Kust. ἅπαντες ἡμεῖς, in notis vero probat Scal. conjecturam, τί δ'; οὐκ ἔναγχος τοῦθ' ἅπαντες ὤμνυμεν; Malim ἀπαξάπαντες. PORS. Sed ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνυμεν Junt. prior, Brub., Brunck. e Ms. Inde potius quam e Rav. habuisse videtur Inv. a cujus textu nullus dissensus notatur in collatione Ms. Monac. DOBR.

825. Ne quis poetam Euripidem cogitet. Tributum autem illud erat, ὥστε πᾶς ἀνὴρ τὴν τῶν ὄντων τεσσαρακοστὴν μερίδα εἰς τὸ κοινὸν εἰσφέρειν. Tributum sane ingens μανικὸν ὅσον; hodie autem, ut vivitur, nihil levius esset. FABER. τῆς τεσσαρακοστῆς. Sic libri: sed scribendum τῆς τετταρακοστῆς. ἦν ἐπόρισ'. Sic bene Cod. a themate πορίζω. Perperam vulgo ἦν εὐπόρισ'—. BRUNCK. Εὐριπίδης. Tragici filium intelligit Boeckh. Staatsh. d. Athen. t. ii. p. 27. De barbaro εὐπορίζω v. Schæfer. Meletem. p. 7. "εὐπορίζω, quo parum aut numquam utuntur Græci." Casaub. ad Athen. t. iv. p. 170. ἐξευπορίζοντες editum in Lesbonacte t. viii. p. 7. DIND. L. ἐπόρισ'. [V. ad Xen. p. liv. Opp. p. xciii.] PORS. Scal. ἐπόρισ'. BENT.

826. κατεχρύσου. I. e. *laudibus magnifice ornabat*. Eodem sensu χρυσῷ πάττειν capitur supra a Comico nostro in Nub. 909. KUST. Diphilus ap. Athen. x. p. 422. εὖ γ' ὁ κατάχρυσος εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης. Sed hi duo Comici non de eodem Eurip. videntur loqui: nam iste, cujus Aristoph. meminit, videtur temp. attigisse, ut etiam decreta scripserit. Schol.: οὗτος ἔγραψε τεσσαρακοστὴν εἰσενεγκεῖν ἀπὸ τῆς οὐσίας εἰς τὸ κοινόν. BERG. καὐθὺς—Εὐριπίδης Ms. Monac. DOBR.

827. ὅτε δὴ δ' ἀνασκοπουμένοις. Sic recte Cod. [et Ms. Monac. ap. Reisig. i. p. 229.] Mendose rursus impressi ὅτε δ' ἤδ', ut supra 815. BRUNCK. ἐφαίνετο. Cod. ἐμφαίνεται. ID. Juntinæ a. 1515. et 1540. ἐφαίνεται. Hinc Reisig. i. p. 229. xii. ἀνασκοπουμένοισι φαίνεται. DIND. Lege δὴ δ': v. 195. et 315. BENT. L. ὅτε δὴ δ' ἀνασκοπουμένοις. V. ad Lys. 523. PORS.

828. ὁ Διὸς Κόρινθος. Id alibi a Schol. explicatum est. FABER. Proverb. de illis, qui eadem sæpe inculcant. V. ad Ran. 437. Nam et istud in ore erat omni populo. BERG. οὐκ ἤρκεσεν. Perperam Scal. οὐκ ἤρεσεν. Eq. 523. καὶ λυδίζων, καὶ ψηνίζων, καὶ βαπτόμενος βατραχείοις οὐκ ἐξήρκεσεν. Præterea eo minus necessaria mutatio est, quod ἀρκεῖν et ἀρέσκειν adfinis sint significationis, et *in nonnullis locutionibus permutentur*, ut observat Valck. ad Eurip. Hippol. 278. BRUNCK. Scal. ἤρεσεν. BENT.

829. Intellige κακολογεῖν, μελαίνειν. Diverso sensu apud Martialem: 'Non fuit Autolyco tam piceata manus.' FABER. κατεπίττου. Ut antea laudibus eum quasi auro ornabant, ita postea maledictis quasi pice nigra deformabant. BERG.

830. Lege AN. (ita Kust.) BENT.

831. Gry. ΦΕΙ. ἃς [ita Kust.]. BENT.

831-33. φει. ἃς—'Αν. οὐκ Ms. Monac. DOBR.

832. κατουρήσωσι. Παρ' ὑπόνοιαν. Debebat enim dicere, ἃς ἐγὼ σπουδαίως φυλάξομαι μὴ σφάλλωσιν ἡμᾶς. FABER. κατουρήσουσι Ms. Monac. DOBR.

833. φέρε σὺ τἀνάφορον, ὁ παῖς. Sic bene Cod. quod ut reponeretur accedere necesse non erat Cod. auctoritatem. Nam certum est senarium in quarta sede spondeum non admittere. Edd. tamen omnium mendam σοὶ τἀνάφορον non est ullus editor qui subolfecerit. Fabri stuporem non miror: sed Kust. veternum excitare poterat Suid. quem ipse laudat, quique ipsi sinceram subministrabat lectionem. Sic enim ille: 'Ανάφορον, ξύλον ἀμφίκοιλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσιν. 'Αριστοφάνης· φέρε σὺ τἀνάφορον, ὁ παῖς. BRUNCK. Scal. σύ. BENT. Lege, et metro et sensu flagitante, φέρε σύ, quomodo recte legitur apud Suid. v. ἀνάφορον. Bonus tamen Kust. quamvis Suid. locum designarit, emendando loco supersedit. Corruptum

istud σοι citat Jungerman. ad Poll. x. 17. p. 1160. A. Pors. τ'ἀνάφαρον (sic) Ms. Monac. Dobr.

835. εὐθὺ τῆς στρατηγίδος. Pac. 301. εὐθὺ τῆς σωτηρίας. Berg. εὐθὺς Ms. Monac. Dobr.

836. ὅπως ἂν ὑμῖν. Sic recte Faber edidit, ut sententia flagitat: vulgo legitur ἡμῖν. Brunck. κληρουμένοις. Ita enim supra 682. κληρώσω πάντας. Berg.

837. ὅποι Ms. Monac. Dobr.

838. τράπεζαι—ἐπινενασμέναι. V. Suid. h. v. [et Zonar. i. p. 840.] Kust. Athen. p. 12. τράπεζαι—κατηρεφέες παντοίων ἀγαθῶν κατὰ Ἀνακρέοντα. De νενασμένος in Nub. 1205. Berg. Præstabat scribere ἐπινενησμέναι, et mox νενησμέναι, ut Nub. 1203. Brunck. Cf. Bekk. Anecd. i. 13. 24. Dind.

840. νενασμέναι. Vox hæc mihi suspecta est, non solum quia proxime ante præcessit, ἐπιν.; sed etiam, quia κλίνας non recte dixeris, νενασμένας δαπίδων, i. e. *tapetibus refertas* (vel unus enim tapes lecto insternendo sufficit) sed δαπίσιν ἐστρωμένας, *tapetibus stratas*, vel *ornatas*: quomodo Aristoph. forte scripsit. Kust. νενασμέναι. Male hæc vox habuit Kust. quia modo præcessit ἐπινενασμέναι: nam minime ineloquens hic præco, ne quis consulto sic peccasse Comicum existimet. Malim equidem κεκασμέναι, quo verbo et Attici poetæ utuntur, velut itidem in senario de muris præsidio instructis Eurip. El. 616. Hotib.

841. Vulgo sic legitur hic locus: κρατῆρα συγκιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες ἑστῶσ' ἐφεξῆς, quorum absurditatem ostendit Dawes. Misc. Crit. p. 271. [481. Kidd.] Ejus acumini debetur sincera lectio κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν, e qua vides alteram unius literæ mutatione depravatam fuisse, quod quidem ideo contigit, quia voces olim conjunctas male disjunxit librarius aliquis. Scriptum erat ΚΡΑΤΗΡ ΑΣΕΓΚΙΡΝΑΣΙΝ. Litera Σ quæ ad priorem pertinebat, posteriori contributa fuit, quod mutationis Ε in Υ causa fuit. Res est manifesta. Ad eundem fere modum in Pl. 707. ἐνεκαλυψάμην mutatum fuerat in συνεκαλυψάμην. Quod sequitur ἑστῶσ' ἐφεξῆς, id est plene ἑστῶσαι ἐφεξῆς, minus feliciter ille mutabat in ἑστῶσας ἐφεξῆς. Ad genuinam lectionem nobis viam aperuit Reg. Cod. scriptura, quæ sic habet: κρατῖνα συγκιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες.
ι
| ἱσταισ. ἐφεξῆς τὰ τεμάχη ῥιπίζεται. In fine vocis ἱστασ' superne ad latus literæ σ positum est brevius ι. Et in vocum scriptura et in distinctione mendæ sunt ibi multæ, sed genuinam poetæ manum facile est inde elicere: κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες, | ἱστᾶσί τ' ἐφεξῆς. Quis non meminit Virg. canentis? [Æn. i. 724.] 'Crateras magnos statuunt et vina coronant.' Sane crateres et magni et complures esse debebant, in quibus vinum misceretur universo Atheniensi populo. Sagaci Britanno unicus crater merito ridiculus videtur. Brunck. Dawes. prope verum Κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν Ceterum infeliciter idem conjecit legendum esse ἑστῶτας ἐφ., nec melius Brunck. ἱστᾶσί τ' ἐφ., ineleganter inferna copula. Unice verum Ravennatis libri ἑστᾶσ' ἐφ., prætereaque reponendum ἐγκιρνᾶσιν, intellecta σὺν præpositione. Non item crateras miscebant unguentariæ, sed ex ordine juxta miscentes stabant; nec feminæ tantum in isto opere occupatæ, sed etiam viri, velut Smœus. Cf. Pors. ad Eurip. Orest. 1645.; quanquam ibi frustra tentatur locus. Hotib. Porsoni verba hæc sunt: Cum Ms. Ravenn. habeat κρατῆρας ὑγκιρνᾶσιν et ἑστᾶσ', quis dubitet legere, κρατῆρας οὓς κιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες, ἑστᾶσ' ἐφεξῆς? Dind. V. Opusc. p. xciii. κρατῖνα συγκρανᾶσιν — ἑστῶσ' Ms. Monac. Dobr.

842. τὰ δὲ τ. Suid. Ms. ῥιπίζεται. Pors. Scal. ἑστῷσ' (ita Rav.). Bent.

843. πόπανα. Athen. p. 110. [t. i. p. 427.] λάγανα in isto loco legit; huc enim videtur respicere, cum scribit: μνημονεύει δὲ τοῦ μὲν λαγάνου Ἀριστοφάνης ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, φάσκων, λάγανα πέττεται. Berg.

844. στέφανοι πλέκονται. Plaut. Bacch. [i. 1. 37.] 'corona plectilis.' Faber. φρύγονται. Metri gratia scribendum esse φρύγεται, recte monuit Scal. in Excerptis. Kust. Lepida est vulgata lectio φρύγονται τραγήματα, quæ saltem in Kust. repeti non debebat. Mendam non persensisse videtur Berg. In Cod. scriptum φρύσσεται. Ran. 510. καὶ τραγήματα ἔφρυγε. Brunck. φρύγεται Scal. probante Kust. Sic γίνεται pro γίνονται rescribendum in versu Alexidis apud Eustath. ad Hom. Od. Σ. p. 1837. et ἀφέλοι pro ἀφέλῃ ex Athen. x. 5. p. 422. A. B. ubi recte Casaubonum τοῦτ' pro ταῦτ' substituisse, liquebit ex Eustath. μέμφεται pro μέμφονται Schol. ad Eurip. Med. 360. restituit Valck. ad Eurip. Phœn. 1286. [V. ad Hec. 1141. Opusc. p. xciii.] Pors. φρύγονται Ms. Monac. Dobr.

845. χύτρας ἔτνους ἕψουσι. In Ran. 508. ἧψε χύτρας ἔτνους. Berg.

846. Smœus iste erat αἰσχροποιὸς εἰς

τὰς γυναῖκας, ut ait Schol. [et ex eo Faber.], qualis et Ariphrades, de quo similiter in Pace 885. τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται. Berg. Per τὰ τρυβλία innuitur τὰ αἰδοῖα. Smœus autem inter equites meruerat, aut huic militiæ nomen suum dederat, in quam forte acceptus non fuerat; ideo mentione ἱππικῆς στολῆς eum notat Comicus. Brunck. Citat Suid. in Σμοιός. Bent.

847. τρύβλια Ms. Monac. Dobr.

848. γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδας | ἔχων, καχάζων μεθ' ἑτέρου νεανίου. Fugit editores pro inepto isto sene requiri nomen hominis, ut in præcedentibus Smœus quidam commemorabatur. Scribendum videtur: Γέρης δὲ χωρεῖ—. Geres iste ut vetulæ amicus exagitatur infra 932. ubi Schol. hæc de eo memoriæ tradidit: φυλακρὸς οὗτος καὶ πένης, quæ auctius exstant apud Suid. t. i. p. 477. Γέρης. ὄνομα κύριον πένητος καὶ φαλακροῦ, ἔθνους Χαόνων. διεβάλετο δὲ εἰς μαλακίαν. Simili vitio laborat Eq. 969. Quæ ibi Brunck. in mentem venerunt, absurdissima sunt. Dind. κόνιποδα. Schol., στενὸν σανδάλιον. Hes. autem ait esse μοιχικὸν ὑπόδημα, quod eodem redit. Quippe ejusmodi homines mire solliciti sunt de calceis, qui nisi venustuli essent, subrustici mulierculis nostris viderentur; nisi quæ fortasse bene mutoniatos malunt habere, harum munditiarum incuriosæ, νὴ τὴν Ἀφροδίτην. Faber. κονίποδας. Perperam vulgo κονίποδα. Calceamenti levis genus quoddam κονίποδες. Brunck.

849. καχάζων. Sic bene Cod. Vulgo corrupto metro καγχάζων. [Vox hæc in legem metri peccat. Syllaba enim prima necessario est longa, quam tamen per versum hic oportebat esse brevem, ut iambus sit in sede secunda. Quare nullum mihi dubium est, quin rescribendum sit κιχλίζων; quæ vox, ut notum est, de lascivo risu amantum dici solet. Usus est hac voce Aristoph. et alibi. Kust.] Illud reponendum esse jam monuerat Piers. ad Mœr. p. 215. Brunck. Lege καχλάζων vel καχνάζων. Bent.

851. μάζαν. Μάζα κυρίως ἡ τροφὴ ἡ ἀπὸ γάλακτος καὶ σίτου, παρὰ τοῦ μάττεσθαι inquit Schol. Irenes [init.]. Faber. ὁ deest in Ald. supplet Bent. Bent.

852. τὰς γνάθους διοίγνυτε. Eurip. Cycl. 213. ubi Cyclops: ἄριστον ἐστιν εὖ παρεσκευασμένον; cui alter: πάρεστιν· ὁ φάρυγξ εὐτρεπὴς ἔστω μόνον. et ibid. 355. εὐρείας φάρυγγος, ὦ Κύκλωψ, ἀναστόμου τὸ χεῖλος, ὡς ἕτοιμά σοι ἑφθὰ καὶ ὀπτά. Berg. διοίγνυτε Ms. Monac. Dobr.

853. Illud ἔχων venustatis Atticæ est, et παρέλκει. Faber. V. ad Nub. 131. Berg. ἀνὴρ ὁ μὴ καταθεὶς præf. Ms. Monac. Dobr.

854. ἐπειδὴ τῇ πόλει ταυτὶ δοκεῖ. Sic Cod. In impressis ἐπειδὴ ταῦτα τῇ πόλει δοκεῖ. Brunck.

855. Præco, seu, si mavis, Præconissa, postquam cives ad epulum convocavit, partes suas absolvit, nec ulla causa est cur in scena moretur: abit igitur proclamatione facta. Perquam absurde vulgo quæ sunt hominis probi, isti Præconi tribuuntur, quo pacto perit omnis hujus diverbii lepor. Brunck. Pro KH. legit Bent. AN. hic et in sequentibus. Dind. Κῆρυξ semper posthac pro Ἀνὴρ A. Dobr.

857. πρίν γ' ἂν ἀπενέγκῃς. Sic recte Cod. Perperam in impressis cum versus ruina omissa est particula ἂν, quæ fere semper apud Comicum πρὶν comitatur cum subjunctivo constructum. V. not. ad Lys. 1005. In primariis edd. πρίν γ' ἀπενείκῃς. — ἀλλ' ἀποίσω. — πηνίκα; Sic recte Cod. Perperam in impressis ὁπηνίκα; Brunck. Pors. apud Kidd. ad Dawes. p. 525. πρὶν ἄν γ'—. Utrumque dicitur. V. Elm. ad Ach. 176. Reisig. i. p. 66. Dind. Lege πρίν γ' ἂν [ita Ms.] Ald. ἀπενείκῃς —— et πηνίκα: Bent. Lege πρὶν ἄν γ'——KH. πηνίκα; ὁπηνίκα enim non est interrogativum, quicquid dicat Valck. ad Eurip. Phœn. 1698. Locum in Pluto recte correxerat Dawes. Misc. Crit. p. 300. Male emendavit Phœn. 885. Valck. scribe ἃ 'γὼ τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη; in Rheso 705. pro ὁποῖον, ποῖον; in Bacchis 663. pro ἥκεις δ' ὁποίαν, ἥκεις δὲ ποίαν restitues. Pors. πρίν γ' ἀπενείκῃς — ὁπηνίκα Ms. Monac. Dobr.

860. ὁμῶς. Legendum aut ὅμως, aut [quod Gelen. habet] ὅπως: perinde est, licet sensu paulum diverso. Faber. ὅμως recte B. Junta aliique. Dind. ὅπως Ms. Monac. Dobr. Ald. ὅπως: lege ὅμως [ita Kust.]. Bent.

863. ὁμόσ' εἶμι κύψας. Contra ibo submisso capite. Imago petita a bobus vel hircis ferituris. Hotib. Non habent Latini qui exprimere queant istud κύψας hoc loco. Galli nostri belle et militariter dicunt; *Aller tête baissée vers les ennemis.* Faber.

864. αὐτάς. sic, ut videtur, Suid. Ms. in καλούμεθ'. Pors.

866. εἰσφερόντων. Vel εἰσφερόντων τὴν οὐσίαν εἰς τὸ κοινὸν, vel ὑπηρετῶν καὶ δούλων εἰσφερόντων eorum scilicet qui ministrabunt etc. Faber.

867. ὦ Σίμων. Sic recte Cod. Fre-

quens in Comœdia nomen. Perperam in impressis Σίκων. Brunck. σίκων Ms. Monac. Dobr.

868. τὴν ὁλοκληρίαν, τὴν ὅλην κτῆσιν, παρὰ τὸ πάω, τουτέστι κτῶμαι. Apud Hes. scribitur παμπησσία, male. Versu superiori lego: ἀλλ' ἀπολέσω. K. πηνίκα. Faber. παμπ. Descendit a πάω, acquiro, possideo. Berg. παμπησίαν. [Schol.] τὴν πᾶσαν κτῆσιν. πᾶσαν τὴν ὕπαρξιν. Huc respexit Poll. p. 1154. Sed παμπησία, non minus quam παγκληρία, vox est tragica, et sermone vulgi haud frequentata. Talibus cum in aliis fabulis, tum in hac maxime, multis utitur Comicus. Æsch. S. Theb. 819. διέλαχον σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν. Eurip. Ione 1316. ὅσ' ἀσπὶς, ἔγχος θ', ἧδε σοι παμπησία. Brunck. καὶ ξενόφαντες ἀείρεσθε Suid. ed. Ms. παμπ. Pors.

869. σύ; μηδαμῶς. Sic optime Cod. In impressis μή, μηδαμῶς. Brunck. Vice: O. M. legit Bent. ΦΕ. Dind.

870. παρὰ τῇ στρατηγίδι. Supra 835. ἐπείγεσθ' εὐθὺ τῆς στρατηγίδος. Hoc substantivo augeantur lexica, in quibus στρατηγὶς reperitur quidem, sed tantum adjective. Scribere poterat 491. Comicus, ὅθεν περ ἡ στρατηγὶς ἔσθ' — et 500. ὡς τήνδε καὶ δὴ τὴν στρατηγίδ' ἡμῶν χωροῦσαν ὁρῶμεν. Sed iis in locis æque bene dixit στρατηγὸς et στρατηγόν. Sic Thesm. 432. ἡ γραμματεὺς, ad quem modum tot substantiva masculina de feminis adhibentur, adeo ut mirer illud Poll. tanquam rarum quid et insolitum enotasse. V. notam ad eum locum. Brunck.

876. Ald. μεληητέον: lege μελλητέον [ita Kust.]. Bent.

877. Γρ. Id est, γραῦς, vetula. Hæc vult allicere sibi adolescentulum aliquem. Geruntur autem nunc illa, quæ prædixit Praxagora superius, cum aiebat se mulieres facturam communes 614. καὶ ταύτας κοινὰς ποιῶ. Et quia omnes erant properaturi ad puellas et formosas, ita rem se ordinaturam dicit 617. αἱ φαυλότεραι etc. et 693. αἱ δὲ γυναῖκες etc. Berg. ἄνδρες. Leg. ἄνδρες sive ὤνδρες. Hotib.

878. καταπεπλασμένη ψιμυθίῳ. Sic in elegantissimo Epigr. Lucillii Anthol. l. ii. c. 9. μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε, Ὥστε προσωπεῖον, κοὐχὶ πρόσωπον ἔχειν. Kust.

880. ἀργός. Pro ἀργή. V. quæ de hac re notavimus supra ad Nub. 53. Kust. μινύρομαι secundam producit, quæ in μινυρίζω corripitur. Illud forma tantum media adhibetur, hoc activa. Sic differunt μαρτύρομαι et μαρτυρέω, quod Clark. observatum ad Il. A'. 338. Brunck. Vesp. 219. μινυρίζοντες μέλη. Berg.

881. περιλάβοιμ'. In Cod. παραλάβοιμ'. Brunck.

883. Mollities Ionica notior est quam ut explicari debeat; nam et in harmonia, et in vestibus et in victu tanta fuit, ut quidquid molle etc. Ionicum diceretur; quo referri queat locus Thesm. [170.] ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκίνουν Ἰωνικῶς. Ubi hæc Schol., Ἰωνικῶς γάρ τι ποιεῖν σημαίνει ἁβρῶς, θηλυκῶς, καὶ μαλακῶς ἐργάζεσθαι, etc. quæ inde petas, si tanti videbitur. Et infra [953.] ἤδη τὸν ἀπ' Ἰωνίας τρόπον τάλαινα κνησιᾷς. Plaut. non uno loco. Horat. [Od. iii. 6. 21.] 'Motus doceri gaudet Ionicos.' Faber. μελύδριόν τι—τῶν Ἰωνικῶν. Carmen molle amatorium, qualia erant Anacreontis. Erant autem Iones molles et luxuriosi. Berg.

884. Perperam hæc vulgo alii anui tribuuntur, quæ puellæ esse vere censuit Berg. In faceto hoc anuum, puellæ et adolescentis congressu personæ vulgo absurdissime notatæ. Eas ego clarius distinxi, et ad fabulæ œconomiam loquendi vices eis divisi, quod hic semel tantum moneo. Brunck. ὦ σαπρά. Sæpe hoc epitheton tribuitur vetulis. Berg. ἄλλη νεᾶνις præf. Ms. Monac. Dobr.

885. ἐνθαδί. Vulgo ἐνθάδε. Illud magis est Atticum, hicque reponi debuit ad vitandum ingratum hiatum ob concursum ejusdem vocalis. ἐνθαδὶ ἐμοῦ ad aures suavius accidit, quam ἐνθάδε ἐμοῦ. Nihil minutum est eorum quæ ad venustatem conferunt: nec scio an sæpius quam par erat ejusmodi minutias neglexerim. Brunck.

886. τρυγήσειν. Ἀμπέλους scilicet. Ita in Σφηξὶν [634.]· ἀλλ' ἐρήμας ᾤεθ' οὕτω ῥᾳδίως τρυγήσειν. Simili, si sensum spectes, dicendi genere usus est ἐν Ἱππεῦσι [391.]: τ' ἀλλότριον ἀμᾶν θέρος. Ἐρήμας autem τρυγᾶν est aliquid secure, impune, et tuto facere. Faber. Distingue post τρυγήσειν. Bent.

887. ἣν τοῦτο δρᾷς, ἀντάσομαι. In primariis edd. literis male disjunctis, δράσαντ' ᾄσομαι. In Cod. ἣν τοῦτο δράσῃς ᾄσομαι. Brunck. ἣν τ. δράσαντ' ᾄσ. Ms. Monac. Dobr.

888. Citat Suid. v. δι' ὄχλου. Kust.

890. τούτῳ διαλέγου κἀπιχώρησον. Τούτῳ scil. γεροντίῳ, τυφογέροντι. Istud autem ἐπιχώρησον non videtur esse sine mendo. Putaveram ego fuisse scriptum, κἀποχώρησον, hoc sensu; ut puella dicat, parem tibi quærito, quocum sermones cædas; viden' hoc senium? abi, concede hinc, et cum ipso rem habeto, si lubido est. Faber. κἀπιχείρησον. Reisk. κἀπι-

χώρησον. Sic libri. Anus puellæ senem quemdam ostendit, eique dicit: *Cum hoc sene colloquere et ei permitte, seu, copiam fac tui*. Quia lege cautum fuerat ne formosæ puellæ adolescentem ullum admitterent, antequam seni alicui gratificatæ fuerint. V. supra 705. Suspecta tamen est hæc scriptura, et cum Fabro malim *κἀποχώρησον*. Intelligenda phrasis tanquam si scriptum esset: *ἀποχωρήσασα τούτῳ διαλέγου*. Schema est quod vocant *πρωθύστερον*. Eaque ratione bene hic *διαλεχθῆναι* eo sensu accipietur, quem in Pl. vers. 1082. minus probavi. *Abscede hinc et cum hoc seniculo rem habe*. Brunck.

891. Faber *κἀποχώρησον* [ita Brunck.]. Bent.

893-906. Hos dimetros facit Bent., exceptis (898-99.) *μᾶλλον ἢ 'γὼ* | *τὸν φίλον ᾧ ξυνείην*: et mox in (903.) ubi legit *ἐπήνθηκ* | *εν* —— *λεξαι* | *κἀντέτριψαι* | *τῷ* —*μα*. Dind.

893. et sqq. (*στρ.*) *εἴ τις ἀγαθὸν βούλεται παθ-* | *εῖν τι, παρ' ἐμοὶ χρὴ καθεύδειν·* | *οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔν-* | *εστιν, ἀλλ' ἐν ταῖς πεπείροις·* | *οὐχ ἥκει μοι ταῦρος*, (5) | *ὃν οὔτις ἂν στέργειν ἂν ἐθέλ-* | *οι, μᾶλλον ἢ 'γώγ'* | *ἄν, φίλον, ᾧ ξυνείην.* | (*ἀντιστρ.*) *ἀλλ' ἐφ' ἑτέραν εἰ πέτοιτο*— | NE. *μὴ φθόνει ταῖσιν νέαισιν·* (10) | *τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε* | *τοῖσιν ἁπαλοῖς μηρίοισιν* | *καὶ μήλοισιν ἐπανθεῖ·* | *σὲ δ', ἡ γεραία περιπέφλεξ-* | *αι κἀκτέτριψ-* (15) | *αι, θανάτῳ μέλημα*, | *ᾄδειν μάταια ταῦτα γ'. ἀλλὰ δεῖ λέγειν.* | (*στρ. β'.*) ΓΡ. *ἐκπέσοι τὸ τρῆμα σοῦ*, (18) | *τό τ' ἐπίκλιντρον ἀπολάβοι*, | *βουλομένης σποδεῖσθαι.* | (*ἀντιστρ. β'.*) NE. *κἀπὶ σῆς κλίνης ὄφιν*, (21) | *καὶ προσελκύσασ', ἔχοις*, | *βουλομένη φιλῆσαι·* | (*στρ. γ'.*) *αἲ αἲ τί ποτε πείσομαι·* (24) | *μόνη γὰρ αὐτοῦ λείπομαι·* | *ἡ γάρ με μήτηρ* | *αὐτὴ βέβηκε καὶ πάλαι·* | *ἀλλ', ὦ μαῖ', ἱκετεύομεν*, | *κάλει τὸν 'Ορθαγόραν, σὺν ᾧ* (29) | *κἀν σαυτῆς κατόναι'*, | *ἀντιβολῶ σε.* (*ἀντιστρ. γ'.*) ΓΡ. *ἤδη τὸν ἀπ' 'Ιωνίας* | *τρόπον, τάλαινα, κνησιᾷν* (33) | *δοκεῖς ἐμοί, καὶ* | *τὸν λάβδα κατὰ τὰς Λεσβίδας.* | *ἀλλ' οὐκ ἄν ποθ' ὑφαρπάσαι-* | *ο τἀμὰ παίγνια· τὴν δ' ἐμὴν* | *ὥραν οὐκ ἀπολεῖς* | *οὐδ' ἀπολήψει.* V. 5. Hic versus vulgo ponitur post *πείσομαι* in v. 24. sic scriptus: *οὐχ' ἥκει μοι τοῦρος*: at Brunck. post Berg. emendavit *ταῦρος*. Recte. Cf. Horat. 'Lesbia quærenti taurum monstravit inertem.' Aliis fortasse placebit *'ταῖρος* ut Rav. V. 6. Vulgo *Οὐδέ τις στέργειν ἂν ἐθέλοι*, et mox *ἐγὼ τόν*. V. 9. Vulgo *ἕτερον*: dedi *ἑτέραν* subaudito *γυναῖκα*. Etenim tale facinus fœminæ ægre ferunt *ζηλοτυπούμεναι*. Aposiopesis illa hic suam vim habet. V. 13. Interpolator inseruit *ἐπὶ τοῖς*. V. 14. Vulgo *σὺ δ' ὦ γραῦ* contra metrum. ibid. Vulgatum *παραλέλεξαι* intelligere nequeo. Reposui *περιπέφλεξαι*. Jocus est in duplici sensu verbi *περιφλέγομαι*. Nempe anus, utpote morti proxima, dicitur esse *ignibus funereis combusta*: et quod ad alteram significationem attinet, id patet e Thesm. 236. et sqq. collatis cum Eccl. 13. V. 15. Pro *ἐντέτριψαι* dedi *ἐκτέτριψαι*. Collato Horat. 'Dilapsam in cineres facem' redde *in pulverem conversa es*, respectu habito ad *περιφλέγομαι* in sensu funeris; et *attrita*, respectu habito ad alterum sensum verbi: quod exponit Schol. ad Plut. 1083. *ἐν τῇ συνουσίᾳ κατατετριμμένη ἢ ἄχρηστος πρὸς συνουσίαν διὰ τὸ γῆρας*. V. 17. Hic versum inserui efformatum e vocibus *οὐδὲν μετὰ ταῦτα δεῖ λέγειν*: quæ sedem habent in 914. ubi tamen Brunck. omisit *δεῖ λέγειν*. Quod ad sententiam, cf. 924. *Αὐδ' ὅποσα βούλει, καὶ παράκυψον ὡς γαλῆ—Οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ' ἀντ' ἐμοῦ*. V. 19. Vulgo *ἀποβάλοις βουλομένη*: quod minime capio. Reposui *ἀπολάβοις βουλομένης*: etenim syntaxis est *τὸ τρῆμα* (quod sicut *τρύπημα* utriusque generis res notat) *ἐκπέσοι σοῦ* (cf. Lys. 410.) *βουλομένης σποδεῖσθαι τό τ' ἐπίκλιντρον ἀπολάβοι* (*recipiat*) *τὸ τρῆμα*. V. 22. Illud *προσελκύσασα* exponet Ovid. Amor. III. 7. 73. et Petron. c. 121, 5. ibid. *ἔχοις* dedi pro *εὕροις*: eadem var. lect. in Ran. 170. V. 25. Vulgo *δ'*: mox *μοι* et *ἄλλη*: cujus vice *αὐτὴ* reposui: etenim faceta est puella, conquesta matrem abiisse sibi indulsura et reliquisse filiam sine viro. V. 28. Pro *ἱκετεύω* Rav. *ἱκετεύομαι*. Ipse *ἱκετεύομεν*: sæpe sic numeri permutantur: v. Elm. Quarterly Rev. n. xiv. p. 458. V. 29. Vulgo *ὅπως*. Ipse dedi *σὺν ᾧ κἄν*: Facete enim puella nutrici pro mercede promittit illam ipsam Orthagora fruituram esse. V. 35. Inserui *τὸν* (scil. *τρόπον*) quod vix abesse potest. Mox reposui *τὰς Λεσβίδας*. Perlege Schol. ad Ran. 1343. et Eustath. ad Ιλ. I. p. 637. Bas. G. Burges. in Classical Journal, n. xxviii. p. 227. sq.

893. *ἀγαθὸν παθεῖν*. Παθεῖν de bonis et jucundis dicitur, quemadmodum de malis rebus et iis quæ nobis duræ et molestæ sunt. Aristoph. *ἐν 'Ιππ.* [876.] *ἐμοῦ δὲ μὴ μυείαν ἔχειν ὅσων πέπονθας*. Ibi autem Cleo exprobrat populo Athen. sua in eum collata beneficia. Et in eadem Comœdia: *οἷον πέπονθας εἰς τὰ πράγματα*. Plaut. in Asinar. [ii. 2, 58.] 'Fortiter malum qui patitur, idem post patitur bonum.' Quo loco Lambinus legi vult

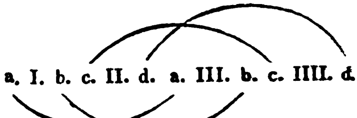
potitur; male, ut opinor. Faber. Marg. ἡ γραῦς ᾄδει Ms. Monac. Dobr.

895. οὐκ ἐν νέαις τὸ σοφόν. Eurip. in Phœn. 531. ἡ 'μπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Berg.

896. Versus hic est dimeter trochaicus, cujus corrupti sunt numeri: scribendum, ἐστιν, ἀλλ' ἐν ταῖς πεπείροις. In cod. scriptum ἐν ταῖς ἐμπείροις, ad sensum non male, sed reclamante metro. ἐμπείροις glossema est. Brunck. πεπείροις. Metaphora a fructibus. Xenarch. Comicus apud Athen. p. 569. b. Νέᾳ, παλαιᾷ, μεσοκόπῳ, πεπαιτέρᾳ. loquitur autem de meretricibus. Berg. ταῖς. Sic Suid. πέπειρος. Pors. ταῖς πεπείροισι Ms. Monac. Dobr.

899. Νεᾶνις. ὥπερ Ms. Monac. Dobr.

900-923. "Eximium interruptionis antistrophicorum exemplum, nisi magnopere fallor, in Eccl. est a 900. in quo non modo alii versus cantico mixti, sed etiam tria verba inserta omni metro carentia. Carmen illud ita scribendum videtur: distinxi autem, quæ antistrophica sunt, signis quibusdam et numeris versuum: (1) NE. "μὴ φθόνει ταῖσιν νέαισι· (στρ. α'.) | (2) "τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε | (3) "τοῖς ἁπαλοῖσι μηροῖς. | (4) "κἀπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ·" (904.) | σὺ δ', ὦ γραῦ, | (5) "παραλέλεξαι, κἀντέτριψαι | (6) "τῷ θανάτῳ μέλημα." | (ἀντ. α'.) (1) ΓΡ. "ἐκπέσοι σου τὸ τρῆμα, | (2) "τό τ' ἐπίκλιντρον ἀποβάλοιο, (907.) | (3) "βουλομένη σποδεῖσθαι, | (4) "κἀπὶ τῆς κλίνης ὄφιν εὔ- | (5) "ροις τε καὶ προσελκύσαιο, | (6) "βουλομένη φιλῆσαι." | στρ. β'. (1) NE. "αἶ αἶ, τί ποτε πείσομαι (911.) | (2) "οὐχ ἥκει μοὐταῖρος, | (3) "μόνη δ' αὐτοῦ λείπομ', ἡ | (4) "γάρ μοι μήτηρ ἄλλῃ" | βέβηκε· καί τοι τἄλλα γ' οὐ- | δὲν τὰ μετὰ ταῦτα δεῖ λέγειν. | (5) "ἀλλ', ὦ μαῖ', ἱκετεύομεν, κά- (915.) | (6) "λει τὸν ὀρθαγόραν, ὅπως | (7) "σαυτῆς ἂν κατόναι', ἀντιβολῶ σε." | (ἀντ. β'.) (1) ΓΡ. "ἤδη τὸν ἀπ' Ἰωνίας" | τρόπον, τάλαινα, κνησιᾷς, | δοκεῖς δέ μοι (920.) | καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους. | (5) "ἀλλ' οὐκ ἄν ποθ' ὑφαρπάσαιο | (6) "τἀμὰ παίγνια· τὴν δ' ἐμὴν | (7) "ὥραν οὐκ ἀπολεῖς, οὐδ' ἀπολήψει." Hermann. Elem. doctr. metr. p. 745. sq. Aliam viam iniit Reisig. i. p. 320.: ΝΕΑΝΙΣ. (στροφὴ α'.) μὴ φθόνει ταῖς νέαισι· (a.) | τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε (I.) | τοῖς ἁπαλοῖσι μηροῖς· (b.) | κἀπὶ τοῖς μήλοις ἐπαν- (c.) | θεῖ· σὺ δ' ὦ γραῦ παραλέλεξαι, κἀντέτριψαι, (II.) | τῷ θανάτῳ μέλημα. (d.) | ΓΡΑΥΣ. (ἀντιστροφὴ α'.) ἐκπέσοι σου τὸ τρῆμα, (a.) | τό τ' ἐπίκλιντρον ἀποβάλοις (III.) | βουλομένη σποδεῖσθαι, (b.) κἀπὶ τῆς κλίνης ὄφιν (c.) | εὕροις, καὶ προσελκύσαιο (IIII.) | βουλομένη φιλῆσαι. (d.) | ΝΕ. (στροφὴ β'.) αἶ, αἶ· τί ποτε πείσομαι; (A.) | οὐχ ἥκει μοὐταῖρος μόνη δ' αὐτοῦ λείπομ'· ἡ γάρ μοι μήτηρ ἄλλῃ (1.) βέβηκεν· ἀλλ' οὐδέν με ταῦτα δεῖ λέγειν. (B.) | ἀλλ', ὦ μαῖ', ἱκετεύομαι, κά- (C.) | λει τὸν Ὀρθαγόραν, οὔ- (2.) | τω σαυτῆς κατόναι', ἀντιβολῶ σε. (D.) | ΓΡΑΥΣ. (ἀντιστροφὴ β'.) ἤδη τὸν ἀπ' Ἰωνίας (A.) | τρόπον τάλαινα κνησιᾷς· (3.) | δοκεῖς δέ μοι καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους. (B.) | ἀλλ' οὐκ ἄν ποθ' ὑφαρπάσαιο (C.) | τἀμὰ παίγνια, τὴν δ' ἐμὴν (4.) | ὥραν οὐκ ἀπολεῖς, οὐδ' ἀπολήψει. (D.)

Quæ numeris Romanis in margine appositis notata sunt, ea libera esse vult responsione antistrophica. Dind.

900-5. Hic proodus, sequentiaque ad versum usque 917. sunt strophica, quæ sic in posterum legentur: ΝΕΑΝΙΣ. Μὴ φθόνει ταῖσιν νέαισι· Τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε (στροφὴ α'.) (*troch. dim.*) Τοῖς ἁπαλοῖσι μηροῖς, (*anacreont.*) Κἀπὶ τοῖς μήλοισιν ἐπανθεῖ· (*glycon. polysch. hypercat.*) Σὺ δέ γε παραλέλεξαι, (*troch. dim. brachycat.*) Τῷ θανάτῳ μέλημα. (*anacreont.*) Παραλέγομαι accipiendum sicut Polluc. ii. 35. et passim; cujus interpretamentum fuit καὶ ἀντιτέτριψαι, quod nunc corruptum legitur κἀντέτριψαι vocique genuinæ additur, quasi de fuco vel unguento ageretur. Habetur item ex interpretatione in vulgatis Σὺ δ', ὦ γραῦ, παραλέλεξαι, quod falsum versus arguit. Minores quasdam mutationes, metri causa factas, debitasque partim scriptis, neque hic neque in sequentibus commemorabo. ΓΡΑΥΣ. Ἐκπέσοι σου τὸ τρύπημα, (ἀντ. α'.) | Τό τ' ἐπίκλιντρον ἀποβάλοιο, | Βουλομένη σποδεῖσθαι, | Κἀπὶ τῆς κλίνης ὄφιν εὕροις | Καὶ προσελκύσαιο, | Βουλομένη φιλῆσαι. Invitis numeris vulgo τρῆμα legitur pro τρύπημα, et ἀποβάλοις. Haud raro verba activa et media confunduntur: cf. Brunck. ad 906. ΝΕΑΝΙΣ. Αἶ, αἶ, τί ποτε πείσομ'; οὐχ (στρ. β'.) (*antispast. dim. catal.*) Ἥκει, μόνη δὲ λείπομαι· (*iamb. dim.*) Ἡ γάρ μοι μήτηρ ἄλλῃ βέβηκε (*dochm.*) Καὶ τἄλλα μὲν οὐδέν μετά γε ταῦτα δεῖ λέγειν. (*iamb. senar.*) Ἀλλ', ὦ μαῖ ἱκετεύομαι, κά- (*glycon. hypercat.*) λει τὸν Ὀρθαγορίσκον, οὔ- (*glycon.*) τω σαυτῆς κατόναι', ἀντιβολῶ σε! (*choriamb. dim. hypercat. cum basi.*) Glossatoris

sunt verba μου 'ταῖρος, quæ leguntur in Ravennate post ἥκει 2. hujus strophæ versu: nam veteres editiones corrupte μου τοὗρος, Brunck., laterem lavans, μοι ταῦρος. Puella ellipsi pathetica, οὐχ ἥκει, ut solent amantes: Clinia Heautont. Terent. ii. 1.: 'Secundæ si de amore meo res mi essent, jamdudum, scio, Venisset; et mox item: Si nil mali esset, jam hic adesset.' Versui 3. quid responderit in antistropha, nescio; sed totus iste locus credere suadet, spurcitiem haud vulgarem sanctas nescio quas aures tam graviter offendisse, ut amovenda ex oculis Christianorum videretur. Ceterum ἀμέτρως exhiberi solet in sequentibus ἱκετεύω, pro eo quod dant Rav. et Junt., ἱκετεύομαι, quem Datismum puellæ indoctæ servandum puto tanquam χαρακτηριστικόν: nam alioqui facile neque improbabiliter refingi possit ἱκετεύομεν. Antistrophæ quæ supersunt, recte se habent in vulgatis, nisi quod verba Δοκεῖς—Λεσβίους uni versui includenda sunt, exemplo Juntinarum. Hotib.

900. ταῖσιν. Sic ob metrum scribendum: est enim hic versus etiam trochaicus. Vulgo ταῖσι. Brunck.

902. Mendose vulgo legitur τοῖς ἀπαλοῖς μηρίοις; in cod. μηροῖς. Versus est dimeter trochaicus. Brunck. qui edidit τοῖσιν ἀπαλοῖς μηρίοισι. Dind. Scripsi ταῖς pro vulgata, Monac. quoque libri scriptura, ταῖσι. Deinde μηροῖς ex Brunck. Ms. pro vulgato μηρίοις, quod etiam significatu ineptum est. Reisig. ἀπαλοῖς μηρίοισι Ms. Monac. Dobr.

904. Nihil omnino viderunt interpretes, neque Schol. neque Biset. Interpres Latinus hic, ut alibi, ineptissimus, et imperitus quam qui maxime: *Collige canos tuos, et te fuco linito:* quasi παραλέλεξαι sit προστακτικὸν, scilicet: quod, si quid aliud, et imperitum et ridiculum est. Schol. autem, πολιάς σου παραλέλεξαι, ἢ ἐπλέξω τὰς τρίχας, μίαν παρὰ μίαν. At Biset. Melius, inquit, scribere παραπέπλεξαι, videlicet τρίχας σου, etc. quemadmodum supra. Verum in his omnibus ὑγιὲς μηδέν. Sensus est festivissimus. Videbat illam in lectulo aniculam κνησιῶσαν, et unguentis delibutam; atque ipsam decumbere morti, id est, adeo decrepitam esse, ut in eo ipso lecto efferenda sit: quin et, inquit, ἐντέτριψαι μέλημα θανάτῳ, *uncta es, sed ut cadavera in rogum efferenda* solent. In hanc materiam (de lecto) aliquot Martialis epigrammata leguntur. Ceterum ne quis erret, non ex παραλέγομαι, sed παραλέχομαι natum est. Faber.

905. τῷ θανάτῳ μέλημα. Eleganter sic dicitur vetula, et jam decrepita mulier: quasi dicas, *cura et delicium mortis.* Nam puellæ dici solent μελήματα νεανιῶν, *curæ juvenum:* quo lepide allusit Aristoph. Kust. Sic infra 972. Adolescens ad Puellam: ὦ χρυσοδαίδαλον ἐμὸν μέλημα. Berg.

906. Anus istæ imprecationes subobscuræ sunt, quibus luminis adtulit quantum potuit Biset. Quemadmodum ille, per τὸ τρῆμα intelligo τὸ αἰδοῖον: hoc enim puellis etiam accidit, quarum labefactata valetudo. ἐπίκλιντρον pars est lecti, ad quam pulvinum ponebant sustinendo capiti, qua de re v. Salmas. ad H. A. p. 63. cetera sensu naturali accipio: *et anguem pro mentula in lecto reperias.* Brunck. σου. Typothetæ culpa apud Hermannum legitur τοῦ.——τρῆμα. Vel eugium, vel pars lecti: si prius, sensus erit (flaccescat et madescat;) non quemadmodum Biset. nam quod ait, nonnisi vetulis contingit; at quod dico ego etc. Si alterum; intellige eam lecti partem, per quam funiculi intendebantur. Unde Homero πολυτρήτοις λεχέεσσι, alicubi. Quanquam alii aliter; et nil affirmo. Faber. τρίμμα Scal. Bent.

907. ἐπίκλιντρον. Poll. inter ornamenta muliebria recenset; tamen aliud hic conjicio. Fuisse videlicet pulvinum aliquem, quo ad fulciendum corpus uterentur scortilla, vel etiam matronæ, quo benignius præberent. Faber. Citat Suid. v. ἐπίκλιντρον [et Zonar. i. p. 811.]. Kust. Antistrophæ α'. versus 2. licet accommodari strophæ possit mutando ἀποβάλοις in ἀποβάλοιο ex sententia Hotib. quale mendum in Scal. vetere libro versatur paullo post, ὑφαρπάσαις pro ὑφαρπάσαιο, tamen id ipsum noluisse videtur Aristoph. ne concinnitas in reliquis convelleretur: et ἀποβάλοις testatur Suid. quoque. Reisig.

909. ὄφιν. Adi locum Scal. ad Priapeia [p. 162. ed. Patav. 1664.], ubi de angue pro ea parte, quam non appello: sed anguis tum dicitur cum languet. Faber.

910. προσελκύσαιο. Perperam in Cod. προσελκύσαις. Literam σ ad hunc modum pingebant veteres C, inde contigit ut C et O sæpissime commutarentur. In Ran. 437. observavimus αἴροις pro αἴροιο: in Pl. 1140. ὑφέλοις pro ὑφέλοιο. Brunck. προσελκύσαι Ald. Bent.

911. πείσομαι. In Cod. πειράσομαι. Brunck. Οὐχ ἥκει μου τοὗρος. [Sic enim vulgo legebatur.] Hæreo hic. Scio quid sit, *ciere urinam* in his rebus; verum non placet. Olim putaveram legi

posse *ταῦρος*; verum nunc durum videtur. Quamobrem alii viderint. Faber. *τοῦρος.* Mallem *ταῦρος.* ut *οὐχ ἥκει μου ταῦρος* idem sit quod, *οἴκοι ἀταυρώτη διάγω τὸν βίον.* ut loquitur in Lys. 218. Berg. *οὐχ ἥκει μοι ταῦρος.* Inepte vulgo *οὐχ ἥκει μου τοῦρος,* quod Faber vertit, *non venit mihi urina.* Miseret me puellæ *δυσουρίᾳ* laborantis; nec tamen scio quid sit *τοῦρος*: saltem scripsisset *τοῦρον.* Quid in re venerea *ταῦρος* significet, ipse ostendit Comicus hoc versu, qui est in Lys. 217. *οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον.* Qui plura cupiet, Valck. consulat ad Ammon. p. 40. Brunck. *μοῦ 'ταιρος* (i. e. *ἕταιρος*) aut *μου ἕταιρος.* Est ex Eurip. proculdubio. Reisk. cujus præclaram emendationem confirmavit Cod. Rav. Dind. *τοῦρος* et ubique posthac personas om. spatiis tamen relictis. Dobr.

914. *καὶ τἄλλ' οὐδὲν μετὰ ταῦτα.* Hæc est scriptura Cod. In ed. B. Junt. additæ sunt duæ voces *δεῖ λέγειν*: in ceteris vero sic legitur hic versus: *καὶ τἄλλ' οὐδέν με ταῦτα δεῖ λέγειν.* Sincerum est *μετὰ ταῦτα,* quo admisso, duarum vocum additamentum sponte sua resecari se patitur. Brunck. Depravata esse verba *βέβηκε καὶ τἄλλ' οὐδὲν μετὰ ταῦτα δεῖ λέγειν.*, non metrum solum sed ipsa sententiæ obscuritas videtur convincere. Quænam enim sunt illa *alia* non digna commemoratu? Expuncto igitur *καὶ* post *βέβηκε,* et *τἄλλ'* in *ἀλλ'* mutato, *οὐδέν με ταῦτα* revocavi ex antiquis libris quibusdam [in his Ms. Monac.] jam supra laudatum, p. 223.: *βέβηκεν* autem posui ex Ms. Monac. Præterea retinui Fabri verborum *ὅπως σαυτῆς κατόναι'* emendationem, *οὕτω* [*οὕτως*] *σαυτῆς κατόναι',* probatam Brunck. Heindorf.que annotatione ad Horat. Sat., p. 331. Reisig. Ald *ἄλλη.* lege *ἄλλῃ* [ita Kust.]. Bent. *οὐδέν με ταῦτα* Ms. Monac. Dobr.

915. *ἱκετεύομαι* Ms. Monac. Dobr. Medium *ἱκετεύομαι* [Cod. Rav.] nolo vocari in controversiam. *ὠνομάζετο* Medium tuetur Erfurdt. cum Brunck. in Soph. Œd. Tyr., 1012.: et *ἱκετεύοντο* vero pro *ἱκέτευον* non improbavit Wessel. in Herodoti libro iii. p. 220. g. [c. 48, 15. Schw. at hujus loci nulla auctoritas.], quam rem a Schæf. accepi. Eurip. Herc. F., 1206., facilius assentirer Seidl., si voluisset *ἱκετεύομαι μὲν*—scribi: *ἱκετεύομεν μὲν*—ab eo propositum p. 364., de Vers. Dochm., meis quidem certe auribus parum placere fateor. [Propter sonum hoc nolim improbari. V. Æsch. Choephor. 848. Stanl. Antiphan. in Bekk. Anecd. i. 455, 1. Aristoph. vere, ut arbitror, restituit Erfurdt. Kœnigsb. Archiv. iii. p. 442. Dind.] Reisig.

916. *ὀρθαγόραν.* Mentulam arrectam, *cat — — dritto*: ab *ὀρθὸς* et *ἐγείρω.* Faber. Interpretatur Schol. *τὸ αἰδοῖον*: nescio quam bene. Nam apud Plat. in Protagora [p. 318. c. HSt. i. 1. p. 167. Bekk.] Orthagoras vocatur aliquis, qui optime tibia canebat. Tzetzes vero ad Lycophron. p. 94. hæc habet: *'Ορθάνης, δαίμων πριαπώδης παρὰ τῇ 'Αφροδίτῃ.* Hoc loco melius mihi videtur intelligere tibicinem illum celebrem. Palmer. Quasi dicat: *κάλει τινὰ, ὀρθὸν τὸ αἰδοῖον ἔχοντα.* Hoc videtur voluisse Schol., cum scribit: *'Ορθαγόραν δὲ, τὸ αἰδοῖον.* qui forte scripserat: *ὀρθὸν τὸ αἰδοῖον ἔχοντα.* aut simili modo. Berg. V. Hes. interpretes ad gl. *'Ορθάνης, ὀρθαγορίσκος.* Brunck. *οὕτως σαυτῆς κατόναι'.* Sic legendum est, quod vidit etiam Faber. Perperam vulgo *ὅπως.* In Thesm. 469. *οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων.* Brunck. Scal. *ὀρθραγόραν.* Bent. Hoc nomine Bacchum vocari putat Is. Voss. ad Pompon. Mel. ii. 2. Pors. *ὅπως* Ms. Monac. Dobr.

918. *τὸν ἀπὸ 'Ιωνίας τρόπον.* V. Adr. Jun. Adag. Cent. 1. 19. Kust.

919. *κνησιᾷς, pruris.* Ejusdem originis sunt *κατακέκνησμαι* et *κνησμὸς* in Pl. 973. Brunck.

920. *λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους.* Alludit ad fœditatem Lesbiam. (Tanta mihi prurigine videris correpta, et vel medium virum glubere, *tanta viri vorare,* possis.) Fortasse id etiam eo dictum est, quod eam divaricatis cruribus decumbentem videret. Faber. Pro *λειχάζειν κατὰ τοὺς Λεσβίους* i. e. *Λεσβιάζειν* propter primam literam λ. Berg. V. Vesp. 1346. et not. ad Ran. 1308. Brunck. Cf. Toup. Em. in Suid. t. ii. p. 168. sq. [et iii. p. 184.] Dind.

921. Scal. *ὑφαρπάσαις.* Bent.

924. Hunc versum et seq. vetulæ potius tribuerim. Berg. Eodem modo John Seager in Classical Journal, n. iii. p. 509. qui sequentia sic personis distinguit: Puella. *οὔκουν ἐπ' ἐκ. γε.* Anus. *καινόν γ'.* Puella. *ὦ σαπρὰ, οὐ δῆτα. τί γὰρ ἂν γραῦν καπρῶσάν τις λέγοι.—παράκυφ' ὥσπερ γαλῆ.* Lege *παράκυφθ' ὥσπερ γαλῆ. παράκυπτε.* Neque enim unquam, *ὡς ἐμ' εἰδέναι,* dictum est, aut *παράκυπον,* aut *παράκυπε,* unde fieri possit, *παράκυφ' ὥσπερ,* etc. Faber. *παράκυφον ὡς γαλῆ.* Mendose in impressis: *παράκυφ' ὥσπερ γαλῆ.* In Cod. et in ed. B. Junt. *παράκυφ' ὡς γαλῆ.* Inde facile fuit sinceram lectionem restituere. Brunck. Fabri *παράκυφθ',* Cod. Rav. confirmatum,

jure probat Reisig. i. p. 312. qui Brunck. scripturæ opponit, Atticos in vulgari sermone ὡς pro ὥσπερ non videri dixisse. Ms. Monac. apud Reisig. παράκυφφ' ὥσπερ. Dind. παράκυπτ' B. Bent. παράκυφφ' ὥσπερ γ. Ms. Monac. (ita enotatur.) Dobr.

925. V. elegantem notam Jer. Markland. ad Eurip. Suppl. 419. Pors.

926. Hunc versum Adolescentulæ potius tribuerim. Berg. οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν γε. Aliter, atque Schol., accipio. Quippe adolescentula dicit: *accedet ad te amator, antequam ad me? fortasse quidem, sed ut efferaris.* Puella respondet: *Mirum profecto quod siet, si adolescens mulier cum sim, ὦ σαπρὰ, ante te efferar.* Faber. *Imo ad auferendum aliquid veniet.* Schol. ὅτι τῶν γραϊδίων ἐκφέρουσι τὴν οὐσίαν οἱ ἐρώμενοι. Sicut in Plut. 1008. ubi cum vetula dixisset de Adolescente, qui ipsam lucri causa amare se simulabat, ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν αἰεὶ τὴν ἐμὴν, alter ἐπ' ἐκφορὰν inquit. Faber de elatione mortuorum accepit ἐκφορὰν hic in Eccl. neç male adeo. Berg. ἐκπεφόραν γε (sic) sive ἐπ' Ms. Monac. Dobr. Totum versum NE. tribuit Bent. et legit καὶ νῦν γ' [et sic Tyrwhitt.]. Dind.

927. Vulgo legitur: τί γὰρ ἂν γραῦς τάλαινά τις λέγοι; Frigidum est istud τάλαινα, quod nec genuinum esse videtur; illud enim non agnoscit Cod. in quo scriptum, τί γὰρ ἂν γραῦς μαινάς τις λέγοι; Mulierem libidine in furorem actam μαινάδα non raro appellant poëtæ. Sed etiamsi soccus appellationem hanc admitteret, metrum hic repugnat. καπρῶσα substitui e nostro, in Plut. 1024. ἀλλ' ἠπίστατο γραὸς καπρώσης τάφόδια κατεσθίειν. Brunck. Satis bene Rav. Τί γὰρ ἂν γραῖα [imo γραῖ] καινά τις λέγοι; sed τῷ τις adjuncto suo nomini scribendum est: τί γὰρ ἂν γραῖά τις καινὸν λέγοι; Nam quid novi dicat vetula? Sic irridetur anus propterea quod negaverat, novum se dixisse. Hotib. Ms. Monac. γρᾶ. Reisig. i. p. 91. τί γὰρ ἂν γραῖ' ἄρα καινά τις λέγοι; Dind.

928-30. Lege ἀλλὰ τί; Ἤγχουσα— —ΓΡ. τί μοί——NE. σὺ δὲ [ita Br.] mox Suid. Ἄγχουσα. Bent.

929. Citat Suid. v. ἔγχουσα [et Zonar. i. p. 29.]. Kust. μᾶλλον μᾶλλον—ψιμμύθιον Ms. Monac. Dobr.

931. ᾄδω πρὸς ἐμαυτήν. Ran. 53. ἀναγιγνώσκοντί μοι πρὸς ἐμαυτόν. Berg.

932. Γέρης. Debuit fuisse aliquis paulo grandior, et pauperculus. Faber. Loci hujus meminit Suid. v. Γέρης. Kust. γέρ. δὲ Suid. ed. Ms. γέρης. Pors.

933. δείξει γε καὶ σοί. B. Junta δόξει pro δείξει: vitiosior etiam in hac re Monac. Ms., δόξῃ: sed scribo: δείξει γε καὐτός. Reisig. i. p. xvi.

935. φίνυλλα Ms. Monac. Dobr.

937. πολύ σου μεῖζον φρονῶ. Arguta sententia. Adolescentula recedebat, ne videlicet illius δελεάσματι captus amator, qui ipsam ad fenestram vidisset, fores pultaret, et interim ex lege Senatus muliebris cogeretur cum vetula rem ante habere; quod consilium ubi persensit vetula, ait: Ego pariter consedo hic, ut me multo sapientiorem agnoscas quam sis. Aliter Schol. Faber.

938-45. Hos versus Herman. Elem. doctr. metr. p. 695. sic descripsit: εἴθ' ἐξῆν παρὰ τῇ νέᾳ καθεύδειν, | καὶ μηδὲν πρότερον διασποδῆσαι | ἀνάσιμον ἢ πρεσβύτερον. | οὐ γὰρ ἀνασχετὸν τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ. | οἰμώζων ἄρα, νὴ Δία, σποδήσεις. | οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν. | κατὰ τὸν νόμον ταῦτα ποιεῖν | ἔστι δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα. Dind.

938. et sqq. (σύστημα α'.) εἴθ' ἐξῆν παρὰ τῇ νέᾳ καθεύδειν, | καὶ μηδὲν πρότερον διασποδῆσ', ἧς | τό γε σίμον ᾖ πρεσβύτερον· (3) | ποῦ γὰρ ἀνασχετὸν τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ; | (σύστημα β'.) ΓΡ. σίμ' ὤζ' εἰ τραγονήδυα, σποδήσεις. | οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν (6) | κατὰ τὸν νόμον ταῦτα ποιεῖν | ἐστὶ δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα. V. 2. Vulgo διασποδῆσαι ἀνάσιμον ἤ. At in scoliis hujusmodi, ultimis syllabis non conceditur ἡ ἀδιαφορία nisi ad finem systematis. Rem illam comprobabo, cum Lyrica fragmenta attigero. Bene igitur Pors. ad Hec. 300. et Orest. 792. ed. 2dæ emendat ποῦ vice οὐ. Verum hæc sunt levia. Mentem Comici, non metra, nunc perscrutor. Exponitur a Suid. Ἀνάσιμον per ἄμορφον, hoc loco allegato. Bene quod ad sententiam, at secus quod ad vocis etymologiam. Etenim σίμος est proprie *planities lata et simul acclivis:* hinc usurpatur de nare pressa, de ventre non curvato, et de latere collis inclinati et plani: quo sensu proximo habet Comicus in Lys. 288. ubi apud Schol. citantur Noster in Babyloniis Μέσην ἔρειδε πρὸς τὸ σίμον et Πλάτων ἐν Νικαῖς (sic enim corrigit Elm. ad Ach. 377.) Τουτὶ προσαναβῆναι τὸ σίμον δεῖ· verum ibi σίμον significat *rem muliebrem:* quæ plana esse solet, teste Ovidio: 'Quam castigato planus sub pectore venter:' et sane cum illa significatione vocis σίμον bene convenit et ἔρειδε (v. Eccl. 616. et Thesm. 488.) et προσαναβῆναι. V. Piers. ad Mœr. p. 3. ubi grammatici advocant e Nostri Thesm. 2dis Ἀναβῆναι τὴν γυναῖκα

βούλομαι. Bene igitur me hic reposuisse arbitror *τὸ σίμον* in sensu eodem: nec male propter sententiæ nexum mutasse *οἰμώζων ἄρα νὴ δία* in *σίμ' ὄζ' εἰ τραγονήδυα*: etenim non gravius aliquid Venerem reprimere solet, quam malus odor; quo maxime eminet hircorum genus. Cf. Pac. 813. *τραγομάσχαλοι*: quam vocem plane factam, sicut *τραγόνηδυς*, exponunt Schol. per *δύσοσμοι*. Cf. quoque Ach. 852. *Ὄζων κακὸν τῶν μασχάλων πατρὸς τραγασαίου*: unde firmatur mea conjectura *ὄζ' εἰ* i. e. *εἰ ὄζει*: quod verbum egregie restituit Pors. ad Hom. Οδ. Ε. 455. Crateti apud Athen. p. 690. D. G. Burges. in Classical Journal, n. xxviii. p. 228. sq. *μέτρα τῶν σκολίων* [v. Hermann. de Metr. p. 416.]. Bent.

939. *ἀνασποδῆσαι* Suid. in *Ἀνάσιμον*. Bent. et Pors. *μηδέν*. Elm. in Mus. crit. Cantabrig. v. p. 44. corrigit: *μὴ 'δει*. Hanc conjecturam nuper repetiit ad Eurip. Med. p. 74. Dind.

940. *ἀνάσιμον*. V. Suid. h. v. Kust. *πρεσβύτερον*. Versus exposcit *πρεσβυτέραν*. Hotib. *πρεσβυτέραν* etiam Reisig. i. p. 193. Dind. V. ad Orest. 792. *ἀν' ἄσιμον* Ms. Monac. Dobr.

941. *οὐ*. Pors. ad Eurip. Hecub. 300. *ποῦ*, recte repugnante Reisig. i. p. 193. Dind.

943. *Χαριξένης*. Charixenam *εὐήθη καὶ μωρὰν γυναῖκα* fuisse testantur Schol. Allusum fortasse est ad *χάριν* et *ξένος*. *Non est quod hic quidpiam ad gratiam geri putes; omnia ad summum jus exiguntur.* Faber. Egregie ad hunc locum Etym. [367, 21.]: *Ἐπὶ Χαριξένης. αὐλητρὶς ἡ Χαριξένη ἀρχαία, καὶ ποιήτρια κρουμάτων· οἱ δὲ, μελοποιόν. Θεόπομπος Σειρῆσιν. Αὐλεῖ γὰρ σαπρὰ αὕτη γε κρουμάτια τὰ ἐπὶ Χαριξένης. Ἀριστοφάνης· οὐ τὰ κατὰ μισθὸν, ἀλλ' οἷον καὶ ἄλλα τινά.* Hæc ultima sunt corruptissima. Nam post vocem *Ἀριστοφάνης* subjecerat proculdubio Etym. locum hunc Aristoph. ex Eccl.: *οὐ γὰρ* etc. Sed his nescio quo casu ejectis, alia illuc intrusa fuerunt, quæ minime pertinent ad articulum ibi propositum, sed potius ad vocem *Ἐπίχειρα*, quæ apud Etym. proxime sequitur. Sed hæc obiter. Hes. [quem etiam Berg. et Brunck. laudant]: *Ἐπὶ Χαριξένης. ἐπὶ μωρίας ἡ Χαριξένη διεβεβόητο, ἀρχαία οὖσα. ἔνιοι δὲ καὶ ποιήτριαν αὐτὴν ἐρωτικῶν λέγουσιν. ἔστι δὲ καὶ παροιμία, οἷα τὰ ἐπὶ Χαριξένης.* Miror hæc loca non fuisse observata ab Erasmo, Junio, aliisque proverbiorum Græcorum compilatoribus. V. etiam Eustath. ad Il. B. p. 326. lin. penult. et Suid. v. *Χαριξένη*. Kust. *οὐδὲ γὰρ — τάδε γ'* Suid. Ms. *χαρίζ*. Pors.

945. Hic versus senarius est, cujus vulgo soluti sunt numeri: sic in impressis fertur: *ἐστὶ δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα*. In Cod. est *εἴπερ δημ—* et sensus et metrum *εἴγε* flagitant. Brunck. Recte Frac. *ἔστι δίκαιον*, ex lege versus dochmaici, qualis hic est. Hotib.

948. *ἔρχομαι ποθῶν πάλαι*. In Cod. *ποθῶν πάλιν*. Vulgo inversus est ordo vocum: *ἔρχομαι πάλαι ποθῶν*. Brunck.

951. Dele NE. (sic Brunck.) Bent.

952. *στρ*. 960. *ἀντιστρ*. *Δεῦρο*. Bent.

952-54. Strophica valde corrupta sunt: quæ sic constituenda videntur: *δεῦρο δή, δεῦρο δή*. | *φίλον ἐμὸν*, | *δεῦρό μοι πρόσελθε, καὶ ξύνευνος* | *τὴν εὐφρόνην φίλος ὅπως τήνδ' ἔσει*. Dubitari potest, an *φίλον ἐμὸν* et *δεῦρό μοι* rectius locum commutent, quia ita in antistropha pedes dispositi sunt. Hermann. Elem. doctr. metr. p. 202. Reisig. i. p. 322. hæc sic descripsit, ut ultimi *στρ*. *α'*. et *β'*. utrinque versus responsione liberi sint: (*στροφὴ α'*.) *δεῦρο δή, δεῦρο δή*, | *φίλον ἐμὸν*, *δεῦρό μοι* | *πρόσελθε καὶ ξύνευνος* | *τὴν εὐφρόνην* | *ὅπως ἔσει μοι*. (I.) | (*στροφὴ β'*.) *πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ* | *τῶνδε τῶν σῶν βοστρύχων*. | *ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος, ὅς με διακναίσας ἔχει*. (II.) | (*στροφὴ γ'*.) *μέθες—ἱκέσθαι*. NEANIAΣ. (*ἀντιστροφὴ α'*.) *δεῦρο δή, δεῦρο δή* | *καὶ σύ μοι καταδραμοῦ-* | *σα τὴν θύραν ἄνοιξον* | *τήνδ'· εἰ δὲ μή*, | *καταπεσὼν κείσομαι*. (III.) | (*ἀντιστροφὴ β'*.) *ὦ φίλον, ἀλλ' ἐν τῷ σῷ* | *βούλομαι κόλπῳ μεταπληκτίζεσθαι τῆς σῆς πυγῆς*. | *Κύπρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ*; (IV.) | (*ἀντιστροφὴ γ'*.) *μέθες—ἱκέσθαι*. Versibus 968-71. respondent 972-75. male distincti. 969. scribendum *ἐστὶν*, ut citat Reisig. i. p. 300. 974. *τε* post *τρυφῆς* addendum. Dind.

952-75. Legendum: *Δεῦρ'* —— *μοι* (*στρ*. *ά*.) (*cretic. tetram.*) *Πρόσελθε, καὶ ξύνευνος* (*anacreont.*) T. ε. δ. *ἔσει*! (*iamb. dim.*) *Πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ τωνδὶ* (*anapæst. dim.*) *Τῶν σῶν βοστρύχων* (*dochmius.*) *Ἄτοπος, ὅς μ' ἔχει διακναίσας*. (*glycon. hypercat.*) *Μέθες, ἱκνοῦμαί σ', Ἔρως*, (*cretic. dim.*) *Καὶ* —— *ἱκέσθαι*! (*troch. tetram. bachycat.*) NE. *Δεῦρο*———*καταδραμοῦ-* (*ἀντιστρ*. *α'*.) | *σα τὰν θύραν ἄνοιξον* | *Εἰ δὲ, καταπεπτὼς κείσομαι*, | *Φίλον*. *Ἀλλ' εἴσω πληκτίζεσθαι* | *Μετὰ τῆς σῆς πυγῆς*! etc. Vulgatæ: *τὴν θύρ. ἄν. τήνδ'· εἰ δὲ μή, καταπεσὼν κείσομαι*, versuum priore hypermetro, posteriore perverso: nam qui huic quidem respondet in stropha, manifesto iambi-

cus est dimeter. Εἰ δὲ ellipsi elegante dicitur pro εἰ δὲ μή: cf. Soph. Antig. 722. ed. Brunck. Rarius versuique congruens καταπεπτὼς formæ tritiori cessit. In sequentibus vulgo ita legitur: ἀλλ' ἐν τῷ σῷ βούλομαι κόλπῳ πληκτίζεσθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς. Corruptis ἐν σῷ, vel, quod pejus etiam, ἐν τῷ σῷ, adscriptum κόλπῳ, quomodo haud scio an nusquam loquantur in re simili probi scriptores, τῷ πληκτίζεσθαι vero non intellecto addidere βούλομαι. Μετὰ instrumentum indicat, ut sæpius, proindeque nihil absurdius quam ipsum juvenem velle πληκτίζεσθαι natibus non suis, sed puellæ. Imo, infinitivo posito pro imperativo, hæc jubetur illud facere, quo nihil opus esse conjugibus Romanis videbatur Lucretio de rerum nat. 4, 1271. Εἴσω, ut ἔνδον infra 1036. In antistropha 2. τέ post Τρυφῆς exciderat cum ruina versus. Καὶ ταῦτα μέντοι μετρίως γε πρὸς τὴν (στρ. β'.) (*asynart. ex 2 penthemimm. iamb.*) | Ἐμὴν—ἐστί· (*similis.*) | Σὺ δέ μοι, φίλτατον, ὦ ἱκετεύω, (*antispast. dim. hypercat.*) | Ἄνοιξον! ἀσπάζου με! (*anacreont.*) | Διά τοι σὲ πόνους ἔχω. (*anacreont. catal.*) (possunt et in unum conjungi duo anacreontei, sicut sæpius fit apud Pindarum, velut Nem. iii, 1. v, 1. viii, 1. epodi). Ὦ χρ. ἐ. μ. (ἀντιστρ. β'.) | Τῆς Κύπριδος ——— Μούσας, | Χαρ. θρ., Τρυφῆς τε πρόσωπον, etc. HOTIB.

952. et sqq. (στρ. α'.) δεῦρο δὴ δεῦρο δὴ δεῦρό μοι φί- | λον ἐμὸν | πρόσελθε, καὶ ξύνευνος | τὴν εὐφρόνην | (ἀντιστρ. α') δεῦρο δὴ δεῦρο δὴ καὶ σύ μοι καταδραμοῦ- | σα τὴν θύραν ἄνοιξον | τήνδ'· εἰ δὲ μή, | ὅπως εἴσει· δονεῖ | πάνυ γάρ τις ἔρως (5) | βοστρύχων τῶν σῶν | τῶνδ'· ἔγκειται δ' ἄτοπός | μοι πόθος, καὶ διακναί- | σας ἕλκει με· μέθες, ἱκνοῦ- | μαί σ', Ἔρως, καὶ ποίη- (10) | σον τήνδ' ἐς εὐνὴν τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι. | καταπεσὼν κείσομαι, (15) | φίλον· ἀλλ' ἐνὶ σοὶ | βούλομαι κόλπῳ | πληκτίζεσθαι μετὰ τῆς | σῆς σπαθῆς· Κύπρι, τί μ' ἐκ- | μαίνεις τῇδε μέθες, ἱκνοῦ- (20) | μαι σ', Ἔρως, καὶ ποίη- | σον τήνδ' ἐς εὐνὴν τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι. | (στρ. β'.) καὶ ταῦτα μέντοι μετρίως (23) | πρὸς τὴν ἐμὴν ἀνάγκην | εἰρήμεν' ἐστίν· σὺ δ' ἐμοὶ | φίλτατον ὦ ἱκετεύω | ἄνοιξον· ἀσπάζου με· | διά τοι σὲ πόνους ἔχω. (28) | (ἀντιστρ. β'.) ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν (29) | μέλημα Κύπριδος ἔρνος, | μέλιττα μούσης, Χαρίτων | θρέμμα, Τρυφῆς πρόσωπον, | ἄνοιξον, ἀσπάζου με· | διά τοι σε πόνους ἔχω. (34.) Inter hæc vocum sedes paulum mutavi, quo metra melius convenirent. V. 3. Pro εὐφροσύνην recte Berg. εὐφρόνην. quocum facit Ms. et sic Bent. mox vice ἴσει Faber recte εἴσει; cf. Hom. Ιλ. Α. 243. ἧς οὔτοι χάριν οἶδε. V. 9. Vulgo ἔχειν. Dedi ἕλκειν. Cf. Theocr. xi. 17. Ἴυγξ ἕλκε τυ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. Sic et Ovid. 'Natale solum dulcedine captos Ducit:' et Horat. 'Quo me, Bacche, rapis tui Plenum.' V. 19. πυγῆς ineptum esse vidit et Hotib. qui bene monet nihil posse *absurdius quam ipsum juvenem velle* πληκτίζεσθαι *natibus puellæ*. Reposui igitur σπαθῆς. Hes. Σπαθητὸν γυναικεῖον. lege Σπαθὴ, τὸ γυναικεῖον. Hinc intelligas jocum in Nub. 55. ὦ γύναι λίαν σπαθᾷς. *O mulier valde percussione uteris*. V. 20. Vulgo ἐπὶ ταύτῃ. At ἐπὶ est interpolata lectio et ταύτῃ corrupta pro τῇδε: v. Pors. ad Phœn. 1597. V. 29. Ita Suid. in Δαιδαλόχειρ et Θρύψις. G. BURGES. in Classical Journal No. xxviii. p. 229, 230.

952. φίλον ἐμόν. Cod. φίλον ἐμοί. BRUNCK.

954. Lege εὐφρόνην. Faber εἴσει. BENT. τὴν εὐφροσύνην. Ita omnes quas vidi: legendum censeo τὴν εὐφρόνην, id est, *noctem*. BERG. τὴν εὐφρόνην. Sic Cod. Inepte vulgo τὴν εὐφροσύνην. BRUNCK. τὴν εὐφρόνην etiam Dawes. Misc. p. 311. (553. Kidd.) Bent. ap. Kidd. Toup. Em. in Suid. t. iii. p. 187. et Reisk. DIND. ἴσει. Verti quasi fuisset scriptum εἴσῃ, vel Attice εἴσει. FABER. Citat Suid. v. βόστρυχος, et v. δονεῖται. KUST.

955. τῶν σῶν om. Suid. edd. Med. Ald. Ms. vv. βόστρυχος. δονεῖται. τῶνδε om. ed. Kust. v. βόστρυχος. [non in v. δον. DOBR.] PORS.

956-7. Suid. ἀτοπίας. διακναιόμενος. PORS.

960. Observent hic studiosi canticum κωμαστικόν. FABER. Est carmen παρακλαυσίθυρον, ut Græci vocant: sive carmen, quod amantes pro foribus amicarum canere solebant, intromitti ab illis cupientes. Tale carmen etiam legitur apud Theocr. Idyll. iii. Plaut. Curcul. i. 2, 60 sqq. Propert. i. 16, 17. sqq. Tibull. i. 2, 9 sqq. Ovid. 1. Amor. El. vi. et alios. KUST.

962. καταπεσὼν κείσομαι. Sic ap. Theocr. iii. 53. caprarius ad antrum Amarylidis absoluto carmine παρακλαυσιθύρῳ, inquit: κεισεῦμαι δὲ πεσών. Huc spectat illud Horat. lib. iii. Od. x. Ovid. lib. iii. de Art. Amandi v. 581. 'Ante fores jaceat' etc. Sed quid adtinet in re obvia et clara plura loca congerere? KUST. Abresch. Lectt. Aristænet. p. 204. citat Reisig. DIND.

963. ἐν τῷ σῷ. Sic Cod. Vulgo arti-

culus omissus. Brunck. Fro. φλιᾶν: (sed) v. 952. Bent.

964. πληκτίζεσθαι. [Dele τῆς. Bent.] Ait se lasciva manu nates illius pulsare velle: metaphora ab aliis instrumentis, quæ plectro pulsantur. Apud Hes. exponitur ὑβρίζειν; ita et ὑβριστὴς vox est amatoria. Faber.

966. Ald. et Gry. τήνδ' [immo Ald. τὴν, ἐγείνην, sic.] Frob. τόνδ' [at Kust. τήνδ'.] Bent. πόησον Ms. Monac. Dobr.

971. ἀσπάζου με. Sic bene Cod. Vulgo ἀσπάζου τε. V. infra 975. Brunck. ἀσπάζου με· διά σε Suid. v. ἀσπάζου, sed διά τοι ed. Med. Pors. ἅ τε Ms. Monac. Dobr.

972. χρυσοδαίδαλον. Intellige κειμήλιον πεποικιλμένον, vel παίγνιον, sed ludicrum, quod puellulis dabatur, nugamenta amatoria. Faber. Me imprudente et invito hoc remansit. Legendum χρυσοδαίδαλτον, ut recte edidit B. Junta, quam scripturam adfirmat Suid. in δαίδαλον, ubi hunc locum profert. Mendose in Aldi ed. excusum χρυσοδαίδαλμον. Eurip. Iphig. A. 219. καλλίστους εἰδόμαν [l. ἰδόμαν] χρυσοδαιδάλτους στομίοισι πώλους. Metri lex omnino hic requirit χρυσοδαίδαλτον. Versus est antispasticus trimeter catal. seu hendecasyllabus phalæcius, qui in secundo pede titubaret, si legeretur χρυσοδαίδαλον. Sic eum dimetiri oportet: ω χρυσοδαι | δαλτον εμον | μελημα. Pes secundus est choriambus, qui antispasto ἰσόχρονος est, quemque hoc metrum admittit. δαλον εμον quinque tantum constat temporibus, ac proinde metrum pessumdat. Brunck. Ald. χρυσοδαίδαλμον: alii —δαλον Suid. —δαλτον in Δαιδαλόχειρ et Θρύψις. Julian. Epist. xviii. ἵνα σὲ τὸ μέλημα τοὐμὸν, ὥς φησιν Σαπφὼ, περιπτύξωμαι. Bent.

973. Suid. in Θρύψις et Χαρίτων habet θρύμμα. recte, etsi neget Kust. [atqui probat Kust. in Not.] Bent. Κύπριδος ἔρνος—Χαρίτων θρέμμα. Videtur imitatus Ibycum, cujus fragmentum extat ap. Athen. p. 564. Εὐρύαλε γλαυκέων Χαρίτων θάλλος καλλικόμων (ἐμὸν) μελέδημα, σὲ μὲν Κύπρις ἅ τ' ἀγανοβλέφαρος Πειθὼ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν. Quod Ibycus θάλλος, id noster ἔρνος dixit. Berg.

974. θρέμμα. Quamvis lectionem ferri posse non negem: magis tamen placet θρύμμα, quod habet Suid. v. θρύψις, et v. Χαρίτων, ubi locus hic adducitur. θρύμμα autem significat delicium, a θρύπτεσθαι: cujus originis et significationis etiam est τρύφημα; qua voce usus est Eurip. Iphig. in Aul. 1050. ubi Ganymedem τρύφημα λέκτρων vocat. Kust.

976. πόθεν. Id est, minime, vel nequaquam. Habet enim particula hæc aliquando vim negandi; ut apud Nostrum in Ran. 968. et in hac ipsa fabula 130. 389. et passim alibi. Kust. Vesp. 1147. Eurip. Alcest. 95. Androm. 84. Electr. 657. addit Berg. Dind. τί κύπτεις; Corrige typothetæ errorem [κύπτεις.] πόθεν; V. ad Ran. 1455. Brunck.

978. τοῦ δὲ σὺ δεόμενος. In Cod. et in ed. B. Juntæ, τοῦ δὲ δεόμενος. Vulgo τοῦ δαὶ δεόμενος. Brunck. δᾷδ' ἔχων. Ut qui comissatum eunt. Supra 692. τὴν δᾷδα λαβόν ubi v. not. Berg. Erat κωμάζοντος ἀνδρὸς τὴν δᾷδα φέρειν. Quamobrem non abs re vetula subjicit, τοῦ δαὶ etc. Faber.

979. Bene et argute. Ἀναφλ. ἀνὴρ est vir ex Demo seu populo Attico, cui nomen Ἀνάφλυστον, eratque tribus Antiochidos. Et quia ἀναφλᾶν significat masturbari, ideo dicit quærere se virum aliquem Ἀναφλύστιον, eam qui subagitet; quod valde amarulentum est: quippe si sit masturbator, maligne, instrenueque agitabit; ut qui artifice manu malit uti, quam in pantices putridas et σαπρὰς se immergere; quod quid esset aliud, quam Mortua quin etiam jungebat corpora vivis Corporibus? Faber. Ἀναφλύστιον. A pago Attico. Sed alludit ad ἀναφλᾶν. Sicut etiam in Ran. 426. Σεβῖνον, ὅστις ἐστὶν Ἀναφλύστιος. ubi etiam ad verbum βινεῖν alluditur. V. ibi not. Berg. V. ad Ran. 426. Brunck.

980. αὐτήν σε κινοῦνθ'. Sic Cod. Vulgo βινοῦνθ', quod perinde est. V. supra ad 468. Brunck. Junt. αὐτόν σε β. Reponam οὐ τόν σε β., quod lepidius. Hotib. Comparato versu ex Ranis Reisig. i. p. xiii. veram scripturam restituisse videtur: οὐ τὸν Σεβῖνον. Dind. αὐτόν σε βινουᾶνθ' (sic) Ms. Monac. Dobr.

981. ἥν τε βούλῃ etc. Subaudi, quod tacet vetula, ἐμὲ βινήσεις εὖ κινδυνεύω. Faber.

982. —τέστεις Ms. Monac. Dobr.

983. τὰς ὑ. εἰσάγομεν. Bene hic Schol.; ea legito; metaphora perpetua a causis judicandis. Ita Latini loquuntur ut Græci. Plin. l. vi. (v. Epist.) 'Tertio die inducta cognitio Julii Tyronis.' Ibi 'cognitio' verbum juridicum est. Faber. ἐσαῦτις. Recte pars vett. edd. εἰσαῦθις. Cf. Schæf. in ind. in Bos. Ell. p. 866. Dind. εἰσαῦθις Ms. Monac. Dobr.

984. τὰς ἐντὸς εἴκοσιν γὰρ εἰσάγομεν. Allegorice. Loquitur enim quasi

de litibus forensibus, et intelligit ætates mulierum. Hoc Schol. breviter: ἀπὸ τῶν δικῶν. ἔλεγον γὰρ ἀεί· τὰ πρὸ τόσων ἐτῶν διαιτάζομεν. Nempe quum Athenis non tantum lites domesticæ, sive ipsorum Atheniensium, dijudicarentur, verum etiam exterorum, quicunque Atheniensium imperio erant subjecti, ita obruebantur multitudine negotiorum, ut uno tempore non possent omnes lites cognoscere, sed multas differrent in aliud tempus, deinde in aliud. Berg.

985. ἐπὶ τῆς πρότερον ἀρχῆς. Sic Cod. Vulgo προτέρας. Brunck. Γλύκων. [Male pro nomine proprio habetur. Ruhnk. ad Tim. p. 132.] Fuit hic insigni fatuitate nobilis; unde Hes. εὐήθης. Faber. Ὑποκοριστικὸν, ut infra 1050. [1108.] ὦ μαλακίων. Berg. γε om. Ms. Monac. Dobr.

986. Schol. ἔπαιζε δὲ παιτοῖς παρὰ τὸ παίειν. Brunck. ad 987. Pors.

987. κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον. Sic optime Cod. In impressis ἐν Παιτοῖς. Vetus est menda, cujus hæc fertur in Schol. interpretatio: Παιτοί. ἔθνος μέν ἐστι Θρᾳκικόν. ἔπαιζε δὲ Παιτοῖς, παρὰ τὸ παίειν. Sic Schol. legendum videtur: sed totum ineptum est. De *calculorum*, seu *latrunum*, quos Græci πεσσὰ, πεττοὺς vocant, ludo, seu de πεττείᾳ videndus Jo. Meurs. in *Græcia ludibunda*. πεττείαν cum κυβείᾳ aliquoties confudisse Grammaticos vere observat, quod etiam auctori Etym. M. contigit, cujus notam hic adponam, non prout vulgo fertur, sed suppletam ex *Ori Thebani* Etym. Ms. ad quod vulgatum contulit familiaris meus, atque in Regia Academia socius, eruditissimus Larcher. qui mihi observationes suas in Etym. M. dedit, iisque, pro eo quo me amplectitur amore, ut tanquam meis uterer permisit: quas si, ut fert animus, cum eruditis aliquando communicavero, πλὴν γ' ἑνὸς ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι. [V. Mem. de l'Acad. des Inscr. et B. l. t. xlvii.] Scilicet gratum id non accidet nupero commentatori, qui Soph. illotis manibus attrectavit: hujus ineptias bene multas in Observationibus illis confutat optimus Larcher. En autem locum Etym. Πεσσοί, βόλια κυβιστῶν, πεσσὰ, ὁμωνύμως ἥ τε γραμμὴ, καὶ ὁ ψῆφος, [ὁ ψῆφος etiam Etym. M. Cf. Poppo Obss. in Thucyd. p. 246. Laurent. Lydus de magistr. R. R. p. 14. ψήφοις οἰκείοις. Editor e conjectura ψ. οἰκείαις. Compares ὁ βῶλος. Dind.] πέντε δὲ ἦσαν, οἷς ἐχρῶντο, κατὰ Σοφοκλέα. [Naupl. fr. vi:] καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα, καὶ κύβων βολαί. καὶ τάχα ἡ πεττεία, οἱονεὶ πεντεία τις οὖσα. ἐπὶ δὲ τῶν πέντε γραμμῶν τὰς ψήφους ἐτίθεσαν, ὧν ἡ μέση Γραμμὴ Ἱερὰ ἐκαλεῖτο. εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης, ὡς εἴρηται ἐν ἡρωϊκῷ στίχῳ παλαιῷ γραμμάτων τριάκοντα ἕξ, πρὸς τοὺς τύπους οὓς ἔχει τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον· εὗρε σοφὸς λιμοῦ με παραφασίην Παλαμήδης. ἔστι πέτω, ὃ σημαίνει τὸ καταπίπτω· ὁ μέλλων πέσω. ἐξ αὐτοῦ ὄνομα πεσσὸς, ὁ πίπτων ἐν τῷ βάλλεσθαι, καὶ τροπῇ, πεττός. καὶ πεττεύειν, τὸ μεταφέρειν τὴν ψῆφον· ἀπὸ τῶν πεττῶν, τουτέστι τῶν κύβων. πεττεύειν δὲ καὶ τὸ ταβλίζειν. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ πεττὸς, πεττεύω· δηλοῖ δὲ τὸ μετατιθέναι τὴν ψῆφον, καὶ παίζειν. Si in abaco quadrilatero, qualia sunt nostra ζατρίκια, (Gallicum nomen *trictrac* a Græco barbaro ζατρίκιον originem ducere videtur.) quinque lineas transversas, totidemque perpendiculares ducas, areolæ efficientur xxxvi. quot numero sunt literæ in illo heroico versu. Etym. errores, de calculorum jactu, tanquam si tesseræ aut tali essent, loquentis, ostendit Meurs. Cf. Salmas. ad H. A. p. 459 seqq. Brunck. παιτοῖς bis Ms. Monac. Dobr.

988. Hic versus in Cod. omissus. ratio ob oculos posita. Brunck. Lege οὐδ' ἐδείπνεις. Bent.

989. Lege οὐδ' οὐδ' [cf. 998. ubi οὐδ' bis Ald.] Bent. τὴν δέ δί μοι (sic) Ms. Monac. Dobr.

991. Sensus est: Si quidem pollinarium aut aliquid ad eum modum vellem mutuo sumere, mihi ad te veniendum esset; verum quod nunc quærito, apud te aut in te non est: formosam enim puellam aliquam cupio: at tu nil nisi senium es, et tabum pus et venenum. Forte et aliter, si illius vetulæ uterum cum κρησέρᾳ comparet; sed hæc jam nimia sunt, et vetularum tædet. Alio igitur. Faber. κρησέραν. Alludit ad antecedens κρούειν, ut et Biset. videtur. Forte κρησέραν vocat vetulam eadem ratione, qua Hyperboli matrem cum τηλίᾳ dicitur comparasse Eupolis ap. Schol. ad Plut. 1038. quandoque autem istæ duæ voces idem significant. Berg.

993. θύραισι. Cod. θύρησι. Brunck. Ald. πρός γε. Bent. θύραισι — πρός γε Ms. Monac. Dobr.

994. Lege μέλ' ὀρρωδῶ. Bent. ὦ μέλ'. Sic recte Cod. Perperam vulgo ὦ μελέ. V. not. ad Lys. 56. [Cf. Buttm. Gr. i. p. 223.] Brunck. μέλε' Ms. Monac. Dobr.

995. τὸν τῶν γραφέων ἄριστον — ληκύθους. Εἰρωνεία. Pictores enim illi, quorum opera ad eam rem utebantur, ex diobolaribus erant, non autem Protogenes

aliquis, Timantes, Apelles, etc. Quod autem lecythi mortuis appingerentur, aliunde ex Aristoph. innotuit. Lepide Aristoph. qui vetulæ tamen amatorem dedit; quippe quæ sapienter et feliciter amaret; amatorem eum habens, qui ipsi lecythum ubi primum morte solveretur, posset pingere. Faber. τὰς ληκύθους. Ampullæ mortuis apponebantur: supra 537. Forte picturis quibusdam ornabantur istæ ampullæ. Aut etiam in monumentis pingebantur; ut Schol. τοιαῦτα γάρ τινα ἐν τοῖς μνήμασιν ἔγραφον. Jocatur autem in vetulam, quæ morti vicina amori det operam. Berg. Et textum et Schol. in suam farraginem transtulit Suid. v. γραφεὺς, ut observavit Toup. in Suid. i. p. 82. τοὺς λ. Suid. Ms. v. ληκ. sed contra ipsius propositum. Pors.

998. ἐγώ σε. *Relinquere decrevi*, vel ut Schol. (quod tamen minus probo) βούλομαί σ' ἀπιέναι ἐπὶ τὸν θάνατον. Faber. οἶδ', οἶδ' ὅ τι βούλει. Sic recte Cod. et edd. primariæ. Perperam in recentioribus alterum οἶδ' omissum, cum versus labe. Sic sæpe peccatum fuit. V. ad Lys. 524. 831. Thesm. 630. 689. 768. 1194. 1226. Ran. 1001. Brunck. καὶ γὰρ ἐγώ σε. Elm. ad Ach. 127. p. 118. malit καί σ' ἔγωγε. Dind. Recte Ald. οἶδ' οἶδ' ὅτι βούλει. Pors.

999. ἥ μ' ἔλαχεν. Sic ob metrum scribi debuit. Perperam vulgo ἔλαχε. Brunck. ἔλαχε Ms. Monac. Dobr.

1000. μὴ 'γώ σ' ἀφήσω. Vetans μὴ positum est hic pro negante οὐ, quod non fert harum particularum indoles. Infra 1075. recte legitur, ἀλλ' οὐκ ἀφήσω σ' οὐδέποτ'. Rursus 1085. ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'. Sic Ran. 513. οὐ γάρ σ' ἀφήσω. Et sic semper in simili formula. Alter tamen succurrit locus, ubi itidem μὴ pro οὐ positum: est in Lys. 917. μὰ τὸν 'Απόλλω, μή σ' ἐγώ, καίπερ τοιοῦτον ὄντα, κατακλινῶ χαμαί. Sed et ille locus et hic depravatus est. Scribendum in Lys. μὰ τὸν 'Απόλλω, οὐ μή σ' ἐγώ—. Sic Ran. 508. μὰ τὸν 'Απόλλω, οὐ μή σ' ἐγὼ περιόψομ' ἀπελθόντ' — Hic vero οὐ μή σ' ἀφήσω. Quis enim desiderare possit inutile pronomen ἐγώ? at μή σ' ἀφήσω, pro οὔ σ' ἀφήσω, vix me continere queo, quin solœcum esse pronuntiem. Brunck. μὴ 'γώ σ' ἀφήσω præmissa jurandi formula et comparato Av. 195. defendit Reisig. i. p. 106. Dind.

1002. Studiosi observent κρεάγραν in significatu alieniore sumi, videlicet pro unco, non quo carnes ex aheno extrahimus, sed quo urnas aut cados puteo aut fonte exhaustos retrahimus. Faber. τί δῆτα κρεάγρας. Versum hunc et duos sequentes citat Suid. v. κρεάγρα. Kust. ὠνοίμεθ' ἂν Suid. Ms. (in ἐξὼν, ut videtur, ubi οὐ etiam ed. Med.) sed ὠ in κρεαγρ. Pors. ὠνήμεθ' Ms. Monac. Dobr.

1003. γρᾴδιον Suid. in 'Εξὼν et Κρεάγρα [sic semper Bent.] Bent. ἐξὸν καθέντα. Suid. sic bis. [in ἐξὸν et κρεαγ.] Pors.

1004. ἐκ τῶν φρεάτων. Quum apud Homerum aliosque poëtas legere meminissem φρέατα correpta media, mendum hic subesse primo arbitratus fueram, excudique feceram ἐκ τῶν γε φρεάτων. Postea vero intellexi perperam me istud γε infersisse, quod eo abire jussi, unde malum intulerat pedem. Atticis poëtis media in φρέατος longa est, ut in κόβαλος, φλύαρος infinitisque aliis, quod ostendit dimeter hic trochaicus in Pace 578.: τῷ φρέατι τῶν τ' ἐλαῶν. Brunck. Cf. Athenæi Alexin iii. 36. p. 123. f. Strattin 124. d. Apollodorum 125. a. [ubi α in φρέατος et φρέατι producitur. De Strattidis loco v. Pors. Advss. p. 68. sive ad Aristoph. Av. 765. Cf. virum de his literis optime meritum Ed. Maltby Thes. Prosod. pp. lxxx. 1051. Dobr.] Pors.

1005. Lege ὦ 'τᾶν. Bent.

1006. εἰ μὴ τῶν ἐμῶν τὴν πεντακοσιοστὴν κατέθηκας τῇ πόλει. Locus hic proculdubio corruptus est, quod ostendit sententiæ absurditas. Quis enim unquam audivit de civitate quempiam bene mereri et honoris commodive aliquid præ aliis adipisci, quod de aliorum bonis in commune quicquam contulerit: immo de suis contulisse eum oportuit. Est igitur istud ἐμῶν librarii ineptiæ imputandum. Quid reponendum esset, non mihi succurrerat; sed bona fortuna, postquam jam typis descripta erat hæc fabula, opem mihi et Comico tulit vir ingenii et doctrinæ laudibus celebratissimus T. Tyrwhitt, cujus erga me benevolentiam et studium sæpe expertus sum. Is literis ad me datis ultro mecum conjecturam communicavit eo probabiliorem, quod lenissima medicina, ἐτῶν pro ἐμῶν scribendo, lepidam et facetam Comico sententiam reddit. [Imo absurdam. V. Boeckh. Staatsh. der Athener. t. ii. p. 56. Dind.] Hoc in versione expressi, et dignum censeo, quod in textu reponatur. Brunck. μοστὴν—ἐμῶν Ms. Monac. Dobr.

1008. δεῖ γε μέντοι. ὡς ἐγὼ— Hiatus non admittendus. Legam: μέντ' ἔλως ἐγὼ etc.: sane ego etc. Hotib. Tres Junt. δεῖ γε μέντοι γ'. Hinc Reisig. i. p. 295. δεῖ γε μέντοι σ'. Dind. Re-

pene ex ed. Ald. δεῖ σε. Pors. δεῖ μ' ὡς Ms. Monac. Dobr.

1011. Elm. ad Ach. 127. p. 118. οὐδέποτέ γε. νὴ Δία. Dind.

1013. καθ' ὅ σε. Sic emendate scriptum in Cod. Aliæ editiones καθόσε, aliæ καθό σε habent. Itane socordes fuisse homines, ut tam apertas mendas non viderent! Brunck.

1015. ἔδοξε ταῖς γυναιξίν. Ita quippe ψηφίσματα incipiebant. Exempla ex Demosth. et aliis. Faber.

1016. Nota comice dictum: μὴ σποδεῖν αὐτὴν, πρὶν ἂν πρῶτον προκρούσῃ τὴν γραῦν. Quippe tria dixit, cum interim vel unum satis esse potuerit. πρὶν, πρῶτον, προκρ. Faber. ἐπιθυμεῖν Ms. Monac. Dobr.

1017. θελήσῃ Ms. Monac. Dobr.

1017-18. Hinc vindicari potest προέγραψα πρῶτον Thucyd. i. 23. quod in textum recipi debuerat. Pors.

1020. ἀνατί. Alias etiam scribitur ἀνατεί, i. e. *impune, absque damno:* ab ἄτη. V. Magnum H. Vales. ad Harpocr. v. ἀνατεί. Kust. Eurip. in Med. 1357. ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός. ubi Schol. ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης. γράφεται δὲ καὶ, ἀνατὶ, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀντιγόνῃ. Istud tamen Schol. non invenio in prima ed. Schol. in Eurip. Locus autem ille Soph. videtur iste esse Antig. 491. quamvis ἀνατεὶ ibi etiam hodie legatur. Occurrit et ἄνατος apud eundem Œd. Colon. 780. ubi Schol.: ἀντὶ τοῦ ἀβλαβὴς, ἢ ἀναίτιος. Et apud Æsch. Suppl. 361. ἄνατον πρᾶγμα. et mox ibid. ἄνατον φυγὰν, ut inferius 415. ἄνατα ταῦτα. Occurrit et adverbium ἀνατεὶ apud eundem in Eumen. 59. et ibid. 75. Berg. ἀνατεί. Perperam vulgo ἀνατὶ, [ἀνατὶ retineri et ubique sic scribi vult Blomfield. l. l. Dind.] forma insolita. Soph. Antig. 485. Eur. Med. 1357. ἀνατεί. Brunck. Alia hujus adverbii exempla vide in aureo Ruhnk. commentario ad Tim. Lex. [p. 31.] Id. πατταλου. [Mentulam verti e sensu scilicet . . *Ruber porrectus ab inguine palus.* Et alibi sæpe. Faber.] Lys. 1119. ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε. πάσσαλος eadem, quod hic adhibetur, significatione occurrit in Automedontis Epigr. iii. Id. ἀνατὶ Ms. Monac. Dobr.

1021. Servari venustas Latine non potest. Quis fuerit Procrustes, notius est ex fabulatoribus, quam ut hic exponi necesse sit. Faber. Quia bis dixerat προκρούειν. Fuit autem Procrustes latro aliquis. Berg. Προκρούστης. Faceta paronomasia e verbo προκρούειν, quod bis occurrit in superiore decreto. Fuit autem Προκρούστης latro, non *aliquis,* sed insignis, e Thesei historia notissimus. V. Plutarch. in Thes. p. 9. ed. Bryani. Ovid. Metam. vii. 438. ubi egregia Thesei facinora recenset: 'Vidit et immitem Cephisias ora Procrusten.' Brunck.

1024. ἐλθόντες [sic Ald. ἐλθόν τις B. Junt.]. Restitue, ut ed. quædam habent, ἐλθών τις. Nam germana lectio est. Faber. Frob. ἐλθόντες: lege ἐλθών τις ut Gry. Bent. ἐλθών τις. ἐλθόντες Ms. Monac. Dobr.

1025. ὑπὲρ μέδιμνον ἔστ' ἀνήρ. Locum hunc bene explicat Schol. vetus. Cui addendus est Harpocr. qui in serie sua hæc habet: ὅτι παιδὶ καὶ γυναικὶ οὐκ ἐξῆν συμβάλλειν. πέρα μεδίμνου κριθῶν. Ejusdem legis meminit Dio Chrysost. Orat. 73. p. 638. d. [t. ii. p. 397. Reisk.] V. etiam Suid. v. ὅτι, et Meurs. Lectt. Attic. l. ii. c. 4. [et Thom. Att. ii. c. 9.] Kust. Quod alias mulieribus et pueris erat interdictum ultra medimnum hordei non inire contractum: id jam inverso reip. statu et mulieribus dominantibus, est interdictum viris. Isæus de Hær. Arist. [p. 259.] ὁ γὰρ νόμος διαῤῥήδην κωλύει παιδὶ μὴ ἐξεῖναι συμβάλλειν, μηδὲ γυναικὶ, πέρα μεδίμνου κριθῶν. Berg.

1026. Satis explicat Schol. quid sit ἐξωμοσία. Idque tum hic tum ad Σφῆκας (1036.) docuit. Cum videlicet aliquis magistratum ejerabat, proprie. At hic metaphorice Faber. ἐξωμοσία secundum Schol. et alios, est excusatio, quæ proponitur in judicio, ob absentiam ejus, qui in jus vocatus est; quæ fiebat juramento interposito per procuratorem, qui jurabat ἔξω εἶναι τὸν κληθέντα, foris esse eum, qui invocatus erat: et a formula ista judiciali Græcorum, ἔξω εἶναι ὄμνυμι, verisimile est manasse vocem illam forensem et jam obsoletam, *exoine,* qua utebantur pro excusatione majores nostri. Nam plures tales voces Græcas tritavi nostri post recuperatam a Græcis Constantinopolin ad nos attulerunt, ut notare est facile. Ex superioribus licet colligere, hanc fabulam fere contemporaneam esse fabulæ, cujus est titulus Πλοῦτος. Anteriorem esse suadet auctor anonymus vitæ Aristophanis, sed proculdubio antiquus, qui Plutum fabulam omnium ultimam censet, post quam nullam aliam suo nomine composuit Aristoph. annum certo notare non ausim. Nam argumenta, quibus utitur Petitus, et probare intendit eam sine dubio prodiisse anno 4. Olymp. 96., mihi infirmiora videntur, quam ut quis possit secundum ea aliquid certi pronuntiare. Nam quod ex Philochoro attulit Schol.; πρὸ δύο ἐτῶν

ἐγένετο συμμαχία Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν, licet emendetur (ut credo debere fieri) Ἀθηναίων καὶ Βοιωτῶν; id non evincit. Nam illud πρὸ δύο ἐτῶν non videmus ad quem terminum, seu annum referri debeat. Nimis breviter enim ea verba citavit Schol.; nec credo Philochorum in suis Atticis notasse annos, quibus fabulas suas docuit Aristoph. Non tamen ibo inficias, satis verisimile esse hanc fabulam prodiisse eo anno, quo eam prodiisse decernit Petit. Sed aliud est, verisimile quid proponere; aliud verum quid asserere. Audacter etiam decernit idem doctus vir, eam prodiisse Panathenæis, quod falsum esse omnino videtur. Nam hieme in Lenæis actam fuisse, dum diluculo cogebatur ecclesia, supra probavimus; et de Sciris loco intelligi debere verba Comici, non de festo, ob eandem causam demonstravimus: et de thallis quod ait, sublestum est omnino. Non enim de Panathenæorum pompa agitur, dum vir suam omnem profert supellectilem e domo, deponit etiam θαλλοὺς, ramos quosdam olivæ. Sed Schol. ait, Comicum alludere tantum ad Panathenæorum pompam, in qua senes ramos illos ferebant. Ridicule igitur facit virum omnia sua tam religiose deponere in publicum, ut etiam ramos illos, quos servaverat domi, deponat. Sic nostri rustici die S. Joannis circa solstitium ramis arboris nucis domos suas ornant, quas sæpe per totam hiemem usque ad solstitium anni sequentis servant. In summa, nihil video, quod me possit inducere, ut dubitem tantum hanc fabulam Panathenæis actam fuisse. Si quis tamen certiora docuerit, et si quis quid docere poterit de tempore, quo decreta quædam facta sunt de salis negotio [v. 845.], et de moneta ærea abrogata, quæ tamen paulo post antiquata fuerunt [v. 853.], de quibus loquitur Comicus; facem præferet in his tenebris, et sic annum certo designare liceret. PALMER. ἐξωμοσία. Verbum forense. Est autem excusatio, cur quis se non possit aut non debeat sistere judicio, et fiebat interposito juramento. Ex Schol. BERG. οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς. In Plut. 1155. ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν. Sæpe autem in excusationibus ejusmodi utebantur fallaciis. ID.

1027. Versus non stat. Deinde istud κλᾶε σὺ aliud præ se postulat; quamobrem ita lege: ἀλλὰ κλᾶε σύ. Figura amœnissima, qua utimur cum aures ab aliquo nobis obtunduntur. Ita Plaut. Curcul. [i. 1. 7.]: 'Pa. At tandem tandem. Ph. Tandem es odiosus mihi.' Ita et Aristoph. ἐν Ἱππεῦσι (997.) — κ' οὐχ ἅπαντας ἐκφέρω. Αλ. — — κ' οὐχ ἅπαντας ἐκφέρω. Quem locum invenuste habuit Frischl. qui eadem verba in secundo versu debuerat exhibere. Ita Plaut. in Bacchid. (ii. 2, 33.): 'Ch. Tanto hercle melior Bacchis. Pl. Immo. Ch. Immo hercle abiero.' Sic in Mostellaria (sed hodie locus corruptus legitur, verum jam emendabitur.) 'Tb. Minas quadraginta accepisti quod sciam:' Ibi respondet alter: 'Nunquam nummum quod sciam.' FABER. ἔμπορος εἶναι σκήπτομαι. Gemellus huic est locus ille in Plut. 905. Δι. ἀλλ' ἔμπορος. Συ. ναὶ σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω. V. ibi Schol. vetera, quæ loco huic lucem afferunt. KUST. κλαύσει γε σύ. In Cod. κλαύσεις γε σύ. Forma activa futuri κλαύσω apud Comicum non reperitur: media semper utitur. V. Pac. 255. 1277. Nub. 58. Pl. 174. 425. 572. Sæpissime autem permutatæ verborum terminationes ει et εις, quod observari ad Pl. 932. Pessime vulgo legitur, κλᾶε σύ. BRUNCK. Veram scripturam Cod. Rav. debemus. Proxime ad verum Berg. "Hic versus non est integer; esset autem si pro κλᾶε σὺ scriberetur κλάων σύ γε." DIND. κλάε σὺ Ms. Monac. DOBR.

1029. Diomedes Thrax qui ab Hercule etc. hospites cogebat ut cum filiabus suis συνουσιάζοιεν. Itaque, si Veneri placet, *Diomedea necessitas, erat* — — ututa necessitas, κατὰ Catullum. FABER. Διομήδεια. Schol. verba apposuit Berg. μεθόντι — τε Ms. Monac. DOBR.

1030. Hic observa morem apparandi funeris: singulas partes alibi alias tetigit Aristoph. Locus studiose observandus; nam vel hinc discas quam vetera sint ea, quæ hodieque apud plerosque Christianos usurpantur, lecythi, urnulæ aquæ, cerei, et cetera alia, quæ tam bona antiquitate digna sunt. FABER. Hæc omnia, quæ adolescens jubet anum apparare, ad funerum ritus pertinent, quorum plerique etiamnum nobis observantur, ab ultima antiquitate transsumti. Quibus ista minus nota sunt Kirchman. adeant. BRUNCK. τῆς ὀριγάνου. Ad hunc locum Comici respexit Etym. v. ὀρίγανον, ubi ait: ἰστέον δὲ ὅτι λέγεται καὶ ὁ ὀρίγανος, καὶ ἡ ὀρίγανος, καὶ τὸ ὀρίγανον. καὶ θηλυκῶς μὲν εὕρηται παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἐκκλησιαζούσαις. [Cf. Phryn. Bekk. i. 56, 28.] Notet hic etiam Lector, mortuis origanum substerni solitum fuisse. Nam de apparatu funeris totus hic locus intelligendus est. KUST. ὑποστόρεσαι τῶν Ms. Monac. DOBR.

1032. ταινίωσαι. Schol.: στεφάνωσαι ὡς οἱ νεκροί. Nempe mortui coronabantur, ut dictum supra 537. ὥσπερεὶ πρo-

κείμενον μονανοῦ, etc. ubi itidem *ampullæ* apponi solitæ mentio est, ut hic. Berg. παράθου τὰς ληκύθους. Mortuis nimirum *lecythi*, sive *ampullæ* apponi solebant: ut patet etiam ex loco simili in hac ipsa fabula 537. Huc etiam spectat illud, quod legitur paulo superius 996. Kust. τὰς λ. Suid. ed. Ms. in λήκ. Pors.

1033. ὕδατός τε κατάθου τοὔστρακον πρὸ τῆς θύρας. Loci hujus meminit Suid. v. τοὔστρακον. Pro καθαροῦ [imo καταροῦ] autem, ut ed. Genev. habet, ex edd. vetustioribus reposuimus κατάθου. Quod autem ad sensum loci hujus adtinet; sciendum est, ante fores funestarum ædium olim poni solitum fuisse vas fictile, aqua lustrali plenum, qua quisque ex ædibus illis exiens, purificationis gratia sese aspergebat. Vas illud appellabatur ὄστρακον, ut non solum ex loco hoc Comici, sed etiam aliis scriptoribus constat. Poll. viii. 65. οἱ ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ πενθοῦντος ἀφικνούμενοι, ἐξιόντες ἐκαθαίροντο ὕδατι περιῤῥαινόμενοι. τὸ δὲ προὔκειτο ἐν ἀγγείῳ κεραμέῳ, ἐξ ἄλλης οἰκίας κεκομισμένον. τὸ δὲ ὄστρακον ἐκαλεῖτο, καὶ ἀρδάνιον. Notet hic Lector, vas illud aquæ lustralis etiam vocatum fuisse ἀρδάνιον: quod testatur quoque Hes. v. ἀρδανίαι, et Suid. v. ἀρδάνιον. Idem Hes. nos docet, vas illud etiam dictum fuisse πηγαῖον. Πηγαῖον, inquit, τὸ ὄστρακον, ὃ καὶ ἀρδάνιον ὁμοίως λέγεται. Videtur nimirum respexisse ad locum illum Eurip. Alcest. 98. πυλῶν πάροιθεν δ' οὐχ ὁρῶ | πηγαῖον, ὡς νομίζεται | γε, χέρνιβ' ἐπὶ φθιτῶν πύλαις. V. nos etiam ad Suid. v. τοὔστρακον. Kust. Alii καθαροῦ. Bent. πρὸς Suid. Ms. τοὔστρ. sed recte ἀρδάνια. Pors.

1034. στεφάνην recte Kust. accipit de corona, quæ mortuis imponebatur: v. 539. Notissimus est hic funerum ritus. At in iis quis fuerit *cribri* usus, nescio an quispiam tradiderit. Nec tamen idcirco depravata esse Græculi verba crediderim. Voci στεφάνην notam adposuit εἶδος κοσκίνου, qua meminerat illud nomen eo sensu alicubi legisse. Sic accipi possit apud Oppian. ἁλ. δ'. 500. περιπλήθουσα δὲ πάντη πυροδόκος στεφάνη λευκαίνεται ἔνδον ἀλωῆς. Sed hoc nihil ad poëtam nostrum facit, coævosque scriptores Atticos, quorum haud scio an apud ullum nomen στεφάνη *cribrum* significans occurrat. Brunck. Faber ἥνπερ δεῖ γε: lege ἥνπερί γ' ut νυνμενὶ [in Av. 616.] mox Gry. κηρίνων. Lege κειρίων. Bent.

1035. Nullus fere in hac comœdia locus me quam hic pejus habuit, nam nullus omnino sensus erui potest; deinde nec versus ipse stat. Sed tamen cum superiora sæpius legissem, præsertim vero illa εἰρωνεύοντος γραϊδίου verba: ἢ μὴν ὠνήσει σὺ καὶ στεφάνην ἐμοί. 'Tu scilicet cribrum, ut funeraria supellex suis omnibus numeris constet, mihi emes, o adolescens: Ain' tu, cribrum,' inquit ille; 'ne te quæso ea res solicitam habeat. Neque enim modo cribrum tibi emptum dabo, sed insuper, si cereis opus sit, hos jam habebis.' Quamobrem libenter rescripsi: νὴ τὸν Δί' ἥνπερ δεῖ γέ που τῶν κηρίων. Quæ an vera lectio sit, qui dubitabit, is meliora det, etc. Ceterum, ne quis tricetur, istud ἥνπερ γε sciat esse Ἀττικώτατον; nam memini me non uno loco apud Plat. et Xen. legere. Faber. Satis bene videtur Faber correxisse ἣν etc. sed pro κηρίων censeo κειριῶν. sunt fasciæ in funere necessariæ. (vid. Cuperi observatt.) et quod sequitur διαπεσεῖσθαι. Atqui res dilapsuras constringimus fasciis. Reisk. ἣν περιῇς γέ που τῶν κηρίων. Sic optime Cod. Vulgo sine metro et sensu ἣν περί γε τοῦ τῶν κηρίων. *Si consumtis cereis superstes sis.* Quod Faber dederat, *præterea etiam, si quid opus cereis, emam:* ineptum est, et ne quidem est in Græcis. At suspectum est mihi κηρίων, quod nullibi legisse memini ea significatione, quam hujus loci sententia flagitat, nempe pro *cereis candelis*. Scribendum κηρίνων, et notanda ellipsis substantivi λαμπάδων. Antipater Thessal. Epigramm. xiii.: λαμπάδα κηροχίτωνα, Κρόνου τυφήρεα λύχνον | σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγόμενον παπύρῳ. Candelæ istæ e papyro vel scirpi cortice fiebant cera circumdato. V. Salmas. in Plin. Exerc. p. 705. extrema: et Harduin. ad ista Plinii t. ii. p. 30. ed. in fol. Scirpi fragiles palustresque, ad tegulum, tegetesque, e quibus detracto cortice candelæ luminibus et *funeribus* serviunt. Ibi merito Harduin. veterem lectionem *funeribus* retinuit. Brunck. ἣν περίγε τοῦ κηρίων Ms. Monac. Dobr.

1036. τεθνήξεσθαι, Schol. bene. Sed videtur voce media usus esse, quæ decumbere et mori significat. Ita τῷ *cadere* usus est Plaut. in Mostell. [i. 4, 16.]: 'Ca. Sine cadere me. De. Sino: sed et hoc quod mihi in manu est: si cades, non cades, quin cadam tecum.' Dum ea dicebat Delphium, aut φορμίσιον suum, aut ὀρθαγόραν Callidamatis manu tangebat. Faber. διαπεσεῖσθαι. Schol.: τεθνήξεσθαι. Berg.

1037. σὺ om. Ms. Monac. Dobr.

1040. μήτηρ ἂν αὐτοῦ. Sic Cod. Vulgo αὐτῷ. Brunck.

1042. Οἰδιπόδων. Quia Œdipus matrem duxit uxorem, ut notum ex Tragœdiis. Berg.

1043. Ed. nupera hic præmisit ΓΡ. quod recte abest in Ald. Farr. et Junt. Berg. τόνδε τὸν νόμον. Et falsum est, et ineptum est: nec enim legem illam invenerat. Dein legem reprehendit, multaque ex illius observatione proventura esse pericula demonstrat. Multis [nescio cui] quidem ante me error subolvit, sed, ut varias illorum molitiones taceam, dicam libere et vere, nihil egerunt tamen. Tribus verbis rem transactam dabo. Adolescentula duobus abhinc versibus dixerat, ὥστ' εἰ καταστήσεσθε τοῦτον τὸν νόμον, τὴν γῆν ἅπασαν Οἰδιπόδων ἐμπλήσετε. Quod dictum, si quid unquam aliud, legem illam labefactabat; quamobrem dolore percita anus respondet: 'O impiata hanc orationem scilicet præ invidia excogitasti.' Quod et verum et necessarium est. Legendum itaque τόνδε τὸν λόγον. Illa autem vox νόμον defluxit per incogitantiam exscriptoris ex versu paulo superiori, uti antea monui. Faber. τόνδε τὸν λόγον. Sic recte Faber. Vulgo τόνδε τὸν νόμον. Brunck. νόμον Ms. Monac. Dobr.

1046. ὦ γλυκύτατον. Plaut. Curcul. a. i. sc. 1. 'Egon' apicularum opera congestum non feram, ex dulci oriundum, melliculo dulci meo?' Quo loco prius illud *dulci* favum significat. Locum ipsum adi. Alibi quoque [ibid. 1. 3. 8.]: 'Haud recuso quin mihi male sit, mel meum.' Faber.

1047. ἐς ἑσπέραν. Pac. 967. ἀλλ' ἐς ἑσπέραν δώσουσιν αὐταῖς ἄνδρες. Berg. εἰς ἑσπέραν. Sic Cod. Vulgo ἐς ἑσπέραν, sono minus suavi. Brunck.

1048. Idem intelligit, quod in Lys. (23.) χρῆμα ταχὺ vocavit. Plaut. in Casina [V. 2, 28.] 'Oh erat maximum.' Neque enim quidquam turbandum, quod facit Douza. Sic et alibi [ibid. 36.]: 'Ita, quidquid erat, grande erat.' Faber. μεγάλην — καὶ παχεῖαν. Idem intelligitur, quod in Ach. 787. ἕξει μεγάλαν τε καὶ παχεῖαν κἠρυθράν. De eadem re etiam Pac. 1349. τοῦ μὲν μέγα καὶ παχύ, τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον. Berg.

1049. Trajectæ voces sic ordinandæ: αὕτη σύ, ποῖ, παραβᾶσα τὸν νόμον, ἕλκεις τόνδε; Brunck. Lege absque ambiguitate; αὕτη σύ, ποῖ τονδί, παραβᾶσα τὸν νόμον, Ἕλκεις—; Hotib.

1050. Quid velit satis explicat versio nostra: nam γράμματα ex Aristotele et aliis sunt leges scriptæ. Quid sit autem proprie, olim explicaverat Hes. sed hodie locus ille mutilus est. En tibi: γράμματα, τὰ γεγραμμένα, καὶ συλλαβαί, καὶ τὰ ζωγραφήματα· hæc nemini ignota sunt; sed longe aliud erat quod sequitur: καὶ τὰ ἐν ταῖς δικαστικαῖς ψήφοις καὶ υ... ἀπογραφαί. Quid illa καὶ υ...? Lege et supple, καὶ τὰ ἐν ταῖς δικαστικαῖς ψήφοις τυπώματα, καὶ ἀπογραφαί. Dum hæc transcribo aliud vidi paulo inferius. Γραμματίδιον, ὁτὲ μὲν τὸ πινακίδιον, ὁτὲ ὅμοιον γλασσοκόμῳ. λέγεται δὲ καὶ ἐπιστόλιον. Arbitror legendum, γραμματίδιον, ὁτὲ μὲν τὸ πινακίδιον, ὁτὲ (cum hoc accentu) δὲ χαρτίον ὅμοιον γλωσσοκόμῳ. λέγεται δὲ καί, etc. Faber. τῶν γραμμάτων. Lex illa habetur supra 1013. et seqq. Berg.

1055. ὑπὸ τῆς [Sic vett. edd. τῆσδ' Kust. Berg. Brunck.]. Reticentia seu ἀποσιώπησις; aliquid enim gravius dicere voluit; itaque in interpretatione mea asteriscos tantum posui. Faber. ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἀλλ' ὁ νόμος ἕλκει. Ita solent qui legem prætendunt. Lysias Eratosth. [p. 28.] οὐκ ἐγώ σε ἀποκτενῶ, ἀλλ' ὁ τῆς πόλεως νόμος. Berg. Frob. τῆς. Scal. τῆσδ'. Bent.

1056. ἕλκει σ' —. Sic optime Cod. In ed. B. Juntæ ἕλκει σε. In ceteris pronomen perperam omissum. οὐκ ἐμέ γ', ἀλλ'—. In Cod. οὐκ ἐμ', ἀλλ'—. Brunck. Gry. ἕλκει σ'. Bent. L. ἕλκει σ'. Pors. ἔμπουσαν. Quid sit ἔμπουσα fuse ab Aristoph. ἐν Βατράχοις [288.] demonstratur; neque ibi silent Schol. Faber. Terribile quoddam erat Dæmonium sive spectrum. Berg.

1057. ἐξ αἵματος φλύκταιναν. Recte et ingeniose Schol. qui hæc ideo [dici] putat, quod anus crocotio induta erat. Faber. Ald. ἠμφιεσμένην. Bent. ἠμφιεσμένην Ms Monac. Dobr.

1058. Μαλακίων. Quasi nomen proprium hominis esset, ut Γλύκων. Faber. Diminutivum blandientis ut supra 985. ὦ γλύκων. Berg.

1061. αὐτοῦ τι δρῶντα πυῤῥόν. Supra 329. Berg.

1062. χεσοῖ Ms. Monac. Dobr.

1063. Sed quid illud quod timet ne plus faciat? non ausim dicere; sed asterisci, qui in interpretatione sunt, id satis ostendunt. Leg. μὴ πλέον γ' ἢ etc. Faber. μὴ πλέον. Χεσοῦμαι. Berg. Lege πλέον γ': sine γ' Ald. Bent. F. πλέον ἤπερ, ut videtur legisse Schol. Pors. γ' om. Dobr.

1065. ἀξιόχρεως. Sic perspicue et emendate Cod. ut recte edidit Kust. In prioribus editt. erat ἀξιόρχρεως, quod defendit et genuinum censet Berg. quia alluditur ad ὄρχεις. Sed sic oportuisset ἀξιόρ-

χεως. Verum hoc est ingenio abuti. Istud ἀξιόρχρεως nihil aliud est, quam librarii vel typothetæ error. Brunck.

1066. Recte Cod. Rav. μετὰ ταύτης. V. Reisig. i. p. 98. Dind. μετ' αὐτῆς Ms. Monac. Dobr.

1067. Ald. εἴ τις. Bent.

1068. ὦ 'Ηράκλεις. Ut antea Vetulæ ii. ereptus fuerat a puella, nondum conspecta femina, cujus studio nunc Vetulæ i. eripitur, credit etiam puellam esse: sed postquam eam intuitus est, cognovitque anum etiam esse, et insuper altera fœdiorem, in has erumpit exclamationes. Non satis distinctæ erant in prioribus editt. tres vetulæ: quin etiam nescio an ullus editor suspicatus fuerit trinas eas esse. Brunck. μου π. Ms. Monac. Dobr.

1069. Ex Luciani Timone apparet (sed et id aliunde constat) Corybantes bonis et secundis rebus præfuisse. Faber. Panas invocat, quia salaces sunt vetulæ istæ, Corybantes, quia furentibus similes, Dioscuros, ut ipsi opem ferant. Berg.

1070. τοῦτ' αὖ. Ita scribo, quamvis edd. habeant τοῦτ' ἂν. Berg. Eodem modo Reisk. κακόν. Istud malum anus est. Faber. ἂν Ms. Monac. Dobr.

1072. ἀνάπλεως ψιμυθίου. Eubulus Comicus apud Athen. p. 557. 558. ἐπὶ τῷ προσώπῳ δ' αἱ τρίχες φορούμεναι εἴξασι πολιαῖς, ἀνάπλεῳ ψιμμυθίου. Nempe quia facies adeo cerussata est, crines eo pertingentes albore inficiuntur. Ne quis inde colligat, mulieres tunc dealbare solitas capillos. Berg.

1073. παρὰ τῶν νεκρῶν. Versus corruptus; itaque vel silente Schol. facile fuit emendare, παρὰ τῶν πλειόνων: nam *plures* sunt mortui. Hes. Plaut. Pausanias p. 41. sed horum piget. Faber. παρὰ τῶν πλειόνων. Sic recte habet Suid. v. πλειόνων: unde locum hunc emendavimus. Priores enim edd. male habent, παρὰ τῶν νεκρῶν, vel metro lectionem hanc falsi convincente. Νεκρῶν autem est glossa et interpretatio τοῦ πλειόνων, quæ, vel temeritate, vel negligentia librariorum, locum authenticæ vocis in textu occupaverat, sed de hoc errato jam pridem etiam eruditos ante nos monuit vir excellentis doctrinæ et judicii Gulielmus Canterus Novar. Lect. lib. iv. c. 18. Quod autem ad vocem πλείονες adtinet, eam aliquando significare *mortuos* constat. Notum est hanc in rem Oraculum, Æsymno Megarensi redditum, quod refert Pausanias lib. i. c. 43. Μεγαρέας εὖ πράξειν, ἢν μετὰ τῶν πλειόνων βουλεύσωνται. Eam enim oraculi mentem fuisse, Pausanias in sequentibus docet. Aliud hujus significationis exemplum ex Aristide adducit G. Canterus loco laudato. Kust. παρὰ τῶν πλειόνων. Sic Cod. quod e Suid. bene reposuit Kust. In prioribus editt. erat παρὰ τῶν νεκρῶν, quod purum putum est gl. Sic est apud Suid. Πλειόνων, τῶν νεκρῶν. ἡ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων. Vera lectio apud Schol. etiam deprehendi poterat, cujus verba ad depravatum textum accommodata fuere; scripserat ille: παρὰ τῶν πλειόνων, παρὰ τῶν νεκρῶν. Sed postquam νεκρῶν in textum immigravit, scholion inverterunt, quod sic Ald. edidit: παρὰ τῶν νεκρῶν, παρὰ τῶν πλειόνων: tanquam si vox νεκρῶν explicatione indiguisset. Jam stipitem esse oportet, si quis non intelligat, qui gl. in causa fuere cur textus depravarentur. V. not. ad Ran. 874. Eustath. initio commentarii ad Odyss. p. 1382. l. 18. ὡς δὲ καὶ νεκροῖς προσφυὲς τὸ, οἱ πολλοὶ, καὶ τὸ, οἱ πλείους, δηλοῖ ὁ εἰπὼν τὸ, ἀπελεύσομαι παρὰ τοὺς πλείονας, ὅ ἐστι, θανοῦμαι. πλείονας γὰρ, τοὺς τεθνεῶτας ἐκεῖνος ἔφη. Brunck. Ald. νεκρῶν: lege πλειόνων. V. Suid. Πλειόνων. Bent. παρὰ τῶν πλειόνων ex Suid. v. πλειόνων et Schol. Gul. Canter. Nov. Lect. iv. 18. T. Faber, Kust. ἡ γραῦς Suid. πλειόνων. Pors.

1075. Elm. ad Ach. 127. p. 118. ὡς σ' οὐκ ἀφήσω οὐδέποτέ γ'. Pors.

1077. Male hoc et seq. versu notatæ sunt personæ. Huic versui præponi debuit ΓΡΑΥΣ Α. Sequenti vero ΓΡΑΥΣ Γ. Quippe Anus i. jam antea adolescentem sollicitaverat, ut secum esset, quocirca ei dicit: ἐμοὶ γὰρ ἀκολουθεῖν σ' ἔδει κατὰ τὸν νόμον. Tum Anus iii. quæ postrema supervenit omnium fœdissima est, quod ex iis intelligitur, quæ dicit Adolescens 1069. Ideo excipit illa: οὔκ, ἢν ἑτέρα γε γραῦς ἔτ' αἰσχίων φανῇ. Brunck.

1079. Ald. ἡμῶν: lege ὑμῶν. Bent. ἡμῶν Ms. Monac. Dobr.

1081. Lege cum Atticismi, tum euphoniæ gratia, ταδὶ δέ σοι ποιητέον. Brunck.

1082. ποτέρας προτέρας οὖν κατελάσας. Faber: utram vestrum priorem hinc abigam? Male. Non animadvertit enim τὸ κατελαύνειν hic esse verbum rei venereæ, idemque significare, quod interdum simplex ἐλαύνειν, i. e. *subagitare*. Sic supra in Pace 710. κατελάσας τῆς 'Οπώρας. i. e. *subagitata Opora:* (meretrice nimirum sic dicta.) Ad posteriorem hunc locum Comici (quod obiter moneo) respexit Æl. Epist. vii. ubi ait: τῆς 'Οπώρας οὖν καταγελάσας, τί ἀδικῶ; Sed pro καταγελάσας ex dicto loco Comici nostri rescribendum ibi esse κατελάσας, nemo dubi-

abit, qui Æl. ipsum inspicere voluerit. Kust. ποτέρας pro προτ. — απολλαγω (sic) Ms. Monac. Dobr.

1083. νῦν hic et alibi pro νυν Ms. Monac. Dobr.

1084. Vulgo sic legitur hic versus: δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἐμέ. — ἢν νὴ Δία γ' ἀφῇ. In Cod. scriptum ἢν μὰ Δία μ' ἀφῇ. Sed quid, malum, sibi vult istud sive νὴ Δία, sive μὰ Δία, quod nemo non videt e sequenti versu huc retractum fuisse? At vero desideratur nomen vel pronomen, a quo regatur verbum ἀφῇ. Emendo certissime: δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἔμ'. — ἢν γ' ἤδη μ' ἀφῇ. Brunck.

1085. ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'. Sic optime Cod. Solœce in impressis νὴ Δία, in negativa phrasi adhibita particula affirmativa. Ista μὰ et νὴ sæpissime permutantur, quod præter superiorem notam ostendunt notata ad Lys. 465. Pl. 764. Brunck. Versu proxime superiori dixerat Adolescens: ἢν νὴ Δία γ' ἀφῇ· Ita et hic lego νὴ Δία γ'. Venustatem hujus cognoscent elegantiores homines. Faber. νὴ δία γ' Ms. Monac. Dobr.

1086. πορθμῆς. Πορθμεὺς, πλωτὴρ, ναῦς, κώπη, δικωπεῖν etc. verba Venerea sunt μεταφορικῶς. Faber. L. ἦτε ex Suid. v. πορθμεῖς. ἧστε sic ed. 1532. π. Suid. πορθμεῖν Suid. Ms. Pors. τῇ om. Ms. Monac. Dobr.

1087. ἦτε Suid. in Πορθμεῖς. Bent. ἕλκοντες Ms. et om. ἂν. Pors.

1089. Καννώνου. Alii Καννώτου, alii Κανώτου; male. Legendum enim Κοννώνου. Ait autem Biset. difficile inveniri posse, quis hic fuerit; et tamen scio me legisse alicubi; sed nunc quidem haud sane memini. Locum autem Aristoph. explicabo, qui multis longe difficillimus videtur. Ait Schol. decretum a Connono scriptum fuisse, ut qui in crimine εἰσαγγελίας deprensus esset, is causam diceret ἑκατέρωθεν κατεχόμενος; nam quæ ibi mox leguntur corrupta sunt. Itaque quod Connonus decreverat, ut ejusmodi reus causam diceret, et sese in judicio defenderet ἑκατέρωθεν κατεχόμενος, id innuit Aristoph. per vocem διαλεληιμμένος. Erant enim huic adolescenti et a dextra et a sinistra Anus duæ; ex quo apparet hujus loci gratia. His addi etiam poterunt quæ ab Harpocr. ad vocem εἰσαγγελία dicuntur. Faber. Ad h. l. Comici proculdubio respexit Hes., ubi ait: Καννόνου (lege Καννώνου, per ω) ψήφισμα etc. Forte etiam huc spectat locus ille Xen. Ἑλληνικ. lib. i. in fin. ἔγραψε etc. Quia de uno eodemque Cannono et Aristoph. et Xen. intelligendi sint, non dubito. Utrum vero de eodem quoque psephismate uterque loquatur, pro certo affirmare non ausim. Cæterum hinc saltem patet, Κάννωνος verum fuisse viri illius nomen; non autem Κόννωνος, ut Faber volebat; quippe cui loca a nobis adducta non venerant in mentem. Præterea Suidas v. εἰσαγγελία, ubi loci hujus meminit, habet etiam Καννώνου. Kust. Aliorsum detorquet verba Decreti a Cannono scripti. Berg. Καννώνου ψήφισμα. Hes. εἰσήνεγκε γὰρ οὗτος ψήφισμα, ὥστε διειλημμένους τοὺς κρινομένους ἑκατέρωθεν ἀπολογεῖσθαι. Male apud Lexicographum excusum Καννόνου. Veram hujus nominis scripturam adstruit hic Comici locus. Ejusdem Cannoni decreti meminit Xen. Hellen. i. sub finem [7, 21. ubi v. Schneid.] Ταῦτ' εἰπὼν Εὐρυπτόλεμος, ἔγραψε γνώμην, κατὰ τοῦ Καννώνου ψήφισμα κρίνεσθαι τοὺς ἄνδρας δίχα ἕκαστον. ἡ δὲ τῆς Βουλῆς ἦν, μιᾷ ψήφῳ ἅπαντας κρίνειν. In Reg. Cod. recte scriptum est Καννώνου. Si ejusdem criminis plures essent rei, Cannoni decreto cautum erat, ut singulorum seorsum causa cognosceretur: eo facete adludit Comicus; non enim aliud decretum in animo habuit. Juxta Cannoni decretum ait adolescens sibi impositam esse necessitatem δίχα ἑκάστην, non κρίνειν, *judicare*, sed βινεῖν, *permolere*. Jocus in eo consistit, quod quum in decreto esset reos διειλημμένους ἀπολογεῖσθαι, *seorsum causam dicere*, adolescens dicat se διαλελημμένον tanquam in *diversa diductum* binis subantibus vetulis simul morigeraturum. Mendose in Cod. scriptum κατὰ τὸ Διαγόρου σαφῶς. Brunck. Ald. κακόνου. Bent. καννόνου Ms. Monac. Dobr.

1090. Suid. βινεῖν. Bent.

1091. Id alii dicebant, δικωπίαν ἐλαύνειν. Lucian. [t. i. p. 490.] Quid autem intelligat per δικωπεῖν, facile est ad intelligendum ex notula superiori ad vocem πορθμῆς, scilicet ἀμφοτέραν τὴν γραῦν ἐλάσαι. Nam et *agitare* remum dicimus, et aliud etiam. Faber. δικωπεῖν. Metaphorice: ut ἡ μὲν ἐλαυνομένη λαθρίοις ἐρετμοῖς, ὁ δ' ἐλαύνων. Quem locum citavi supra ad 39. Berg.

1092. Citat Suid. v. βολβός. Kust. βολβῶν. Sunt enim irritamenta Veneris. Athen. Schol., alii. Faber. καταφαγὼν Suid. βολβός. Pors.

1094. ἑλκόμενος εἶμ'—. Sic bene Cod. Vulgo εἶμι. Brunck. οὐδὲν ἔσται σοι πλέον. Arbitror hanc anum alloqui alteram: *Nihil plus efficies; nam tecum una in lecto ero cum adolescentulo.* Quod sequentia probent: NE. μὴ πρὸς θεῶν

etc. Faber. Om. σοι ed. Ald. Pors. συννεύξομαι Ms. Monac. Dobr.

1095. ξυνεσπεσοῦμαι. *Una tecum irrumpam in ædes.* Berg. τοιοῦτο pro τι Scal. Pors.

1096. Ald. ἐν. Gry. ἐνί. Bent.

1097. Ald. βούλῃ. lege βούλῃ γ' [ita Kust. vid. 981. ubi Bent. βούλει γ']. Bent.

1101. Φρύνη. Vetula quædam. Berg. Non illam decantatam Phrynem intellige; sed putidam anum. Faber. Hoc nomine meretrices fuere complures. Adluditur hic forte ad φρύνη seu φρῦνος, quod *rubetam venenosam* significat. Brunck. λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθοις. Schol. intelligit mulierem, cui facies prætumida sit: ego aliter; quæ pendulas maxillas habet, ita ut lecythum pendentem referre videantur maxillæ. Faber. Fabri interpretatio nimis longe petita mihi videtur. Quare potius cum Schol., et Suid. v. Φρύνη, locum hunc de maxillis tumidis instar ampullæ accipiendum esse puto. Kust.

1104. ὅστις τοιούτοις θ. σ. *Cum hujusmodi belluis natabo.* Sed cur *natabo* potius, quam alio verbo usus est? dicam. Sed turpicula res, et tamen haud flagitiose dicetur. En tibi: id timet Adolescens, quod a Poeta Latino dictum alio sensu est: ' In laxa pes mihi pelle natat.' Id quod supra de putridis panticibus dixi. Faber. συννήξομαι. Quædam edd. habent, συνείξομαι: sed proculdubio corrupte. Kust. Ald. συνείξομαι. Gry. συνείρξομαι. Bent.

1105. Vox πολλάκις corrupta est, aut deest aliquod participium. Est autem totus iste locus usque ad 1111. fere corruptus: hinc etiam versionem non addidit hic totam Faber, sed eam in notas rejecit. Ego etiam pro meo captu interpretabor, id præmonens, domum, in quam trahebatur adolescens, comparari cum lacu aut palude. Dicit ergo, ut a præcedentibus ordiar: Sum quidem homo infelix, qui cum ejusmodi belluis (marinis) natabo; tamen si quid humanitus mihi acciderit, dum coactus ab hisce impuratis meretricibus intro navigo, sepelire me (mementote) in ipso ostio aditus: atque hanc (vetulam) in summo tumulo, postquam eam vivam fervida pice obleveritis, pedesque ejus plumbo infuso circa plantas muniveritis, superimponere loco lecythi. Illud ἐάν τι πάθω ita accipio ut in Vesp. 384. qui locus fere similis huic est; nam et ibi aliquis suprema dat mandata de sepulturæ loco, si forte moriatur: καὶ μανθάνεθ' ὑμεῖς ἤν τι πάθω 'γὼ, ἀνελόντες καὶ κλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις. Berg. ὅμως. Ita hos duos versus emendavit Scal. ut in posteriori errorem admiserit. Videlicet ex ora Cod. quo utebatur, hæc sine judicio sumpta fuerant; quasi si rem otiose examinasset; quod ab eo factum non arbitror. Faber. Versus hic uno pede brevior est, quem Scal. sic supplet: ὅμως δ' ἐὰν τοιοῦτο πολλάκις πάθω. [Seq. vers. in Scal. Excerpt. sic legitur: ὑπὸ ταῖνδε δεῦρο κασαλβάδοιν ἐσπλέων.] Kust. ὅμως δ' ἐάν τι, πολλάκις δεῦρ' εἰσπλέων, ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδοιν, ὦ Ζεῦ, πάθω, θάψαι (scil. χρὴ vel εὔχομαι) μ' (id est με). Reisk. ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω. Sic Cod. optime. Vox πολλὰ vulgo omissa cum versus labe. πολλὰ πολλάκις duo sunt adverbia ἐκ παραλλήλου posita, ut αὖθις αὖ. Notus est εὐφημισμὸς, seu formula bene ominata, ἤν τι πάθω, *si quid obtigerit*, id est, *si moriar*. Theocr. Idyll. viii. 10. οὔ ποτε νικαξεῖς, οὐδ' εἴ τι πάθοις τύ γ' ἀείδων. Meleager Epigr. xvi. ἤν τι πάθω, Κλεόβουλε, (τὸ γὰρ πλέον ἐν πυρὶ παίδων | βαλλόμενος, κεῖμαι λείψανον ἐν σποδιῇ) | λίσσομαι, ἀκρήτῳ μέθυσον, πρὶν ὑπὸ χθόνα θέσθαι, | κάλπιν, ἐπιγράψας· ΔΩΡΟΝ ΕΡΩΣ ΑΙΔΗι. Sic Philocleon Vesp. 385. ἤν τι πάθω 'γὼ, | ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις. Brunck. πολλάκις, fortasse, cujus potestas augetur addito πολλά. Hotib.

1106. κασαλβάδοιν. Verti, non simpliciter *meretricibus*, sed *meretricibus impuratis*. Diserte enim Hesychius, κασαλβὰς, πόρνη αἰσχροποιὸς, atque adeo vetula. Cui, ut ait ille, *ore allaborandum est.* Rem dignam Græcis hominibus, qui nihil parcebant. Faber.

1107. Qui versus hunc sequuntur, ita corrupti sunt, ut eorum interpretationem minime tentandam arbitrer. Sensum tamen, quem expiscatus sum, exponam: Si mihi cum illis vetulis res habenda erit, dii faxint, ut in ipso aditu putridæ paludis repente emoriar; tum denique officiosi amici aniculæ os, pectus, ventremque picantes, et crura ac pedes infuso plumbo munientes, ut sunt colla lagenarum, illam sepulcro meo statuant pro lecytho. Mirabor si qui meliora dixerint. Faber. θάψαιμ' ἐν αὐτῷ τῷ στόματι τῆς etc. Optime vetus ed. [Scal. Excerpta] ἐν αὐτῷ με στόματι. Id. θάψαιν' ἐν. Scribi θάψαι μ' ἐν. Infinitivus pro imperativo, aut ellipsis verbi alicujus, ut sæpe alias. Berg. μ' ἐμαυτῷ Ms. Monac. Dobr.

1108. Videtur legendum καὶ τήνδ' ἄνωθεν. Ceterum vult vetulam hanc statui in tumulo tanquam στήλην, *columnam*: aut potius, quia ipse est ἄγαμος adole-

scens, *κόρην λουτροφόρον*. de qua re Poll. viii. 66. Berg. Aut l. *τοὺς ἄνωθεν*, aut subintell. *τινάς*. Reisk. *καὶ τὴν ἄνωθεν*. Sic bene Cod. Vulgo *καὶ τῶν* sine ullo sensu. Intelligendum est adolescentem hæc ad spectatores conversum dicere. Oratio elliptica est; supplendum *λίσσομαι ὑμᾶς, θάψαι με — καὶ καταπιττώσαντες*—. Brunck. Ἡ *ἄνωθεν* accipienda *ἡ γραῦς ἄνωθεν οὖσα*, vel potius *ἡ ἄνωθεν κειμένη*, sicut altera *κάτω*. In alterius igitur, quæ subter jacebit, ipso *στόματι τῆς ἐσβολῆς* cremari se jubet adolescens, si quid acciderit, ita ut ipsa anus eadem pereat; alteram superiorem pice oblini jubet et plumbo circumfundi, tanquam ampullam bustuariam. Hotib. Corrige typothetæ errorem *σοῦ* pro *τοῦ* in Inv. ed. Dind. *τῶν ἀ. ἐπὶ πολλῆς τοῦ* Ms. Monac. Dobr.

1110. *μολυβδοχοήσαντες*. Ut gravitas plumbi basin firmet, ne a vento prosternatur. Berg. *μολυβδοχοήσαντος* Ms. Monac. Dobr.

1112. Venit ancilla ex convivio. Berg.

1113. *αὕτη τε μοι*. Legam potius *αὕτη τ' ἐμή*. Berg. *αὕτη* Ms. Monac. Dobr.

1114. Ald. et Gry. *ὑμεῖς — πάρεστ'*. Bent. *ὑμεῖς*. Ad Chorum, qui nunc primum videtur apparere. Berg. *ὅσαι πάρεστ' ἐπὶ ταῖσδε ταῖς θύραις*. In Cod. *ὅσαι παρέστ' ἐπὶ ταῖσι θύραις*. In impressis, *ὅσαι παρέστατ' ἐπὶ ταῖσι θύραις*. Veram lectionem restituimus. Brunck. *ταῖσιν* ob metrum. Pors. *πάρεστ'* Ms. Monac. Dobr.

1115. *οἱ γείτονές θ' ἅπαντες*. Sic est in Cod. qui, ut impressi, in versus fine mendosus est. Sic illi [et Cod. Rav.] habent: *οἱ γείτονές τε πάντες οἱ τῶν δημοτῶν*. [Bene; nam inter vicinos illi erant cari magis, qui ex eodem *demo* seu *populo* oriundi. Faber.] quod, quidquid Faber censuerit, ineptum est. Brunck. Ald. *γε*. Bent. *τε* om. tum *οἱ τῶν δημοτῶν* Ms. Monac. Dobr.

1117. *μεμύρωμαι*. Sic etiam habet Suid. v. *ἀπανθήσαντα*, et v. *μεμύρωμαι*. At Athen. l. xv. c. 13. p. 691. locum hunc citans, legit *μεμύρισμαι* [quæ usitatior est forma. Brunck.] a *μυρίζεσθαι*. Kust.

1118. *ὑπερπέπαικεν αὖ τούτων*. In Cod. *ὑπεπέπαικε νῦν αὐτῶν*. Brunck. Suid. Ms. ut ed. præter *αὐτὸν*, [in *μεμύρωμαι* ut videtur.] Pors. *ὑπερπέπαικαν* Ms. Monac. Dobr.

1119. *Θάσια*. De vino Thasio, Chio, etc. fuse Athen. [t. i. p. 107.] Faber. Respexit ad h. l. Pollux x. 72. sed ubi pro Eccl. male laudatur fabula Ach. [cf. Kust. supra ad 826.] Kust. De vino Thasio, cujus fragrantiam hic majorem dicit, quam odor sit unguentorum, etiam Plut. 1022. ubi, cum vetula dixisset: *ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου*, alter inquit: *εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε νὴ Δία*. Et in Lys. 196. *Θάσιον οἴνου σταμνίον* ubi mox: *καὶ μὰν ποτόδδε γ' ἀδὺ ναὶ τὸν Κάστορα*. Berg. Frob. *ὑπερπέπεκαν*. Ald. —*παικαν*.—lege —*παικεν* et sic Gry. Scal. *ὑπερπέπαικεν*. Bent. *ἀμφορίδια* Suid. v. *ἀμφορεαφόρους*. Pors.

1121. *ἀπανθήσαντα*. Citat h. l. Suid. v. *ἀπανθήσαντα*. Ceterum miror quare Faber *ἀπ*. hic verterit *efflorescentia*, cum potius significet, *quæ florem et odorem amiserunt*. [*deflorescentia*. Berg.] Kust. *ἀπέπτατο*. [Sic vulgo.] Scribendum *ἀπέπτετο*. Brunck. Scal. *ἀπέπτατο*. Bent. *ἀπανθήσαντα πάντ' ἀπέπτατο* Biset. ex Suid. v. *ἀπανθήσαντα*. *ἀπανθήσαντα* Suid. ed. Ms. *μεμύρωμαι*. Pors. *ἀπανθήσαντα πάντα πέπτατο* Ms. Monac. Dobr.

1122. Anus bibacula apud Plaut. Curcul. i. 2. Nam omnium unguentum odor præ tuo, nautea est. Brunck. *πολὺ δὴ β*. Ms. Monac. Dobr.

1123. *ἄκατον* Ms. Monac. Dobr.

1124. Haud dubie legendum *ἐκλεγόμενος*: ita alicubi memini legere. Faber. *ὀσμὴν ἔχῃ*. Notat vinum *ἀνθοσμίαν*. Res nota est. Id. *ἐκλεγομένη*. Sic Cod. bene [cum hiatu]: refertur enim ad *κέραμον*. Vulgo *ἐκλεγομένας* [quod revocandum]. *ἔχῃ*. Male Cod. *ἔχοι*. Brunck. Scal. et Faber *ἐκλεγόμενος*. Bent. *ἐκλεγομένας* Ms. Monac. Dobr.

1125. Ait quidam ex interpretibus [Biset.], hoc dictum esse *καινοπρεπέστερον*: *nescio dominum ubi sit*; sed homo meus somniabat. Nam millies eo modo locutus est Aristoph.; neque aliter omnes Attici. Sic centies Plaut. sic Terent. Faber. *φράσατέ μοι τὸν δεσπότην, ὅπου 'στί*. Usitatissimam hanc constructionem semel observasse satis erit. Verbis cogitandi et dicendi substanstivum adjungunt, quod sequenti verbo adjungi debuisset: *φράσατέ μοι τὸν δεσπότην, ὅπου ἐστίν*. Pro *φράσατέ μοι ὅπου ὁ δεσπότης ἐστίν*. Exempla multa congessit Taylor. in Indice Attico ad Lys. [p. 917.], tametsi hæc loquendi ratio Atticis propria non est, sed apud quosvis scriptores obvia. Hom. Il. B. 409. *ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν, ὡς ἐπονεῖτο*. | (Υ. 310.) *Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον | Αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι*. Odyss. A. 115. *ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἴ ποθεν ἐλθὼν* —. Brunck.

1126. *τῆς ἐμῆς κεκτημένης*, *heræ meæ*.

Sic Pl. 4. τῷ κεκτημένῳ, *hero*. Brunck. τῆς ἐμὲ κ. Reisk.

1127. ἡμῖν γ' ἂν ἐξευρεῖν δοκεῖς. Sic omnino legendum. Vulgo ἡμῖν γὰρ ἐξευρεῖν δοκεῖς. Primo istud γὰρ prorsus absurde hic positum. Deinde nisi adsit particula ἂν, verbum ἐξευρεῖν nihil aliud significare poterit quam *reperisse*, quod falsum est; at cum illa futuri significationem induit. [Etiam sine ἂν: res nunc notissima.] V. not. ad Pl. 380. qua ex fabula hoc etiam exemplum notabo 465. καὶ τί ἂν νομίζετον κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώπους; ubi infinitivi aoristo significationem futuri particula ἂν tribuit. Brunck. γὰρ ἐ. Ms. Monac. Dobr.

1131. μᾶλλον ὀλβιώτερος. *Magis beatior*. Sic veteres loquebantur. Ita Plaut. Catull. et Græci passim. Faber. Comparativus auctus per pleonasmum. Sic Eurip. Hec. 377. θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος, ἢ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος. Plaut. in lepidissimo Menæchmorum prologo 55. 'Nam nisi qui argentum dederit, nugas egerit, qui dederit, magis majores nugas egerit.' Et v. 6. 13. 'nam magis multo patior facilius verba.' Brunck. τί Ms. Monac. Dobr.

1132. πλεῖον ἢ τρισμυρίων. Nempe una cum inquilinis. Athen. p. 272. Κτησικλῆς δ' ἐν τρίτῃ Χρονικῶν, τῇ δεκάτῃ πρὸς τοῖς ἑκατὸν, φησὶν, ὀλυμπιάδι 'Αθήνησιν ἐξετασμὸν γενέσθαι ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως τῶν κατοικούντων τὴν 'Αττικὴν καὶ εὑρεθῆναι 'Αθηναίους μὲν δισμυρίους πρὸς τοῖς χιλίοις, μετοίκους δὲ μυρίους. Berg. V. mihi Athenas Meurs. qui hujus loci non meminerat. Faber. De numero civium v. Boeckh. Staatshaush. der Athener i. p. 36. Dind.

1133. οὐ δεδείπνηκας. Præter expectationem; tunc enim beatus esset, si cœnasset. Berg.

1138. τάσδε τὰς μείρακας. Scortilla, quibus constabat chorus. Faber. Schol.: τὰς τοῦ χοροῦ. Berg. τὰς δὴ Ms. Monac. Dobr.

1139. παρατεθειμένος, *aufgetischt*. Reisk. περιλελειμμένος Ald. Pors.

1141. Ad Hec. 782. ἂν post τυγχάνω a tragicis omitti potuisse ostendunt viri docti e Soph. Electr. 46. 315. (Eur. Hec. 957. loco suspecto) et agnoverat Pors. anno 1802. Opusc. pp. 151-53. quod mirum est prætervidisse Herman. ad. Soph. Aj. 9. Sed de comicis et orationis solutæ scriptoribus, sententiam suam non videtur mutasse. Diphilus Athen. iv. p. 165. r. facile amoveri posset, si nihil aliud esset suspiciosi; Φαίδιμ', ὢν ἐτύγχανεν. Obiter addo, locum Eurip. Med. 735. συμβὰς καὶ ἀνώμοτος, non officere alteri regulæ ad Hec. 782. prolatæ, quum ista verbalia sint participia potius quam adjectiva, imo ipsa participia formæ antiquæ, ut e Latinis constat. Hoc me monuit Pors. Athen. xii. p. 543. b. suis an Theopompi verbis incertum; σωφρονῶν καὶ τῶν ἡδονῶν ἁπασῶν κρείττων. Lege σώφρων ὤν. V. etiam locum Dionis Cassii in nota ad Plut. 1062. Dobr. Pors. ad Hec. 788. p. 65. corrigit: καὶ τῶν θεατῶν ὤν τις εὔνους τυγχάνει: τυγχάνειν enim non sine participio verbi substantivi dici. Satis hoc refutatum ab Erfurdt. ibid. p. 570. Schæf. ad Bos. Ell. p. 785, Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 190. et aliis. Dobr.

1142. κριτῶν. Intellige judices, qui jurati sententiam ferebant de fabulis. Testimonia in aliis comœdiis passim. Faber. ἑτέρωσε βλέπῃ. Favorem suum alicui accommodet, alio respiciens quam quo deceat. Id. βλέπη Ms. Monac. Dobr.

1143. μεθ' ἡμῶν. Posset legi, μεθ' ὑμῶν. Faber.

1144. ΧΟ. [Br. id adscripsit ad 1149. ἐγὼ δέ.] Bent.

1145. καὶ μὴ παραλείψεις. Vulgo παραλείψῃς. Brunck. παραλείψῃς revocavit Inv. non recte, ut videtur. Cf. Schæf. ad Schol. Apollon. Rhod. p. 407. et ad Gnomicos p. 148. Dind. μηδὲν Ms. Monac. Dobr.

1148. ἣν ἀπίωσιν οἴκαδε. Præter expectationem hoc etiam. Omnes enim jam putabant se foris cœnaturos. V. in Lys. 1073. Berg. Jocus præter expectationem, quales sunt in Lysistrata 1071. 1213. frequentesque aliis in comœdiis. Sic clauditur Plauti Stichus: Intro hinc abeamus. Nunc jam saltatum satis pro vino est. Vos spectatores, plaudite, atque ite ad vos comissatum. Cf. finem Pseudoli et Rudentis. Brunck.

1150. Cod. Rav. ἔχω δέ τοι. Reisig. i. p. 184. tacite scripsit ἔχω σέ τοι. Dind. Pro ἔχω δέ τοι spatium vacuum, accentus modo ponuntur. Ms. Monac. Dobr.

1151. διατρίβεις ἔχων. More Atticorum istud ἔχων est παρέλκον. Faber. Supra 853. τί γὰρ ἕστηκ' ἔχων; Berg. Cf. Ruhnk. ad Tim. p. 258. Dind.

1153. μέλος μελλοδειπνικόν. Melos, quod accinitur ad futuram cœnam. Faber. Quod cœnaturis accinitur, a μέλλω, ut μελλονικιᾶν in Av. 640. Berg. μελλ. Sic scribendum esse, recte monuit Biset. Priores enim edd. habent μελοδ. per unum λ, invito metro. Kust. μελοδειπνικὸν Suid. in Μέλος: lege μελλο—. Bent. μελλοδειπνικὸν Biset. Æm. Port. Kust. Suid. v. μέλος ed. Ms. μέλλος Ms. Pors.

1154. Poeta loquitur: dein duo semichori scenam claudent. FABER. Versus hic, ut sequentes, tetrameter trochaicus esse deberet, cui tres desunt syllabæ. Hoc Kust. observato versum sic complet: *σμικρόν ἐστιν, ὅ τι γ' ὑποθέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι.* BRUNCK. *κριταῖσι.* Eos intellige, qui de pretio fabularum earumque præstantia sententiam ferebant. FABER. *ὑπερθέσθαι* Ms. Monac. DOBR.

1155-57. Stropha hæc est, cui respondent versus 1163-1176. sed ita emendati: *Ὦ, ὤ, ὥρα — μέλλομεν,* (ἀντιστρ.) *Ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακινεῖν Κρητικῶς οὖν* . . . . . (HMIX.) *Τοῦτο δρῶ.* (HMIX.) *Τάσδε λαγαρὰς τοῖν σκελίσκοιν ῥυθμόν. ἔπεισι γὰρ τάχα | Λεπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυπροσ- | τριμμοσιλφιοπαραμελιτοκατακεχυμενοκιχλεπικοσσ- | συφοπεριστεραλεκτρυονοκεφαλιοκιγκλοπελειολα- | γωσσιραιοβαφητραγοπτέρυγι. Σὺ δὲ ταῦτ' ἀκροασάμε- | νος ταχὺ ταχὺ τρυβλίον, εἶτα λεκίθιον, κόνισαι λαβών.* De gl. quibus hæc scatebant, monere supersedeo. Promittit semichorus alter alteri *λεπάδας, τέμαχος, σέλαχος, γαλεὸν, κρανίων λείψανα, δριμὺ πρόστριμμα σιλφίου παρὰ μελιτὸν κατακεχυμένον, κίχλας ἐπὶ κοσσύφων, περιστερὰς, ἀλεκτρυόνων κεφάλια, κίγκλους, πελείας, λαγὼς σιραίου βαφῇ, τράγου (σὺν) πτέρυγι.* Alam hirci ridicule vocat lumbum animalis. HOTIB. *τοῖς σοφοῖς μὲν*—. Vulgo *τοῖς σοφοῖσι μέν.* BRUNCK. Correxerat jam Scal. *μεμνημένοις.* Sic recte Inv., haud dubie e Rav. V. Reisig. i. p. 142. qui Ms. Monac. lectionem *μεμνημένος* commemorat. DIND. *μὲν* quod est in Ald. male omittitur in ed. Kust. Lege, *σοφοῖς.* (sic Scal.) PORS.

1156. Propter dactylum Pors. Præf. ad Hec. p. xlv. Cantabrig. corrigit *διὰ τὸ γελᾷν.* Reisig. i. p. 143. *διὰ τὸ γελῶν.* *διὰ* monosyllabum esse monet Hermann. Elem. doctr. metr. p. 86. DIND.

1157. *σχεδὸν ἅπαντας.* Recte et χαριέντως: fere enim semper duplici spectatorum genere constat theatrum; aut eorum scilicet, quos *σοφοὺς* vocat, id est *sapientes, κριτικοὺς,* et qui carminis bonitatem dignoscere possunt: aut eorum tantum, qui ut oblectent animum, si quid festivum ridiculumque ab histrione dicatur, auditum venere: quamobrem *σχεδὸν ἅπαντας.* Nam nutriculæ, servuli, et qui sunt illius modi, eorum omnium *οὐδεὶς λόγος.* FABER. Versum hunc in priore meo apographo scripseram. Postea quum fabulam quantum potest emendatam nitidius describerem, ut ad id exemplum operæ typos ordinarent, contigit mihi, quod olim librariis sæpe: quia tres continui versus eadem voce *ἐμὲ* claudebantur, aberravit oculus meus, versumque hunc transgressus sum: quod nec animadverti, quum madidum e prelo folium semel iterumque et tertio corrigerem, licet suo loco numerus 1160. positus esset, sicque inter illum et præcedentem numerum tres tantum essent versus, qui quatuor esse debebant. Etiam quum versionem reconcinnarem, quia textum meum ob oculos habebam, nec illius versus omissio hiulcam sententiam reddebat, nullam ejus rationem habui. Demum quum has notas scribo, quam imprudens Comico feci injuriam, ejus conscius fio, cujus ne mihi actio intentetur, folium hoc typis iterum describi jubeo. At versionis ad marginem reponat lector: *Itaque, ni fallor, fere omnes de me ferre sententiam jubeo.* BRUNCK.

1158. *μηδὲ τὸν κλῆρον γενέσθαι μηδὲν ἡμῖν αἴτιον.* Vulgo comma est post γενέσθαι, quod Faber est secutus in versione; sed non debet esse, ut non est in ed. Farrei. Vertendum itaque: *Nec sortem esse causam nobis cujusquam mali, quod nempe ante ceteros sorte ductus in scenam prodii.* Alias locum recte exponit Faber. BERG.

1159. *ὅτι προείληχ'.* Id est, quod primus hic chorus ante cæteros sorte ductus in scenam prodiit: ex quo id apparet, quod nostri homines vix credant, postremum fabulæ chorum non semper cum fabula ipsa continuatum; quod et locus quidam *Ἱππέων* ostendit. Cum autem ita sorte evenisset, ut Aristoph. chorus primus juberetur prodire, erat cur timeret poeta; ne videlicet, qui posterius venirent (nam plures poetæ simul certabant, ut ex Didascaliis Comicorum Tragicorumque constat, necnon ex scriptore anonymo [Scal.] Olympiadum) ne illi, inquam, sibi palmam præriperent, vel eo ipso tantum, quod recens illorum memoria et voluptas in spectatorum animis essent. Lepide itaque addit: *μηδὲ ταῖς κακαῖς ἑταίραις — ἀεί.* FABER. Uno die Athenis plures diversorum poetarum exhibebantur populo fabulæ, quarum in commissione sorte ducebant Chori ordinem, quo alii post alios prodirent. Ex hoc loco apparet meliorem illius chori fuisse conditionem, qui prodiret postremus, quia recens illius memoria et voluptas judicum animis inhærens, priorum merita obliterabat. Hinc facete Comicus judices orat, ne male moratas meretriculas imitentur, quæ benefactorum meminisse non solent, nisi quæ postrema acceperunt. De fabularum

commissionibus Athenis fieri solitis, legisse operæ pretium fuerit, quæ vir ingeniosus et elegantissimæ doctrinæ commentatus est in Actis Academiæ nostræ t. xxxix. p. 172. Brunck.

1160. μὴ 'πιορκεῖν. Jurati enim judices sententiam ferebant, ut alibi dictum. Faber.

1161. Dele γε. Bent. τὸν τρόπον. Pors.

1163. et sqq. ὥρα δή, φίλαι γυναῖκες, | εἴπερ μέλλομεν τὸ χρῆμα | δρᾶν, ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακιν- | εῖν· Κρητικῶς οὖν τοὺς πόδας | καὶ σὺ κίνει· τοῦτο δρῶ· καὶ τῇδε νῦν λαγαρῶς (5) | τοῖν σκελίσκοιν τὸν ῥυθμόν γ'· ἔπεισι γὰρ ταχέως | τὰ λεπαδο τεμαχο-σελ | αχο — γαλεο — κρανιο— | λείψανα, δριμὺ πρόσ- | τριμμά τε σιλφίων, (10) | παρὰ μελιτο — | κατα — χυμενο — | κιχλ—επι—κοσσ | υφο—περιστ | ερ—αλεκτρυον — οπτεκεφαλλιο — κιγκλο — πελει (15) | α — λαγωο — σιραιο — βαφητραγανο —πτερύγων· | σὺ δὲ ταῦτ' ἀκροασάμενος ταχὺ καὶ ταχέως | λάβε τρυβλίον· εἶτα κόνιε λαβὼν λέκιθόν γ', | ἵν' ἐπιδειπνῇς· | ἀλαλαλαὶ λαιμ- (20) | ἀττουσί που. | αἴρεσθ' ἄνω. | (δειπνήσομεν εὐοῖ,) | ἐπινίκιον εὐαί. (24) Inter hæc nihil fere mutandum fuit. Addidi τὰ in v. 7. et mutavi λειψανο — δριμυ — ποτριμματο — σιλφιο (sic enim Rav. non ut Kust. ποττριμματο— neque ut Brunck. ποτιτριμματο) in λείψανα δριμὺ πρόστριμμά τε σιλφίων. V. 15, 6, 7, 8. Hi quatuor sunt Anapæstici Pindarici. V. Gaisford. ad Hephæst. p. 291. V. 18. Rav. κόνισαι λαβών. Dedi κόνιε λαβών. Etenim κόνιε est amphibrachys. V. Blomfield. ad Pers. 168. in Gl. Male igitur vulgo λαβὼν κονίσας. Quod ad catalogum illum ciborum, nihil est quod legentem moretur præter οπτεκεφαλλιο— et βαφη τραγανο — quod ad lineam interpositam, meminerit lector eam esse voces, non syllabas, disjuncturam, ideoque non appictam esse ad finem versuum 13, 14, et 15. ne κοσσυφο, περιστερ— et πελεια intersecarentur. V. 24. Reposui ἐπινίκιον. Nascitur ἐπὶ νίκῃ e Lys. 1293. G. Burges. in Classical Journal, n. xxviii. p. 230. sq.

1164. εἴπερ μέλλομεν τὸ χρῆμα δρᾶν. *Si hoc acturæ sumus*. V. 148. Berg.

1165. ὑπαναγινεῖν. Reisk. Κρητικῶς. Ergo Cretici rhythmi exemplum in iis versibus habemus, qui mox sequuntur. Faber. οὖν omittit Suid. in Κρητικὸς et in Μέλος habet κρητικῷ. Pors. ὑπανακινεῖ κρητικῷ τ. π. Suid. Ms. [in κρητικὸς ut videtur.] Pors.

1167. λαγαρῶς. Vacuas, quia nondum comederant. Biset. Berg.

1169. Ad hunc locum respexisse credo Eustath. cujus verba proferam ex Commentario in Il. p. 1277. Ἰστέον δὲ, ὡς, εἰ καὶ Ὅμηρος μὴ φιλεῖ χρῆσθαι πολυσυνθέτοις λέξεσιν, ἀλλ' οἱ μετ' ἐκεῖνον ἐπλεόνασαν τοῖς τοιούτοις, καὶ μάλιστα οἱ Ἀττικοί. τῇ δὲ κωμῳδίᾳ λίαν πάνυ τὸ τοιοῦτον ὑπερεσπούδασται. εὕρηται γοῦν παρὰ τῷ Κωμικῷ χωρίον ἔν τινι ἀσυνήθει κωμῳδίᾳ, οὕτω συχνοσύνθετον, ὥστε ὁ καταρξάμενος αὐτὸ ἀναγνῶναι, ἢ οὐ διέξεται τὸ πᾶν ἀπνευστὶ, ἢ ἀλλὰ πνευστιῶν αὐτοῦ ἀπαλλαγήσεται. Brunck. Quod faciunt γελωτοποιοὶ nostri in mimis, ut quindecim aut viginti vocabula una serie colligantes, ea præcipiti volubilitate proferant; idem quoque hic noster facit. Ex versione facile apparebunt singula vocabula. Faber. λοπαδο. Emenda Lucian. in Asino [t. ii. p. 615.] (si tamen Luciani est hic libellus; mihi certe alia omnino sententia est) κρέα, λοπάδας, ζωμοὺς etc. Lego λεπάδας; quod quid sit mox dicam. Arbitror autem absurde mentionem hic fieri λοπάδων, *ollarum* vel *orcarum*. Itaque lego λεπαδο. Est autem genus ostrei λεπὰς, alibi apud Aristoph. [Plut. 1096. Vesp. 105.], et alios. Plaut. *lepadem* vocavit, et ita fortasse Græci. Utut sit, nullus hic ollæ locus est. Id. σελαχο. Quid σέλαχος, σελάχια, σελαχίτης etc. ab Athen. et aliis fuse docetur. [V. Schneid. ad Eclog. phys. t. ii. p. 352. sq.] Emenda Hes. Σελάχιον. κόμμα ἰχθύος, ἢ τὰ σελάχια λεγόμενα. τινὲς δέ φασι σελάχη λέγεσθαι ὅσα ἄποδά εἰσιν ὡς τοκεῖ. Lege, ἐστὶ καὶ ζωοτοκεῖ. Nam ex piscibus sunt qui ζωοτοκοῦσι, sunt qui γονὴν tantum laxent per arenam, saxa, etc. Id. Faber λεπ— at Suid. λοπ— in Μέλος. Bent. λοπαδο— Ms. Monac. Dobr.

1170. Ald. — ποτιτριμμ. Bent. υποτιτρ —(ut Rav.) Ms. Monac. Dobr.

1172. κιγλεπικοσσυφο. Legendum arbitror κιχλεπικοσσυφο. κίχλα enim turdus est; turdi autem et merulæ una simul junguntur. Deinde κίγκλος avis (*beccassine de mer*) versu seq. reperietur. Itaque certa est emendatio. Faber. κιγκλεπικοσσυφαοπεριστερα Ms. Monac. Dobr.

1173. Ald. φαλλιοκιγκλ—. Bent. λεκτρι— Ms. Monac. Dobr.

1174. βαφητραγανοπτερυγων. Istud τραγανο interpretor quasi ex *trago*, (dicet Mathiolus quid sit *tragus*) condimentum seu ἄρτυμα factum ex Zea aut tritico, ut id quod vulgo vocamus, *saulse verte, ex tritico viridi*, etc. Faber.

1176. κόνισαι. Id est γυμνάσθητι, ait Schol. Mihi secus videtur: nam *festinare* significat alibi aliud et id quod ait

Schol.; hic autem res aliud postulat. Faber. *κόνισαι, festina.* Sic bene Faber, spreta Schol. explicatione *γυμνάσθητι.* Supra 200. *ὃς ἂν μὴ πρῴ πάνυ τοῦ κνέφους ἥκῃ κεκονιμένος.* Brunck. *τρίβλιον — λαβὼν κόνισαι* Ms. Monac. Dobr.

1179. *εὖ αἶ* Ms. Monac. Dobr.

1180. *δειπνήσομεν ἐπινίκια.* *Cœnare epinicia*, cum poeta et chorus post reportatam victoriæ honorem splendide e publico epulabantur. Faber. *εὖ οἷ εὖ αἶ* Ms. Monac. Dobr.

1181. Lege, *εὐαί, ὡς ἐπὶ νίκῃ.* Cf. Lys. 1204-95. Accedit Ald. ubi ita repræsentatur, *εὐαίως ἐπινίκη εὖ.* Sanam lectionem exhibet Suid. v. *ἐποποῖ.* Suid. ed. et Ms. v. *ἐποποῖ. εὐα* bis Ms. Pors. *εὐαί, ὡς ἐπὶ νίκῃ.* Pors. apud Kidd. ad Dawes. p. 584. Dind. *ἐπινίκη*, ut supra 1153. *ἐνόσῳ*, et sic passim. Tum *εὖ αἶ* quinquies. Ms. Monac. Dobr. Mutila est in fine hæc fabula. Notarum in procemio dixi versum 1135. [1180. Inv.] ultimum in Cod. Reg. esse. Nullum aliud vetus exemplar Ms. nancisci potui: quibus alia consulere commodum erit, forte plura reperient iis quæ Ald. edidit. Brunck.

FINIS.

LONDINI: EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.